

NGUYỄN TẠC HUYNH ĐI
BIÊN DỊCH MẠC GIANG

2

CHUẨN QUÁT ĐÀO ĐÀNG

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 1

Chương 1: Chạy Thoát Khỏi Đế Quốc

Chương 2: Bí Mật Của Ma Nữ

Chương 3: Vu Sư Làm Phép

Chương 4: Đại Khai Sát Giới

Chương 5: Quận Chúa Đa Tình

Chương 6: Trí Đại Bảo Điển

Chương 7: Âm Mưu Đáng Sợ

Chương 8: Thảm Tào Sát Hại

Chương 9: Thành Hạ Huyết Chiến

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Chạy Thoát Khỏi Đế Quốc

Tôn Nhị Nương sửa đôi chỗ Ta chạy thực mạng, mãi cho đến khi chạy vào khu rừng cao ngất rậm rạp, không còn gượng thêm được nữa, hai đầu gối ta khuỵu xuống, rồi ngã nhào về đằng trước, mặt ngấp trong đám bùn đất ướt lạnh. Nhưng tạm thời an toàn rồi. Không còn nghe thấy tiếng bọn truy binh, điều đó khiến lòng ta dễ chịu hơn một chút, tuy vậy trước sau gì bọn chúng cũng đuổi tới nơi, nhưng chạy trốn được thì vẫn còn một tia hi vọng sống, ngồi đợi chết hoàn toàn không phải là tính cách của Lan Đặc ta. Hơi thở gấp gáp khiến không khí trong phổi bị rút hết, những cơn choáng váng liên tiếp tấn công vào hệ thần kinh, ta dùng nghị lực và ý chí mạnh mẽ của mình để chống đỡ. Ta không muốn bị kẻ khác tóm được như bắt một con lợn rồi dong về gập Đại Nguyên Thủ - tên bạo chúa coi mạng người như rơm rác. Tiếng bước chân khê khàng theo gió đưa tới tai ta, cả tiếng sửa của bầy chó dữ, ta giật mình, bất giác với tay lên chuôi trường kiếm đeo sau lưng, nếu một đấu một, không kẻ nào trong bọn chúng là đối thủ của ta, kể cả ‘Hắc Quả Phụ’ Liên Lệ Quân, kẻ được mệnh danh là kiếm thủ xuất sắc nhất, sau Lan Lăng cha ta, tuy ta chưa từng đấu với ả, nhưng ta hoàn toàn tin tưởng vào điều đó, niềm tin của một tay kiếm tài ba. Cẩn rằng, bò dậy, lão đảo chạy bước cao bước thấp qua những thân cỏ cao đến đầu gối, cỏ cây bốn bề càng lúc càng rậm rạp, đành phải tuốt thanh kiếm báu đã gắn bó máu thịt với mình, gắng sức phạt ra một đường thoát. Rất nhanh, ta mỗi một đến độ những cơ bắp không cử động được rơi vào trạng thái tê dại, ta chỉ còn gượng gượng bằng ý chí, cũng may nhờ sự rèn luyện

nghiêm khắc của một kiếm thủ từ ngày còn thơ bé, nếu không ta đã lăn quay ra từ lâu rồi. Khi ta chui ra khỏi một đồng cỏ gianh rậm rạp, bỗng hẫng chân, té ra là gờ của một con dốc, ta đã lử lả muốn chết, còn hơi sức đâu mà trụ lại được, liền lăn lông lốc từ đầu dốc xuống như một quả cầu thịt, chẳng biết đã đè gãy bao nhiêu cành lá chĩa ngang, “bòm” một tiếng, cuối cùng rơi tòm xuống dòng nước lạnh băng. Nước chảy xiết, ta không tự chủ được, bị nước cuốn trôi xuống hạ lưu, chớp mắt đã bị cuốn xa hơn một trăm thước. Tiếng truy đuổi nhỏ đi nhanh chóng, đã bị bỏ lại khá xa. Ta thầm kêu may mắn, dòng nước cũng có thể khiến đàn chó không đánh hơi được ta. Thần may mắn thương tình, dòng nước đã đưa ta đi xa khỏi khu rừng, mãi cho đến một khe hẹp cách khu rừng mấy dặm, dòng nước bắt đầu chảy chậm lại, ta mới bò lên bờ, không gắng gượng nổi nữa, cứ thế ngất lịm đi. Khi tỉnh lại thì đã khuya lắm rồi, trên trời ngàn sao nhấp nháy, cuộc chiến đấu giữa người với người thật vô vị và ngu xuẩn trước trời đất, nhưng ta đang rơi vào tình cảnh đó, đành phải gắng sức mà đấu tranh. Ta cảm thấy bình tĩnh lạ thường, nhưng không nghĩ ngợi đến nỗi cho rằng đã thoát được nguy hiểm. Tấm bản đồ ấy, là vật mà Đại Nguyên Thủ sẵn sàng hi sinh bất cứ thứ gì để đoạt lại được. Tuy ta không hiểu cái nơi nhắc đến trong bản đồ chứa đựng điều gì, nhưng ta biết rằng nơi đó có sức mạnh khiến Đế quốc phải diệt vong. Có thể là thứ gì được nhỉ? Ta lồm cồm bò dậy, tuy cơ bắp rệu rã, nhưng đã tốt hơn nhiều so với trước lúc hôn mê. Dưới ánh sao mờ, cạnh khe nước hẹp là một thảo nguyên rộng lớn, ta đang đi trên khu rừng thưa bên rìa thảo nguyên ấy. Đói khát dày vò ý chí của ta, sớm mai nhiệm vụ đầu tiên là phải săn được một con gì đó để ăn, những ngày chạy trốn cái chết trước mắt còn dài, một ngày chưa tìm được ‘Phế Tích’ mà bản đồ nói đến, là một ngày vẫn còn trong vòng nguy hiểm. “Vút!” Một luồng kinh phong từ bên trái phóng tới. Ta lắc mình tránh. “Phập!” Kinh phong cắm vào thân cây bên trái ta, thì ra là một mũi tên dài, đuôi tên vẫn còn rung bần bật. Ta động tay, lấy kiếm ra cầm bên tay trái, trái tim run rẩy kinh hoàng, nếu truy binh của Đại Nguyên Thủ thần thông quảng đại đến mức này thì ta cũng chịu chẳng còn biết nói thế nào nữa, nhưng bọn chúng cũng chỉ có thể lấy được thân thể bất khuất quyết tử của Lan Đặc ta mà thôi, ngoài ra

không còn khả năng nào khác. “Á!” một tiếng kêu lạnh lạnh vắng tới, cách ta chừng mười mấy thước về phía bên trái. Ta hô khẽ, di chuyển thật nhanh về khoảng rừng thưa nơi phát ra tiếng kêu. Lan Lăng cha ta đã giữ vị trí số một trong danh sách kiếm sĩ của Đế quốc suốt hai mươi năm đầu phải nhờ may mắn. Ta muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy! Hồ phụ vô khuyến tử. Một cái bóng đen nháng lên trước mặt, ta đâm kiếm tới. Dưới ánh sao mờ, cái bóng đó chớp lên, rồi lùi lại trong bóng râm của một cây đại thụ, xem chừng không muốn đấu với ta. Ta nhào mạnh tới, trường kiếm từ đâm đôi sang chém, hiềm nỗi thể lực ta chỉ còn chưa tới một phần mười ngày thường, nếu không đối phương khó lòng tránh được nhát kiếm vừa rồi. Ánh sáng loé lên, kiếm của kẻ kia hướng lên trên, muốn hoá giải đường kiếm chí mạng của ta. Ta hét lên một tiếng lớn. Khi hai cây kiếm chạm nhau, ta cố gắng vận lực, bỗng nhiên cơn đau ập đến, ta hét lên đau đớn, kiếm trong tay rơi xuống đất. Lúc này ta mới biết rằng cơ bắp toàn thân đã gần như hoàn toàn vô lực, vừa rồi ta vận sức khiến cho cơ bắp càng đau đớn bội phần. Tay phải ta vội đỡ lấy cánh tay trái đã không thể chĩa thẳng được vì đau đớn, vội vã lùi về phía sau. Tên kiếm khách đó lại không hề đuổi theo ta, hắn còn hỏi ta: "Người không sao chứ?" Tiếng nói rất nhẹ nhàng, êm ái, thì ra đó là một cô gái. Người con gái nhẹ nhàng đi ra từ trong bóng tối giữa những lùm cây. Ta lại lùi hai bước và hỏi: "Cô là ai? Tại sao cô lại bắn tên vào tôi?" Cô gái im lặng một lúc rồi nói: "Ồ! Anh không phải là người "Long Thủ Sơn", xin lỗi! Tôi cứ nghĩ rằng anh là một con mãnh thú nên mới bắn tên vào anh. Đã từ rất lâu rồi không có người qua lại chốn này." Ta thở phào một tiếng. Chỉ cần không phải là bọn lính do Đế quốc phái đến truy sát ta thì bất cứ ai cũng là tốt. Cô gái xinh đẹp, lời nói lại dịu dàng khiến cho sự lo lắng của ta biến mất hẳn. Mặt trời đã bắt đầu ló lên từ chân trời đằng Đông, đã đến lúc mặt trời mọc rồi, ta vừa xoa bóp cánh tay trái bị đau, vừa nhìn về phía cô gái. Cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu đen lay láy, nét mặt tươi tắn nhẹ nhàng, chiếc mũi cao thanh tú, nhìn vẻ bề ngoài đã có thể thấy rằng đây là một người con gái dịu dàng. Trong lòng ta thầm dậy lên câu tán thưởng. Khi ta quan sát cô gái thì nàng cũng nhìn lại ta. "Ồi! Anh bị thương

rồi." Lúc này ta mới cảm nhận thấy miệng vết thương cũ như đang nứt toác ra, máu chảy đầm đìa. Máu thấm ra ngoài chiếc áo. Khi trốn ra khỏi cung, ta đã bị đám "Hắc khôi chiến sĩ" của Đại Nguyên Thủ bao vây, tuy thoát khỏi vòng vây của chúng nhưng ta cũng không thể tránh được hàng chục mũi kiếm đâm vào thân thể mình. Ta bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, dường như giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, ta còn thấy một bàn tay chạm vào dưới sườn. Ta không thể đứng vững được nữa, thân thể mềm mại của cô gái đỡ lấy ta. Ta còn mơ hồ nghe thấy nàng nói: "Để tôi dìu anh về nhà." Khi tỉnh lại, ta thấy mình đang ở trong một căn phòng nhỏ chật đầy củi, lưng gối trên một đám cỏ khô mềm. Ta muốn xoay người, cơn đau từ vết thương đã dội lên khiến ta không nén nổi tiếng rên khẽ. Cửa phòng chợt mở ra, cô gái bước vào. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng, khuôn mặt hồng hào, tràn đầy sức sống khiến kẻ thương thế như ta cũng không khỏi bị cuốn hút đến ngây người. Nàng vui mừng reo lên: "Anh đã tỉnh rồi, đây là lần thứ ba tôi đến thăm anh đấy." Ta hỏi: "Tôi đã ngủ bao lâu rồi?", trong đầu nhẩm tính, tuy lãnh thổ của Đế Quốc không nơi nào là không có nhưng uy quyền chỉ tập trung ở "Thành nhật xuất" của "Đại bình nguyên". Chỉ cần có thể đi xa khỏi Đại bình nguyên thì những hiểm nguy đang theo sát ta kia sẽ giảm đi rất nhiều, vì thế, nếu có thể đi được thì ta sẽ tranh thủ thời gian để đi trước bọn chúng. Cô gái nói: "Anh đã ngủ hai ngày một đêm rồi." Khó có thể tin được, ta sững sốt: "Cái gì?". Vậy là hết, nếu đúng là ta đã ngủ lâu như vậy thì con đường phía trước của ta đã có hàng bao nhiêu tên truy sát đang chờ sẵn để bắt ta. Việc tìm thấy phế tích theo bản đồ đã trở thành vô vọng. Cô gái ngồi xuống cạnh ta, có vẻ như cô ấy rất thích nhìn, hơn nữa dường như rất hiếu kì về ta. Bụng đã sôi lên ùng ục, ta chỉ mong nàng mang thức ăn đến. Cô gái mỉm cười lấy ra một chiếc bát để sau lưng, khi mở nắp, từng làn khói bay lên ngào ngạt. Ta vô cùng mừng rỡ, đỡ lấy bát nuốt lấy nuốt để. Cô gái lén nhìn ta ăn, vẻ mặt rất thích thú. Ta hỏi: "Cô tên là gì?", cô gái đáp: "Tên tôi là Tây Kỳ". Ta nói: "Tây Kỳ, đó là một cái tên rất hay, trời tối như vậy mà cô còn ở đó để làm gì?". Cô gái đáp: "Tôi đến đó luyện kiếm. Hàng ngày trước khi mặt trời mọc tôi đều nhất định phải đến đó luyện kiếm. Hai năm trước, ông nội vẫn thường đến đó cùng tôi nhưng hiện giờ

sức khỏe của ông không được tốt nữa nên ông không thể đi cùng tôi được." Nói đến đây, mắt cô gái đỏ lên, hình như rất xúc động. Ta hỏi: "Ông nội cô hiện đang ở đâu?". Tây Kỳ nói: "Ông đã lên núi lấy thuốc rồi, vết thương của anh cần phải đắp thuốc lá nếu không sẽ rất khó hồi phục nhanh được." Dừng một lát, cô nói tiếp: "Ông nói anh có tướng mạo phi phàm, thân thể cường tráng, thanh bảo kiếm anh đang mang theo là thanh kiếm do thợ rèn giỏi nhất Đế Quốc làm ra, tất nhiên anh phải là người có lai lịch quan trọng, vì vậy mà ông mới bảo tôi mang anh giấu vào chỗ này." Ta giật mình, ông của Tây Kỳ thật có con mắt tinh tường, chỉ cần nhìn cây kiếm là có thể đoán ra được đó là sản phẩm thượng hạng của Đế quốc. Ta là người phi phàm, là hiền hay ác, ai có thể đoán trước được? Bây giờ ta mới cảm thấy miệng vết thương đã dễ chịu đi một chút. Tây Kỳ nói: "Tôi đã nói cho anh biết tên, anh vẫn chưa nói về mình với tôi đấy." Nhìn vẻ thuần khiết chưa hiểu sự đời của cô gái, ta nói: "Tôi là Lan Đặc, con trai của Lan Lăng." Trót nói ra thân phận của mình rồi ta mới cảm thấy hối hận, ta là một tên tội phạm đang trốn chạy, đáng lẽ ta không nên tiết lộ thân phận của mình mới phải. Bên ngoài có tiếng ngựa hí, Tây Kỳ đứng dậy và nói: "Tôi phải đi cho ngựa ăn đây.", nói xong cô liền đi ra ngoài. Ánh sáng nhỏ nhoi rọi qua chiếc lỗ bé xíu trên nóc nhà khiến cho căn phòng mang một vẻ yên bình lý thú. Việc cấp thiết trước mắt là phải dưỡng sức, sau đó là tìm bằng được nơi gọi là phế tích mà tấm bản đồ kia nói đến. Cửa mở, Tây Kỳ hoảng hốt đi vào, lật đồng cùi lẩn cỏ cạnh người ta lên, lộ ra một chiếc vòng sắt, ta nhìn nàng không hiểu có chuyện gì. Tây Kỳ kéo chiếc vòng sắt lên, một cái nắp đập tròn lật ra, vì nắp đập và nền đất có màu và chất liệu giống nhau cho nên nếu không nhìn kĩ thì sẽ không thể phát hiện được. Tây Kỳ ném cây trường kiếm của ta vào hầm và nói: "Hãy mau trốn vào đó đi!" Tuy ta không hiểu nguyên nhân vì sao nhưng ta lại tuyệt đối tin vào lời của cô gái ấy, nếu muốn đối phó với ta, chỉ cần tranh thủ lúc ta bị hôn mê là xong, hơn nữa, Tây Kỳ là một cô gái trong sáng khiến ta rất có thiện cảm, vì thế mà ta đã không ngần ngại gì trốn ngay vào trong. Bên trong là một không gian nhỏ chỉ có thể chứa được rất ít người, Tây Kỳ đã lấy cỏ khô phủ lên trên chiếc nắp đập, sau đó cô ấy cũng chón vào hầm, bàn tay ngọc ngà đập kín chiếc

nấp lại, không gian bên trong trở thành một thế giới tối tăm. Trong một không gian chật hẹp như vậy, Tây Kì phải ngồi sát vào lòng ta, khuôn mặt ta sát với mái tóc nàng, hương thơm thiếu nữ dường như đã lan tỏa đến tận nơi sâu thẳm nhất của lòng ta. Ngồi trong hàm ta vẫn có thể nhìn thấy được những thứ bên trong, hoá ra trên nóc hàm có một lỗ thông hơi rất nhỏ, có lẽ vì thế mà ta không có cảm giác quá khó thở. Miệng ta kề sát bên tai nàng, ta muốn được nói chuyện với nàng, mà hình như nàng cũng muốn nói gì đó với ta nên quay đầu lại, môi ta bỗng chạm phải chiếc khuyên tai và má của nàng. Khi nàng ngồi vào lòng, ta đã không thể tự chủ được phản ứng nguyên thủy nhất của một người đàn ông, toàn thân Tây Kì như nóng dần lên. Ta đang toan nói chuyện với nàng thì bỗng đâu có tiếng vó ngựa ầm ầm vọng đến, càng lúc càng gần. Ta không thể nói được gì nữa, chẳng lẽ bọn lính truy sát của Đế quốc lại cũng có thể tìm được đến tận đây hay sao? Ngoài phòng chứa củi có tiếng động lớn, có vẻ như có chừng mười lăm hay mười sáu người gì đó, nếu ta không lâm nạn thì bọn chúng thật là trò trẻ so với thực lực của ta, nhưng bây giờ toàn thân ta đang mang thương tích, sợ rằng chỉ cần một tên thôi là cũng có thể quật ngã được ta. "Ầm!" Cửa phòng bị đập tung, một giọng nói đồng dục cất lên: "Có ai ở đó không?" Lại có một tiếng nói rất kì quái khác: "Phòng chứa củi này nhìn đã thấy sạch sẽ rồi, cần gì phải hỏi nữa, nếu có người cố ý trốn mày thì liệu người ta có trả lời mày không?" Tây Kì nép mình vào người ta, chắc hẳn nàng đang cảm thấy sợ hãi kẻ có tiếng nói kì quái vừa rồi. Ta nghĩ lũ người này không phải là những kẻ đang truy sát ta vì nếu Tây Kì biết họ thì họ hẳn phải là người ở gần đây. Một tiếng nói khác cất lên: "Thượng Hiệu, trong phòng ở không có người, bọn A Bang đã ra ngoài đồng tìm kiếm, nếu con bé đó ở đó thì nó sẽ không chạy thoát được đâu." Tên có giọng nói kì quái nói: "Một đứa con gái thì có là cái gì cơ chứ, đến cả lão già họ Kì kia Thượng Hiệu ta cũng không sợ." Kẻ có giọng nói đồng dục lên tiếng: "Thực ra tao cũng không hiểu, con bé Tây Kì đó tuy xinh đẹp, đoan trang, làm sao bằng lũ đàn bà con gái ngu xuẩn trong thành được." Kẻ khác lại nói: "Thượng Hiệu thích làm con bò khai hoang, mày cấm hẳn được hay sao?" Kèm theo đó là một tràng cười dâm dăng. Nhưng ngược lại, ở trong

hầm ta lại cảm nhận thấy một điều khác. Khuôn mặt ta sát với khuôn mặt của Tây Kì, ta có thể thấy được mùi thơm như hoa lan từ hơi thở của nàng, ôm chặt lấy thân hình đang nóng bừng của nàng trong tay. Khi những kẻ bên ngoài kia nói những lời không lọt tai, Tây Kì chỉ nôn nóng nhảy lên khỏi hầm. Thượng Hiệu nói: "Mau đi khỏi đây thôi! Lão già Kì quay về thì ta mới không tin là con bé đó có thể thoát khỏi tay ta." Theo sau đó là những âm thanh ầm ĩ, hỗn loạn, bọn chúng nhanh chóng rút đi. Tây Kì áp sát vào người ta, toàn thân mềm nhũn như không còn chút sức lực. Tim ta cũng đập thành thịch, khi ta cảm thấy bối rối, ta nói với Tây Kì: "Ông nội nàng đã về rồi!" Tây Kì giật mình choàng tỉnh, với tay kéo nắp hầm rồi trèo ra ngoài. Ta cũng cầm lấy thanh kiếm rồi trèo lên mặt đất, trong lòng trống rỗng lạ thường. Tây Kì đã nhanh chóng chạy ra ngoài, ta nghĩ rằng nàng đang xấu hổ vì lúc này đã hơi thân mật với ta nên vừa lên đã vội tránh đi. Ta vận động cơ bắp một chút, thể lực đã thấy hồi phục hơn một nửa rồi. Cửa mở, một ông lão tướng mạo đường hoàng, cao lớn, hai mắt sáng quắc bước vào, ánh mắt nhìn thẳng về phía ta. Tây Kì đang đứng sau lưng ông, cúi đầu không dám nhìn ta nhưng ta có thể quan sát thấy cả tai cô ấy cũng đã đỏ cả lên. Khuôn mặt ông lão trông khoảng trên dưới sáu mươi tuổi nhưng không hề thấy có một nếp nhăn nào. Ta cúi người nói: "Xin đa tạ ơn cứu mạng." Ông lão nói: "Không cần phải cảm ơn ta, nếu không phải là Tây Kì cứu anh thì ta đã không quan tâm đến việc này, hơn nữa anh lại là người của Đế quốc." Ánh mắt ta đổ dồn về phía Tây Kì, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên và nhìn về phía ta. Ta cảm nhận rõ ràng Tây Kì muốn ta nhìn nhận một chút, quả thật là một đôi mắt biết nói. Ta cố gắng hết sức để kiềm chế nỗi uất ức trong lòng: "Văn bối cũng khoẻ hơn rồi, đã có thể tiếp tục lên đường, thật không dám làm phiền tiền bối nữa." Tây Kì thất vọng nói: "Anh..." Ông lão ngăn Tây Kì lại, trầm ngâm: "Anh đi cũng được nhưng trong vòng mười ngày nữa đừng nên đánh nhau với người khác." Khí trong người ta như bốc lên, ta lạnh nhạt nói: "Đó là việc của văn bối, không cần tiền bối phải quan tâm đến." Ông lão cười lớn một tiếng rồi nói: "Tốt, rất có khí phách, quả không hổ là con trai của Lan Lăng!" Ta vô cùng ngạc nhiên nhìn ông lão, thực ra con người này là ai, ông ta dựa vào cái gì

để biết được ta là con trai của Lan Lăng, lẽ nào Tây Kỳ đã kịp nói cho ông ấy, nhưng khả năng đó là rất ít. Ta nhìn kĩ ông lão, chỉ cảm thấy rằng con người này toát lên phong thái của một kiếm thủ, ta liền hỏi: "Xin hỏi quý danh của tiền bối là gì?" Ông lão nhìn thẳng về phía ta, nói: "Kì Bắc !" Ta đột nhiên lùi lại một bước, da đầu như tê đi. Có năm mơ ta cũng không thể ngờ rằng ở đây mình lại có thể gặp được con người trong truyền thuyết này, một tội phạm nổi tiếng khác của Đế quốc. Kì Bắc im lặng một lúc rồi vén tay áo lên, ta chỉ kịp nhìn thấy trên cánh tay ông lão có một vết sẹo dài từ trên cánh tay xuống tận khuỷu tay. Ông lão lặng lẽ nói: "Đây là đường kiếm mà Bang Nhĩ Phụ Lan Lăng đã ban tặng ta." Tây Kỳ kêu lên kinh ngạc, sắc mặt chuyển dần sang màu trắng. Nàng chắc đang vô cùng ngạc nhiên bởi rồi trước ân oán giữa ông nội nàng và cha ta. Nàng quả đã có cảm tình với ta thật rồi. Ta chợt nhớ đến cơ thể nóng bừng của nàng khi dựa vào lòng ta trong căn hầm lúc này, liền đưa tay trái ra: "Cha làm con chịu thay, cha ta đã đối xử với ông như thế nào, xin ông hãy đối xử với ta như vậy." Kì Bắc cười lớn, chớp mắt đã rút ra một thanh trường kiếm. Dường như có một đường kiếm chém dài từ vai xuống tận khuỷu tay, ta thầm nghĩ: "Cánh tay này đã mất rồi, sau này làm sao có thể cầm kiếm được nữa !" Kiếm đã được tra lại vào vỏ, ống tay áo rơi sang hai bên. Ta cúi đầu xuống nhìn lại, tay áo đã bị đứt lìa nhưng da thịt lại không hề hấn gì, quả không hổ danh là kiếm thủ vô địch thiên hạ cùng với cha ta năm đó. Tây Kỳ vô cùng kinh sợ, ánh mắt lác đi thất thần. Kì Bắc giọng trầm trầm: "Hỗ phụ vô khuyến tử! Năm đó Lan Lăng một mực trung thành với Đại Nguyên Thủ, tại sao con trai của ông ấy lại trở thành đối tượng bị Đế quốc truy sát?" Ta hỏi: "Ông biết được gì?" Kì Bắc nói: "Vừa rồi ta lên núi lấy thuốc có thấy quân Hắc khôi của Đế quốc đang tìm kiếm trong núi, anh lại bị thương đầy mình, cộng với thời điểm anh tới đây, không phải bọn họ tìm anh thì còn tìm ai?" Ta giật mình: "Bọn chúng đã tìm đến rồi, vẫn bối phải lập tức đi ngay thôi." Kì Bắc cười: "Đi, đi vào chỗ chết sao? Người anh thế kia, đi được mười dặm là giỏi !" Tây Kỳ nắm lấy cánh tay ông lão: "Ông ơi, ông hãy cứu anh ấy đi!" Ánh mắt Tây Kỳ hướng về phía ta, có ý trách móc khiến ta không thể nói gì được nữa. Ánh mắt Kì Bắc ánh lên một nụ cười nhưng giọng nói của ông

vẫn lạnh lùng: "Tối hôm qua, sau khi Tây Kỳ dìu anh về, ta đã đi xóa hết tất cả các dấu vết anh để lại trên đường, còn bố trí thêm trận giả, chỉ bọn lính đó sang biên giới của "Ma nữ quốc". Bọn chúng khi biết rằng anh không chạy theo hướng đó mà quay lại, ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày nữa." Ta vô cùng cảm kích, được sự cứu giúp của vị cao thủ này mà tính mạng ta hiện nay có thể coi như tạm thời an toàn, nhưng những lời cứng rắn ta vừa nói ra và tính cách kiên cường bất khuất khiến ta không biết phải làm sao. Ta nhìn về phía Tây Kỳ, nàng cũng nhìn ta rồi cúi đầu xuống, không giấu nổi sự vui mừng. Nàng vui vì còn có thể gặp ta thêm một thời gian nữa chẳng? Ta nhìn về phía Kỳ Bắc, ông đã lấy lại nét mặt lạnh lùng, nói: "Anh hãy nằm xuống, Tây Kỳ hãy giúp ta thay thuốc cho hần !" Tối hôm đó ta không tài nào chợp mắt được, chỗ bôi thuốc nóng rát như xát ớt. Vừa chợp mắt ta đã lại thấy ác mộng, trong mơ ta thấy cha ta đang ở trong nhà giam, mình đầy vết thương. Trước khi chết ông còn nói với ta rằng ta phải tìm được nơi gọi là 'phế tích' trong tấm bản đồ, dùng sức mạnh bí ẩn của nó để tiêu diệt Đại Nguyên Thủ tàn bạo, giải phóng bách tính thoát khỏi nền bạo chính. Tận đến khi trời gần sáng ta mới thực sự thiếp đi. Khi ta tỉnh dậy, đã thấy Tây Kỳ tươi cười ngồi cạnh. Ta không muốn bò dậy để trình diễn lại kiểu ăn như hùm của mình, mới hỏi: "Ông nàng đâu?" Tây Kỳ đáp: "Ông em đã đi từ sáng sớm rồi, em cũng không biết ông làm gì." Ta bỗng nhớ đến trong đám người tối hôm qua có một người tên là Thượng Hiệu, liền hỏi: "Ông nàng không sợ để lại một mình nàng ở chỗ này sao? Thượng Hiệu là ai? tại sao hần lại không sợ ông?" Tây Kỳ nghiêng đầu, vuốt những lọn tóc dài: "Bọn chúng đều là những tên ác ôn ở 'Hổ khiêu tộc'. Năm đó, khi ông nội em chạy trốn khỏi Đế quốc đến đây, bọn chúng đến định ức hiếp ông. Ông em đã đơn thương độc mã xông vào đền thờ của chúng, dọa sẽ đập nát tất cả các pho tượng trong đền thờ nếu bọn chúng còn đến quấy nhiễu thì tên Tù trưởng mới thì không gây sự nữa." Dừng một lát, Tây Kỳ nói tiếp: "Năm đó em mới chỉ có một tuổi rưỡi. Ông nội nói nếu như năm đó ông không buộc em trên lưng thì cha anh cũng không thể làm ông bị thương được." Ta cảm thấy hồ thẹn dâng lên trong lòng, cha ta làm sao lại có thể ra tay với một kẻ đang mang một đứa bé trên lưng được! Tuy

nhien, bây giờ đã có thể chứng minh được rằng việc Kì Bắc phản bội Đế quốc là đúng còn cha ta đã sai. Có phải chính vì vậy mà cha ta đã luôn ân hận vì đã trách nhầm một người bạn tốt như Kì Bắc hay không? Tây Kì nói: "Một năm gần đây, Đế quốc không ngừng mở rộng thế lực nhằm đối phó với Ma nữ quốc, thậm chí thế lực của chúng còn vươn tới cả những nơi thâm sơn cùng cốc như ở đây. Bọn Hồ Khiêu tộc được thu phục để làm tay sai, càng ngày chúng càng ngang ngược hơn, đặc biệt là những kẻ còn ít tuổi. Chúng coi việc nắm đó ông em xông vào đền thờ của chúng là một điều vô cùng nhục nhã, vì thế lại không ngừng gây hấn. Ông em vì thế đã dự định chuyển đi nơi khác..." Ta nói xen vào: "Trên thế giới này vẫn còn nơi để sống vui vẻ hay sao?" Tây Kì nói: "Ông em đã từng xem cuốn sách "Trí tuệ điển", trong đó có nói rằng thế giới của chúng ta là một hình cầu, có những lục địa vô cùng rộng lớn được nước biển bao bọc xung quanh, đại lục mà chúng ta đang sinh sống chỉ là một trong số các đại lục đó." Ta ngây người: "Hình cầu ư? Làm sao chúng ta có thể đứng vững được?" Tây Kì nói: "Em và ông em cũng không hiểu rõ những việc được ghi chép trong "Trí tuệ điển" trước nay không bao giờ là sai cả." Ta không nói gì, bởi tấm bản đồ ta đang giữ đây cũng là trang cuối cùng của cuốn "Trí tuệ điển". Cha ta và Kì Bắc là hai kẻ đối đầu, nhưng cuối cùng thì cha ta cũng rơi vào thảm kịch gia tộc diệt vong! Tây Kì bỗng nhiên vui vẻ trở lại, nói như khoe: "Sức khỏe của anh thế nào rồi? Có một nơi rất đẹp ở sườn núi sau nhà, em sẽ đưa anh đi xem."

Ta cùng Tây Kì đi ra khỏi phòng chứa củi, kế bên là một căn phòng nhỏ làm bằng đá, hoá ra đó là nơi ở của Tây Kì. Các ngọn núi vây quanh xung quanh, cây cỏ rậm rạp, thật sự là một khe núi nhỏ kín đáo. Một dòng suối uốn lượn cạnh nhà, mấy con ngựa đang gặm cỏ bên dòng suối. Cạnh phòng chứa củi là một chiếc cối xay lớn bằng đá, bên cạnh để đầy ngũ cốc, gần đây chắc có ruộng trồng lúa, có điều đã được cây cối rậm rạp trong khe núi che phủ nên ta không nhìn thấy. Cuộc sống điền viên khiến cho một kẻ quen sống trong kinh thành to lớn như ta cảm thấy vô cùng mới mẻ. Ta hít một hơi thật sâu để thấy sáng khoái hơn, đã tám đến mười ngày trôi qua, sức khỏe của ta đã hồi phục lại. Ta từng được cha rèn một cách vô cùng

nghiêm khắc, từng phải nằm trên băng tuyết lạnh cóng, phải tìm đường trên sa mạc với không một giọt nước bên người. Sự tập luyện gian khổ đó khiến ta có được một ý chí sắt đá và khả năng chịu đựng phi thường, nếu không ta đã không thể thoát khỏi thiên la địa võng của lũ quan quân Đế quốc. Nơi này phải cách Kinh thành ít nhất hơn hai trăm dặm nhưng vẫn là nơi mà thế lực của Đại Nguyên Thủ có thể thống trị, có điều chúng chỉ có thể kiểm soát được một cách tương đối mà thôi. Khả năng ta bị bắt cũng vì thế mà giảm đi, nhưng giả dụ Đại Nguyên Thủ phái tên đại tướng đáng sợ nhất của hắn là "Vu sư" đến đây thì tình thế của ta sẽ nguy hiểm vô cùng. Vu sư là tình nhân của "Hắc quả phụ", hai người bọn chúng đều có tuyệt kỹ riêng. Hắc quả phụ tuy xinh đẹp như hoa nhưng lại độc ác như rắn rết, một kẻ không có tà thuật tinh thông như Vu sư khó có thể chống lại được. "Kìa, tại sao anh không đến đây!" Ta nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Tây Kì, thoáng ngây người ra. Tây Kì bước nhanh trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo có những hàng cây lớn sau nhà. Có lẽ từ trước tới giờ nàng không có bạn nên bây giờ có ta làm bạn nàng trở nên vui vẻ lạ thường, hơn nữa nàng còn có tình ý với ta. Nghĩ đến đây, ta thực sự cảm thấy mềm lòng trước vẻ đẹp thanh xuân hiền dịu của nàng, mái tóc một nửa được búi cao trên đỉnh đầu, nửa kia xõa xuống, tung bay trong gió nhẹ. Một ngọn lửa đang âm ỉ trong lòng ta bỗng nhiên bùng cháy! Xuyên qua rừng cây là một vùng đất bằng phẳng không hề có cây cỏ, như có người đã cố ý sắp xếp nên cảnh tượng này, nhưng kể cả là có bàn tay con người thì cũng không thể làm cho cây cỏ sống được hay sao? Đám đất sét dưới chân ta có màu vàng đen, khác biệt hẳn so với đất bình thường. Khi ta với tay định nhặt đất sét lên xem thì Tây Kì nói: "Đừng, đây là đất sét có độc đấy! " Ta hỏi lại: "Có độc hay sao?" Tây Kì nghiêm mặt: "Đúng là có độc, giả dụ là không có độc thì tại sao thứ gì trồng ở đây cũng không thể sống được?" Ta hỏi: "Thế này là thế nào? Tại sao lại có một vùng đất kì quái như thế này?" Tây Kì nói: "Xung quanh đây còn có rất nhiều vùng đất nhiễm độc như vậy nữa, vì thế mà người ta không muốn đến sinh sống ở Long Thủ Sơn, họ nói rằng đây là vùng đất bị ma quỷ trù ả. Ông em nói rằng, khi đi qua các vùng đất khác, ông không chỉ nhìn thấy những vùng đất như thế này mà còn gặp những

hang động lớn phủ đầy tuyết rất đáng sợ." Ta nói: "Nàng đưa ta đến là để xem nơi kì quái này sao?" Tây Kì chìa tay ra: "Tất nhiên là không, anh đi theo em!" Tự nhiên ta cũng đưa tay ra, Tây Kì kéo ta chạy qua vùng đất có độc, đi men theo một sườn núi. Bàn tay nàng thật mềm mại, hương thơm và tiếng chim hót xung quanh càng khiến lòng ta say mê. Khi còn ở trong thành, ta phải luyện kiếm liên tục, vô cùng gian khổ. Mỹ nữ trong thành nhiều vô số nhưng ta chưa bao giờ để ý đến, hơn nữa ta lại là vị hôn phu của công chúa, những cô gái khác lại càng không dám bày tỏ tình yêu với ta. Nghĩ tới công chúa lòng ta lại cảm thấy đau nhói. Trên đường đi Tây Kì không nói một lời nào nhưng ta có thể thấy cả hai tai nàng cũng đã đỏ lên rồi, có lẽ nàng cảm thấy ngượng ngùng vì lúc trước đã nắm tay ta kéo đi, ta cố nắm chặt lấy bàn tay Tây Kì để nàng không bỏ ra được. "Anh nhìn kia!" Tây Kì reo lên. Ta nhìn về hướng tay cô ấy chỉ và hỏi: "Đó là cái gì?" Tây Kì nói: "Chỉ có trời mới biết được, đến cả ông em cũng không biết đó là cái gì." Dưới chân núi có một cái hố rất lớn hình tròn, đường kính có lẽ phải hơn nửa dặm, giống như mặt đất bị một tảng đá lớn rơi xuống khoét thành, nhưng đây vẫn chưa phải là nơi kì quái nhất, dưới đáy hố còn có hai con gì đó rất dài, đen sì, bò ngoằn ngoèo, cách nhau chừng tám thước. Khi ta và Tây Kì đến cạnh miệng hố thì càng có thể nhìn thấy rõ hơn. Trong lịch sử huy hoàng của Đế quốc, mười chín năm trước, sau khi cha ta và Kì Bắc bị mật lấy trộm được cuốn "Trí tuệ điển" của Ma nữ ở Ma nữ quốc, kĩ thuật đúc gang, Toán học, Thiên văn học của Đế quốc... đều trở nên phát triển. Có điều, như cây thép lớn dài hơn nửa dặm ở dưới hố này, mặc dù không thể đo được độ dài của chúng dưới lòng đất sâu thì đó cũng là việc mà chúng ta không dám nghĩ tới! Hai cây thép dài đó có lẽ đã có ở đây từ hàng nhiều niên đại trước. Tây Kì hỏi ta: "Anh đang nghĩ gì vậy?" Ta hít một hơi dài và nói: "Cha ta đã từng đọc cuốn "Trí tuệ điển", ông ấy nói rằng các tri thức trong cuốn sách đó có nguồn gốc từ một nền văn minh lâu đời và đã bị biến mất, không biết hai thanh thép đó có phải là di tích của nền văn minh đó hay không?" Tây Kì gật đầu nói: "Có thể là như vậy." Ta định nói tiếp, chợt có cảm giác bất an, liền quay đầu lại. Phía dốc núi có tiếng vó ngựa, một bọn khoảng bảy, tám người đang tiến về phía ta và Tây Kì, nàng nói:

"Lại là lũ xấu xa đó." Không thể tránh được, ta và Tây Kì bị bọn chúng bao vây, một tên có tiếng nói kì quái lên tiếng: "Kìa cô em Tây Kì bé nhỏ, đại ca đến mà em cũng không chào lấy một tiếng hay sao?" Một tên còn trẻ trông cao và gầy khác nói: "Thượng Hiệu, tao thấy người tình trong mộng của mày rồi, cũng đáng để người ta phải ao ước đấy." Một tên cường tráng khác lại nói: "Xem bọn chúng đỏ mặt lên kìa, có lẽ chúng vừa mới làm gì xong." Tây Kì tức đến đỏ mặt, tức giận hét lên: "Các người nói linh tinh gì vậy?" Bọn chúng có cả thầy bầy người, khoảng từ mười tám đến ba mươi tuổi, mang đủ thứ vũ khí cung tên, rìu, mặc các bộ đồ đều làm bằng da thú. Lũ người này là bộ tộc săn bắn sống ở vùng ven Đế quốc, cả bọn chỉ có tên Thượng Hiệu là đeo một thanh trường kiếm. Kiếm là một vật vô cùng quý giá, để làm được một thanh kiếm không phải là một việc dễ dàng. Thượng Hiệu có kiếm, có nghĩa hẳn là kẻ đứng đầu. Tên cao gầy nói: "Con nhỏ kia, mày có dám nói rằng tên tiểu tử kia chưa sờ vào tay mày không?" Tây Kì hơi đỏ mặt lên, tránh ánh mắt sắc soi của tên vừa hỏi và quay đầu lại nói với ta: "Đi thôi! Không cần phải bận tâm đến lũ người này đâu!" Bọn chúng xì xào ầm cả lên, mặt Thượng Hiệu lạnh như băng, ánh nhìn lộ rõ vẻ giận dữ như muốn bắn ra những tia lửa đốt cháy ta. Ta nhìn về phía Tây Kì cũng đúng lúc Tây Kì nhìn về phía ta, bốn mắt nhìn nhau, Tây Kì cúi xuống, lòng ta thấy xao xuyến lạ thường, ta cũng không biết đây có phải là tình yêu hay không nữa. Vẻ đẹp của công chúa cũng từng làm ta xao động nhưng ta không thể với tới nàng. Nàng đồng ý để ta làm vị hôn phu, đó có thể chỉ là một thủ đoạn chính trị nhằm giúp cha nàng là Đại Nguyên Thủ mua chuộc được cha ta, Đại tướng thống lĩnh Lan Lăng. Cha ta đã bị tổng vào chốn ngục tù rồi chết trong đó, ta đã trốn thoát được, mọi chuyện đã rõ như ban ngày, trong lòng công chúa nào có ta. Còn bên ta giờ đây, Tây Kì xinh đẹp và bình dị như một bông hoa dại giữa đồng. "Này!" Tiếng quát khiến ta giật mình. Ta vừa định xem là ai vừa quát thì hẳn đã vụt qua, ta vội nắm lấy dây cương ngựa của hắn. Ta đang cố gắng để quật tên cười ngựa xuống thì cơn đau từ vai phải dội đến khiến ta quy ngã, dây cương cũng vì thế mà tuột khỏi tay. Tiếng gió thổi mạnh sau lưng, cơn đau vẫn chưa dứt, ta vội tránh sang bên trái, do tay phải ta nắm lấy dây cương nên khi ngã

xuống, bả vai như muốn rời ra. Một bàn tay nâng ta dậy. Ta đứng thẳng người, cười cảm động khi thấy người đỡ mình là Tây Kỳ. Nếu ta không bị thương thì lũ người săn bắn kia làm sao có thể chịu nổi ta dù chỉ một đường kiếm. "Cheng!" Tây Kỳ đã rút kiếm ra khỏi bao. Thượng Hiệu cười gằn: "Tiểu muội của ta, vô ích thôi! Mặc dù trên lưng hắn ta có kiếm nhưng ta thấy hắn ngay cả đến cầm kiếm cũng không nổi nữa rồi!" Tên cao gầy cười nói: "Tất nhiên, làm sao hắn có thể bằng Thượng Hiệu được." Bọn chúng bắt đầu cười ầm cả lên. Thời đại này là thời đại của vũ lực, kiếm của ai lợi hại, công phu của ai giỏi, thể lực của ai lớn thì kẻ đó có thể mặc sức tung hoành. Nền tảng của Đế quốc được xây dựng trên vũ lực. Đại Nguyên Thủ được công nhận là kiếm thủ đáng sợ nhất, thậm chí còn trên cả cha ta, chẳng qua từ trước tới giờ họ chưa từng giao đấu, hơn nữa trên người Đại Nguyên Thủ còn có bộ áo giáp mà hắn mặc rất nhiều năm chưa hề cởi ra khiến cả dao kiếm hắn cũng không sợ. Tây Kỳ nói: "Nếu các người không để chúng ta đi thì đừng trách ta vô tình!" Hai mắt Thượng Hiệu nhìn trừng trừng, hắn lạnh lùng nói: "Được thôi, người đã có người đàn ông khác nên không thềm ngó ngang gì đến ta, để ta lột da nó rồi bế người lên giường cho hai người ôm nhau cùng chết, ai mà chẳng muốn thế !" Ta đã không thể nhẫn nhịn được nữa, hét lên: "Câm mồm!" Bảy tên mười bốn con mắt đều tập trung nhìn về phía ta. Thượng Hiệu nói: "Con mèo ốm này muốn chết đây, để ta cho người được toại nguyện!" Thượng Hiệu giương kiếm lên. Tây Kỳ hét lớn, trường kiếm trong tay xoay hàng chục vòng rồi đâm về phía thắt lưng của Thượng Hiệu. Xét về góc độ và tốc độ thì có thể tấn công được nhưng vẫn còn thiếu nhiều uy lực, tuy nhiên như vậy cũng đủ để Thượng Hiệu khó mà đối phó được. Thượng Hiệu thét lên, thanh kiếm giáng mạnh xuống. "Cheng!" Hai thanh kiếm giao nhau, lũ ngựa kinh hãi dạt ra. Tây Kỳ rút kiếm lại rồi đâm về phía Thượng Hiệu. Nếu là ta thì trước hết ta sẽ làm ngựa bị thương rồi sau đó mới đánh người nhưng lòng nhân ái khiến cho nàng bỏ lỡ mất cơ hội. Ta rút thanh kiếm sau lưng ra, chỉ cảm thấy miệng vết thương ở toàn thân đau nhức, không thể sử dụng kiếm được, ta vội vàng tránh được đường chém từ phía sau lưng. Bọn chúng có tất cả bảy người đều đã bắt đầu động thủ, sát khí đằng đằng. "Dừng tay!" Tất cả

đều ngừng lại. Kì Bắc đã đến. Tây Kì vui mừng reo lên: "Ông nội!" Kì Bắc xông lên, đến trước Thượng Hiệu khoảng mười bước đã rút kiếm ra, Thượng Hiệu cũng vội vàng hươ kiếm. "Choang", thanh kiếm của Thượng Hiệu bay lên không trung. Kì Bắc bỗng nhiên bỏ qua Thượng Hiệu, quay sang tấn công vòng vây xung quanh. Chớp mắt, dao, rìu, cung tên đều rơi lả tả xuống đất, lũ thợ săn hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, máu từ cánh tay cầm vũ khí của chúng chảy đầy ra đất. Ta có thể nhìn kĩ từng động tác xuất chiêu của Kì Bắc, mỗi đường kiếm quả thực đều quá hoàn hảo, còn lâu ta mới đạt được đến trình độ đó. Nhưng nếu để ta và ông ta quyết đấu thì ta chưa chắc đã thua bởi đó không đơn thuần là cuộc giao đấu về kiếm thuật, còn cần có ý chí và sự dẻo dai. Dù sao đi nữa thì Kì Bắc cũng là một kiếm thủ vô cùng xuất sắc. Kì Bắc lạnh lùng nhìn bọn Thượng Hiệu nói: "Cút! Nếu ta còn thấy các người bèn mảng đến 'Ma Ấn Cốc' nữa thì các người đừng hòng mong thoát được." Thượng Hiệu sợ hãi nhìn Kì Bắc, trên trán hắn còn có một vết máu hình chữ thập, máu vẫn còn chảy trên mặt khiến hắn trông như một con ma đáng sợ, hắn run rẩy kéo đầu con ngựa xuống rồi vội vã nhảy lên ngựa chạy đi. Những tên khác cũng vội vàng leo lên ngựa bỏ chạy, trong phút chốc đã biến mất sau dốc núi. Kì Bắc nói với ta: "Vết thương của anh lại bung ra rồi, lại phải mất vài ngày nữa mới có thể hồi phục lại được!" Ta nhìn lại mình, máu từ các vết thương đã chảy ra, đặc biệt là vết thương ở chân trái, đó là vết thương mà bọn lính Hắc Khôi của Đại Nguyên Thủ đã gây ra cho ta, ta nhất định sẽ hỏi tội chúng! Ta phải bắt chúng lấy máu trả máu!

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 2

Bí Mật Của Ma Nữ

Tối hôm đó, chúng ta ngồi quây quần trong phòng ăn cơm do Tây Kỳ nấu, ngoài thịt hươu và thịt dê còn có cháo lúa mì. Đây là vùng đất biên thùy cách xa Thành Nhật Xuất thủ đô Đế quốc. Núi cao Hoàng đế ở xa, chỉ cần chịu khó một chút thì mảnh đất này có thể cung cấp đủ tất cả các loại lương thực cần thiết, không giống như những vùng quê gần Thành Nhật Xuất. Nơi đó, mọi của cải làm ra đều bị Hoàng đế chiếm đoạt, người dân chỉ sống trong cảnh lầm than đói khổ. Từ đầu bữa, Kỳ Bắc một mực im lặng, thái độ rất lạ lùng. Ta và Tây Kỳ không dám phá vỡ không khí trầm mặc ấy, cũng chăm chú vào bát đĩa trước mặt. Lát sau, Kỳ Bắc thở dài, đặt bát gỗ xuống, dường như có vấn đề gì rất khó giải quyết. Ta và Tây Kỳ nhìn nhau, cũng dừng lại không ăn nữa. Kỳ Bắc nhìn về phía Tây Kỳ, ánh mắt thoáng qua một thần sắc khó tả, nửa như yêu thương, nửa như hổ thẹn. Tây Kỳ ngẩng người ra, hỏi: " Ông ơi! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Đôi mắt hằn dấu vết tháng năm của Kỳ Bắc nhìn ra khoảng đêm đen tĩnh mịch ngoài cửa sổ, nói nhỏ gần như chỉ để cho một mình ông nghe được: "Mười ngày nữa, đợt Lan Đặc khỏe lại, chúng ta cùng đến Ma nữ quốc". Khi nhắc đến ba chữ Ma nữ quốc, mắt ông bỗng sáng hẳn lên. Trên lãnh thổ Đế quốc, ba chữ này đã mang đầy vẻ thần bí truyền kỳ. Không ai biết rằng cũng chính Ma nữ quốc đã tạo nên thời khắc đáng nhớ nhất trong cuộc đời Kỳ Bắc, khiến cho ông có những biến đổi kinh thiên động địa, từ một Đại tướng trung thành của Đại nguyên thủ trở thành chiến sĩ đối kháng với Đế quốc, cũng là kẻ duy nhất lúc đó dám công khai chống lại Đế quốc. Ngoài

Kỳ Bắc, bây giờ còn có thêm ta. Tây Kỳ hỏi: " Ông không sợ bọn Thượng Hiệu sao?" Kỳ Bắc lạnh lùng đáp: "Bọn thợ săn đó không đáng cho ta để ý, ta chỉ lo cao thủ Đế quốc tìm đến đây. Hắc Quả phụ, Vu Sư và thống lĩnh Hắc khôi Ca Chiến đều là những nhân vật tuyệt đối không dễ động vào. Sự việc này có liên quan đến hưng vong của Đế quốc. Nếu như Đại nguyên thủ đích thân hành động, tình hình sẽ càng nguy hiểm hơn. Chúng ta chỉ có thể tranh thủ lúc Đại nguyên thủ chưa ra tay mà trốn đến Ma nữ quốc. " Lòng tôi chợt dậy lên lo lắng. Kỳ Bắc nói "sự việc có liên quan đến hưng vong của Đế quốc" rốt cuộc có ý nghĩa gì đây? Lẽ nào ông ta biết tấm bản đồ đang ở chỗ ta, chỉ cần tìm thấy Phế tích đó trên bản đồ thì có thể nắm bắt được lực lượng hủy diệt Đế quốc? Ánh mắt lạnh lùng của Kỳ bắc hướng sang mặt ta, đột nhiên mỉm cười: "Năm đó ta và Nhĩ Phu Lan Lăng thừa hành mật lệnh của Đại nguyên thủ, đến Ma nữ quốc ăn cắp Trí tuệ điển. Chúng ta giả trang thành thương gia buôn bán dược thảo người Bác Lai tộc, trà trộn vào Ma nữ thành, ây dà ..." Ông thở dài một tiếng, ánh mắt tỏ vẻ đắm chiêu nghĩ ngợi. Cảnh tượng ở Ma nữ quốc lúc đó chắc chắn rất là lỳ lợ, bởi mỗi khi ta hỏi cha ta Lan Lăng về chuyện đó thì người đều có thần sắc thế này, và đều im lặng. Bao năm trôi qua, cha ta vẫn chưa bao giờ tiết lộ cho ta điều gì về Ma nữ quốc. Ta không dám cắt đứt suy nghĩ của Kỳ Bắc. Mặc dù trong lòng thầm trách ông không mau nói ra tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn cố nén không thốt ra thành lời. Đúng lúc này, Tây Kỳ lên tiếng: "Ông à, tại sao ông chưa bao giờ kể chuyện Ma nữ quốc cho cháu nghe?" Kỳ Bắc đưa mắt nhìn đứa cháu gái, ánh mắt khó tả khi này lại thoáng qua, thở dài một tiếng không nói gì. Khi ta và Tây Kỳ cứ tưởng là ông sẽ mãi kim lặng thì Kỳ Bắc lại bắt đầu: "Ta và Nhĩ phu Lan Lăng đều là những chiến sỹ giỏi nhất của Đế quốc. Không ai bằng được bọn ta lúc đó, sau này cũng không có. " Lòng ta chợt trào lên dòng máu nóng: "Có thể bây giờ tiểu bối vẫn chưa theo kịp các ông, nhưng tương lai chắc chắn sẽ vượt! " Kỳ Bắc như nhìn thấu tận tâm tư của ta, chợt nở một nụ cười vẻ ôn hoà kỳ lạ, dường như ông nói như vậy là khích ta phải cố gắng hơn. Tây Kỳ cũng cười: "Ông ơi, từ trước đến giờ ông chưa bao giờ nói năng ngọt ngào như tối nay, ông kể mau đi! " Kỳ Bắc nói: "Chúng ta đã trải qua những

ngày tháng khổ ải tột cùng, nhưng cuối cùng đã bí mật vào đến Ma nữ điện, nhìn thấy Ma nữ. " Ta rùng mình, thốt lên tiếng hỏi: "Cái gì?", Tây Kỳ cũng háo hức nhìn Kỳ Bắc. Kỳ Bắc lạnh lùng đáp: "Các người cũng đã từng nghe những truyền thuyết về Ma nữ. Đúng vậy, người đàn bà này không bao giờ già yếu, cứ cách một thời gian lại biến hóa, đổi thành một hình hài khác xinh đẹp hơn. Chà, vẻ đẹp của cô ta làm người ta phải kinh ngạc, khắp gầm trời này không ai có thể sánh được. Mà cho dù cô ta có là một người xấu xí, thì sức lực và trí tuệ cũng không có ai bì kịp. " Ta hỏi: "Nếu như mục đích của các ông là ăn cắp được bộ Trí tuệ điển mười hai tập, tại sao không tránh đi mà lại gặp mặt Ma nữ?" Kỳ Bắc đáp: "Đại nguyên thủ biết được một tin bí mật. Khi Ma nữ biến hình, cô ta có ba mươi ngày già yếu, bọn ta phải tranh thủ thời gian này để giết chết cô ta. " Mắt Kỳ Bắc chột sáng lên: "Vẻ hùng vĩ tráng lệ của Ma nữ điện và Ma nữ thành còn vượt xa bất cứ công trình kiến trúc nào của Đế quốc, Cung Nhật Xuất nếu so sánh với chỗ đó thì chẳng khác nào... Chà! Nơi đó chỉ có thể hình dung như thiên đường, trong đó một người đàn ông cũng không có, chỉ có những tỷ nữ đẹp mê hồn. Ta và Lan Lăng lần lượt lặn qua con sông bao quanh, đột nhập vào trung tâm Ma nữ điện qua đường cống ngầm dưới lòng đất theo chỉ thị của Đại nguyên thủ. "

Ta và Tây Kỳ hết sức chăm chú lắng nghe. Ma nữ, Ma nữ điện, Ma nữ thành, Ma nữ quốc vốn là những truyền thuyết thần bí đã được lưu truyền hàng trăm năm nay trong cường thành Đế quốc, nhưng chẳng ai biết trong lãnh thổ sát cạnh kia thực sự là có những gì. Do Ma nữ quốc và Đế quốc ngăn cách nhau bởi một con sông lớn, đến đại quân của Đế quốc cũng chưa lúc nào dám tùy tiện vượt qua. Kỳ Bắc vẫn đều đều kể: "Ta và Lan Lăng sau khi vào trong điện liền đốt mê hương mà Vu sư đã chuẩn bị, làm cho những người trong điện đều mê man ngã lộn ra đất. Sau đó chúng ta bắt đầu dò tìm, khi đến một cái hồ lớn, ta nhìn thấy một nữ nhân đang tắm. Vừa nhìn ta đã biết cô ta là ai, vẻ đẹp của cô ta đến người phụ nữ đẹp nhất của Đế quốc cũng không bằng một phần vạn, ai chà! " Tây Kỳ sốt sắng hỏi: "Có thật là đẹp như vậy không?" Kỳ Bắc nhìn Tây Kỳ, đôi mắt tràn ngập vẻ yêu thương và dịu dàng, nói: "Cháu cũng là một cô gái xinh đẹp hiếm có,

nhưng vẻ đẹp của Ma nữ không giống như vậy. Đó là một nhan sắc ma thuật, có thể biến bất cứ người đàn ông nào thành kẻ ngốc nghếch khờ khạo. " Ông chợt quay sang ta: "Nghe nói Công chúa của Đại nguyên thủ cũng xinh đẹp tuyệt trần, có đúng không?". Ánh mắt ông lại thoáng về áy náy hồ thẹn. Ta không chuẩn bị cho câu hỏi này, cũng ngần người ra một lúc. Đúng vậy, Công chúa đúng là người con gái xinh đẹp nhất Đế quốc. Nếu ví sắc đẹp là hoa thì Công chúa giống như một đóa hồng nở rộ, còn Tây Kỳ là một bông lan thầm kín trong hang vắng. Điều khiến ta kinh ngạc lại là câu hỏi của Kỳ Bắc. Ông đã rời xa Đế quốc từ gần hai mươi năm trước, tại sao lại quan tâm đến vẻ đẹp của Công chúa ngày nay? Kỳ Bắc đột ngột nói: "Đêm rồi, đi ngủ thôi! " Ta và Tây Kỳ định phản đối, nhưng nhìn vẻ kiên quyết trên khuôn mặt thì biết ông sẽ không kể gì thêm nữa. Đêm đó, ta nằm trong căn nhà gỗ. Bên ngoài tiếng côn trùng kêu rả rích buồn bã, trong lòng ta lại thanh thản lạ lùng. Hơn một tháng trước, cha ta bị Đại nguyên thủ bắt giam trong mật phòng dưới Điện Nhật Xuất, cho đến khi ta đột kích vào phòng, tận mắt nhìn Người trút hơi thở cuối cùng, sau đó lại liều chết phá vây chạy trốn khỏi thành, ta chưa lúc nào bình tĩnh thanh thản như bây giờ. Lúc đầu ta còn nghĩ đến Kỳ Bắc và câu chuyện về Ma nữ, nhưng sau đó lại quên hết đi để hòa nhập theo tiết tấu của trời đất xung quanh. Những ngày này, mặc dù không thể luyện kiếm, nhưng long ta không lúc nào thôi nghĩ đến kiếm. Giữa vẻ khoáng đạt vô tận của đất trời, rất nhiều chỗ trước đây chưa thông suốt, bây giờ bỗng dưng lại rõ ràng như có phép màu. Mãi tới trước khi mặt trời mọc ta mới ngủ thiếp đi. Lúc ta tỉnh dậy, Kỳ Bắc đã ra ngoài. Ta biết là ông lại đi thám thính hoạt động của binh lính Đế quốc. Thời gian ta gặp Kỳ Bắc không nhiều, hơn nữa nét mặt ông lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng ta vẫn có cảm giác khi nói đến Ma nữ, ánh mắt của ông đều thoáng qua vẻ hứng thú lạ kỳ, lẽ nào Ma nữ giữ mãi được tuổi thanh xuân lại có sức hấp dẫn mạnh như vậy? Ma nữ điện có phải là chỗ thần tiên trong nhân gian? Đế quốc từ khi có được trí tuệ điển đã trở nên cường thịnh vô cùng, tại sao lại không thể thôn tính được Ma nữ quốc? Ta đã từng nghe một mục tiêu của Đại nguyên thủ chính là thu nạp Ma nữ thành ái thiếp của riêng mình, mà đây chắc cũng là giấc mộng của mỗi người

đàn ông trong Đế quốc. Ta đã giúp Tây Kỳ thu dọn hết hành lý, chuẩn bị lên đường bất cứ lúc nào. Sáng nay, ta cùng Tây Kỳ đi săn ở một ngọn núi gần đó, cũng là bắt đầu tập luyện lại tay chân. Từ nhỏ ta đã được rèn tập vô cùng nghiêm khắc, nên rất nhanh chóng lấy lại thể lực, còn nhanh hơn cả dự kiến của Kỳ Bắc. Lên núi vài khắc, ta đã dễ dàng bắn được một con hươu non. Chúng ta ngồi nghỉ lấy sức dưới một vách núi. Tây Kỳ giống như một con chim non, quanh quẩn bên người ta, cười nói vui vẻ không dứt. Ta không kìm được hỏi: "Cha của em ở đâu?" Tây Kỳ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, trả lời: "Em không biết, ông chưa nói với em bao giờ. " Ta đưa tay xoa nhẹ vai cô gái, thở dài. Mặt nàng ửng hồng, mắt không rời khỏi ta. Ta chưa từng lạc lối giữa rừng hoa, chưa từng hưởng thụ niềm vui yêu đương nam nữ nên không biết tiếp tục thế nào. Sau khi ngồi bên nhau một lúc, chúng ta đem những thứ săn được tranh thủ trước lúc mặt trời lặn trở về nhà. Khi rẽ vào một con đường nhỏ trước nhà, linh tính ta chợt cảm thấy có điều không ổn. Ta dừng lại trong khi Tây Kỳ vẫn tung tăng đi tiếp. Ta nhào người giữ nàng lại, Tây Kỳ ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì thế?" Ta đáp: "Có người, ta cảm thấy thế! " Đúng lúc này, chuyện bắt đầu xảy ra. Một chiếc lưới to gần đầy móc câu tung trên đầu, chụp lấy chúng ta. Tây Kỳ hoảng sợ cứng người, hiển nhiên không biết ứng phó thế nào. Ta lôi eo Tây Kỳ ngã xuống, lăn ra khỏi lưới, đến bên cạnh một gốc cây. Một tấm lưới khác lại chụp tới, khi lưới vừa trùm lấy thân cây, kiếm của ta đã sẵn sàng trong tay, vung mạnh ra phía trước, " Vù! " góc lưới bị hất tung lên theo âm thanh đó. Ta lại lôi Tây Kỳ cuộn lăn đi. Vừa mới ra bên ngoài lưới, thì một hiểm nguy khác lại bắt đầu. Một đoàn Hắc Khôi chiến binh, toàn thân đen kịt, chỉ hở mắt, tai, mồm, mũi, giống như một đàn ong bay vù vù đến từ những chỗ ẩn nấp xung quanh. Dao, mâu, súng trên tay điên cuồng tấn công về hướng chúng ta.

Ta hét lên: "Theo sát sau lưng ta! " Nói rồi chạy thục mạng về phía rừng cây hướng nam, nếu vào được trong đó, cơ hội trốn thoát sẽ rất lớn. Máu tươi tung tóe theo đường ta đi, sức khoẻ đã hồi phục như trước. Nếu như chỉ có mình ta thì việc trốn chạy dễ như trở bàn tay, nhưng bên ta còn có Tây Kỳ. Đúng lúc này tiếng kêu tuyệt vọng của nàng từ phía sau vọng đến.

Ta quay đầu lại nhìn, Tây Kỳ đã bị bao vây bởi một toán Hắc khôi dữ tợn như lang sói. Đằng sau vài chục bước là biển người đen kịt, ta hít một hơi dài, lưỡi gươm vung ra tứ phía, chạy về hướng Tây Kỳ. Tiếng thét của nàng lại vang lên. Lưỡi kiếm trong tay ta quật mạnh xuống đất, người phóng lên cao, thanh kiếm như hóa thành chiếc cầu vồng dài, máu của kẻ thù rơi xối xả. Vụt qua trùng trùng lớp lớp áo đen, chốc lát ta đã đến bên Tây Kỳ. Bả vai và đùi ta trúng gươm tóe máu, đây là cái giá phải trả. Ngay tức khắc, ta hạ gục tên đã đánh Tây Kỳ. Sau lưng ta, một cơn gió mạnh cuộn tới, cao thủ của đối phương cuối cùng cũng xuất hiện. Tây Kỳ đang giẫy giụa trên mặt đất, ánh mắt nhìn về phía ta đầy vẻ tuyệt vọng và kinh hãi. Lòng ta đau như cắt, vội xông đến chỗ nàng, kiếm vừa vung lên liền chạm ngay phải một đường kiếm từ sau áp tới, thế kiếm mạnh đến mức ta không thể thoát ra để chuyển mình. Ta quay lại nhìn, mắt *****ng ngay phải một đôi mắt mạnh mẽ. Ca Chiến! Đại thống lĩnh Hắc khôi võ sĩ, tay sai trung thành của Đại nguyên thủ, là kẻ đáng sợ nhất trên lãnh thổ Đế quốc, ngoài Vu sư và Hắc quả phụ ra. Ca Chiến ép chặt kiếm của ta, cười khinh bỉ: "Tên súc sinh, sức ngươi bây giờ chỉ bằng nửa ngày thường, xem ngươi trốn thoát kiểu gì khỏi ranh giới của ta?" Trong Đế quốc này, người Ca Chiến thù hận nhất chính là ta, bởi vì hẳn cho rằng nếu không phải vì ta thì Công chúa đã là người của hắn. Ta chửi thầm trong bụng, rướn người về phía trước, thanh kiếm dài đã thoát ra khỏi thanh kiếm của Ca Chiến, đâm về phía bụng hắn. Ca Chiến chồm lên, thu kiếm về phong tỏa đường kiếm của ta, trong chốc lát hai thanh kiếm đã chạm nhau mười mấy lần. Ta chịu thiệt thòi bởi vết thương cũ bắt đầu hành hạ, hơn nữa vừa mới quần chiến một trận, thể lực đã yếu đi nhiều. Đám chiến binh Hắc khôi đều dừng tay đứng xem nhưng vẫn vây chặt xung quanh, khiến trong lòng ta có cảm giác nặng nề đến ngẹt thở. Ca Chiến gầm lớn, thanh kiếm điên cuồng bổ dọc bổ ngang, ta cũng xông lên, vung lưỡi kiếm điêu luyện chém về phía người Ca Chiến. Đường kiếm này bất cứ lúc nào và ở góc độ nào cũng đều khó mà thoát được, Ca Chiến không tránh nổi, bả vai đã rơi máu. Đám Hắc khôi đứng xung quanh đồng loạt hô lớn, xông đến hỗ trợ hắn ta. Ta luôn ra sau Ca Chiến, đúng lúc đang định quay đi tìm Tây Kỳ thì chân bỗng khuy

xuống bởi một cái chảo to không biết từ đâu tung ra quăn chặt lấy chân trái ta giật mạnh khiến ta gần như ngã nhào xuống đất. Ta lấy hết sức gồng mình, chống lại sức lôi của dây chảo, đúng lúc vung kiếm định chặt đứt dây chảo quăn quanh chân thì thanh kiếm của Ca Chiến như con độc long x***** vào cổ họng ta từ phía bên phải. Ta không trách hấn ta, trên sa trường, trước mũi kiếm chỉ có sống và chết, thắng và bại, chứ không có chính nghĩa và đê tiện. Đường kiếm của ta chặn được hết những đòn công kích của Ca Chiến, nhưng vẫn không có chút rãnh nào để chặt đứt dây chảo, đây chính là mấu chốt dẫn đến thất bại của ta. "Á! " Tiếng kêu bật ra, cả người ta đổ vật xuống trước sức kéo của hơn mười chiến binh Hắc khôi, tất cả đã hết! Dao, mâu, kiếm lạnh băng chỉ lên từng chỗ hiểm trên người ta. Ta bị bốn người đó trói chặt lại một cách thô bạo, bị vứt vào một góc phòng cùng với Tây Kỳ, Ca Chiến ngồi trên ghế, cầm thanh kiếm của ta lên ngắm nghía, nét mặt sầm sầm như bão to mưa lớn sắp sửa trút xuống. Sau cùng, hấn ngẩng lên nhìn tôi không tỏ thái độ gì, lạnh lùng hỏi: "Bản đồ đâu? " Trong lòng ta trào dâng nỗi sợ hãi. Từ trước đến nay, không có ai có thể không nói thật dưới bàn tay hấn, chỉ có cha ta là ngoại lệ. Ta vẫn nhớ như in cái bản mặt không giống người của hấn trong phòng giam cha ta, thù hận chột dâng lên át đi cơn sợ hãi, ta hiên ngang nói: "Những cực hình mà người thử trên người cha ta hãy làm lại lần nữa với ta đi! Đừng hòng người thu được kết quả gì! " Ca Chiến giơ chân lên đá trúng vào tim ta. Ta kêu lên đau đớn, lăn lại phía sau, đầu *****ng mạng vào tường, mắt nổ đom đóm, gần như không thở được nữa. Tây Kỳ hoảng hốt hét lên: " Đừng! " Ca Chiến đang tiếp tục tiến lại phía ta, bỗng có tiếng từ bên ngoài vọng vào: " Thống lĩnh! Người đi săn đó muốn gặp ngài. " Ta gắng chịu đau, mở mắt nhìn, vừa lúc nhìn thấy Thượng Hiệu đặc ý bước vào, liền hiểu ra, thì ra tên thợ săn khốn kiếp kia chính là người đã thông báo cho Đế quốc nơi ta ẩn náu. Ca Chiến đưa mắt nhìn Thượng Hiệu, Thượng Hiệu nói vẻ cười cợt: "Đại nhân, ông đã đồng ý rồi nhé, sau khi giải quyết xong việc, sẽ chuyển người đẹp đó cho tôi. " Ánh mắt Ca Chiến liếc nhìn lên người Tây Kỳ, dường như đây mới là lần đầu tiên hấn quan sát nàng. Đôi mắt hấn ta càng lúc càng sáng rực lên, chắc chắn đã bị vẻ đẹp của Tây Kỳ thu hút, lòng ta

thất lại bởi cảm giác bồn chồn. Thượng Hiệu cũng nhìn ra tình hình chừng như không được ổn, vội vàng nói: "Đại nhân, đại...." Ánh mắt sâu hoắm sắc lạnh của Ca Chiến cắt đứt lời hăn, nói: "Người lại đây!" Thượng Hiệu ngạc nhiên: "Để làm gì?" Ca Chiến nhếch mép cười: "Nếu người không lại, làm sao ta có thể cho người thưởng thức được?" Thượng Hiệu vui vẻ ra mặt, bước lên trước hai bước, đang đợi nhận lấy phần thưởng. Tay Ca Chiến như chớp vung ra, thanh kiếm xuyên thẳng vào người hăn. Thượng Hiệu nhìn vào chuôi thanh kiếm trước ngực như không tin vào mắt mình, lưỡi kiếm quá sắc ngọt, nhất thời chưa có cảm giác đau. Tây Kỳ hét lên, mặc dù mỗi ngày nàng đều luyện kiếm, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến người bị kiếm sát, lại bằng một thủ đoạn vô cùng dễ tiện. Tên thợ săn vùng vẫy lui lại phía sau, thanh kiếm tuột ra mang theo một dòng máu bắn thẳng về trước. Thượng Hiệu cứ lùi mãi lùi mãi, bỗng ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng rồi ngã vật ra đất, nằm im bất động. Ta nhìn Tây Kỳ, khuôn mặt nàng thẫm đầy nước mắt, toàn thân co rúm run rẩy. Ta hiểu ra rằng Ca Chiến cố tình giết chết tên thợ săn trước mắt chúng ta là để tạo áp lực khủng bố tinh thần khiến chúng ta suy sụp. Ca Chiến điềm nhiên đứng dậy như không có chuyện gì, trên người còn dính đầy máu của kẻ vừa bị giết. Hăn bước đến trước mặt Tây Kỳ, đưa tay ra tóm lấy Tây Kỳ đang nằm co trên đất, ôm cả người nàng vào lòng. Tây Kỳ mặc dù bị trói vẫn kêu khóc giãy đạp hết sức. Ca Chiến cười điên cuồng: "Có lý, có lý, ta thích nhất là con gái giãy đạp, nhất là lại xinh đẹp như thế này."

"Toạc!" Quần áo của Tây Kỳ bị xé một mảnh lớn, để lộ ra mảng lưng trần trắng ngần. Nàng kêu lên tuyệt vọng, giọng đã lạc đi. Ta kìm nén sự phẫn nộ đang sục sôi như lửa đốt trong người, bình tĩnh nói: "Thả cô ấy ra!" Ca Chiến thét lên: "Bản đồ ở đâu?" Ta đáp: "Ta không mang theo, vẫn để ở Thành Nhật Xuất." Ca Chiến gầm lên, đẩy mạnh Tây Kỳ vào góc tường, một tay hăn nhấc ta từ dưới đất lên, gằn giọng: "Ở đâu?" Ta cười khinh bỉ: "Ta nói ra địa điểm ở đâu, người có tin không?" Mắt Ca Chiến ngầu lên, giờ đầu gối huých liên tiếp vào hạ thể của ta, đau đến mức toàn thân ta quần quai vật vã. Ta lấy hết sức hất mạnh hăn ra, lăn về phía góc tường, quay lại chăm chăm nhìn hăn, nỗi hận thù trong mắt không hề giấu diếm.

Ngực Ca Chiến nhấp nhô trong cơn tức tối. Lúc này, nếu moi được tấm bản đồ trên người ta, ngay lập tức hẳn có thể dày vò ta đến chết để thỏa mãn nỗi thù hận cá nhân. Nhưng bây giờ chỉ có thể đợi đến lúc tìm thấy tấm bản đồ. Ca Chiến lại gần, đạp chân lên tôi, chùng giọng xuống: "Được thôi! Tao mang mày về Đế quốc, xem số mệnh của mày còn kéo dài được bao lâu. " Ba ngày sau đó, ta giống như một món hàng chất trên xe ngựa, khắp người bị khóa dày đặc. Ta không biết Tây Kỳ ở đâu, có thể bị nhốt vào một cái xe ngựa nào đấy trong đoàn, cũng có thể được mang đi theo đường khác. Bốn bề đều là võ sỹ áo giáp đen ngòm, thậm chí không nhìn thấy Ca Chiến. Bọn chúng chỉ cho ta thức ăn nước uống vừa đủ duy trì sự sống. Ba ngày trôi qua, ta cảm thấy cơ thể mỗi lúc một suy nhược, may mà thể chất của ta vốn hơn người, lại đã từng qua rèn tập nghiêm ngặt. Trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, những vết thương trên người ta cũng nhanh chóng phục hồi. Hy vọng duy nhất của ta giờ đây là Kỳ Bắc. Ta lấy làm lạ một điều, Ca Chiến không hề nhắc đến Kỳ Bắc trước mặt ta. Có lẽ Thượng Hiệu không nói cho hẳn biết cụ thể, hoặc cũng có thể do Ca Chiến không thèm để ý đến một lão già nơi núi non hoang dã. Nếu như Ca Chiến biết được Tây Kỳ là cháu ruột của Kỳ Bắc, tay kiếm kiệt xuất nhất trong lịch sử Đế quốc, e rằng sau này hẳn khó mà ngủ ngon giấc được. Kỳ Bắc, ông đang ở đâu? Tối nay, toán quân dựng lều trại trong rừng cây. Đến nửa đêm, bốn bên vọng lại âm thanh hỗn loạn. Ta mở to mắt ra nhìn, chỉ nghe thấy bên tai ù ù những tiếng động lạ, không biết là đã xảy ra chuyện gì. " Cháy! " Đúng là hỏa hoạn, trong lòng ta lập tức nghĩ ngay đến Kỳ Bắc, chắc chắn là ông đã bám ngay theo sau đoàn quân, nhưng phải đợi đến khi bọn Ca Chiến dựng lều trại trong rừng mới dùng hỏa công để gây ra hỗn loạn. Ta nghe thấy tiếng Ca Chiến hét bên ngoài xe ngựa: "Cho xe chạy trước, cẩn thận đấy, xem ra vụ cháy này chắc chắn là có kẻ chủ mưu, nếu không thì tại sao cả ba hướng đông nam tây đều bốc lửa, chỉ còn chừa lại hướng nam để thoát?" Một giọng khác vang lên: "Kẻ nào to gan như vậy, đảm bảo không thoát khỏi tay ta! " Ca Chiến rú lên một tiếng, chắc là đang vô cùng căm giận. Xe ngựa từ từ chạy đi, tàn lửa bên ngoài cửa xe bay vào, Chỉ có người chiến sỹ già lão luyện như Kỳ Bắc mới gây ra được vụ cháy thần không biết quỷ

không hay này. Hơn nữa, Ca Chiến cũng quá chủ quan khi dựng trại trong rừng. Cả trước và sau xe ngựa đều là các chiến binh Hắc khôi, Kỳ Bắc muốn cứu ta cũng không phải chuyện đơn giản! Ý nghĩ trong đầu vẫn chưa qua, thì bỗng dưng “rầm” một tiếng, hình như là hai cây to bị cháy đổ sập xuống trước và sau xe ngựa. Bỗng nhiên, chiếc xe ngựa chồm lên rồi lao đi vun vút. Ta ở trong xe chao nghiêng qua lại, cứ hất sang bên này lại đập vào bên kia. Người đau như dằn nhừn trong lòng ta lại vui mừng tột độ, bởi ta biết rằng Kỳ Bắc đang đánh xe ngựa thoát chạy khỏi nanh vuốt của bọn Ca Chiến. Những âm thanh đuổi bắt ngày càng đến gần từ phía sau, Ca Chiến đương nhiên là không để ta trốn chạy dễ dàng như vậy. Xe ngựa đột ngột dừng lại. Ta sợ hãi vô cùng. Lúc này làm sao có thể dừng lại? Cửa xe bật mở ra. Kỳ Bắc lao vào như cơn gió, lôi ta ra khỏi thùng xe. Khi ta đã nằm trên đất, Kỳ Bắc hét lớn một tiếng, lấy thanh kiếm vỗ vào mông ngựa, con ngựa điên cuồng kéo cỗ xe phóng về phía trước. Kỳ Bắc cúi xuống túm lấy ta cùng lăn về phía bụi cỏ cạnh đó. Kỵ mã của Ca Chiến vụt lao qua, tiếng vó ngựa dù xa dần vẫn nghe như tiếng sấm dậy khiến cho tim ta sợ hãi như muốn nhảy ra khỏi ***** ngực, hơn trăm võ sĩ Hắc khôi chạy rầm rập qua bên cạnh. Kỳ Bắc hét nhỏ: “Đứng dậy!” Ta muốn đứng thẳng dậy, nhưng hai chân đã bị trói vào nhau nên vừa nhúc nhích đã ngã khuỵu xuống đất. “Vút” Thanh kiếm vung lên lia qua đầu gối ta, lập tức dây trói đứt lìa, tốc độ và sự chuẩn xác này khiến ta lạnh người kinh hãi. Kỳ Bắc nói: “Giơ tay lên!” Ta vừa giơ hai tay thì thanh kiếm của Kỳ Bắc đã vung tới, dây quần quanh tay đứt thành hai đoạn, rơi xuống đất. Cả chân tay ta đều bị trói bằng thứ dây tốt nhất, dưới lưỡi kiếm của ông chúng lại không khác gì những đoạn tầm gửi mục. Xa xa vọng lại tiếng ngựa hí vang, tiếp đó là tiếng kêu gọi hỗn loạn. Kỳ Bắc bình thản: “Chỗ đó là một vách núi sâu.” Ta ngạc nhiên, trong bóng tối chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của Kỳ Bắc, hừng tâm của một kiếm thủ lỗi lạc dường như lại trào sôi trong huyết mạch ông. Kỳ Bắc nói: “Con trai của Lan Lăng, theo ta!” Khi trời sáng, chúng ta đã đi xa khu rừng đó, dừng chân bên một con suối trong vắt. Ta ngồi bên bờ suối, thả hai chân xuống dòng nước, tận hưởng giây phút tự do. Kỳ Bắc bỗng hỏi: “Tây Kỳ đâu?” Ta ngạc nhiên: “Ông không cứu cô ấy sao?” Kỳ

Bắc ngửa mặt lên trời than: “Ca Chiến đúng là một con cáo già. Hôm đó ta đang trên đường về nhà, gặp đội quân đang áp tải người liên bám theo. Ta cứ nghĩ Tây Kỳ và người cùng bị nhốt trong một xe. ” Ta đứng phắt dậy, quả quyết: “Tìm Ca Chiến, chỉ có tóm được hắn, mới có thể tìm được dấu vết của Tây Kỳ. ” Kỳ Bắc bình tĩnh: “Con trai của Lan Lăng, xúc động quá chỉ làm hỏng việc mà thôi, hãy nói cho ta biết trước, tại sao bọn chúng lại truy bắt người?” Tôi thần thờ ngồi xuống, không cần nói đến kiếm thuật cao minh của Ca Chiến, chỉ hơn trăm tên võ sỹ Hắc khôi cũng đã khiến ta khó mà ứng phó nổi. Hơn nữa người của Đế quốc đuổi bắt ta không phải chỉ có một đội. Khi bọn chúng tập trung lại, đừng nói gì đến việc cứu người, ngay đến chạy trốn cũng đã thật đau đầu. Ta trầm ngâm suy nghĩ, nói: “ Chẳng phải là vì tấm bản đồ đó sao?” Kỳ Bắc nhìn ta ngạc nhiên, ta cũng đưa mắt nhìn ông. Bỗng Kỳ Bắc ngửa mặt lên trời cười lớn, vẻ cao hứng lắm. Một lúc sau ông mới thôi cười, nói: “Được lắm! Ta cứ nghĩ rằng Nhĩ Phu Lan Lăng chỉ biết mỗi một việc trung thành với Đại nguyên thủ, xem ra ông ta còn là kẻ biết nghĩ, chưa đưa tấm bản đồ đó ra, chỉ đưa Trí tuệ điển, hơn nữa đó chỉ là sáu tập trong mười hai tập. ” Lúc này đến lượt tôi kêu lên: “ Cái gì?” Kỳ Bắc giải thích: “Lần đó ta và Nhĩ Phu Lan Lăng bơi vào Ma nữ điện, ta đã gặp được Ma nữ. Đáng lẽ phải lập tức giết chết cô ta theo lệnh của Đại nguyên thủ, rốt cuộc ta không thể ra tay nổi, còn.... còn.... ” Nhìn vào đôi mắt của Kỳ Bắc, không cần ông nói thêm ta cũng biết là đã xảy ra chuyện gì. Ông đã yêu Ma nữ từ lúc đó, đến nhiệm vụ Đại nguyên thủ giao cho cũng quên mất, phản bội cả Đế quốc. Kỳ Bắc thở dài một tiếng: “Cha người đã gặp các chiến binh của Ma nữ quốc, bị truy đuổi khắp nơi, ba tháng sau đó chúng ta mất liên lạc với nhau. ” Tôi hỏi: “Ông đã hưởng thụ hết sự sủng ái của bà ta, phải không?” Mắt Kỳ Bắc lắc đầu, lạnh lùng đáp: “Đây là điều đương nhiên mà Nhĩ Phu đã nghi ngờ. Thật ra đến tay của Ma nữ ta cũng chưa hề chạm đến, nhưng quả thực là hai tháng ở đó ta học hỏi được rất nhiều. Điều quan trọng nhất là ta đã nhận thức được Đại nguyên thủ là một tên vua tàn bạo, chỉ biết bóc lột dân đen đến tận xương tủy để thoả mãn dục vọng cá nhân của hắn. ” Ta kinh ngạc nói: “Cha tiểu bối cũng từng nói như vậy! ” Kỳ Bắc ngửa mặt lên trời cười:

“Đương nhiên rồi, điều đó chính ta nói cho ông ấy biết, nhưng lúc đó Lan Lăng không tin, sau đó còn lén lút mò vào Ma nữ cung. Lần này thì ông ấy may mắn, tránh được mọi phục kích, nhân cơ hội Ma nữ ra ngoài đã ăn trộm được sáu tập Trí tuệ điển, cả tấm bản đồ cất giấu bên trong. Ta đuổi theo, nhưng mãi đến khi vào sâu trong lãnh thổ Đế quốc mới bắt kịp được ông ấy, sau cùng cũng không ngăn được ông ấy mang Trí tuệ điển về cho Đại nguyên thủ, ta chỉ nói được cho ông ấy biết một số chuyện mà Ma nữ đã nói cho ta. ” Ta đau khổ: “Mặc dù cha tiểu bối đã hiến Trí tuệ điển cho Đại nguyên thủ, nhưng trước đó đã lấy tấm bản đồ ra. Bí mật này không hề có ai hay, cho mãi tới hơn một tháng trước, Đại nguyên thủ không hiểu đã biết được việc này từ đâu, lập tức cho mời cha tiểu bối vào cung. Ai biết trước đó là một cạm bẫy! Cha tiểu bối đi không thấy quay về, tiểu bối chỉ còn cách trốn đi, nhưng hai đứa em gái và em trai đã bị Đại nguyên thủ giết hại. Tiểu bối đã thề, dù thế nào đi nữa cũng phải nhất định giết bằng được hãn ta, trả thù cho cha. ” Kỳ Bắc hỏi: “Bản đồ ở đâu?” Ta đáp: “Đã giấu ở phòng giam trong cung. Gặp được cha tiểu bối, khi Người trút hơi thở cuối cùng đã nói cho tiểu bối biết bản đồ ở chỗ đó. ” Kỳ Bắc hỏi: "Phòng giam là một nơi dễ vào như vậy sao ?" Ta lắc đầu: "Ca Chiến cố tình để cho tiểu bối vào được phòng giam, sau đó theo dõi hòng chiếm đoạt tấm bản đồ. Tiểu bối biết vậy nhưng phải vào gặp cha lần cuối, lúc rời khỏi phòng giam lập tức quất ngựa truy phong. Điều này nằm ngoài suy tính của Ca Chiến. Khi bọn chúng đuổi theo sau, tiểu bối đã ra khỏi Thành Nhật Xuất. Sau một vài trận đổ máu, tiểu bối mới gặp Tây Kỳ và tiền bối trên đường. " Kỳ Bắc sáng mắt, vồn vã hỏi: "Thế bản đồ đâu?" Ta đưa tay lên gõ vào đầu: "Ở chỗ này, tấm bản đồ đó từ khi tiểu bối sinh ra đã luôn treo trong phòng ngủ của tiểu bối, tiểu bối có thể vẽ lại không sai mảy may. " Kỳ Bắc kinh ngạc, nuốt ừng ực, bỗng phá lên cười sảng sặc: "Đúng là Lan Lăng, giấu bí mật quan trọng như vậy ở nơi dễ nhìn thấy nhất, nếu không thì làm sao mà qua mắt nổi Đại nguyên thủ! ” Ta bẻ một cành cây, nhanh chóng phác họa tấm bản đồ trên đất. Kỳ Bắc chong mắt đứng nhìn, cho tới tận lúc ta vẽ xong vẫn chau mày không nói gì. Ta nói: “Trên bản đồ có rất nhiều tên đất, cha tiểu bối bảo đó là những địa danh thuộc về niên đại rất cổ xưa, bây giờ những

tên này đều không phù hợp nữa. " Rồi chỉ vào một hình chữ nhật nằm ở trung tâm bản đồ nói: "Bên cạnh hình chữ nhật này có hai chữ lớn " Phế tích", trong phế tích này có một chấm đỏ, viết chữ "Dị vật", ngoài ra còn có một hàng chữ đề rõ: "Sức mạnh nhân loại có thể chế tạo ra".

Cha tiểu bối nói, chỉ cần tìm thấy Dị vật này thì có thể sở hữu sức mạnh vô song, đủ năng lực lật đổ cả Đế quốc. Kỳ Bắc như không nghe thấy lời ta, nói về đăm chiêu: "Địa hình này ta nhìn quen lắm, nhưng nhất thời không nghĩ được là đã gặp ở đâu rồi. " Ta nghĩ lão nhân này kiến thức sâu rộng, đến như ông còn không biết Phế tích đó ở đâu, thì ta khác nào mò kim đáy bể, trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Kỳ Bắc lắc đầu, bỗng chuyển sang chủ đề khác: "Nhiệm vụ cấp bách nhất bây giờ chính là cứu được Tây Kỳ về". Ta gật đầu nói: "Có chết, tiểu bối cũng phải đưa Tây Kỳ thoát khỏi bể khổ đó an toàn. " Kỳ Bắc nói: "Cơ hội thành công của chúng ta rất mong manh, đến được Đế quốc chỉ có hai con đường, một đường xuyên qua Đại Hoang Lâm, vượt Khe Cửa Các Thần, băng qua Đồng bằng lớn đến Thành Nhật Xuất, đó chính là con đường mà Ca Chiến áp giải người đi; một con đường khác xuyên qua vùng núi hướng nam, tiếp cận hướng nam đồng bằng. Nếu bây giờ chúng ta phi ngựa nhanh đuổi theo, có thể bắt kịp đội áp giải Tây Kỳ trước khi mặt trời lặn ngày mai, phải tấn công nhanh khiến bọn chúng không kịp trở tay mới mong cứu được nó. " Ta bật dậy nói: "Việc không thể chậm.... " Kỳ Bắc nhìn tôi tán thưởng, rút từ sau lưng ra một thanh kiếm đưa cho tôi. Ta đỡ lấy thanh kiếm, một bầu nhiệt huyết trào lên trong tim, niềm tin đã quay về. Đã từng trải qua biết bao đau khổ dày vò, một lần nữa ta đứng dậy trong tư thế một kiếm thủ. Ta đã đứng dậy không khuất phục trước sức mạnh của Đế quốc. Cho dù có chết, ta cũng không được hổ là một kiếm thủ, càng không được bôi nhọ thanh danh của cha ta. Người đã chết một cách thảm khốc, nhưng đúng là cái chết của một kiếm thủ anh hùng! Kỳ Bắc cười lạ lắm: "Con trai, hãy nhìn đây! " Ta nhìn vào một thứ giống như cành cây đen sì trong tay ông, ngạc nhiên hỏi: " Đây là cái gì vậy?" Kỳ Bắc không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi nói: " Nếu như người là Ca Chiến, sau khi bị chúng ta thoát đi rồi, người sẽ làm gì?" Ta thở dài: "Đương nhiên là sẽ lấy Tây Kỳ ra làm mồi nhử, dụ chúng ta mắc bẫy. " Kỳ

Bắc nói: “Nếu thế thì bọn chúng sẽ hối hận lắm, bởi vì lần này cho dù chúng có dùng cạm bẫy nào để dụ dỗ cũng không thể giam cầm nổi mãnh hổ. ” Ông giơ vật trong tay lên nói: "Đây là mê hương mà Vu sư đã đưa ta năm đó. Bọn chúng sẽ không bao giờ ngờ được. ” Ta ngẩn người ra, một tia hy vọng le lói trong đầu.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Vu Sư Làm Phép

Hai ngày sau, chúng ta đã đuổi kịp đoàn người ngựa xem ra như đang áp giải Tây Kỳ. Một chiếc xe ngựa được bảo vệ bởi hơn tám mươi võ sỹ Hắc khôi to khỏe rong ruổi đi trong khe núi ngoằn ngoèo, nhưng trong số đó không nhìn thấy Ca Chiến. Kỳ Bắc nói nhỏ: “Nếu như ta dự đoán không lầm thì chúng ta nhanh hơn Ca Chiến một bước. ” Ta đáp: “Được! thế thì chúng ta nhân cơ hội này cứu Tây Kỳ ra. ” Kỳ Bắc nói: “Nhớ lấy kế hoạch của ta! ” Ông nhảy xuống ngựa, trèo lên trên núi. Sơn đạo khúc khuỷu, đi bộ còn nhanh hơn cưỡi ngựa. Ta cũng để ngựa lại, một mình bám theo phía sau đoàn người. Đường núi vô cùng hiểm trở, một bên vách đá, bên kia là khe cao dựng đứng. Địa hình như thế này thật phù hợp với chiến thuật lấy ít địch nhiều, Kỳ Bắc quả không hổ danh là lão chiến binh dạn dày trận mạc. Đoàn người chậm chạp tiến lên như một con rắn dài trườn đi trong khe núi. Ta cảm thấy cơn gió nhẹ thổi lên mặt, trong lòng chợt nghĩ đây là hướng tốt nhất để thả mê hương, vội vàng lấy ngay chiếc lọ nhỏ Kỳ Bắc đưa cho, đổ một ít bột trong lọ lên bàn tay, rồi xoa lên mũi. Đây là thuốc giải chống mê hương Kỳ Bắc đưa ta. Một dòng hơi cay xộc từ mũi lên đầu, mặc dù ta đã đề phòng trước nhưng vẫn suýt nữa bật ho. Đúng lúc đó, một đám khói nhẹ, mỏng đến mức không nhìn thấy bay đến trước đoàn người. Làn khói chuyển động chậm chạp, gần như là đứng lại trên đường, gió thổi cũng không bay lên. Ta thầm tán thưởng Vu sư đã chế tạo ra loại vũ khí vô hình này, không cần chiến đấu cũng loại được kẻ địch, thật không hổ danh một trong ba đại tướng của Đại nguyên thủ. Ta đã gặp Vu sư hai lần, nghe nói

lão ta là một người có dục vọng điên cuồng, có sở thích quái đản là hành hạ những nữ nhân còn trinh tiết. Cha ta nói Vu sư đến từ một đất nước tà ác rất xa xôi, kẻ thống trị ở nơi đó xưng là “Vu đế”, đến Đại nguyên thủ cũng phải nể sợ. Đoàn người ngựa đã chìm vào màn khói mê. Ta rút thanh trường kiếm, nhanh chóng chồm về phía trước. “ Huych”, một võ sĩ Hắc khôi rơi khỏi ngựa, người ngựa bắt đầu nhốn nháo, hơn mười võ sĩ khác lần lượt gục xuống, vài chiếc xe ngựa lăn lông lốc xuống dốc núi, đoàn người trở nên vô cùng hỗn loạn. Ta lao tới, đến sau đoàn người. Một vài chiến binh Hắc khôi cưỡi ngựa quay lại, nhưng nhìn bộ dạng nghiêng ngả của bọn chúng thì biết chúng đã không còn sức chiến đấu. Ta hít một hơi thật mạnh thuốc giải độc ở mũi, lao vào đoàn người ngựa, thanh kiếm trong tay loang loáng như một luồng điện sáng. Hai chiến binh Hắc khôi lập tức ngã người về phía sau tránh kiếm. Ta nhảy lên một con chiến mã bỏ không lao về phía chiếc xe ngựa lớn ở giữa đoàn người. Tiếng kêu thảm thiết vọng lại từ cả phía trước lẫn phía sau, Kỳ Bắc đã bắt đầu công kích. Chỉ còn chừng hai mươi chiến binh Hắc khôi gắng gượng giữ không bị ngã xuống đất, xe ngựa phía trước chỉ còn cách khoảng mười bước chân. Ta lấy hết sức thúc ngựa, hai võ sĩ Hắc khôi cạnh xe ngựa đã bị thương gục xuống. Kỳ Bắc lao đến phía trước xe ngựa, hất người đánh xe đã bất tỉnh xuống đất, hét to với ta: “Lên xe!” Ta không dám do dự nhảy xuống ngựa, mở cửa xe xông vào. Một nữ nhân tóc dài mặc một bộ võ phục màu đen ngồi gục trên sàn xe. Mặt cô ta cúi xuống, ta không nhìn thấy khuôn mặt nhưng vẫn biết chắc chắn đó không phải là Tây Kỳ. Ta lật người đó lại, đập vào mắt ta là một khuôn mặt đẹp mê người, hai mắt nhắm nghiền, làn da trắng nõn nà, chỉ có một nhược điểm là sống mũi quá cao, hơi khoằm xuống, khiến cho người ta có cảm giác nữ nhân này là một người quyết đoán không có tình người. Tay trái cô ta nắm chặt một cái ống tròn, bên hông còn đeo một thanh kiếm dài, trên bao kiếm khắc nổi một hình nhện mặt người. Nhìn thanh kiếm, ta lập tức nhận ra nữ nhân này là ai. Phía đầu xe, Kỳ Bắc chột thét lên một tiếng, xe ngựa lao nhanh về phía trước, ta mất cân bằng chúi về sau, đập mạnh vào thùng xe. Xe ngựa không ngừng tăng tốc, nỗi tuyệt vọng trong lòng ta cũng không ngừng tăng lên. Kỳ Bắc ngoái lại hét to với ta: “ Thế nào rồi?”

Ta cũng hét lên: “Chúng ta trúng kế rồi, đây là một cái bẫy, trong xe không phải là Tây Kỳ mà là Hắc quả phụ”. Kỳ Bắc hơi ngẩn người ra, rồi cười một tràng dài, nói lớn: “Nếu đúng là cô ta thì cũng như là tìm thấy Tây Kỳ. Trói cô ta lại!” Ta sửng sốt một thoáng mới hiểu ra lời Kỳ Bắc, quả là gừng càng già càng cay, kẻ vốn luôn tự phụ như ta mấy ngày qua đã được bao nhiêu bài học. Hắc quả phụ là sủng thần của Đại nguyên thủ, đồng thời là tình nhân của Vu sư, tóm được cô ta tất có thể đổi lấy Tây Kỳ. Ta vội vàng làm theo lời Kỳ Bắc. Xe ngựa vội vã lao đi trên đường núi. Trời bắt đầu tối dần. Xe dừng lại, ta vác Hắc quả phụ trên vai nhảy xuống. Kỳ Bắc tiến lại, giơ tay ra chỉ vào khuôn mặt cô ta, chăm chú quan sát, một lúc sau mới nói: “Quả đúng là sắc đẹp trời sinh, thảo nào lại mê hoặc được cả Vu sư!” Tiếng vó ngựa gấp gáp ở phía sau vọng đến, Kỳ Bắc ngẩng lên cười: “Cuối cùng thì Ca Chiến đã tỉnh giấc, đi thôi!” Kỳ Bắc cho xe leo lên một dốc núi cạnh đó, dáng vẻ nhanh nhẹn như trai tráng, ta chợt nhớ lời Tây Kỳ nói sức khỏe của ông nàng không được tốt. Dường như không phải sức khỏe mà chỉ là tinh thần mà thôi. Ta im lặng công Hắc quả phụ bước đều về phía trước. Một lát, Kỳ Bắc dừng lại, quay đầu nói với ta: “Người canh chừng ở đây, ta xuống kia bố trí trận giả, dẫn bọn chúng đuổi theo đường khác.” Nhìn bóng Kỳ Bắc khuất dần trong rừng thẳm hoàng hôn, lòng ta trào dâng một niềm cảm kích và khâm phục vô bờ. Ông là bước khởi đầu, cũng là tấm gương lớn cho ta, một kiếm thủ chân chính nhất định phải giống như ông, có trí tuệ, có mưu mẹo, có nguyên tắc và lý tưởng, chỉ có như vậy mới phát huy được tốt độ sức mạnh của cả Người và Kiếm. Ta đặt Hắc quả phụ sang một bên, nghỉ một lát rồi lôi ra một sợi dây thừng, buộc chặt chân tay cô ta lại. Ta tuyệt đối không quên đây là một con người vô cùng đáng sợ, bắt được cô ta chỉ là một cơ duyên may mắn. Nếu không phải là Kỳ Bắc vẫn giữ được chút mê hương của Vu sư thì ta chắc chắn đã là quỷ hồ đồ dưới kiếm cô ta rồi. Từ đầu đến chân người đàn bà này là một màu đen, khiến người ta không khỏi nghĩ đến hình hài một con rắn độc. Mi mắt của cô ta bắt đầu động đậy, ta nếu như không phải là đang chăm chú quan sát thì chắc chắn sẽ bỏ qua chi tiết này. Một ý nghĩ loé lên trong đầu, ta không bites miệng cô ta nữa, nếu như cô ta kêu lên.... Ta thản nhiên nói: “Ta biết là

cô đã tỉnh rồi, hãy kêu đi! Chỉ cần cô kêu lên một tiếng là ta sẽ vẽ một đường kiếm đẹp lên làn da trắng của cô. ” Yêu nhan sắc là thiên tính của tất cả nữ nhân, Hắc quả phụ tất nhiên cũng không phải ngoại lệ, cô ta rung mình một cái, mở to mắt nhìn ta chăm chặp từ dưới lên trên, đôi mắt sáng long lanh cử động giống như đang cười. Ta ngấn người ra một thoáng, mặc dù thời gian chỉ có vài giây nhưng đã khiến cho ta chút nữa là ôm hận. Người Hắc quả phụ vừa co vừa duỗi mạnh, đôi chân đang bị trói chặt bung ra như một cái lò so đập thẳng vào chỗ yếu hiểm dưới bụng ta. Thực hiện cú đập chết người đó, thần sắc trong mắt cô ta vẫn nhẹ nhàng như nước, không một chút nào báo trước sẽ ra đòn chí mạng. Muốn tránh cũng không còn kịp, ta cấp tốc nghiêng người lách cú đập thẳng vào đùi, người oằn đi vì đau lộn mấy vòng trên đất. Ta chồm dậy rút thanh trường kiếm trở thẳng vào Hắc quả phụ, nhưng cú đập đó cũng là tất cả những gì cô ta có thể làm được. Dây trói vẫn chằng chịt trên người khiến cho cô ta không thể thừa thắng xông lên. Ta hét lên: “Ta sẽ tế sống cô! ” Hắc quả phụ cười khẩy: “Lan Đặc, anh quả thật là khôi ngô tuấn tú, thảo nào mà công chúa lại thích anh đến vậy! ” Tôi gằn giọng: “Câm mồm! ” Hắc quả phụ vẫn nói nhỏ nhẹ: “Tất cả đàn ông đều thích nghe giọng của tôi, bắt tôi ngậm mồm lại là một tổn thất của anh đấy! ” Ta đột nhiên hết giận, lại còn cười nói: “Thế thì tại sao cô không kêu toáng lên cho Ca Chiến dễ dàng đến cứu cô?” Hắc quả phụ cười cười, cắn môi: “Người ta thích anh, tại sao lại nỡ để anh rơi vào tay Ca Chiến?” Ta lạnh lùng: “Cô có sợ ta vẽ một vết kiếm lên trên mặt cô không?” Hắc quả phụ cười rung cả người. Mãi một lúc sau cô ta mới thôi cười, nói: “Cô bé đó vẫn ở trong tay Ca Chiến, nếu anh cứ nhất định mang tôi ra trao đổi thì sẽ làm cho tôi đau lòng lắm đấy, thế nên tôi mới không kêu lên. Người ta tốt với anh thật lòng, tại sao anh lại không tin vậy?”, vừa nói vừa cố tình đưa thân hình tuyệt mỹ, khiến cho ta trong thoáng chốc cũng không ghìm được cảm giác muốn ôm cô ta vào lòng. Ta giật mình, lấy lại tinh thần, gạt bỏ tạp niệm mà quát lên: “ Hừ! Chớ có nghĩ là cô thực lòng yêu ta đến phát cuồng lên, nếu không thì tại sao lại cho ta một phát như vừa nãy?” Hắc quả phụ “ồ” lên một tiếng, nói: “Đấy là để xem anh thật sự có bản lĩnh không, có xứng là người mà tôi nguyện hiến dâng

thân xác và tâm hồn không! " Người đàn bà này gian xảo như một con cáo già, làm cho ta phút chốc cũng lẫn lộn cả lên. Ta nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc cũng chẳng nghĩ được lý do tại sao cô ta không kêu cứu. Cô ta bật cười to như không còn biết dè chừng cái gì, mặt tươi tỉnh nói: "Lại đây! Cởi dây thừng này ra, để tôi cho anh biết niềm vui lớn nhất mà đàn ông có thể đoạt được. " Đột nhiên hiểu ra, ta nhìn cô ta tức giận: "Câm mồm lại! Ta biết rồi, cô đang kéo dài thời gian! " Mặt Hắc quả phụ sầm lại, nét mặt đang hớn hở chợt tái đi, không còn chút gì của người đàn bà mạnh mẽ tự tin lúc nãy. Cô ta cười: "Đúng vậy! Tôi đang kéo dài thời gian, bây giờ anh mới biết thì cũng đã quá muộn rồi. " Ta đang ngẫm nghĩ lời cô ta nói, bỗng một cơn gió mạnh từ đằng sau ập tới. Theo bản năng, ta nhanh chóng nằm bẹp xuống đất, cuộn người lăn đi. Mặc dù vậy, áo sau lưng ta vẫn toạc ra, thịt da trầy xước đau buốt. Bụi dưới đất cuốn mù mịt lên không. Ta lật người lại, vừa đúng lúc nhìn thấy một con đại bàng lớn, hai cánh dang ra che khuất cả ánh trăng đang lao sà xuống người ta. Không kịp rút kiếm chống đỡ, ta vội bật mạnh lùi lại phía sau, cách xa chỗ Hắc quả phụ. Con đại bàng vỗ không trúng, liền bay qua chỗ Hắc quả phụ. Ta gào to, cũng chồm dậy lao theo nhưng đã chậm vài bước. Con ác đếêu thông minh giơ một móng giật đứt dây thừng trói chân Hắc quả phụ, móng kia giải phóng đôi tay. Hắc quả phụ cười kiêu ngạo, đứng lên, con đại bàng đó lượn một vòng rồi đậu trên vai người đàn bà, đôi mắt ác thú nhìn ta chăm chăm. Ta dừng lại, cười gằn: "Thì ra Vu sư đã đến, cô cố ý dụ ta nói chuyện là để có thời gian cho loài súc sinh này đến cứu cô. " Hắc quả phụ khinh khỉnh: "Lẽ nào người cho rằng người thực sự có sức hấp dẫn lắm sao? Hừ! Có xách dép cho ta cũng không đáng! " Ta thay đổi ý định, quay phắt người lao về hướng rừng cây rậm rạp. Đã bỏ lỡ một thời cơ vàng bạc, điều duy nhất bây giờ ta có thể làm là chạy thật xa nơi này, trước khi Ca Chiến và Vu sư đến đây. Đồng thời lúc này ta cũng hiểu tại sao Kỳ Bắc đi lâu thế vẫn chưa về, chắc chắn là ông đã gặp phải Vu sư, hoặc đang trốn trong rừng để tránh tai mắt của con ác đếêu này. Hắc quả phụ hét lên: "Đuổi theo hần! " Lập tức trên không vọng tới tiếng vỗ cánh rầm rập, ta vừa đề phòng vừa chạy thục mạng về hướng rừng cây. Con đại bàng không lao xuống tấn công mà chỉ lượn vòng trên không

quan sát, chính điều đó khiến ta đau đầu. Ta có thể chạy đi đâu để tránh được Vu sư và Ca Chiến? Trong lúc vội vã, chân ta vấp phải một hòn đá lớn, mất thăng bằng chúi người về phía trước, đứng chỗ dốc núi. Ta giống như hòn đá lăn xuống, lăn mãi cho đến chỗ một khóm cây mới dừng lại được. Con đại bàng đó vẫn lượn vòng trên không. Ta lấy lại bình tĩnh, quyết thử chút vận may. Nếu không giết được loài súc sinh này, mạng ta đêm nay chắc không thể nào giữ được. Ta nằm im, hai mắt nhắm chặt. Con đại bàng sà xuống rồi lại bay lên, bụi đất cuốn lên theo đôi cánh làm cho ta chút nữa bật ho vì sặc. Nó đang theo dõi phản ứng của ta. Một giọng nói vang lên rất khê chỗ ta vừa mới đi qua, chắc là Vu sư đã cùng Ca Chiến đuổi tới. Ba con người đáng sợ nhất của Đế quốc sau Đại nguyên thủ cùng phối hợp ra tay đối phó ta, ta cũng không biết đó rốt cuộc là vinh dự hay là bất hạnh. Con đại bàng lại thu mình lao xuống lần nữa. Ta nghe thấy âm thanh của móng vuốt giơ ra, gió mạnh thổi tung mù mịt. Đã đến lúc rồi đây. Giống như Hắc quả phụ, ta không lên tiếng, lấy hết sức vung trường kiếm chém một nhát chí mạng. Con đại bàng trúng kiếm bật máu vội vã bốc lên không, chốc lát đã biến thành một đốm đen nhỏ, vừa bay đi vừa kêu thảm thiết. Ta biết con ác điều này không chống đỡ được lâu, một kiếm này của ta đã dung toàn lực, vừa đúng cửa đứt họng nhưng đầu vẫn không lìa khỏi cổ. Nếu ta tính không sai, nó sẽ bay về đến chỗ bọn Vu sư mới trút hơi thở cuối cùng. Ngày hôm đó khi ta đột nhập vào phòng giam dưới Cung Nhật Xuất, cha ta đã nhìn ta trào nước mắt, cho ta xem *****g ngực bị cào xé nát nhừ bởi móng vuốt của chính con đại bàng này. Mỗi thù cha coi như là đã báo được một ít, ta lấy hết sức lăn tiếp xuống dốc, mặc dù toàn thân đau ê ẩm nhưng không gặp chướng ngại gì. Tới chân dốc, ta đứng lên lại tiếp tục chạy. Trong rừng tối đen, một bóng người từ phía trước tiến lại, ta đang định vung kiếm thì nghe thấy một giọng rất nhỏ: "Dừng tay! " Ta mừng rỡ reo lên: "Là ông! " Kỳ Bắc đáp: "Theo ta! " Ta theo sau Kỳ Bắc đi sâu vào trong rừng. Đến dưới một thân cây rậm rạp, Kỳ Bắc trèo lên cây, ra hiệu cho ta lên theo. Ta hơi do dự, tại sao lúc này không nhân cơ hội chạy đi? Khi đã nấp kín trên cây, Kỳ Bắc mới nói nhỏ vào tai ta: "Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta chuyển bại thành thắng. Vu sư chắc chắn đang nghĩ là

chúng ta đã trốn chạy thật xa, sẽ cho người phân tán đuổi theo, với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại. " Kỳ Bắc thật là liệu sự như thần. Một lát sau xung quanh chỗ chúng ta nấp đã rầm rập tiếng người và âm thanh lòng sục. Chúng ta đến thò đầu ra nhìn xuống cũng không dám, chỉ sợ cây rung lá lay, đánh động địch nhân đang hung hãn như bầy lang sói ở dưới. Tiếng Ca Chiến vọng lên: "Bọn chúng có khả năng đã chạy xa rồi, chúng ta nên chia ra ba hướng đuổi theo! " Một giọng đánh thép rin rít vang lên: "Ta mà tìm được bọn chúng, nhất định sẽ nghiền xác ra nghìn mảnh. " Ta nhận ra giọng nói đó là của Vu sư. Về tức tối trong câu nói đó chỉ làm tăng thêm cảm giác hận thù của ta. Rồi đến giọng của Hắc quả phụ: "Thằng bé này không nghĩ được chẳng còn bao lâu đâu. " Ca Chiến hừ một tiếng, đáp: "Nếu hãn cứ phụng sự Đế quốc, ai dám làm gì hãn ta ...Hừ, kết cục của kẻ phản bội chính là cái chết. " Ta nghĩ thầm, Kỳ Bắc là kẻ phản bội trứ danh nhất của Đế quốc, chẳng phải là vẫn đang sống sờ sờ đây sao? Cứ cho rằng kẻ mạnh sẽ là vua, mặc dù Kỳ Bắc không thể sánh được với Đại nguyên thủ về trí tuệ và kiếm thuật nhưng chẳng phải vẫn ung dung tự tại hai mươi năm trời đó sao? Nghĩ đến đây, tâm trí ta chợt quay sang cái gọi là Phế tích trên bản đồ, chỗ đó thật sự có một sức mạnh nào đó lật đổ được Đế quốc không? Hiện nay, đất đai của Đế quốc đã mở rộng ra đến hàng vạn dặm, võ sỹ Hắc xám không dưới trăm ngàn, thêm vào đó là lực lượng dự bị nông dân thợ săn, khi cần thiết có thể huy động đến năm trăm ngàn người. Lực lượng này sức mạnh nào có thể chống lại được? Nhưng tại sao, Đế quốc hùng mạnh là thế lại không thể tiêu diệt nổi Ma nữ quốc nhỏ bé ở vùng biên thù phía Tây? Tiếng nói đánh thép của Vu sư lại vọng lên từ bên dưới: "Chúng ta chia làm ba đường, đuổi chúng đến Đại bình nguyên, hợp với quân đội của Đại nguyên thủ, xem chúng có chạy lên trời mà thoát được không! " Ta và Kỳ Bắc kinh ngạc đến nỗi gần như rơi từ trên cây xuống. Thì ra Đại nguyên thủ lại đích thân thống lĩnh quân đội đến đây, đúng là hãn ta đã quá coi trọng ta, vậy là đến Đại nguyên thủ cũng tin chắc rằng ta đang nắm bắt được lực lượng lật đổ Đế quốc. Dưới gốc cây, thầy mo đang thấp giọng dặn dò tuyến đường truy đuổi chúng ta. Từng câu từng chữ của hãn rót vào tai, ta không ngừng thầm cảm phục Kỳ Bắc. Nếu như cứ đi tiếp, chắc chắn sẽ

chúng ta sẽ rơi trúng sự đón lõng của thầy mo. Đoàn người truy đuổi dần dần tách ra, tiếng người ngựa xa dần. Thật may nơi này núi non hoang dã, không thể giục ngựa phi nhanh, nếu không thì mặc dù chúng ta có khả năng thông thiên triệt địa cũng khó mà đuổi kịp kẻ thù. Kỳ Bắc cẩn thận đợi thêm một lúc nữa mới ra hiệu cho ta leo xuống. Trong đêm trăng thơ mộng, chúng ta lần đuổi theo đoàn người Hắc quả phụ. Vài khắc sau, chúng ta đã bắt kịp sau đuôi bọn chúng. Chúng ta cố tình giữ khoảng cách, đợi đến khi bọn Hắc quả phụ và đoàn người của Vu sư cách xa nhau rồi mới dồn sức đuổi theo. Mỗi toán bọn chúng khoảng ba mươi đến bốn mươi người, nếu như tấn công chính diện, chưa chắc chắn chúng ta đã lép vế, nhưng chúng ta đã quyết định đánh úp để bảo toàn sức lực. Rừng núi chập trùng, đêm càng lúc càng tối đen, đối với kiếm thủ như ta và Kỳ Bắc thì đây thật là không cầu mà được. Lúc này đoàn người Hắc quả phụ vừa leo lên một ngọn đồi, đang lục tục đi xuống. Kỳ Bắc rít nhỏ: “Lên! ” Chúng ta cùng rút kiếm, lao về phía trước nhanh như tên bắn, bám theo đuôi đoàn người đánh thốc từ phía sau lên. Không kịp chống đỡ, thậm chí chưa biết xảy ra chuyện gì, hơn mười võ sỹ Hắc khôi đã bị loại khỏi vòng chiến. Đoàn người ngay lập tức rơi vào tình trạng náo loạn cực độ. Chúng ta phân khai, nhảy lên sườn đồi rồi lao xuống tấn công từ hai bên. Trước sức công kích như lời đình của chúng ta, không một ai có thể chống cự. Phía trước, Hắc quả phụ hét lên lạnh lạnh, lệnh cho quân lính quay lại đối phó chúng ta. Một hoa khôi từ tay cô ta bay vút lên trời, lần trước Hắc quả phụ không tung được hoa khôi bởi bị mê hương làm cho bất tỉnh. Khôi hoa lần này đã kịp tung ra, nhưng đoàn của Vu sư đã cách đó mười dặm, ai có thể cứu được cô ta! Ta gầm khê một tiếng, trường kiếm uốn lượn như độc long xuất động, mỗi nhát chém đều chất chứa sức mạnh lẫn hận thù, chỉ một loáng đã hạ gục gần một chục võ sỹ Hắc khôi. Trên người ta dính vài vết thương, nhưng đều chỉ là thương nhẹ, không ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu. Một ánh kiếm sáng loáng vung tới, rốt cuộc thì Hắc quả phụ cũng ra tay. Ta lấy hết sức lực toàn thân, chặn đứng lại sự công kích liên hồi của cô ta. Hắc quả phụ đã nổi tiếng là võ sỹ với kiếm thuật siêu đẳng, mỗi lần chạm kiếm ta đều phải dụng hết sức trong người, lấy vung về để thăng điều luyện. Hắc quả phụ

vừa hét lên lanh lảnh vừa bay lượn quanh ta, những đường kiếm liên tục như mây trôi nước chảy không ngớt công kích ta từ bốn phương tám hướng. Ta không những phải tập trung cao độ đôi mắt, còn phải nghe gió đoán âm thanh mới đối phó lại được kiểu xuất kiếm như sóng cuộn trường giang của người đàn bà ghê gớm này. Đường kiếm của Hắc quả phụ bỗng chững lại, đây là hiện tượng chân khí bất túc, công lực khi đã tận xuất trở nên gián đoạn. Sự thực nếu cô ta tiếp tục tấn công, chắc chắn ta sẽ bị kiếm cô ta xuyên trúng. Cơ hội đã đến, ta nghĩ nhanh trong đầu, trường kiếm lia ngang bắt đầu phản kích. Hắc quả phụ đoán được thế công của ta, vội vàng lùi lại phía sau, không dám đỡ đường kiếm này. Ta thừa thắng xông lên, lợi dụng bốn chữ nam mạnh hơn nữ, hết sức vung mạnh trường kiếm, không ngừng chém xuống Hắc quả phụ đang lùi lại phía sau, giống như một trận cuồng phong quét sạch lá rụng. Hắc quả phụ thật không hổ danh đại cao thủ Đế quốc, đã liên tiếp chống cự lại hơn bốn mươi đường kiếm của ta. Cuối cùng, ta cũng đánh bay thanh kiếm trong tay Hắc quả phụ ra xa, đưa lưỡi kiếm kề sát vào cổ họng cô ta. Hắc quả phụ chăm chăm nhìn ta, ánh mắt phát ra tia sáng kỳ lạ, môi ngậm chặt không nói. Đến tận lúc này, bộ dạng cô ta vẫn khiến đàn ông phải động lòng. Chắc chắn Vu sư sẽ đem Tây Kỳ ra đổi lấy người đàn bà này. Kỳ Bắc đến bên cạnh Hắc quả phụ, cô ta kêu lên một tiếng, đổ về phía ta, một mùi hương thơm nồng đưa vào tận trong *****g ngực. Ta vội vàng thu kiếm lại, đưa mắt nhìn bốn phía, trên mặt đất la liệt xác người. Kỳ Bắc nói: “Trời thật kỳ, lần này đừng có để cô ta lại chạy mất. ” Ta hơi đỏ mặt hành động theo mệnh lệnh. Lần này ta trối giật tay Hắc quả phụ ra phía sau, dù cô ta có xảo quyết thế nào cũng khó mà thi hành được gian kế. Kỳ Bắc nói: “Mau đi thôi! Bọn chúng đến rồi. ” Sáng sớm hôm sau, bọn ta tìm cách trèo lên một ngọn núi nhỏ. Ở vị trí này vừa đúng tầm mắt nhìn được doanh trại của Ca Chiến và Vu sư, ít nhất phải có khoảng hơn mười ngàn võ sĩ Hắc khôi đang tập trung dưới chân ta. Lực lượng bị phân tán đêm qua đã tập hợp lại như cũ, nhưng giờ đây ta đã có con tin trong tay. Ta đứng bật dậy từ chỗ nấp, hét lớn: “Vu sư, Vu sư! ” Những võ sĩ Hắc khôi ở vòng ngoài kinh ngạc quay đầu lại. Ta tiếp tục hét lớn: “Vu sư! Người hãy mau ra đây! ” Ta nghĩ đây chắc chắn là lần đầu tiên

có người dám gọi hấn ta như thế. Vu sư và Ca Chiến bước ra từ một丛 số các lều trại, ngẩng đầu nhìn về phía ta. Ta hét lên: “Bảo bọn chúng đứng im, nếu không ta sẽ đi ngay, người sẽ không bao giờ đoạt lại được Hắc quả phụ” Ánh mắt Vu sư và Ca Chiến hấn lên vẻ tức tối, Vu sư lạnh lùng nói: “Thế thì người cũng mãi mãi không có được người đàn bà của người. ” Ta đứng cách Vu sư chỉ khoảng hai trăm bước, nhìn thấy cả những nếp nhăn hấn sâu trên mặt hấn ta. Đôi mắt dài ti hí nháy liên hồi, không biết đang nghĩ đến âm mưu gì. Vu sư vỗ tay hai cái, bốn võ sĩ khiêng một tấm gỗ từ trong lều ra. Người nằm trên ván chính là Tây Kỳ mà ta đang tìm kiếm, hai mắt nàng khép chặt mê man bất tỉnh. Ta chợt dạ, Vu sư đã đoán trước chắc chắn ta sẽ tới yêu cầu đổi người nên mới có bố trí sẵn như vậy. Ta cố thản nhiên cất lời: “Ta làm sao mà biết được người đã làm gì cô ta, nếu như ta đổi lấy một phế nhân, không biết.... ” Vu sư cười lớn: “Chỉ cần người thề trước vong linh cha người Lan Lăng thì ta sẽ thả cô gái này ra. Sau khi người kiểm tra cảm thấy mãn nguyện thì lập tức phải trả lại Hắc quả phụ, vụ trao đổi này coi như thành công, ý của người thế nào?” Thật là thuận lợi không ngờ, chính vì thế ta lại bắt đầu do dự. Ca Chiến nói xen vào: “Từ bây giờ chúng ta sẽ chơi trò quân bắt tặc, xem ai sẽ là kẻ chiến thắng. ” Ta đáp trả: “Chỉ có chân lý và chính nghĩa mới là người chiến thắng. Được, ta đồng ý cuộc trao đổi này”, rồi trang trọng lập thệ. Vu sư quả nhiên nói là làm, loáng một cái đã dẫn quân lùi xa, chỉ còn mỗi mình Tây Kỳ nằm dài trên đất. Sau khi chắc chắn Vu sư đã cùng binh lính lùi đi, ta vội vã chạy đến bên Tây Kỳ. Không còn để ý đến chuyện ty hiềm nam nữ, ta kiểm tra một lượt cơ thể nàng. Ngoài những vết thương cũ, dường như nàng không bị tra tấn hành hạ gì, hơi thở vẫn đều, mạch đập bình thường, chỉ bị mê đi thôi. Ta vỗ nhẹ vào mặt Tây Kỳ, nàng rên lên một tiếng, rùng mình rồi từ từ mở mắt. Vừa nhìn thấy ta, nàng liền gọi lên như không tin: “Lan Đặc, là anh sao?” Nước mắt trào ra, ta ôm nàng vào lòng. Người Tây Kỳ run lên từng chập, khóc đến không thành tiếng, khổ nạn vừa qua quả thật là quá sức với một người con gái dịu dàng như nàng. Ta vội hỏi: “Nàng ... nàng không sao chứ? Bọn chúng có...” Tây Kỳ lắc đầu: “Không có”. Ta cười gằn: “Coi như Ca Chiến vẫn còn một chút tính người. ” Ta đã nghĩ, bởi

Công chúa thích ta, Ca Chiến sẽ xâm hại Tây Kỳ để trả thù, ngay từ đầu ta đã mang tâm ý của kẻ thua cuộc. Tây Kỳ khóc: “Không, lúc đầu hẳn cũng định làm hại em, nhưng nhìn thấy thẻ vàng em đeo trước ngực, nghĩ ngợi một lúc rồi lại buông tha. ” Nàng then thùng lôi từ trong cổ áo ra một chiếc thẻ vàng nhỏ đưa cho ta xem. Tấm thẻ to khoảng một ngón tay, trên mặt đúc hình một con quái vật đầu người mình rắn, tinh vi như đang sống thật. Ta nhìn một lúc rồi hỏi: “Ai cho nàng vậy?” Tây Kỳ đáp: “Từ bé đã có rồi. ” Ta biết nếu muốn tìm đáp án phải hỏi Kỳ Bắc, liền đỡ nàng đứng dậy hỏi: “Nàng có đi được không?” Tây Kỳ gật đầu. Hai tiếng sau, dưới chỗ nấp sâu trong rừng, chúng ta đã tụ họp cùng Kỳ Bắc. Ta kể chi tiết quá trình cứu Tây Kỳ, Kỳ Bắc nhẫn nại ngồi nghe, hỏi kỹ lại mấy lần. Tây Kỳ gặp được ông, tinh thần khá lên rất nhiều. Kỳ Bắc nhìn nàng, hỏi với vẻ yêu thương trìu mến: "Kỳ à, trước lúc hôn mê cuối cùng, cháu có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?" Tây Kỳ đỡ người ra một lát, mở to mắt, trả lời: "Lạ thật, tại sao cháu chẳng nhớ được cái gì cả?" Kỳ Bắc thoáng chút ưu tư, nhìn sang ta nói: "Bảo pháp của thầy mo chính là kết hợp thuốc độc và ma thuật. Kỳ nhi không trúng độc nhưng lại khiến cho ta lo lắng. " Tây Kỳ kết mái tóc dài, cuộn thành búi trên đầu, dùng trâm cài xuyên qua búi tóc. Tinh thần nàng xem ra minh mẫn lắm, không hề có dấu hiệu của thuốc độc hay bùa mê. Ta hỏi: "Hắc quả phụ đâu rồi?" Kỳ Bắc chỉ về phía một cây lớn nói: "Đằng sau đó. " Ta đứng dậy, đi về hướng Kỳ Bắc chỉ. Kỳ Bắc nhỏ giọng hét: "Người định làm gì thế?" Ta quay đầu nói: "Vu sư đã thả Tây Kỳ, đương nhiên tiểu bối phải giữ lời thả Hắc quả phụ. " Kỳ Bắc nhìn ta chằm chằm, một lúc sau mới xua tay: “Chắc là người đúng. " Ta đến bên Hắc quả phụ, đánh thức cô ta dậy, cời trói rồi nói: "Cô có thể đi được rồi. " Hắc quả phụ cử động chân tay vừa bị trói đến mức tê dại, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào mặt ta nhỏ nhẹ: "Tôi chưa từng gặp người có khí phách anh hùng hơn anh. " Sau khi nhìn chăm chú tôi lần nữa, bóng cô ta đã mất hút trong rừng cây. Kỳ Bắc bước lại: “Chỗ này không thể ở lại lâu, chúng ta đi thôi! " Ba người chúng ta lên đường nhắm thẳng hướng bắc, ngược lại với hướng Vu sư vừa dẫn quân lùi đi. Lên một ngọn núi cao, Kỳ Bắc dừng lại, chỉ một ngọn núi khác nhô lên phía xa nói: "Dãy núi cao tới tận trời kia, đi về

hướng đó khoảng một trăm dặm chính là Thành Vọng Nguyệt, thành thị nổi tiếng nhất sau Thành Nhật Xuất của Đế quốc. Từ Thành Vọng Nguyệt đi tiếp là sông Vọng nguyệt, bên kia sông là Hồ ma nữ, Ma nữ thành chính là một kiến trúc hùng vĩ bên hồ. " Tây Kỳ đến bên cạnh ta, nhìn ta hỏi: "Anh có mang em đi theo không?" Ta hơi lúng túng đưa mắt nhìn Kỳ Bắc, Kỳ Bắc chăm chú nhìn ra xa xăm, như vẻ không để ý gì đến hai đứa chúng ta đang nói chuyện. Ta đưa tay ôm lấy Tây Kỳ, nói nhỏ bên tai nàng: "Cho dù đi đến đâu, ta cũng mang nàng theo. " Tây Kỳ nhắm mắt lại, một dòng nước mắt long lanh chảy xuống, dường như tất cả mọi đau khổ vất vả cũng đã trôi theo. Kỳ Bắc nói: "Đi thôi! " Chúng ta xuống núi, trời đang dần chuyển tối. Trên đường chúng ta đều im lặng, đi mãi đến tận tối mịt mới dừng lại, đốt lửa trong hang ven núi, ăn thịt thỏ săn được từ hôm trước. Tây Kỳ dựa vào vai ta thiếp đi, thật mong sau khi trải qua bao nhiêu đau khổ, nàng sẽ có những giấc mơ đẹp trên vai ta. Kỳ Bắc trầm giọng: "Người biết không, Vu sư có bí thuật truy tìm dấu vết, nghe nói chưa có ai có thể trốn chạy được hãn ta. Năm đó nếu người đuổi theo ta là hãn thì chắc là ta cũng không trốn được đến bây giờ. " Ta trầm ngâm một lát mới lên tiếng: "Lúc này ở trên đường tiểu bối cứ có cảm giác ai đó đang ngầm theo dõi. " Kỳ Bắc ngửa mặt lên trời, cười: "Lan Lăng có được người con như vậy, chết cũng không tiếc. Anh đã dạy dỗ được một hảo kiếm thủ! Sau này có lật đổ được Đại nguyên thủ hay không là nhờ vào hãn, ta già rồi, sống chẳng còn được bao lâu nữa. " Tim ta đập liên hồi. Từ ngày quen Kỳ Bắc, đây là lần đầu tiên ta chứng kiến chí lớn sa sút. Phải chăng càng gần đến Ma nữ quốc, càng khiến cho ông bối rối hơn? Sự việc năm đó tại Ma nữ điện chắc chắn không đơn giản như ông từng nói, thân thể của Tây Kỳ cũng là điểm đáng ngờ, thậm chí đến chiếc vòng nàng đeo ở cổ cũng phải có một nguồn gốc lớn lao nào đó, nếu không tại sao đến Ca Chiến cũng phải chùn lại, không dám xâm hại nàng? Tây Kỳ vẫn đang say giấc bên cạnh ta. Ta nghe thấy hơi thở đều đều, cảm nhận được hương thơm trinh nữ tỏa ra từ người nàng. Tim ta phúc chốc dâng tràn hạnh phúc, tự hứa với lòng sẽ đem hết sức lực của mình che chở bảo vệ nàng. Kỳ Bắc nói: "Nếu như người cầm tấm bản đồ này gặp được Ma nữ, đảm bảo là cô ta sẽ toàn tâm toàn lực bảo vệ

người, bởi vì cô ta cũng hy vọng đến được nơi gọi là Phế tích đó. " Ta há miệng ngạc nhiên: "Sao lại thế? Bản đồ chẳng phải là trang cuối cùng của Trí tuệ điên sao? Cha tiểu bối lấy Trí tuệ điên từ chỗ Ma nữ, chắc bà ta đã phải xem rồi! " Kỳ Bắc lắc đầu: "Bản đồ là dùng một chất kỳ lạ để vẽ nên, phải để dưới ánh sáng mặt trời nhìn thật kỹ mới thấy. Hôm đó, ta và Lan Lăng quyết đấu vào giữa trưa, Trí tuệ điên rơi xuống đất, nhặt lên mới tình cờ thấy bản đồ xuất hiện. Đầu tiên ta còn không biết sự thể quan trọng như vậy, lúc quay về kể với Ma nữ, Ma nữ mới nói cô ta vẫn đang truy tìm tấm bản đồ này, bởi ngay đầu bộ Trí tuệ điên đã nhắc tới sự kỳ diệu của nó. " Ta không ngờ câu chuyện lại diễn ra như vậy, trong lòng hoang mang như đang nghĩ đến rất nhiều thứ, nhưng lại không xác định được rốt cuộc đang nghĩ về cái gì. "Tung! " một âm thanh kỳ lạ bỗng từ phía xa vọng tới. Kỳ Bắc ngạc nhiên lắng nghe. Âm thanh giống như tiếng trống, núi hoang rừng sâu, kẻ nào lại gióng trống lên như vậy? Tây Kỳ giật mình choàng tỉnh, mở to mắt nhìn. "Tùng! " Âm thanh lần này mạnh hơn một chút, đúng là tiếng trống. "Cẩn thận đấy! " Kỳ Bắc vụt hét lên. Ta bị bất ngờ hoàn toàn, đầu óc trống trơn, không nghĩ được đã xảy ra chuyện gì. Một cơn gió mạnh thốc đến từ chỗ Tây Kỳ nằm, Kỳ Bắc nhoài người đến, nắm lấy vai ta đẩy ra. Một thanh kiếm sáng loáng lướt qua trước mặt ta, đâm thẳng vào vai trái Kỳ Bắc, Kỳ Bắc rên lên đau đớn, bật lại phía sau, thanh kiếm quay một vòng, nhắm về phía ta. Ta hét lên: "Tây Kỳ, nàng điên rồi! " Đúng là Tây Kỳ đã nổi điên, mặt méo đi, mắt sáng quắc lên kinh dị, kiếm liên tiếp đâm thẳng vào ta không hề kiêng nể. Người con gái nhu mì phút chốc đã hoàn toàn biến thành kẻ khác. Tiếng trống từ bên ngoài ngày càng dồn dập, ta nhảy sang trái sang phải chống cự một cách thảm hại những đường kiếm mỗi lúc một hung hiểm. Không thể sát hại Tây Kỳ, ta cũng không biết làm cách nào để đánh ngã được nàng. Kỳ Bắc hét lên: "Đỡ kiếm! ", ta phi lên, đá vào vai phải Tây Kỳ. Nàng nhanh nhóng né tránh, ta thừa cơ đón lấy thanh kiếm từ tay Kỳ Bắc. Nhịp trống đột ngột thay đổi, Tây Kỳ bỗng quay người lại lao ra khỏi động, ta điên cuồng đuổi theo nhưng vô ích, nàng đã mất hút vào trong rừng cây tối thẫm. Ta quỳ trên đất, cả người chìm trong thất vọng khôn cùng. Khi chắc chắn là đã thắng thì lại gánh chịu một cơn

thảm bại, Vu sư đã thi triển ma thuật lên người Tây Kỳ, biến nàng thành một công cụ lợi hại suýt giết chết cả ta và Kỳ Bắc. Bây giờ nàng lại rơi vào tay hắn ta, sự bại vong của chúng ta cũng đã đến rất gần. Trong hang vọng ra tiếng Kỳ Bắc rên rỉ. Ta lao vào chỗ ông, Kỳ Bắc ngồi dựa sát vào vách hang, mặt xám ngoét, mắt đã lạc thần. Ta kêu lên: "Tiền bối sao thế?" Kỳ Bắc lắc đầu: "Kiếm có độc, mạng ta không xong rồi. Người không cần phải để tâm đến Tây Kỳ nữa, mau lên đường đến Ma nữ quốc, đến nơi người sẽ hiểu... Mau đi đi! Bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người đâu! ", vừa nói xong liền đổ gục sang một bên, tay kiếm lừng danh một thời đã già biệt trần thế!

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 4

Đại Khai Sát Giới

Ta quỳ xuống cạnh Kỳ Bắc, từ khi sinh ra đến nay, ta chưa từng bao giờ nản lòng, đau xót và phẫn uất như lúc này! Khi nhìn thấy cha ta trong nhà giam, sự đau xót trong ta đã biến thành uất hận, thành sức mạnh phản kháng Đế quốc. Nhưng giờ đây, khi Tây Kỳ đã rơi lại vào tay Vu sư, còn Kỳ Bắc thì đã chết, trong ta chỉ còn một nỗi tuyệt vọng chán chường. Ta đã biết Vu sư có một quyền phép không thể tưởng tượng nổi, nhưng biết thì cũng chỉ là nghe nói mà thôi, đến hôm nay khi thấu hiểu điều đó, với ta cũng là giờ khắc thê thảm nhất đời. Ta cầm thanh kiếm của Kỳ Bắc lên. Nợ máu của cả cha ta và Kỳ Bắc đều nặng trên vai ta mà Tây Kỳ vẫn còn nằm trong tay chúng! Ta không biết Vu sư đã làm cách nào để khống chế nàng nhưng ta biết rằng phép thuật này nhất định có liên quan tới tiếng trống, thảo nào hắt lại đồng ý đối người với ta dễ dàng như vậy. Ta vác thanh kiếm trên vai đi nhanh ra khỏi hang. Bên ngoài trời tối đen như mực, không hề nghe thấy một tiếng động dù nhỏ nhất. Ta chợt nhớ một lần cha ta đã nói, sau mỗi lần thi triển phép thuật Vu sư đều cần phải nghỉ một thời gian mới có thể hồi phục lại, hiện giờ bên ngoài đang rất tĩnh lặng, đây quả là lúc thích hợp để tìm hắc trả thù. Vu sư nếu muốn theo dõi ta mà không bị phát giác thì hẳn chỉ có thể đi một mình. Hắc đang trốn ở đâu? Tìm một kẻ đang ẩn nấp giữa rừng núi tối đen thế này khác nào mò kim đáy bể. Ta bước vội, cố hết sức tìm kiếm dù chỉ là một dấu chân của Vu sư. Nếu là Vu sư thì ta nhất định sẽ tiến lại để xem ta và Kỳ Bắc đã bị giết chết hay chưa, nhưng một kẻ cẩn thận như hắc tất nhiên là sẽ không mạo hiểm như vậy, bởi hắc có đến hai

sự lựa chọn. Một là đợi đến khi bình phục mới tiến lại kiểm tra, nhưng lúc đó nếu có kẻ sống sót thì kẻ đó đã cao chạy xa bay, lựa chọn này như vậy chỉ là hạ sách! Cách thứ hai là báo cho Ca Chiến! Nghĩ đến đây ý chí đấu tranh trong ta lại bùng dậy, nếu ta giết được Vu sư thì sẽ là một đòn chí mạng đối với Đế quốc. Ta tìm một nơi cao nhất, trèo lên không một chút do dự. Lên tới đỉnh tảng đá lớn ta có thể quan sát được tứ phía xung quanh hang động. Việc Vu sư gọi Tây Kì đi là một việc làm vô cùng khôn ngoan bởi nếu bọn ta không bị thương thì tất nhiên sẽ đuổi theo Tây Kì, đến lúc đó chỉ cần hấn bố trí phục kích thì bọn ta sẽ rơi vào bẫy của hấn. Đấu với loại người tàn ác xảo quyệt như Vu sư thật là vô cùng nguy hiểm. Một luồng sáng xanh bỗng vút lên như xuyên cả bầu trời, tiếng hỏa pháo nổ thành tràng. Ta đã đúng khi đoán Vu sư sẽ gọi quân tiếp viện. Lòng vô cùng cao hứng, ta xác định nơi phát ra khói hoa, cẩn thận lần từng bước tới nơi để Vu sư không thể phát hiện được việc ta tìm đến. Trong những tàng cây đen thẫm và ánh sáng yếu ớt, ta khễ khàng vạch tán lá trước mặt ra, nhìn về phía trước. Ta thấy bóng đen của Vu sư giữa một bãi trống, Tây Kì thẳng người đứng trước mặt hấn. Vu sư cúi đầu xuống, miệng lẩm bẩm những câu nói kì quái. Đột nhiên Tây Kì ngẩng đầu lên, cởi bỏ toàn bộ y phục. Cơ thể tuyệt trần đẹp đẽ của nàng dần hiện ra, tỏa sáng cả cánh rừng đêm. Ta cố gắng hết sức kìm nén cảm phần trong lòng để chờ cơ hội. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, tiếng thở của Vu sư ngày càng gấp gáp nặng nhọc như không còn sinh lực, đúng là hấn đã bị tiêu hao nguyên khí do thi hành pháp thuật. Vu sư đột nhiên cười khùng khục: "Thật là hiếm có, sau khi thi thuật lại có một đứa con gái trinh trắng như người giúp ta khôi phục nguyên khí, người sau này sẽ là nô tỳ của ta. Lại đây nào! Chắc người đang cần đàn ông lắm rồi, đúng rồi! Làm như thế này này! " Tây Kì lặng lẽ tiến từng bước về phía Vu sư. Cổ họng kẻ đề tiện kia không ngớt phát ra tiếng cười khả ố, tinh thần hấn đã bị cơ thể đẹp tuyệt vời của người con gái trước mặt thu hút hoàn toàn. Từ chỗ nấp, ta lao vút ra, kiếm trong tay đâm thẳng vào lưng Vu sư. Toàn thân hấn ta rung lên bần bật, khi hấn tỉnh người ra thì cây kiếm đã xuyên qua lưng hấn. Hấn hét lên một tiếng tắc nghẹn rồi đổ ập lên người Tây Kì. Trong cơn cảm hờn không kiềm chế, ta đâm thực mạng vào

kẻ khốn kiếp trước mặt. Vu sư ôm chặt Tây Kì vào lòng, thanh kiếm của ta xuyên qua ngực Vu sư đâm thẳng vào người Tây Kì. Nàng kêu lên thảm thiết rồi ngã vật ra đất cùng Vu sư, ta rút cây kiếm sau lưng Vu sư ra, một tay kéo hẳn lên, huyết kiếm cũng rời khỏi ngực Tây Kì. Ta điên giận xách chân phải Vu sư lên, lấy hết sức lực một kiếm chém xuống. Cha ta nói, chiếc chân này là nơi tập hợp toàn bộ khí lực của hẳn. Đến lúc đó, Vu sư mới thét lên thảm hại, toàn thân nhũn ra, cuối cùng hẳn chỉ còn là một đồng thịt bất thành nhân dạng. Ta ôm đầu Tây Kì vào lòng, nàng mở to đôi mắt vô hồn, miệng gượng gượng mấp máy. Ta ghé sát tai nàng, giọng Tây Kì hỗn hển yếu ớt: "Mọi chuyện có xảy ra thêm một lần nữa, em sẽ vẫn cứu anh, ...sẽ vẫn...yêu anh", nói rồi ngoẹo đầu sang một bên, nhắm mắt lại, nàng đã chết thật rồi! Có tiếng một đoàn người đang tiến lại gần. Ta nén đau thương ôm Tây Kì vào lòng rồi nhanh chóng tháo tấm kim bài trên ngực nàng. Ta đặt Tây Kì trên một đồng cành cây khô rồi châm lửa đốt, chỉ đến khi lửa bắt đầu bén tới thân thể nàng ta mới nghiêng răng nuốt nước mắt bước đi. Ánh lửa và tiếng chân người mỗi lúc một xa nhưng ta biết rằng trái tim mình đã nằm lại đó, bên cạnh Tây Kì. Giờ đây, trên thế giới này, đã không còn sức mạnh nào, không còn hoàn cảnh nào có thể thay đổi lòng quyết tâm của ta lật đổ Đế quốc. Ta đi mãi trong rừng, người vật vờ như một cái xác không hồn nhưng thật kì lạ là không gặp phải bất cứ tên lính nào. Đại Nguyên Thủ tất nhiên sẽ không bao giờ tha cho ta nhưng hẳn lại không hề biết ta sẽ đi đâu, bởi không ai biết Phế tích đó nằm ở chỗ nào, cả ta cũng vậy! Nhưng mệnh lệnh của Kì Bắc trước lúc chết muốn ta tìm đến Ma nữ quốc vẫn luôn khắc sâu trong tim ta, vì vậy ta bắt đầu tìm cách đến Ma nữ quốc, một nơi thần bí và có nền văn minh tiên tiến hơn cả Đế quốc. Ta lấy tấm kim bài của Tây Kì ra, bắt giắc sờ nhẹ vào nó. Miếng kim loại mỏng manh này là kỷ vật duy nhất về quãng thời gian tươi đẹp bên cạnh Tây Kì. Vuốt ve tấm kim bài một lúc, ta cẩn thận đeo lên cổ. Bảy ngày sau ta đã đến được Vọng Nguyệt Thành - thành lớn nhất của Đế quốc sau Thành Nhật Xuất. Vọng Nguyệt Thành là trấn thành gần nhất với Ma nữ quốc, nằm cạnh sông Vọng Nguyệt, là nơi bắt buộc phải đi qua nếu muốn tới được Ma nữ quốc, và đối với ta, đó cũng là nơi nguy hiểm nhất. Ta rửa

mặt ở một con suối, dùng dao cắt tóc cho gọn gàng rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ trong túi mà Kì Bắc để lại, sau đó mới tiến đến Vọng Nguyệt thành. Trên đường tới Vọng Nguyệt thành, ta gặp rất nhiều người, toàn những người đi làm ăn buôn bán. Lúc này là lúc ta bắt buộc phải giấu thân phận của mình, ta cuộn thanh kiếm lại rồi đặt lẫn vào các cành củi khô vác trên vai, đóng giả thành một người nông dân bình thường. Một chiếc xe lừa chở ngũ cốc từ đằng sau tiến tới, ta vội bước sang bên tránh đường. Dây buộc đứt, ngũ cốc trên xe rơi ra, người đánh xe liền quất lừa dừng lại. Ta bước tới gần giúp anh ta thu gom số ngũ cốc lại bỏ lên xe. Người đó nhìn ta một lúc rồi hỏi: "Anh tên là gì?" Ta liền đáp: "Anh cứ gọi tôi là Tây Bắc". Ta đã lấy tên hai người thân yêu nhất đã chết vì ta đặt lại thành tên, Tây là Tây Kì, Bắc là Kì Bắc. Người đó cười lớn và nói: "Cái tên thật là kì lạ. Tôi là Mã Nguyên, là một người nổi tiếng ở đây. Nào! Anh đã giúp tôi, vậy hãy lên xe ngồi đi! " Ta tạ ơn người đó rồi bước lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Mã Nguyên nhìn ta nói: "Trông anh rất khoẻ mạnh, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, chi bằng hãy cùng làm việc với tôi, bảo đảm sẽ đủ cơm ăn áo mặc. " Bỗng anh ta hạ giọng nói tiếp: "Các võ sĩ ở đây rất nể mặt tôi. " Nói đến đây bỗng có một tốp lính Hắc Khôi năm tên quất ngựa tiến đến. Ngoài mặt ta không biểu lộ gì cả nhưng trong lòng tự trách mình đã tính toán sai. Mã Nguyên lớn tiếng chào bọn lính: "Xin chào các vị đại gia! " Tên lính đi đầu lạnh lùng nhìn ta hỏi: "Đây là ai?" Mã Nguyên đáp tình bơ: "Đây là người giúp việc đã theo tôi hơn chục năm, lần này tôi đưa hẳn ta ra ngoài cho biết đó biết đây. " Tên lính gật đầu. Mã Nguyên cười nói: "Những thứ lần trước tôi đưa đến có một phần là của các vị đại gia, không biết các vị đã nhận được chưa?" Đến lúc đó tên lính kia mới cười và gật đầu, đoạn thúc ngựa đi, những tên lính khác cũng vội vàng đi theo sau. Chiếc xe của chúng ta tiếp tục lăn bánh, ta trầm giọng hỏi: "Tại sao vừa rồi anh lại giúp tôi như vậy?" Mã Nguyên cười đáp: "Bởi vì anh cần như vậy. " Ta thầm nghĩ, con người này bề ngoài cười cười nói nói, kì thực không hề đơn giản chút nào, nhưng xem bộ dạng thì biết rằng anh ta không muốn nói tiếp đến chuyện đó nữa nên ta cũng im lặng không hỏi gì thêm. Qua một quãng vòng chúng ta tới một con đường lớn khang trang, người đi lại rất đông đúc, ta chợt nhìn

thấy một tốp lính đội hình nghiêm chỉnh đi qua, bọn chúng đều gật đầu chào tỏ vẻ kiêng nể Mã Nguyên, anh ta rõ ràng là đã mua được hết quân lính trong thành này rồi! Vọng Nguyệt Thành đứng sừng sững phía cuối con đường lớn, quy mô hùng vĩ vô tưởng, kiến trúc mái tròn tròn như một người khổng lồ, từ trên thành nhìn xuống có thể thấy hết tất cả mọi người. Theo như ta được biết, Vọng Nguyệt Thành phải mất gần mười năm mới xây dựng xong, là ngôi thành lớn chỉ đứng thứ hai sau Nhật Xuất Thành, toàn bộ kiến trúc trong thành đều phỏng theo các hình vẽ trong cuốn "Trí tuệ điển". Thành chủ ở đây là người em gái ruột của Đại Nguyên Thủ - Lê Thanh Quận chúa. Việc họ có phải là anh em ruột thật sự hay không đã từng là điều khiến cha ta hoài nghi. Cha ta nói, Lê Thanh có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hơn nữa còn rất giỏi kiếm thuật và là người vô cùng đa mưu túc trí, chẳng thế mà Đại Nguyên Thủ đã phái cô ta tới trấn giữ vùng đất tiền tiêu quan trọng này. Dưới sự bảo hộ của Mã Nguyên, ta cứ thế tiến vào thành mà không gặp trở ngại hay nguy hiểm nào. Các con đường trong thành giao nhau chằng chịt, cung điện của Lê Thanh quận chúa nằm ở chính giữa Vọng Nguyệt thành trên một vùng đất rộng hơn ba mươi dặm, bốn xung quanh đều có đường lớn đủ cho mười hai con ngựa có thể sóng vai nhau đi. Các con đường khác lấy bốn đại lộ này làm tâm, nối với nhau như một mạng nhện khổng lồ. Tất cả quán xá, lầu xanh và chợ búa đều tập trung ở hai bên của bốn con đường lớn, quang cảnh vô cùng đông đúc, náo nhiệt. Bây giờ đã là buổi chiều, trên đường phố đông nghịt những người, phụ nữ mặc những chiếc váy sắc sỡ, đàn ông đều mang trường kiếm hoặc có võ sĩ đi theo tháp tùng, từng tốp từng tốp lính Hắc Khôi lũ lượt đi qua. Ta không thể ngờ rằng đến một nơi biên cương của Đế quốc cũng sôi động và có quy mô như thế này. Hiếm nguy áp lực rình rập quanh ta nhưng không thứ gì có thể cản trở việc ta tìm đến Phế tích trong bản đồ, vì cha ta, vì người thân của ta, vì Kì Bắc, còn có cả Tây Kì nữa, nghĩ đến nàng con tim ta bỗng trở nên ghen ngào. Mã Nguyên hỏi: "Tại sao sắc mặt anh lại trở nên khó coi như vậy? Xem nào, tôi sẽ đưa anh đi khắp nơi để mở mang tầm mắt, đảm bảo là anh sẽ vui vẻ và quên hết ưu phiền cho mà xem. " Ta nghĩ, Mã Nguyên giỏi giang như vậy, chỉ bằng thử

hỏi anh ta đường tới Ma nữ quốc. Ta nói: "Ma nữ..." Mã Nguyên gạt ngay: "Câm mồm! " Một đôi mắt như mắt thỏ nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai để ý đến bọn ta, Mã Nguyên mới nói: "Hãy nhớ kỹ, ở đây tuyệt đối không được nhắc đến hai từ đó, nếu không anh sẽ gặp phải vô số tai họa đấy! " Mã Nguyên đưa ta tới một lữ quán thuê phòng trọ, bảo ta ở lại trong phòng còn anh ta lại đi ra ngoài một mình. Ta mệt đến mức nằm xuống là chợp mắt ngay, ngủ đến tận khi trời tối mịt, chỉ giật mình tỉnh dậy khi Mã Nguyên quay về. Mã Nguyên nói: "Nào! Để tôi lại đưa anh đi dạo. " Ta biết rằng con người này không hề đơn giản, chắc chắn anh ta phải có ý gì đó. Dù sao, sau một giấc ngủ dài thể lực của ta đã hồi phục muốn vận động một chút, tiện thể thăm dò đường tới Ma nữ quốc. Ta đồng ý đi cùng Mã Nguyên ra ngoài. Mã Nguyên nói: "Anh là võ sĩ, sao lại không mang kiếm theo?" Ánh mắt ta như mũi kiếm đâm thẳng vào Mã Nguyên, lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc thì anh là ai?" Mã Nguyên cười, đáp: "Là người đứng bên cạnh anh. Nào, chúng ta đi. " Ta cầm lấy thanh bảo kiếm của Kì Bắc đeo vào ngang hông rồi cùng Mã Nguyên bước ra ngoài. Đèn bên đường rất sáng, người đi lại nườm nượp, dường như ban đêm mới là thời gian hoạt động của trấn thành này. Bất chợt phía trước như trở nên hỗn loạn, người đi đường vội vàng tránh ra rồi nấp sang hai bên. Mã Nguyên kéo tay ta lui vào một con phố nhỏ dài, anh ta nói nhỏ vào tai ta: "Nhìn kia! " Trong vòng vây của đám võ sĩ là mấy tên thanh niên ăn vận chải chuốt nghênh ngang đi qua. Mã Nguyên nói: "Đó đều là những kẻ được Quận chúa sủng ái, đặc biệt là tên áo xanh "Khoái kiếm" Nạp Minh", hẳn không chỉ là kẻ được Quận chúa sủng ái nhất mà còn là kiếm sĩ đứng đầu Vọng Nguyệt Thành, không thể coi thường hẳn được. " Ta chú tâm nhìn hắn, người đó vừa cao vừa gầy, ngang hông đeo một thanh mã kiếm, tuy không thể nói là tuần tú nhưng lại rất có phong độ. Ta cố gắng ghi nhớ tướng mạo của hắn. Sau khi đám người đó đi qua, ta và Mã Nguyên tiếp tục cuộc dạo chơi. Ta vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy rất nhiều tốp nữ giới nhưng lại mặc trang phục của võ sĩ đi lại trên đường, hình như địa vị của nữ giới ở đây không hề thấp. Ta đem điều đó hỏi Mã Nguyên. Anh ta cười, đáp: "Từ từ đã, chút nữa tôi sẽ đưa anh tới một nơi mà một chút nữ quyền cũng không hề có. "

Khuôn mặt tròn và nụ cười thân thiện của anh ta khiến người bên cạnh cảm thấy rất thoải mái. Mã Nguyên bước phía trước, chúng ta đi vào một con phố đèn sáng trưng, hóa ra sau đó là một quảng trường lớn, phải đến hơn nghìn người đang tập trung, hò hét ầm ầm, ta nhận ra đây là một phiên chợ đêm. Hàng hoá có đủ các loại, từ bình gốm, lưới đánh cá, thuốc, công cụ săn bắt, móng ngựa cho đến các loại binh khí đều được bày bán ở đây. Việc mua bán vô cùng nhộn nhịp, tiếng mặc cả nhộn nhạo, những chiếc đèn bão treo khắp xung quanh khiến cho quảng trường sáng như ban ngày. Đây là cảnh mà ở Nhật Xuất Thành cũng không có được, ta ngăn cả người, không ngờ Vọng Nguyệt Thành lại hưng thịnh như vậy. Chợt nhớ đến Tây Kỳ, lòng ta lại đau nhói, ta không còn cơ hội nào dẫn nàng dạo phố nữa rồi! Một người khiến rần đã thu hút sự chú ý của ta, ta đứng chen vào đám người đứng xung quanh xem, lúc quay ra chợt nghe một tiếng kêu thất thanh: "Cẩn thận đấy! " Ta vội dạt sang một bên rồi quay người lại nhìn. Bảy, tám người là nữ giới nhưng lại mặc trang phục của đàn ông đang nhìn ta bức tức, nhìn cách phục sức của họ thì có lẽ họ là các nữ võ sĩ của Lê Thanh quận chúa, nếu ta không nhanh chân tránh thì có lẽ đã va vào một người trong số họ. Một nữ võ sĩ nhìn ta gằn giọng: "Lần sau người mà còn như thế thì coi chừng cái mạng chó của người đấy! " Nữ nhân cao ráo, xinh đẹp nhất trong đám nữ binh đột nhiên hỏi: "Thân thủ khá lắm, người là ai? " Ta nhìn thấy một vòng vàng trên chóp vai áo người đó, biết đây là một nhân vật quan trọng của Vọng Nguyệt thành, liền cố ý cúi đầu xuống cung kính: "Tiểu nhân chỉ là một thứ dân vô tri, xin được tha tội. " Thấy bộ dạng sợ hãi của ta, ánh mắt cô ta bỗng thoáng qua thần sắc khác thường, rồi quay lại bỏ đi, đám nữ binh kia liền theo sau. Ta lạng cả người, không biết có nên tiếp tục dạo chơi nữa hay không. Mã Nguyên không biết từ đâu chui ra kéo ta đi, nói: "Theo tôi! " Bọn ta đi qua quảng trường, tới trước một công trình làm bằng Đại Lí Thạch, trước cửa người ra kẻ vào không ngớt, chỉ không biết bên trong có gì. Chúng ta bước vào, những tiếng hò hét rất lớn vọng ra từ bên trong. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng khung cảnh vẫn khiến ta giật mình, dưới ánh sáng của chiếc đèn trên cao, một chiếc bàn lớn hình tròn được dựng lên trong một gian phòng lớn như cung điện, có hai

người đang ngồi bên chiếc bàn đó. Hàng trăm người đang vây quanh, chen lấn xô đẩy, nhiệt huyết bùng bùng. Mã Nguyên gào lên bên tai ta: "Họ đang đấu tay, anh có thích trò này không?" Ta lắc đầu nói: "Không. " Anh ta chắc chắn không nghe thấy lời ta nói nhưng lại thấy ta lắc đầu, nhún vai tỏ vẻ rất đáng tiếc. "Rầm! " Một người đã bị đập tay xuống bàn. Tiếng reo hò nổi lên không ngớt, kẻ chiến thắng quay ra múa võ giương oai, một số phụ nữ còn hăng hơn cả nam giới, chìa tay ra không ngớt đập vào người hấn ta. Mã Nguyên nói: "Anh ta đã thắng liền chín mươi chín trận, nếu anh ta thắng thêm một trận nữa thì Quận chúa sẽ triệu kiến anh ta, không chừng còn cho ngủ cùng một đêm. " Những người xung quanh kêu to: "Thần Lực Vương, Thần Lực Vương..." Thần Lực Vương càng thêm phấn khích. "Cheng! ", tiếng kim thiết cọ vào nhau làm át đi sự ồn ào trong sảnh. Tất cả mọi người cùng hướng về phía cửa đại đường, một đám người đang nghênh ngang đứng đó. Ta nhớ ra ngay họ là những kẻ được Quận chúa sủng ái mà ta đã gặp trên phố lúc trước. Khoái Kiếm Nạp Minh dẫn đầu, mỗi tay cầm một thanh đoản kiếm, những kẻ còn lại đứng sau lưng hấn, hóa ra âm thanh lúc này là do hấn xát kiếm tạo ra. Tiếng ồn ào đã ngưng nhưng trong đại đường vẫn còn khá nhộn nhạo. Nạp Minh một mình bước nhanh vào, Mã Nguyên kéo ta sang một bên, những người khác cũng sợ hãi tránh ra cho đám người nghênh ngang kia đi qua. Ta vốn đã muốn ra khỏi đây nhưng bây giờ lại đổi ý. Một thường nhiệt náo như vậy mà bây giờ im phăng phắc, chỉ có tiếng bước đi "cộp cộp" của đám Nạp Minh. Khoái Kiếm Nạp Minh ngẩng cao đầu bước tới bàn thi đấu, Thần Lực Vương vội vàng lùi lại. Nạp Minh đứng lên giữa bàn, lắc người, ném những tia nhìn giận dữ xuống hàng trăm người đang sợ hãi đứng dưới. Ánh mắt hấn lướt qua ta, dừng lại một chút, ta cúi xuống tránh cái nhìn hùng hực đó, ánh mắt hấn ta lại đảo sang chỗ khác rồi lạnh lùng nói: "Chỉ đánh thắng chín mươi chín trận thì chưa đủ tư cách để xưng vương. " Thần Lực Vương nói khê: "Nhất định tôi sẽ thắng, nếu thắng thêm một trận nữa tôi có thể gặp được quận chúa Lệ Thanh. " Nạp Minh tức giận hét lên, nhìn chòng chọc vào Thần lực Vương, giận dữ nói: "Người phải thắng được ta thì mới có đủ tư cách để nói câu này", đoạn nhảy xuống bàn, lẫn vào đám người lố nhố. Những người đứng xung quanh thấy vậy lại

bắt đầu bàn tán ồn ào, Thần Lực Vương lặng người, xem ra hẳn ta không hề tự tin sẽ thắng được Nạp Minh. Mã Nguyên rỉ tai ta: "Nạp Minh nổi cơn ghen rồi! " Tất nhiên ta hiểu ý của Mã Nguyên bởi nếu Thần lực Vương lại thắng thì anh ta có thể trở thành bảo bối của quận chúa Lệ Thanh và trở thành một nam nhân được quận chúa Lệ Thanh sủng ái nhất, thực ra đó cũng là chuyện bình thường mà thôi. Ta vốn không hề có một chút thiện cảm nào với Nạp Minh, liền lui ra một chỗ tối gần cửa, cao giọng nói: "Thật là bất công, Thần Lực Vương cần được nghỉ ngơi! " Nạp Minh đột ngột quay lại nhưng vì ta đứng ở chỗ tối nên chắc rằng hẳn chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy ta thôi. Những người xung quanh thấy vậy cũng hòa vào, rào rào nói theo, rõ ràng trong Vọng Nguyệt Thành này Nạp Minh là kẻ ai cũng ghét cay ghét đắng. Thần Lực Vương thừa cơ hạ đài. Mục đích đã đạt được, ta liền lui ra ngoài cửa, mới đi được hai bước thì đã bị một tốp người chặn đường trước, hoá ra đó là các nữ võ sĩ ta đã gặp ngoài quảng trường. Người cao nhất, cũng là xinh đẹp nhất nhìn ta không chớp mắt. Đôi mắt nữ nhân đó ánh lên một tia nhìn kì quái, hạ giọng nói: "Còn không mau đi đi, Nạp Minh đã tìm ra người, ta có thể giúp người chặn hẳn lại. " Ta lặng người, không hiểu tại sao cô ta lại giúp ta, Mã Nguyên kéo tay ta chạy ra khỏi cửa lớn. Khi đã tránh xa nơi đó, anh ta thở dồn dập, trách móc ta: "Sao anh lại to gan vậy, mạng mình còn khó bảo toàn lại còn lo chuyện không đâu, may mà còn có Hoa Nhân! ", rồi nói tiếp một cách kì quặc: "Hình như cô ta biết anh đấy. " Ta hỏi: "Hoa Nhân là ai?" Mã Nguyên nói: "Cô ta là nữ kiếm thủ đứng đầu của Vọng Nguyệt Thành, là một Đại hồng nhân bên cạnh quận chúa và cũng là người đối đầu kịch liệt với Khoái Kiếm Nạp Minh. Thôi nào, để tôi đưa anh đến nơi này. " Ta đi theo Mã Nguyên, chúng ta đi trên những con đường giao nhau rất rắc rối, càng đi càng gặp nhiều người. Đường như mỗi nơi đều có những chuyện hết sức cuốn hút khiến cư dân trong thành xúm đông xúm đỏ vào xem nhưng Mã Nguyên lại cứ tiếp tục đi mà không nói một lời nào cả, ta cũng không hỏi gì, im lặng đi theo anh ta. Tới một lối rẽ, một chiếc lều vải lớn như một cung điện hiện ra trước mắt, tấp nập người ra vào. Chúng ta phải rất khó khăn mới len được vào trong. Giữa lều, hàng trăm người tụ tập ầm ỹ, không khí còn ồn ào hơn nhiều so

với lúc ở đầu trường. Chính giữa lều đặt một chiếc bàn cao, hơn mười cô gái còn rất trẻ mặc những bộ đồ không thể ngắn hơn được nữa đang đứng trên bàn, trên người họ chỉ có hai mảnh vải mỏng tang che phần ngực và phần thân dưới, nửa kín nửa hở, trông khêu gợi vô cùng. Một người đàn bà to béo đứng dưới đang xướng to: "Ba mươi nghìn vàng, có ai trả giá cao hơn không?" "Ba mươi hai. " Một người đứng dưới chen vào. Ta lặng người, quay sang Mã Nguyên: "Anh dắt tôi đến đây là để xem cái trò mua bán nữ nô này hay sao?" Mã Nguyên nháy mắt đáp: "Tất nhiên là không phải. Hãy theo tôi! " Vừa nói xong anh ta đã lách vào đám đông. Ta không biết rốt cuộc thì mã Nguyên định làm gì nhưng vẫn đi theo. Phải rất khó khăn bọn ta mới len được qua đám đông, thật may là tất cả mọi người đều tập trung chú ý tới những nữ nô lệ trên kia nên dù bọn ta có va vào họ thì cũng chẳng ai chú ý gì cả. Mã Nguyên đẩy cánh một cửa nhỏ bên cạnh chiếc bàn rồi bước vào, ta cũng bước theo anh ta. Chiếc lều vải này lớn tới mức có thể chứa được hơn nghìn người, không gian được chia thành hai gian lớn nhỏ, khu vực mua bán chiếm ba phần tư diện tích, toàn bộ phần còn lại được che kín bằng vải. Ta vừa chui vào đã lập tức khựng người lại. Sáu mươi cô gái trẻ, hơn một trăm đôi mắt nhìn chăm chú vào ta. Ta chưa từng bao giờ bị nhiều nữ nhân nhìn cùng một lúc như vậy nên không khỏi đứng như trời trồng, mặt đỏ bừng lên. Họ chỉ là những nữ nô đang chờ bị bán. Mã Nguyên nói với ta: "Nào, lại đây! " rồi kéo tấm vải ở góc cuối cùng căn lều, len nhanh vào trong. Lần đầu tiên ta cảm thấy do dự, con người Mã Nguyên càng ngày càng tỏ ra thật không đơn giản. Anh ta chắc hẳn đã biết thân phận của ta nhưng cái cách hành sự thần bí trong một không gian bí hiểm như thế này rốt cuộc chứa đựng âm mưu gì? Ta cảnh giác vén tấm bạt lên bước vào, tay kia đã nắm chắc thanh trường kiếm, tự nhiên trong lòng lại nhớ đến Kì Bắc. Đây là kiếm của ông, không ai có thể giết được ông từ chính diện, trừ khi bị mắc mưu mà thôi. Khoang lều đó được bố trí khá đường hoàng, trên mặt đất trải đầy những tấm da thú dày mịn, trên mặt chiếc bàn ở giữa bày đầy hoa quả, đồ ăn thơm ngào ngạt và dao đĩa sáng loáng. Một nữ nhân mặc toàn lụa trắng thướt tha, ngồi trên một tấm da báo trắng muốt sau bàn, chỉ để lộ đôi mắt, tay và chân. Quả thật

ta chưa từng bao giờ cảm thấy rung động như khi đứng trước một cô gái như thế này. Cơ thể thướt tha ngọc ngà, làn da ẩn hiện dưới lớp lụa trắng như vàng ngọc khiến người ta phải mê đắm. Đặc biệt là đôi mắt như có thần với hàng lông mi dài cong vút tuyệt đẹp. Mã Nguyên mỉm cười khom người, vẻ rất cung kính, dường như anh ta không có một chút dũng khí nào để liếc nhìn cô gái ấy. Ta nhìn thẳng vào mặt cô gái hỏi: "Cô là ai?" Nàng ra hiệu cho ta ngồi xuống tấm da thú. Ta ung dung ngồi xuống, Mã Nguyên cầm một ly rượu lên uống cạn trước mặt ta sau đó lui sang một bên. Cô gái cầm ly rượu trước mặt, nói với ta: "Chúng ta cạn một ly vì Lan Đặc công tử đã đến được đây", tiếng nói rất nhẹ nhàng, dịu dàng, chỉ là tiếng nói mà có thể khiến cho đàn ông trong thiên hạ phải cúi đầu. Ta đứng bật dậy, gằn giọng: "Sao cô lại biết thân phận của ta? Rốt cuộc cô là ai?" Cô gái nhìn ta mỉm cười: "Tôi thích nhất là hoa Bách Hợp, anh hãy cứ coi tôi là Hoa Bách Hợp đi! ", nói rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu hồ đào. Từng cử chỉ của nàng đều đẹp đến say lòng, khiến con tim ta dù trong tình trạng hoang mang vẫn đập rộn lên trong ***g ngực. Mã Nguyên đứng cạnh ta nói: "Lan Đặc công tử, anh có thể tuyệt đối tin tưởng vào chúng tôi. Chúng tôi nếu muốn hại anh thì chỉ cần nói với Lệ Thanh Quận chúa một tiếng, đâu cần phải mất công đưa anh tới đây! " Hoa Bách Hợp nhìn ta, ánh mắt như sáng lên, đột nhiên nói khẽ: "Anh trông tuần tú hơn cha anh nhiều. " Ta đứng yên, không dám nhìn thẳng vào cô ta, nữ nhân này đã bao nhiêu tuổi nhỉ? Trông đáng vẻ và giọng nói thì không thể quá hai mươi. Hơn mười năm qua cha ta không hề ra khỏi Nhật Xuất Thành, cô ta dựa vào cái gì để biết được hình dạng cha ta? Mã Nguyên nói: "Chúng tôi đã nhờ danh họa Đan Thanh vẽ lại chân dung anh, vì thế mà ngay khi anh tới đây chúng tôi đã biết. " Ta nhìn cô gái, im lặng. Ta chỉ là một kẻ vong mệnh không còn lối thoát, một cắc tiền cũng không có ngoại trừ tinh thần bất khuất và kiếm thuật của bản thân, tại sao bọn họ lại cần tìm ta. Vọng Nguyệt thành này đầy rẫy nguy hiểm, ta nhìn cô gái tự xưng là Hoa Bách Hợp hỏi: "Tại sao cô lại giúp tôi?" Hoa Bách Hợp chớp mắt nhìn lại khiến tim ta một lần nữa đập rộn lên. Mã Nguyên nói: "Chúng tôi cần anh giúp cho một việc. " Ta cười đau khổ: "Mạng ta còn khó bảo toàn, sống hôm nay không biết ngày

mai, sao ta có thể giúp các người được?" Đột nhiên ta nghĩ đến tấm bản đồ, những người này đã biết ta là ai, chắc cũng biết ta phải chạy trốn vì chuyện gì, việc họ nhờ ta phải chăng cũng có liên quan đến bí mật đó? Hoa Bách Hợp nói: "Tôi muốn nhờ anh lấy lại Trí tuệ điển. " Ta chau mày: "Trí tuệ điển là nguồn tri thức mà cả Đế quốc dựa vào đó để sinh tồn. Đại Nguyên Thủ không để lộ ra cho bất cứ ai nhìn thấy, hơn nữa Nhật Xuất Thành rất xa nơi đây, ta sợ rằng chưa vào được đến cổng thành thì tính mạng đã khó bảo toàn rồi. " Hoa Bách Hợp lắc đầu: "Tôi không cần anh lấy bản gốc của Trí tuệ điển được cất giấu ở Nhật Xuất thành mà tôi cần anh lấy bản sao của nó đang ở trong tay quận chúa Lê Thanh. " Đến lúc đó ta mới biết ngoài bản gốc ra Trí tuệ điển còn có bản sao. Mã Nguyên giải thích với ta: "Năm đó, sau khi Đại Nguyên Thủ đoạt được Trí tuệ điển hắc đã tập hợp hơn ba trăm thợ làm việc mấy trăm ngày không nghỉ, sao lại sáu chương lớn trong cuốn Trí tuệ điển. Bản sao này hiện ở trong tay người thân tín nhất của hắc là quận chúa Lê Thanh. Nhờ bản sao đó, cô ta đã đến đây để kiến lập Vọng Nguyệt Thành. Nếu không có nó, làm sao mà Vọng Nguyệt thành lại có thể đối kháng được với Ma nữ quốc và có được một nền văn minh cao đến như vậy?" Ta lặng im không nói gì. Một câu hỏi nảy ra trong đầu, tại sao Hoa Bách Hợp và Mã Nguyên lại phải tìm đúng ta, muốn ta giúp bọn họ lấy trộm cuốn Trí tuệ điển? Hoa Bách Hợp dường như nhìn thấu tâm can ta, liền nói: "Anh không cần hỏi nguyên nhân, chỉ cần nói rằng anh muốn hay không muốn giúp chúng tôi thôi! " Ta im lặng một lúc, suy nghĩ rất nghiêm túc những lời của Hoa Bách Hợp, ta nhìn cô ta không chớp mắt nhưng hình như Hoa Bách Hợp không thèm nhìn lại ta. Cuối cùng ta mới nói lạnh lùng: "Đây có phải là một sự trao đổi hay không?" Hoa Bách Hợp khẽ gật đầu: "Nếu anh đồng ý giúp chúng tôi thì chúng tôi có thể bảo đảm cho anh bình an đến được Ma nữ quốc. " Tim ta rộn lên, rõ ràng đây là một lời đề nghị rất hấp dẫn. Kỳ Bắc trước khi chết có dặn ta phải đến được Ma nữ quốc. Lời trời trắng này ắt phải có dụng ý, hơn nữa ta cũng không còn nơi nào nữa để đi. Mã Nguyên xen vào: "Theo như tin tức của chúng tôi thì đại quân của Đại Nguyên Thủ đang tiến đến đây, đại tướng dẫn đầu là Ca Chiến và Hắc Quả Phụ, dự tính trong vòng ba ngày sẽ tới. Hình của anh lúc

đó sẽ treo đầy rẫy trên đường phố, anh sẽ rất sớm bị phát giác ra thôi, đừng nói đến chuyện chạy trốn, ngay cả việc tìm một cái hang ẩn náu cũng là việc vô cùng khó khăn rồi, chỉ có chúng tôi mới có thể bảo vệ được cho anh. " Ta cũng đã sớm dự đoán được việc này nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, liền chậm rãi nói: "Thế lực các người lớn như vậy, tại sao lại cần nhờ một người xa lạ như ta giúp đỡ?" Hoa Bách Hợp nhẹ nhàng nói: "Thế lực của chúng tôi tuy hùng hậu nhưng lại không có được một nhân tài kiệt xuất như anh. Phi anh ra, ai có thể trốn thoát khỏi Nhật Xuất Thành một cách an toàn, hơn nữa lại có thể giết chết được Vu sư - kẻ đáng sợ nhất sau Đại Nguyên Thủ?" Việc Vu sư bị ta giết chết đáng lẽ chỉ có kẻ lãnh đạo cao nhất của Đế quốc mới biết được, điều này cho thấy họ tất có nội gián bên trong, đó là ai? Ta suy nghĩ rồi nói: "Tuy ta muốn giúp các người nhưng trong cung của quận chúa Lệ Thanh có quá nhiều cao thủ, cửa lại luôn đóng chặt như vậy, ta làm sao biết được bản sao của cuốn Trí tuệ điển đó được cất giấu ở đâu? Tay không vào đó, ta có muốn giúp các người cũng không thể giúp được. " Hoa Bách Hợp mỉm cười, sắc mặt không hề thay đổi. Mã Nguyên vỗ hai tay vào nhau, một lúc sau một người vén tấm bạt ra, tiến đến trước mặt Hoa Bách Hợp rồi cúi đầu quỳ xuống. Ta nhìn kĩ, hóa ra đó là Thần Lực Vương, người đã thắng chín mươi chín trận đấu tay đôi và vừa bị Khoái Kiếm Nạp Minh khiêu chiến giữa đấu trường. Hoa Bách Hợp vẫy tay, Thần Lực Vương liền đứng dậy rồi lùi sang bên cạnh Mã Nguyên, mắt nhìn xuống, cứ như giai nhân trước mặt hẳn là thánh chứ không phải là người. Hoa Bách Hợp lặng im không nói, chừng như muốn xem phản ứng của ta thế nào. Ta hiểu rằng cô ta đang thử trí thông minh của ta, bèn mỉm cười: "Cô đã có Thần lực Vương, tại sao vẫn còn cần đến ta nữa?" Hoa Bách Hợp nói: "Không sai, Thần Lực Vương vốn là quân cờ của chúng tôi nhằm trà trộn vào trong cung, do quận chúa Lệ Thanh thích nhất là xem đàn ông đấu võ, không nhìn thấy tử thương thì không vui. Ta từng nghe nói rằng nếu ai thắng liên tiếp một trăm trận đấu tay đôi thì người đó sẽ trở thành Mạc khách của cô ta. " Ta tiếp lời: "Nhưng Khoái Kiếm Nạp Minh lại có thể đánh bại những người đã từng thắng được chín mươi chín trận, Thần Lực Vương cũng phải đối đầu với vận mệnh đó. " Hoa Bách Hợp nói:

"Đúng là như vậy, Thần Lực Vương là tráng sĩ giỏi nhất của chúng tôi nhưng vẫn không bằng được Khoái Kiếm Nạp Minh. Hơn nữa anh ta tuy có dũng khí nhưng lại không được linh hoạt, chỉ sợ khó có thể tìm được nơi cất giấu Trí tuệ điển. " Ta hỏi: "Vậy cô muốn ta giúp như thế nào?" Ánh mắt Hoa Bách Hợp lộ rõ vẻ vui mừng, quay đầu lại nhìn về phía Thần Lực Vương đang đứng cạnh Mã Nguyên, Thần Lực Vương đột ngột đưa tay lột da trên mặt mình ra, để lộ một khuôn mặt khác và cái đầu nhẵn thín. Ta đã sớm nghĩ đến khả năng này, cho nên khi Thần Lực Vương gỡ bỏ tấm mặt nạ ra ta cũng không có chút biểu hiện ngạc nhiên nào cả. Hoa Bách Hợp nhìn ta vẻ tán thưởng: "Chỉ cần anh hóa trang thành Thần Lực Vương, thắng được Nạp Minh thì sẽ trở thành Mạc khách của quận chúa Lệ Thanh. Sau đó tốt nhất là nên tìm thấy nơi cất giấu Trí tuệ điển trong vòng bảy ngày, chúng tôi xin đảm bảo sẽ đưa anh đến được Ma nữ quốc và cho anh yết kiến Ma nữ. Mã Nguyên nói thêm: "Việc này càng hoàn thành nhanh chóng thì chúng ta càng có thể đối phó được với Đế quốc. " Ta hỏi: "Rốt cuộc thì các người là ai?" Hoa Bách Hợp nói: "Anh sẽ nhanh được biết thôi. " Ta hít một hơi dài, gằn giọng: "Được, nói lời phải giữ lấy lời! "

***** Trường đấu vẫn đông nghịt người cả nam lẫn nữ, tiếng hò hét ồn ào vang dậy. Có đến hơn ba nghìn người đang cổ vũ cho trận đấu hiểm có này. Một bên là Thần Lực Vương, người đã thắng liên tiếp chín mươi chín trận, một bên là Khoái Kiếm Nạp Minh - sủng nam của quận chúa Lệ Thanh. Không ai tin Nạp Minh thất bại trong trận này, Thần Lực Vương đã được dự đoán là sẽ thua thê thảm. Đối diện với sàn đấu là một lầu cao, rèm vải phủ kín xung quanh, nếu có người trong đó thì bên ngoài cũng chỉ thấy được bóng mờ của người đó. Quanh lầu, mười hai chiến binh vạm vỡ tay giáo tay kiếm đứng im như tượng. Mã Nguyên nói đó là những vệ sĩ trung thành luôn gắn với quận chúa Lệ Thanh như hình với bóng mỗi khi cô ta xuất hiện bên ngoài. Khi trận đấu bắt đầu, quận chúa Lệ Thanh sẽ vào xem bằng một lối riêng. Cửa đấu trường đã được mở. Ta đóng giả thành Thần Lực Vương, tiến vào sàn đấu lớn qua một lối đi hẹp. Ba nghìn người bỗng im lặng một chút rồi sau đó những tiếng hô mới bắt đầu nổi lên ầm ỹ để cổ động cho kẻ mà họ cho là đáng thương. Tất

nhiên họ mong muốn chân thành rằng con chuột nhỏ bé là ta sẽ chiến thắng con mèo lớn hung bạo là Nạp Minh kia. Mọi người đều chìa tay ra cố chạm vào ta, mười vệ sĩ đưa ta tiến vào sàn đấu, tiếng hò reo cổ vũ không ngớt. Phía bên kia, hàng chục tên lính Hắc Khôi mở đường cho Nạp Minh tiến vào, hăn ngẩng cao đầu bước lên sàn. Hăn khác ta ở chỗ không ai dám chạm vào hăn, điều đó thể hiện sự căm hận của dân chúng Vọng Nguyệt thành đối với Nạp Minh. Nạp Minh đứng giữa sàn đấu với khí thế dương dương tự đắc của kẻ chắc chắn cầm chiến thắng. Ta đứng bên rìa sàn, lạnh lùng nhìn về phía Nạp Minh đang vẫy tay chào người xem. Đúng lúc này rèm vải lay động, ta nhìn về đó, thấy bóng của một nữ nhân đang ngồi trên một chiếc ghế phía trong. Cuối cùng thì quận chúa Lệ Thanh đã tới. Tất cả mọi người đều im lặng và nhìn về hướng tấm rèm, ánh mắt tò mò pha lẫn sợ hãi. Quận chúa Lệ Thanh là một người đẹp như hoa nhưng tâm địa lại thật độc ác đáng sợ. Nạp Minh tỏ vẻ cung kính hướng về phía lầu cao: "Nạp Minh sẽ lấy đầu của Thần Lực Vương làm lễ vật dâng tặng quận chúa! " Ba nghìn khán giả lại bắt đầu la hét. Ta nhìn xuống phía dưới chân lầu, đúng lúc bắt gặp một đôi mắt rất đẹp đang ngước lên. Đó chính là kẻ thù không đội trời chung của Nạp Minh - Hoa Nhân, người đứng đầu các nữ võ sĩ dưới trướng quận chúa, vẻ mặt nàng lạnh băng, rõ ràng nàng không hề thích thú với những trận đấu như thế này. Ta cười thầm trong bụng, ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào đôi mắt dữ dằn của Nạp Minh, giơ cao tay phải lên để báo rằng mình có lời cần nói. Ba nghìn người lại im lặng lần nữa, không ai lại nghĩ rằng Thần lực Vương vẫn còn dám phát ngôn trên võ đài. Ánh mắt Nạp Minh cũng loé lên những tia nhìn kì quái, ta cười một cách ung dung, chiếc mặt nạ có thể thể hiện rõ từng động tác trên khuôn mặt ta, tất nhiên là sẽ cứng rắn hơn trước nhiều. Nạp Minh lạnh lùng nói: "Trước khi chết người còn muốn làm Kỳ Đảo nữa hay sao? Nhưng ta không có thời gian để cho người lãng phí đâu. " Ta ngửa cổ cười, hàng nghìn con mắt đều tập trung vào ta, họ không hiểu tại sao ta sắp chết đến nơi mà vẫn còn cười được. Khi tiếng cười đã dứt, ta biết rằng mình đã không chế được tình thế trên sàn đấu, liền nói to: "Nạp Minh! " Mặt Nạp Minh biến sắc, hăn thét lên: "To gan, sao người dám gọi tên ta?" Ta cười

nhật: "Giữa cái sống và cái chết mà vẫn còn phân biệt tôn ti nữa sao, trong mắt ta người chỉ là một kẻ đã chết. " Mắt Nạp Minh bộc lộ sự tức giận điên cuồng nhưng chớp mắt hăn đã kìm nén sự phẫn nộ xuống, quả là sự tu dưỡng của một cao thủ. Ta rút kiếm ra lớn tiếng nói: "Ta thách người đấu kiếm với ta để phân sống chết! Ta phải khiến người chết một cách tâm phục khẩu phục! " Cả sàn đấu im lặng không có lấy một tiếng nói nào. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Thần Lực Vương đã điên mất rồi, đã không thể đấu lại được với Nạp Minh lại còn khiêu khích một kẻ kiếm thuật cao cường như hăn. Ánh mắt Nạp Minh có chút cảnh giác. Một giọng nữ cất lên: "Quận chúa cho phép Thần Lực Vương được nói", người nói vừa rồi chính là Hoa Nhân. Nạp Minh gằn giọng: "Được, ta sẽ cho người nếm mùi kiếm của Nạp Minh này, mang kiếm lại đây! " Thanh kiếm được đưa tới cho Nạp Minh. Kiếm loé sáng, những đường kiếm như mưa chém về phía ta. Mặc dù ta còn ít tuổi nhưng rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Đường kiếm của Nạp Minh tuy đầy khí thế hung bạo nhưng đó chỉ là những hư chiêu, ta nhủ thầm rằng nếu hăn ta thừa dịp ta chưa rút kiếm ra để đâm ta thì tất sẽ bị quận chúa Lệ Thanh coi thường. Đây dù sao cũng là một trận quyết đấu công bằng, nếu ta vì tránh những hư chiêu của hăn mà bị thương thì hăn sẽ nói rằng mắt ta kém, không xứng làm đối thủ của hăn. Nghĩ đến đây huyết thù như dâng lên trong đầu ta. Thanh kiếm vụt qua trước mặt, ta không hề thay đổi sắc mặt mà chỉ lạnh lùng nhìn Nạp Minh. Nạp Minh thu kiếm về, lần đầu tiên tỏ ý sợ hãi. Ta không thể bỏ qua cơ hội đó, rút nhanh trường kiếm chém đúng vào giữa hai chân mày Nạp Minh. Nhát chém quá nhanh, Nạp Minh không thể tránh liền vội vàng giơ kiếm lên đỡ rồi lùi sang bên phải, hi vọng sẽ làm giảm lực chém của ta. Ta nhủ thầm nhất định phải thắng, hơn nữa còn phải thắng một cách nhanh nhất, đẹp nhất để thể hiện uy lực của mình và để có thể thực hiện được kế hoạch đánh cắp Trí tuệ điển. Nạp Minh lùi lại trước đường kiếm quá nhanh và mạnh của ta. Ta biết rõ kiếm pháp của hăn là lấy mạnh thắng nhẹ, cách đánh đó làm sao có thể chống cự được với ta. Kiếm của ta như một cơn răn độc oằn mình uyển chuyển không ngừng mỗ vào Nạp Minh từ tất cả các phía. Nạp Minh quả không hổ danh là kiếm thủ số một ở Vọng Nguyệt thành, trong tình thế này

mà hãn vẫn chống cự được hơn mười chiêu kiếm của ta, đến kiếm thứ mười tám chém xuống hãn mới lùi lại thêm một bước nữa. Ánh mắt Nạp Minh bắt đầu dâng lên vẻ sợ hãi, sinh mệnh của một con người đang đứng trước bóng tối của cái chết bỗng lộ rõ sự yếu mềm. Con người hãn mới chỉ giương danh trên sàn tập, chưa kinh qua chiến đấu thật sự, làm sao có thể so sánh với một kẻ vào sinh ra tử như ta. Cả sàn đấu im phăng phắc, sát khí trong ta đã lấn át tinh thần Nạp Minh. Nạp Minh lại lùi thêm một bước nữa đến sát cạnh sàn đấu, hãn ta đã lùi đến cùng đường. Như sức tỉnh, hãn chợt hét lên điên cuồng, kiếm trong tay vung lên liên hồi chém về phía ta. Sự phản kích của hãn ta khiến sàn đấu đang im lặng trở nên sôi động ồn ào như lúc ban đầu. Ta biết Nạp Minh đang vô cùng sợ hãi, hãn chống trả một cách điên cuồng bởi hãn đang đứng giữa ranh giới của cái sống và cái chết, nếu ta sơ xuất chủ quan thì chắc chắn hãn sẽ biến bại thành thắng. Nhưng, đáng tiếc rằng đối thủ của hãn là ta. Ta đứng nguyên, tĩnh lặng như núi, liên tục đánh trả lại bằng những đường kiếm cao siêu, kiếm thuật của ta vốn đã là đại cao thủ của Đế quốc, sau khi gần gũi Kỳ Bắc lại nâng lên không biết bao nhiêu lần. Dần dần thế tay của Nạp Minh trở nên hỗn loạn. Đường kiếm của ta lúc nhanh lúc chậm, mũi kiếm lại hướng vào giữa chân mày Nạp Minh. Cả sàn đấu lại im phăng phắc, đến một tiếng động cũng không có. Mũi kiếm của ta đã khiến sống mũi Nạp Minh tứa ra một vệt máu dài. Hãn nhìn ta chết trân, thanh kiếm trong tay rung lên bần bật rồi rơi xuống đất. Cả sàn đấu dậy tiếng la hét cổ vũ cho ta bởi họ cảm hận Nạp Minh bị thua và còn mất tiền vì hãn, họ căm ghét hãn bởi hãn quá kiêu căng ngạo nghễ, trù dập, ăn hiếp người khác. Ta rời khỏi sàn đấu, đi ra phố. Trong đám ồn ào hỗn loạn đó, ta ngoảnh đầu nhìn về phía tấm rèm bí ẩn, bên trong không còn thấy một ai. Mười hai cận vệ của quận chúa và đám nữ binh của Hoa Nhân cũng đã biến mất. Ta đi giữa dòng người, tất cả mọi người đều biết ta là vị anh hùng đã giết chết tên Nạp Minh gian ác, hàng trăm rồi hàng nghìn người hân hoan tham gia vào cuộc diễu hành quanh ta. Trái tim ta bỗng như không còn ở đây nữa. Bước tiếp theo quận chúa Lê Thanh sẽ làm gì? Cô ta sẽ thu nhận ta làm Sủng nam hay sẽ giết ta sẽ báo thù cho Nạp Minh?

ĐẠI KIẾM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Quận Chúa Đa Tình

Pháo hoa rực sáng cả bầu trời đêm. Ta cố tách ra khỏi đám người, tránh những bàn tay của hàng chục cô gái bạo dạn chạm vào người ta, tránh xa khỏi đám người đang hân hoan thắp từng. Chỉ còn một mình trên con phố vắng, bỗng trước mặt ta xuất hiện hơn mười bóng người. Ta cảm thấy sát khí đang tới gần, cả mười người này đồng loạt rút kiếm, thân kiếm lấp lóe phản chiếu ánh sáng pháo hoa trên trời. Ta nhận ra ngay tên đi đầu là kẻ từng luôn kè kè cùng Nạp Minh, hóa ra bọn chúng đến tìm ta để báo thù cho tên thủ lĩnh đã chết. Không hề lên tiếng, chúng cầm kiếm xông thẳng vào ta từ bốn phía. Trong nháy mắt ta đã rút kiếm chém đứt họng hai tên, những kẻ còn lại dồn ta vào một ngõ hẹp. Trong ngõ nhỏ này, trường kiếm của ta thật rất khó phát huy sức mạnh. Ta lâm vào tình huống bất lợi khi phải một mình đối chọi với quá nhiều người, kẻ nào cũng đang sôi sục báo thù cho đồng bạn của chúng là Nạp Minh. Bản năng sinh tồn được khơi dậy đến tột độ. Kiếm của ta vung lên như hành vân lưu thủy, lạnh lùng tìm đường cắm ngập vào từng thân người. Liên tiếp sáu bảy tên đã theo nhau ngã gục, những kẻ còn lại mặt mũi biến sắc, lùi dần rồi vội vã bỏ chạy. Có lẽ bây giờ bọn chúng mới biết rằng ta đã giết chết Nạp Minh bằng thực lực của ta chứ không phải là nhờ sự may mắn. Bỗng một tiếng nữ nhân vang lên: "Dừng tay! " Ta ngoảnh lại nhìn. Một đôi mắt rất đẹp, rất sáng đang nhìn thẳng vào ta. Hóa ra đó chính là Hoa Nhân - đệ nhất nữ kiếm dưới trướng quận chúa Lê Thanh. Hoa Nhân tiến đến trước mặt ta. Thực ra ta không hề có ác cảm với người con gái này. Hơn nữa, sự tự tôn nam nhi

khiến ta không hề né tránh ánh mắt của nàng. Hoa Nhân nhíu mày hỏi: "Ta đã từng gặp anh ở đâu rồi nhỉ?" Ta biết rằng nàng đã nhận ra ánh mắt của ta, chỉ mong không nhận ra tiếp lớp mặt nạ trên mặt, liền lạnh lùng đáp: "Ở Vọng Nguyệt thành này ai mà chẳng biết tôi! " Hoa Nhân cười lạnh lùng: "Cứ cho là anh thay thế được Nạp Minh đi nhưng nhớ phải ăn nói cẩn thận, Nạp Minh chính là tấm gương cho anh đấy! " Ta thật sự vui mừng, như vậy là kế hoạch đã thành công, quận chúa Lệ Thanh đã triệu kiến ta. Lời nói của Hoa Nhân chứng tỏ ta đã trở thành sủng nam mới của Quận chúa, nhưng không được quên ta chỉ là một món đồ chơi, một ngày nào đó ta cũng sẽ phải chết như Nạp Minh, Quận chúa tuyệt đối sẽ không nhỏ một giọt nước mắt nào vì ta. Đôi mắt ta trở nên dịu dàng hơn, nhìn sâu vào mắt Hoa Nhân và nói: "Mùa đông đã tới rồi, mùa xuân cũng không còn xa nữa, đời người cũng vậy, đa tạ đã chỉ giáo! " Hoa Nhân lặng im, có lẽ nàng không thể nghĩ được rằng một kẻ vong mạng như ta lại nói được ra những lời hoa mỹ triết lý như vừa rồi. Ta hỏi: "Bây giờ tôi phải tới đâu?" Hoa Nhân như sực tỉnh khỏi suy ngẫm, giơ tay vẫy, một chiếc xe ngựa rất đẹp tiến lại. Ta và Hoa Nhân cùng ngồi chung trên xe, các nữ binh và Hắc Khôi vũ sĩ theo xe tiến vào Cung quận chúa. Đêm dần về khuya, người đi trên đường càng lúc càng thưa thớt. Mã Nguyên từng nói với ta rằng Vọng Nguyệt thành có tất cả bảy quân doanh, ba quân doanh được bố trí ở phía Tây thành, trấn giữ mặt sông Vọng Nguyệt, nơi ngăn cách Đế quốc và Ma nữ quốc, hai quân doanh đồn trú phía đông thành, số còn lại được bố trí xung quanh Cung quận chúa. Bảy quân doanh này do bảy thống lĩnh Hắc Khôi chỉ huy, phân biệt theo bảy màu hồng, lam, thanh, lục, tử, hoàng, bích, vì thế dân chúng Vọng Nguyệt thành còn gọi chúng là Thất sắc doanh và Thất sắc thống lĩnh. Binh lực bảy vạn người này là lực lượng đối phó với Ma nữ quốc của Vọng Nguyệt thành. Hệ thống nữ binh của Hoa Nhân chỉ có khoảng hơn một ngàn người do Quận chúa trực tiếp cai quản, không phụ thuộc vào Thất sắc thống lĩnh, lực lượng vì thế tuy ít nhưng quyền lực lại rất lớn. Chiếc xe ngựa đã tiến vào con đường lớn trong Cung quận chúa. Quân lính đứng canh khắp nơi. Từ xa xa đã có thể trông thấy Vọng Nguyệt Hồ. Cung quận chúa được xây dựng trên một đảo nhỏ, chính điện có mái

vòm hình tròn, cao đến mức xa hơn mười dặm cũng có thể nhìn được. Nghe nói Quận chúa đã ra lệnh bất cứ công trình kiến trúc nào cũng không được xây cao hơn Cung quận chúa để thể hiện quyền lực của mình. Tám cung điện lộng lẫy thấp hơn bao quanh khu chính điện, đền đài lầu các, cây cối và những hành lang dài liên kết với nhau thành một quần thể uy nghi đồ sộ. Bên ngoài điện sừng sững những bức tường cao vút, vô cùng kiên cố, Mã Nguyên nói Cung quận chúa là một nơi rất lợi hại, trên mặt thành cao hào sâu, dưới đất còn có hầm ngầm chằng chịt, cho dù Vọng Nguyệt thành có sụp đổ thì việc tấn công vào cung cũng không hề dễ dàng chút nào. Bốn con đường đi vào Cung được xây dựng trên mặt hồ, ta đang đi trên chính một trong bốn con đường đó, rốt cuộc Trí tuệ điển có sức mạnh gì mà người ta lại có thể dựa vào đó làm ra được những công trình vĩ đại như thế này? Nước hồ trong suốt có thể nhìn đến đáy, từng đàn cá bơi lội tung tăng. Trong đầu ta bỗng nảy sinh một ý nghĩ rất kì lạ. Cung điện của hai nhân vật quan trọng nhất của Đế quốc là Đại Nguyên Thủ và quận chúa Lệ Thanh đều được xây dựng trên mặt hồ. Theo lời Kì Bắc thì cung điện của Ma nữ cũng được xây trên mặt hồ, đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên không hay còn có một bí mật kinh thiên động địa nào khác? Xe ngựa đi chậm dần, chốc lát đã hết con đường qua hồ dài hơn nửa dặm, cây cầu bắc vào thành được xây thẳng tới cung quận chúa. Hoa Nhân chợt hỏi ta: "Anh tên gì?" Suýt chút nữa ta đã buột miệng nói ra tên thật, thật may ta kịp tỉnh trí, nhanh nhẹn đáp: "Thần Lực Vương". Tiếng Hoa Nhân lạnh lùng: "Lại là cái tên đó sao?" Ta cũng đáp lại bằng ánh mắt lạnh như băng: "Tôi đã quen rồi, cái tên chỉ là thứ để cho người khác phân biệt được mà thôi, gọi là gì cũng không quan trọng. " Hoa Nhân hình như không hề bức bối, nàng nói nhỏ: "Ta nhớ đã từng gặp anh ở đâu đó. " Ta cố tình giữ bộ mặt thản nhiên thậm chí còn không hề chớp mắt. Đây là thời khắc quan trọng nhất, chỉ cần bất cẩn sẽ gặp ngay họa diệt thân, nhưng ta biết Hoa Nhân chỉ dò hỏi như vậy. Nếu nàng biết chắc thân phận giả mạo của ta thì nàng sẽ hạ lệnh bắt giam ngay lại chứ không việc gì phải mất thời gian phán đoán phản ứng của ta làm gì. Ta mỉm cười, nói một cách ôn hòa: "Chúng ta nhất định có duyên hoặc có thể kiếp trước còn là phu thê nữa. " Nét mặt Hoa Nhân vẫn

lạnh lùng vô cảm, đúng lúc xe ngựa dừng lại, nàng xuống xe trước, ta theo sau nàng. Xe ngựa dừng tại cửa chính của sân, một vài cung nữ cung kính cúi chào Hoa Nhân rồi thích thú liếc ta, có vẻ rất cao hứng khi nhìn thấy một sủng nam mới. Hoa Nhân nhếch mép cười: "Anh hãy đi theo họ! Nếu không được lệnh của chính Quận chúa thì tuyệt đối không được đi lại lung tung, bằng không thì đừng trách ta vô tình. " Ta cố ý nhìn nàng một cách tình tứ, đến khi nàng tỏ ý tức giận ta mới bước vào cửa. "Dừng lại! ", tiếng Hoa Nhân gọi giật, ta dừng bước rồi từ từ quay đầu. Mấy cung nữ sợ tái mặt, đứng co lại một bên. Tay trái Hoa Nhân đã đặt lên đốc kiếm, ta lạnh lùng nhìn nàng. Cái nhìn tình tứ lúc này là do ta cố ý, trực giác mách bảo ta rằng người con gái này có điều gì đó rất kì lạ, có thể chính nàng cũng không hiểu được. Ta đã lợi dụng điểm này để khiến nàng mất bình tĩnh, khiến nàng có thể quên đi những nghi ngờ về thân phận của ta. Sự lừa dối này không phải là bản tính của ta nhưng lại là cách có thể cứu ta thoát chết. Hoa Nhân quát to: "Thử nhìn lại ta bằng đôi mắt của một tên gian tặc xem! " Mặt ta chuyển từ lạnh lùng sang đỏ bừng, ta cười nói: "Kiếm chỉ dùng để giết người thù hận cô chứ không phải là để giết người ngưỡng mộ cô! " rồi quay đầu bước tiếp đến một căn phòng trắng lệt, Hoa Nhân cũng không nói gì thêm và cũng không đi theo ta nữa. Các cung nữ xúm lại giúp ta tắm và thay y phục, cuối cùng ta được đặt nằm trên một chiếc giường lớn, ngủ vùi luôn đến sáng hôm sau. Khi ta mở mắt ra, ánh nắng đã cao đến đầu người chiếu qua cửa sổ làm ánh lên màu xanh của đá vân thạch. Ta thở sâu khoan khoái, chỉ hi vọng rằng đây không phải là phòng của Nạp Minh và nơi ta ngủ cũng không phải là giường của hắn. Giấc ngủ đã giúp ta hồi phục hoàn toàn cả tinh thần và sức lực. Ta bước ra khỏi giường, tiến ra căn phòng lớn vô cùng trắng lệt bên ngoài, góc phòng có hai cung nữ đang đứng, thấy ta đi ra họ vui vẻ nói: "Cuối cùng thì anh đã tỉnh dậy rồi, tối qua Quận chúa có ghé qua nhưng thấy anh đang ngủ nên không đánh thức. " Ta không tin vì một kiếm thủ như ta dù là trong lúc ngủ nhưng giác quan vẫn rất tinh nhạy, làm sao mà Quận chúa đến ta lại không biết gì! Ta nhất định phải tìm ra được nguyên nhân của việc này, ta thuận miệng hỏi: "Khi nào thì Quận chúa sẽ lại đến ?" Hai cung nữ dẫn ta vào phòng trong, vừa giúp ta thay

quần áo vừa nói: "Một nhân vật quan trọng của Đế quốc vừa đến, chỉ sợ Quận chúa không có lấy một chút thời gian để đến thăm anh. " Ai vừa đến, Ca Chiến, Hắc Quả Phụ hay Đại Nguyên Thủ? Ta nói: "Cung quận chúa đẹp như vậy, các cô có thể đưa tôi đi xem được không ?" Một cung nữ vóc người khá cao nói: "Đến tên chúng tôi anh cũng không thèm hỏi, lại còn đòi chúng tôi dẫn đi đâu! " Ngực khí của cô gái có vẻ như trách móc nhưng khuôn mặt lại rất tươi tỉnh. Cung nữ thứ hai có khuôn mặt tròn chỉ mỉm cười và liếc mắt xem phản ứng của ta. Ta hỏi họ một cách dịu dàng: "Xin hỏi quý tính của hai cô là gì ?" Cung nữ cao hơn nói: "Tôi là Lộ Nghị Tư còn cô ấy là Lạc Đế. Thôi được, hãy đi xem các nơi cùng chúng tôi. " Ta theo hai nàng tới khu vườn hoa lớn mà tối hôm qua ta đã đi qua. Giữa các hàng cây là những con đường thông ra tứ phía. Lộ Nghị Tư nói: "Hậu cung này được chia thành bốn cung Đông Tây Nam Bắc, mỗi cung đều có một nam kỹ sống ở đó, trừ khi được sự cho phép đặc biệt của Quận chúa, nếu không sẽ không ai được phép ra khỏi phạm vi của hậu cung. " Ta thú vị đến mức bật cười trong lòng, không thể nghĩ được rằng sau khi trở thành một kiếm thủ ta lại có thêm một thân phận đáng cười là làm nam kỹ trong cung, tuy nhiên đây không phải là lúc để than thân trách phận. Ta âm thầm quan sát tình hình, tính toán khoảng cách giữa các phòng bằng cách quan sát các mái vòm trên đỉnh các cung điện nhằm chuẩn bị cho việc tìm kiếm Trí tuệ điển. Lạc Đế nói: "Quận chúa cho anh ở hậu cung số một cho thấy anh được Quận chúa vô cùng sủng ái, không chừng còn cho phép anh tùy ý ra vào Cung như Nạp Minh. " Đúng vậy, nhiệm vụ đầu tiên ta cần phải làm là phải tận dụng các thủ đoạn để trước hết lấy được lòng tin của Quận chúa. Một ngày đã trôi qua như vậy. Lộ Nghị Tư và Lạc Đế luôn tỏ ý muốn ta lưu giữ hai nàng lại sau khi họ phục vụ ta. Có vẻ như Quận chúa không cấm cung nữ có quan hệ mật thiết với các sủng nam, nếu không thì có gan trời họ cũng không dám làm như vậy. Thấy ta không có biểu hiện gì họ mới lui ra ngoài nhưng vẫn không dấu nổi sự ăm ứ trong ánh mắt. Tận đến khi rời đi, Lạc Đế vẫn còn để lại lư hương trên đầu giường, ta nói: "Tôi không cần xúc nước thơm đâu. " Lộ Nghị Tư nói thay: "Đó là quy định của quận chúa, quận chúa thích nhất mùi hương đó", nói rồi nhìn ta một cách trách móc,

sau đó mới cùng Lạc Đế lui ra ngoài. Căn phòng trống lẽ chỉ còn lại mình ta, ta đến bên lư hương thử hít một hơi sâu, lập tức cảm thấy đầu óc như mê đi, vội lùi lại vài bước. Bây giờ ta mới hiểu tại sao đêm qua ta lại ngủ mê man không biết gì như vậy, hóa ra chính là do tác dụng của lư hương này, tuy nhiên ta không thể bỏ nó đi được. Nghĩ đến lọ thuốc giải mà Kì Bắc đưa cho, ta lấy ra một ít bôi lên mũi, khi ta hít lại mùi hương đó thì không thấy có cảm giác mê man nữa. Ta đoán không sai, loại thuốc mê này cũng do một tay Vu sư làm ra. Ta nằm xuống giường, một lúc sau đã thiếp đi. Ta không rõ mình đã ngủ được bao lâu, nhưng khi tỉnh lại ta không dám mở mắt ra vì phải giả vờ rằng mùi hương kia vẫn còn tác dụng. Có tiếng bước chân rón rén, hai nữ nhân đang tiến đến bên giường, ta có thể ngửi được mùi hương quyến rũ theo bước chân của họ. Một tiếng nói cất lên: "Hoa Nhân, người đã điều tra kĩ lai lịch hãn chưa ?" Tiếng Hoa Nhân đáp: "Thưa Quận chúa, lai lịch người này không có vấn đề gì". Ta nhẹ thở phào, Mã Nguyên thật là giỏi, nếu không đóng giả được "Thần Lực Vương" thì làm sao có thể đối phó được với Đế quốc. Quận chúa Lệ Thanh nói: "Hi vọng anh ta khá hơn Nạp Minh. " Hoa Nhân không nói gì, lúc này ta lại muốn biết thái độ của nàng. Hoa Nhân hỏi: "Quận chúa, có cần đánh thức anh ta dậy không?" Tiếng Quận chúa Lệ Thanh nói: "Tối nay phải tiếp đón Ca Chiến và Hắc Quả Phụ, ta mệt mỏi quá rồi. Ngày mai sau khi Ca Chiến tới Ma nữ quốc thám sát tình hình, người hãy đưa hãn tới Trí tuệ cung gặp ta. " Khi ta tưởng hai người đã bắt đầu rời đi thì Quận chúa Lệ Thanh đột nhiên lên tiếng: "Hãn ta không được tuần tú nhưng lại có khí chất của một anh hùng, kiếm thuật lại rất cao siêu, hay là ta gả hãn cho người?" Ta giật mình, vừa lo Hoa Nhân cự tuyệt làm tổn thương lòng tự trọng của một người đàn ông như ta, vừa sợ Hoa Nhân nhận lời thì sẽ làm lỡ hết kế hoạch đánh cắp Trí tuệ điển. Một lúc sau Hoa Nhân mới nhỏ nhẹ đáp: "Đó có phải là mệnh lệnh không? Nếu không phải thì thần xin từ chối. " Quận chúa Lệ Thanh cười rồi nói: "Người từ chối nhưng đã phải suy nghĩ rất lâu, có thể thấy con người đó có sức hấp dẫn đến như thế nào. Nếu ngày mai trước khi đưa hãn ta đến Trí tuệ cung mà người thay đổi tâm ý thì vẫn có thể nói với ta. " Hoa Nhân một mực im lặng. Đây là lần thứ hai quận chúa Lệ Thanh đề cập tới

Trí tuệ cung, liệu có liên quan gì tới cuốn Trí tuệ điển mà ta cần phải đánh cắp hay không? Tiếng bước chân đã đi xa nhưng ta vẫn chưa dám mở mắt mà ngủ một mạch đến khi trời sáng. Hoa Nhân để đến từ rất sớm. Nàng nói lạnh lùng: "Quận chúa muốn gặp người, hãy đi theo ta. " Về mặt Hoa Nhân thật vô tình nhưng sau buổi tối hôm qua ta biết rằng nàng rất có cảm tình với ta. Tất nhiên ta không thể có bất cứ hành động nào có thể đẩy ta đến gần nàng, nếu không sẽ làm hỏng hết tất cả dự mưu đánh cắp Trí tuệ điển. Ta cố tình làm ra vẻ vui mừng hơn hớn: "Thật không ?" Hoa Nhân thấy vẻ nôn nóng muốn được gặp Quận chúa của ta, trong mắt lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng rồi nàng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, quay người đi lạnh nhạt: "Xe ngựa đã đợi trước cửa rồi..." Nàng còn chưa nói hết lời ta đã giả vờ đi nhanh ra phía cửa. Chắc chắn hành động này của ta sẽ khiến Hoa Nhân ghét cay ghét đắng. Hoa Nhân nói: "Từ từ đã! " rồi quay sang hai cung nữ: "Các người hãy lui ra trước, ta có vài câu muốn nói với Thần Lực Vương. " Hai cung nữ có vẻ ngạc nhiên, Hoa Nhân ở đây địa vị chỉ dưới Quận chúa, họ lo lắng liếc nhìn ta nhưng không thể không lui ra ngoài. Hoa Nhân tiến tới trước mặt, nhìn thẳng vào mắt ta. Nàng thở dài, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng: "Anh đã từng được thấy Quận chúa chưa ?" Ta đáp: "Chưa". Hoa Nhân nói: "Quận chúa là một người có cả danh vọng và quyền lực, nam sủng tuy được hưởng các đặc quyền cá nhân nhưng thực ra một chút thực quyền cũng không có. Đối với một người thông minh như anh, điều đó không đáng tiếc hay sao?" Ta thận trọng đáp: "Sinh mệnh đối với ta mà nói chỉ như khói như mây. Ta thích làm gì thì làm, sao có thể tính toán được sâu xa như vậy? Việc trước mắt mà ta muốn thực hiện ngay là diện kiến Quận chúa, những việc khác ngay cả nghĩ đến ta cũng không muốn, ai mà biết được ngày mai sẽ ra sao?" Nét mặt Hoa Nhân lại trở lại vẻ lạnh lùng cổ hủ, nàng bình thản: "Những gì muốn nói ta đều đã nói hết rồi. Xe ngựa đã chờ ở cửa chính, anh hãy lên xe đi rồi sẽ gặp được Quận chúa. " Ta đi qua mặt nàng ra ngoài cửa rồi lên xe, một lúc sau xe ngựa đã dừng lại trước một tòa cung cạnh Chính điện. Bốn nữ võ sĩ dẫn ta tới Trí tuệ cung - một nơi tương đối nhỏ nhưng vô cùng trang nghiêm và tráng lệ. Giữa điện là một cột đá tròn rất lớn, đá lát nền từng phiến to như mặt bàn khiến người ta

không khỏi có cảm giác kiên cố, nặng nề. Bỗng một thân hình mềm mại ôm lấy ta từ phía sau, đẩy ta xuống chiếc giường dát vàng lót bằng những tấm da thú mềm mại. Ta vội vàng nói: "Thần Lực Vương tham kiến quận chúa". Quận chúa Lệ Thanh xoay người lại nhìn ta, bốn nữ võ sĩ lui ra khỏi điện rồi đóng cửa lại. Ta đã sớm có sự chuẩn bị nhưng vẫn bị vẻ đẹp của Quận chúa làm cho ta rung động. Vẻ đẹp của Quận chúa thật mê hồn, đặc biệt về phong tình thành thực của nàng thật dễ dàng khơi gợi dục vọng bản năng của đàn ông, không khó hiểu khi một kẻ có bản lĩnh như Nạp Minh lại cam tâm làm sủng nam của nàng. Ta không hoàn toàn bị vẻ đẹp của Quận chúa cuốn hút chính vì chợt nghĩ đến tuổi tác của nàng. Đại Nguyên Thủ là kẻ cùng thời với cha ta, quận chúa Lệ Thanh lại là em gái của Đại Nguyên Thủ, như vậy năm nay người đàn bà này cũng phải bốn mươi tuổi rồi, nhưng vẻ ngoài tràn đầy sức sống của nàng như chỉ khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi là nhiều nhất. Lệ Thanh hỏi ta: "Có phải người rất muốn gặp ta không? Bây giờ người đã được gặp rồi, người có yêu cầu gì nữa không?" Ta đáp: "Nếu mục đích của thần đến đây chỉ là để giết Quận chúa thì Quận chúa thấy có nguy hiểm không?" Quận chúa cười nhạt: "Người cũng thật to gan, dám nói những lời bất đạo như vậy. Ta nói cho người biết..." Ta ngắt lời: "Quận chúa không cần phải nói gì với thần, dưới chiếc bàn sau lưng Người có mười hai nữ vệ đang nấp, thần đã nghe thấy tiếng thở của họ. " Quận chúa Lệ Thanh khựng người lại, nhìn ta nói: "Quả nhiên là người rất giỏi! " Ta ngẩng cao đầu cười lớn: "Thần đã thắng được đủ một trăm trận, ngoài việc muốn chiếm đoạt được cơ thể của Quận chúa ra thần còn có yêu cầu khác nữa. " Quận chúa Lệ Thanh nhìn ta chăm chăm. Đêm qua ta đã biết rằng nàng rất thích vẻ anh hùng khí khái ta đã biểu hiện, vì thế ta cố tình làm như vậy để gây thêm ấn tượng cho nàng. Quận chúa lạnh lùng: "Kiếm thuật người quả là rất cao minh nhưng ta dám cam đoan với người rằng người sẽ không thể ra khỏi Trí tuệ cung nếu cố ý làm ta tức giận. " Ta rút kiếm ra nói với Quận chúa: "Chỉ cần Người hạ lệnh, thần sẽ sẵn sàng chết vì Quận chúa! " Nàng xua tay: "Người hãy bỏ kiếm xuống đi", nói rồi đứng dậy ra hiệu, mười hai nữ vệ sĩ ra khỏi chỗ nấp rồi nhanh chóng biến đi theo một lối đi bí mật sau cung điện, chớp mắt đã chỉ còn lại ta và Quận

chúa trong phòng. Quận chúa hỏi: "Người có yêu cầu gì?" Ta thần nhiên: "Thần không muốn làm sủng nam của quận chúa. " Mặt quận chúa biến sắc, gằn giọng: "Cái gì?" Ta tiến lên một bước: "Thần chỉ muốn làm người đàn ông của Quận chúa còn Quận chúa là người đàn bà của thần mà thôi. " Quận chúa tức giận nói to: "To gan, người nghĩ người là cái thá gì chứ! " Ta nói ngay: "Chỉ cần quận chúa nói một tiếng, thần có thể chết ngay trước mặt người. " Quận chúa nhìn ta rồi bỗng nhiên quay lưng lại. Người đàn bà này có quyền uy với sự sống chết của hàng triệu người. Từ trước tới giờ chắc hẳn chưa từng có ai dám nói với nàng như vậy, những lời nói của ta vừa khiến nàng tức giận lại vừa cảm thấy mới lạ, nếu không phải tối qua ta giả ngủ để nghe được những lời Quận chúa nói về ta thì trăm ngàn lần ta đã không dám mạo hiểm như vậy. Ta tiến lại gần Quận chúa rồi ôm chặt lấy tấm lưng thon thả của nàng. Tuy là có ý đồ khác nhưng ta vẫn không thể kìm nén được dục vọng bản năng của mình. Ta xé toạc y phục Quận chúa một cách thô bạo và chiếm lấy cơ thể nàng như một con thú hoang ngay giữa sàn nhà. Trong vòng tay cuồng loạn của ta, Quận chúa cũng quằn quại rên xiết như một ả đàn bà dâm đãng. Vì báo thù gia tộc, vì Kì Bắc và Tây Kì mà ta đã biến thành một kẻ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nhiệm vụ trước mắt của ta là phải lấy được lòng tin của quận chúa, đánh cắp được Trí tuệ điển, tới Ma nữ quốc, sau đó là tìm sức mạnh huỷ diệt Đế quốc từ Phế tích trong tấm bản đồ. Con đường đó rất dài và gian khổ nhưng ta đang từng bước đi gần tới đích. Tối đó ta trở về hậu cung, trong lòng vẫn còn lưu luyến dư vị của cuộc mây mưa với người đàn bà quyền uy nhất Đế quốc. Nhìn vào mắt Quận chúa, ta biết chiến lược của mình đã thành công. Trước khi ta ngủ, hai cung nữ lại châm thuốc mê. Ta đã chuẩn bị trước, cho thuốc giải lên lòng bàn tay rồi đặt lên mũi, quả nhiên đến nửa đêm quận chúa và Hoa Nhân lại đến đứng cạnh đầu giường. Quận chúa nói: "Hoa Nhân, người nghĩ người này có vấn đề gì không?" Hoa Nhân đáp lại: "Thưa quận chúa, quả thực là thần không rõ nhưng thần nghĩ anh ta là một người đàn ông đặc biệt, ánh mắt ưu buồn giống như có rất nhiều tâm sự vậy. " Quận chúa hỏi: "Đã như vậy sao người không lấy anh ta làm chồng?" Hoa Nhân đáp: "Trong lòng anh ta chỉ có mỗi mình Quận chúa, nếu cứ cố cưỡng ép

thì có ý nghĩa gì?" Quận chúa bỗng hét lên: "Hoa Nhân, hãy mau giết anh ta cho ta! Làm nhanh một chút, ta không muốn anh ta bị đau! " Những lời nói đó làm cho kẻ đang giả vờ ngủ là ta phải sợ hãi mà muốn vùng dậy ngay. Lúc chiều ta và Quận chúa mới hợp thân, vậy mà chỉ vài giờ sau nàng đã muốn giết ta, người đàn bà này thuộc loại nào vậy? Hoa Nhân ngập ngừng: "Quận chúa..." Lệ Thanh lạnh lùng nói: "Đây là mệnh lệnh! ". Cheng! Hoa Nhân đã rút kiếm, ta không thể tiếp tục giả vờ ngủ được nữa, thầm tính nhanh trong đầu. Ta sẽ nhân lúc Hoa Nhân chém ta không đề phòng mà ra tay không chế, sau đó chuyển sang bắt lấy Quận chúa, ép nàng dẫn đi lấy cuốn Trí tuệ điển. Dù là đại hạ sách, ta cũng không còn con đường nào khác, chưa nói đến Quận chúa võ nghệ cao cường, những kẻ lợi hại như Ca Chiến, Hắc Quả Phụ đều ở đây, có không chế được Quận chúa thì ta vẫn có thể dễ dàng mất mạng. Hoa Nhân lại nói: "Quận chúa, có thể để người khác làm việc này được không?" Rõ ràng Hoa Nhân có tình cảm với ta. Kì thực chúng ta đã có những lúc rất gần nhau, không hiểu tại sao nàng cứ phải đối xử với ta như vậy. Có lẽ, bản tính nàng vốn đã kiêu ngạo và coi thường đàn ông nên khi rung động lại có những biểu hiện vô cùng mãnh liệt. Giọng Quận chúa vẫn lạnh lùng: "Đây là mệnh lệnh! " Hoa Nhân thét lên một tiếng, thanh kiếm đã vung lên. Ta lập tức co người lại, dự đoán vị trí chém xuống của thanh kiếm, nếu ta không nhanh thì có lẽ nàng đã lấy được thủ cấp của ta. Kiếm đã chém xuống, ta nhắm mắt và trở mình. "Dừng tay! " Quận chúa hét lên, thanh kiếm đã đặt trên cổ họng ta. Hoa Nhân thở gấp, Quận chúa nói: "Người hãy thu kiếm lại! " Hoa Nhân đứng im lặng, quận chúa như tự nói với mình: "Người có biết tại sao ta muốn người giết anh ta không?" Hoa Nhân đáp: "Quận chúa, thần không dám nói. " Quận chúa nói: "Người là thủ lĩnh Nữ vệ đội của ta đã hơn bốn năm nay, ta coi người như em ruột của ta, có gì mà người không dám nói ?" Hoa Nhân đáp: "Trong lòng Quận chúa, đàn ông đều chỉ như một món đồ chơi, kể cả Nạp Minh cũng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi được yêu thích hơn một chút mà thôi, nhưng Thần Lực Vương này lại có thể chinh phục được Quận chúa, vì thế người muốn giết chết người này, không muốn trở thành người tình của anh ta. " Bây giờ ta mới thực sự thấy rằng không ai hiểu quận chúa

bằng Hoa Nhân. Nếu cha ta biết được ta đã sử dụng thủ đoạn ái tình như vậy, không biết ông sẽ nghĩ gì? Quận chúa hỏi: "Vậy tại sao ta lại kêu người dừng tay?" Hoa Nhân nói: "Điều này thì thần không hiểu. " Quận chúa nói: "Nếu giết chết người này bây giờ thì trong ta chỉ có hình ảnh tốt đẹp nhất của anh ta, ta sẽ vì thương nhớ mà mất ngủ, héo mòn, bất luận thế nào thì anh ta vẫn là người chiến thắng còn ta là kẻ bị chinh phục. Nhưng nếu ta giữ lại mạng của anh ta thì sẽ khiến anh ta có cơ hội thể hiện nhược điểm của mình, ta sẽ dần trở nên chán ghét, đến lúc đó ta sẽ đẩy hẳn ra, tuyệt nhiên không lưu luyến gì nữa. " Ta nghe mà lặng người, trên thế gian này lại có người đàn bà như vậy sao! Phụ nữ cần người đàn ông trao tặng những tình cảm dịu dàng nhưng quận chúa lại coi tình cảm như một trận đấu. Tuy vậy ta có thể biết rõ hơn tình cảm của Quận chúa đối với mình, điều này rất có lợi đối với việc đánh cắp Trí tuệ điển. Quận chúa Lệ Thanh nói: "Hoa Nhân, tại sao ngươi không nói gì cả?" Hoa Nhân đáp: "Thần không biết phải nói gì cả! " Bỗng Quận chúa chuyển đề tài: "Đại quân của Đại Nguyên Thủ chậm nhất là hoàng hôn ngày mai sẽ tới, người hãy chuẩn bị cho tốt nghi lễ đón tiếp. Ta thật sự không hiểu tại sao chỉ vì con trai của Lan Lăng mà Đại Nguyên Thủ phải vất vả như vậy. Ma nữ quốc tuy nhỏ hơn chúng ta nhưng cũng không thể coi thường được. " Ta cố gắng nghe ngóng, chỉ mong Quận chúa tiếp tục nói tiếp nhưng nàng lại đột ngột ra lệnh: "Muộn rồi, đi nghỉ đi! " Hoa Nhân hỏi: "Có cần đánh thức anh ta dậy không?" Quận chúa nói: "Để ta! " Hoa Nhân liền lui ra. Quận chúa ngồi xuống cạnh giường, những ngón tay mềm như lụa vuốt ve khuôn mặt ta, chiếc mặt nạ này vô cùng tinh tế, ta không hề lo sợ nàng sẽ phát hiện ra bí mật dưới lớp mặt nạ đó. Một mùi cay xộc vào mũi, ta giả vờ choàng tỉnh, đúng lúc gặp ánh mắt Quận chúa đang lạnh lùng nhìn ta. Ta biết nàng có tình ý với mình, tất nhiên sẽ không bị vẻ ngoài lạnh lùng đó làm cho sợ hãi. Ta kéo quận chúa lại gần mình hơn rồi hôn chặt lên môi nàng, người đàn bà này quả là một động vật đáng yêu. Ta chợt nghĩ tới Công chúa, Tây kì, Hắc Mạc Phụ, Hoa Nhân, nếu so sánh thì sắc đẹp của quận chúa không hề thua kém. Ta chưa nhìn thấy dung nhan của Hoa Bách Hợp nhưng sức hấp dẫn của nàng thật là hơn tất cả. Nếu có cơ hội ta sẽ nhất định phải thực mục sở

thị dung nhan người con gái kỳ bí đó. Ta không biết Quận chúa đối với các sủng nam khác như thế nào nhưng khi ân ái với ta, Quận chúa đích thực là rất toàn tâm toàn ý, không buông ta ra lấy một phút. Lúc này Quận chúa chỉ giống như một kiều nữ khát tình, không hề khiến người ta biết được bản chất độc ác của nàng. Cha ta thường nói: mỗi con người đều có một khuôn mặt và tâm địa thứ hai, chỉ cần khơi gợi đúng thì kẻ hung tàn nhất cũng sẽ trở thành đáng yêu và nhân từ. Quận chúa giờ đây đang yêu quý ta, không thể phủ nhận đó là mặt hấp dẫn nhất của nàng. Trời sáng dậy, quận chúa vẫn nằm ôm chặt lấy ta. Ta thở dài một tiếng, quận chúa lập tức tỉnh giấc nhìn ta hỏi: "Tại sao chàng lại thở dài?" Mặc dù vừa thức dậy nhưng hơi thở của nàng vẫn thơm như hoa lan, thể chất của nàng quả thực tốt hơn người bình thường rất nhiều. Ta nói với quận chúa: "Thế giới này nếu không còn chiến tranh và hận thù mà chỉ còn tình yêu thì tốt biết bao! " Trong lòng ta lại nghĩ tới cha ta, người thân, Kì Bắc, Tây Kì, họ đều là những người đã phải hi sinh vì sự hận thù. Nếu một ngày nào đó thân phận ta bị lộ thì người đàn bà yêu kiều đang nằm cạnh ta đây chắc chắn sẽ giết chết ta không do dự. Quận chúa rời khỏi vòng tay ta bước ra khỏi giường, ta cũng dậy đến đứng sau lưng nàng. Khuôn mặt quận chúa đã trở lại vẻ lãnh băng vốn có. Ta nói với Quận chúa: "Quận chúa, thần có một yêu cầu. " Quận chúa lạnh lùng: "Ta có thể cho người vinh hoa phú quý nhưng cũng có thể làm cho người bị mất tất cả. " Hoá ra nàng vẫn đề phòng ta. Ta nói: "Đời người qua đi rất nhanh, nếu cả ngày quận chúa chỉ tính toán với người khác thì còn gì là thú vị nữa?" Quận chúa bình thản: "Đối với người là như vậy nhưng đối với ta lại không phải như thế. Trên đời này có những chuyện mà người có năm mơ cũng không dám nghĩ tới đâu. " Lệ Thanh xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Trên mảnh đất đầy sự thù hận này, nhân từ chỉ là biểu hiện của sự yếu mềm mà thôi, nếu người không cười lên đầu người khác thì người sẽ bị người khác đạp xuống đất. " Ta rút kiếm ra nói với Quận chúa: "Nếu người không nghe thần nói thì thần sẽ liều chết ra khỏi cung để có được sự tự do của mình. " Ánh mắt Quận chúa đầy những tia nhìn giận dữ, gằn giọng nói: "Người có thể ra khỏi đây được hay sao?" Ta kiên quyết: "Thần không sợ ba thứ, đó là đau khổ, máu và cái chết. " Quận

chúa hỏi: "Có phải người đang ép buộc ta không?" Ta cười lớn: "Tuyệt đối không phải vậy, Quận chúa là người đàn bà đầu tiên trong đời khiến thần yêu thương. Bất luận Quận chúa đối xử với thần như thế nào thì thần sẽ không bao giờ làm hại tới Người, xông ra ngoài cung chỉ là chuyện của thần và thủ hạ của Người thôi. " Ánh mắt Quận chúa dịu đi, nàng nhìn ta một lát rồi nói: "Tại sao trên đời này lại có một kẻ như người nhỉ? Hãy nói ra yêu cầu của mình đi! " Ta chớp lấy cơ hội, quỳ xuống: "Thần muốn Quận chúa trả lại tự do cho thần. " Quận chúa thở dài: "Người nói yêu ta, tại sao vẫn muốn đi?" Ta cười, đáp: "Ai nói rằng thần muốn đi, chẳng qua thần không muốn mình chỉ là một trong những sủng nam của Quận chúa. Thần muốn tự do tự tại chứ không phải là sống trong cung thâm như thế này, để hàng ngày chờ đợi được Quận chúa triệu kiến và mỗi tối đến lại chờ đợi được Quận chúa sủng ái. " Quận chúa nói: "Vậy người muốn có thân phận gì?" Ta nói: "Điều đó do quận chúa quyết định. " Quận chúa nói: "Ta cũng chịu người. Người chưa có chiến công thì ta cũng không thể phá cách phong cho người làm Thất sắc thống lĩnh. Các vệ binh lại do Hoa Nhân nắm giữ, thế này vậy, người hãy tạm thời làm cận vệ của ta. " Ta lại quỳ xuống, cung kính nói: "Đa tạ Quận chúa! " Ta đã lợi dụng thành công lòng say đắm của Quận chúa. Nàng nhìn ta nói: "Hoa Nhân sẽ chỉ bảo tất cả cho người, tối nay ở Chính điện sẽ có yến tiệc lớn chào mừng Đại huynh của ta là Đại Nguyên Thủ đến đây. Người phải cẩn thận đừng làm ông ấy tức giận, nếu không thì ngay đến bản thân ta cũng không thể giúp người được. " Đến tận khi bóng Quận chúa đã khuất sau cánh cửa, tim ta vẫn đập thình thịch. Vừa rồi ta đã xin được tự do đi lại trong cung, vậy là ta đã tiến gần hơn một bước tới Trí tuệ điển. Ta đã nhận lời với Hoa Bách Hợp là sẽ lấy cắp được Trí tuệ điển trong vòng bảy ngày, hôm nay đã là ngày thứ hai, thời gian đã không còn nhiều nữa. Tuy Quận chúa đã cho ta tự do nhưng chắc chắn sẽ vẫn cho người giám sát mọi hoạt động của ta, chỉ cần sơ sẩy một chút thì hoạ diệt thân có thể giáng xuống bất cứ lúc nào. Sau bữa điểm tâm, Hoa Nhân đưa ta tới Chính điện, hàng trăm cung nữ và vệ binh đang nhộn nhịp chuẩn bị yến tiệc. So với Chính điện, Trí tuệ cung chỉ giống như một căn phòng mà thôi. Những chiếc bàn dài được bố trí quanh phòng chứa ra một

khoảng rộng để hàng trăm người có thể cùng nhảy múa. Hoa Nhân đến bên ta nhìn ta bằng ánh mắt rất khó hiểu như đang dò xét. Ta bình thản: "Chào cô! " Hoa Nhân lạnh lùng nhìn ta: "Làm sao được bằng một hồng nhân như ngươi! " Ngừ khí nàng không chút gì thân thiện nhưng lại rất tận tâm chỉ bảo cho ta các lễ nghi. Chắc hẳn nàng vẫn có thiện cảm với ta, tâm lý phụ nữ thật phức tạp và khó đoán biết. Ta đã không chọn nàng mà chọn Quận chúa, theo lẽ thường nàng đang phải hận ta đến tận xương tủy. Cả ngày hôm đó ta theo Hoa Nhân đi khắp mọi nơi trong Chính điện. Khi lần đầu tiên ta tới Trí tuệ cung triều kiến, Hoa Nhân đã cảnh báo ta: "Trí tuệ cung là cấm địa do Quận chúa chỉ định và cũng là nơi Quận chúa nghỉ ngơi. Trừ phi được đích thân Quận chúa triệu kiến, bất cứ ai cũng không được vào, vi phạm sẽ bị chém đầu. " Dưới lòng Trí tuệ cung ắt hẳn phải có căn phòng bí mật nào đó, khả năng Trí tuệ điện được cất giấu ở đó rất cao, một kế hoạch mạo hiểm bắt đầu hình thành trong đầu ta. Hoàng hôn dần buông xuống, một bộ quân phục được đưa đến cho ta. Khi mặc vào ta cảm thấy mình thật oai phong lên nhiều.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Trí Đại Bảo Điển

Đại Nguyên Thủ dẫn Đại quân tới ngoài thành từ chiều nhưng đến khi trời tối hắc mới thượng mã vào cung trong tiếng reo hò của dân chúng. Hai bên con đường lớn dẫn vào Quận chúa cung, cứ cách khoảng mười bước lại có một võ sĩ Hắc Khôi đứng im giương đuốc, con đường trông giống như hai con rồng lửa sáng rực trong đêm. Ta và Hoa Nhân cùng hơn ba trăm người cả nam lẫn nữ đứng thành hàng ngang trong cung Quận chúa để chờ đón con người chỉ dẫm chân một cái là chấn động đất trời. Chúng nhân ai ai cũng vô cùng căng thẳng, chuyện Đại Nguyên Thủ độc đoán chuyên quyền bức hại người khác đến chết đã sớm truyền bá khắp Đế quốc. Diện kiến con người này là vinh hạnh hay là bất hạnh, không ai có thể chắc chắn được. Hoa Nhân đứng cạnh ta, thỉnh thoảng liếc sang nhưng ta giả vờ như không hề hay biết. Đoàn nhân mã của Đại Nguyên Thủ rầm rập tiến vào trong tiếng nhạc rộn tấu ngoài cửa cung. Đại môn Quận chúa cung khai mở, quận chúa Lệ Thanh cùng Đại Nguyên Thủ cuối cùng cũng đã xuất hiện. Bất cứ ai diện kiến Đại Nguyên Thủ thực ra chỉ nhìn thấy bộ giáp sắt bên ngoài. Cả thân người hắc được bao bọc bởi bộ giáp dày kiên cố, lấp lánh ánh vàng, đầu đội mũ chiến chỉ để lộ hai con mắt. Đại nguyên thủ có một thân hình cao lớn, vạm vỡ khác thường, trông như một ma thần vừa hiện lên từ địa ngục. Cha ta từng kể rằng, Đại Nguyên Thủ một lần đã ra lệnh cho Người phải chém được bộ áo giáp mà hắc đang mặc. Với sức mạnh phi thường của cha ta, ông đã không thể làm tổn hại được chiếc áo giáp đó, thậm chí khi ông chém xuống, Đại Nguyên Thủ vẫn đứng yên không hề

dịch chuyển, sức mạnh của con người này thật đã sánh ngang các thần! Điểm yếu duy nhất của hắn phải chăng là đôi mắt kia, nhưng dù cho hắn không mặc áo giáp thì làm được việc đó cũng đã vô cùng khó khăn. Nghĩ đến đây ta cảm thấy thật kì lạ, tại sao một kẻ gian hùng vô địch như vậy bao nhiêu năm nay lại không dám động đến Ma nữ? Ánh mắt sắc như dao của Đại Nguyên Thủ nhìn về phía hai người đứng đầu hàng ngũ đón tiếp là ta và Hoa Nhân. Ta bỗng rung mình, ánh mắt đó thật có thể xuyên thấu cả tâm can ta.

Đại Nguyên Thủ nhìn ta hai lượt rồi lại nhìn sang mặt Hoa Nhân, Hoa Nhân lập tức cúi đầu xuống, Đại Nguyên Thủ vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, ta bất giác gai người. Có thể Đại Nguyên Thủ sẽ giở trò sàm sỡ với nàng, con người này ta biết rõ, vốn là kẻ hung ác hoang dâm vô độ. Đại Nguyên Thủ đi qua bọn ta, bước tới chiếc bàn lớn đặt giữa đại sảnh, theo sau lưng hắn ta là tám mỹ nữ vô cùng xinh đẹp trong những chiếc váy hồng thướt tha, đó là những phi tần được hắn sủng ái nhất. Ta lặng người ngắm nhìn hai tuyệt sắc giai nhân đang bước vào cung. Mỹ nhân bên trái vóc dáng yêu kiều, ánh mắt long lanh đa tình, đó chính là Công chúa của Đế quốc, là con gái độc nhất của Đại Nguyên Thủ. Nàng hôm nay mặc bộ chiến phục bó sát người, thân hình yếu điệu hòa cùng dáng vẻ hung dữ của áo giáp càng làm tăng sức quyến rũ liêu trai của nàng. Đã từng là vị hôn thê của ta nhưng có lẽ bây giờ nàng đang hận ta đến tận xương tận tủy. Một ánh mắt sắc lạnh khác lại lướt qua mặt ta, đó chính là Hắc Quả Phụ, mấy ngày trước ta đã giết chết Vu sư người tình của ả. Ta phải tập trung hết sức để giữ diện mạo thản nhiên, chỉ một sơ xuất nhỏ là ta có thể bị phát giác. Hắc Quả Phụ nhìn ta chăm chăm như đã phát hiện ra điều gì đó. Ta thả lỏng người, cố để mình không bị luống cuống cho đến khi ả đi qua, nhưng hình như với trực giác kì lạ của đàn bà, ả đã cảm thấy ta chính là kẻ mà ả đang tìm kiếm, có thể ả chưa thật chắc chắn nhưng ta đã rất gần với nguy hiểm rồi. Theo sau hai nữ nhân là Ca Chiến và các vệ sĩ tinh nhuệ của Đại Nguyên Thủ. Điểm khác biệt giữa bọn chúng và các Hắc Khôi chiến binh khác là trên đỉnh mũ mỗi tên có một vòng tròn đỏ máu, chúng chỉ có khoảng ba mươi tên nhưng đều là những kiếm thủ siêu hạng, chừng đó

cũng đủ khiến ta phải đau đầu. Tất cả ngồi vào hai mươi tư chiếc bàn lớn đặt xung quanh đại sảnh. Đại Nguyên Thủ ngồi đối diện với cửa lớn, các vệ sĩ và tám mỹ nữ của hắn ngồi xung quanh. Ngồi bên trái Đại Nguyên Thủ là Quận chúa, Thất sắc thống lĩnh và một số kẻ quyền quý ở Vọng Nguyệt thành, bên phải Đại Nguyên Thủ là Công chúa, Hắc Quả Phụ, Ca Chiến và hơn mười tướng lĩnh quan trọng đứng đầu lực lượng Hắc Khôi. Ta đã rất sung sướng khi giết chết được cánh tay đắc lực nhất của Đại Nguyên Thủ là Vu sư. Ngồi trước mặt ta kia là toàn bộ tinh hoa của bộ máy chiến tranh Đế quốc, ta biết rằng ngoài Ma nữ ra ta là kẻ thù số một của Đại Nguyên Thủ. Ta, Hoa Nhân và mười hai tên lính khác đứng sau lưng Quận chúa. Các cung nữ thướt tha đưa cao lương mỹ vị vào bàn rồi lui ra. Tiếng nhạc nổi lên, một đội múa hơn trăm người ăn vận sắc sỡ tiến vào, bắt đầu nhảy múa theo tiếng nhạc. Quanh bàn, các yếu nhân bắt đầu ăn uống. Ta nhìn nhanh về phía Đại Nguyên Thủ, mặc dù hắn đang say sưa ngắm thân thể hấp dẫn của các vũ nữ nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo lạnh lùng. Ca Chiến không xem ca vũ mà nhìn chăm chăm vào Công chúa, đối tượng mà hắn đang khát khao chiếm hữu. Thống lĩnh Hắc Khôi đoán là một kẻ có dã tâm, có được Công chúa tức khắc hắn sẽ có được quyền thừa kế Đế quốc. Ta nhìn sang Hắc Quả Phụ, đúng lúc bắt gặp đôi mắt tuyệt đẹp của ả ta nhìn sang. Nghĩ đến việc ả đã nhận ra ta là ai, ta hoảng sợ đến muốn bỏ chạy. Ta không thể thay đổi được ánh mắt, cử chỉ và hơi thở của mình, nhưng tại sao ả vẫn không hạ lệnh bắt ta? Chẳng lẽ người đàn bà này muốn chơi trò mèo vờn chuột? Tốp múa đã lui ra ngoài, Đại Nguyên Thủ nâng ly rượu lên giọng sang sảng: "Quận chúa Lệ Thanh đã gây dựng lên Vọng Nguyệt thành, tạo được cho thành thanh thế lừng lẫy như ngày nay. Ta kính cô một ly!" Quần hào hô hào hưởng ứng, đồng loạt cạn chén. Khí thế bắt đầu trở nên náo nhiệt, Quận chúa nâng ly rượu lên nói: "Lệ Thanh xin chúc cờ của Đế quốc mãi dương cao, san bằng Ma nữ quốc!". Ca Chiến đứng phắt dậy: "Đại Nguyên Thủ chỉ cần cho Ca Chiến ta bốn đội quân, Ca Chiến ta đảm bảo nội trong mười ngày sẽ phá được Ma Nữ thành, san bằng Ma Nữ quốc." Đại Nguyên Thủ có tất cả mười đội quân, trừ đội quân thứ nhất của Đại Nguyên Thủ binh lực tới mười vạn người, các đội quân khác đều có khoảng

năm vạn tinh binh. Bốn đội quân của Đại nguyên thủ quân số đã vượt quá tổng số binh lực của Ma nữ quốc. Đại Nguyên Thủ nói: "Ca Chiến, trước hết người hãy ngồi xuống. Ta đã có kế hoạch hoàn chinh rồi, nếu không ta và người đã không đến Vọng Nguyệt thành làm gì." Ta lấy làm kì lạ, Đại Nguyên Thủ nam chinh bắc chiến đã nhiều, tại sao lại phải băn khoăn đối với một lãnh thổ nhỏ xíu là Ma nữ quốc như vậy? Chắc hẳn bên trong phải có nguyên nhân bí mật nào đó. Ca Chiến đã thể hiện xong sự tự tin và lòng trung thành của mình, hần tự hào ngồi xuống, ánh mắt lại nhìn về phía Quận chúa Lệ Thanh. Ta đứng sau lưng Quận chúa nên nghe rất rõ tiếng thở hậm hực của nàng. Ta bỗng hiểu ra rằng quận chúa Lệ Thanh và Ca Chiến đang tranh chấp quyền thừa kế Đế quốc. Mục đích của Ca Chiến là lấy được Công chúa làm vợ để có thể dễ dàng bằng vai với quận chúa Lệ Thanh. Hơn nữa, Vu sư đã chết, ngoài Đại Nguyên Thủ và Quận chúa ra, hẳn chính là kẻ có quyền lực lớn nhất trong Đế quốc. Những lời vừa rồi, ngoài việc thể hiện mình có khả năng san bằng Ma nữ quốc ra còn là để đả kích việc Quận chúa không thể làm gì được Ma nữ quốc. Thất sắc tướng lĩnh và các yếu nhân Vọng Nguyệt thành đều sầm mặt lại vẻ không vui, Đại Nguyên Thủ thì vẫn kín như bưng sau tấm diện giáp, không ai biết hẳn đang nghĩ những gì. Quận chúa Lệ Thanh cũng không phải là kẻ vừa, liền đáp trả ngay: "Nghe nói con trai của Lan Lăng là Lan Đặc đã trốn thoát khỏi Nhật Xuất Thành, đến nay Ca Chiến thống lĩnh vẫn chưa bắt được hẳn ta, cả Vu sư cũng chỉ vì theo giúp mà mất mạng, không biết người định thế nào? Nếu cần cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ toàn tâm toàn lực giúp người." Đến lượt Ca Chiến và các tướng lĩnh thân tín mặt mày biến sắc. Những lời nói của Quận chúa bề ngoài có vẻ như rất khách khí nhưng thực ra là chỉ trích sự vô dụng của Ca Chiến, đến một người còn đối phó không nổi thì nói gì đến việc san bằng Ma nữ quốc! Ta nghe nhắc đến tên mình thì không còn bình tĩnh được nữa, vội nhìn xung quanh xem phản ứng bọn chúng thế nào. Đại Nguyên Thủ có vẻ như vẫn không biết gì nhưng có hai ánh mắt đang nhìn ta, một là từ phía Hắc Quả Phụ, một là từ phía Hoa Nhân. Hắc Quả Phụ không nói gì, Hoa Nhân thì ngay từ đầu đã nghi ngờ thân phận của ta. Nàng đã từng nhìn thấy diện mạo thật của ta trước khi ta đóng giả

làm Thần Lực Vương, chỉ cần xem các bức vẽ ở Vọng Nguyệt thành là có thể nhận ra ta nhưng tại sao nàng lại không nói ra? Công chúa nghe thấy bọn họ nhắc đến tên ta, ánh mắt lộ rõ sự tức giận. Ta, kẻ đã từng là vị hôn phu của nàng, giờ lại trở thành kẻ phản bội cha nàng. Ca Chiến biết mình không thể tranh luận ở chỗ này, hắn cười giả lả: "Nếu lúc nào cần thì ta nhất định sẽ phải nhờ Quận chúa một tay. Quận chúa huấn luyện kiếm sĩ ở Vọng Nguyệt thành, chắc mấy năm gần đây đã có được nhiều nhân tài, không biết có thể mở rộng tầm mắt cho chúng ta được không?" Ca Chiến quả không chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu. Chỉ bằng vài câu nói, hắn đã chuyển ngay câu chuyện sang hướng khác, lại còn lăm le hạ nhục Quận chúa trước toàn bá quan văn võ. Quận chúa Lệ Thanh tất nhiên không chịu nhún nhường: "Lệnh Bái, người hãy ra lĩnh giáo thống lĩnh Ca Chiến!" Nàng tỏ ý không thèm tiếp chiến, chỉ sai thủ hạ của mình thượng đài. Người có tên Lệnh Bái bước ra từ phía sau Hồng sắc thống lĩnh, chắc hẳn đây phải là kiếm thủ có một không hai ở Vọng Nguyệt thành, chỉ không biết hắn so với Nạp Minh ra sao? Nếu Quận chúa muốn nhân thủ mạnh nhất của mình xuất chiến thì lẽ ra nàng phải chọn Thần Lực Vương - kẻ đã đánh bại kiếm thủ đệ nhất của Vọng Nguyệt thành, lẽ nào Quận chúa thật sự ưu ái ta? Ca Chiến cười nham hiểm: "Trừ phi Quận chúa đích thân ra tay, nếu không hãy cứ để cho thuộc hạ của ta đấu với thuộc hạ của Quận chúa đi!" Cả cung điện im phăng phắc, Ca Chiến đã trực tiếp khiêu chiến với quận chúa Lệ Thanh, nếu Quận chúa nói không thì sẽ bị cho là hèn nhát vô dụng. Ca Chiến quả là một con cáo già giáo hoạt. Ta có thể chạy thoát khỏi tay hắn, phần lớn là dựa vào sự lão luyện của Kỳ Bắc. Vì cứu ta, Kỳ Bắc đã chết, Tây Kỳ cũng đã mạng vong. Tây Kỳ, người con gái thuần khiết mà ta đã coi như thê tử của mình! Sắc mặt Quận chúa thoắt trở nên lạnh lùng, đôi mắt ánh lên những tia giận dữ chiếu thẳng vào Ca Chiến, Ca Chiến cũng lạnh lùng nhìn lại, không nhượng bộ chút nào. Đột nhiên Đại Nguyên Thủ cười lớn khiến Quận chúa và Ca Chiến quay sang hắn. Đại Nguyên Thủ đưa mắt nhìn tất cả mọi người, khi ánh mắt hắn chiếu vào khuôn mặt của bất kì một ai, người đó tự nhiên cúi đầu sợ hãi, ngay cả Quận chúa và Ca Chiến cũng phải run rẩy cúi xuống, không dám nhìn

thăng vào Đại Nguyên Thủ. Con người này quả là sở hữu một uy vũ bức kẻ khác phải phục tùng. Đại Nguyên Thủ nói với Lệnh Bái đang đứng giữa sân: "Thanh niên kia, tên người là gì ?" Lệnh Bái nói: "Tiểu nhân là Lệnh Bái – phó chỉ huy Hồng doanh." Đại Nguyên Thủ hơi gật đầu: "Tốt, nếu người thắng được trận này, ta sẽ thưởng cho người một trăm đồng tiền vàng." Tiếng ồn ào nổi lên trong cung, một trăm đồng tiền vàng là cả một gia sản lớn. Đến lượt Ca Chiến chọn người ứng đấu. Hắn vỗ tay, một võ sĩ cao gầy trạc ba mươi tuổi đi vào. Võ sĩ đó quỳ xuống trước Đại Nguyên Thủ, kính cẩn: "Tiểu nhân là Vũ Nguyên Giáp – đội trưởng đệ tam đội của Hắc Khôi đoàn, xin phép Đại Nguyên Thủ cho phép tiểu nhân đấu với Lệnh Bái." Đại Nguyên Thủ cười ha hả: "Tốt! Nếu người thắng thì người cũng sẽ được thưởng một trăm đồng tiền vàng." Vũ Nguyên Giáp đứng dậy, tiến đến trước mặt đối thủ, cả hai đồng thời cùng rút gươm ra. "Cheng !" tiếng gươm chạm nhau chát chúa. Vũ Nguyên Giáp trầm tĩnh, mặt lạnh như đá. Lệnh Bái trái lại, hùng hổ dũng mãnh. Sự dũng mãnh là ưu điểm, nhưng cũng chính là nhược điểm của hắn ta. Nếu hắn không thể thắng được địch thủ nhanh chóng thì khi sự dũng mãnh qua đi, hắn sẽ nhanh chóng kiệt quệ. Vũ Nguyên Giáp máu lạnh vô tình, chính là khắc chế của những kẻ như Lệnh Bái, rõ ràng Ca Chiến đã có ý đồ của mình. Thanh kiếm của Lệnh Bái chém liên tiếp như cuồng phong về phía Vũ Nguyên Giáp, Vũ Nguyên Giáp xem ra đã lộ rõ là kẻ bại trận, chỉ đỡ gạt các đường kiếm của Lệnh Bái mà không thể phản công, thoái liên tiếp. Quần hùng bên phe Quận chúa vui mừng đắc thắng, chỉ riêng ta biết rằng hắn ta đang cố ý chỉ thủ không công, mục đích là tiêu hao thể lực của tên dũng tướng Lệnh Bái. Đến lượt Quận chúa và Hoa Nhân chau mày. Quả nhiên khi Vũ Nguyên Giáp lùi đến bước thứ hai mươi ba, Lệnh Bái đang xông vào chém tới tấp, Vũ Nguyên Giáp mới bắt đầu quyết liệt phản đòn. Đến đường kiếm thứ mười bảy, Lệnh Bái gào lên thê thảm, kiếm rơi xuống đất, cánh tay phải đứt lìa. Vũ Nguyên Giáp không truy kích nữa mà quay ra hỏi ý kiến của Đại Nguyên Thủ. Một người bên Quận chúa chạy tới dìu Lệnh Bái ra khỏi cung. Ta bắt đầu phần nộ trước sự thâm độc, xảo quyết của Vũ Nguyên Giáp. Đường kiếm đó đã làm Lệnh Bái mất đi cánh tay phải, từ nay về sau

hắn ta không thể nghĩ đến việc dùng kiếm nữa. Giữa Quận chúa và Ca Chiến như vậy đã khởi sinh một cuộc đấu tuyệt đối không khoan nhượng. Người của Ca Chiến hò reo động trời. Ngược lại, bên Quận chúa ai nấy đều tối mặt xấu hổ. Ca Chiến điều võ dương uy, nói về kẻ cả: "Quận chúa, xin hỏi trong đám thuộc hạ của Quận chúa có ai dám đấu với Vũ Nguyên Giáp này một trận không?" Quận chúa nghiêng rặng nhìn một lượt các tướng lĩnh của mình chỉ thấy ai cũng vô tình hoặc cố ý tránh ánh nhìn của nàng. Lệnh Bái, kiếm thủ cao cường nhất trong Thất sắc doanh đã thảm bại trận tiền, còn ai muốn tham gia một trận đấu khi biết chắc mình sẽ thua, hơn nữa còn có thể mất mạng? Giờ phút này, nếu Quận chúa không thể lấy lại thể diện thì sau này đừng hòng ngẩng đầu lên trước Ca Chiến. Đôi mắt Đại Nguyên Thủ ánh lên những tia nhìn kì quái, dường như đang thích thú một cách tàn nhẫn. Kẻ này không hề cảm thấy động tâm trước cảnh thuộc hạ tàn sát lẫn nhau như vậy. Đúng lúc đó ta nói lớn: "Để tôi!" Tất cả các cặp mắt trong cung đều dồn vào ta. Không dám nhìn lại ánh mắt của Công chúa và Hắc Quả Phụ, ta đi từ phía sau lưng Quận chúa ra giữa cung, quay người lại hành lễ với nàng. Quận chúa nói với Đại Nguyên Thủ: "Thưa Đại Nguyên Thủ, xin Người cho phép cận vệ Thần Lực Vương được thi đấu." Ta thầm cả phục Quận chúa không phải nữ nhi thường tình. Việc ta tự ý xin thi đấu đã tạo nên một khí thế nhất định cho phe Vọng Nguyệt Thành, nếu phải đợi đến khi Quận chúa cho phép rồi xin ý kiến Đại Nguyên Thủ thì bên Quận chúa sẽ càng yếu thế hơn. Nàng đã thay ta xin phép Đại Nguyên Thủ, chỉ cần Đại Nguyên Thủ đồng ý thì ta có thể lập tức tuốt kiếm. Đại Nguyên Thủ cười lớn: "Nếu người muốn!" Ta xông thẳng vào Vũ Nguyên Giáp, kiếm trong tay không ngừng chém về phía hắn. Vũ Nguyên Giáp rõ ràng lâm vào thế bị động trước sự dũng mãnh của ta. Đám đông xung quanh reo hò cổ vũ ầm ĩ. Ta xoay người đứng thẳng, chỉ cách Vũ Nguyên Giáp khoảng mười thước, kiên tục xuất kiếm tấn công thượng bàn. Vũ Nguyên Giáp bắt đầu hét lên, đâm thẳng kiếm về phía yết hầu ta. Kẻ này quả không hổ danh là một cao thủ, chuyển phòng thủ thành tấn công nhanh như chớp. Nhưng tiếc rằng địch thủ của hắn lại là con trai Lan Lăng - kiếm thủ số một ở Đế quốc. Hơn nữa, kinh nghiệm đào thoát khỏi Nhật Xuất Thành đã giúp

ta trở thành kiếm thủ tinh nhuệ nhất ngoài Lan Lăng và Kì Bắc, nếu không Vu sư đã không chết dưới tay ta, Ca Chiến cũng sẽ không chịu thiệt thòi và ta cũng không thể trà trộn được vào địa điểm chết người này. Ta chủ ý đánh chậm lại, dụ cho Vũ Nguyên Giáp xuất tận chiêu. Rồi lựa thời cơ ta đột ngột tăng tốc, kiếm trong tay dồn toàn lực chém thẳng vào Vũ Nguyên Giáp. Người hấn rung lên, loạng choạng lùi lại, trên trán đã đầm mồ hôi. Vũ Nguyên Giáp nếu như có đủ sự giáo hoạt thì cách tốt nhất bây giờ là buông kiếm chịu thua, như vậy ta không thể giết cũng như làm bị thương hấn ta, nhưng danh dự là điều quan trọng nhất với một kiếm thủ còn tính mạng chỉ là thứ yếu. Quả nhiên Vũ Nguyên Giáp hét lên một tiếng lớn rồi xông lên điên cuồng vung kiếm chém về phía ta. Lối đánh này trái ngược hoàn toàn với tính cách của hấn, chỉ là sự liều mạng trong cơn tuyệt vọng. Trong cung thoát trở nên im lặng nặng nề, chỉ còn nghe tiếng hai thanh kiếm chạm nhau. Ta chớp thời cơ xuất một đường kiếm nhanh như chớp rồi lùi lại cách Vũ Nguyên Giáp chừng hơn hai mươi thước. Hơn trăm con người ngồi xem nhưng tuyệt đối không có một tiếng động nào. Vũ Nguyên Giáp đứng yên, đôi mắt lóe lên những tia hung bạo nhìn chăm chăm vào ta, thanh kiếm án ngang ngực, đầu hơi ngẩng lên. Kiếm vung lên, đột nhiên một dòng máu ào ạt chảy xuống từ vai phải Vũ Nguyên Giáp, tưới đầm người hấn ta. Mặt hấn phút chốc trở nên trắng bệch, thanh kiếm tuột khỏi tay, người cũng cùng lúc đổ ập xuống. Lần này tiếng hò reo từ phía Quận chúa rộ lên, bên Ca Chiến mặt mũi tái xám. Trừ phi đích thân Ca Chiến ra tay, nếu không sẽ vô phương giành lại chiến thắng. Ta quay sang thì lễ với Đại Nguyên Thủ và quận chúa Lệ Thanh. Quận chúa vui mừng nói: "Người cũng bị thương rồi đấy!" Đúng là trên vai ta cũng có chút máu chảy ra. Nếu ta không cố ý để bị thương thì Vũ Nguyên Giáp đừng hòng nghĩ đến chuyện chạm được vào da thịt ta. Vũ Nguyên Giáp đã được diu ra ngoài chữa thương. Hấn cũng sẽ giống như Lệnh Bạch mà thôi, kiếp này đừng hòng nghĩ đến chuyện cầm kiếm được nữa. Đại Nguyên Thủ cười đắc thắng, nói: "Một người thắng một người, Đế quốc ta thật lắm nhân tài, muốn thu phục Ma nữ quốc chỉ cần đợi thời cơ nữa thôi." Quận chúa vòng tay: "Kính chúc Đại nguyên Thủ thành công, chinh phục được thiên hạ!" Ta

đến đứng sau lưng Quận chúa. Nàng quay người nói với ta một cách tiếc nuối: "Người hãy lui ra bằng bố vết thương rồi mau trở lại đây!" Kì thực ta đã cố ý để mình bị thương, chính là để tìm cơ tránh xa chỗ này. Tất cả nhân lực trong cung đều đang tập trung trong Đại điện, ta có thể an toàn lần đi tìm Trí Tuệ Điện. Đây là cơ hội duy nhất, có thể cũng là cơ hội cuối cùng của ta, bởi Hoa Nhân và Hắc Mạc Phụ đều đã hết sức nghi ngờ, tuy ta không biết tại sao bọn họ lại chưa ra lệnh bắt giữ. Ta tuân lệnh Quận chúa lui ra khỏi cung. Cả bảy Thất sắc thống lĩnh đều vòng tay bái phục, trận đấu đã đưa ta thành chiến binh uy vọng nhất Vọng Nguyệt Thành. Ra khỏi Cung quận chúa, ta lập tức đi về phía Trí Tuệ Cung. Tất cả các vệ sĩ trong cung gặp ta đều cúi người kính cẩn. Trí Tuệ Cung nằm ở phía Tây cung quận chúa, cách xa hai cửa lớn chính Đông và chính Nam. Có lấy được Trí tuệ điện thì việc thoát ra cũng không hề dễ dàng. Mỗi chi điện của Cung quận chúa đều có riêng một hoa viên, Trí Tuệ Cung cũng không phải là ngoại lệ. Trăng tối nay vừa tròn vừa lớn, ánh trăng chiếu xuống làm cây cỏ như được nhuộm một màu xanh biếc, bóng cây in trên đất, không trung đậm sắc vàng. Ta cẩn thận tính toán vị trí mà mật đạo từ Cung có thể thông ra. Một lúc bước đến một khoảng trống giữa các lùm cây, nơi thu hút sự chú ý của ta bởi chính nơi này lộ ra một đám cỏ trống khác biệt với bố cục của cả khu vườn. Ta dò tìm lên đám cỏ, cuối cùng cũng cảm thấy giữa vị trí của bốn thước vuông có hang động. Ta đã tìm được con đường bí mật dẫn vào Trí tuệ cung. Ta cẩn thận thăm dò đám cỏ, chỉ thấy có hai khuyển tròn nhô lên. Ta nghĩ: như vậy có dễ dàng quá không? Ta đã đến rất gần với sự thành công, tuyệt đối không thể để bị thất bại được. Dưới ánh sáng trăng, ta phát hiện thấy màu sắc đáy khuyển tròn khác với phần còn lại, chắc là do ma sát tạo thành, đó chỉ có thể là khuyển tròn khi chuyển động cọ với tấm thép cửa mà mòn đi. Nhìn vết ma sát ta đoán rằng cửa được xoay từ trái qua phải. Mọi việc không thể chậm trễ được nữa, ta phải lập tức khai thông mật đạo. Ta không biết những gì sẽ chờ đợi nếu ta mở cửa sai cách nhưng tình thế giờ đây đã không còn đường lùi. Ta dùng sức kéo mạnh tấm thép chắn lên, để lộ ra một lỗ người chui được. Trong địa đạo hắt ra một ánh đèn yếu ớt, địa đạo này phải có một hệ thống thông khí rất hoàn thiện nếu

không thì đèn không thể sáng lâu được như vậy. Men theo một lối nhỏ chỉ vừa cho một người đi qua, ta cẩn thận tiến vào trong. Chỉ một lúc sau ta đã gặp một cửa ra khác, đó là đường vào Trí Tuệ Cung, ở đó tịnh không có bóng người nào. Tường đá im lìm, ánh đèn leo lét, trong cung thật đơn độc và lạnh lẽo. Ngay đầu tiên khi ta đến đây, ta đã quan sát tỉ mỉ cách bố trí trong cung, rất có thể nơi cất giấu Trí tuệ điển chính là chiếc giường lót đầy da thú của Quận chúa. Ta lại gần lấy sức lật mặt giường lên, quả đúng như suy đoán, bên dưới có một lối đi bằng đá dẫn tới một căn phòng rộng lớn. Chính giữa phòng có một chiếc bàn con, trên bàn là một chiếc rương bằng thép. Tim ta như nhảy loạn lên, ta bước đến bên bàn, mở nắp rương ra, "Trí Tuệ Điển – Sao lục", dòng chữ như nhảy múa trước mắt ta. Sáu tập Trí tuệ điển đặt ngay ngắn trong rương. Ta bỗng nhớ tới chuyện năm xưa, vì bản gốc của bộ Trí Tuệ Điển này mà cha ta và Kì Bắc đã trở thành thù hận nhau, nhưng cũng nhờ đó mà cả Ma Nữ quốc và Đế quốc mới trở nên hưng thịnh như bây giờ. Bộ sách mang đầy những tri thức quý giá mà các tiền nhân của chúng ta không biết như kiến trúc, rèn sắt, làm giấy, toán học, ngữ văn..., đó là cội nguồn văn minh của cả thế giới này. Ta cầm sáu tập sách lên, nhét vào vào chiếc túi đã chuẩn bị sẵn rồi khoác lên vai, chỉ cần ta còn một hơi thở thì đừng hòng có ai có thể đoạt lại chúng từ tay ta. Ta men theo lối nhỏ bằng đá quay lại Trí Tuệ Cung. Vừa bò lên khỏi mật đạo ta đã cảm thấy điều bất an. Một đôi mắt trong veo đang nhìn ta chăm chăm, Hoa Nhân đang đứng cách đó chừng mười thước! Nàng cất tiếng: "Trên lưng anh có cái gì vậy, Lan Đặc công tử?" Ta cố gắng kìm nén sự kinh sợ trong lòng, lạnh lùng nhìn Hoa Nhân. Thanh kiếm của nàng vẫn chưa được rút ra, hơn nữa hình như nàng chỉ có một mình. Chỉ cần Hoa Nhân kêu lên một tiếng thì vệ sĩ trong cung sẽ tràn vào như nước lũ. Ta đứng trước mặt Hoa Nhân, nhìn vào đôi mắt to rất sáng của nàng, dịu dàng hỏi: "Cô đã khám phá ra thân phận của tôi từ lúc nào?" Hoa Nhân bình thản: "Kể từ lúc anh đánh bại Nạp Minh, tôi đã nhận ra anh. Ánh mắt anh đầy sự hận thù, chỉ cần nhìn qua một lần là đã khiến người ta khó quên được." Lời nói của nàng vô cùng bình tĩnh, khiến ta không thể nào đoán được nữ kiếm thủ này thực sự muốn gì. Ta thở dài, bất ngờ xông tới, kiếm đâm thẳng hướng cổ

họng Hoa Nhân nhưng nàng không hề cử động, thậm chí còn không chớp mắt. Kiếm của ta chỉ còn cách nàng vài thước ta đã dừng tay lại. Ta lạnh lùng hỏi: "Tại sao cô không kêu lên hay chống cự lại ta?" Hoa Nhân nhìn ta, ánh mắt xao động kịch liệt, đột nhiên nàng nói nhỏ: "Anh vẫn chưa biết rằng tôi rất có cảm tình với anh hay sao?" Ta lạng người thu kiếm về. Hoa Nhân bề ngoài có vẻ kiên cường lạnh lùng nhưng bên trong dường như lại là một cô gái rất tình cảm. Ta hỏi: "Bây giờ cô định thế nào? Quận chúa Lê Thanh đối xử với cô cũng không tồi mà !" Hoa Nhân cúi đầu nói: "Điều đó vẫn không đủ để bù đắp những tổn thương mà Đại Nguyên Thủ đã gây ra cho tôi, tôi đã đợi ngày này suốt ba năm rồi!" Ta thắng thốt: "Đại Nguyên Thủ đã làm gì?" Hoa Nhân tránh cái nhìn của ta, quay sang bên nói: "Nhanh lên, chúng ta phải đi ngay !" Ta hỏi: "Cô có biết tôi muốn đi đâu không?" Hoa Nhân ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn ta, răn rỏi: "Bất kể là anh đi đâu, tôi chỉ cần được ở bên anh là đủ !" Ta vô cùng cảm động, có được Hoa Nhân rồi thì cơ hội trốn khỏi Cung quận chúa là một trăm phần trăm. Ta đứng sát sau lưng Hoa Nhân đi ra khỏi cung, đám vệ sĩ đều thi lễ với bọn ta rất cung kính. Ra khỏi cửa, chúng ta phi ngựa về hướng Bắc. Trên đường đi bọn ta bất ngờ gặp một toán lính Hắc Khôi đi tuần tiểu nhưng khi nhìn thấy Hồng nhân số một bên cạnh Quận chúa bọn chúng đều kính cẩn dạt ra. Đến cổng Bắc, Hoa Nhân gọi mở cửa, chúng ta đi qua khu quân doanh ngoại thành và nhanh chóng đến một vùng đất hoang không một bóng người qua lại. Con sông lớn ngăn cách giữa Đế quốc và Ma nữ quốc được người Đế quốc gọi là "Vọng Nguyệt hà", người bên kia sông lại gọi là "Ma nữ hà". Thượng lưu bên hữu có thể thấy các đoàn thuyền lớn của Đế quốc cờ bay phấp phới, khí thế vô cùng hùng tráng. Ta và Hoa Nhân phóng hết tốc lực về phía hạ lưu. Nước chảy càng lúc càng lớn, đột nhiên Hoa Nhân nói với ta: "Bọn họ đuổi theo rồi!" Ta lắng tai nghe, lẫn trong tiếng gió thổi từ Vọng Nguyệt thành tới quả nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Thật không ngờ chúng lại có thể phát hiện ra việc Trí Tuệ Điển bị lấy cắp nhanh như vậy, kì lạ hơn nữa, làm sao chúng có thể truy theo bọn ta nhanh đến thế, rõ ràng Đế quốc có phương pháp truyền tin vô cùng hiệu quả. Nhớ đến chỉ dẫn mà Hoa Bách Hợp đã cho, ta nói lớn: "Theo tôi !" rồi

thúc ngựa đi trước. Ta và Hoa Nhân cho ngựa chạy qua một cánh rừng rậm rạp, hai con chiến mã thở phì phò, mép sùi bọt trắng xóa, chúng đã sức cùng lực kiệt, vậy là ngày tận thế của bọn ta đang đến gần. Chúng ta nghiêng rắng quất nhựa chạy bất kể gai góc, bất kể đèo cao hố sâu. Cuối cùng ta và Hoa Nhân cũng đến được bờ sông Ma nữ. Nước sông chảy cuồn cuộn, chỉ có thể nhìn thấy bờ bên kia trong thăm thẳm mờ ảo. Không có một chút sinh khí, cũng không hề thấy thuyền tiếp ứng như Hoa Bách Hợp đã nói. Chúng ta phi ngựa men xuống hạ lưu, con ngựa ta cười đột ngột đổ ập xuống, chút nữa đè nghiêng thân ta. Hoa Nhân thúc ngựa từ sau đến, chìa tay kéo ta dậy. Ta nắm lấy tay nàng rồi nhảy lên ngồi sau. Con ngựa của nàng cũng đã mệt lắm rồi. Ta quay nhìn về phía Vọng Nguyệt thành, chỉ thấy các đốm lửa đỏ đang chuyển động, có lẽ phải tới hơn một nghìn tên đang truy đuổi chúng ta. Nếu để chúng bắt kịp, chúng ta sẽ vô phương chống cự. Dòng sông tối đen thăm thẳm, con thuyền đón ta mà Hoa Bách Hợp nói đến đang ở đâu? Đến lượt con ngựa của Hoa Nhân đổ nhào xuống đất, hất tung cả ta và nàng ngã theo. Chúng ta lồm cồm bò dậy, tiếng ngựa truy đuổi càng lúc càng gần hơn. Đột nhiên Hoa Nhân lạc giọng: "Nhìn kia!" rồi chỉ cho ta một ánh đèn le lói trên sông cách đó vài trăm thước. Ta chạy trước, Hoa Nhân chạy theo sau. "Ồi!" Ta quay lại nhìn, thì ra Hoa Nhân bị ngã, ta ngồi xuống bên nàng. Hoa Nhân nói nhanh: "Đi mau đi, đừng lo cho tôi!" Từ đôi mắt thăm thẳm ứa ra hai hàng lệ, ta chợt nghĩ đến Tây Kỳ, cả hai người con gái này đều thật lòng yêu ta. Ta thật sự cảm kích, vòng tay ôm ngang người Hoa Nhân, dìu nàng cùng chạy về phía có ánh đèn. Hoa Nhân bám chặt vào cổ, mặt chúi vào vai ta. Trong cái thế giới chỉ tính toán lợi ích này, việc ta không màng sống chết dìu nàng đi đã khiến Hoa Nhân bị chinh phục hoàn toàn. Tiếng truy đuổi càng lúc càng gần. Lòng ta như muốn gào lên điên dại, chỉ còn một trăm thước nữa, ta đã cố gắng đến tột cùng, nhưng chiếc thuyền đợi kia hình như đã bắt đầu rời bến. Nghĩ đến người cha phải chịu cực hình thảm khốc, đến Kì Bắc đã bị sát hại một cách đê hèn, đến Tây Kỳ - người con gái chưa qua tuổi thanh xuân đã lìa đời trong cái chết thương tâm, không biết sức mạnh từ đâu như dồn cả vào xương cốt. Ta vác Hoa Nhân lên vai chạy như tên bắn, chớp mắt đã rất gần với bến thuyền,

đúng lúc đoàn thuyền trở mình rời bến. Ta hét lên một tiếng rồi phi theo, hai người đỡ ta lên boong, tiếng Mã Nguyên: "Tất cả các thuyền tăng tốc!" Ta thở phào nhẹ nhõm rồi không chịu đựng thêm được nữa, nhắm mắt lịm đi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Âm Mưu Đáng Sợ

Không biết bao lâu sau ta mới tỉnh dậy. Đập vào mắt ta là một nóc lều lạ lẫm. Ánh nắng mặt trời rọi xuống qua khe hở nhỏ của tấm da phủ nóc. Xung quanh yên tĩnh, yên tĩnh đến khác thường. Ta lo lắng gọi to: "Hoa Nhân! " Một cô gái dong dỏng cao vén tấm da bước vào, chính là Hoa Nhân. Ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng ngồi bật dậy. Hoa Nhân ôm chầm ta vào lòng và nói: "Chúng ta thành công rồi, đây là lãnh địa của Ma Nữ Quốc. " Ta lấy tay đỡ cằm Hoa Nhân lên, nhìn thẳng vào mặt nàng, lòng tràn đầy cảm giác vui sướng, hạnh phúc. Một đêm hoạn nạn đã san bằng khoảng cách giữa hai người chúng ta. Hoa Nhân ngượng ngùng nhìn xuống. Ta hỏi: "Em đã biết thân phận của tôi ngay từ lúc đầu, tại sao em còn giúp tôi?" Hoa Nhân đỏ mặt lên: "Em cũng không biết tại sao. Từ sau lần đầu tiên gặp anh, em đã nghĩ đến anh rồi. Anh có hóa trang thành Thần Lực Vương thì em vẫn nhận ra... " Đúng lúc đó bên ngoài có tiếng gọi, Hoa Nhân vội rời khỏi vòng tay ta. Mã Nguyên bước vào, ta nói với hắn: "Tôi nên gọi anh như thế nào?" Mã Nguyên cười: "Mọi người ở Ma nữ quốc đều gọi tôi là "Phì mưu sĩ", tôi là mưu thần đứng đầu Ma nữ quốc. Lần này nhờ có anh mới lấy được Trí tuệ điển, thực là một kế sách bất tài hiển thượng. " Lời nói của hắn ta tuy vui mừng nhưng ánh mắt lại đầy vẻ lo lắng. Rõ ràng việc lấy được Trí tuệ điển không thể lấp đi mối họa lớn đang từng ngày từng phút tới gần. Nhiều năm nay Đế quốc và Ma nữ quốc luôn trong tình trạng giao tranh, cờ trận tuy giống nhau nhưng Đại Nguyên Thủ lại chưa từng thân chinh xuất chiến. Ta hỏi: "Ma nữ đang ở

đâu?" Mã Nguyên hỏi lại: "Anh đoán đã đến chưa?" Ta cười: "Nếu như tôi vẫn chưa được biết Hoa Bách Hợp chính là Ma nữ thì có lẽ tôi vẫn phải u mê trong cái thế giới loạn lạc này mất. " Mã Nguyên tán thưởng: "Anh thực là mưu trí. Theo tin tức của chúng tôi, anh đã tính toán từng đường đi nước bước để lấy được Trí tuệ điển. Ma nữ Điện hạ đang chờ anh đấy. " Ta vui mừng đứng dậy ngay. Hoa Nhân định đi theo ta, Mã Nguyên đã ngăn lại: "Tiểu thư Hoa Nhân, cô có thể ở lại đây một lúc không, Lan Đặc công tử sẽ nhanh chóng quay lại thôi. " Hoa Nhân mỉm cười ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn nhìn theo ta. Ta bước ra ngoài theo Mã Nguyên, thì ra đây là một bình nguyên khá cao dưới chân một con núi nhỏ, bố trí hàng trăm quân doanh, quân lính đều đội mũ giáp trắng, binh khí tuốt trần, bố trí tại các vị trí mang tính chiến lược. Ta và Mã Nguyên đến trước doanh trại chính đẹp nhất, lớn nhất. Mã Nguyên tỏ ý để ta tự vào. Ta vén tấm bạt bước vào trong. Đập vào mắt ta là hình ảnh của Ma nữ Hoa Bách Hợp, mái tóc vàng óng chảy dài như suối buông hờ hững trên vai. Hoa Bách Hợp ngồi trước một chiếc bàn nhỏ quay lưng lại với ta, bên cạnh là năm cuốn Trí tuệ điển rất dày, cuốn thứ sáu đang mở đặt trên bàn. Ta im lặng ngồi xuống trên chiếc ghế phủ da thú. Bỗng nhiên Hoa Bách Hợp ngã xuống. Ta không còn chú ý đến thân phận tôn quý của Hoa Bách Hợp nữa mà chạy đến đỡ lấy nàng vào lòng. Ma nữ ngẩng đầu nhìn ta, cuối cùng thì ta cũng được chiêm ngưỡng dung nhan Ma nữ. Trong chốc lát, ta choáng váng lặng im. Công chúa, Tây Kì, Hắc Quả Phụ, quận chúa Lệ Thanh, Hoa Nhân, tất cả đều là những người đẹp khó tìm, bên cạnh Ma nữ thì chỉ như những ngôi sao bên cạnh vầng trăng giữa thánh. Vẻ đẹp đó không phải là của trần thế mà chỉ có ở trong những giấc mộng ngọt ngào nhất dưới bầu trời đêm tráng lệ đầy sao, lại giống như viên đá quý lớn nhất, đẹp nhất trong lòng biển sâu. Bây giờ thì ta đã hiểu được sự rung động của Kì Bắc khi lần đầu tiên được nhìn thấy người đàn bà này. Thấy bộ dạng của ta, Ma nữ chợt cất tiếng cười, nhan sắc càng giống như một bông hoa Bách Hợp đang nở tung ra, càng khiến ta lịm đi say đắm. Ma nữ ra hiệu cho ta buông tay, ta lùi lại ngồi xuống chỗ cũ nhưng trong lòng vẫn không rời hình ảnh yêu kiều của Ma nữ và mùi hương quyến rũ toát ra từ thân thể nàng. Ma nữ xoay người ngồi đối

diện với ta rồi dịu dàng nói: "Anh đã lấy cắp được Trí tuệ điển, vì vậy anh đã được nhìn thấy ta. Từ thời Kì Bắc cho đến nay, anh là người đầu tiên được nhìn thấy dung nhan của ta. " Ta nghĩ: "Thật là một sắc đẹp hiếm có trên thế gian này! " Ma nữ nói: "Sự thật thường khác xa so với những gì mà người ta hay tưởng tượng, chẳng qua người ta lựa chọn những gì mà người ta cho là đáng tin cậy nhất mà quên đi bản chất thần bí của nó. " Những câu nói đó của Ma nữ ẩn chứa một thâm ý sâu xa, giống như sinh mệnh là cái thần bí nhất, nhưng cái mà chúng ta để tâm đến chỉ là quá trình giữa sống và chết còn những cái khác lại không hiểu được chút gì, nhưng ngoài ra chúng ta còn có thể làm được gì nữa? Ta nói: "Khi tôi vừa đến đã thấy cô như sắp bị ngã, không phải cô đang bị bệnh đấy chứ?" Ma nữ bình thản: "Không, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ bị bệnh cả, có thể là do ta đã đọc quá nhiều các thứ có trong Trí tuệ điển nên mới có hiện tượng như thế. " Ta cũng không biết nên nói thế nào, đành thuận miệng hỏi: "Trí tuệ điển vốn dĩ thuộc về cô, rốt cuộc thì cô được gì từ nó?" Ma nữ chột thờ dài. Ta không muốn làm phiền nhiều hay làm đứt quãng dòng suy tư của nàng. Vẻ đẹp của Ma nữ không phải là vẻ đẹp để yêu hay để chiếm đoạt mà ẩn chứa một sự tôn quý phi phàm, khiến người ta chỉ có thể chiêm ngưỡng và tôn kính như đối với một vị thần. Ma nữ nhìn ta nói nhỏ: "Sáu tập của bộ Trí tuệ điển này chỉ là một phần rất nhỏ trong một cuốn sách đồ sộ trong lòng biển. Nếu có được tất cả thì những trí tuệ đã mất đi theo thời gian sẽ lại xuất hiện trở lại, nhưng bản thân ta cũng không biết như vậy có tốt hay không. " Ta im lặng, vừa hiểu lại vừa không hiểu những gì Ma nữ nói. Ma nữ nhìn ta nghiêm nghị: "Đại Nguyên Thủ tập hợp các tri thức được truyền đạt trong Trí tuệ điển để gây dựng một nền chính trị độc tài hung tàn khiến cho hàng nghìn hàng vạn người lâm vào cảnh khổ sở đến cùng cực. Mặc dù ta căm ghét phải sống nhưng nếu ngày nào ta chưa diệt trừ được tên ác quỷ đó thì ngày đó ta còn chưa can tâm rời xa cái thế giới này. " Ta ngạc nhiên: "Cách nghĩ của cô rất kì lạ. Đáng lẽ ra khi sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, chịu sức ép nặng nề như vậy thì con người ta phải nghĩ cách để giành lấy quyền lợi cho mình, nhưng hiện nay cô lại mặc kệ thế nào cũng được, tại sao cô lại có cách nghĩ kì lạ như vậy?" Ma nữ lắc nhẹ đầu: "Đến một ngày

nào đó anh sẽ hiểu, ta đã nhìn thấy ưu điểm của cả Lan Lăng và Kì Bắc trên người anh. Nếu ta có mệnh hệ gì thì anh là người duy nhất có thể thay ta đối phó được với Đại Nguyên Thủ! " Ta phản đối: "Chỉ dựa vào sức của một người thì có thể làm được gì?" Ma nữ nói chậm rãi: "Chỉ cần anh lấy được tấm bản đồ của 'Phế tích' thì anh có thể chắc chắn thắng được Đại Nguyên Thủ. " Ta thở dài: "Như vậy thì có tác dụng gì? Có thể tôi sẽ phải mất cả đời mà cũng không tìm ra được nơi đó. Huống hồ nơi thần bí đó có thực sự tồn tại hay không cũng không ai có thể biết được. " Ma nữ mỉm cười: "Ta có thể bảo đảm sự tồn tại của Phế tích, bởi ta và Đại Nguyên Thủ đều đến từ đó. " Khi nói câu này, dáng vẻ Ma nữ thập phần bình tĩnh, nhưng điều đó lại khiến cho ta vô cùng ngạc nhiên. Ma nữ xoay người lại, cầm trên tay một cuốn Trí tuệ điển, giọng vẫn bình thản: "Tiếc là ta đã quên đi tất cả những hồi ức về nơi đó, nếu không thì thế giới này đã không có Đế quốc và cũng không có cả Ma nữ quốc nữa. " Ta hỏi ngay: "Tại sao lại như vậy?" Ma nữ lắc đầu: "Anh sẽ hiểu tất cả nếu anh đến được nơi đó, còn bây giờ xin đừng hỏi ta gì nữa. " Nhìn Ma nữ cau mày, ta không dám gạn hỏi thêm gì nữa, liền chuyển sang chủ đề khác: "Giả sử tôi cho cô nhìn lại tấm bản đồ thì có thể khơi lại những kí ức xưa kia của cô không?" Ma nữ dăm chiêu: "Ta không biết nhưng anh cứ thử xem sao. " "Vậy thì hãy đưa tôi bút và giấy! " Ma nữ chợt lắc đầu: "Không" Ta vô cùng ngạc nhiên: "Vậy cô không muốn biết 'Phế tích' ở đâu hay sao?" Ma nữ nói: "Xin lỗi, ta đã hơi quá. Nghĩ đến việc có thể quay lại 'Phế tích' khiến ta vừa vui mừng vừa lo lắng. Ta chỉ sợ rằng nơi đó đã không còn gì nữa. Điều đó sẽ khiến cho hi vọng duy nhất của ta cũng tan biến. " Ta chau mày: "Tôi hoàn toàn không hiểu những gì cô nói, cô có thể nói cho rõ hơn được không?" Ma nữ nói mà không nhìn ta: "Anh sẽ không bao giờ hiểu được trừ phi anh đến đó. Đúng rồi, anh hãy kể nội dung của tấm bản đồ đó cho ta nghe, không cần phải vẽ nó ra đâu. " Lần này lại đến lượt ta cảm thấy do dự, ta có nên tin tưởng Ma nữ một cách thành tâm hay không? Ma nữ không thúc giục ta mà kiên nhẫn chờ đợi. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người nói vọng vào: "Quân sư Mã Nguyên xin cầu kiến! " Ma nữ kéo mạng che lên chỉ để lộ đôi mắt. Mã Nguyên vén tấm bạt bước vào, khom người nói: "Đại quân của Đế quốc đã

bắt đầu vượt sông, Đại Nguyên Thủ đích thân dẫn quân đến đánh chúng ta.

" Ta nghiêm nghị nhìn Mã Nguyên: "Có phải anh hoảng sợ khi thấy Đại Nguyên Thủ mang quân đến đây không?" Ta biết Đại Nguyên Thủ rất úy kỵ việc Ma nữ quốc lấy ít thắng nhiều nên từ trước đến giờ hãn chưa lần nào thân chinh cầm quân xuất chiến. Nhưng những gì nghe được từ Ma nữ hôm nay khiến ta nghi ngờ nguyên nhân không chỉ có vậy, sự tình bên trong chắc chắn phải phức tạp hơn nhiều. Ma nữ tỏ vẻ ngạc nhiên trước trí tuệ và khả năng quan sát của ta, gật đầu nói: "Đúng! Đại Nguyên Thủ không muốn làm địch thủ chính diện của ta bởi ta biết điểm yếu lớn nhất của hãn, vì vậy hãn luôn muốn tránh mặt ta, đồng thời hãn ta cũng biết rằng về mặt trí tuệ ta hơn hãn hãn ta một bậc. Lần này khổ nhục thân chinh xuất chiến, ta sẽ cho hãn biết tay một phen. " Ta thử thăm dò: "Đế quốc có hàng hơn mười vạn binh lực, binh lực của Ma nữ quốc nhiều nhất cũng khoảng bảy, tám vạn, cô có thể chắc thắng được không?" Ma nữ mỉm cười: "Anh hãy cứ chờ xem! " Mã Nguyên mặt lộ vẻ hân hoan kính cẩn: "Anh vẫn chưa được biết tài chỉ huy trên chiến trường của Ma nữ điện hạ sao? Đến lúc đó anh sẽ phải tâm phục khẩu phục. " Ta chỉ tin lời anh ta có một nửa, nếu không thì quân lính của Ma nữ quốc đã bị quân của Đế quốc đè bẹp rồi. Mã Nguyên lui ra ngoài sắp xếp mọi việc. Mệnh lệnh chuẩn bị phòng thủ của Ma nữ được truyền đi, tất cả người và ngựa trong chốc lát đều chuẩn bị sẵn sàng, hầu như không có bất cứ một sự hỗn loạn nào. Quân đội của Ma nữ quốc quả thật đã được rèn luyện rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn có thể đối phó được với đội quân Hắc Khôi tinh nhuệ của Đế quốc. Một ý nghĩ loé lên trong đầu ta. Nếu không tin tưởng Ma nữ thì trong thiên hạ này không còn ai đáng tin nữa. Ta bắt đầu thuật lại nội dung của tấm bản đồ. Ma nữ chú ý nghe ta, ánh mắt như sáng lên. Dù Ma nữ không nói gì nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy trong đôi mắt đó biết bao nội tâm tình cảm. Sau khi ta nói xong, Ma nữ nhắm mắt lại rồi rung mình một cái, đoạn mở mắt ra run run nói: "Ta đã biết đó là nơi nào rồi! " Ta vui mừng: "Liệu cô có thể nói cho tôi được không?" Ma nữ không trả lời ta, chỉ nhìn xa xa yên lặng. Ta nhìn Ma nữ vẻ không vui, nói: "Nếu cô không nói cho tôi biết 'Phế tích' ở đâu thì tôi sẽ mang Hoa Nhân rời khỏi nơi này. Cha tôi đã từng nói ngoài vùng đất mà

Đế quốc và Ma nữ quốc đang chiếm đóng còn có các vùng đất bao la khác, ngoài đại dương còn có các đại dương khác. " Ma nữ nhẹ nhẹ lắc đầu: "Không, anh đã hiểu lầm rồi, ta không muốn độc chiếm bí mật này mà đang nghĩ đến chuyện khác. " Không một người đàn ông nào có thể nổi giận trước vẻ mặt của Ma nữ. Nàng thở dài: "Anh ép tôi phải nói ra chỗ của Phế tích, ta thực sự thấy thất vọng. Chẳng lẽ sự tín nhiệm của ta đối với anh chỉ là để đổi lấy những thứ này hay sao?" Nói đoạn Ma nữ từ từ đứng dậy, quay lưng lại phía ta cất giọng bình tĩnh: "Nếu anh rời khỏi đây thì rất cuộc đối phó với Đại Nguyên Thủ là nhiệm vụ của ta, là trách nhiệm của thời đại mà ta thuộc về nó, đã quá lâu rồi, chẳng khác một giấc mộng dài! " Ta tức giận bỏ ra ngoài. Ma nữ vẫn dịu dàng nói vọng theo sau lưng ta: "Lan Đặc công tử! " Ta dừng bước. Ma nữ nói: "Ngày mai trước khi mặt trời mọc, ta sẽ đưa cho anh một tấm bản đồ chỉ đường đi khỏi Ma Nữ Quốc và các vật dụng cần thiết trên đường đi. Hy vọng với trí tuệ siêu phàm của mình, anh có thể tạo lập được một gia viên hòa bình ngoài Đế Quốc và Ma Nữ Quốc. " Ngọn lửa tức tối như tràn lên đầu, ta bước nhanh vào trong chiếc lều vải có Hoa Nhân đang đợi ở đó. Hoa Nhân rất đổi ngạc nhiên trước vẻ mặt căng thẳng của ta. Nàng nhẹ nhàng đến ngồi cạnh ta, im lặng. Ta cũng ngồi im lặng, cố dẫn cảm giác phẫn nộ trong người. Mặt trời đã xuống chân trời phía Tây, bóng tối bao trùm khắp nơi. Hoa Nhân đứng dậy thắp đèn. Dưới ánh sáng hồng nhàn nhạt, trông nàng thật e ấp dịu dàng. Ta gọi nhỏ: "Hoa Nhân! " Nàng dường như đã ý thức được chuyện sẽ xảy ra, cúi đầu ngoan ngoãn: "Dạ! ", giống như thái độ cung kính của một tì nữ đối với chủ nhân của mình, đó là phản ứng của một nữ nhân đã bị chinh phục. Ta cần một chút kích thích để bù lại cảm giác mất mát mà Ma nữ đã gây ra cho ta. Quân đội bên ngoài rất đông, tiếng người hô, ngựa hí chuẩn bị cho hành trình của ngày mai khiến người ta cảm nhận được áp lực ghê gớm của cuộc chiến đang sắp đến gần. Những lúc này, cảm giác sinh mệnh con người thật là quá mức ngăn ngui. Ta nhìn về phía Hoa Nhân, cơ thể nàng ẩn hiện dưới ánh đèn hồng. Mặc dù đã trải qua bao tháng năm luyện kiếm nhưng khuôn mặt, làn da vẫn tràn đầy vẻ thanh xuân. Ta nói: "Lại đây! " Hoa Nhân đứng im, đầu cúi thấp, khuôn mặt, đôi tai, ngay cả bàn tay cũng đỏ lên. Một lát,

Hoa Nhân tiến lại gần ta rồi ngồi xuống, ta vòng tay ôm lấy người nàng. Mặt Hoa Nhân nóng bừng như mặt trời tháng sáu, mắt nhắm nghiền, nằm im ngoan ngoãn trong lòng ta. Ta đã quên đi tất cả những ồn ào bên ngoài kia, quên cả những bi kịch quá khứ và thử thách trong tương lai. Trước mặt ta chỉ còn người con gái yêu ta đang sẵn sàng dâng hiến. Ta hôn lên đôi môi nóng bỏng mềm mại của nàng. Tất cả những thất vọng, mất mát, nỗi sợ hãi không biết tính mạng ngày mai của mình sẽ như thế nào dường như biến mất trong cảm giác mê mẩn của chiếc hôn ngọt ngào ấy. Cuộc giao hoan với quận chúa Lệ Thanh chỉ là một thủ đoạn, đây mới là tình cảm thực sự tự con tim ta. Một ý nghĩ kì lạ bỗng xuất hiện trong đầu, nếu ta nghe theo lời Ma nữ thì mọi việc có tốt hơn không? Trong ánh sáng mờ ảo, Hoa Nhân nhắm mắt lần lượt cởi bỏ xiêm y. Ngọn lửa dục vọng mỗi lúc một trào dâng khiến ta không thể kiềm chế được nữa, và cuối cùng ta đã chiếm đoạt cơ thể nàng, người con gái quyền uy cao sang của Đế Quốc. Sau cuộc ân ái, Hoa Nhân co người rúc sâu trong lòng ta, không gian trong lều vải yên ắng lạ thường. Trong hoàn cảnh nguy hiểm trùng trùng như hiện nay thì đây chính là nơi an toàn nhất. Làn da trắng muốt mềm mại của Hoa Nhân lung linh dưới ánh đèn. Ta nhẹ nhàng vỗ về Hoa Nhân, hỏi: "Nàng đang nghĩ gì vậy?" Hoa Nhân thở dài nhắm mắt, một giọt lệ từ hàng mi dài cong vút của nàng bỗng ứa ra: "Thiếp xin lỗi! " "Nàng không có lỗi gì cả, nàng bị ép buộc phải làm như vậy mà! " Toàn thân Hoa Nhân run lên, nàng ngẩng đầu khẽ nói: "Chàng đã biết rồi. " Ta gắng sức cố làm ra vẻ thản nhiên, nói với Hoa Nhân: "Ánh mắt của Đại Nguyên Thủ nhìn nàng hôm đó và phản ứng của nàng đã nói cho ta biết nhiều điều. " Nước mắt Hoa Nhân không ngừng lăn dài trên má, người con gái chỉ quen với việc đao kiếm như nàng cũng có lúc dịu dàng, yếu đuối đầy nữ tính như bao cô gái khác. "Đó là chuyện xảy ra ba năm về trước, thiếp vâng lệnh quận chúa đưa thư cho Đại Nguyên Thủ, không ngờ buổi tối hôm đó đã bị hãm làm nhục. Từ đó trở đi thiếp hận hãm, hận hãm! " Đây có lẽ là một lý do khác khiến Hoa Nhân kiên quyết rời bỏ Vọng Nguyệt Thành. Nhưng nếu như Đại Nguyên thủ vẫn truy tìm nàng bắt lại thì liệu nàng có đối phó nổi không? Thật kì lạ là tại sao đối với chuyện của Hoa Nhân, ta thương cảm nàng song không hề cảm thấy có

chút gì bi phần, nhưng đối với Ma Nữ thì ta lại dễ dàng nổi cơn phẫn nộ đến như vậy. Điều này khiến ta không khỏi cảm thấy giật mình. Nếu đúng như vậy chẳng nhẽ ta đã yêu Ma Nữ - một sinh vật trường sinh bất lão hay sao? Ta tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra, hỏi Hoa Nhân: "Nàng đã từng tiếp xúc với Đại Nguyên Thủ, vậy nàng có nhìn rõ được khuôn mặt thật của hắn không?" Hoa Nhân nép sát hơn vào ta, giọng run rẩy: "Thiếp không nhìn thấy, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào hắn cũng vẫn mặc nguyên bộ giáp sắt ấy, đầu đội chiếc mũ giáp trông rất đáng sợ. Thiếp không nhìn thấy nhưng thiếp có thể... có thể cảm nhận thấy" Ta thực sự ngạc nhiên vô cùng, không một người đàn ông nào khi ái ân lại ăn mặc kỳ dị như vậy. Bởi cảm giác về sự tiếp xúc xác thịt sẽ giảm đi rất nhiều, nhất là với một người con gái tuyệt đẹp như Hoa Nhân. Đó há chẳng phải là một hành vi biến thái hay sao? Cha ta từng nói, khi hai mươi tuổi ông đã là thuộc hạ của Đại Nguyên Thủ, lúc đó hắn ta đã có dáng vẻ như vậy rồi, chẳng lẽ suốt mấy mươi năm qua hắn chưa từng rời bộ chiến bào bằng sắt quái dị kia? Dù thế nào, hắn cũng luôn luôn giữ cho mình một nguồn tinh lực dồi dào mạnh mẽ, và không thấy bao giờ hắn mất sức sau những việc như vậy cả. Chẳng lẽ hắn cũng như Ma Nữ, trường sinh bất lão. Ma Nữ và hắn rốt cuộc có quan hệ gì với nhau? Từ xa vọng đến tiếng tù và. Còn một tiếng nữa là trời sáng, ta và Hoa Nhân đứng dậy, lẳng lặng mặc quần áo. Ngoài thanh trường kiếm ra, ta không còn bất cứ hành lí nào khác. Tiếng Mã Nguyên ở ngoài lều: "Lan Đặc công tử! Giờ khởi hành đã đến! ". Năm tiếng sau, bức tường thành cao của Ma Nữ Quốc đã khuất sau lưng. Chúng ta đi giữa đoàn quân binh mã, vó ngựa đều đều vang trên thảo nguyên như một bản nhạc êm dịu. Ma Nữ ngồi trong xe ngựa, đang đọc một cuốn binh thư. Dân chúng trong nước Ma Nữ đã vì cô ta mà tận lực, một lòng một dạ. Sức mạnh của cả triều đại nằm trong tay một mình con người này, nếu có chuyện gì xảy ra với cô ta, Ma Nữ Quốc sẽ không chiến mà bại. Thực tế này cũng không khác gì tình hình trong Đế Quốc. Đại Nguyên Thủ nếu có mệnh hệ nào, các thế lực bên dưới chắc sẽ nổi lên tranh giành quyền lực xâu xé lẫn nhau, Đế Quốc ắt sẽ bại vong. Nhưng biết đến bao giờ, biết bằng cách nào mới giết được Đại Nguyên Thủ? Hoa Nhân thúc ngựa tiến lên đi

cùng hàng với ta, ta quay sang mỉm cười khiến nàng đỏ mặt lên bên lên. Không cần hỏi cũng biết là nàng đang nghĩ đến chuyện ân ái tối hôm qua. Nàng nhìn ta hỏi nhỏ: "Chúng ta thật sự phải đi đến một nơi xa xôi sao?" Ta ngẫm nghĩ một thoáng rồi bỗng dừng bật ra như nói với chính mình: "Ta cũng không biết! Ta còn có việc quan trọng phải làm, có thể là thành công, hoặc có thể lật đổ được nước Đế Quốc cũng chưa biết chừng. Bây giờ nếu Đại Nguyên Thủ dẫn quân đến đánh Ma Nữ Quốc thì chỉ riêng chuyện cố thủ được hay không đã là khó nói gì đến chuyện tấn công phản kích lại. Nhưng nếu ta có thể tìm ra được "Phế tích" như trong truyền thuyết hoặc sớm tiêu diệt được Đế Quốc thì có thể mọi chuyện sẽ khác. " Hoa Nhân hiển nhiên không hiểu ý ta, vẫn định lên tiếng hỏi lại. Mã Nguyên chột thúc ngựa lại gần, khoát tay ra hiệu nói: " Ma Nữ có lệnh, hai người có thể tách khỏi hàng quân được rồi. " Anh ta chỉ tay về phía rặng núi xa xa phía bên trái hàng quân: "Vượt qua được dãy núi kia là sẽ tới được biển lớn, ở đó có những ngư dân quanh năm chỉ sống bằng nghề đánh cá. Chỉ cần hai người đưa viên đá quý này ra là có thể mua được một chiếc thuyền để ra khơi rồi. Lúc đó thì Đại Nguyên Thủ sẽ không thể nào tìm ra tung tích các vị nữa. Chúc hai người một cuộc sống mới hạnh phúc! " Ta xuống ngựa bắt tay lần cuối với Mã Nguyên, không ai nói ra được lời nào, một hồi lâu sau mới lên ngựa tiến về phía rặng núi, Hoa Nhân lặng lẽ đi theo sau ta. Mã Nguyên từ đằng sau gọi với theo: "Dân chúng Ma Nữ Quốc sẽ mãi mãi nhớ ơn công tử! " Ta dừng ngựa, ngoái đầu nhìn lại, đoàn quân Ma Nữ Quốc đã xếp thành một hàng dài, Mã Nguyên có vẻ phấn chấn nói to: "Thật không ngờ lại có ngày Ma Nữ Quốc thoát khỏi nanh vuốt của Đế quốc! " Ta bất giác nói với Hoa Nhân: "Không! " Nàng run bắn người, cứ mãi nhìn ta kinh ngạc như đang từ trên thiên đàng rơi xuống đất vậy. Ta kiên quyết nói tiếp: "Không, ta phải quay lại cùng bọn họ tiêu diệt Đại Nguyên Thủ. " Hoa Nhân mặt cắt không còn giọt máu nói với ta: "Chàng sẽ chết mất! " Ta lặng lẽ nói với nàng: "Nếu trên đời này có một người có thể giết được Đại Nguyên Thủ thì đó chỉ có thể là ta, không chỉ bởi vì kiếm thuật ta tương đương với hắn, điều quan trọng là từ nhỏ ta đã lớn lên ở Đế quốc, đã quen với con người nơi đây, hơn nữa cha ta đã chỉ cho ta cách để có thể tiêu diệt

được hẳn. " Im lặng một lát, Hoa Nhân nhẹ nhàng nói với ta: "Nếu chàng muốn đi, hãy để thiếp đi cùng! " "Hoa Nhân, nàng biết chuyến này ta đi lành ít dữ nhiều, không biết còn sống để có thể trở về hay không. Tốt nhất là nàng hãy đi trước, đến chỗ những ngư dân và chờ ta trong một tháng. Sau một tháng nếu không thấy ta quay lại thì nàng hãy tự chăm sóc cho bản thân mình! " Hai mắt Hoa Nhân trong chốc lát đã đỏ hoe, nàng đau khổ nói: "Chàng mà chết đi thì thiếp sống liệu có ích gì? Từ trước đến nay thiếp chưa từng được hưởng vui sướng hạnh phúc, có chàng bên cạnh thiếp mới có được những phút giây như thế, giờ chàng nỡ lấy nó đi khỏi thiếp hay sao?" "Nàng nên nghĩ xa hơn một chút! Trong bụng nàng giờ đây có lẽ đã mang giọt máu của ta rồi, nàng phải sống và giữ gìn sức khỏe để đưa bé được ra đời khỏe mạnh. Ta không thể không làm như vậy. Đó không chỉ là vì hận thù cá nhân ta mà còn vì dân chúng của cả Đế Quốc và Ma Nữ Quốc. " Hoa Nhân để mặc dòng lệ chảy tràn trên mặt, cất giọng cứng cỏi: "Hãy sống trở về với thiếp, nếu chàng không về, thiếp sẽ mãi mãi không đi đâu hết! " Nói dứt câu nàng quay ngựa, phi thẳng về phía rặng núi, thoát chốc đã chỉ còn là chấm nhỏ phía xa. Ta đứng lặng trông theo, trong lòng thật khó có thể nói là tâm trạng gì. Hoa Nhân đi rồi, đoàn quân của ma Nữ Quốc cũng đã khuất bóng từ lâu, chỉ còn ta một mình giữa bình nguyên trống trải. Ta thúc ngựa tiến thẳng về hướng đại quân Đế Quốc, trong lòng sục sôi ý chí chiến đấu. Sống chết đối với ta lúc này không còn quan trọng nữa. Nhất định phải bắt Đại Nguyên Thủ trả giá cho những tội ác hắn đã gây ra. Tận hoàng hôn, ta mới tới được ngoại vi nơi đóng quân của Đế Quốc. Cờ xí ngợp trời, doanh trại trải dài khắp một vùng rộng lớn. Ta nấp trong một bụi rậm quan sát tình hình, chờ đêm xuống. Mặt trời chỉ còn phát ra những tia nắng vàng yếu ớt của buổi chiều tà nhưng cũng đủ soi tỏ hoạt động của binh sĩ và chiến mã ở trong doanh trại. Ta tự mừng thầm, thời cơ thích hợp cho việc đột nhập đã tới. Mọi góc ngách của doanh trại đều đốt đuốc sáng rực, trời đất như ngập chìm trong màu sáng đỏ của đuốc. Ta từ chỗ nấp phóng vụt ra, vừa vặn tránh được một tốp lính đi tuần, chui được vào trong một lều bạt. Trong lều không có người, ta lục soát tìm được ngay một bộ giáp sắt liền vội mặc vào, giả trang làm võ sĩ của Đại Nguyên Thủ,

ngay cả mắt cũng ẩn sau chiếc mũ giáp. Trong bộ dạng này, không ai có thể phát hiện ra ta. Đang lúc vui mừng thì bên ngoài lều có tiếng người đi đến. Ta biết lúc này có muốn trốn cũng đã muộn nên đánh liều đi thẳng về phía bọn chúng. Thì ra là hai tên võ sĩ Hắc khôi, chúng không ngờ là trong lều lại có người, cứ trở mắt hết nhìn ta lại nhìn đến cái huy hiệu tròn màu đỏ máu trên chiếc mũ giáp mà ta đang đội, thái độ chột tở ra tôn kính. Ta gằn giọng: "Khẩu lệnh?" Ta biết trong quân đội Đế Quốc, cứ mỗi buổi tối lại có một khẩu lệnh khác nhau để tránh quân địch đột nhập. Một trong hai tên tự nhiên trả lời: "Hồng sắc bát nguyệt! ". Theo lẽ thường ta sẽ phải đáp lại một khẩu lệnh khác, nếu như vậy thì ta thật không biết phải trả lời như thế nào, nhưng thật may lúc này ta đang mang thân phận là một cận vệ của Đại Nguyên Thủ với vòng tròn đỏ trên mũ nên có thể gật đầu rồi thoải mái đi ra khỏi lều. Hai Hắc khôi võ sĩ lộ rõ vẻ sợ sệt, vội tránh sang hai bên nhường đường cho ta. Ra khỏi lều ta vội chạy về hướng doanh trại chính. So với các doanh trại khác, doanh trại này phải to hơn đến mười lần, bên cạnh có treo cờ hiệu rất dễ nhận thấy. Càng gần đến khu vực doanh trại chính, sự canh phòng càng trở nên nghiêm ngặt, đến một con muỗi cũng khó lọt qua. Hết tốp lính tuần này đi qua tốp khác lại tới, khắp góc ngách đều đầy đặc chốt gác. Bắt gặp một tên lính đang đi tới, ta nói ngay: "Hồng sắc bát nguyệt! " Tên lính không chút nghi ngờ đáp lại: "Đế quốc hoa khai! " Thật tuyệt! Như vậy là ta đã nắm được mật khẩu của tối nay, điều này sẽ rất có ích cho việc đột nhập của ta. Khắp trong và ngoài doanh trại chỗ nào cũng chất đầy những vật dụng chuẩn bị cho cuộc chiến. Đi được khoảng bốn, năm bước nữa, chợt thấy không gian trở nên yên ắng hơn so với ngoài kia, ta biết đây đã là khu vực lều trại dành cho các tướng lĩnh cao cấp của Đại Nguyên Thủ, vì thế sự canh phòng càng phải nghiêm ngặt hơn gấp trăm lần, đúng lúc đó phía trước có tiếng người bước tới. Ta vội tiến lên trước nghe ngóng tình hình. Thật ngạc nhiên, Ca Chiến đang tiến về phía một đám tướng lĩnh, vẻ mặt giận dữ. Ta cảm thấy có gì đó không ổn, liền chui ngay vào một lều trại. Thật may trong lều không có người. Ca Chiến đang đứng đợi ngoài lều đột nhiên quay phắt lại, trống ngực ta đập lên thành thịch, chẳng lẽ hẳn đã phát hiện ra ta? Ta vội vàng đảo mắt một vòng bên

trong lều, trong lòng đầy bất an. Căn lều này không chỉ to hơn các lều khác mà trên mặt thảm còn trải đầy những nệm da thú, trong góc lều còn có treo ngay ngắn các binh khí chiến tranh như giáo, mác, cung tên, khiên... và những bộ giáp sắt, toàn là những vũ khí và vật phẩm chỉ có tướng lĩnh mới được quyền sử dụng. Lẽ nào đây là lều trại của Ca Chiến? Chưa định thần, từ bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân. Ta vội trốn sau một bộ giáp treo sát tường, vừa mới yên chỗ thì năm người bước vào, dĩ nhiên trong số đó có cả Ca Chiến. Ta đã núp kín sau bộ áo giáp, nếu không chủ tâm đi tìm sẽ không thể nào phát hiện được. Một giọng nói to khỏe cất lên: "Ca Chiến tướng quân, ngài thử nói xem, Đại Nguyên Thủ thật không công bằng. Quận chúa Lệ Thanh đã phạm một lỗi tày trời là để tên tiểu tử Lan Đặc lấy cắp được bản sao cuốn Trí Tuệ điển, vậy mà hắn không những không trách phạt cô ta mà lại còn phong cho cô ta làm Phó Nguyên soái tả quân, so với ngài còn cao hơn nửa bậc, thử hỏi làm sao chúng ta chịu phục?" Một người khác tiếp lời: "Xem ra kẻ sẽ kế thừa quyền lực của Đế Quốc sẽ chính là Quận chúa Lệ Thanh chứ chẳng phải ai khác rồi! " Lời nói của năm người trong lều dần trở nên nặng nề gấp gáp, cùng nhau bàn những vấn đề mà chắc chắn nếu trước mặt Đại Nguyên Thủ họ sẽ không bao giờ dám nhắc đến. Trong lòng ta bỗng dậy lên một cảm giác bồn chồn lo lắng, tại sao Đại Nguyên Thủ lại dường như không hề để tâm đến bộ sách đã bị mất đi. Nhớ lại cảnh tượng lúc Ma Nữ đọc cuốn sách đó, một suy đoán mơ hồ xuất hiện trong đầu ta. Lo lắng quá đổi, ta không kìm được chỉ muốn hét to lên. Mọi chuyện đã rõ như ban ngày, trong phút chốc ta đã quên mất nhiệm vụ đến đây là để hành thích Đại Nguyên Thủ, chỉ muốn trước khi điều tồi tệ xảy ra sẽ kịp quay về cảnh báo âm mưu trên cuốn Trí Tuệ điển với Ma Nữ. Ta rút con dao găm, bắt đầu rạch tấm vải lều phía sau lưng, đúng lúc đó giọng Ca Chiến vang lên: "Các người ở đây, ai dám giết chết Đại Nguyên Thủ?" Câu nói như làm chấn động cả căn lều. Im lặng một lúc, không ai dám hé răng, Ca Chiến thở dài: "Vấn đề chính là ở chỗ đó, chúng ta không ai có đủ khả năng để giết Đại Nguyên Thủ. Bọn vệ binh bên cạnh hắn mặc dù lợi hại nhưng không đáng ngại, điều ta lo ngại nhất chính là bản thân Đại Nguyên Thủ. Bọn ta đã từng nam chinh bắc chiến bao phen, nhưng ta chưa thấy một

ai có thể đả thương hãn cả. " Không khí trầm xuống nặng nề, một người lên tiếng: "Hãn không chỉ có thần lực kinh người, mà kiếm thuật còn rất trác tuyệt. Nhưng tất cả không đáng sợ bằng bộ áo giáp che kín toàn thân của hãn, không biết nó được làm bằng gì mà đao thương bất hoại như vậy. Thuộc hạ đã từng chứng kiến hãn bị một hòn đá lớn từ trên cao lăn trúng người nhưng chỉ loạng choạng một lúc rồi đứng dậy như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. " Ca Chiến nói tiếp: "Không phải chỉ có vậy, đã có lần ta thấy hai con mắt của hãn bị trúng nước độc song hãn vẫn chẳng hề hãn gì cả, thế là thế nào?" Tên vừa nói lại lên tiếng phân vân: "Chẳng nhẽ từ trước đến giờ hãn không cởi áo giáp lần nào? Ví như lúc ân ái hay lúc tắm rửa chẳng hạn?" Ca Chiến thở dài: "Đó là bí mật của hãn, ta đã từng dùng những biện pháp xảo diệu nhất để tìm hiểu và kết luận là hãn không bao giờ tắm, khi ân ái với ai cũng không cởi áo giáp bao giờ, phạm là con người sẽ chẳng ai sinh hoạt như hãn cả. " Giọng đầy hãn học Ca Chiến nói tiếp: "Trước cái chết của Pháp sư, hãn cứ như một đồng sắt vô tri vô giác vậy, không hề biểu lộ một chút đau thương nào. Hãn ta trước giờ chẳng nề trọng ai và cũng chẳng biểu lộ một cảm xúc gì. Hãn chỉ coi người khác là những quân cờ trong tay hãn, nhưng duy nhất có Công chúa là ngoại lệ. Vì thế chỉ cần có cô ta trong tay thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng. " Vốn đang định trốn ra ngoài lều, khi nghe Ca Chiến nói câu này ta bất giác thay đổi ý định. Một tên tướng từ đầu đến giờ chưa nói câu nào lúc này mới lên tiếng: "Chúng ta đã không có khả năng giết chết Đại Nguyên Thủ, chi bằng đầu quân dưới trướng của Công chúa. Nếu không thành công thì cũng có thể giữ được mạng sống mà rút lui, chẳng nhẽ cứ ngồi đây chờ chết?" Ca Chiến khẽ nói: "Ở ngoài đã có ai canh chừng chưa?" một tên thuộc hạ trả lời: "Tướng quân yên tâm, thuộc hạ đã bố trí hết rồi, không ai có thể vào đây được! " Lúc này ta mới thấy mình thật may mắn, nếu như lúc này mà sốt ruột trốn đi về báo cho Ma Nữ thì có lẽ giờ này đã như cá nằm trên thớt rồi. Ca Chiến giọng càng trầm xuống nói: "Công chúa đối với ta rất tốt, không có một chút ác cảm, song để có thể nói là tình yêu thì vẫn còn khoảng cách khá xa. Điều này qua thời gian sẽ được vun đắp, nhưng thời gian đã không kịp nữa. Đại Nguyên Thủ đã sớm cho triệu kiến ta và Quận chúa Lệ Thanh, hạ lệnh

trong cuộc chiến sắp tới với Ma Nữ Quốc, ai lập được chiến công lớn nhất thì sẽ được cấp đất phong hầu. Hãn không nói rõ, song ai cũng hiểu, "Cấp đất phong hầu" chính là bao gồm cả sự kế thừa quyền lực của Đế quốc. " Trong lều lại một lần nữa trở nên yên lặng. Những kẻ kia rõ ràng đang lo lắng cho tính mạng của mình. Mạng sống của chúng từ lâu đã gắn với Ca Chiến, nếu như Quận chúa Lệ Thanh là người được kế thừa và nắm quyền quyết định vận mệnh Ca Chiến trong tay thì tất cả những kẻ ngồi đây sẽ chết không có chỗ chôn. Ca Chiến lại lên tiếng: "Công chúa ngoài mặt tỏ ra rất hận tên tiểu tử Lan Đặc nhưng theo nguồn tin mật ta được biết thì cô ta vẫn không thể nào quên được hãn ta, vì thế ta phải tìm mọi cách để chiếm được trái tim cô ta. Chỉ khi trở thành vị hôn phu của Công chúa thì chúng ta mới mong có đường thoát. " Trống ngực ta đập thành thịch, Ca Chiến rõ ràng là đang có âm mưu với Công chúa, lẽ nào ta lại khoanh tay đứng nhìn. Không chỉ vì nàng có tình cảm với ta, và nàng cũng là cô gái đầu tiên ta yêu, mà quan trọng hơn, ta không thể nào để nàng trở thành vật hy sinh cho cuộc chiến tranh quyền lực này được. Nhưng trước mắt, vận mệnh của Ma Nữ Quốc lại đang nằm trong tay ta, những ý nghĩ mâu thuẫn quay cuồng khiến cho ta bối rối đến mờ cả mắt. Vẫn giọng Ca Chiến: "Kể từ sau khi pháp sư mạng vong, ta đã cố gắng lôi kéo Hắc Quả Phụ, cô ta là đối thủ không đội trời chung với Quận chúa Lệ Thanh, vì thế không thể không đứng về phe chúng ta. Cô ta đã gợi ý cho ta một cách. " Đám người im lặng chú ý, tất cả đang cùng một mục tiêu lật đổ Đại Nguyên Thủ. Ca Chiến nói tiếp: "Pháp sư có một loại biệt dược kì diệu, chỉ cần uống một liều thì trong một khoảng thời gian nhất định, nếu gặp người nào khác giới sẽ lập tức sinh ra cảm giác muốn cùng ân ái. Vì thế chỉ cần ta có cơ hội sẽ cho Công chúa uống thuốc này, chiếm đoạt thể xác của cô ta. Sau đó mọi việc đã rồi, ván đã đóng thuyền, nàng không thể không chấp nhận ta. " Một tên thuộc hạ nói: "Nhưng lều trại của Công chúa lại đặt ngay cạnh lều trại của Đại Nguyên Thủ, việc ra tay tuyệt đối không dễ dàng! " Ca Chiến tự tin: "Cơ hội không phải là không có. Cách lều trại khoảng mười dặm về phía đông có một hồ nước, phong cảnh rất đẹp. Sớm mai Công chúa sẽ đi theo một đoàn tùy tùng tới đó du ngoạn. Kế hoạch của ta là sẽ cắt một đội quân giả

làm binh lính Ma Nữ Quốc đến hành thích, lúc đó ta sẽ xuất hiện giải nguy cho Công chúa và đưa cô ta về. Trên đường về thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, đúng không?" Ta cảm thấy bồn chồn đứng ngồi không yên, kế hoạch của Ca Chiến thật thâm độc, vừa có thể thực hiện được ý đồ, lại vừa có thể chiếm trọn lòng tin của Công chúa. Bọn chúng lại tiếp tục bàn bạc, chợt bên ngoài có tiếng chân người, Ca Chiến vội chuyển ngay chủ đề, giả như đang bàn bạc kế sách đánh Ma Nữ Quốc. Đêm tối như vậy rồi, không biết là có chuyện gì đây? Đúng lúc đó, một giọng nữ nhân quen thuộc từ ngoài lều vang lên: "Ca Chiến tướng quân! " Ta đã nhận ra nữ nhân đó là ai, Hắc Quả Phụ! Ca Chiến vui vẻ: "Hắc Quả Phụ, là cô đấy à? Mau vào đây! " Trong quân đội Đế quốc không được gọi tên trực tiếp, nhưng vì người đàn bà này thích như vậy nên ai cũng gọi ả như thế. Ta bắt đầu cảm thấy lo lắng bởi đang đêm hôm khuya khoắt, Hắc Quả Phụ đến tìm Ca Chiến tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Hắc Quả Phụ bước vào trong lều, tiếng leng keng của áo giáp vang lên, hiển nhiên là bọn thuộc hạ đang đứng lên nhường chỗ cho ả. Giọng Ca Chiến: "Muộn như vậy mà cô lại đích thân đến đây? Tay cô bị thương sao, là ai gây ra vậy?" Hắc Quả Phụ không trả lời chỉ nói: " Vừa hay mọi người đã đến cả rồi, chúng ta bàn chuyện đại sự thôi! " Ca Chiến giọng châm biếm: "Có cô đến mới gọi là đủ người à! Ta đã nhiều lần phái người đến tìm cô nhưng thủ hạ của cô nói với ta rằng cô đang có việc bí mật cần làm nên đã rời đại quân đi gấp. Chẳng hiểu là có chuyện gì thế không biết?" Cảm giác lo lắng của ta mỗi lúc một tăng lên, người đàn bà này dường như là khắc tinh của ta. Thực tế bữa tiệc hôm đó Hắc Quả Phụ đã không vạch trần thân phận của ta, đã khiến cho ta không thể biết được trong hồ lô của ả là loại thuốc gì. Hắc Quả Phụ lại cười lớn, trong tiếng cười toát ra vẻ vừa hận thù lại vừa sung sướng, Ca Chiến lặng im không nói, rõ ràng là hắn cũng không thể biết được ý nghĩa trong nụ cười của ả. Hắc Quả Phụ đột nhiên nói: "Ta đi tìm tung tích Lan Đặc! " Trong lều không kìm được sự ngạc nhiên, đồng thanh "ồ" lên một tiếng. Ca Chiến nói: "Pháp sư đã chết, hiện giờ cô là người truy tung giỏi nhất của quân đội Đế Quốc, chắc hắn là đã có tin tức tốt lành phải không?" Đây quả thực là một điều khó hiểu. Hắc Quả Phụ vẫn đắc chí: "Ta không tìm thấy

Lan Đặc nhưng lại tìm thấy nữ nhân của hãn, đã bắt về đây rồi! " Ta cảm thấy nhói đau ở trong tim, vậy là Hoa Nhân đã rơi vào tay ả. Ca Chiến ồ lên vui mừng hỏi lại: "Cô đã bắt được Hoa Nhân?" Hắc Quả Phụ chỉ lạnh lùng trả lời: "Ta đã nhốt cô ta vào một nơi bí mật ngoài doanh trại. Thật không ngờ bắt cô ta lại dễ dàng đến thế, ngay cả chỗ ẩn núp của ta cô ta cũng không phát hiện ra. Chắc là sự ra đi của Lan Đặc đã ảnh hưởng rất lớn khiến cô ta không còn giữ được cảnh giác nữa. " Ca Chiến nôn nóng hỏi: "Có dò la được tin tức gì của Lan Đặc không?" "Cô ta không chịu nói gì cả. Người là chuyên gia hỏi cung, ta sẽ giao cô ta cho người nhưng với một điều kiện. " Lòng ta ngập đầy bồn chồn lo lắng. Chuyện của Công chúa ta có thể không để ý đến nhưng với Hoa Nhân thì có chết ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng còn vận mệnh của Ma Nữ Quốc đang nằm trong tay ta thì sao? Thật vô cùng khó nghĩ! Hắc Quả Phụ tiếp: "Không biết Ca Chiến tướng quân có chịu đáp ứng điều kiện của ta không đây?" "Điều kiện gì?" "Ta muốn tự mình đi tìm Lan Đặc, chuyện của hãn hãy để một mình ta giải quyết! " Ca Chiến ngạc nhiên: "Lan Đặc không dễ đối phó đâu. Cô có chắc chắn không?" "Điều này người không phải lo. Ta tự khắc có cách riêng của ta. " Kha Chiến cười nham hiểm: "Không phải là cô cũng muốn độc chiếm luôn tấm bản đồ 'Phế tích' mà Lan Đặc đang giữ đấy chứ! " "Người yên tâm đi, vận mệnh của chúng ta đã sớm liên kết với nhau rồi. Giả dụ như ta có biết được bí mật của 'Phế tích' thì nhà người cũng sẽ có phần mà. Đại Nguyên Thủ lo lắng như thế chứng tỏ trong 'Phế tích' đó nhất định có thứ có thể đối phó được với hãn. Đó cũng chẳng phải là điều mà người vẫn thường hay mơ tới đó sao?" Ca Chiến cười lớn: "Chúng ta đã đi chung một đường, hà tất phải nói những lời như thế! Thôi được, mọi việc cứ quyết định như vậy! Hoa Nhân đang ở đâu?" "Ta đang nhốt cô ta ở một nơi bí mật ở phía đông ngoài doanh trại" nói đoạn phác thảo đường đi cho Ca Chiến. Ca Chiến lập tức ra lệnh cho thuộc hạ: "Cao Tấn, ta giao việc này cho người, hãy mang theo một số tinh binh võ sĩ trước sáng mai phải đem Hoa Nhân về để ta trực tiếp tra hỏi. Đến lúc đó ta bắt cô ta gọi ta là chồng thì cô ta cũng sẽ phải nghe theo thôi! Haha" Cả lều trại vang lên tiếng cười điên dại tàn nhẫn. Trong lòng ta như có lửa đốt, chỉ riêng độc kế

của Ca Chiến đối với Công chúa đã khiến ta không biết phải làm thế nào, giờ lại thêm tính mạng người con gái của ta đang bị chính hãn đe dọa. Thời gian từng giờ từng phút cứ trôi qua, mãi một lúc lâu sau bọn người trong lều mới lần lượt ra về. Ta vội vàng trốn ra ngoài, nhắm thẳng hướng Hắc Quả Phụ vừa chỉ mà chạy, phải cứu được Hoa Nhân, chỉ cần cứu được nàng ta sẽ lập tức quay về Ma Nữ Quốc, mặc xác các chuyện khác.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Thảm Tào Sát Hại

Trời vẫn chưa sáng, xung quanh tối đen như mực, lều trại chập trùng nhưng không khí vô cùng yên tĩnh. Với thân phận một cận vệ của Đại Nguyên Thủ, ta rời khỏi doanh trại mà không gặp phải bất cứ phiền phức nào. Vừa đi chưa được bao xa đã thấy ánh đuốc chuyển động, thấp thoáng bóng mấy người đang thúc ngựa lại gần. Ta nghĩ thầm thật đúng lúc, nếu Hoa Nhân bị bọn chúng đưa đến doanh trại thì việc cứu nàng càng khó khăn hơn. Ta và bọn chúng nhanh chóng tiến lại gần nhau. Tên cưỡi ngựa đi đầu thấy ta chặn trước mặt liền ghìm cương, những tên còn lại lục tục dừng ngựa sau lưng hẵn. Những bó đuốc cháy sáng rừng rực, không khí trở nên nặng nề lạ thường. Bọn chúng gồm tất cả sáu người, không có ai là nữ nhân, nhưng ta nhận ra rất nhanh hai võ sĩ Hắc Khôi cưỡi chung một con ngựa, người ngồi đằng trước ngoẹo hẳn cổ ra phía sau, rõ ràng là đang bị hôn mê. Không cần phải nói cũng biết đó là Hoa Nhân đã được bọn chúng cải trang thành Hắc Khôi võ sĩ. Tên đi đầu quát: “Đế quốc hoa khai!” Vừa nghe tiếng, ta đã nhận ra đó là kẻ phụng mệnh Ca Chiến, Cao Tấn. Trong lòng ta vô cùng vui mừng, vội vàng đáp lại: “Hồng sắc bát nguyệt!” Cao Tấn lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?” Ta biết nếu không phải là ta đang trong vai một cận vệ Đại Nguyên Thủ, hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí như vậy. Ta liền tiến lên trước một bước, nói nhỏ: “Ngài có phải là Cao Tấn không?” Cao Tấn ngạc nhiên: “Người là...” Ta không để hẵn nói tiếp, lại tiến thêm hai bước. Khi tới bên ngựa của hẵn, ta ngẩng đầu lên bảo: “Ca Chiến Thống Lĩnh và Đại Nguyên Thủ đã nói, Hoa Nhân sẽ giao cho ta.” Nói câu

này, ta đã nén giọng xuống thật trầm. Cao Tấn giật mình muốn nghe rõ lời ta nói, bất giác cúi người xuống. Ta cười lạnh lùng: “Cái này cho người!” Một nhát kiếm từ dưới xiên lên cắt đứt cổ họng Cao Tấn. Chưa kịp kêu tiếng nào hắn đã tắt thở. Những tên còn lại kinh hãi đứng ngẩn ra. Kiếm của ta đâu đã chịu dừng lại. Ta lao về phía trước nhanh như chớp, tên phía sau Cao Tấn mới chỉ nhắc kiếm lên có một nửa đã bị ta đâm xuyên thủng ngực. Hai tên khác thấy vậy cầm kiếm xông vào ta. Ta chỉ e bọn chúng lên tiếng báo hiệu cho đại binh tìm đến thì thật nguy, may mà việc bọn chúng làm cũng giống như ta, không thể để cho ai biết. Ta cười nhặt trong đầu, di chuyển thật nhanh về bên phải, đến giữa chừng lại nhanh như chớp cúi người trượt nhanh về bên trái hất kiếm chém ngược lên, đầu pháp của ta hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn chúng. Ngay từ nhỏ, cha mẹ đã dạy ta phải làm cho lưng và cổ thật khỏe, cho đến khi kiếm lực có thể đâm xuyên chiến giáp mới được coi là thành công. Sự khổ luyện thời niên thiếu đã cho ta sức mạnh ngày hôm nay. Nhưng ta thực không hiểu áo giáp của Đại Nguyên Thủ làm bằng gì, ngay cả cha mẹ ta cũng không có cách nào biết được. Ta đã giết sạch đám Hắc khôi võ sĩ, cứu thoát Hoa Nhân, nhưng không có cách nào khống chế được lũ ngựa. Ta chỉ giữ lại được một con, những chiến mã khác chỉ chốc lát đã chạy mất hút về hướng doanh trại. Tình hình thế này thì chắc chắn bọn Ca Chiến sẽ sớm đuổi theo, ta đành ôm Hoa Nhân thúc ngựa chạy vào khu rừng rậm. Chạy mãi tới sáng, tới nơi giao nhau giữa thảo nguyên và rừng núi dài bất tận ta mới dừng lại. Tạm thời chúng ta xem như đã an toàn, nhưng ta biết khoảng thời gian đẹp đẽ này sẽ không còn lâu nữa. Ta cởi bỏ mũ giáp của Hoa Nhân, khuôn mặt nàng nhợt nhạt còn đôi mắt thì vẫn nhắm nghiền. Điều khiến ta yên tâm là nàng không bị vết thương nặng nào. Trong lòng ta bỗng dấy lên niềm yêu thương vô hạn. Ta khẽ tát nhẹ vào má nàng, Hoa Nhân vẫn hôn mê không tỉnh lại. Chắc hẳn nàng đã bị bọn chúng cho uống rất nhiều thuốc mê. Ta cảm thấy thật khó nhĩ vô cùng. Ta đã thúc ngựa chạy nước đại suốt đêm, bây giờ nếu còn phải tiếp tục như vậy thì con ngựa khó có thể chịu đựng được nữa, bọn lính Hắc khôi lại có thể đuổi tới đây bất cứ lúc nào. Ta rời Hoa Nhân, áp tai xuống đất. Chưa đầy một khắc đã nghe thấy tiếng vó ngựa

dồn dập từ phía Đông và phía Nam vọng tới, mỗi phía cũng phải có ít nhất là hơn trăm thớt ngựa. Ta cảm thấy ớn lạnh trong người, làm sao quân lính Hắc Khôi có thể đuổi theo nhanh đến như vậy. Con ngựa đã đưa chúng ta đi cả đoạn đường xa, chắc cũng đã mệt lắm rồi, bây giờ nếu lại bắt đi tiếp chắc chỉ lát nữa nó sẽ gục ngã. Cách duy nhất lúc này là phải tìm được một nơi ẩn náu, tránh được lần tìm kiếm thứ nhất của bọn chúng, đợi Hoa Nhân tỉnh lại rồi cùng nàng chạy thoát về Ma Nữ Quốc. Ta đến bên, đập mạnh vào móng chiến mã, con ngựa ngẩng đầu hí vang rồi chạy biến vào khu rừng rậm. Ta nhìn xung quanh, lựa một cây to, buộc Hoa Nhân trên lưng rồi bắt đầu trèo lên. Vừa mới trốn được vào một tán cây rậm rạp, ta đã nghe tiếng binh mã rầm rập tiến đến. Ghé mắt nhìn xuống, chỉ thấy một đội quân mặc áo giáp đen chạy qua, đi đằng sau là một đội kỵ mã. Ta nhìn cờ của bọn chúng, hóa ra là quân binh của Công chúa. Ta nhớ ngay đến âm mưu của Ca Chiến. Ý nghĩ vẫn chưa dứt, từ bốn phía đã xuất hiện mấy toán quân ăn mặc lạ lùng xông vào tập kích đội kỵ mã. Những kẻ tấn công kiếm thuật cao cường, lực lượng áp đảo, lại ra tay bất ngờ nên chẳng mấy chốc đã chiếm được lợi thế. Một chiếc xe ngựa lộng lẫy chạy tới gần, cả bốn phía đều có giáp binh bảo vệ, là phụng giá của Công chúa. Nếu ta có đủ lý trí thì nhất định sẽ tự thủ bàng quan, để mặc bọn chúng tàn sát lẫn nhau. Nhưng Công chúa rốt cuộc cũng từng là vị hôn thê của ta, nàng vẫn là người vô tội, ta làm sao có thể đứng nhìn mà không làm gì! Chiếc xe ngựa được một toán võ sĩ bảo vệ cẩn mật, vừa đánh vừa chạy, đến đúng dưới cái cây chúng ta đang nấp. Ta hít một hơi, lưng vẫn cồng Hoa Nhân, nhắm nóc cổ xe nhảy xuống. “Bụp” một tiếng, chúng ta đã rơi xuống đúng nóc xe ngựa. Tình thế đang thập phần hỗn loạn, bọn vệ sĩ chỉ mãi ứng chiến xung quanh trên mặt đất, cành lá dày đặc lại làm cản trở tầm nhìn. Rốt cuộc không ai nghĩ đến chuyện bọn ta từ trên trời rơi xuống. Ta tháo dây buộc khỏi người Hoa Nhân, đặt nàng nằm thẳng trên nóc xe. Bên cạnh xe ngựa đột nhiên vang lên tiếng hô: “Hộ tống Công chúa ra khỏi rừng!” Chiếc xe ngựa lập tức phóng đi, khắp nơi tiếng hô “Giết!” vang trời, tình hình càng lúc càng trở nên căng thẳng. Ta vẫn nằm im, tay cầm vào chuôi kiếm, lặng lẽ chờ đợi. Chiếc xe ngựa không ngừng tăng tốc. Cận vệ nào đó hộ tống Công chúa

nhất định phải là một tay cao thủ xuất sắc nên mới có thể phá vòng vây thoát ra ngoài. Chiếc xe ngựa chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Ta ngẩng đầu nhìn, lập tức có tiếng nói: “Hồng rồi!” chỉ thấy phía trước có một toán người ngựa đang lao đến. Số cận vệ tháp tùng lúc này, quá nửa đã bỏ mạng trong rừng, những người còn lại lần lượt tản ra xung quanh xe ngựa, quyết bảo vệ Công chúa đến cùng. Một giọng nói vang lên: “Ta chỉ cần Công chúa của Đế quốc, không phải các người, mau đi đi!” Phía Công chúa có tiếng một thị vệ: “Các người là ai?” Kẻ kia cười lớn: “Ngoài người của Ma Nữ quốc ra, còn ai dám đối đầu với Đế Quốc đây. Lên!” Trận kịch chiến bắt đầu. Máu tươi lại một lần nữa bắn tóe khắp nơi, những võ sĩ hộ giá từng người, từng người ngã xuống. Ta than thầm một tiếng, nghĩ đã tới lúc mình phải ra tay. Tiếng kêu thảm thiết từ phía trước xe vọng lại, chiếc xe ngựa chồm lên chạy đi. Ta biết người xà ích đã bị giết, chiếc xe đã rơi vào tay thủ hạ của Ca Chiến. Ta nhẹ nhàng trườn lên rìa nóc xe, thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một gã to lớn đang đánh xe, chạy theo canh giữ hai bên là bốn tên võ sĩ, những kẻ khác đang đuổi giết đám thị vệ áo đen đang chống cự trong cơn tuyệt vọng. Gầm khẽ một tiếng, ta nhảy từ đầu xe xuống, tên đánh xe còn chưa kịp quay đầu lại đã hứng một cú đá chân phải của ta vào giữa mạng sườn, cả người hắt bay tung ra khỏi chiếc xe. Ta ghì mạnh dây cương, con ngựa chồm lên, chiếc xe dừng lại. Cùng lúc đó, bốn tên hộ tống từ hai bên lao đến. Ta hét lớn một tiếng, kiếm thế tung hoành, trong chớp mắt bốn sinh mạng đã hũu hỉ trong tay ta. Ta giương roi quất mạnh, con ngựa bị mất phương hướng, lao vào đâm đạp lên bọn người đang hỗn chiến, phóng như bay về hướng Ma Nữ Quốc. Bình nguyên bao la không một bóng người, giữa trời và đất dường như chỉ còn lại bọn ta. Một giọng nói ấm áp sau lưng ta truyền đến: “Người là ai?” Ta giật mình, biết rằng Công chúa đang nói chuyện với ta qua khung cửa nhỏ ngăn cách chỗ nàng ngồi với chỗ của xa phu. Ta đang mặc tấm áo giáp của đệ nhất Hắc khôi võ sĩ nên chắc nàng không thể nhận ra ta. Ta mới nói nhỏ: “Bẩm Công chúa! Thần là cận vệ tới cứu giá.” Đột nhiên Công chúa cất giọng buồn rầu: “Lan Đặc! Chàng đừng nghĩ chàng giấu được ta, ngoài chàng ra làm gì có người nào kiếm pháp tinh minh như vậy?” Ta điếng người suýt rơi từ trên xe

xuống, ngạc nhiên chẳng thốt nên lời. Giọng nói của nàng chẳng hề có chút gì thù hận, chỉ là oán trách mà thôi. Tiếng Công chúa vẫn dịu dàng vang lên sau lưng ta: “Lan Đặc! Lan Đặc! Chàng muốn đi thì cũng phải cho ta theo với, tại sao lại bỏ rơi ta? Chẳng nhẽ chàng không biết tình cảm của ta đối với chàng sao?” Ta kinh ngạc kêu lên: “ Sao? Ta chỉ là vị hôn phu, nhưng ông ấy lại là cha của nàng! ” “Không! Ông ấy không phải là cha ta, là cha ta thì ông ấy đã không bao giờ đối xử với ta như vậy. Từ nhỏ tới lớn, ông ấy chưa từng gặp mặt ta, chưa bao giờ nói chuyện với ta, cũng chưa bao giờ quan tâm đến những suy nghĩ trong lòng ta. Bề ngoài ông ấy đối xử với ta tốt hơn bất cứ người nào, nhưng khi ông ấy nhìn ta, ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Ông ấy không có tình cảm như những người bình thường, có lúc ta hoài nghi ông ấy là ma quỷ. Ông ấy tuyệt đối không phải là cha ta, nếu không thì ông ấy đã không hại chết cả nhà vị hôn phu của ta. ” Lòng ta bỗng chốc tràn đầy cảm động, sự chân thành mà Công chúa dành cho ta không cần phải nghi ngờ. Ở giữa người cha và vị hôn phu của nàng, nàng đã lựa chọn đứng về phía ta, ta làm sao có thể bỏ rơi nàng được! Chiếc xe ngựa tiếp tục phóng như bay trên thảo nguyên. Mãi đến khi trời tối, ta mới chọn một cái gò nhỏ để dừng lại. Hoa Nhân vẫn còn mê man chưa tỉnh, không hiểu Hắc Quả Phụ đã dùng thủ đoạn gì, xem ra phải tới được Ma Nữ Quốc mới có thể nghĩ cách làm nàng tỉnh lại. Trên trời mây đen dày đặc, chớp nháy lia lịa nhưng mãi vẫn không mưa. Gió thổi vi vu lạnh lẽo, ta và Công chúa dựa sát vào nhau, bên cạnh là Hoa Nhân vẫn đang nằm im phăng phắc. Ta kể cho Công chúa nghe về âm mưu của Ca Chiến. Nàng nghiêng rằng: “Tên khốn kiếp đáng ghét, may mà không để ta gặp người, nếu không thì... nếu không thì ta cũng không muốn làm người nữa! ” Nhìn nàng nước mắt lưng tròng, trong lòng ta chợt dâng lên cảm giác thương xót vô hạn cho phận nữ nhi giữa trò chơi quyền lực, lòng tự nhủ bắt đầu từ lúc này nàng có thể có được cuộc sống mới. Công chúa khẽ dựa đầu vào vai ta, thủ thủ: “Lan Đặc! Hãy nói cho thiếp biết, chàng vẫn còn yêu thiếp như ngày xưa?” Ta nhìn khuôn mặt đẹp như bông hoa rục rờ, tình cũ trào dâng, ta hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của nàng. Công chúa khép mi, nũng nịu đáp lại nụ hôn của ta. Gió lạnh bên ngoài làm trong xe càng trở nên ấm áp.

Chúng ta đang mê mải trong những cảm xúc như đã quên mất tự bao lâu, bên cạnh ta bỗng vang lên tiếng kêu “Á” khiến ta bừng tỉnh. Ta đẩy nhẹ Công chúa ra, nhìn về phía Hoa Nhân đang nằm bên cạnh. Môi Hoa Nhân khẽ hé mở, không ngừng rên lên khe khẽ, mí mắt nàng động đậy nhưng vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Ta vui mừng quay sang ôm nàng vào lòng, đưa tay khẽ tát nhẹ vào má nàng, gọi: “Hoa Nhân! Hoa Nhân!” Hoa Nhân vùng vẫy kêu lên thảm thiết: “Không! Không! Ta không biết gì hết! Ta không biết gì hết!” Ta ôm chặt lấy nàng: “Đừng sợ! Có ta ở đây!” Trong lòng ta vô cùng phấn nộ. Hắc Quả Phụ nhất định đã dùng thủ đoạn ác độc với nàng, nếu không, với sự kiên cường của một chiến binh, tuyệt đối nàng sẽ không hoảng sợ đến vậy. Hoa Nhân mở choàng mắt, nhìn ta như không dám tin vào mắt mình. Ta dịu dàng bảo: “Tất cả đã qua rồi, ta đã cứu nàng khỏi tay Hắc Quả Phụ.” Hoa Nhân vừa mừng vừa tủi, vùi đầu vào lòng ta, hai tay vòng qua lưng ta siết chặt, dường như nàng sợ nếu chỉ buông lỏng tay ra một chút là ta sẽ vụt biến mất. Ta nói với Hoa Nhân: “Để ta dẫn nàng đến gặp một người.” Hoa Nhân vẫn không ngẩng đầu, hỏi: “Ai cơ?” Ta quay đầu nhìn về phía Công chúa đang ngồi, chợt ngăn người ra. Trong xe ngoài ta và Hoa Nhân ra không còn ai cả. Lúc này ta đã dồn hết chú ý vào Hoa Nhân, tình cảm lại bộc lộ ra ngoài như vậy nên Công chúa rời khỏi xe lúc nào ta cũng không hay. Ta gỡ vòng tay của Hoa Nhân, đẩy cửa bước xuống xe, bên ngoài màn đêm tối đen như mực. Ta cất tiếng gọi: “Công chúa! Công chúa!” nhưng không có tiếng đáp lại. Trong lòng ta vô cùng lo lắng, đêm tối thế này, một cô gái lá ngọc cành vàng như thế làm sao có thể đi đâu được xa, lẽ nào sự đổ kỵ lại đáng sợ như vậy? Bốn phía chợt vọng lại tiếng bước chân lạo xạo, một đám đông vây quanh xe đang tiến lại gần. Đuốc cháy bùng lên, ánh lửa sáng rực chiếu rõ một khoảng rộng lớn. Một người trong bọn chợt reo lên: “Thì ra là Lan Đặc công tử! Ta là Bạch Đan, người của Ma Nữ quốc.” Ta nhẹ lòng, nhìn kỹ mặt người vừa nói, mang máng nhớ lại trong trại của Ma Nữ đã từng thấy hằn vào báo cáo tình hình, nhưng giờ cả người hằn mặc đồ đen trông không giống chút nào với lúc mặc áo giáp khi đó, thoạt trông ta còn cho là truy binh của Ca Chiến tìm đến. Bạch Đan nói: “Các người ở đây vô cùng nguy hiểm. Đại quân của Đế

quốc bắt đầu di chuyển, chẳng mấy chốc sẽ đến được chỗ này. Chúng ta đang đi trinh sát tình hình, ta còn cho rằng công tử đã đến bờ biển từ lâu rồi. ” Ta nhớ ra suy đoán của mình, liền kêu lên: “Lập tức dẫn ta đến Ma Nữ quốc, ta có việc vô cùng khẩn cấp cần gặp Ma Nữ Điện hạ! ” Ta bảo Bạch Đan cho người đi tìm Công chúa và cùng hãn lập tức lên đường ngay trong đêm. Trời gần sáng, bọn ta đã tới gần Ma Nữ Thành. Ma Nữ Thành có thể là thành trì vĩ đại nhất dưới gầm trời, còn khí thế hơn cả Vọng Nguyệt Thành và Nhật Xuất Thành bên phía Đế quốc. Phía trước bức tường thành dày và dài đến vô tận là một dòng sông hồ thành rất rộng, nhìn bề ngoài phong cảnh yên bình, nhưng ta biết bên trong thành đang hối hả rèn ngựa luyện binh, mỗi người đều quyết tâm lấy sinh mạng mình ra chiến đấu, chống lại tên bạo chúa Đại Nguyên Thủ. Ta từng nghe cha ta kể lại, vào buổi đầu lập nước tính khí của Đại Nguyên Thủ không hề như vậy, vì thế cha ta và Kỳ Bắc - những cao thủ chính nghĩa mới dốc sức phò trợ. Nhưng sau khi lập nên Đế Quốc, con người Đại Nguyên Thủ lại thay đổi rất nhiều, kết cục là cả hai thủ hạ tâm phúc của hãn ta đều lần lượt quay sang chống đối. Phía trước con sông hồ thành có nhiều đường hầm được đổ đầy một thứ nước đặc màu đen, bọn ta phải dùng cây làm cầu bắc qua mới đi được, Hoa Nhân chỉ xuống đường hầm hỏi: “Cái gì vậy?” Nét mặt Bạch Đan lộ vẻ tôn kính, đáp: “Đây là cách mà Ma Nữ điện hạ chỉ thị, thứ dầu đen ấy được lấy lên từ dưới lòng đất, khi đốt sẽ tạo thành một biển lửa không thể dập tắt, có thể ngăn chặn sự tấn công của quân địch. ” Ta hơi ngạc nhiên, Ma Nữ không chỉ là nhà lãnh đạo trác việt mà còn là một chuyên gia về tri thức. Thứ dầu đen có thể đốt cháy này khi ở Đế Quốc ta mới chỉ được nghe mà chưa từng nhìn thấy. Ma Nữ rốt cuộc có thể lấy nó từ dưới đất lên và vận dụng vào chiến tranh, thảo nào Đại Nguyên Thủ sợ bà ta đến như vậy. Nghĩ tới đây ta bất giác thấy sốt ruột vô cùng, hai chân thúc vào bụng ngựa, chạy về phía trước, nói to: “Mau lên! Ta cần nhanh chóng gặp Ma Nữ điện hạ. ” Hoa Nhân vội vàng phi ngựa đuổi theo ta, Bạch Đan và những người khác cũng hối hả chạy sau. Chiến binh Ma Nữ Quốc đứng kín trên thành, cờ Ma Nữ Quốc tung bay phấp phới. Người của Đế Quốc đều gọi chiến binh của Ma Nữ Quốc là “Bạch binh” để phân biệt

rõ ràng với võ sĩ Hắc khôi của Đế quốc. Hình như từ khi lập quốc cho tới nay, hai nước lúc nào cũng như nước với lửa. Đại Nguyên Thủ tàn bạo vô tình, ngược lại Ma Nữ thì từ bi lương thiện, nhưng hai người này vẫn chưa một lần đối mặt với nhau, dường như giữa họ có một mối liên hệ thần bí và tế nhị nào đó. Đại Nguyên Thủ mãi không dám đối đầu với Ma Nữ, năm đó phái cha ta và Kỳ Bắc đi ám sát Ma Nữ và lấy trộm Trí tuệ điển. Nếu không phải vì Kỳ Bắc đem lòng yêu Ma Nữ, phá hỏng âm mưu của hãn thì giờ này Ma Nữ quốc cũng chẳng còn tồn tại. Âm mưu lần đó cũng có những nguy cơ như ngày hôm nay, chỉ không biết lần này Đại Nguyên Thủ đã cài được bao nhiêu cái bẫy nham hiểm vào trong Trí tuệ điển? Liệu hãn có được thành công hay không? Cánh cổng màu trắng từ từ mở ra. Ma Nữ quốc đã chứng tỏ họ văn minh hơn nhiều so với Đế Quốc, thảo nào mà với số người ít lực mỏng, Ma Nữ Quốc vẫn chống cự lại với Đế Quốc suốt một thời gian dài, cho dù Đế Quốc rộng lớn và đông dân hơn gấp cả mười lần. Đế Quốc như một con thú khổng lồ và tham lam vô độ, không ngừng đem quân đi thôn tính các bộ tộc xa gần và đất đai của họ, vì thế lãnh thổ ngày càng mở rộng, còn Ma Nữ Quốc ngược lại chỉ dần dần phát triển khi có bộ tộc nào đó tự nguyện quy phục. Chúng ta lao như bay vào trong thành. Cảnh vật trong thành khiến ta choáng ngợp. Nhiều ngôi nhà đẹp đẽ với đủ kiểu dáng ẩn hiện giữa những vườn cây đầy hoa thơm cỏ lạ. Thiên nhiên và con người hòa lẫn vào nhau, chẳng khác gì tiên cảnh dưới trần gian. Con đường thẳng tắp dẫn vào thành dài mãi không thấy điểm dừng. Một ngọn tháp cao vút vươn lên cuối con đường như là để nói với người của Đế quốc rằng thứ thần bí nhất trên trái đất là cung điện của Ma Nữ. Xếp xung quanh cửa điện là mười mấy ống sắt đen ngòm. Ta dù nôn nóng muốn gặp Ma Nữ nhưng vẫn không thể nhẫn nại quay sang hỏi Bạch Đan: “Đó là thứ gì vậy?” Bạch Đan vừa đánh ngựa vừa trả lời: “Đó là thần hộ vệ của Ma Nữ quốc, là do Ma Nữ điện hạ chỉ cho chúng tôi làm. Chúng tôi gọi chúng là ‘Lôi thần’, chỉ cần đặt Lôi đạn vào Lôi thần thì kẻ thù mạnh nhất cũng khó tránh được Lôi hỏa mà nó bắn ra. ” Lòng khâm phục của ta đối với Ma Nữ càng lúc càng tăng thêm, tri thức hơn người của Ma nữ có thể giữ cho một đất nước bé nhỏ thế này không bị quật ngã trước sức mạnh như bão táp của

Đế quốc. Bạch Đan đi trước, đánh ngựa rẽ sang con đường lớn bên trái, phóng thẳng về phía Ma Nữ Điện. Trên đường không một bóng người qua lại, ngoài những đứa trẻ đang vui đùa dưới những tán cây. Đoàn ông đàn bà đều đang bận rộn chuyển khí giới về phía tường thành để chống lại Đế quốc. Khí chất của dân cư Ma Nữ thành khác xa so với người của Đế Quốc, họ không tham lam hung ác, không nghi kỵ lẫn nhau như người của Đế quốc. Thật tiếc là bọn họ đang mải lo chiến đấu, nếu không ta thực sự muốn cùng ngồi lại trò chuyện với những người hoàn toàn không giống với những kẻ hiếu chiến ngoài kia. Chúng ta thả cho ngựa chạy trên con đường lớn trong ngôi thành đẹp đẽ. Cư dân hai bên đường vẫy tay chào bọn ta, có người còn chạy ra cài hoa lên yên ngựa. Đối với những chiến binh đang dốc sức để bảo vệ họ, họ không cần giấu giếm sự cảm kích. Trước mặt ta bỗng hiện ra một chiếc cầu đá hùng vĩ có đến tám ngựa cùng chạy song song mà vẫn không chật hẹp, nhìn xa xa thấy như không có điểm dừng, bốn mặt là sóng xanh lãng đãng, thì ra đây là chiếc cầu đá bắc qua chiếc hồ lớn giữa thành. Chỉ là một chiếc cầu nhưng đã thể hiện được sự tiến bộ về kiến trúc vượt xa Đế Quốc. Ta nhớ đến Hồ Ma Nữ mà Kỳ Bắc từng nhắc đến, nhất định là cái hồ tuyệt đẹp này rồi. Xa xa bên kia hồ, điện Ma Nữ đứng sừng sững trong rừng cây, nhô ra cái đỉnh nhọn độc đáo. Điện Ma Nữ được làm thành từ đá trắng, lấp lánh trong ánh chiều dương. Một thứ tình cảm mãnh liệt dấy lên trong lòng ta, ta quyết định không hối tiếc gì cả, nguyện dâng hiến tất cả sức lực để bảo vệ Ma Nữ Quốc. Bạch Đan ra hiệu dừng ngựa, cả đoàn người cùng ghì chặt dây cương, chiến mã hí vang, tiến lên phía trước hơn trăm thước mới dừng lại. Trên cầu trống không, ta và Hoa Nhân cùng nhìn về phía Bạch Đan. Bạch Đan nhìn lên trời, chỉ thấy một điểm nhỏ trên cao đang không ngừng lớn dần, từ xa tiến lại, thì ra là một con chim bồ câu đưa thư, nó bay thẳng đến đậu trên tay Bạch Đan đang chìa ra. Bạch Đan lấy từ cái ống trúc buộc ở chân bồ câu một cuộn giấy, xem xong hẩn quay sang bảo ta: “Người của chúng tôi vẫn không tìm thấy Công chúa. Vốn chúng tôi rất sẵn lòng giúp công tử, nhưng đội tiền quân của Đế Quốc đang tiến rất nhanh đến đây, vì thế không thể không từ bỏ việc tìm kiếm, xin công tử lượng thứ! ” Lòng ta như thắt lại. Đêm qua, chỉ trong một

thoáng lơ dang của ta, Công chúa đã bỏ đi không lời từ biệt. Ta cảm thấy thật có lỗi với nàng. Hoa Nhân đứng cạnh nhẹ nhàng nói: “Thiếp có thể thay chàng đi tìm nàng ấy không?” Ta biết rõ ý tốt và sự lương thiện của nàng, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu: “Gặp Ma Nữ Điện hạ rồi hãy nói! ” Bạch Đan giơ cao tay, con chim bồ câu lại bay đi, chúng ta tiếp tục cuộc hành trình, chẳng mấy chốc đã vào tới quảng trường trước Điện Ma Nữ. Thật lạ lùng là ở đó không có một lính gác nào, giống như một ngôi nhà thường dân chứ không phải là một Hoàng cung trong thời chiến. Ta nhảy xuống ngựa, cùng Hoa Nhân và Bạch Đan bước lên những bậc đá dài tiến vào điện. Bậc được cắt từ đá trắng, đại điện cũng xây bằng đá trắng, tất cả như trong một giấc mơ không hề có thực. Tám nữ tỳ áo trắng đứng ở cửa điện đồng loạt cúi người: “Bạch tướng quân! Mã quân sư đang đợi bên ngoài phòng ngủ của Điện hạ. ” Ta liếc thấy những gương mặt buồn bã, trong lòng đã cảm thấy có chuyện chẳng lành. Bạch Đan cũng là người nhanh trí, ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ xảy ra chuyện gì rồi?” Người nữ tỳ đang định trả lời thì tiếng của Mã Nguyên từ trong đại điện vọng ra: “Tạ ơn trời đất, Lan Đặc, công tử đến đúng lúc lắm, Điện hạ muốn gặp riêng công tử. ” Ta lại gặp Ma nữ một lần nữa. Ma nữ nằm trên giường, chiếc khăn mỏng trùm kín mặt, cả đôi mắt cũng không để lộ ra ngoài. Mã Nguyên đợi ta vào phòng rồi lui ra, đóng chặt cửa lại. Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại ta và Ma nữ. Tất cả mọi thứ trong phòng đều trắng. Tấm thảm phủ nền màu trắng, trần nhà trắng, bức tường cũng trắng. Mặt hồ ngoài cửa sổ sáng lấp lánh, không ngừng thổi tới những cơn gió mát êm dịu. Dưới cửa sổ có một cái bệ lớn, trồng cây xanh ngan ngát. Tất cả đều đẹp dễ yên bình như trong một giấc mộng đẹp, nhưng ta biết chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra. Ta chậm rãi tiến đến trước chiếc giường, ngồi xuống mép giường, than nhỏ: “Ta đến muộn mất rồi! ” Ma Nữ giọng nhẹ nhàng: “Chúng ta đã mắc mưu của hắc. Nếu không, hắc có gan to bằng trời thì cũng không dám tới đánh Ma Nữ Quốc. Ôi, ta đã coi thường hắc quá! ” “Chẳng nhẽ không còn cách gì để cứu vãn sao?” Ma Nữ lắc đầu: “Qua bao nhiêu năm như vậy, hắc rất cuộc cũng nghĩ ra cách đối phó với ta. Hắc đã chế tạo ra thứ có thể kìm chế được năng lượng của ta, bôi lên bộ sách đó, đợi đến khi ta giở ra xem, đọc

tổ sẽ từ da truyền vào cơ thể ta. Giờ ta chỉ hi vọng có thể nói thêm mấy câu với người...” Ta xúc động nắm lấy vai Ma nữ, kêu lên: “Không phải như thế, không phải như thế, nhất định sẽ có cách cứu, hãy nói cho ta biết đi! ”

“Lan Đặc! Hãy bình tĩnh lại! Ngoài ta, người là người duy nhất có thể chống lại hắc. ” Ta thu hai tay lại, ngạc nhiên hỏi: “Hắc ư? Bà muốn nói đến Đại Nguyên Thủ?” Ma Nữ đáp: “Nói đúng hơn, hắc không phải là người, hắc vừa là người, vừa là máy. ” Ta ngẩn ra: “Máy? Máy là cái gì?”

Ma Nữ thở dài, nói giọng đều đều: “Ta và Đại Nguyên Thủ đều đến từ một nền văn minh xa xôi, một nền văn minh tiến bộ hơn gấp hàng ngàn lần bây giờ, nhưng nền văn minh đó đã bị hủy diệt rồi, chỉ còn lại những tàn tích đáng sợ. ” Lòng ta rối bời, nghe thấy mà không thể hiểu những gì Ma nữ nói. Ma Nữ nhìn ta: “Đừng hỏi, người chỉ cần ghi nhớ những lời ta nói là được rồi. Đến một ngày người sẽ hiểu, hoặc có thể không hiểu gì cả, nhưng như vậy thì có liên quan gì chứ?” Ta hít một hơi thật sâu, nói: “Ta đang nghe đây! ” Ma Nữ ôm ngực ho lên mấy tiếng, chợt bảo: “Hãy ôm ta! Ta lạnh lắm! ” Ta không ngăn được dòng nước mắt, ôm chặt thân hình lạnh băng của Ma nữ vào lòng, tay Ma nữ vòng qua lưng ta nhưng vòng tay lỏng lẻo chẳng còn một chút sức lực. Cái chết của cha ta là kết thúc sau những chịu đựng dày vò đến tột cùng. Cái chết của Tây Kỳ đột ngột như tia sét giáng xuống mặt đất bình yên. Cái chết của Ma nữ lại khó tin đến lạ lùng. Sắc đẹp, quyền lực, trí thông minh kiệt xuất, phúc chốc chỉ còn là một thân hình yếu ớt đang dựa vào ta đây, sự thật sao mà vô tình như vậy! Tiếng nói yếu ớt của Ma nữ bên tai ta như nghe vọng từ một nơi xa lắm: "Cơn đại nạn từ nền văn minh xa xôi ấy sớm muộn cũng sẽ đến. Vậy là chưa đầy một trăm năm, chúng đã tạo ra được thứ máy móc có được trí tuệ của con người. Ôi! Người không hiểu được đâu, nó là thứ con người tạo ra, nhưng sức mạnh thì lại vượt xa cả con người, một thứ "Dị Vật" không giống con người... " Ma nữ đột ngột thở hắt ra, bước chân của tử thần phảng phất như đang tiến đến gần. Ta đau đớn nói: "Điện hạ hãy nghỉ một chút đi! " Đôi môi lạnh giá của Ma nữ chợt khẽ hôn lên má ta: "Người là một chàng trai tốt bụng quả cảm, chỉ tiếc là... " Ma nữ lại ho, lần này còn nặng nhọc hơn lần trước. Trái tim ta rỉ máu! Nghĩ lại lần đầu tiên gặp Ma nữ, tuy cả khuôn

mặt được giấu trong tấm khăn trắng, nhưng vẫn toát lên sức sống của tuổi thanh xuân. Giọng Ma nữ lại đều đều rót vào tai ta: "Dị Vật ấy mang trong nó tinh túy của nền Văn minh đã bị hủy diệt đó, mang cả những hạt giống sinh mệnh mà nền Văn minh đó lưu lại. Sau khi nền Văn minh đó bị hủy diệt, Dị vật vẫn kiên cường tồn tại. Hàng trăm năm sau cơn đại nạn ấy, nó đã dùng năng lực siêu phàm cải thiện môi trường trái đất cho phù hợp với sự sống của con người, thả ra những hạt giống sinh mệnh được cất giữ trong cơ thể nó, bắt đầu một thế hệ con người mới và các quá trình tiến hóa khác của sự sống. " Ta nghe mà nửa hiểu nửa không, nhưng ta cũng mang máng cảm thấy rằng, nếu những gì Ma nữ nói là sự thực thì nó là sự nghiệp vĩ đại vượt qua cả sức tưởng tượng của con người. Ma Nữ ho nhẹ một tiếng, nói tiếp: "Hãy ôm ta chặt một chút, ta cần có cảm giác của sự sống! " Ta ôm chặt lấy Ma nữ, buồn bã nói: "Bà hãy nhẫn nại một chút, để ta đưa bà đi tìm Dị vật, nó nhất định sẽ có cách cứu bà mà. " Chợt Ma nữ kêu lên: "Đây là tiếng nổ của Lôi thần, chiến tranh đã bắt đầu rồi, hắn cũng đã đến rồi! " Ta thề với Ma nữ: "Điện hạ đừng sợ, ta thề sẽ liều chết bảo vệ Ma Nữ thành! " Ma nữ gật đầu, tin tưởng thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên ta cảm nhận được sự yếu ớt của người phụ nữ cần có người đàn ông che chở, yêu thương. Sau biết bao năm kiên cường, cuối cùng trước cái chết Ma nữ cũng trở về với bản chất sâu kín của mình. Ma nữ nói tiếp: "Sinh mạng của thế hệ mới đã phát triển rồi, vậy là đã có được sự tồn tại của con người, bước tiếp theo cũng có thể nói là một bước sai lầm, chính là việc Dị vật muốn xây dựng lại nền văn minh đã bị hủy diệt ấy. Không! Đó không phải là sự sai lầm của Dị vật, sai là ở chỗ nền văn minh ấy đã đặt mệnh lệnh lên vai nó. Nó tuy có khả năng suy nghĩ độc lập, nhưng rốt cuộc vẫn phải thực hiện di mệnh của nền Văn minh đã tạo ra nó, đó là mục đích duy nhất để nó tồn tại. " Ta không thể theo kịp lời Ma nữ nói, nhưng không dám hỏi, duy chỉ có sự xót xa khi ta nghe Ma nữ thở dốc, cố gắng sức tàn kể cho ta về một bí mật lớn lao thật khó khiến người ta tin được. "Nó đã lấy những tri thức của nền Văn minh cũ thích hợp cho việc sáng tạo ra nền văn minh mới với một thế hệ con người mới, gồm cả ngôn ngữ, kỹ thuật, kiến trúc, kinh tế... tạo nên bộ Trí tuệ điển. " "A! " Ta không kìm được phải kêu lên, Trí tuệ điển

hóa ra lại có nguồn gốc như vậy. "Đoàng, đoàng! " Tiếng nổ mỗi lúc một nhiều hơn, chiến sự ngoài kia đang đi vào hồi kịch liệt. "Để đem những tri thức trong Trí tuệ điển điển cho những con người thế hệ mới, Dị Vật đó đã dùng năng lực siêu phàm của nó để tạo ra hai sinh mạng hoàn toàn khác nhau, trong đó có một sinh mệnh có thể không ngừng tổ chức lại các tế bào, một con người trường sinh bất tử, đó chính là ta. " Mặt ta vùi vào trong tóc ma nữ, khẽ hỏi: "Tế bào là gì?" Ma Nữ đáp: " Đó là nguyên tố cơ bản cấu thành cơ thể con người. Thứ thuốc được bôi trên bề mặt bản sao Trí tuệ điển đó chính là để phá hoại khả năng tổ chức lại và sức mạnh tái sinh của các tế bào trong cơ thể ta, khiến ta nhanh chóng chết đi. " Ta hỏi: "Dị Vật đã tạo ra hai sinh mệnh, sinh mệnh thay nó chịu trách nhiệm xây dựng lại nền văn minh là Điện hạ người, vậy thì sinh mệnh còn lại phải là Đại Nguyên Thủ, tại sao Điện hạ lại nói hắn không phải là người?" Tiếng Ma Nữ càng lúc càng nhỏ dần, ngắt quãng: "Ta thật sự không hiểu tại sao Dị Vật phải làm như vậy. Dị vật tạo ra ta, nhưng cũng lại kết hợp sinh mệnh và máy móc để tạo ra loại quái vật nửa người nửa máy ấy, chính là Đại Nguyên Thủ. " Những điều Ma nữ nói khiến ta mỗi lúc thêm khó hiểu: "Các người đều từ nơi gọi là Phế tích đó đến, thế thì tại sao phải cần đến tấm bản đồ giấu trong Trí tuệ điển mới có thể quay lại chỗ đó?" "Lần đầu tiên ta phát hiện ra rằng mình có thể suy nghĩ và sinh tồn là khi ta ở trong một khu rừng rậm không một bóng người. Ta chưa từng trải qua sự ra đời và trưởng thành như một người bình thường, mà từ khi có tri giác thì đã giống y như bây giờ rồi. " Ta lại càng thắc mắc: "Thế thì làm sao mà Điện hạ lại biết được sự tồn tại của Phế tích và Dị Vật?" Ma Nữ đáp: "Dị Vật đã trồng vào não ta cây ghi nhớ, lại đặt bên cạnh ta bộ Trí tuệ điển, người nói xem ta còn cần phải nghi ngờ gì nữa?" Những điều Ma nữ nói càng lúc càng trở nên ly kỳ, nhưng ta biết Ma nữ không hề nói dối, cũng không cần phải nói dối. Đại Nguyên Thủ đích thực giống như một thứ máy móc trong bộ áo giáp kín mít suốt bốn mùa, lại cũng có năng lực của con người, kể cả khả năng ân ái. Nhưng tại sao một tạo vật gánh trọng trách kiến tạo lại nền văn minh loài người lại có thể biến thành một kẻ phá hoại và một tên sát nhân? Ma Nữ lại nói: "Đại Nguyên Thủ là thử nghiệm đầu tiên của Dị Vật,

là một cơ thể sống kết hợp giữa sức mạnh siêu phàm của máy móc và khả năng sáng tạo to lớn của con người. Nhưng khi Dị Vật đưa Đại Nguyên Thủ đến với con người, hẳn lại phát huy mặt trái là sự hung tàn, vì thế Đại Nguyên Thủ trở thành một thực nghiệm thất bại. " Ta "À" lên một tiếng, nói: "Ta hiểu rồi, chẳng trách Đại Nguyên Thủ lại sợ Điện hạ như vậy, bởi vì Điện hạ chính là thực nghiệm thứ hai của Dị Vật. Dị Vật tạo ra Người là để đối phó với Đại Nguyên Thủ. " Ma nữ vui mừng: "Cuối cùng thì người đã hiểu ra! Hãy nhớ, sau khi ta chết Ma Nữ quốc sẽ sụp đổ. Người nhất định phải thoát ra, đi tìm Phế tích và phải tìm cho bằng được! " Ta thở dài một tiếng: "Tuy ta nhớ từng chi tiết miêu tả trong tấm bản đồ nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu để tìm ra nó. " Ma Nữ nói: "Từ phía đông của Ma Nữ quốc, người hãy đi năm mươi dặm, sẽ gặp một rừng núi cao gọi là ‘Liên Sơn’, vượt qua dãy núi cao đó người sẽ gặp một sa mạc hoang vu, đó là cấm địa mà chưa người nào dám đặt chân đến, nghe nói bên trong có một hung ma chuyên ăn thịt người. Chỉ cần tới được nơi đó người sẽ hiểu được những chi tiết trên tấm bản đồ. Ôi! Ta thật sự không hiểu nổi! Dị vật đã để lại tấm bản đồ tức là muốn ta quay về tìm nó, vậy tại sao lại không đưa bản đồ đó vào trong trí nhớ của ta?" Ma Nữ đột nhiên ngẩng đầu dậy, đôi mắt sáng lên những tia kỳ lạ, nói khẽ: "Lan Đặc, kiếm thủ vĩ đại, hãy hôn ta đi! " Ta không thể kìm chế được, hôn lên đôi môi thắm đỏ của Ma nữ. Trời đất như chuyển xoay, thời gian như ngừng lại. Thân thể Ma nữ mỗi lúc một lả đi trong vòng tay ta. Ta cảm thấy rõ ràng sự sống đã rời bỏ con người ấy. Một nỗi xót thương lớn lao trào lên trong lòng, nước mắt trào ra, ta như một đứa trẻ không kìm chế được cơn đau, cứ ôm lấy Ma nữ mà khóc. Không biết đã bao lâu, chợt tiếng nổ của lôi thần làm ta giật mình. Ta đặt Ma Nữ - giờ đã chết - lên giường, đứng dậy đi ra phía cửa phòng. Ta đẩy cánh cửa, đón ta là ánh mắt vô cùng lo lắng của Bạch Đan, Mã Nguyên và Hoa Nhân. Ta nghiêm mặt: "Điện hạ đang nghỉ ngơi, hãy cùng ta đi đối phó với Đại Nguyên Thủ! "

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 9

Thành Hạ Huyết Chiến

Cổng thành mở toang, ta chỉ kiểm lên trời, hét lớn: "Tiến lên! " Một vạn kỵ binh cùng theo ta xông ra ngoài thành, chỉ thấy đằng sau khói bụi bay mù mịt. Ta và các binh sĩ nhanh chóng vượt qua cầu treo ra khỏi cổng thành, nhằm thẳng hướng thiên binh vạn mã của địch lao tới. " Oàng! Oàng! " Quân sĩ lớp lớp vượt qua cầu. Mã Nguyên theo lời dặn của ta đã bố trí hơn mười khẩu Lôi Thần bên ngoài cổng thành, sẽ bắn phá mạnh mẽ quân địch từ hai bên cánh, ngăn không cho chúng tiến sát cổng thành, còn ta và một vạn tinh binh sẽ đột kích vào trung quân bọn chúng. Thanh bảo kiếm ta nhận được từ Ma Nữ múa tít trong không trung, gạt phăng mọi mũi tên bắn tới, một mình một ngựa xông vào giữa đám tiền quân Đế Quốc. Hai thanh giáo dài bay tới trượt qua trước mặt khiến ta nộ khí xung thiên giờ kiểm chém mạnh về phía trước. Hai đầu mũi giáo lập tức gãy nát rơi xuống đất, cả ta lẫn hai võ sĩ Hắc Khôi cầm giáo đều kinh ngạc sững người, thanh bảo kiếm lại có thể sắc nhọn đến nhường ấy! Ta lập tức trấn tĩnh lại, ánh kiếm loé lên, đầu hai kẻ xấu số rơi xuống, máu chảy lênh láng đầm đìa. Lại có ba tên lính cầm khiên từ bên phải xông tới nhằm vào chiến mã của ta. Ta lạnh toát người, vội cúi rạp xuống trên lưng ngựa, vung dài kiếm đâm tới. Vốn dĩ ta chỉ muốn dùng ngạnh chiêu làm cho đối phương chấn động mà lùi lại, nào ngờ lưỡi kiếm xuyên luôn qua khiên chắn, lia đứt cổ cả ba tên nhẹ nhàng như ba cây non. Ba chiếc đầu văng lên trời, rơi lả tả xuống đất, những tên còn lại chứng kiến cảnh tượng đó đều hoảng sợ dạt ra. Đội kỵ binh đi theo thấy ta uy lực tung hoành ngang dọc như vậy, sĩ khí phút chốc

tăng cao, cùng với ta tả xung hữu đột khiến cho đội quân công thành của Hắc Quả Phụ chẳng mấy chốc rối loạn, dẫm đạp lên nhau. Bỗng nhiên từ cánh trái có một đạo quân phi tới, nhìn cờ ta biết ngay đó là đạo quân do Ca Chiến đích thân thống lĩnh, thầm nghĩ rằng: "Đến đúng lúc lắm, Ca Chiến là một trong những kẻ ta cần phải giết, chỉ sau có Đại Nguyên Thủ! " Ca Chiến không hổ là tướng lĩnh lão luyện. Cậy quân số đông, hấn thúc người đánh vào giữa đội hình của ta nhằm cắt lực lượng ta thành hai phần để dễ bề bao vây tiêu diệt, nhưng ta đâu dễ để hấn đạt được mục đích. Ta tức tốc quay đầu ngựa, kiếm trong tay tung hoành ngang dọc, mở con đường máu đến thẳng trước mặt Ca Chiến. Dao kiếm kẻ thù lần lượt gãy rụng, đầu cứ thế rơi, máu cứ thế chảy dưới tay ta. Cuối con đường, Ca Chiến đang chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến. "Ừng ừng, oàng oàng! " Âm thanh của những khẩu Lôi thần liên tiếp bắn vào giữa đội hình quân địch. Chứng kiến uy vũ kinh người của ta, lại hiểu ta với thân phận tướng quân đang thách đấu với tướng quân của chúng, đám Hắc Khôi võ sĩ đều lập tức lùi ra tránh đường. Thực lực của Hắc Khôi Đoàn do Ca Chiến chỉ huy vốn khét tiếng bốn cõi, thế nhưng từng đó vẫn là chưa đủ để chống lại uy lực kinh người của thanh bảo kiếm. Người của ta tắm trong máu kẻ thù, xung quanh ầm ầm những tiếng la hét đinh tai nhức óc, những điều đó lại càng làm cho ta vừa tê dại, lại vừa phấn chấn hơn bao giờ hết. Đột nhiên một mũi kiếm từ mạn sườn bên phải ta đâm tới, tiếng gió ào ào, rõ ràng là kiếm chiêu của một cao thủ phi phàm, khiến ta không khỏi thót tim, vội quay người sang chống đỡ. Đối phương chắc chắn đã biết không thể chống được bảo kiếm của ta, vì thế đã cố tình tránh va chạm, im lìm lẩn trong đám binh sĩ tiến gần, nhằm vào gân mạch ở chân ta mà chém tới. Ta nhanh chóng thúc ngựa chuyển thân nhờ đó mà tránh được đường đánh lén ác hiểm, đồng thời cũng khiến cho hấn phải lộ mặt.

Thì ra là Ca Chiến! Ta hét lên một tiếng đầy hận thù: "Ca Chiến! Thử xem hôm nay ngươi có thể rời khỏi đây được không?" Lập tức thúc chiến mã quay ngang, bảo kiếm loé sáng trong không trung, sau khi chém đứt đôi người ba tên võ sĩ Hắc Khôi liền hướng về phía yết hầu của Ca Chiến mà đâm tới. Binh sĩ Hắc Khôi bốn phía xung quanh bắt đầu chạy tan tác, khiếp

sợ đến vỡ mật. Ca Chiến không thể ngờ ta lại dũng mãnh như vậy, vội vàng giơ khiên đỡ lấy mũi kiếm, nhưng vốn dĩ hăn đã không phải đối thủ của ta, cho dù ta có hay không có bảo kiếm. Khiên vừa giơ lên, ta liền xoay tay nhanh như chớp đâm vào mạng sườn bên phải của hăn. Nhưng Ca Chiến quả không hổ danh là một kiếm thủ đệ nhất, tình cảnh bất lợi như vật hăn vẫn tìm được cách chống đỡ, dùng khiên không được hăn dùng ngựa để đối phó. Con ngựa của hăn quả là linh mã, nhanh như cắt lùi lại ba bước, tránh được mũi kiếm của ta. Ta cười lớn, tiếp tục thúc ngựa lao về phía trước, kiếm lại vung ra đâm cho Ca Chiến một nhát chí mạng, một nhát kiếm hội tụ tất cả tinh hoa kiếm thuật ta đã lĩnh hội từ trước đến giờ. Nhát kiếm này bề ngoài trông rất đơn giản, song ẩn chứa bên trong đó là một uy lực mãnh liệt vô biên, còn mạnh hơn cả thiên binh vạn mã. Ca Chiến biết không thể lùi được nữa nên đành liều mình nâng khiên lên đỡ. Quân địch bốn phía nhìn thấy một chiêu kiếm này của ta đã sợ hãi đến vỡ mật mà lui hết ra sau. Tất cả những âm thanh chém giết, tiếng ùng oàng của Lôi thần, những tiếng tên bay vun vút dần dần biến mất, trong ta lúc này chỉ còn cảm giác giữa trời và đất hoàn toàn trống rỗng. Vạn vật và con người phút chốc như tiêu biến, trước mắt ta chỉ còn lại một kẻ thù không đội trời chung, nhất cử nhất động của hăn đều không lọt qua mắt ta. "Keng! " kiếm khiên chạm nhau đình tai nhức óc. Ca Chiến lại định giơ chiêu cũ dùng khiên đỡ lấy mũi kiếm của ta, song kiếm chiêu của ta biến hoá khôn lường khiến hăn không còn biết phương hướng nào để vận sức chống đỡ. "Keng! " tấm khiên đã bị đâm thủng một lỗ. Ca Chiến đau đớn hét lên, cánh tay cầm khiên tóe máu bê bết, vội vàng thối lui. Ta lập tức xông lên, vừa đuổi theo vừa hét lớn: "Ca Chiến, năm xưa khi dùng cực hình với cha ta, ngươi có nghĩ rằng sẽ có kết cục như ngày hôm nay không?" Ánh mắt Kha Chiến lộ rõ vẻ sợ hãi, tất cả những quân sĩ trước kia từng thế nguyên sống chết với hăn giờ đã bỏ chạy hết cả, chỉ còn lại hăn một mình cô độc giữa chiến trường. Kiếm của ta lại tiếp tục xé gió đâm tới. Ca Chiến run rẩy giơ khiên lên đỡ, trong lúc nguy cấp hăn đã quên mất thanh kiếm trong tay ta là thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. "Hự! ". Ta thu kiếm lại, nhìn Ca Chiến ngồi trên lưng ngựa nét mặt lộ rõ sự kinh hãi bàng hoàng, như không tin đó là sự thật.

Thanh trường kiếm của hắn bị đứt làm đôi rơi xuống, một dòng máu tươi từ từ túa ra trên mặt. Vậy là đại thù đã báo, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy chưa thỏa, bởi dù sao Ca Chiến cũng chỉ là công cụ mà thôi, đối với ta Đại Nguyên Thủ mới là kẻ thù chính. Kỵ đoàn của Ma Nữ Quốc thấy ta diệt được Ca Chiến, sĩ khí phút chốc tăng cao, khí thế như thủy triều dâng, quân sĩ của Ca Chiến ngược lại hồn bay phách lạc, không còn tâm trí đâu mà ứng chiến. Trống trận thúc vang, Mã Nguyên dẫn đầu đội kỵ binh thứ hai lập tức thừa thắng xông lên truy kích. Bỗng bên kia cũng vang lên tiếng trống "Tùng, tùng, tùng! " Tiếng trống trận của đại quân Đại Nguyên Thủ. Hai đạo quân đông như kiến cỏ của Đại Nguyên Thủ và Quận chúa Lệ Thanh chuẩn bị lâm trận. Vậy là Quận chúa Lệ Thanh, người mà ta sợ phải đối mặt nhất đã xuất hiện. Bất luận nàng có tàn ác thế nào nhưng đối với ta nàng luôn giành một tình cảm đặc biệt, vậy mà ta lại dùng thủ đoạn để lừa dối nàng, lừa dối con tim nàng. Hai đạo quân của Hắc Quả Phụ và Ca Chiến bắt đầu rút lui. Ta hết sức lấy làm lạ, tại sao Hắc Quả Phụ lại nhanh chóng rút quân như vậy. Đội quân của ả hầu như chưa bị sút mẻ, binh lực ấy hoàn toàn có thể tiêu diệt đội kỵ binh với lực lượng chỉ còn lại chưa đầy bảy phần của ta. Hắc Quả Phụ hành động như thế há chẳng phải là đã giúp ta rất lớn rồi đó sao? Hành động của người đàn bà này thật là khó hiểu, vừa thần bí lại vừa chứa đầy sự quý quái như một con rắn độc, nếu không cẩn thận sẽ bị đớp chết ngay lập tức. Ta vốn dĩ rất muốn liệu mình đối đầu với cả bốn đạo quân, song nhìn lại thấy binh sĩ Ma Nữ Quốc đã sức cùng lực kiệt nên đã nhanh chóng đổi ý. Lúc này, những khẩu Lôi thần mới phát huy uy lực của mình, đạn bắn đến đâu là quân địch đầu rơi máu chảy đến đó. Ta phát lệnh ngừng truy kích, đứng trên bình nguyên ngoài thành nhìn trận thế. Hai vạn kỵ binh còn lại lục tục quay về. Trên Ma Nữ thành bỗng vang lên những tiếng hô vang âm trời: "Lan Đặc vạn tuế! Lan Đặc vạn tuế! " Ta đã trở thành người anh hùng trong mắt bọn họ. Những chiến binh bại trận của Hắc Khôi Đoàn đã lùi xa khỏi tầm mắt, trong lúc hỗn loạn đã có không ít kẻ tự đâm đạp lên nhau mà chết. Quân đội hai bên đã tách ra hai phía để lộ khoảng trống bao la ở giữa. Đại binh của Quận chúa Lệ Thanh chia ra hai cánh, đội quân tinh nhuệ của Đại Nguyên Thủ tiến lên trước, đứng đầu đội

hình. Trông Đại Nguyên Thủ thật oai phong lẫm liệt, binh lính Ma Nữ Quốc bắt đầu lộ rõ vẻ hoang mang lo sợ. Ta nhất định phải làm thay đổi được tâm lý chưa đánh đã thua này của binh sĩ, nếu không hôm nay Ma Nữ Quốc sẽ cầm chắc thất bại. Quận chúa Lê Thanh xuất hiện phía bên phải cánh quân, một người hầu cầm một cái lọng lớn che ở phía sau. Lúc này mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, ánh nắng soi tỏ chiến trường la liệt tử thi và máu chảy thành sông.

Mã Nguyên ra lệnh kéo hơn mười khẩu Lô Thần đặt trước trận tiền, nòng pháo hướng về phía địch, trông thật oai phong lẫm liệt. Mã Nguyên chạy đến bên ta. Không cần nói, chỉ cần nhìn vào ánh mắt cũng đủ hiểu anh ta kính trọng ta đến như thế nào. Các tướng sĩ khác cũng vậy, đều chạy đến vây quanh ta. Đại Nguyên Thủ tiến lên cách đạo quân ta chừng ba trăm thước, hét lớn: "Lan Đặc! Được lắm! Ta đã đánh giá ngươi quá thấp rồi!" Ta cười lớn đáp lại: "Còn ta thì lại đánh giá ngươi quá cao rồi, hahaha!" Đại Nguyên Thủ phẫn nộ quát lớn: "Tiểu tử không biết trời cao đất dày kia! Hôm nay ta quyết cho mi chết mà không có chỗ chôn!" Ta nhẹ nhàng đáp lại: "Câu đó phải để ta nói cho ngươi mới đúng!" Ta cố ý đối đáp ăn miếng trả miếng với hãn từng câu nhằm nâng cao chí khí, xóa bỏ sự sợ hãi trong lòng binh sĩ Ma Nữ Quốc. Đại Nguyên Thủ đột nhiên nói: "Ma Nữ đã chết, ngươi làm thế là vì cái gì nữa đây?" Câu nói của hãn làm chấn động toàn chiến trường, binh sĩ Ma Nữ Quốc xôn xao bàn tán, sự sợ hãi lại bắt đầu tăng lên. Mọi người đều cho rằng trong thời khắc quan trọng thế này mà Ma Nữ vẫn bất vô âm tín, vậy chỉ còn mỗi lý do để giải thích đó là bà đã chết rồi mà thôi. Đại Nguyên Thủ không để chậm trễ thời cơ, lập tức hét lớn ra lệnh: "Tấn công!" Thân hình to lớn hùng vĩ như ngọn núi của Đại Nguyên Thủ nhằm hướng ba người chúng ta xông tới, theo sau hãn còn ba đội kỵ binh khác, mỗi đội khoảng hai vạn binh sĩ Hắc Khôi áo giáp lấp lánh, khiên giơ cao quá đầu ngựa. Mỗi đội kỵ binh đều dàn thành ba mũi, một xông lên trước, hai lùi phía sau yểm trợ, nhất loạt lao tới. Bốn vạn bộ binh của Đại Nguyên Thủ cũng ầm ầm tiến theo đằng sau. Còn hai đạo quân của Quận chúa Lê Thanh thì vẫn án binh bất động, không biết nàng đang có ý định gì? Do ảnh hưởng lời nói vừa rồi của Đại Nguyên Thủ,

cộng với thể công mạnh như thác đổ của địch nên binh sĩ Ma Nữ Quốc ai nấy đều cảm thấy sợ hãi, mất hết nhuệ khí chiến đấu. Đại Nguyên Thủ một mình một ngựa dẫn đầu đại quân, xông lên cầu treo bằng gỗ, vượt qua cửa ải thứ nhất một cách dễ dàng. Ta gạt đầu ra hiệu cho Mã Nguyên ra lệnh thuộc hạ bắt đầu thổi tù và, khua chiêng gõ trống. Đại Nguyên Thủ vượt qua đến cửa thứ ba, tiếng của hàng vạn vó ngựa đạp lên hơn mười cây cầu gỗ, phát ra những âm thanh ồn ào đinh tai nhức óc, tất cả như đánh vào tâm khảm của tư-ớng sĩ Ma Nữ Quốc, ghê rợn như tiếng của Tử thần. Bỗng nhiên trên mặt Ma Nữ thành dậy lên những tiếng vỗ tay hoan hô: "Điện hạ vạn tuế! Điện hạ vạn tuế! " Mọi người đều quay đầu nhìn lại và dư-ờng như ngay lập tức cũng hòa cùng âm thanh đó, sĩ khí phút chốc đã được vãn hồi. Hoa Nhân trong bộ y phục Ma Nữ, toàn thân một màu trắng tuyết đang đứng trên chỗ cao nhất của tường thành, tấm áo choàng tung bay trong gió. Đại Nguyên Thủ ngẩng đầu ng-ước nhìn Ma Nữ, tự dư-ng rung mình, mã bộ dần chậm lại. Ta lạnh lùng c-ười lên một tiếng, giữ-ơng cung. "Phập", mũi tên sủ-ợt qua mặt Đại Nguyên Thủ cắm xuống đất. Ngọn lửa bùng lên thiêu cháy đội hình phía sau Đại Nguyên Thủ. Đội ngũ quân địch bắt đầu rối loạn, bị cắt làm hai khúc. Cả người và ngựa đều hoang mang cực độ, tiếng la hét kêu cứu vang vọng khắp nơi. Nhưng Đại Nguyên Thủ cùng chiến mã của hãn vẫn dừng mãnh vô song, tiếp tục xông lên phía tr-ớc. Nắm chắc thời cơ trong tay, ta liền hạ lệnh: " Lôi thần, bắn! " "Ừng, ừng, oàng, oàng...! " Hơn mười khẩu Lôi Thần đồng loạt nhả đạn, đội quân tinh nhuệ của Đế Quốc thịt nát x-ương tan. Một vài quả đạn làm mấy cây cầu bị gãy khiến cho quân địch rơi vào lửa chết hết. Đại Nguyên Thủ xông qua cửa ải thứ tư, nhằm h-ướng ta lao thẳng tới, theo sau hãn là gần ba vạn kỵ binh tinh nhuệ, ba vạn quân còn lại đã bị ngọn lửa ngăn lại phía sau. Đã đến thời khắc quyết định sinh tử, ta hét vang một tiếng rồi cũng một mình một ngựa xông lên phía tr-ớc. Binh sĩ Ma Nữ Quốc thấy ta dừng mãnh như vậy, trong lòng cũng cảm thấy phấn chấn, đồng loạt xông lên nghênh địch. Khoảng cách giữa ta và Đại Nguyên Thủ ngày càng thu hẹp. Ánh mắt của Đại Nguyên Thủ bùng lên ngọn lửa căm giận, tay cầm kiếm, hai chân không ngừng thúc chiến mã trực chỉ phía tr-ớc xông tới, bộ giáp sắt lạ

th-ường của hắc sáng loà d-ưới ánh mặt trời. Vận mệnh của Ma Nữ Quốc đang hoàn toàn nằm trong tay ta. Nếu như ta không đối phó nổi với hắc thì chỉ nội nhật trong ngày hôm nay Ma Nữ Quốc sẽ bị diệt vong. "Keng" Ta và Đại Nguyên Thủ lao vào nhau. Tình thế của ta chẳng mấy chốc trở nên hiểm nghèo. Đại Nguyên Thủ thần lực quá mức kinh người, chỉ mới đối kiếm một lần mà cánh tay ta đã tê liệt mất hết cảm giác, nếu như không phải ý chí kiên cường thì kiếm của ta đã sớm rơi xuống đất. Đại Nguyên Thủ quay đầu ngựa, trong mắt ánh lên những tia rợn người, kiếm trong tay lại phóng về phía ta. Vận mệnh của ta chỉ còn chưa đầy một nửa. Thanh kiếm của ta quả nhiên là một báu vật từ "Phế tích". Nếu như lúc này Đại Nguyên Thủ tiếp tục vung kiếm chém tới thì nhất định hắc sẽ phát hiện ra, ta ngay cả một chút sức lực để nâng kiếm lên cũng không còn, nhưng nỗi sợ hãi đã ngăn cản hắc hạ thủ với ta. Trong suốt bao năm của cuộc đời Đại Nguyên Thủ, đây là lần đầu tiên hắc đối mặt với một binh khí có thể xuyên thủng áo giáp của hắc. Ngựa chiến của Đại Nguyên Thủ phi những bước dài trên mặt đất, thân hình cao lớn trong bộ áo giáp đồ sộ, chiếc áo choàng đỏ rủ sau đuôi ngựa. Binh sĩ Ma Nữ Quốc không ai cả gan dám tiến lên phía trước, nhưng họ đã thành công trong việc cắt đuôi đoàn kỵ binh Đế quốc đằng sau. Đại Nguyên Thủ hét lớn: " Hảo tiểu tử! Kiếm của ngươi...

Cánh tay ta đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, nhưng trong thâm tâm lại vui đến phát cuồng vì đó là dấu hiệu của sự hồi phục cảm giác. Ta quát: "Cho dù nhà ngươi có đến từ đâu, thanh kiếm có xuất xứ từ nơi nào, nhưng nếu hành động của ngươi là bất nghĩa, thì thử hỏi trời đất làm sao có thể dung thứ cho ngươi làm những điều ác được?" Đại Nguyên Thủ ngửa mặt lên trời cười lớn: " Nếu như cô ta có năng lực đối phó với ta thì từ sớm đã thực hiện rồi, hà tất phải chờ đến ngày hôm nay. Thấy ngươi là người duy nhất trên thế gian này có thể tiếp ta một nhát kiếm mà sống sót, nên hôm nay sẽ để ngươi sống thêm một chút nữa. " Vừa nói xong, hắc liền quay đầu ngựa, xông thẳng lên cầu treo bắc ngang qua con sông hộ thành. Ta thầm kêu: "Có chuyện không hay! " rồi lập tức quát ngựa đuổi theo. Đại Nguyên Thủ xông vào ngay giữa trận tiền của Ma Nữ Quốc, chỉ thấy hắc thúc ngựa tới đâu là đầu rơi máu chảy tới đó, không một ai có thể cản trở

hắn dù chỉ nửa khắc. Chỉ trong nháy mắt, Đại Nguyên Thủ đã một mình một ngựa xông lên đầu cầu, đội kị binh không tiếc mạng sống liều chết ngăn lại, nhưng một khi Đại Nguyên Thủ đã vung kiếm lên thì cả người lẫn ngựa thì nhau ngã xuống, đầu người và máu tươi cứ thế loang đỏ cả mặt nước sông. Máu nóng trong người ta sôi lên sùng sục. Mặc kệ cánh tay đang đau đớn khủng khiếp, ta vẫn thúc ngựa phi lên phía trước. Đại Nguyên Thủ hét lớn một tiếng rồi thúc ngựa lên đứng ở chính giữa cầu. Quân sĩ Ma Nữ Quốc ai nấy đều sợ hãi lấy bối, lập cập thối lui. Hai đầu cầu chật ních người, tất cả đều trắng bệch kinh hãi. Đại Nguyên Thủ không hề để ý đến cung tên đang bắn vào chiếc áo giáp đao thương bất nhập mà chỉ lấy kiếm gạt những mũi tên nhằm vào con chiến mã. Ta vệt đám đông xông vội lên cầu, Hoa Nhân trên mặt thành nhìn ta lo lắng. Đại Nguyên Thủ ngửa mặt cười lớn, kiếm vung cao hết sức chém về phía nàng. Ta vội vàng hét lớn: " Hoa Nhân, tránh ra! " ánh kiếm lóe lên như tia chớp, sáng rực khoảng không giữa Đại Nguyên Thủ và Hoa Nhân. Tường thành nứt ra một vết thẳng tắp kéo về phía Hoa Nhân, về phía Ma Nữ mà nàng đang đóng giả. Hoa Nhân nghe lời ta, lui thật nhanh về phía sau, nhờ đó mà giữ được mạng sống. Nhát kiếm lướt qua bên người nàng, để lại trên bức tường phía sau một vết sâu hoắm. Đại Nguyên Thủ quay lại nhìn ta, rồi ngược lên nhìn Hoa Nhân, hai mắt long lên: "Hoa Nhân? Cô không phải là Ma Nữ, mà là Hoa Nhân! Ha... " Ta biết không thể giấu mãi được hắn, cũng may những người xung quanh đang sợ đến chết khiếp, không hiểu được cuộc đối thoại của chúng ta. Đại Nguyên Thủ vùng cười lên điên dại, Ma Nữ đến từ “Phế tích” là dị nhân duy nhất có thể khắc chế được hắn. Nếu Ma Nữ chẳng may bị chết, thử hỏi trong thiên hạ còn có người hoặc vật nào có thể khiến hắn dừng bước? Đã đến thời khắc của trận chiến quyết định thắng bại. Ta nhảy xuống ngựa, đứng trên một đầu cầu. Đại Nguyên Thủ thôi không cười, cũng nhảy khỏi ngựa, đứng sừng sững như pho thạch tượng ở chính giữa cầu. Hắn cười nham hiểm rồi rút từ yên ngựa ra một thanh kiếm khác, thanh kiếm mới này phải nặng đến mười lần các thanh kiếm bình thường, và cũng dài hơn gấp đôi. Chỉ có thần lực phi thường như Đại Nguyên Thủ mới có thể sử dụng được cây kiếm nặng nề như vậy. Hoa

Nhân và hàng ngàn binh sĩ Ma Nữ Quốc đang đứng trên tường thành chăm chú theo dõi trận đấu. Cả hai người chúng ta đều tự động dừng tay, tập trung hết sức lực cho trận chiến quyết định này. Từ xa vọng đến những âm thanh cổ vũ mãnh liệt. Những ngọn đuốc cháy rạng ngời, khói che lấp cả ánh sáng mặt trời, cả trời đất như cũng biến sắc. Đại Nguyên Thủ hai tay buông thông, tay phải hơi nhấc cao một chút để tránh cho kiếm không quệt xuống đất, từng bước từng bước tiến về phía ta. Mỗi bước hấn đi, thân cầu như rung lên, phát ra những tiếng "bụp bụp..." những tiếng bước chân như tiếng trống trận. Tất cả tâm trí, sự tập trung và tinh thần của ta đều dồn vào cơ thể của Đại Nguyên Thủ, chú ý ngay cả từng cử động nhỏ nhất của các cơ thịt trên người hấn và cả tiết tấu lẫn thời gian hấn dịch chuyển bước đi. Đại Nguyên Thủ đột nhiên gia tăng tốc độ, khí thế như ngọn núi ập về phía ta. Một ánh chớp lóe lên, kiếm của hấn đã đâm tới cổ trái của ta, thanh kiếm to nặng như vậy mà hấn xuất chiêu linh hoạt như thêu hoa dệt gấm. Ta đành phải lấy nhu chế cương, một bước lanh lẹ tiến tới, cả người lẫn kiếm đã nhập vào trong tầm tay hấn. Ta vốn dĩ được coi là một nam tử hán khôi ngô cao lớn, vậy mà Đại Nguyên Thủ vẫn còn cao hơn ta hấn một cái đầu. Một chiêu kiếm của ta đâm tới, mũi kiếm đã nhắm ngay ngực trái chỗ trái tim. Đại Nguyên Thủ không thể ngờ được rằng ta lại thi triển chiêu thức cùng dồn cả hai vào chỗ chết như vậy, vội lui về sau, thừa thế chém ngang cổ ta. Đại Nguyên Thủ lấy việc chém đầu người khác để lưu danh, dường như đó là một sở thích đặc biệt của hấn. Trong Hoàng cung Nhật Xuất Thành có một cung điện treo rất nhiều đầu người, đó đều là những chiến lợi phẩm hấn thu được khi đánh nhau với kẻ địch, thế nhưng hôm nay ta quyết không để cho hấn đạt được mục đích. Với đòn nhập nội bất ngờ này, ta đã chiếm được thế chủ động, khiến cho hấn phải cẩn trọng thối lui. Ta không cho hấn lùi xa, luôn theo sát hấn như hình với bóng, tìm cách đánh về bên trái của hấn, đó chính là góc chết mà kiếm của hấn không thể ứng phó kịp. Đại Nguyên Thủ nổi giận hét lớn, tay trái nắm lại, nghiêng người tung ra một quyền. Ta nhanh chóng xoay mũi kiếm ra ngoài, dùng một chiêu thức ảo diệu vừa vặn tránh được thiết quyền rất xứng với danh xưng của Đại Nguyên Thủ. Khi quả đấm của hấn trượt vào khoảng không

cũng là lúc ta xoay lưng, dùng bảo kiếm vẽ lên một đường cong tuyệt diệu, nhằm hướng thiết quyền hãn đang thu về mà đâm tới. Ma Nữ Bảo kiếm như gió gào sấm giạt, phút chốc đã tới ngay trước mặt Đại Nguyên Thủ. Đường như hãn không thể ngờ được rằng kiếm thuật của ta lại đạt tới cảnh giới tinh diệu như vậy, nhưng nếu luận về kiếm thuật thì trình độ của hãn cũng ngang ngửa với phụ thân ta và Kì Bắc, hơn nữa lại có được bộ áo giáp đao thương bất nhập, nên dù đang ở vào tình thế nguy cấp hãn vẫn không hề nao núng, nghiêng đầu tránh được một chiêu của ta, ngón tay trái duỗi ra kẹp chặt mũi bảo kiếm, đồng thời trọng kiếm bên tay phải nhằm vào sườn ta đâm tới. Một chút ưu thế phút chốc đã biến mất. Ta bật cười lớn, tay trái thu về, tay phải đưa lên, tung ra những kiếm chiêu hết sức linh hoạt và ảo diệu, lưỡi kiếm đã nhập được vào bên trong lưới kiếm Đại Nguyên Thủ, đâm ngay trúng yết hầu của hãn. Đại Nguyên Thủ hét lên một tiếng lạnh cả sống lưng, không lùi mà tiến, trọng kiếm vung lên đâm vào mặt ngoài bảo kiếm của ta. Rõ ràng hãn đã có chút do dự khi xuất kiếm, không dám va chạm vào thanh bảo kiếm, cần phải triệt để lợi dụng điểm yếu này. Ta nhanh chóng lùi nửa bước, kiếm chiêu di chuyển linh hoạt kèm chặt cánh tay cầm trọng kiếm của hãn. Nếu như hãn biết được cánh tay ta đang bị đau thì sẽ không chút do dự mà đổi kiếm với ta, tuyệt đối không thể để hãn biết hư thực này. Cuối cùng thì hai thanh kiếm cũng chạm vào nhau, ta đã không còn đường nào lui nữa. Đúng vào lúc then chốt ấy, Đại Nguyên Thủ bỗng nhiên lùi lại. Ta thừa thế xông lên không cho hãn kịp trở tay, liên tục vung kiếm đánh tới, từng chiêu từng chiêu cứ thế xuất ra, thế tiến công như bài sơn đảo hải. Đại Nguyên Thủ đang trong tình cảnh bất lợi không dám giơ kiếm đỡ thẳng, chỉ dùng những thủ pháp khéo léo tài tình tránh né và hoá giải những chiêu thức của ta. “Keng, keng, choang, choang...” Chỉ trong có chớp mắt mà bảo kiếm của ta và trọng kiếm của hãn đã chạm nhau hơn một trăm lần. Nghĩ đến những oan hồn vô tội đã chết dưới tay Đại Nguyên Thủ, nghĩ đến cha mẹ mình bị sát hại, nghĩ đến Tây Kỳ người con gái mà ta yêu thương sâu sắc, nghĩ đến Ma Nữ và Kì Bắc đáng kính, lòng ta ngùn ngụt trào dâng nổi căm thù. Trên cầu như đang diễn ra trận chiến của hàng trăm con người đang chém giết lẫn nhau. Binh sĩ trong ngoài thành

ầm ầm hò reo cổ vũ. Khi ta xuất ra chiêu kiếm thứ một trăm lẻ bảy, Đại Nguyên Thủ bỗng vội vàng thối lui, lùi sát đến con chiến mã của hã. Con ngựa giật mình chồm mạnh hai chân trước, hí lên một tiếng dài. “Ầm” một tiếng, hai vó ngựa hạ xuống đập đúng lên sống lưng của hã. Đại Nguyên Thủ loạng choạng ngã xuống, đây quả là thời cơ ngàn năm có một. Trong phút chốc, tất cả mọi ý nghĩ đều thoát li khỏi đầu ta, trước mắt ta chỉ còn vùng ngực đang mở toang của Đại Nguyên Thủ. Bảo kiếm như ánh chớp đâm tới, gió kêu gào, sấm rền vang, một chiêu này ta đã xuất ra với toàn bộ sức lực. Phụ thân từ nhỏ đã rèn luyện nghiêm khắc, lại có thêm sự chỉ dạy hết lòng của Kì Bắc, đó là những ngày tháng ta đã thu được rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Bây giờ chính là thời khắc để ta thể hiện điều đó. Ta vẫn còn nhớ cha ta đã từng nói với ta: “Con bẩm sinh đã là một kiếm thủ, một ngày nào đó con nhất định sẽ vượt lên những kiếm thủ khác. Con vừa có sự lãnh đạm vô tình cần có của một kiếm khách, lại vừa có sự tập trung cao độ và khí chất hơn người, những điều này sẽ làm con trở thành đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ.” Đại Nguyên Thủ không hổ danh là một đại cao thủ, tình thế nguy ngập như vậy vẫn bình tĩnh nghiêng người cố tránh mũi kiếm. Nhưng tất cả đều đã quá muộn, bảo kiếm đã đâm tới vùng áo giáp trước ngực hã. Một tiếng “sột” vang lên, bảo kiếm đã xuyên qua cơ thể của Đại Nguyên Thủ. Trời đất như ngừng lại. Đại Nguyên Thủ đau đớn hét lên kinh thiên động địa, hã thật không tin thanh kiếm của ta lại có thể xuyên qua tấm áo giáp đao thương bất nhập vô địch thiên hạ của hã. Lưỡi kiếm lại xuyên sâu thêm vài thốn. Thân kiếm chạm vào áp giáp vang lên những tiếng ken két đinh tai nhức óc, tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc. Đột nhiên lưỡi kiếm không đâm sâu thêm được nữa. Tay trái của Đại Nguyên Thủ đã nắm chặt lấy lưỡi kiếm, hã dùng hết sức bình sinh hét lên một tiếng long trời lở đất, chẳng khác tiếng gầm của con mãnh thú đang bị trọng thương. Một cú đâm cường mãnh như vậy, bỗng chốc lại gặp trở ngại khiến cho ta không thể giữ được lợi thế, vùng ngực bất giác lộ ra, lập tức bị trúng một quyền của Đại Nguyên Thủ. Ta hộc ra một ngụm máu tươi, bắn đầy lên kiếm và áo giáp của hã. Cảnh vật dường như tĩnh lại, không ai biết trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó đã xảy ra chuyện gì. “Keng!” Thanh kiếm bên

tay phải của Đại Nguyên Thủ rơi xuống. Đại Nguyên Thủ lại gào lên một tiếng điên cuồng, rút thanh bảo kiếm đang cắm trong ngực ra. Một dòng máu tươi phụt thẳng vào mặt, theo bản năng ta nghiêng người tránh né, hần thuận thế cầm mũi thanh bảo kiếm hất ta văng qua đầu về phía sát cổng thành. Binh sĩ hai bên liền ập đến xem xét tình hình. Đại Nguyên Thủ cười lên điên dại: “Ta sẽ quay lại! ” Vừa nói xong, liền nhảy xuống sông bơi đi. Một tiếng “âm” vang lên, ta ngã gục trên mặt cầu, binh sĩ Ma Nữ Quốc tiến tới dìu ta về. Ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một dòng nước máu dần dần khuất xa. Đại Nguyên Thủ đã trốn thoát thành công, chỉ cần giữ được tốc độ này là hẳn có thể tới được bờ bên kia, nhưng dầu hẳn có không trốn chạy thì ngoài ta ra, ai có thể làm hẳn bị thương được nữa đây! Từ xa vọng lại tiếng trống báo hiệu rút quân, thì ra đó là hiệu lệnh của Đại quân Lê Thanh Quận chúa từ này đến giờ vẫn án binh bất động. Nước Ma nữ cuối cùng đã chiến thắng trận này. Rốt cuộc, Di vật từ Phế tích đó là gì? Ta liệu có thể tìm ra nó hay không? Công chúa đã trốn đi đâu? Hắc Quả Phụ kia tại sao lại giúp đỡ ta? Cuộc chiến tranh giữa Ma Nữ Quốc và Đế Quốc sẽ tiếp tục ra sao? Liệu trên thế gian này còn có những sự vật thần bí nào nữa? Tất cả những điều phải biết đó so với thời điểm hiện tại dường như chẳng có một sợi dây liên hệ nào. Trước mắt ta chỉ là chiến thắng quan trọng trước Đại Nguyên Thủ. Ta đã mất đi cảm giác cầm nắm, hai chân mềm nhũn, chỉ chực ngã về phía sau. Hoa Nhân chạy lại ôm ta vào lòng. Mã Nguyên, Bạch Đan đều vây quanh bên ta, ai nấy đều nở nụ cười vui vẻ mãn nguyện. Ngẩng đầu lên nhìn, ta chỉ thấy những giọt nước mắt sung sướng đang lăn trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Nhân.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 2

Chương 10: Ái Hận Giao Triền

Chương 11: Quang Âm Khổ Đoản

Chương 12: Thiểm Linh Chiến Sĩ

Chương 13: Phù Dung Trưởng Noãn

Chương 14: Vĩnh Kết Vi Minh

Chương 15: Hữu Mỹ Giai Hành

Chương 16: Thấm Dạ Lai Khách

Chương 17: Thiêu Chiến Dạ Lang

Chương 18: Lực Vãn Cuồng Lan

Chương 19: Phong Danh Liên Vân

Chương 20: Đại Mạc Chi Hành

Chương 21: Hoàng Sa Dục Huyết

Chương 22: Tịnh Thổ Chi Đông

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Ái Hận Giao Triền

Cơ thể hoàn mỹ của ma nữ được liệm trong bộ trường bào trắng, đặt trên một giường bạch ngọc, da nàng trắng như tuyết, áo trắng như tuyết, giường ngọc trắng như tuyết, đúng như màu sắc được nàng ưa thích nhất lúc còn sống.

Trong đại điện ở dưới Ma Nữ Hồ, đang lan tỏa mùi thơm của hoa Bách Hợp, khi ta gặp Ma Nữ lần đầu, nàng muốn ta gọi nàng là Hoa Bách Hợp. Nếu không phải lồng ngực nàng đã hoàn toàn ngừng đập, thì hình dáng nàng như một nữ thần xinh đẹp chìm đắm vào giấc ngủ ngàn thu. Mặc dù bị Đại Nguyên Thủ ám toán đã hai mươi tám ngày, cơ thể Ma Nữ không có chút dấu hiệu nào mục rữa, nhưng thực sự nàng đã chết rồi. Một cảm giác đau buồn không kèm chế nổi dâng trào lên trong lòng ta.

Bản sao của sáu cuốn đầu và bản gốc của sáu cuốn sau của Trí Tuệ Điển để trên giường ngọc, 12 cuốn Trí Tuệ Điển này cùng với Ma Nữ đều xuất phát từ Phế Tích thần bí và đã làm thay đổi cả nền văn minh trên trái đất, đã trở thành vật bồi tá cho nàng.

Kể cả thanh Ma Nữ Nhận trên lưng ta cũng là một dị vật đến từ Phế Tích kỳ ảo.

“Xoảng” Ma Nữ Nhận thoát khỏi vỏ, bảo nhận chớp sáng, lấp lánh ánh thép xanh biếc trên thi thể của Ma Nữ, như muốn uống máu Đại Nguyên Thủ để trả thù. Ta ngược mặt lên trời thề “Bách Hợp, đích thân ta sẽ giết Đại Nguyên Thủ để tế vong hồn nàng”

“Đinh đong” tiếng đồng chung vang lên bên ngoài, vang vọng vào trong đại điện, đã đến giờ khởi hành, ta tra nhận vào vỏ, quay đầu đi ra khỏi điện.

Ngoài đại điện là một thạch cấp lớn, mỗi bậc thạch cấp có một thiếu nữ áo trắng xinh đẹp, tay cầm một ngọn đèn mờ dề chiếu sáng con đường ta đi, nét mặt họ không dấu nổi đau thương, hai hàng lệ dài rơi thành giọt, ướt đầm gương mặt. Trục quay từ từ hạ cửa điện xuống, đồng thời khép lại một cuộc tao ngộ tuyệt đẹp trong đời ta, một giấc mộng ngắn ngủi nhưng vô cùng rung động lòng người.

Ta ngẩng cao đầu, nhắm mắt để kiềm chế nỗi bi thương đang trỗi dậy trong lòng, những hình ảnh buổi đầu gặp Ma Nữ như vẫn còn nguyên đấy, hai người phụ nữ mà ta yêu nhất là Tây Kỳ và Ma Nữ lần lượt đã chết. Bạch vân thương cầu, thế sự vô thường chỉ thêm đau khổ cho những người vẫn kiên trì mà sống.

Sinh ly tử biệt!

Thở dài một tiếng, gắng hết sức để khỏi ngoảnh mặt lại, sải bước dài đi tiếp. Khi ta đi qua một trăm bậc thạch cấp, các thiếu nữ sau lưng bật khóc tức tưởi không thành tiếng.

Ma Nữ, nàng hãy an nghỉ, vì hòa bình của đại địa, dù có trăm sông ngàn núi, ta cũng truy sát Đại Nguyên Thủ và tìm kiếm cho được Phế Tích thần bí trong truyền thuyết đó.

Khi ta ra đến ngoài cửa, Hoa Nhân và các đại tướng của Ma Nữ Quốc đang ngồi trên ngựa, chờ trước thần điện của Ma Nữ, bầu trời đầy sao, the lương quạnh vắng.

Một tuần mã trắng muốt, không pha lẫn bất kỳ màu nào khác, được một chiến sỹ cầm cương, hiên ngang đứng trước chúng nhân.

Chính là Phi Tuyết mà Ma Nữ vẫn cười lúc sinh tiền, luôn luôn ở bên cạnh nàng những lúc ra quân.

Ta tiến tới, vỗ nhẹ vào bờm Phi Tuyết.

Phi Tuyết phấn chấn nghiêng đầu nhìn ta, dường như biết rõ ta đã trở thành tâm chủ nhân của nó.

Ta ngược mặt, bắt gặp ánh mắt mê hồn của Hoa Nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, trong giây lát đã truyền tải không biết bao nhiêu cảm xúc triền miên không dứt.

Ta im lặng nháy lên mình ngựa.

Phi Tuyết lập tức cất vó, hướng lên trời hí dài.

Ta thúc Phi Tuyết phóng lên dẫn đầu, băng qua một cây cầu lớn bắc qua Ma Nữ Hồ.

Hoa Nhân cùng các tướng lĩnh lên ngựa theo sau.

Một tiếng súng nổ vang như sấm sét, cả trời đất như ngập tràn sát khí.

Các chiến sỹ cầm đuốc cháy rừng rực đứng hai bên thành cầu, giống như con rồng lửa quấy mình trong vũ trụ. Ma Nữ Hồ phản chiếu ánh đuốc trần gian cùng với tinh tú trên trời, soi đường cho mười kỵ sỹ giục ngựa vượt qua cầu. Dẫn đầu đoàn quân, ta trực chỉ đến cổng thành, nơi dân chúng đang đứng dày đặc hai bên đường, nói lời tống biệt.

Tiếng hoan hô ào ào như sóng triều dâng, vang dậy trời đất. “Lan Đặc vạn tuế, Ma Nữ Quốc vạn tuế”.

Trong tiếng hoan hô tràn đầy nhiệt huyết của chúng nhân, hơn mười kỵ sỹ phóng qua cầu treo, ra khỏi cổng thành, trải qua hơn hai mươi ngày máu chảy tràn ngập cả con sông hộ thành, ta đắm mình trong cảnh bình nguyên mệnh mang vô tận.

Trong bóng đêm, hai vạn chiến sỹ ở ngoài thành đã lên ngựa, dàn thành đội ngũ theo sau, tất cả hướng về đại thảo nguyên, nằm giữa Ma Nữ Quốc và Vọng Nguyệt Thành.

Quay đầu nhìn lại, trên tường thành những ánh đèn giăng giăng chớp sáng, tạo thành một cảm giác huyền ảo như trong mơ.

Hai vạn kỵ binh thúc ngựa phóng về phía trước, giống như một đám mây lao vào đại địa thê mê, vô cùng vô tận, đã ba giờ trôi qua trên vó ngựa sau khi ta phát xuất mệnh lệnh, hai vạn chiến sỹ Ma Nữ Quốc tạm thời dừng lại, dàn quân, bố thành trận thế có thể ứng phó với mọi hiểm nguy. Các chiến sỹ được huấn luyện cực tốt, ngoài tiếng ngựa hí, ta không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào khác nữa.

Những điểm tinh quang lấp lánh trong màn đêm hắc ám.

Quân đội của Đế Quốc đã đóng ở phía trước.

Hai đạo quân đứng đối diện nhau dưới một bầu không khí trầm trọng, đông đặc khiến cho người ta hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. “Phì Quân Sư” Mã Nguyên và Hoa Nhân thúc ngựa đến hai bên cạnh ta.

Ta căng mắt quan sát thế trận địch, tại khoảng cách xa thế này, ta không thể tìm ra Lê Thanh quận chúa trong đám binh mã.

Mã Nguyên hạ giọng nói: “Lan Đặc công tử, Lê Thanh yêu phụ quả nhiên giữ lời hứa, đem theo hai vạn “Hắc Khôi chiến sĩ” đến phó ước.”

Hoa Nhân hô khẽ: “Có người đến.”

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, từ trong địch trận, một kỵ sĩ phi đến.

Khi còn chừng trăm bộ thì dừng lại, hô lớn: “Lan Đặc công tử, Quận Chúa đợi ngài đã lâu.”

Mã Nguyên hỏi: “Lê Thanh Quận Chúa ở đâu?”

Kỵ sĩ tịnh không hồi đáp, thối ngựa lại mấy bước, rút tù và ra, thổi một hồi dài. “Tuu...Tuuu.... Tuuuuuu.....”

Tiếng tù và xé toạt không gian, hoang lương và bi tráng.

Âm vang trầm trầm.

Ánh lửa hồng bùng lên trong địch trận, hai vạn Hắc Khôi chiến sĩ đồng thời châm đuốc, hỏa quang rực chiếu tận trời cao, cả bình nguyên hắc ám giờ đã nhuộm màu huyết hồng.

Kế tiếp, hai hàng tiền đội Hắc Khôi chiến sĩ phân khai thành hai bên tả hữu, các hàng khác lui ngựa về phía sau, để lộ một lều trại rực sắc hồng nằm chính giữa vùng đất trống.

Kỵ sĩ đó thu tù và lại, cười nói: “Lan Đặc công tử, Quận Chúa đang chờ đại giá ở bên trong.” Rồi quay ngựa thoái lui về cánh quân bên trái.

Mã Nguyên nhíu mày: “Lê Thanh tính giở trò yêu quý gì đây?”

Hoa Nhân định nói, nhưng ta đưa tay cản lại.

Trên thảo nguyên, gió ù ù thổi, nhưng trong lều thấp thoáng có ánh đèn lửa, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp hơn nhiều, giả như ta kiên quyết không vào, như vậy sẽ chứng về mặt tâm lý cũng như khí thế, trận này bọn ta đã bị đánh bại.

Ta trầm giọng: “Các người cứ yên tâm đợi ta quay lại, cho dù có Đại Nguyên Thủ ở trong đó, ta vẫn tự tin có thể rút lui an toàn.”

Vỗ lên Phi Tuyết, phi về phía trước.

Lều trưởng lớn dần và hiện ra trước mắt, quân đội Đế Quốc vẫn từ từ triệt thoái, chứng tỏ là Lệ Thanh đang biểu hiện thành ý.

Ta xuống ngựa, bước vào trong lều.

Lệ Thanh Quận Chúa nằm nghiêng trên nệm, quay mặt vào trong với bộ trường bào màu hồng phấn. Dưới ánh hồng của các ngọn “Dương Du Đăng” ở bốn góc lều tỏa chiếu, phôi bày một sắc hồng mơn mớn, hòa với hương trầm tràn ngập, xuân ý chứa chan.

Ta nhớ lại lần đầu gặp Lệ Thanh Quận Chúa ở Trí Tuệ Cung, nàng cũng bận trang phục này.

Mùi hương tràn ngập vào khứu giác ta, mái tóc dài của nàng xõa xuống lưng, óng ánh dưới ánh đèn, như đóa danh hoa đang mãn khai trong thời kỳ thanh xuân tươi tắn nhất.

Ta đứng yên, tấm rèm cửa hạ xuống, bên ngoài kiếm bạt cung giương, bên trong lại sống dậy cả trời hồi ức ôn nhu tươi đẹp.

Lệ Thanh than khẽ: “Lan Đặc, Lan Đặc chàng lừa gạt thiếp, làm thiếp khổ quá đi thôi.”

Ta ôn nhu đáp: “Nàng quay lại cho ta ngắm nhìn đi.”

Lệ Thanh Quận Chúa chậm chậm quay lại, mái tóc dài nhẹ nhàng rủ xuống. Ta lại được chiêm ngưỡng gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt mê hồn, nụ cười kiều mỹ chứa đầy ai oán. Không một nét gì cho thấy đây là một quận chúa độc ác đang nắm đại quyền sinh sát ở Đế Quốc cả.

Lệ Thanh nhìn chăm chú vào gương mặt thật của ta: “Gương mặt anh tuấn này mới hợp với chàng, Đại Kiếm Sư ạ.”

Trước kia, mỗi lần gặp Quận Chúa, ta đều mang gương mặt của Thần Lực Vương, cho đến lúc này là lần đầu tiên ta để cho nàng thấy gương mặt thật của mình.

Danh hiệu Đại Kiếm Thủ dùng để tôn xưng cho kiếm thủ cao minh nhất ở Đế Quốc, trước kia là dành cho cha ta. Nhưng kể từ khi ông đoạn giao với Kỳ Bắc, thì còn rất ít người xưng hô như vậy nữa. Danh hiệu đó trước kia do chính Đại Nguyên Thủ ban tặng, bây giờ chính miệng Lệ Thanh

Quận Chúa đặt cho ta, có thể suy ra là nàng Quận Chúa này có dã tâm muốn thay thế Đại Nguyên Thủ.

Lệ Thanh đến trước mặt ta, gần như dán sát vào người ta, nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc, chúng ta kết hôn đi! Cả thiên hạ sẽ là vật trong túi của hai ta.”

Ta không tự chủ được, đưa cả hai tay nâng gương mặt xinh xắn, mịn màng của nàng lên, dáng điệu mê người, nhất là khi người con gái đó lại có quan hệ thể xác với mình, ánh mắt lấp lánh một cảm giác cuồng nhiệt cùng với tư thế mời gọi dụ hoặc.

Ta lắc đầu: “Lệ Thanh, nàng có biết không, ta đối với danh lợi cùng quyền lực đều không có một chút hứng thú, sinh mệnh đâu có đáng hy sinh vì những thứ hư huyền như vậy chứ?”

Đôi tay ngọc mềm mại của Lệ Thanh như rắn trườn lên, vít đầu ta xuống, kề tai thủ thi: ” Hôn thiệp đi.”

Ta cúi đầu xuống, hôn mạnh lên môi của nàng, trời đất quay cuồng điên đảo, thân thể nồng nhiệt của nàng cọ sát, run rẩy trong vòng tay ta.

Ta cảm thấy trong thân thể nàng tình ý đang cuộn cuộn dâng trào.

Môi rời môi.

Lệ Thanh thở gấp: “Chàng có yêu thiệp không?”

Ta xoa nhẹ lên bờ môi nàng, nói: “Hôm nay ta đến đây để đàm phán với nàng về vận mệnh của Đế Quốc cùng với Ma Nữ Quốc.”

Trong mắt của Lệ Thanh ánh lên nét ai oán, nàng rời khỏi vòng tay ta, về lại chỗ cũ, quay mặt vào trong, nói: “Lan Đặc, chàng có phải là người lãnh khốc vô tình không?”

Ta chột ngẩn người.

Thực ra ta là một người như thế nào?

Khi rút kiếm ra khỏi vỏ, ta đích thực là một kiếm thủ đáng sợ, lãnh huyết vô tình. Nhưng khi kiểm tra vào vỏ, ta lại là người đa tình đa cảm, nếu không phải là người như thế thì ta đã không bị đoạn tình cảm làm cho khó xử. Tỷ như đối diện với dâm phụ lang độc nổi tiếng này, ta chỉ thấy được mặt tốt đẹp của nàng, cho dù Lệ Thanh có ngàn điều không phải thì ta vẫn đối xử với nàng với tất cả chân tình.

Tiếng sột soạt của y phục được trút bỏ, trường bào trên người Lệ Thanh như một áng mây rơi xuống, những đường nét mỹ miều lại hiện ra trước mắt sau ba mươi ngày không gặp. Dưới ánh đèn, cơ thể của nàng lung linh theo từng cử động, ta bắt đầu thở gấp.

Lệ Thanh Quận Chúa ai oán: “Không biết ngày mai chàng với thiếp có kết thành phu thê rằng long đầu bạc hay trở thành hai kẻ đại thù không đội trời chung, nhưng trước khi ngày mai đến, hai ta hãy cố yêu nhau hết mình đi, Thần Lực Vương của thiếp.”

Nghe nàng gọi Thần Lực Vương, tim ta chợt mềm hẳn đi.

Lệ Thanh quay người lại, nét quyến rũ mời gọi của nàng hiện ra, sẵn sàng phụng hiến.

Lỗ hổng của nàng thật mảnh mai và yếu điệu, không còn vẻ cứng rắn thường nhật, làm thâm tâm ta bị kích động, sự cảnh giác lúc mới gặp nàng giờ đã giảm bớt.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, làm người đối diện phải nao lòng, nhưng trong thần sắc của nàng vẫn có nét cương quyết.

Bên ngoài trướng gió ù ù thổi, hòa với tiếng ngựa hí quân reo.

Nàng nhẹ nhàng bước đến, cưỡi chiến giáp của ta như một người vợ hiền, ân cần và tỉ mỉ. Trong khoảnh khắc, bên trong trướng dục tình đã lên cao điểm, như cỏ khô đã bén lửa, không thể không cháy. Lệ Thanh Quận Chúa tận tình dâng hiến, rên rỉ không ngớt bên dưới thân thể ta. Nàng kề tai ta nói nhỏ: “Lan Đặc, chúng ta mãi mãi ở bên nhau nhé.”

Ta ngừng lại, ngẩng đầu lên khỏi bờ vai trần của nàng: “Nàng có thể từ bỏ tất cả những gì nàng đang có hay không?”

Ánh mắt của Lệ Thanh đang từ mê man chợt sáng lên: “Quyền lực và danh vọng đối với thiếp tự nhiên như hơi thở, nếu từ bỏ nó rồi, thì thiếp còn gì vui để sống.”

Nàng lại nói tiếp: “Chàng bảo thiếp hy sinh tất cả vì chàng, thế chàng có thể vì thiếp mà buông bỏ tất cả hay không?”

Đây chính là nút thắt khó gỡ. Tự nhiên là ta không thể tìm được lời nào để đáp lại.

Ánh mắt của Lê Thanh lại sáng lên, nàng bình tĩnh nói: “Dù sao đi nữa, thiếp cũng phải cảm ơn chàng, nhất kiếm mà chàng đã đâm vào nội thể Đại Nguyên Thủ, đã phá tan thần thoại là không ai có thể gây thương vong cho hãn được.”

Ta hạ giọng: “Nàng phản bội Đế Quốc, nếu Đại Nguyên Thủ quay về thì sao.”

Lê Thanh cười nhạt: “Đế Quốc đã không còn là Đế Quốc nữa, Đại Nguyên Thủ thụ thương tẩu thoát, Đế Quốc giờ chia năm xẻ bảy, các thế lực địa phương cát cứ xưng hùng xưng bá, nhưng không có thế lực nào có quân đội hoàn chỉnh như của thiếp, nếu chàng bằng lòng tương trợ, thiếp hy vọng trong thời gian ngắn sẽ thống nhất Đế Quốc.”

Ta nói: “Nàng chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Ánh mắt Lê Thanh lóe lên một thoáng khiếp sợ, thở ra một lúc, rồi nói: “Thiếp cũng không biết nữa, nhưng không ai lại cam tâm tình nguyện chịu sự cai trị dâm uy của hãn một lần nữa. Lần này, về mặt tâm lý, hãn đã bị một đả kích rất lớn, về mặt thể xác, hãn đã bị trọng thương. Nếu hãn lại xuất hiện, thiếp sẽ không từ một thủ đoạn nào để đưa hãn vào chỗ chết, chàng đã chứng minh một sự thật là hãn cũng có thể bị đánh trọng thương, phải không, Đại Kiếm Sư.”

Ta hỏi: “Giả sử ta không đứng về phía nàng, thì nàng đối xử với ta như thế nào?”

Lê Thanh Quận Chúa lạnh lùng: “Cho dù về sau thiếp có thể bị dày vò, đau khổ vì nhung nhớ chàng, nhưng thiếp vẫn phải giết chàng.”

Sắc mặt ta vẫn không đổi: “Nàng định đối xử về di thể của ta như thế nào?”

Trong mắt của Lê Thanh ánh lên một thoáng bi thương, làm ta thấy rằng, tuy đầy dã tâm, nhưng nàng cũng không hoàn toàn là người đàn bà máu lạnh.

Chỉ nghe Lê Thanh nói: “Thiếp sẽ xây cho chàng một lăng tẩm đẹp nhất, mỗi tháng thiếp sẽ ngủ một ngày cạnh lăng tẩm của chàng, để chàng bớt tịch mịch.”

Hai chúng ta vẫn đang ở trạng thái nam hoan nữ ái, nhưng toàn bàn chuyện tử vong cùng với mưu sát.

Ta cười lớn: “Nếu tất cả đã theo đúng kế hoạch, tại sao nàng lại không dùng ngón tay út chứa độc được rạch lên người ta, đưa nó vào trong huyết quản.”

Lệ Thanh Quận Chúa run bắn người: “Chàng đã biết?”

Ta trầm giọng: “Từ lúc ba tuổi biết chuyện đến giờ, phụ thân ta đã dạy ta cách phân biệt tất cả các loại độc được, chỉ cần dùng mũi ngửi, ta cũng nhận ra ngay. Đặc biệt là nàng cố tình đốt trầm hương quá nồng để át đi mùi thuốc độc khiến ta sinh nghi.”

Lệ Thanh Quận Chúa lại ôm chầm lấy ta, ngón út trái vẫn ấn ngay trên động mạch cổ, ôn nhu nói: “Trên móng tay thiếp có bôi loại thuốc do Vu Sư chế tạo, tên là “Huyết Tặc”, là một loại độc được cực kỳ lợi hại, chàng nghĩ chàng có thể chịu nổi sao?”

Ta cười nhạt: “Ta từng cố tình lừa gạt nàng, nhưng lần này ta lại tạo cho nàng một cơ hội để giết ta, như vậy là hòa, không ai nợ ai.”

Lệ Thanh ngạc nhiên: “Lúc thì chàng giao hoạt như một con hồ ly, lúc thì chàng lại để tình cảm lấp chiếm như một thằng khờ, nhưng thiếp không thể nào kèm chế mình để không yêu chàng được, chỉ có thể giết chàng, thiếp mới có thể giải thoát mình khỏi lời nguyền mà thôi.”

Ta dụng lực nhấn xuống một cách mạnh mẽ, Lệ Thanh run lên bần bật, cặp mắt đẹp ánh lên sự thỏa mãn tình dục cao độ, nhưng ngón út trái vẫn đặt lên động mạch cổ.

Ta vẫn tiếp tục các động tác dữ dội hơn, vừa làm vừa thở gấp: “Nàng hạ thủ đi.”

Lệ Thanh quận chúa rên rỉ: “Lan Đặc ơi, thiếp sẽ sinh cho chàng một hài tử, nó sẽ kế thừa huyết thống ưu tú nhất của đại địa, chàng có thể yên tâm an nghỉ rồi.”

Ta cười: “Nhưng nàng làm sao nói với nó rằng, chính cha của nó chết trên tay mẹ nó.”

Bọn ta cùng lúc đạt đến khoái cảm.

Ta nằm phục lên người nàng, cảm thấy ngón tay của nàng vẫn giữ sát trên cổ, chưa bao giờ cái chết lại cận kề bên ta như lúc này, ta nhớ đến Tây Kỳ và Ma Nữ, không biết sau khi chết, chúng ta có gặp lại nhau không, còn Hoa Nhân nữa.

Lệ Thanh nhắm mắt, thanh âm nhỏ như một đường tơ: “Lan Đặc ơi, chàng không sợ chết hay sao?”

Ta kiên định trả lời: “Khi cái chết đến gần, không ai có thể từ chối được, đó là số phận bất khả kháng, nhưng cho dù có chết, ta cũng muốn chết như một dũng sĩ, nhưng mà nàng sẽ không giết ta, bởi vì nàng không phải là người đàn bà ngu xuẩn.”

Mắt Lệ Thanh mở to, ánh mắt cực kỳ sắc bén, lạnh lùng nói: “Lan Đặc, chàng đánh giá bản thân hơi cao đó.”

Ta nhẹ nhàng: “Nếu ta chết đi, ai có khả năng đối phó Đại Nguyên Thủ?”

Lệ Thanh cười nhẹ: “Nếu chàng chết rồi, thiếp sẽ có được thanh bảo kiếm không gì không đâm thủng của chàng, thủ hạ của thiếp tuy kiếm thuật không bằng chàng, nhưng cao thủ đông như mây, để đối phó với một mình Đại Nguyên Thủ đơn thân cô thế chắc cũng có cách, huống gì hãn lại thọt trọng thương, chạy đi đâu cho thoát.”

Vừa nói, ánh mắt của Lệ Thanh càng lúc càng lạnh lùng hơn, ta biết rằng chỉ cần nói sai một câu, lập tức sẽ trúng độc mà chết. Sự thật, chỉ khi Lệ Thanh đưa ngón tay đến gần cổ, ta mới phát hiện âm mưu của nàng, cách nói lúc này chẳng qua là đòn tâm lý chiến, giúp cho ta không bị nàng áp đảo về mặt khí thế.

Ta thở ra: “Nàng đã phạm một số sai lầm rồi, thứ nhất là thương tích của Đại Nguyên Thủ không nghiêm trọng như nàng nghĩ, mũi Ma Nữ Nhận chỉ đâm vào nội thể hãn có hai thốn mà thôi, không có làm thương tổn đến tim của hãn.”

Mà đó cũng là sự thật.

Mắt Lệ Thanh Quận Chúa thần quang sáng rực: “Nhưng lúc bơi lội để tẩu thoát, hãn mất rất nhiều máu.”

Ta tiếp lời: “Hãn khỏe gấp trăm người bình thường.”

Lệ Thanh Quận Chúa nhíu mày: “Nếu vết thương không nặng, tại sao hẳn lại không trở về để chỉnh lý lại quân đội?”

Ta nói ngay: “Trước tiên, hẳn thấy nàng và Hắc Quả Phụ đều muốn tạo phản, nên hẳn muốn chờ đến thời cơ tốt nhất, rồi mới ra tay thu thập các người. Điều quan trọng nhất là hẳn vẫn còn sợ ta, nói một cách chính xác hơn, hẳn đang sợ cái mà ta đang đại diện, đó chính là “Dị Vật” tại Phế Tích thần bí.”

Ánh mắt Lệ Thanh Quận Chúa lộ rõ nét sợ hãi đối với Đại Nguyên Thủ, không có ai hiểu rõ thủ đoạn tàn ác của Đại Nguyên Thủ đối với kẻ làm phản hơn Lệ Thanh cả.

Ta không để cho Lệ Thanh có thời gian suy nghĩ, tiếp tục dồn ép: “Nếu ta chết đi, Đại Nguyên Thủ sẽ không còn trở ngại lớn nhất về mặt tâm lý. Lúc đó, nàng và những tướng lĩnh của nàng, đã từng có thời gian dài sống dưới ách thống trị dâm uy của hẳn, trước mặt hẳn, như chưa đánh đã chịu thua, hậu quả chắc nàng có thể tưởng tượng được. Ta có thể đứng dậy được chưa?”

Lệ Thanh Quận Chúa nhìn ta đăm đăm.

Ta chậm chậm, chậm chậm rời khỏi cơ thể ấm áp của Lệ Thanh, ánh mắt của nàng biến đổi liên tục, lúc thì ôn nhu uyển chuyển, lúc thì lạnh lẽo vô tình, nhưng ngón tay út đặt trên cổ ta không lúc nào rời ra.

Đây là thời khắc quan trọng nhất.

Ta từ từ rời hẳn thân thể Lệ Thanh. Nàng thở dài, ngón tay rời khỏi cổ ta, nước mắt tuôn rơi.

Ta cũng không biết đó là tư vị gì nữa.

Lệ Thanh đứng dậy, gỡ bỏ móng tay có tẩm thuốc độc rồi quăng đi, dịu dàng mặc y phục cho ta, nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc, nếu thiếp có hài tử, thì chàng đối xử với thiếp như thế nào?”

Đây cũng là một câu hỏi không dễ trả lời.

Ta đeo Ma Nữ Nhận vào vai, nói: “Nàng hãy chọn nó một cái tên thật hay!”

Lệ Thanh Quận Chúa nghiêng răng nói: “Lan Đặc, thiếp yêu chàng, nhưng thiếp cũng hận chàng.”

Nhìn tấm thân mỹ lệ đang khoác lại trường bào màu hồng phấn, cả đất trời như không còn nhan sắc.

Lệ Thanh quay đầu lại, hai mắt lạnh lùng như ánh thép, thời khắc đàm phán đã đến lúc kết thúc.

Ta trầm giọng: “Ta đã phái nhân thủ đi truy tìm hành tung của Đại Nguyên Thủ, nếu có tin báo về, ta sẽ lên đường truy sát hẳn, nhưng ta yêu cầu nàng phải bảo đảm là không bao giờ được xâm phạm Ma Nữ Quốc.”

Lệ Thanh Quận Chúa vẫn lạnh lùng: “Thiếp bảo đảm rằng, ngày nào mà chàng còn sống, thì ngày đó thiếp sẽ không tấn công Ma Nữ Quốc, nhưng với điều kiện là Ma Nữ Quốc không được mở rộng lãnh thổ, và nếu không được thiếp đồng ý thì không được tăng quân số.”

Ta ngửa mặt cười dài: “Như vậy xem ra chúng ta đã đàm phán không thành công rồi, tốt nhất là nàng lo quay về Vọng Nguyệt Thành, gia cố lại thành trì, đợi đại quân Ma Nữ Quốc đến đi! Chậm nhất là ba năm, ta sẽ tận dụng tài nguyên của Ma Nữ Quốc cùng với các bộ tộc du mục ở vùng phụ cận để thành lập đại quân có thể tiến đánh tiêu huỷ quân đội hùng mạnh của Vọng Nguyệt Thành. Ta e rằng, lúc đó, nàng lại phải ứng phó với các thế lực khác của Đế Quốc đến khiêu chiến nữa, lưỡng đầu thọ địch, mùi vị đó e rằng không dễ chịu chút nào!”

Nét mặt Lệ Thanh Quận Chúa hơi biến đổi, ta lại không buông tha: “Với tình huống như vậy, nàng đừng hy vọng ta đi tìm Đại Nguyên Thủ để thanh toán hẳn.”

Lệ Thanh Quận Chúa biến sắc hẳn, mỗi tâm phúc đại họa đối với nàng không phải là Ma Nữ Quốc, mà chính là Đại Nguyên Thủ, đây chính là nhược điểm chính của nàng.

Lệ Thanh nhìn ta không chớp mắt, đột nhiên nở ra một nụ cười ngọt ngào như hoa nở, hai tay lại bầu cổ ta, thân thể lại ép chặt vào người ta: “Lan Đặc Công Tử, chàng có đề nghị nào tốt hơn không?”

Ta cười: “Hãy để Ma Nữ Quốc và Vọng Nguyệt Thành vĩnh viễn kết thành liên minh, chỉ cần là hai bên không gây chiến tranh xâm lược lẫn nhau, thì cả hai đều có thể chung vai tác chiến, cùng chống ngoại xâm, Quận Chúa nghĩ sao?”

Lệ Thanh Quận Chúa cười nói một cách yêu kiều: “Một đề nghị tốt vậy, làm sao thiếp có thể cự tuyệt được.”

Lúc ta ra khỏi lều, ánh bình minh đã chiếu sáng đại địa, bình nguyên sinh khí ngập tràn, Phi Tuyết đang yên lành gặm cỏ ở gần đó, thấy chủ nhân xuất hiện thì hăng hái tung vó chạy lại, ngưỡng cổ hí dài.

Nhưng trong lòng ta lại không có chút hưng phấn nào.

Truy sát Đại Nguyên Thủ là việc tất nhiên phải làm, nhưng sau khi ta đi rồi, Hoa Nhân có đủ khả năng đối phó với người cố chủ đa đoan, độc ác như Lệ Thanh Quận Chúa hay không?

Nhưng mà ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa.

Lệ Thanh Quận Chúa vẫn ở lại trong lều, người phụ nữ vừa yêu vừa hận ta khắc cốt.

Ta cười lên Phi Tuyết, phóng về phía Hoa Nhân, Mã Nguyên và quân đội Ma Nữ Quốc. Hoa Nhân và Mã Nguyên chạy lên nghênh đón, ta vượt qua họ, thả nhẹ cương ngựa để chờ họ quay đầu lại, rồi cùng từ từ tiến bước.

Mã Nguyên cười hỏi: “Có “làm thật” được con yêu phụ đó không?”

Ta kêu khổ trong lòng, “làm” thì có “làm” rồi, nhưng không phải là “làm” như ý của Mã Nguyên, nhưng miệng vẫn nói: “Ta và cô ấy đã kết thành đồng minh.”

Hoa Nhân cười nói: “Như vậy không phải là lý tưởng quá sao!”

Ta trầm giọng: “Về lại Ma Nữ Quốc, chúng ta phải chuẩn bị quân đội chuẩn bị chiến đấu, nếu ta đoán không sai, ba tháng sau khi ta rời khỏi Ma Nữ Quốc, Lệ Thanh Quận Chúa sẽ đem quân tiêu diệt Ma Nữ Quốc.”

Mã Nguyên và Hoa Nhân đều ngơ ngác. Kẹp vào bụng ngựa, thúc Phi Tuyết phóng về phía trước, hai vạn chiến sỹ Ma Nữ Quốc tránh ra thành một thông đạo để ta đi qua.

Trong một thế giới mà kẻ mạnh làm vua, chỉ có vũ lực mới đảm bảo cho hòa bình.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 11

Quang Âm Khổ Đoản

Ngày thứ bảy từ sau khi kết minh cùng Lê Thanh Quận Chúa, ta, Hoa Nhân cùng Mã Nguyên tụ họp tại Ma Nữ Điện chờ đón Bạch Đan truy tung Đại Nguyên Thủ trở về.

Bạch Đan gương mặt mệt mỏi phủ đầy bụi đường, thần sắc có phần kích động, nói: “Thuộc hạ suất lĩnh hai mươi bốn cao thủ thiện nghệ truy tung, xuất phát sau buổi đại chiến, trải qua tìm kiếm cẩn thận, cuối cùng phát hiện một vết máu lớn, quả thật khiến người ta không thể tin được, không ai sau khi chảy một lượng máu khủng khiếp như thế, lại vẫn có một tốc độ đào vong kinh khủng đến vậy.

Mã Nguyên và Hoa Nhân đồng thời bộc lộ thần sắc khủng khiếp, Đại Nguyên Thủ quả là ma vương người người kinh sợ, điều này càng làm ta thêm kiên định ý chí truy sát hắn, dù ta không có cái gì đảm bảo cho việc này.

Bạch Đan nói tiếp: “Bọn ta tiếp tục truy tìm theo vết máu, tại ba mươi dặm dưới chân núi bên ngoài rừng rậm nguyên thủy, phát hiện một xác sư tử, máu huyết đã bị hút cạn, trông từ vết chân bên cạnh, có thể khẳng định là kiệt tác của Đại Nguyên Thủ”.

Ta cảm thấy Mã Nguyên thở ra một hơi lãnh khí, vào lúc Đại Nguyên Thủ cô thân đào tẩu, không hề mang theo vũ khí, vậy mà chỉ bằng đôi song thủ của hắn, lại có thể hạ sát thứ mãnh thú như sư tử, hơn nữa hắn lại đang ở trong tình trạng thụ thương trầm trọng, hỏi làm sao người thường có thể kháng cự lại sức mạnh kinh nhân như thế.

Trên mặt Bạch Đan vẫn còn vết kích động, có lẽ hiện trường xác chết con thú đã khiến cho gã và thủ hạ đều ớn lạnh tâm can. Bạch Đan hít vào một hơi nói tiếp: “Bắt đầu từ lúc đó, bọn ta lại càng cẩn thận, nhưng không còn phát hiện huyết tích, chỉ còn một lối có dấu chân với cành cây gãy vụn, bảy ngày sau, bọn ta đã xuyên qua rừng rậm nguyên thủy, đều cảm thấy vô cùng khủng khiếp, tại vùng rừng ứa ven đó, cả một thôn làng của một tộc nhỏ ...”

Trên mặt hãn hiện vẻ khủng bố như muốn nôn, khiến người ta nhìn thấy khó chịu phi thường. Hoa Nhân quan tâm bảo: “Huynh cần nghỉ ngơi đã”.

Bạch Đan lắc đầu, nói một cách khó khăn: “Cảnh tượng thật là khủng khiếp, toàn thôn hơn hai trăm người, toàn bộ bị mất đầu, tất cả các nữ nhân từ mười tuổi trở lên đều bị cưỡng bức tới chết một cách tàn nhẫn, Đại Nguyên Thủ quả không phải là con người ...”

Ta lạnh lùng đáp: “Hãn vốn không thể xem là con người”

Mã Nguyên và Hoa Nhân trên sắc mặt biến đổi kỳ dị.

Bạch Đan kể xong, tâm tình lại bình ổn xuống, tiếp: “Bọn ta lại tiếp tục truy tung, thẳng tiến đến vùng núi bên cạnh dãy Liên Vân Sơn, Đại Nguyên Thủ đã tự dừng lại, ẩn trốn ở đâu đó bên trong, bọn ta tuyệt không dám ngừng lại, gấp rút quay về.”

Ta trầm ngâm không nói, lúc trước Ma nữ từng nói với ta, vị trí của phế tích, có thể nằm trong sa mạc hoang vu sau dãy Liên Vân Sơn. Hiện tại Đại Nguyên Thủ đã đến nơi đó, có thể nào là xảo hợp, hay là Đại Nguyên Thủ đã biết vị trí của phế tích?

Ta nói: “Bạch Đan, trước hết hãy nghỉ ngơi đã, người đã làm rất tốt.”

Sau khi Bạch Đan rời đi, ánh mắt Mã Nguyên và Hoa Nhân đều tập trung lên người ta, cả hai đầy vẻ lo lắng, bởi vì bọn họ đều biết tâm ý muốn truy sát Đại Nguyên Thủ của ta.

Ta nhìn qua Mã Nguyên hỏi: “Tình hình của Đế Quốc thế nào?”

Mã Nguyên đáp: “Đế Quốc hiện ở vào tình trạng chia năm xẻ bảy, hai lực lượng lớn mạnh nhất là Lệ Thanh quận chúa ở Vọng Nguyệt Thành và Hắc Quả Phụ tại thủ đô Nhật Xuất Thành, đều ủng hộ việc thống nhất lực lượng Đế Quốc, trong đó thực lực của Lệ Thanh quận chúa là mạnh nhất.

Riêng có vài bộ lạc du mục hung hãn ở phía bắc, nhân sự mất tích của Đại Nguyên Thủ sau chiến bại, lại rục rịch gây rối, theo như tình báo, bọn chúng mới chiếm được vài thành thị xa xôi ở biên giới, vẫn đang tiếp tục gây chiến tranh dữ dội, tử thương vô số.”

Ta nói: “Xem như tình hình này, chúng ta có thể được một chút nhẹ nhàng, nhưng suy cho kỹ, đến một lúc Đế quốc ổn định được tình hình, chính là lúc Lệ Thanh quận chúa quay đầu qua đối phó Ma Nữ Quốc, chúng ta không được phép lơ lửng.”

Hoa Nhân gọi: “Lan Đặc!”

Ta ngắt lời nàng nói tiếp: “Đây là sự an bài của số mệnh, rạng sáng ngày mai ta sẽ tiến đến dãy Liên Vân Sơn, trên cõi đời này không ai có thể thay đổi được quyết định này.”

Mã Nguyên nói gấp: “Công tử ít nhất cũng để một ngàn tinh binh với ta đi cùng chứ.”

Ta thản nhiên đáp: “Ta không muốn có sự hy sinh vô ích, hơn nữa đây là ta và Đại Nguyên Thủ chiến đấu công bình.”

Lan Đặc ta nếu thắng thì phải thắng sao cho anh hùng!

Mã Nguyên thở dài một tiếng: “Ta đã ra sức tìm kiếm tung tích công chúa, nhưng thật không có chút kết quả nào.”

Ta trầm ngâm yên lặng, từ khi công chúa không từ mà biệt, ta không có một khắc nào được nhẹ lòng, một mỹ nữ kim chi ngọc diệp như thế, tại nơi mỗi tấc đều nguy hiểm này, lúc nào cũng có thể gặp tai nạn bất trắc.

Hoa Nhân với ý tốt muốn an ủi ta mà nói: “Chàng đừng nên khổ sở như vậy! Thiếp sẽ tìm mọi cách đưa cô ấy về, nói cho cùng thiếp cũng có một phần trách nhiệm ...”

Ta không để nàng nói hết, hướng Mã Nguyên hỏi: “Phía Hắc Quả Phụ có động tĩnh gì chăng?”

Mã Nguyên nói: “Theo như tin từ tai mắt của chúng ta, Hắc Quả Phụ đã rời Nhật Xuất Thành, thật sự không có ai biết ả đi đâu, lần này chúng ta có thể chiến thắng, ngoại trừ Lệ Thanh Quận Chúa cố ý án binh bất động, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là ả phía sau giở trò, con người này thật khó mà hiểu rõ.”

Sau khi thương lượng, Mã Nguyên rời khỏi, ta cùng Hoa Nhân trở về tầm thất, giờ tuy đêm đã khuya, cũng còn hơn ba canh giờ, ta cũng muốn lên đường tìm đến dãy Liên Vân Sơn.

Hoa Nhân ngồi ở mép giường, cúi đầu lặng yên không nói.

Lúc này ta lời nói với nàng có mấy phần không được nhẹ nhàng, lại còn ngắt lời nàng ấy, giờ đây nghĩ cũng nên an ủi nàng đôi câu, nói những lời yêu thương với nàng.

Nhưng thật sự ta đã rất mệt.

Vào lúc rạng đông trước khi dân trong thành tỉnh giấc, ta phải khởi hành truy tìm Đại Nguyên Thủ, kẻ cùng hung cực ác, tên tội phạm đầy hiểm hoạ đối với nhân thế, hiện tại ta chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian để nghỉ ngơi.

Ta cởi bỏ áo ngoài vứt lên trên ghế.

Hoa Nhân lặng yên nhặt lên, cẩn thận vuốt lại cho tề chỉnh, bước nhẹ nhàng lại chiếc ghế nhỏ bên giường, lại từ từ bước tới sau lưng ta, áp sát thân hình yêu kiều khiến ta tâm thần rung động, người nữ kiếm sĩ vì ta mà rời bỏ Đế Quốc, dang rộng vòng tay, ôm chặt lấy eo lưng ta.

Ta nói nhẹ: “Khuya rồi!”

Nàng thở ra một hơi, đôi môi anh đào hôn lên vành tai ta, lại cắn mạnh một cái.

Ta lặng yên chịu đau.

Hoa Nhân nhỏ nhẹ nói: “Lan Đặc công tử, từ trước tới nay, ngài cũng chỉ là thương xót thiếp, mà không hề yêu thiếp, mãi mãi không.” Ta vòng tay ra sau, ôm lấy vòng eo lưng mềm mại của nàng, cảm nhận thân thể êm ái đang nhẹ nhàng rung động, nói: “Đừng tưởng tượng lung tung, đến đây, chúng ta cùng vui vẻ mà rời bỏ giấc mộng nơi trần thế này.”

Hoa Nhân nổi giận đáp: “Ngài rời đi để mỗi buổi tối thiếp một mình cô độc, thiếp chỉ có thể trong mộng mà mơ thấy ngài, hiện tại mỗi thời khắc đều quý giá, lại lãng phí vào những chuyện ấy sao?”

Ta chuyển người nàng về phía trước, cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mỹ lệ thơm ngát của nàng.

Trong lòng quả thật nghĩ đến điều đó! Lại thêm lòng không yên của hảo Hoa Nhân, nàng sau khi ta rời đi, điều hành Ma Nữ Quốc cho ổn định, với sức nàng mà chống lại Lệ Thanh quận chúa ma mãnh, ứng phó lân bang Đế Quốc hùng mạnh, tình thế của Ma Nữ Quốc, thật nguy như rỗ trứng mỏng.

Hoa Nhân vùng ra khỏi lòng ta.

Lại run rẩy bước đi đến cạnh cửa sổ lớn trong phòng, yếu nhược tựa lên bờ tường bên cửa, ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh tinh quang, ôm ngực nhìn ta lạnh lùng: “Người yêu thương là Tây Kỳ, là Ma Nữ, hoặc có thể là công chúa, quận chúa, lại tuyệt không thể là ta, tuyệt đối không phải.” Nói xong câu cuối, đôi vai gầy lại trở nên run rẩy, nàng đang khóc âm thầm lặng lẽ.

Nàng dù sao cũng là nữ nhân của ta, lẽ nào lại để nàng đau đớn buồn rầu như thế. Chuyển đi này sống chết còn chưa biết được, không biết còn có ngày gặp lại nàng nữa không.

Hoa Nhân chính là đã hiểu rõ điểm đó, chỉ là không chịu đựng nổi ở thời khắc sau cùng này, lời nói phát xuất từ tâm tư chịu quá nhiều dồn nén, muốn ta mau chóng bù đắp những thiếu thốn yêu thương nơi nàng.

Nghĩ đến Ma Nữ hiện đang nằm trong lăng tẩm, lòng ta lại có một cái nhìn khác.

Tây Kỳ đang tuổi hoa niên rực rỡ, lại phải đau đớn mà ra đi, ta đã đau lòng muốn chết.

Cái chết của Ma Nữ, đã làm biến mất hẳn những đau buồn nơi ta.

Tâm ta đã chết.

Điều này không thể giấu nổi nữ kiếm sĩ mỹ lệ tinh minh đang ở bên cạnh.

Nàng biết ta sở dĩ bất chấp sự phản đối của mọi người, vẫn muốn truy sát Đại Nguyên Thủ, để rồi lưu huyết tử vong, hầu có thể trốn chạy những tư niệm bi thương về Ma Nữ.

Hoa Nhân chính là đã minh bạch ở điểm này, để rồi phát xuất ra những oán ghét thương yêu hờn giận.

Nói cho cùng, Lan Đặc ta không phải vì nàng mà nhận lấy sứ mệnh cùng cực nguy hiểm ấy.

Ta đành thở dài, dang tay ra, hướng về phía mỹ nữ đương ai oán mà gọi: “Hài tử ngọc! Đến đây! Đến trong lòng ta đây, ta cần thân thể ấm áp của nàng, cần nhiệt tình chảy vàng tan đá, để rồi mang theo trong cuộc hành trình, dầu vắng người vẫn cảm thấy sinh mệnh đẹp đẽ này bớt phần tịch mịch.”

Hoa Nhân đã ngưng tiếng nước nở, chuyển người quay lại.

Trước mắt ta, nét hoa đã không còn vương dấu lệ.

Nàng chăm chú nhìn sâu vào trong mắt ta, u uất nói: “Thiếp không biết trên đời này lại còn có người nói chuyện yêu thương được ngọt ngào như chàng? Lan Đặc, nếu chàng là một kẻ vô tình, thì cũng là một kẻ vô tình có phong độ nhất.”

Tình cảnh thật vi diệu, nửa hữu tình lại nửa như vô tình, thời khắc đau khổ trước cảnh sinh ly, bọn ta gần như điên cuồng, những sự tiếp xúc giao thoa nhục thể, đều biểu thị sự thống khổ sâu sắc của bọn ta.

Ra đi.

Hoa Nhân tịnh không hề lưu lệ.

Nàng tự hồ đã hạ quyết định nào đó.

Ta cũng không có một tâm tưởng nào sâu xa.

Ta chỉ có một tâm trạng thong dong đợi ngày mai ra sao.

Trên hết tất cả, chỉ còn cừ hận với Đại Nguyên Thủ, bằng vào huyết nhục của hãn, mới có thể tế lên phụ thân ta, người nhà, Kỳ Bắc, Tây Kỳ cùng Ma Nữ linh thiêng trên thượng giới.

Ta và Đại Nguyên Thủ hai người, chỉ có một kẻ có thể tiếp tục tồn tại, nếu không phải hãn tử, thì là ta vong.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 12

Thiểm Linh Chiến Sĩ

Bảy ngày sau, ta dắt Phi Tuyết xuyên qua cánh rừng nguyên thủy liên miên hàng trăm dặm, gấp rút tiến đến ngôi làng trong tầm địa đồ vẽ tay.

Trước mắt chỉ là tro tàn sót lại sau trận đại hỏa hoạn.

Hơn hai trăm nhân mạng vô tội bị thảm sát bởi Đại Nguyên Thủ biến mất vô tung.

Từ cánh rừng phía bên trái chợt truyền ra một tiếng động nhẹ.

Ta cảnh giác quay đầu lại nhìn, rồi lập tức thở phào, hóa ra đấy chỉ là một con đại hắc khuyển, hai mắt đang nhìn ta hoài nghi, thần sắc đầy cảnh bị. Ta nhìn hình dạng da bọc xương của nó thương xót, lôi một miếng thịt dê lớn từ trong chiếc túi trên lưng Phi Tuyết ném cho nó.

Nó kinh hãi kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy rụt vào rừng tùm.

Ta huyết sáo biểu thị mình không có ác ý.

Nó trườn ra từ chỗ nấp, nỗ lực đánh hơi, đột nhiên ném mình chộp lấy miếng thịt dê rồi lập tức phóng ngược chở lại khu rừng, lập tức truyền ra tiếng nhai xương rau rầu.

Ta thu hồi chú lực, phóng mắt nhìn ra xa, bên ngoài cánh rừng thưa thớt là một vùng thảo nguyên vô cùng rộng lớn, bên phía trái vùng bình địa là một dải màu đen dài, đó đích thị là dãy Liên Vân Sơn trứ danh trong truyền thuyết, nơi có đỉnh núi cao nhất trên trái đất.

Lòng ta rộn lên một đạo nhiệt huyết.

Đằng sau dãy núi đó chính là sa mạc huyền bí nơi có Phế Tích.

Liệu ta có đến Phế Tích trước Đại Nguyên Thủ, để ngăn hãm lại.

Ta thu thập tâm tình, nhảy lên lưng Phi Tuyết, phi về phía trước. Bức bối sau bảy ngày mò mẫm trong rừng sâu, Phi Tuyết ngưỡng cổ cuồn hí, dùng hết sức phóng đi.

Cỏ hai bên dạt về sau như nước chảy.

Ta không có gì để sợ hãi.

Không thể bảo rằng ta chắc chắn chiến thắng Đại Nguyên Thủ nhưng một khi đã cầm chắc cái chết ta không còn sợ nữa, chỉ có cái chết mới trả được món nợ ân tình, ta tự thống hận mình đã không bảo vệ được người phụ nữ ta yêu.

Ta tự tin mình có thể đuổi kịp Đại Nguyên Thủ trong một thời gian ngắn.

Ta bẩm sinh không chỉ là một kiếm thủ, ngoài ra còn là một thợ săn và một cao thủ truy tung.

Ta thúc Phi Tuyết phi nhanh.

Bình địa trước mặt, chân trời mây đen dày đặc đang kéo đến triển khai ma trận, tức tốc nuốt trọn ánh sáng mặt trời, điện quang chói lòa.

Sấm rền cật lực.

Ta thầm nguyện rửa, dùng ngựa phát xuất mệnh lệnh, Phi Tuyết lập tức quỳ xuống.

Ta kéo từ trong chiếc túi đeo trên lưng nó chiếc lều đặc chế, dựng lên nhanh chóng, miễn cưỡng cũng có thể che phủ được một người một ngựa.

Cuồng phong cuộn lên, bạo vũ đập xuống, đất trời u tối, đang từ ban ngày đột ngột biến thành đêm đen.

Bạo vũ kích động, sấm nổ liên hồi như trút giận sự tàn phá trái đất.

Phi Tuyết đột nhiên gia tăng cảnh giác, thành linh dựng tai lên, ta đề cao thính giác, bên ngoài truyền vào tiếng rên ư ử của một con thú.

Lòng rung động, giơ tay kéo cửa lều, trước mắt ta đích thị là con đại hắc khuyển khi trước, toàn thân ướt sũng, nước rỏ từng giọt. Ánh mắt bị mưa che nên ta chỉ nhìn thấy chiếc đuôi nó đang vẫy ta điên cuồng.

Con súc sinh này đã đuổi theo ít nhất cả chục dặm đường, khứu giác quả là cực kỳ linh mẫn.

Ta cười chế nhạo: "Sao còn không vào cho mau! "

Nó như hiểu ngôn từ của ta, đầu lúc lắc đuôi ve vẩy, trườn vào trong lều.

Phi Tuyết thật kỳ lạ, tỏ ra thân thiện nhìn vị khách không mời, đến chia sẻ phần không gian nhỏ bé của mình.

Đại hắc khuyến đột nhiên như định làm gì đó, ta vừa hiểu nó muốn làm gì, nhưng không đủ thời gian để ngăn lại.

Nó dùng hết sức, toàn thân lắc động, nước mưa bám trên thân nó hóa thành những ạt thủy châu vẩn đục văng khắp mình mây ta và Phi Tuyết. Phi Tuyết bất mãn kêu lên, ta liền xoa dịu, nếu nó nổi xung xông ra khỏi lều thì tại họa kéo theo càng rối beng.

Ta lấy tấm vải lau khô thân thể cho đại hắc khuyến.

Nó nằm im cho ta lau chùi.

Khi Đại Nguyên Thủ tàn sát khu làng, không biết là nó đã lẫn trốn nơi nào mà lại là sinh linh duy nhất tránh qua kiếp nạn? Hiện tại toàn thôn đã thành tro tàn, không còn dấu tích. Nếu thôn gặp vận mệnh bi thảm, đương nhiên thiểm linh tộc nhân phải phát hiện được, tại sao những chiến sĩ dũng cảm gan dạ của thiểm linh tộc lại không kịp phản ứng? Suy nghĩ hồi lâu ta mệt mỏi dựa vào bên mình Phi Tuyết nặng nề thiếp đi.

Trong mơ ta đuổi kịp Đại Nguyên Thủ nhưng khi ta muốn bạt kiếm tấn công thì bất ngờ không thấy kiếm đâu cả, chỉ còn cái vỏ bao không, ta kinh hãi tỉnh giấc.

Bên ngoài chim chóc líu lo, sinh ý tràn đầy.

Ánh sáng mặt trời đang chiếu qua cửa lều.

Đại hắc khuyến biếng nhác ngheñh đầu, như trách ta quấy phá giấc mộng đẹp của nó, Phi Tuyết đưa mũi lại ngửi vào cổ ta, thúc ta đừng dựa vào người nó mà ngủ tiếp nữa.

Ta vươn mình đứng dậy, nhắc cả căn lều lên.

Phi Tuyết cao hứng đứng ngay dậy, không đợi ta thúc dục, thả vó trong thảo nguyên mênh mông đi tìm những bụi cỏ mềm non mơn mớn nhất.

Ta nhìn về phía tây, gặp đúng cảnh tượng mặt trời lặn tuyệt mỹ trên thảo nguyên mênh mông.

Cảnh đẹp tuyệt diệu này không gì mô tả nổi, tại sao lại có thứ sinh vật ghê tởm xấu xa như Đại Nguyên Thủ, nhưng nói cho cùng, kẻ đáng trách

chính là Di Vật thần bí ở Phế Tích, vì thiện ý hay ác ý đã tạo ra Đại Nguyên Thủ gây họa nhân thế.

Di Vật mặc dù cũng đã tạo ra thần vật tuyệt mỹ là Ma Nữ Bách Hợp, nhưng liệu đó có đủ để chuộc tội?

Ta thủy chung vẫn không tin nàng thực sự đã chết.

Nàng tịnh không phải thường nhân, nếu không di thể của nàng làm sao sau bao lâu vẫn không hề phân hủy.

Ta lại ngồi xuống, trong khi đại hắc khuyển vẫn điềm nhiên ngủ không hề hay biết, ta ngồi ngắm mặt trời lặn trên thảo nguyên. Nhiều khi ngồi ngắm các vì tinh tú mọc rồi lại lặn, nghĩ về Tây Kỳ và Ma Nữ, Hoa Nhân và quận chúa, bọn họ liệu có hận hán tử phụ bạc này không?

Sáng sớm ngày hôm sau, một người một ngựa một chó từ biệt nơi đã trú mưa, hướng dãy Liên Vân tiến bước trên thảo nguyên mênh mông.

Đại hắc khuyển phía sau cật lực bám theo chiếc đuôi phiêu đảng của Phi Tuyết.

Ta cười sảng khoái nói: "Đại Hắc cố lên, chạy thêm năm dặm nữa ta sẽ thưởng cho một miếng thịt dê."

Phi Tuyết như được kích thích đấu trí, khi Đại Hắc chạy nhanh nó lại chạy chậm, nhưng khi Đại Hắc vừa chạy chậm lại nó lập tức gia tốc, báo hại Đại Hắc lại phải chạy điên chạy cuồng, không biết nó có nghĩ đến việc được thưởng một miếng thịt dê hay không?

Đến trưa thì chúng ta gặp một dòng suối. Vui sướng như người nghèo gặp được bảo tàng, ba kẻ lữ hành cùng lao xuống dòng nước trong xanh.

Đang lúc hoan hỉ, chợt có âm thanh lạ truyền lại.

Lòng ta chấn động, vội vàng nhảy lên.

Chỉ thấy trước sau bụi tung mù mịt.

Hai đội nhân mã đang nhắm phía chúng ta phi lại, thanh thế hùng dũng.

Ta thấy bọn họ đều đã tuốt binh khí ra khỏi vỏ, lòng thầm kinh sợ.

Phi Tuyết chạy tới cạnh ta, ta toàn thân ướm sừng phóng mình lên ngựa.

Phi Tuyết phi ngay lên bờ.

Ta cúi xuống, ôm lấy Đại Hắc rồi cùng phi đi.

Phi Tuyết tung vó phi như tên bắn, tiến lên phía trước.

Ta để nó chạy một lúc, đến đứng giữa hai đội nhân mã thì dừng ngựa lại.

Cả bốn bên đều có khoảng năm mươi kỵ sĩ can đảm của Thiểm Linh tộc, tất cả như một, quây lấy ta đầy bức bách.

Đội đi đầu trong bọn họ sử dụng dấu hiệu "Thiểm Điện" màu đỏ tươi, điều đó thể hiện họ bình sinh chính là những chiến sĩ Thiểm Điện đặc chủng của Thiểm Linh tộc.

Hai đội Thiểm Linh chiến sĩ đến cách ta hai mươi bộ rồi dừng ngựa, mắt lộ hung quang, phối hợp với thân phủ chiến phục màu vàng làm từ da thú, tạo thành một thứ uy thế khiếp người cho đạo quân binh này.

Ta quay về phía họ ra hiệu thân thiện.

Khoảng giữa tiền đội du mục giãn ra sau hồi kèn từ thủ hiệu quy ước dùng để giao tiếp giữa các chủng tộc bất đồng ngôn ngữ, phụ thân đã dạy ta rất kỹ về phương diện này, tưởng là đã quên nhưng hôm nay lại hóa hữu dụng.

Bên trái có một người dáng vẻ uy nghiêm hơn những người khác, gã chiến sĩ thân thể thô hào quát to: "Kẻ ngoại nhân kia, ai cho phép người xâm phạm thánh địa của Thiểm Linh tộc, đây là tư sản của Thiểm Điện thần, chỉ những thủ vệ Thiểm Điện nhân, hậu duệ của Thiểm Điện thần mới có quyền sinh sống ở đây."

Một người chiến sĩ cao tuổi nhỏ thó khác, quát: "Người không chỉ làm ô uế thánh nguyên, mà còn làm vẩn đục thánh thủy, hai trăm huynh đệ tử muội của chúng ta ở điều thôn, có phải đều do người và đồng đảng giết hại hay không?"

Các chiến sĩ đồng loạt vung binh khí hướng về phía ta hô to thị uy.

Đao, mâu, kiếm, phủ của họ thô chắc phi thường, so với vũ khí của các chiến sĩ Đế Quốc và Ma Nữ Quốc thì nặng hơn và to hơn, hơn nữa các Thiểm Linh nhân thiên sinh đã lực lưỡng nên càng tăng thêm khả năng tác chiến và sát thương.

Ta mỉm cười, hướng chiến sĩ cao tuổi nọ thi lễ biểu lộ sự tôn kính, nói: "Thưa Thiểm Linh trưởng lão khả kính, đại biểu của Thiểm Điện chi thần, nếu ta đã làm việc gì thương thiên hại lý, thì xin được bồi hoàn, chứ

không phải vì ta sợ phương thức tác chiến của các Thiểm Linh chiến sĩ đâu."

Thiểm Linh trưởng lão thần sắc tuy có bớt giận, xong vẫn không mấy thiện cảm, lạnh lùng nói: "Hãy chứng minh là người thanh bạch trước đã. Người hãy hạ vũ khí xuống, để chúng ta trói đưa về trưởng lão đường, lúc đó trưởng lão sẽ quyết định sinh mạng của người."

Lòng ta trào lên một cơn phẫn nộ, lãnh đạm nói: "Rất tiếc, thưa trưởng lão đáng kính, ta phải đi đây!"

Ép vào bụng ngựa.

Phi Tuyết nhắm hướng trưởng lão phi tới như tên.

Thiểm Linh nhân đứng là những dũng sĩ kiêu hùng hùng thiện chiến, từ mỗi bên trưởng lão phóng ra hai kỵ sĩ, bốn thanh trường mâu nhắm hai bên tả hữu công tới, chặn ngay trước trưởng lão lập thành thế trận hộ vệ.

Phía sau tiếng vó ngựa vang như sấm, những chiến sĩ hùng tráng dương cao đại kiếm thúc ngựa phóng lên, đằng đằng sát khí công tới.

Ta kéo Đại Hắc ra phía sau, để nó tránh khỏi tử mệnh. Hai tay ta vòng xuống bụng ngựa rồi vung lên với một thanh cương mâu tinh quang lấp lánh, được người thợ rèn giỏi nhất Ma Nữ Quốc đặc chế.

Tả hữu lấp loáng tinh quang, bốn thanh trường mâu không phân trước sau nhất thời đâm tới, ta dụng toàn lực, bốn người tạo thế gọng kìm khép lại, chớp mắt ta đã tiến sát hai kỵ sĩ, đuôi mâu nhắm bội tâm hai người đâm ngược lại.

Hai người kêu lên kinh hãi rơi xuống ngựa.

Ta ép mình vào Phi Tuyết phóng lên, tức tốc tiến đến cách đầu ngựa trưởng lão sáu thước.

Vị trưởng lão nọ quả đúng là một chiến sĩ kinh nghiệm phong phú, thanh kiếm chĩa ra nhắm đầu Phi Tuyết đâm tới, mục đích đá thương ngựa trước khi công người.

Ta cười thầm, nếu ông làm rụng được một sợi lông của Phi Tuyết, thì ta quả xứng xưng là Đại Kiếm Sư, mũi mâu đã kích trúng vào kiếm phong của ông ta.

Thanh kiếm lập tức bị đánh bật khỏi tay.

Ngay lúc đó Phi Tuyết cũng phi ngang con ngựa của ông.

Hổ trào của ta phóng ra, nhằm cái eo gầy gò kéo lại, cán mâu đập tới khiến ông ta ngất xỉu, đoạn xông thẳng vào trận địch.

Đám Thiểm Linh nhân lưỡng lự một chút, rồi vội vàng phủ vây xung quanh.

Phi Tuyết tiếp tục phóng tới, nhưng trưởng lão đột nhiên hồi tỉnh, vùng vẫy thật mạnh, ta giáng cho ông ta thêm một kích bất tỉnh, chỉ tội Đại Hắc bị ông ta đụng phải, kêu lên một tiếng thất thanh, rồi rơi xuống ngựa.

Phi Tuyết lại phi lên vượt qua hơn mười con ngựa, phía sau Đại Hắc cùng với địch nhân đã bị bỏ xa, nếu ta ném trưởng lão xuống, thử hỏi còn có ai đuổi được nữa?

Nhưng có thể Đại Hắc sẽ thành đối tượng cho kẻ địch tiết hận.

Ta thở dài, thả ông già đang vùng vẫy xuống, khiến ông ta lộn nhào trên thảo nguyên, ghìm ngựa dừng lại, chờ đợt mới công kích của địch nhân.

Đại Hắc liền lĩnh vượt lên chạy lại với ta.

P phía sau trong đám thiểm linh chiến sĩ đang đuổi tới, một người giương cung, mũi tên nhằm Đại Hắc xạ tới.

Ta hét lên một tiếng dữ dội, thanh mâu bay khỏi tay phóng tới. "Đang!"

Mũi mâu kích trúng đầu mũi tên ngay sau đuôi Đại Hắc, khiến Đại Hắc trong gang tấc thoát khỏi thảm cảnh bị tên xuyên qua bụng.

Ta cúi xuống nhắc Đại Hắc lên, ôm vào tay, "Xoang"! thanh Ma nữ Nhận vụt rời khỏi vỏ, ta đã thực sự nổi giận.

Vị trưởng lão ở dưới đất cất tiếng hét to "Dừng lại!"

Những kỵ sĩ đang phi về phía ta tấn công lần lượt dừng ngựa, lúc sau đã bao vây ta trùng trùng, binh khi đều đã hạ xuống.

Trưởng lão sau khi được tộc nhân đỡ lên ngựa, rẽ chúng nhân, tiến đến trước ngựa của ta, hướng về phía ta thi lễ tỏ vẻ kính trọng, sau đó quay đầu hướng về phía tộc nhân nói: "Hung án ở thôn biên duyên đại thảo nguyên nhất định không liên quan đến vị chiến sĩ siêu trác này."

Nhưng một Thiểm Linh chiến sĩ dáng khôi vĩ lạnh lùng nói: "Sơn Xà trưởng lão, dựa vào đâu mà trưởng lão lại nói như vậy?" Sơn Xà trưởng lão nghiêm túc giải thích: "Thứ nhất vừa rồi y đã không giết ta, thứ hai chỉ vì

một con chó mà y không tiếc sinh mệnh quay lại tương cứu, thử hỏi đó có phải là người có thể tùy tiện ra tay sát nhân hay không? "

Những Thiểm Linh tộc nhân khác lần lượt gật đầu biểu thị đồng ý.

Bọn họ đều vừa nhìn thấy rõ ràng ta có cơ hội tốt để đào tẩu, nhưng đã quay lại để giải cứu một con súc sinh.

Nhưng người lính khôi vĩ đó, mặt không biểu tình nhìn ta nói: "Giữ ngựa hãm lại, việc xâm nhập Thánh Nguyên và làm ô uế Thánh Khê cũng là tội."

Sơn Xà trưởng lão nghiêm sắc mặt, giận dữ nói: "Cự Linh!"

Cự Linh lạnh lùng: "Ông là trưởng lão tôn kính, nhưng ta là đệ nhất dũng sĩ của hai nghìn chiến sĩ thiểm linh tộc, có thánh mệnh bảo vệ Thánh Nguyên, do đó ta có quyền bắt y nộp "Thiên Thuế" vì tội tiến nhập thánh nguyên, ta cho phép y lấy ngựa đổi mạng, đó đã là nể tình của ông rồi đấy."

Sơn Xà trưởng lão song nhãn bùng lên phản nộ, lạnh lùng nói: "Lệnh cấm xâm nhập thánh nguyên đã được huỷ bỏ từ bảy năm trước rồi, Thiên Thuế chỉ là chuyện của quá khứ."

Cự Linh kiêu ngạo nói: "Sau cái chết của hơn hai trăm điều nhân, thánh nguyên lập tức tự động phong bế."

Sơn Xà hét lớn: "Khi trưởng lão hội chưa cử hành lại, ai có tư cách phong bế thánh nguyên?"

Ta bình tĩnh nói: "Sơn Xà trưởng lão, Cự Linh, anh ta đã kiên quyết muốn thu Thiên Thuế, xin hãy cứ để cho anh ta thực hiện."

Thân hình to lớn của Cự Linh chấn động, ánh mắt sắc lẹm, thâm trầm nhìn ta, hét: "Tặc tử!" rồi rướn người thúc ngựa, xông lại phía ta, trường kiếm dơ cao quá đầu, bổ xuống.

Ta ghì ngựa bất động, lạnh lùng nhìn hãm tiến đến tấn công.

Bình tĩnh khác thường.

Giống như ta đang đứng ngắm phong cảnh, không hề có một chút khẩn trương, trong lòng chờ đợi và hưng phấn, nhìn đại kiếm Thiểm Linh, nhìn đệ nhất dũng sĩ Thiểm Linh tộc, thần tốc tiếp cận.

Đó chính là cảnh giới của kiếm thủ.

Tương tự như một điểm băng trên ngọn lửa lò rèn, bất chấp môi trường ác nghiệt như thế nào cũng không hoảng sợ. Hoàn cảnh hiện tại như ánh sáng của lò than hồng, còn ta chỉ chú tâm bảo trì một phiến băng tâm, lạnh lùng chế định, không để tan chảy.

Nếu như một ngày nào đó ta có thể loại bỏ được sự chờ đợi và hưng phấn này, tâm đạt tới cảnh giới vô ba chi thủy thì ta lúc đó ta mới đích thực là một Đại kiếm sư chân chính.

Hiện tại ta vẫn còn một điểm nhỏ.

Khi Cự Linh đến cách ta khoảng năm bước, đại kiếm đột ngột đổi hướng, chém chéo về phía bên trái, nhằm hông phạt tới. Nhưng khi chiến mã phi đến, lại nhằm dưới đánh trên hướng vào ngực ta, xuất thủ cực kì ngoan độc.

Khi hấn gạt lên, thủ tỷ co lại một cách bất ngờ nhẹ nhàng đâm tới, sử đại kiếm mà từ chém biến thành đâm, kiếm pháp thật là tinh diệu, không ngờ gã cự hán này lại có thứ kiếm pháp tinh tế kinh nhân đến như vậy. Ta cười dài nói: "Hảo!" Kiếm từ tay phải tấn công tay trái. Ma nữ Nhận nhoáng lên lấp lánh.

Thân kiếm đánh vào đại kiếm của Cự Linh, vận kinh gạt ra, ta vốn dĩ có thể dùng Ma Nữ Nhận xoay vòng chặn gãy đại kiếm của hấn, nhưng thấy hấn có kiếm thuật tinh diệu, chiến thuật vượt ngoài ý muốn, thầm mừng có được đối tượng tốt để luyện kiếm, phân vân không biết có nên kết thúc?

Cự Linh không ngờ ta dễ dàng khám phá âm mưu dấu trong kiếm thế, cự hán trợn trừng, phát xuất sát khí khủng khiếp, đại kiếm theo thế phóng ra, vẽ một vòng bắn lên cao, công lại lần nữa, hy vọng xuyên phá thế phòng ngự của Ma nữ nhận, công về phía vai của ta.

Vai trái của ta hạ xuống, Ma nữ nhận co lại đuổi ra, đầu nhận chặn vào kiếm phong của hấn. "Đình!"

Đại kiếm vắng ra.

Cự Linh cả người và ngựa vượt qua sát bên trái của ta.

Hấn hí hửng với ưu thế chiến kị, công về ta mong dùng binh khí nhằm vào góc chết bên tay trái, đáng tiếc cả hai tay phải và trái của ta đều linh hoạt, khiến ưu thế của hấn hoàn toàn thất lợi.

Ta ngồi yên trên ngựa, không hề quay đầu lại, thận trọng lắng nghe tiếng vó phi lai từ xa.

Phi Tuyết dặm nhẹ vó, cùng ta trợ uy.

Ta không thể không âu yếm vỗ nhẹ lên lớp lông dài nhu nhuyến sau gáy Phi Tuyết, phong tư Ma Nữ cười trên lưng nó tất sẽ làm say lòng người

Cự Linh ghìm ngựa lại, khi hẵn định quay lại tấn công, ta hét to: "Người còn muốn đánh nữa sao?"

Cự Linh dừng ngựa, ha hả cười, nói: "Người kiếm thuật tuy cao, nhưng lại là một kẻ nhát chết."

Ta không thềm quay đầu, lãnh đạm nói: "Người tốt nhất nên nhìn lại mũi kiếm của mình trước đã"

Cự Linh vô cùng ngạc nhiên, nhìn vào mũi kiếm.

Mũi đại kiếm không ngờ đã bị đoạn gãy.

Cự Linh thần sắc đại biến.

Những Thiểm Linh chiến sĩ xung quanh chứng kiến sự việc nhao nhao cả lên.

Sơn Xà trưởng lão thúc ngựa tiến lại, khi nhìn thấy Ma Nữ Nhận, liền nghiêm túc hỏi: "xin hỏi đây có phải là bảo nhận của Ma Nữ Bách Hợp tôn quý?"

Ta mỉm cười nói: "Ông nhận đúng vật rồi đấy."

Sơn Xà trưởng lão toàn thân chấn động hỏi: "Ngài phải chăng là Đại Kiếm Sư Lan Đặc?"

Trận chiến với Đại Nguyên Thủ đã khiến uy danh của ta vang dội đại địa.

Ta nói: "Chính thị Lan Đặc!"

Thân thể gầy gò của Sơn Xà trưởng lão lại một phen chấn động, miệng lập tức phát ra tiếng huýt kì lạ, sau đó lùi lại, nhập vào trong hàng các tộc nhân của ông ta.

Gần trăm chiến sĩ Thiểm Linh tộc đồng thanh hô to, binh khí đồng loạt dương cao.

Bọn họ hô liên một lúc tám lần, mỗi hô một lần dương, binh khí chạm nhau leng keng vang vọng trời cao, có người thậm chí còn tung vũ khí lên

trời, mà không chỉ có lúc đó.

Đó là cách kính lễ của Thiểm Linh tộc đối với ngoại nhân, cứ mỗi lần hô cử một lần, thể hiện đối phương đích thị là bằng hữu, kiểu tám lần cử tám lần hô này chính là kính lễ đón tộc trưởng, kính lễ tối cao là mười lần cử mười lần hô.

Ta cũng nâng cao Ma Nữ Nhận, biểu thị tôn kính.

Sơn Xà trưởng lão cao giọng nói: "Ta thân là Thiểm Linh trưởng lão, đại biểu Thiểm Linh tộc xin kính chào Lan Đạc Đại Kiếm Sư"

Thanh âm phía sau trùng xuống, Cự Linh thân hình đồ sộ sách mã chậm chậm tiến đến trước mặt ta, tôn kính nói: "Đại Kiếm Sư, ta kính trọng công nghiệp vĩ đại của ông ở Ma Nữ Quốc, tuy nhiên là một kiếm thủ, ta mong có một cuộc so tài công bình với ông, để chứng minh kiếm sư vĩ đại nhất chỉ có thể xuất thân từ thiểm linh tộc."

Ta trong lòng cười khổ, nếu như ta cự tuyệt hẳn, có nghĩa là miệt thị cả thiểm linh tộc. Hiện tại bản thân là người kế thừa của Ma Nữ, nếu ta làm phật lòng thiểm linh tộc, sẽ làm cho thiểm linh tộc nhân mất đi sự tôn kính bấy lâu nay đối với Ma Nữ Quốc.

Ta nghiêm trang nói: "Ta rất tôn kính kiếm thủ Thiểm Linh tộc, do đó xin chấp nhận cuộc so tài của anh."

Bốn xung quanh thiểm linh tộc nhân hò la vang dội, tiếng chiến mã nhảy lên rầm rập, khiến người ta hưng phấn và hy vọng hừng hực

Cự Linh vẻ mặt rạng ngời.

Ta nói: "Tuy nhiên ta có một điều kiện."

Cự Linh ngạc nhiên hỏi: "Điều kiện gì?"

Ta nhẹ nhàng nói: "Khi tỉ đấu chúng ta sẽ đổi kiếm cho nhau, ta dùng Vô Phong Đại Kiếm của anh, còn anh dùng Ma Nữ Nhận của ta, nếu không chấp nhận điều kiện đó, ta sẽ thúc ngựa đi luôn, thiên hạ tuy rộng lớn nhưng chưa chắc đã có ai có khả năng cản trở được ta."

Cự Linh không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn ta.

Những người khác cũng ngạc nhiên im lặng.

Cự Linh từ tốn đáp: "Ta cũng có một thỉnh cầu, hy vọng cuộc đấu sẽ được cử hành trước thánh miếu của Thiểm Linh tộc chúng ta vào lúc mặt

trời mọc "

Ta mỉm cười nói: "Lẽ nào lại không!"

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 13

Phù Dung Trưởng Noãn

Trước hoàng hôn, ta cùng Sơn Xà, Cự Linh đến Thiểm Linh Nhân thánh miếu trong Thiểm Linh Cốc.

Trên con đường mỗi điểm trọng yếu đều có trạm gác của Thiểm Linh Nhân, bọn họ sử dụng tiêu hỏa để truyền tin chúng ta đến, dọc suốt hết Thiểm Linh Cốc.

Ta ôm chặt lấy Đại Hắc, trong tim tràn ngập tình thương cho con vật bị bỏ rơi này, chó ngoan, để ta tìm cho mi một chủ nhân mới.

Đi qua con đường giữa hai vách núi treo leo mới vào đến sau cốc, tầm nhìn bỗng nhiên được mở rộng, trong cốc có đến cả ngàn túp lều trùng trùng điệp điệp nối liền nhau san sát, có đến hơn vạn trâu, bò, dê, ngựa đang lững thững gặm cỏ trên thảo nguyên xanh mướt.

Trên một ngọn đồi cỏ dài là túp lều to nhất, xem ra chính là đó chính là Thánh Miếu di động của Thiểm Linh Nhân.

Cốc khẩu lỗ nhỏ đầy những chiến sĩ của Thiểm Linh Tộc, ở giữa có năm người tầm độ năm, sáu mươi tuổi lão nhân đang ngồi trên lưng ngựa, có lẽ chính là các trưởng lão.

Một nữ nhân cũng không thấy, trong Thiểm Linh Tộc, nữ nhân căn bản là hoàn toàn phụ thuộc vào nam nhân, không có địa vị.

Nhìn thấy bọn ta từ xa đi lại, cả ngàn Thiểm Linh chiến sĩ tập chung lại, nhưng chẳng ai nói câu nào, chỉ chăm chăm nhìn.

Năm vị trưởng lão dàn hàng ngang đi về phía bọn ta.

Ta đặt cương dưng Phi Tuyết lại, rút kiếm khỏi vỏ, chỉ hướng lên trời, biểu đạt kính ý với bọn họ.

Họ dưng ngựa lại cách ta mười hai xích.

Một trưởng lão đặc biệt cao lớn tráng kiện nhất trong họ không dưng ngựa lại như mấy người kia, mà cứ thế tiến về phía ta đang đứng, quan sát kỹ càng ta một lúc lâu, trong mắt khẽ lóe lên một tia sáng, cười dài nói: " Quả nhiên là con trai của cố nhân. Lan Đặc! Ta từ người có thể nhìn ra phụ thân của người. " Sau đó quay ngựa về phía các trưởng lão cùng nhân tộc hét lớn: " Lan Lăng là người tốt duy nhất trong Đế Quốc, là bằng hữu của Thiểm Linh Nhân bọn ta, con trai của Lan Lăng cũng là bằng hữu của bọn ta. "

Các trưởng lão cùng trên ngàn Thiểm Linh chiến sĩ nhất tề giương cao vũ khí, hét lớn, lần này là chín lần hét chín lần giương vũ khí, hơn khi trước một lần, hiển nhiên là quan hệ cũng thân tình hơn một bậc.

Bọn họ hoan nghênh ta bằng một yến tiệc lớn ngay trước Thánh Miếu, có rất nhiều chiến sĩ cùng trưởng lão tham dự bữa yến tiệc toạ nam giới này, có đến hơn hai ngàn người tụ tập lại ngồi thành đến cả trăm vòng tròn, tập chung quanh những tảng thịt dê nướng thơm béo ngậy trên đồng lửa, tỏa mùi thơm ra bốn phía.

Rượu ngon được treo trên sừng trâu và bò, mọi người đều nhiệt tình uống, không khí đích thực là vô cùng nào nhiệt.

Phụ trách nhiệm vụ giữ cho các bình rượu hoa quả luôn đầy là một chiến sĩ thanh niên, thực ra không thể nào nhìn thấy một nữ nhân nào trong Thiểm Linh Tộc cả, cha đã có lần nói với ta, Thiểm Linh Tộc mỹ nữ là vô có tiếng trên mặt đất này, bọn họ nhảy điệu Thiểm Linh Vũ, có thể làm người mù sáng mắt, chỉ tiếc là ta lúc đó chẳng có lòng dạ nào xem, trong giữa hoan náo như vậy, ta bỗng cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Trên tấp thảm ta ngồi đã có đến mười tám người, ngoài Thiểm Linh Tộc đệ nhất dũng sĩ Cự Linh ra, tất cả đều là các trưởng lão đức cao vọng trọng, San Xà cùng cùng với vị trưởng lão khi trước có nói quen biết với phụ thân ta, Thiên Ưng trưởng lão, đều đang ăn uống nhồm nhoàm. Ta dùng dao găm cắt lấy một miếng thịt dê nóng hổi từ đĩa thịt dê đang được truyền tay,

thấy Đại Hắc đang nằm cuộn tròn bên cạnh, ta vớt miếng thịt béo ngậy cho nó, bên ánh lửa bập bùng, nhìn nó như một cầu hoàng đế.

Ngồi đối diện Cự Linh bỗng nhiên vươn vai đứng dậy, đến trước mắt ta, nghiêm trang nói: " Cự Linh dùng thân phận Thiêm Linh Tộc đệ nhất dũng sĩ, kính Đại Kiếm Sư Lan Đặc một ly rượu. "

Ta không ngờ hăn lại lễ độ như vậy, liền lập tức đứng lên, nhận ly rượu rồi uống cạn, chúng nhân đều hết thấy cổ vũ.

Cự Linh cao giọng nói: " Thiêm Linh Tộc chiến sĩ hãy nghe đây. "

Bốn phía đều nhất thời im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng càn cạy cháy nổ lép bép, cùng với tiếng mỡ dề rỏ xuống than xèo xèo.

Ta lúng túng đứng bên hăn, phải đứng trước hơn hai ngàn cặp mắt soi mói nhìn quả là không dễ chịu chút nào.

Cự Linh lớn tiếng nói: "Ma Nữ Hoa Bách Hợp tôn quý là thiêm điện thần đã gửi đến cho chúng ta một vị hảo sư phụ, người đã dạy bọn ta biết chăn nuôi và học ngôn ngữ; Lan Đặc khả kính chính là một vị anh hùng thần linh gửi đến cho chúng ta, vì chúng ta mà đẩy lui được Đại Nguyên Thủ tà ác cùng đại quân hung tà của Đế Quốc. "

Các chiến sĩ cùng trưởng lão đều reo hò vang dội.

Sơn Xà trưởng lão cũng đứng dậy nói: " Những trí giả đầu tiên của Thiêm Linh Tộc cũng đã từng nói qua. Chỉ có khi mắt nhìn thấy, tai nghe thấy, mới có thể tin được. Hôm nay, Đại Kiếm Sư trong lúc nguy cấp không hề dả thương tới ta, chỉ vì một chú chó mà không ngại nguy hiểm, ta Sơn Xà hôm nay được mắt thấy tai nghe. "

Chúng nhân lại reo hò vang dội.

Cự Linh không để cho ta nổi mấy lời cảm tạ, lại lớn tiếng nói tiếp: " Bất luận ngày mai ta cùng Đại Kiếm Sư đấu thắng bại thế nào, Đại Kiếm Sư sẽ luôn luôn là hảo bằng hữu của Thiêm Linh Tộc chúng ta. "

Chúng nhân tất cả đều đứng dậy, đồng thanh hô lớn: " Đại Kiếm Sư là hảo bằng hữu của chúng ta. "

Thiên Ưng trưởng lão ngửa cổ uống một ngụm rượu rồi nói: " Lan Đặc công tử, khi trước công tử một mình tiến nhập Thánh Nguyên, không biết là vì việc gì?"

Ta chậm rãi đáp: " Tiểu bối lúc đó đang truy tung một chiến sĩ tà ác rất đáng sợ, mấy vụ thảm sát ở thôn xóm bên biên giới Thánh Nguyên có lẽ là do hắn gây ra. "

Cự Linh hét lớn: " Hắn là ai?"

Ta đáp: " Đại Nguyên Thủ. "

Chúng nhân đều nhất thời lặng im.

Cự Linh chậm chậm nói: " Xin nhận Thiêm Linh Tộc chiến sĩ vào các hoạt động chính nghĩa của ngài. "

Ta kiên quyết cự tuyệt: " Đây là một cuộc quyết đấu công bình giữa tại hạ và hắn, không ai khác có thể chen vào. "

Cự Linh trên mặt lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng đều giống như các trưởng lão, bắt đầu hiện vẻ tôn kính và thấu hiểu thần sắc.

Chưa gặp phải sự lang nhục và sát lục của quân đội Đế Quốc, Thiêm Linh Tộc không ngừng di chuyển sang phía Tây, để thoát khỏi sự tàn sát của Đế Quốc Hắc Khôi vũ sĩ. Đến lúc Ma Nữ Quốc xáp lập, cuộc xâm lăng của Đế Quốc mới bị chặn đứng, ta cùng Đại Nguyên Thủ ân oán riêng tư, kỳ thật cũng là có liên quan đến sự tồn vong của tất cả các dân tộc.

Có ai không biết sự đáng sợ của Đại Nguyên Thủ?

Nhưng ta lại nhất định đơn độc một mình đối phó với hắn.

Thiêm Linh Tộc lại hết mực kính trọng những kẻ khờ khạo như ta.

Để dừng chủ đề này lại, ta thừa cơ quay ra chúng nhân hỏi: " Tại phía đông Thánh Nguyên ngoài Liên Vân sơn mạch, là nơi nào?"

Chúng nhân ngạc nhiên, thần tình lộ vẻ chấn động, đưa mắt về một lão nhân tuổi tầm tám mươi ngời bên cạnh Cự Linh, có lẽ là già nhất, thân hình khô đét, chính là Thanh Hiệp trưởng lão, hiển nhiên ở đây chỉ có lão mới có đủ tư cách để phát ngôn về việc này.

Thanh Hiệp trưởng lão này giờ chưa nói lời nào, bỗng nhiên mở to đôi mắt trên khuôn mặt nhăn nheo, phát ra hai đạo tinh quang cực kỳ sắc bén mà ít thấy ở những người tuổi như lão, trầm giọng hỏi: " Người muốn đi đến đó?"

Ta cung kính trả lời: "Vâng."

Thanh Hiệp cười khàn nói: “ Đó là nơi đáng sợ nhất trên thế gian, chỉ có sa đạo (1) của Hoàng Sa Tộc, mới coi nơi đó là vùng đất tốt, nhưng kể cả bọn chúng cũng chỉ dám sinh hoạt tại vùng rìa sa mạc nơi có những nguồn nước, những người đi sâu vào trong sa mạc, không có được bao nhiêu người có thể quay lại đâu, đó là địa phương bị ác thần nguyên rửa.”

Một trưởng lão khác đầu đội sừng dê cũng nói: “ Thanh Hiệp trưởng lão là người hiểu biết nhiều nhất bộ tộc ta, ông ta nói không bao giờ sai đâu, Đại Kiếm Sư, người không nên khinh suất.”

Thanh Hiệp trưởng lão lại tiếp: “ Liên Vân sơn mạch là Thánh Sơn của Dạ Lang Quỷ Tộc, bọn chúng tự cho mình là chủng tộc tối ưu trên thế gian, tuyệt nhiên không cho ngoại nhân xâm nhập, người xem !” Nói đoạn, Thanh Hiệp vén áo dài lên, hiện ra dưới lớp áo là một vết sẹo kiếm kéo dài từ ngực đến bụng, chậm rãi nói: “ Vết thương này chút nữa thì lấy cái mạng già của ta, chính là do bọn Dạ Lang Quỷ gây ra, ta vinh viễn không thể nào quên.”

Chúng nhân đều giận dữ, mắt toé lửa.

Sơn Xà trưởng lão cũng vươn mình đứng dậy nói: “ Ánh sao đã rời khỏi cao nhất của Liên Vân Sơn, Liên Vân Phong, thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy để Đại Kiếm Sư nghỉ ngơi.”

Ta kỳ thực vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn thỉnh giáo Thanh Hiệp, nhưng mọi người đã lục tục đứng dậy an nhau chuẩn bị ra về.

Cự Linh đột nhiên nói: “ Đại Kiếm Sư! Để ta đưa người về lều.”

Cự Linh dẫn ta cùng Đại Hắc rời khu yến tiệc, đi qua bìa rừng đến một túp lều nằm đối diện với một sườn cỏ dài ở phía nam.

Ta quay đầu lại, cảnh vật hiện ra trong mắt khiến ta sửng sờ.

Hàng ngàn túp lều, dưới ánh sao lấp lánh, trùng trùng điệp điệp nối nhau san sát trải dài khắp bốn phía tưởng chừng như vô tận, len lỏi giữa những kẽ hở là các ngọn lửa đang bập bùng cháy, bụi lửa bay phất phơ trong gió.

Cự Linh đứng đó nói: " Đây là sơn cốc lớn nhất trên thế gian, là do Thiểm Điện thần khai phá ra cho chúng ta an cư và cự địch, cho nên nơi đây có rất nhiều nguồn nước, Thánh Khê cũng bắt đầu tại đây. "

Ta đồng tình nói: " Nơi đây thực là thiên đường trên hạ giới, có địa thế tự nhiên để phòng thủ, lại không thiếu lương thực, hy vọng rằng Thiểm Linh Tộc có thể bảo vệ được nó cho nhiều đời con cháu sau này. "

Cự Linh bỗng nhiên trầm mặc.

Trong lúc này, ta cảm thấy chúng ta cuộc đấu ngày mai ai hơn ai, cự ly đã mong manh đi rất nhiều.

Ta chợt buột miệng hỏi: " Người đang nghĩ gì vậy?"

Cự Linh trầm giọng nói: " Ta đang nghĩ về thế giới bên ngoài, những người Thiểm Linh dừng cảm đã ở trong sơn cốc này quá lâu rồi, làm cho họ quên đi cái quá khứ hào hùng của Thiểm Điện tiền bối, đã trục xuất bọn Dạ Lang Quỷ cùng bọn sa đạo ra vùng hoang mạc sau dãy Liên Vân Sơn, nhưng hiện tại bọn chúng đã quay lại rồi. "

Ta chân thành nói: "Thiểm Linh Tộc hãy cho bọn địch nhân kia biết sức mạnh thiểm điện đáng sợ, bất cứ ai dám coi thường Thiểm Linh Tộc sẽ nhận được một bài học đau đớn. "

Trong mắt Cự Linh khẽ lóe lên một tia cảm kích, nói: " Đại Kiếm Sư đúng là một anh hùng chân chính, chỉ có Đại Kiếm Sư mới là huynh đệ thực sự của Cự Linh. "

Ta cũng khẽ cười nói: "Cự Linh cũng là người huynh đệ chân chính của Lan Đặc ta. "

Cự Linh cười lớn nói: "Ngày mai ta sẽ toàn lực xuất thủ, chỉ có vậy mới xứng đáng với người mà Cự Linh tôn kính nhất. "

Ta cũng hét lớn: "Tốt"

Gã đưa cánh tay to bè lên siết chặt vào vai ta đoạn nói: "Anh nhìn kia! " Đoạn chỉ vào một túp lều cô độc trên sườn đồi, nói: " Đó là lều nghỉ qua đêm của anh. "

Ta ngạc nhiên nói: "Trong lều tựa hồ như có người. "

Trong mắt Cự Linh khẽ lóe lên một tia kỳ quái, hạ giọng nói: " Quả là không sai, mời Đại Kiếm Sư vào! " Đoạn quay người đi thẳng, để lại ta và Đại Hắc Đứng ngẩn ngơ tại đó.

Một hai tiếng dê kêu ngựa hí, hờ cùng với tiếng trẻ em khóc trước khi đi ngủ, sau đó cả cốc chìm vào một màn tĩnh lặng.

Ta nghiêng rằng, nhắm hướng "túp lều của mình" mà đi. Việc này quả là có chút bất thường.

Chắc là không có ác ý gì ?!

Ta kéo tầm vài che của lều lên, lập tức thấy ngạc nhiên.

Một nữ nhân Thiểm Linh Tộc, đang quỳ trên tấm thảm lông cừu, đầm cùi thấp xuống ngực, dưới ánh đèn mờ cừu, cảnh vật huyền ảo lung linh.

Cô ta là người phụ nữ Thiểm Linh Tộc đầu tiên mà ta nhìn thấy kể từ khi vào cốc.

Những nữ nhân khác, bất luận là già hay trẻ, đều ẩn vào trong lều tránh ta.

Nàng bận một chiếc áo dài trắng mỏng mềm mại, trên áo có thêu nhiều họa tiết rất đẹp mắt, từng mũi chỉ đều được may rất cẩn thận, màu trắng cũng làm ta nhớ tới Ma Nữ.

Nàng khẽ nói: "Thiểm Linh Nữ Thái Nhu, bá kiến Đại Kiếm Sư Lan Đặc công tử. " Thanh âm mềm mại nghe thật êm tai.

Ta không đủ tàn nhẫn để lập tức cự tuyệt nàng, phụ thân ta đã từng nói với ta một lần, tại những dân tộc du mục trên thảo nguyên, lúc khoản đãi khách quý họ đều lấy vợ của mình ra khoản đãi, hay còn gọi là "thê khách", không ngờ hôm nay ta lại phải gặp lại trường hợp này.

Nàng vẫn cúi đầu nói tiếp: " Thái Nhu đêm nay đợi ở đây, cũng là để giúp cho Đại Kiếm Sư bớt cô đơn. "

Quả nhiên ta liệu không sai, nhất thời không biết nói gì, nhưng sự cô đơn mà ta cảm thấy không thể lấp đầy được.

Nàng chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta không thể tin được vẻ đẹp hoang đại tràn đầy sức sống trên khuôn mặt tươi trẻ của nàng. Hai má nàng hồng ửng dưới ánh lửa, khiến cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng đều cảm thấy vô cùng phấn khích.

Thiểm Linh Nhân Mỹ nữ không ngờ lại có vẻ đẹp như thế này.

Ánh mắt Thái Như lấp lánh như hồ nước trước ngọn lửa bập bùng, có thể làm tan chảy trái tim của bất kỳ nam nhân nào.

Bất giác ta buột miệng nói: "Nàng nhất định là Thiểm Linh Tộc đệ nhất mỹ nữ. "

Lúc này Đại Hắc đang tìm một góc thoải mái trong lều, đi loanh quanh vài vòng trong lều, dí mũi người người khắp nơi, đoạn nằm cuộn tròn xuống một góc, chuẩn bị một giấc ngủ ngon lành.

Mục quang của hai người chúng bất giác thẹn thùng chuyển sàn phía nó.

Ta bỗng nghĩ tới Phi Tuyết, không biết bây giờ con ngựa này đang ở đâu.

Nghĩ tới đây ta không khỏi cảm thấy nực cười.

Thải Nhu mặt ửng hồng, hiển nhiên không khỏi cảm thấy vui vẻ trước lời khen của ta, dừng tại đó, giúp ta cởi bỏ áo ngoài.

Thân hình nàng khá cao, chỉ thấp hơn ta nửa đầu người, thân hình nẩy nở căng tràn nhựa sống.

Thải Nhu khéo léo cởi bộ giáp chiến sĩ bằng kim loại mỏng trên mình ta, lộ ra tầm thân trần nửa người trên của ta.

Ta nghĩ, nàng chắc là đã nhiều lần giúp nam nhân cởi bỏ bộ giáp này, nếu không thân thủ làm sao có thể thuần thục như vậy, có lẽ nào nàng chính là vợ của một người nào đó chăng? Ý nghĩ này khiến cho cảm thấy khó xử vô cùng.

Ta tuyệt đối không phải là không thích mỹ nữ, nhất là một nữ nhân tuyệt vời như thế này, nhưng ta không thể tiếp thu được vợ của người khác, đó không phải là phong tục của Đế Quốc.

Nàng lại tiếp: " Đây quả là cơ bắp đẹp nhất trên thế gian, thảo nào Cự Linh lại tôn khính ngài đến thế. " Nàng vừa nói vừa nắn bóp những cơ đang mệt mỏi rã rời của ta.

Ta toàn thân chấn động, hỏi: " Nàng là vợ của Cự Linh?"

Thải Nhu ung dung đáp: " Em chính là người vợ thứ mười của Cự Linh, người được Cự Linh sủng ái nhất, hôm nay vâng mệnh Cự Linh đến hầu hạ công tử. " Nói đoạn những ngón tay lại gia tăng sức lực nắn bóp cơ bắp ta.

Ta không biết là nên mừng hay nên giận, hạ giọng hỏi: " Thiểm Linh Tộc cũng có phong tục "thê khách" sao?" Phong tục này xuất hiện ở một bộ tộc mà phụ nữ phải trách mặt khi có khách nhân đến, quả là làm cho ta cảm thấy kỳ quái.

Nàng khẽ lắc đầu nói tiếp: "Thiểm Linh Tộc chiến sĩ, chỉ dưới một trường hợp mới để vợ mình đi phục vụ người khác. " Nói đến đây, nàng bắt đầu cởi bỏ mảnh giáp dưới hạ thể của ta.

Ta ngạc nhiên hỏi tiếp: " Đây là trường hợp nào?"

Nàng để tấm giáp chân của ta gần cửa lều đoạn chậm rãi nói tiếp: "Trưởng lão hội của Thiểm Linh tộc, vì không muốn người trong tộc thường xuyên đánh nhau, nên đã ra một quy định, bất cứ người nào muốn khiêu chiến ai trong tộc đều phải đưa vợ mình đến hầu hạ kẻ bị khiêu chiến, nên mỗi khi ai muốn khiêu chiến người khác sẽ đều phải suy nghĩ kỹ. " Nói đến đây, nàng bưng ra một chậu nước nóng, lấy một chiếc khăn, khẽ nhúng vào chậu nước, rồi bắt đầu giúp ta lau rửa người.

Cảm giác thoải mái như thấm vào từng thớ thịt.

Ta lại hỏi: " Nhưng ta tịnh không phải là người Thiểm Linh Tộc?"

Nàng nhẹ nhàng đáp: " Cự Linh đã coi ngài là huynh đệ, nếu không em không thể đến phục vụ ngài. " Nói đến đây, nàng hạ giọng xuống nhỏ như tiếng muỗi kêu: " Hơn nữa đó cũng là vinh hạnh của em. "

Cự Linh tuy lỗ mãng và nóng nảy không ngờ cũng là một hảo hán tử, nhưng ta không thể nhận tấm thịnh tình này.

Thải Nhu nói tiếp: " Cự Linh nói ngài thực có cơ hội để giết anh ấy, nhưng ngài lại không xuống tay. "

Đến lúc này ta chợt tỉnh ngộ, hôm nay trong lúc giao chiến với Cự Linh trên thảo nguyên, bằng thanh kiếm sắc bén của Ma Nữ, thêm với kiếm thuật điêu luyện của ta, đích thực là ta đã có cơ hội để giết Cự Linh, nhưng lúc đó gã chưa có sự chuẩn bị kỹ càng, ta tự nhiên không thể giết gã, đó là tính cách của ta, không ngờ gã lại cho đó là một "ân điển", đối với ta như huynh đệ, lại càng làm cho cục diện bay giò tiến thoái lưỡng nan.

Giả như bây giờ ta cự tuyệt Thải Nhu, ắt hẳn sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng, và không coi Cự Linh là huynh đệ nữa.

Dân tộc du mục rất trọng sĩ diện.

Ta bất giác chột thờ dài.

Thải Nhu giật mình đánh rơi chiếc khăn, hai tay lóng ngóng, hỏi: " Công tử có điều gì không vừa lòng với Thải Nhu?"

Nhớ lại Hoa Thiển, nàng trước mắt ta cũng đã có bộ dạng thế này, nhớ đến nàng, trong tâm không khỏi có chút thương xót.

Ta đặt hai tay lên vai nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng rất tốt, ta thờ đại vì ta chợt nhớ đến một việc trước đây."

Nàng khẽ hỏi: "Ngài nhớ đến vợ ngài?"

Ta nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng nói: "Họ đã chết lâu rồi!"

Ma Nữ và Tây Kỳ đều đã chết rồi sao?

Thải Nhu ôm chầm lấy ta, đoạn thốn thức nói: "Xin lỗi ngài, nhưng em dám bảo chứng, thiên hạ mỹ nữ không có ai là không mộng tưởng được hầu hạ ngài đâu, bao gồm luôn cả em."

Ta cũng khó khăn nói tiếp: "Thải Nhu, vì trận đấu ngày mai với trượng phu của nàng, ta hy vọng được một mình đêm nay để tĩnh tâm."

Thải Nhu run rẩy toàn thân, nới lỏng vòng tay, nhìn ta hỏi: "Đại Kiêm Sư ngài muốn đuổi em?"

Ta không tưởng nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy, lúng túng nói giải thích: "Ta... ta vốn chỉ muốn nghỉ ngơi..."

Thải Nhu phục hồi lại vẻ bình tĩnh, cúi đầu ai oán nói: "Chỉ cần là mệnh lệnh của Đại Kiêm Sư, Thải Nhu nhất định tuân theo." Đoạn cúi đầu lùi ra khỏi lều.

Ta gọi theo: "Thải Nhu!"

Nàng vui mừng trả lời: "Lan Đặc công tử!"

Ta nhíu mày nói: "Ta có một thỉnh cầu, hy vọng nàng có thể đáp ứng."

Thải Nhu biết rằng ta sẽ không lưu nàng lại, vẻ mặt ảm đạm, hai mắt ngân ngấn lệ, cúi đầu nói: "Vô luận là yêu cầu gì, Thải Nhu nhất định tuân theo."

Ta thở dài, cổ trăn tỉnh con tim đang thốn thức, nói: "Con chó đen này là con vật duy nhất còn lại sau quốc thảm sát ở khu làng vừa xảy ra thảm họa, ngày mai sau khi ta đi, hy vọng nàng có thể chiếu cố đến nó."

Đại Hắc chắc là đang có một giấc mộng đẹp, nên không nghe thấy mấy lời đã quyết định tương lai của nó.

Thải Nhu đưa mắt nhìn Đại Hắc, nói: "Đại Kiêm Sư cứ yên tâm, Đại Hắc nhất định sẽ vui vẻ mà sống ở đây, cho đến già."

Nói đoạn nàng lại nhìn ta hỏi: "Đại Kiêm Sư còn phân phó gì nữa không?"

Ta nhìn nàng, rồi nghiêng rằng đáp: "Không !"

Nàng chậm rãi ra khỏi lều, sau đó ta chỉ còn nghe thấy tiếng khóc thút thít vọng lại.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Vĩnh Kết Vi Minh

Ánh lọt lạt của triều dương chiếu rọi đầu núi mặt đông.

Thiểm Linh Cốc tắm mình trong những tia sáng rạng đông.

Trên sườn dốc dưới thánh miếu của Thiểm Linh tộc, lỗ nhố đầy những chiến sĩ và những chuẩn chiến sĩ còn chưa tấn thăng thành chiến sĩ của Thiểm Linh tộc, có cả vạn người, Thiểm Linh tộc thật là một lực lượng không thể khinh thị.

Mười hai vị trưởng lão của Trưởng Lão Hội và một số tộc nhân tuổi cao ngồi trên một tấm thảm làm bằng da dê trải trên sườn dốc, Cự Linh và ta thần tình nghiêm túc đứng đối diện chòng chọc nhìn nhau trên khoảnh đất trống dưới sườn dốc.

Cự Linh cầm Ma Nữ Nhận của ta.

Cái ta cầm lại là Vô Phong Đại Kiếm của hãn.

Một chiến sĩ Thiểm Linh tộc gõ thùng thùng lên cái trống lớn làm bằng da, đến khi gõ gõ tiếng trống thứ bốn mươi chín, trường võ đấu Cự Linh vì vinh dự tối cao của kiếm thủ Thiểm Linh tộc sẽ liền bắt đầu.

Bốn mươi, bốn mươi một...

Người của Thiểm Linh tộc trước trường tử chiến, không cần biết là lão chiến sĩ trải qua trăm trận hay là tân binh chưa từng gặp qua chiến trường, tiếng thở đều không tránh khỏi nặng nề ồ ồ, để lộ sự khẩn trương trong lòng họ.

Cự Linh song mục loang loáng tinh quang nhiếp hồn, vì danh dự của Thiểm Linh tộc và sự kính trọng đối với ta, gã tuyệt sẽ không hạ thủ lưu

tình.

Bốn mươi bốn, bốn mươi lăm...

Áp lực vô hình trong không khí càng đậm đặc.

Ta điều tiết hô hấp đến mức như có như không, tâm địa tuyệt không chút dợn sóng.

Tất cả những người khác thần kinh đều giống như một sợi dây cung đang kéo căng, chực chờ giây phút ác đấu bùng tên.

Cự Linh tả hữu cước đi chéo lên xuống, phát ra tiếng bước chân "kịch kịch" vang vọng, càng làm tăng thêm không khí nhiếp hồn ngàn quân giao chiến.

Bốn mươi tám... Tiếng trống bỗng biến thành liên miên bất tận, trở nên trầm thấp.

"Bùm!".

Cuối cùng tiếng vọng thứ bốn mươi chín đã vang lên.

Cự Linh quát lớn một tiếng, song nhãn thần quang bùng tỏa, rướn người tới, xông thẳng tới cách ta khoảng năm thước.

Ma Nữ Nhận vịn vẹo theo một góc độ vòng cung nhắm yết hầu của ta lướt tới.

Ta mỉm cười, Vô Phong Đại Kiếm như con độc xà trườn ra khỏi hang bám tới sát Ma Nữ Nhận, cũng quanh co ủa tới yết hầu của hân.

Lại nhanh hơn hân một chút.

Cự Linh không hổ là đệ nhất kiếm thủ của Thiểm Linh tộc kiêu dũng thiện chiến, không một chút hoảng loạn, linh hoạt lùi lại, vừa đứng khoảng cách Vô Phong Đại Kiếm không thể đâm tới, Ma Nữ Nhận lúc lặn lúc lên, từ dưới lên trên chém lên đại kiếm của ta.

Nếu để nó vót trúng, đại kiếm tất sẽ bị chẻ làm hai ngay giữa.

Ta cười dài một tiếng, rùn người xuống, đại kiếm mượn thế nghênh đón thẳng Ma Nữ Nhận đang chém xuống.

Các tộc nhân thấy vậy đều kinh hãi kêu lên, nhưng kiếm thế lại không một chút đình trệ, trái lại còn gia tăng tốc độ, đẩy ta vào nước không còn kịp biến chiêu thoái rút.

Mắt thấy rõ hai kiếm sắp giao kích.

Ta hú lên một tiếng, đại kiếm từ thế bổ thẳng biến thành phạt ngang, lúc Ma Nữ Nhận vừa đụng vào mình kiếm, bất chợt rút ra sau co lại, đồng thời đại kiếm từ ngang bằng biến thành buông xéo, bén sát Ma Nữ Nhận dờ ra ngoài, đại kiếm nặng nề mà lại giống như một chiếc lông vũ không chút hơi sức.

Lực đạo của Ma Nữ Nhận hoàn toàn bị hóa giải.

Tộc nhân thấy đại kiếm không bị hư hao chút nào, sau khi tròn mắt há mồm, liền ào ào hoan hô vang vọng như đốt pháo.

Cự Linh trầm giọng: "Hảo kiếm pháp!", thu hồi Ma Nữ Nhận, thừa cơ đại kiếm mới dạt ra, kẻ hở hiển hiện, dựa vào sức ép trước thân thể, Ma Nữ Nhận nhắm ngực bay tới.

Ta chính là muốn hấn làm như vậy.

Tay trái cong lại, đại kiếm bằng vào tốc độ mắt thường khó thấy, từ bên trên phía phải Ma Nữ Nhận như muợn cơn gió lốc xoay về, sát na Ma Nữ Nhận đâm tới trước ngực ta, đập liền lên trên nó.

"Keng" một tiếng vang vọng toàn trường.

Các tộc nhân nhìn say mê đến mức cả hô hấp cũng ngưng hẳn.

Sức vóc của ta và Cự Linh đại để tương đương nhau, nhưng ta lại chiếm tiện nghi kiếm nặng, thêm vào toàn lực chém đập xuống mạnh hơn xa đâm thẳng, Cự Linh lập tức toàn thân chấn động, Ma Nữ Nhận cơ hồ thoát khỏi tay.

Cự Linh quát lớn một tiếng, lui liền ra sau.

Song cước của ta này giờ chưa di động liền bước tới như làn chớp.

Đại kiếm như sông Trường Giang liên miên bất tận từng đợt từng đợt sóng xung kích qua bên Cự Linh, nhưng vô luận kiếm thế khai triển như thế nào, thủy chung vẫn dán dính vào Ma Nữ Nhận mà cuồn công, khiến cho đối phương không thể lợi dụng thân Nhận không có gì mà không phá vỡ đó để chế tạo ưu thế.

Người Thiểm Linh la ó rần rần, cũng không biết là đang cổ vũ cho ai.

Cự Linh gắng gượng khốn khó chi trì, đã thoái liên tiếp mười mấy bước, đây chắc là kỷ lục bại bộ nhất của chiến sĩ Thiểm Linh tộc vô địch này.

Ta cười khà khà, kiếm thế chợt thu lại.

Kiểm thế đã yếu thì Nhận quang của Cự Linh lập tức miên man trương bung.

Ta đã sử xuất một bộ kiếm pháp cực kỳ tinh tế, xen vào trong kiếm thế của hãn, tuy Nhận lai kiếm vắng, nhưng không đụng nhau chút nào.

Địch thoái thì ta tiến, địch tiến thì ta thoái.

Đó đơn thuần là lấy nhanh đánh nhanh, mỗi một kiếm của ta đều nhằm vào chỗ Cự Linh tất phải ngăn ngừa, khiến cho hãn không thể không quay Nhận về phòng thủ, hoàn toàn không có cơ hội triển khai công thế.

Các tộc nhân chia nhau đứng dậy, bị trận đấu kiếm tuyệt luân này kích động lớn tiếng tung hô. Tiếng hoan hô liên tục hết đợt này tới đợt khác, vang vọng như sấm sét, rân khắp núi rừng động cốc.

"Choeng!".

Hai người bọn ta tách rời ra.

Đại kiếm của ta chỉ còn lại một nửa.

Các tộc nhân đang hò reo nhất thời im bật, không thể tin tưởng nhìn đoạn kiếm lơ lửng cao.

Cự Linh ngậy ngốc dõi nhìn ta.

Các tộc nhân liền mừng rỡ reo hò, chiến sĩ của họ đã đắc thắng.

Cự Linh giờ cao tả thủ, chặn đứng tiếng hoan hô của bọn họ.

Ta mỉm cười nhìn hãn.

Cự Linh từng bước đi về phía ta, cung kính tra Ma Nữ Nhận vào vỏ hoàn trả lại cho ta, lớn tiếng: "Đại Kiếm Sư! Anh đã thắng!".

Ta cầm đoạn kiếm xuống đất, tiếp lấy Ma Nữ Nhận, mỉm cười lắc đầu: "Ta không có thắng!".

Cự Linh xoay mình nhìn đám tộc nhân đang ngậm tằm, nói: "Các người nghĩ ta thắng, nhưng kỳ thực ta đã bại, bởi vì Đại Kiếm Sư hồi nãy cố ý để cho ta chém đứt kiếm của y, cả ta lúc đó cũng nghĩ mình thắng, cho nên ta đã bại".

Mọi người lộ ra thần thái không hiểu.

Cự Linh kích động thốt: "Là sát na chém gãy kiếm, lối phòng thủ của ta để lộ ra chỗ hở, bằng vào kiếm thuật của đại kiếm sư, chỉ cần đoạn kiếm còn lại là đã có thể dồn ta vào chỗ chết, cái khiến ta cảm động là đại kiếm

sư không những không thừa thắng đánh bại ta, mà còn bỏ luôn phòng thủ, khiến cho y hoàn toàn lơ lửng dưới kiếm phong của ta".

Ta thản nhiên thốt: "Điều đó đâu có gì là ghê gớm, lẽ nào ta sợ vị bằng hữu người lại đi giết ta?".

Cự Linh quay đầu lại, chăm chú nhìn ta: "Đại Kiếm Sư, chính là sự tín nhiệm của anh đối với ta khiến cho ta cảm thấy biết ơn". Hắn giơ cao hai bàn tay to lớn, xoay về phía các tộc nhân của hắn công bố: "Ta lấy thân phận đệ nhất dũng sĩ của Thiểm Linh tộc, đại đầu lĩnh của các chiến sĩ, chiến sĩ đại biểu của Trưởng Lão Hội xin thề, bắt đầu từ hôm nay, đại kiếm sư Lan Đặc là huynh đệ ruột thịt của bọn ta, cho dù cái y cần là sinh mệnh đáng quý nhất, thê tử yêu thương nhất của bọn ta, bọn ta cũng cam tâm dâng lên".

Các tộc nhân nhất tề giơ cao binh khí, hò reo: "Đại Kiếm Sư là huynh đệ ruột thịt của bọn ta".

Mười lần nâng, mười lần cạn.

Cả vạn chiến sĩ quát tháo rân trời, như cuồng phong bão tố, nhiệt huyết ngùn ngụt.

"Rẻng!".

Ma Nữ Nhận rút khỏi vỏ.

Ta giơ cao bảo Nhận, lớn tiếng: "Thiểm Linh Tộc vĩnh viễn là hảo huynh đệ của Lan Đặc ta, ta tôn kính Thiểm Điện thần, vì ngài đã mang đến cho trái đất Thiểm Linh Tộc vĩ đại, đã mang đến hảo huynh đệ của ta, bọn ta vì hòa bình của trái đất mà sát vai tác chiến, vĩnh viễn không hoài nghi lòng trung thành của đối phương!".

Các tộc nhân cùng giơ cao binh khí, hoan hô vang trời, tỏ rõ lòng thành kính.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 15

Hữu Mỹ Giai Hành

Ta chúc môi huyết sáo.

Tiếng vó ngựa vọng lại vang đồn.

Phi Tuyết tựa như một vầng mây trắng, từ xa tít phóng đến như bay, trong chớp mắt đã đến bên cạnh, rồi từ từ thả vó chậm lại, ta thuận thế nhảy ngay lên ngựa.

Hai chân kẹp nhẹ, tay kéo dây cương.

Phi Tuyết phóng nhanh về một cốc khẩu ở phía tây. Ma Nữ Nhận xoay chuyển một vòng kính chào trên không rồi thu về trong vó.

Cự Linh từ phía sau, gọi lớn: „Đại kiểm sư! Anh nhất định phải quay lại. “ Ta đưa tay lên nắm lại thành quyền như để khẳng định, rồi xuyên qua lều trại mà rời khỏi cốc.

Phi Tuyết sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, cao hứng tung cả bốn vó, chỉ trong giây lát đã nhìn thấy đại thảo nguyên mênh mông.

Một đàn chim màu xanh đang yên nghỉ trên ngọn cây bị chúng ta làm giật mình vỗ cánh bay cao, riu rít tủa ra trên bầu trời tạo thành một bức tranh vô cùng sống động.

Tâm tình thật khoan khoái.

Riêng có một việc khiến ta vẫn chưa an lòng là phải để Đại Hắc lại trong Thiểm Linh Cốc, nhưng đây cũng là việc bất khả kháng, hy vọng sự quyến luyến của nó đối với ta sẽ nhanh chóng chuyển sang vị tân chủ nhân mỹ lệ. Thái Nhu, một cái tên thật đẹp.

Ta rong ruổi cả ngày băng qua gần nửa đại thảo nguyên, dãy Liên Vân Sơn dài dằng dặc lúc ẩn lúc hiện như một con rồng khổng lồ, đỉnh cao chọc mây chính là ngọn „Liên Vân Phong“

Ta dừng lại trên một khoảng đất bằng tại đại thảo nguyên, dựng lều nhóm lửa, thưởng thức tảng thịt dê ngon lành mà người Thiểm Linh đã chuẩn bị cho ta.

Sao giăng đầy trời như một thể trận thật tráng lệ làm rung động lòng người. Trong khi nhắm nháp một miếng thịt dê, ta chợt tự hỏi mình, không biết bực thức ăn ngon lành đeo bên yên ngựa là do Thái Nhu chuẩn bị cho ta, hay là đồ ăn còn lại của bữa yến tiệc đêm trước?

Ngọn lửa bùng lên phiêu phát, bên trong như có ẩn tàng một thứ chân lý mà cả loài người cũng khó lòng hiểu được.

Đôi tai Phi Tuyết đột nhiên rung động.

Tay ta vội nắm lấy Ma Nữ Nhận mà lúc thường vẫn đặt trong lòng.

Từ phía bên phải ẩn ước như có âm thanh thú vật chạy qua chạy lại trong đám cỏ lau cao ngút, phát ra những tiếng kêu „xoạt, xoạt“.

Một bóng đen loáng lên, lao về phía ta.

Ta kinh ngạc kêu to: „Đại Hắc! “ Đại Hắc nhảy vào lòng ta, ra sức liếm liếm lên mặt ta, cổ họng phát ra những tiếng rên ư ử.

Ta ôm chặt lấy Đại Hắc, tròn mắt, há hốc miệng khi nhìn thấy một bóng người lao vào khoảng đất trống trong ánh lửa bập bùng.

Thiểm Linh tộc mỹ nữ Thái Nhu, trong bộ Thiểm Linh chiến phục vàng rực, tạo thành một vẻ đẹp gọn gàng khoẻ mạnh, dáng dấp xinh đẹp thành thực, tay nắm cương dắt chiến mã cùng hành lý, yếu điệu hướng ta bước tới.

Ta thật cao hứng khi gặp lại nàng và Đại Hắc, nhưng cũng cảm thấy không ít khổ não.

Thái Nhu cất giọng đầy quyến rũ: „Em xem chút nữa là không thể gặp lại ngài, thật may mắn vì có Đại Hắc đã dẫn em chạy một mạch tới đây, không bị đi nhầm đường. “. Tuy lời nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng có thể tưởng tượng là cuộc hành trình không hề suôn sẻ như vậy.

Trong lòng ta chấn động, tựa hồ như nắm bắt được một điểm trọng yếu nào đó, chỉ là không thể nói ra một cách cụ thể được.

Ta thở ra một hơi rồi nhẹ giọng: „Thải Nhu! Cô vội vàng đuổi theo ta là vì có gì? Cự Linh làm sao lại có thể để một mình cô đi tìm ta? “

Thải Nhu điểm một nụ cười rạng rỡ nhìn ta, nói: „Đêm qua em đã không thể làm Đại Kiếm Sư giữ mình lại, đó là một điều sỉ nhục đối với em, cũng là sỉ nhục đối với trượng phu em. Vì thế mà hắn đã đuổi em ra khỏi trại, trừ phi em có thể khiến Đại Kiếm Sư muốn em, không thì em sẽ không thể trở lại. “

Món nợ hồ đồ này không biết phải tính như thế nào đây, nhất là khi nó liên quan đến lòng tự tôn và niềm kiêu hãnh của các chiến sĩ Thiểm Linh?

Ta ngắm nhìn nét mặt mỹ miều man dại của nàng cùng với dáng người thành thực đầy sức sống như một trái cây chín mọng làm động lòng người, nghĩ thầm: „Giả như ta chiếm hữu nàng thì nàng sẽ lấy lại được thể diện cũng như có thể quay trở lại chỗ Cự Linh, thật là một mỹ sự nhất đắc cử lưỡng tiện. Thật khó có một nam nhân nào có khả năng kháng cự được trước chuyện này. “

Huống chi tối qua ta đã mượn cớ vì phải đấu kiếm mà thoát khỏi, hôm nay thì quả thật không còn lý do gì nữa.

Nhưng chẳng lẽ ta sẽ phải dẫn nàng đi lưu lãng nhiên nhai?

Ta chợt thấp giọng ngập ngừng: "Giả như tối nay ta... ta và cô... thì sáng mai cô sẽ trở về Thiểm Linh Cốc chứ?"

Thải Nhu ngồi xuống cất giọng u oán: "Hiện tại lại không như vậy nữa rồi, ngài tối thiểu phải để Thải Nhu bồi tiếp một ngàn đêm, sau đó Thải Nhu mới có thể trở về Thiểm Linh Cốc."

Ta kinh ngạc thốt lên: "Cái gì?"

Mắt Thải Nhu chợt sáng rực lên đầy vẻ man dại, cứ như là một con người khác, tạo nên một sức quyến rũ bất khả kháng cự.

Ta thảng hốt hỏi: "Đây là tự cô nghĩ ra phải không?" Ta cười khổ trong lòng, hy vọng rằng nàng đang gạt ta.

Thải Nhu mỉm cười, rạng rỡ như một đoán tiên hoa đang nở, nhìn thẳng vào mắt ta.

Chỉ là có thêm một người thôi, nhưng vùng đất hoang dã tịch mịch cùng với đêm đen lại không hề cảm thấy chút tịch mịch nào, đến cả một ánh lửa nhỏ dường như cũng được tăng thêm sức sống.

Thải Nhu chợt vui vẻ đứng dậy, đến bên kiệu hành lý trên lưng ngựa, gỡ xuống từng thứ một, đoạn khệ nệ bê chúng vào trong lều, chỉ nghe thấy âm thanh lịch kịch một lúc, như đang sắp xếp chỗ nghỉ cho đêm nay.

Một lát sau, Thải Nhu thò đầu ra khỏi lều gọi: "Lan Đặc công tử, vào đây để em thay đồ cho ngài."

Ta cố nhẹ giọng như không có gì xảy ra: "Cô cứ ngủ trước đi! Ta còn phải châm thêm củi, giữ lửa cho đủ đến sáng mai."

Thải Nhu không nói gì nữa, chui ra khỏi lều, ngồi xuống bên ta, cười đáp: "Ngài không ngủ em cũng không ngủ để bồi tiếp."

Bị thân thể nóng rực của nàng áp chặt vào mình, ta thầm kêu khổ trong lòng. Định lực bắt đầu lung lay dữ dội nhưng vẫn không thể nào dời người sang chỗ khác được, vì sợ rằng nàng sẽ nghĩ rằng ta không "tôn kính". Ta thở ra một hơi rồi hỏi: "Cô có yêu Cự Linh không?"

Thải Nhu không cần suy nghĩ, đáp ngay: "Đương nhiên là yêu, mỗi nữ nhân của Thiểm Linh Tộc đều đều có một sứ mệnh thần thánh đó là yêu thương tôn kính trượng phu của mình, vì trượng phu mà sinh thật nhiều hài tử, em cũng nguyện vì Cự Linh mà sinh hài tử."

Ta hỏi: "Vậy sao cô còn muốn theo ta?"

Thải Nhu trầm ngâm một lát rồi thông thả nói: "Đó là hai việc khác nhau, em yêu Cự Linh, bởi vì đó là trách nhiệm của em, với ngài, đó lại là một cảm giác khác, một thứ khát vọng mà em không thể kháng cự, nhưng sẽ có ngày Thải Nhu trở về bên Cự Linh để trở thành một hảo thê tử."

Ta hạ giọng, cẩn thận nói tiếp: "Ở quê hương của ta, chiếm thê tử của người khác chính là trọng tội."

Thải Nhu nở ra một nụ cười quyến rũ hiếm có, nhắc nhở: "Nhưng ta không phải là thê tử của người nào khác, đừng quên là Thải Nhu bị người ta đuổi đi à nha."

Ta vừa tức vừa buồn cười, thật muốn túm cô ta mà cho chục cái bạt tai, cuối cùng đành bất đắc dĩ nói: "Thôi được, ta đi cùng cô tối nay, sáng mai

sẽ dẫn cô về, mà cùng có thể là ta sẽ trói cô xách về!"

Thải Nhu không hề sợ hãi, mỉm cười nói: "Nếu cần em nói với Cự Linh, là ngài cả đêm không hề đụng đến người em, chắc chắn anh ấy sẽ lại đuổi em đi, em sẽ lại phải đuổi theo ngài."

Ta tức điên người, nhưng không thể vui vẻ hoan hảo với Thải Nhu ngay trước mặt Cự Linh để chứng tỏ ta nể mặt gã được.

Thải Nhu như biết đã hý vọng được ta, cao hứng miệng cứ cười tùm tùm, đáng vẻ thật muôn phần khả ái, và cũng không kém phần khiêu khích.

Ta đứng dậy, kéo cả nàng lên theo, gằn giọng hỏi: "Nói ta biết, cô muốn bao nhiêu đêm nữa thì mới chịu quay trở về?"

Thải Nhu cong môi: "Đến đêm đó, em sẽ nói cho ngài biết, sáng hôm sau sẽ là ngày em quay về."

Ta nhặt giọng nói: "Cự Linh liệu có tin rằng trên thế gian này có nam nhân có thể nhẫn nhịn đến đêm cuối cùng của một ngàn đêm rồi mới chiếm hữu vưu vật thể tử của hãn không?"

Thải Nhu thản nhiên: "Cự Linh chỉ biết rằng Thải Nhu không biết nói ngoa, do vậy anh ấy sẽ tin lời nói dối duy nhất này."

Ta cười lạnh vì hảo ý này: "Tốt! Để ta chịu thêm chín trăm chín chín ngày nữa, rồi ngày thứ một nghìn mới chiếm hữu cô, giúp Thải Nhu thành người hoàn hảo không cần phải nói dối."

Mắt Thải Nhu ánh lên những ti sáng rung động lòng người, không hề nhượng bộ nói: "Ngài muốn em tin lời nói dối không chớp mắt này của ngài không? "

Ta thở hắt ra một hơi than dài: "Vấn chính là ở đây, do vậy Cự Linh làm sao có thể tin được lời nói dối duy nhất này của cô, hơn nữa cũng chẳng có nam nhân nào có tin được những lời đó."

Thải Nhu chậm rãi nói: "Cự Linh không còn con đường để lựa chọn, còn em thì càng không có cả năng lực lẫn ý chí để được chọn lựa."

Ta nhìn sâu vào mắt của nàng ta, thấy tận sâu trong đó có một ngọn lửa đang bùng cháy mạnh mẽ.

Từ xa xa vọng lại tiếng sói hoang cùng mãnh thú gầm rú, đề tỉnh ta rằng đây là một thế giới hoang dã đầy nguy hiểm.

Thiểm Linh tộc hoàn toàn khác biệt với Đế Quốc ở văn hoá du mục, và một tộc quy hà khắc, ví như phụ nữ phải hoàn toàn tuân phục ý của trưởng phu, nhưng trong một bộ tộc thế này, lại có một Thái Nhu, một mỹ nữ ngoại nhu nội cương, trong tâm luôn tiềm ẩn một sự bất phục và khát vọng tự do ái tình.

Ta và Thái Nhu giống nhau ở điểm này, vậy ta mới có thể cảm thấy sự không chịu cam phục và bản tính hoang dã bị thuần của nàng, cảm thấy cái nhiệt tình sôi sục không chịu áp ức sâu trong tâm hồn nàng.

Giả như ta cùng nàng hưởng thụ một ngàn ngày vui vẻ này thì Cự Linh khi gặp lại có bùng lửa ghen không? Và trở về gặp lại thì điều này có thật sự đem lại thể diện cho hắn? Thân phận của nàng đã là thê tử của người khác thì ái tình này chẳng thể đem lại kết quả gì tốt đẹp, nhưng cũng chính vậy mà càng đem lại cho ta không ít cảm giác kích thích và cảm dỗ.

Nàng xích sát đến gần ôm chặt lấy ta.

Ta mềm lòng nói: "Cô nhất định cùng ta đi du sơn ngoạn thủy ư?"

Thái Nhu đáp: "Từ nhỏ đến giờ em lúc nào cũng mơ ước được biết thêm về thế giới bên ngoài Thiểm Linh Cốc và thánh nguyên, em rất thích nghe những câu chuyện về những miền đất xa xôi, và mong muốn được đến những địa phương khác, dầu chết cũng cam nguyện."

Trong tâm ta chấn động, kéo nàng lại ngồi bên đống lửa sưởi ấm để chống lại sự lạnh lẽo đêm khuya nơi hoang dã, rồi cất tiếng hỏi: "Thánh nguyên của Thiểm Linh nhân, một bên là rừng núi nguyên thủy rậm rạp, một bên là dãy Liên Vân Sơn, vậy nàng có biết gì về những sự kiện bên ngoài không?"

Thái Nhu thấy ta nghiêm túc hỏi như vậy, cao hứng đáp: "Bên ngoài khu rừng rậm này chính là Đế Quốc và Ma Nữ Quốc, còn bên ngoài dãy Liên Vân Sơn là trú ẩn của bọn sa đạo đến từ một thế giới khô cằn. Thanh Hiệp trưởng lão rất yêu quý em và đã từng kể em rằng bên kia thế giới khô cằn chính là một vùng đất rộng lớn xinh đẹp, cây trái xanh tươi không chăm vẫn sanh trưởng tươi tốt, bốn mùa như xuân, nơi nơi đầy kì cầm dị thú, những dòng suối xanh tươi mát xuất ra từ những mỏm đá, và người ta gọi địa phương đó là ,Tịnh Thổ'"

Ta ngơ ngác hỏi lại: "Tịnh Thổ?"

Đôi mắt xinh đẹp của Thái Nhu chợt mở màng như đang nhìn thấy vùng ,“Tịnh Thổ“ mỹ lệ trong truyền thuyết, giọng tràn đầy tình cảm nói: „Ở đó không hề có chiến tranh, cũng không có cừu hận, và tràn đầy sự vui vẻ hoà ái. “ Ta không nỡ dập tắt những mộng mơ của nàng nên đành chuyển đề tài: „Vậy ở đại mạc này có truyền thuyết nào đặc biệt không? “ Ta quan tâm ám chỉ đến „Dị Vật“ xuất phát từ khu ,Phế Tích’ thần bí trong sa mạc.

Thái Nhu nói: „Thanh Hiệp trưởng lão nói rằng tất cả mọi người chỉ có thể đi qua những vũng ven rìa sa mạc, nơi mà vẫn còn những nguồn nước trên đường, phải cưỡi những con ngựa khổng lồ có hai bướu, muốn đến được Tịnh Thổ, không cần biết là thông thạo cách du hành đến đâu, cũng nguy hiểm phi thường, những vùng thâm sâu trong sa mạc thì đến cả bọn sa đạo của Hoàng Sa tộc cũng không dám đi tới. “

Ta nói: "Ta chính là phải đến địa phương đáng sợ đó, cô lại cứ nhất định phải theo ta."

Thái Nhu khẽ run, từ khoé mắt phát ra những tia kiên định nói: "Cho dù chết em vẫn phải theo ngài, phục thị ngài, dùng thân thể nóng ấm này để giúp ngài giải trừ sự lạnh lẽo đêm sâu."

Ta trầm giọng: "Cô sau này sẽ hối hận!"

Thái Nhu nhẹ nhàng đáp: "Không! Tuyệt không bao giờ!"

Trời sáng dần, Thái Nhu vẫn cuộn người ngủ ngon trong lòng ta như một con mèo nhỏ, Đại Hắc cũng chen nằm một bên ngủ say như chết.

Ta đã thành công qua một đêm mà không chiếm hữu nàng.

Không hoàn toàn là do định lực ta mãnh mẽ, mà vì ta cũng đã mỏi mệt sau mấy trận chiến không ngừng nghỉ, đến hôm nay mới được ngủ một giấc thật sâu.

Ta không muốn đánh thức họ, nhưng khi ta vừa động người một chút thì nàng và Đại Hắc cũng tỉnh dậy, cứ như sợ ta bỏ trốn. Thái Nhu lười nhác, ngái ngủ, duỗi người một cái, kéo dài hết thân hình tuyệt đẹp.

Đó là vẻ đẹp của đại thảo nguyên.

Thái Nhu chớp mở đôi mắt xinh đẹp hết nhìn ta lại nhìn sắc trời, chợt giật mình vì thấy đang nằm trong lòng của ta, nàng ngồi dậy đỏ mặt nói:

"Úy! Em dậy muộn rồi! "

Ta cười cười đáp: "Đêm qua cô cũng ngủ trễ thôi! " rồi thuận tay kéo Đại Hắc dậy.

Thải Nhu hớn hờ, đứng dậy nói: "Để em giúp công tử chuẩn bị sơ tẩy buổi sáng. " Nàng vén lều bước ra, ngoảnh mặt lại nhoẻn cười: "còn chuyện mặc áo lại thì miễn cho". Từ ngoài xa thoảng nghe tiếng hát truyền lại, thật là một buổi sáng tuyệt đẹp trên đại thảo nguyên.

Tâm hồn ta cũng gần như hoà nhịp.

Từ khi Ma Nữ chết đi, đây là lần đầu tiên ta lại có được cảm giác thanh thản như vậy.

Thải Nhu!

Vận mệnh của ta và nàng rồi sẽ ra sao đây?

Vầng thái dương nóng rực đã lên cao, thật khó mà tưởng tượng được tư diệu ngọt êm đềm của đêm qua, ta và Thải Nhu lại tiếp tục tiến vào đại thảo nguyên mênh mông.

Thải Nhu đưa tay chỉ về phía mười nẩy thân cây hình thù kỳ quái, chẳng khác nào những người khổng lồ mọc ra từ đám cỏ cao thấp hỗn độn xa xa trước mặt, vui vẻ cười nói: "Nhìn kìa! Đó chính là Thập Bát Cự Nhân. Thanh Hiệp trưởng lão nói, từ đó đi thêm bốn ngày là có thể tiến nhập Dạ Lang Hạp trong dãy Liên Vân Sơn."

Ta quay đầu lại phía sau thúc giục Đại Hắc đang hỗn hển: "Nhanh lên nào! Tối nay chúng ta sẽ nghỉ tại những gốc cây khổng lồ đó. "

Thải Nhu hướng về phía Đại Hắc đang thè lưỡi thở phì phò vừa cười vừa nói: "Đúng là một con chó kỳ quái, một con chó không bình thường, đối bằng những con chó trong cốc em, gặp nóng là nằm thẳng căng xuống ngay, như mà Đại Hắc ngươi đừng có sợ, giữa những gốc cây cây khổng lồ đó là một hồ nước xinh đẹp, đến đó ta sẽ dạy ngươi bơi. " Đoạn lại không ngừng cười ngặt ngẽo.

Ta nhìn dáng vẻ yêu kiều của nàng mà ngơ ngẩn, không khỏi nhớ lại tư vị đêm qua, khi nàng cuộn tròn trong lòng ta ngủ, trong lòng bỗng thấy nóng bừng.

Thải Nhu thúc ngựa lên trước dẫn đường.

Tiếng cười như chuông ngân trong gió thoảng phảng phất truyền vào tai ta. Nhìn nàng cao hứng như vậy, ta cũng cảm thấy vui vẻ, vội thúc ngựa theo sau.

Chỉ có Đại Hắc là khổ sở hồng học chạy theo.

Những cây khổng lồ này cao đặng mây, cành lá tươi tốt rậm rạp, bóng cây trải dài xấp xỉ ba mươi xích trên một hồ nhỏ. Mười tám cây đại thụ với mười tám hình dạng khác nhau đứng một cách kiêu ngạo quanh hồ nước, cứ như là giữa hồ nước và những cây đại thụ có một mối quan hệ vô cùng thân thiết. Bọn ta mừng rỡ nhảy ngay xuống ngựa.

Tiếng nước xô „Ùm“ một tiếng, Đại Hắc nhảy phốc xuống nước, bốn chân vung vẩy, bơi vòng vòng trên mặt hồ.

Đại Hắc nhảy ùm xuống hồ nước, bốn chân vùng vẫy vẫy dưới làn nước. Ta vịn người chuẩn kỹ càng trước khi nhảy xuống làn nước lạnh của hồ, nhớ lại cuộc tao ngộ kì diệu với người Thiểm Linh Tộc bên khe nước, cho đến hôm nay đã phát sinh bao nhiêu sự việc không thể ngờ trước được.

Vừa ngẩng đầu lên khỏi mặt nước là nhìn thấy một đàn hươu gạc dài bên bờ đối diện đang e dè nhìn ta đầy cảnh giác.

Thải Nhu vẫn đang làm gì đó trên bờ.

Ý nghĩ còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng nước khua động phía bên trái.

Toàn thân của Thiểm Linh Tộc mỹ nữ hiện ra không một mảnh vải, vóc hình tuyệt đẹp đến mức khó có thể hình dung ra được. Nàng chậm chậm tiến vào làn nước hồ trong xanh tươi mát.

Ta hoàn toàn không thể dời mắt ra khỏi thân hình tuyệt mỹ đoạt phách này được, thậm chí đến ý nghĩ đó cũng không xuất ra được.

Nàng nhún mình nhảy vào làn nước khéo léo như một con cá khiến mặt nước hầu như không hề dao động.

„Oạp! “

Nàng bất chợt trồi đầu lên giữa mặt hồ khiến đàn hươu giật mình bỏ chạy. Dưới những làn sóng nhấp nhô thân hình của nàng lúc ẩn lúc hiện càng làm tăng thêm hấp dẫn khôn cùng.

Tiếng cười của nàng vang lên trong trẻo như chuông bạc, vẻ mặt tràn đầy hoan hỉ càng lộ vẻ mê người cùng thâm ý, lại hàm ẩn mấy phần khiêu

khích. Nàng giương đôi mắt xinh đẹp mê hồn nhìn ta như mời gọi lẫn mong chờ.

Ta nhúng đầu xuống làn nước lạnh để làm giảm bớt luồng nhiệt khí đang bùng lên trong não. Tình yêu của em đối với ta thật là không hề dấu diếm, so với tình yêu của Tây Kì và Hoa Nhân đối với ta thì lại càng trực tiếp, càng nhiệt liệt hơn.

Ta nhớ lại những cuộc tao ngộ trước, khi cùng Tây Kì ẩn núp trong căn hầm bí mật, toàn bộ trời đất như chìm đắm trong mùi u hương của nàng, cũng nhớ lại lúc bị Ma Nữ cự tuyệt, sự bi phẫn khi cùng Hoa Nhân đối mặt với cái chết trên chiến trận.

Những mối tình trước không hề có kết cục tốt, liệu bây giờ có đổi khác gì không?

Chỉ còn việc giúp đỡ cho Ma Nữ Quốc, là vẫn đau đáu trong tâm.

Thải Nhu lại lặn xuống, nhắm hướng ta mà lướt tới.

Động tác thành thục như một con cá.

Bốn phía tràn ngập những sinh mệnh và khí lực.

Các loại động vật dường như cũng quen dần với sự có mặt của bọn ta, cũng dần dần tiến lại ven hồ uống nước, trên không chim chóc đang bay lượn cũng bắt đầu hạ xuống, trong đó có một con chim màu lam với cái đuôi rực rỡ, lao vọt xuống, nhập vào trong hồ nước, lúc trời lên miệng đã ngậm chặt một con cá, mang theo cả những giọt nước, vương vãi dưới ánh dương quang rực rỡ, tạo thành một khuôn cảnh vô cùng đẹp mắt.

Phi Tuyết không ngừng nhúng đầu vào trong hồ nước, tự hồ như đang muốn nhìn xem bọn ta đang làm gì dưới đó.

Cái vẻ mỹ lệ giữa đất trời này bây giờ đã hoàn toàn thuộc về một mình Lan Đặc ta.

Bao gồm luôn cả Thiểm Linh nữ mỹ lệ trong đó.

Ta không thể không thừa nhận vẻ đẹp nguyên thủy hoang dã của nàng, tuyệt đối không kém bất kỳ một mỹ nữ nào mà ta đã gặp, bao gồm luôn cả Ma Nữ Hoa Bách Hợp.

Nàng cũng không giống bọn họ, luôn luôn khiến ta điên đảo trong ngọn lửa ái tình của nàng.

Nhưng than ôi! Nàng lại chính là thê tử được yêu thích nhất của băng hữu tốt của ta, Cự Linh.

Dưới nước Thái Nhu thật hấp dẫn và tràn trề sức sống.

Ta vẫn còn ngơ ngẩn ngồi đó cho đến khi Thái Nhu rời khỏi mặt nước lên bờ chuẩn bị lều nghỉ cùng với bữa tối. Từ khi rời khỏi thành Ma Nữ đến nay, ta vẫn thường phải một mình trầm tư cô độc.

Chỉ có những hoài niệm mới đem lại cho ta một chút hơi ấm của những ngày đã qua.

Hoàng hôn dần xuống trên thảo nguyên và vươn dài đến vùng trời nhỏ bé xinh đẹp này.

Mọi sự vật trong trời đất rồi sẽ tiêu tán như gió thoảng mây bay, không còn để lại dấu tích, sinh mệnh lại càng ngắn như một cuộc lữ hành. Trong vòng xoay của đất trời thì vận mệnh thì ta cùng Thái Nhu đã hoà lại làm một. Có ai có thể chống lại vận mệnh? Có người nào nghĩ đến chuyện kháng cự chẳng? Ta thật cảm hận vì không thể biết trước được vận mệnh sẽ xoay vần sẽ đưa chúng ta về đến đâu.

Thái Nhu sẽ tận mắt nhìn thấy ta hạ sát Đại Nguyên Thủ, hay sẽ thấy ta thảm tử dưới trọng kiếm của hắn?

Giả sử ta bỏ qua không truy sát Đại Nguyên Thủ, đưa nàng cùng trở về Ma Nữ Quốc, và cùng nhau chung sống đến đầu bạc răng long, liệu điều này có thật lý tưởng và sáng suốt?

Nhưng ta biết bản thân ta sẽ không bao giờ làm vậy.

Vì ta sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu ta chưa lâm trận mà đã rút lui. Mệnh vận trêu đùa khiến ta không có duyên với khoái lạc và hạnh phúc. Trong vô thức ta bạt xuất Ma Nữ Nhận.

Ma Nữ Nhận trong ráng chiều phát ra những tia sáng lấp lánh. Không biết rốt cuộc nó được làm từ cái gì mà lại sắc bén bạo liệt như vậy như vậy? Thân nhận liên tục phát ra những tia sáng, lưu chuyển chậm chậm không ngừng, thật là một hiện tượng kỳ dị xưa nay chưa từng thấy.

Từ khi có được đến nay là lần đầu tiên ta có nhìn kỹ mới có thể phát hiện đặc điểm này. Phảng phất như có một sự sinh mệnh, một loại năng lượng lưu động bên trong nhận.

Tâm thần chấn động, ta đưa một ngón tay khẽ đụng vào thân nhận, khi ta vừa chạm nhẹ vào nó, một luồng nhiệt khí kì dị truyền từ thân nhận vào trong mình ta.

Ta kinh ngạc thu hồi tay lại.

Thật kỳ lạ, cái cảm giác kỳ dị đó lập tức biến mất

„Đại Kiếm Sư! Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi. “ Âm thanh của Thái Nhu truyền lại khiến tâm hồn ta ấm áp lại.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Thăm Dạ Lai Khách

Khi Thái Nhu khoác lên người chiếc áo ngủ, ta chợt thấy cao trên bên đùi phải của nàng, buộc chặt một ngọn chủy thủ dài nằm trong chiếc bao trang trí tinh xảo, nhất thời làm cho ta quên mất cả chiêm ngưỡng những đường cong tuyệt vời trên người nàng.

Nàng ngả vào lòng ta, khuôn mặt thanh tú áp lên ngực ta, hai tay ôm chặt eo, đầu móng tay khẽ cào lên lưng, giải thích: "Mỗi nữ tử Thiểm Linh Tộc phải giữ gìn trinh tiết cho nam nhân của cô ta, ngọn trủy thủ đó được gọi là "trinh tiết vệ" giả như trong trường hợp em không thể tự bảo vệ thân mình, sẽ dùng nó để tự sát. "

Nàng nói một cách rất tự nhiên, thực sự khiến ta tin rằng nàng có đủ quyết tâm và dũng khí để tự sát.

Đang ngủ yên hốt nhiên Đại Hắc giật mình tỉnh dậy, ngừng thần lắng nghe như có động tĩnh gì đó ở xung quanh.

Bên ngoài vọng vào tiếng gõ móng bất an của Phi Tuyết cùng con ngựa của Thái Nhu.

Tiếng sói hú từ xa vọng đến, hòa lẫn với tiếng động vật gào rú và tiếng người la hét.

Thái Nhu thảng thốt: "Là bầy sói, và cả người nữa".

Hai chúng ta nhanh chóng bận chiến giáp, tiến ra ngoài.

Bọn ta lấy ra hai nhánh cây từ đồng lửa đang cháy để làm đuốc, phi thân lên ngựa, rồi nhắm thẳng hướng có tiếng la hét xông tới.

Ta thuận tay kéo Đại Hắc lên lưng ngựa, ôm lấy nó vào lòng.

Trong khoảng khắc, một chiến trường hỗn độn người với sói đập hiện ra trước mắt

Dưới ánh trăng, một đoàn có tới gần ba mươi người, thân vận y phục lộng lẫy, cưỡi trên lưng những con thú kỳ dị với hai cái bướu to trên lưng, đang chống cự ác liệt dưới đợt tấn công ào ạt từ bốn phương tám hướng của bầy sói, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Ta nhìn sang bên Thái Nhu, lúc đó người mỹ nữ nhu mì Thiểm Linh Tộc bỗng chốc trở nên khác hẳn, cung giương lên, những mũi tên xé gió bay đi chính xác cắm vào từng con sói.

Ta vừa dừng cương, Đại Hắc rống lên cuồn cuộn, hướng về phía lũ sói lao tới.

Ta hét lớn: "Đại Hắc! " Rồi quăng bó đuốc, thúc ngựa đuổi theo, hai tay nắm chặt hai thanh cương mâu.

Một con sói đói nhảy lên không nhằm Đạo Hắc chồm đến.

Đại Hắc trầm người xuống rồi phốc thẳng lên nhắm ngay vào yết hầu của con sói mà nghiền nát

Không ngờ Đại Hắc lại uy mãnh đến vậy, ta hú lên một tiếng, vượt qua Đại Hắc, song mâu thiểm động hạ sát liên tiếp bảy tám con sói lớn.

Thái Nhu biểu hiện kỹ thuật cùng vũ thật tinh kỳ khiến ta cũng phải kinh ngạc, bám sát bên cạnh ta, trường kiếm trong tay vung lên tới đâu, bầy sói đói tan tác tới đó.

Hốt nhiên từ phía sau lưng ta một bóng đen lao tới, cương mâu vừa định hồi lại chống đỡ thì Phi Tuyết đã cất tiếng hí vang, tung hai vó sau lên, đá bay con sói giao hoát đang ám kích.

"Oăng!"

Đại Hắc lại hạ thêm một con sói, tên tiểu tử này không ngờ lại chiến đấu thật dũng mãnh.

Những người y phục sắc sỡ hướng về phía ta nói lớn, đáng tiếc là ta chẳng hiểu được họ nói gì, mặc dù vậy ta cũng biết họ đang biểu thị sự cảm kích.

Ta đáp lễ, rồi phi đến giữa hàng ngũ họ, vẫn còn hơn mười con sói vờn qua vờn lại xung quanh lưỡi mâu của ta.

Cùng lúc đó quái mã hai bấu của một hán tử thấp lùn mặc y phục sắc sỡ bị một con sói cắn một nhát vào chân khiến nó kinh hãi dừng đứng chân sau lên, hất văng hán tử kia xuống.

Ta hét lớn, ngọn mâu trên tả thủ phóng vút đi.

Vừa nhanh vừa chuẩn!

Trước khi con sói đang phóng trên kịp chạm vào đại hán đó, lưỡi mâu đã cắm vào cổ nó, máu tươi văng tung tóe, cương mâu vẫn chưa hết đà kéo cả xác con sói bay tiếp, xuyên thẳng vào một con sói phía sau.

Một mâu hai sói.

Hán tử đó kinh hãi đứng trân trân, mắt muốn lồi cả ra ngoài, mãi đến lúc một con sói khác lao đến hấn mới choàng tỉnh mộng, rút phắt thanh loan đao ở thắt ra bổ thẳng xuống giữa mặt con ác lang, tốc độ kinh người.

Đây là lần đầu tiên ta thấy được ngọn đao cong.

Xung quanh lúc này không còn bóng dáng một con sói nào.

Thái Nhu phi ngựa đến bên ta, vui vẻ nói: " Bọn ác lang đã thua chạy rồi. "

Ta khẽ cười: "Thân thủ của cô thật khá lắm. "

Thái Nhu mỉm cười cúi đầu ra bộ xấu hổ, song trong đầu nàng lại nghĩ, bốn tiểu thư đây nếu không có chút bản lĩnh cũng đâu dám liều theo người phiêu bạt chân trời góc bể!

Ta lắc đầu cười khở, nhảy xuống ngựa, thu hồi lại cương mâu đang ghim chặt trên xác hai con sói, có người tiến lại vỗ vỗ lên vai ta cảm ơn, ta đích thực là người đã cứu họ khỏi cái chết.

Đã qua khỏi cơn hung hiểm, lúc này, mọi người đều nhìn ta đầy cảm kích.

Hán tử thấp lùn là người khai khẩu, hướng về phía ta cất giọng sang sảng nói, nhưng thật đáng tiếc ta chẳng hiểu được hán nói gì, nhìn về phía Thái Nhu thì thấy nàng đang tròn mắt đầy nét kinh ngạc, chứng tỏ nàng cũng chẳng hiểu được gì.

Ta quay sang Đại, Hắc lúc này đang ngồi bên cạnh chân ta như chờ thưởng công lao, một bên khẽ vỗ lên đầu nó, một bên ra hiệu cho hán tử kia mình không hiểu hán đang nói gì.

Đại hán thấp lùn lại cất tiếng, lần này sử dụng một thứ ngôn ngữ khác.

Thái Nhu kêu to một tiếng, mặt trắng bệch đi.

Ta vội hỏi: "Cô hiểu họ nói gì?"

Thái Nhu lắc đầu nói: "Em không hiểu, nhưng em biết đây là ngôn ngữ của lang tộc. "

Chẳng trách gì mà nàng không sợ, ta cảm nhận được nỗi sợ hãi của Thiểm Linh Tộc đối với Lang Tộc, nếu có cơ hội, ta thật chẳng muốn gặp họ.

"Đế quốc! "

Ta chấn động, quay đầu về phía hán tử thấp lùn trừng mắt nói: "Đúng rồi!"

Hán tử mặt đầy vẻ khỗ sở trả lời: "Ta... ta... ta... với Đế Quốc ít biết nhất! "

Thái Nhu cười nắc nẻ lên một tiếng, khiến cho quái nhân không biết đến từ phương nào kia trợn mắt ngạc nhiên, mặt nàng hồng lên, cúi đầu nói: "Hắn ta nói ngôn ngữ của chúng ta là loại ngôn ngữ mà hắn kém nhất, cánh nói của hắn thật là tức cười. "

Hán tử thấp lùn ánh mắt như dán chặt về phía Thái Nhu, thiếu chút nữa là đến cả dải miêng cũng nhều ra, ngấp ngừng nói: "Nữ nhân này... 300 cân hương liệu (1)... mua. "

Ta trầm mặt, tức giận quát: "Nữ nhân này của ta, không bán. "

Thái Nhu mặc kệ ánh mắt của bọn họ, cười đến muốn rơi khỏi ngựa, thờ hờn hờn một lúc nói: "Đại Kiếm Sư học cách nói của họ thật hay. "

Hán tử toàn thân chấn động, miệng lắp bắp: "Không! Ta... ta không biết... tập quán của ta... mua, tập quán của người... không mua, ta không biết, người, ân nhân của chúng ta, chúng ta rất cảm kích. "

Mấy câu sau mới giống những lời người nói, ta lên tiếng: "Nước, hương đó! "

Với ánh mắt sung sướng, hán tử thấp lùn quay về phía đồng môn ra hiệu, bọn họ hướng về phía ta đưa tay lên thủ thế, ta có thể hiểu được rằng họ đang biểu thị “đa tạ”.

Ta phất tay ra hiệu “không cần cảm kích”, rồi nhảy lên Phi Tuyết, cùng với Thái Nhu và Đại Hắc dẫn bọn họ về phía Thập Bát Cự Nhân hồ.

Thái Nhu khẽ nói: "Tổng cộng là hai tám người, họ đều vận y phục rất nhu nhuyễn, mỹ lệ. "

Ta biết phàm là nữ nhân người nào cũng thích quần áo màu sắc sặc sỡ của người phương Đông, tuy vậy, màu sắc trên đồ của những người này có phần cổ quái, ta thì không thích, nhưng Thái Nhu mặc vào chắc đẹp lắm, hán tử thấp lùn đó nếu có thể dùng cái gì ba trăm cân hương liệu, mua nàng về, nếu hán tử đó thật sự có thể bỏ ra 300 cân hương liệu để mua nàng, ắt sẽ mang nàng về mà bao bọc trong những y phục sặc sỡ đó.

Thái Nhu cất giọng êm dịu: "Em biết ngài sẽ không bao giờ mang em bán cho người khác. "

Ta vờ như không thấy tình ý trên mặt nàng, hần giọng nói: "Nếu là ba ngàn cân hương liệu, ta dĩ nhiên sẽ bán. "

Thái Nhu cười nắc: "Lời nói của ngài thật chẳng giống chút nào. "

Tiếng reo hò từ sau truyền tới.

Bên hồ thấp thoáng trong cái bóng không lồ của cự thụ, ẩn hiện có ánh trăng cùng những ngọn lửa đang leo lét.

Hán tử thấp lùn thúc con quái mã hai bấu phi lên song song với ta

Ta nhìn lên thấy hần ngồi giữa hai cái bấu.

Hán tử đó nói: "Ta! Niên Gia, là... là lãnh tụ, chúng ta đến đây, để đổi hương liệu lấy Trân Ô Thạch, gặp bầy sói, đa tạ ân cứu mạng... ân nhân, chúng ta muốn trả ơn người bằng hương liệu. "

Lần này hần nói thật lưu loát, hiển nhiên đã soạn sẵn trong đầu này giờ, chỉ để nói với ta. Tên Niên Gia này biết tính toán mọi chuyện, không chỉ thiện dụng loan đao, mà còn biết nhiều thứ tiếng, chẳng trách gì là thủ lĩnh của nhóm người này.

Ta cất giọng với nụ cười nhẹ trên môi: "Một cân hương liệu là đủ rồi, để ta làm quà cho vị mỹ nữ này. " Không đợi hần hồi đáp, ta nhảy xuống ngựa.

Thái Nhu cũng đã dừng ngựa, kêu Đại Hắc qua, xem ra muốn thưởng cho nó hai miếng thịt dê, giống như Thái Nhu đã nói, Đại Hắc không phải là một con chó bình thường, ngay cả những con chó thiện chiến của Đế

Quốc cũng không thể so bì, nó không chỉ không sợ sói, mà còn ng mãnh hơn cả sói.

Đám quái nhân đó cũng leo xuống những con ngựa khổng lồ hai bước, tháo hàng hóa xuống, dựng doanh trướng và sửa soạn đồ ăn, ta từ chối lời mời ăn chung với họ, cùng với Thái Nhu đi về lều của chúng ta.

Từ bên ngoài truyền đến tiếng trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ kỳ quái của họ cùng với tiếng tí tách của bếp lửa, dưới ánh trăng sáng khung cảnh thật, ấm áp, yên bình.

Thái Nhu nằm dài ở phía trên đầu của Đại Hắc, cất giọng êm ái: "Trên đầu chó, trong sọ của nó chứa đựng "thông minh cốt", đầu càng bự thì càng thông minh, cái "thông minh cốt" của Đại Hắc chứa trong cái sọ bự này, chẳng trách gì nó quá thông minh. "

Ta nhìn Đại Hắc đang nằm dài lười biếng đầy thỏa mãn dưới bàn tay của Thái Nhu, cười đáp: "Ta nghĩ thật ra nó giống như là ngu nhất trên đời đấy."

Thái Nhu cười đến gập cả người, mỗi lần nhìn lại Đại Hắc, lại càng cười dữ dội hơn.

Từ lúc trốn thoát khỏi thành tới bây giờ, ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như lúc này, đó là vì Đại Hắc, hay là vì mị lực mê hồn của Thái Nhu?

Thái Nhu chợt ngừng cười, nhỏ nhẹ nói: "Em chưa bao giờ được vui vẻ như thế này, hai ngày nay trôi qua nhanh quá."

Ta nhìn nàng.

Thái Nhu cuối đầu tiếp: "Đại Kiếm Sư, em không hiểu sao lúc nào trong tâm ngài cũng ngập tràn một nỗi thống khổ nào đó?"

Ta ngây người, Thái Nhu nói không sai, trong tim ta chứa đầy thống khổ, nhưng nỗi thống khổ đó là động lực duy nhất duy trì cho cuộc hành trình của ta về phương đông, là nhiệt lượng đun nóng mỗi cừu hận của ta đối với Đại Nguyên Thủ, đồng thời cừu hận đó cũng là động lực làm ta sống kiên cường hơn.

Thái Nhu giọng đầy vẻ quan hoài: "Có thể kể cho Thái Nhu quá khứ của ngài không?"

Ta dang tay, để nàng dựa vào ngực ta.

Ôm tấm thân hấp dẫn tràn đầy ma lực của nàng, ta phải cố hết sức đè nén dục vọng, chợt ý nghĩ nàng là vợ của Cự Linh thoáng qua trong đầu, làm cho ta sức tỉnh, như bị dội gáo nước lạnh, làm dập tắt ngọn lửa ham muốn đang bùng cháy.

Ta thì thầm: "Nàng có biết không, ta rất thích nghe tiếng cười của nàng, thích nhìn khuôn mặt rạng rỡ của nàng, bởi vì nó làm cho ta quên đi quá khứ, quên hết khổ đau. "

Nhưng rồi một ngày, Thái Nhu sẽ rời bỏ ta, trở về trường mạc của Cự Linh, sinh hài tử cho hã, lúc đó ta phải sống trong nỗi thống khổ mất mát vô bờ.

Thái Nhu không có phản ứng gì.

Ta cuối xuống nhìn nàng.

Nàng đã ngủ từ lúc nào.

Trời cũng đã gần sáng.

Ta nhẹ nhàng để nàng nằm xuống, đắp tấm chăn da cừu lên người nàng, rồi đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, hai hán tử và Niên gia đang đứng gác gần bên đồng lửa, chợt thấy ta bước ra, giật mình đứng cung kính, giơ tay chào.

Năm mươi con quái mã hai bấu năm gấp chân ngủ ngon lành.

Niên Gia bước lại gần nói: "Ân nhân! Ngài dậy rồi à. "

Ta cười cười đáp lời: "Tên ta là Lan Đặc, không phải là "ân nhân". "

Niên gia giật mình: "Ồ! Ngài là Lan Đặc ân nhân. "

Ta bước lại gần hã, chỉ vào con quái mã hỏi: "Cái loại quái mã này thật nặng nề, di chuyển chậm chạp, khi chiến đấu lại không linh hoạt, vậy nó có ưu điểm gì?"

Niên gia chỉ đứng tới vai ta, nhưng khuôn mặt rất tinh minh, hai mắt linh hoạt hữu thần, chứng tỏ rằng hã là con người đa mưu túc trí, thêm nữa khí độ cực tốt, biết tôn trọng ta là "ân nhân", đồng thời coi trọng lời nói của ta, kiên nhẫn giải thích: "Đây không phải là ngựa, chúng là thiên lý đà (2), đừng nhìn vào hình dạng nặng nề của chúng mà đánh giá sai, trên sa mạc, chúng có thể mang hàng hóa nặng nề trên lưng với cước lực không đổi, vượt xa loài ngựa. "

Hắn hiển nhiên cả đêm đã ôn lại ngôn ngữ của ta, bây giờ nói năng thật lưu loát.

Bất thành linh hai từ "sa mạc" làm tim ta chấn động, trừng mắt nhìn hắn hỏi: "Các người đến từ sa mạc?"

Niên gia gật đầu trả lời: "Bọn ta đến từ một địa phương xa xôi khác phía sau sa mạc, nguyên lai là có bốn trăm thiên lý đà và hai trăm người. Than ôi! Sau đó bọn ta bị cuốn trong bão tố sa mạc, rồi lại gặp đại ác ma, bây giờ chỉ còn lại nhiều đây người. "

Tim ta lập tức rộn lên, giọng trầm xuống: "Sa mạc ác ma?"

Niên gia thần sắc bỗng lộ nét kinh hoàng, tưởng chừng như ác ma đang xuất hiện trước mặt, muốn mở miệng, chợt phát giác ngôn ngữ mình mới học lại không đủ để tả hết trình độ của ác ma, nhất thời không nói nên lời.

Ta rút Ma Nữ Nhận, lướt trên mặt cát, trong chốc lát hình Đại Nguyên Thủ đã nằm trên đất.

Mặt Niên gia trắng bệch ra, không khống chế được bản thân cất tiếng hét lớn. Những người đang ngủ giật mình tỉnh dậy, chạy ra ngoài. Khi họ nhìn thấy hình Đại Nguyên Thủ trên mặt đất, vẻ mặt xanh ngắt, một số người còn liên thủ sẵn sàng chiến đấu, từ đó đủ để thấy thủ pháp của Đại Nguyên Thủ với bọn họ tàn ác đến nhường nào.

Đại Nguyên Thủ quả nhiên đã đến sa mạc.

Không cần hỏi cũng biết là hắn đang đi tìm Dị Vật ở Phế Tích trong truyền thuyết, nhưng nếu hắn biết Dị Vật nằm tại đó, tại sao lại phải đợi đến hôm nay mới tới tìm, đó là đã qua Phế Tích trong truyền thuyết, không lẽ hắn phải đợi đến lúc này mới có thể đối phó với Dị Vật đã chế tạo ra hắn sao? Bên trong nhất định có vấn đề.

Ta cất giọng lạnh lùng: "Người có thể nói cho ta ác ma hiện giờ đang ở đâu không?"

Niên Gia hơi khôi phục lại vẻ bình thường, đáp: "Ngài biết hắn?"

Ta lạnh lùng: "Ta đến đây là để truy sát hắn. "

Thần sắc họ lộ vẻ tôn kính, bên trong thấp thoáng có vẻ lo âu.

Niên gia lại là người lên tiếng: "Nếu không phải vì ác ma này, bọn ta đã không tổn thất cả trăm nhân mạng, hàng ngàn cân hương liệu và ba trăm

thiên lý đà, cho nên chỉ có thể đổi được 20 cân Trân Ô Thạch, Ôi! Khi trở về ta không biết phải nói thế nào với đại công, sao lại có người đáng sợ đến như vậy ở trên đời. "

Ta ngạc nhiên nói: "Trân Ô Thạch! " Tối hôm qua hắc đã một lần đề cập đến nó, bất quá lúc đó trong đầu ta đang suy nghĩ nhiều chuyện, cho là hắc chỉ thuận miệng nói ra. Thái Nhu lúc này đã vận chiến giáp của Thiểm Linh Nhân vào, bên cạnh là Đại Hắc, hai mắt đen nhánh lấp lánh, đang lắng nghe cuộc đối thoại của ta. Ta bỗng nhận ra, với phong tục và ngôn ngữ của bọn họ khác như vậy, bọn họ có thể chính là đến từ địa phương mỹ lệ mà Thái Nhu vẫn thường mơ tới, Tịnh Thổ. Niên Gia chợt bỏ đi một lát, khi quay lại mang trên tay một cái hộp với những văn tự kỳ quái, sau khi mở khóa, mở nắp hộp lên, trước mắt hiện ra một hắc thạch kỳ dị, như được ngưng kết từ những khối hắc thạch nhỏ hơn, tập trung lại một điểm. Niên gia hai mắt sáng lên, cất tiếng: "Người có biết trọng lượng nó như thế nào không?" Ta đưa tay cầm khối hắc thạch lên, thử ước lượng cân nặng của nó bằng tay, rồi trả lời: " Quả là rất nặng. "

Niên Gia giải thích: "Đây chính là Trân Ô Thạch, trên thế gian này chỉ có một địa phương sản sinh ra loại thạch cầu kỳ quái này, là trong một hang động ở bên dưới Liên Vân sơn mạch, nơi Dạ Lang Tộc đang trấn giữ, họ không cường nổi sự cám dỗ của hương liệu, nên đã đồng ý giao dịch đổi một trăm cân hương liệu lấy một cân quặng Trân Ô. Nếu ta không đánh mất hơn ngàn cân hương liệu, ta đã có thể đổi được bốn mươi cân Trân Ô, hiện tại ta vẫn còn thiếu mất mười cân. "

Ta đặt khối Trân Ô Thạch nặng như đứa trẻ mười tuổi xuống, cười nhẹ nói: "Người nói tiếng của ta ngày càng giỏi. "

Niên Gia trả lời: "Đương nhiên! Cho đến năm mười hai tuổi, ta vẫn còn sống trong lãnh địa của Đế Quốc, cho nên khi nói chuyện với ngài một lúc, kí ức lại tái hiện về với ta. "

Ta hỏi tiếp: "Tại sao ngươi lại ly khai?"

Niên Gia cười khổ đáp: "Điều này phải hỏi lại phụ thân của ta, người có biết chúng ta cực khổ vượt qua sa mạc, đến vùng đất xa xôi để đổi lấy Trân Ô Thạch, thật ra là vì cái gì không?"

Ta trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, cho dù ta có ân với người, người cũng không cần nói cho ta một bí mật trọng đại như vậy, điều đó thật không tốt cho người."

Niên gia vẫn nhìn ta từng từ từng một cất tiếng: "Ta biết thuật nhìn người, lần đầu nhìn thấy ngài ta đã biết ngài là một hào kiệt chân chánh đáng tin, do đó ta mới giải thích mọi chuyện cho ngài, mong đạt được sự tín nhiệm và giúp đỡ của ngài. "

Ta nhú mày đáp: "Chuyện của ta đã có rất nhiều phiền não, ta không có thời gian rảnh để giúp người. "

Niên Gia nói: "Ta tuyệt không làm mất nhiều thời gian của ngài."

Thái Nhu lúc này đã đến bên cạnh ta, cúi đầu nhìn thấy miếng Trân Ô thạch bên trong cái hộp, cất giọng tán thưởng: "Thật là đẹp quá! "

Hai mắt của Niên gia nhìn chết cứng vào khuôn mặt mỹ lệ ấy, trên mặt lộ ra nét hưng phấn đam mê, bây giờ ta mới hiểu ba trăm cân hương liệu quả thật là một gia tài lớn đối với hắn.

Ngoài ra hai bảy cặp mắt còn lại đều bị hấp dẫn bởi Thái Nhu, nhất thời không thể rời ra khỏi khuôn mặt nàng.

Ta không trách họ, giống như ta đã từng gặp công chúa, Tây Kỳ, Hắc Quả Phụ, quận chúa, Hoa Nhân đều là những mỹ nữ tuyệt thế, mà vẫn bị vẻ đẹp của nàng chấn nhiếp tinh thần.

Chỉ có Ma Nữ mới có thể so bì được với vẻ đẹp của nàng.

Chỉ là nàng đã chết.

Thái Nhu tính cách hiếu động thay đổi như mây trời lúc cao lúc thấp, lúc chột vui như hoan thiên hỉ địa, hết sức hiền thực, lúc chột buồn ai oán khôn nguôi, đùng chút là đánh người, lúc thì thuần phục như cừu, lúc thì như con ngựa hoang không ai kiềm chế được.

Mỗi tính cách đều có ma lực hấp dẫn người.

Do đó Cự Linh hết sức mê luyện nàng.

Hốt nhiên ta cảm thấy được tình cảm chân chính sâu đậm của Cự Linh dành cho ta.

Thái Nhu hướng về phía Niên Gia hỏi: "Những viên đá tuyệt đẹp này, có thể dùng để làm vật trang sức không?"

Niên gia như vừa tỉnh mộng, tự thấy mình thật là thất thố, bèn lên đáp: "Không! Không thể! Nó được dùng để chế Trân Ô Dao, thanh đao không gì có thể hủy hoại được. "

Ta toàn thân chấn động, trừng mắt quát hỏi: "Người nói gì?"

Niên Gia nhân thần lộ vẻ kinh sợ, bất giác lùi về phía sau nửa bước, nhập nhù đáp: "Loại Trân Ô Thạch này khi đem về, có thể luyện thành Trân Ô cương, cộng với chú luyện thuật vô song của đại công của bọn ta, chế thành thanh Trân Ô Dao, thanh đao bất hoại, trong lịch sử môn hộ của chúng ta, từ trước đến nay chỉ mới luyện thành ba thanh đao, đều là do tổ sư các đời trước của Lạp Tát đại công tạo ra."

Ta nhắm mắt lại, trầm ngâm suy nghĩ nói: "cuối cùng ta cũng hiểu lý do tại sao Đại Nguyên Thủ lại thân chinh đến đây, không phải là muốn tìm Phế Tích, mà là muốn đến Tịnh Thổ, mục đích chính là đoạt lấy thanh Trân Ô đao để đối phó với ta. Người mà ta hận nhất là hắn, người mà hắn hận nhất là ta.

Thái Nhu bàng hoàng hỏi gấp: "Đại Kiếm Sư, ngài làm sao vậy?"

Ta mở mắt, nhìn Niên gia nói từng từ một: "Chỉ cần không phải là những chuyện thương thiên hại lý, ta đồng ý theo giúp đỡ các người, nhưng với điều kiện các người phải dẫn ta đến Tịnh Thổ, đồng thời phải dạy cho ta Tịnh Thổ ngữ.

Ba ngày sau đó, chúng ta theo sau bọn Niên gia từng bước dần sâu tiến vào đại bản doanh của Dạ Lang Tộc phía sâu trong Liên Vân Sơn. Ta không mở miệng hỏi gì đến họ, chỉ toàn tâm toàn ý học thứ Tịnh Thổ ngữ với âm điệu êm dịu như âm nhạc của thần tiên, đến tối ta lại trở về lều, Thái Nhu nằm đó như đang ngủ, ta vận nguyên y phục ngủ bên cạnh, nàng cũng không một câu oán trách, nhưng nhiều lần ta biết là nàng đã vì sự lãnh đạm của ta mà thầm rơi lệ.

Khuôn mặt luôn tươi cười của nàng ngày càng héo hon.

Tối nay ta, Niên Gia cùng với hai người trong tộc đang ngồi vòng tròn trước đồng lửa học Tịnh Thổ ngữ.

Bỗng nhiên Thái Nhu dẫn Đại Hắc dù đang rất mệt mỏi với thần thái kiên quyết đến bên cạnh ta ngồi xuống, hiển nhiên muốn thức cùng ta,

không muốn ngủ trước.

Từ khi Thiểm Linh mỹ nữ nhập bọn, không khí học tập bị phân tán hẳn, người học không biết mình đang học tới đâu, người dạy thì thần trí đi đâu mất, không suy nghĩ được gì.

Thái Nhu thốt nhiên cất tiếng trước, hướng về phía Niên gia thỉnh giáo: "Niên gia tiên sanh, Tịnh Thổ đích thực là nơi nhân gian tiên cảnh, tại sao lại chế tạo ra thứ sát nhân lợi khí như vậy?"

Cuối cùng thì nàng cũng không nhịn được phải hỏi về vùng đất mỹ lệ mà nàng thường mơ tới.

Niên gia hồn phách như vẫn còn lạc lõng, hướng về phía nàng lấp bấp bằng Tịnh Thổ ngữ.

Thái Nhu nhướng mày hướng về phía ta tức giận hỏi: "Niên gia tiên sinh nói gì vậy?" Nàng cũng biết về Tịnh thượng ngữ, nhưng trong đó có nhiều câu rất phức tạp.

Ta quay sang nhìn nàng, cùng lúc nàng cũng hạ mắt nhìn ta, trong mắt nàng không dấu được nét ai oán.

Trong ba ngày này, đây là lần đầu chúng ta mới đối nhãn cùng nhau.

Tim ta như mềm đi, nhớ đến buổi sáng hôm ấy, ta thấy nàng ngủ với nước mắt ướt đầm trên mặt.

Lan Đặc người có phải đang làm một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời không?

Niên Gia nói: "Cái ta mới đọc là một bài thơ tình Tịnh Thổ, ý nói nàng đẹp như vàng thái dương, ta cảm thấy thẹn cho sự thất thố của ta."

Thái Nhu mặt như ngây đi, hai bên má đỏ hồng lên, so với vẻ đẹp của vàng thái dương thật cũng không kém mấy phần.

Trên miệng ta nở nụ cười: "Nếu mà ta có thể dịch những lời người vừa mới nói, thì cũng có thể xem là khá thông thạo tiếng Tịnh Thổ."

Mặt dù ba người Niên gia đang lắng nghe ta nói, nhưng mắt của họ không thể rời khỏi thân hình Thái Nhu đang rung động.

Thái Nhu liếc nhìn vào mắt ta, rồi cuối đầu nhìn xuống.

Khẽ thở dài, ta nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, cùng đứng dậy nói: "Ngày mai là đến Dạ Lang Hạp rồi, hôm nay chỉ học đến đây thôi, các

người đi ngủ sớm đi."

Niên Gia như cố hết sức để có thể tập trung quay sang phía ta trả lời: "Lan Đặc công tử, ngày mai gặp lại."

Ta thuận miệng hỏi: "Người muốn ta giúp như thế nào?"

Niên gia đáp: "Người thủ lĩnh hiện tại của Dạ Lang Tộc là Phi Lang tự Chiến Hận, con người cực kỳ cao ngạo, lần trước ta hy vọng hãn chấp nhận thay vì một cân Trân Ô Thạch đổi lấy một trăm cân hương liệu, giảm xuống còn bảy mươi cân đổi lấy một cân, hãn khẩu xuất cuồng ngôn, nói là nếu ai trong chúng ta có thể vượt qua ngọn Lang mâu của hãn, hãn sẽ để lại hai mươi cân Trân Ô cho chúng ta, còn không thì miễn bàn."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Các người không thử sức với hãn à?"

Niên gia cười khố đáp: "Đã thử chứ, do đó từ ba trăm người chỉ còn hai tám người."

Thái Nhu khẽ la lên, hiển nhiên bảy người trong phe Niên gia đã chết. Thiểm Linh Tộc của nàng cùng với Dạ Lang Tộc là kẻ thù không đội trời chung, nếu người Dạ Lang Tộc phát hiện ra nàng, sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa đối với đám người Dạ Lang Tộc, sức hấp dẫn từ vẻ đẹp của nàng, sẽ gây ra nhiều phiền toái, nếu có chuyện gì xảy ra, không biết chúng ta làm sao để đối phó với hàng ngàn chiến sĩ Dạ Lang Tộc.

Ta quay sang Niên gia: "Nếu không phải mục đích của các người là Trân Ô thạch, ta sẽ đơn thân độc mã lên núi, cho dù hãn ta không phải là người dễ đối phó. Bây giờ đã tối rồi, ngày mai thương lương tiếp." Cùng lúc ta kéo Thái Nhu hướng về trưởng của chúng ta đi tới.

Đại Hắc khập khểnh chạy theo bên cạnh.

Vào bên trong trưởng, Thái Nhu ngồi xuống, cuối đầu không nói gì.

Ta ngồi xuống trước mặt nàng, nâng cằm nàng lên, đang mở miệng thì nàng đã bình tĩnh nói: "Ngày mai em không thể đi với ngài."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn đi đâu?"

Nàng trả lời: "Em trở về Thiểm Linh Cốc!"

Ta khẽ than: "Đừng dối ta, nàng thật sự muốn trở về?"

Nàng đáp: "Đúng! Em thật sự muốn trở về Thiểm Linh Cốc."

Ta nhẹ nhàng nói: "Vậy Đại Hắc sẽ đi cùng với nàng."

Nàng bật ra tiếng: "Không!"

Ta nắm lấy bờ vai mảnh mai của nàng, giận dữ: "Bởi vì nàng không phải trở về Thiểm Linh Tộc, nên nàng mới không đem theo Đại Hắc, đúng không? Thật sự nàng có biết nàng đang đi đến đâu không?"

Trên mặt nàng hoa dung ảm đạm, ngã vào lòng ta khóc thốn thức: "Em không biết, em không thể chịu đựng nổi sự lạnh nhạt của ngài."

Bức tường băng giá ta xây lên trong lòng giờ đã hoàn toàn sụp đổ, ta ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng nói: "Ta... ta làm sao có thể ghét bỏ nàng được."

Thái Nhu vẫn khóc, toàn bộ oán khí tích tụ mấy ngày nay được dịp cứ tuôn trào ra theo nước mắt.

Ta thật không biết có nên để nàng rời khỏi không, vẫn biết tốt nhất cho nàng là trở về Thiểm Linh cốc, nhưng nếu dọc đường nàng gặp nguy hiểm, một mình làm sao có thể ứng phó nổi?

Ta vốn có lòng tin có thể giết chết Đại Nguyên Thủ, khi biết hãn đến sa mạc, điểm yếu đó không còn là điểm yếu nữa. Ở một nơi không nước, không người như sa mạc này, thể năng và sức chịu đựng siêu việt của Đại Nguyên Thủ hoàn toàn có thể đưa ta vào thế hạ phong, nếu có điều gì bất trắc xảy ra với ta, không biết vận mệnh của Thái Nhu sẽ thế thảm đến chừng nào.

"Không! Tuyệt không thể!"

Ta không thể lại để người con gái yêu thương của ta chết được. Cho dù có gian nan đến thế nào, ta cũng phải giết chết Đại Nguyên Thủ.

Nhiệt huyết trong nội thể ta dâng trào.

Hơi ấm từ thân thể Thái Nhu truyền qua, làm sự mệt mỏi của ba ngày dường như tan biến hết đi.

Thiên địa tràn ngập một nguồn nhựa sống.

Đại Nguyên Thủ là hung ma ghê gớm nhất trên đời, nhưng ta cũng là kiếm thủ xuất sắc nhất.

Ai là người có ý chí đến phút cuối cùng, người đó sẽ chiến thắng, cuộc chiến đã đến giai đoạn không thể quay đầu.

Ta cúi đầu xuống, hôn lên những hạt lệ nóng ấm của Thái Nhu, hôn lên đôi môi cháy bỏng, rồi dần xuống cổ nàng... ta để cho nhục cảm dâng trào

như ngọn núi lửa bùng phát, không giữ lại bất cứ gì, cùng với Thái Nhu lên đến đỉnh vu sơn, phó mặt mọi chuyện phát sinh một cách tự nhiên..

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 17

Thieu Chiến Dạ Lang

Sáng hôm sau, theo yêu cầu của ta, Thái Nhu thay ra một bộ chiến giáp, mặc dù hơi rộng, nhưng làm cho nàng tràn đầy anh khí, đồng thời đội mũ giáp lên, chỉ lộ ra mắt và miệng, vì bộ giáp che kín đến vậy, đến ta trong phút chốc còn cảm thấy thật khó có thể phân biệt được nàng là nam hay nữ.

Thái Nhu cố ý ngênh mặt lên, ra vẻ nghiêm trọng nói: “Đại Kiểm Sư, Thái Nhu mặc bộ áo giáp này, có thể làm vệ sĩ cho ngài được chưa?”

Ta móc tay gõ gõ vào mũ giáp của nàng hai cái, cười: “Xin thứ lỗi, mắt ta nhìn không thấy áo giáp, chỉ nhìn thấy những gì bên trong áo giáp, bởi ta dùng con mắt tâm linh hồi ức”

Gò má Thái Nhu ửng lên như hai áng mây hồng, đầy vẻ kiêu hãnh, nhưng cũng vô cùng sung sướng, thần thái quyến rũ rung động lòng người.

Ta vừa tự trách mình sao không sớm làm cho nàng được hạnh phúc như hôm nay, vừa đi ra phía cửa lều, lúc đó bên ngoài cũng vọng lại tiếng giục chuẩn bị khởi hành.

Thái Nhu nũng nịu hỏi: “Ngài định đi đâu vậy?”

Ta đáp: “Ta đang tìm bốn phía xem có chút bùn đất nào không, để bôi lên mặt nàng, phòng khi nàng đỏ mặt, bọn Dạ Lang Quỷ sẽ không nhận ra nàng là Thiểm Linh tộc đệ nhất mỹ nữ.”

Thái Nhu giận dỗi đáp: “Nếu ngài không nói những lời trêu chọc thì em nhất định không đỏ mặt như thế”

Ta nói: “Vậy chắc ta chắc sẽ mắc ghen mà chết mất.”

Vừa nói ta vừa vén lều đi ra trong tiếng phản đối giận dữ của Thái Nhu. Bên ngoài ánh mặt trời tràn ngập, bên phải đại thảo nguyên là đường chân trời trải dài vô tận, bên trái là Liên Vân sơn mạch trải dài dằng dặc, trong lòng ta bỗng tràn ngập hy vọng và sức sống, dường như không gì có thể cản trở ta lại trên con đường tranh đấu vì hòa bình của đại địa.

Đó cũng là nguyện vọng của Ma Nữ.

Lan Đặc nhất định hoàn thành việc đó cho Ma Nữ.

Niên Gia từ từ đi đến, dùng phương thức của Tịnh Thổ, hai tay vắt chéo trước ngực, hướng ta chào hỏi, rồi nói: “Muộn nhất là buổi trưa nay, chúng ta sẽ tiến nhập vào địa phận của Dạ Lang Quỷ” vừa nói dứt, đã thấy hắc ngậy người nhìn ra phía sau lưng ta.

Có thể khiến Niên Gia ngậy người ra như thế, chắc chỉ có Thái Nhu.

Thái Nhu tiến đến gần ta, học cách của Niên gia chắp tay trước ngực, thấp giọng giả thanh âm ồm ồm của nam nhi nói: “Kính chào Niên gia tiên sinh” Niên Gia gật đầu: “Đây cũng là một cách hay, nếu không thì cho dù nàng có không phải là người của Thiên Linh Tộc, bọn Dạ Lang Quỷ háo sắc ắt cũng không tha cho nàng.”

Thái Nhu “uy mãnh” bước vài bước, tay nắm kiếm, nói: “Tiên sinh nhìn ta đóng giả có giống không?”.

Niên Gia gật đầu lia lịa nói: “Rất giống”

Ta từ tốn nói: “Người tốt nhất nên nói với các anh em tướng sĩ, đừng có cả ngày ngoái đầu nhìn Thái Nhu, như vậy khả năng bị lộ sẽ ít hơn.”

Đến lượt Niên gia đỏ mặt, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Ta quay sang Thái Nhu nói: “Nàng tốt nhất nên giả câm, bằng không dù nàng có cố ý nói giọng nam nhi thì giọng nàng nghe vẫn dễ nghe hơn đám hán tử chúng ta”

Niên Gia còn thêm một câu: “Ít nhất phải dễ nghe hơn gấp mười lần”

Vàng thái dương rực lửa giữa không trung như một vị vua thống trị mặt đất.

Bọn ta chỉ là đám phàm nhân chống đỡ trong khổ cực, vì những điều mình cảm thấy đáng giá làm mà đấu tranh, hay nói một cách dễ nghe hơn, là vì một lý tưởng nào đó mà phấn đấu.

Hiện tại lý tưởng của ta là hạ sát Đại Nguyên Thủ, vì công vì tư, ta đều có lý do để giết hắn, khi trước ta còn nghĩ có thể đuổi kịp hắn trong thời gian ngắn, đánh một trận quyết định sinh tử, nhưng đánh giá của ta đã sai lầm, thương thế của hắn không nặng như ta tưởng, vậy nên hắn mới dám xâm nhập vào sa mạc, hồng đến Tịnh Thổ cầu thần binh, đối phó với ta.

Cuộc truy đuổi dai dẳng này chắc sẽ còn bị kéo dài.

Hoặc giả một năm, hoặc giả hai năm, ai có thể nói trước được?

Dãy Liên Vân Sơn đằng trước như dải trường thành dài vô tận, khiến ta cảm thấy thật xa cách với Đế Quốc, Ma Nữ Quốc.

Đằng sau sơn mạch hiểm hóc này, là cả một thế giới khác, một lớp người khác, một phương thức du hí khác.

Bên ngoài biển cát mênh mông kia, có thực là có một Tịnh Thổ giữa nhân gian?

Đột nhiên ta chợt hiểu tại sao Thái Nhu lại muốn đến và yêu Tịnh Thổ như vậy, tất cả đều bắt nguồn từ sự chán ghét chiến tranh, thù hận, chết chóc! Từ lúc nàng ra đời, ngày nào cũng phải đối diện với những thứ đó, một người được giáo dục để yêu cuộc sống và tình yêu như nàng, chỉ hy vọng có một giấc mộng đẹp để tiến vào.

Tịnh Thổ chính là giấc mộng đẹp đó!

Đại Hắc ngồi trong cái làn Thái Nhu làm riêng cho, an nhiên ngồi trên lưng ngựa phía sau lưng Thái Nhu, thò đầu ra tò mò nhìn bốn phía.

Vàng thái dương dần dần ngả về phía tây.

Dãy Liên Vân Sơn hiện ngang nằm trước mắt, muốn đến ngọn núi gần nhất cũng phải mất đến hai giờ đi ngựa.

Người của Niên Gia rõ ràng khẩn trương hắn lên, không còn nói chuyện nữa. Thái Nhu cũng bị tâm tình của bọn họ làm ảnh hưởng, lặng lẽ bám sát bên ta. Người Tịnh Thổ cười thiên lý đà đi phía trước bỗng dừng lại, toàn bộ đội ngũ dài như một con rắn đang trườn dừng lại trên đại thảo nguyên.

Biết là có chuyện xảy ra, ta quay sang Thái Nhu dặn dò: “Nàng đợi ở đây” Đoạn thúc Phi Tuyết phóng lên phía trước, Niên Gia và một vài Tịnh Thổ nhân có thân phận, đang tụ tập lại, nét mặt nghiêm trọng. Nhìn thấy ta đi đến, Niên Gia nói: “Lan Đặc Công tử, chúng ta đang gặp phiền hà”

Ta đến bên gã, đưa mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước có khoảng vài trăm cây cột sơn đỏ được cắm thành hàng ngang, đỉnh cột lại có bốn, năm nhánh ngắn hơn tạo thành hình chữ thập, bên trên lại treo hơn mười cái chuông nhỏ, mỗi khi gió thổi qua, đám chuông đồng loạt rung lên, nghe như có ngàn vạn u linh đang kêu khóc.

Tangac nhiên hỏi: “Đó là cái gì vậy?”

Niên Gia trầm giọng: “Đó là “cấm nhập giới tuyến” của Dạ Lang nhân lập ra, bất cứ ai là người ngoại tộc vượt qua ranh giới này, sẽ đều bị giết chết một cách nhẫn tâm”

Ta nhưu mày hỏi: “Người tính sẽ làm gì?”

Niên Gia cười khở: “Chỉ có cách đợi ở đây, xem bọn chúng có dỡ bỏ cái cấm nhập lệnh đó đi không”

Ta lắc đầu: “Ta không có thời gian”. Truy đuổi Đại nguyên Thủ là việc không thể hoãn lại, càng trì hoãn lâu đối với ta càng bất lợi.

Nét mặt Niên Gia trở nên trắng bệch, run run nói: “Nhưng bất cứ ai vượt qua biên giới đó, đều là kẻ địch của Dạ Lang Nhân, bọn chúng cho dù có đổ hết máu, quyết cũng không bỏ qua bất cứ người nào xâm nhập, lúc đó không chỉ không lấy được Trân Ô Thạch, mà còn phải để luôn cả cái mạng lại.”

Ta cười nhẹ hỏi: “Niên Gia! Có thể cho ta mượn một con thiên lý đà không?”

Niên gia ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là được.”

Ta nhìn khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi của Niên Gia nói: “Người dùng chữ của Dạ Lang Nhân, viết cho ta lên miếng lụa Tịnh Thổ mềm mại này ...”

Niên Gia ngắt lời nói: “Bọn họ không có ngôn ngữ”

Tiếng của Thái Nhu từ đằng sau vọng đến: “Đại Kiếm Sư định truyền đạt thông tin gì cũng được, để em vẽ nó ra, em làm cách nào để cho người Dạ Lang hiểu”

Thái Nhu lấy một tấm thảm lông cừu một màu của Tịnh Thổ, dùng màu đỏ tươi vẽ lên đó một con sói gầy đang run rẩy ẩn nấp phía bên trong vùng cấm địa, con sói còn ôm hơn 10 miếng Trân Ô Thạch, hình vẽ hoàn tất rồi, ta và Niên Gia tròn mắt nhìn nhau, không ngờ nàng lại vẽ giới như thế.

Thải Nhu vẽ xong, nhìn bọn ta cười, toàn thân vận nam trang vẫn không thể che giấu vẻ đẹp mỹ miều của nàng.

Khi ta thúc dục, bọn người Tịnh Thổ mới tỉnh lại, treo bức “chiến thư” lên mình con thiên lý đà, một người trong bọn họ rút ra ngọn loan đao, khứa lên lưng thiên lý đà một nhát, nó ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng đau đớn, điên cuồng phóng về phía trước, trong giây lát đã tiên nhập vào cấm địa, biến mất trong rừng cỏ nơi đàn sói đang ẩn nấp.

Niên Gia lo lắng hỏi: “Không biết con thiên lý đà đó có vào được bên trong không, chẳng may lại quay lại thì...”

Thải Nhu trả lời: “không cần phải lo lắng, Dạ Lang Quỷ nhất định cử người canh gác nơi biên giới cấm xâm nhập, ta nghĩ con lạc đà đó nhất định lọt vào tay bọn chúng, chỉ hy vọng bọn chúng tha cho con vật khốn khổ đó”

Về ưu phiền của Niên Gia lại càng tăng chứ không giảm, nhưng là lo lắng làm thế nào đối phó với đám Dạ Lang chiến sĩ bị kích nộ. Ánh mặt trời uy hiếp khắp nơi trên sa mạc cũng không đi ngược lại quy luật của vũ trụ, cũng phải nhường chỗ cho ánh chiều tà buông xuống trên khắp thảo nguyên, gió lạnh thổi đến từng trận.

Theo như Niên Gia nói, nhiệt độ trên sa mạc chênh lệch rất lớn, lúc có ánh mặt trời thì giống như lò lửa luyện kiếm, đêm đến lại biến thân thế giới vô tình bằng hàn thấu cốt.

Ngồi bên đồng lửa, không cởi áo giáp ra chờ đợi thật vô cùng khổ sở. Niên Gia đứng ngồi không yên, căng mắt nhìn về khu vực phía sau giới tuyến, một thế giới thâm trầm hắc ám, Liên Vân sơn mạch càng giống một con rồng khổng lồ đang ngủ nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể vùng dậy nuốt chửng con người.

Thải Nhu dựa vào người ta, trong tay ôm Đại Hắc đang ngủ trong lòng, phi tuyết phủ phục sau lưng ta, tạo thành một khối vững chắc nương tựa vào nhau.

Ngọn lửa trước mắt cháy rực sáng, mỗi khi gió thổi tới lại nghe tiếng gỗ cháy lách tách, lửa bùng lên, kèm theo một luồng khói đen.

Đình!

Thanh âm phát ra từ Ma Nữ Nhận sau lưng ta.

Chúng nhân đều quay lại nhìn.

Thải Nhu kinh ngạc kêu lên: “Kiếm sau lưng ngài phát tiếng!”

Ta không ngạc nhiên như bọn họ.

Vài ngày trước ở ven hồ cạnh Thập Bát Cự Nhân, khi ta chạm vào thân nhận, một đạo nhiệt khí truyền vào tay ta, nhưng sau đó biến đi rất nhanh, khi ta thử lại một lần nữa thì quái sự lại không hề xảy ra, khiến ta ngỡ rằng cảm giác của mình nhầm.

Nhưng hôm nay khi âm thanh trong trẻo đó phát ra, thì quả là sự thật mà mọi người đều nghe thấy.

Ta bật lên, trầm giọng nói: “Chiến Hận đến rồi!”

Đại Hắc đứng dậy, lông mao dựng đứng lên, hướng phía Liên Vân sơn mạch cổ họng phát ra tiếng “gừ gừ”, nếu không phải Thải Nhu đang ôm chặt lấy nó, chỉ sợ nó đã vọt về phía đó rồi.

Phi Tuyết cũng dậy theo, đến cạnh ta.

Ta phi thân lên ngựa, trong lúc đám người Niên Gia còn đang hỗn loạn, nhằm hướng Đại Hắc đang giận dữ sủa mà chỉ trở, một đạo cảm giác kì dị vô danh truyền từ Ma Nữ Nhận vào sống lưng ta, khiến ta có thể cảm thụ được toàn bộ hoàn cảnh xung quanh, và cả sự tồn tại của đám địch nhân.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Lực Văn Cường Lan

Ta phi ngựa lên phía trước trên đồng cỏ rộng lớn, vào một đêm đen không trăng không sao thế này, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tất cả chỉ dựa vào một loại trực giác giống như bản năng của dã thú. Nguy hiểm đã gần kề.

Mỗi bộ tộc du mục đều có một phương thức tác chiến riêng của bộ tộc đó, bộ tộc Dạ Lang Nhân chỉ ẩn hiện trong đêm như bầy sói đói. Mỗi khi bầy sói thấy con mồi, thì chúng nhảy xổ vào vồ xé con mồi thành từng mảnh vụn. Hiện tại ta chính là con mồi đang bị bộ tộc này săn đuổi.

Từ trước mặt và cả hai bên tả hữu, có những tiếng động khê đồng thời truyền lại, ta hú dài một tiếng, gập người thò tay xuống hai bên bụng Phi Tuyết, rút ra hai cây Đại Bồn cương mâu.

Không cần ta điều khiển, Phi Tuyết tự nhảy vọt lên không, tránh được hai sợi dây vừa được tung ra để quấn chân nó, khi vó Phi Tuyết vừa chạm đất, cũng là lúc bọn ta bị bao vây trong nguy khốn.

Trong bóng tối, thật khó phân đối phương có bao nhiêu người, chỉ thấy trái phải đồng thời đều có vài người công tới. Hai tay hai trường mâu, ta đâm, chém, gạt nhanh như thiểm điện.

Có tiếng kêu la thảm thiết, một vài tên trúng mâu quay vài vòng trên không, rồi té nhào xuống đất, thương thế xem ra không nhẹ chút nào.

Vẫn chưa đến thời điểm đại khai sát giới.

Một tên đánh lén khác muốn nhảy lên lưng ngựa, bị ta quay mâu quét văng xuống đất, va mạnh vào mấy tên khác đang định nhảy chồm tới tấn

công Phi Tuyết.

Phi Tuyết tung cả bốn vó lên, lao tới như bay, làm cho đối phương không kịp hình thành thế trận bao vây ta được nữa.

Trước mắt ta, hàn quang lóe sáng, hai cây trường mâu từ dưới đâm lên, nhắm ngay yết hầu Phi Tuyết. Ta quát lớn, hai cây trường mâu của ta múa thành một vòng tròn, một mặt để xua đuổi đám hung đồ ào tới như ong vỡ tổ, mặt khác để gạt hai cái mâu đang đâm tới trước mặt.

“Xoảng xoảng”

Mâu của đối phương bị kích văng khỏi tay.

Ta quay ngược trường mâu, dùng cán thúc vào bụng chúng, khi hai tên đó té lăn nhào xuống đất, thì Phi Tuyết đã vượt qua chúng. Đám Dạ Lang Nhân này chắc trời sinh dạ nhẫn, nếu không làm sao chúng có thể đột kích trong điều kiện tối đen như vậy được.

Phía trước, tiếng vó ngựa vang lên dữ dội trong bóng đêm.

Ta chợt hiểu, hồi nãy chỉ là mấy đội bộ binh ỷ vào bóng đêm tập kích, đám kỵ binh này mới chính là bọn đầu não chân chính.

Phi Tuyết ngẩng cổ hí dài, lại nhảy vọt lên không.

Lúc này, mắt ta đã quen với bóng tối, lại nghe tiếng bốn thốt ngựa đang dàn hàng ngang tiến tới, không biết theo sau chúng, còn bao nhiêu người ngựa nữa.

Hào khí dâng lên, ta hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía trước, xung kích. Đối phương đồng thanh hú lên “u uuu... uuuu...”, giống như một bầy sói đang tru trên thảo nguyên.

“Keeng Keeng Keeng Keeng”

Ngay cùng lúc phi sát đến bên ngựa đối phương, ta dùng hết sức, giáng hai cây trường mâu với sức mạnh ngàn cân vào chúng. Đối phương mấy tên ở gần nhất, cả người và mâu đều bị đánh văng ra khỏi ngựa.

Trong chớp mắt, đối phương người ngựa liên tiếp té nhào, ta cũng không biết mình đã hạ được bao nhiêu tên nữa.

Áp lực nhẹ bỗng đi, thì ra ta đã đánh tan đội kỵ binh, đến tận hậu phương của quân địch.

Trong đêm tối, đội ngũ của chúng hoàn toàn trở nên rối loạn.

Ta cười dài, quay ngược đầu ngựa lại, tiếp tục đánh giết tới.

Đầu mâu vừa đánh văng một đám địch nhân, phía sau gáy ta chợt có tiếng gió vụt tới.

Trong tâm khê run!

Đòn đánh lén này, vô luận tốc độ, góc độ cùng thời gian đều đã được tính toán kỹ càng, chứng tỏ đối phương là một hảo thủ, không lẽ đây chính là “Phi Lang” Chiến Hận.

Hồi mâu đã không còn kịp nữa, ta quát lớn một tiếng, tay trái quăng mâu lên trời, thuận thế rút Ma Nữ Nhận ra khỏi vỏ một đoạn.

“Toong” Một kiếm của đối phương kích trúng thân nhận.

Người đó không ngờ trong hoàn cảnh hiểm nghèo như vậy mà ta vẫn đỡ được nhát kiếm đó, bèn giật ngựa định thối lui.

Thả cán để cho Ma Nữ Nhận tra lại vào vỏ, ta vươn tay lên chụp lấy cây mâu đang rơi xuống, cương mâu vung tả gạt hữu như con rồng, tiếp tục xông tới trước.

Một tiếng thét kinh hãi của một nữ tử truyền lại, chính thị là nữ tử bị ta đánh văng xuống ngựa lúc trước.

Ta kìm ngựa quay đầu quan sát, một thân hình cân đối, khỏe mạnh từ dưới đất bật lên. Ta vung mâu, định dùng thân mâu gõ vào đầu nàng ta, thì nữ tử đó lăn tròn mấy vòng, rồi bật ngồi dậy. Từ tay cô ta, một ánh thép lạnh chớp lên, chém vào chân phải phía sau của Phi Tuyết.

Ta cười lạnh trong lòng, nếu Lan Đặc ta mắt đang mở trừng trừng đây, lại để cho nàng chém trúng chân Phi Tuyết, thì uổng cho người đời gọi ta là Đại Kiếm Sư.

Tay hạ xuống, mũi mâu cắm sâu xuống đất.

“Toong” thanh kiếm của cô ta chém mạnh lên Đại Bồn mâu, cây mâu vẫn đứng yên vì đã cắm sâu xuống đất. Ta buông tay khỏi mâu, thuận thế cúi xuống kích vào gáy cô ta một quyền. Cô ta hoàn toàn bất ngờ, vì nghĩ rằng tay ta đang giữ thân mâu, nên khi quyền phong áp tới, mới phát hiện ra.

Quá muộn rồi!

“Bốp!”, cô ta ngã xấp xuống.

Thuận tay, ta nắm lấy cổ áo, nhấc cô ta lên, để vắt ngang mình ngựa. Triển khai thần lực, thanh mâu trong tay trái biến thành hàng vạn mâu ảnh, đám chiến sĩ kia vội vã thối lui nhanh như gió. Tay phải rút trường mâu đang cầm đất ra, ung dung tra nó vào cái bao đặc biệt đặc chế ở dưới bụng Phi Tuyết.

Tiếng huyên náo, la hét sôi lên sùng sục khắp bốn bề, khiến ta biết nữ tử này là nhân vật quan trọng.

Mặc dù được giấu trong lớp hộ giáp làm bằng da sói - ta vẫn cảm nhận được - một cơ thể mềm mại, đàn hồi và tràn đầy nhựa sống đang áp sát vào người ta.

Phi Tuyết tung cả bốn vó lên phi nước đại, quay đầu trở lại.

Trước mặt ta, lửa cháy rực trời.

Tiếng rầm rập của bày thiên lý đà đang chạy vang lên, chấn động cả đại địa. Niên Gia dẫn đầu, tay cầm trường mâu dài mười hai thước, dẫn đám viện binh xông đến.

Ta xiết chặt dây cương, Phi Tuyết dựng đứng lên, trong lúc hai chân trước đang còn vung vẩy trên không, hai chân sau quay một vòng, khi chạm đất thì người ngựa đã đổi hướng, đối diện kẻ thù đang xông tới.

Trong ánh lửa phía sau, đội hình địch nhân đã dàn trận thành hình tam giác xông tới, ngay đỉnh tam giác là một tên Dạ Lang Quỷ cao lớn, đầu trùm mũ giáp đầu sói, toàn thân che kín trong bộ giáp trụ làm bằng da sói, chỉ lộ ra hai tay với cơ bắp rắn chắc như thép, cổ tay đeo vòng sắt mà thôi.

Không cần Niên Gia giới thiệu, ta cũng biết đó là “Phi Lang” Chiến Hận.

Thân thể hần ta tràn đầy nét tự tin. Chỉ nhìn qua, ta cũng biết đối phương chính là đại địch không dễ chơi của mình.

Chiến Hận đột nhiên kìm cương, dừng ngựa lại.

Đám người theo sau như biết trước hần sẽ dừng lại, nên tất cả đều ghìm cương dừng ngựa, dàn thành hàng ngang, cách ta khoảng ba mươi thước, làm nổi bật một mình Chiến Hận tràn đầy khí thế đứng ở trận tiền.

Niên Gia thúc lạc đà, Thái Nhu cùng Đại Hắc cũng thúc ngựa, chạy đến hai bên ta.

Chiến Hận nhìn ta trừng trừng, về sự có mặt của Niên Gia, hẳn ta hoàn toàn không một chút hứng thú.

Ngoại trừ tiếng đuốc nổ lách cách trên tay những đám Tịnh Thổ Nhân ở phía sau, ta chỉ còn nghe tiếng gió hú không ngừng trên Đại Thảo Nguyên hay Thánh Nguyên như cách gọi của người Thiểm Linh Nhân.

Niên Gia định lên tiếng, Chiến Hận mắt vẫn không rời khỏi mặt ta, đưa tay ra hiệu, không cho Niên Gia nói, rồi hỏi với giọng lạnh băng: “Trên người đang mặc chiến giáp Ma Nữ Quốc, các hạ có phải là Lan Đặc không?”

Bấy giờ ta mới có thời gian nhìn chiến lợi phẩm đang nằm vắt ngang trên mình ngựa, cái mũ sắt đã rút khỏi đầu cô ta, mái tóc đen dài óng ả xổ xuống, tuổi còn khá trẻ. Ta nhìn cô ấy, cười nhẹ rồi ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt lẳng lệ như lưỡi kiếm của Chiến Hận, nhẹ nhàng nói: “Bổn nhân chính thị Lan Đặc!” Chiến Hận ngửa mặt lên trời, hú lên một tiếng: “Ta gặp may rồi.” Niên Gia ở bên cạnh ta lau bầu: “Không ngờ hẳn nói tiếng Đế Quốc còn tốt hơn ta nữa.” Ta không để ý đến lời Niên Gia vừa nói, toàn bộ tâm thần ý ta đều tập trung vào Chiến Hận, toàn thân hẳn đầy sát khí, có thể trở mặt chém giết bất cứ lúc nào. Chiến Hận nói: “Lan Đặc, giá người rất cao.”

Ta lạnh giọng hỏi: “Ai là người trả tiền thuê người giết ta?”

Chiến Hận nói: “Điều này là bí mật nghiệp vụ, ta không thể cho người biết được. Lan Đặc, người có đủ bản lĩnh để đơn kiếm thắng được năm trăm Dạ Lang Chiến Sĩ của ta không?”

Ta cười nhẹ: “Người tựa hồ quên nữ nhân của Dạ Lang Tộc đang ở trong tay ta?”

Chiến Hận mặt không đổi sắc, hờ hững nói: “Hàn Sơn Mỹ chính là muội tử của Phi Lang Chiến Hận ta, cũng chính là hôn thê của “Sa Mạc Chi Vương” Đỗ Biễn. Nếu người thích thì cứ ra tay sát hại nó đi, nhưng đừng nghĩ rằng người có thể toàn thân để xuyên qua sa mạc, truy sát Đại Nguyên Thủ.”

Ta thầm chấn động, Chiến Hận hoàn toàn không nói ngoa, chính xác là có người thuê hẳn đối phó với ta, nếu không làm sao hẳn biết rõ hành tung

của ta như vậy.

Người đó là ai?

Tuyệt đối không phải là quận chúa, nàng là một trong những người mong muốn ta giết Đại Nguyên Thủ nhất, nàng ta không xuân gốc để tìm cách ngăn trở ta truy sát Đại Nguyên Thủ.

Nhưng người đó là ai?

Ta thực sự không nghĩ ra.

Niên Gia hét lớn: “Không công bằng, người đã đáp ứng là nếu đơn đã độc đấu thắng người, thì có thể lấy Trân Ô Thạch.”

Chiến Hận nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, thóa mạ: “Người không có nghe là sói luôn luôn kết thành đàn để đi săn mồi hay sao? Tổ tiên ta chính là sự kết hợp tôn quý giữa sinh mệnh người và sói, một nửa dòng máu đang chảy trong người chúng ta chính là dòng máu sói. Cho dù các người chỉ có một người, hay là có đến trăm vạn người, chúng ta luôn chỉ có một phương thức tác chiến của sói, người có hiểu không? Đồ chó ngọc Tịnh Thổ.”

Niên Gia thấy hăn tráo trở như vậy, mặt đỏ bừng lên, nổi giận thật sự. Chiến Hận là một nhân vật lừng danh, không ngờ lại trở mặt lật lọng, khiến cho một Tịnh Thổ Nhân ưa chuộng hòa bình, hàm dưỡng rất cao như Niên Gia, cũng phải nổi sát khí.

Dạ Lang Nữ trong lòng ta hơi động dậy, hình như cô ấy đã tỉnh lại.

Ta giận dữ quát lên, Ma Nữ Nhận rút ra khỏi vỏ nhanh như ánh chớp: “Nếu ta không giết Hàn Sơn Mỹ, thì người đời sẽ nói ta sợ “Sa Mạc Chi Vương” Đỗ Biến. Chiến Hận, câu nói của người đã hại chết muội tử của người rồi.”

Kiểm quang ánh lên

Dạ Lang Nữ Hàn Sơn Mỹ vừa lật người trở lại, mũi Ma Nữ Nhận đã điểm tới yết hầu nàng ta.

Chiến Hận hét lớn: “Hãy khoan.”

Ma Nữ Nhận lập tức ngưng lại, mũi nhận vẫn đặt lên yết hầu nàng ta.

Bây giờ ta mới thấy dung mạo của Hàn Sơn Mỹ.

Cô ta có thể không có nét mỹ lệ kinh tâm động phách như Thái Nhu, da mặt thậm chí hơi thô ráp, lấm tẩm tàn nhang. Nhưng đôi mắt lớn linh động, đen và sáng, tuy thần sắc lúc này đang lộ nét kinh hoàng, nhưng ta vẫn thấy được mỹ lực nhiếp phách câu hồn trong ánh mắt của cô ta. Từ tư thế đang nằm sấp, cô ta chuyển sang nằm ngửa, cơ thể ôn nhu mềm mại đàn hồi tuy hơi ồm, nhưng không lộ xương, càng làm tăng mỹ lực động lòng người. Có thể tưởng tượng ra được bất cứ ai khi giao chiến với cô ta, đều có cảm giác vừa yêu vừa hận.

Chẳng trách “Sa Mạc Chi Vương” Đỗ Biến chọn cô ta làm hôn thê, nhưng cũng có thể đám Dạ Lang Quỷ và đám cường khấu của sa mạc liên minh thông qua hôn ước này.

Bộ ngực mềm mại của cô ta đang nhấp nhô theo nhịp thở gấp, mặc dù không dám có bất cứ cử động nào vì sợ ta hiểu là nàng đang tìm cách thoát thân. Chân đang rũ xuống bụng ngựa, gương mặt nhu mì, mềm mại dưới mái tóc đen dài ngược lên, cô đưa mắt nhìn trời, cố tình không nhìn ta.

Chiến Hận nhìn ta căm thù: “Người dám giết nó sao?”

Hàng trăm chiến sĩ sau lưng hăn nhất tề đưa kiếm lên, hô lớn để thị uy, khí thế hùng hực.

Bọn người bên Niên Gia sắc mặt trắng bạch.

Ta nhìn qua Thái Nhu, cặp mắt đẹp của nàng ánh lên nét hiếu kỳ, như đang đánh giá cô tù binh đang ở trên lưng ngựa, trong tư thế nằm hết sức kỳ quái này.

Đại quân của Chiến Hận, đối với ta, dường như không tồn tại, nhìn Thái Nhu, ta cười nhẹ: “Lát nữa, khi động thủ, nàng hãy đi cạnh ta.”

Thái Nhu gật đầu đồng ý, nàng biết là ta sẽ liều chết để bảo vệ nàng, và nàng cũng sẵn lòng vì ta mà chết.

Chiến Hận phần nộ hét lên: “Lan Đặc, người có nghe ta nói hay không?”

Ta lạnh lùng nhìn sang tên lãnh tụ giáo quyết, tàn bạo, tham lam, không thủ tín của Dạ Lang Tộc: “Người hãy đem Trân Ô Thạch để đổi người, nếu người nói một tiếng không, ta sẽ một kiếm kết liễu muội tử của người, người cũng đừng quên báo cho Đỗ Biến biết là hôn thê của hăn đã chết, tiện thể báo luôn với hăn là Han Sơn Mỹ chết vì người tiếc mười mấy cân

Trân Ô Thạch.” Chiến Hận sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, toàn thân run rẩy, mắt đỏ ngầu hung ác, nghiêng răng nói: “Ta quyết không tha người đâu.”

Ta bật cười khanh khách, nhẹ nhàng nói: “Ai cần người tha ta, người giao Trân Ô Thạch, ta lập tức thả người. Chúng ta lập tức sống mái một phen, bất kể bên người là một con sói hay là một vạn con sói, cũng một mình Lan Đặc ta ứng chiến. Xem người có thể thu hồi lại Trân Ô Thạch, hay là ta rời khỏi đại địa.”

Niên Gia phản đối: “Công tử....”

Ta gạt ngang: “Đừng nói nữa”

Trong mắt Chiến Hận ánh lên nét khó hiểu, hần trầm giọng: ” người nói có thật không?”

Ta ngửa mặt lên trời, cười dài: “Trân Ô Thạch đến tay, tức khắc thả người, Lan Đặc ta không thể vì người mà gánh xú danh không thủ tín”

Chiến Hận biết ta đang châm chọc hần, nhưng nhẫn nại không nói năng gì, khoát tay ra sau lưng làm dấu. Ngay tức khắc, một tên thúc ngựa phóng lên, xách theo một túi đồ rất nặng.

Niên Gia “a a” một tiếng, không ngờ rằng Chiến Hận lại đem theo bên người thứ bảo thạch mà ai cũng mong cầu này.

Chiến Hận nói: “Vốn dĩ, ta muốn đem người nào mà dám chọc giận các Dạ Lang chiến sỹ của ta, rồi bắt nuốt sống Trân Ô Thạch, sau đó mổ bụng lấy ra. Tình hình bây giờ thì cũng tương tự thôi.”

Quay sang tên chiến sỹ, hần hét lớn: “Giao đồ đi.”

Tên chiến sỹ đó thúc ngựa chạy lên, quăng cái bao da sói ngay trước mặt ta, rồi quay ngựa chạy về.

“Bịch!”

Trân Ô Thạch rớt xuống đất, ngay trước mặt.

Lúc này, hai bên người ngựa đều yên lặng đến cực điểm.

Ta đưa mắt sang Niên Gia đang ngồi trên lưng Thiên Lý Đà. Gã hiểu ý, liền buông cương, phát ra mấy tiếng huýt dài ngắn khác nhau, Thiên Lý Đà lần lượt quỳ hai chân trước, đến hai chân sau, rồi ngồi xuống.

Ta và Thái Nhu đã thấy rồi nên không lấy làm lạ, đám thiên lý đà này biết nghe còn hơn ngựa, đương nhiên Phi Tuyết là ngoại lệ.

Niên Gia nhảy xuống, cầm cái túi da sói lên, mở dây cột miệng túi, nhìn vào túi. Mặt lộ rõ nét kinh ngạc và vui mừng, nhìn ta gật đầu.

Ta bình tĩnh nói: “Đem cái túi cột vào yên Phi Tuyết cho ta.”

Niên Gia tuân lệnh, mặt không dấu nổi nét lo lắng. Tuy gã tin tưởng ta, nhưng đối thủ trước mặt là Phi Lang Chiến Hận cộng thêm năm trăm chiến sĩ, e rằng lòng tin của gã đối với ta bây giờ không còn một giọt.

Chiến Hận lạnh lùng nhìn ta, tuyệt đối lãnh tĩnh, đó chính là tâm cảnh của một chiến sỹ kiệt xuất trước khi huyết chiến.

Ta nhìn Niên Gia hét lớn: “Các người lùi sau một trăm bước.”

Niên Gia nhú mày: “Công tử....”

Thái Nhu vung roi thúc ngựa thối lui, hướng Niên Gia hô: “Niên Gia tiên sinh!” Nàng thể hiện sự phục tùng và tin tưởng hoàn toàn vào ta, một nam tử hán trên chiến trường.

Niên Gia cắn răng nói: “Nếu ngài chết, chúng ta cũng sẽ liều chết, quyết không đào tẩu, đây là cách báo đáp của Tịnh Thổ Nhân đối với bằng hữu.” Rồi dẫn chúng nhân từ từ rút lui.

Đợi Niên Gia rút lui xong, ta thu hồi Ma Nữ Nhận, nói nhỏ với Hàn Sơn Mỹ: “Cô về đi. ’

Cặp mắt long lanh của Hàn Sơn Mỹ nhìn ta thăm thẳm, vận người ngồi dậy, nhảy xuống đất, chạy về phía Chiến Hận.

Lúc này ta mới phát hiện là Hàn Sơn Mỹ cao hơn cả Thái Nhu, cao gần bằng ta, gây cho người đối diện một ấn tượng sâu sắc.

Chiến Hận đợi cô ta chạy vào trong trận, thô bạo hét lớn: “Người đứng là một tên ngu ngốc, nhưng cũng đứng là một tay hảo hán. Sau khi người chết, ta sẽ ban cho người một ân huệ, là được an táng ngay tại đây”

Ta ngửa mặt lên trời, cười dài: “Ta hy vọng người sẽ hiểu những lời người vừa thốt lên là ngu xuẩn như thế nào.”

Trời đã tờ mờ sáng, bình minh đã lộ dạng.

Trong ánh sáng nhỏ nhoi đó, năm trăm chiến sỹ của Chiến Hận đã dàn thành hình chữ nhất ngay trước mặt, cách ta khoảng năm mươi bộ, binh khí cầm tay, chuẩn bị chiến đấu.

Một góc đại thảo nguyên, bây giờ, chiến giáp dày đặc như mây.

Chiến Hận huýt lên một tiếng tựa như sói tru, đám Dạ Lang sau lưng hắn cùng nhất tề tru lên theo, y hệt như một bầy sói đói đang ngước mặt lên trời gào rú.

Tiếng ngựa rộ lên, hai đội nhân mã từ hai đầu chữ nhất đồng thời lao tới, bọc sang hai bên cánh để giết ta.

Hào khí trào dâng, ta hú dài, hai đội kẹp chặt bụng ngựa.

Phi Tuyết vốn cùng ta tâm ý tương thông, trong chớp mắt đã đạt tốc độ tối cao, lao tới trước như áng mây trắng, tránh bị tiến đánh ở hai cánh, công trực diện vào vị trí Chiến Hận đang thống suất.

Chiến Hận mặt hơi đổi sắc, không ngờ ta xuất phát sau mà lại vượt lên trước, khoát tay ra hiệu, hai chiến sỹ kế bên tiến lên cản lại, chính diện nghênh chiến.

Vốn dĩ hai cánh của đối phương tính đánh vào hai bên hông ta, giờ hai cánh đó đã trở thành tập hậu. Ta giờ đang bị hãm trong trùng vây của chúng.

Trong màn đao quang kiếm ảnh loá mắt, Chiến Hận từ từ lui về phía sau, chủ ý của hắn là để thuộc hạ trước hết thăm dò thực lực, sau đó là nhằm tiêu hao thể lực và khí thế của ta.

Ta sẽ cho hắn thấy là hắn đã phạm sai lầm lớn như thế nào.

“Keeng”

Thanh Ma Nữ Nhận vốn cùng ta huyết nhục tương liên đã ra khỏi vỏ.

Hai cây Đại Thiết Bổng to bằng cánh tay người, đánh mạnh vào đầu ta, đó là hai tên tả hữu cận vệ bên cạnh Chiến Hận, thân thể cao to tráng kiện hơn các tên khác nhiều, rõ ràng đây là hai tên trợ thủ, thuộc loại đặc cấp dũng sĩ chuyên xung phong hãm trận. Nếu ta có thể một kiếm hạ hai tên này, thì ẽ đập tan uy thế của chúng.

Ta vung mũi kiếm đâm lên, “Toong Toong”

Hai cây Đại Thiết Bổng bị hất văng ra hai bên, Phi Tuyết lao thẳng vào giữa chúng.

Hai tên đó quả không hổ danh lực sĩ, cây cự bổng chỉ bị đánh dạt ra một chút, lập tức quay bổng về, một cây đập vào đầu, cây kia đập vào hông ta. Ta nghiêng người sang trái, tránh cây bổng đang quét vào đầu, toàn lực vận

Ma Nữ Nhận chém thẳng xuống cây bồng đang quét vào bụng, vào chỗ gần tay cầm bồng của hắn.

“Xoèng”

Cây thiết bồng chỉ còn một đoạn ngắn, tên lực sĩ đó hoàn toàn bất ngờ, mất thăng bằng, ta thừa cơ tung ra một cước trúng vào bụng hắn. Đồng thời, Ma Nữ Nhận như một ánh chớp chém sang bên phải, chặt đứt cây bồng đang thu về. Lúc này, tên kỵ sĩ bên trái mới văng xuống đất nghe “bùng” một tiếng, kế tiếp tên bên phải cũng té lăn nhào xuống đất.

“Xoèng Xoèng Keeng Keeng”

Thừa lúc trận địa của địch đang bị rối loạn, ta xông vào trận, Ma Nữ Nhận như một con ác long không ai có thể kìm chế, chặt gãy một hơi hết mười mấy vũ khí thuộc đủ loại như đao, mâu, kiếm, giáo, mác, búa ..., đối phương người ngựa liên tiếp té nhào, Phi Tuyết cũng đã tiến sâu vào trận địa mấy chục bước.

Chiến Hận kinh hãi phát hiện rằng ta và hắn giờ đã đối mặt, không còn tên thủ hạ nào ở giữa hắn và ta nữa.

“Cầm tặc tiên cầm vương, đánh rắn phải đập đầu” đây chính là chiến lược của ta.

Cho dù Lan Đặc ta có mạnh cỡ nào thì cũng không có khả năng thắng năm trăm tên Dạ Lang chiến sỹ hung ác, ngoan cường này nổi. Lợi dụng sự linh hoạt và tốc độ kinh người của Phi Tuyết, cùng với thanh kiếm Ma Nữ sắc bén vô song này, ta mới có thể cùng “Phi Lang” Chiến Hận huyết chiến, quyết định thành bại, thắng làm vua, thua làm giặc.

Chiến Hận thấy ta xông tới với thanh thế vô cùng dữ dội, biết là không thể tránh được. Hắn hét lớn, múa tít cây Đại Thiết Mâu trong tay, hóa thành hàng vạn cây mâu, mâu ảnh rợp trời, đâm tới.

Ma Nữ Nhận cũng vạch thành một vòng quanh Phi Tuyết, máu phun như suối, bốn tên đã bị chém chết. Sau khi giải tỏa thế công khốc liệt của chúng, Ma Nữ Nhận hóa thành một đạo cầu vồng, chém thẳng vào mũi mâu của Chiến Hận, mâu kiếm chạm nha, phát ra một tiếng “Keeng...” ngân dài.

Mâu ảnh rợp trời đã tan biến, sắc mặt Chiến Hận cực kỳ kinh hãi, cả người và ngựa, bị nhất kiếm quán mãn thần lực của ta chấn lui hai bước.

Nhưng đầu mâu của hãn chỉ bị khuyết một lỗ, vì khi chạm vào Ma Nữ Nhận, hãn đã khéo léo xoay mâu chuyển hướng, hóa giải bớt lực chém trực tiếp của ta.

Thật không hổ danh là lãnh tụ kiệt xuất của Dạ Lang tộc.

Nhân lúc hãn bị thối lui, Ma Nữ Nhận hàn quang đại thịnh, lại bức thối một đợt công kích nữa của địch, hai tên bị chém vào bả vai, máu phun đầy trời. Quay sang Chiến Hận, khi hãn chưa kịp phát động công kích, ta nắm thế chủ động, vung kiếm chém tới.

Ma Nữ Nhận như một ánh chớp, phá tan màn đêm đen tối, hướng Chiến Hận chém tới.

Chiến Hận hét lớn, thiết mâu phóng ra nghênh tiếp.

“Toong”

Mũi kiếm lại kích trúng mũi mâu.

Chiến Hận toàn thân run lên, ngã ra sau, tránh mũi kiếm với sức mạnh ngàn cân đâm thẳng tới, vung mâu hóa thành bốn cây mâu, hư hư thật thật nhắm ta đâm tới.

Trong chớp mắt, kiếm và mâu chạm nhau hơn hai chục lần.

“Keeng”

Cây mâu của Chiến Hận chỉ còn nửa khúc, hãn lui về sau.

Bọn Dạ Lang chiến sĩ tứ bề lại ào ào giáp công.

Không một tiếng động, Ma Nữ Nhận lại nằm trong vỏ, hai cây trường mâu từ bụng ngựa lại ở trong tay ta. Trong lúc Chiến Hận thay đổi cây thiết mâu khác, ta vung mâu lúc quét, lúc đâm, lúc chém, lúc gạt khiến mười mấy tên Dạ Lang chiến sỹ người ngựa đều té nhào, làm mấy tên bên ngoài bị cản đường, không xông vào giáp công được.

Chiến Hận bộc phát hung tính, lại thấy thanh Ma Nữ Nhận mà hãn rất cố kỵ đã nằm trong vỏ, hét lớn cầm mâu xông tới.

Ta cất bớt một cây, hai tay cầm một cây mâu, xông lên.

Lấy mâu đối mâu.

Mặt trời đã lên, phương đông đã rực hồng, chiếu sáng lên chiến địa.

“Tiing Tiing Toong Toong”

Hai mâu va chạm với nhau không dưới ba bốn chục lần.

Trong lúc hai ngựa giao kèo, cán mâu của ta thừa lúc hấn sơ hở, kích xuống chúng đùi trái của hấn.

Chiến Hận thét lên một tiếng đau đớn, hồi mâu đỡ thế mâu kế tiếp của ta, rồi bỏ chạy về đám người của hấn.

Ta giục ngựa rượt theo, địch nhân lớp lớp cản lại.

Cây mâu bên trái lại nằm trong tay, song mâu như độc long đằng không, những tên truy cản lớp lớp té nhào khỏi ngựa, không một ai đủ sức ngăn cản Lan Đặc ta dù chỉ một khắc.

Ta thi triển toàn lực, nếu để cho Chiến Hận thoát khỏi sự truy kích của ta, thì trận chiến này, kẻ thất bại chắc chắn là ta.

Sắc mặt Chiến Hận lộ rõ nét kinh hãi.

Mâu của ta lại phóng tới, nhằm hấn mà công kích.

Trước áp lực của cặp mâu trên tay ta, hấn ta dần dần kém thế, lại thêm thương thế không nhẹ, máu trên đùi chảy ướt đầm, như muốn té khỏi ngựa, nhưng vẫn kiêu dũng chống trả, mâu thế vẫn không rối loạn.

Tứ bề địch nhân điên cuồng ào lại cứu viện.

Một kiếm đâm vào cạnh hông ta.

Chính thị là Hàn Sơn Mỹ.

Tâm trung chấn động, ta cũng sắp kiệt sức, sức chịu đựng của Chiến Hận quả thật kinh người, ta khó lòng chế phục được hấn trong thời gian ngắn được. Lựa chọn tối ưu bây giờ phải là vị hôn thê của Sa Mạc Chi Vương. Hai thanh Đại Bổng mâu tấn tốc thu hồi lại.

Nhưng những người khác cũng đang thoái lui, nhất thời thế công của hai bên tạm dừng lại.

Hàn Sơn Mỹ chợt phát hiện là chỉ còn một mình cô đang tấn công ta.

Ta cười dài, mâu đã nằm dưới bụng ngựa, Ma Nữ Nhận lại ra khỏi vỏ.

Hàn Sơn Mỹ đã bị ta đánh cho thất đảm, đang định thoái lui, thì Ma Nữ Nhận đã chém tới.

“Keeng”

Thanh kiếm cô ta đã bị chém gãy, tay trái ta chặt vào cổ cô, thuận tay kẹp cô ta lên mình ngựa, quay người trở về, không có tên nào kịp ngăn cản. Cho đến khi ta ra khỏi trận địa, Chiến Hận mới thống suất thủ hạ rượt theo. Niên Gia chạy ra nghênh đón, ta quay đầu ngựa lại, hướng về phía Chiến Hận đang truy đuổi, hét lớn: “Dừng ngựa lại.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 19

Phong Danh Liên Vân

Chiến Hận ghìim cương ngựa lại, đứng yên trước mặt ta cách khoảng chừng ba mươi bộ.

Hàn Sơn Mỹ ở trong lòng ta lại tỉnh dậy lần nữa, lập tức cựa mình, nhưng khi cô ta cảm giác được Ma Nữ Nhận đang gác ngang cần cổ nònà của mình liền ngoan ngoãn nằm yên, lồng ngực phập phồng tâm trạng kích động, ta ngửi thấy mùi hương phát ra từ cơ thể nàng, phát giác sức lực của mình đã gần đến giới hạn cuối cùng rồi, không thể dễ dàng chống lại một đợt tấn công của bọn Dạ Lang Quỷ nữa.

Chiến Hận ánh mắt chăm chú nhìn ta, phán đoán tình trạng thể lực của ta, kinh ngạc bất định.

Vàng thái dương đã lên cao, đại thảo nguyên bắt đầu nóng lên.

Song phương đều lặng yên không nói, chỉ nghe tiếng thở phì phò của người và ngựa.

Chiến Hận phá tan sự yên lặng, nghiêng răng nói: “Người vẫn muốn dùng nó để uy hiếp ta ư?” Ngữ khí có vẻ quyết tâm chẳng tiếc hi sinh.

Ta vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, cố giấu tình trạng khí suy lực giảm của mình, chậm chậm nói: “Ai uy hiếp người!” Đoạn thu hồi Ma Nữ Nhận, cố vỗ một phát thật mạnh vào hông Hàn Sơn Mỹ rồi khẽ quát: “Quay lại đi! Dạ Lang mỹ nhân”. Thân hình mềm mại của Hàn Sơn Mỹ rung nhẹ, dường như chưa thể tin nổi quay đầu lại nhìn ta.

Ta cười nhẹ nhàng nói: “Còn không mau đi đi, coi chừng ta sẽ thay đổi chủ ý đấy”.

Bọn Niên Gia đều chấn động, không hiểu tại sao đột nhiên ta lại dễ dàng phóng thích con mồi béo bở như thế.

Hàn Sơn Mỹ lướt con người đen láy linh động qua người ta một cái, lật người xuống ngựa vội vàng chạy về bên cạnh Chiến Hận.

Chiến Hận không nhìn qua thân muội mình, nhưng thanh âm cũng đã dịu xuống, lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng như vậy ta sẽ thả bọn người đi sao?” Ta ngửa mặt lên trời cười khanh khách: “Cho tới lúc này, người của người mới chỉ bị thương chứ chưa mất mạng, nhưng bắt đầu từ giờ phút này, ta không còn bảo đảm điều này nữa.”

Chiến Hận trong mắt lóe lên tia hung dữ, trừng trừng nhìn ta không chớp. Tình cảnh lúc này của ta chính là mạo hiểm cầu thắng, nhất là khi ta không đủ nhẫn tâm hạ sát Hàn Sơn Mỹ, lúc này điều quan trọng nhất là ta phải hành động khiến cho Chiến Hận nghĩ rằng ta vẫn còn năng lực tái chiến, giống như vừa rồi, vẫn có khả năng truy sát bọn hắn một lần nữa, một người tự tư tự lợi như hắn, sẽ không thể không để tâm đến điều này.

Đương nhiên, đây chỉ là không thành chi kế.

Ta cảm thấy mệt mỏi rã rời, toàn thân giống như tòa thành trống rỗng đó. Nhưng ta biết rằng Chiến Hận là kẻ lấy bụng suy ra bụng người, tuyệt không thể nhìn ra trận thế giả của ta.

Chiến Hận đột nhiên cười lớn, cao giọng nói: “Giỏi lắm! Lan Đặc, hôm nay kết thúc ở đây, nhưng lần sau gặp lại cũng chính là ngày chết của người đấy.” Ta nhát nhẽo nói: “Không! Người không thể bỏ đi được.”

Chiến Hận sắc mặt đại biến, giận dữ quát: “Ta tuyệt không đào tẩu, chỉ kính hành vi anh hùng do người phóng thích Hàn Sơn Mỹ, nên mới tha người đi.” Ta bình tĩnh nói: “Giả sử lúc này ta bỏ chạy, người có chắc chắn sẽ đuổi kịp Phi Tuyết của ta không?”

Chiến Hận nói: “ Nhưng toàn bộ bằng hữu của người ở đây sẽ bị giết hết.” Ta nói: “Nhưng ta sẽ quay lại lần nữa, sẽ mang theo hàng ngàn vạn chiến sĩ Ma Nữ Quốc, tàn sát Dạ Lang tộc đến gà chó cũng không còn, Dạ Lang tộc sẽ xoá tên khỏi thế giới này, toàn bộ đại thảo nguyên bao la trong nháy mắt sẽ trở thành sở hữu của một mình Thiểm Linh Tộc.”

Sắc mặt Chiến Hận bỗng hóa thành trắng bạch, lạnh giọng nói: “Người dám uy hiếp hậu nhân của Thần Lang ư?”

Ta nhẹ nhàng nói: “Không phải! Ta chỉ nhắc nhở người. Ma Nữ thành lập một quốc gia hoà bình, mục đích là ngăn cản Đế Quốc tà ác xâm chiếm đất đai, giúp cho con cháu của Thần Lang an cư lạc nghiệp trong dãy Liên Vân Sơn, mọi người đều thấy chỉ có tình chứ không hề có thù, ta không muốn bắt đầu từ hôm nay, sự cừu hận lại bao phủ trên vùng đất hoà bình này.”

Chiến Hận ngậy người, trầm ngâm suy nghĩ.

Ta yên lặng kiên nhẫn chờ đợi, lại thừa cơ hội từ từ hồi phục khí lực trong cơ thể vốn đã tiêu tán quá nhiều.

Ta liên tục thi hành thủ đoạn cùng với áp lực, thoát cứng thoát mềm, chính là không muốn có thêm một cường địch.

Con cờ quan trọng nhất của ta tuyệt không phải là sự hậu thuẫn của Ma Nữ quốc mà là áp lực của Đế Quốc, kể cả là một Đế Quốc đã bị chia năm xẻ bảy, những vẫn còn là một đối thủ rất đáng gờm của Ma Nữ Quốc.

Còn một con cờ chân chính nữa, đó là ta, Lan Đặc.

Chiến Hận không thể không lo lắng sẽ có ngày ta sẽ giết chết Đại Nguyên Thủ, thống nhất đại địa, tới lúc đó cũng là ngày mà Dạ Lang tộc sẽ bị xoá tên trên thế giới này.

Hàn Sơn Mĩ đứng bên ngựa Chiến Hận, trong mắt thoáng hiện dị quang, ngừng mắt nhìn ta.

Chiến Hận quay đầu nhìn lại các chiến sĩ Dạ Lang tộc, trong mắt chúng nhân đều không có một chút cừu hận mà chỉ thấy vẻ tôn kính, như tin rằng với trí tuệ và chiến lược xuất chúng, ta thật sự có khả năng quay lại.

Chiến Hận cất trường mâu vào bọc phía dưới.

Tất cả các chiến sĩ khác đều cầm binh khí bỏ vào bao.

Chiến Hận thúc ngựa tiến lên, đưa cao tả thủ.

Ta cũng đưa tay ra, nắm chặt tay hắn.

Chiến Hận cất cao giọng nói: “ Ta lấy thân phận tộc trưởng Dạ Lang tộc, lấy oai danh Thần Lang lập thế, Dạ Lang tộc đời đời kiếp kiếp cùng với Ma Nữ Quốc trở thành bằng hữu, mười tám cân đá đen quý báu xem như lễ vật

bọn ta tiễn biệt Đại Kiếm Sư, mong người vui lòng nhận.” Cuối cùng hẳn cũng gọi ta là Đại Kiếm Sư.

Ta cười lớn nói: “ Món quà này ta không thể từ chối được rồi.”

Chiến Hận buông tay ra, quay người bỏ đi.

Tất cả Dạ Lang chiến sĩ đều vui mừng hú vang tiếng sói.

Chiến Hận không quay đầu lại, các chiến sĩ của hắn lập tức tách ra tạo thành lối đi.

Dạ Lang chiến sĩ nhanh chóng quay đầu, theo hắn bỏ đi.

Hàn Sơn Mỹ nhảy lên lưng ngựa, vội vàng đuổi theo, chạy chừng mười bộ liền kìm đầu ngựa lại, nghiêng mặt nói: “Đại Kiếm Sư, hãy cẩn thận với Vu Đế, hắn chính là người ủy thác bọn ta đối phó với người đấy!”

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn đang phi như gió về phía đoàn người Dạ Lang tộc, trong lòng ta nghĩ ngợi, Vu Đế ư? Chẳng phải Vu Sư đến từ quốc gia tà ác, người từng là thủ hạ phục vụ Đại Nguyên Thủ, giết chết Tây Kỳ, và cuối cùng bị ta tiêu diệt đó ư?

Đến lúc này bọn Niên Gia mới mừng rỡ cười lớn.

Thân hình ta rũ xuống, Thái Nhu trên lưng ngựa giật mình phi tới.

Ta và Thái Nhu cùng lúc kêu lên, thân thể rã rời của ta không còn chút sức lực để chi trì lực kéo của Thái Nhu, lập tức lật người, từ trên lưng Phi Tuyết lộn nhào, rơi bịch xuống bãi cỏ dài mượt.

Bọn Niên Gia đều ngạc nhiên, không tưởng ta lại không chịu nổi ngã nhào một cái như vậy.

Thái Nhu chật vật nâng thân hình ta dậy, kinh hoàng nói: “Đại Kiếm Sư, ngài không bị thương đấy chứ, đều là tại em không tốt cả.” Thanh âm ai oán như sắp bật ra tiếng khóc..

Toàn thân ta ê ẩm đau như dầm, một tiếng rên rỉ đau đớn đang định phát ra, bỗng nhiên một luồng nhiệt năng kì dị từ Ma Nữ Nhận ở sau vai xộc thẳng vào xương sống ta, lửa điện chạy khắp tứ chi bách mạch, khoan khoái kích thích không thể nào tả xiết.

Thái Nhu thấy thanh âm đột nhiên không phát ra nữa, khuôn mặt lạnh lợi chuyển sang trắng bạch, nước mắt tuôn ra như suối.

Bọn Niên Gia thấy sự việc trở nên nghiêm trọng, lập tức xuống lạc đà, xúm nhau tiến lại.

Ta đột nhiên ngồi dậy, toàn thân lực lượng sung mãn, cố gắng đè nén lòng cảm kích vô bờ đối với Ma Nữ Nhận, hướng về bọn Niên Gia cười nói: “Các người nhìn cái gì, chẳng lẽ ta cùng Thái Nhu không thể đùa một tí sao?” Mọi người đều ngơ ngác, rồi phá lên cười vui vẻ.

Thái Nhu đột nhiên đâm mạnh một quyền vào ngực ta, giận dữ nói: “Đại Kiếm Sư lừa em!”

Ta nắm đầu quyền trắng trẻo của nàng, mỉm cười nói: “Nàng không phải luôn nói ta lừa người chẳng giống chút nào sao?”

Liên Vân Phong chọc trời đứng sừng sững phía trước, những ngọn núi xung quanh trong dãy Liên Vân Sơn, ngọn cao nhất cũng chưa tới nửa nó, thực giống như một đám người lùn đứng cạnh một người khổng lồ.

Liên Vân Phong hùng vĩ xanh thẫm từ lưng chừng núi trở lên, cây cối bắt đầu thưa thớt, lên đến cao hơn nữa, thì một ngọn cây cũng không còn, toàn là cự nham màu đen, cuối cùng gần đỉnh núi là lớp băng tuyết dày trắng phau phau, chân núi xanh thẫm, điểm xuyến chút vàng, đỉnh núi hai màu trắng chồng lên nhau, tất cả chia thành ba phần riêng biệt, khiến người ta nhìn một lần mà khó quên.

Chẳng trách nơi đó trở thành Thánh Sơn của người Dạ Lang.

Theo như bản đồ của Phế tích, bên phải chân Liên Vân Phong này được đánh dấu bằng một hình tam giác, khiến ta có thể ước lượng được vị trí của Phế Tích.

Nhưng tìm kiếm một địa phương giữa đại mạc bao la, chẳng khác nào tìm một hạt cát giữa bãi cát mênh mông.

Ta ngây người nhìn ngọn núi hùng vĩ được xưng là thiên hạ đệ nhất sơn, bất giác trong lòng nảy sinh một cảm giác kính ngưỡng, nó chính là đại biểu cho sự vĩ đại của tự nhiên, nó tồn tại như một kì tích vượt quá mọi hiểu biết của nhân loại, giống khi nhìn một ngôi sao dịch chuyển trong đêm tối, hay khi đứng trước đại dương bao la, ta cũng phát sinh một cảm tình đặc biệt như đối với ngọn núi này.

Phi Tuyết thong thả chạy trên sơn đạo, Thái Nhu cùng Đại Hắc ở phía trước, thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn ta, như muốn chắc chắn không bỏ ta một đoạn quá xa.

Niên Gia theo sau ra roi giục thiên lý đà vượt lên nói: “Chỉ trong một khoảnh khắc của sáng sớm mới có thể nhìn thấy đỉnh núi, một khi mặt trời lên cao, hơi nước bốc lên, tụ lại thành mây, sẽ bao phủ đỉnh núi trong màn vân vụ, vẻ mỹ lệ của ngọn núi này, thực đúng là kì cảnh làm chấn động lòng người.”

Ta chỉ vào con đường phía trước chạy dài đến rừng cây xanh ngắt dưới chân Liên Vân Phong hỏi: “Phải mất bao lâu mới xuyên qua được cánh rừng này, so với rừng rậm nguyên thủy ở Ma Nữ Quốc và đại thảo nguyên thì còn rậm rạp hơn nhiều, ở bên trong có đường không?”

Niên Gia đáp: “Sâm lâm cũng có nhiều loại, dưới chân Liên Vân Phong là vũ lâm (1) trải dài hàng trăm dặm, khu rừng giống như một cái ô lớn, chẳng những độ cao bằng nhau, lại lớn bé to nhỏ khác nhau không nhiều, nên mặt đất quanh năm ẩm ướt âm trầm, có nhiều loài thực vật kì quái cùng sinh sống, không ai có thể khai mở một con đường tại địa phương này, bởi vì chỉ qua một vài ngày con đường đã bị cây cối che phủ hết rồi.”

Ta ngơ ngác hỏi: “Vậy làm thế nào chúng ta đi qua?”

Niên Gia nở một nụ cười thần bí đáp: “Vũ lâm không có đường, nhưng lại có sông!”

Ta lại muốn hỏi tiếp thì đội ngũ thủ hạ của Niên Gia đã nhanh chóng xuống lạc đà, rút loan đao lợi phủ đi trước, tiến vào vũ lâm, tiếng chặt cây phá rừng vang lên ào ào.

Ta cũng nhảy xuống ngựa, đến cạnh Thái Nhu và Đại Hắc, cười nói: “Mệt không? Chúng ta đã chạy suốt hai ngày đường rồi.”

Thái Nhu nhìn ta, trong mắt vạm ánh phong tình nói: “Mới chỉ hai ngày mà đã chịu không nổi, thì làm sao em có thể cùng ngài đi đến chân trời góc bể được chứ.”

Niên Gia vượt lên nói: “Nếu nàng có thể vượt qua được đại sa mạc, bất cứ chuyến đi nào cũng không thể làm khó nàng được.”

Thải Nhu thích thú nhìn đang đám người đang phá rừng mở đường hỏi: “Niên Gia tiên sinh, người nhất định đã đi qua nhiều địa phương, có thể nói cho ta biết trên đại địa có nơi nào mỹ lệ hơn địa phương này hay không?”

Mỹ nữ hạ cổ hỏi thăm, Niên Gia tức thì mặt mày hớn hở, phấn khởi thẳng người nói: “Từ đời trước gia đình ta đã là những lữ hành gia, tổ phụ ta vốn sinh sống ở một nơi hẻo lánh bên bờ đại hải, vì tránh chiến tranh, trăm năm trước đây đã tự tạo một chiếc thuyền lớn, trải qua ngàn vạn khổ cực đắng cay, đã đến được Đế Quốc, Ài! Ai ngờ Đế Quốc cũng không phải là vùng đất an bình, phụ thân ta mang theo bọn ta, chạy đến Tịnh Thổ, cho tới ngày hôm nay.”

Thải Nhu trong mắt thoáng qua một tia sáng, ngược đôi mắt đẹp nhìn qua Niên Gia, nhẹ nhàng hỏi: “Ở trong Tịnh Thổ, có phải là không hề có chiến tranh không?”

Niên Gia sắc mặt ủ rũ, thấp giọng nói:” Những ngày hòa bình hạnh phúc đã qua rồi, cuối cùng bất hạnh cũng đã giáng xuống mảnh đất xinh đẹp đó, Ôi!” Thải Nhu toàn thân chấn động, kinh ngạc hỏi: “Tiên sinh vừa nói gì?”

Ta đưa tay ôm lấy bờ vai nàng, vỗ về an ủi.

Niên Gia toan đáp lời, bỗng từ phía trước vang lên tiếng hoan hô.

Ta thừa thế nhảy lên ngựa của Thải Nhu, nhắm hướng có người nào hô hoán, theo đuôi đội ngũ, tiến vào vũ lâm.

Bên trong vũ lâm thực là một thế giới kì diệu.

Không khí dày đặc ẩm ướt, giống như một trận mưa lớn vừa đổ xuống, ở đây không có một gốc cây nào tồn tại riêng lẻ, sự sống như đan bện, quấn chặt vào nhau, trên một nhánh cây đâm ngang, có thể đồng thời mọc ra hàng chục, hàng trăm loại bụi cây quấn vào nhau thành một đồng bụi nhúi, cùng nhiều loại tiểu hoa nhược thảo cỡ ngón tay, khoảng giữa gốc và thân cây chằng chịt những dây leo, mọc ra vô số các loại cây cỏ hoa lá, bất chợt ta cảm giác như mất phương hướng, tình cảnh giống như khi người ta lạc vào mê thất, dường như sinh mệnh con người trở nên nhỏ bé bên trong vũ lâm to lớn này.

Tiếng nước chảy từ phía trước róc rách truyền lại.

Thải Nhu mừng rỡ nói:” Thì ra là có một con sông nhỏ ẩn dưới cánh rừng này, vậy thì tốt hơn nhiều rồi.” Nữ nhân đối với những địa phương hắc ám này xem ra luôn có một nỗi sợ hãi sâu xa.

Một con sông nhỏ rộng chừng hai mươi bộ, uốn khúc ở phía bên trái của khu rừng, chảy về phía trước, ta nhớ lại lời nói của Niên Gia, trong vũ lâm không có đường, nhưng lại có sông.

Bên bờ có vài chục cây gỗ lớn được kết lại thành một cái bè lớn, đủ cho người, lạc đà và ngựa theo thủy lộ mà đi, rõ ràng là công sức của bọn Niên Gia.

Niên Gia chỉ huy thủ hạ kéo bè gỗ xuống nước, quay lại trước mặt ta đặc ý nói: “Tiền nhân nghĩ rằng chỉ có Dạ Lang Hạp là thông đạo đi qua Liên Vân Sơn, đến cả bọn sa đạo cũng tin tưởng như vậy, không ai nghĩ rằng Niên Gia ta lại có được bí mật này, ta đã đặt tên con sông này là “Niên Gia thủy lộ”. Thải Nhu thành thật khen ngợi: “Niên Gia tiên sinh, người thật thông minh phi thường.”

Niên Gia sắc mặt đỏ ửng lên, giống như cái hạ bàn của Đại Hắc vậy.

Ta mỉm cười nói: “Niên Gia tiên sinh, mọi người đang chờ người đấy.”

Niên Gia quay đầu nhìn lại, thấy đại bộ phận người vật đã lên mộc bài, ngưỡng ngùng nói: “À! Đi thôi! Chúng ta nhanh chóng lên phà gỗ, thuận theo dòng nước, tới lúc hoàng hôn thì có thể đến được “Lâm Thượng Khâu”, tới chính Ngọ ngày mai có thể ra khỏi khu rừng này.”

Thải Nhu khoé miệng nở nụ cười: “Chứ không phải là “Niên Gia Khâu” ư?” Niên Gia chỉnh sắc mặt nói: “Niên Gia ta lấy thân phận là một nhà lữ hành vĩ đại tuyên bố từ nay “Lâm Thượng Khâu” chính thức đổi tên trở thành “Thải Nhu Khâu”. ”

Thải Nhu ngẩn ngơ một thoáng, sắc mặt ửng hồng, cúi đầu xuống, hoan hỉ liếc nhìn ta một cái, hiển nhiên thực sự vui thích vì điều đó.

Bỗng nhiên trong lòng ta dâng lên một cảm giác bất tường, liền thúc giục: “Hạ thuyền thôi!”

Niên Gia nhắm thời gian vô cùng chuẩn xác, chống cây sào dài xuống dưới, sửa sang đội ngũ người vật trên mộc bài ngay ngắn, đi qua chín đoạn

mười một khúc quanh trên dòng sông, cuối cùng đã đến nơi mới được gọi tên là “Thải Nhu Khâu”. Chuyển đi có thể nói là khoan khoái thoải mái.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 20

Đại Mạc Chi Hành

Lâm Thượng Khâu, hay Thái Nhu Khâu, là địa phương kì quái nhất trong vũ lâm, tại lớp lớp những loại thực vật mọc đan xen nhau, bỗng mọc lên một gò núi cô độc, từ trong những khe nứt của gò núi, điểm xuyết lại mọc ra khá nhiều lại dây leo, biến thành một khoảng không gian thoáng đảng trong vũ lâm.

Nó giống như một khoảng không gian cung cấp dưỡng khí cho vũ lâm, cũng là nơi nghỉ chân giữa thủy lộ thông ra đến đại sa mạc. Bọn ta buộc chiếc bè gỗ lại, đoạn trèo lên đỉnh khâu, ngắm nhìn dòng nước chảy qua rừng rậm đến cả nửa ngày, cảnh vật ở đây có thể khiến người ta khai giải tinh thần, một góc của Liên Vân Phong, xuất hiện xa xa phía bên phải, cây cối trong vũ lâm mọc liên tiếp leo lên tới tận sườn núi Liên Vân Phong, nối liền Thái Nhu Khâu với Liên Vân Phong làm một.

Niên Gia thấy trời tối dần, liền hạ lệnh cho đám thủ hạ đi thổi lửa. Thái Nhu bắt đầu chuẩn bị bữa ăn, bụng Đại Hắc đang phát ra tiếng kêu ùng ục, quần quít bên mình Thái Nhu, lúc này thì đến cả ta, chủ nhân của nó, nó cũng quên mất.

Ta đi đến một phiến đá to phẳng, ngồi xuống, bần thần nhìn từng đám mây đang phủ mờ lên đỉnh Liên Vân Phong.

Hiện giờ Hoa Nhân đang làm gì? Lê Thanh quận chúa sau khi ta đi, liệu có lập tức hủy bỏ công ước, tấn công Ma Nữ Quốc không?

Công chúa kiều mỹ giờ không biết đang lưu lạc nơi đâu? Đại Nguyên Thủ là phụ thân nàng, hùng phách thế gian, mà nàng cũng chẳng hề được

hưởng chút tình cảm thương yêu ấm áp nào, cuối cùng đến cả ta, là hôn phu của nàng, cũng bỏ nàng mà đi, thương thiên tại sao lại bất công với nàng đến như vậy?

Tiếng Thái Nhu nhẹ nhàng cất lên từ phía sau: " Đại Kiếm Sư! Bữa tối đã sẵn sàng." Đoạn ngồi xuống bên ta, một tay bê một chiếc đĩa gỗ để thịt dê nướng, tay kia cầm một trái quả.

Ta nhận lấy, lặng lẽ ăn.

Thái Nhu do dự một lát, rồi không kiên nhẫn được nữa nói: " Đại Kiếm Sư, tại sao hôm nay ngài lại ngồi nhìn Lâm Vân Phong."

Những cụm mây bao phủ Lâm Vân Phong đang từ từ tan ra, để lộ đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, nằm tương phản dưới bầu trời lấp lánh đầy sao, đích thực là một khoảnh khắc hoàn hảo, ta khe khẽ lắc đầu, thật không biết phải trả lời Thái Nhu thế nào.

Thái Nhu lại cúi đầu xuống, có lẽ là sợ mình đã nói điều gì sai.

Ta đáp: " Đừng để tâm nhiều, ta chỉ là không biết trả lời câu hỏi của nàng thế nào, ngọn núi này dường như có một sự liên hệ thần bí với ta, sẽ có một ngày, ta sẽ trèo lên đỉnh núi, từ trên đó nhìn xuống, xem mặt đất bên dưới nhìn thế nào."

Lúc này Đại Hắc đã đánh chén no nê, lưng thững đi qua, tìm một đám cỏ mềm bên phiến đá ta ngồi, duỗi mình nằm xuống, nhìn dáng vẻ lười biếng như chẳng bao giờ muốn bò dậy nữa.

Ta bấy giờ mới nhận ra là mình đang ăn một mình, vội ngượng ngùng đưa đĩa thức ăn sang bên Thái Nhu nói: "Nàng vẫn chưa ăn?!"

Thái Nhu nhẹ cười lắc đầu: " Em không đói, nhìn ngài ăn đồ ăn em làm, là em cảm thấy vui lắm rồi. "

Ta lấy một miếng thịt dê đưa lên miệng nàng, cười nhẹ bảo: " Ta nhìn nàng ăn, ta cũng cảm thấy vui lắm. "

Thái Nhu cắn nhẹ một miếng, chồm chồm nhai, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này Niên Gia mang theo đồ ăn của gã đi đến, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, khắc hẳn với vẻ tiêu điều thường nhật.

Ta nói: " Bằng hữu, người có tâm sự gì?" Ta hỏi với số vốn Tịnh Thổ ngữ thô sơ của mình.

Niên Gia ngồi xuống tảng đá cùng ta và Thái Nhu, nhìn Thái Nhu nói: " Tịnh Thổ là địa phương đẹp nhất trên thế gian, Tịnh Thổ nhân chúng ta thường dùng "cửu sơn thập hà ân sủng đích thổ địa" để miêu tả nó. "

Thái Nhu đưa đôi mắt trong veo nhìn xa xăm về phía vùng cỏ rộng lớn, trong mắt khê lộ vẻ ưu tư, vì trước đây Gia Niên có nói về những tai ách đổ xuống vùng đất này.

Niên Gia hồi tưởng lại chuyện xưa nói: " khi phụ thân ta đưa bọn ta đến Tịnh Thổ, phụ thân ta, lúc ấy là lữ hành gia giỏi nhất trên thế gian, đã quỳ xuống, hôn lên nền đất và chỉ nói một câu " Thất Sắc Thổ"! " Cho đến hôm nay ta vẫn còn nhớ vẻ mặt của ông ta lúc đó, đúng là chỉ có thánh thần mới có thể tạo ra một địa phương mỹ lệ đến như thế này, thật là thiên đường nơi hạ giới. "

Ta nhìn lên những chòm sao lấp lánh ẩn hiện sau đám mây, trong tim khê thầm thán phục: "Giả thiết nếu như thần thánh là có thật, Liên Vân Phong nhất định phải được tạo ra dưới bàn tay điều luyện của một vị thần linh, để cho người ta có thể leo lên đến đỉnh, nhìn thấy cả một dải sa mạc bên cạnh vùng Tịnh Thổ."

Niên Gia tiếp tục nói: " Chín ngọn núi chính là " Quan Tinh", "Bôn Nguyệt", "Bộ Hỏa", "Tróc Tuệ", "Kim Vân", "Kiêu Dương", "Thần Quang", "Tịnh Dương" cùng " Trục Thiên". Ngọn " Trục Thiên" chính là ngọn cao nhất, nhưng so với so với đỉnh Liên Vân Phong vẫn không cao bằng. "

Ta hiểu kì hỏi lại: " Tại sao mỗi ngọn núi lại có danh tự như vậy, dường như là có liên quan đến những sự vật trên trời?" Niên Gia hãnh diện nói: " Tịnh Thổ nhân chúng ta đều rất thích dùng "Thiên không văn minh" để hình thành văn hoá của mình, hơn nữa Tịnh Thổ nhân chúng ta không có ai là không thích ngắm trăng sao, quan sát thiên tượng, cho nên ở Tịnh Thổ phát triển nhất chính là thiên văn học. "

Thái Nhu nói: " Niên Gia tiên sinh, mời người ăn miếng thịt dê, để nguội không còn ngon đâu."

Niên Gia cảm động gật đầu, cắn hai miếng, rồi nói tiếp: " Người Tịnh Thổ chúng ta tịnh không có người thống trị, bất cứ khi nào có gì bất đồng, sẽ có tám vị tế ti của Tế Ti Hội họp mặt và tìm cách giải quyết, một khi đã ra quyết định, thì không ai có quyền dị nghị, Tịnh Thổ cửu sơn thập hà được chia thành mười quận, mỗi quận do một đại công quản trị, nhưng không hề cai trị bằng quân đội, mà là bằng nhân đức. "

Ta thở dài nói: " Một nơi như vậy, thì làm sao có ưu phiền gì! " Gia Niên lại tiếp: " Tịnh Thổ ba mặt đều là biển cả, phía sau thì là đại mạc, cho nên cả ngàn năm nay đều không có giặc ngoại xâm. Nhưng mọi sự đã thay đổi cách đây mười hai năm, Hắc Xoa nhân dùng thuyền lớn, đổ bộ vào bờ bắc Tịnh Thổ, chiếm lĩnh một phần lớn của Tịnh Thổ, xây thành đắp lũy, sau đó bắt đầu xâm chiếm các vùng đất khác, đến nay đã có bốn phần của Tịnh Thổ rơi vào tay bọn chúng. "

Thải Nhu hỏi: "Hắc Xoa nhân?"

Niên Gia đáp: " Bọn người này không biết từ nơi đâu tới, bọn chúng có sẵn bản tính hung tàn hiếu sát, vô luận là nam hay nữ đều vô cùng hung hãn, thủ đoạn độc ác, chưa gặp qua thì không thể tưởng tượng ra nổi. " Ta hỏi: " Người vượt trăm sông ngàn núi tới đây tìm Trân Ô Thạch, mục đích là để chế tạo lợi đao, đối phó với Hắc Xoa nhân?" Niên Gia gật đầu nói: " Bấy trăm năm trước đây, Mã Tô tế ti của bọn ta đã tiên đoán được cái họa này, ngài có viết trong " Dự Ngôn Thư" rằng: " Trong vòng ba trăm năm cuối cùng của thiên niên kỷ, tai ương sẽ đến, bọn ác nhân nửa người nửa thú sẽ sơn đồ cửu sơn thập hà bằng máu, đến cả trăng sao trên trời cũng không chịu nổi... "

Thải Nhu ngạc nhiên hỏi: " Có thật là 700 năm trước đã có nói như vậy?"

Niên Gia nói: " Không sai, "Dự Ngôn Thư" này đã được lưu truyền từ 700 năm lại đây sau khi Mã Tô tổ sư thăng thiên. "

Ta lại hỏi: " Anh có đọc được "Dự Ngôn Thư" của Mã tổ sư?"

Trong mắt Niên Gia khẽ lóe lên tia sáng, nhìn ta nói: " Dự ngôn có nói mọi người sẽ sống trong bi thương và khuất nhục, cho đến khi một kỳ sĩ vĩ đại dùng Thánh Kiếm, đến từ ngàn dặm, vượt qua Liên Vân Phong, đến

Tịnh Thổ, với trái tim vĩ đại, trí tuệ cao siêu, kiếm thuật vô song, cùng với lòng ai thương vô tận, sẽ làm cho hoa quả mọc lại từ đất lạnh, sông suối lại trở nên thanh khiết, sinh mệnh hồi phục đầy khoái lạc, và anh ta sẽ lập nên một chế độ mới, xác lập hòa bình hạnh phúc... "

Nói đến đây anh ta ngừng lại, cả ba chùng ta đều im lặng, đến cả nhịp tim cũng nghe thấy.

Tim ta đập thành thạch trong lồng ngực.

"Lòng ai thương vô tận", bằng một câu này, ta có đoán ra ta chính là chiến sĩ mà Mã Tổ tế ti đã tiên đoán. Tại sao lại như vậy? Tại sao ông ta có thể tiên đoán việc này từ 700 năm trước? Nghĩ đến đây ta buột miệng nói: "Đừng có nhìn ta. "

Thải Nhu cúi đầu, nhưng cũng không nhin nổi lại liếc mắt nhìn ta.

Niên Gia nói " Người chiến sĩ vĩ đại đó tất nhiên chính là ngài, Đại Kiếm Sư, Lan Đặc, con trai của Lan Lăng."

Ta than: " Niên Gia! đây chỉ là trùng hợp, người không nên nhìn bóng mà bắt hình như vậy !"

Gia Niên nói: " Có người nào có thể đẩy lùi cả năm trăm Dạ Lang Tộc chiến sĩ không, hơn nữa còn làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục, và kiếm thuật cao siêu đã vào đến cảnh giới thần tiên, chỉ có ngài, chỉ có ngài mới hội tụ tất cả các lời tiên đoán trong "Dự Ngôn Thư".

Ta vội đứng lên, nói lớn: " Muộn rồi, ta phải đi ngủ."

Thải Nhu cũng lật đật đứng lên theo ta.

Ta hướng về phía Đại Hắc gọi: " Đồ lười! Dậy đi." Rồi đi về phía lều nghỉ.

Thải Nhu quay sang nhìn Gia Niên chào tạm biệt, rồi kéo Đại Hắc dậy, đuổi theo ta về lều nghỉ.

Về đến lều, Thải Nhu lặng lẽ giúp ta cởi bỏ bộ chiến giáp, và lau rửa qua thân thể.

Ta cũng im lặng chẳng nói lời nào.

Thải Nhu giúp ta nằm xuống tắm tắm lông cừu, lúc này mới phát giác ra Đại Hắc đã chiếm ngay chỗ tốt nhất từ lúc nào.

Thải Nhu cười nói: "Đại Hắc mệt rồi, có thể là do lần đầu đi xa bằng thuyền, nên rất khẩn trương, hai bên bờ lại có rất nhiều khí, khiến nó không thể nào an tĩnh lại được."

Nhẹ nhàng, Thải Nhu cởi bỏ y phục, hiển lộ ra những đường cong tuyệt mỹ khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng phải mê loạn, thối tắt ngọn đèn, rồi trườn vào lòng ta.

Ôi trong ta như có một ngọn lửa trong đang bùng cháy...

Bên ngoài ẩn ước truyền lại tiếng hô hấp của Tịnh Thổ nhân cùng với tiếng kêu của các loài động vật khác.

Thải Nhu thủ thi: "Bon họ hôm nay sẽ không nghỉ, Niên Gia nói bọn họ phải tận lực tranh thủ thời gian, săn thật nhiều động vật trong vũ lâm để làm lương thực cho cuộc lữ trình qua sa mạc."

Ta im lặng ôm lấy nàng, ủ mình trong mùi u hương của nàng, chỉ vào lúc đó, ta mới có thể thấy được mình ở trong tình cảnh khó xử đến thế nào.

Thải Nhu lại thì thầm bên tai ta: "Đại Kiếm Sư, không biết ngài có thể đáp ứng với Thải Nhu một thỉnh cầu không?"

Trong tâm ta không khỏi cảm thấy thương xót, ta cảm thấy trong lời nàng đầy vẻ đau buồn và mất mát.

Giấc mộng đẹp của nàng với Tịnh Thổ vừa bị xụp đổ, sự tàn khốc của hiện thực, khiến cho nàng chung quy cũng nhận ra, bất kỳ địa phương nào có người, nơi đó sẽ vẫn có thảm sát, tranh đoạt, cừ hận và chiến tranh, đến cả Tịnh Thổ cũng không thể nào tránh khỏi sự thực đó.

Ta nhẹ nhàng đáp: "Nàng nói đi, vô luận là việc gì, ta cũng sẽ làm cho nàng."

Thải Nhu im lặng một hồi rồi nói: "Giả như về sau em có chết đi, xin ngài hãy chôn em ở trên gò Thải Nhu."

Ta bất thời thần người, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Một cảm giác bất tường, tận trong lòng ta bỗng nhiên bộc phát.

Tây Kỳ cùng Ma Nữ đều đã chết rồi, nếu như tiếp đó là Thải Nhu, hoặc là Hoa Nhân..., Không! Ta không thể để điều khủng khiếp này xảy ra đối với bất cứ ai.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Thái Nhu Khâu, trong lòng đã cảm thấy vô cùng bất an, khoảng đất này nổi lên thành một chiếc gò nhỏ, nhìn hình dạng giống như một nấm mồ.

"Không!"

Thái Nhu giật mình run sợ, khẽ kêu: "Đại Kiếm Sư!"

Ta trầm giọng nói: "Từ nay về sau, ta không cho phép nàng nói từ "Chết" nữa!"

Thái Nhu lại im lặng, một lúc lâu sau, mới khẽ nói bên tai ta: " Đại Kiếm Sư, ôm em đi, chiếm hữu em đi, đừng thương tiếc, hãy để tất cả các bi thương sầu khổ sang hết nơi thân thể em."

Ngày thứ hai chúng ta bắt đầu lộ trình bằng đường sông, đúng chính ngo chúng ta cho tắm phà gỗ để trong vũ lâm hạ thủy, qua một đoạn lộ trình đầy gian khổ, chung quy cũng đi qua được vũ lâm, bọn ta tạm nghỉ trên một bên vĩa thảo nguyên.

Ở đây, những đồng cỏ đã dần dần thưa thớt, nhìn về phía xa, ẩn hiện đã thoáng thấy một đoạn đường vàng, đó chính là cái bóng của vùng đại sa mạc.

Những ngọn gió nóng thổi đến, như hơi thở của sa mạc khiến bọn ta càng cảm nhận rõ hơn sự khắc nghiệt của địa phương này.

Tinh thần Thái Nhu như có vẻ vô cùng uể oải, có lẽ do nàng như cảm nhận được những gì đang đợi nàng ở vùng xa mạc này là một cơn ác mộng tàn nhẫn.

Niên Gia ra lệnh hạ trại, sự thật thì với sức lực của bọn ta hiện nay, chẳng ai có thể có đủ sức để tiếp tục lộ trình, theo như lời kể của Gia Niên về sa mạc suốt mười ngày nay, du hành qua sa mạc thật không phải chuyện dễ dàng.

Thái Nhu không biết lấy từ đâu ra một đám thảo dược, nghiền chúng ra thành bột, đoạn lại hoà với nước, rồi dùng nước đó tắm cho Đại Hắc, theo nàng nói, loại thảo dược đặc chế này, có công hiệu diệt hết chấy rận trên mình Đại Hắc hết sức thần kì.

Ta trong lòng cũng có chút lo lắng cho con vật khả ái này, không biết nó có thể chịu được cái nóng thiêu đốt của sa mạc không.

Ta bỏ ra một góc vắng người, ngồi xuống, phía sau ta là đỉnh Liên Vân Phong cao nhập mây, phía trước là những đồi cát trùng trùng điệp, cả một khoảng không cô tịch mênh mông, từng đợt gió nóng thổi thốc vào mặt, mang theo cả cảm giác tàn khốc của đại sa mạc.

Trong đầu ta bỗng thoáng hiện lên hình ảnh địa đồ của Phế Tích, ta vốn luôn để tâm tìm kiếm những cảnh vật có liên quan đến bức địa đồ Phế Tích, muốn tìm thấy Dị Vật ắt phải gặp nhiều khó khăn, nhưng hiện giờ ta nhận ra sa mạc này quả là quá rộng lớn, không có thời gian ba con trăng, kể cả mọi việc đều suôn sẻ, không ai có khả năng đi qua được sa mạc này.

Xem ra, trừ khi là có trời giúp, ta có lẽ phải bỏ ý định tìm Phế Tích, tìm Dị Vật bí hiểm đó.

Ta rút thanh Ma Nữ kiếm trên lưng đặt xuống lòng.

Đại Hắc lúc này thân mình ướt sũng, lao lại phía bên ta, húc đầu vào mình ta, quả nhiên là đang rất cao hứng, nhất định phải trêu đùa ta một lúc.

Ta cũng nhất thời hứng khởi, lấy một tấm vải thô lớn, trêu chọc Đại Hắc, khiến nó kêu lên ăng ăng, chạy vọt sang phía sườn cỏ thảo nguyên, bên kia Thái Nhu đứng cười nhìn ta và Đại Hắc đùa giỡn...

Niên Gia đi đến, nhát gừng gọi lớn: " Đại Kiếm Sư! "

Ta để Đại Hắc đắc thủ với tấm vải bố, trả lời: " Đừng có nói về những cái tiên đoán quái quỷ ấy với ta nữa. "

Niên Gia làm sao có thể hiểu được tâm tình của ta, sau cái chết của Tây Kỳ và Ma Nữ, ta hoàn toàn không còn tâm niệm gì khác ngoài việc hạ sát Đại Nguyên Thủ, sau đó toàn tâm toàn ý đi tìm di vật trong Phế Tích, đi tìm chân nghĩa trong sinh mệnh, để thấu hiểu được mục đích của sự tồn tại của nhân loại, vô luận là có đáp án hay không, ta cũng sẽ im một địa phương thanh vắng với phong cảnh hữu tình để sống nốt những tháng năm cuối cùng của cuộc đời.

Đối với những cừu hận và đấu tranh trong thế gian này, Lan Đặc ta đã cảm thấy mệt mỏi quá rồi, ta tịnh không muốn làm đại anh hùng cứu thế gì hết.

Nhưng không biết có phải vận mệnh đã sớm an bài hết những con đường ta đi, giả thiết như thật sự có vận mệnh, thì chúng ta quả thật chỉ là những

sinh linh đáng thương.

Niên Gia lắp bắp nói: " Không...!Ồh...! Không...!"

Đại Hắc lúc này đã chạy lại, hàm cắn tấm vải thô, đến trước mặt ta điều võ dương uy.

Ta nhìn nó cười chào đón.

Vầng thái dương dần dần chòm xuống xa mạc phát ra muôn vạn những tia rắng tà đỏ rực, cả những bụi cây khô trên sa mạc cũng đang tắm trong những tia sáng đỏ ối mỹ lệ này.

Tiếng cười trong trẻo của Thái Nhu vọng lại từ phía sau, từ phía xa là tiếng cười, tiếng nói, của Tịnh Thổ nhân phát ra từ những túp lều vải quanh những đồng lửa trại vừa được dựng lên.

Tiếng vó ngựa bỗng nổi lên.

Thì ra là Phi Tuyết đang bình thản gặm cỏ trên thảo nguyên, giờ đã đuổi kịp ta, phi về phía Đại Hắc, Đại Hắc vội chạy vọt đi, nhưng miệng vẫn không chịu nhả miếng vải ra.

Nhìn bọn chúng chạy đuổi nhau dưới ánh rắng rả rực lửa, một bóng đen tuyền như màn đêm, một trắng tinh như băng tuyết, ta chợt quy gối xuống.

Thế giới này quả thật vô cùng mỹ hảo. Nhưng sau khi bước chân vào sa mạc khổng lồ kia, sẽ không còn nhìn thấy những cảnh tượng tuyệt mỹ như vậy nữa, trong lòng ta bỗng trào lên một niềm bi ai khôn tả, nếu như ta còn có thể may mắn trở về Tịnh Thổ. Thái Nhu, Phi Tuyết và Đại Hắc, không biết có còn ở bên mình ta hay không?

Đối với tương lai bất trắc đầy nguy hiểm này, ta chợt rung mình sợ hãi, không phải là sợ hãi cơ bản thân ta mà là sợ cho Thái Nhu, Đại Hắc và Phi Tuyết.

Bọn họ đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ta.

Giống như Tây Kỳ, Ma Nữ, hoặc là Hoa Nhân.

Nếu như ta không dám thừa nhận, thì ta không phải là một nam tử chân chính, càng không xứng đáng là Đại Kiếm Sư Lan Đặc.

Ta đứng dậy, hướng về phía khoảng đất mềm, đi và phía Thái Nhu đang đứng cưỡi, hầu như không để ý đến sự hiện diện của Niên Gia nữa, cao giọng nói: " Thái Nhu! Để ta nói cho nàng một bí mật lớn, chính là từ khi

còn ở Thiểm Linh Cốc, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta đã yêu nàng rồi."

Thải Nhu toàn thân chấn động, trong mắt chợt hiện ra một vài tia hoài nghi, từ bãi cỏ xanh mướt quay người lại nhìn ta, run run hỏi lại: " Ngài nói thật chứ?"

Ta bước đến bên em, quỳ một chân xuống, cười nói: " Đương nhiên là thật, còn thật hơn cả những kỳ trân trong đại nội, hơn nữa ta cũng không có bản lĩnh để lừa dối nàng, trong ái tình ta chỉ là một tên học trò, còn nàng, nàng là trưởng lão tối cao, ta hy vọng, trưởng lão Thải Nhu có thể chỉ điểm cho ta vài đường, để ta có thể nói ra những lời ngọt ngào, cung cấp thêm Thiểm Điện lực lượng."

Niên Gia ở bên cạnh buông lời: " Những câu này có tính là lời nói yêu đương của đôi lứa không?"

Thải Nhu mặt đỏ hồng, đôi mắt long lanh ngập tràn hạnh phúc, cúi đầu khe khẽ nói: " Ngài mới là trưởng lão trong các trưởng lão, nói câu nào ra cũng là những lời đường mật hết, so với em thì còn dễ nghe hơn nhiều."

Niên Gia ở bên cạnh cũng nói lớn: " Đừng có để hân lương gạt dễ dàng như vậy"

Ta hướng sang phía Niên Gia đưa năm đấm lên dọa, gã bèn lập tức ngay người chạy biến, tên quỷ quái này là một thiên sinh tình thánh, hoặc có khi đó là nét đặc thù của bọn Tịnh Thổ nhân, nhìn thấy Thải Nhu như vậy, đến cả kính trọng lẫn sợ hãi đối với mọi người đều để sang một bên.

Thải Nhu hoàn toàn không còn để ý đến ai ở xung quanh nữa, chỉ nhìn ta chăm chăm, đưa đôi môi hồng thắm lên: "Hôn em đi! Cho đến hơi thở cuối cùng!"

Một đội quân dài dằng dặc như một con chăn khổng lồ, từ từ vượt qua thảo nguyên, tiến vào sa mạc.

Giữa vùng thảo nguyên và đại mạc, là năm lăn lóc những tảng đá màu vàng, mỗi tảng phải to và và cao hơn một con lạc đà, đi giữa những tảng đá, chẳng khác nào ở trong một m cung.

Thải Nhu bế Đại Hắc lên lưng một con lạc đà, để ngựa của Thải Nhu có thể đi lại dễ dàng hơn, chân của nó được bọc bởi một tấm da mềm để cách

nhật và chống lại cái nóng thiêu đốt của những cồn cát.

Ta cười Phi Tuyết, vó của nó không có gì bảo hộ, vì nó không chịu, không muốn có một cái gì vướng víu vào vó, đây là con ngựa kì quái của Ma Nữ, vượt xa đồng loại về sức chịu đựng cũng như tốc độ, theo như Mã Nguyên nói, từ khi Ma Nữ xuất hiện, nó đã ở bên mình Ma Nữ rồi, Ma Nữ cùng với Đại Nguyên Thủ đều giống nhau, sinh mệnh có thể so cùng tuế nguyệt.

Mọi người đều khoác lên mình một tấm áo bào trắng, đến cả đầu cũng che kín mít, trên mặt còn để một lớp mạng chắn cát, đồng thời cũng để che ánh nắng thiêu đốt của mặt trời. Đại Hắc nhìn thật nực cười trong bộ đồ của Thái Nhu làm cho, ngồi ngạo nghễ trong cái giỏ trúc trên lưng lạc đà phía sau Thái Nhu, biểu tình không có chút gì là bất mãn, trái lại còn có vẻ ngang nhiên tự đắc.

Đi qua đám loạn thạch, trăm trăm ngàn ngàn cồn cát bắt đầu hiện ra.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Hoàng Sa Dục Huyết

Bọn ta xuất phát vào lúc nửa đêm, đây là kế hoạch của Niên Gia, hậu duệ của lữ hành gia vĩ đại, để tránh lúc chính ngọ khi nhiệt độ của sa mạc trở nên khốc liệt nhất.

Do cánh vi hành này, sinh hoạt ngày đêm bị đảo lộn.

Trước bình minh, những tia sáng mờ mờ rải rác trên mặt đất, bọn ta đã đi qua vùng đất khô cằn sỏi đá, bắt đầu đặt chân lên những bãi cát mịn như phấn hoa.

Vầng thái dương khổng lồ đỏ ối từ bên phải bọn ta dần dần trời dậy, ánh sáng rạng đông soi sáng biển cát vô cùng vô tận trước mắt.

Khí lạnh run người của ban đêm nhanh chóng bị thay thế bằng cái nóng ngọt ngào của ban ngày. Bọn ta giống như những động vật đáng thương trong một cái nôi hấp, Đại Hắc thè cái lưỡi dài thở hồng hộc khó nhọc, chỉ có bọn thiên lý đà và Phi Tuyết là có vẻ an an nhàn nhàn, tựa như chúng đang trở lại cố hương của mình.

Niên Gia và mấy Tịnh Thổ nhân vốn thích nói chuyện, bỗng trở nên trầm mặc, nhân thần đều nhìn về phía trước.

Thời gian càng đi càng chậm, cuối cùng tựa hồ hoàn toàn dừng hẳn lại, thiên địa giống như không có chút cải biến nào nữa, tất cả cảnh tượng xuất hiện không ngừng trước mắt, chỉ là một bản sao của cảnh tượng ban trước.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Nhu như đang phát sáng, vì hoàng hôn hôm qua, nàng chung quy cũng đạt được thứ mà nàng từ trước đến nay vẫn mong muốn, ta cũng không còn dấu điểm tình yêu của ta với nàng nữa.

Ta cảm thấy thật thanh thản và khoái lạc khi cởi bỏ được cái nút buộc tình cảm này. Bấy lâu nay, ta phải vận dụng đủ loại phương pháp, áp chế tình yêu của mình đối với nàng, bỗng nhiên, tại giao giới giữa sa mạc và lục dã, trong ánh hồng ban chiều của tịch dương, trong tiếng đùa giỡn của Đại Hắc và Phi Tuyết, ta đã ngộ ra sự vô tình của thời gian và vận mệnh, ta không thể lấy tay mà che đi cặp mắt thêm một khắc nào nữa, vì trong tương lai nếu như mất đi những thứ đó, ta chỉ có thể trong hối hận mà vượt qua.

Bởi vậy, ta phải dùng hết can đảm, giống như lúc đối diện với đại địch, hướng Thái Nhu mà nói hết những lời chân thật tự tâm can.

Khi vầng thái dương đã lên tới lưng chừng trời, bọn ta hạ trại nghỉ ngơi. Trong căn lều đặc chế của Niên Gia, khổ sở chống lại cái nóng thiêu đốt của sa mạc, người vật uống nước ăn đồ, qua buổi trưa mới tiếp tục hành trình, đến hết hoàng hôn dừng lại nghỉ ngơi, đến lúc nửa đêm lại tiếp tục lên đường, cứ như thế đi đi nghỉ nghỉ, hơn mười ngày sau đã tiến vào trong lòng sa mạc.

Cảnh vật trước mắt bắt đầu có thay đổi.

Sa mạc thuần phác đơn điệu chung quy cũng có chút biến hoá. Nền cát mịn và phẳng phiu đã biến thành một vùng đại bình nguyên rải đầy sa thạch và sỏi thô, trơ trọi, thông thoáng và bằng phẳng, từng trận cuồng phong thổi qua, như đang giận giữ gầm rú, bọn ta lần lượt xuống ngựa và thiên lý đà, lấy những tấm vải dài che đầu cho bọn chúng, rồi gập người xuống, từng tắc từng tắc một tiến về phía trước.

Cuộc hành trình không ngừng nghỉ khiến ai nấy đều cảm thấy nản lòng.

Cái duy nhất khiến người ta cảm thấy được an ủi chính là vầng thái dương đang thống trị trên đại địa, sẽ có lúc tạm thời khuất sau những đám mây lớn để bọn ta giảm bớt nỗi nhọc nhằn dưới cái nóng thiêu đốt của sa mạc.

Bốn canh giờ sau, bọn ta đã đến tận cùng của vùng bình nguyên trơ trọi, phía trước không còn là những dải cát bằng phẳng, mà là vô số những cồn cát nhấp nhô như bầu ngực người thiếu nữ, những cồn cát cát này là những ngọn núi cát cực kỳ cân đối, tạo thành tuyến đường khúc khuỷu kéo dài dằng dặc đến quá đường chân trời, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Con ngựa không ai cưỡi của Thái Nhu, hai vó trước bỗng nhũn ra, rồi vô lực ngã gục xuống.

Ta giật mình, dừng ngựa, gọi lớn: “Hạ trại ở đây thôi!”

Ta ngồi thụp xuống, chỉ thấy miệng nó sùi ra một đám bọt trắng, trong lòng bỗng trào lên một cảm giác thống hận, lực bất tòng tâm, ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt của Thái Nhu.

Thái Nhu bậm chặt đôi môi, không nói lời nào.

Niên Gia dẫn một Tịnh Thổ nhân tới, người Tịnh Thổ này kêu bằng Ba Cường Đạt, ông ta đến bên con ngựa của Thái Nhu xem xét một lúc, trong miệng lẩm bẩm vài câu gì đó, một lúc sau, khẽ lắc đầu đứng dậy.

Ta trầm giọng hỏi bằng tiếng Tịnh Thổ: “Nó sao rồi?”

Niên Gia nói: “Ba Cường Đạt là chuyên gia về lạc đà và các loại gia súc khác, ông ta nói con ngựa lao lực quá độ lại còn bị nhiệt khí thâm nhập, không thể cứu được nữa.”

Thái Nhu nhẹ nhàng ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cổ ngựa, áp khuôn mặt thanh tú vào bộ lông bờm nó, khuôn mặt thanh tú của nàng áp vào cái bờm của nó. Nhắm lại đôi mắt, nghiêng nghiêng khuôn mặt thanh tú, mỹ lệ nhưng đượm vẻ u buồn.

Bọn ta trầm mặc trở lại.

Đại Hắc chạy tới, dụi đầu vào lòng Thái Nhu.

Ta bất nhẫn, quay mặt đi.

Đêm hôm đó, bọn ta ngồi quanh đồng lửa trại, đốt phân sói và những súc cũi mang theo từ vũ lâm, tâm tình mọi người đều chán nản, thất vọng.

Niên Gia nói: “Trong ba mươi ngày tới kể từ ngày mai là chặng đường nguy hiểm nhất cuộc hành trình, không chỉ vì thời tiết biến đổi thất thường, những cơn bão cát đến vô tung đi vô tích, mà chúng ta còn phải đi qua nơi ẩn nấp của bọn sa đạo cạnh “Mạc Trung Hồ”, bọn ta nhất định phải đến đó để bổ xung lương thực, nước uống và nghỉ ngơi.”

Ta nói:” Các người tịnh không phải là lần đầu tiên đi qua nơi này, bọn sa đạo nếu như có muốn ra tay, thì chẳng phải là đã sớm ra tay rồi sao?”

Niên Gia đáp: “ Không có ai dám đến gần Mạc Trung Hồ, giỏi nhất là chỉ có thể đến những ốc đảo lân cận, nơi đó có nhiều nguồn nước, bởi vậy

chu vi một trăm dặm xung quanh Mạc Trung Hồ, cũng có khá nhiều cây xanh, phụ thân ta trước đây đã từng đào vài cái giếng ở đó, chính nhờ chúng, mà bọn ta có thể bổ xung nước uống giữa đường, hơn nữa chúng được nguy trang rất tốt, đến bọn sa đạo cũng không sao biết được.

Niên Gia ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp: “ Chính tại một trong những cái giếng đó, bọn ta đã gặp Đại Nguyên Thủ...”

Thần sắc mọi người đều lộ vẻ bi thống và kinh sợ.

Thải Nhu ôm lấy Đại Hắc, rồi cùng nó cuộn người trong tấm chăn lông cừu, chống lại cái lạnh của đêm khuya, khẽ hỏi: “Bọn sa đạo có thật là đáng sợ như vậy không?”

Niên Gia đáp: “ Điểm đáng sợ nhất của bọn chúng là giống như những cơn cuồng phong trên sa mạc, mỗi khi ta không ngờ tới thì bọn chúng chợt xuất hiện, cùng với đó là chém giết, cướp bóc và hãm hiếp, những Tịnh Thổ nhân sống ở ven sa mạc đều bị đẩy sâu vào nội địa. Cái tên Sa Mạc Chi Vương Đồ Biển, có thể khiến các hài tử Tịnh Thổ khóc thét.”

Ta lại nghĩ, Đại Nguyên Thủ nếu như theo lời nói của Ma Nữ, là một quái vật nửa người nửa máy, nhưng hằng ngày hẳn vẫn phải ăn uống, ngủ nghỉ như người thường thậm chí cả những dục vọng giới tính. Như vậy khả năng mà hẳn ẩn nấp gần những nguồn nước để dưỡng thương là rất lớn, giả sử sự thật đúng là như vậy, thì ân oán giữa ta và hẳn có thể giải quyết trước khi tiến nhập vào Tịnh Thổ.

Nhưng ta e rằng sự tình sẽ không như vậy được.

Như Niên Gia đã nói, bảy trăm năm trước Mã Tổ tế ti viết ra Dự Ngôn Thư, nếu ma trêu quỷ khiến, mọi chuyện có thể giải quyết trước khi tiến vào Tịnh Thổ, như vậy ta cũng không phải tiến nhập vào vùng đất chiến tranh liên miên này, lời tiên đoán của Mã Tổ tế ti cũng sẽ không trở thành hiện thực.

Nhưng nếu trong trường hợp không ai có thể chạy khỏi được những an bài của vận mệnh, thì nó ắt sẽ dẫn dắt ta tiếp nhập Tịnh Thổ, đến đó để trải nghiệm thiên đường của nhân gian, quốc gia mỹ lệ mà chỉ có thần linh mới có thể tạo thành, nơi mà cả ngàn năm hoa nở trong mùa xuân ấm áp, nay đã chớm chuyển sang mùa đông lạnh giá.

Chỉ có Đại Nguyên Thủ mới có thể dẫn ta tiến vào Tịnh Thổ.

Như vậy vô luận thế nào, ta sẽ không thể giết Đại Nguyên Thủ trước khi tiến nhập Tịnh Thổ.

Cách nghĩ này, khiến ta vô cùng căm ghét Dự Ngôn Thư kia.

Con người vốn không nên biết đến sự tồn tại của vận mệnh, ta hiện tại chính là nạn nhân đang thương đó.

Đặc biệt là câu “Đau thương vô tận”, càng khiến ta thêm sợ hãi, điều gì có thể khiến ta đau thương đây?

Trong đầu lại trào lên ý nghĩ về “Thải Nhu Khâu”, chỗ mà Thải Nhu muốn dùng làm nơi an nghỉ cuối cùng của mình, ý nghĩ cường liệt này khiến ta rên lên sợ hãi.

Thải Nhu nói: “Đại Kiếm Sư! Sắc mặt ngài khó coi quá.”

Ta miễn cưỡng cười đáp: “Có thể là do hơi mệt một chút!” rồi quay sang Niên Gia nói: “Tin ta đi, khi bọn sa đạo tới, ta nhất định sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ.”

Niên Gia gật đầu lia lịa nói: “Điểm này ta hoàn toàn đồng ý, có ngài ở đây, hơn nữa ta còn có chút muốn gặp bọn sa đạo xuất quỷ nhập thần đó một lần, nhưng lại nghĩ Tịnh Thổ đang ở trong hiểm cảnh, nên không dám lấn chần nhiều, vậy để bọn khốn đó sống thêm một chút.”

Gã Niên Gia này đã hoàn toàn bá phục kiếm thuật của ta, bởi trong lòng gã ta chính là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ như trong lời tiên đoán của những tiên bối Tịnh Thổ.

Ta hận những lời tiên đoán đó, hận Mã Tổ vì sao lại tiết lộ thiên cơ.

Hai mươi ngày sau, bọn ta trong tình trạng sức tàn lực kiệt, thiếu nước, thiếu lương thực, đến được giếng nước đầu tiên cách “Mạc Trung Hồ” bốn mươi dặm về phía bắc, giữa hàng ngàn cồn cát vàng này, khiến người ta thật khó mà tin được lại có một tiểu thảo nguyên vuông vắn, rộng tầm bốn dặm, rải rác lại còn có cây cối mọc lên.

Đi đến đây địa thế bắt đầu nhấp nhô, khiến khiến những hạt cát không vật gì dẫu được cũng khó mà tận tình tàn phá.

Bốn phía khu vực này là những viên sa thạch lổn nhổn, xa xa là một gò đất nhỏ bên trên có những tảng đá lớn chồng lên giống như đỉnh một chiếc

mũ, khiến người ta có một ấn tượng sâu sắc.

Niên Gia cất tiếng gọi lớn, đoạn thúc thiên lý đà nhanh chóng chạy lên phía trước, Phi Tuyết không cần đợi ta phân phó, cầm đầu mài miết đi, không đến một khắc sau đã đến được bãi cỏ mềm, sau ba mươi ngày sống giữa cát vàng, chán nản đến điên người, thực vật xanh ngát quả là một sự hưởng thụ tuyệt vời thiên hạ vô song.

Chúng nhân không cần đợi phân phó, hạ trại đốt lửa, múc nước từ dưới giếng lên.

Thải Nhu vẻ mặt sợ hãi đến bên ta, hạ giọng nói: “Bọn họ chuẩn bị giết thịt một con thiên lý đà.”

Ta nhún vai, biểu thị đó là việc bất khả kháng, đột nhiên nhận ra không nhìn thấy Đại Hắc đâu, vội hỏi: “Đại Hắc đi đâu rồi?”

Thải Nhu chau mày nói: “Em đang định nói với ngài đây, Đại Hắc rất khác thường, vừa uống nước sau, không những không quăn lấy em đòi ăn, mà lại đánh hơi loạn khắp bốn phía, nhằm hướng quả núi bên kia ra sức sủa, như thể ở đó có cái gì rất đáng sợ.

Trong lòng ta chấn động, như thể vừa bắt được một khái niệm gì đó rất mơ hồ, không thể nói một cách cụ thể được.

Thải Nhu ngậy ra nhìn ta.

“Uông! Uông! Uông!” Đại Hắc chạy đến trước mặt ta, hai chân trước chồm lên trước ngực ta, hướng ta sủa điên cuồng, đoạn lại hướng ngọn núi giống hình chiếc mũ đó chạy đi, quay đầu lại, hướng ta tiếp tục sủa.

Hình ảnh mơ hồ trong tâm đã dần dần hiện lên rõ ràng.

Ta đã hiểu Đại Hắc phát hiện ra cái gì.

Là Đại Nguyên Thủ

Hắn đang ở hòn núi hình chiếc mũ đó.

Sự thực thì trước đó ta đã ngầm nghĩ đến khả năng này, vì Đại Hắc hôm đó có thể dẫn Thải Nhu lần theo dấu vết của ta, đương nhiên cũng có thể dẫn ta đuổi theo Đại Nguyên Thủ, vì Đại Hắc là vật may mắn duy nhất còn sống sót dưới bàn tay sát hại đẫm máu của Đại Nguyên Thủ nên đối với mùi hơi của Đại Nguyên Thủ nó có ấn tượng rất sâu sắc.

Những ý nghĩ này như một tia chớp lướt qua trong đầu ta. Ta gọi cuống lên: “Phi Tuyết”

Phi Tuyết nhả những cọng cỏ non mềm mại xuống mặt đất, phi đến bên ta.

Phi thân lên ngựa.

Thải Nhu nhào đến, kéo dây lưng da của ta, hoảng hốt hỏi: “Đại kiểm sư, ngài đi đâu vậy?”

Ta chậm rãi đáp: “Đi giết Đại Nguyên Thủ.”

Thải Nhu toàn thân chấn động, nói:” Cho em đi cùng với!”

Ta mỉm cười, cúi xuống hôn vào má nàng: “Thải Nhu, ta yêu nàng, nàng là vàng thái dương duy nhất soi chiếu tâm hồn băng giá của ta, ta không thể để nàng phải chịu bất kỳ sự thương tổn nào. Ta nhất định sẽ trở về bên cạnh nàng, mỗi tối sẽ ít nhất cùng nàng ân ái một lần.”

Thải Nhu buông tay, ngây ngô nhìn ta, lệ châu không ngớt rơi trên gò má.

Toàn bộ sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến nàng không biết nên thích ứng và phản ứng thế nào.

Đột nhiên ta lại phải rời xa nàng, đơn độc đến cuộc phó ước sinh tử.

Vài người khác đi tới.

Niên Gia nói lớn:” Đại Kiểm Sư, vô luận ngài muốn đi đâu thì hiện tại không cũng phải lúc, ngài xem!”

Nói rồi chỉ tay về phía đường chân trời sau hòn núi hình chiếc mũ.

Ta nhìn theo hướng Niên Gia chỉ.

Bây giờ còn chưa quá trưa, nhưng khoảng không vốn trong xanh của chân trời đằng xa đã biến thành màu vàng ảm đạm, bụi bặm dường như tĩnh lại. Ta ngẩn người nói: “Bão cát!”

Niên Gia nói: “Không ai có thể tìm một người khác trong bão cát, theo như ta tính toán, không quá hai canh giờ nữa bão cát sẽ đến đây, nếu như ngài cứ đi theo hướng đó thì sẽ càng nhanh gặp bão cát mà thôi!”

Ta nhìn về phía hòn núi cách đó ba dặm, lạnh lùng nói: “Chỉ cần một canh giờ cũng đủ rồi!”. Rồi hướng mấy Tịnh Thổ nhân nói: “Mang Đại Hắc đi cho ta!”

Lập tức có hai người nhanh chóng ôm lấy Đại Hắc, định dùng dây chèo thông vào cổ nó nhưng Đại Hắc nhe răng để lộ bộ nanh trắng ớn như đe dọa khiến hai người sợ quá vội buông tay.

Ta hạ giọng nói: “Thải Nhu!”

Thải Nhu khẽ dạ một tiếng buồn bã, chạy đến ôm lấy Đại Hắc.

Khi Thải Nhu ôm lấy chiếc cổ to khỏe của Đại Hắc, nó mới ngừng giãy giụa, hướng về phía ta rên ư ử thảm thiết, ánh mắt như van nài cho nó đi cùng.

Khẽ kẹp chân vào bụng ngựa.

Phi Tuyết ngửa cổ hí vang, cất vó phóng nhanh nhằm hướng hòn núi hình chiếc mũ.

Đó là nơi duy nhất gần đây có thể ẩn nấp để dưỡng thương.

Đã hơn ba mươi ngày nay Phi Tuyết chưa từng chạy như thế này, đằng sau nó bụi cát cuộn tung như một cơn lốc xoáy trên thảo nguyên nhỏ bé, trong giây lát đã tiến nhập vào cát vàng.

Bầu trời càng lúc càng u ám, gió càng lúc thổi càng mạnh, kèm theo đó là cát vàng cuộn lên mù mịt khắp trời, vầng thái dương cũng như mất đi sự uy quyền của nó, sức nóng cũng giảm bớt.

Tầm nhìn càng lúc càng mơ hồ.

Khi giẫm lên lớp nham thạch bên cạnh hòn núi hình chiếc mũ, ta thấy trên đồng cát lộ ra nửa non thi thể, xương cốt của vài con thiên lý đà, khiến người ta liên tưởng đến cái chết và cảm giác bất tường.

Phi tuyết càng chạy càng nhanh, hòn núi hình chiếc mũ đã gần ngay trước mắt, toàn quả núi gần như do nham thạch sa mạc tạo thành, một cọng cỏ cũng không mọc nổi, chỉ có một số nơi mặt trời không thể cả ngày chiếu rọi, phát triển một số thực vật sa mạc hình dáng to, cứng có nhiều gai nhọn và dài như kim.

“Đình”! Sau lưng, Ma Nữ Nhận vang lên cảnh báo.

Trong lòng ta quá vui mừng, Đại Nguyên Thủ quả là ở nơi này.

Thế gió càng đi đến càng mạnh, Phi Tuyết đã giảm tốc độ, nhưng vẫn nhanh phi thường.

Ta quay đầu nhìn về phía ốc đảo, Thái Nhu cũng như ngọn cỏ biển mất trong bụi đất bao phủ khắp trời, ta cố trấn tĩnh tinh thần, quay đầu lại phía trước, đi vòng quanh chân núi, hướng một ốc đảo phía sau lưng núi mà chạy tới.

Trực giác của ta nói cho ta biết Đại Nguyên Thủ đang ở đó đợi ta.

Đi qua góc núi, ta gần như lập tức nhìn thấy Đại Nguyên Thủ.

Hắn đứng trên một tảng đá lớn nhô ra trên núi, trên tay cầm một thanh trọng kiếm đoạt được từ người Thiểm Linh, mũ đen giáp đen, giống như một con quỷ đáng sợ dưới địa ngục bất ngờ chạy ra.

Giữa trận cuồng phong, vạt giáp bị hất lên lới phới.

Ta nhảy xuống ngựa, rút Ma Nữ Nhận, hét lớn: “Đại Nguyên Thủ!”.

Hắn cười điên cuồng đáp: “Hào! Lan Đặc. Người có dũng khí hơn cha người”.

Ta vỗ vỗ đầu của Phi Tuyết, ra hiệu cho nó đi sang một bên rồi lập tức lao đến nơi Đại Nguyên Thủ đứng.

Đại Nguyên Thủ lạnh lùng nói: “Hà tất cần người phải lên!”. Hắn nhảy sang tảng đá khác cách nơi hắn vừa đứng ít nhất mười thước, khi rơi xuống nhẹ nhàng ngã người về phía trước một chút rồi mới đứng yên.

Động tác mặc dù nhẹ nhàng nhưng làm sao có thể qua mắt ta được, ta cười lớn nói: “Thật không ngờ vết thương của người vẫn chưa khỏi!”.

Trong mắt hắn vẫn lên những tia hung ác, trầm giọng nói: “Dù chưa khỏi vẫn có thể giết được tên tiểu tử người”.

Ngẩng đầu nhìn Đại Nguyên Thủ cách hơn mười thước, khoảng cách này khiến chúng ta có áp dụng bất kỳ biện pháp nào thì đều thuận tiện cho đánh giáp chiến.

Ta dừng lại, đứng trước gió hét lớn: “Người không phải không muốn chạy trốn mà là biết trốn không nổi bốn vó của Phi Tuyết nên mới sẵn sàng làm một trận quyết chiến cuối cùng, phải không? Đại Nguyên Thủ. Người đã sớm thấy ta đến”.

Đại Nguyên Thủ nói: “Đúng vậy! Ta đã nhìn thấy Phi Tuyết, đã nhìn thấy người, nhưng ta không hề sợ người chút nào, Ma Nữ đã chết, thiên hạ không ai có thể ngăn chặn ta người cũng không được”.

Gió càng lúc càng mạnh, kèm trong đó là những hạt cát khiến mắt ta khó có thể mở to, nhưng Đại Nguyên Thủ lại đứng thuận theo chiều gió, nên hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Không thể kéo dài nữa, ta hét lên, nhảy về phía trước.

Đại Nguyên Thủ cũng hú dài, thanh trọng kiếm phóng ra đón đầu đâm thẳng vào ta.

Ta giờ nhận ra đỡ, trong lòng thấy kì lạ, một kiếm này hoàn toàn chỉ có đi không có về, lẽ nào hãn không sợ Ma Nữ Nhận của ta.

Ý nghĩ còn chưa dứt, một tảng đá lớn đã lao vút đến, kích thẳng vào ngực ta, lúc đó ta mới tỉnh ngộ thì ra hãn dùng chân đá tung nó đến, không kịp né tránh, ta vội nghiêng người lấy bả vai đỡ, đề khí trầm mình hạ xuống, đồng thời thu nhận lấy chuôi đập mạnh vào tảng đá.

“Cộp!”.

Tảng đá lớn bị chuôi nhận đập xuống, giảm tốc độ rồi mới va vào bả vai ta. Trong tiếng rên khàn đặc, ta ngã lật người ra sau.

Thân bên trái đau đến tê dại.

“Huỳnh” một tiếng, tảng đá vừa đập vào vai ta nảy ngược lại, rơi xuống cồn cát phía dưới.

Đại Nguyên Thủ cười to nhảy xuống theo, thanh trọng kiếm múa lên vun vút, lợi dụng cơ hội đó tấn công.

Ta chịu đau, lộn trên cát tránh liên tiếp hơn mười đường kiếm của hãn, may mắn bước đi của hãn có chút chậm chạp, chứng tỏ hãn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau đường kiếm đó. Mặc dù như vậy, ta cũng quyết giết hãn tránh tình hình nảy sinh nguy hiểm bất ngờ, nếu không phải hãn ỷ kỵ đao ma nữ của ta thì đã sớm lấy mạng ta rồi.

“Keng!”. Ta sử dụng một thủ pháp vô song, tinh xảo kỳ diệu, cuối cùng cũng kích trúng vào trọng kiếm của hãn.

Thanh trọng kiếm rung lên.

Bão cát càng lúc càng mạnh, thổi những hạt cát tung bay đầy trời, những hạt cát bên mình cũng cuộn tròn trong gió, bọn ta như bị cuốn trong tâm điểm của bão cát.

Đại Nguyên Thủ hú lên điên cuồng, sau đó lại nhào tới, hung quang toé lộ trong hai mắt.

Ta không dám mở miệng kêu la, vì cứ mở miệng những hạt cát theo đó chui vào. Lặng lẽ nhảy vọt lên từ trên nền cát, lách người né tránh một đường kiếm quét ngang của Đại Nguyên Thủ, một tiếng “keng”, mũi nhận lại lần nữa kích trúng thanh trọng kiếm của Đại Nguyên Thủ.

Hắn quả thật rất cố kỵ với thanh Ma Nữ Nhận, thu mạnh kiếm về, đoạn nhanh chóng ẩn vào trong gió bụi sa mạc bao phủ đầy trời, chỉ dư lại một cái bóng mờ mờ.

Lúc này bốn bề chìm ngập trong trong một biển cát mênh mông.

Ta ra sức đứng trụ, chống lại cơn cuồng phong không ngừng thổi.

Vô vàn hạt cát bay không ngừng trong vòng xoáy, chui vào trong y phục của ta, chọc thẳng vào từng mảng da thịt lộ ra bên ngoài chiến giáp, xâm phạm vào trong mũi, tai, ở mắt lại càng nhiều hơn.

Đột nhiên ta phát hiện không thấy Đại Nguyên Thủ nữa.

Một trận gió cát thổi đến, ta không khỏi chớp đôi mắt chong giây lát.

“Đình!”. Dao ma nhận phát tín hiệu cảnh báo.

Trực giác của kiếm thủ kiến ta đưa nhận về phía sau.

“Cheng!”.

Hồ khẩu đau rần.

Đại Nguyên Thủ lui nhanh về phía sau, trong thanh kiếm trong tay chỉ còn một nửa.

Ta đổi Ma Nữ Nhận sang tay trái, bắt chấp gió cát xông về phía hắn, “keng keng, choang choang”, Đại Nguyên Thủ liên tiếp đỡ hơn mười đường kiếm của ta, đến lúc thanh trọng kiếm chỉ còn sót lại độc một cái cán kiếm.

Ta định bồi thêm cho hắn một kiếm nữa, nhưng một đường cát do chân Đại Nguyên Thủ hất lên, nhắm mặt ta bay tới, không có cách nào khác ta buộc phải lách người tránh, Đại Nguyên Thủ thừa cơ lùi vào trong gió cát mênh mông.

Hắn muốn đảo tầu!

Tiếng vó ngựa vang lên, Phi Tuyết thật thông linh, đã nhanh nhẹn chạy đến.

Ta liền nhảy lên ngựa, trong lòng nghĩ cho dù Đại Nguyên Thủ nhanh cỡ nào cũng không nhanh bằng Phi Tuyết, đúng lúc đó từ bên trái vang đến một tiếng sủa yếu ớt.

Trong lòng chấn động, đây không phải tiếng sủa của Đại Hắc sao?

Quay đầu về phía âm thanh vọng đến, thì một bóng đen vọt lại từ trong gió cát.

Đại Hắc xuất hiện phía bên dưới ngựa, đỉnh đầu có một vết thương đang chảy máu, hướng ta sủa điên cuồng.

Ta quên luôn Đại Nguyên Thủ, dang tay đón lấy Đại Hắc, ôm vào lòng, thúc Phi Tuyết chạy về phía ốc đảo.

Bảo vệ Thái Nhu quan trọng hơn việc giết Đại Nguyên Thủ.

Gió cát đến vội vàng, đi cũng vội vàng. Khi Phi Tuyết đặt chân lên ốc đảo, trong không khí mặc dù vẫn có đầy vụn cát nhưng cảnh vật đã có thể nhìn thấy rõ ràng, khiến ta lập tức nhìn thấy cảnh tượng bi thảm bày ra trước mắt.

Cả vùng ốc đảo đã bị nhuộm màu máu tươi.

Tất cả các huynh đệ Tịnh Thổ đã cùng ta đồng cam cộng khổ, nằm la liệt trong bể máu, thiên lý đà đến một con cũng không còn.

Ta ôm Đại Hắc nhảy xuống ngựa, lật từng thi thể xem, ngọn lửa căm hận phần nộ trong lòng bốc lên thấu trời.

Cuối cùng ta đã tìm thấy Niên Gia, trên người gã có ít nhất mười vết thương, một cánh tay bị chém đứt, nhưng vẫn còn một hơi thở nhẹ, yếu ớt.

Ta cuống lên gọi: “Niên Gia, Niên Gia!”.

Niên Gia mở mắt một cách khó khăn, nhìn thấy ta tinh thần liền phấn chấn, miệng nói: “Ta biết ngài sẽ quay trở lại, ta biết mà...”.

Ta đau khổ hỏi: “Ai đã làm?”. “Là bọn sa đạo, bọn chúng đã bắt Thái Nhu, ngài hãy mau đuổi theo đi...”.

Mặc lời thúc giục của Niên Gia, ta kiên quyết nói: “Để ta cứu anh trước”.

Niên Gia lắc đầu: “Ta không được rồi, bọn chúng đã cướp đám Trân Ô Thạch, cầu xin ngài hãy đoạt nó về cho ta, giao nó cho Lạp Tát đại công...” đoạn lại ho lên một tràng mãnh liệt, ngũ quan ộc máu tươi.

Môi gã khê run run, ta liền cúi xuống gần hơn, chỉ nghe thấy giọng gã yếu ớt: “Ta rất...vui, ta được vì Thái Nhu mà chết...” âm thanh ngừng giữa chừng.

Ta đau khổ ôm Niên Gia vào lòng nhưng níu giữ không được tính mạng đã mất của gã, máu của gã thấm đẫm áo ta, đỏ ối.

Lũ sa đạo!

Nếu Lan Đặc ta để cho các người một người còn sống sót trên thế gian này thì ta sẽ không còn là Đại kiếm sư nữa.

Mỗi hận này chỉ có thể lấy máu để rửa.

Phi Tuyết, không biết mệt mỏi, đưa ta và Đại Hắc chạy như bay trên sa mạc mênh mông.

Ta đã đuổi theo không nghỉ suốt ba canh giờ, cát vàng mênh mông vẫn không có dấu tích người nhưng ta đã cảm nhận được địch nhân mỗi lúc một gần, ta không dám nghĩ việc gì đã xảy ra với Thái Nhu, chỉ dám ép buộc đầu óc mình thật bình tĩnh và trống rỗng, ngoài một ý nguyện, là đuổi kịp bọn đạo tặc, giết không để một tên nào thoát.

Vàng thái dương như một quả cầu lửa dần dần chìm xuống mặt đất, không khí bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Phía trước, từ trên nền cát một dải sa nham vắt ngang trước mặt như một đạo tường thành, khói bếp đang từ sau bốc lên nghi ngút.

Máu trong huyết quản ta sôi lên- “Thái Nhu! Giả dụ nàng còn sống ta nhất định sẽ cứu nàng ra, giả dụ nàng đã chết, ta sẽ vì nàng báo thù rửa hận, lấy máu của bọn chúng rửa sạch tất cả những nỗi nhục mà nàng phải chịu, sau đó ta sẽ đưa nàng trở về Thái Nhu Khâu”.

Hai ngọn Đại Bồn mâu trong tay, ta xông thẳng lên đỉnh gò. Thời khắc lao xuống chính là thời khắc tắm máu quyết chiến.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22

Tịnh Thổ Chi Đông

Đao dịch Đại Hắc bám chặt lấy ta, nép mình vào lòng ta, ta như cảm thấy sự phản kích trong mắt nó khi thấy Thái Nhu bị bắt. Bọn ta cuối cùng cũng lên đến đỉnh. Đội lạc đà của Niên Gia xếp thành hàng ngang trên cồn cát, chỉ là thiếu mất chủ nhân chân chính của bọn chúng.

Bên cạnh hơn mười căn lều, có đến cả trăm sa đạo cùng với một lượng chiến mã tương quan, chia ra làm ba nhóm, vây quanh đồng lửa trại, ăn uống sưởi ấm, ẩm ỉ quất chửi, đặc biệt làm cho người ta cảm nhận thấy được sự vô tình và háo thắng sau khi giết người xong của bọn chúng. Nhưng không nhìn thấy Thái Nhu đâu. Chẳng lẽ Thái Nhu lại ở một trong những chiếc lều, bị bọn chúng... "Ahhh!" Hú lên một tiếng, ta cười Phi Tuyết phóng xuống như một cơn gió. Bọn sa đạo thoát tiên ngăn người ra, nhưng bọn chúng cũng đều là những chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm, lập tức rút vũ khí từ bên mình, chuẩn bị tác chiến.

Đại Bốn mâu toàn lực xuất kích, gạt, đâm, quét. Bốn tên sa đạo đầu tiên lao tới, hai cái yết hầu đã bị ngọn mâu đâm trúng, hai tên còn lại bị xuyên thủng lồng ngực, đổ vật về phía sau, tiếp đến hơn mười tên xông tới cũng phải chịu chung số phận. Ta phá tan vòng bảo vệ, xông thẳng đến túp lều chính giữa, dùng mâu gạt tung lớp vải lều lên. Bên trong ngoài trừ những vật dụng thường ngày ra, không có một ai ở bên trong. Trường mâu khẽ động, từ trên nóc lều, năm tên sa đạo thả mình xuống bao phủ quanh ta. Ta thúc ngựa nhảy vào góc lều, né được đợt tấn công dưới hạ bàn của bọn chúng, ngọn mâu lập tức phóng ra như thiểm điện, trong nháy mắt đã hạ

thủ cả năm tên. Nếu như thường ngày, ta ắt sẽ hạ thủ lưu tình, nhưng lúc này vì Thái Nhu, khiến ta thực sự phẫn nộ, cừu hận khiến ta không làm như vậy nữa. Đại Bồn mâu lại gạt qua bên trái, nhằm một túp lều mà quét tới. Bên trong vẫn hoàn toàn trống không. Mâu ảnh ngợp trời. Sáu người lao tới, ta bảo đảm không có tên sa đạo nào khả dĩ có thể còn sót một hơi thỏ nào mà rời khỏi đây nữa. Sát khí bùng lên ngập trời! Gặp người là giết, thấy lều là phá! Khi ta phá đến túp lều cuối cùng, thì máu của bọn sa đạo đã tưới đỏ thắm cả nền cát, để sinh mệnh và máu của bọn chúng trả nợ cho những tội nghiệt mà chúng đã gây ra.

Thái Nhu nằm bên trong lều. Tay phải nàng còn nắm chặt thanh Trinh Tiết Vệ chủ thủ, một đoạn bắp đùi trắng toát bị hiển lộ, bên trên vẫn còn những vết đánh thâm bầm, y phục tuy vẫn còn được nghiêm chỉnh, nhưng phía trước ngực đã thấm một khoảng máu tươi. Chân tay ta lạnh ngắt. Ngồi thần trên Phi Tuyết, chỉ khi Đại Hắc lao từ trên lưng ngựa xuống, ta mới như sức tỉnh từ cơn mê, vội vã xuống theo. Ta đã hiểu ra, Thái Nhu trong lúc khẩn yếu để bảo vệ sự thanh bạch của mình, nàng đã tự vẫn. Ta lê bước đến bên nàng, khụy gối xuống. Ngực nàng run rẩy phập phồng, nàng vẫn chưa chết! Ta mừng rỡ hét lên: " Thái Nhu! Thái Nhu! Tỉnh lại đi, ta là Lan Đặc! Đại Kiếm Sư Lan Đặc! " Con người nàng run run khẽ chuyển, nhưng đôi bờ mi vẫn nhắm nghiền, vô pháp mở ra. Ta biết rằng tử thần đã gần kề bên nàng, trong tâm bỗng chuyển biến, liền lấy thanh Ma Nữ Nhận, khẽ nâng mình nàng lên, để nó dưới lưng nàng, áp chặt lấy cột sống. Thanh bảo kiếm này có thể giúp ta hết mệt mỏi, biết đâu cũng có thể đưa nàng từ Quỷ Môn Quan trở lại. Ta cố gắng gỡ thanh Trinh Tiết Vệ từ tay nàng ra, nhưng những ngón tay vẫn khóa chặt lấy cán dao, không hề có ý định rời nó nửa phân, xem ra lúc đó nàng đã quyết tâm tự sát.

Ta ghé xuống tai nàng thì thầm: " Thái Nhu! Thái Nhu! Ta là Lan Đặc, ta là Lan Đặc! " Lúc này những ngón tay nàng mời chùng lại, thanh Trinh Tiết Vệ theo đó mà rơi xuống đất. Ta dùng Trinh Tiết Vệ rạch đoạn y phục thấm máu trên miệng vết thương, chỉ thấy bên ngực trái của nàng có một vết dao sâu hoắm, may sao vết thương đó hơi lệch ra không trúng vào tim, nếu không thì chỉ sợ lúc này nàng đã tuyệt khí rồi. Sắc diện nàng lúc này

trắng bệch do mất quá nhiều máu, ta lấy thương được từ trên lưng Phi Tuyết xuống, băng bó lại vết thương. Trong lúc ta đang băng bó vết thương, Thái Nhu khẽ rên lên một tiếng, mí mắt khẽ mở. Ta mừng quá, gọi: " Thái Nhu, là ta, ta là Lan Đạc đây! " Thái Nhu yếu ớt nói: " Đại Kiếm Sư! " Nói đến đây thì dường như kí ức kinh hoàng đã trở lạ, nàng rùng mình tiếp: " Niên Gia tiên sinh bọn họ... " nước mắt tràn ra ràn nụa. Ta đưa tay lau đi những giọt lệ nóng hổi trên má nàng. Thái Nhu nói: " Đại Hắc! " Đại Hắc lúc này lao tới, liếm liếm lên má Thái Nhu. Thái Nhu yếu ớt cười: " Đại Hắc! " Ta thấy tinh thần nàng đã có chuyển biến khá lên, không nhịn được hỏi: " Nàng cảm thấy thế nào?" Thái Nhu khẽ nhú mày đáp: " Đau lắm! Trên lưng em không biết là có vật gì, lúc đầu rất lạnh, bỗng nhiên lại trở nên rất nóng, sau đó thì rất thoải mái, và không còn cảm thấy lạnh nữa. "

Ma Nữ Kiếm quả nhiên kì diệu, khiến cho ta được an tâm một chút, nhưng ta vẫn muốn cẩn thận hơn một chút vì vết thương quá nặng, khẽ hôn nhẹ lên má nàng, thì thầm bên tai: " Tiểu hài nhi, ngủ một giấc đi! Lúc tỉnh dậy, nàng sẽ thấy khác đó.! " Thái Nhu sau đó như một hài nhi ngoan nhất biết nghe lời nhất trên thế gian, nhắm đôi bờ mi dài cong vút lại, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Ta đưa mắt nhìn tứ phía, xung quanh đều là một màn đêm đen mịt, bọn sa đạo chỉ để lại ba đồng lửa trại, cũng giống như số phận của bọn chúng, đang dần dần tiến vào bước cuối cùng của sự tồn tại, hỏa quang yếu dần yếu dần và cuối cùng chỉ còn lại một súc than hồng. Nghe xem! Thái Nhu! Ngay mai mọi thứ sẽ không còn như trước nữa, những người yêu hòa bình vô cùng như Niên Gia và những người bạn của anh ta sẽ không thể phục sinh, trên đầu Đại Hắc lại có thêm một vết sẹo, có thể vĩnh viễn không thể mọc lại lông trên đó được, trách nhiệm trên vai ta cũng thêm nặng, vì Niên Gia ta sẽ mang Tran Ô Thạch này đến nơi đại công tước của anh, nếu anh có thể sống lại, anh sẽ cảm thấy được sự thành tâm chân ái của ta dành cho anh. Đại Nguyên Thủ hiện tại chắc đã biết ta đang theo sát sau hắn nên việc truy đuổi hắn bây giờ càng khó khăn gấp bội. Ta từ nay cũng có thêm một địch nhân mới, đó là "Sa Mạc Chi Vương" Đỗ Biến cùng với bọn thủ hạ của hắn. Một nỗi sợ hãi vô hình từ trong thâm

tâm ta bỗng nhiên trào dậy, lấp đầy tâm trí ta, ta nhớ lại những lời tiên đoán của Mã Tổ đại tế ti từ bảy trăm năm trước.

Người sẽ sống trong bi thương và khuất nhục, cho đến khi đại kị sỹ với thanh Thánh Kiếm, đến từ ngàn dặm, vượt qua Liên Vân Phong, tiến nhập Tịnh Thổ, bằng trái tim vĩ đại của anh ta, trí tuệ cao siêu của anh ta, kiếm thuật vô song, cùng với niềm ai thương vô tận, sẽ làm cho hoa quả mọc lại từ đất lạnh, sông suối lại trở nên thanh khiết, sinh mệnh hồi phục đầy khoái lạc, và anh ta sẽ lập nên một chế độ mới, xác lập hòa bình hạnh phúc. " Tịch Thổ lúc này đang chìm trong mùa đông giá lạnh, liệu ta có phải là người mang mùa xuân trở lại cho Tịnh Thổ nhân không? Ta quỳ xuống bên cạnh Thái Nhu. Nếu như trên thế gian này thật sự có những lực lượng siêu nhiên tồn tại, ta nguyện ý sẽ thần phục dưới ý chỉ của nó, tuân theo những an bài của nó mà hành sự, chỉ mong sao những thế lực đó không lấy đi Thái Nhu của ta, chỉ mong sao Thái Nhu sẽ không bao giờ sẽ phải chịu thương hại nữa. Thái Nhu bắt đầu hô hấp đều đều, chìm sâu vào trong giấc ngủ. Ta không dám nghỉ ngơi, bởi vì bọn sa đạo có thể đến bất cứ lúc nào, bọn sa đạo ta giết ở đây đều rất tầm thường, không có những tên xuất sắc như kiểu Đỗ Biến, cho nên khi nào Đỗ Biến còn chưa chết hẳn ắt sẽ đến tìm ta. Ta gom những chiếc cột để dựng lều lại một chỗ, dùng một sợi thừng buộc hai chiếc cột lại thành một cái cằng, bên trên phủ thêm một tấm gia cừu, sau đó nhẹ nhàng bế Thái Nhu đặt lên trên, thanh Ma Nữ Nhận vẫn nằm nguyên dưới lưng, trên mình nàng ta đắp thêm một tấm chăn bông.

Một ngày Thái Nhu còn chưa khỏe lại, thanh Ma Nữ Nhận sẽ còn nằm đó không rời khỏi nàng dù chỉ một giây. Đêm hôm đó, bọn ta tiếp tục cuộc hành trình. Ta vốn muốn ở lại thêm vài ngày, chờ cho thương thế của Thái Nhu lành hẳn mới đi, nhưng lại nghĩ bọn sa đạo có thể đến bất cứ lúc nào, nên ta không thể ở lại đây lâu được. Đêm đi ngày nghỉ, ba mươi ngày sau, Thái Nhu đã dần dần khỏe lại có thể ngồi trên lưng lạc đà cùng với ta, tấm gia cừu thì nay Đại Hắc đã chiếm luôn làm chỗ nằm, uy phong lẫm liệt trên lưng Phi Tuyết. Không có nơi nào cô tịch hoang lương hơn sa mạc, đêm đến may ra còn có sao trời làm bạn, đương nhiên vẫn nhớ đến người ngọc cuộn mình co rúc trong chăn lông dày, ôm ấp nàng như ôm ấp cả cánh

đồng, cả đoạn sông dài, ở đây, cả tường nhớ đồng xanh sông hồ cũng là một gánh nặng và một niềm đau khổ. Đêm nay khí trời lạnh giá, gió đông bắc thổi về phần phật, băng hàn thấu cốt, Đại Hắc cuộn người nằm co ro, chiếu mũi linh mẫn của nó rúc vào trong đuôi, ta cũng nhất thời rùng mình trong thời tiết giá lạnh, chỉ có Phi Tuyết cùng với bọn lạc đà là vẫn không có chút biểu tình nào, lầm lũi dẫn đường. Nếu không nhờ những vì tinh tú trên trời, thì có lẽ bọn ta đã lạc đường từ lâu, và cũng chẳng còn khái niệm về thời gian lẫn không gian. Khi trời gần sáng, bọn ta đã vượt qua những cồn cát cùng với những tảng đá vàng trắng tại nơi giao tiếp của sa mạc và bình nguyên, cảnh vật cũng từ từ biến đổi. Đông một khối, tây một khối nham thạch, mọc lên từ mặt đất, choán cả một vùng không gian rộng lớn của bình nguyên.

Đêm ngày thứ hai, mới đi khoảng bốn năm dặm, bọn ta phát hiện ra mình đã đến một vùng toàn những đá sỏi đá cuội cấu kết thành, màu sắc hỗn tạp, hồng, trắng, thậm chí cả màu tím của bình nguyên, đây có lẽ chính là di tích của một dòng sông đã khô cạn, nhưng bây giờ vẫn còn nhìn rõ địa thế nhấp nhô của nó. Thái Nhu cao hứng nói: " Sắp tới Tịnh Thổ rồi, đây có phải chính là nơi mà Niên Gia tiên sinh đã nói, "Thải thạch bình nguyên" không, Nhìn kia! Ngọn núi sắc nhọn kia có lẽ chính là ngọn núi mà Niên Gia tiên sinh đã kể " Bôn Nguyệt sơn" đó. " Thân thể nàng tuy vẫn còn yếu, nhưng tốc độ hồi phục thì quả thực rất thần kỳ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy những chuyển biến tốt, đã có thể nói liền mạch mà không bị ngắt quãng, trong tâm ta thầm cảm ơn thanh Ma Nữ Nhận. Càng đến gần Tịnh Thổ, ta lại nghĩ về Hoa Nhân cùng công chúa, rời khỏi sa mạc đáng sợ này, ta và bọn họ như ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt không có một sự liên hệ nào hết. Bốn ngày sau, bọn ta lại vượt qua một hẻm núi nữa, bây giờ thì Tịnh Thổ đã nằm trong tầm mắt. Đại Hắc lúc này đã cuồn chân cuồn cẳng lắm, bèn nhảy xuống đất, cùng Phi Tuyết ngang nhiên phi lên phía trước. Bây giờ thể lực của ta cũng đã đến giới hạn cuối cùng của nó, gần bốn mươi ngày ta phải chiếu cố đến cả Thái Nhu lẫn Đại Hắc, cộng với đội ngũ hơn mười con lạc đà của Niên Gia, nên ta phải nghỉ ngơi thêm hai ngày, sau đó mới có thể tiếp tục hành trình.

Trên mặt đất những viên đá nhiều nhiều màu rực rỡ bắt đầu biến mất hết, chỉ còn lại những phiến đá đen, đá xám xịt, trong không khí cũng ít đi bụi đá, đến lúc chính ngọ bọn ta bắt đầu tiến vào vùng rừng ven biên giới Tịnh Thổ, lúc này cả người lẫn ngựa đều đã mệt nhoài, chỉ có khát vọng muốn vượt qua đoạn núi lởm chởm "Bộ Hỏa" này, nhưng lực bất tòng tâm nên lại đành nghỉ chân tiếp. Ta và Thái Nhu, Đại Hắc chen nhau ngồi cùng chỗ, ngây dại nhìn ngọn núi "Bộ Hỏa" nổi danh của Tịnh Thổ sừng sững đảnh trước, trông ngóng thế giới đảnh sau, lúc bọn ta tiến vào Tịnh Thổ, sẽ gặp sơn hà tươi đẹp? Hay là đất cháy vì lửa chinh chiến giày xéo? Phi Tuyết kiêu ngạo trên mặt đất gặm cỏ. Cả một thân hình trắng như tuyết, đến cả một hạt bụi của đại mạc cũng không lưu lại được vết tích nào trên mình nó. Thái Nhu sắc mặt lúc này không còn vẻ gầy guộc xanh sao, một chút vết tích cuối cùng của thương thế cũng đã biến mất. Trên cành chim hót lừ lờ, sinh khí mãnh liệt. Thái Nhu tâm tình khá lên nhiều, miệng khẽ hát ngân nga một điệu nhạc cổ truyền của Thiểm Linh tộc, Đại Hắc như đang nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp, trong họng khẽ rên lên ư ử, như đang kể lại giấc mộng đẹp của chính nó, hoà cùng tiếng hát của Thái Nhu thành cất lên như một bản hòa tấu. Trong đầu ta bỗng vang lên những lời của Niên Gia: " Nơi đây chính là địa phương mỹ lệ nhất trên thế gian này. "Cửu sơn thập hà ân sủng đích thổ địa." “Đến hôm nay ta mới được tận mắt nhìn thấy. Nhớ lại vẻ mặt của Niên Gia, ta ngửa mặt nhìn trời, trong tâm lập thể: " Thái Nhu đã khôi phục lại! Ta quyết sẽ không thất lời, nếu như đúng là anh đã chọn ta, ta sẽ không trốn tránh trách nhiệm này nữa, khi ta rời khỏi Tịnh Thổ, Tịnh Thổ sẽ nói lời từ biệt với mùa đông, tiến nhập vào mùa xuân!"

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 3

Chương 23: Sơ Lâm Quý Cảnh

Chương 24: Kỳ Khai Đắc Thắng

Chương 25: Ôn Nhu Địch Dạ

Chương 26: Vạn Mã Bôn Trì

Chương 27: Trí Phá Địch Bảo

Chương 28: Uy Nhiếp Đại Địa

Chương 29: Thịnh Yển Phiêu Hương

Chương 30: Quý Nữ Đa Tình

Chương 31: Tuyệt Thế Chi Hoạch

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 23

Sơ Lâm Quý Cảnh

Đội mã đà dài dằng dặc, đi qua các hẻm núi một cách chậm chạp, giống như một con rắn đang mềm mại trườn mình. Niên Gia từng nói, một mặt của dãy Bộ Hoả Sơn tiếp nối sa mạc, hoàn toàn chỉ có đá và cát trơ trọi, nhưng mặt bên kia lại mọc toàn thảo mộc đặc biệt tú lệ, có cả những loại thực vật mà tìm toàn bộ vùng Tịnh Thổ cũng không tìm ra, đây có thể là trời xanh bù đắp cho miền đất này.

Ta vòng tay ôm lấy Thái Nhu, kề sát bên tai thì thầm: “Hy vọng là chúng ta có thể vượt qua ngọn núi này trước lúc hoàng hôn, đến được Tịnh Thổ.”

Thái Nhu “A” một tiếng phản ứng, phóng mắt nhìn khắp bốn phía chỉ thấy núi đá nhám thạch lô nhô tuyền một sắc vàng xám, khẽ nói: “Không tưởng được trên thế gian lại có một ngọn núi quái dị như vậy, lại nằm ở tận biên giới Tịnh Thổ.”

Ta cười lớn tiếng nói: “Tiểu bảo chủ khả ái của ta, nó không phải là nằm trên biên giới Tịnh Thổ, mà nó chính là biên giới của Tịnh Thổ, nếu không phải là do ngọn núi này hy sinh một nửa vẻ đẹp của mình. Thì đến một nửa Tịnh Thổ nàng cũng sẽ không có đâu.”

Thái Nhu phì cười trước lời châm chọc đó, “Những lời Đại Kiểm Sư nói còn kì quái hơn cả Niên Gia tiên sinh nói tiếng Đế quốc.”

Ta trầm mặc trở lại, vụt nhớ lại thảm cảnh bọn sa đạo đã sát hại những người bạn Tịnh thổ.

Đoạn huyết cừu này ta sẽ khắc ghi trong lòng không quên, khi ta từ Tịnh Thổ trở về, đó sẽ là lúc nợ máu trả bằng máu.

Mặt trời đã lên cao, nhưng không phát ra cái nóng khốc liệt như trên sa mạc.

Qua khỏi một khúc quanh, một chóp núi ngạo nhiên trời dậy trước mắt.

Vượt qua nó, là tới được Tịnh thổ

Thải Nhu hô hấp trở nên gấp gáp, quay người lại, ngọc thủ vươn ra ôm lấy người ta, áp bờ mà kiều mỹ vào người ta, không dám ló ra ngoài nhìn.

Đằng sau truyền lại tiếng sủa vang của Đại Hắc, thì ra là một con thiên lý đà vì sợ độ cao nên đã dừng lại, Đại Hắc phụ trách kỷ luật của đội thiên lý đà, nên sủa ầm lên thúc chúng đi.

Ta bật cười, kéo sợi cương kìm Phi Tuyết giảm tốc độ xuống, việc này vốn dục tốc bất đạt. Đối với ba mươi con thiên lý đà còn lại này, ta đã phát sinh một thứ tình cảm thân thiết, chúng khiến ta nhớ lại những niềm vui và nỗi buồn, những nụ cười và nước mắt trong sa mạc.

Ta ôm lấy Thải Nhu, cười Phi Tuyết, dẫn đầu đoàn phóng lên đỉnh núi.

Tịnh Thổ cuối cùng đã xuất hiện trước mắt ta.

Trong lòng ta chấn động, không dám tin vào chính mắt mình nữa, xuất hiện trước mặt ta là một dải sơn hà vô cùng tú mỹ, tráng lệ khiến người ta phải nín thở ngắm nhìn.

Trên cao mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp, thanh lọc vạn vật dưới đất.

Dưới ánh nắng vàng rực rỡ, đất đai rộng lớn bằng phẳng trải ra vô cùng vô tận đến chân trời, mặt đất phủ một màu xanh ngăn ngắt, rừng rậm um tùm, những dòng sông xanh uốn khúc quanh co, từng đàn chim đang chao liệng trên thảo nguyên xanh biếc, tất cả mọi thứ đều đượm vẻ hoà bình, mỹ hảo. Trên không trung từng cụm mây trắng như bông tuyết lững lờ trôi, giống như mộng cảnh được thêu dệt một cách tinh tế, bầu trời cao xanh thăm thẳm, không gợn một chút tạp sắc nào.

Đây quả là một địa phương mỹ lệ mà chỉ có thần linh mới có thể tạo ra.

Thải Nhu đang núp trong lòng ta lúc này khẽ cựa quậy, ló đầu nhìn ngắm, vừa liếc nhìn một cái, thì “Ah” lên một tiếng, mở to mắt ngẩn ngơ nhìn, trên mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ pha lẫn với kinh ngạc.

Ta quay đầu nhìn lại, đại mạc khiến người ta kinh sợ đã nằm tại phía sau.

Dãy Bộ Hỏa Sơn như một bức tường chia cánh hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ta cuối cùng minh bạch vì sao tiền bối của Niên Gia đã quy xuống khi nhìn thấy Tịnh Thổ, đặc biệt là sau khi vượt qua thế giới đáng sợ của sa mạc.

Đối với tiên cảnh mỹ lệ này bất kỳ hành động phá hoại nào, cũng là một tội ác không thể tha thứ.

Vẫn núp trong lòng ta, Thái Nhu chỉ xa xa phía bên trái nơi những bông hoa vàng, hoa trắng điểm tuyết trên đại thảo nguyên như những vì sao, reo lên tán thưởng: “Xem kìa! Những bông hoa vàng và trắng giống như những hài đồng nam và nữ xinh xắn, giống như những ngôi sao nhỏ trên trời, biến thảo nguyên này thành một vườn hoa mỹ lệ.”

Ta nhẹ nhàng đáp: “Đúng vậy! Tịnh Thổ là một vườn hoa thiên nhiên vô cùng xinh đẹp.” Ta chợt chạnh lòng nhớ tới Đế quốc quê hương ta vẫn còn chìm trong chiến hỏa triền miên.

Thái Nhu chợt mở thật to mắt quan sát rồi nghi hoặc nói: “Màu đen ở phía kia là cái gì vậy?”

Ta lập tức dời mắt cùng nhìn về hướng đó, thì thấy một đám khói đen đặc bốc cao ngoằn ngoèo in lên nền trời, trong lòng chấn động, “ Là khói đen. Không biết nơi đó vì sao bị cháy?”

Thái Nhu vịn vào khuỷu tay ta, bàn tay nàng biến thành lạnh ngắt, mặt trắng bệch, giọng run run nói: “ Chẳng lẽ ma quỷ của Hắc Xoa đã vươn tới đây rồi ư?”

Ba ngày sau, bọn ta đến được nơi đã phát sinh ra cột khói đen đặc đó, mới hay đây là một thôn trấn vừa bị thiêu hủy.

Rời khỏi dãy Bộ Hỏa Sơn đã ba ngày rồi mà tới lúc này bọn ta không gặp một người Tịnh Thổ nào.

Người dân trong thôn chắc là cực kỳ khẩn trương khi ly khai khỏi chốn này. Trên mặt đất còn vương vãi đầy rẫy y phục cùng đồ đạc, bát đĩa, thậm chí còn có cả những mảnh vàng bị nung chảy. Ta đã từng nhìn thấy loại tiền tệ được lưu hành ở Tịnh Thổ này từ Niên Gia, trên mặt đồng tiền có đúc nổi hình một tòa núi cao và một con sông lớn uốn quanh.

Ngọn núi trong đồ hình chính là ngọn núi cao nhất của đất Tịnh Thổ, tên gọi là “Trục Thiên”, còn về phần con sông kia, có thể là con sông quan trọng nhất ở Tịnh Thổ, nhưng Niên Gia chưa kịp cho ta biết tên nó.

Ẩn trong lòng ta Thái Nhu hạ giọng hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Ta nhìn kỹ lưỡng những dấu vết vương trên mặt đất, rồi nói: “Dân chúng ở đây tuy đã rời khỏi đây một thời gian rồi, cứ xem những vết bánh xe này thì hiển nhiên chở đầy đồ đạc nặng nề, tốc độ chắc sẽ rất chậm chạp. Nếu bọn ta gia tăng tốc độ đuổi theo thì có thể trong vài ngày tới sẽ bắt gặp bọn họ, lúc đó sẽ hỏi thăm xem thành bảo của Lạp Tát đại công ở đâu.

Tâm ý đã quyết, bọn ta dẫn đoàn thiên lý đà lên đường, đi theo dấu vết mà đám Tịnh Thổ nhân lưu lại.

Tịnh Thổ quả là vùng đất rộng lớn.

Đất đai phì nhiêu, có rất nhiều các dạng thức cây cỏ lạ lùng mọc lên, cổ thụ cao ngất trời, còn có các dòng suối trong mát nước chảy róc rách, hình thành một loạt các đầm nước trong xanh liên hoàn nối tiếp nhau, các loài thảo mộc thấp bé thân mềm mại rủ xuống đầm nước, hòa cùng với các loài cự thụ không biết tên gọi là gì vươn cao tạo nên một cảnh quan kỳ thú vô cùng.

Chỉ là những loại thực vật chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua, khiến ta và Thái Nhu ngần ngừ không nói thành lời, quên hẳn những nhọc nhằn của cuộc hành trình.

Đại đa số các loại cây đều mọc chi chít trái quả, hình trạng thiên kì bách quái, bọn ta tha hồ hái lấy những trái quả tươi xem ra có vẻ ăn được, gom lại thành bọc lớn, thịt quả ngon ngọt, nuốt xong còn lưu lại hương thơm dịu mát.

Dưới chân cỏ non xanh tốt lạ thường, khiến cho Phi Tuyết và đám lạc đà quên cả bước đi.

Chỉ có Đại Hắc là không ăn cỏ, riu rít bám lấy Thái Nhu nhìn nàng chuẩn bị cho nó mấy lát thịt khô.

Bầu trời ban đêm Tịnh Thổ lại càng duyên dáng, mỗi đêm khi dừng lại nghỉ ngơi, ta ôm lấy Thái Nhu và Đại Hắc, cùng ngắm nhìn những vì hàng

vạn vì sao lấp lánh trên không trung.

Ba ngày sau, bọn ta bắt gặp trên đường một đạo hươu rừng đông đảo lạ thường, tràn ra lấp kín hết cả núi rừng, chặn hết cả lối đi. Thái Nhu nổi tính trẻ con, liên tục thúc giục ta đuổi theo sát sau đuôi chúng, đuổi mãi cho tới một con sông lớn.

Ngay sau đó, bọn ta được chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ bi tráng khó quên.

Hươu rừng bắt đầu xuống nước.

Nhất thời, bờ sông đầy đặc hươu là hươu, đặc biệt là tại một khúc sông nông hẹp, đàn hươu con nào cũng muôn chen lên trước bơi qua.

Ta và Thái Nhu ngây người á khẩu, nhất thời hoàn toàn không hiểu nổi tại sao bầy hươu lại mạo hiểm sinh mệnh như vậy, liều mạng băng ngang qua khúc sông rộng khoảng bốn năm chục bộ, nước chảy rất xiết. Tiếng hươu rống to ầm ĩ vang khắp cả khu vực bờ sông.

Có tới cả trăm con hươu bị nước cuốn trôi, lạc khỏi đội hình vượt sông, trôi xuống dưới hạ lưu nước sâu, chúng rống lên bi thảm khi thấy cái chết trước mắt. Ta trong lòng tuy rất muốn cứu chúng, nhưng lực bất tòng tâm.

Trên không xuất hiện một bầy chim ưng ăn thịt bay lượn, hiển nhiên chúng đã phát hiện ra đây là một bữa đại tiệc thịnh soạn khó tìm.

Ta ôm lấy Thái Nhu đang nước mắt ràn rụa vào lòng, một tay ôm lấy cổ Đại Hắc, ngăn ngor hồi lâu ngời nhìn hoàng hôn buông xuống, cho đến khi con hươu cuối vượt qua được khúc sông, mới tiếp tục đi lên phía thượng du, bất nhẫn khi nhìn cảnh bầy chim ưng tranh ăn nội tạng của những xác hươu ven bờ.

Bọn ta tìm được một gò đất nhỏ và bắt đầu dựng lều. Sau khi Thái Nhu chuẩn bị đồ ăn cho Đại hắc, bọn ta tùy tiện hái lấy một số quả dại để lót dạ thì trời đã tối hẳn.

Thái Nhu tựa vào người ta, khẽ hỏi: “Vì sao đám hươu rừng đó biết sẽ gặp nguy hiểm, mà vẫn cứ vượt sông sang bờ bên kia?”

Ta lên tiếng cảm thán: “ Vì bọn chúng muốn sống”.

Thái Nhu ngạc nhiên lặp lại: “Muốn sống?”

Ta khẳng định: “Đúng vậy! Chúng buộc phải tháo chạy. Bờ bên này chiến hỏa liên miên đã khiến lãnh thổ của Lạp Tát đại công bị tàn phá nặng nề, chẳng những cuộc sống thanh bình của con người bị tàn phá, mà còn hủy hoại cả hoàn cảnh tự nhiên của vùng đất mỹ lệ này, vì thế bọn chúng phải bỏ chạy.”

Đúng lúc này, Đại Hắc đang nằm bên cạnh bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn về phía hạ du, lông trên mình dựng đứng lên, cả Phi Tuyết cũng lộ vẻ cảnh giác như vậy.

Ta tĩnh tâm chú lắng nghe, phía cuối nguồn lẫn trong tiếng nước chảy ào ào có tiếng ngựa hí truyền tới.

Ta không kịp dập tắt đồng lửa trại, vội đeo thanh Ma Nữ Nhận ra sau lưng, nhắc Thái Nhu sẵn sàng ứng chiến, chế ngự con Đại Hắc không cho sửa âm lên.

Phi Tuyết hiểu ý đi theo sát bên mình ta để tùy tiện bất cứ lúc nào ta cũng nhanh chóng leo lên yên ngựa.

Vô luận đối phương có thực lực thế nào, ta cũng có lòng tin để Thái Nhu và Đại Hắc cưỡi Phi Tuyết mà đột phá vòng vây, nhưng số thiên lý đà này một mình ta khó mà có thể lo cho bọn chúng được, may là ta đã chuẩn bị từ sớm, đem Trân Ô Thạch bỏ vào túi da buộc chặt lên lưng Phi Tuyết.

Tiếng vó ngựa vọng lại ngày càng rõ hơn, tối thiểu phải có trăm thớt ngựa đang tiến tới gần.

Thái Nhu ôm Đại Hắc theo sát sau lưng ta, đối với nàng mà nói, nơi thư thái nhất trên đời này, chính là trong vòng tay Lan Đặc ta, nơi an toàn nhất trên đời này, chính là đằng sau lưng ta.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, ánh lửa hồng lấp loé, đều là do những bó đuốc trên tay đối phương, đang bập bùng trong gió, phát ra.

Một đội võ sĩ mặc bận giáp trận mũ trụ hoàng kim, cờ xí giương cao, đội ngũ chỉnh tề nhằm thẳng hướng bọn ta tiến tới.

Đằng sau, Thái Nhu khẽ thở một hơi, kề sát tai ta nói nhỏ: “ Họ là chiến sĩ của Tịnh Thổ”.

Ta gật đầu nói: “Niên gia có kể chuyện về Thái dương chiến sĩ, đến yên ngựa cho chiến mã cũng được dát vàng, tượng trưng cho ánh thái dương

rực rỡ.”

Đội ngũ tăng tốc tiếp cận, đến lúc nhìn rõ đoàn lữ hành kỳ dị của bọn ta thì tỏ ra rất kinh ngạc.

Đoàn kỵ mã phi lại gần khoảng vài chục bộ thì dừng lại, tả hữu hai bên hộ vệ 1 vị đầu lĩnh, họ bật đuốc soi sáng toàn bộ xung quanh. Qua khe hở của chiếc kim khôi che kín mặt, vị đầu lĩnh ném cái nhìn sắc lạnh về phía ta và Thái Nhu.

Các kỵ sĩ tản ra theo hình chiếc quạt, vây bọn ta và đám thiên lý đà vào giữa.

Ta bắt chước tư thế đã học được ở Niên gia, dùng một tư thế chào hỏi trang trọng nhất của người Tịnh thổ ra mắt bọn họ, đoạn bắt trước theo ngữ điệu của Niên Gia nói một tràng bằng tiếng Tịnh thổ: “ Các Thái Dương Chiến Sĩ vĩ đại. Ta là bằng hữu của Niên gia tiên sinh, ta phụng theo ...à.. à... ông ta ...”

Thái Nhu đứng đằng sau ta khẽ nhắc nhở: “phụng theo di mệnh của ông ta”.

Ta không ngờ nàng còn thành thạo tiếng Tịnh Thổ hơn cả ta, vội nói theo: “Ta phụng di mệnh của ông ta giao phó mang Trân Ô Thạch tới cho Lạp Tát đại công.”

Vị đầu lĩnh Tịnh Thổ thoáng nghe đến danh tự của Niên gia thì tỏ ra chú ý, đến khi nghe tới hai từ “di mệnh” thì toàn thân chấn động, nhất thời ngây người trên lưng ngựa.

Những ngọn đuốc vẫn bập bùng soi sáng.

Dòng sông lớn vẫn ào ào chảy mãi không ngừng về xuôi.

Ta rốt cuộc đã đem tin Niên Gia đã chết trở về quê hương thân yêu của ông ấy. Vị đầu lĩnh nọ đưa tay nhắc mũ chiếc mũ giáp lên, lập tức một mớ tóc vàng óng ả như ánh dương quang bỗng bành xoã ra ngoài, hạ xuống hai vai người nữ chiến sĩ xinh đẹp.

Thái Nhu ở phía sau kinh ngạc nói: “Thì ra là một nữ nhân, lại còn rất đẹp nữa.”

Nữ chiến sĩ mỹ lệ ngược mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, hít sâu một hơi, cố nén nỗi bi thương đang trào dậy trong lòng, mới cúi xuống, nhìn ta lạnh

lòng nói: “Niên gia lão sư thật sự đã chết? Là bọn sa đạo hay Dạ Lang nhân?”

Các đường nét của cô ta rõ ràng khoáng đạt, phân minh như đao cắt, thể hiện một sự kiên nghị quyết đoán, đặc biệt chiếc cổ rất cao, dáng thon thả thanh tú, biểu lộ một phong thái ưu nhã tuyệt vời khó tả, khiến người ta liên tưởng xuất thân của cô thuộc huyết thống cao quý phi thường.

Tĩnh Thổ nữ nhân quả là có nét đẹp rung động lòng người.

Ta đảo mắt chậm rãi quan sát các chiến binh đang bao vây xung quanh, nhưng trừ phi ta có khả năng nhìn thấu qua lớp áo giáp phủ kín thân hình bọn họ, họa may mới phân biệt được ai nam ai nữ.

Thái Nhu từ đằng sau lưng đẩy ta một cái, đề tỉnh ta trả lời.

Ánh mắt ta quay về khuôn mặt tú lệ trắng hồng của nữ chiến sĩ nọ, nói: “Niên Gia tiên sinh trong cuộc ác chiến với lũ sa đạo, đã quang vinh tử chiến”.

Trong mắt cô ta bỗng trào lên một ánh lạnh lẽo như băng tuyết trùng trùng nhìn ta nói: “Kẻ ngoại nhân, tại sao ông ta chết, còn người vẫn sống?”

“Xoảng!!!”

Một loại tiếng sắt thép va chạm nhau vang lên, hàng chiến sĩ phía trước nhất tề rút binh khí ra khỏi vỏ, đấy là những thanh đao cong hình trăng lưỡi liềm, chỉ cần ta trả lời một câu không thoả đáng, ắt sẽ không tránh khỏi xô xát.

Ta nhẫn nại giải thích: “Lúc bọn cướp kéo đến, ta lại đang ở nơi khác.

Thần quang trong mắt nữ chiến sĩ lại càng trở nên lạnh lẽ, gằn giọng nói từng từ một: “Bọn cướp sa mạc một khi ra tay, tắc cỏ không chừa lại, vậy mà người còn cả đội ba mươi hai con thiên lý đà và Trân Ô Thạch?”

Thái Nhu bên cạnh ta lập tức lên tiếng, sử dụng Tĩnh Thổ ngữ so với ta thì lưu loát và mạch lạc hơn nhiều, nói: “Bọn cướp sa mạc ập tới trong lúc Đại Kiếm Sư vắng mặt, chúng tấn công đà đội của Niên Gia tiên sinh, cướp sạch hàng hóa và bắt cả tôi mang theo, nếu không nhờ Đại Kiếm Sư truy đuổi, giết chết bọn chúng, thì hiện giờ cô chẳng thể nhìn thấy mẫu mẫu Trân Ô Thạch nào, cũng không thể nghe thấy những lời này của tôi được.”

Không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể nói tiếng Tịnh Thổ tốt như vậy, rất có thể vì nàng có tình cảm đặc biệt với Tịnh Thổ nên chuyên tâm học, chứ không như ta vì vạn bất đắc dĩ mà buộc phải học.

Nữ chiến sĩ mỹ lệ cao quý kia mở to mắt nhìn Thái Nhu, vừa ngạc nhiên trước vẻ đẹp kiều diễm của nàng, vừa cân nhắc xem những lời của Thái Nhu có phải là sự thật hay không, đoạn quay sang phía ta hỏi: “Đại Kiếm Sư? Đó là danh hiệu hay tên của người?”

Thái Nhu ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Tại Đế Quốc, Đại Kiếm Sư là danh hiệu để phong tặng cho vị kiếm thủ ưu tú nhất, được mọi người sùng bái, ngưỡng mộ.

Nữ chiến sĩ mỹ lệ khoe miệng nhếch lên cười khinh thị, rồi bất ngờ hô lên một tiếng, thúc ngựa xông tới, loan đao trong vỏ vút ra ngoài vẽ thành một đường vòng cung, như một áng mây phiêu hốt, khiến người ta không biết được đao thế sẽ bổ xuống đâu.

Đây là đặc điểm độc đáo của loan đao, hơn nữa lạo đao pháp mà cô ta sử dụng còn cao minh hơn gấp nhiều lần đao pháp của Niên gia.

Bốn phía xung quanh các chiến sĩ đều bạt xuất loan đao, hò hét trợ uy, nhất thời không gian xung quanh đều bao trùm sát khí đằng đằng.

Khoảng cách giữa bọn ta rất gần, cơ hồ vó ngựa cô ta vừa động, thì cả người lẫn ngựa đã xông tới ngay trước mặt ta và Thái Nhu đang đứng bên mé trái. Kinh phong thốc vào mặt, loan đao cuộn gió nhắm đầu đánh tới, góc độ tấn công so với những thanh kiếm thẳng bình thường hiểm ác hơn nhiều, nhất thời khó mà tìm ra cách thức chống đỡ.

Thái Nhu khẽ kêu lên một tiếng thất kinh, mới định rút kiếm ra, thì đã bị ta nhẹ nhàng ấn sang một bên, cùng lúc đó Ma Nữ Nhận sau lưng đã rời khỏi vỏ, nằm gọn trong tay trái ta buộc sau lưng liền tuốt khỏi vỏ bằng tay trái, mũi nhận khẽ đâm lên.

“Keeng!”

Kích trúng và mũi nhọn của ngọn loan đao.

Nữ chiến sĩ toàn thân chấn động, đao thế tán loạn, đao thứ hai không thể xuất ra nổi, bèn gấp gáp lùi ngựa trở về hậu phương, độ chừng hơn hai chục bộ, mới ghì cương dừng ngựa.

Cô ta vẫn không quay đầu lại, chỉ dương thanh loan đao, xem xét chỗ mẻ nhỏ do bị Ma Nữ Nhận kích chúng.

Ta cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, nguyên lai ta đã định một dùng một chiêu cắt đoạn thanh loan đao, xác lập uy thế, không ngờ lại chỉ có thể chém mẻ một miếng nhỏ, từ đó đủ biết đao của cô ta so với kiếm của Đế quốc tinh xảo và chất lượng hơn nhiều.

Bốn phía các chiến sĩ bỗng nhiên im bật, nhất thời không khí trở nên cực kỳ trầm trọng.

Nữ chiến sĩ quay người lại, trong mắt lộ rõ vẻ kinh dị đến cực độ, trợn đôi mắt đẹp, nhìn ta tra Ma Nữ Nhận vào vỏ, hậm hực hỏi: “Đó là thanh kiếm gì?”

Ta mặc dù biết rõ cô ta đang ẩn chứa trình độ kiếm thuật của ta, và cũng để xác định xem ta có năng lực để chiến thắng bọn sa đạo không. Dù vậy, ta trong lòng vẫn không vui nên lạnh lùng đáp: “Ta dùng đã kiếm của mình để hồi đáp nghi vấn của cô, bây giờ mong cô có thể đưa ta tới bãi kiến Lạp Tát đại công, để ta đích thân giao cho ông ta số Trân Ô Thạch quý hiếm này, và ta cũng hoàn thành sự ủy thác của Niên gia, sau đó cô và ta sẽ không còn liên quan gì nữa.” Không hiểu vì sao ta nói một hơi dài như vậy bằng tiếng Tịnh thổ mà không chút va vấp, tựa như nước chảy mây trôi, rõ ràng rành mạch từ đầu đến cuối.

Thải Nhu đứng bên cạnh, khẽ kêu lên một tiếng nhỏ tán thưởng.

Nữ chiến sĩ đầu tiên trừng mắt nhìn, sau đó thì thần sắc trở nên u ám, cặp mắt xuống khẽ nói: Trên đời này đâu còn người nào có thể dẫn người tới gặp Lạp Tát đại công nữa, bởi vì người đã về thượng giới, nơi yên nghỉ của những vì sao.”

Ta giật mình kinh hãi: “Ông ta chết rồi sao?”

Nữ chiến sĩ trong mắt ngân ngấn ánh lệ, nhưng vẫn kiên cường nén lại không để những giọt nước mắt trào ra, cố bình tĩnh kể lại: “Bấy ngày trước, Lạp Tát đại công đã nghênh chiến cùng một trong thất đại thần tướng của Hắc Xoa Quỷ, Tịch Chúc Đồng, cách Thất Tinh Ki một trăm hai mươi dặm, ngài đã quang vinh tử chiến. Bọn ta đến di thể tôn quý của ngài cũng không

dành lại được. Hiện tại, tất cả mọi người đều đã lùi vào trong thành, vòng phòng thủ cuối cùng của bọn ta.

Ta và Thái Nhu khẽ đưa mắt nhìn nhau.

Vẫn biết Tịnh Thổ đang ở trong vòng chiến hoả liên miên, nhưng không ngờ nó đã lan tới vùng biên giới xa xôi này. Lạp Tát đại công thì tử trận, lực lượng tác chiến chủ lực của vùng này cũng coi như đã bị tiêu huỷ, lực lượng tàn dư liệu có còn khả năng chiến đấu để đối đầu với đại quân của Hắc Xoa đông đảo hung bạo và thiện chiến được chăng?

Ta trầm giọng nói: “Hiện thời ai thừa kế chức vị của Lạp Tát đại công?”

Nữ chiến sĩ đáp: “Là con gái độc nhất của Lạp Tát đại công, nữ công tước Ny Nhã.”

Ta hỏi: “Hiện giờ cô ta ở đâu?”

Nữ chiến sĩ bình tĩnh nói: “Đang ở trước mặt người.”.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24

Kỳ Khai Đắc Thắng

Chính Ngọ ngày thứ hai, “Bộ Hỏa Thành” ở thượng du “Thiên La hà” đã thấp thoáng trong tầm mắt.

Thành này được xây dựng trên một bình nguyên, không có địa thế hiểm trở để phòng thủ, rõ ràng không nghĩ sẽ có ngày đại họa lâm đầu.

Mấy ngày qua, ta và Thái Nhu cưỡi cùng một ngựa, các Thái Dương Chiến Sĩ cưỡi chiến mã theo sát bên cạnh, Đại Hắc uy vũ chạy trước đầu Phi Tuyết, ngay giữa đội ngũ Thái Dương Chiến Sĩ, từ từ nhắm hướng Bộ Hỏa thành tiến tới, thật ra trên ường đi chen đầy người dân tị nạn, nên mã đội khó mà tiến nhanh được.

Thái Nhu trong mắt hiện lên vẻ xót xa, nhìn từng đám từng đám gia đình đang chen chúc trên xe la, vẻ mặt họ đều bao trùm nỗi sợ hãi khi đại nạn lâm đầu, nàng nhẹ nhàng nói: ” Không biết trong đó có người của thôn trang đó không?” “Thôn trang đó” chính là chỉ đám khói dày đặc bọn ta nhìn thấy khi ở dãy Bộ Hỏa sơn, lúc đến nơi thì thấy thôn trang đã hoá thành một đồng tro tàn. Ta nhìn hàng ngàn nan dân chen lấn trên đường, tiếng trẻ con và phụ nữ la khóc vang lên khắp nơi, đột nhiên, ta bỗng nhận ra vận mệnh của mình đã gắn chặt với vận mệnh của họ.

Ny Nhã nữ công tước mới kế vị thụt lại phía sau đại đội, chỉ huy người của mình duy trì giao thông trên đường, ta và Thái Nhu dưới dự hộ tống của mười chiến sĩ mà cô ta sai đến, tiến vào thành trước.

Lúc này mọi người đều chìm trong không khí bi phần thê lương, kìm nén không bùng phát, không ai có hứng thú nói một lời nào.

Càng đến gần cửa thành, mọi người càng chen lấn xô đẩy, khi cách cửa thành chừng trăm bộ ta dừng lại chờ đợi, nhìn lên đầu thành cao chừng ba mươi xích, cờ xí nghiêng ngả, các chiến sĩ thủ thành bơ phờ rời rạc, lòng ta chột chùng xuống, chiến binh không có chút đấu chí thế này, làm sao có thể chống lại đại quân Hắc Xoa vốn dĩ hùng mạnh hơn họ rất nhiều chứ.

Tiếng vó ngựa từ hướng cửa thành truyền tới.

Tiếng la hét, quát tháo vang lên.

Ta ngạc nhiên nhìn về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy hơn mười kỵ sĩ từ trong thành phóng ra, bất chấp đám đông cứ mở đường thẳng tiến, tạo thành một trận hỗn loạn nho nhỏ.

Dẫn đầu là một thanh niên cưỡi ngựa thân hình khôi ngô, dáng điệu tuấn vĩ, không thèm để mắt tới đám người đang chen lấn, hét lớn: “Tránh ra! Tránh ra!” Ta và Thái Nhu đưa mắt nhìn nhau, biết trong lòng đối phương đã phát sinh phản cảm với thanh niên kỵ sĩ.

Chỉ lát sau, thanh niên cưỡi ngựa mang theo hơn mười thủ hạ cùng mã đội của bọn ta đối mặt nhau.

Chiến sĩ mã đội của ta lập tức cung kính hướng về hãn thủ tay trước ngực thi lễ.

Thanh niên kỵ sĩ niên kỉ hình như nhỏ hơn ta chút ít, nóng nảy nói: “Nữ công tước trở về, sao không báo trước ta một tiếng!”

Chiến sĩ có thân phận cao nhất trong mã đội liền đáp: “Nữ công tước xuất lĩnh chúng tôi thông báo cho người các thôn làng rút vào trong thành, lúc này mới về đến, thưa Hồng Tình quý sĩ.”

Hồng Tình quý sĩ sắc mặt không đổi, lúc này mới lưu ý những người khác, ánh mắt hãn đầu tiên lướt qua thân hình ta, rồi di chuyển qua Thái Nhu, lập tức sáng lên, hiện rõ thần sắc kinh ngạc chấn động, ta bất giác than thầm trong lòng, Thái Nhu xinh đẹp mỹ lệ, trong tình huống này không khéo lại rước đến những phiền não không nghĩ tới.

Ánh mắt hãn miễn cưỡng từ Thái Nhu quay lại trên người ta, thần sắc trở nên lạnh lùng, xen lẫn nghi hoặc, thậm chí còn có một chút đố kỵ, quát hỏi: “Người này là ai?”

Người đứng đầu mã đội của chúng ta trả lời: “Hồng Tình Quý Sĩ, người này là khách nhân của nữ công tước, mang theo tin tức từ phương xa đến đây.” Hồng Tình không nhịn được liếc nhìn Thái Nhu một cái, rồi quay sang ta hỏi chẳng chút khách khí: “Hãy báo xem người từ đâu tới, có thân phận gì và mang theo những thứ gì?”

Ta biết hẳn chỉ muốn biết mối quan hệ giữa ta và Thái Nhu, sắp xếp lại vốn Tịnh Thổ ngữ ít ỏi trong đầu rồi nói: “Địa phương đó có nói thì người cũng chẳng biết, người phía sau đã chen lấn tới, không thể không đi rồi.”

Hồng Tình loé lên sắc giận, chuẩn bị phát tác, bỗng từ phía sau truyền tới tiếng tù và, lúc ngắn lúc dài, hình như để truyền đạt tin tức gì đó.

Hồng Tình hăm hăm trừng ta một cái, tránh sang một bên.

Bọn ta tiến lên chiếu trúc phía trước, phía sau kéo dài vô tận, có đến hàng vạn nan dân Tịnh Thổ đã rời bỏ quê hương thân yêu mà chẳng biết còn có ngày trở lại hay không.

Âm thanh Thái Nhu tắm gội từ trong phòng tắm vọng ra, lắng nghe tiếng nước chảy này ta lại nhớ những ngày kinh hoàng ở ngoài đại mạc, nghĩ đến sau này lại phải xuyên qua lại nơi địa ngục trần gian đó, trong lòng ta không khỏi ớn lạnh.

Ở trong phòng quý khách tại Công Tước phủ này, vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng người cùng xe ngựa di chuyển ở ngoài cung, những làn sóng người tị nạn liên tục kéo đến không có đến nửa khắc dừng lại, khiến người ta lo sợ Bộ Hoả thành này không thể chứa quá nhiều người như vậy.

Đại Hắc đã phóng lên giường, ngủ say như chết, mũi thở phập phồng. Trời nhanh chóng sập tối, hành lang phía ngoài đã sớm thắp một ngọn đèn nhỏ, dưới sắc trời đen kịt chỉ thấy lờ mờ.

Phi Tuyết nghỉ ngơi trên thảm cỏ hoa viên bên cạnh hành lang, mặc dù bề ngoài Ny Nhã có vẻ lạnh lùng sương tuyết, nhưng nhìn chung đối đãi với ta cũng không tệ lắm.

Ta bước ra ngoài cửa, Phi Tuyết nhồm người lên, đưa đầu sát vào má ta, một tay ta ôm đầu nó, vỗ vỗ vào gò má hóp gầy của nó, mỉm cười nói: “Lão bằng hữu, sẽ nhanh thôi, rồi ta sẽ trên lưng người xông pha giết địch, chiến thắng trên sa trường.” Lúc này đương nhiên là ta nghĩ đến bọn Hắc Xoa

nhân. Tiếng bước chân ồn ào từ phía đầu hành lang vọng lại, dẫn đầu là nữ công tước Ny Nhã lãnh ngạo sương tuyết, cô ta bước đi rất nhanh, bên cạnh Hồng Tình Quý Sĩ bước gấp theo, vừa đi vừa tranh luận, theo sau là bảy, tám vị tướng quân toàn thân mặc giáp.

Bọn họ nhanh chóng đến gần, Ny Nhã trông thấy ta liền dừng lại, lúc này ta đã cạo râu đường hoàng, người ngòm tắm rửa sạch sẽ thơm ngát, trong mắt liền thoáng lên thần sắc kinh dị.

Cô ta vừa nói xong, Hồng Tình quý sĩ ở phía sau trừng mắt nhìn ta một cái, chặn lấy thân hình yêu kiều của Ny Nhã nữ công tước, thở hỗn hển nói: “Đây là quy củ của Thiên Miếu định ra, chỉ có quý tộc và võ sĩ thì mới có thể tiến nhập tước phủ...”.

Gương mặt Ny Nhã như lạnh lại nói: “ Không phải nói nhiều, ta quyết định sẽ khai mở tước phủ để nan dân trú ẩn, nhường cho bọn họ ngủ trên giường của ta, đây là mệnh lệnh, nếu ai còn tranh cãi ta sẽ dùng quân pháp xử lý không tha.”

Hồng Tình Quý Sĩ ngây ngốc một lúc, im lặng quay bước, giận dữ bỏ đi, hai người cũng bỏ đi theo hẵn ta, rõ ràng là những người thân cận của hẵn, Ny Nhã quay lại phía ta, nhãn quang đã dịu hơn lúc nãy nhưng thanh âm vẫn lạnh như băng nói: “Đa tạ người rất nhiều vì đã mang đám Trân Ô Thạch về cho bọn ta, đó là thứ hàng rất tốt, có thể đủ để làm một thanh Trân Ô Dao.” Ta đối với cô ta đã tăng thêm nhiều hảo cảm, hiếu kì hỏi: “Thì ra cô cũng là một cao thủ rèn kiếm, vậy mà ta nghĩ chỉ có đàn ông mới phù hợp với công việc nặng nhọc đấy chứ.”

Ny Nhã mỉm cười.

Trước mắt ta chợt sáng lên, nguyên lai nụ cười của cô ta thật mê người, đáng ra cô ta nên cười nhiều một chút để khỏi phụ lòng trời cao đã ban tặng một món quà như vậy.

Phía sau một viên tướng vội nhắc nhở cô ta: “Công tước, bọn thuộc hạ đang chờ người ở đại sảnh.”

Vị tướng quân này là người lớn tuổi nhất trong đám người, chỉ sợ đã quá sáu mươi tuổi, xem ra là thuộc hàng thúc bá của Ny Nhã, râu quai nón phủ

má, không giận mà uy, rõ ràng là trưởng lão đức cao vọng trọng của Bộ Hỏa thành.

Ny Nhã liền khôi phục vẻ lạnh lùng, gật đầu nói: “Ta biết rồi, Hầu Thân đại tướng.” Rồi quay bước muốn đi.

Ta vội vàng nói: “Nữ công tước!”

Ny Nhã nhướng hàng lông mày thanh tú, có chút bức bối hỏi: “ Còn chuyện gì nữa?”

Ta nói: “Ta có thể tham gia ít sức lực để bảo vệ thành này không?”

Ny Nhã nói: “ Thủ thành kháng địch đã có chiến thuật cụ thể riêng, sợ rằng rất khó với người ngoài, người lại có việc khẩn cấp bên người, sáng sớm ngày mai, ta sẽ sắp xếp người quay lại sa mạc, rời khỏi nơi này! Chúng ta đi!” Nói xong quay người bỏ đi, bọn tướng lĩnh lục tục theo sau, người nào người nấy đôi vai nặng trĩu, thần sắc trầm trọng, không ai có hứng thú nhìn ta một cái. Ta từ trong giấc mộng tỉnh lại, Thái Nhu đã sớm kinh hoàng bật dậy, trên tấm thảm giường bên cạnh Đại Hắc cũng đã ngẩng đầu dậy, một âm thanh kinh hoàng chấn động vang lên ở bên ngoài tước phủ.

Thái Nhu nhìn ta.

Ta ngây người nói: “Bọn Hắc Xoa nhân đến đây!” Liền nhảy khỏi giường, quay lại Thái Nhu nói: “Lại đây! Giúp ta thay khôi giáp võ phục!”

Thái Nhu ngạc nhiên, hỏi lại: “Đại Kiếm Sư, ngài...”

Ta mỉm cười nói: “Ta phải dạy bọn người làm ta mất giấc ngủ của một bài học.”

Ta cười Phi Tuyết, từ cửa hoa viên không một người canh giữ ở sau tước phủ ruổi ra đại nhai, trong hoa viên đầy những doanh trướng của nan dân, trong lúc ta phải chen chúc, thì đám người Tịnh Thổ hướng về ta hoan hô, rõ ràng biết ta vì quê hương họ mà tận lực.

Lúc này, ánh mắt Thái Nhu ôm Đại Hắc tổng biệt ta chột hiện rõ trong đầu. Trên đại nhai lở nhố những đầu người, một đội vốn là tráng đinh thường dân chở đầy các loại vật tư, từ vũ khí thủ thành, đá tảng đến các đội xe la chở đầy lương thực, nước uống, nhắm hướng tường thành đi tới.

Ta cố gắng giữ một khoảng cách với họ, từ từ tiến tới.

Tới một ngã tư đại đội liền dừng lại, mọi người trên đường nhanh chóng tránh ra, một cỗ xe ngựa hoa lệ với hơn mười kỵ sĩ hộ tống, từ đường ngang đi ra, rồi quay lại thẳng hướng bọn ta đi tới.

Ta nhìn bức màn che cửa sổ rủ xuống, biết rằng phải là một nhân vật trọng yếu nào đó ngồi trong xe, màn che đột nhiên mở ra, một ánh mắt trong sáng sắc bén chiếu lên người ta.

Xa mã chợt dừng lại.

Viên hộ vệ phía trước tiến lên chừng mười bộ, hoảng hốt kìm ngựa quay lại. Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, đây là ai? Tại sao lại dừng vì ta?

Cửa xe mở ra.

Một vị lão nhân cao gầy toàn thân vận bạch bào bước xuống, sắc mặt lão gầy xanh uy nghiêm, đôi mắt lấp lánh trí tuệ, trên đầu đội một cái mũ kì quái, mọi người bốn phía nhanh chóng hướng về lão thi lễ.

“Linh Trí tế ti” tiếng hoan hô vui mừng dậy lên.

Lão nhân được xưng là “Linh Trí tế ti” đi thẳng đến trước ngựa của ta, ánh mắt nhìn ta thoáng qua một nét kinh dị và thâm thúy, gật đầu nói: “Thanh niên nhân, ngươi là người đã mang trân ô thạch bên kia bờ đại sa hải về cho bọn ta, đúng không?”

Ta gật đầu, nhớ lại Niên Gia đã từng nhắc tới tám vị tế ti hợp thành tế ti hội vốn có tiếng nói tối cao ở vùng Tịnh Thổ này, chỉ là không biết vị Linh Trí tế ti này có là một trong số đó hay không?

Linh Trí hỏi: “Bây giờ ngươi đang định đi đâu?”

Ta trả lời: “Ta muốn vì Bộ Hỏa thành mà góp một chút sức mọn.” Linh Trí lại nhìn ta một cách sâu xa nói: “Ngươi hoàn toàn có thể giúp chúng ta, tuyệt không phải chỉ là “một chút sức mọn”, thanh niên nhân, hoan nghênh ngươi gia nhập bọn ta, hãy theo ta!”

Trong lòng ta bỗng rộn lên, chẳng lẽ lão đã nhìn thấu ta là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ mà lão hằng mong đợi.

Khi ta và Linh Trí đến tòa thành chính của tường thành, nữ công tước Ny Nhã cùng hơn mười vị tướng quân thần sắc ngưng trọng đang nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy trên bình nguyên bên ngoài, từng lớp lớp đốm lửa di động, vô cùng vô tận như sao trên trời, thật khiến người xem lạnh người.

Thủ vệ kêu lên: “Linh Trí tể ti đến!”

Ny Nhã và chúng tướng quay đầu lại, thấy ta đứng bên cạnh Linh Trí hết thấy đều sững sốt kinh ngạc.

Trong mắt Hồng Tình quý sĩ loé lên vẻ ganh tị, chỉ lấy ngoại hình mà luận thì ta đã hơn hẳn rồi.

Các tướng lĩnh nhanh chóng thi lễ, Ny Nhã bước lên trước hai bước, tới gần Linh Trí khom người thi lễ nói: “Tể ti, con gái của Lạp Tát xin chúc phúc người!” Linh Trí mỉm cười từ hoà, đưa tay đặt lên đầu Ny Nhã nói: “Con gái của Lạp Tát, ta cũng chúc phúc cháu.” Rồi rút tay lại, nói: “Ny Nhã nữ công tước, con làm rất tốt, còn tốt hơn so với nhiều nam tử hán, Lạp Tát nhất định sẽ cảm thấy vô cùng an ủi.”

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống trận ngoài thành vang lên, mọi người lại tập trung chú ý tình hình ở đó.

Vị lão giả Hầu Thân đại tướng giận dữ nói: “Tịch Chúc Đồng lại công thành liên trong đêm, quyết không cho chúng ta một phút nghỉ ngơi.”

Những người khác im lặng không nói một lời.

Ta bước đến bên tường thành, điềm điềm nhìn ra bên ngoài, trong lòng tĩnh lặng, cẩn thận quan sát tình hình quân địch.

Chiến tranh đối với những người sinh ra trong loạn lạc như ta mà nói thì nó tự nhiên như là hô hấp vậy.

Ta cảm nhận ánh mắt của Ny Nhã đang chiếu trên đôi vai hùng vĩ của ta. Linh Trí đến bên cạnh ta, bình tĩnh hỏi: “Tai họa trước mắt, bọn ta c còn cách nào hoá giải không?”

Ta biết với tầm nhìn trí tuệ của lão, đã nhìn thấu “thân phận” thực sự của ta, khiến ta không thể nào chối cãi thân phận đó, nhất thời im lặng không biết nói điều gì.

Ny Nhã đến bên cạnh ta, trong mắt hiện lên thần sắc khó hiểu, rõ ràng không hiểu tại sao Linh Trí lại xem trọng ta đến thế, mọi người còn lại chắc hẳn cũng đều nghi hoặc như vậy.

Đại quân Hắc Xoa Quý từ từ dừng lại cách thành chừng ba dặm, cờ xí phấp phới, quân tình hùng hực khí thế.

Hai bên tả hữu là đội kỵ binh, nếu kẻ nào có ý nghĩ ngông cuồng tấn công trung quân tất sẽ bị khoái mã ở hai cánh tấn công mặt bên, cắt đứt viện binh ở phía sau.

Trung quân vang lên tiếng tù và.

Một nhánh bộ binh nhanh chóng vượt ra, nhắm thẳng đến khu vực chính giữa đại quân Hắc Xoa nhân và tường thành thì dừng lại, bố trí trận thuận.

Quân địch lại di chuyển.

Một mã đội chừng trăm người từ trận địch phóng ra, đến giữa đại quân và bộ binh trận thì dừng lại.

Cờ xí của mã đội này so với các đội khác cao hơn lớn hơn, trong gió đêm tung bay phần phật như diều võ dương uy.

Bên cạnh ta, hơi thở Ny Nhã trở nên nặng nề, trong mắt bùng cháy ngọn lửa cừu hận, ta biết rằng Tịch Chúc Đồng đã đến.

Hồng Tình giận dữ quát lớn: “Tịch Chúc Đồng lại hướng bọn ta mà biểu lộ sự miệt thị, thật không để bọn ta vào trong mắt.”

Ta vội nén nổi vui mừng trong lòng xuống, muốn ta thống lĩnh trận này, bất kể binh lực, sĩ khí cùng chiến thuật đối phương hơn gấp nhiều lần quân Tịnh Thổ vừa thua trận vốn chỉ thừa thãi vũ khí, thì chỉ có kẻ ngu ngốc mới nghe thôi, nhưng ta lại có thể lợi dụng tính ngông cuồng khinh địch của đối phương, với kiếm thuật của ta, tốc độ của Phi Tuyết, sự sắc bén của Ma Nữ Nhận...

Một tràng trống trận vang lên.

Một chiến sĩ từ trong mã đội của Tịch Chúc Đồng tiến ra, thẳng hướng Bộ Hòa thành đi tới, tới cách chừng một tầm tên, cất cao cánh tay cầm binh khí giống như trọng mâu kêu la rầm rĩ, rồi quay đầu lại, ghìm ngựa phía trước bộ binh trận, múa chân múa tay, rõ ràng là muốn khiêu chiến. Ta quay lại nhìn chúng tướng, chỉ thấy sắc mặt mọi người xám như tro, hoàn toàn không có dũng khí ứng chiến.

Đến lúc này, ta mới hiểu được tại sao lại gọi bọn chúng là Hắc Xoa quỷ. Kẻ khiêu chiến lúc này cao lớn uy vũ, nước da đen, trên mặt kẻ những vạch màu sáng, trên đầu đội một cái mũ trụ có hai sừng nhọn, trông giống như quỷ vật từ địa ngục đến.

Trên tường thành yên lặng như tờ, không khí trầm trọng như tang tóc bao phủ.

Ny Nhã cũng quên không hỏi tại sao ta lại đến đây.

Ta đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài.

Mọi người kinh ngạc nhảy dựng lên, tập trung nhìn về phía ta.

Tiếng cười của ta đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói: “Thật là trời giúp chúng ta, Ny Nhã nữ công tước, xin người để ta một người một ngựa xuất thành ứng chiến, nếu không lấy được đầu Tịch Chúc Đồng mang về, ta nguyện chịu xử trí theo quân pháp.”

Trong mắt mọi người hiện lên thần sắc không thể tin nổi, nhìn ta như kẻ mất trí.

Ny Nhã nhíu hàng lông mày thanh tú nói: “Không! Ta không thể để người đi vào chỗ chết được.” Thần thái cô ta nhíu mày thật quyến rũ phi thường. Hầu Thân đại tướng nói: “Thanh niên nhân, cái dũng của kẻ thất phu không có tác dụng gì đâu.”

Dưới thành tiếng vó ngựa lại vang lên, chiến binh Hắc Xoa khi nãy lại quay lại khiêu chiến.

Thanh âm của Linh Trí vang lên: “Con gái của Lạp Tát, các chiến sĩ Bộ Hỏa thành, cứ để anh ta đi đi, vũ trụ này không có lực lượng nào có thể cản trở đại thắng của bọn ta.”

Ta và ông ta nhìn nhau một cái sâu sắc, quay người bước xuống thềm thành, đi được vài bước, Ny Nhã nói theo: “Chờ một chút!”

Ta liền dừng lại.

Ny Nhã vội chạy đến sát mặt ta nhẹ nhàng nói: “Xin hãy nhận lời chúc phúc của ta, Đại Kiếm Sư!”

Một cửa nhỏ bên cạnh cửa thành mở ra, ta thúc Phi Tuyết, nhanh chóng lao ra.

Trận địch lập tức vang lên trận cười rung trời, cực kỳ phấn khích, ngược lại trên Bộ Hỏa thành tướng lĩnh chiến sĩ đều yên lặng vô thanh, rõ ràng trong lòng đã mất cả hứng thú cổ vũ.

Chỉ cần nghĩ đến phải đối địch với Hắc Xoa nhân thôi, bọn họ trong lòng đã lạnh run.

Tên Hắc Xoa quý khiêu chiến cười sắc lạnh, cầm trọng mâu thúc ngựa xông tới.

Ta nhìn hắc ta vọt tới, đại bốn mâu trong bọc bên phải dưới bụng ngựa đã cầm tay, Phi Tuyết vẫn tiến về phía trước với tốc độ trung bình, bởi vì ta không muốn địch nhân biết tốc độ thực sự của nó.

Ma Nữ Nhận vẫn ở sau lưng, đó là vũ khí bí mật của ta. Bên trận địch tiếng reo hò càng lúc càng lớn.

Ta nhìn thấy mã đội của Tịch Chúc Đồng đang từ từ tiến lên phía trước, hiển nhiên muốn nhìn thấy ta bị sát hại như thế nào, trong lòng chột động, quyết định sách lược, hai ngựa nhanh chóng đến sát.

Ta có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình hung hăng, cái trừng mi trợn mắt của Hắc Xoa dừng sĩ, trên thành, ngoài thành hỏa quang sáng rực, trời đất nhuộm một màu huyết hồng.

Trường mâu như tia chớp vọt từ dưới lên nhắm thẳng yết hầu của ta, vô luận tốc độ hoặc góc độ đều phối hợp với tư thế cười ngựa của hắc liên lạc như áo trời, bất quá hắc toan tính xuất thủ trên lưng ngựa, so với kỹ thuật của ta mà nói hắc đã tính sai một đoạn.

Ta lập tức nghiêng mình, đại bốn mâu một mang một kéo, một kích như lôi đình vạn quân lạc vào khoảng không.

Hai ngựa lướt sát vào nhau.

Phi Tuyết tung hai vó sau, đá vào bụng ngựa đối phương.

Chiến mã của hắc kêu lên một tiếng thảm khốc, ngã nhào xuống đất, hất văng kỵ sĩ rơi xuống đất.

Quân dân thủ thành trên Bộ Hỏa thành vô cùng kinh ngạc, một tràng hoan hô reo hò chấn thiên động địa vang lên, như cuốn phăng tất cả những đè nén tủ nhục đã trải qua.

Ta cười dài một tràng, ghìm ngựa quay lại.

Lúc này, Hắc Xoa dừng sĩ cầm mâu trên mặt đất đã bật dậy.

Trong trận địa địch lại vang lên tiếng reo hò kinh thiên động địa trợ uy. Ta lại cười dài, lẳng không rời khỏi lưng ngựa, đáp xuống mặt đất, trên Bộ Hỏa thành chột trầm hắc xuống, rõ ràng không hiểu tại sao ta lại rời bỏ ưu thế trên lưng ngựa.

Lúc này đội ngũ của Tịch Chúc Đồng đã vượt qua bộ binh trận, đến trước mặt bọn ta.

Hắc Xoa dùng sĩ nộ hét lên một tiếng dữ dội, cầm thẳng mâu xông đến. Ta hừ lạnh một tiếng, đại bốn mâu vọt lên phía trước, điểm thẳng mũi mâu đối phương.

“Đang...”.

Tên Hắc Xoa quý này lực tay cực tốt, lập tức chĩa mâu lên trên, biến chiêu công tới, nhưng ta lại không có hứng thú đùa giỡn với hắn, hắn có thể đứng vững đến lúc này, bởi vì ta muốn dẫn dụ Tịch Chúc Đồng đến gần thôi. Cước bộ nhanh dần.

Chỉ trong chớp mắt Hắc Xoa quý đã lâm vào tử cảnh, cán mâu đập vào cánh tay cầm trọng mâu của hắn, đồng thời tung một cước nhắm thẳng thân mình hắn.

Hắc Xoa quý hự lên một tiếng đau đớn, trọng mâu rời tay, người văng ra phía sau, cùng lúc ta đại bốn mâu của ta xoay lại, nhẹ nhàng phóng tới cắt đứt yết hầu đối phương.

Bộ Hỏa thành dậy lên tiếng hô vang trời. Một tiếng hú dài.

Phi Tuyết nhanh chóng đến bên, ta vọt lên lưng ngựa, hai đùi kẹp chặt, Phi Tuyết như một đám mây trắng lao vào giữa trận của Tịch Chúc Đồng. Phía sau có thể nghe tiếng la hét kiệt lực của quân dân Tịnh Thổ. Ta có thể nhìn thấy tâm tình của bọn họ.

Thành công hay thất bại, chính là giây phút này. Chỉ trong nháy mắt ta chỉ cách mã đội của Tịch Chúc Đồng khoảng chừng hơn bốn mươi bộ, lúc này trong mã trận của Tịch Chúc Đồng chỉ có bảy, tám kỵ sĩ kịp vượt lên nghênh đón, có thể thấy tốc độ của Phi Tuyết đã hoàn toàn vượt xa ý nghĩ của bọn chúng.

Trong mã đội lại tách ra hơn mười kỵ sĩ, từ từ di chuyển về phía sau, ta có thể chắc chắn Tịch Chúc Đồng đang ở trong đám đó.

Tiếng vó ngựa sầm sập trước mặt, bảy, tám Hắc Xoa kỵ sĩ vung lên đủ các loại vũ khí hình thù quái dị, như lang như hổ phốc tới.

Người của hai bên la hét điên cuồng.

Ta biết mình đang đánh động bầu nhiệt huyết của những người trên Bộ Hỏa Thành, giả như ta bất hạnh tử chiến, bọn họ có thể từ trên người ta mà học được thế nào là “Không sợ”.

Hào khí ngùn ngụt, ta hét dài một tiếng, hai đùi lại kẹp chặt, Phi Tuyết nhanh như thiểm điện lại vọt lên như kì tích.

Ta nghe tiếng la hò vang tràn trong gió.

Kéo giật đầu ngựa.

Phi Tuyết hí dài phóng lên giữa không trung, rơi xuống giữa đám Hắc Xoa chiến sĩ.

Ma Nữ Nhận thoát khỏi vỏ trên lưng.

Hắc Xoa võ sĩ hai bên kinh hoàng chĩa vũ khí ra phía trước, không chậm trễ tận lực lùi lại.

Ma Nữ Nhận lẹ làng lóe lên lóe xuống, hai người trước mặt đồng thời trúng kiếm, mũ bảo hộ mặt lập tức bị chém thành hai mảnh sắc ngọt.

Khi thi thể bọn họ ngã xuống đất, Phi Tuyết đã lại tiến thêm hơn trăm bước, xông thẳng vào mã đội của Tịch Chúc Đồng.

Tịch Chúc Đồng với hơn mười kỵ sĩ bảo hộ, nhanh chóng thối hậu.

Tiếng cước bộ vang lên dầm dập.

Lúc này đội bộ binh gần ngàn người đang hấp tấp lăm lăm đao, thuận chạy lên tiếp ứng tiểu đội nhân mã của Tịch Chúc Đồng.

Bọn họ chỉ cách nhau chừng trăm bộ, hai bên đều nhất tề tiếp cận, nhiều nhất chỉ một hồi chuông vang lên thì gặp nhau.

Bởi vậy thời gian dành cho ta chỉ là một tiếng chuông vang.

Nhất định không được bỏ lỡ.

Hàn quang của Ma Nữ Nhận lấp loé, hơn mười cổ vũ khí hạng nặng đều bị chém đoạn.

Hàng loạt tiếng la hét kinh hoàng vang lên.

Hàn quang Ma Nữ Nhận lại dày đặc, huyết tiễn phụt ra, khô giáp bị phá tan tành, ta và Phi Tuyết giống như một cây kim nhọn xuyên thủng tờ giấy mỏng, không mất một phút chậm trễ, vọt ra khỏi mã đội.

Để lại sau lưng một con đường máu với hơn mười người nằm la liệt. Phi Tuyết hí lên một tiếng dài, tiếp tục tăng tốc, nhắm hướng Tịch Chúc Đồng

đang ở phía sau đại kỳ đuổi theo.

Đại kì đã không còn ngang nhiên cất cao về phía trước mà lại xiêu xiêu vẹo vẹo không vững.

Phía sau, người trên Bộ Hoả thành hò reo kiệt lực, âm thanh tràn tới như thủy triều ồ ạt xô vào bờ.

Trong đám hơn mười kì sĩ lại có năm, sáu người tách ra hướng về ta công tới. Ta đã nhìn thấy Tịch Chúc Đồng.

Hình dạng hãn cũng tương tự mọi người chỉ bất đồng về trang sức, đặc biệt là hai cái sừng nhọn của mũ trụ, đa số hai sừng nhọn này màu đen, cũng có một số màu lục, chỉ có mũ của hãn mới có màu hồng, điều này khiến ta hiểu ra sự phân biệt màu sắc trên sừng nhọn chính là thể hiện thân phận khác nhau của bọn chúng.

Tịch Chúc Đồng thân hình cao gầy cứng rắn, khuôn mặt ẩn trong khôi giáp, dưới hoả quang sáng rực loé lên, thật khiến người ta kinh sợ.

“Đình đình đang đang”.

Ma Nữ Nhận vẽ nên một đường cong tinh diệu tuyệt luân trên không trung, kinh khí cuộn cuộn rít lên kinh nhân, giống như đi vào chỗ không người, quân địch lẫn vũ khí phút chốc bị chém đoạn, Ma Nữ Nhận chém vào khôi giáp địch nhân giống như thái rau, chặt gỗ mục, tất cả bọn Hắc Xoa quỷ cản đường đều bị chém ngã nhào.

Tiếng la hét phía sau đã vang lên đến cực điểm.

Ta lại xuyên qua đám địch nhân cản đường, bọn Tịch Chúc Đồng chỉ còn sáu người ngựa, đám người đằng sau đã bị bỏ xa.

Đám bộ binh reo hò quát tháo, điên cuồng vọt lên phía trước bảo vệ thống lĩnh của mình.

Tiếng vó ngựa hai bên vang lên dồn dập.

Kỵ binh địch ở hai cánh đã phóng tới hộ giá.

Ta cười dài một tiếng, Phi Tuyết thành một đoá bạch vân bay lên, lẳng không phóng đến Tịch Chúc Đồng.

Đại kì của Tịch Chúc Đồng rơi xuống.

Nhận ảnh liên tiếp loé lên, hai viên tướng bên cạnh Tịch Chúc Đồng ngã ngựa rơi xuống ngựa.

Tịch Chúc Đồng vội quát lên một tràng, đáng tiếc ta không biết một tiếng Dạ Xoa nào, không biết hắc kô la âm ỉ chuyện gì.

“Đang!”

Đại phủ của Tịch Chúc Đồng bổ ra, xảo diệu ngăn cản một kiếm tất sát của ta lại không cho ta chặt vào cự phủ của hắn.

Ba kỵ sĩ còn lại liều chết tấn công.

Ma Nữ Nhận quay trở lại trên vai.

Hai tay lập hạ xuống bụng ngựa, hai ngọn đại bốn mâu bắn ra như thần ưng triển sí, một trăm một phiêu, đâm thẳng phá vỡ chiêu thức của đối phương, đâm thủng hộ tâm giáp của bọn chúng, hai người hét lên ngã nhào xuống ngựa.

Tịch Chúc Đồng biết thối lui không phải là biện pháp, bởi vì không có con ngựa nào có thể nhanh qua Phi Tuyết, liền quát to một tiếng, múa thành phủ ảnh đầy trời, hướng về phía ta đánh tới.

Một mâu của ta xuyên qua dưới sườn, đâm chéo về phía sau, một mâu quét tới phía trước.

“A!” “Đương!”

Thị vệ còn lại của Tịch Chúc Đồng ở phía sau trúng mâu rơi xuống ngựa, mâu còn lại quét trúng đại phủ của Tịch Chúc Đồng.

Lưỡi phủ chỉ lệch chút ít rồi lại tiếp tục bổ tới.

Tên Tịch Chúc Đồng này thực sự không phải tầm thường.

Ta thầm khen một tiếng, cán mâu lập tức đập ngược lại, điểm lên mũi phủ, cùng lúc thu hồi tả mâu bên hông bắn thẳng tới yết hầu đối phương.

Tịch Chúc Đồng kinh hoàng ngửa người ra sau, đại bốn mâu ở tay trái ta lướt sát cách mặt hắn chừng một thốn, chỉ sai lệch một chút là có thể lấy mạng hắn.

P phía sau hắn đám bộ binh đã kịp truy đến chỉ cách chừng mười bộ, thậm chí ta còn nghe được tiếng thở “hộc hộc” như dã thú của bọn chúng.

Ta vận lực ném hai đại bốn mâu lên cao, một tay tìm Ma Nữ Nhận.

Phi Tuyết lướt nhanh đến bên hông ngựa của Tịch Chúc Đồng, lúc này hắn vừa mới ổn định chỗ ngồi trên lưng ngựa, nhận quang loé lên, ta vọt lên bám sát Tịch Chúc Đồng, Ma Nữ Nhận kêu “xoạt” một tiếng ngọt xót

rồi quay vào võ, hai tay ta vươn ra vừa vặn tiếp lấy hai ngọn đại bốn mâu hai bên vừa được ném lên, ghìim ngựa dừng lại.

Đám bộ binh Hắc Xoa điên cuồng chạy tới, kinh ngạc dừng lại, trên mặt hiện vẻ kinh hoàng không thể tin nổi.

Người của hai bên nhất tề im bật, đột nhiên chiến trường im lặng như tờ, chỉ nghe tiếng vó ngựa ở hai bên đuổi tới gần sát, nhưng lúc này cả đất trời như vô thanh vô tức.

“Đang!” “Bịch!”

Tịch Chúc Đồng chậm chậm từ trên lưng ngựa rơi xuống, chiếc mũ trụ vỡ ra rơi trên mặt đất, thi thể đã rơi xuống đất, chân vẫn còn vướng trên yên ngựa. Chiến mã tung vó, lập tức kéo lê thi thể của Tịch Chúc Đồng, hiện thực tàn khốc của chiến tranh thật đáng sợ!

Tịch Chúc Đồng đã chết!

Tịch Chúc Đồng một trong “Thất đại thần tướng” của Hắc Xoa nhân, trước đây vốn đánh đâu thắng đó, đã trở thành người chết trước tiên. Từ phía Bộ Hỏa thành bùng lên một trận hoan hô kinh thiên động địa.

Kỵ binh ở hai cánh cuối cùng cũng đã tới nơi.

Ta cười dài một tiếng, hai ngọn đại bốn mâu trong tay, xông vào đám bộ binh của đối phương.

Địch nhân trước mặt đều bị ta hất tung lên, trong chốc lát đã tiến sâu vào giữa bộ binh trận, bốn mặt vây quanh đều là Hắc Xoa nhân.

Cờ xí của Hắc Xoa quân tán loạn, rõ ràng lòng quân đã loạn, thất bại cùng nỗi nhục này đối với đội quân Hắc Xoa vô địch mà nói thật khó mà tưởng tượng nổi, lúc này lại không biết phải ứng phó như thế nào, tiếng vó ngựa từ phía Bộ Hỏa Thành vang lên dồn dập, ta biết viện binh của mình đang đuổi tới. Nếu như bọn họ không đến, ta và bọn Hắc Xoa nhân quyết đấu sống chết với nhau, vô luận kiếm thuật của ta tinh diệu tới đâu, nhưng cuối cùng thể lực cũng có giới hạn.

Đại quân Hắc Xoa tuy nói là trận thế đã loạn, nhưng bọn chúng trời sinh ngoan cường dũng mãnh, hung tàn thành tính, người người bốn phía bất kể sống chết xông thẳng vào ta, Hắc Xoa nhân có đôi chân rất dài, cơ thịt săn

chắc phát triển, khiến người ta cảm giác như đang đấu với dã thú, trừ phi là một mâu trí mệnh còn nếu chỉ bị thương thì chúng quyết chẳng lùi lại.

Gạt phăng hai tên địch, tiếng gió ở phía sau đã vang lên, ta thầm kêu bất diêu, biết chẳng còn kịp nữa, cúi gập người về phía trước, khi binh khí địch vừa đâm trúng đầu vai, thừa cơ né bớt, binh khí địch nhân sượt qua đầu vai, kéo theo một đạo huyến ngân, cuối cùng ta cũng đã thọ thương.

Ta gầm lên một tiếng dữ dội, hai tay mâu ánh trùng điệp xông thẳng vào đám Hắc Xoa nhân làm chúng ngã rạp, đại bốn mâu một thu một phóng quay về túi da đặc chế hai bên bụng ngựa, Ma Nữ Nhận đã ở trong tay.

Trong tình hình này, chiến thuật sử dụng song mâu so với dùng Ma Nữ Nhận cận chiến tốt hơn nhiều, nhưng lúc này ta đã sức cùng lực kiệt, không đủ sức lực duy trì linh động hai trọng mâu hai bên.

Địch nhận lại giống như sóng thủy triều đổ ập vào ta.

Ta cất cao Ma Nữ Nhận, đột nhiên một luồng khí ấm áp từ chuôi cầm truyền qua, lập tức kích xạ toàn thân, không những thể lực đại tăng mà miệng vết thương trên vai cũng liền lại, đau đớn cũng biến mất.

Đây không phải là lần đầu phát sinh chuyện này, ngày đó sau khi đẩy lui Chiến Hận, cũng nhờ vào nó mà ta hồi phục sức lực nhanh chóng. Nhận mang đột ngột bao trùm.

Các loại binh khí nặng nhẹ đều bị chém đôi.

Tinh thần ta đại chấn, vọt lên phía trước, xuyên thẳng ra ngoài bộ binh trận, bỏ lại đại quân chủ lực của địch ở phía sau.

Phi Tuyết càng chạy càng nhanh, địch nhân chưa kịp bắn loạt tên thứ hai, ta đã vọt lên phía trước.

Phía sau, tiếng hô “giết giết” vang lên vang trời, hiển nhiên quân tiếp viện đã kịp tới nơi.

Cuối cùng quân địch đã từ tiểu loạn biến thành đại loạn.

Thắng bại đã phân.

Ta thúc Phi Tuyết đạp lên thi thể tử chiến trên mặt đất, cỏ xanh đã nhuộm hồng máu tươi, dọc theo dòng sông Thiên Mộng, ruổi theo hướng ngược dòng, phía sau ta còn có hơn hai trăm người đã mệt mỏi rã rời, nhưng tinh thần các Thái Dương chiến sĩ vẫn phấn chấn phi thường.

Bọn ta truy sát bọn Hắc Xoa nhân trong suốt một đêm, đuổi theo bọn chúng đến dòng sông này, liền quyết định không đuổi nữa, đám Thái Dương chiến sĩ chẳng biết thế nào vẫn cứ theo chân ta, ta tự nhiên biến thành linh tú đứng đầu bọn họ.

Mặt trời đã lên trước mặt, rọi sáng cả vùng Tịnh Thổ mĩ lệ.

Đám Hắc Xoa nhân chỉ còn một nửa sống sót trở về, có thể thấy cát tinh trên trời đã chiếu xuống Bộ Hỏa thành, khiến cuộc chiến tranh giữa Tịnh Thổ nhân và Hắc Xoa Quỷ chuyển sang một bước ngoặt khác.

Bởi vì sự thật tố cáo cho người Tịnh Thổ biết rằng, bọn Hắc Xoa quỷ cũng có thể bị đánh bại, cừu hận có thể được rửa sạch.

Trách nhiệm này cũng lại đặt trên vai ta.

Đại hà bên cạnh vẫn cuồn cuộn chảy, trước khi quay lại sa mạc, ta phải xây dựng lại hoà bình cho nơi này, ta giật ngựa về nơi đó.

Ma Nữ Quốc vẫn còn ở xa lắm.

“Đại Kiếm Sư, nữ công tước đến!”

Ta giật mình tỉnh lại, quay người nhìn về phía sau, một đội hơn ngàn người hợp thành Thái Dương kị đội, cờ xí phấp phới, quân dung chỉnh tề hướng về phía ta tiến tới, dẫn đầu là Ny Nhã, Linh Trí tế ti cùng một đám tướng lĩnh. Ta chậm chậm nghênh đón.

Ny Nhã, Linh Trí tế ti, Hầu Thân, đám tướng lĩnh cùng hơn ngàn Thái Dương chiến sĩ sáng bừng dưới ánh vàng chói lọi, phân thành hình cánh quạt, vây quanh lấy ta.

“Coong coong coong....”. Tất cả các binh khí đều dương cao, khua thẳng lên trời.

Ny Nhã nữ công tước vui mừng ngược đôi mắt đẹp lấp lánh lệ quang, nhìn ta sâu lắng, không có nửa vẻ băng lãnh của trước kia, cô ta vẫn còn có thể khống chế được mình, lão tướng Hầu Thân cùng một số ít chiến sĩ nhiệt lệ đã sớm đầy mặt.

Ta đã đưa họ từ đêm đen hắc ám nhìn thấy bình minh tươi sáng, con đường tương lai tuy còn nhiều khó khăn, nhưng luôn ngập tràn hy vọng.

Ánh mắt trí tuệ từ ái của Linh Trí tế ti lướt qua tia kích động, cất cao cánh tay cầm quả trượng hươu lên, cất cao giọng nói: “Thánh Kiếm Kỵ Sĩ

xuyên qua đại mạc đến mà chúng ta đã chờ đợi, cuối cùng cũng cũng đã xuất hiện”.

“Ahhh....”

Tất cả mọi người nhất tề hoan hô, đám chiến mã lồng lên.

Tiếng nước Thiên Mộng hà cuộn chảy, tiếng người ngựa reo hò, khiến bầu nhiệt huyết trong người ta bốc lên ngùn ngụt.

Ta hướng nhìn vằng thái dương đã lên cao, biết rằng thanh danh của mình cũng giống như nó, đã soi sáng khắp vùng Tịnh Thổ mỹ lệ này.

Niên Gia ơi Niên Gia, người nếu biết được niềm hạnh phúc này chắc hẳn người sẽ rất hài lòng.

Ta giục ngựa đến bên cạnh ngựa của nữ công tước mỹ lệ, cười nhẹ nói: “Đa tạ lời chúc phúc của cô, quả thật đã tác dụng rất nhiều.”

Ny Nhã sắc mặt ửng hồng, cúi thấp đầu, nhưng vẻ vui mừng chấn động lòng người của cô ta, thực sự không thể giấu nổi bất kỳ người nào.

Bọn ta không quay về Bộ Hoả thành, mà dựng một doanh trường bên cạnh Thiên Mộng hà, thương nghị các bước hành động tiếp theo.

Lúc này tất cả các tướng lĩnh đều tụ tập trong trường, một bức địa đồ lớn bằng da hươu được bày ra giữa trường, minh hoạ địa thế của Tịnh Thổ.

Ny Nhã phân tích nói: “Bộ Hoả thành là hậu phương lớn của Thiên Miếu, trong suốt thời gian chiến tranh, đã không chịu ảnh hưởng của của lửa chiến tranh, bởi vì có Thiên Miếu cùng với tám toà thành bảo vệ nó, sáu, bảy phần vật tư của họ là do bọn ta cung cấp, lúc này bọn Hắc Xoa nhân muốn cắt đứt mạch sống của Thiên Miếu, dụng tâm thật là cực kỳ ác độc, may mà...” Ánh mắt đẹp quay sang phía ta vừa đến, nhẹ nhàng nói: “Đại Kiếm Sư đã đến!”. Một viên tướng trẻ tên gọi Trạch Sanh hưng phấn nói: “Đại Kiếm Sư võ nghệ siêu quần đã làm khiếp đảm bọn Hắc Xoa Quỷ hung tàn dũng mãnh, không ai có thể chống nổi ba chiêu của Đại Kiếm Sư.”

Ta mỉm cười, nhìn lên bức địa đồ trên mặt đất.

Tịnh Thổ là một bán đảo rộng lớn, cách đại lục một khoảng thời gian ba tháng đi qua đại sa mạc, ba mặt ngoài đều giáp biển, địa thế kì quái phi thường, chằng chịt những các dãy núi và dòng sông giao nhau ngang dọc,

bồn địa và bình nguyên được bao trong các dãy núi, địa hình này dễ thủ khó công, khó chịu nhất là dãy núi “Trục Thiên” cao nhất, đã trải qua nhiều năm chinh chiến chưa từng thất thủ, tám tòa thành bảo vệ nó, trừ phi rải quân phân bố bao vây bốn phía, nhưng nếu cắt đứt tám con đường thông tới Thiên Miếu, thì lại không biết lúc nào sẽ rơi vào tay địch nhân.

Phần địa phương chiếm chừng khoảng một phần ba ở đầu bán đảo bị vẽ bằng màu huyết hồng, rõ ràng vùng đất này đã bị Hắc Xoa nhân khống chế, nếu như Tịch Chúc Đồng lại chiếm được Bộ Hoả thành, Thiên Miếu ở trung tâm tám tòa thành bảo vệ cùng vùng đất rộng lớn ở giữa, lúc đó sẽ rơi vào tình thế hai mặt đều thọ địch.

May mắn thay điều đó đã không xảy ra, ta chỉ vào tiêu chí của một thành trong đám Thiên Miếu tám thành và Bộ Hoả thành, hỏi: “Đây là thành nào?” Trạch Sanh cung kính đáp: “Đó chính là “Phiêu Hương thành” nằm giữa “Phiêu Hương hà” với dãy núi “Bôn Nguyệt”, là một đại thành ấp gần kề bọn ta nhất, phụ thân của Hồng Tình quý sĩ, người đứng đầu của Tịnh Thổ tứ đại danh tướng “Hồng Thạch đại công” quản trị ấp địa này.

Một tướng quân trẻ cao gầy khác, Hầu Ngọc con của Hầu Thân ngắt lời: “Hồng Tình Quý Sĩ là đội viện quân chính do phụ thân hãn phái tới trợ giúp bọn ta, lúc này hãn đang kiêm trình trở về Phiêu Hương thành, thông báo với Hồng Thạch đại công phái người tập kích bọn bại quân Hắc Xoa nhân. Đến lúc này, ta mới biết Hồng Tình đến từ nơi đó.

Linh Trí nhẹ nhàng thở hắt một hơi nói: “Tịch Chúc Đồng đại biểu cho nhất hệ trong thất đại quân hệ dưới trướng Hắc Xoa Quý Vương, tổng binh lực hơn năm vạn người, trước khi tấn công Bộ Hoả thành, đã công hãm bốn thành ấp của bọn ta, giết chết hơn mười vạn quân dân Tịnh Thổ, bọn chúng chắc chắn cũng sẽ tiêu diệt hoàn toàn bọn ta, bởi vậy bọn ta cũng không cần phải lưu tình với bọn chúng một tơ hào nào, chiến tranh là vậy đó, đáng tiếc tới ngày hôm nay, bọn ta mới hiểu rõ điều này.”

Không phải người chết, thì ta chết.

Chiến tranh là như vậy.

Ta trầm giọng nói: “Các người có biết phân bố binh lực của Hắc Xoa nhân như thế không?”

Ny Nhã lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: “Bọn ta không những mất đất, mà còn mất cả mắt, vừa rồi Tịch Chúc Đồng đột nhiên xuất hiện giống như từ địa ngục chui lên, không có nửa điểm báo trước.”

Hầu Ngọc xen vào nói tiếp: “Sở dĩ tình báo bọn ta rơi vào tình thế tệ hại như thế này chính là vì Hắc Xoa Quỷ Vương sử dụng thủ đoạn nô dịch lẫn diệt tuyệt, ở những địa phương mà bọn chúng có thể tuyệt đối khống chế và phong tỏa, toàn bộ người Tịnh Thổ đều biến thành nô tài chẳng khác gì trư cầu, đối với những địa phương mà khó mà khống chế được thì bọn chúng thi hành chính sách giết sạch không tha, bởi vậy... ài.”

Hầu Ngọc phân tích rất rành mạch, thần tình lãnh tĩnh, thực là một nhân tài, Tịnh Thổ ngữ của ta vẫn vô cùng hữu hạn, nói nghe không được rõ ràng, nếu phải làm một bài diễn giảng trường thiên đại luận, thì thật là mơ tưởng, nhất thời trầm ngâm một lúc, nhắm lại những cụm từ phải dùng.

Tịnh Thổ nhân quả thực đã lâm vào thế hiểm nghèo, dù có có thêm ta, chỉ sợ cũng không có tác dụng nhiều, chỉ là vô bổ, chiến thắng Tịch Chúc Đồng, chỉ là thần may mắn đặc biệt chiếu cố mà thôi.

Đúng rồi!

May mắn! Vũ khí của chúng ta là may mắn.

Ta đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa mục quang lướt qua mọi người.

Nghênh tiếp ta là những ánh mắt đầy hy vọng và chờ đợi.

Trong lòng ta chợt động, biết rằng pháp bảo duy nhất là bại trung cầu thắng, lúc này ta lại càng căm ghét dự ngôn quái quỷ mà tên đại pháp sư chết tiệt nào từ bảy trăm năm trước đã nói ra, tất cả đều từ dự đoán trọng “Dự Ngôn thư” mà ra cả.

Nhưng cũng chỉ có dự ngôn thư này mới có thể giúp ta chấn khởi tinh thần của Tịnh Thổ nhân, khiến cho họ làm theo lời ta, với vũ lực cùng chiến lược của ta chống lại đại quân Hắc Xoa.

Ny Nhã sắc mặt ửng hồng, cúi đầu xuống, lúc này ta mới phát giác cuối cùng mình đã dừng mục quang sáng rực trên mặt cô ta, đột nhiên ta nhớ lại Hoa Nhân ở nơi đại địa xa xôi, khuôn mặt nàng đầy vẻ sầu muộn, không biết nàng có hoài hài tử của ta không?

Thân hình mềm mại của Ny Nhã chấn động, thấp giọng nói: “Đại Kiếm Sư, ánh mắt của người thật bi thương!”

Linh Trí run giọng nói: “Bi thương vô tận, bi thương vô tận...”

Ta nhìn đôi mắt hàm chứa yêu thương của Ny Nhã, xua tay, nhưng lại chẳng xua nổi nỗi trầm trọng trong lòng.

Ta căm ghét sứ mệnh nặng nề trên vai ta.

Ny Nhã đi đến bên cạnh ta, gần đến nỗi vai chạm vai, thấp giọng hỏi: “Lúc này chúng ta ứng phó thế nào?”

Ta biết nữ công tước cao quý mỹ lệ này đã động tình ý đối với ta, thật khó mà hình dung cảm giác mỹ diệu này, từ sau khi gặp Tây Kỳ, ta đã chân chính nếm đủ mọi tư vị ái tình, nó như chén lớn chứa đầy đau khổ, hạnh phúc lẫn khoái lạc, ngọt liếm như độc tửu, trên thế giới danh lợi và quyền lực này, thật chẳng còn giọt mật ngọt ngào của quả tình ái.

Khuôn mặt trắng như tuyết của Ny Nhã hồng lên, cúi đầu xuống, rõ ràng không chống lại ánh mắt của ta, thần thái xinh đẹp không kém Thái Nhu, ta chợt chấn động trong lòng, tình ngộ, Ny Nhã đối với ta có sức hấp dẫn mê hoặc rất lớn, lập tức nghĩ đến Thái Nhu để chống lại.

Nàng ấy và Đại Hắc cũng đang trên đường tới đây.

Thanh âm Linh Trí chợt vang lên: “Thánh kị sĩ! Người chưa hoàn đáp vấn đề của con gái Lạp Tát.”

Ta lại ngẫm lại câu trả lời của ta đối với vấn đề đó, ánh mắt lại lướt qua mọi người, cười nhẹ nói: “Hãy cấp cho ta một số người, sáng sớm ngày mai xuất phát, bọn ta sẽ đưa quân bắc thượng, thẳng tới Thiên Miếu, cùng chủ lực của địch nhân quyết một trận tử chiến.” Tiếp đó hướng sang khuôn mặt đã chuyển sang trắng của Ny Nhã nói: “Cô ở lại phụ trách trấn thủ Bộ Hỏa thành, làm hậu phương cho bọn ta.”

Xin lỗi, Ny Nhã, duyên của chúng ta phải dừng lại ở đây thôi, bởi vì ta thật sự không muốn lại có thêm một nữ tử đau thương thống khổ vì ta, Lan Đặc ta là người bất hạnh, làm bạn với ta chỉ có tử vong và chiến tranh, chỉ một mình Thái Nhu đã làm ta đau lòng rồi, ta sợ rồi sẽ mang lại tai ương cho nàng, giống như Tây Kỳ, công chúa, Ma Nữ, Hoa Nhân.

Ny Nhã đột nhiên quay người, hướng về lão tướng Hầu Thân nói: “Hầu Thân đại tướng, Ny Nhã lấy danh nữ công tước, giao Bộ Hỏa sơn cùng Thiên Mộng hà cho người quản giáo.”

Hầu Thân chấn động: “Nữ công tước!”

Ny Nhã kiên quyết nói: “Không phải nhiều lời, đây là mệnh lệnh, nếu Ny Nhã không gia chiến dịch phòng thủ Thiên Miếu, Lạp Tát đại công tước sẽ cảm thấy xấu hổ vì cháu gái của mình.” Tiếp đó quay phắt người lại, mái tóc vàng tung lên, gương đôi mắt đẹp kiên định không đổi nhìn ta, lạnh lùng nói: “Sáng mai lên đường, ta, Linh Trí tể ti, Hầu Ngọc và Trạch Sanh, dẫn theo một vạn chiến sĩ Bộ Hỏa thành, cùng Đại Kiếm Sư bắc thượng.” Không chờ ta đáp lời, nhanh chóng quay người, rời khỏi trường.

Trong trường lập tức yên lặng đến cực điểm.

Ta nhìn Linh Trí, chỉ nhận được nụ cười khổ, dĩ nhiên đối với quyết định không thể cải biến của Ny Nhã, lão cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Uông uông uông!”

Tiếng chó sủa truyền đến.

Cầu ảnh loáng lên, Đại Hắc xuyên trường xông vào, vọt thẳng phốc lên người ta, chẳng khách khí thè cái lưỡi to lớn liếm má ta, trong lòng ta vô cùng mừng rỡ, rõ ràng không phải là vì Đại Hắc, mà là gặp lại Thái Nhu đang đến phía sau.

Một tay ta bế Đại Hắc lên, thừa cơ giờ trống bước ra.

Thái Nhu đang đứng ngẩn ngơ trong buổi chiều tà, đẹp không thể nào kể xiết. Ta dang tay, ôm nàng vào lòng.

Thái Nhu cắn nhẹ vào tai ta thủ thỉ: “Em thấy Ny Nhã nữ công tước rơi lệ bước ra, ngài không chỉ giúp cô ta thắng trên chiến trường, mà còn thắng cả lòng cô ta nữa, Đại Kiếm Sư, Thái Nhu cảm thấy tự hào về ngài.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 25

Ôn Nhu Đích Dạ

Dưới ánh nắng ban mai ấm áp, bọn ta rời doanh trại đi dọc theo bờ sông, tiến lên hướng bắc.

Ta cỡi Phi Tuyết chạy sóng đôi với Thái Nhu, con Đại Hắc chạy lúc lắc phía trước. Tối qua, ăn theo uy danh của ta, Đại Hắc được cả đám Thái Dương chiến sĩ hoan nghênh, long trọng chiêu đãi, nó chén no căng, nên giờ lạch bạch chạy với cái bụng lạch lè.

Ny Nhã dẫn đầu hàng quân, cố tình tránh mặt ta.

Nguyên một đoàn xe dài chở đầy vật tư đang từ từ đi ngang qua thảo nguyên tuyệt đẹp của Tịnh Thổ. Với tốc độ này, theo lời Hầu Ngọc, nhanh nhất là phải mất mười ba ngày để đến được Phiêu Hương Thành, rồi phải mất thêm mười lăm ngày nữa mới đến Lập Thạch Bảo, một trong tám tòa thủ hộ thành bao quanh Thiên Miếu.

Tốc độ này khiến ta sốt ruột, ta phải gặp Tịnh Thổ mỹ nữ Ny Nhã để tìm một giải pháp khác vào đêm nay, mặc dù nàng đang cố tình tỏ ra lãnh đạm.

Linh Trí vỗ ngựa đến cạnh ta, cười nhẹ: “Vùng đất mà vó ngựa chúng ta đang dẫm lên chính là Lục Nhân Dã Nguyên, nằm giữa hai con sông Phiêu Hương và Thiên Mộng, địa danh này rất nổi tiếng ở Tịnh Thổ với đặc sản là sừng hươu sao với bầy ngựa hoang.”

Thái Nhu hiếu kì hỏi: “Phiêu Hương Thiên Mộng, nghe đẹp quá!”

Linh Trí hiền hòa cười, ngữ khí như đang nói với con gái “Phiêu Hương cùng với Thiên Mộng là hai ngôi sao sáng nhất trong mười tám ngôi sao, như hai hạt minh châu khảm trên trời cao.”

Thải Nhu hết sức cao hứng, hoan hỉ vừa cười vừa nói: “Đêm nay tể ti ngài phải hướng dẫn tiểu nữ cách nhận biết hai hạt minh châu đó nha!” Nói xong, nàng bất chợt nhìn lên trời cao, thần thái vô cùng khả ái, khiến ta chỉ muốn ôm ngay nàng vào lòng.

Ta cũng nhìn lên trời cao theo hướng của Thải Nhu, chỉ thấy một đám mây đen kịt đang kéo đến ở phía trước, khe thở dài: “Chỉ sợ đêm nay một ngôi sao cũng không thấy.”

Linh Trí cười, khẳng định: “Yên tâm đi, Lục Nhân Dã Nguyên ngoài hươu cùng với trâu, ngựa, thì nổi tiếng nhất chính là “Dã Mã Vũ”, ý là cơn mưa thoát đến, thoát đi bất chợt như một bầy ngựa hoang.” Trong mắt Linh Trí thoáng qua hồi ức, ông ta thở dài: “Nếu ngài từng thấy qua cảnh hàng vạn con ngựa hoang chạy cuồng loạn trên thảo nguyên rồi, thì ngài mới cảm nhận được sự hùng vĩ của nó.”

Ta nhớ lại cảnh bi tráng lúc bầy hươu vượt sông, lòng chợt thắt lại, tự hỏi là mình có mềm yếu quá hay không? Ngay cả động vật cũng làm ta mềm lòng. Nói cho đến cùng, sự phân biệt giữa người với thú chỉ ở chỗ hình thức của sinh mệnh, còn về bản chất thì chẳng có gì khác.

Hôm đó bọn ta đi đến tận hoàng hôn mới lập trại nghỉ ngơi.

Linh Trí nói không sai chút nào, sau trận Dã Mã Vũ, bầu trời trở nên quang đãng, không khí không lạnh không nóng, những ngọn gió ở thảo nguyên thổi đến làm người ta thần khí sáng khoái.

Thải Nhu bưng thức ăn đem đến cạnh ta.

Thuận tay, ta nhận lấy thực phẩm từ tay nàng, vừa ăn vừa nhìn ra phía sau Thải Nhu, thắc mắc: “Cái thẳng mắc dịch kia đâu rồi?”

Thải Nhu bật cười: “Đại Hắc được chọn làm tên hỗn đản được hoan nghênh nhất trong quân doanh, chỉ lo chén căng bụng thức ăn người ta đem đến và để cho họ vượt ve, ngay cả em cũng không kêu nó về được.”

Ta lắc đầu, thở dài: “Cẩu vẫn hoàn cẩu, ta vốn nghĩ rằng lão Đại Hắc của chúng ta phải có một chút tính cách chứ.”

Thải Nhu bật cười nghiêng ngả, hết sức quyến rũ.

Không cầm lòng nổi, ta nghiêng đầu cắn vào tai nàng: “Ta muốn ôm nàng ngủ.”

Mắt Thái Nhu ánh lên nét huyền hoặc, nàng cúi đầu, nói nhỏ: “Em cũng muốn như vậy.”

Ta cố tỏ ra ngạc nhiên: “Nàng đã hẹn với Linh Trí lão quỷ đi coi sao rồi mà?” Thái Nhu nắm tay lại, đấm một cái, kéo dài giọng: “Ngài dám ghẹo em à.” Chợt nàng “Ah” lên một tiếng “Suýt nữa thì quên, ngài xem nè!” Rồi đưa tay trái lên, một cái vòng đen tuyền, không lẫn bất cứ một sắc nào khác, khiến người ta có cảm giác đây là vật trân quý.

Ta ngơ ngác nói: “Không lẽ nó được làm từ Trân Ô Thạch?” Tim đập mạnh, lòng thầm hồi hộp, nếu Ma Nữ Nhận chém nó không gãy, thì Trân Ô Dao chính là vật khắc chế Ma Nữ Nhận, nhưng ta không nỡ bảo Thái Nhu tháo cái vòng ra để ta thử nghiệm.

Thái Nhu cười chúm chím: “Chính là Trân Ô Hoàn, khi em gặp Nữ Công Tước, nàng tặng em cái vòng này, ngài biết không? Trừ hai chiếc của em và của Ny Nhã, trong thiên hạ không có chiếc thứ ba!”

Ta cười khở, đoạn tình cảm này xem ra muốn cắt cũng không cắt nổi, nhưng Ny Nhã thực sự là mỹ nhân phi thường, sự cao ngạo kiêu diễm làm động lòng người của nàng tạo ra một áp lực tự nhiên, khác biệt nhiều so với Thái Nhu. Hoa Nhân tuy cũng là một mỹ nữ khó gặp, nhưng so với hai nàng này thì thua khá nhiều, đây có phải là lý do ta nhẫn tâm để nàng lại Ma Nữ Quốc, lòng ta như có hòn đá đè nặng, khiến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Tiếng Linh Trí vang lên “Thái Nhu, đã đến giờ xem sao rồi.”

Thái Nhu cao hứng nhảy lên: “Đại Kiếm Sư, chúng ta cùng đi chứ?”

Ta làm như không có chuyện gì, để Thái Nhu không nhìn thấy tâm sự, mỉm cười: “Tối mai, ta sẽ xem sao cùng nàng.”

Thái Nhu nhăn nhăn trán, dáng vẻ thật khả ái, ghé sát má ta, nói thầm: “Sau nữa đêm, em sẽ là của ngài.” Rồi chuyển mình như làn gió đi mất. Không có mùi hương quen thuộc của thân thể nàng bên cạnh, ta có cảm giác như một chút gì đó mất mát. Thuận bước, ta tiến đến soái doanh của Ny Nhã.

Đọc đường đi, đội Thái Dương chiến sĩ thấy ta lập tức kính chào, ánh mắt họ thể hiện rõ sự tôn sùng, ngưỡng mộ lẫn cảm kích, ta hiểu rõ nếu yêu

cầu họ vì ta mà chết, chắc chắn họ sẽ không do dự chút nào. Với việc ta là người duy nhất có thể chiến thắng đám Hắc Xoa nhân ứng với với niềm tin sâu thẳm vào lời tiên tri về Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, khiến họ càng tin ta chính là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ trong truyền thuyết.

Trước lều trại của Ny Nhã, viên thủ vệ xuýt quỳ xuống bẩm báo với ta là nữ công tước đem theo bốn nữ thân binh thị sát bên ngoài doanh trại.

Ta gọi Phi Tuyết, giục ngựa chạy theo hướng mà vệ binh đã chỉ.

Không khí Tịnh Thổ về đêm như trong suốt, bầu trời cao khảm đầy sao lớn sao nhỏ, không biết hai ngôi sao sáng Phiêu Hương và Thiên Mộng nằm ở đâu. Trong số các dân tộc mà ta đã gặp, người Tịnh Thổ là một dân tộc lãng mạn nhất, có khí chất nhất và cũng mỹ lệ nhất, nhưng lại hoàn toàn không thích hợp với cuộc chiến tranh tàn khốc này.

Thiên Mộng Hà đang chảy nhẹ nhàng ở bên trái, không biết từ thượng nguồn hình dạng của nó như thế nào.

Ta nhớ lại Đại Nguyên Thủ, trong lòng như bị thêm một nhát dao, tên ma quân có lẽ đã đến Tịnh Thổ trước ta, hẳn không biết đã tạo thương hại gì trên miền đất mỹ lệ này chưa? Nếu hẳn lấy được thanh Ô Trân Dao, liệu ta có đủ năng lực giết hẳn hay không?

Tuy kiếm thuật của ta tiến bộ không ngừng, nhưng sức lực thì có hạn, trong khi Đại Nguyên Thủ chỉ là một nửa người, tiềm lực vô cùng vô tận, nếu giao chiến thì không biết ai sẽ chết dưới tay ai.

Văng vẳng tiếng ngựa hí ở một đồi nhỏ ở phía trước.

Ta vỗ nhẹ Phi Tuyết, nó hiểu ý lập tức tăng tốc bôn hành, trong chớp mắt đã đến đỉnh đồi.

Ny Nhã đang ngưng thần nhìn về phía thảo nguyên xa xôi dưới trời sao đêm, quay lưng về phía ta. Thấy ta, bốn nữ thân binh giật mình cúi người thi lễ, không dám ngẩng đầu lên. Trong tâm khảm họ, ta và thiên thần thật không có mấy khác biệt.

Ta tuy không thích sự tôn sùng này, nhưng phải biết lợi dụng nó.

Ny Nhã bình tĩnh nói: “Các người quay về doanh trại trước đi!”

Bốn nữ thân binh theo lời đi mất.

Ta xuống ngựa, đến sau lưng Ny Nhã.

Kinh nghiệm với nữ nhân thì ta có khá nhiều, chỉ trong vòng một năm gần ngủi, các nữ nhân trước sau ta đã gặp là Tây Kỳ, Hoa Nhân, Quận Chúa, Ma Nữ và Thái Nhu.

Chuyện tình yêu như một cuốn sách đọc hoài không hết, nhưng có một điều có thể khẳng định, khi nó đến, thì một người lòng dạ sắt đá cũng không thể từ chối, huống chi trái tim của ta đối với tình yêu lại rất mềm yếu, dễ bị xúc động.

Ny Nhã biểu hiện bề ngoài tuy rất kiên cường, nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc mà thôi. Sau khi Lạp Tát đại công mất đi, đó là một đả kích rất lớn đối với nàng. Nếu ta lại gây tổn thương cho nàng, liệu nàng có thể chịu nổi hay không? Trong thời đại chiến tranh không có ngày mai như vậy, nếu ta không kịp nắm chắc thời cơ, khiến Ny Nhã và ta cùng chung nhiều điều hạnh phúc, thì thật sự là việc ngu xuẩn nhất trần đời.

Ta là một người rất may mắn, trong cuộc hành trình gian khổ, đơn độc này, trước có Thái Nhu xua tan nỗi tịch mịch, khi đến Tịnh Thổ, lại gặp nàng công tước mỹ lệ cao quý này. Trời xanh đối với ta không bạc, cho dù sau này ta có phải ném tận nỗi khổ đau của tình ái đi nữa, thì ta cũng cam lòng. Nhưng thôi, ai mà lo đến chuyện xa xôi như vậy chứ.

Nghĩ tới điều này, một bầu máu nóng sôi lên, những tâm ý mà ta đã tự ràng buộc cho bản thân, giờ thì cũng đã được giải tỏa xong.

Làn u hương từ thân thể Ny Nhã thoang thoảng lan tỏa đến bên ta, trong một đêm đẹp đẽ như thế này, trên một vùng đất mỹ lệ như thế này, và trong một góc yên tĩnh như ở đây.

Ta tuy không uống giọt rượu nào, mà đã có cảm giác ngất ngây.

Làn gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc vàng rực rỡ của Ny Nhã tung bay, làm ta nhớ lại cảm giác kinh ngạc của mình trước vẻ kiều diễm khi làn tóc vàng xỏa xuống của nàng, khi nàng gỡ khôi giáp trong lần đầu gặp mặt.

Thời gian như quay lại quá khứ, ta nhớ lại lúc Tây Kỳ giương cung bắn mình trên thảo nguyên, rồi đêm ở Vọng Nguyệt Thành cùng Hoa Nhân mặt kề mặt, cảnh trong lều của đám buôn mỹ nữ, rồi cảnh Ma Nữ đang nằm co ro trong tấm thảm, cảnh Quận Chúa đang chễm chệ trên ngai, nhớ lại cảnh

Thải Nhu đang quỳ trước ta ở Thiểm Linh Cốc. Từng cảnh, từng cảnh một trôi qua trước mắt làm ta vừa đau lòng vừa cảm động.

Mái tóc Ny Nhã phất lên mặt, làm ta sực tỉnh.

Ny Nhã cuối cùng đã không chịu đựng nổi, giọng lạnh băng: “Ngài đến đây làm gì? Định khuyên ta trở về Hỏa Thành?”

Sau khi suy nghĩ thông suốt, cảm thấy không còn điều gì cấm kỵ nữa, ta cười cười: “Bé ngốc ơi! Ta sao nữa làm vậy chứ?” Thân thể Ny Nhã run lên, quay người lại, ánh mắt hiện lên nét nghi hoặc, lấp lấp: “Người..., người...” Ta bất chợt phát hiện ra nét hấp dẫn tột độ của nàng đối với ta chính là thái độ lạnh lùng ngạo mạn đó, làm ta có cảm giác nàng như một cái gì đó vô cùng trân quý.

Ta nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhẹ giọng: “Đừng nói gì nữa, hãy để ta được ngắm nhìn nàng.”

Dưới ánh sao, thân thể ngà ngọc cùng gương mặt hoa của nàng như tỏa sáng, mắt ánh lên những tia rực rỡ làm mờ đi ánh sao. Sau đó, như người ngịu, nàng cúi đầu xuống, dáng điệu càng làm ta ngất ngây như uống rượu say.

Không gian đột nhiên trở nên mênh mông, bao la. Hai chúng ta cũng tựa như cao lên, lớn lên, bay lên, bề bồng, tan hòa cùng không trung. Một cảm giác vi diệu là bản thân cũng lớn lao như đất trời.

Mái tóc nàng tung bay theo chiều gió, phất lên cả mặt ta, hương thơm riêng biệt của nàng tràn ngập khoang mũi, đi vào tâm khảm, làm ta có cảm giác như tan theo mùi hương đó.

Ta thật sự là người quá đa tình hay sao?

Lần đầu tiên nhìn thấy Tây Kỳ, thấy Ma Nữ, thấy Thải Nhu ta đều say mê họ cả.

Trong tình yêu không có chuyện đúng hay sai, chỉ có quá nhiều hay quá ít, chỉ có đau khổ hay là hạnh phúc mà thôi.

Nàng ngẩng đầu lên len lén nhìn ta.

Đó là ánh mắt khiến người ta mê say, ánh mắt nàng tựa như hải triều vỗ bờ, hay như giòng chảy bất tận mang theo tình ý với đại địa của sông Thiên Mộng.

Ta đưa tay phải ra, nắm nhẹ cái cằm nhỏ bé của nàng, nâng gương mặt hồng rục như lửa đốt của nàng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, không thể nào rời mắt ra khỏi nhau được nữa rồi. Có rất nhiều cô gái khả ái ngã lòng vì ta, Lan Đặc ta thật không sống uổng kiếp này. Tự mình cũng cảm thấy không xứng đáng với họ, nhất là về mặt tình yêu, những cô gái đó đều dũng cảm và khẳng khái hơn ta nhiều. Họ sẵn sàng hy sinh vì ta, còn ta lại không ngừng tìm cách từ chối họ, tìm mọi lý do để áp chế tình cảm của mình.

Nếu như ta đầu hàng Thái Nhu sớm một chút, thì nàng đã không phải khóc hết mấy đêm trường. Nếu như ta không cố ý ly khai Ny Nhã, thì nàng đã không phải cố tỏ ra cương quyết cứng rắn như hôm qua.

Làm gì để khổ cho nhau vậy.

Bắt đầu từ giờ khắc này, ta sẽ không sợ ái tình nữa, rất có thể ở đây ta đã tìm được ý nghĩa chân chính duy nhất của sự sống, con người phải tồn tại vì lý do này.

Trong lòng ta nảy lên sự chán ghét đối với chiến tranh, chết chóc và đau khổ. Ta nghiêng về phía trước, tham lam hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Chúng ta rời nhau ra.

Một Thái Dương chiến sĩ thúc ngựa chạy lại, thi lễ xong rồi báo: “Phiêu Hương Thành có tin gửi đến!”

Bên trong một lều trại cực kỳ rộng lớn, tất cả nhân vật lãnh đạo lần lượt kéo đến, ánh mắt của họ đều tập trung vào một chiến sĩ trẻ.

Hắn tên là Điền Tông, được Phiêu Hương Thành phái đưa thư đến.

Người tiến vào sau cùng chính là Linh Trí, Điền Tông lập tức quỳ xuống thi lễ, tôn kính hơn nhiều khi hắn gặp Ny Nhã, cho ta biết Linh Trí quả thật một trong tám tế ti quyền lực nhất.

Nét mặt của mọi người đều hiện lên nét lo âu, vì thần sắc của Điền Tông không có chút gì vui vẻ.

Sau khi Ny Nhã đợi Linh Trí chúc phúc cho Điền Tông xong, rồi hỏi: “Điền Tông, ngươi có đem đến tin tức tốt lành nào đây.”

Điền Tông cung kính nói: “Kính thưa Nữ Công Tước, Điền Tông sợ làm ngài thất vọng, vì Phiêu Hương Thành đang chịu sự vây công của đám Hắc Xoa ác quỷ, tình hình rất nguy cấp!”

Mọi người đều biến sắc, không ngờ vấn đề lại nghiêm trọng như vậy, nếu như Phiêu Hương Thành thất thủ, khoan nói đến tổn thất về nhân mạng, tài sản, chúng ta sẽ bị cắt đứt con đường đến Thiên Miếu, và cũng mất luôn cơ hội bổ sung nhân mã lẫn vũ khí. Nếu có thể thoái lui được, thì thật là điều vạn hạnh, chứ đừng hòng bàn đến chuyện giao phong?

Ny Nhã là người đầu tiên trấn tĩnh lại: “Tướng lĩnh của địch là ai, có bao nhiêu binh mã?”

Điền Tông đáp: “ Chính là “Quang Đầu Quỷ” Tả Lệnh Quyền cùng với “Thực Nhân Quỷ” Công Lãnh Minh trong Hắc Xoa Thất Ác Thần, hai tên này thống lĩnh mười vạn người, không tính đến lực lượng phụ trách hậu cần.

Cho đến thời khắc này, Điền Tông nói qua địch tình và liếc ta mấy lần, hiển nhiên hẳn chưa biết ta là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, “giáng thế” cứu chúng sinh. Nếu chuyện này nói lên rằng, tin tức chỉ lan truyền rất hạn chế trong khu vực Hỏa Thành mà thôi. Xem ra ta phải tận lực tuyên truyền thêm nữa, nếu ta có cách hóa giải nguy cơ cho Phiêu Hương Thành thì kết quả thu được sẽ rất lớn. Trạch Sanh tướng quân giật mình: “Phiêu Hương Thành toàn bộ nam nhân không đến tám vạn người, làm sao chống trả nổi đại quân của hai tên kia?” Hầu Ngọc bình tĩnh hơn Trạch Sanh nhiều: “Phiêu Hương Thành địa thế giáp núi dựa sông rất hiểm trở, lại thêm Hồng Thạch đại công đích thân chỉ huy, dễ thủ khó công. Bọn Hắc Xoa nhân trước sau đã công thành hơn mười lần đều không thu được kết quả gì, sao lần này lại chiếm ưu thế?”

Điền Tông thở dài nói: “Lần này binh lực chúng mạnh gấp ba lần, thêm vào đó lại chuẩn bị kỹ càng, chúng xây dựng xong một tòa thành ở hậu cần, để chuẩn bị cho cuộc chiến lâu dài, không như những lần trước, không đủ lương thực phải rút quân về.”

Linh Trí thần sắc vẫn tự nhiên, hình như trong lòng có toan tính sẵn, kỳ thật ông ta tin tưởng vào ta. Trong lòng mỗi người ở đây, họ vẫn rất tin vào

điều tiên tri về Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, nhưng Linh Trí là người tế ti có đức hạnh nên ông ta tin tưởng vào điều tiên tri nhất, còn các người khác không phải không tin, nhưng mà tin ở mức độ khác nhau. Như Hầu Ngọc cùng Trạch Sanh, trong tình cảnh nguy cơ trước mắt, thì họ quên ngay rằng ta - Thánh Kiếm Kỵ Sĩ đang ở đây.

Nếu ta muốn vẫn hồi sự hòa bình ở Tịnh Thổ, thì phải tìm cách làm cho họ hoàn toàn tin tưởng vào ta, đó là phương pháp duy nhất.

Ny Nhã đảo mắt nhìn ta, trong mắt ánh lên lửa tình chỉ mình ta hiểu, âm thanh thì làm như lạnh lùng: “Đại Kiếm Sư, chúng ta phải làm gì?”

Điền Tông ngăn người quay mặt nhìn ta, lộ ý không hiểu tại sao Ny Nhã lại hạ cố hỏi ý kiến ta!

Ta nhìn Ny Nhã cười nhẹ, rồi lướt mắt qua toàn bộ mọi người, sau cùng lại dừng trên gương mặt đang tràn đầy ánh sáng tình ái của Ny Nhã. Sau một hồi lâu mới rời mắt khỏi gương mặt nàng nói: “Hãy để chúng ta tiễn hai tên đó về trời, làm bạn với Tịch Chúc Đồng cho hẵn bớt phần tịch mịch” Mọi người đều ngơ ngác, phải biết rằng, với một vạn binh lực của mình, để giải cứu được Phiêu Hương Thành đã là chuyện nằm mơ. Lại nghe ta đòi giết luôn chủ tướng, thì nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu họ không tận mắt thấy ta giết Tịch Chúc Đồng thì đã mở miệng chửi ta là thằng nói khoác rồi” Điền Tông càng sững sờ, không biết bên Ny Nhã tại sao lại để cho ta tự do nói khoác như vậy. Sau một hồi lâu, mới mở miệng: “Vị này là? vị này là?” Ta dám cá rằng hẵn đã quên mất Ny Nhã vừa mới giới thiệu ta xong. Linh Trí đến cạnh ta, hướng qua Điền Tông, nói: “Chiến sĩ trẻ, ta không ngạc nhiên khi người kinh ngạc như vậy, vì người không biết thân phận chân chính của Đại Kiếm Sư Lan Đặc, ngài là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ được trời phái xuống giúp chúng ta, Tịch Chúc Đồng là vong hồn dưới kiếm của ngài.”

Thần sắc Điền Tông còn bán tín bán nghi, thần sắc cũng không chuyển biến gì lắm, hiển nhiên hẵn chưa thể chấp nhận một sự thật như vậy. Hầu Ngọc nói: “Với binh lực hiện tại của chúng ta, nếu khiêu khích quân đội của đối phương thì như trứng chọi đá, tự tìm cái chết mà thôi. Đối phương

chắc đã nghe tin Tịch Chúc Đồng táng mạng rồi, sẽ không để cho chúng ta có cơ hội nào nữa đâu.”

Mọi người đều gật đầu tán thành, kể cả người tin tưởng vào sức mạnh của ta nhất là Linh Trí, truyền thuyết vẫn chỉ là truyền thuyết, khi liên quan đến sự kiện thực tế trước mắt, không thể không lấy góc độ hiện thực để suy xét. Và ta cũng chỉ suy xét từ góc độ đó mà thôi.

Tại vì ta dù sao đi nữa cũng là người, chứ không phải là thần, có thể ta không phải là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, chẳng qua tình cờ ta có bảo mã, lại thêm có bảo nhận phi thường, lại tình cờ đi từ Liên Vân Phong đến đây.

Ánh mắt mọi người đều dồn trên người ta, nếu ta đoán không sai, họ đang cho rằng không biết ta là một thằng điên hay là một Thánh Kiếm Kỵ Sĩ thật sự, đương nhiên, trừ Ny Nhã và Linh Trí ra.

Ta cười nhẹ, hết sức tự tin: “Ai nói rằng chúng ta trực tiếp giao phong với hai đạo quân tinh nhuệ của bọn Hắc Xoa Nhân?” Quay sang Điền Tông, ta hỏi tiếp: “Bọn chúng dùng vật liệu gì để xây cái thành tạm đó?”

Trên mặt Điền Tông hiện lên nét phẫn uất: “Bọn Hắc Xoa Nhân này là bọn phá hoại thiên nhiên, chúng chặt hàng loạt cây Phiêu Hương trân quý của chúng ta, xẻ thành từng phiến để xây thành tạm, làm cho mọi người phần nộ vô cùng.”

Như vậy cái thành này được xây bằng gỗ, dĩ nhiên là dễ xây hơn so với xây bằng đá cả trăm lần.

Điền Tông thở dài nói tiếp: “Nếu Lan Đặc công tử định dùng hỏa công, thì uống công suy nghĩ, vì Phiêu Hương Thành quanh năm ẩm thấp, loại gỗ đó phải phơi khô mới đốt được, hỏa công thật sự không sử dụng được.” Ta chửi thầm trong lòng, nếu có loại dầu đen, loại sản vật có rất nhiều ở Ma Nữ quốc thì tốt quá. Lúc còn ở Ma Nữ quốc ta đã xem qua Trí Tuệ Điển và thấy trong đó có nhắc đến loại dầu đen nằm sâu dưới lòng đất này, thỉnh thoảng cũng phun trào lên trên mặt đất, nó phân bố khắp nơi trên đại địa chúng ta đang sống, biết đâu ở Tịnh Thổ này cũng có cái bảo bối đó không chừng. Thuận miệng ta hỏi: “Ở gần Phiêu Hương Thành, có ai thấy qua một dung dịch màu đen từ trong lòng đất phun lên, mùi hăng hắc khó chịu.”

Ta hỏi mấy câu này không phải chờ câu trả lời, thật sự vô kể khả thi, ta nói đại để tránh cho bọn họ mất lòng tin vào ta thôi.

Chúng nhân đều kinh ngạc.

Điền Tông ngạc nhiên nói: “Đại Kiếm Sư làm sao biết có một nơi như vậy ở đây?” Đây là lần đầu tiên hắn gọi ta một cách tôn trọng – Đại Kiếm Sư. Ta còn kinh ngạc hơn họ nhiều, không lẽ đây chính là điều sẽ giúp ta thắng trong trận chiến này?

Linh Trí thấy ta không nói năng gì, mới bổ sung: “Địa phương đó được gọi là Hắc Huyết Cốc, nguyên là một sơn cốc rất đẹp, một năm trước khi bọn Hắc Xoa Nhân vượt biển đến đây, tự nhiên trong lòng đất phun ra thứ hắc huyết đó, giết chết tất cả động thực vật trong cốc. Lúc đó, có người nói rằng đó là điềm không lành, không ngờ sau đó bọn Hắc Xoa Nhân lại đến, cả hai đều là màu đen thui đáng sợ.

Ta hỏi: “Hắc Huyết Cốc ở đâu?”

Điền Tông trả lời: “Cách Phiêu Hương Thành về hướng tây mười ba dặm, hiện tại đã nằm trong phạm vi thế lực của bọn Hắc Xoa Nhân, cách tòa mộ bảo của bọn Hắc Xoa Nhân chừng tám chín dặm.

Ta cố kềm chế hưng phấn, trầm giọng: “Các người có biết thứ hắc huyết đó có tác dụng gì không?”

Điền Tông lắc đầu trả lời: “Có người nói rằng, một con Ma Long bị thương ở dưới đất, phun máu lên trên mặt đất, loại đó thật đáng sợ. Sau khi Hồng Thạch Đại Công Tước đích thân đi thị sát, lập tức ra lệnh cấm, không cho phép bất cứ ai tiếp cận trong vòng năm dặm quanh khu vực này, để tránh xúc nộ ác thần.”

Ta ngửa mặt lên trời cười lớn, thống khoái vô vùng.

Mọi người đều lộ ra vẻ không hiểu gì cả.

Ny Nhã làm bộ giận dữ: “Đại Kiếm Sư, đừng có úp úp mở mở nữa!” Nàng ta cuối cùng đã không kềm nén nổi thương yêu trong lòng, ngữ khí đã bày tỏ sự chuyển biến trong mối quan hệ giữa nàng và ta, làm mọi người đều chú ý. Linh Trí mỉm cười, ánh mắt chuyển qua lại trên hai chúng ta.

Ta hơi ngượng ngịu, ho lên mấy tiếng, nghiêm mặt nói: “Loại hắc huyết này có phải là máu của con Ma Long hay không thì ta không rõ, nhưng ta

biết chắc rằng loại hắc huyết này là nhiên liệu đáng sợ nhất trên đại địa, chỉ với một mối lửa, không ai có thể dập tắt được.”

Ánh mắt mọi người sáng hẳn lên, cuối cùng đã hiểu rõ ý ta.

Điền Tông nghĩ một hồi, vẻ hớn hở tiêu tan, thở một hơi dài: “Bên ngoài tòa thành gỗ này, bọn Hắc Xoa Nhân bố trí quân lính dày đặc, cho dù chúng ta có hắc huyết trong tay, cũng không có cách đem đến đó để châm lửa.” Mọi người kể cả Linh Trí và Ny Nhã đều như hụt hẫng, đạo lý quá rõ ràng, nếu mà đem hắc huyết đến được tận Mộc Bảo, thì chiếm luôn đi cần gì hắc huyết. Ta lại cười nhẹ: “Ta có bao giờ nói là chúng ta trực diện công thành đâu?” Ny Nhã chau mày lại, liếc xéo ta: “Như vậy thứ hắc huyết đó, có cũng như không!”

Ta cười nhạt: “Thôi, khuya rồi, chúng ta nghỉ sớm đi. Sáng mai lúc mặt trời mọc, ta cùng Nữ Công Tước và Điền Tông dẫn một ngàn người đi trước, còn lại đi theo sau, sau khi chúng ta tụ hội lại, sẽ nghiên cứu kỹ các chi tiết.”

Ny Nhã nói: “Một ngàn người dùng để làm gì? ”

Ta cười: “Đưa lễ vật thì cần gì nhiều người?”

Tất cả đều ngạc nhiên: “Đưa lễ vật?”

Linh Trí hiểu ta sẽ không nói rõ huyền cơ bên trong, nên nói: “Các con ơi, tối rồi, nghỉ đi thôi.”

Mọi người không còn cách nào khác, tản về, chỉ còn ta và Ny Nhã ở trong lều. Ny Nhã hai má đỏ hồng, trái hẳn với vẻ băng lãnh thường ngày của nàng, thật khiến người ta nảy sinh nhiều ham muốn.

Ta mỉm cười: “Trân Ô Hoàn thì chỉ có hai cái trên thế gian này, nhưng Trân Ô Dao có bao nhiêu cây?”

Mặt của Ny Nhã đỏ đến tận mang tai, nàng trừng mắt nhìn ta, cố tỏ ra lãnh đạm: “Chàng đã có một cây thánh kiếm, còn tham lam nghĩ đến Trân Ô Dao?” Ta rất nóng lòng biết kết quả, không còn lòng dạ chọc ghẹo nàng, nghiêm mặt nói: “à sợ rằng có một thanh đã rơi vào tay một người còn đáng sợ hơn con Ma Long đó, lúc đó đến ta cũng không chế phục nổi, tai họa này còn nghiêm trọng hơn đám Hắc Xoa Quỷ nhiều.”

Mắt Ny Nhã ánh lên nét nghiêm trọng: “Trân Ô Dao đúc thành chỉ có ba cây, một cây thất lạc hơn trăm năm rồi, còn lại hai cây, thì một rơi vào tay bọn Hắc Xoa Nhân, một để tại Thiên Miếu.

Ta im lặng, nếu ta lấy lại thanh đao từ tay bọn Hắc Xoa Nhân trước, thì Đại Nguyên Thủ sẽ không có cơ hội chiếm giữ.

Ny Nhã nhu mì: “Thôi khuya rồi, mai chúng ta phải khởi hành sớm nữa!”

Ta kinh ngạc, đúng ra ta phải về lều của Thái Nhu và Đại Hắc, nhưng thấy thần sắc nhu mì, thần thái yêu kiều chứng tỏ nàng muốn cùng ta ngủ lại đêm nay, không biết ta phải đối phó như thế nào nữa.

Chỉ hận ta không biết phong tục của Tịnh Thổ nhân, nếu ở lại như vậy không biết có làm mất đi sự tôn quý của nữ công tước hay không. Trong thời đại chiến tranh liên miên, người Đế Quốc quan hệ nam nữ rất tùy tiện, không phải vì thời thế loạn lạc mà lòng người cũng loạn lạc, chủ yếu là nam bị chết nhiều, nên một người nam đương nhiên có nhiều người nữ, thậm chí những người phụ nữ độc thân không ngần ngại kết hợp với nam nhân mới quen biết, để duy trì nòi giống, bảo trì quốc lực, không biết Tịnh Thổ nhân có giống như vậy hay không? Hay họ là những người trời sanh lãng mạn đa tình. Ta thấy phần sau có vẻ đúng hơn. Lão bằng hữu Niên Gia của ta là một ví dụ. Nhưng ta đã đáp ứng với Thái Nhu đêm nay là của nàng.

Từ lúc nàng bị thương đến giờ, chúng ta chưa có dịp gần gũi với nhau. Ny Nhã quay lưng đi, không cho ta nhìn thấy thần sắc của nàng, lưng vẫn thẳng, âm thanh chuyển sang lạnh lùng: “Ngài đi đi.”

Ai dà!

Ta biết rằng thái độ do dự bất quyết của ta đã làm tổn thương lòng tự tôn của nàng, không thể trách nàng được.

Nàng đã bỏ hết lòng kiêu ngạo để đến với ta, đã làm nàng thấy khuất nhục, nên nàng cực kỳ nhạy cảm về vấn đề này.

“Ny Nhã, nàng hãy tự tha thứ mình. Trước tình yêu ai cũng là người yếu đuối.”

Ta cầm tay nàng, nàng giãy ra nhưng không thoát được, huống gì căn bản là nàng cũng không muốn thoát.

Ta kéo nàng ra ngoài lều, rồi buông tay ra.

“Nàng có nể mặt đến thăm lều nhỏ của ta không?” Ta nói.

Ny Nhã mặt hồng lên, cúi đầu, chân bước theo để trả lời câu hỏi của ta. Ta đang nghĩ tới cách gởi lễ vật đến cho đám Hắc Xoa Nhân, vừa đi vừa nói: “Trong quân có ai biết nói tiếng Hắc Xoa không?” Ta nhớ trước khi chết, Tịch Chúc Đồng hướng về ta nói mấy tiếng ngôn ngữ mẹ đẻ của hắn.

Nghe nói đến chuyện chính sự, vẻ kiêu diễm của Ny Nhã giảm bớt: “Chàng yên tâm, Hắc Xoa Nhân sau khi đến Tịnh Thổ, đều cố gắng học ngôn ngữ đẹp đẻ của Tịnh Thổ Ngữ, bọn chúng cũng chẳng có tâm địa tốt lành gì.” Ta tức khắc vui vẻ: “Vậy thì quá tốt, đại lễ này chắc chắn bọn chúng không từ chối.”

Ny Nhã nhí nhảnh: “Chàng lại nghĩ ra cái chủ ý quỷ quái gì đây?”

Ta rất thích nhìn cái thần sắc nửa giận nửa hờn khả ái mà, cố ý ghẹo: “Tới nơi rồi, đây là hàn xá của ta, A! người đâu hết rồi?” Lều này khác với các lều tuyệt đẹp của người Tịnh Thổ, do ta đem cái lều nhỏ trắng này đến từ Ma Nữ Quốc, bên trong tối âm âm.

“Tiểu Thái Nhu của ta đi đâu rồi, ngay cả Đại Hắc và Phi Tuyết cũng không thấy nữa.”

Đại Hắc thở hào hển từ sau chạy đến.

Ta giang hai tay cho Đại Hắc liếm vào mặt, cười nói: “Đại Hắc, lại đây cho ta giới thiệu với người một nữ chủ nhân mới.”

Ny Nhã đưa bàn tay trắng nuốt, xoa đầu Đại Hắc, mặt đỏ bừng, làm bộ giận dỗi: “Không ngờ người cũng biết ăn hiếp người thế.”

Ta cười ha hả, buông Đại Hắc ra, nó nhảy xuống đất, chạy về phía đông doanh trại, chạy được vài bước quay đầu lại sửa ông ổng.

Tên này lại hiểu được mệnh lệnh dẫn đường, đúng là con chó thông minh nhất mà ta gặp, đội khuyến quân của Đế Quốc chỉ có thể đấm trách những nhiệm vụ khác nhau, nhưng phải được Hắc Khôi chiến sĩ huấn luyện nghiêm khắc. Trong khi đó, Đại Hắc là con chó có năng lực tự học.

Ny Nhã lấy làm kỳ lạ: “Nó muốn chúng ta đi theo nó kìa!”

Ta trầm giọng: “Để xem nó làm trò quỷ gì.” Sải bước theo sau, Ny Nhã đương nhiên theo bên cạnh.

Đọc đường doanh trại mọc như rừng, tối đen và yên tĩnh, trong đêm khuya thanh vắng, lại vừa trải qua cuộc chiến và hành trình mệt mỏi, trừ những người canh gác bên ngoài, còn lại mọi người đều đã ngủ say, mơ về quê hương Tịnh Thổ yêu dấu của họ.

Dưới những ánh đuốc thừa thốt, vang lên tiếng ngáy đều đặn, mùi u hương của Ny Nhã phảng phất, tự nhiên ta có cảm giác hết sức yên bình.

Dưới bầu trời sao đêm tuyệt đẹp, Thái Nhu hai tay ôm gối, ngồi trên tảng đá lớn, bằng phẳng, ngược mặt lên nhìn trời sao, hoàn toàn chìm đắm vào một thế giới khác, trong đó nàng có thể tìm thấy một giấc mộng đã vỡ tan, một giấc mộng về một miền đất an lạc và hòa bình.

Ta biết suốt đời mình sẽ không quên được cảnh cảm động này.

Ny Nhã dịu dàng quàng tay ta, sợ làm kinh động Thái Nhu, khẽ nói: “Chúng ta cùng hòa chung với nàng ta trong đất trời này.”

Lòng chợt ấm lại, ta không ngờ ý nghĩ của Ny Nhã và ta là cùng hòa điệu đến mức như vậy.

“Uông uông uông”

Đại Hắc chạy đến cạnh Thái Nhu, sửa lên ba tiếng không nề nang gì cả. Không khí tĩnh mịch thần thánh này lập tức bị vỡ tan.

Cả ba người bọn ta đều giật mình

Thái Nhu bật người lên như viên đạn rời khỏi cung, quay người lại, thấy chúng ta, một nét cười mê hồn thoáng qua gương mặt thuần mỹ của nàng, bước đến chỗ bọn ta.

Ta cùng Ny Nhã dừng lại, Thái Nhu chạy thẳng đến trước mặt, nét vui mừng chân thật hiện rõ trên gương mặt nàng, nhìn ta, rồi nhìn qua Ny Nhã, rồi chạy ào vào giữa hai chúng ta như một con chim nhỏ giang cánh, dùng hết sức ôm xiết ta và Ny Nhã, Chúng ta như là ba cánh hoa cùng hợp lại.

Một giòng nhiệt lệ bất chợt trào ra ngập tràn mắt ta, chảy dài trên mặt. Chính giờ phút này, ta cảm thấy đã có nguyên vùng đất Tịnh Thổ trong tay.

Cho dù ta phải hy sinh đến giọt máu cuối cùng cho họ, điều đó cũng hoàn toàn xứng đáng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26

Vạn Mã Bôn Trì

Ròng rã mấy ngày đêm không nghỉ, ai nấy đều mỏi mệt rã rời, đành phải cắm trại nghỉ lấy sức.

Phiêu Hương Hà đã thấp thoáng trong tầm mắt.

Chừng hai ngày nữa, là có thể vào đến Hắc Huyết Cốc.

Càng tiến gần đại quân của Hắc Xoa nhân, lại càng bội phần nguy hiểm.

Ta cùng Ny Nhã, Thái Nhu, Điền Tông và Đại Hắc đứng trên một đỉnh đồi nhỏ, cổ phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

Dưới ánh nắng yếu ớt còn sót lại của buổi hoàng hôn, một màu xanh tươi đẹp trải dài trước mắt, mênh mông vô tận.

Gió thổi, đám cây rừng đong đưa như những cơn sóng, ai có thể nghĩ được chiến tranh và cái chết đang ở rất gần.

Điền Tông chỉ về phía ngọn đồi xa xa, nói: "Đó là khởi điểm của dãy Bôn Nguyệt Sơn, dài hàng trăm dặm, kéo đến giữa Tịnh Thổ mới bị dãy Trục Thiên cắt đoạn, bởi vậy dãy Trục Thiên còn có thêm tên là "Hoành đoạn đại sơn mạch", Hắc Huyết Cốc chính là ở tại một trong những tiểu sơn mạch của dãy Bôn Nguyệt Sơn"

Thái Nhu "ồ" lên một tiếng, rồi chỉ về hướng khác hỏi: "Đó là gì vậy?".

Bọn ta đều dịch chuyển ánh mắt nhìn về hướng đó.

Xa xa một màn bụi cát dài đang bốc lên mù mịt.

Tim ta thót lại, lẽ nào đó là đại quân của Hắc Xoa nhân, nếu quả thật như vậy bọn ta khó tránh khỏi vận rủi toàn quân bị tiêu diệt.

Ny Nhã mở to mắt nhìn không chớp. Điền Tông lúc đầu cũng rất lo sợ, nhưng lát sau đã thở ra nhẹ nhõm: "Đó chỉ là đàn ngựa hoang".

Thải Nhu reo lên mừng rỡ: "Chúng ta thật may mắn, quả nhiên đã nhìn thấy đàn ngựa hoang như tiên liệu. Tuyệt quá!"

Ny Nhã đưa tay ôm vai nàng rồi ghé sát tai nói gì đó, sau đó cả hai người quay sang nhìn ta rồi tùm tùm cười. Cũng không biết họ đang nói xấu ta điều gì, mấy ngày nay quan hệ giữa họ rất thân thiết, có lúc còn để ta lạc lõng ngay bên cạnh.

Ta đôi khi cũng muốn vui đùa cùng họ nhưng ngặt nỗi Điền Tông luôn ở bên cạnh, thành ra chẳng thể mở miệng được.

Tiếng vó ngựa sầm sập dần dần vọng đến, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn ngựa hoang, với đủ loại màu sắc, từ phía bên trái bọn ta ùn ùn hiện ra trong tầm mắt, xem tình hình thì có vẻ điểm đến của bọn chúng là khu rừng rậm phía sau bọn ta.

Tiếng ngựa phi mỗi lúc một gần, một tiếng động lạ vang lên bên tai.

Ta và Đại Hắc ngạc nhiên nhìn sang, chỉ nhìn thấy Phi Tuyết đang ăn cỏ bên cạnh, không biết nó đến từ lúc nào, đôi mắt đen tròn của nó mở to nhìn không chớp mắt vào đàn ngựa hoang dày đặc, và khẽ hí.

Khi ta vừa mới đưa tay khẽ vuốt chòm lông mượt mà mềm mại trên đầu nó, thì nó bỗng hí một hồi dài rồi chạy về phía trước.

Thời gian không cho phép chần chừ, ta lao như tên về phía trước nhảy phóc lên lưng nó.

"Uông uông uông"

Đại Hải cố sức đuổi theo.

Trong chớp mắt Phi Tuyết chở ta chạy thẳng xuống ngọn núi nhỏ, ta quay đầu nhìn lại. Thải Nhu, Ni Nhã và Điền Tông vẫn ngây người đứng đó, họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Kỳ thực đến cả ta cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ta liền ghìim dây cương.

Phi Tuyết hí lên một tiếng bi thương, rồi lần đầu tiên không tuân theo mệnh lệnh, vẫn ra sức lao thẳng về phía trước.

Trong lúc cấp bách, ta bỗng loé lên một ý nghĩ, liền ghé sát tai nó vỗ về "Hãy đợi Đại Hắc với"

Như kì tích, Phi Tuyết lập tức chạy chậm lại.

Đại Hắc thở hỗn hển đuổi đến.

Ta cúi sát người ôm nó vào lòng, thả lỏng dây cương.

Phi Tuyết hí lên một tiếng mừng rỡ, phóng cả bốn chân, nhắm hướng đám bụi cát đang cuộn lên ngợp trời dưới vó đàn ngựa hoang.

Trên lưng ngựa, cả trời đất bao la như chạy lùi về phía sau, Phi Tuyết cứ lao vút khiến cả thảo nguyên rộng lớn bỗng chốc cũng trở nên hạn hẹp.

Gió cứ vù vù bên tai.

Đại Hắc co đuôi lại, cuộn mình trong người ta không dám cử động.

Sau phút giây đó, trong tầm mắt giờ chỉ còn đám ngựa hoang phi như điên về phía trước.

Âm thanh của tiếng vó ngựa bao trùm.

Một cảnh tượng đẹp hùng hồn có lẽ chỉ gặp được một lần trong đời, nhưng chứa đựng trong nó sự nguy hiểm khôn lường, nếu đụng đầu với đàn ngựa hoang này, kết cục duy nhất đó là tan xương nát thịt. Ta đã có thể nhìn thấy bờm ngựa của con đầu đàn tung bay hoà cùng từng bước phi dũng mãnh của nó.

Mải mê ngắm nhìn đám ngựa hoang dài vô tận, đến cả ánh hoàng hôn khuất sau đám bụi mịt mù lúc tự nào cũng không hay biết.

Khi còn các đàn ngựa khoảng một trăm bộ, Phi Tuyết hí lên một tiếng hoang dại át cả tiếng vó của quần mã, qua một khúc ngoặt, mới tăng tốc độ đến cực điểm.

Hàng ngàn con ngựa hoang đáp lại tiếng gọi của Phi Tuyết, chúng đồng thanh hí vang chuyển hướng chạy về phía Phi Tuyết.

Ngực ta như muốn vỡ tung, không nén nổi một tiếng rít dài, ta thúc vào mạng sườn nó, cố điều khiển Phi Tuyết chạy về hướng thảo nguyên rộng lớn mênh mông không có điểm tận cùng.

Sau lưng bọn ta chỉ toàn là ngựa.

Khi ta về đến doanh trại đã là buổi bình minh, người đã mệt lả nhưng tinh thần lại cực kỳ phấn chấn, cảnh tượng hàng vạn con ngựa phi trên thảo

nguyên bao la trong suốt một đêm thật khiến người ta khó mà quên được.

Vậy mà Đại Hắc vốn ưa náo nhiệt lại trèo lên mình ta ngủ, Phi Tuyết có lẽ còn vui hơn cả ta vì từ nay nó không còn cô độc nữa.

Một con ngựa cái toàn thân đen tuyền đến bên nó thân mật.

Ta không biết trong thế giới của loài ngựa, cái đẹp dựa trên tiêu chuẩn gì để đánh giá nhưng rõ ràng con ngựa đen và Phi Tuyết xét về sự dũng mãnh thì quả là một đôi tương xứng.

Cách nơi đóng doanh không xa, ta gặp lại Điền Tông, Ny Nhã, Thái Nhu. Họ đã đi tìm suốt đêm, ta kể cho họ nghe đầu đuôi câu chuyện, nghe xong mọi người đều kinh ngạc trước hành động khác thường của Phi Tuyết.

Thái Nhu là người hiếu kì nhất, hỏi: "Phi Tuyết và vị hắc mã nhân này sẽ sinh ra một chú ngựa con, thế nó sẽ có màu gì nhỉ?"

Ta không cần suy nghĩ, liền đáp ngay rằng: "Nhất định là màu đen, vì nó thích màu đen, bởi khi chọn bạn nó đã chọn Đại Hắc đen kìn kịt, khi chọn vợ thì nhất định chọn vị hắc mã nhân này".

Ni Nhã cười và mắng rằng: "Đây là đạo lí gì vậy, một đen, một trắng chắc sinh ra một chú ngựa con vừa đen vừa trắng, ta đã nuôi ngựa từ bé cho nên ta có thể quả quyết như vậy". Nói xong nhú mũi nhìn ta một cách ngạo mạn.

Thái Nhu lo lắng nói: "Có thể toàn thân nó màu đen, chỉ có bốn chân là trắng".

Ta thấy cũng có lý.

Thái Nhu nói không sai, Phi Tuyết vốn là thần mã, từ trước đến giờ nó chẳng để mắt đến những con cái tầm thường khác, nhưng vì có gì hôm nay nó thể hiện rõ quyết tâm khi cố theo đuổi đàn ngựa hoang chọn ra cho mình cô ả xinh đẹp đó.

Phải chăng nó tự ý thức được hành trình dài của đời mình đã đến lúc cập bến, cho nên nó đã thực thi nghĩa vụ cao cả duy trì nòi giống.

Nghĩ đến đây, trong lòng có sự dự cảm bất an.

Số phận quả thực là đáng sợ.

Bọn ta phải lập tức lên đường, hai ngày sau, Điền Tông dẫn mọi người nhẹ nhàng đi vào Hắc Huyết Cốc.

Hắc huyết vẫn đang chảy.

Đó là một cái hồ nhỏ trong núi, chỉ có điều nước trong hồ là dầu đen có mùi khó chịu như bùn nhão. Ta lại cho rằng nó là bảo bối. Nó chính là pháp bảo mà nước Ma Nữ dùng để đối phó với Đại quân đế quốc.

Giữa lòng hồ, một dòng dầu đen phun lên cao mấy thước rơi xuống mặt nước kêu lộp bộp.

Ta hỏi Ni Nhã: "Chúng ta đã chuẩn bị mấy thùng?"

Ni Nhã đáp: "Hai mươi thùng, đủ không?"

Ta gật đầu: "Cho người lấy đầy cả hai mươi thùng, đặt lên xe kìa."

Ny Nhã phát mệnh lệnh, các chiến sĩ lập tức thi hành, người đi lấy đồ đựng, người đi đổ dầu vào thùng, ai nấy đều bận rộn.

Điền Tông đến bên cạnh ta, trịnh trọng nói: "Đại kiểm sự, sau khi lấy dầu xong, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?"

Ta khẽ đáp: "Đem hai mươi thùng dầu hắc đến thành Phiêu Hương."

Tất cả binh tướng đều tròn mắt há mồm, ngay cả Thái Nhu đang hiếu kì quan sát hồ dầu đen cũng quay đầu nhìn lại.

Ta đương nhiên hiểu cảm nhận của họ.

Đưa thứ nguy hiểm này đến thành Phiêu Hương làm gì? Lẽ nào muốn đốt cháy thành Phiêu Hương sao? Tạo thành thế cả ngọc đá đều tan sao? Huống bọn ta còn không thể lọt qua được vòng vây của đại quân Hắc Xoa nhân.

Ny Nhã nghi ngờ hỏi: "Nếu bọn Hắc Xoa nhân phát hiện thì sao?"

Điền Tông và mấy chiến sĩ cao cấp khác đều đồng loạt lắc đầu ý muốn họ cũng cần câu trả lời vì đội xe lừa này di chuyển chậm chạp như ốc sên, trừ phi bọn Hắc Xoa nhân bị mù mới không phát hiện.

Ta cười đáp: "Lập tức bỏ thùng chạy lấy người"

Mọi người nghe càng ngạc nhiên. Đây là biện pháp gì vậy?

Ny Nhã không thể nhịn thêm nên lên tiếng: "Đây là cái gọi là tặng lễ phải không?"

Ta hướng về Điền Tông vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu nói: "Nếu người là bọn Hắc Xoa nhân bắt được đội xe chở hai mươi thùng dầu đen lớn, người sẽ làm gì?"

Điền Tông nhíu lông mày trả lời: "Ta sẽ nghiên cứu xem hai mươi thùng quái quỷ này là cái gì, vì sao người Tịnh Thổ lại đưa chúng vào trong thành."

Ni Nhã lúc này mời hiểu rõ vấn đề, vội nói: "Chúng sẽ chẳng biết đó là cái gì, đành phải mang chúng về hoặc sẽ mang vào trong mộ thành, lúc đó chúng ta sẽ đến đốt thành, đúng không Lan Đặc công tử?"

Ta hững hờ đáp: "Chỉ sai một điều, không phải bọn ta đi đốt thành mà chỉ có mình ta đi đốt, chỉ có trà trộn vào là biện pháp duy nhất."

Ny Nhã chuẩn bị phản bác, Thái Nhu bèn chạy qua kéo tay ngăn nàng lại.

Điền Tông lại nói: "Giả dụ Hắc Xoa nhân đưa xe lừa đến một khoảng đất trống ngoài thành, chẳng phải bọn ta đã hoài công hay sao?"

Ta nở một nụ cười đau khổ nói: "Cần phải đánh một canh bạc, nếu như ta quả thật là một gã Thánh Kiếm Kỳ Sĩ đáng ghét kia, thì ta và những thùng dầu sẽ được kéo vào trong thành."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 27

Trí Phá Dịch Bảo

" Kèo kẹt, kẹt kẹt "

Trọng lượng của hai mươi thùng dầu đen này quả là nặng phi thường, khiến cho ba mươi cái đầu lừa thở phì phò.

Ta kêu lớn: "Dừng lại! " Rồi cùng Điền Tông nhảy từ trên ngựa xuống, hơn 300 chiến sĩ "hộ tống" cũng cùng lúc dầm ngựa dừng lại.

Hai người tiến lại giữa đội lừa kéo, ngội thụp xuống xem xét.

Điền Tông mở ngăn bí mật dưới thùng xe ra, lo âu nói: " Nếu như bọn Hắc Xoa Nhân có nuôi ác khuyến, thì rất có khả năng bọn chúng có thể đánh hơi thấy mùi của ngài! "

Ta vỗ vỗ lên vai gã, an ủi nói: " Yên tâm! Chỗ dầu đen này có thể nói là rất nặng mùi, có thể át đi hơi hướm của bất kỳ ai. " Thời gian không còn nhiều, ta bò xuống dưới xe, trườn mình vào ngăn thùng bí mật, trước khi Điền Tông đóng nó lại, nhào người ra dặn thêm: " Nhớ không được để cho Hắc Xoa Nhân bắt giữ. "

Trên mặt Điền Tông lộ rõ vẻ tôn kính: " Bọn tôi nhất định sẽ không làm Đại Kiểm Sư thất vọng. "

" Cạch! "

Cánh cửa bí mật đóng xập lại.

Trước mắt ta tối xầm, khoảng không gian biến thành một thế giới hắc ám nhỏ bé.

Đội xe lừa tiếp tục hành trình.

Một lát sau, ta đã quen dần với bóng tối và cảm giác lo lắng bất an.

Mấy ngày hôm nay lúc nào cũng phải dong duỗi trên đường, đến bây giờ mới có cơ hội nghỉ ngơi. Âm thanh đơn điệu của bánh xe tạo ra một tác dụng thôi miên, làm mí mắt ta mỗi lúc một nặng, trước khi chìm vào giấc ngủ, ta khó khăn lấy thanh Ma Nữ Kiếm, ôm vào trước ngực. Trong mơ hồ, một cảm giác ấm áp thấm thấu từ thân kiếm vào thân thể ta, ta cố gắng giữ cho tâm thần tỉnh táo, nhưng chung quy cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ đang ụp tới.

Sâu thẳm trong giấc mộng, ta cảm thấy tinh thần mình, linh tư mình như lan tỏa ra vô hạn, vượt qua những hạn chế về không gian và thời gian. Bỗng nhiên, ta chợt tỉnh từ trong giấc ngủ sâu. Bên ngoài ngăn thùng bí mật, âm thanh của người lẫn vật âm ỉ cất lên.

Tiếng Điền Tông khê vọng vào từ bên ngoài: "Thánh Kiếm Kị Sĩ! Bọn Hắc Xoa Nhân đã đến, cẩn thận! "

Chiếc xe lừa bỗng tăng tốc, hiển nhiên là bọn lừa bị thất kinh nên bỏ chạy tứ tán.

Tim ta đập thành thình, nếu như cỗ xe này bị lật, chỗ dầu đèn đổ ra, thì bao nhiêu công sức sẽ thành đổ sông đổ biển hết.

Bên trong thùng xe rung lên bần bật, ta nghiêng rằng chịu đựng những cú va đập đau điếng người vào vách thùng.

"Kít! "

Cỗ xe lừa dừng lại.

Bốn bề vang dội tiếng ngựa hí, tiếng người quát tháo, chỉ bực là ta đến một câu nghe cũng không hiểu. Nỹ Nhã còn nói Hắc Xoa nhân đều học Tịnh Thổ ngữ, nhưng đám thổ phỉ bên ngoài kia chẳng có tên nào có ý thức học hỏi, nên bình thường ắt hẳn cũng không chịu luyện tập.

Sau một trận quát tháo ầm ỹ, cỗ xe lại tiếp tục chuyển bánh.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, tốt nhất là nên tĩnh tâm, tiết kiệm sức lực.

Lúc trước nghỉ ngơi được một lát, khiến tinh thần ta sáng khoái lên nhiều, thể lực cũng trở nên sung mãn hơn bao giờ hết. Trong đầu léo lên một ý nghĩ, Ma Nữ Kiếm quả nhiên có ma lực thần kỳ, không những có thể khiến phục hồi thể lực cho ta, lại có thể mang Thái Như từ từ danh giới sinh tử trở về, nhưng tại sao Ma Nữ khi xưa bị Đại Nguyên Thủ ám toán,

nàng lại không dùng lực lượng của nó để hồi phục? Lẽ nào nàng ta cố ý tìm cái chết sao?

Tim ta đập điên cuồng trong lồng ngực.

Ma Nữ có thể căn bản chưa hề chết, nghĩ tới đây, ta muốn bay thẳng về Ma Nữ Quốc, tìm đến lăng mộ của nàng xem xét thử.

Đương nhiên điều này là không thể xảy ra, vì bên ngoài chính là địa bàn cực kỳ nguy hiểm nơi mà đại quân của Hắc Xoa nhân đang chiếm đóng.

Cỗ xe từ từ giảm tốc độ, chuẩn bị dừng lại.

Ta tập trung tinh thần lên thanh Ma Nữ Kiếm đang ôm trước ngực.

Ta lần đầu tiên cảm giác được luồng hơi ấm kì dị thanh kiếm này truyền vào thân thể, chính là tại lúc ta đang ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh chuyển động trên thân kiếm. Do vậy muốn tạo ra cảm giác tương thông với nó, trong tâm phải không được có ý niệm về việc đó, hoặc lúc nửa tỉnh nửa mê, hay trong những khoảnh khắc bên bờ sinh tử.

Nghĩ tới đây, một ý nghĩ khác bỗng nổi lên, trong lúc này rồi việc ở cái ngăn bí mật này, tại sao ta không tranh thủ luyện tập tăng cảm giác tương thông này.

Ta kéo lưỡi kiếm lên trên cao, để mũi kiếm chạm vào khoảng cách giữa hai mắt, sau đó tập trung tinh thần vào điểm tiếp xúc.

Thật kỳ lạ, sau một lát thần trí ta bỗng trở nên thanh tịnh, giống như một vũng nước đang vẫn đục bỗng nhiên trở nên trong vắt, có thể phản chiếu được những hình ảnh mà trước đây không thể.

Trong tâm ta chấn động, cảm giác này lập tức tan biến đi.

Vừa định thử lại, thì lúc này cỗ xe đã dừng hẳn.

Bên ngoài tiếng người ngựa cũng ầm ĩ hẳn lên, có thể là đã vào tới đại bản doanh của địch nhân, chỉ là không biết nơi đây là bên trong hay bên ngoài một bảo

Chợt có tiếng người ra hiệu.

Ta không dám khinh thường, thu hồi tinh thần từ thanh Ma Nữ Kiếm lại, tĩnh tâm nghe ngóng những biến động bên ngoài.

Không biết bao lâu sau, có tiếng võ ngựa dồn dập cất lên, một đạo nhân mã đang tới. Trong tâm ta khẽ than "không tốt", xem ra nơi này chính là

bên ngoài mộc bảo, nếu không thì tại sao lại không hề có âm vang phản hồi của tiếng vó ngựa.

Chẳng lẽ ta lại không phải là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ như trong lời tiên đoán hay sao?

Tiếng vó đến sát bên tai ta thì dừng lại.

Sau đó là thanh âm bọn Hắc Xoa nhân lần lượt nhảy xuống ngựa.

Một tên Hắc Xoa nhân xõ ra một tràng tiếng Hắc Xoa, có vẻ là đang báo cáo tình hình về chuyển hàng vừa cướp được từ nơi người Tịnh Thổ, người đang nghe báo cáo tất nhiên là có thân phận cao hơn tên nọ.

Sau khi tên Hắc Xoa nhân báo cáo xong, người nọ vẫn không hề lên tiếng, đến cả một âm thanh cũng không hề phát ra.

Có tiếng nắp thùng bị bật ra, bên ngoài bọn Hắc Xoa nhân hiển nhiên là đang xem xét những thùng dầu đen kì lạ.

Một giọng nam ồm ồm cất lên: " Gọi tên tiểu tử nọ lại đây! "

Ta bỗng ngớ người, tại sao ta lại hiểu được hắc vừa nói gì? Sau đó mới bỗng nhiên tỉnh ngộ là do hắc vừa nói tiếng Tịnh Thổ. "

Một người lập tức tuân lệnh chạy đi.

Người nọ lại tiếp tục nói: " Các người phải chăm chỉ luyện thêm Tịnh Thổ ngữ, nếu không " Nghiêu Địch" sẽ không vui đâu. "

Bọn Hắc Xoa nhân đồng thanh "Dạ" một tiếng. Đó cũng là câu tiếng Tịnh Thổ đầu tiên mà Niên Gia dạy ta, câu thứ hai là "không".

Bên ngoài yên ắng trở lại.

Ta không điều khiển nổi những mạch máu trong não đang chạy rần rật.

Người vừa ra lệnh ở bên ngoài có lẽ là thân phận cao, chỉ là không biết người hắc nói "tên tiểu tử nọ" là ai, vì sao hắc lại muốn có những tư liệu liên quan đến thứ dầu đen, hơn nữa ngữ điệu của tên Hắc Xoa tướng lĩnh kia lại có vẻ thập phần khinh bạc, hiển nhiên là đối với "tên tiểu tử nọ" không hề có chút tôn trọng nào.

Thanh âm của tên tướng Hắc Xoa lại cất lên: "Tịch Chúc Đồng đã chết rồi, các người có biết tại sao hắc chết không?"

Trong tâm ta chấn động, dựa vào khẩu khí của hắc, tựa hồ như địa vị của hắc còn cao hơn cả Chúc Đồng, chẳng lẽ hắc chính là một trong Thất Đại

Thần Tướng? Chỉ là không biết hắn là "Quang Đầu Quỷ" Tả Lệnh Quyền, hay là "Cật Nhân Quỷ" Công Lãnh Minh?

Một người đáp lại bằng thứ tiếng Tịnh Thổ cứng ngắt: " Ông ta đã gặp phải một cao thủ chân chính trong đám địch nhân"

Người mà không biết là Tả Lệnh Quyền hay Công Lãnh Minh nạt lớn: " Không! Nguyên nhân hắn chết chính là do hắn đã khinh địch, từ cuộc chiến ở sông Thiên Mộng, hắn một mình trảm sát một trong tứ đại danh tướng của Tịnh Thổ, Lạp Tát đại công, sau đó hắn ta trở nên kiêu ngạo, không còn để mắt tới ai trong bọn người Tịnh Thổ nữa, đó chính là nguyên nhân mà hắn chết, nhưng cũng làm cho quân đội Hắc Xoa của chúng ta bại trận lần đầu tiên, ta Tả Lệnh Quyền tuyệt sẽ không bước theo con đường của hắn. "

Tim ta bỗng bùng lên một niềm hưng phấn khó tả, không ngờ lại có thể dễ dàng gặp được một trong hai quân chủ của địch nhân là Tả Lệnh Quyền, bây giờ chỉ hy vọng hắn có chút bất cẩn, đưa hết đám hàng hóa này vào trong Mộc Bảo mà từ từ xem xét.

Bọn Hắc Xoa nhân đều lặng im nghe hắn giáo huấn.

Tả Lệnh Quyền thở dài một hơi rồi tiếp: " Thật không ngờ Tịnh Thổ nhân vẫn còn có dũng sĩ như vậy, còn một ngày ta chưa bắt hắn chết dưới đao của ta, ta sẽ vẫn chưa xứng đáng là một bàn tay trong bảy bàn tay của "Nghieu Địch".

Bọn Hắc Xoa nhân lập tức đồng thanh reo hò vang dậy, thể hiện rõ sự phấn khởi. Cũng có mấy người hô vang "Nghieu Địch".

Ta cười thầm trong lòng, nếu như hắn dám cùng ta đơn độc so kiếm, ta lập tức sẽ hiện thân để cho hắn được toại nguyện.

Một người khác lại nói: "Thống lĩnh! thuộc hạ đã hiểu ra rồi, cho nên ngài mới muốn hiểu rõ lai lịch cùng tác dụng của loại hắc thủy này. "

Tả Lệnh Quyền hừm một tiếng tiếp nói: " Phiêu Hương Thành đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc, thành phá, người chết chỉ còn là vấn đề thời gian, nhưng bọn chúng lại nhất nhất phải chuyển hơn hai mươi thùng này lại, tất nhiên là phải có nguyên nhân của nó... "

Có tiếng vó ngựa.

Một tràng quát tháo.

Tiếp đó là âm thanh của một vật rơi xuống nền đất, lại có tiếng người rên rỉ.

Ta bần khoản, có lẽ nào "Tên tiểu tử nọ" lại bị "áp giải" đến.

Tiếng quát tháo cùng tiếng xô xát truyền lại, trong lúc ta đang than thầm không tốt, Tả Lệnh Quyền lạnh lùng nói: " Ta hỏi một câu, người đáp một câu, nếu có câu nào ta cảm thấy không vừa ý, ta chặt một ngón tay của người, cho nên tốt nhất là người không nên nói sai quá mười câu. "

Bọn Hắc Xoa nhân cười ồ lên, xem ra việc đối xử tàn tệ với người khác, đối với bọn chúng là một điều khoái lạc. Không dám cười khỗ, chẳng lẽ ta phải ở đây để xem bọn chúng ngang nhiên hành hung người khác sao?

Người nọ hoảng hốt đáp: "Không! Không! Ta nói."

Ta khinh ngạc rụng rời, từ thanh âm của người nọ, ta đã nhận ra "tiểu tử" này là ai.

Hồng Tình quý sĩ!

Hắn ta hẳn là trong lúc quay lại Phiêu Hương Thành đã bị bọn Hắc Xoa nhân bắt giữ.

Bọn Hắc Xoa Quý lại cười ầm lên, có người nói: " Tên tiểu tử này so với phụ thân hắn thật chẳng có chút đảm lược nào. "

Tả Lệnh Quyền trầm giọng: " Hai mươi thùng dầu đen này là thứ gì?"

Một màn yên lặng bao phủ, sau đó có tiếng giằng co xô xát.

"Đừng! Ta nói! Ta nhớ ra rồi, đây chính là hắc huyết của Hắc Huyết Cốc. "

Tim ta như chậm lại một nhịp, nếu như hắn nói tiếp, thì cái kế hoạch vi diệu này của ta noi như là thành công cốc.

Tả Lệnh Quyền lại tiếp: " Hắc huyết này có tác dụng gì?"

Hồng Tình hiển nhiên là rất ngạc nhiên run run nói: " Cái Hắc... Hắc huyết, không, không có... Ặc...! Đừng! Đừng! " đoạn hớp lấy một hơi.

Ta khẩn thầm trong tâm. "Hong Tình à Hồng Tình, vì mười ngón tay của anh, đừng có nói ra sự thật, nghĩ ra một câu chuyện mà kể cho bọn chúng."

Hồng Tình tựa hồ như gần khóc nói: " Đây là ma huyết, có ma lực rất kì dị... "

Tả Lệnh Quyền bật cười: " Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của ta, nếu không thì làm sao mấy con lợn Tịnh Thổ này lại không sợ chết, phải người đi thâm vận đám hắc thủy này, màu đen chính là màu sắc may mắn của chúng ta, thay trời để thống trị vùng Tịnh Thổ chính là thiên chức của Hắc Xoa tộc vĩ đại. " Rồi lại trầm giọng nạt: " Có ma lực gì?"

Hồng Tình lại hít một hơi, nói: " Cái này... cái này... "

Tả Lệnh Quyền quát: " Đừng có nói với ta là cái nước đen này không hề có tác dụng gì, màu đen chính là biểu thị của quyền lực, chỉ có đêm đen mới có thể đánh bại và đuổi đi ánh sáng ban ngày, thiên địa chính là nghiệt chủng sinh ra khi đêm đen cường hiếp ánh sáng ban ngày, con lợn Tịnh Thổ kia, mi đã hiểu chưa?"

Ta muốn ôm lấy tên Hắc Xoa Quỷ này và hôn cho hắn một cái, theo như hắn nói, Hồng Tình chỉ có tiếp "nói thật chém ngón tay" cùng "nói dối để bảo tồn ngón tay" hai sự lựa chọn, chỉ cần là một người bình thường, tất nhiên là sẽ chọn sự lựa chọn thứ hai, chỉ hy vọng Hồng Tình có thể tưởng tượng ra một câu chuyện hay để đánh lừa bọn Hắc Xoa Quỷ này.

Hồng Tình nói: " Hắc huyết là... là... Ặc! Ta đã nói thật rồi, nếu như đem hắc huyết này tráng lên thân kiếm, sau khi đả thương người, kịch độc sẽ thâm nhập vào toàn thân, độc phát thân vong, lợi hại phi thường, chính là huyết phong hầu. "

Ban đầu ta còn có chút lo lắng những lời của hắn có thể chưa có sức thuyết phục, nhưng không ngờ hắn càng nói càng lưu loát, lại thêm vào vào những chi tiết đầy sức thuyết phục, cuối cùng đến cả ta cũng xuýt lằm lằm tưởng cái hắc huyết này chính là có kịch độc, tên tiểu tử này quả là một thiên tài nói dóc, đây quả là ưu điểm duy nhất của hắn. "

Từ phía trên đầu truyền lại tiếng bước chân di chuyển. Tất nhiên là do tên Hắc Xoa Quỷ phụ trách mở nắp thùng kia cẩn thận di chuyển thùng nước - thùng nước đối với y mà nói có chứa thứ nước màu sắc đẹp nhất: "Màu đen".

Một lúc lâu sau, Tả Lệnh Quyền lại nói: " Việc này trọng yếu phi thường, chúng ta phải tìm mấy tên Tịnh Thổ để thử một chút xem sao, nếu

như tên tiểu tử này nói thật, thì đây chính là "Dạ Thần" đã ban cho chúng ta bảo vật để chinh phục đại địa, cảm tạ "Dạ Thần". "

Bọn Hắc Xoa Quý hô lớn: "Áp nhập những cỗ xe này vào trong bảo! "

Những cỗ xe bắt đầu dịch chuyển, xếp thành hàng, từ từ tiến vào trong bảo.

Ta vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì cuối cùng cũng mang được hai mươi cái bảo bối này vào trong bảo, lo là vì bọn chúng xem ra rất coi trọng hai mươi thùng hắc thủy này, lại còn muốn thử nghiệm luôn, nhất định là sẽ bắt vài tù binh ra làm vật thí nghiệm, và tất nhiên sẽ nhận ra những lời của Hồng Tình đều gian trá, lúc đó không biết ta có nên xuất hiện để giải cứu cho Hồng Tình không? Và khi đã vào trong Mộc Bảo rồi, thì ta có đến hai thanh Ma Nữ Nhận cũng khó thoát được cái chết.

Sắc trời tối dần, những tia sáng xuyên qua lỗ thông hơi ở hai bên ngăn thùng bí mật cũng dần dần trở nên ảm đạm.

Âm thanh người ngựa di động cũng ồ ồ lên nhiều, do đó ta biết mộc bảo đã ở trong tầm mắt.

Lại có tiếng ra hiệu vang lên.

Cánh cửa gỗ "ù ù" mở ra.

Đội xe lừa tiến nhập vào Mộc Bảo.

Bên ngoài hồng quang lấp lóe, những tia sáng từ vài ngọn đuốc bập bùng đang rọi chiếu.

" Y ai ai! "

Đội xe lừa lập tức dừng lại.

Có người tiến lại tháo cương cho đoàn lừa kéo xe, sau đó không biết dẫn bọn chúng đi đâu.

Ta nghiêng rặng, nhẹ nhàng lăn mình ra ngoài ngăn thùng bí mật, thả người xuống nền đất lạnh.

Làn không khí trong lành khiến tinh thần ta phấn chấn.

Ta nằm phủ phục bất động trên nền đất, chỉ đưa mắt nhìn ra khoảng không gian dưới gầm xe.

Ở dưới góc thấp như thế này, chỉ nhìn thấy vài cặp chân người và ngựa, trong ánh lửa bập bùng, đội xe này dường như đang ở trung tâm một quảng trường, nhìn sang bên trái là đoạn tường thành bằng gỗ, nhìn sang bên phải là một dãy phòng ốc tối thiểu có cách đó đến một trăm bộ, kể cả ta đổ ra cả hai mươi thùng dầu này, cũng tuyệt đối không thể chảy ra tới địa phương đó được. Lúc này càng không kiềm được tự trách bản thân, lẽ ra nên chế một số thùng nhỏ. Bởi vì chiếc thùng lớn cao đến ngực, lại chứa dầu đen còn nặng hơn nước nhiều lần này. Dựa vào sức người là không thể di động được nó. Không có lừa ngựa, quả thật làm cho ta phải hao tổn tâm sức.

Không còn thời gian để suy xét nữa. Ta bò ra một chút, ước lượng vị trí, chống thanh Ma Nữ Nhận vào dưới đáy thùng, "Cốc" một tiếng, thanh kiếm xuyên thủng đáy thùng dầu đen, ta dụng lực xoay thanh kiếm, tạo thành một lỗ hổng tròn to bằng lòng bàn tay, dầu đen ở cả dạng lỏng và đặc từ từ chảy ra lai láng

Đội xe lừa tổng cộng có năm cỗ xe kéo, mỗi cỗ xe có bốn thùng dầu, rất nhanh ta lần lượt đâm thủng đáy bốn thùng dầu, dầu đen cuộn cuộn chảy ra thành vòi.

Ta lựa thời cơ lăn mình ra ngoài, rồi tấn tốc phóng mình vào dưới thùng xe thứ hai. Quay đầu nhìn lại, phía sau dưới cỗ xe, một lớp dầu đen đang từ từ lan tỏa, dần dần loang ra cả ngoài khu đất dưới chân xe.

Không còn nhiều thời gian nữa, Ma Nữ Kiếm lại chọc lên, xuyên thủng đáy thùng.

Có tiếng bước chân vọng tới.

Ta thất kinh dừng tay, nhìn sang bên trái...

Có đến hơn mười đôi chân tiến tới, dừng lại bên cỗ xe gần đó.

Thanh âm của Tả Lệnh Quyền cất lên: " Hồng Tình! Cách sử dụng loại dầu đen này thế nào?"

Có tiếng Hồng Tình run rẩy đáp lại ngay phía trên đầu ta: " Phải... Phải nhúng binh khí vào trong đó... "

Tả Lệnh Quyền nói: " Nhúng vào bao lâu?"

Hồng Tình đáp: " Tối thiểu ba ngày mới có thể dùng được. "

"Ah! "

Có tiếng kêu thảm thiết vọng lại, xem ra Hồng Tình vừa bị đâm một quyền sau đó lại bị bồi thêm cho một cước.

Tả Lệnh Quyền tức giận quát: "Tên tiểu tử này muốn gạt ta hả, làm gì có chuyện tằm lâu thế, làm gì có cái đạo lý như thế. "

Hồng Tình khóc lóc than: "Ba ngày là tốt nhất, nhưng tằm một ngày thì cũng có thể dùng được rồi, Không...! Đừng... "

Cùng lúc đó, có tiếng nắp thùng bật tung ra, đương nhiên là có người đang nhúng vũ khí vào trong thùng.

Lúc này bọn chúng đều đã tập chung xúm xít quanh cỗ xe, nếu như bây giờ ta muốn bò ra ngoài, rồi lại trườn tới dưới một thùng xe khác, tuyệt nhiên là điều không thể.

Tả Lệnh Quyền hạ lệnh: " Tằm chúng một trăm "chuyên" thời gian, sau đó lấy ra thử, nếu như tên tiểu tử này lừa ta, cắt vài cân thịt trên mình hăn xuống, mang cho Công Lãnh Minh tướng quân làm bữa tối. " Nói đoạn dẫn vài người rời khỏi, nhưng vẫn để lại hơn mười tên canh giữ năm cỗ xe.

Ta không biết thời gian "một trăm chuyên" là bao lâu, liền để tâm thần thoải mái, xuyên thủng bốn thùng dầu trước, chuyển mình đến vị trí Hồng Tình, dùng kiếm khoét một lỗ nhỏ tại vách xe nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Hồng Tình bị cùm chới quặt hai tay ra phía sau, đang ngồi trên xe, thân hình run lẩy bẩy, trong lòng ta bỗng thấy thương hại hăn, ta đối với hăn tuy không có hảo cảm, nhưng thủy chung vẫn là hai người trên cùng một chiến tuyến.

Ta khẽ gọi: " Hồng Tình quý sĩ! Hồng Tình quý sĩ! "

Hồng Tình chấn động toàn thân.

Ta vội gằn giọng: " Đừng có chuyển động! Ta là Lan Đặc, ở phía dưới người. "

Hồng Tình tên tiểu tử này không ngờ lại rất biết nghe lời, không hề quay lại nhìn.

Ta nói: " Ngồi yên! Ta sẽ giúp người phá cùm ?! " Nhận phong loáng lên, cùm sắt lập tức đứt đôi.

Bên ngoài có tiếng la ó, tiếng cước bộ rầm rập chạy tới.

Không cần nói cũng biết là địch nhân đã phát hiện ra đám dầu loang.

Ta hú lên một tiếng, lật tung cỗ xe, lao vào giữa đám Hắc Xoa Nhân, lúc ta lao tới, ba tên đã bị ta đánh rơi kiếm xuống đất.

Hồng Tình từ trên xe nhảy xuống, nhưng do bị trói quá lâu khí huyết chưa thông, nên tập tễnh đi được vài bước đã ngã lăn ra mặt đất, gã lại tiếp tục bò, thuận tay nắm luôn một thanh trường mâu đang ngâm trong thùng dầu đen, tên tiểu tử này không ngờ lại khá thông minh.

Mười tên Hắc Xoa nhân đang thất kinh ở gần đó, lúc này đã hoàn hồn trở lại, lập tức rút ra binh khí, bao vây quanh ta.

Ta cười lạnh, xuất ra vài chiêu kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, mấy tên Hắc Xoa nhân không biết tự lượng sức kia máu tươi phún ra như suối, văng cả vào người Hồng Tình. Hồng Tình hoàn hỉ cười nói: " Có bao nhiêu người tới?"

Ta cười đáp: " Chỉ có ta. "

Vẻ mặt đang tươi cười của Hồng Tình lập tức cứng đờ lại, chuyển thành xanh như tàu lá, việc này cũng khó trách được hẳn, chỉ có hai người ta và hẳn, kể cả là toàn thân trang bị vũ khí, cũng không thể đối phó được với hết cả đám Hắc Xoa nhân ở đây, hà huống tại nơi đây địch nhân phòng thủ rất thâm nghiêm, rất khó có thể tìm ra cửa thoát.

Sau khi ta giết thêm hai tên Hắc Xoa nhân, nhảy ra ngoài khoảng trống, lúc này mới có thời gian quan sát cảnh vật xung quanh.

Nơi đây là một quảng trường sau khi vào bảo, ba mặt là bức tường ngoài của một bảo cao tầm mười xích, một mặt là những ngôi nhà ở cùng các nhà kho nối nhau liên tiếp, lúc này trong một bảo cũng đã có mấy người phát hiện ra tình thế đã có chuyển biến.

Trên bảo tường, tiếng tù và thổi vang.

Hắc Xoa Nhân từ bốn phương tám hướng ùn ùn xông ra như thủy triều.

Ta đục thêm lỗ vào những thùng dầu đang nằm trên mặt đất, dầu đèn không ngừng loang ra.

Ta nhặt lấy bó hỏa tập từ một tên Hắc Xoa Nhân, hướng sang Hồng Tình nói lớn: " Muốn sống thì theo ta! "

Không ngờ ta cùng gã lại trở thành bằng hữu hoạn nạn chi giao trong cuộc chiến này.

Mâu ánh lóe lên.

Hai mũi mâu như hai con rắn độc uốn lượn nhắm mặt ta phóng tới.

Ta hét lên một tiếng, Ma Nữ Kiếm một xoay một vòng, hai thanh quái mâu lập tức bị chém gãy, Ma Nữ Kiếm đồng thời xẹt lên cắt đứt yết hầu bọn chúng. Không có ai có thể nhanh hơn ta!

Phía sau có tiếng Hồng Tình đang kêu cứu ầm ỹ.

Ta lập tức chạy lại, đến bên Hồng Tình, Ma Nữ Kiếm quét ngang bổ dọc, sáu, bảy tên Hắc Xoa nhân đều bị chém bay vũ khí, máu tươi văng tung tóe.

Lúc này có tiếng Tả Lệnh Quyền gầm lên vang dội.

Hắc Xoa nhân lập tức thối lui như thủy triều đang rút, để lộ một khoảng đất trống rộng lớn, hình thành một vòng trong xao xít đến cả gió cũng không lọt vào được.

Ta cùng Hồng Tình bị bao vây ở giữa.

Một viên Hắc Xoa đại tướng cao lớn, vận đầy đủ khôi giáp, rẽ qua bọn binh lính, nói lớn: " Là ai tới đây?"

Ta một tay nắm bó hỏa tập, một tay xiết chặt cán kiếm, trầm giọng đáp: " Đại Kiếm Sư Lan Đặc! "

Hung quang trong mắt Tả Lệnh Quyền chột lóe lên, hăn ngưng thần nhìn thanh Ma Nữ Kiếm trên tay ta, cười điên loạn nói: " Kiếm tốt! Bắt đầu từ hôm nay, thanh bảo kiếm này thuộc về ta. "

Ta một bên khẩn thềm cho số thùng dầu ở cỗ xe thứ hai lúc này đã chảy ra ngoài hết, tốt nhất là số dầu đó đã lan tới những chiếc xe còn lại, một bên nói: " Ta hôm nay đúng là có một món quà dành cho người, nhưng tiếc là không phải thanh kiếm này. "

Bọn Hắc Xoa nhân chửi ầm lên đe dọa.

Hồng Tình ở bên cạnh, hàm răng đánh vào nhau lập cập.

Bọn ta giống như con mồi đang nằm giữa nanh vuốt của đám mãnh thú màu đen này, bây giờ mới thấy khó mà trách được những quý tộc Tịnh Thổ được chiều chuộng từ lúc mới sinh ra, làm sao chịu được sự khủng hoảng này.

Trong mắt Tả Lệnh Quyền thoáng lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: " Chỉ bằng một người nhà nhà người?"

Ta cũng có chủ ý muốn kéo dài thời gian, tốt nhất là nói thêm vài câu với hân, nói truyện trên trời dưới bể, truyện gì cũng tốt, cười lớn đáp: " Một người ta không đủ sao? Cái mạng của Tịch Chúc Đồng cũng là do một mình ta lấy đi giữa thiên binh vạn mã của người đó. "

Bồn phía không ngờ lại yên ắng trở xuống, chỉ còn thanh âm của những Hắc Xoa nhân khác đang từ xa kéo tới.

Đối với ta, càng nhiều người tới thì càng tốt.

Ta thừa cơ quay sang Hồng Tình nói nhỏ: " Khi lửa cháy! Lập tức chạy theo ta. "

Ta không có thời gian để giải thích cho gã. Hường Tả Lệnh Quyền nói lớn: " Người không muốn báo thù cho Tịch Chúc Đồng sao? Có dám một mình so kiếm với ta không?"

Tả Lệnh Quyền lạnh lùng nhìn ta, một lát lâu sau mới trả lời: " Người thắng được ta rồi hăng nói! "

Phía sau bọn Hắc Xoa nhân có tiếng cãi nhau xôn xao, không cần nói cũng biết là dầu đen đã loang ra tới chân bọn chúng.

Một Hắc Xoa chiến sĩ hú lên một tiếng, ngay lập tức, nhưng tên còn lại cũng hét ầm lên cổ vũ.

Ta đưa một cánh tay lên nói: " Đợi đã! "

Tả Lệnh Quyền gầm lên: " Sợ rồi hả?"

Ta cười khẩy lắc đầu nói: " Không! Ta chỉ là hơi mỏi tay, muốn vứt bỏ bó hỏa tập này đi! "

Miệng vừa nói tay đã ném bó hỏa tập đi, bó hỏa tập bay vọt ra phía sau, rơi vào đám dầu loang.

Tả Lệnh Quyền ngạc nhiên.

"Bùng! "

Hỏa quang bùng lên như thiểm điện từ phía những cỗ xe lan tới, tiếng quát tháo cùng tiếng kêu rên thảm thiết cất lên tràn ngập cả vùng không gian rộng lớn của quảng trường.

Trong sát na đó, khuôn viên một trăm bộ xinh quanh cùng với cả hơn trăm Hắc Xoa nhân đã đều bị vây trong vòng lửa hùng hực. Ta than thầm trong tâm, nếu như nơi đây là ở sâu trong bảo, thì quả là tốt hơn nhiều, tiếc là bây giờ chỉ hỏa thiêu được vài trăm tên Hắc Xoa nhân, tạo thành một tình thế hỗn loạn.

Tả Lệnh Quyền thét lớn: " Lên! "

Ta cười dài, lao tới phía Tả Lệnh Quyền,

Tả Lệnh Quyền không ngờ lại lẩn nhanh vào đám binh lính, trong phút chốc đã biến mất giữa biển người.

"Đình đình đang đang! "

Ma Nữ Kiếm phóng thẳng vào đám binh khí của địch nhân, trong nháy mắt đã tổng tiến thêm mấy tên xuống suối vàng.

Hồng Tình bước đi tập tễnh, trong lúc hung chiến nguy hiểm hẳn không biết từ lúc nào đã bị thương.

Ta dùng một tay ôm ngang người gã, Ma Nữ Kiếm vung lên gạt mấy vòng thật rộng, đẩy lùi vài tên Hắc Xoa nhân, bốn phía dày đặc những mâu quang thương ánh, phía sau thì hỏa quang trùng trùng, tỏa sức nóng khinh người.

Loại dầu đen này khi đốt lên, uy lực quả là khinh hồn táng đờm.

Ta một bên phải dìu Hồng Tình một bên đột phá địch trận, nên không tránh khỏi thụ thương vài chỗ, nhưng cũng chỉ là xây xát ngoài da, kỳ thực ta vốn không cần phải lo cho cái cục nợ Hồng Tình này, hơn nữa ta cũng chẳng biết sẽ duy trì được bao lâu nữa, bọn Hắc Xoa nhân này đều là hưng hân phi thường, không biết sợ chết, lần này ắt hẳn là hung đa cát thiểu.

Hồng Tình lại thét lên một tiếng thảm thiết, thì ra lại bị thêm một vết thương vào vai, gã cười khổ nói: " Đại Kiếm Sư, thả tôi xuống, ngài cứ đi đi...! "

Ta không ngờ tên tiểu tử này đột nhiên lại có nhiều đảm lượng như vậy, quát lớn: " Cố lên! Chúng ta nhất định sẽ thoát được, đừng quên ta chính là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ. "

" Đình đình! "

Lại thêm hai mũi mâu bị Ma Nữ Kiếm chặt gãy, ta thừa cơ tung một cước, đá văng một tên Hắc Xoa Quỷ sang một bên.

Hỏa quang đỏ rực, ác quỷ đen ngòm, binh khí loang loáng phản chiếu ánh hồng quang của hỏa diễm, làm ta bỗng nhiên bị mất phương hướng, chỉ biết liều mạng mà lao lên phía trước đánh giết, chỉ thấy thêm mấy tên địch nhân đang phòng thủ trên đường.

" Oành! "

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, có thể so với "Lôi Thần" của Ma Nữ Quốc nhưng còn thêm âm vang cộng hưởng đáng sợ hơn đến mười lần từ phía sau bùng lên.

Mặt đất chấn động, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Xunh quanh tất cả đều ngã lăn xuống đất.

Ta đang dìu Hồng Tinh cùng phải chịu không ít thiệt thòi, ngã xuống nền đất, hoàn toàn mất đi phong thái nên có.

Ta quay đầu lại, cùng lúc nghe thấy tiếng nổ thứ hai long trời lở đất.

Chỉ thấy ở chỗ chiếc xe dầu hỏa quang bốc lên ngợp trời, từ một trăm xích trên không, hỏa cầu tẩm dầu đen đang ùn ùn bay tới, giống như một chiếc ô không lồ đang phủ chụp lên một bảo.

Ta cùng Hồng Tinh hai người há hốc miệng nhìn, toàn bộ không gian đã chìm trong biển lửa.

"Oành! Oành! Oành! "

Bụi gỗ bị thổi tung lên trời cao, những quả hỏa cầu đang chày rùng rùng giống như Lôi Thần Pháo bắn tới như mưa, mục tiêu chính là vùng tường ngoài của một bảo, những kiến trúc bằng gỗ trong bảo, tất cả đều bị bén lửa.

Toàn bộ một bảo lúc này đã chìm vào trong một màn hỗn loạn, nhất thời không còn ai cản bọn ta lại nữa.

Lúc này những thùng dầu còn lại bất ngờ bén lửa và nổ tung.

" Oanh! Oanh! Oanh! "

Chiếc xe chở dầu kế bên lúc này cũng cất tiếng nổ rung chuyển.

Cả quảng trường bị bao phủ bởi một màn khói đen dày đặc, khiến mọi người ho sặc sụa.

Bây giờ còn không đi, thì đợi đến bao giờ, ta gọi Hồng Tình: " Đi! "

Chạy thẳng vào đám khói mù, lần theo vết tìm cánh của trước.

Cánh cửa lớn bất mở, mấy chục tên Hắc Xoa nhân bê thùng nước chạy vào, chuẩn bị dập lửa.

Hồng Tình định lao tới tấn công, ta vội cản hãm lại: " Lửa này không dập được bằng nước, càng đổ nước, lửa càng cháy mạnh. "

Lúc này tình hình ở cả trong và ngoài quảng trường đều rối loạn.

"Oành! Oành! Oành!"

Chiếc xe cuối cùng chung quy cũng phát nổ.

Cả một tòa mộc bảo ngập chìm trong biển lửa của địa ngục.

Ta thành công rồi.

Có thể ta chính là Thánh Kiếm Kị Sĩ như trong dự ngôn đã nói.

Nếu ta đem toàn bộ đáy thùng đều đâm thùng, thì tình cảnh trước mắt sẽ không đặc sắc như thế.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28

Uy Nhiếp Đại Địa

Ánh sáng ban mai bắt đầu rọi chiếu.

Nhưng tòa mộ bảo của bọn Hắc Xoa Nhân vẫn còn hùng hực cháy, khói đen bốc lên ngùn ngụt, biến thành những đám mây xám xịt, che phủ hơn nửa bầu trời. Mặc dù bấy giờ trời đã dần sáng, cả khoảng không gian vẫn mờ mờ ảo ảo.

Ta và Hồng Tình nằm phục sau một vách đá nhỏ trong rừng, âm thầm ngó xem diễn biến thảm họa của bọn Hắc Xoa nhân.

Hồng Tình nói: "Hôm nay tổn thất của bọn Hắc Xoa nhân quả là vô cùng thảm trọng, bên trong bảo mộ là nơi cất giữ lương thực cùng các công cụ, vũ khí để công phá thành của bọn chúng, tất cả đều bị hỏa thiêu, tổn thất về binh lính cũng nhiều vô kể, khó mà ước lượng cho hết được."

Ta thuận miệng hỏi: "Tại sao bọn chúng không giết người?"

Thần sắc Hồng Tình trở nên âm trầm nói: "Giả như bọn chúng không là muốn lợi dụng tôi để uy hiếp đả kích cha ta, thì đã sớm giết tôi rồi. " Trên mặt gã lộ rõ vẻ bi thương thống khổ, thấy rõ thủ đoạn tàn độc của Hắc Xoa nhân dùng để đối phó với gã, thật khiến cho người ta không khỏi cảm thấy bất nhẫn.

Ta lại hỏi: "Bọn chúng gặp ai cũng giết?"

Hồng Tình đáp: "Ngoại trừ phụ nữ và trẻ nhỏ, phàm là thanh niên tráng đinh hay người già, một người bọn chúng cũng không tha, do Đãng Lục bắt đầu, bọn chúng đang tiến hành chính sách diệt tộc. " Nói đến đây hần hạ giọng: "May thay là có ngài tới, Đại Kiểm Sư, xin đa tạ! "

Phải trải nghiệm qua nhiều thống khổ mới có thể giúp cho con người ta trưởng thành, ta rất thấm thía những cảm xúc của Hồng Tình lúc bấy giờ, vỗ vỗ lên vai gã nói: " Ta cũng phải cảm ơn người, không bằng câu truyện thú vị mà người kể ra, thì cũng khó mà lừa được bọn Hắc Xoa nhân đưa từng đầy thùng ma huyết vào trong bảo, người thật là đã vì Tịnh Thổ mà lập đại công. Thương thế của người ra sao rồi?"

Hồng Tình thoáng đỏ mặt, cảm động nói: " Đều là vết thương ngoài da thôi, tôi đã quen rồi, Đại Kiếm Sư, tôi xin phát thệ sẽ không bao giờ lừa dối ngài. "

Ta gật gật đầu, quan sát động tĩnh của bọn Hắc Xoa nhân tại những khu nhà kho trong mộc bảo, hừ một tiếng nói: " Nếu như ta ước đoán không sai, toàn bộ số chiến mã trong mộc bảo đã đều bị thiêu chết, nhân mạng tổn thương vào khoảng ba đến bốn vạn, loại đầu đen này thật vô cùng đáng sợ. "

Hồng Tịnh ngạc nhiên hỏi: " Tại sao ngài lại biết bọn chúng tổn thất khoảng ba đến bốn vạn người. "

Ta ung dung đáp: " Hắc Xoa nhân xây dựng tòa mộc bảo này, không những để chứa vật tư, mà còn là nơi để hai đạo quân của Tả Lệnh Quyền cùng Công Lãnh Minh thay phiên nhau dưỡng sức, Tả Lệnh Quyền quân lực vào khoảng năm vạn, ta thấy hiện tại ngoài mộc bảo, quân binh không quá một vạn, như vậy ít nhất phải có ba bốn vạn quân đang ở trong mộc bảo, đấy là còn chưa tính đến đội ngũ hậu cần.

Hồng Tình lại hỏi: " Bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Ta cười đáp: "Ngủ một giấc thật tốt! "

Hồng Tình thẳng thốt: "Cái gì! ?"

Ta giải thích: "Ny Nhã và Nhất Can chiến sĩ của Điền Tông, hiện tại chắc đã cùng Cử Thiên chiến sĩ của Linh Trí, Hầu Ngọc và Trạch Sanh hội hiệp, một khi nhìn thấy lửa cháy trong mộc bảo, sẽ đồng thời tấn công, bây giờ chắc họ đang tới rồi."

Hồng Tình hưng phấn hẳn lên, nhúu mày nói: " Nhưng đại quân của Công Lãnh Minh, nếu thấy mộc bảo gặp nguy, ắt sẽ cho quân về trợ cứu, binh lực của chúng so với to thì quả là mạnh hơn nhiều. "

Ta cười nhẹ đáp: " Dưới đám khói dày đặc thế này, người ở phụ cận trong vòng một trăm dặm sẽ không tài nào nhìn thấy được, nếu như phụ thân người không nhan cơ hội này nắm lấy đuôi tên Công Lãnh Minh kia mà truy sát, thì người ta đã không gọi ông ta là Tịnh Thổ tứ đại danh tướng rồi.

Hồng Tình quả quyết gật đầu, nói: " Đúng rồi! Tôi biết rõ phụ thân tôi nhất, ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. " Nói đoạn gã vươn người đứng dậy, nhìn bốn phía, rồi vui vẻ kêu lên: "Ngài nhìn kìa!"

Chỉ thấy hậu phương từ xa bụi cát bay mù mịt.

Ta căng mắt nhìn, trong lòng cảm thấy có chút không thỏa đáng, trước tiên là đôi quân binh này hàng ngũ không ngay ngắn, kỳ xí lại hoàn toàn không có, hơn nữa lại hoàn toàn là bộ binh, binh lực xem ra phải có đến hai vạn, làm sao có thể là đạo quân của Ny Nhã được.

Hồng Tình lúc này cũng thấy điểm không thỏa đáng, nói: " Chẳng lẽ Công Lãnh Minh lại đến nhanh như vậy sao, nhưng đến từ phương hướng này thì không đúng! Phiêu Hương thành phải nằm ở hướng ngược lại chứ. "

Ta chợt hiểu ra, " Àh" lên một tiếng, nói: "Ta biết rồi, đây chính là bại quân của Tịch Chúc Đồng, bây giờ chạy về đây tập chung. "

Cùng lúc đó, từ xa phía sau hai người bọn ta, đôi quân hơn một vạn người của Ny Nhã đã hiện ra trong tầm mắt, đang nhanh chóng tấn công vào mộc bảo. Chỉ có ở vị trí trên cao nơi bọn ta đứng, mới có thể thấy rõ hai đạo quân đang tiến tới mộc bảo, còn lại đối với quân binh trong bảo thì thật là vô phương phát hiện ra sự hiện diện của đối phương.

Ta cùng Hồng Tình liếc mắt nhìn nhau.

Nên biết rằng phương pháp tốt nhất bây giờ chính là nhanh chóng cản đạo quân của Ny Nhã lại, sau đó lập tức thoái lui, vì nếu quân đội tàn dư của Tịch Chúc Đồng và đám tàn quân của Tả Lệnh Quyền xáp nhập lại, binh lực sẽ gấp ba lần số quân của Ny Nhã, hoàn toàn có khả năng tiêu diệt một vạn Thái Dương chiến sĩ của Ny Nhã, đừng quên là Hắc Xoa quân so với Tịnh Thổ quân thì hung hãn và kinh nghiệm hơn nhiều, hơn nữa Tả Lệnh Quyền là một viên tướng giỏi, hoàn toàn có thể làm chủ được đại cục.

Nhưng nếu bây giờ chúng ta làm như vậy, đến lúc năm vạn tinh binh của Công Lãnh Minh trở về hiệp hội sẽ áp đảo tình thế, sẽ nuốt chửng đạo truy binh từ Phiêu Hương thành. Chúng ta sẽ bị chuyển thắng thành bại, không còn cơ hội gượng dậy nữa.

Từ lúc ta sinh ra tới giờ, chưa hề gặp phải trường hợp nào khó quyết định đến vậy.

Ta đột nhiên đứng bật dậy.

Hồng Tình cũng hồi hộp quá vội đứng lên theo.

Ta bình tĩnh nói: "Ta không còn thời gian giải thích, người hãy lập tức tìm Ny Nhã, bảo cô ta hết sức chặn đánh đám bại quân của Tịch Chúc Đồng, không cho chúng vào bảo, đi nhanh! "

Hồng Tình vẫn còn muốn nói.

Ta quát: "Đi!"

Hồng Tình nghiêng rằng, nhằm hướng quân đội của Ny Nhã mà điên cuồng chạy.

Ta rút thanh Ma Nữ Nhận ra, đưa lưỡi kiếm hướng về phía vầng thái dương đang từ từ mọc lên sau lớp bụi khói dày đặc, để ánh sáng thái dương phản chiếu về phương hướng quân đội của Ny Nhã đang tiến tới, trong lòng khẩn thềm: " Phi tuyết! Mở đôi mắt ra! Đây chính là ánh sáng phản chiếu quen thuộc từ thanh Ma Nữ Nhận mà người thường thấy. "

Một điểm trắng từ phía quân đội của Ny Nhã bỗng lao vọt lên trên.

Ta mừng quá, gọi lớn: " Phi Tuyết! chạy xuống vách đá này! "

Phi Tuyết tấn tốc tiếp cận, lông bờm dựng ngược cả lên, quả đúng là thần vật mà trời cao phái xuống hỗ trợ cho ta. Hào khí trong tâm ta nổi lên ngất trời, Phi Tuyết giống như một đám mây trắng đang bay tới, tốc độ giảm dần lại.

Ta cười dài một tiếng, phi thân lên mình ngựa.

Bọn ta mới xa cách có hai ngày, mà cảm giác lâu như ngàn năm vạn năm, Phi Tuyết hí lên một tiếng dài, biểu đạt sự phấn chấn trong lòng.

Ta thúc cương, dự định xuyên qua đám khói dày đặc, đến tòa mộ bảo đã bị thiêu rụi.

Đám khói đen càng lúc càng tỏa rộng, bốn phía trong mộc bảo bọn Hắc Xoa nhân đều lăm lăm binh khí, sẵn sàng nghênh chiến.

Tâm trí ta lúc này đã bình tĩnh trở lại, Ma Nữ Nhận trở lại nằm trong vó, hai tay quờ xuống lấy hai thanh đại bốn mâu luyện bằng tinh thiết, chỉ cảm thấy trong nội thể sức lực và đầu trí đang tràn đầy.

Đối lại như bình thường, ta đã khiêu chiến cùng với cả ngàn tên Hắc Xoa nhân, nhưng bây giờ tình thế khác biệt, nếu quyết chiến đến cùng với bọn chúng, kể cả là ta có Ma Nữ Kiếm, có thể giết thêm mấy chục tên nữa, nhưng cuối cùng vũng sẽ không tránh khỏi cảnh thân bại mạng vong.

Nhưng lúc này bọn Hắc Xoa nhân vẫn còn hoảng loạn vì trận hỏa công đêm qua, hàng ngũ trở nên rối loạn, thể lực suy kiệt, mất đi ý chí chiến đấu, nhưng điểm quan trọng nhất, là bọn chúng mất đi vũ khí và chiến mã.

Một đợt gió nóng thổi tới.

Làn khói bị ép hạ xuống, nhất thời ta và bọn Hắc Xoa nhân bị nhấn chìm vào trong đám khói mù mịt.

Thầm cảm ơn trời đã giúp ta vào lúc này, trường mâu trong tay, hai tên Hắc Xoa nhân lập tức bị kích trúng, máu tươi trào ra tung tóe.

Phi Tuyết hí vang lên một tiếng, nhảy vọt lên không, hạ xuống khoảng đất có hơn mười tên lính đang tập chung, trường mâu lại phóng ra như thiểm điện, hạ sát bọn chúng như con sói giữa bầy cừu, những tiếng kêu thảm thiết cất lên liên tiếp.

Trong nháy mắt, ta đã đánh giết đến bức tường đang cháy dở.

Ta dầm ngựa hồi mâu, lại đánh giết tiếp.

Mục đích chính của ta là Tả Lệnh Quyền và người của hắn còn lưu lại trong mộc bảo, để Ny Nhã có thể đối phó với tàn quân của Tịch Chúc Đồng, thế mới khiến cho địch nhân rơi vào vòng hỗn loạn được.

Tiếng vó ngựa hỗn tạp từ phía sau bên trái vọng tới.

Ta không sợ mà lại mừng, quay đầu ngựa, nhằm hướng bọn Hắc Xoa quý mà xông tới.

Địch nhân nếu vẫn còn chiến mã, ắt hẳn là phải để cho người có địa vị cao nhất dùng. Do vậy chắc chắn một trong đám người này là Tả Lệnh Quyền.

Lại một trận gió nữa, khói lửa bị thổi bạt đi.

Ở phía trước, Tả Lệnh Quyền cùng hơn mười tên kỵ sĩ hộ vệ, đang phi tới, không cần nói cũng biết là hãn đang định cùng với tàn quân của Tịch Chúc Đồng hiệp hội.

Ta cười lớn, thúc ngựa phóng về phía hãn.

Phi Tuyết như một mũi tên bắn thẳng về phía Tả Lệnh Quyền.

Chỉ trong một sát na, Phi Tuyết đã đuổi gần kịp đám người Tả Lệnh Quyền, chỉ một trăm bộ nữa là đuổi kịp chúng.

Bên cạnh hãn lập tức có bảy tám tên, lùi ngựa chặn ta lại.

Phi Tuyết lại tăng tốc, trước khi bọn chúng kịp bao vây ta, nó đã phóng vọt qua, bỏ lại bọn chúng ở phía sau.

"Choang! Choang!"

Lại thêm hai tên nữa bị đại bốn mâu của ta gạt bay xuống ngựa, giả như bình thường, có chúng cũng có thể miễn cưỡng đỡ được thêm vài chiêu của ta, nhưng lúc này đấu trí và thể lực đã cạn kiệt nên một chút chống cự cũng không có.

Tả Lệnh Quyền quát ngựa điên cuồng.

Phi Tuyết phì một hơi, nhảy vọt lên không trung, vượt qua đầu ngựa của Tả Lệnh Quyền.

Ngựa cả hãn lập tức bị mất đà, chống hai chân trước lên, làm hãn ngã lăn xuống đất.

Ta cười lớn, chân trái đá ra một cái, trúng cằm Lệnh Quyền tướng quân.

Tả Lệnh Quyền thấy như trời sắp sụp xuống, ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Ta hồi mã, ném đi thanh trường mâu, đuổi theo bảy tám tên Hắc Xoa nhân còn lại cùng hai tên đã bị rơi xuống ngựa từ trước.

Ta rút Ma Nữ Kiếm ra, kiếm pháp xuất kích tới mức tối cao, đánh giết liên tục.

Đến lúc ta vượt qua bọn chúng, thì không còn một tên nào ngồi trên ngựa nữa.

Từ phương xa nghe phảng phất như có tiếng chém giết ầm ĩ.

Ta dương cao Ma Nữ Nhận, cảm tạ trời cao đã phù hộ.

Trước mắt, thắng lợi đã biết thành sự thật.

Tịnh Thổ nhân vô cùng hoan hỉ trong niềm vui chiến thắng.

Buổi sáng thứ hai sau đợt tấn công vào mộc bảo.

Bọn ta dàn trận trên vùng thảo nguyên rộng lớn, đợi đại quân từ Phiêu Hương thành đến.

Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất là Công Lãnh Minh thấy tình hình không tốt nên đã bỏ chạy, nhưng Tả Lệnh Quyền đã thành tù nhân của bọn ta, đây quả là quả là việc chưa từng xảy ra trong cuộc chiến giữa Tịnh Thổ nhân và Hắc Xoa nhân.

Cũng phải nói lần này chiến thắng của bọn ta đa phần là do may mắn, những trận chiến tới, e rằng sẽ còn hung hiểm hơn gấp bội.

Hồng Tình phi ngựa, lớn tiếng gọi: "Phụ thân!"

Ta ở bên cạnh Ny Nhã hướng mắt nhìn, cùng lúc đó nàng cũng nhìn thấy đại quân Phiêu Hương thành đang đến, dòng lệ nóng hổi từ khóe mắt tràn xuống giáp trụ, đây là nước mắt của sự sung sướng, Tịnh Thổ nhân quả thực đã chịu quá nhiều khuất nhục, chỉ đến thời khắc này mới được vị ngọt của chiến thắng.

Hơn tám ngàn chiến sĩ còn lại, đến hơn quá nửa cũng cảm động tới rơi lệ.

Ta căng mắt tìm hình bóng Thái Nhu.

Thái Nhu rưng rưng nước mắt nói: " Đại Kiếm Sư! Em... em mừng quá!"

Ta vỗ vỗ lên đầu Đại Hắc đang nằm trong lòng nàng, cười nói: " Tối nay dùng hành động để cảm kích ta ?!"

Thái Nhu mặt đỏ lựng, trừng mắt nhìn ta một cái, trách ta đang ở trong lúc trang nghiêm thế này, mà cũng nghĩ ra những chuyện đó được.

Hồng Tình nhanh chóng tìm gặp phụ thân già, sau đó vừa đi đến phía ta vừa nói.

Lúc này ta mới có dịp để tử tế quan sát vị danh tướng của Tịnh Thổ.

Hồng Thanh mình cao lêu nghêu, vẻ mặt oai nghiêm, không có một chút cảm giác già lão nào, cùng Hồng Tình sánh bước đi tới, so với Hồng Tình

thì sung mãn và cứng cáp hơn nhiều, nhìn kỹ thì giống như một vị huynh trưởng hơn là một vị phụ thân.

Quả là một nhân vật kiệt xuất, vậy mới có thể đẩy lùi bao đợt tấn công thành của bọn Hắc Xoa nhân.

Hồng Thạch dùng ánh mắt uy nhiếp tinh thần, chăm chú nhìn ta, trước khi ông ta đến sát bên ngựa ta, cách tầm một cánh tay, dừng ngựa lại, đưa tay phải lên, chưởng tâm hướng ra ngoài, đây chính là nghi lễ của Tịnh Thổ nhân dành cho "thần", trang trọng nói: "Thánh Kiếm Kỵ Sĩ được thánh thần tôn quý, ta đại biểu cho tất cả các sinh linh trong Phiêu Hương thành, từ những hài nhi sơ sinh, cho đến những phụ lão đang sống những ngày cuối cùng, xin kính ngài một lễ."

"Huuuuu!"

Cả hai đạo quân đều dương cao vũ khí, đồng thanh hoan hô.

Những tiếng reo hò vang dội như những đợt sóng trùng trùng điệp điệp ngoài biển khơi.

Thải Nhu cùng Ny Nhã, hai nữ nhân lúc này đều đang nước mắt ràn rụa.

Hồng Thạch lúc này lại đưa tay trái lên, hợp cùng tay phải, mười ngón tay đan nhau biến thành quyền.

Tiếng hoan hô tạm thời lắng xuống.

Không còn tiếng động nào nữa.

Hồng Thạch lại nói lớn: "Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, hôm nay Hồng Thạch xin được phép theo ngài làm tả hữu, dẫn quân lên phía bắc, giải vây cho Thiên Miếu, đuổi hết bọn Hắc Xoa quân hung tàn ra ngoài biển."

Tiếng hoan hô lại trào lên vang dội tới tận trời cao.

Không còn ai có thể ngăn họ lại nữa.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29

Thịnh Yến Phiêu Hương

Ta cùng Ny Nhã đứng trên tường thành Phiêu Hương, cao cao vằng vặc tỏa ánh sáng bạc trắng lệ xuống vùng tảo nguyên mênh mông.

Thải Nhu phải ép tên vô cùng bất nguyện là Đại Hắc đi tắm, ta chẳng còn việc gì làm, trước buổi thịnh yến để khoản đãi ta, tranh thủ chút thời gian, cùng Ny Nhã đến đây thưởng nguyệt.

Mái tóc vàng của Ny Nhã phiêu phất trong gió, nàng thay một chiếc quần màu vàng tươi tắn, so ra, nàng uy phong lẫm lẫm, tràn đầy hào khí, lại là một kiểu sắc đẹp khác làm mê lòng người.

Ny Nhã ngưng thần nhìn vằng vặc trắng xa xa đang soi sáng một vùng thảo nguyên hoang dã thần bí thê mê, khe khẽ nói: " Mẫu thân em đã chết sau khi sinh ra em, do đó cả cuộc đời này em chỉ có mình phụ thân, không có mẫu thân... "

Ta cảm thấy trong lời nàng chứa đựng đầy phiền muộn, khiến ta thường cảm vô cùng, đưa một cánh tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai bờ vai thơm ngát của nàng, bỏ quên cả cảnh vật mỹ lệ trước mắt, phía trước tường thành, nếu như nhìn kỹ vẻ kiều ngạo như nữ thần của nàng, ai ai ắt cũng phải thán phục trời đất đã tạo ra một thân hình tuyệt mỹ như vậy.

Nếu như có một ngày nào đó ta rời xa Tịnh Thổ, chỉ cần ôm lấy nàng, thì cũng giống như đang ôm cả Tịnh Thổ vào lòng. Có nàng, thì cũng như có cả tinh túy của vùng Tịnh Thổ.

Thải Nhu!

Ny Nhã!

Hoàng thiên đối với ta quả là không tệ.

Nếu như ta có thể cùng Thái Nhu, Ny Nhã, Hoa Thiển, công chúa, thậm chí cả quận chúa, tìm một nơi thế ngoại đào nguyên, hoặc giả di cư đến một vùng Tịnh Thổ không có chiến tranh, ta sẽ là nam nhân hạnh phúc nhất trên mặt đất, và ta cũng sẽ cố hết sức mình làm bọn họ trở thành những nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian.

Đó là một giấc mộng, một giấc mộng vô cùng xa vời.

Hai chiến thắng khiến cho ta run rẩy trước định mệnh.

Có ai biết mệnh vận sẽ tiếp tục an bài những gì cho ta? Đặc biệt là trong "dự ngôn" câu "bi thương vô hạn" chính là một cái gai trong tim ta.

Ny Nhã nói: " Khi em nhìn thấy mâu của Tịch Chúc Đồng xuyên vào nội thể phụ thân, ta nghĩ cuộc đời của ta tới đây coi như là đã hết, bởi vì hạnh phúc không có duyên với em... nào có biết... nào có biết... ?" nói đoạn nàng nhìn vào mắt ta, hạ gục đầu xuống.

Ta không nhịn được đưa tay lên, dừng lại ở ngón cổ trẻ măng, trắng như tuyết của nàng, nhẹ nhàng xoa.

Ny Nhã chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt đẹp tràn ngập thâm tình nhìn ta, khẽ khàng nói: " May thay gặp được chàng. "

Ta mỉm cười đáp: "Vậy tại sao khi mới gặp ta, nàng lại hung hăng như vậy?"

Ny Nhã nhích lại gần, ngả đầu vào vai ta, ghé miệng lên sát bên tai ta, thì thầm: "Vì... vì em ghen, em ghen với Thái Nhu được ở bên mình chàng, mà lại không phải là em. "

Ta cười âm lên, thở gần một hơi, nói: " Đừng dối ta, ta thấy nàng chính là nhìn thấy ta sau khi cạo râu, cắt tóc, tắm rửa sạch sẽ, hình dung anh tuấn như vậy, nên mới động tâm, trong lúc đó, hai mắt nàng sáng rực cả lên, không lừa được ta đâu. "

Ny Nhã đứng thẳng dậy, gạt phắt cánh tay đang ôm lấy bờ vai nàng ra, trừng đôi mắt hạnh, lườm yêu ta một cái phụng phịu: " Nói bậy! bộ mặt râu ria xồm xoàm bây giờ của chàng còn hơn đẹp hơn gấp bội cái vẻ mặt trắng trẻo hôm đó, quỷ mới thích cái bộ mặt trắng trẻo đó. "

Ta thấy mình có thể làm nàng vui lên đến vậy, trong lòng hoan hỉ vô cùng, quên đi quá nửa những ý niệm sâu não, tại thời khắc lắng làm say lòng người này, ai có thể điều khiển được những trở ngại mà bàn tay của mệnh vận đã xấp đặt, nàng chiếc cầm xinh xắn của nàng lên nói: " Xem ra ta phải để lại đám râu ria xồm xoàm này, để làm nữ công tước tôn quý vui lòng. "

Ny Nhã ngả đầu vào ngực ta, cả tấm thân nồng nàn rực lửa áp chặt vào người ta, đôi tay như hai con rắn nước cuốn quanh cổ ta, ngẩng khuôn mặt tươi thắm, ngọt ngào nói: " Giữ lại! Giữ lại! Tốt nhất là giữ lại để che đi cái bộ mặt trắng trẻo kia, nhưng mà cái ánh mắt u buồn kia thì nhất định phải để lại, như vậy mới không mất đi cái công cụ để câu dẫn nữ nhân. "

Ta gian trá nói: "Nàng mới là không ngừng dụ dỗ ta, ta sẽ không cùng nàng đi dự yến tiệc nữa,... "

Tiếng hành quân rầm rập của các chiến sĩ vọng tới.

Bọn ta phải khó khăn lắm mới rời nhau ra được.

" Đại Kiêm Sư, Ny Nhã nữ công tước, đã đến giờ rồi. "

Buổi thịnh yến được tổ chức ở chính điện trong đại phủ của Hồng Thạch công tước.

Tòa đại điện thường cho người ta một ấn tượng sâu sắc, ở đây nóc điện được lợp bằng thủy tinh thạch, khiến người ta có thể nhìn thấy cả một vùng trời lung linh huyền ảo.

Trong điện lúc này đã đầy ắp những vị quý tộc và chiến sĩ Tịnh Thổ, ai nấy đều quần áo lượt là.

Bọn họ tập chung thành nhiều nhóm, một bên thưởng thức những của ngon vật lạ được bày biện trên những chiếc đĩa đá, một bên nhàn rỗi tán chuyện, một số người thì rải rác ngồi trên những bậc thang đá hay những phiến đá hoa vân lát đường, biểu hiện rõ vẻ lãng mạn, vô câu vô thúc của người Tịnh Thổ.

Trong điện có đến hơn quá nửa là những thiếu nữ trẻ măng, trang điểm kỹ càng, y phục lộng lẫy, bọn họ nhìn chung đều là những cô gái xinh đẹp, đặc biệt là làn da trắng mịn như tuyết, thêm nữa là những chiếc quần họ mặc đều vô cùng gợi cảm, với những bờ vai trần những cặp đùi thon chắc

cùng những gò ngực đầy đặn, càng điểm xuyết thêm cho buổi thịnh yến những nhục cảm hương diễm, càng tương phản với sự lãnh khốc vô tình của chiến tranh.

Khi ta cùng Ny Nhã tới, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Hồng Thạch công tước đi giữa, Hồng Tình và một thiếu nữ xinh đẹp có ba phần hao hao giống Hồng Tình hộ tống hai bên, ra nghênh tiếp ta.

Nam nữ trong điện đều đứng dậy, hai tay giao nhau áp trước ngực, hướng ta hành lễ.

Chỉ duy nhất có Đại Hắc là vẫn lười nhác nằm phủ phục trên sàn điện, anh chàng ta bị quần mỹ nữ vây quanh, ngọc thủ xoa vỗ, đến mắt cũng mở ra được.

Linh Trí dẫn Thái Nhu đến bên cạnh Hồng Thạch công tước.

Ta vừa nhìn thấy Thái Nhu, đã không thể dời mắt đi nơi khác được.

Nàng bận một bộ váy dài mềm mại trắng như tuyết, để lộ một bên vai trần, bộ tóc dài trên đầu cuộn thành hai búi, để rủ xuống vài lọn đen nhánh, dùng một chiếc trâm bằng ngọc trắng cài lại, đẹp như đang tỏa ánh sáng rực rỡ.

Thái Như đưa làn thu ba sóng sánh vạm ánh nhu tình, e khẽ nói: " con quý Đại Hắc lại bỏ mặc em rồi... "

Ta cố nhin cười, hướng mọi người đáp lễ, cười nhẹ nói: " Xin cứ tiếp tục vĩ nghiệp của các vị, ta không hy vọng là việc ta đến sẽ gây thay đổi gì.. "

Mọi người cười lớn.

Hồng Thạch công tước ra hiệu cho mọi người cứ tiếp tục cuộc vui, quay sang ta nói: " Con trai tôi chắc là ngài đã quá quen rồi, để tôi giới thiệu con gái của tôi với ngài, Hồng Nguyệt. "

Người thiếu nữ xinh đẹp bên ông khẽ cúi người, trên mặt lấp lánh vẻ hiếu kỳ cùng khiêu khích, hiển nhiên là rất có hứng thú với ta, ta cảm giác như cô ta rất giống với một người ta biết, chỉ là không nhớ ra là ai.

Trong tâm ta thầm nhủ phải cảnh giác, mỹ nhân Tịnh Thổ rất đa tình, nếu như ta không cẩn thận, sẽ dễ gặp phải phiền toái.

Lúc này không khí trong đại điện đã hồi phục về hoan nhạc tùy ý.

Hồng Tình thấy ta lưu ý đến tình cảnh trong điện, nói: " Đại Kiểm Sư, từ khi Hắc Xoa nhân xâm nhập Tịnh Thổ đến nay, đây là lần đầu tiên trong điện có tổ chức yến tiệc. "

Linh Trí nói: Đại Kiểm Sư, chính là ngài đã mang nụ cười trở lại cho chúng tôi. "

Hồng Thạch công tước lúc này tâm tình rất tốt, cười nói: " Đại Kiểm Sư, mời qua bên này, để tôi giới thiệu cho ngài những người đáng kính nhất Phiêu Hương thành. "

Ta khuynh hai tay, để Ny Nhã và Thái Nhu ôm vào hai bên, cùng Hồng Thạch đi về phía bậc đài cao nhất trong điện.

Đi đến đâu, mọi người đều thi lễ đến đó.

Đặc biệt là đám mỹ nữ Tịnh Thổ còn dành cho ta những cái nhìn nồng nhiệt, làm trống ngực ta đập loạn xạ.

Dù sao ta cùng vẫn còn là một thanh niên trẻ tuổi, khí huyết cương phương, bị phụ nữ cuốn hút, âu cũng là lẽ tự nhiên.

Trên phiến đá lớn trong đại điện có bảy người cả nam cả nữ ở bên một cái bàn tròn trên có đầy thực vật đang cung kính đợi ta đến.

Trong đó ta đặc biệt chú ý đến bốn người.

Một người gầy cao lêu nghêu, vẻ mặt thanh thoát, niên kỷ vào tầm bảy mươi, thu hút ta bởi bộ y phục tế ti giống như của Linh Trí, khác biệt chỉ là bộ y phục tế ti của Linh Trí có riềm hoa vàng, còn bộ y phục này có riềm hoa đỏ.

Một người nữa là một thiếu phụ có vẻ đẹp mặn mà vô cùng mê hoặc lòng người, mái tóc vàng óng tuyệt không kém Ny Nhã chút nào, cũng bận một bộ tế ti y phục, với riềm hoa màu lam. Không ngờ trong bát đại tế ti của Tịnh Thổ, lại có một người đàn bà, lại còn là một vưu vật hiếm thấy trong thế gian.

Người thứ ba khiến ta chú ý một nam tử niên kỷ hơi lớn hơn ta một chút, dáng vẻ khôi ngô, mắt lấp lánh tinh quang thể hiện trí tuệ và sự tự tin, khiến ta có cảm giác anh ta là người văn võ song toàn. Người thứ tư là một nữ tử trung niên tóc đen mảnh mai nhưng cũng vô cùng rắn rỏi, mềm mại mà không yếu ớt, vô cùng gợi cảm.

Cả bảy người đều chăm chú nhìn ta, chỉ có nam tử nọ là chuyển sang nhìn Thái Nhu, trong mắt bộc phát những tia kì dị.

Lão tế ti nọ tiến lên vài bước, nhìn thẳng vào mắt ta, thần sắc kích động, đưa cánh tay gầy khăng khiu ra, bắt chặt lấy bàn tay ta, nồng nhiệt nói: "Đại Kiếm Sư! Người Tịnh Thổ đã đợi ngài suốt 700 năm nay rồi. " Ông ta tất nhiên là đang nói đến "Dự Ngôn Thư" đã được viết từ lâu kia.

Hồng Thạch giới thiệu: " Đây là Thiên Nhân tế ti, chuyên trách nghiên cứu Tịnh Thổ thiên văn và lịch pháp, chuyên đặt tên cho những vì tinh tú mới, cũng là dự ngôn giả của chúng tôi. "

Thoáng chốc trong lòng, ta tử tế đo lường lão tế ti, trong lòng thầm nghĩ. Giả như ông ta có thể tiên toán tương lai, ta làm sao biết được?

Tiếp đến là vị nữ tế ti mỹ lệ bước tới, bà ta duyên dáng đến trước mặt ta, đôi mắt đẹp sâu thẳm nhìn ta, trong lúc ta đang nghĩ không biết bà ta có nắm chặt lấy tay ta như Thiên Nhân tế ti, thì đôi tay dài mảnh mai trắng muốt đưa tới, kèm theo một cảm giác nhu nhuyễn, truyền vào trong tim.

Hồng Thanh nói: " Tế ti trẻ nhất, đẹp nhất trong lịch sử Tịnh Thổ, Hoa Vân nữ tế ti, chuyên trách nghiên cứu nông vụ, là người thông hiểu về thiên nhiên nhất ở Tịnh Thổ. "

Hoa Vân dịu dàng nói: " Ta hy vọng hòa bình sẽ trở lại với Tịnh Thổ, lúc đó ta mới có thể đưa Đại Kiếm Sư đi thăm quan khắp vùng Tịnh Thổ. "

Thái Nhu "À!" lên một tiếng nói: " Vậy thì tốt quá. "

Hoa Vân nhìn Thái Nhu cười thân ái, buông tay ta ra, mặc dù tay đã rời tay, nhưng cảm giác nồng ấm đó đã in sâu vào trái tim ta...

Nhưng đó tuyệt đối không đại biểu là ta với Hoa Vân có động tình, hoặc có ý nghĩ muốn chiếm đoạt bà, đó là cảm giác tôn kính, thương mến đối với cái đẹp, giống như cảm giác trân trọng đối với Tịnh Thổ, đối với sự lãng mạn mỹ lệ của Tịnh Thổ nhân.

Một người thấp bé bước tới, nắm chặt lấy tay ta, tự giới thiệu: " Mọi người ở đây ai cũng cười ta thấp bé, đến cả tên thật cũng chẳng còn ai nhớ nữa, nhưng bọn họ không ai quên ta còn một đôi tay, đôi tay chế tạo ra những nông cụ và kiến ốc tinh xảo nhất, và giờ đây đôi tay này chế tạo ra vũ khí và chiến cụ."

Mọi người cười ầm lên.

Người này có chút giống vị quân sư béo Mã Nguyên, lại có thêm ba phần phóng khoáng và hài hước, khiến ta sinh hảo cảm, nói: " Hy vọng ông có thể dùng đôi thiên hạ vô song xảo thủ này, biến ma huyết thành một loại vũ khí lợi hại, để chúng ta nắm chắc phần chiến thắng. "

Nhân tình của ông khê lóe tinh quang, lùi lại phía sau, nhưng vẫn thể hiện vẻ thâm sâu khó lường.

Ta bỗng nhiên trở thành một vị lãnh tụ tự nhiên của Tịnh Thổ, một vị anh hùng không còn phải bàn cãi, bởi vậy ta sẽ là người đầu tiên họ nhìn đến khi đối mặt với những đại sự quan trọng khẩn yếu nhất.

Tiếp đến là vị trung niên nữ tử mảnh mai, ta thầm nghĩ: " Không cần nói ta cũng biết đây là thê tử của Hồng Thạch công tước, vậy mới có thứ khí chất cao nhã này. "

Bọn ta bắt tay nhau.

Hồng Thạch nói: " Đây là họa sĩ vĩ đại nhất ở Tịnh Thổ. "

Phượng Hương nhẹ nhàng nói: " Đại công đã quá lời rồi, nhưng ta hy vọng có thể vẽ tặng Đại Kiêm Sư một bức, để ngàn năm sau, người Tịnh Thổ vẫn còn có thể nhìn thấy dung nhan của Đại Kiêm Sư. "

Bấy giờ ta nghe thấy Thái Nhu len lén hỏi Linh Trí: " Tế ti! Ngài phụ trách khoa mục gì?" Nàng đúng là một tiểu hài nữ hiếu kỳ nhất thế gian, nhưng cũng thể hiện sự quan tâm trân thành của nàng đối với mọi người.

Linh Trí đáp: "Ta phụ trách lịch sử. "

Phượng Hương có chút ngượng ngịu nói tiếp: " Đại Kiêm Sư... "

Lúc này ta mới nhận ra mình vẫn còn nắm chặt bàn tay cô, mặt thoáng đỏ, buông vội ra.

Mọi người vẻ mặt tươi cười, lấy lại vẻ lãng mạn tùy ý vốn có, ta cũng không cảm thấy bất an nữa, chỉ là hy vọng Phượng Hương không hiểu lầm.

Tiếp đến diện kiến ta là hai vị đại tướng của Hồng Thạch, niên kỷ vào tầm bốn chục, một vị cao gầy tên gọi Nhạc Sơn, vị thấp béo tên Tú Thanh, bọn họ không những có khí chất thanh nhã của văn nhân, mà còn có cả vẻ phong phạm của một quân sư.

Cuối cùng là người thanh niên anh tuấn, lớn hơn ta tầm vài tuổi, tướng quân Ước Nặc Phu, anh ta tiến lại bình tĩnh nắm lấy tay ta nói: " Đại Kiếm Sư là người khiến cho người ta gặp lần đầu tiên đã phải thấy cảm phục. " Nói đoạn lại ghé vào tai ta nói nhỏ: " Tôi thật ghen tỵ với ngài. "

Ta ngớ người, không ngờ Tịnh Thổ nhân lại thẳng thắn trong tình cảm đến như vậy, thật là giống hệt như Niên Gia.

Hồng Thạch nói: "Đại Kiếm Sư, mời ngồi. "

Ta vừa định ngồi xuống, thì có bóng người lướt tới, thân hình mỹ lệ của Hồng Nguyệt đã chặn trước mặt, nếu như ta không phản ứng nhanh, thì đã đâm xăm vào người cô ta rồi.

Thải Nhu và Ny Nhã cũng cùng ta dừng lại.

Mặt hoa của Hồng Nguyệt khẽ nở nụ cười ngọt ngào nói: " Đại Kiếm Sư! Tôi muốn mượn ông một món bảo bối! " Bảo bối gì? chẳng nhẽ là thanh "Thánh Kiếm" của ta?

Thải Nhu mặt đỏ lựng, nhưng ánh mắt lại sáng ngời vẻ hoan hỉ vui tươi.

Hồng Nguyệt, cô bé tinh nghịch này hướng phía ta chun mũi một cái, trước khi ta kịp đáp ứng, đã tiến tới kéo Thải Nhu "áp giải" đi.

Ta ghé tai Ny Nhã nói: " Xem ra những món đồ ngoại nhập được yêu thích hơn những thứ trong nội địa ha, tất nhiên là trừ bọn Hắc Xoa Quỷ. "

Ny Nhã cười nghiêng ngả, rồi nghiêm mặt trừng mắt nhìn ta một cái, không biết là có phải trách ta gọi nàng là món đồ nội địa không?

Mọi người tuy không biết bọn ta nói gì, nhưng vẻ mặt đều rất vui vẻ, đột nhiên, ta nhận thấy mình đã hoàn toàn hòa nhập vào cách sinh hoạt cùng phương thức xã giao của người Tịnh Thổ. So với sự giả trá, tranh quyền đoạt lợi ở Đế Quốc thì thật khác xa.

Trách nhiệm trên vai ta lại càng nặng nề.

Nhược bằng ta không thể đánh đuổi bọn Hắc Xoa nhân, nên văn hóa mỹ lệ khả ái này sẽ tiêu tan vào không khí.

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, sau một vòng rượu, Hồng Thạch chuyển vào bàn luận chủ đề chính.

"Nguyên lai mục đích xấu xa của bọn Hắc Xoa nhân là lấy đại hậu phương của Thiên Miếu, bởi vậy chúng công hãm Phiêu Hương, Bộ Hỏa

hai thành, cắt đi nguồn cung cấp lương thảo của Thiên Miếu, sau đó mới tấn công, nhưng có Đại Kiếm Sư đến, đánh cho bọn chúng hai trận đại bại, làm tổn thương hai quân đoàn trọng yếu, tổng số quân lực tổn thương cũng phải đến một phần tám, xoay chuyển tình thế theo chiều hướng thuận lợi cho ta.

Linh Trí nói: " Nhưng dù sao chúng ta cũng không được khinh địch, vì ngoài "U Minh Quân Đoàn" của Hắc Xoa Quỷ V"Nghiêu Địch" ra, Hắc Xoa Nhân "Thất Đại Thần Tướng" vẫn còn năm quân đoàn với thực lực hoàn chỉnh, binh lực so ra mạnh hơn chúng ta nhiều.

Ny Nhã ở bên cạnh cũng nói: " U Minh Quân Đoàn là đội quân riêng của Hắc Nghĩa Thổ Nghiêu Địch, tổng số binh lực đạt quá mười hai vạn, mũ giáp của bọn chúng hoàn toàn được sơn trắng, rất dễ nhận. Thất Đại Thần Tướng, trừ Tịch Chúc Đồng, Tả Lệnh Quyền và Công Lãnh Minh, còn có "Quỷ Dạ Đề Cùng Tuyệt", "Lang Hào Trực Mộ", "Hắc Phách Khách Hoành Dao", "Hắc Trân Châu Đái Thanh Thanh" và " Sáu Quỷ Hưởng Cầm Sanh", đặc biệt là ba đạo quân của Cùng Tuyệt, Khách Hoành Dao và Đái Thanh Thanh đặc biệt đáng sợ.

Ta không ngờ một trong Thất Đại Thần Tướng lại là nữ nhân, không khỏi phát sinh hứng thú, không biết cô ta hình dung sẽ như thế nào. Cho tới nay, ta vẫn chưa thấy một nữ Hắc Xoa Quỷ nào cả, nghĩ di nghĩ lại cũng không nghĩ ra cô ta sẽ có vẻ gì đẹp.

Người đàn ông thấp béo như nhìn thấu được những ý nghĩ trong đầu ta, nhe răng cười nói: " Hắc Trân Châu nghe nói chính là đệ nhất mỹ nữ của Hắc Xoa Quỷ, chỉ là diện mạo cô ta thế nào, thì chưa có ai nhìn thấy. " Nói xong thần sắc nhất thời trở nên ảm đạm, tiếp: " vì những người nhìn thấy diện mạo của cô ta đều chết hết. " Mọi người nhất thời trở nên trầm mặc, thực tại đau buồn của Tịnh Thổ lại hiện trở lại trong tâm trí.

Ta muốn chuyển sang nói về chủ đề khác, hướng họa sư Phượng Hương hỏi.

"Phượng Hương nữ sĩ, nữ sĩ chắc hẳn có phòng tranh riêng, không biết ta có cơ hội thăm quan không?"

Phượng Hường hoan hỉ nói: " Đó là vinh hạnh của Phượng Hường. " Lúc đó vẻ mặt của cô ta vui sướng như một đứa trẻ được quà.

Hồng Thạch cười nói: " Nàng nhân dịp này vẽ luôn một bức cho Đại Kiếm Sư đi. "

Phượng Hường thở dài nói: "Chỉ sợ là sẽ vẽ không tốt, Đại Kiếm Sư có một thứ khí chất phi thường rất khó nắm bắt, nếu không nắm bắt được nó, bức vẽ sẽ không thể tốt được. "

Vị tể ti mà chưa hề nói câu nào, Thiên Nhân tể ti lúc này mới mở miệng: " Con sẽ thành công! "

Trong lúc ông ta nói, nhãn thần thoáng lộ vẻ bi thương, lại pha chút sợ hãi, chẳng nhẽ ông ta đã nhìn thấy tương lai có điều gì sẽ xảy ra.

Hồng Thạch hướng Ước Nặc Phu nói: "Nặc Phu, người vừa từ Thiên Miếu đến, người hãy thuật lại tình hình ở Thiên Miếu cho Đại Kiếm Sư biết. " Sau đó quay sang ta giới thiệu Nặc Phu: " Nặc Phu là vị tướng trẻ nổi danh nhất ở Tịnh Thổ, nếu không phải do anh ta đột phá được vòng vây của Sáu Quỷ Hưởng Cầm Sanh ở Thiên Miếu, dẫn đường cho hơn hai vạn Thái Dương chiến sĩ đến Phiêu Hương thành, thì có lẽ chúng tôi đã không cầm cự được đến ngày hôm nay. "

Ước Nặc Phu trầm ngâm một lúc lâu, nói: " Thiên Miếu nằm ở sườn núi của Tục Thiên Sơn Mạch trong vùng Trục Thiên cao nguyên, chỉ có hai con đường dẫn tới cao nguyên này, một ở phía bắc, một ở phía nam, tên gọi là Trục Thiên Bắc Lộ và Trục Thiên Nam Lộ, từ sáu trăm năm trước Dự Ngôn Thu viết xong, người Tịnh Thổ chúng ta đã có sự phòng bị với những biến cố tương lai, do vậy từ mấy trăm năm gần đây, không quản gian nan, trên hai con đường này chúng tôi đã xây dựng tám thạch bảo ở những vị trí chiến lược, trên con đường phía nam có "Lập Thạch", "Băng Nhai", "Thủ Cốc" và "Nghị Hạp" bốn bảo, trên con đường phía bắc là "Phong Ải", "Đoạn Lộ", Cầm Thiên" cùng "Hổ Thị", hiện tại trong tám bảo, có "Phong Ải" và "Đoạn Lộ" là gần đại bản doanh của Hắc Xoa nhân hơn cả, đều rơi vào tay địch, may thay có hai bảo "Cầm Thiên" và "Hổ Thị" đối mặt cách xa nhau, địa hình hiểm yếu, lại có hai vị danh tướng trong Tịnh Thổ tứ đại danh tướng là Long Đăng và Yến Sắc đích thân chiếm giữ, khiến cho bọn

Hắc Xoa quân khổ công mất vài năm nay, bởi vậy bọn Hắc Xoa mới định đi vòng qua Thiên Sơn Mạch, tiến nhập vào phương nam, để cắt đi đường tiếp tế nhân lực và thực vật của bọn ta cho Thiên Miếu.

Ta thở dài, chạy chốn hiện thực xem ra cũng không phải là giải pháp, tâm thần lại quay trở lại với cuộc chiến với Hắc Xoa nhân.

Trục Thiên Sơn Mạch là sơn mạch lớn nhất Tịnh Thổ, từ đông sang tây, giống như một quả thanh qua đầu to mà đuôi bé, quanh co kéo dài ra đến tận biển lớn, chia Tịnh Thổ thành hai miền riêng biệt, giống như một bức bình phong cực lớn của tạo hóa, vì vậy trong lúc các thành ở phương bắc bị địch nhân đánh phá, Trục Thiên cùng Kiến Vu hai thành có thể chặn được thế công của quân địch mặc dù quân lực của chúng mạnh hơn nhiều, khiến cho nam phương hai thành có thể chặn được ngọn lửa của chiến tranh.

Có thể tưởng tượng ra, không còn cách nào khác, Hắc Xoa thủ lĩnh Nghiêu Địch, phái bốn đạo quân, chia thành ba đường, Tịch Chúc Đồng đến tấn công Bộ Hỏa, Tả Lệnh Quyền cùng Công Lãnh Minh tấn công Phiêu Hương, còn một đạo do Hưởng Cầm Sanh thống lĩnh, phụ trách phong tỏa vùng bình nguyên từ Trục Thiên đến Phiêu Hương, chỉ tiếc là đã gặp phải ta.

Hiện tại Tả Lệnh Quyền cùng Tịch Chúc Đồng một bị giết, một bị cầm tù, Hắc Xoa quân tất đang trong tình thế đại loạn, hơn nữa có thể cảm không để Công Lãnh Minh và Hưởng Sanh Cầm hai đạo quân hội hiệp, biến thành hai đạo cô quân, rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch, nếu như bọn Hắc Xoa Quý ở phương bắc muốn tiếp viện, sẽ phải trải qua một đoạn đường hành quân cực dài, mới có thể vòng qua bờ đông của Trục Thiên Sơn Mạch, tình thế đối với chúng ta thật là vô cùng thuận lợi.

Ta nhíu mày hỏi: "Hắc Xoa nhân nếu muốn phái viện quân đến phía nam, thì sẽ mất bao nhiêu thời gian?"

Hồng Thạch đáp: " Theo như sự ước lượng của chúng tôi, dựa vào phương thức nam tiến của bọn Hắc Xoa nhân, thì đầu tiên dùng thuyền lớn để vận binh, dựa vào "Long Thổ Thủy" để đi một mạch đến bờ đông Trục Thiên, sau đó bỏ thuyền hành quân, đi qua hẻm núi phía đông, men theo vùng thảo nguyên ở Kim Vân Sơn Mạch, đến Kim Vân Sơn Thành, sau đó

từ sơn thành đến "Thủy Vân Giản", tiếp tục đi về phía tây nam, sau đó mới đến "Vạn Mã nguyên" ngoài "Lập Thạch Bảo", nếu như đi theo lộ trình này, thì nhanh nhất cũng phải mất đến sáu mươi ngày mới đến được phía nam."

Ta trầm giọng hỏi tiếp: "Hiện tại Phiêu Hương cùng Bộ Hỏa hai thành có thể phái xuất khoảng bao nhiêu chiến sĩ, và liệu có ảnh hưởng đến lực lượng phòng thủ cơ bản không?"

Hồng Thạch đã có sẵn câu trả lời, đáp: "Chúng ta có thể huy động ba vạn chiến sĩ." Đoạn quay sang nhìn Ny Nhã, hiển nhiên là không thể tính luôn quân đội của nàng,

Ny Nhã thần tình âm đạm, nói: " Những người có thể mang theo, tôi đã mang theo hết rồi, trận chiến ở Thiên Mộng Hà, quân đội ta tổn thất trầm trọng.". Đến giờ ta mới hiểu hết những khó khăn của cuộc chiến với Hắc Xoa nhân, toàn bộ vùng phía nam Tịnh Thổ, chỉ tập kết được chưa đến bốn vạn binh lực, so với đối phương, chỉ một quân đoàn đã đạt tới năm vạn, cùng với bốn vạn Thái Dương Chiến Sĩ, nếu như muốn dùng vũ lực và nhân số để áp đảo đội quân thiện chiến của Hắc Xoa nhân mà chiếm ưu thế ở bình nguyên thì quả là hạ sách, so với tự sát thật không có gì khác.

Mọi người đều trầm mặc suy nghĩ, niềm vui của trận thắng dần dần tan biến.

Hoa Vân tế ti thở dài một hơi nói: "Trong cuộc chiến với Hắc Xoa nhân, chúng ta hoàn toàn tuyệt vọng, cho đến khi Đại Kiếm Sư đến." Đôi mắt đẹp chứa đầy trí tuệ thoáng lộ vẻ thâm trầm ai thấu.

Bà ta vì trách nhiệm quản lý hoa quả và động vật ở Tịnh Thổ, bọn Hắc Xoa lại bản tính hung tàn, đi đến đâu phá đến đó, không hề thương tiếc thiên nhiên, nên đó trở thành nỗi khổ tâm nhất của bà.

Ta cũng có nỗi khổ riêng của mình, ta không chỉ phải lãnh đạo Tịnh Thổ nhân đối phó với đạo quân cường bạo của Hắc Xoa nhân, mà còn trong trận chiến nảy lửa này, phải tìm một nhân vật còn nguy hiểm hơn Hắc Xoa nhân gấp bội, đó là Đại Nguyên Thủ, không để cho hắn đoạt được Trân Ô Dao, hoặc giả nếu như ta đúng là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, đối diện với hiện thực

lãnh khốc này, thực tế chẳng cần phải làm gì, chỉ cần ngồi đợi cái chiến thắng đã được tiên đoán kia.

Nhưng chẳng lẽ ta có thể cứ an nhiên mà ở đây đợi một cái chiến thắng "đã được an bài" sao?

Hiện tại con bài duy nhất của ta là thân phận Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, chỉ có lòng tin sắt đá của Tịnh Thổ nhân vào những lời tiên đoán đo, mới có thể giúp ta kích thích đấu trí của họ.

Phụ thân ta đã từng nói ta thiên sinh là một kiếm thủ và một chiến lược gia vĩ đại, nhưng liệu ta có thể ở tình thế khó khăn này mà đảo ngược tình thế không?

Nhân quang mọi người đều tập chung trên mình ta, đợi ta ra mệnh lệnh.

Ta thu nhiếp tâm thần, cười nhẹ nói: " Phải chuẩn bị bao lâu, chung ta mới có thể xuất quân phạt bắc?"

Nhạc Sơn hiển nhiên là phục trách phương diện này, nói: " Ba ngày! Chỉ vắn ba ngày là đủ"

Ba ngày.

Ba ngày sau, ta sẽ rời khỏi tòa thành Phiêu Hương mỹ lệ, vì sao sự bình yên và một cuộc sống an nhàn đối với ta rất vô duyên?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30

Quý Nữ Đa Tình

Thải Nhu ghé sát tai ta nói: “Thân thể em đã hoàn toàn khôi phục nguyên khí, từ đêm nay, khi chiến đấu muội cũng muốn kề cận ngài. “

Ta nghe được cảm thấy đau buốt cả đầu, đừng thấy Thải Nhu thường ngày giữ lễ hòa thuận trăm phần, nhưng một khi đã hạ quyết tâm, thì trên thế gian này không một ai có thể thay đổi chủ ý của nàng, không ngăn được lời than: “Nghe lời nam nhân, không phải đức tính tốt của nữ nhân Thiểm Linh tộc à? “

Thải Nhu không ngờ có đạo lý riêng của mình, khẳng khái giải bày: “Nhập gia tùy tục, ở Tịnh Thổ, ý kiến của nữ giới được nam nhân tôn trọng tiếp nhận. Hì! Đây là đạo lý mà em mới học được trong buổi yến tiệc. “

Ta cười thật to: “Thôi đi, tôn trọng cái gì? Đừng thấy được bọn nam nhân Tịnh Thổ tăng bốc hai câu, đã vội ba hoa, nàng đúng là khờ khạo. “

Thải Nhu chống đỡ không nổi, ngoảnh mặt sang phía Ny Nhã, đang cùng thưởng thức cảnh đêm dưới hiên ngoài phòng khách của Hồng Thạch công phủ, nay chỉ mỉm cười không nói tựa tọa san quan hổ đấu, cầu cứu: “Ny Nhã cứu ta!”

Ta biết hai nàng đã cùng nhau trải qua nhiều ngày đồng cam cộng khổ, cảm tình phát triển rất tốt, đề phòng hai nàng liên kết với nhau, lạnh lùng lên tiếng: “Sự thật trước mắt, chớ giảo biện! “ Ny Nhã phì cười, nói: “Tịnh Thổ thật sự có tập quán, khi một nam nhân đang thích tình nhân của nam nhân khác, thì có thể dùng phẩm vật cao quý trao đổi. “

Ta chu môi qua hôn lên má Ny Nhã một cái, tán thành: “Đúng là công chánh nghiêm minh. Thật đáng quý, nữ công tước chủ trì chính nghĩa. “

Ny Nhã nói: “Chàng chớ mừng vội như thế, chúng ta nữ nhân của Tịnh Thổ cũng có cùng quyền lợi, có thể nhận các phẩm vật sang trọng, đổi lấy những tình nhân của các nữ nhân khác, cho nên hoàn toàn không có chuyện ai nghe ai nói, vô cùng công bằng. “ Sau khi nói khuôn mặt xinh xắn ửng hồng, tránh ánh mắt ngời sáng của ta, không biết nghĩ tới điều gì?

Ta ngó ngẩn nói: “Quan hệ nam nữ Tịnh Thổ tùy tiện vậy sao? “

Lần này tới phiên Ny Nhã ngẩn người: “Tùy tiện! Tùy tiện cái gì? Nam nữ thương nhau, là chuyện thiên công địa đạo, nhất là trong thời đại tăm tối không có ngày mai này, không nắm lấy cơ hội trước mắt, không phải ngu xuẩn hơn sao? “

Ta nói: “Nam nữ tùy tiện giao hợp, không sợ có con sao? “

Trong mắt Ny Nhã thoáng lên thần sắc kỳ quái, cúi đầu dịu dàng nói: “Sanh con là quyền lợi của nữ giới, nữ nhân Tịnh Thổ đã được dạy các loại phương pháp, có thể tự chủ có con với loại nam nhân nào đó hoặc là không sanh con. “

Tâm ta chấn động nhìn về hướng nàng.

Ny Nhã tránh ánh mắt của ta, nói: “Đừng hỏi muội, nữ giới của Tịnh Thổ có quyền không trả lời câu hỏi này. “

Giờ đến phiên Thái Nhu hiếu kỳ, hướng về Ny Nhã hỏi: “Ta dạo này gặp vô số người, tại sao không một ai giới thiệu ừm... hoặc ừm..., ôi! “ Quay về hướng ta dùng tiếng Đế Quốc nói: “ “thê tử” và “trượng phu” tiếng Tịnh Thổ nói như thế nào? “ Ta ngây người chốc lát, rồi lẩm bẩm nói: “Niên Gia hình như không dạy ta nói thế nào. Ta nhớ đã từng hỏi Niên Gia, “kết hôn” tiếng Tịnh Thổ nói như thế nào. Hẳn đáp tại Tịnh Thổ không có chuyện kết hôn, nam nữ thương mến nhau thì đi lại với nhau ngay, không còn thương mến nhau thì lập tức tách ra. Lúc bấy giờ ta đã lầm nghĩ hửn đùa. “

Chẳng lẽ nam nữ Tịnh Thổ chỉ có quan hệ tình nhân mà không có quan hệ phu thê?

Ny Nhã phản đối: “Các người còn dùng tiếp ngôn ngữ ta không hiểu nói chuyện, thì ta sẽ vào phòng lấy thánh kiếm giết các người. “

Ta và Thái Nhu cùng cười lớn.

Ta than thở: “Đây chính là thời đại giết người không chớp mắt. “

Nghe xong Ny Nhã cười gập cả người.

Ta nín cười chùn chân ngồi xuống, lưng tựa lên bức tường ngoài hiên lạnh cóng.

Sau khi trốn khỏi Đế Quốc, ta chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy không lo không nghĩ, trên thế gian này còn gì đẹp bằng việc tình tự với hai nữ nhân như Thái Nhu, Ny Nhã.

Thái Nhu và Ny Nhã cùng ta ngồi xuống, tạo thành một hình tam giác.

Thái Nhu hai tay ôm lấy đầu gối, gát đầu lên trên, mỉm cười ngọt ngào sánh với đường mật, mắt nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Ny Nhã duỗi thẳng hai đùi, chống hai tay lên mặt đất, ngược mặt lên, đếm xem trên trời cao có bao nhiêu vì sao.

Tại sao người ta không thể thoát khỏi chiến tranh?

Bỗng nhiên ta hiểu ra vận mệnh của chính mình, đó là trực giác và mình ngộ mà khó lòng dùng lời lẽ giải thích.

Sứ mạng của ta chính là mang hòa bình trở lại trên mảnh đất này.

Không phải chỉ Tịnh Thổ, mà còn bao gồm khắp hang cùng ngõ hẻm trên đại địa.

Sau khi Ma Nữ chết đi, trách nhiệm này đã đặt lên vai ta.

Hoặc có thể Ma Nữ vốn không chết, tất cả chỉ là một kế hoạch của Ma Nữ.

“Đại Kiếm Sư ...“

Ta sực tỉnh, hai nàng ngăm ta thật kỳ quái.

Ta kéo họ đứng dậy, nói: “Tối rồi! “ Đột nhiên nhớ tới Đại Hắc, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao nó chưa xuất hiện? “

Thái Nhu cười dịu ngọt, nói: “Nó sợ ngài chiếm lấy giường nó, cho nên đã sớm lên đó ngủ rồi. “

Thật sự đã khuya rồi!

Ta thoát thân ra khỏi thế trận rặng rịt quấn quýt lấy nhau bởi những cánh tay ngọc và đôi chân đẹp của Ny Nhã và Thái Nhu còn khó khăn hơn so với việc thoát ra khỏi sự bủa vây của thiên binh vạn mã của kẻ địch, cần phải

cẩn thận hơn, cần có quyết tâm hơn. Đại Hắc lắc lắc lư lư từ bên cạnh Thái Nhu bò xuống giường đến cạnh ta, nhưng không gượng nổi lại ngã nằm xuống đất một tiếng "bộp".

Ta lặng lẽ mặc y phục. Ánh mắt không thể rời mỹ nữ mà cả đêm qua cùng cuồng hoan, da thịt các nàng lộ ra khỏi áo ngủ mỏng manh, những sắc màu vàng, đen của mái tóc mượt mà, đan kết thành bức tranh mỹ lệ nhất trên đời, không biết nét bút tài hoa của Phượng Hương có thể vẽ lại trên lụa được không?

Ta đeo Ma Nữ nhận lên lưng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, khiến ta hoảng sợ xém hét lên. Tại sao thể lực ta bây giờ dồi dào, tinh thần sung mãn đến thế. Chăm chú nhìn Ny Nhã và Thái Nhu ngủ ngon lành như chết, ta trao ra lúc gần gũi các nàng vốn nhiều không ít, tại sao ta gần gũi các nàng lại hồi phục nhanh như vậy. Những mệt nhọc của mười mấy ngày qua nay đã biến đâu rồi, ta lơ mơ cảm thấy vấn đề xuất phát từ Ma Nữ nhận trên lưng ta.

Nó thật sự đang thay đổi thể chất ta, phải vui mừng hay kinh hoàng, nói thật, ta cũng không biết.

Ta hướng về Đại Hắc nói nhỏ: “Tên kia, qua đây không?”

Đại Hắc lười nhác ném về phía ta một cái nhìn, uể oải đứng dậy.

Ta đẩy cửa bước ra.

Đại Hắc mới đi được vài bước, đầu quay về Thái Nhu vẫn còn nằm thiêm thiếp trên giường, cuối cùng tinh thần và cơ thể không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, rủ rượi, nằm xuống, thè lè cái lưỡi dài ngoằng, nhìn ta thở gấp vài hơi, rồi không chịu cự quậy thêm nữa.

Ta không thể không cười, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi vào phòng khách bên ngoài được bố trí hoa lệ, do dự chốc lát, cuối cùng đẩy cửa bước ra ngoài, hai người lính canh gác không ngờ ta thức sớm đến thế, nghiêm chỉnh kính cẩn chào hỏi.

Ta cười đáp lễ bọn họ, đi vào hành lang, đến bên trong hoa viên nằm bên ngoài hành lang cả trăm hoa đang nở rộ rực rỡ, Phi Tuyết và Hắc mỹ nhân của nó đang thành thoi đón chào ban mai và những tia nắng ấm áp, thấy ta hơn hờ đi tới.

Ta kéo đầu Phi Tuyết xuống ôm vào lòng, trong lòng trào lên cái cảm giác khắc cốt ghi tâm, nếu không có nó, ta không rõ mình có thể nào được hưởng thụ đời sống vui vẻ, đêm qua tận hưởng Thái Nhu và Ny Nhã hay không.

Hắc mỹ nhân cúi đầu xuống, thân thiết đi tới, đưa đầu đen bóng láng cho ta ve vuốt, cả hai đều sạch sẽ thơm phức, hiển nhiên đã được tắm rửa chu đáo.

Ta cùng đi ra ngoài, hoa viên này là một phần của một hoa viên rộng lớn, nằm ngay giữa phủ đệ tráng lệ, chính là Hồng Thạch đại công phủ, tối qua yến hội đã được tổ chức ở đó. Khắp nơi yên lặng như tờ, xem ra phần lớn vẫn còn say sưa trong giấc mộng.

Phi Tuyết cùng Hắc mỹ nhân nối gót theo ta, đi trên lối đi rộng rãi được trải bằng những viên sỏi nhỏ, dọc hai bên trồng đầy kỳ hoa dị thảo, hồ cá san sát nhau, núi đá và khe nước nhân tạo khiến người ta quên đi trần tục.

Ta không thể không thừa nhận, người Tịnh Thổ là những người hiểu biết sinh hoạt nghệ thuật hơn người Đế Quốc, nói cho cùng họ đã có thời gian hòa bình lâu dài.

Khi ta tới giữa hoa viên. Một lối đi lát sỏi rộng hơn năm丈 ngang con đường, hợp với con đường đá ta đang đi tạo thành hình chữ thập. Cuối đường lớn chính là cổng ra vào của hoa viên, cũng là nơi ăn thông với con đường dẫn ra cổng tường ngoài của Hồng Thạch đại công phủ.

Ta vỗ vỗ Phi Tuyết, nói: “Phi Tuyết cùng với mỹ nữ của người ở lại đây nha! Ta đi ra ngoài một mình. “

Phi Tuyết hí khê một tiếng, lấy mõm đập đập lên đầu ta, quay lại dẫn Hắc mỹ nhân đi vào vòng trong.

Giờ đến phiên ta ngậy người ra, Phi Tuyết có thể hiểu tiếng người trọn vẹn, chỉ sau khi ta biết được lai lịch của Ma Nữ và Đại Nguyên Thủ, không có điều gì mà ta không thể tiếp thu.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, đã đi ra khỏi quảng trường bên ngoài hoa viên. Tường thành của đại công phủ to lớn tách đại công phủ ra khỏi chốn sinh sống thường dân. Nguyên cả quảng trường một bình sĩ cũng không thấy, chỉ có cạnh cổng lớn và hai lầu gác trên tường thành có ghế cho vài người

lính đang gác. Xem ra một nửa số đó đang ngủ, lòng ta hân hoan an ủi, nếu không phải đã thắng một trận đẹp đẻ như thế, thì Phiêu Hương thành làm gì được an nhàn thế, yên tĩnh thế.

Ta đang chần chừ xem có nên ra khỏi phủ không, dần dần cảm thấy người và đường của thành Phiêu Hương, chắc là cảm giác đẹp đẻ, bỗng nhiên tiếng vó ngựa từ sau lưng vang lên, từ xa đến gần. Ta quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một kỵ sĩ xuất phát từ hoa viên quất ngựa, bào màu hồng, ủng màu trắng, mái tóc kim phủ dài tiêu sái, đuổi về hướng ta.

Thì ra là của Hồng Thạch đại công, chính là em gái của Hồng Tĩnh, Hồng Nguyệt quý nữ.

“Hiiiiii”

Nàng phi sát người ta, mới hăm ngựa đứng lại.

Con ngựa toàn thân vàng đậm không lẫn một sợi lông khác màu nào, tuy đã dừng lại nhưng vẫn không ngừng dậm chân tại chỗ, vóc dáng như ngựa thần.

Hai bên má Hồng Nguyệt thoát lên sắc hồng khỏe mạnh, thanh xuân, da thịt nàng trắng như tuyết, động lòng người vô cùng. Con gái Tĩnh Thổ đích thực da trắng tóc kim, quả thật quyến rũ phi thường, đặc biệt Hồng Nguyệt tuổi chưa quá mười sáu, thướt tha đáng yêu thật là khó tả.

Mắt Hồng Nguyệt phóng tia nhìn táo bạo có tí man dại, nói lớn: “Đại Kiếm Sư, con ngựa Kim Dương này của tôi so với con Phi Tuyết của ngài như thế nào? “

Ta mỉm cười, nói: “Dĩ nhiên mỗi con mỗi khác! “

Hồng Nguyệt biết rõ ta đang tâng bốc nàng, nhưng thần thái vẫn phơi phới, nói lớn: “Lên ngựa! “ Ta ngạc nhiên, hỏi: “Cái gì? “ Cô gái này thật sự bạo gan, công khai chủ động mời ta cùng cưỡi ngựa như thế. Nên biết chỗ ngồi trên yên ngựa chật hẹp, không thể tránh bị đẩy lên phía trước, nhưng nhớ tới lời nói của Ny Nhã! Con gái có thể là phẩm vật cũ trao đổi giữa những người bạn trai của người khác, thì điều này quá ư tầm thường. Tuy nhiên ta vẫn đắn đo, về mặt tâm lý vẫn chưa vượt được tập quán, huống chi tuổi nàng còn nhỏ, tuổi nhỏ khiến người không dám mạo phạm. Hồng Nguyệt cười dài, ánh mắt khiêu khích khiến người đối diện không thể hiểu

lầm, nói: “Không lên ngựa, làm sao tôi dẫn ngài xem Phiêu Hương thành mỹ lệ ra sao? Nhanh lên! Tôi đợi ngài đã lâu. “

Nàng nhiệt tình, hồi thúc như thế khiến người khó lòng từ chối. Lòng ta rung lên từng hồi, chẳng lẽ ta sợ cô nàng hay sao, hai chân vận sức, lẳng không phi thân lên hông ngựa. Ghì chặt vai nàng thơm lừng ngồi xuống

Hồng Nguyệt khẽ quát một tiếng, thúc một cái vào bụng ngựa, “Kim Dương” sải vó phóng tới phía trước.

Tánh nghịch ngợm của ta trỗi dậy, đưa hai tay ra, lúc đầu ve vuốt eo thon của nàng, sau đó kéo đến tận đùi non, mới ôm thật chặt, để coi sau này nàng còn dám dẫn dụ nam nhân nữa không?

Nàng như chạm phải điện, người mềm rũ ngã về phía ta.

Ta cười khanh khách, gò cương ngựa, nói: “Hong Nguyệt quý nữ, giờ ta đưa nàng đi du thành? Hay là nàng đưa ta?

Hồng Nguyệt má ửng hồng, quay đầu lại liếc ta, ngồi thẳng lưng lên, hứ nhẹ: “Có ôm chặt hơn tôi cũng không sợ! “ Kéo ngựa chạy qua cổng thành, các vệ sĩ gác cổng hoảng hốt mở cổng thành.

Ta chồm lên phía trên, nói vào vành tai nàng: “Nàng, tuổi còn trẻ, đối phó với nam nhân, tại sao giống như đã đặc biệt có kinh nghiệm? “

Kim Dương xuyên qua cổng, nhập vào đường lớn, chuyển sang bên phải phóng nhanh. Trên đường vô cùng yên tĩnh, nhưng thật sự rất nhiều thanh niên đang nôn oẹ góc tường hoặc nằm ngủ bên lề đường, có thể tưởng tượng thấy đêm qua cả thành chè chén chúc mừng chiến thắng, tình cảnh thực tương bưng.

Hy vọng trong lòng mỗi người đã bùng cháy.

Ta chính là niềm hy vọng đó.

Bỗng nhiên một cảm giác đầm ấm nổi dậy, ta cúi đầu xuống, đặt trán lên bờ vai đầy hương của thiếu nữ mỹ lệ kia.

Có lúc ta cảm thấy mình tráng kiện kiên cường.

Nhưng càng có nhiều lúc ta cảm thấy nhỏ bé yếu ớt, nhất là khi ta nhớ tới công chúa và Hoa Thiển, cho dù đêm qua ta cùng Ny Nhã, Thái Nhu gây cuộc mây mưa trong thế giới cực lạc, ta vẫn đang nhớ tới họ, cảm thấy không công bằng với họ.

Hồng Nguyệt bỗng nhiên nói khe khẽ: “Ngài có tin rằng, tôi đối với đàn ông cũng không có một tí kinh nghiệm nào cả, ngài là nam nhân đầu tiên gần sát như thế này. “

Trên con đường không người, Kim Dương mặc sức rong ruổi, tiếng vó ngựa sầm sập trên đại lộ mỹ lệ lót những viên đá sắc màu khác nhau.

Cổng chính của Phiêu Hương thành đã hiện ra trước mắt.

Khi cửa thành rộng mở, một hàng dài đội xe ngựa đang từ từ rời thành.

Hồng Nguyệt vô cùng hứng chí, nói lớn: “Quá tốt! Giờ chúng ta đến sông Phiêu Hương. Biết không! Từ khi nghe được những đám Hắc Xoa Nhân tấn công thành, phụ thân nghiêm cấm tôi ra thành, hôm nay có ngài, phụ thân tôi không có gì để nói hết. “

Ta giận đến đổi buồng tay ra, thì ra cô bé này lợi dụng ta.

Kim Dương đưa bọn ta đến cạnh cửa thành, nhập vào đội xe ra thành, chỉ thấy đằng trước mấy mươi cỗ xe lừa, chứa đầy các loại dụng cụ đựng đồ, lọ sành to như thùng gỗ, có đủ mọi thứ. Trong đội xe có người kêu lớn: “Đại Kiếm Sư! “

Ta duỗi tay kéo cương ngựa, để ngựa chậm lại, quay đầu nhìn sang, thì ra là tay thợ khéo tay nhất thành Phiêu Hương, Tiểu Ái Bàn, đang ngồi ở chỗ dành cho phu xe trên chiếc xe lừa ở giữa đội đằng trước.

Hồng Nguyệt đuổi người, ngáp dài, nói: “Hôm nay dậy sớm quá, thật là mệt! “ Thừa dịp chen vào lòng ta, làm như đang ngủ.

Ta vô cùng lúng túng, đây là đứa con gái yêu quý của Hồng Thạch đại công, vả lại sự phát triển này cũng hơi quá nhanh một chút. Ta ráng gượng cười nhìn về phía Tiểu Ái Bàn.

Nào ngờ Tiểu Ái Bàn làm mặt xấu, cười hí hí nói: “Tôi đang chờ nhạ than đá trở về, sau yến tiệc tối qua, tôi cũng không ngủ lấy một giấc, đã vẽ xong những thứ quý này. “ Giơ một tay lên, dương cao tờ giấy lật phất theo gió, tờ giấy dài hơn chiều cao của hân.

Ta nhìn xuống mắt ngây miệng há.

Chỉ nhìn thấy bên trên vẽ đầy các vũ khí hình tròn vô cùng sống động, như đem dầu hắc xịt lên ống tròn rất cổ quái, thân tên có gắn hỏa tiễn bằng

dầu hắc, với đóm lửa được bắn ra bởi các công cụ đặc chế, các thiết kế rất ư lập dị, vẽ đầy kín hết giấy.

Tiểu Ái Bàn nhìn thấy sắc mặt của ta rất thỏa mãn, nháy mắt với ta, chu mỏ về phía Hồng Nguyệt, đưa ngón tay cái lên trời làm một loại cử chỉ đặc ý, hô to một tiếng, chỉ huy đội xe đi về hướng đông.

Kim Dương phi nước đại.

Gió trên đường trường thổi vào mặt, tóc dài của Hồng Nguyệt lật phất trên mặt ta.

Cô bé này vẫn còn ngủ, khiến ta ngửa ngáy, nhưng ta lại không thể làm gì được.

Tại sao ta ngồi trên lưng ngựa này?

Bỗng nhiên nhớ tới Tây Kỳ.

Ta đã hiểu.

Không chỉ tuổi cô bé, khí chất, thân hình đều gần giống Tây Kỳ. Giống vô cùng nét ngây thơ, có điều Tây Kỳ nhu mì, Hồng Nguyệt tự nhiên; Tây Kỳ e thẹn, Hồng Nguyệt dễ thương ngang bướng.

Đây là lý do ta không muốn làm nàng thất vọng, không muốn hoàn toàn cự tuyệt nàng. Hơn nữa.

Chính là ta ít nhiều đã nhiễm cái tính lãng mạn bay bổng giữa nam nữ Tịnh Thổ, không ràng không buộc thực cõi mở.

Vùng đất quả mỹ lệ.

Người quả mỹ lệ.

Sắc hương ngọc ngà ôm trong lòng, sông Phiêu Hương âm vang phía trước.

Ta quất ngựa xuyên qua một cánh rừng thưa, rong ruổi trên ngọn đồi, nhìn phía trước, sông Phiêu Hương khiến người cảm thấy không gì sánh bằng, từ cánh đồng hoang cỏ xanh rì phía đông nam ngoằn ngoèo chảy đến trước mặt, rồi mới ồ ạt vòng qua phía Phiêu Hương lặng lẽ bao la bát ngát, không điểm bắt đầu, không điểm kết thúc.

Ta dùng ngực đẩy đẩy thiếu nữ trong lòng, nào ngờ Hồng Nguyệt “Ui chao!” một tiếng, quay cả người lại, vùi đầu lên ngực ta, hai tay mềm mại vô hạn ôm lấy lưng ta, đích thực là đang ngủ say.

Có thể đêm qua cô bé này quá hưng phấn đã không ngủ được, lại thêm trời mới sáng đã đợi ta tại hoa viên, giờ này thả lỏng rồi, không cưỡng lại cơn buồn ngủ.

Ta không ngăn nổi con tim mình mềm yếu, ôm lấy nàng, không muốn đánh thức nàng, nháy xuống ngựa, chọn tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, để nàng cuộn tròn ngủ trong lòng như con Đại Hắc.

Mùi của nước sông Phiêu Hương xông lên.

Một đàn chim đuôi hồng đảo trên sông tìm mồi.

Hoa nhỏ sắc vàng mọc đầy bên bờ đối diện, đong đưa trong gió sớm mai, thoáng nhìn qua, tựa như cành non được bọc bằng vải nhuễn vàng.

Tịnh Thổ hiền hòa thế đó.

Sau khi đã trải qua cuộc hành trình vượt sa mạc dài đằng đằng đầy gian khổ và khiến người ta đầy bi thống phần hận, ta cùng Thái Nhu cuối cùng đã đến Tịnh Thổ, thánh địa trong tâm Thái Nhu.

Bây giờ trước mắt ta chính là sông Phiêu Hương trong chín núi, mười sông theo lời Niên Gia nói, phiêu hương thiên mộng (mộng hương thơm thoang thoang khắp trời), đây là danh từ mỹ lệ mà người Tịnh Thổ mới biết dùng.

Đầu óc ta không thể nào kiểm chế chuyến du hành về quá khứ của những ngày xưa, nhớ những lời giáo huấn của phụ thân ta Lan Lăng đã dạy ta hồi thơ ấu nhỏ.

Nhớ có ngày ta hỏi người: “Thật sự tại sao con người sinh sống? “

Sắc mặt phụ thân trở nên u ám, một thoáng sau mới nói: “Ước gì cha biết được, có lẽ vì kiếm và mỹ nữ đấy. “

Kiếm là dùng để duy trì hòa bình.

Mỹ nữ là cần thiết để thăng hoa cuộc sống.

Đến bây giờ ta mới thật sự hiểu rõ ẩn ý của cha.

Và tình của Tây Kỳ thì nảy nở tự nhiên từ sức hấp dẫn nam nữ, với tình của Ma Nữ là không ngăn nổi, quận chúa và Hoa Thiển thì phức tạp nhiều hơn, là thứ hỗn hợp, có hận có yêu, có thương có ớn.

Thái Nhu.

Nàng là người con gái khiến ta động lòng nhất sau Ma Nữ. Nhưng ta và nàng định mệnh đã an bài sẽ kết thúc bằng bi kịch, bởi vì sẽ có một ngày nàng quay lại căn lều của Cự Linh.

Còn về Ny Nhã, thật sự là giấc mộng yếu đuối cũng không muốn kháng cự, trong Tịnh Thổ chốn đây phong tình dị quốc này. Người trong ngực lay động, ngáp, mở mắt ra, sau đó „Ừ“ một tiếng, từ trong lòng ta trườn dậy, đứng thẳng người, mặt đỏ nói: “Ngài vẫn ôm tôi...”

Ta nằm lên đá ngắm trời, tay làm gối, than thở: “Không bế cô đâu được, cô ôm ta chắc đến thế.”

Hồng Nguyệt dậm chân, không biết là tự giận mình hay giận ta, bỗng nhiên cười „ha“ một tiếng, đến bên cạnh ta, âu yếm ngồi sát bên ta, nói như van xin: “Nói cho tôi biết, ngài đã thu phục Ny Nhã như thế nào?” Ta uể oải nói: “Đó phải coi là nam nhân loại nào?”

Hồng Nguyệt nhăn mặt, mím môi nói: “Đừng nghĩ với nữ nhân người bách chiến bách thắng, bốn tiểu thư không mắc câu đâu.”

Ta kinh ngạc nói: “Xin hỏi “bốn tiểu thư” không thể cưỡng lại nam nhân loại nào? Dũng sĩ cái thế? Nam nhân tuần tú tuyệt trần? Hay là một lão già thông thái? Nếu là loại cuối cùng, xin lỗi ta không có trong đó.”

Hồng Nguyệt ngậy người chốc lát, như đã hiểu như không suy nghĩ cẩn thận, bỗng nhiên ngậm môi nhòe cười, như cảnh hoa run rẩy, bộc lộ rõ ràng hết thần thái khả ái của một thiếu nữ vô tư.

Ta cũng không thể không cười, thời gian cũng không còn sớm, du hí với cổ bé khả ái này đến đây nên ngừng, đùa cợt đã đủ, đứng dậy, nói: “Chúng ta về thôi!”

Nàng ngửa mặt, lờm lờm liếc ta, từ tốn nói: “Không cần ngài nói với tôi, tôi cũng không khó biết ngài đã thu phục Ny Nhã như thế nào.”

Trong tâm ta chấn động, có tí hối hận.

Trở về Đại Công phủ, Thái Nhu và Ny Nhã vừa mới chải đầu làm đẹp, Ny Nhã nhớ chuyện hoang đường tối qua, không giấu nổi nét thẹn thùng.

Cùng lúc đó vệ binh đến báo, nói Hồng Thạch đại công có mời.

Ta và Ny Nhã đi ra ngoài phòng, Hồng Tình đã cung kính đứng đợi từ lâu.

“Uông uông uông...”

Đại Hắc chạy theo sủa, Thái Nhu ở phía sau hô lên.

Nó đến dưới chân ta, chạy lòng vòng.

Thái Nhu đang muốn đến bắt nó lại, ta hướng về nàng nói: “Nàng và Đại Hắc cùng đến sau nha.”

Thái Nhu nhảy cẫng lên gật đầu, cúi xuống ôm Đại Hắc.

Ta hướng về Hồng Tình, hân hạnh ngậy miệng ngó nhìn thẳng Thái Nhu, giống như dáng của Niên Gia trước đây.

Ta ho khan một tiếng.

Hồng Tình nhanh chóng tỉnh lại, lúng túng nói: “Àh! Tôi ... tôi tới đón Đại Kiếm Sư đi nhà nghị sự.”

Ta mỉm cười: “Giờ có thể đi chưa?”

Hồng Tình đáp nhanh: “Đại Kiếm Sư! Mới!” Cất bước đi trước dẫn đường.

Ny Nhã bước vội hai bước, hướng về Hồng Tình nói: “Linh nữ sư đến chưa?”

Hồng Tình nói: “Cô hỏi rất đúng lúc, tối qua chúng ta vừa mới nhận được tin tức do chim xanh mang về, Linh nữ sư đang trên đường tới Phiêu Hương, theo tính toán thì sau giờ Ngọ hôm nay sẽ đến.”

Ny Nhã nghiêm nghị nói: “Vậy thì tốt quá, Linh nữ sư mà tới, không lo Tả Lệnh Quyền không nói thật.” Quay lại ta, giải thích: “Linh nữ sư là vị nữ tế ty khác ngoài Hoa Vân, chuyên nghiên cứu y học, bà biết một phương pháp, có thể lợi dụng lực lượng của dược vật và tâm linh khống chế thần trí người khác, vì thế chúng ta đã mời bà tới để đối phó với Tả Lệnh Quyền, chúng ta chưa từng bắt sống Hắc Xoa Quỷ cao cấp như thế.”

Ta vô cùng kinh ngạc nói: “Không ngờ có nhân vật như vậy, thật muốn gặp cho biết.” Trong lòng tưởng tượng nếu ta học thành công phương pháp này thì tốt rồi, mai sau hành sự sẽ rất thuận lợi, nhưng không biết thế nào, ta nhớ đến Vu Sư đã mất mạng trong tay ta, hẳn cũng có một loại lực lượng kỳ dị này, trong lòng có chút không thoải mái.

Thái Nhu phía sau hô lên: “Ny Nhã!”

Ny Nhã hân hoan dừng bước, đợi Thái Nhu đến bên cạnh, đưa tay ôm eo thon của nàng, âu yếm nói: “Có gì không? Tiểu Thái Nhu? “ Ngỡ khí đầy trù mẫn giống như Linh Trí nói với Thái Nhu.

Bấy giờ ta và Hồng Tình trở thành kẻ đi phía trước, Thái Nhu, Ny Nhã phía sau, còn Đại Hắc lùi lại con đường lót đá vụn và ven đường cỏ chẳng chặt, người khắp nơi, thỉnh thoảng thì tiểu một bãi, xem ra có vẻ tràn đầy sinh lực.

Hồng Tình nháy mắt một cách thần bí về hướng ta, hỏi: “Hồng Nguyệt con bé ấy có phải sáng nay bám theo ngài? “

Ta ngạc nhiên một chút, không biết nên trả lời hẳn thế nào.

Lúc bấy giờ Thái Nhu nói: “Lam điều là gì? “

Ny Nhã thốt: “Là loại chim có khả năng bay trên trời vào ban đêm, không những nhanh, mà còn rất thông linh, trải qua huấn luyện, chuyên giúp chúng tôi truyền tín hiệu và tin gấp. “

Thái Nhu kinh dị nói: “Có thể kiếm một con cho ta coi không? “

Ny Nhã đuổi theo: “Sao lại không được? Thái Nhu thích ta tặng Thái Nhu một con. “

Thái Nhu cười: “Ny Nhã thật tốt quá! “

Bên này Hồng Tình thấy ta ập úng, thân thiện vỗ nhẹ lên vai, nói:” Cái con bé này bướng bỉnh dữ lắm, e rằng chỉ có ngài mới có tài dạy dỗ cô ta, tôi và phụ thân không có phương pháp với nó. “ Tiếp theo lắc lắc đầu, ra về bất lực.

Dáng điệu hân hoan của ta, trái lại khiến ta kêu khổ trong lòng, khiến ta với Hồng Nguyệt về tâm lý hoàn toàn không có gì để gần gũi, xem ra chỉ cần ta thích, có thể đoạt được nàng, không ai mà không cao hứng.

Mặc dù có nhiều thâm thiệp, là chuyện rất bình thường tại Đế Quốc, nhưng rồi một ngày ta phải trở về Đế Quốc, trước tiên chưa nói đến cuộc hành hương sa mạc đáng sợ, cho dù được an lành vượt qua, phương thức sinh hoạt của Đế Quốc cũng không bao giờ hợp với người quen sống ở Tịnh Thổ. Hơn nữa ở cùng với ta, thật sự mỗi bước đều nguy hiểm, những kẻ muốn cái đầu trên cổ ta thì thật quá nhiều.

Đang nghĩ ngợi chúng ta đi vào trong tòa kiến trúc chủ của Đại Công Phủ.

Trong hội nghị đã có Hồng Thạch đại công, Linh Trí, Thiên Nhân, Ước Nặc Phu, Trạch Sanh, Hầu Ngọc.

Nhạc Sơn, Tú Thanh các nhân vật cung kính chờ đợi đã lâu.

Sau khi chào hỏi, ta được an bài ngồi tại đầu bàn hội nghị dài sát cửa sổ, Ny Nhã, Thái Nhu ngồi trái phải hai bên. Trong mắt Thái Nhu, long lanh nét hân hoan. Vì lần đầu tham dự hội nghị quân sự như vậy nên nhiều cảm xúc, thích thú mới, Đại Hắc thì không biết đã chuẩn đi đâu.

Ngồi đầu bên kia chính là Hồng Thạch đại công nét mặt bắt đầu nghiêm trang, nói: “Lam điều mang tới một tin thật xấu, Lập Thạch bảo đã mất, Tà Phi tướng quân cùng toàn quân dân đã chết. “

Ông ta cũng thuộc hạng dấu kín được tâm sự, mãi đến bây giờ tiết lộ tin tức quan trọng này.

Mọi người rung động lo sợ, riêng Thiên Nhân ngoại lệ, không biết có phải ông ta đã sớm “nhìn” thấu không.

Lòng ta cũng chùng xuống, nên biết Thiên Miếu Nam Lộ tứ bảo! Lập Thạch, Bằng Nhai, là hai nơi phòng thủ chiến lược, dùng Lập Thạch làm cửa ải thứ nhất, giờ đây Lập Thạch đã lọt vào tay địch, tức khắc chặt đứt liên lạc giữa Thiên Miếu với hai tòa thành Nam Phương Phiêu Hương và Bộ Hỏa, đã để địch nhân có căn cứ địa, tình thế thay đổi, chưa bao giờ bị lâm vào như thế.

Lập Thạch bảo không phải chỉ là một mộc bảo lâm thời, mà là bảo lũy kiên cố có lịch sử trăm năm.

Dù Hắc Xoa Nhân tổn binh chết tướng, nhưng chỉ cần cố thủ Lập Thạch bảo, cũng đã hoàn thành nhiệm vụ bao vây dãy núi Trục Thiên, khiến Thiên Miếu và Ngũ Bảo còn lại của ông ta rơi vào thế cô lập khắc nghiệt, hoàn toàn bị cắt đứt nguồn nhân lực, vũ khí, và việc cung cấp lương thực.

Người người hô hấp nặng nề.

Ta hỏi: “Thiên Miếu còn giữ được bao lâu? “

Mắt mọi người đổ dồn lên người Ước Nặc Phu.

Mặt Ước Nặc Phu trắng nhợt, trầm ngâm giây lát, từ tốn nói: “Lạc quan nhất, thì giữ được quá bốn mươi ngày. “

Ta hỏi tiếp: “Bi quan nhất bao nhiêu ngày? “

Khuôn mặt tuấn tú của Ước Nặc Phu hiện lên những nét thống khổ, thần sắc này hiện nơi con người vốn điềm tĩnh kiên cường như hãn ta khiến người thương cảm.

Một thoáng sau, hãn mới nhìn ta, nói: “Tôi thật sự không nghĩ đến việc này, bởi vì tôi không muốn biết câu trả lời. “ Ngưng chót lát, chậm rãi nói: “Hai mươi lăm ngày! “ Thái Nhu “A!” một tiếng kinh ngạc, trong mắt hiện rõ thương xót, sầu thảm.

Ước Nặc Phu nhìn về Thái Nhu, thân như cộp bị rung nhẹ, ánh mắt lảng nhìn nơi khác, sức hấp dẫn của Thái Nhu với hãn còn lớn hơn ta tưởng tượng. Hồng Thạch nói: “Ước đoán này và của ta gần giống nhau, vùng Thiên Miếu tuy có nông trường tự cung tự cấp, nhưng khó mà cung ứng vật dụng hàng ngày cho gần mười lăm vạn người Ngũ Bảo, nếu như sống dè xẻn, hoặc có thể duy trì một đoạn thời gian hơi dài, nhưng vũ khí và các dụng cụ dùng thủ thành tổn hao, thật sự không có cách bổ sung, nếu họ giữ được hai mươi lăm ngày, đã là đáng quý rồi. “

Mọi người sắc mặt đều ưu tư trùng trùng.

Ny Nhã đưa tay qua, nắm chặt lấy tay ta.

Tay nàng lạnh run run

Linh Trí nói: “Có thể nào giảm thời gian chuẩn bị được không? “

Hồng Thạch nói: “Ta đã sớm ra lệnh, thời gian chuẩn bị sẽ giảm xuống một ngày, sớm mai chúng ta có thể khởi hành. “

Hoa Vân nói: “Nếu Thiên Miếu mất, Tịnh Thổ coi như đã rơi vào tay Hắc Xoa Nhân, dưới tình trạng đó, chúng ta có phải nên tận dụng quân trú phòng Phiêu Hương và Bộ Hỏa để mạo hiểm liều một phen hay không? “

Hồng Thạch nói: “Phải chờ tới lúc Linh nữ sư tới Phiêu Hương thành, khéo léo lấy được khẩu cung của Tả Lệnh Quyền rồi mới quyết định lại, giả thiết binh lực Hắc Xoa Nhân xuống phía nam chỉ để lại hai quân đoàn, chúng ta có thể an tâm sẽ lưu thủ hai thành với đội quân hơn ba vạn, còn lại dồn tất cả nỗ lực để cứu Thiên Miếu trong cuộc thánh chiến. “

Nhạc San thở hắt một hơi: “Nếu chúng ta kéo hết nhân mã, binh lực cũng chỉ bảy vạn người, so với Hắc Xoa Nhân vẫn ít hơn năm vạn người. Bình thường nhân số công thành so với nhân số thủ thành phải hơn gấp đôi mới chắc thắng, huống chi chúng ta còn bị hạn chế thời gian, trong vòng hai mươi lăm ngày phải công phá xong Lập Thạch bảo. “

Hồng Thạch than thở: “Chúng ta còn có chọn lựa khác ư? “

Đại tướng Phiêu Hương thành Tú Thanh -nho nhã, lịch thiệp- lần đầu tiên lên tiếng: “Sớm nay Tiểu Ái Bàn cao hứng dẫn người đi xem mỏ dầu lấy dầu, xem ra cử chỉ rất ư tin tưởng, hy vọng hẳn có thể chế tạo nhanh vũ khí sắc bén công thành, sẽ buộc Hắc Xoa Nhân ra thành cùng chúng ta quyết chiến. “

Ny Nhã trầm giọng nói: “Đây là tình thế mà chúng ta lo sợ, giao phong chính diện, chúng ta chưa từng thắng một lần, cho dù binh lực chúng ta gấp đôi Hắc Xoa Nhân cũng vô dụng. “

Vẫn một mực im lặng không nói, hai mắt Thiên Nhân tế ti bất động, nhìn về ta nói: “Đại Kiếm Sư, ngài đã thấy rõ tình hình, cũng biết chúng ta một phần chắc chắn chiến thắng cũng không có. “

Lúc đó mọi người dường như mới nhớ đến sự hiện diện của ta, tình hình hiện nay so với mọi dự đoán càng thiết thực, càng có tính thuyết phục, càng dễ khiến người khuất phục.

Mắt ta từ từ lướt qua từng người, quan sát kỹ nét mặt bọn họ, cuối cùng quay lại, mỉm cười nói: “Tế ti! Ông nhìn thấy tương lai như thế nào? “ Thiên Nhân lóe lên những tia sáng kỳ dị, từ từ tuôn ra một tràng: “Tương lai vĩnh viễn u ám, không sáng, nó bị chủ quan và thiên kiến của con người che khuất, Dự Ngôn Thư của tổ sư tế ti đúng là vĩ đại, người đã hoàn thành ba ngày trước khi chết, chỉ có người trước khi chết, kết hợp tài năng và trí tuệ của vũ trụ, sản sinh ra một lực lượng siêu việt của nhân loại.”

Ta không chút thả lỏng nói: “Nhưng tôi biết ông đã nhìn thấy một ít việc sẽ xảy đến, bắt đầu từ khi ông nhìn tôi lần thứ nhất, tôi đã cảm giác được vậy. “

Mọi người đều nín thở, lắng nghe cuộc đối thoại kinh tâm động phách giữa ta và Thiên Nhân, đột nhiên, tin tưởng trở lại trong bọn họ, mà đây

cũng là mục đích của lời nói của ta vừa rồi.

Cái mà duy nhất chúng ta dựa vào.

Chính là ta, Thánh Kiếm kỵ sĩ cứu vớt Tịnh Thổ.

Thiên Nhân nói: “Ta có phần lo sợ nói ra những việc biết được liên quan tới tương lai, cũng bởi không chỉ ta có năng lực giới hạn chỉ thấy những đoạn nhỏ li ti, mà còn bởi vì ta sợ nói ra rồi, sẽ làm rối loạn quy luật thời gian, mang tới tai họa bất trắc. “

Ta nói: “Nhưng mà Mã Tổ tể sư không phải đã mở ra thông lệ công khai vén mở bí mật tương lai ư? “

Thiên Nhân nói: “Dự ngôn của Mã Tổ đã sớm trở thành một phần của hiện thực, người có lẽ đã đoán trước tiên đoán của mình sẽ tạo ra hậu quả như thế nào, nhưng ta thì lại không biết. “

Ta gật đầu, mỉm cười, nói: “Tôi đã hiểu rõ, tôi đích thật đã minh bạch! “ Thành thật mà nói, ta cũng vô cùng không minh bạch, nhưng ta phải biểu hiện phong độ của “cứu tinh“, đây cũng là việc duy nhất mà ta có thể làm được, khiến bọn họ tin tưởng ta có lực lượng biến chuyển cần khôn.

Thiên Nhân khép mí mắt, mệt mỏi nói: “Ta biết ông sẽ làm những việc không có thể thành sự thật, sự thật cũng đã chứng minh điểm này. “ Nói tới cuối, giọng ông ta trầm xuống, đã nhập vào trầm tư mặc tưởng, ông ta có phải muốn giấu vài điều gì không muốn nói ra?

Ta biết rằng về phần nói năng quá đủ, đã phẫn chấn tinh thần, ôn tồn nói: “Ta cùng các người khác nhau chỗ nào, các người có biết không? “

Mọi người bỗng ngạc nhiên, khuôn mặt lộ vẻ suy tư.

Ta từ từ nói: “Ta và các người khác nhau, chính là Hắc Xoa Nhân chỉ là thủ hạ bại tướng của ta, từ biểu hiện của bọn người Tịch Chúc Đồng, Tả Lệnh Quyền mà nói, chiến thuật của họ và lực lượng chiến đấu vẫn chưa đủ số khiến ta cảm thấy không thẳng nổi. “ Xin lỗi, không thể không phóng đại khuyết điểm của họ.

Mọi người trừng mắt nhìn ta, nhưng lại không thể phản bác lời nói của ta.

Ta nói tiếp: “Bởi vậy các người chỉ thấy những điều chưa đầy đủ của mình, thấy những nhược điểm của chính mình. Không thấy được bọn họ

cũng có nhược điểm. “

Ước Nặc Phu hơi bất phục, nói: “Bọn họ có nhược điểm gì? “

Ta không trả lời câu hỏi của hắn ngay, buông tay Ny Nhã ra, đứng dậy, rời chỗ ngồi đi tới trước cửa sổ lớn ở đầu bàn, đối mặt với cửa sổ hít một hơi dài, nói: “Nếu như mười ba vạn quân Hắc Xoa Nhân cố thủ không ra, tử thủ Lập Thạch thành, Thiên Miếu nhất định sẽ mất, chúng ta cũng sẽ bại. “

Giọng nói của Hồng Thạch từ sau cất lên: “Nhưng chúng ta không có phương pháp nào ép bọn nó ra thảo nguyên quyết chiến, nếu như bọn nó dốc toàn quân, chúng ta lại ứng phó như thế nào với ưu thế binh lực của bọn nó? “

Mọi người đều thở gấp, bởi vì cuối cùng cuộc tranh luận cũng đã đề cập tới then chốt của vấn đề.

Ta quay phắt người lại, đã ngẫm nghĩ ra một kế hoạch nói:” Bọn chúng không thể không ra cùng chúng ta giao chiến. “

Ước Nặc Phu “Ah“ một tiếng đầu tiên:” Tôi hiểu rồi! “

Thần sắc Hồng Thạch đại công và Hầu Ngọc cũng có nét bất ngờ.

Chỉ từ phản ứng nhỏ đó, có thể thấy ba người này là những nhà quân sự tài ba ưu tú. Ta mỉm cười: “Nếu Hắc Xoa Nhân thủ thành không ra, thì trái ngược lại bọn nó bị cắt đứt lương thảo, Thiên Miếu có thể chống được hai mươi lăm ngày, tôi thấy bọn nó mười ngày cũng không chịu nổi. “

Ny Nhã hưng phấn tán đồng: “Ta đã hiểu rõ, nhược điểm bọn chúng chính là lương thảo thiếu hụt, bởi thế khi mới bắt đầu, bọn chúng lấy ra ba phần tư binh lực tấn công Phiêu Hương và Bộ Hỏa. “

Ta nói: “Bọn chúng còn một khuyết điểm, đó là đây là Tịnh Thổ, chính là xứ sở của Tịnh Thổ nhân. “

Qua các phân tích của ta, đầu óc mọi người đều bắt đầu linh hoạt trở lại, từng ý kiến được đưa ra.

Ta biết với niềm tin vào sĩ khí và đối với ta đã kích lệ bọn họ thành công, hiên ngang nói: “Phàm là thanh niên của nam phương, không phân biệt trai gái, động viên toàn bộ, để chúng ta và Hắc Xoa Nhân đánh một trận đại chiến ngời ngời.”

Mỗi người bàn bạc thêm đi sâu vào chi tiết của từng chiến lược, phân phối xong nhiệm vụ, hội nghị kết thúc.

Ta và Thái Nhu, Ny Nhã, Hồng Tình ba người mắt rời phòng hội nghị trước tiên.

Ny Nhã kề môi sát vành tai ta nói: “Em yêu chàng! “

Lời nói dịu ngọt của mỹ nhân, không thể nào không mềm lòng.

Hồng Tình từ phía sau chạy lên phía trước, nói: “Đại Kiếm Sư! Ngài thật biết cách khiến người ta cam tâm để ngài sai khiến, vô luận mọi cử chỉ, mỗi câu mỗi chữ, đều có sức khiến người ta kính trọng, lúc chưa biết về ông, ta Hồng Tình thật sự chưa từng phục người ...“

Tiếng nói của Hồng Nguyệt từng ngoài cửa vọng lên: “Hồng Tình! Lần này còn không nắm được cán huynh sao, để muội tố cáo phụ thân. “

Chúng ta cùng cười lớn, tâm tình u buồn vì Lập Thạch bảo có phần thư giãn.

Không biết Hồng Nguyệt đã ở ngoài cửa bao lâu, lách mình ra, toàn thân màu vàng, màu y phục của các võ sĩ, dù không mặc áo giáp, trong cái đẹp vô hạn vẫn còn ba phần oai vệ. Ny Nhã đưa tay ôm vai nàng, cười nói: “Muội tốt nhất đừng đi đón đại công, người bạn đến thời gian thử còn không có. “

Ta cảm thấy đau đầu, Ny Nhã này không có biết lại có âm mưu gì đây.

Hoa Vân nữ tể ti cất tiếng từ phía sau: “Đại Kiếm Sư! “

Chúng ta không dám đùa, vội vàng quay người lại. Hoa Vân yếu điệu đi tới trước ta, điềm đạm tự mình nói: “Ta thay mặt người đến hẹn ông. “

Mặc dầu thái độ thân thiết tự nhiên, nhưng cũng cho người ta cảm thấy bà có nét siêu nhiên một khoảng cách nào đó, ta rất muốn hỏi bà tại sao không chính bà hẹn ta, xem phản ứng của bà có nhu mì nữ tính hay không, nhưng dĩ nhiên không thể làm như vậy được, ta Lan Đặc nói cho cùng không phải là hạng bay bướm khắp nơi, mặc dù mỹ nữ Tịnh Thổ thường khiến lòng ta đặc biệt rung động, nhất là cá tính tôn quý của Hoa Vân, nét quyến rũ đã chín muồi, đặc biệt có một sức lôi cuốn mới mẻ với ta.

Hoa Vân thấy ta nhìn mình chằm chằm, mắt tự nhiên một chút ánh mắt chuyển chỗ khác chốt lát, mới nhìn về hướng ta nói: “ Phượng Hương kêu

ta nhắc nhở ngài đến phòng vẽ của cô ấy. “

Ta gõ gõ trán, chứng tỏ vẫn chưa quên cuộc hội ước đã chấp nhận tối qua, nhớ đến Phượng Hương, nhớ khuôn mặt thanh tú của nàng, trong thoáng qua chút nhớ nhớ, nói: “Phiền nữ tể ti chuyển lời nói giùm tôi, ngày mà Hắc Xoa Nhân phải cong đuôi chạy về biển, sẽ là ngày tôi ngồi xuống, hoặc sẽ đứng đó để cô ta vung bút vẽ. “

Thải Nhu không chịu nổi “quái thoại” của ta, cười khúc khích.

Hoa Vân ung dung cười một tiếng, nói: “Sau buổi yến tiệc đêm qua Phượng Hương nói với tôi, nàng sẽ vẽ một tấm hình Đại Kiếm Sư nằm trên Tịnh Thổ, trầm tư nhìn bầu trời xanh thẳm, mà đó cũng là bức tranh cuối cùng của nàng. “

Những người tại hiện trường im giây lát.

Tim ta rung lên, Tịnh Thổ nữ hoạch sư thanh tú này, sức quan sát thật là kinh người, trí tưởng tượng càng vô cùng phong phú, việc như vậy mà nàng cũng tưởng tượng ra được. Đế Quốc cũng có vô số người vẽ chân dung, nhưng ngoại trừ đàn bà nằm lỏa thể trên giường, nếu có vẽ người trong tranh, một là hình dạng đứng thẳng uy vũ hiên ngang, hoặc là ngồi trang nghiêm trên ghế dựa tốt nhất trong nhà họ.

Hồng Nguyệt nói lớn: “Tôi thật sự hy vọng sớm thấy Phượng Hương hoàn thành tác phẩm này, Đại Kiếm Sư, thôi thì bây giờ để nàng vẽ ông ngay. “

Hồng Nguyệt nói lớn như vậy, thu hút ánh mắt sáng loáng của Thải Nhu và Ny Nhã, bởi vì các nàng đều nghe cô bé này này đã sùng mộ say mê ta thật lòng.

Các nàng còn chưa biết sáng nay ta và Hồng Nguyệt cùng du ngoạn.

Hoa Vân nhìn ta mong đợi.

Ta than thầm một chút, còn muốn cự tuyệt ư? Ta không biết. Hoặc phương pháp duy nhất để quyết định, chính là ném đồng tiền lên xem mặt hình hay chữ, phó mặc cho trời cao quyết định cho ta?

Thải Nhu quay sang nhìn ta, nắm khủy tay ta, hạ giọng nói: “Đại Kiếm Sư đi thôi! Đây là ước hội mà không một người nào có thể cự tuyệt được. “

Thải Nhu còn khuyến khích ta.

Nàng biết ta đang nghĩ việc gì đó. Về mặt hiểu biết về con người, Thái Nhu có trực giác gần như bốn năng của loài thú. Ny Nhã thì thuộc về thành thị, còn nàng vốn thuộc về sơn dã.

Ta than: “Phượng Hương đã tìm đúng người, nữ tể ti nàng là nhất đẳng thuyết khách. “

Hoa Vân hân hoan cười, nói: “Vậy tôi đưa ông tới trước cửa phòng vẽ, để Đại Kiếm Sư người tự mình vào, bởi vì Phượng Hương yêu cầu đây là hội ước riêng tư. “

Mọi người ngẩn ra, nhưng nghĩ đây là việc hiển nhiên, trong lúc làm việc Phượng Hương không muốn có người ngoài nhiễu loạn tình huống của nàng.

Ta tự biết chuyện ta, than thầm không hay rồi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31

Tuyệt Thế Chi Hoạch

Phượng Hương mừng rỡ mở rộng cửa lớn rồi lùi ra sau hai bước cúi người chào đón: “Phượng hương thật cảm kích được Đại kiểm sư quang lâm”

Trên chiếc áo dài trắng ôm sát thân hình điểm xuyết những dải hạt lấp lánh làm nàng như đang khoác trên mình một chiếc cầu vồng. Sự mảnh mai làm lộ rõ vẻ yếu ớt của nàng càng khiến người ta cảm nhận khoảnh khắc tồn tại ngắn ngủi trong vẻ mỹ lệ của cầu vồng.

Ta bước vào vương hoa duy nhất trong trang viên, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy rất nhiều loại chậu sành, trồng rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, thiên hình vạn trạng, hoặc để trên mặt đất, hoặc treo trên xà nhà, biến khung cảnh thành một rừng hoa u thâm.

Tiếng Phượng Hương vang lên phía sau ta: “Đây là do Hoa Vân dậy tôi làm !”

Ta rúng động buột miệng: “Nàng và Hoa Vân đích thị là hảo bằng hữu”

Phượng Hương quay sang ta cười ôn nhu, nói: “Hoa Vân là một trong số ít người mà thiếp rất tôn kính, bà ta không những dó trí tuệ vô cùng linh mẫn mà còn có một hoài bão mỹ lệ.”

Ta cười đáp: “Đã bao giờ muốn vẽ một bức cho bà ta chưa?”

Phượng Hương thở dài nói: “Ôi !, không phải là chưa từng nghĩ qua, chỉ là bà ta không thể tiếp thu yêu cầu của tôi với bà ta”

Ta ngạc nhiên, quay sang, cúi đầu nhìn nữ hoạch sư mỹ lệ nhỏ nhắn, hỏi: “Điều kiện gì ?”

Sắc mặt Phượng hương bỗng chốc đỏ bừng, khẽ cúi đầu nói: “Đại kiếm sư không được cười, tôi mới dám nói !”

Nói rồi, sắc mặt nàng càng đỏ hơn giống như một tiểu hài nữ.

Ta đáp: “Cô cứ nói, ta tuyệt đối không cười !”

Phượng Hương bất giác giương mắt nhìn ta, rồi bỗng quay mình chạy vụt vào trong nói vọng lại “Vào đây rồi hăng nói !” Vẫn chưa hề nói về yêu cầu của nàng với Hoa Vân.

Ta thật đối với nàng không còn cách nào, chẳng nhẽ lại túm yết hầu nàng mà ép nàng nói ra sao, đành lắc đầu cười khổ, rồi theo nàng bước vào trong. Mặc dù đã có chuẩn bị về tâm lý, nhưng ta vẫn vô cùng kinh ngạc, chỗ này nhìn ngoài như những căn phòng vậy mà vào trong lại là một khoảng không gian thật rộng.

Trong này là một họa thất với vô số những bức họa được chất đống, từ những bức chân dung lớn tới những bức tiểu họa, loại nào cũng có, phải đến hàng trăm bức bày ra khắp nơi.

Mặt rộng nhất của căn phòng dài khoảng bốn mươi xích, tường phòng rất cao ước lượng vào khoảng ba mươi xích, trên tường còn treo ba cái giá gỗ có thể nâng cao, cạnh đó là một súc gỗ để ngồi, xem ra đó là nơi nàng vẽ tranh. Xảo hợp ánh dương quan từ cửa sổ gần đó ủa vào, khiến người ta thật không nhận ra bức tranh vẽ nháp bằng màu đen nhạt đó là gì.

Phượng Hương bước tới cười khẽ nói: “Đây là họa thất của tôi !” Thằng sắc thoáng lộ vẻ ngạo nhiên tự đắc.

Ta đưa mắt nhìn bốn phía.

Hầu hết trong họa thất là các bức tranh vẽ phong cảnh và kiến trúc vật, chỉ có khoảng một phần ba là tranh vẽ người, nét vẽ đều rất tinh tế đầy vẻ hào sảng, tự nhiên. Ngay bức họa đơn sơ “sơ lâm viễn thụ” cũng có thể trong nhỏ mà nhìn thấy to, mang lại một cảm giác hài hoà, bỗng nhiên, ta như mê đi giữa đất trời của hoạch thất.

Ta lại bước đến trước một bức họa lớn, trong lòng khẽ chấn động, vì ta đã nhận ra cảnh vật trong bức tranh là ở đâu.

Trong tranh, dòng sông Phiêu hương uốn lượn, mênh mang, phong cảnh mỹ lệ đó giống như cái buổi ban mai ta cùng Hồng Nguyệt ngắm cảnh

Phiêu hương hà. Ta vốn đối với hội họa không có nhiều hứng thú, nhưng cũng bị bức tranh này hấp dẫn một cách sâu sắc.

Tại Đế quốc, địa vị của các họa sư rất thấp, so với các nghệ nhân tạo tượng thì còn có phần thấp hơn, bởi vậy tất cả các bức vẽ đều là vẽ người, trong tranh tất cả các nhân vật đều có vẻ mặt lạnh lùng cứng ngắc, sắc thái âm trầm, một tia sinh khí cũng không có.

Thế nhưng ta nhận thấy thế giới trong tranh của Phượng Hương ngập tràn tâm trạng, cảm xúc, bút pháp tùy ý thả theo dòng suy nghĩ không có một chút bó buộc, nhưng cũng vừa vặn nắm bắt được cái thần của sự vật trong từng nét vẽ, ý cảnh vô cùng.

Tiếng Phượng Hương từ phía sau vọng tới: “Nơi đó ở ngoại thành, Phiêu hương hà”

Ta khe khẽ gật đầu thốt: “Phải, ta biết !” rồi chỉ sang một bức khác cách đó khoảng 5 thước bị treo úp vào tường, “Tại sao bức này lại bị treo như vậy ?” Phượng hương im lặng giây lát rồi trầm giọng đáp: “Bức họa này tôi đã hoàn thành bảy tháng trước đây, nhưng chẳng rõ vì sao, bắt đầu từ thời khắc hoàn thành nó tôi bỗng không muốn nhìn thấy nó nữa, tôi cảm thấy có chút sự hãi.”

Ta hiểu kỳ hỏi: “Có thể cho ta xem qua được chăng ?”

Phượng hương do dự giây lát, bước đến bên bức họa, xoay nó lại phía ta. Bức tranh họa một nữ nhân tóc điểm bạc, niên kỷ vào tầm hơn bốn mươi. Tướng mạo người này không thể không tính là không đẹp, chỉ là chiếc mũi rất dài và nhỏ, khiến cho khuôn mặt có vẻ không tự nhiên và âm trầm, nhưng vấn đề lại không hoàn toàn nằm ở đây, vấn đề là ở cặp mắt đặc biệt dài và hẹp của bà ta, phát ra một cảm giác băng lãnh thâm trầm rất khó hình dung, khiến người ta không lạnh mà run, càng nhìn kỹ, cảm giác này lại càng trở nên mãnh liệt.

“Đây là ai vậy ?”

Phượng Hương đáp: “Trong Thiên Miếu bát vị tể ti, nữ tể ti thứ hai ngoài Hoa Vân, – Linh nữ sư”

Ta ngây người, thì ra đây là vị tể ti có tinh thần dị lực, thông thạo y dược.” Phượng Hương im lặng quay bức họa Linh nữ sư trở lại.

Ta bước tới bên cạnh khẽ hỏi: “Bức họa này có giống với người thật không?” Phượng hương khẽ gật đầu, tấm thân mềm mại chợt run lên, tựa nhẹ vào người ta, ta luống cuống đưa tay ra đỡ lấy bờ vai nàng, hỏi: “Sao vậy! Cô không được khoẻ sao? Vừa rồi cô có nhìn bức họa của Linh nữ sư không?” Phượng Hương rời khỏi vòng tay ta, tiến tới bức tường không, khẽ kêu “Ah” lên một tiếng, dừng lại, chỉ tay về phía trước.

Ở góc độ tại cự ly gần thế này, ta cũng nhìn thấy những đường nét tung hoành tạo thành một bức phác họa, rốt cục là hình gì.

Đó chính là hình dáng của ta được phác thảo trong tranh, đặc biệt là khuôn mặt, tuy chỉ có vài đường sơ qua, nhưng cũng biểu hiện rất rõ ràng từng nét từng nét một của ta.

Trong bức tranh vẽ ta trên tường, nhìn kỹ còn thấy cả hình dáng một con ngựa rất giống Phi Tuyết, còn vài đường nét sắc bén nữa, khiến ta liên tưởng đến thanh Ma Nữ Nhận của mình, dưới người là những dãy núi trùng trùng điệp điệp, sông suối quanh co, hai chân trần, một chân dẫm trên bờ biển Tịnh Thổ, một chân nhúng sâu vào biển lớn, vẽ hoành vĩ và tự do không lời nào tả được, thiên không là một mảng trống trắng lớn. Lúc này, nàng họa sư mỹ lệ tuyệt thế ngã đầu vào lòng ta, vòng ngọc thủ ôm chặt lấy hông ta.

Thật lạ, trong giây phút đó ta không hề có cảm giác ái tình nam nữ, có chăng chỉ là một loại cảm giác thăng hoa của tình yêu, vượt qua được sự tiếp xúc xác thịt mặc dù cảm nhận từ thân thể của nàng thật rõ rệt vô cùng. Ta vòng tay ôm chặt lấy nàng.

Phượng Hương khẽ thở dài, rời khỏi vòng tay ta, vẻ mặt trang trọng, ta biết tự trong lòng nàng đang cảm nhận đã hoàn thành được một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Phượng Hương bước thẳng tới bên bức bích họa, ánh mắt khẽ liếc nhìn ta, trong mắt phát ra vẻ thâm tình vô hạn, nhẹ nhàng nói: “Tối qua sau khi trở về, tôi đã bắt đầu bức vẽ cho Đại Kiếm Sư, cho đến giây phút này, lẽ ra phải là rất mệt rồi, nhưng sự thật là tôi chưa từng cảm thấy khoẻ mạnh, hưng phấn, khoái nhạc vô ưu như bây giờ.”

Ta dường như quên đi thế giới bên ngoài căn họa thất, quên hết những cuộc chiến không ngừng nghỉ những chết chóc ở bên ngoài, bước đến gần nàng, vòng tay ôm lấy nàng, cúi xuống nâng khuôn mặt nàng khẽ hỏi: “Nàng đâu cần đến ta cũng vẫn có thể hoàn thành bức họa này, vậy sao nàng vẫn muốn ta đến ?” Nhìn nàng lúc này thật đáng yêu và nhu mì khiến ai cũng có cảm giác muốn được che chở cho nàng.

Phượng Hương nhẹ nhàng thốt: “Phải! Tất cả những thứ mà tôi nhìn qua, cho đến nhiều năm sau vẫn có thể vẽ lại được, nhưng tôi nhất định phải cần ngài đến đây, bởi vì bức bích họa này, là một giấc mơ đẹp trong hiện thực lãnh khốc, chỉ có sự hiện diện của ngài, mới có thể biến giấc mơ thành hiện thực.”

Nàng từ từ nhắm mắt khe khẽ cất giọng: “Sau khi hoàn thành bức tranh này, tôi sẽ như có được ngài, có được toàn bộ tình yêu của ngài, ngài... sẽ trở thành của tôi.”

Cảm xúc trong lòng ta trào lên dữ dội.

Tình yêu của nàng dành cho ta, thật khác so với những nữ nhân trước đây, là một thứ tình cảm siêu nhiên vượt qua vòng cương toả của hiện thực, là một sự kết hợp thuần khiết của tinh thần.

Ta âu yếm nói với nàng: “Nàng hãy mở mắt ra !” Nàng ôn nhu theo lời ta khẽ mở đôi mắt đẹp.

Ta ngắm nhìn nàng, cố lưu vào ký ức mọi hình ảnh của nàng, từng chi tiết nhỏ nhất. Nàng không ngờ lại rất bình tĩnh, lặng yên để ta ngắm nhìn.

Ta khẽ đặt lên môi nàng một nụ hôn, rồi từ từ lùi lại. Khi ta bước ra tới cửa, nàng vẫn còn nhắm mắt đứng bên bức bích họa lớn.

Ta từ nàng lại tìm thêm được một ý nghĩa mới về nhân sinh.

ĐẠI KIỂM SỬ

Huỳnh Dị

Quyển 4

Chương 1: Tiến Quân Lên Phương Bắc

Chương 2: Vong Nguyệt Hạp Cốc

Chương 3: Dã Ngưu Thị Uy

Chương 4: Chiến Hoả Vô Tình

Chương 5: Mãn Doanh Xuân Sắc

Chương 6: Nam Bắc Chi Tranh

Chương 7: Thiên Miếu Chi Hành

Chương 8: Thiên Thành Văn Yến

Chương 9: Thiên Nguyên Hồi Xuân

Chương 10: Lưỡng Tiến Công Cáo

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 1

Tiến Quân Lên Phương Bắc

Thành Phiêu Hương rực sáng. Từ phía xa nhìn lại chỉ thấy một điểm sáng hồng mê mộng. Sau cả một ngày đi ròng rã, ta cùng 3 vạn tướng sĩ Tịnh thổ lập thành đội tiên phong, theo sau có Thiên Nhân, Hoa Vân, Linh Trí, Hồng Thạch đại công suất lĩnh bốn vạn chiến sĩ, đoạn hậu là năm vạn bộ đội hậu cần.

Ta tựa đầu lên đuôi của Thái Nhu, ngắm nhìn các vì sao lung linh trên trời, đại hắc nằm ngay cạnh.

Luồng gió nhẹ thổi mơn man trên mặt, mang đến một cảm giác mát mẻ thanh tân độc nhất của dã nguyên

Thái Nhu chỉ lên hai ngôi sao sáng trên trời nói: "Nhìn xem! Đó là Thiên hương tinh cùng với Thiên mộng tinh, khi thấy chúng cùng xuất hiện trên bầu trời thì nghĩa là đã vào cuối thu, mùa đông không còn xa nữa."

Ta ngắm nhìn gương mặt tú lệ của Thái Nhu, có cảm giác như vẻ mỹ lệ của Thái Nhu không hợp với bầu trời đêm này, trong tâm không tìm được cảm giác bị ai.

Nàng thuộc về một bầu trời đêm hoà bình tươi đẹp, nhưng không may đi cùng ta trên một con đường, bị gắn chặt vào cuộc chiến tranh và cừu hận này. Nàng căm ghét chiến tranh và cái chết nhưng hiện tại lại phải chấp nhận những thứ ghê tởm ấy.

Thái Nhu nhìn thẳng hai ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đó, nhẹ nhàng nói: "Linh Trí nói rằng: mỗi cá nhân là một vì sao từ trên trời bay xuống trần gian, tìm kiếm sự ấm áp và ái tình vốn không tồn tại trên bầu trời."

Không biết ta thuộc về vì sao nào, hy vọng không quá xa ngôi sao của chàng đến mức không thể tìm kiếm nổi."

Ôi! Đúng là mộng tưởng của nữ nhân, chỉ tồn tại sâu thẳm trong một thế giới huyền tưởng mỹ mộng. Ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đám lông mềm mại của Đại hắc, hồi tưởng lại Phượng Hương đã thảm tử do ma trảo của Đại Nguyên Thủ ra sao. Nàng với Thái Nhu thật giống nhau, ngay trong hiện thực lãnh khốc tàn nhẫn vẫn nghĩ ra được những điều mỹ hảo.

Thái Nhu cúi đầu xuống nói: "Đại Kiếm Sư, chàng vẫn giận Ny Nhã sao?" Ta khẽ rùng mình, ngồi dậy làm Đại hắc hoảng sợ quay đầu lại. Thái Nhu ngã vào lồng ngực, ôm chặt lấy hông ta, nói giọng rầu rĩ: "Đại Kiếm Sư! Thiếp sợ lắm."

Ta xoa nhẹ mái tóc đen óng ả, ngửi hương thơm quen thuộc của cơ thể nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Nàng sợ điều gì?"

Thái Nhu nói nhỏ: "Thiếp sợ rằng chàng không còn lý gì đến Ny Nhã nữa, vì sự việc ngày hôm qua nàng ấy đã không đứng bên chàng. Chàng không có tâm tình tham gia hội nghị quân sự, cũng không nói với nàng nửa lời. Ôi! nàng ấy đã khóc cả đêm, chàng không muốn tha thứ cho nàng sao?" Ta không muốn tha thứ cho nàng ta ư? Phải, ta không tưởng sẽ tha thứ cho nàng ta. Nhưng vấn đề không phải là có tha thứ hay không. Sau ngày hôm qua, trái tim ta đã bị xé tan nát. Đó là sự thật lãnh khốc bất di bất dịch, cũng có thể gọi là "kinh nghiệm", không thể phai mờ đi trong trí nhớ. Tha thứ chỉ có thể khi vết thương không đủ đau đớn, không đủ thâm sâu!

Ta ngoảnh lại nhìn khu doanh trường trải dài như vô tận phía sau. Bên trong một trong các doanh trường đó, Ny Nhã, Ước Nặc Phu, Hồng Tình, Hầu Ngọc, Trạch Sanh đang tổ chức một hội nghị quân sự trọng yếu bàn bạc tấn công bọn Hắc xoa nhân đang nắm giữ Lập thạch bảo. Nhưng ta hoàn toàn không có tâm trí tham gia. Vào thời điểm này, đám người Tịnh thổ đó với ta giống như đứng trên hai bờ sông khác nhau mà không có cây cầu nào bắc qua.

Thái Nhu thở nhẹ một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi, đôi mắt sầu muộn bi ai, nói: "Không chỉ thiếp sợ chàng cách xa Ny Nhã, mà còn sợ chàng cách xa những Tịnh thổ nhân không ai tương trợ kia."

Trong tim ta dấy lên cảm xúc mạnh mẽ, hôn lên trán của nàng, nói: "Đừng lo! Qua hai ngày nữa thì ta sẽ ổn thôi. Hiện tại, an nguy của Tịnh thổ và Đại Nguyên Thủ đã kết thành một. Đối phó với Đại Nguyên Thủ, cũng phải đối phó với Hắc xoa nhân, làm sao ta có thể bỏ rơi Tịnh thổ?"

Thải Nhu thấy ta thủy chung không muốn nói đến Ny Nhã, trong mắt sự lo lắng lại tăng thêm, muốn nói thêm vài lời, nhưng thấy thần tình băng lãnh của ta thì do dự, cuối cùng không nói lời nào.

Phiêu Hương thành đã xa ngoài mười dặm.

Tại đó.

Ta đã lưu lại hồi ức mỹ lệ nhất mà cũng thảm khốc nhất. Chỉ không hy vọng sẽ phải quay lại một lần nữa. Bởi trong thâm tâm quả thật không chịu đựng nổi nỗi đau này. Bất quá, ta có thể còn sống mà quay lại được không, hiện chẳng ai có thể trả lời. Nếu Đại Nguyên Thủ kết thành liên minh với Hắc xoa nhân, khả năng đã đoạt được Trân Ô đao, thần vật của Tịnh thổ nhân.

Tối đó, Ny nhã không về lại trong trướng. Sáng sớm hôm sau, ta không nhìn cũng thấy trên gối của Thải Nhu có vết nước mắt còn chưa khô.

Ngày hôm nay trời không sáng mấy, ba vạn chiến sĩ thu dọn quân doanh tiếp tục lên đường.

Ta cùng Thải Nhu và Đại hắc đi tại hậu quân. Hiện tại, ta không có tâm tình cùng bọn Ước nặc phu đồng hành.

Phóng mắt ra nhìn một vùng hoang dã trải dài một màu xanh vô tận. Một vài con thú nhỏ đang cuộn mình trong đồng cỏ khô hay những chú chim đang nằm trong lá bị đoàn quân đánh thức. Dòng Thiên Mộng hà chảy từ từ về phía bên trái tới nơi xa xăm, chỉ nghe thấy tiếng róc rách nhỏ.

Đội xe ngựa vật tư cùng với các kỹ sĩ dẫn đầu tiến lên chậm chạp. Dù sao cũng đã là tốc độ tối đa có thể

Tịnh thổ là một vùng đất lạ kỳ. Ta không biết mình phải đi đâu, cũng như mình đang ở đâu. Hốt nhiên, ta có cảm giác không biết thân mình ở đâu. Hà! giả thiết mọi vận mệnh đã được an bài, tất cả nỗ lực của ta liệu có ý nghĩa gì.

Giả như trong Dị vật mọi thứ được an bài, chúng ta cũng chỉ là những sinh vật đáng thương.

Nhưng sự thực có như vậy chăng?

Vậy tại sao lời tiên tri tồn tại?

Ánh mắt dừng lại ở một kỵ sĩ đứng tại trung quân. Kỵ sĩ ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là Hồng Tình đang đứng chờ ta.

Ta tể ngựa tiến lại song hành với gã, tiến lên phía tiền quân. Cả hai đã là bạn cùng chung hoạn nạn làm ta có cảm giác thân thiết.

Hồng Tình nói: "Chào Đại Kiếm sư!"

Đôi mắt của gã đầy những tia đỏ, hẳn là do đêm qua không ngủ. Không biết đêm qua hội nghị quân sự có kết quả thế nào. Ta bỗng cảm thấy có lỗi, ta đã quá đáng chăng?

Ta ạ lên một tiếng, nói: "Bằng hữu! Bảo dưỡng tinh thần là tối quan trọng."

Hồng Tình thở ra một hơi nói: "có quá nhiều việc không tưởng lại xảy ra, nhưng sự thật thường không như người ta mong muốn".

Điều này đương nhiên là đúng khiến cho ta nhất thời trầm mặc.

Hồng Tình đưa tay vào trong ngực áo, lấy ra một sợi dây lấp lánh kim quang đưa cho ta. Ta nhận lấy, nhìn vào vật trên tay, thì ra là một tấm điều hình hộ phù, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì đây?"

Hồng Tình nói: "đó là phi điều hộ phù mà Hồng Nguyệt đã mang bên mình từ nhỏ, lúc khởi hành, nàng ta đã nhất quyết bắt ta phải đưa cho ngài để phù hộ cho ngài có thể quay trở về."

Trong lòng ta tưởng nhớ đến Hồng Nguyệt thông minh, xinh đẹp, cũng liên tưởng đến Tây Kỳ. Ta thở dài, đeo hộ phù vào cổ. Điều hình rơi xuống dán chặt vào ngực. Sao ta có thể từ chối hảo ý của nàng, huống chi cơ hội tái kiến để nói lời chào với nàng thật là mong manh.

Lúc này đoàn quân đã đi đến một cái hồ lớn, liền dừng lại.

Ta lấy làm kỳ hỏi: "tại sao phải dừng?"

Hồng Tình nói: "Vì chúng tôi phải chờ quyết định của ngài"

Có tiếng bước chân lại gần.

Ước nặc phu, Hầu ngọc, Trạch sanh, Điền gia cùng các chúng tướng tiến ngựa lại gần. Đi sau cùng là Ny Nhã, mang khuôn mặt băng lạnh thường nhật, cũng không né tránh ánh mắt của ta. Ta hiểu trái tim nàng ta bị tổn thương đã kích khởi tính kiêu ngạo của nàng.

Chúng nhân đứng xung quanh ta, cùng thi lễ.

Trông bộ dạng họ lúng túng pha chút bất an. Vì tất cả đều không biết ta sẽ đối đãi họ ra sao sau khi họ đã không tin tưởng ở ta.

Duy nhất Ny nhã không thềm thi lễ, khuôn mặt lãnh đạm, nhưng ánh mắt buồn thảm không dấu được ta. Ta cảm thấy trái tim mềm đi, chợt nhớ đến đã từng làm cho Thái Nhu khóc hết nước mắt. Ôi! Vì sao lại khổ vậy?

Ước nặc phu hướng về Ny nhã, tại đây, địa vị của nàng ta là cao nhất, người đầu tiên có thể phát ngôn phải là nàng.

Ny nhã ra dấu cho Ước nặc phu cứ nói.

Ước nặc phu khẽ nhượng môi, hướng về phía ta nói: "Tối qua, chúng ta đã mở hội nghị phân tích tất cả mọi mặt, phát giác chúng ta đang rơi vào tình thế nguy hiểm phi thường." Ông ta tuy ở ngay trước ta nhưng ta có cảm giác như đang ở một địa phương nào đó rất xa, nhưng tất cả đều không thật, chỉ là một giấc mộng, một cơn ác mộng không thể tỉnh lại. Thái nhu tiến đến bên cạnh ta khẽ nói: "Đại kiểm sự, chúng ta xuống ngựa nói tiếp được không!"

Ta nhìn Thái nhu, thấy ánh mắt cầu khẩn của nàng, biết không thể chối từ, bèn gật đầu nhảy xuống ngựa, chúng nhân cũng đều xuống ngựa theo, chỉ còn mỗi mình Ny nhã vẫn ngồi trên ngựa.

Ta trong tim khẽ than một tiếng, thầm nghĩ ta cũng nên tỏ ra độ lượng, tới bên cạnh Ny nhã, đưa tay ra nói: "Ny nhã công tước, mời xuống ngựa!". Nàng ta đã chịu sự đau đớn tận mắt nhìn thấy phụ thân bị Tịch Chúc Đồng sát hại thật là bi thảm, ta sao có thể đả kích nàng thêm nữa.

Ny nhã khẽ run lên, trong mắt hiện lên thần thái kỳ dị, nhưng vẫn chưa hết vẻ lãnh đạm, không đưa bàn tay ngọc ra.

Thái nhu đi tới phía bên kia của Ny nhã, đặt một tay lên đùi nàng ta, giọng khẩn cầu: Ny nhã!.. Ny nhã và Thái nhu bốn mắt nhìn nhau, tức thì

con mắt đỏ lên. Ta bằng vào trực giác của kiếm thủ, nhìn thấy sự tình, bèn đưa tay ôm lấy Ny nhã, đưa nàng xuống ngựa.

Ny nhã vừa mừng vừa xấu hổ, vung tay đánh vào ngực ta, nói to: "Thả ta ra!"

Thải nhu ôm lấy Ny nhã tràn đầy vui mừng kéo lại sau lưng ta.

Ta quay lại nhìn chúng nhân, tất cả đều hiện vẻ vui tươi. Ta cười khổ nói: "Nói đi!"

Không khí trở nên hoà hiệp hơn. Tuy chưa thể được như lúc trước, nhưng cũng dễ dàng đàm thoại hơn nhiều.

Ước nặc phu định thần, nói thẳng thắn: " Cứu binh như cứu hoả, sau khi thương nghị đêm qua, chúng tôi nhất trí quyết định dùng tốc độ cũng như lộ tuyến nhanh nhất tiến đến Lập thạch bảo." Ta ngẫm nghĩ nói: "Đạo lý rõ ràng là như vậy, nhưng ngài vẫn trịnh trọng nói ra, tất có nguyên do trong đó, đúng không?"

Ước nặc phu thần sắc bội phục, nói: "Đại kiếm sư quả nhiên sáng suốt. Việc này cần nói đến nhiều mặt." Rồi chuyển hướng sang Ny nhã nói: " Ny nhã đại công, nàng sẽ giải thích chứ?"

Nhìn qua cũng thấy ai nấy đều muốn giúp cho mối quan hệ giữa ta và Ny nhã trở nên tốt đẹp. Hiện tại, Đại hắc đã chạy lại bên ta, ta thuận thế ngồi xuống một tảng đá, mời mọi người ngồi theo. Những gì đã qua đều đã qua! Trách sanh tranh thủ truyền lệnh cho các chiến sĩ tạm thời nghỉ ngơi, cho người ngựa xuống hồ uống nước, nổi lửa nấu cơm trưa.

Thải nhu tâm tình rất tốt, cùng với Đại hắc chạy về phía hồ nước. Hy vọng nàng không cứ thế mà bơi lội, nếu không, cho dù đang chiến tranh cũng sẽ tạo ra một trường xáo động.

Chúng nhân ngồi thành một vòng tròn.

Ny nhã rút loan đao ra khỏi vỏ, vẽ một dãy núi dài trên lớp bùn đất không có cỏ mọc, sau đó định nói. Ta liền nhặt một viên đá, đặt vào một vị trí định trước trong đầu rồi nói: "Đây là Lập thạch bảo." Không cần nói cũng minh bạch đây chính là dãy Trục Thiên sơn.

Ny nhã trừng mắt nhìn ta, nói nhẹ: "Khi ngài không nóng giận thì trí nhớ đặc biệt tốt."

Hừm! Nữ nhân này vẫn không có ý buông tha ta. Đúng là trái tim nữ nhân đặc biệt chật hẹp.

Hồng Tình nổi tính trẻ con, lấy một đồng đá nhỏ, hướng về phía Trục Thiên từ từ đặt xuống, phân thành hai đoạn kéo dài, đoạn nói: "Đây là Bôn Nguyệt!"

Ước nặc phu mỉm cười. Lấy từ trên vai xuống một huy hiệu hình mặt trời, đặt tại vùng khoảng đất trống bao quanh phía cuối của hai dãy Bôn Nguyệt sơn, nói: "Đây là vị trí của chúng ta, nếu chúng ta tới Lập thạch bảo thì đường an toàn nhất là vượt qua hai dãy Bôn Nguyệt, dọc theo đông bình nguyên hoặc tây bình nguyên của dãy Bôn Nguyệt thẳng tiến tới Trục Thiên, nhưng tối thiểu cũng mất 15 ngày mới tới nơi."

Hầu Ngọc thần sắc ngưng trọng chột nói: "Con đường tắt là leo qua dãy Bôn Nguyệt đông, đi xuyên qua Vong Nguyệt hạp cốc, thẳng tới đại bình nguyên Trục Thiên. Như vậy thì chỉ mất có 7 ngày, sau đó đi tiếp 3 ngày nữa là tới được Lập thạch bảo."

Nhất thời tất cả đều yên lặng.

Ta hiểu thấu nguyên nhân tại sao mọi người lại do dự không quyết định được. Vấn đề liên quan đến Âm Nữ Sư.

Hồng tình đặt một tay lên phía đông Bôn nguyệt, ước chừng khoảng 2/3 trên đồng đá nhỏ, làm lộ ra một động khẩu, nói: "Đây là Vong Nguyệt hạp cốc!" Đồng thời rút từ trong người ra một miếng thạch điêu hình nửa người nửa thú, đặt tại phía ngoài động khẩu, nói: "Giả thiết Hắc xoa nhân thủ tại đây, thì sẽ có khả năng trực diện nghênh chiến chúng ta, vậy thì chúng ta cầm chắc hữu tử vô sinh. Đương nhiên, Hắc xoa nhân có khả năng không biết đến sự tồn tại của thông đạo này."

Ta định tình nhìn tấm thạch điêu kì quái, lấy làm lạ hỏi: "Cái này là cái gì, sao trông đáng sợ như vậy?" Hồng Tình đặc ý nói: "Là vật tìm thấy trên người của Tả lệnh Quyền."

Đó thật sự là một hình điêu khắc kinh sợ, nhưng kỹ thuật điêu khắc rất tinh tế, đặc biệt hình người có sừng như sừng trâu ấy há miệng hiện rõ hàm răng thú, khiến người ta phát lạnh trong tim.

Trạch sanh tiến lại nói: "Đó là giả thiết Âm Nữ Sư tế ti không phải là người của chúng, nếu không, chắc hẳn Hắc xoa nhân sẽ chờ chúng ta tại vị trí này. Với chúng, có thể sát tử được Đại Kiếm Sư dù cho không thể công hãm Phiêu Hương thành, vẫn quan trọng hơn."

Gã vẫn gọi y thị là tế ti. Rõ ràng đối với lời nói của ta vẫn còn bán tín bán nghi. Cũng khó có thể trách họ. Ngày đó ta nhắc đến vết sẹo trên vai Âm Nữ sư, yêu phụ đã chứng minh sự thật ta sai. Vậy thì dù xe của y thị chở đồ vật nặng, khả năng y thị cũng có nguyên nhân. Không cần y thị biện bạch, Tịnh thổ nhân cũng không chân thực hoài nghi địa vị tế ti tôn sùng. Có Thiên Nhân ở đây thì thật tốt.

Ta nhìn về phía Ny nhã, nàng ta tránh ánh mắt của ta, hiển nhiên không muốn lại cùng ta tranh cãi vấn đề này. Nhưng đương nhiên không hề biểu thị sự đồng ý với ta.

Hầu ngọc nói: "Nhược bằng chúng ta theo đông hoặc tây bình nguyên tiến đến Trục Thiên, địch nhân tất không thể xác định chính xác lộ tuyến của ta, không như tại Vong Nguyệt hạp cốc chỉ có một lối ra cố định. Nhưng chúng ta sẽ mất thời gian gấp đôi. Liệu chúng ta có chấp nhận được không?" Ước nặc phu nói: "Chúng ta không thể chấp nhận được, 7 ngày cũng đủ cho Hắc xoa nhân tích trữ một lượng lớn lương thảo, củng cố tuyến phòng thủ, thậm chí có khả năng đột phát phòng tuyến phía nam của Thiên Miếu, chiếm được hơn một toà thành, chúng ta chỉ có thể đánh cuộc mà thôi."

Ta lạnh lùng nói: "Nếu đã như thế, sao còn muốn ta quyết định?" Ánh mắt nhìn vào Hồng Tình. Gã ho một tiếng, tránh ánh mắt trách mắng của ta. Ny nhã thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Đại kiếm sư, ngài không có mặt tại hội nghị quân sự tối qua, vì thế chúng ta chỉ có thể tự quyết định, nhưng ta nói ra nguyên nhân, ngài không được nổi nóng với ta."

Trước những lời nhu nhuyến của mỹ nhân, ta sao có thể phát tác. Trong tim bỗng thấy hối hận, ta lòng tràn đầy cảm xúc, nhân cục diện hiện tại, liền nói: "Bảo bối của ta, nói đi!"

Ny nhã không tưởng ta trước sự hiện diện của chúng nhân lại công nhiên biểu hiện nàng như người thân, mừng mừng tủi tủi, cúi đầu nói: "Ta không

thể nói, Hồng Tình sẽ giải thích với ngài, cho dù nói không đúng, y cũng không bị ngài trách mắng như ta."

Ta chẳng thể nói được gì.

Hồng Tình ho một tiếng, thanh âm khàn khàn vì hội nghị đêm qua khiến cho không ngủ được nhiều, nói: "Chúng ta nhận thấy phải đánh cuộc một chuyển, vì có ba nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất, nếu Âm Nữ sư thực sự là nội gián, thì người Công lãnh minh cũng đã rút lui quá nhanh, hai bên không thể liên lạc được với nhau, cũng không thể tại cốc khẩu Vọng nguyệt hạp cốc phục kích chúng ta."

Thạch sanh tiếp lời: "Tế ti môn xưa nay không tham gia vào các hành động quân sự, và để bảo mật, chúng ta chưa từng sử dụng Vọng nguyệt hạp cốc để vận chuyển vật tư. Vì vậy, Âm Nữ sư có biết đến thông đạo này không vẫn còn là nghi vấn."

Chúng nhân dường như đã quên y thì có dị thuật lấy được bí mật nội tâm kẻ khác. Ta trầm mặc, muốn nghe cả nguyên nhân thứ ba, nhưng không kìm được nói: "Nguyên nhân thứ ba không cần nói, chính là Âm Nữ sư có khả năng vô tội, ta chỉ hiểu lầm vị tế ti này."

Chúng nhân im lặng, sợ lại làm ta nổi giận.

Từ đầu không hề lên tiếng, Điền Tông nói: "Trước tiên hãy cử 2 ngàn người đi trinh sát. Nếu có nguy hiểm, liền phái người về cấp báo." Rồi cười khổ nói tiếp: "Bất quá, nếu địch nhân phục bên ngoài cốc, khó có thể biết được, vì nơi đó toàn đồi núi và rừng cây bao phủ, địa hình cực kỳ thuận lợi cho việc ẩn thân."

Lời nói không phải là không có đạo lý. Huống hồ cũng đã tính được rõ ràng các nguy hiểm trong tình huống này. Cũng chẳng có sự lựa chọn nào hơn. Ta ngử khí mềm lại nói: "Công lãnh minh có 5 vạn quân, chúng ta có 3 vạn. Cho dù có bị phục kích cũng có thể rút lui vào trong cốc tử thủ được!" Ta đứng dậy miễn cưỡng làm tinh thần hưng phấn, nhìn Ny nhã nói lớn: "Đi thôi! Chúng ta đi xem Thái Nhu và Đại hắc khoan khoái tắm rửa ra sao."

Ny nhã không tưởng ta có thể hạ mình, thái độ cải biến nhanh như vậy, nhất thời không thích ứng kịp, ngăn người ra, không biết nên đối với ta vẫn

nên lãnh đạm, bất mãn hay hoan hỉ tiếp nhận lời mời của ta?

Ta không lý đến nàng, kéo nàng đứng dậy, đi thẳng ra phía hồ.

Ny nhã khẽ nói: "Đại kiếm sư bức ta sao?" Ta hỏi ngược lại: "Nữ công tước bức ta sao?"

Ny nhã nhìn ta một cái, u oán nói: "Ta có tư cách gì phát nộ với ngài? Làm sao dám?"

Ta mỉm cười nói: "Tương lai nàng sẽ có, vì ta đã sai, đã phát tiết sự tức giận quá mức. Nhưng ta sẽ không như vậy nữa. Vì điều đó chỉ làm sự việc thêm rắc rối." Ny nhã không tưởng ta lại khẳng khái nhận lỗi, chúm chím đôi môi nhỏ nhắn, ấn nhẹ vào má ta nói: "Khỏi! Khi ngài phát nộ tuy đích thực rất đáng sợ, nhưng cũng uy vũ bách nhân, khiến cả Hồng thạch đại công và Ước nặc phu vốn dĩ quật cường kiêu ngạo cũng hoảng sợ mà quỳ xuống chân ngài."

Ta nhìn trời nói: "Họ không quỳ trước Lan đặc ta, mà là trước Thánh kiếm kỵ sĩ."

Ny nhã lộ vẻ e thẹn cười nói: "Không ngạc nhiên là Thái nhu bảo ngài thường nói những lời kỳ lạ, nhưng lại hàm súc đáng nghe phi thường."

Cái hồ lớn đã trong tầm mắt. Bên hồ tụ tập rất đông người, đang nói cười hoan hô ầm ĩ.

Ta ngăn người, không nói nổi phải chăng Thái nhu đã thực sự trút bỏ y phục, nhảy xuống hồ, phía trong cái tiểu hồ tạo bởi 18 cây đại thụ?

"Crash-bang!"

Tiếng nước vang lên.

Các chiến sĩ hét lên vui sướng.

Ta và Ny nhã cùng tiến lại nhìn, nhất tề cười lớn. Nguyên lai tắm trần đích thị là Đại hắc. Đương nhiên nó bị thao túng bởi Thái nhu tinh quái. Nàng ném một đoạn cây gỗ trôi nổi giữa hồ. Đại hắc sau đó lao xuống nước, bơi đi, ngậm lấy đoạn cây vào miệng rồi quay lại nhận những cái vỗ nhẹ tưởng thưởng vào đầu cùng với thanh âm hoan hỉ của chúng nhân.

Ta và Ny nhã cùng cười, vào lúc đó, dường như bão táp phong ba xảy ra cách đây hai ngày bỗng biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng Phượng Hương thật sự đã chết, Đại nguyên thủ vẫn tự do. Cuộc đời là như vậy!

Chương này dài quá! May mà cũng xong!

Tập 4: Thiên mộng phiêu hương

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 2

Vong Nguyệt Hạp Cốc

Năm ngày trôi qua, dãy đông Bôn nguyệt đã ở ngay trước mặt.

Con đường qua dãy núi rất đẹp, tràn đầy cây cỏ tốt tươi. Các ngọn núi đan xen nhấp nhô. Ngoại trừ đỉnh núi, khắp nơi bao phủ bởi một màu xanh của cây cỏ. Từ vẻ bề ngoài không tưởng được bên trong lại có một đội nhân mã đi đang đi xuyên qua trên con đường mòn.

Mặt trời đang lặn xuống phía tây, chúng ta hạ trại tại một miếng đất cao ở một vùng xa xôi trong dãy núi phía đông. Hai ngày hành quân bất kể ngày đêm khiến cho đạo quân gần như kiệt sức, đa số chiến sĩ lập tức xuống ngựa nằm lăn ra đất, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Đại hắc ngồi bên cạnh Thái nhu, há miệng thè lưỡi, nước dãi chảy xuống dòng dòng. Dưới ánh mặt trời chói chang, nỗi khổ của việc hành quân bực lộ không sót điểm nào.

Chỉ đến khi đêm thu về, mặt trời lặn xuống, không khí lập tức vô cùng mát mẻ. Cũng may là như vậy, bằng không sợ cả đạo quân chẳng thể chịu nổi. Hắc xoa nhân mà nhân lúc này từ phía nam đánh đến là đã hoàn toàn nắm đúng sự biến hoá của tiết trời.

Thái nhu lấy bình nước ra, rót vào một chiếc bát bằng gỗ, nhường cho Đại hắc giải khát. Đối với người bạn đồng hành này, nàng luôn chăm sóc hết sức chu đáo. Giả dụ như Đại hắc phải lựa chọn giữa ta và Thái nhu ai là chủ nhân để đi theo thì ta cầm chắc thất bại..

Thiểm linh cốc quả đúng là địa phương lý tưởng cho Đại hắc. Nghĩ về nơi đó, trong tim bỗng thấy nhói đau.

Thải nhu đưa bình nước, ta lắc đầu nói: "Trước tiên hay uống ba ngụm, rồi sau mới đưa ta."

Thải nhu không chịu nói: "Không! Chàng uống trước."

Ta biết nàng rất bướng bỉnh, bèn cầm lấy bình nước dốc ngược lên, để cho dòng nước mát lạnh chảy lên mặt, vào miệng, rồi đi khắp toàn thân. Cảm thấy như được sống lại. Tới khi chỉ còn lại chưa đến nửa bình, ta mới đưa lại cho Thải nhu.

Thải nhu tiếp lấy bình nước, cất giọng nói: "Thiếp sẽ chẳng bao giờ quên vẻ thống khoái khi uống nước của chàng."

Ta mỉm cười nói: "Ta cũng không bao giờ quên vẻ vui sướng của nàng khi bơi trong hồ."

Thải nhu cúi đầu, thở nhẹ: "Thiếp chỉ mong thời gian ngừng lại vào lúc này, vĩnh viễn không trôi tiếp."

Ny nhã tiến lại, ngồi cạnh bên Thải nhu, nói: "Người của Điền tông đã hồi báo, họ đã tới Vong nguyệt hạp cốc. Tất cả đều có vẻ yên lặng. Nhưng ông ta cũng không dám đảm bảo đã trăm phần trăm an toàn."

Thải nhu đưa bình nước cho Ny nhã, nói: "Uống nước đi đã!"

Ny nhã tiếp lấy bình nước, đặt một tay lên vai Thải nhu, kê miệng bình lên môi Thải nhu, ép nàng ta phải uống hai ngụm, rồi sau đó mới uống. Nữ tử này đúng là đã học được cái đạo quên thân của Thải nhu.

Thải nhu nói: "Tại sao một địa phương mỹ lệ thế này lại có tên Vong nguyệt cốc đáng sợ như vậy?"

Ny nhã cười nói: "Đáng sợ ư, muội thật nhát gan. Vong nguyệt chỉ có nghĩa là do hai bên sườn núi cây cối quá ư xanh tốt, mọc lên rất cao, khiến cho ánh trăng chỉ chiếu được vào trong cốc trong thời gian rất ngắn." Tiếp đó ghé chiếc miệng nhỏ nhắn lại sát bên cạnh Thải nhu, thì thào một lúc, thấy Thải nhu nghe xong gật đầu, tâm thần bộc lộ rõ vẻ xốn xang. Ta nổi tính hiếu kỳ, truy hỏi: "Nàng nói gì với Thải nhu thế?"

Thải nhu bất nhẫn, đẩy nhẹ Ny nhã một cái, nói: "Có nói cho chàng không?"

Ny nhã nói: "Cũng chẳng có gì, ta chỉ cho Thải nhu biết phụ cận của Vong nguyệt cốc có dòng suối nước nóng, ngâm mình trong đó rất là thoải

mái!"

Ta cười thất thanh, nói: "Nữ nhân đúng là thích tắm rửa."

Ny nhã và Thái nhu cùng tức giận nói: "Vậy nam nhân không thích tắm sao?" Ta cười lớn nói: "Thích! Tất nhiên là thích... thích được nữ nhân tắm cho."

Hai nữ nhân cùng đỏ mặt.

Một nữ thân binh của Ny nhã tiến lại thì lễ nói: "Trưởng đã dựng xong, thỉnh công tước, đại kiếm sư và Thái nhu vào trong trưởng dùng cơm."

Mảnh trăng sáng lên cao vượt khỏi dãy Bôn nguyệt đông, chiếu xuống khắp nơi bằng thứ ánh sáng không gì so sánh nổi.

Ta dù ngồi bên ngoài doanh trướng, nhưng tâm thần hiện tại bay vượt qua khoảng cách rộng lớn tới vùng núi Cự long bàn, thế giới nằm ở phía bên kia dãy núi.

Vận mệnh của Tịnh thổ lặng lẽ chờ đợi ở đó.

Ta vốn dĩ tin tưởng bản thân có thể nắm lấy vận mệnh của Tịnh thổ, nhưng tới thời khắc này, mới biết rằng đã sai lầm. Trên mảnh đất này, có rất nhiều việc không thể điều khiển bằng ý chí cũng như mưu lược.

Giả thiết Hắc xoa nhân đang chờ chúng ta ở đây, Tịnh thổ coi như xong. Sĩ khí sau hai lần kích thích thành công sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ba vạn thái dương chiến sĩ tại đây là lực lượng tối tinh nhuệ của phương nam. Chúng ta mà bại, quân đội của Hồng thạch đại công không chịu nổi một đợt tấn công. Cho dù chúng ta không sợ mất thời gian quý báu, cũng không sợ thổ khí, chịu khó đợi Hồng thạch hợp quân cùng chúng ta, cũng không có tác dụng, vì Thái dương chiến sĩ căn bản không thể ngăn chặn Hắc xoa nhân.

Đặc biệt là khi đối phương được nghỉ ngơi chờ đợi, còn chúng ta thì lao sư viễn chinh, sức lực giảm sút, tâm trí mệt mỏi. Huống chi, trong đối phương hoàn toàn có khả năng có mặt Đại nguyên thủ không ai thắng được.

Nam phương sụp đổ, Thiên miếu hoàn toàn bị cô lập. Diệt vong chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai.

Trong tim ta bỗng dấy lên cảm giác bất tường.

Ta và Ước nặc phu ở hai vị trí khác nhau, ta biết chắc Âm nữ sư đích thị là nội gián, mưu lược không hề dưới ta, do vậy khiến ta luôn ở thế hạ

phong, có thể chính là như vậy.

Thế nhưng vào thời khắc này, ngay cả ta cũng cảm thấy vô lực, vô pháp thay đổi ách vận đang tới.

Ny nhã bên cạnh ta nói: "Đại kiếm sư! Ngài đang nghĩ gì vậy?"

Ta trầm giọng nói: "Hắc xoa nhân đang ở đây cùng chúng ta, ta cảm thấy điều đó." Thái nhu đang yêu kiều tựa vào người ta nghe vậy toàn thân run rẩy, bám chặt lấy hông ta, nói: "Vậy phải làm sao?". Ny nhã cố gắng bình tĩnh nói: "Nhưng Điền tông hồi báo tin tức hiện tại vẫn tốt!"

Ta lắc đầu nói: "Nàng không minh bạch, đó chỉ là trực giác của kiếm thủ, vượt ra ngoài lý trí, cũng như lúc ta gặp Âm nữ sư, cảm thấy nhất định y thị có quan hệ với Vu đế." Thái nhu nói: "Vu đế là người thế nào?"

Ta hít một hơi dài nói: "Không ai biết điều này, Vu quốc là một địa phương tà ác và thần bí. Điều ta biết là Vu đế luôn ngầm ủng hộ Đại nguyên thủ làm điều tàn ác, vì thế đã gửi một vu sư tới trợ giúp cho Đại nguyên thủ. Nếu như vu sư này giết được ta, đế quốc đã không dễ dàng sụp đổ. Vì thế Đại nguyên thủ đến Tịnh thổ, thì đã tìm Âm nữ sư, chỉ có thể nói bọn chúng nhất định có quan hệ. Như Hắc xoa nhân cũng là Vu đế đứng đằng sau hỗ trợ. Hẳn ta đích thị là căn nguyên của mọi tội ác trên thế gian này."

Đúng thế!

Đại địch chân chính của ta chính là Vu đế, ẩn giấu tất cả tà ác, là trung tâm của lực lượng tà ác.

Ny nhã bị ảnh hưởng bởi ta, run giọng nói: "Vậy ta phải làm sao?"

Ta thở một hơi dài, nói: "Giả sử chúng ta án binh bất động, hoặc thay đổi lộ tuyến, nàng nói xem? Chúng ta đã không thể quay đầu, chỉ có thể dùng sách lược, cùng với Hắc xoa nhân quyết một trận sống mái. Ny nhã, bảo bối của ta, nàng nghe ta chứ..." Ny nhã nói: "Ta nghe ngài!"

Ta ngưng thần nhìn lên vầng trăng khuyết trên trời, thở ra một hơi thật dài rồi nói: "Lập tức triệu tập tướng lĩnh họp ngay tại đây. Ta không muốn họ làm sai mệnh lệnh của ta. Trận chiến này ta nhất định bại, nhưng cho dù bại cũng phải thật đẹp, phải thu hoạch được thành quả lớn nhất, thậm chí có thể sau đó sẽ giành thắng lợi."

Ny nhã nhận lệnh đi luôn.

Ta nhắm mắt, đột nhiên ta bỗng tự thấy mình tiếp nhận thân phận thánh kiếm kị sỹ. Sau cái chết của Phượng hương, đây là lần đầu tiên ta có cảm giác này.

Khi chúng ta tiến nhập Vong nguyệt cốc, lúc đấy mới minh bạch những gì Ny nhã miêu tả về bí cốc này.

Không chỉ trong cốc lá cây dày đặc, hai bên vách cũng bị bao phủ bởi cây cối, đường đi toàn bùn đất, không thể đi nhanh. Nơi chật hẹp chỉ đủ cho hai con ngựa cùng tiến lên. Nhưng nơi rộng lại có khả năng chứa được cả ngàn người. Mỗi khi chuyển qua một đoạn thì cảnh vật lại thay đổi. Nếu như để đi tham quan, đây đúng là địa phương tốt. Nhưng tuyệt không thích hợp để hành quân nhanh.

Vào cốc từ lúc bình minh, tới buổi chiều, tiền quân đã đến được cốc khẩu.

Đại quân dừng lại.

Ta cười ngựa tiến về phía trước. Tất cả tướng lĩnh đã đứng tại cốc khẩu chờ đợi.

Các chiến sỹ đều rất tất bật, y lệnh của ta chặt cây làm thành người giả, vót nhọn những cây gỗ dài để làm vũ khí.

Ta nhảy xuống khỏi Phi tuyết, tiến lại mọi người, xuyên qua lá cây nhìn ra phía ngoài. Chỉ thấy một vùng bình nguyên lớn, còn có cả một khu rừng rộng bạt ngàn. Phong cảnh mỹ lệ mà yên tĩnh. Nhìn về bề ngoài không thể cảm thấy một điểm hung hiểm nào. Hai bên tả hữu đều được rừng cây rậm rạp xanh tươi bao bọc, kéo dài tới 10 dặm, có thể ẩn giấu được vạn người, thực là dễ dàng.

Điền tông nói: "Xuyên qua khu rừng rậm khoảng năm dặm là đại bình nguyên Trục Thiên."

Ước nặc phu khuôn mặt anh tuấn điểm nét mặt nhọc, thần sắc ngưng trọng nói: "Điền tông đã phái người đi thám sát vùng bình nguyên. Tuy không phát hiện được gì. Nhưng ta không dám nói không có đám Hắc xoa nhân phục sẵn bên ngoài. Đối lại nếu ta là chúng, cũng sẽ bố trí đại quân ở nơi khác. Chỉ phái trinh sát giám thị tình hình trong cốc. Sử dụng thủ pháp

thường dùng của Hắc xoa nhân, như kính phản chiếu ánh mặt trời hoặc lửa để liên lạc sẽ có thể quyết định được nên phục kích hay nên rút chạy."

Người này đích thực là nhất đại danh tướng thế hệ mới của Tịnh thổ, không hề bị biểu hiện bề ngoài của sự vật mê hoặc.

Hầu ngọc nói: "Địch nhân chọn nơi tốt nhất để tấn công chúng ta là tại khu rừng phía sau bình nguyên. Vì nơi đó địa thế trập trùng, rất lợi cho việc phục kích."

Ta trầm giọng nói: "Phòng ngự cho cốc khẩu đã làm xong chưa?" Điền tông gật đầu nói: "Chúng ta đã chặt lượng lớn cây cối, dùng thân cây gỗ tạo thành vành đai dày đặc. Chỉ cần thêm một chút ít thời gian nữa sẽ hoàn thành bố phòng cho cốc khẩu. Có thể chống lại sự công kích mãnh liệt của Hắc xoa quỷ trong hai ngày." Ta nói: "Nói hay lắm, Hắc xoa quỷ mục đích một trận tiêu diệt toàn quân ta. Sẽ chờ cho toàn quân ta rời khỏi Vong nguyệt cốc mới phát động công kích. Lý tưởng nhất đương nhiên là cắt đứt đường quay lại cốc, vây khốn chúng ta trong rừng, rồi phóng hỏa đốt rừng, như vậy chúng ta sẽ bị hãm vào tuyệt cảnh."

Chúng nhân sắc mặt đồng loạt biến đổi.

Ước nặc phu thở ra một hơi dài nói: "Phương pháp đó đích thực vô cùng ác độc, thật may là Đại kiếm sư đã có đối sách."

Ta nhìn Trạch sanh nói: "Có bao nhiêu ngựa có thể dùng được?" Trạch sanh cung kính nói: "Có được bảy ngàn, Đại kiếm sư!"

Ta hướng về Hồng tình, gã gấp gấp nói: "Đã bôi nhựa thông chế tạo hoá tiễn xong xuôi." Ta gật đầu nói: "Tốt!" Tiếp theo hướng về Điền tông nói: "Hiện tại cứ giữ bình tĩnh, thối lửa nấu cơm tối, nhắc nhở quân sĩ càng làm ồn ào càng tốt, cử người đi trinh sát tình hình. Khi màn đêm đến, ngài dẫn năm ngàn quân tiềm nhập rừng rậm, khai phá một thông đạo rộng đủ cho năm con ngựa dàn hàng đi qua, ngay khi ngài hoàn thành, là lúc chúng ta phát động."

Chúng nhân ứng tiếng dạ ran, chia ra đi các nơi y kế hành sự.

Ta nhìn Ny nhĩ vẫn đang đứng bên cạnh hỏi: "Nguyên lai mấy người không tin có khả năng rất lớn Âm nữ sư là gian tế đúng không? Tại sao bây giờ lại như lâm đại địch vậy?"

Ny nhã khuôn mặt điểm sắc hồng, tức giận nói: "Tiểu khí quỷ! Một chút cũng không tha cho người ta."

Thải nhu giải vây cho nàng, nói: "Đây là vì chàng là Thánh kiếm kỵ sĩ, vào lúc khẩn yếu, chúng nhân đều tin chàng mà không tin vào bản thân."

Ta cười thất thanh nói: "Thì ra là vậy! Ái da!"

Ny nhã đập mạnh vào chân ta, quay người bỏ đi, hậm hực đáng về dương dương tự đắc của ta.

Thải nhu luồn tay vào phía trong khuỷu tay ta, thân thiết ôm chặt lấy ta nói: "Thiếp rất hưng phấn, Đại kiếm sư lại một lần nữa dẫn dắt các Thái dương chiến sĩ đến chiến thắng." Ta cúi thấp mặt xuống, thở một hơi lắc đầu nói: "Nàng nhầm rồi, mục tiêu của ta là chỉ hy vọng không bị đại bại. Nhìn vào chiến tích dĩ vãng của Công lãnh minh, thấy chúng dụng binh rất kỷ luật và ổn định. Huống chi còn có Đại nguyên thủ và Âm nữ sư bên phía chúng. Quân lực của chúng lại gấp đôi quân ta."

Thải nhu hỷ sắc lập tức toàn bộ tiêu biến.

Ta nhẹ giọng nói: "Thải nhu! Nàng có nghe lời Lan đặc ta không?"

Thải nhu cúi đầu nói: "Nghe! Nhưng thiếp phải ở bên chàng, cùng chàng tác chiến, vì thiếp không thể chịu nổi nhìn chàng vào sinh ra tử, thiếp không thể trốn chạy để rồi phải đau đớn khi nghĩ về chàng." Ta đau đầu vô cùng, nhưng vẫn còn sát chiêu tối hậu. Ta ôn nhu đẩy nàng ra, ôm lấy khuôn mặt tú lệ của nàng cất lời: "Nếu nàng ở bên ta, sao có thể lo cho Đại hắc? Nàng cũng biết một sợi dây không thể ngăn cản được sức lực mạnh vô cùng của Đại hắc. Nếu nó đuổi theo, nàng nói xem sẽ xảy ra chuyện gì?"

Thải nhu toàn thân run rẩy, đôi môi run run, không nói được lời nào.

Ta an ủi nói: "Vả lại như nàng ở bên ta, ta phải phân tâm chiếu cố cho nàng. Nếu gặp phải Đại nguyên thủ, thì thật vô cùng nguy hiểm."

Thải nhu sau khi nghĩ rất lâu, nhu thuận gật đầu nói: "Nhưng ít nhất chàng phải cho thiếp và Đại hắc theo chàng ra đến khu rừng, thiếp đáp ứng chàng sẽ thối lui, sẽ cùng với đại quân triệt hồi về cốc." Ta nghiêm mặt nói: "Vô luận ta có gặp hoàn cảnh nguy hiểm nào, nàng cũng phải làm vậy."

Thải nhu khẳng định: "Đúng thế!"

Nắm chặt tay nàng, ta nghĩ đến nàng vẫn buộc trên chiếc đùi tròn trịa, đẹp đẽ thanh "Trinh tiết vệ". Giả như ta có gì bất trắc, ta biết mỹ nữ Thiểm linh tộc này sẽ không do dự mà sử dụng, để cho vật đó hoàn thành sứ mệnh tử vong của nó.

Bảy ngàn chiến mã mang trên mình người giả được gắn kèm các cây gỗ dài đã vót nhọn hoà vào trong ba vạn chiến sĩ. Dưới ánh trăng sáng, vượt qua cốc khẩu và vùng thảo nguyên, tiến nhập rừng rậm.

Địch nhân đã biết lộ tuyến của chúng ta, tất đã phái người đến dò xét thực lực, tất biết binh lực của ta có ba vạn người. Bảy ngàn người giả này chính là để đánh lừa chúng.

Trạch sanh và Hầu ngọc dẫn hai ngàn binh sĩ, thủ tại hai cánh bình nguyên, bảo vệ hai bên đại quân. Quan trọng hơn, là ngăn chặn thị tuyến của địch nhân hướng về cốc khẩu. Để cho Ny nhã lĩnh suất nhân sự hoàn thành công việc bố phòng trọng yếu.

Ngay khi vào tới khu rừng, bảy ngàn giả kỵ sĩ lập tức tập trung, thông qua con đường mới được Điền tông khai phá, tăng tốc tiến đến tụ hợp tại bìa rừng. Làm cho Hắc xoa nhân tính toán sai lầm tốc độ hành quân của ta.

Thải nhu ôm chặt Đại hắc, quát chiến mã, đi sát bên ta.

Chúng nhân tâm trạng căng như dây đàn, không ai nói ra một lời, chỉ có tiếng bước chân nâng lên hạ xuống.

Ước nặc phu và Điền tông đứng đợi tại bìa rừng rậm.

Ta và Thải nhu đến bên cạnh hai người bọn họ, nhìn từ trong rừng ra ngoài, chỉ thấy ánh trăng sáng chiếu xuống, địa thế trập trùng, tĩnh mịch yên ắng.

Ta hỏi: "Thế nào?"

Điền tông nói: "Ta người thấy mùi nguy hiểm. Nghe đi! Ngay cả một sự sống cũng không có, các con thú đã trốn hết sang các vùng phụ cận. Hắc xoa nhân chắc hẳn đã bịt hết mõm ngựa."

Ước nặc phu gật đầu nói: "Ta một lần bị Hắc xoa nhân phục kích, cũng có hiện tượng không có lấy một chút xao động như hiện tại."

Ta trầm giọng xuống nói: "Chuẩn bị chứ?" Hai người bọn họ lập tức gật đầu. Ta lấy bình tĩnh, trầm mặc nhìn về phía trước. Qua một lúc, chúng

nhân thấy ta không có động tĩnh gì, đều nhìn ta với ánh mắt kỳ quái. "Đình!" Ma nữ nhận sau lưng ta bỗng phát ra tiếng kêu.

Chúng nhân kinh sợ.

Ta cười nói: "Ta đang đợi âm thanh này đây." Tiếp đó nghiêm mặt nói: "Ngay khi có kèn hiệu nổi lên, tất cả các người phải y kế triệt thoái, không cần quan tâm đến tình trạng của chúng ta, biết chưa?" Cả hai đều gật đầu. Nghiêng đầu cùng Thái nhu trao ánh mắt sâu lắng, ta thúc vào bụng Phi tuyết xông ra phía trước. Phi tuyết ngửa cổ lên trời hý một tiếng dài, các chiến mã lập tức sinh cảm ứng, hưng phấn hý vang theo. Nhất thời đất trời như sáng rực lên hưởng ứng. Các chiến sĩ lập tức giải phóng đội chiến mã mang người giả. Bảy ngàn thốt ngựa lập tức phóng ra. Từ hai bên cánh rừng hai ngàn chiến sĩ cùng lúc ào ra, hợp với những giả kỵ sĩ ở giữa, nhằm thẳng hướng đại bình nguyên Trục Thiên phi tới. Thanh âm rầm rộ. Ta dẫn đầu đoàn quân gần một vạn chiến sĩ cả thật lẫn giả tiến lên ngọn đồi cao nhất, phóng mắt nhìn ra địa thế nhấp nhô không bằng phẳng. Ta trong tim thầm chế nhạo, Hắc xoa nhân quả nhiên không để Thái dương chiến sĩ trong mắt. Nếu không sẽ không thể để cho Thái dương chiến sĩ rời khỏi khu rừng mà vẫn không hề phát động tấn công. Chúng sẽ phải trả giá cho điều đó. Chúng ta bắt đầu phi xuống dốc. Tiếng gió thổi bên tai vù vù.

Bỗng nhiên tên bắn ra đầy trời.

Phía trước, b phải và bên trái. Từ ba phía xuất hiện vô số kỵ sĩ Hắc xoa nhân, hướng thẳng về chúng ta. Ở trước mặt, mười hàng cung thủ lấp tên, nhằm vào chúng ta phát xạ. Sắt thanh chấn thiên.

Ta ghìm mạnh dây cương. Nhường cho đội giả kỵ sĩ khí thế trùng trùng phía sau lao về phía địch nhân.

Chiến mã trúng tên ngã xuống, giả kỵ sĩ văng ra tứ tung.

Thế nhưng các chiến mã còn lại vẫn đạp lên xác ngựa, không ngừng tiến đến.

Ta và hai ngàn chiến sĩ đi ở phía sau.

Ta hét lên một tiếng, lấp mũi hoả tiễn đã được tẩm nhựa thông vào dây cung. Tiếng tên xé gió bay đi.

Mũi hoả tiễn đi chuẩn xác trúng vào thân trên của người giả, lập tức thiêu cháy người giả.

Các Thái dương chiến sĩ đồng loạt bắn hoả tiễn. Tuy không chính xác như ta, nhưng cũng khiến cho hàng trăm người giả bốc cháy. Từng hoả nhân, gấn chặt trên lưng chiến mã, lao như điên đại về phía Hắc xoa nhân. Chiến mã bị bắt lửa càng trở nên điên cuồng, nhắm phía trước toàn lực phi tới.

Cự ly quá gần khiến cho Hắc xoa nhân không có lấy một chút cơ hội.

Cùng lúc đó, khu rừng phía sau tiếng chém giết nổi lên vang lừng. Ta đã không sai. Địch nhân quả nhiên đã tìm cách cắt đường rút lui của chúng ta. Bất quá chúng đã gặp phải đội nhân mã của Ny nhã đối kháng mạnh mẽ. Lại bị Trạch sanh và Hâu ngọc hai cánh quân giáp kích. Phía tiền phương, đoàn giả kỵ sĩ đã tiến vào trong trận địa của Hắc xoa nhân.

Tình thế trở nên hỗn loạn. Thật sự khó nói nên lời. Đặc biệt đám người bị bắt lửa trở nên gần như điên cuồng. Đoàn chiến mã khi xông vào chỗ địch nhân tức thì chạy tán loạn, khiến cho đám ngựa của địch hý loạn hết lên, quăng cả chủ nhân của chúng xuống dưới đất, lập tức bị hàng trăm chân ngựa dẫm đạp dày xéo.

Ta rút thanh trường kiếm, xông lên phía trước chém giết. Chiến sĩ bên cạnh ta lập tức cầm kèn thổi lên.

"U... u... u...". Gần năm ngàn cuồng mã tiến sâu vào trận địa địch. Hắc xoa nhân tiền quân hỗn loạn, không thể tiến lên nửa bước.

Bên cạnh ta, hai ngàn thái dương chiến sĩ là các tiền thủ được tuyển chọn kỹ lưỡng, thay nhau bắn tên mà không làm giảm tốc độ tiến quân. Tên bay như mưa về phía địch, không cho chúng một cơ hội điều chỉnh lại đội ngũ. Từ hậu phương, thanh âm hai bên tả hữu vang lên hưởng ứng. Điên tông cùng Ước nặc phu nhận được tín hiệu của ta, lập tức xông ra chém giết, tấn công hai cánh địch nhân.

Ma nữ nhận quay về vó. Hai cây đại bổn mâu xuất hiện trên tay. Tấn công hai bên trái phải. Hắc xoa nhân liên tiếp tắm máu rơi xuống ngựa. Hai ngàn Thái dương chiến sĩ thấy ta thần dũng vô bì, quân tâm đại chấn, cùng

với ta dũng mãnh xông vào giết địch. Nhất thời tiếng quát tháo chém giết tràn ngập thiên địa. Ngựa hý, người kêu. Đại chiến rất cực cũng bắt đầu.

Mỗi một bước tiến sâu vào, địch nhân lại càng ngoan cường chống cự, dần dà phục hồi sức mạnh.

Sau một lúc, bên mình ta chỉ còn hơn ngàn chiến sĩ còn chiến đấu được.

Ta thu hồi thiết mâu, rút Ma nữ nhận, liên tiếp giết chết hơn chục người phía sau, hét lớn: "Rút lui!"

Tiếng kèn trận vang lên.

Chúng ta đã chiếm được thế th phong, cần lui là lui.

Quân đội của Điền tông và Ước nặc phu cũng lần lượt rút về.

Tên bay tràn ngập không gian, hướng vào bọn Hắc xoa nhân đang đuổi theo.

Ta và hơn ngàn chiến sĩ bảo vệ phía cuối, yểm hộ Điền tông rút về khu rừng.

Năm ngàn bộ binh Thái dương trùng trùng tiến ra, chống thuẫn bài xuống đất, ẩn thân phía sau, dương cung bắn tới tập về phía địch.

Thời điểm sinh tử là đây.

Ta cùng hơn ngàn chiến sĩ tiếp cận đội bộ binh đang bày ra tiền trận. Chỉ cần vượt qua được giới tuyến này. Chúng ta đã được an toàn.

"A!"

Tiếng kêu thảm khốc vang lên ở phía sau.

Ta trong tim trùng xuống, quay đầu lại nhìn, vừa kịp thấy tại cuối đoàn quân, thân hình hai Thái dương chiến sĩ bay lên không, rơi ra phía trước.

Một ác ma khổng lồ dẫn đầu một đội Hắc xoa nhân như lang như hổ tiến lại.

Đại nguyên thủ!

Ta không sai chút nào, hắc quả nhiên có mặt ở đây.

Hắn không sợ cung tên uy hiếp, nếu để hắn tiếp cận phía sau chém giết, hơn ngàn chiến sĩ thủ hạ của ta cùng với năm ngàn cung thủ bộ binh tốc độ di chuyển rất chậm, sẽ không thể sống sót.

Ta quay đầu ngựa, hét lớn: "Tất cả rút lui!". Tiếng kèn trận lại vang lên.

Năm ngàn bộ binh thu thuẫn bài rút về khu rừng.

Phi tuyết đập mạnh hai chân, đưa ta phóng về phía Đại nguyên thủ.

Thái dương chiến sĩ thúc ngựa lướt đi, Đại nguyên thủ không một chút chậm trễ, nhằm ta đuổi tới.

Ta quát to: "Chạy! Phóng hoả đốt rừng!"

Đại nguyên thủ đã nằm trong tầm mắt, cự ly nhanh chóng bị thu hẹp.

Đại nguyên thủ cất tiếng cười đáng sợ nói: "Lan đặc, đây sẽ nơi táng thân của ngươi."

Lúc này, ta phát giác trên tay hắc cầm một vũ khí nhưng không phải là kiếm, dài mười lăm xích, chính là một thân cây gỗ dày. Chiến mã của hắc, ta chưa từng thấy qua có con nào khoẻ hơn, không ngờ có thể chịu được trọng lượng kinh nhân của hắc.

Hắc vẫn chưa lấy được Trân ô đao của Hắc xoa nhân.

"Lịch lịch lạt lạt!"

Thanh âm cháy rừng từ phía sau ta vang lên.

Bọn họ đã tuân theo sự phân phó của ta, phóng hoả đốt rừng.

Ta nhiệt tâm bùng lên, cho tới khi mà ta có thể giết chết Đại nguyên thủ, quay lại trong rừng, theo bí đạo của Điền tông mà chạy, có thể an toàn xuyên qua rừng lửa, chạy về trong cốc, nhưng không biết liệu Hắc xoa nhân có dám truy đuổi hay không.

Bỗng phía sau có tiếng nữ nhân kêu lên thất thanh.

Ta kinh hãi quay đầu nhìn, thấy một chấm đen, từ trong khu rừng đang rực lửa phóng ra, đuổi theo phía sau đích thị Thái nhu bé bỏng của ta.

Ta tức thì mồ hôi tuôn ra như tắm.

Là Đại hắc.

Nó trông thấy Đại nguyên thủ, nhân lúc Thái nhu không để ý, lao ra phục cừ.

Ý niệm vừa dứt.

Trong đầu nghe thấy tiếng gió rít phía sau.

Bỏ qua mọi đắn đo, ta vùng kiếm lên đỡ.

"Đốc!"

Ma nữ nhận suýt nữa bay ra khỏi tay.

Phi tuyết không chịu được đại lực dồn từ bên trên, một chân trước khụy xuống, dịch sang phía trái hai bước, gần như ngã nhào xuống đất.

Ta và Đại nguyên thủ thân hình lẫn vào nhau.

Cây gỗ trong tay hắn bị tiện mất đi một đoạn.

Nhưng cánh tay cũng đau điếng không thể nhắc lên được. May là ta đã mạnh hơn trước, nếu không chỉ cần ngạnh tiếp một đòn như vậy, thêm vào trọng lượng của cây gỗ, khẳng định xương cánh tay phải bị gãy rời.

Đại nguyên thủ cười một tiếng điên cuồng, quay đầu lại.

Ta chuyển kiếm sang tay trái, chém về phía trước, thẳng vào giữa đầu cây gỗ.

Ma nữ nhận bị đánh vào trong thân cây.

Trong lòng ta thấy bất diệu.

Đại nguyên thủ dùng lực vận mạnh.

May mắn ta cũng vận lực chuyển theo, gỗ vụn bắn tung toé, Ma nữ nhận lập tức thoát ra ngoài.

"Uông uông!"

Tiếng sủa của Đại hắc đã lại gần.

Thanh âm của Thái nhu gọi Đại hắc cùng lúc lọt vào tai ta.

Hắc xoa nhân dàn quân trên núi phủ kín cả mặt đất, chỉ còn cách chúng ta vài trăm bước.

Cây gỗ lớn của Đại nguyên thủ múa một vòng lớn bên trên cái đầu đen thui của hắn, nặng nề hướng xuống, lướt đi ngang nhanh như thiểm điện, nhắm đến đầu của Phi tuyết. Hắn cũng còn cách ta hơn mười bước, tuy cây gỗ đã bị ta chặt gãy một đoạn, nhưng vẫn còn khoảng mười xích, bởi thế không nghĩ ta có khả năng phản kích.

Ta dĩ nhiên không hề sợ hãi, Ma nữ nhận chuyển sang tay phải, xuất chiêu chém xuống, làm cây gỗ đứt đôi.

Một bóng đen chớp lên, Đại hắc xông tới cắn mạnh vào đùi của Đại nguyên thủ.

Ta tim như tê dại, lòng như bị xé ra, hét lên dữ dội gọi Đại hắc, thuận tay với lấy cây đại cung đang ở trên hông ngựa, hướng Đại hắc toàn lực phi tới.

Đại nguyên thủ không thèm nhìn đến Đại hắc, cây gỗ trong tay thừa thế quét mạnh, nhắm vào đầu của ta. Nếu hắc đánh trúng, không chỉ xương chân ta nát vụn, mà ngũ tạng của Phi tuyết bị xé rách.

Hắc xoa nhãn lại gần hơn, cự ly chỉ còn khoảng hơn hai trăm bước.

"Ông ô!"

Trường cung vang lên một tiếng "pa" lảng không đánh vào giữa người Đại hắc đang dính trên Đại nguyên thủ, làm nó rơi xuống.

Thải nhu thúc ngựa tới đón, vung một tay ra tóm lấy lông cổ của nó.

Ta chỉ chờ có vậy, Ma nữ nhận toàn lực nghiêng nghiêng chém xuống.

"Giết!"

Cây gỗ bị chặt đi một đoạn dài ba xích.

Ta thừa thế giật ngựa. Phi tuyết nhảy lên, tránh cây gỗ đang còn dư lực lao tới.

Lúc đó, Thải nhu phủ thân đè chặt chiếc cổ dày lông của Đại hắc. Không biết từ đâu nàng lại sản sinh ra nguồn sức mạnh như vậy, không ngờ kéo Đại hắc lên hắc được lưng ngựa.

Đại nguyên thủ cười một tiếng dữ tợn, thu hồi cây gỗ chỉ còn dài khoảng mười xích, nhắm Thải nhu quét tới.

Ta hồn phi phách tán, thúc Phi tuyết liều chết vọt tới, mắt nhìn thấy không kịp nữa. Không ngờ Đại nguyên thủ dừng cây gỗ lại trên không, chỉ trong chớp mắt, đột ngột đổi thế, quay lại đánh thẳng vào ta.

Nguyên lai mục tiêu của hắc không ngờ chính là ta.

Ta vung kiếm đón đỡ, nhưng đã muộn, vừa cúi người xuống, cây gỗ nhắm vai ta đánh tới, kinh phong làm ta lạnh hết sống lưng.

Ta dùng hết sức dừng lại.

Tiếng gió lại vang lên.

Nguyên lai cây gỗ của hắc vừa vắn lướt qua vai ta, không ngờ lại quay ngược lại, chiêu thức kỳ diệu, lực đạo tinh xảo, thời gian chuẩn xác, khiến cho ta hoàn toàn không có cơ hội tránh né.

Thải nhu kêu lên thất thanh, cây gỗ của Đại nguyên thủ đánh trúng vai phải của ta.

Tại thời khắc sinh tử tồn vong, khả năng trấn định tinh thần trong hoàn cảnh cận kề nguy hiểm của kiếm thủ trong ta phát huy tác dụng. Ngay khi tiếng mảnh giáp trên vai vỡ vụn vang lên, ta rút chân rời khỏi bàn đạp. Đồng thời, dùng lực hết sức co người lại, lợi dụng khả năng hấp thụ lực của xương vai làm giảm đi áp lực của cây gươm. Vừa quay người, vừa thoát đi.

Ma nữ nhân được cả hai bàn tay nắm chặt.

Đại lực truyền đến hoàn toàn vô pháp chống lại, đẩy toàn thân ta rời khỏi lưng ngựa, bay ra xa, rơi mạnh xuống đất vang lên một tiếng. Toàn thân đau đớn như tê liệt. Ma nữ nhận như có kỳ tích không bị rời khỏi tay.

Ta miễn cưỡng cố gắng ngẩng đầu lên nhìn.

Bốn hướng vang rền tiếng chân ngựa. Nhưng ta nhận ra đó là chiến mã của Thái dương chiến sĩ.

Đại nguyên thủ gầm lên giận dữ hoà vào tiếng la hét thảm thiết của các Thái dương chiến sĩ.

Ta cắn chặt đầu lưỡi. Tinh thần chấn động. Dùng toàn lực cố gắng lê bước. Chỉ nhìn thấy Ước nặc phu và một đội Thái dương chiến sĩ đuổi đến, liều mạng hướng Đại nguyên thủ tấn công dữ dội, ngăn cản hẳn tiến tới ta.

Hắc xoa nhân đích xác chỉ còn cách hơn năm mươi bộ.

Lúc này, Phi tuyết đã quay lại bên ta.

Ta biết rằng hiện tại chỉ có duy nhất một phương pháp cứu được Thái nhu, cứu được Ước nặc phu và các chiến sĩ của gã, thậm chí có thể cứu cả bản thân.

Ta hét lên một tiếng lớn, dùng hết sức lực còn lại, nhảy lên lưng Phi tuyết, quát to: "Đưa Thái nhu trở về!"

Kẹp chặt lấy bụng ngựa.

Phi tuyết tung mình chạy đi.

Tiếng rống giận dữ của Đại nguyên thủ từ phía sau vang đến, biểu hiện rõ là đang tuyệt vọng đuổi theo.

Ta đầu óc choáng váng, sức chịu đựng đã đến giới hạn, gục vào lưng ngựa.

Phi tuyết lúc thì lên dốc, lúc thì xuống dốc.

Địa hình nhấp nhô không bằng phẳng ở đây, đã lợi cho việc phục kích, cũng lợi cho việc đào tẩu.

Tiếng chân đuổi theo phía sau dần dần giảm đi.

Ta cuối cùng cũng hôn mê bất tỉnh.

Đang đoạn đánh nhau hay. Không chịu được phải thức đêm dịch tiếp. Híc, vợ đã bảo tối nay xuống bếp ôm Thái nhu với Ny nhã mà ngủ.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 3

Dã Ngưu Thị Uy

Cổ họng bỏng rát, chỉ nghĩ đến việc được uống nước hồ trong sạch mát lạnh.

Một vật gì đó ẩm ướt, dịu dàng lướt trên mặt ta.

Khó nhọc ngừng đầu lên một chút, thì ra là Phi tuyết đang liếm mặt ta.

"Oang... oang! Oang!"

Thanh âm kỳ lạ, trầm thấp nhưng mạnh mẽ từ bốn phía tối đen vang lên ầm ầm như sấm nổ. Khiến ta hoảng hốt nhìn ra tứ phía.

Ánh trăng chiếu xuống. Chỉ thấy vô số con mắt quái đản to lớn trừng trừng nhìn vào ta một cách đầy tò mò.

Ta tâm trí còn mơ hồ, nắm chặt bàn tay, phát giác Ma nữ nhận vẫn nằm trong tay trái, liền nhanh chóng chuyển đặt xuống ngực. Một cảm giác kỳ quái từ thân nhận truyền tới. Ta không thể chịu đựng hơn, lại chìm vào hôn mê.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, ta từ từ hồi tỉnh.

Vô luận là thể trạng hay tinh thần đều tốt lên gấp bội. Ta cựa mình, ngồi dậy.

Chân trời xuất hiện như một cái bụng cá trắng tinh, cảnh tượng không gian bốn phía đều lờ mờ.

Phi tuyết hoan hỷ cúi đầu liếm lên mặt ta.

Ta cảm kích xoa nhẹ đầu nó.

"Mo o o! Mo o o! Mo o o!"

Tứ phía toàn là trâu rừng, Phi tuyết không ngờ đã đưa ta vào giữa một bầy trâu rừng. Không lạ là có thể trốn được sự truy lùng của Đại nguyên thủ.

Ta đưa tay sờ lên má, cảm thấy từ mũi xuống môi có máu ngừng tụ. Thấy rõ lực đạo trong cây gỗ của Đại nguyên thủ quả thực kinh nhân. May mắn chưa phải là một chiêu toàn lực của hắn. Nếu không ta tất thổ huyết vong thân tại đương trường.

Ta đứng dậy, cất Ma nữ nhận vào trong vỏ, mở rộng mắt nhìn bốn bề. Tứ phía toàn là trâu rừng, sợ phải đến hơn vạn con. Xa xa bên phía trái có một dòng suối. Đại bộ phận trâu rừng tập trung ở đó uống nước.

Ta bước lên hai bước. Phác giác ngoại trừ tay phải còn mềm oặt vô lực, trước ngực đau đớn, thì toàn thân đều gần như bình thường. Trong tim có chút an tâm. Tiến tới cạnh dòng nước quỳ xuống, uống hai ngụm nước.

Dưới ánh sáng yếu ớt của bầu trời, từ thượng du trôi xuống những đám tro tàn màu đen.

Trong tim chấn động.

Hiện thực tàn khốc quay lại trong trí não.

Đây là tro bụi từ đám cháy rừng bị gió thổi đến, vì thế nơi đây cách chiến trường đêm qua không xa.

Không dám nghĩ đến sau khi ta chạy đi có phát sinh việc gì với mọi người. Ta chỉ có thể cầu nguyện.

Đêm qua, nếu không có sự xuất hiện của Đại nguyên thủ, chúng ta dù có không thể dành đại thắng, cũng có thể có một chiến thắng nhỏ.

Nhưng hiện tại, khả năng ấy hoàn toàn sụp đổ.

Tĩnh thổ đã xong.

Ta cũng đã xong.

Nhưng!

Ta tuyệt đối không chấp nhận.

Ta nhìn lại bốn phía, chỉ thấy bên trái có một ngọn đồi cao rõ rệt. Trong tim nhiệt huyết lại một lần nữa trỗi dậy, giẫm mạnh chân xuống đất, định bước đi.

"Mo o o!"

Đám trâu rừng chặn trước mặt ta, cúi thấp đầu xuống, những chiếc sừng nhọn hoắt hướng thẳng về ta.

Trong tim lấy làm kỳ lạ, sao ta vừa mới tới đây uống nước, chúng còn tự động tránh đường.

Tiếng ngựa hí lên bên cạnh.

Là tiếng Phi tuyết.

Đám trâu rừng lập tức lui về một bên.

Không tưởng chúng lại khiếp sợ Phi tuyết.

Ta hiểu kỳ nhìn Phi tuyết. Chỉ thấy bờm dựng lên, hai mắt phát ra dị quang như điện, quả đúng là uy vũ như thần mã từ trên trời cao phi xuống.

Ta vỗ một phát vào đầu. Tự trách mình sao ngu ngốc. Có Phi tuyết tại đây, sao lại phải lao lực đôi chân để bước đi. Liền nhảy lên trên ngựa, thúc Phi tuyết chạy lên đỉnh đồi.

Bầy trâu như một loài thông linh, tự tách ra hai bên nhường đường.

Chúng quả nhiên vô cùng kính sợ Phi tuyết. Vừa mới đây ta còn chịu đựng ánh mắt chúng. Giờ chúng đã chầm chậm quay lại khe suối uống nước.

Sau một lúc, ta đã lên đến đỉnh đồi.

Trong mắt xuất hiện tình cảnh khiến ta vừa kinh vừa mừng.

Toàn bộ chiến trường nằm cách xa khoảng sáu, bảy dặm.

Khu rừng vẫn đang cháy, nhưng cũng đã gần kết thúc. Chỉ có bảy, tám đám cháy bốc lên gần nơi cọc khẩu. Ánh lửa bập bùng, khói bốc lên ngút trời.

Dưới ánh bình minh, đá và cây đều biến thành tro.

Nguyên lai tại bìa khu rừng rậm trên ngọn đồi, tràn ngập kỵ đội của Hắc xoa nhân, sắp xếp thành trận hình. Nhìn một cái đã thấy ngay chúng đang chuẩn bị cho một đợt công kích toàn diện.

Lòng bàn tay ta ra đầy mồ hôi, một đạo khí lạnh chạy từ sống lưng lên não.

Địch nhân tiến công tại đó. Một cá nhân như ta liệu có khả năng phát huy tác dụng gì.

Cứ cho là ta có ở trong cốc, cũng không dám nói bừa rằng chắc chắn ứng phó được Hắc xoa nhân cường mãnh. Huống chi đối phương còn có một Đại nguyên thủ không sợ bất kỳ một vũ khí phổ thông nào.

Nếu không có đám rừng cháy chắn ngang, cuộc tấn công của chúng đã được triển khai.

"Đông đông đông!" Tiếng trống trận của địch nhân vang lên.

Ta căng mắt nhìn về Vong nguyệt cốc. Qua những lỗ hổng trong đám khói đen, thấp thoáng nhìn thấy các Thái dương chiến sĩ đứng ẩn mình sau bức tường gỗ, sẵn sàng chiến đấu.

Bộ đội tiền quân của Hắc xoa nhân chậm chậm tiến lên. Từ vị trí xa thế này, ta không thể nhìn thấy liệu có Đại nguyên thủ trong đó. Bất quá cũng không thể lẫn trốn một bên đứng nhìn.

Ta cắn bật máu môi, nhưng vẫn không thể nghĩ ra phương pháp có thể ứng phó với tình huống không thể tồi tệ hơn này. "Mo o!"

Tiếng trâu từ phía sau vọng tới.

Ta toàn thân chấn động, quay đầu lại, nhìn xuống cả đàn trâu rừng đông đến vạn con, nhớ đến đêm qua đội ngựa đã tấn công địch nhân tạo ra cục diện hỗn loạn.

Chúng sợ Phi tuyết.

Ta cấp tốc quay người, kiểm tra kỹ lưỡng địa thế từ đây tới chiến trường.

Một niềm hy vọng mạnh mẽ bùng phát, ta hét lớn: "Phi tuyết, chạy!"

Tiếng vó ngựa vang lên, ta thúc Phi tuyết xuống dốc, đi thẳng đến chỗ bày trâu rừng.

Đám trâu vừa lùi vừa tách ra, nhường cho ta tiến thẳng. Ta đi xuyên qua bày trâu, đưa chúng ra hết phía ngoài. Ta giật mạnh dây cương, kéo Phi tuyết quay lại.

Bầy trâu tản ra tứ phía, nhưng biết chưa có khả năng tạo thành cuộc hỗn loạn lớn.

Ta trong tim vô cùng cấp bách, hét lên nói: "Phi tuyết giúp ta, đuổi chúng chạy đi!"

Phi tuyết quả nhiên là thần mã. Dựng hai chân trước lên, vươn cổ phát ra tiếng hý dài kinh thiên động địa. Hai chân sau đạp mạnh liên tục xuống đất.

Ta không kịp đề phòng, suýt nữa thì ngã xuống.

Bầy trâu cuối cùng cũng chuyển động.

Đầu tiên là chục con bắt đầu di động, tiếp đến là hơn trăm con, hơn ngàn con,... Làn sóng chuyển động nhanh chóng lan rộng. Sự lan chuyển thì ra hoàn toàn phụ thuộc vào việc sừng trâu phải luôn giữ nguyên trạng thái.

Ta cười Phi tuyết cản tại phía sau chúng không cho chạy lại. Đôi lúc chạy lên trên một chút để chinh phương hướng của đàn trâu đang chạy điên cuồng. Cũng chỉ có Phi tuyết mới có khả năng bắt kịp tốc độ của chúng.

Nói ra thật không ai tin được, bởi từ lúc Phi tuyết phát uy đến hiện, chỉ bằng thời gian uống một ngụm nước. Hơn vạn đầu trâu rừng lớn có, bé có tiến về phía trước như gió cuốn làm rung chuyển cả mặt đất.

Tiếng nện chân xuống mặt đất của chúng vang lên rõ rệt, khiến cho người ta bị chấn động như muốn điếc cả hai tai, bùn đất bắn lên tung toé. Ánh mặt trời mới mọc không thể nào xuyên qua.

Không một khắc nào, ta mất đi cảm giác phương hướng, cười ngựa chạy theo phía sau đàn trâu. Phi tuyết vừa hết sức đuổi theo vừa hí vang lừng.

Ta không nghe thấy tiếng trống trận nữa. Khắp đất trời chỉ có tiếng trâu chạy điên cuồng chấn động màng nhĩ.

Tốc độ của chúng nhanh hơn những con ngựa bình thường.

Dần dần, thính giác của ta không còn nghe thấy gì nữa. Chỉ có mắt nhìn về phía trước thấy lưng trâu nhấp nhô như từng đợt sóng của đại dương.

Những đợt sóng màu nâu sậm.

Hùng dũng tiến về phía chiến trường.

"Nha!"

Tiếng la hét thấm thiết hoà với tiếng ngựa kêu từ phía trước truyền lại.

Ta chuyển lên trên một quả đồi nhỏ, phóng mắt ra nhìn.

Chiến trường hiện ra trong mắt.

Dùng cả vạn kế xua ra đàn trâu điên cuồng, thẳng hướng bên cánh của đại quân tiên phong Hắc xoa nhân lao tới.

Cờ xí bốn phương tám hướng rơi xuống, đại quân Hắc xoa nhân chạy đi tứ tán.

Bầy trâu điên cuồng tràn đầy cả trên đồi lẫn dưới bình nguyên, không ngừng chạy thẳng về phía trước.

Vào sát na ấy, bầy trâu đã nhấn chìm toàn bộ địch nhân.

Ta ghì cương nhìn như ngây ngốc. Ngay cả ta cũng không tưởng sự việc lại kinh hoàng như vậy.

Hắc xoa nhân còn lại ở tận sau cùng không bị ảnh hưởng, kêu lên một tiếng thất kinh, quay đầu ngựa, chạy trốn về phía xa, tưởng như chẳng bao giờ dám quay lại.

Đột nhiên.

Không thể tưởng tượng, thắng lợi tưởng như không thể lại trong tầm tay của ta.

Ta nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng máu cùng thi thể bị trâu húc vương vãi chẳng khác nào địa ngục nhân gian.

Thải nhu và Ny nhĩ không biết từ lúc nào đã đến bên ta, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của người khác, lao vào lồng ngực ta, ôm chặt lấy ta.

Cả hai nữ nhân đều bật khóc vì sung sướng. Ta không thể nào ngăn được.

Đại hắc liễu mạng xông vào giữa ba người, nhưng vì hai người họ như dính chặt vào thân ta, nên nó thủy chung không thể thành công.

Sau một lúc cố gắng, hai nữ nhân mới chịu rời ra.

Đại hắc nhảy lên ta. Ta lắc đầu cười khổ nói: "Tên đồng hành ranh mãnh này, suýt nữa thì đã làm ta mất mạng."

"Thương... thương..."

Bao quanh ta tại thảo nguyên bên ngoài cốc khẩu, Ước nặc phu, Hầu ngọc, Trạch sanh, Hồng tình, Điền tông cùng hơn hai vạn chiến sĩ, giơ cao vũ khí, hét lên vui sướng. Thanh âm chấn động cả trời đất. Ai nấy đều nhiệt lệ tuôn rơi.

Từ tuyệt vọng giành được thắng lợi, từ cõi chết lại giành được sự sống, đặc biệt làm cho người ta kích động.

Thế nhưng chiến thắng này quá đổi bất ngờ, thật ngoài sức tưởng tượng của họ.

Giờ phút này, ta tự biết rằng mặt "thần thánh" của Thánh kiếm kỵ sĩ ta đã khắc sâu vào trong tâm khảm của bọn họ, địa vị vững như bà thạch.

Ta ôm Đại hắc lên, quay một vòng, ngay cả tay phải cũng không còn cảm thấy đau đớn.

Toàn bộ đất trời như hoà vào vũ điệu ngất ngây.

Khi ta dừng lại, Thái nhu và Ny nhĩ cùng đến tựa vào bên ta.

Hồng tình hét lớn: "Đại kiếm sư, chính tại chiến trận bên ngoài cốc khẩu của Vong nguyệt cốc, ngài dùng vạn trêu đại phá Hắc xoa quân, uy danh bất hủ sẽ lưu lại Tịnh thổ cho tới ngàn năm sau."

Chúng nhân tung hô vang trời.

Quân doanh tràn ngập âm thanh vui sướng, hân hoan mà không một yếm tiệp nào ở Phiêu hương thành sánh nổi.

Hai ngàn nữ binh trong quân, bị các nam binh đang phấn chấn như phát điên, luân phiên kéo ra nhảy, nếu không nhảy được thì đứng bên cạnh vỗ tay, ca hát.

Ta, với cánh tay phải đã được Thái nhu đắp thảo dược đặc chế, cùng chúng tướng lĩnh thưởng ngoạn một bữa ăn thịnh soạn. Hai nữ nhân chia nhau ngồi ở hai bên.

Từ đây cách chiến trường chưa đến mười dặm. Công việc thu dọn làm chúng ta mất trọn nửa ngày ròng. Mỗi cá nhân đều mệt mỏi muốn chết. Nhưng không ai phản đối tránh xa khỏi chiến trường. Bởi vì cảnh tượng nơi đó thật vô cùng đáng sợ.

Ước nặc phu nói: "Chúng ta chỉ có hơn ngàn chiến sĩ trận vong, đều đã được hoả táng, tro cốt sẽ được mang tới Thiên miếu, an táng trong nội điện." Điền tông nói: "Chúng ta thu được lượng lớn vũ khí và chiến mã, bắt sống được không ít Hắc xoa nhân. Bọn chúng không ít thì nhiều đều đã thụ thương. Theo như ta tính toán, nếu như Hắc xoa quý tổng cộng chết bốn vạn, thì quá ba vạn là bị trêu rừng đập chết."

Hầu ngọc nói: "Bây giờ chúng ta có đợi hội quân cùng Hồng thạch đại nhân nữa không? Ta đã gửi người về báo tin thắng trận và yêu cầu bọn họ tăng tốc để bắt kịp chúng ta."

Ta lắc đầu nói: "Với tù binh và thương binh, tốc độ hành quân của chúng ta đại giảm. Ta nghĩ nên tiếp tục tiến về Lập thạch bảo trước, quân của Hồng thạch đại nhân sẽ bắt kịp chúng ta."

Trạch sanh nói: "Lập thạch bảo còn gần tám vạn Hắc xoa quý. Chúng ta cứ thẳng đến Lập thạch bảo, không sợ giữa đường đụng phải chúng sao?"

Ta cười nói: "Hiện tại tình thế thay đổi khiến chúng lâm vào tình cảnh vô cùng bất lợi. Nếu chúng dám toàn lực xuất binh, thì Tịnh thổ quân tại Thiên miếu sẽ thừa thế giáp kình. Chúng sẽ biến thành đám quân cô độc, trước sau đều có địch. Hơn nữa ta tin rằng chúng vẫn chưa qua cơn kinh hoàng, tuyệt không dám lỗ mãng xuất kích."

Mọi người đều gật đầu. Lời nói của ta, sau một trận chiến bên ngoài Vọng nguyệt cốc khẩu, trong thâm tâm của họ, đã như dãy núi cao, có trọng lượng vô cùng.

Ny nhĩ dựa sát thân hình nóng bỏng vào ta, ai oán nói: "Xin lỗi!"

Ta ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại nói xin lỗi?" Ny nhĩ không nói, chỉ trịnh trọng hôn lên má ta. Ước nặc phu nói: "Ta với đại bộ phận mọi người đều muốn nói câu đó. Bởi vì, chúng ta đối với phán xét về Âm nữ sư của Đại kiểm sư đã bán tín bán nghi."

Hồng tình kháng nghị nói: "Không! Ta là ngoại lệ. Ta luôn tin tưởng Đại kiểm sư. Âm nữ sư đó âm trầm khó gần. Hồng nguyệt và ta đều không thích ả."

Ta cố ý nói: "Nhưng ả vẫn có khả năng vô tội. Chỉ là do nhân duyên xảo hợp khiến chúng ta hiểu lầm mà thôi. Ối!". Là Thái nhu véo mạnh vào ta một cái.

Ước nặc phu nói: "Không! Sự tình không thể quá trùng hợp như vậy. Trước tiên, Hắc xoa nhân đã biết trước chúng ta sẽ đi qua Vọng nguyệt cốc, rồi đại ma đầu đáng sợ kia cũng ở cùng chúng. Nhưng điểm quan trọng nhất, y thị nói đến đại quân Hắc trần châu, mà tuyệt nhiên không thấy xuất hiện."

Ny nhĩ dựa sát thân ta nói: "Không! Tối trọng yếu là Thánh kiểm kỵ sĩ không thể sai."

Chúng nhân đồng ý gật đầu.

Hồng tình chen đến gần, hai tay đưa lên một vật.

Ta nhận lấy. Nguyên lai là miếng thạch điêu nửa người nửa thú lấy được trên người Tả lệnh quyền.

Hồng tình nói: "Hong tình nhân danh Tịnh thổ dâng tặng vật này. Biểu tượng rằng Hắc xoa nhân đã là vật nằm trong lòng bàn tay của Đại kiếm sư."

Ta tạ lễ rồi nói: "Không dễ như vậy. Chủ lực của Hắc xoa nhân vẫn hoàn chinh vô khuyết trú tại phía bắc Thiên miếu. Còn có Nghiêu địch là thủ lĩnh Hắc xoa nhân vô cùng lợi hại. Huống chi chúng còn được Đại nguyên thủ trợ giúp. Nếu hãn lấy được Trân ô đao, ta không dám chắc có thể thắng hãn. Hãn thật đáng sợ. Các người cũng đã tận mắt chứng kiến."

Trên mặt mọi người chợt xuất hiện thần sắc kinh hoàng.

Thải nhu vuốt ve Đại hắc đang nằm bên cạnh, cất giọng nói: "Nếu có được ít nhiều thần nguợ trợ giúp thì tốt biết mấy."

Nhất thời chúng nhân đều trở nên trầm mặc.

Thanh âm ca múa nhạc rộn rã, tươi vui truyền đến mọi góc ngách của quân doanh.

Điền tông nói: "Ta vừa gửi bồ câu đưa thư về phía Thiên miếu, Thiên miếu sẽ vô cùng vui mừng trước tin thắng trận này."

Ta trầm giọng nói: "Ngài không thông báo sự việc của Âm nữ sư cho Thiên miếu sao."

Điền tông á khẩu vô ngôn.

Ước nặc phu giải thích: "Điều đó không được nhắc đến trong thư, bởi vì Âm nữ sư rất được Đại tể ti tin tưởng... Vì vậy..."

Ta gật đầu nói: "Ta có thể hiểu."

Chúng nhân thở hắt ra một hơi.

Ny nhã nói: "Hy vọng ả trong tâm có quỷ, cùng Hắc xoa nhân chạy trốn, thế thì thật tốt."

Ta nhớ lại khuôn mặt thâm trầm, quật cường của Âm nữ sư, lắc đầu nói: "Ả sẽ không làm vậy. Hơn nữa chúng ta có chứng cứ trong tay thì mới có khả năng lập đổ ả."

Chúng nhân khuôn mặt như tối lại. Âm nữ sư đúng là cái hoạ tâm phúc. Nếu không khéo xử lý, sẽ gây ra bất hoà nội bộ, thậm chí phân liệt.

Ta đứng dậy, nhìn lên bầu trời đêm, vươn vai nói: "Bữa tối đã xong. Đi! Chúng ta đi vòng quanh doanh trại, tận hưởng âm nhạc vui tươi. Để các chiến sĩ Tịnh thổ có thể cùng nữ công tước mỹ lệ nhất của Tịnh thổ và đệ nhất mỹ nữ của Thiểm linh tộc nhảy múa."

Ước nặc phu cúi mình hướng Thái nhu nói: "Như vậy ta cũng không khách khí, hy vọng Thiểm linh đệ nhất mỹ nữ sẽ dành cho điệu nhảy đầu tiên."

Hồng tình cấp tốc nói to: "Ta xin điệu nhảy thứ hai." Ny nhã ghé sát tai ta nói: "Lời của Thánh kiếm kỵ sĩ đã nói, quả nhiên không thể sai. Đúng là hàng hoá bên ngoài đến bao giờ cũng tốt hơn hàng hoá của bản địa."

Ta ôm lấy eo nàng kéo lại, cười lớn nói: "Nói vậy với ta, nàng là hàng hoá bên ngoài."

Không khí vui vẻ bùng lên. Mọi người tách ra nhảy múa.

Hy vọng ngày vui hôm nay sẽ khắc sâu mãi mãi không phai mờ.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 4

Chiến Hoả Vô Tình

Ta, lần đầu tiên nhìn đại bình nguyên Trục Thiên, tựa như đang phải đặt chân trên ngọn hoả sơn mà nhìn về một vùng yên ả, chỉ một cái nhìn cũng đã yêu tha thiết vùng đất đó.

Sau một ngày hành trình, vào lúc hoàng hôn chúng ta đã lên đến vùng đất cao nhất bên rìa đại bình nguyên. Trục Thiên đại bình nguyên trước mắt chúng ta trải dài như vô tận.

Kỳ lạ là không hề có một con sông nào. Chỉ có nhiều hồ lớn nhỏ phân bố rải rác theo một quy luật nào đó, phản chiếu chút ánh sáng còn sót lại của buổi chiều tà. Khu vực xung quanh mỗi hồ, cây cối đặc biệt xum xuê. Động vật từng bầy từng bầy. Các loại chim muông bay lên lượn xuống, tụ tập hết lại bên hồ. Cho dù thuận lợi cũng tuyệt không thể có lòng bắt chúng.

Theo như Ny nhĩ, phía cuối có một con sông lớn, nước sông mạnh mẽ tuôn trào, tạo ra kỳ cảnh.

Nguồn nước từ thác "Thiên bộc" bên cạnh Thiên miếu trong dãy Trục thiên sơn. Vì thế, con sông này là một trong cửu sơn, thập hà vô cùng thần bí, có tên là Địa tàng hà.

Thải nhu bên cạnh ta trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, vô phương khép lại.

Hồng tình chỉ vào nơi mờ ảo phía xa của bình nguyên nói: "Đó là dãy Trục thiên sơn. Từ đây đi ba ngày nữa, sẽ đến được nơi đó." Ta bỗng nhớ đến Liên vân sơn, nhớ đến Ma nữ quốc nằm bên kia của Liên vân sơn. Tâm

tình trở nên trầm trọng. Lúc này hạ trại nghỉ ngơi. Trước khi đi ngủ, chúng nhân kéo đến trước trại, ta biết lại có chuyện xảy ra.

Quả nhiên Điền tông nói: "Trình sát của chúng ta cử đi đã hồi báo." Gã rút từ ngực áo ra tấm địa đồ, trải lên mặt đất. Tất cả đều ngồi xuống. Điền tông nói: "Ta chỉ trình sát các vùng trọng điểm, chủ yếu là Lập thạch bảo, bại quân của Công lãnh minh và khu vực rộng lớn ở vành đai phía ngoài dãy đông Bôn nguyệt."

Ta gật gật đầu. Cả ba phương diện đều hợp tình hợp lý. Đặc biệt là vành đai của dãy đông Bôn nguyệt đặc biệt có ý nghĩa. Cũng có khả năng Hắc xoa nhân chấp nhận mạo hiểm, xuất ra toàn quân, né tránh chúng ta, đi theo đường vòng, tiến đến vùng thảo nguyên xanh, tấn công mãnh liệt Phiêu hương thành. Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng không phải không tồn tại.

Điền tông nói tiếp: "Người đi về phía Lập thạch bảo tối thiểu ba ngày mới tới nơi. Vành đai dãy đông Bôn nguyệt không phát hiện điều gì. Nhưng trình sát truy tìm bại binh Công lãnh minh đã có hồi báo."

Ta phấn chấn tinh thần nói: "Tin thế nào?" Đối với ta, đây là tin tức quan trọng nhất. Bởi vì Đại nguyên thủ trốn chạy cùng với Công lãnh minh. Tìm thấy Công lãnh minh, tức là tìm thấy Đại nguyên thủ, thậm chí có thể tìm thấy Âm nữ sư.

Điền tông chỉ vào một vùng rừng rậm sát bên cạnh đại bình nguyên Trục thiên nói: "Người của ta đã truy tìm ở đây, phát hiện Hắc xoa nhân đã bỏ lại tất cả vũ khí nặng và những vật dụng không cần thiết. Nhưng sau đó hoàn toàn mất dấu, không tìm thấy bất kỳ dấu chân người hay ngựa nào."

Ước nặc phu râu rĩ nói: "Đây đúng là kỹ thuật thường dùng của Hắc xoa nhân. Lợi dụng một tấm bọc chân ngựa đặc chế, bọc vào chân ngựa, không hề lưu lại dấu vết, sau đó dùng phương thức đi theo vòng tròn, không ai có thể truy tìm."

Điền tông gật đầu nói: "Vì vậy người của chúng ta phải chia thành các nhóm nhỏ thay nhau tìm kiếm. Trong đó, một đội truy đến địa phương lệch về phía đông của đại bình nguyên Trục thiên. Phát hiện có hàng trăm trâu rừng bị sát hại bởi thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn. Địa điểm đó ở đây." Gã chỉ tay tới vị trí cạnh một chiếc hồ nhỏ ở phía đông đại bình nguyên Trục thiên.

Chúng nhân đồng loạt ngăn người. Ny nhã nương đôi lông mày đẹp lên, nghi hoặc nói: "Đây là phương hướng đi qua phía đông dãy Trục thiên sơn đến Long thổ thủy. Công lãnh minh tại sao không quay về Lập thạch bảo cùng với Sấu quỷ Hưởng cầm sanh hội hợp?"

Ta đứng bật dậy, cả quyết nói: "Lập tức triệu tập chiến sĩ. Ta muốn tất cả phải xuất phát trong thời gian ngắn nhất."

Mọi người lập tức hoang mang.

Ta ngẩng mặt nhìn trời cười một tiếng dài nói: "Hắc xoa nhân muốn đào tẩu. Thật đáng thương chỉ vì nổi oán hận với trâu rừng, làm bọn chúng bị tiết lộ hành tung."

Ta quay lại nhìn mọi người, tiếp đó giải thích: "Công lãnh minh không khi nào dám bỏ Hắc xoa nhân tại Lập thạch bảo mà trốn đi. Vì thế tất sử dụng thử pháp đưa tin đặc biệt của chúng, thông tri cho Hưởng cầm sanh, nói cho hẳn biết đại thế đã mất, lập tức cùng chúng tại nơi nào đó hội quân, nhất tề đào thoát qua Long thổ thủy, ngồi thuyền chạy về phương bắc."

Hồng tình bị thần thái của ta trấn áp, sợ sệt nói: "Nhưng chúng ta phải lưu quân lại phía sau canh giữ tù binh, tối đa cũng chỉ xuất đi được hai vạn người. Trong khi đó, Hưởng cầm sanh có tám vạn, như thế..."

Ước nặc phu không hổ là danh tướng trẻ xuất sắc nhất của Tịnh thổ, cắt lời gã nói: "Đào binh bại tướng, sao đủ dùng khí. Chúng ta sĩ khí cao ngất, bọn chúng hoảng sợ bỏ chạy, hai bên tương quan so sánh, cách xa đâu chỉ ngàn dặm?"

Hầu ngọc hưng phấn nói: "Chúng ta có thể tính toán dễ dàng thời gian và lộ tuyến của chúng. Đợi đến đêm tối, sau khi chúng gấp rút hành quân cả ngày, vô cùng mệt mỏi, lựa chọn địa thế thích hợp, đánh mạnh vào trung quân của chúng, cắt đôi chúng ra. Sẽ khiến cho tiền quân của chúng liều mạng bỏ chạy, không thể tương hội với Hắc xoa quý phía sau."

Ước nặc phu nhìn Điền tông nói: "Lập tức dùng lam điều thông tri Thiên miếu, yêu cầu họ xuất binh truy kích phía sau, khiến Hắc xoa nhân không có một cơ hội nào ngưng nghỉ."

Điền tông lĩnh mệnh đi luôn.

Ny nhả nhìn Hồng tình nói: "Quý sĩ người cũng phải thông báo với đại công, để ông ta có thể chia quân truy sát Hắc xoa quân của Hướng cầm sanh chạy trốn về phía Long thổ thủy."

Đại sự đã định, chúng nhân chia nhau đi an bài mọi việc.

Cuối cùng chỉ còn Thái nhu. Đầu dựa lên người ta. Một lời cũng không nói.

Ta sao không hiểu tâm sự của nữ tử này, làm như không có chuyện gì, nói: "Tiểu Thái nhu! Nàng không phải muốn cùng ta tác chiến sao? Đây đích thực là cơ hội tốt không thể gặp lại."

Thái nhu lộ vẻ vui mừng, nhảy dựng lên, ôm ghì lấy ta, hôn như mưa lên khuôn mặt ta, kêu to: "Thật quá tốt! Thiếp vốn nghĩ chàng muốn ta ở lại đây, cai quản tên đồng hành nghịch ngợm Đại hắc". Nhưng hốt nhiên buồn nản nói: "Nhưng sẽ không có ai bầu bạn với Đại hắc."

Ta cười nói: " Ai bảo sẽ không mang tên đồng hành đó theo?"

Thái nhu ngạc nhiên.

Ta nói: "Đại hắc và ta sẽ cười chung lão bằng hữu Phi tuyết, nàng không phải đã làm một cái yên đặc biệt cho điều này rồi sao?" Mưa hôn lại tái diễn trên mặt ta, liên miên mềm mại như những hạt mưa nhẹ rơi.

Đội ngũ Hắc xoa nhân rút lui dài như một con rắn không đuôi. Đi ngang qua bìa rừng. Đội hình trông rối loạn. Nhìn qua cũng thấy chúng không còn chút đầu trí nào.

Đây chính là Hắc xoa nhân đã tung hoành trên Tịnh thổ, khi phải nếm mùi rút chạy, so với Tịnh thổ nhân đúng là không biết ứng phó thế nào.

Chúng ta chia quân làm hai đạo, do ta và Ước nặc phụ suất lĩnh, mai phục tại hai bên rừng của con đường tắt phải đi qua này. Nghỉ ngơi chờ đợi được một lúc. Đến chiều thì thấy đạo quân mỗi một của Hắc xoa nhân xuất hiện. Hiện tại đã là lúc hoàng hôn. Quá nửa Hắc xoa nhân đã đi qua.

Sắc trời trở nên hôn ám.

Thời gian tốt nhất để phục kích đã tới.

"Đình!"

Ma nữ nhận rời khỏi vỏ.

Chiến sĩ bên cạnh ta lập tức thối tù và.

"Ô..."

Âm thanh tù và vang vọng.

Hắc xoa nhân nhìn quanh hoảng hốt.

Khu rừng lớn phía đối diện phát ra tiếng hét vang lừng. Trạch sanh suất lĩnh năm ngàn Thái dương chiến sĩ, đội hình chỉnh tề hướng Hắc xoa nhân lao đến chém giết.

Hắc xoa nhân rồi rút đưa vũ khí, cung tiễn lên. Nhưng chưa kịp lắp tên vào dây cung, ngàn cung thủ của Trạch sanh đã đồng loạt bắn ra. Người ngựa Hắc xoa nhân loạn xạ ngã xuống.

Tiếp đó đội binh cận chiến xông vào. Nhất thời sát thanh chấn thiên.

Hắc xoa nhân đội hình tán loạn. Người ở phía trước thì vội vàng chạy về. Kẻ ở phía sau thì cuồn cuộn tiến lên.

Ta hét lớn: "Xông lên!"

Tiếng tù và lại vang dội.

Bên trái ta, ba ngàn quân của Hồng tình lập tức xông ra. Nhắm vào phần đuôi của đội Hắc xoa nhân đánh tới.

Cùng thời gian, năm ngàn quân của Ước nặc phu từ trong khu rừng đối diện lao ra, phối hợp với Hồng tình, giáp kích vào hậu phương Hắc xoa nhân.

Dưới ánh sáng hôn ám, hai bên Hắc xoa nhân là các Thái dương chiến sĩ chiến khí cao ngất, tựa như lang hổ xông đến địch quân.

Lực lượng quân địch tuy gấp bốn lần chúng ta. Nhưng binh lực bị kéo dài ra. Hoàn toàn bị rơi vào cục diện bị đánh tan tác.

Ta lại ra mệnh lệnh. Hầu ngọc suất lĩnh ba ngàn chiến sĩ, từ cánh phải ta tiến ra, cản trở tiền quân của địch quay lại cứu viện.

Ta nhìn sang Thái nhu và Ny nhĩ hai bên cười nói: "Không được rời khỏi ta!" Cất tiếng hét lớn: "Sát!" Rồi xông ra tức thì.

Hai kiều nữ quát lên một tiếng, cười ngựa tiến theo.

Phía sau là năm ngàn chiến sĩ.

Phi tuyết một mình lên trước. Ngồi trước ta là Đại hắc đang cực kỳ hưng phấn, sửa lên âm ỉ. Nó đã quen với việc chiến đấu trên lưng ngựa, ngồi vững như Thái sơn, hơn hẳn rất nhiều kỵ sĩ.

Ta men theo lộ tuyến của Hắc xoa nhân. Tiến về phía tiền quân chém giết.

Thải nhu tay cầm trường kiếm, không một chút thua kém loan đao của Ny nhã.

"A!"

Ta cất nhận vào vỏ, rút ra hai đại bốn mâu, xông thẳng vào hàng ngũ Hắc xoa nhân, mâu đưa lên đưa xuống, xé gió lướt đi.

Trong trận chiến với Hắc xoa nhân, không có lấy một thời khắc nào được nghỉ ngơi. Nhưng ta không hề cảm thấy gì, bởi vì Thải nhu và Ny nhã ở ngay cạnh bên ta.

Chiến sự nổ ra chớp nhoáng, kết thúc cũng chớp nhoáng.

Mới vừa tiếp xúc, Hắc xoa nhân không thể hội quân, liều mạng chạy trốn ra bốn phương tám hướng.

Ta nhân bóng đêm tối đen tập kích phía trước, không những hy vọng địch nhân không nắm được thực lực của chúng ta, mà còn gia tăng tâm lý muốn trốn chạy của quân địch.

Tiếp theo là cuộc truy sát tuyệt bất lưu tình. Đại bốn mâu chém ra liên miên. Ngay ta cũng không biết đã giết chết bao nhiêu địch nhân. Thời khắc này không người chết thì ta chết. Ngay một phút ngời thương xót cũng không có.

Nếu ta không vì nghĩ đến Thải nhu và Ny nhã, bằng vào tốc độ của Phi tuyết, ta thậm chí đã có thể truy sát đến tận cùng tiền phương của địch nhân. Đến lúc bình minh, chúng ta quay ngựa trở về.

Qua một trận này, ta không tin Hắc xoa nhân trong thời gian ngắn có thể phục hồi đảm lượng cùng lực lượng để xâm chiếm phía nam lần nữa.

Người bị thương được chăm sóc, người tử trận được an táng.

Ta, hai nữ nhân Thải nhu, Ny nhã và Đại hắc xuống ngựa, bước chân trên chiến trường đầy thi thể vương vãi khắp nơi.

Một đội chiến sĩ đi tới. Đi đầu chính là Ước nặc phu và Điền tông. Chúng nhân thấy ta bộ hành, lập tức xuống ngựa, quỳ một chân xuống, hướng về ta hành lễ tôn kính, long trọng vốn chỉ giành cho đại tể ti.

Ta khoát tay bảo họ đứng dậy.

Ước nặc phu hét lớn: "Chúng ta đã đại thắng!"

Đúng vậy!

Chúng ta đã đại thắng.

Cái giá phải trả là máu của các chiến sĩ và địch nhân.

Khi bọn họ đã vĩnh viễn nằm xuống trên chiến trường, thì đã không còn phân định địch ta.

Chiến tranh vì sao lại khổ đau như vậy?

Ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Không chỉ thân thể mệt mỏi. Mà tâm linh cũng mệt mỏi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 5

Mãn Doanh Xuân Sắc

Khi chúng ta đang kiểm tra lại nhân số, chỉnh đốn lại quân lực thì đại quân của Hồng thạch đại công tới.

Hồng thạch đại công, Thiên nhân, Linh trí, Hoa vân cùng các tướng lĩnh, tể ti, tất cả đều đến chào đón ta.

Khi tới trước mặt ta thì cùng nhảy xuống ngựa, cung kính thi lễ.

Hồng thạch đại công thay mặt cho mọi người cảm kích nói: "Đại kiểm sư! Chỉ có ngài mới đủ tài năng dẫn dắt chúng tôi, từng bước từng bước, đi hết từ thắng lợi này đến thắng lợi khác."

Thiên nhân tiến đến nắm chặt lấy hai tay ta, đôi mắt lấp lánh ánh lệ, nói: "Đại kiểm sư, ngài khiến cho Tịnh thổ nhân từ nơi vô cùng tối tăm, thấy được ánh sáng của mặt trời chói lọi, từ trong cơn bão tố phong ba của biển cả, thấy được đất liền xanh tươi. Trong tương lai có thể sẽ còn gian nan hơn nữa, nhưng không gì có thể cản trở ngài hoàn thành sứ mệnh đã được tiên đoán."

Ta trong lòng rung động. Ông ta có thể nhìn thấy trước tương lai. Thái nhu cùng Linh trí đã bắt đầu rúc rích nói chuyện. Nàng cùng với lão đồng hành này đặc biệt tâm đầu ý hợp. Tương lai nàng nhất định từ miệng của lão nghe cho được lịch sử và truyền thuyết của Tịnh thổ xinh đẹp vô cùng yêu quý của lão.

Linh trí và Thái nhu đi đến. Ta dùng lễ tiết của Tịnh thổ nắm lấy hai tay của lão. Linh trí nắm chặt lấy ta, kích động nói: "Thiên nhân nói quả không

sai. Âm nữ sư là địch nhân khó đối phó phi thường. Ảnh hưởng tại Thiên miếu vô cùng lớn. Hy vọng ngài không vì sự vô tri của họ mà bỏ rơi họ."

Ta then đỏ mặt, nhớ lại tại Phiêu hương thành nổi giận với mọi người, càng thêm xấu hổ, khẳng định: "Hãy yên tâm! Đây là một cuộc tranh đấu. Ta tuyệt sẽ không tái dùng tình cảm để hành động."

Hoa vân đi tới nói: "Đại kiếm sư là người tình cảm phong phú, nhưng cũng là người đặc biệt độ lượng."

Linh trí bỏ tay ta ra. Ta tự nhiên như không đưa tay ra định bắt lấy tay của Hoa vân. Nàng nữ tế ti mỹ lệ không biết phải làm sao, đôi má liền ửng đỏ, không tự nhiên đưa bàn tay ngọc ra, để cho ta nắm lấy.

Nắm trọn bàn tay mềm mại như nhung, ta như cảm thụ được thân hình nóng bỏng của nàng. Tư vị thật tiêu hồn. Đây là lần thứ hai ta được cùng nàng thực hiện "Thủ xúc lễ" đặc trưng của Tịnh thổ.

Tế ti không bao giờ tùy tiện thực hiện Thủ xúc lễ với người khác. Trừ phi đó là tình huống đặc biệt. Ví dụ như đặt tay lên bụng nam hoặc nữ nhân chúc phúc; hoặc lần đầu gặp người có thân phận được đối xử đặc biệt, thì mới tiến hành điều này. Nhưng tất cả là do tế ti tự quyết định. Âm nữ sư không hề cùng ta xúc thủ lễ. Nhớ ta từng chủ động bắt tay Hoa vân. Theo lẽ rất không hợp. Nhưng đương nhiên không ai trách ta.

Hoa vân hạ ánh mắt xuống.

Ta đột nhiên nghĩ tới một việc, nói: "Phượng hương nói một lần muốn tạo tượng của nàng, bị nàng cự tuyệt, không biết nguyên nhân là gì?" Lời vừa nói ra, thì cảm thấy hối hận. Trong tình huống này, thật không phải khi để nàng phải nhớ đến hồi ức thảm thương về Phượng hương. Phản ứng của Hoa vân thật kỳ quái. Đầu tiên thần tình ảm đạm, rồi sau đó khuôn mặt ngọc lại ửng đỏ.

Ta chưa biết làm sao để bỏ tay nàng ra. May sao lúc đó Ước nặc phu đi tới, hướng về bọn người Hồng thạch nói: "Chúng ta đã truyền tin về Thiên miếu. Yêu cầu xuất binh truy kích Hưởng cầm sanh. Nhưng không hề thấy có hồi âm."

Chúng nhân thần sắc trở nên ngưng trọng.

Hồng thạch nói: "Ba ngày nữa, khi chúng ta đến Lập thạch bảo, tự nhiên sẽ rõ nguyên nhân."

Ta trong lòng kêu phải! Ba ngày sau, chúng ta sẽ phải đối diện với một cuộc chiến khác. Sắc mặt âm trầm nhưng kỳ dị hấp dẫn của Âm nữ sư hiện lên trong trí óc ta.

Doanh trại tràn ngập không khí vui vẻ, hoan lạc. Không còn quan tâm đến cảnh tượng huyết nhục đáng sợ sau hai ngày truy kích Hưởng cầm sanh. Chúng ta ở tại phía sau đi theo quân của Tiểu ải bàn. Đại bộ phận là những người dân bình thường tụ hợp lại. Trong quân có thêm nhiều nữ tử Tịnh thổ, xiêm y thướt tha bay lượn. Đặc biệt Tịnh thổ nhân không câu nệ tục lễ, đa tình lãng mạn.

Tại bữa trưa, Tiểu ải bàn và Thái nhu nói chuyện bí mật, không biết về việc gì. Khi ta có cơ hội để hỏi Thái nhu thì nữ tử này chỉ cười thần bí nói: "Chàng sẽ sớm biết thôi." Ta không có cách nào, đành phải hậm hực không hỏi nữa.

Hoa vân cả buổi tối cũng giữ khoảng cách với ta. Như đã có sẵn chủ tâm tránh mặt ta. Không biết có phải sợ ta lại hỏi câu hỏi đó. Làm cho ta trong lòng thấy rất không thoải mái.

Chúng nhân tuy cười nói vui vẻ, nhưng không dấu được được vẻ ưu phiền đằng sau. Bởi vì không biết Âm nữ sư đã tới được Thiên miếu hay chưa, không biết y thị có tại đó hô mưa gọi gió, tạo ra bất lợi cho ta hay không? Hiện tại, không ai còn nghi ngờ phán xét của ta đối với ả. Ngoại hoạn và nội ưu. Thật là đáng lo như nhau.

Kẻ vui sướng nhất mà không hề lo lắng gì chính là Đại hắc. Mĩ tửu trong cốc của ta bị nó dùng cái lưỡi to liếm mất lượng lớn, khiến ta không biết nên tức hay nên cười. Ta trước mặt mọi người, có lời tán dương Hồng tình. Hiển nhiên không phải do ngôn từ khoa trương, mà là do sự anh dũng mưu trí, khiến "Lão" Hồng thạch vừa yên tâm, vừa hãnh diện về đứa con vốn nhìn không ra gì của mình. Liên tiếp nâng chén rượu mời ta. Không ngờ lại đúng như ý Đại hắc, tức thì túy ý tuôn trào.

Tuý nhân nhìn mọi thứ xung quanh, đều thấy đơn thuần khả ái.

Đặc biệt bên ta là Thái nhu và Ny nhã, khuôn mặt cười tươi như hoa nở. Mĩ điểm không gì so sánh được. Thanh âm như tiếng chuông bạc càng nghe càng thích thú. Khung cảnh như đang ở một thế giới xa xôi, như ở trên tiên giới.

Người và vật hoà thành một trước mắt, cảnh tượng dù xa hay gần, ta cũng tưởng như không thể với tới.

Tâm trạng nhất mực buông thả không ngừng, cuối cùng ta say túy lúy không biết là đã gục vào lòng của Thái nhu, hay nằm trên chiếc đùi đầy đặn tròn căng của Ny nhã, ngủ thiếp đi.

Tấm vải nóng chườm trên mặt, ta từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thái nhu và Ny nhã, cùng tấm bạt chòm xuống của đại trưởng.

Ta vươn người, thấy thoải mái muốn chết đi được, chết trong sự ôn nhu.

Thái nhu vui mừng nói: "Tỉnh rồi!"

Ny nhã cúi người xuống, giọng nói ôn nhu: "Muốn ngủ thêm nữa không?"

Ta ngồi dậy hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

Thái nhu bụm miệng cười nói: "Lúc chúng ta và Hồng tình công chàng về thì là chánh Ngọ. Hiện tại thì cả Thiên mộng tinh và Phiêu hương tinh đã mọc lên đến đỉnh đầu. Ngài thật không biết mình nặng thế nào."

Ta kinh dị nói: "Ta đã ngủ được nửa ngày rồi kia à?" Không lạ là lại thấy tràn trề năng lượng như vậy.

Ny nhã nói: "Ngài nếu không ngủ nữa, không biết có hứng thú tiếp kiến một tiểu binh vô cùng sùng bái ngài không?" Ta ngạc nhiên nhìn hai nữ nhân. Cả hai trong mắt đều mang đầy tiểu ý. Ta gãi đầu nghi hoặc nói: "Tiểu binh?"

Hai nữ nhân rất ít khi thấy ta biểu hiện thái độ ngờ nghệch như vậy, nhất tề ôm bụng cười đầy vẻ yêu kiều. Cười đến gục vào người ta. Thái nhu cố gắng kìm nén lại, kéo Ny nhã, bỏ ra ngoài, để lại mình ta ngồi ngây ngốc trong trướng.

Tiểu binh sùng bái ta ư?

Không biết là việc gì?

Tấm vải ở cửa trướng nhắc lên. Một thân hình mềm mại, xinh đẹp mang trang phục quân binh lách vào.

Ta đảo con mắt nhìn, lập tức nhảy dựng lên, thất thanh: "Hồng nguyệt!" Chính thị là nữ yêu kiều cao quý của Hồng thạch đại công Hồng nguyệt, muội tử đầy ranh mãnh của Hồng tình.

Hồng nguyệt nhìn ta cười đầy đắc ý, đến trước mặt ta, nhẹ nhàng ngồi xuống. Đầu gối và đùi không hề cố kỵ ép vào ta. Ta vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nắm lấy bờ vai thơm tho của nàng nói: "Hồng thạch đại công cho phép nàng đi cùng đoàn quân sao?"

Hồng nguyệt chun cái mũi khả ái, kêu lên: "Không cho ta thì thế nào. Hồng nguyệt ta có chân có tay, không thể bí mật đi theo sao?"

Ánh mắt nhìn xuyên qua lớp áo ở cổ ta, vui vẻ nói lớn: "A! Người đúng là đeo phi điều hộ phù của ta. Chẳng trách lợi hại như vậy. Đuổi Hắc xoa quỷ cong đuôi chạy về."

Quàng tay ôm lấy cổ ta, bất kể bốn nhân ta có đồng ý hay không. Hôn vào hai bên má của ta, rồi buông ta ra nói: "Đại kiếm sư, Hồng nguyệt đã luôn tin người sẽ chiến thắng!"

Ta khổ não nói: "Sao Hồng thạch lại không biết nàng đã trốn theo quân đội, không đuổi nàng quay về Phiêu hương thành?"

Hồng nguyệt duỗi tay kéo bàn tay to lớn của ta đặt lên bờ vai thơm tho của nàng, không cho ta rời ra, nói: "Có Tiểu ải bàn bảo hộ cho ta, ai có thể biết được?" Ta tức thì đại ngộ. Chẳng trách Tiểu ải bàn và Thái nhu lại bí mật nói chuyện. Thì ra là để an bài cho tên tiểu binh không biết trời cao đất dày này gặp ta.

Nàng đặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ấm áp lên ta.

Ta vờ nổi giận nói: "Tiểu ải bàn không sợ bị đại công trách phạt sao?"

Hồng nguyệt cười như cánh hoa rung nói: "Cha biết làm sao được. Phát hiện thì ta đã ở xa Phiêu hương thành. Ta giả sử có bị cha phát giác thì lập tức chạy trốn. Tự mình đi tìm người! Hi hi!"

Tưởng tượng tình cảnh Tiểu ải bàn bị nàng uy hiếp, ta không nhịn được cười. Nữ tử này ngây thơ khả ái, cùng Thái nhu, Ny nhã đều có vẻ đáng yêu riêng biệt.

Thật giống Tây kỳ. Ôi! Hình bóng Tây kỳ như một lần nữa sống lại trong mắt ta.

Hồng nguyệt kéo lấy tay ta, đặt lên đùi nàng, hai gò má thanh tân xinh đẹp hồng lên như hai đám mây, đôi mắt lấp lánh như đang thu hết can đảm, yên lặng nói: "Đại kiếm sư! Hồng nguyệt phải trao thân lần đầu tiên cho người."

Ta giật mình rút tay lại, hoảng hồn nói: "Cái gì?"

Nàng ta chỉ mới mười sáu tuổi. Sao có thể can đảm trực tiếp nói ra điều này. Lão thiên ôi! Nàng ta đúng là tiểu nữ hài khiến người ta phải kinh sợ!

Hồng nguyệt vô cùng xấu hổ, không nhịn được nói: "Có gì mà phải ngạc nhiên chứ. Mỗi nữ nhân đều có một lần đầu tiên à!"

Ta đầu đau như búa bổ, nói: "Nàng không phải từng nói "Bốn tiểu thư không thể bị Lan đặc người lung lạc" sao?"

Hồng nguyệt kêu lên một tiếng yêu kiều, nói: "Đừng tưởng ta giống nh Ny nhã, có thể chết vì người. Sau này ta có thể có vô số tình nhân. Nhưng lần đầu của ta. Ta nhất định phải tìm người tốt nhất."

Tiếp đó cả người nhào vào lòng ta. Hai tay vòng quanh eo ta, ôm chặt lấy ta. Khuôn mặt xinh đẹp dán chặt vào ngực ta, cất giọng nhỏ líu lo: "Nhanh lên nào!"

Ta thở không ra hơi nói: "Cái gì? Nhanh lên á?"

Hồng nguyệt quát to: "Đương nhiên phải dục người rồi. Ta không biết làm thế nào. Người đối với nữ nhân kinh nghiệm phong phú. Tự nhiên phải là người chủ động. Người muốn ta thế nào thì thế ấy. Nghe thủng chưa hả?"

Ôm chặt lấy ta, Hồng nguyệt đang như một hòn lửa, ta không khỏi thầm oán hận Thái nhu, nhân lúc ta không đề phòng, hãm ta vào trong "Tuyệt địa" không có đường tiến thoái này.

Hai trái tim đập thành thạch rộn ràng.

Khuôn mặt Hồng nguyệt đỏ lựng, hô hấp trở nên cấp tốc.

Ta trong lòng nảy sinh một kế, đột nhiên nói: "Hồng thạch đại công! Ngài đó ư?"

Hồng nguyệt hoảng sợ nhảy ra khỏi lòng ta, quay đầu lại nói: "Phụ thân!"

Nàng quay lại phác giác phía sau không có người nào, biết là ta lừa. Ta đứng hẳn thân hình cao lớn của mình lên, đưa tay đặt vào tấm lưng mềm mại của nàng ta, cao giọng nói: "Hong..."

Hong nguyệt thương tâm ngăn lại, nói: "Không được gọi!"

Ta nhìn nàng kỳ lạ nói: "Nàng là người không sợ điều gì sao?"

Hong nguyệt trong lòng vô cùng đau đớn, hai mắt lấp lánh lệ hoa.

Ta biết phải làm sao để ngăn nàng lại, cúi đầu xuống hôn lên bờ môi thơm ngát tươi mọng mang đầy vẻ thanh xuân của nàng. Ta dẫn dắt đầu lưỡi lưỡi nhỏ của nàng. Cơ thể nàng ngay lập tức mềm nhũn, bàn tay nhỏ nhắn ôm vào cổ ta, cổ họng rung lên những thanh âm nhỏ.

Ta rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của nàng, êm ái nói: "Nụ hôn đầu tiên của nàng phải không?"

Hong nguyệt thần sắc ôn nhu như nước, tựa như dòng lưu thủy trong vắt của Thiên mệnh hà, ngoan ngoãn gật đầu.

Ta hỏi tiếp: "Có tuyệt diệu không?"

Hong nguyệt nói: "So với ta tưởng tượng thì còn hơn gấp trăm nghìn lần." Ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, đưa môi tìm lấy môi ta. Tiểu nữ tử này sau khi thường thức tư vị, đương nhiên vui thích không nguôi.

Ta hôn nhẹ lên môi nàng nói: "Quan hệ giữa nam và nữ, phải theo tuần tự, từ từ bồi dưỡng tình cảm. Chỉ khi đó mới có thể chân chính hưởng thụ lạc thú, nàng minh bạch chưa?"

Hong nguyệt dụng tâm suy nghĩ, gật đầu nói: "Ta đã minh bạch được một ít, người phải chỉ bảo cho ta những cái khác nữa!"

Ta nói: "Được! Hiện tại ta dạy cho nàng khóa học thứ nhất. Nàng trước tiên phải quay về. Suy nghĩ thật kỹ. Ngày mai quay lại cho ta biết suy nghĩ của nàng."

Hong nguyệt nói: "Không! Ta có thể không bắt người lập tức muốn ta, nhưng ta nhất định phải ở lại trong trường người tối nay, ngủ cạnh bên người. Nếu không ta sẽ trốn ra nơi hoang dã, để mãnh thú ăn thịt ta."

Ta trầm sắc mặt nói: "Nàng uy hiếp ta?"

Hong nguyệt dướn người đứng lên mũi chân, hôn ta một cái, cười yêu kiều nói: "Không phải tỏ ra hung tợn như thế. Ta biết người chắc chắn

không thể để chó sói ăn thịt ta. Ta biết người thích ta, thương yêu ta. Hồng nguyệt có thể cảm thấy điều đó

Ta không biết nên khóc hay nên cười tiểu nữ tử ngây thơ khả ái này. Ta xô nhẹ nàng ra, nhìn ra bên ngoài trường nói to: "Thải nhu, Ny nhã, cả hai nàng còn không vào đây mau?" Sau một lúc, Thải nhu và Ny nhã nghiêng người tiến vào trong trường.

Ta hướng hai người nghiêm mặt nói: "Các nàng vì cái gì mà bán đứng ta?"

Hai nữ nhân ngạc nhiên. Ny nhã hiểu ra trước tiên, cười lên một tiếng, đẩy Thải nhu vẫn còn đang như trong mộng một cái nói: "Chàng nghĩ Hồng nguyệt đổi cái gì đó với chúng ta để lấy chàng."

Thải nhu tức thì đại ngộ, cùng cười lên một tiếng thất thanh.

Ta nắm chặt lấy bàn tay của Thải nhu, kẻ theo ta là chủ mưu, nói: "Trước đây, Ny nhã cho nàng một cái vòng bằng Trân ô, nàng liền bán ta. Lần này, thứ Hồng nguyệt cho nàng là thứ gì đây."

Thải nhu ngây người. Nhìn về Ny nhã đang xấu hổ muốn chui xuống đất, cái miệng nhỏ xinh xắn mở ra ngạc nhiên, rõ ràng đang nghĩ đến cái âm mưu chân chính đằng sau cái vòng Trân ô đó.

Ta đã chiếm thế thượng phong, trong lòng vô cùng sung sướng, ngồi xuống nói: "Ba vị thỉnh tọa!"

Ba nữ nhân cùng ngồi xuống trước mặt ta.

Ta cười cười nói: "Tối nay chúng ta cùng ngồi nói chuyện, đến tận khi trời sáng."

Hồng nguyệt thất thanh: "A! Không!"

Xong nhảy phốc tới, chui vào lòng ta, ôm chặt lấy ta, nũng nịu nói: "Ô! Ta buồn ngủ lắm! Các người nói chuyện đi!" Xong rồi nhắm mắt ngủ liền. Tình cảnh chẳng khác gì khi dưới cây sồi bên cạnh Thiên mộng hà lại diễn ra.

Ta tay chân bất lực nhìn hai nữ nhân. Hai mỹ nữ đáng ghét, cố kìm nén tiếng cười đang hiện rõ trên khuôn mặt, không thềm quan tâm đến ta. Ta buồn bực thở dài một tiếng.

Ny nhã đầu hàng nói: "Đừng có trách ta. Từ nhỏ ta đã cùng huynh muội họ vui đùa. Sao có thể không yêu thương kiều nữ đáng yêu này được. Nàng ấy khác nào muội tử của ta."

Ta nhìn khuôn mặt Thái nhu: "Ny nhã đã giải thích. Còn nàng có thể nói được gì đây?"

Thái nhu liếc ta một cái, không nhin cười nói: "Nữ nhân Thiểm linh tộc, có trượng phu hấp dẫn thì sẽ cảm thấy vinh dự, nếu không sẽ thấy sỉ nhục."

Ta thầm nghĩ đến cái tục trao đổi ngựa thê yêu quý của nam nhân Thiểm linh tộc. Tuy thế vẫn còn có sự công bằng, khi nữ nhân không hấp dẫn được nam nhân, thì sẽ cảm thấy hổ thẹn. Ta không tha cho họ, nói: "Tốt! Thế thì phạt các nàng ngồi đó không được ngủ!"

Hai nữ nhân cùng kêu lên kháng nghị, cho rằng không công bằng.

Thái nhu nói trước nhất: "Hồng nguyệt có thể ngủ, sao chúng thiếp lại không thể?"

Ta nhìn Hồng nguyệt trong lòng, đã sớm chìm vào giấc mộng, ngủ say sưa. Nàng ngủ trông thuần phục như một con cừu non. Tuyệt không có một nửa điểm điêu ngoa không thể chịu được như lúc bình thường. Làm cho ta cũng cảm thấy buồn ngủ.

Ta đầu hàng nói: "Thôi được! Cùng đi ngủ nào."

Sáng sớm hôm sau, Hồng nguyệt bí mật quay về đội ngũ Tiểu ải bàn, chúng ta nhổ trại khởi hành.

Đa phần bộ đội của Tiểu ải bàn là bình dân. Tốc độ chậm đi rất nhiều. Đại hắc dễ dàng chạy đi chạy lại xuyên qua đội ngũ, hồi phục dáng vẻ hùng phong đuổi theo Thiên lý đà ngày trước.

Ta vẫn còn dư vị tảng sáng nay, tình hì gian nan khi đánh thức Hồng nguyệt, thật vừa đáng yêu, vừa buồn cười. Hồng thạch đại công cười ngựa chạy đến bên ta, cùng ta song hành.

Hồng thạch bình đạm nói: "Nữ tử Hồng nguyệt này, tối qua có làm khó ngài không?"

Ta giật mình suýt rơi khỏi ngựa, ngạc nhiên nói: "Ngài biết rồi ư!"

Hồng thạch bật cười khanh khách nói: "Sao lại không biết. Tiểu ải bàn ngay từ đầu đã báo cho ta biết. Nhưng ta cũng chẳng có cách nào, đành

phải vờ như không biết." Khoé miệng hiện nét cười khố nói: "Ngài cũng biết nó khó bảo thế nào mà!"

Ta lúng túng phi thường, chỉ biết nói: "Nhưng có vẻ như nàng cũng biết sợ ngài."

Hồng thạch ta thán: "Sợ rằng ta không có khả năng đó. Tại Tịnh thổ nam phương, không một ai không sủng ái nó. Tiểu nữ tử này rất biết cách làm người khác vui vẻ, lại biết nhìn phong đầu hoả thế. Được đăng chân, lân đăng đầu, ta cũng không có cách nào." Tiếp đó thấp giọng nói: "Nếu lọt được vào mắt xanh của Đại kiểm sử, thì đúng là phúc phận của nó."

Sự ngượng ngịu của ta chỉ có tăng chứ không giảm, ta chuyển chủ đề nói: "Âm nữ sử nói gì cũng chỉ là một cá nhân. Các ngài có Thiên nhân ba vị tế ti, còn có Hồng thạch đại công ngài. Sao khi đề cập đến ả, các ngài lại đều có tâm trạng lo âu."

Hồng thạch nhướng lông mày, sau một lúc nói: "Đại kiểm sử không biết, Tịnh thổ là một địa phương kỳ quái, nam phương bắc phương khác nhau rất nhiều. Trục thiên nằm ở giữa, chia Tịnh thổ thành hai khu vực Nam, Bắc. Những cái lớn thì tương đồng, nhưng văn hoá có nhiều khác biệt nhỏ. Nam phương thì thuần phác, đất rộng, người thưa. Ngoại trừ có Phiêu hương và Bộ hoả là hai thành lớn, chỉ còn Kim vân thành là thành nhỏ. Đại đa số nhân khẩu phân tán tại các thôn làng thưa thớt. Bốn mùa đều là mùa xuân. Sinh hoạt chủ yếu lấy trồng trọt và nghề nông làm chủ. Diện tích tuy so với Bắc phương không khác mấy, nhân khẩu lại chỉ bằng một nửa Bắc phương. Tuy vậy cũng được xưng là "Kho lương của Tịnh thổ".

Ta nghe cảm thấy rất hứng thú. Tịnh thổ xác thực là địa phương biến hoá, đa dạng.

Hồng thạch nói tiếp: "Bắc phương không có Trục thiên che chắn khỏi gió bắc thổi từ đại hải vào, vì thế bốn mùa phân biệt rất lớn. Mùa đông đầy tuyết. Cừu sơn, thập hà của chúng ta, thì có đến sáu dãy núi và sáu dòng sông toạ lạc bên đó. Vì vậy, hàng hải vô cùng phát đạt, thương nghiệp hưng thịnh, nhân khẩu tập trung tại mười hai đại thành thị và các khu vực phụ cận."

Rồi ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mây trắng, thở ra một hơi thật dài, ta thán: "Cũng do bất đồng Nam Bắc, vì thế về mặt chính trị, luôn là người Bắc phương chiếm ưu thế. Tế ti có tám người, thì chỉ có ba người đến từ nam phương chúng ta, là Hoa vân, Thiên nhân và Linh trí."

Ta trong lòng đã hiểu. Thì ra lại có những nhân tố vi diệu như vậy bên trong. Có thể tưởng tượng người phương bắc nhân số áp đảo, mỗi khi có việc đều chiếm ưu thế trước người phương nam.

Hồng thạch nói: "Trước khi Hắc xoa nhân đến, Nam Bắc hai hệ thống thường xuyên đấu tranh giành quyền lực. Khi Hắc xoa nhân đến, Bắc phương gặp cơn bão tố trở nên tồi tàn. Cuộc đấu tranh vì vậy mà tạm ngưng. Nhưng phương bắc tiêu điều thì phương nam chiếm ưu thế. Người phương bắc đối với chúng ta càng thêm nghi ngại. Thiên nhân ba vị tế ti định cư từ lâu tại phương nam, cũng bởi không chịu nổi sự bài trừ, kỳ thị của người phương bắc. Thiên miếu án binh bất động, ngồi không nhìn chúng ta và Hắc xoa nhân đánh nhau sống chết, cũng là do ảnh hưởng âm thầm của quan hệ Bắc Nam."

Ta kinh ngạc nói: "Không lạ là các ngài đối với Âm nữ sư đặc biệt cố kỵ. Thì ra trong đó lại có chìa khoá tranh thắng trong cuộc tranh đấu Bắc Nam."

Trong lòng kỳ thực nhanh chóng suy nghĩ: Ta, Thánh kiếm kỵ sĩ xuất hiện, hiển nhiên phức tạp hoá thêm quan hệ Bắc Nam. Âm nữ sư lợi dụng điểm này, tạo ra nghi kỵ và mâu thuẫn. Vấn đề này Hồng thạch, Thiên nhân đương nhiên đã từng nghĩ qua, nhưng không chịu nói ra, tránh làm ảnh hưởng đến tâm tình của ta.

Ta trầm ngâm nói: "Tịnh thổ đại nạn lâm đầu, không hiểu sao người Bắc phương lại không hiểu biết như vậy. Ném đi thành kiến về ưu thế Nam Bắc, vì lợi ích lâu dài mà phấn đấu."

Hồng thạch nói: "Đương nhiên có, đặc biệt thế hệ trẻ. Ước nặc phu là một ví dụ. Hắc xoa nhân đánh chiếm phương nam, hẳn đã tranh cãi, lĩnh quân đến tương trợ. Chúng ta nguyên bốn cũng coi Âm nữ sư là một người như vậy. Khi biết ả là cái hoạ trong lòng, thật không thể nào mà tin được."

Lúc đó, ta đã minh bạch ý tứ của Thiên nhân "con đường phía trước gian nan" là cái gì. Ngày hôm đó chúng ta đi tận đến hoàng hôn, Lập thạch bảo cuối cùng xuất hiện ra trước mắt.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 6

Nam Bắc Chi Tranh

Lập thạch bảo là một thành bảo nhìn thật hùng vĩ. Được xây dựng tựa lưng vào một quả núi, nương theo thế núi kéo dài: tường thành vừa cao vừa dày mọc lên dựng đứng, tạo thành tấm bình phong nhân tạo rộng lớn, phong bế hoàn toàn con đường từ phía nam tiến lên Thiên miếu. Trừ phi hoá thành người chim, một ngày không công phá được Lập thạch bảo, đừng mong có thể tiến về Thiên miếu.

Phía hai bên toà thành toàn là vách núi cao chót vót với những tảng đá lớn, vô cùng hiểm trở. Chỉ nhìn qua một lần cũng biết chỉ có kẻ ngốc mới tìm cách trèo qua.

Mảnh đất bên ngoài cổng thành còn mang đầy vết tích chiến tranh vương trên cỏ cây sườn dốc. Tuy mọi thi thể đã được di dời, nhưng vẫn còn các đoạn vũ khí bị gãy, lời mộc, đá vụn, cung tên bị vứt lại. Tất cả khiến cho bất kỳ ai không có mặt cũng có thể tưởng tượng tình trạng thảm liệt khi Hắc xoa nhân công thành ra sao.

Tịnh thổ kiến tạo nên thành bảo vững chắc để phòng thủ mặt phía nam này, nhất định tốn không ít thời gian và tinh thần.

Nếu không có cuộc nói chuyện với Hồng thạch đại công, ta còn tưởng Tịnh thổ nhân xây dựng toà bảo này để ứng phó với tai nạn được báo trước trong Dự ngôn thư. Nhưng hiện tại ta lại có cảm nghĩ khác. Lập thạch bảo này rất có khả năng là để đối phó với người phương nam.

Hiện tại trên thành cờ xí bay lượn, cờ hiệu cho thấy người phương bắc của Thiên miếu đã làm chủ toà thành. Rõ ràng đã phái trọng binh chiếm cứ

lại pháo đài quân sự không gì sánh nổi này.

Chúng ta dàn quân bên ngoài bảo

Tiếng tù và vang lên. Cửa thành mở rộng.

Một đội nhân mã từ cổng thành đi ra, phi nhanh xuống sườn dốc.

Cờ xí bay lượn bên trên khuôn mặt của những người đáng vẻ cực kỳ tráng kiện, hùng cư tại Thiên miếu trên cao nguyên Trắc thiên.

Đi đầu là ba vị tướng lĩnh gồm một lão nhân và hai người trẻ tuổi. Bọn họ và hơn mười thân binh phía sau, trên vai đeo tiêu chí toàn một màu xanh của Thái dương chiến sĩ. Vì thế ta biết đây chính là người Trắc liên đại công.

Tịnh thổ tổng cộng có bảy vị đại công. Mỗi một vị được phân phối một sắc màu trên dải cầu vồng, dùng làm tiêu chí và màu sắc chuyên dụng cho lệnh kỳ.

Bảy vị đại công, nổi danh nhất là Long đằng, Yển sắc, Hồng thạch và Lạp táp đại công vừa mới chiến tử, được gọi là Tịnh thổ tứ đại danh tướng, nắm giữ các sắc màu đầu tiên trên dải cầu vồng bắt đầu từ hồng, da cam, vàng, lục bốn màu, còn lại ba đại công khác có các sắc màu xanh, lam, tím lần lượt là Trắc liên, Tạ văn và Trữ tổ đại công.

Vị đứng cuối cùng Trữ tổ đại công cũng giống như Ny nhã là nữ tướng. Nhưng không giống như Ny nhã tước vị được thừa kế. Là do sau khi Tiền nhâm đại công và người kế thừa của ông ta cùng lúc tử trận, luận công để đề bạt, chỉ còn lại nữ chiến tướng danh tiếng lẫy lừng Tịnh thổ này.

Những người đó đi với tốc độ nhanh chóng, tới trước đại quân thì đứng thành hình chữ nhất.

Trung niên kỳ sĩ có niên kỷ khoảng năm mươi, thân hình thấp nhưng chắc chắn, tướng mạo đường đường. Hai bên tả hữu hai vị danh tướng niên kỷ chưa đến ba mươi, nhưng thần tình quật cường, cao ngạo. Đối với chúng ta vừa vượt qua trăm núi ngàn sông, cũng là chiến hữu đến giải vây cho Lạp thạch bảo, tuyệt nhiên không có một chút thần thái hoan nghênh nào.

Trước ngực vị lão tướng treo đầy phù hiệu, khiến cho người ta không chút khó khăn hiểu ra thân phận của lão. Mục quang sáng rực trước tiên nhìn ta cẩn trọng, sau đó chuyển lên khuôn mặt Hồng thạch, hai bàn tay

vòng lại, trước tiên hướng về ba vị tế ti thi lễ, sau đó cất giọng sang sảng nói: "Trác liên đại diện cho Thiên miếu, hoan nghênh ba vị tế ti và Hồng thạch đại công giá lâm."

Ta đột nhiên đại nộ, Trác liên đại công hiển nhiên biết ta ta là ai, không ngờ không hề đả động đến một lần, cũng cố tình bỏ qua Ny nhã vốn cùng thân phận địa vị, thật là quá đáng.

Trên mặt Hồng thạch đại công xuất hiện thần sắc không vui, giới thiệu ta nói: "Trác liên đại công, đây là Thánh kiểm kị sĩ đã được tiên tri tại Dự ngôn thư, bên cạnh là Ny nhã nữ công tước, ngài cũng cần phải gặp."

Trác liên cố ý lơ ta đi, hướng Ny nhã cười cười nói: "Ta đã nhìn thấy cô nương. Cô nương Ny nhã hẳn là tiểu nữ của Lạp tát. Hiện tại đã trưởng thành xinh đẹp thế này. Ôi! Thật là tuế nguyệt bất lưu nhân!"

Tất cả chúng ta đều thấy ngạc nhiên. Một phần là do sự phớt lờ ta. Mặt khác, rõ ràng ông ta biểu hiện không coi Ny nhã và mình cùng một địa vị đại công.

Hầu ngọc nổi giận nói: "Trác liên đại công, Ny nhã đại công đã là chủ nhân của Bộ hoả thành, là nữ công tước của chúng ta." Trác liên hiển thị coi gã không có tư cách phát ngôn, lạnh lùng liếc nhìn Hầu ngọc, hừ lên một tiếng.

Viên tướng trẻ tuổi phía bên trái, tướng mạo có điểm tương đồng với ông ta, thu hồi ánh mắt nhìn tròn trọc trên người Ny nhã và Thái nhu, nhìn về phía Hầu ngọc nói: "Tịnh thổ hiện tại đang trong thời kỳ phi thường. Vì thế Thiên miếu đang chuẩn bị phế bỏ luật kế thừa, chuyển thành luận thường theo công trạng. Ai lập được chiến công nhiều nhất, thì sẽ được kế thừa vị trí đại công còn khuyết. Vì thế Ny nhã có thể giữ chức vị nữ công tước hay không, sẽ do các tế ti họp bàn quyết định." Vừa nghe xong, tiếng rầm rì liên vang lên.

Phải biết nếu thay đổi luật thừa kế, sẽ xuất hiện thay đổi lớn trong cơ cấu quyền lực Nam và Bắc. Nếu như người phương bắc giành được quyền cai quản Bộ hoả thành của phương nam, thì sẽ có hậu quả to lớn. Ny nhã mặt lạnh như nước, không nói một lời. Thiên nhân nghiêm nghị nói: "Ta là

một trong tám tế ti chủ tịch của Tế ti hội, vì sao không biết Tế ti hội có ý tưởng đó."

Thiên nhân một khi đã có lời, Trác liên không dám không trả lời, nói: "Đây là vấn đề mới được quyết định, đang chuẩn bị thông chi cho ba vị tế ti và Hồng thạch đại công."

Toàn trường lập tức yên lặng như tờ. Chỉ còn tiếng gió thổi của đại thảo nguyên Trục thiên, thổi vi vu trên mặt đất.

Linh trí lạnh nhạt nói: "Như vậy chỉ sau hội nghị tế ti, mới có thể quyết định được."

Hoa vân nói: "Trác liên đại công, đây là vị Thánh kiếm kỵ sĩ cứu tinh của Tịnh thổ Lan đặc công tử. Tai họa của Lập thạch bảo và phương nam, là do ngài đã lãnh đạo biến thành vô hình vô ảnh."

Trác liên chỉ khi đó mới liếc mắt nhìn ta, nói: "Chào Lan đặc công tử. Thánh kiếm xuất hiện xuống trần là việc vô cùng quan trọng. Đại tế ti quyết định sẽ thảo luận trong cuộc hội nghị tế ti, sẽ quyết định xác nhận vấn đề này. Vì vậy, thứ cho Trác liên vô lễ."

Chúng nhân nhất tề biến sắc.

Tướng lĩnh đồng loạt hét lên giận dữ, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Ta giơ cao tay, tất cả lập tức tuân mệnh đình chỉ hò hét.

Trác liên sắc mặt biến đổi. Hiển nhiên chẳng ngờ chúng nhân đối với ta ủng hộ như vậy, dẫn đến tình huống không lường trước này.

Viên tướng trẻ chưa hề nói tiếng nào bên cạnh Trác liên ngạo ngễ nói: "Lan đặc công tử, chúng ta kiếm sĩ trong Thiên miếu, tất cả đều muốn nhìn thanh kiếm có khả năng chém chết Tịch chúc đồng, để xem sắc nhọn thế nào."

Gã vừa nói vừa nhìn xem phản ứng của Thái nhu, hiển nhiên hy vọng trước mặt Thiểm linh mỹ nữ, tạo lập hình ảnh không hề sợ ta.

Ta lạnh nhạt hỏi: "Người là ai?"

Gã ngạc nhiên vô cùng. Không nghĩ ta nói chuyện chẳng hề khách khí. Nhưng bị thần quang trong mắt ta làm cho mất hết khí phách, không tự giác nói: "Ta là Trác chánh quý sĩ."

Ta nhìn gã tướng trẻ bên cạnh Trác liên đã phản bác Hầu ngọc lúc trước nói: "Vị này là quý sĩ gì."

Gã tướng trẻ thấy ta nói vẻ khinh miệt, trong mắt lộ ra thần sắc phẫn nộ, kiêu ngạo không thềm để ý.

Trác liên đối với ta có điểm cố kỵ, vội đáp lời: "Đây là trưởng tử của ta tên là Trác phương. Mong Lan đặc công tử chỉ điểm."

Hai câu nói này hoàn toàn lẽ độ. Ta thu lại nộ khí, giọng bình hoà nói: "Chiến sĩ chúng ta liên tục trải qua các trận đại chiến, có thể hay không, trước vào Lập thạch bảo nghỉ ngơi, sau đó tới thiên miếu bái kiến các vị tể ti và đại công."

Trác liên trong mắt loé lên thần sắc kỳ quái, có điểm không được tự nhiên nói: "Thiên miếu có lệnh xuống, yêu cầu các chiến sĩ anh dừng đến từ Phiêu hương và Bộ hỏa lập doanh trại bên ngoài Lập thạch bảo nghỉ ngơi. Các vị tể ti, Hồng thạch đại công, tướng lĩnh và Lan đặc công tử mời lên thẳng Thiên miếu."

Chúng nhân ngạc nhiên.

Ta lạnh lùng nhìn Trác liên, trầm giọng nói: "Nói đùa! Chúng ta giải trừ nguy khốn cho Thiên miếu, không ngờ cửa Lập thạch bảo lại không thể vì chúng ta mà mở ra. Đặc biệt ngàn chiến sĩ đã thụ thương, cần có hoàn cảnh tốt để chữa trị thương thế."

Trác liên ba người chẳng ngờ ta không hề lưu tình, nhưng biết lời nói của ta hợp tình hợp lý. Nhất thời đứng đờ người ra. Cũng là Trác liên lão dặn dày kinh nghiệm, chuyển hướng qua Hồng thạch đại công nói: "Hồng thạch đại công, Trác liên chỉ là người truyền lệnh. Hy vọng đại công nể mặt."

Chỉ một câu nói này, ta biết rằng Trác liên tịnh không hoàn toàn đồng ý với thủ pháp xử lý sự việc này của Thiên miếu. Đây là điểm có thể lợi dụng.

Hồng thạch bình tĩnh nói: "Mọi việc nhất thiết do Thánh kiếm kỵ sĩ quyết định. Toàn thể nam phương đã quyết cùng Thánh kiếm kỵ sĩ tiến thoái. Đúng không? Ny nhã đạo công." Hồng thạch quả là một nam tử hán, công nhiên miệt thị quyết định của Thiên miếu. Những lời như thế này cực kỳ

ng nghiêm trọng, biểu hiện không hề ngần ngại công nhiên quyết liệt với Thiên miếu.

Ny nhĩ cười ngựa tiến ra, quay đầu ngựa hướng mọi người hét lớn: "Mọi người đã nghe thấy lời Hồng thạch đại công. Hãy cho ta biết trong lòng thế nào."

Ngàn chiến sĩ và Hồng thạch đứng đầu có thể nghe được lời nói của nàng, tức thì cùng nàng nhất tề giơ cao vũ khí, hét lên điên cuồng: "Có nghe thấy! Chúng ta quyết với Thánh kiếm kỵ sĩ cùng nhau tiến thoái, vĩnh bất nhị tâm!"

Chiến sĩ đứng phía sau sao không nghe thấy, lập tức giơ cao vũ khí, gia nhập tuyên ngôn. Tiếng hét vừa cộng hưởng, vừa chinh tề. Trác liên ba người sắc mặt đại biến, có tay có chân mà vô phương thi thố, không biết ứng phó thế nào. Ta giơ tay. Hơn mười vạn quân dân đến từ nam phương thu hồi tiếng hét.

Ta cười cười nói: "Tối nay, chúng ta hạ trại tại đây. Nếu như sáng ngày mai, cửa Lập thạch bảo không mở cho chúng ta, chúng ta sẽ quay về phương nam."

Trác liên nhìn về người vốn thuộc về hệ thống phương bắc Ước nặc phu, nói: "Ước nặc phu hầu tướng, ta muốn biết ý người thế nào."

Chưa từng mở miệng một lần nào, Ước nặc phu nói từng chữ từng chữ một: "Ta đẳng sau có năm ngàn chiến sĩ bắc phương đến từ Thiên miếu, thuộc hạ của ta, nhưng ngài đã nghe họ nói lời tuyên thệ với Thánh kiếm kỵ sĩ rồi chứ? Nói với Thiên miếu, bất kỳ Tịnh thổ nhân nào cùng Thánh kiếm kỵ sĩ kề vai tác chiến, cùng cam tâm vui sướng tôn ngài làm lãnh tụ, là lãnh tụ bất khả nghị, bao gồm cả Ước nặc phu trong đó." Dừng lại một chút rồi nói lớn: "Chỉ có ngài mới đủ tài năng đuổi Hắc xoa nhân quay về biển. Chỉ có ngài mới đủ tài năng mang hoà bình về lại cho chúng ta. Nói với người Thiên miếu, nói họ mở to tai ra, đừng nghe lời hoang đường của Âm nữ sư." Chúng nhân hét vang lòng: "Hào!"

Trác liên lộ thần tình suy nghĩ. Hai vị công tử quý sĩ bên cạnh đều động dung ngạc nhiên. Lời nói đó do danh tướng cùng bối phận với họ nói ra, phân lượng tự nhiên có khác biệt lớn.

Ta lãnh đạm nói: "Về đi! Ta tuyệt không cải biến lời đã nói ra." Trác liên do dự định nói, đột nhiên hướng ta cung kính thi lễ, rồi quay về Lập thạch bảo.

Nhìn hình ảnh sau lưng của họ phía xa, ta biết rằng trách nhiệm tiêu trừ đấu tranh quyền lực Nam Bắc, rốt cuộc cũng đã đè nặng lên vai ta. Sau đó hạ trại nổi lửa, trong doanh trại không khí đặc biệt hoan hỉ như lễ tết. Tâm trạng mọi người phấn chấn nhiệt liệt khác hẳn tối qua.

Ta lấy làm kỳ lạ tóm lấy Hồng tình hỏi han, chỉ sau đó mới biết trong cuộc tranh đấu giữa người phương nam và người phương bắc, người phương nam nhân số ít hơn, luôn bị chèn ép. Chỉ ngày hôm nay vì ta mà họ mới được xả ra khí tức trong lòng.

Khi ta hỏi gã vì sao Ước nặc phu và Bắc tịnh thổ quân của gã cũng cao hứng thì đáp án lại càng tuyệt diệu hơn. Gã nói vô luận nam binh hay bắc binh, đương nhiên, đặc biệt là bắc binh, đối với chính sách chủ thủ không chủ công của Thiên miếu rất bất mãn. Hiện tại, đột nhiên có ta Thánh kiếm kỵ sĩ toàn tâm chủ trương công địch xuất hiện. Tự nhiên hy vọng ta không cùng suy nghĩ với Thiên miếu. Vì vậy, đối với biểu hiện ngày hôm nay của ta, chỉ có hân thưởng mà không một chút ác cảm.

Mỗi cá nhân bây giờ đều sẵn lòng có chết cũng theo ta. Vì ta không chỉ mang hy vọng đến cho họ, mà sự thực đã chứng minh năng lực đuổi đánh Hắc xoa nhân. Bất quá ta tuyệt không có cảm giác cao hứng, ngược lại càng nhận thức trách nhiệm trên vai.

Hồng thạch thân chinh đến mời ta tham gia yến hội ngoài trời bên ngoài trường của ông ta. Tự nhiên không thể thiếu phần của Ny nhã, Thái nhu và Đại hắc.

Vào buổi tối, Hồng thạch nói với ta một tin tức tốt khác. Ông đã phái người đi thu phục Kim vân sơn thành, và triệu tập mọi người trong các làng, kêu gọi thiết lập một toà thành bảo mang tính chiến lược tại Long thổ thủy. Hắc xoa nhân nếu lại qua phía đông Trục thiên trực tiếp đánh vào phương nam, sẽ không hề dễ dàng nữa.

Uống đến lúc say, Hồng thạch ghé tai ta nói: "Đại kiếm sư, ta thực sự bội phục ngài. Phụ tử Trác liên lúc nào cũng mắt hướng lên tận đỉnh đầu,

luôn nhìn người phương nam của ta phía dưới. Nhưng dưới uy thế và lời nói sắc bén lẫm liệt của ngài, hoàn toàn có tay có chân mà không thể thi thố. Đúng là nghĩ đến đã làm người ta cao hứng. Lại đây! Kính ngài một chén!"

Ta vội vã cùng ông ta chạm cốc. Cả hai một ngụm cạn chén. Không ngờ ông ta vốn luôn luôn nghiêm túc, lại có lúc có thái độ như hài đồng như vậy, làm cho ta cảm thấy cự ly giữa ta và ông ta đã gần hơn rất nhiều.

Ước nặc phu tâm tình hiển nhiên rất tốt, ngồi phía bên kia đồng lửa cười nói: "H có gì cao hứng thế, sao không nói ra, để chúng ta cùng hưởng ứng." Trạch sanh, Hầu ngọc, Hồng tình, Điền tông các tướng trẻ nhất tề kêu ầm lên. Tả hữu phó tướng của Hồng thạch, Nhạc sơn và Tú thanh cũng không cam chịu tịch mịch liền phụ họa theo, không khí náo nhiệt vô cùng.

Tiểu ải bàn cắt ngang nói: "Ngài đại công hưởng Đại kiểm sư nói: Ước nặc phu tiểu tử này đích xác hữu chủng, nói ra lời cứ như là người vậy."

Mọi người đương nhiên biết gã khoác lác, đồng loạt cười ồ.

Ny nhã và Thái nhu hai nữ nhân ôm Đại hắc, cùng cười nắc nẻ.

Cùng kinh qua hoạn nạn và hiểm lằm, chúng ta trở nên không còn ngăn cách như một gia đình.

Ta cười nhìn Hồng thạch nói: "Sao không thấy ba vị tể ti?"

Hồng thạch nói: "Phép tắc của tể ti và quân đội chúng ta có sự bất đồng. Mọi việc đòi hỏi phải suy nghĩ rất nhiều. Từ hoàng hôn đã đóng cửa họp trong trướng. Ta đã cử người qua mời họ, nhưng đến giờ Phiêu hương và Thiên mộng đã ở trên đỉnh đầu, họ vẫn không thấy đến."

Ta gật đầu nói: "Bên cạnh ba người họ, chúng ta còn một vị khách nhân nữa."

Hồng thạch lấy làm kỳ nói: "Ai?"

Ta nhìn Tiểu ải bàn nói lớn: "Còn không giao ra thiếu nữ người đang che dấu."

Chúng nhân cùng ngạc nhiên, không minh bạch ta nói gì.

Hồng thạch sắc sảo cười không ra hơi, phẩy tay ra hiệu bảo Tiểu ải bàn làm theo.

Tiểu ải bàn nhìn Hồng thạch đại công cho phép Hồng nguyệt công khai lộ diện, vui mừng chạy đi!

Ta thuận miệng hỏi: "Tế ti hội xét cho cùng là hội nghị gì?"

Hồng thạch hừm một tiếng nói: "Đó là công cụ để người phương bắc khống chế Tịnh thổ." Ta đương nhiên minh bạch ý tứ của ông ta. Trong tám vị trí tế ti, chỉ có ba người đến từ phương nam. Tự nhiên tại mỗi quyết định cho sự việc nào, tế ti bắc hệ dùng ưu thế áp đảo để khống chế cục diện. Người phương nam mang một bụng khí tức, tình không phải không có lý do.

Ta nói: "Nhưng sau khi Hắc xoa nhân đến, đại công các ngài không thể nói gì đòi quyền lợi sao?"

Hồng thạch liền oán khí xông lên tận trời, nói: "Có! Đương nhiên có, bảy vị đại công cùng góp lại một phiếu. Nhưng tại nam phương, chỉ có ta và Lạp triệt hữu tham dự chính quyền. Đối với năm vị đại công bắc phương, ngài nói xem có khả năng có tác dụng gì?"

Trong mắt lộ ra thần sắc thương cảm và hoài niệm, thở dài như vô tận nói: "Hiện tại Lạp táp đã vì Tịnh thổ mà dâng hiến sinh mệnh của mình. Người phương bắc lại nhân cơ hội muốn cướp lấy tước vị của ông ta. Có thể tưởng tượng nếu ta chết đi, Phiêu hương thành sẽ rơi vào tay bọn chúng. Bởi vậy vì nam phương, việc này ta tuyệt đối không thể thối nhượng."

Ta đã sớm nhìn ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng trực tiếp thấy Trác liên, lại bằng thân mình trải nghiệm cách thức xử lý người phương nam của Thiên miếu, đã minh bạch người phương bắc đối với người phương nam nghi kỵ ghen ghét rất thâm sâu.

Ta tiếp xúc người phương nam, tất cả đều yêu sâu sắc thiên nhiên, hoà bình và cuộc sống. Phượng hương, Hoa vân là ví dụ tốt nhất. Bọn họ là những người không có tâm tranh giành bất kỳ thứ gì. Nhưng phụ tử Trác liên là điển hình của người phương bắc, đối với quyền lực dục vọng lớn hơn người phương nam quá nhiều.

Thắng lợi của chúng ta, càng làm tăng sự nghi kỵ ghen ghét của bọn chúng. Khiến đối đầu Nam Bắc càng thêm trầm trọng. Giả thiết chúng ta bất tuân quyết định của hội tế ti, tổ chức quyền lực tối cao đó chỉ còn con

đường sụp đổ. Tịnh thổ nội bộ phân tranh không ngừng, càng yếu nhược khi phải đối kháng với lực lượng Hắc xoa nhân.

Hắc xoa nhân tuy nếm mùi thất bại, nhưng quá nửa là do vận khí. Thực lực bản thân vẫn còn đủ tiến hành phản kích để đập tan chúng ta, hoặc phát động phản công trên quy mô lớn. Nếu chúng quay sang thế thủ, con đường phía trước của chúng ta lại càng gian nan. Chiến tranh càng kéo dài hơn nữa.

Ta thở ra một hơi nói: "Con đường gian nan chống lại đại địch đang ở trước mặt, không hiểu đại thể tướng lĩnh và ti tế bắc phương thế nào? Chúng ta tranh thủ một vị tế ti, đồng thời được một đại công khác ủng hộ, thì khả dĩ có đủ nhân số để không chế quyền lực."

Ước nặc phu nói: "Trong các vị đại công, ảnh hưởng lớn nhất chính là Yến sắc đại công, là người có suy nghĩ tinh tường nhất, cùng với Lạp tát đại công từng là hảo hữu tâm đầu. Việc đến phương nam của ta, chủ yếu là do ông ta ủng hộ. Khởi đầu ta ngoại trừ thân binh thuộc hạ, còn có thể có các binh sĩ khác. Nhưng bị Long đẳng đại công lấy lí do công tác quan trọng của Thiên miếu phủ quyết. Tuy thế ta khẳng định với vấn đề trọng yếu, Yến sắc đại công tuyệt không phải là kẻ hàm hồ. Chỉ là không biết Âm nữ sư đã sử ra công phu gì với họ?"

Hồng thạch hừ một tiếng buồn bực nói: "Long đẳng đồng hữu này, luôn luôn có tư oán với ta, mọi việc đều nhắm đến ta. Trừ tổ đại công thích ta mà không thích hẳn. Trong chuyện nam nữ, cạnh tranh rất công bình, sao biết hẳn lại hận mãi trong lòng. Thực là người ta có vui cũng không cười nổi."

Ta không biết Hồng thạch khi bỏ khuôn mặt nghiêm trang đi, nói chuyện lại thân nhiên trực tiếp như vậy, cảm thấy rất hứng thú. Mọi người cũng không thể nhịn cười. Người ta luôn có nhiều khuôn mặt khác nhau. Đây là khuôn mặt thành thật nhất của Hồng thạch.

Đó cũng là tính cách của người phương nam, Hồng tình, Ny nhã và những người khác cũng như vậy. Một khi hoà lẫn vào nhau, cái gì thân phận địa vị cũng ném hết đi.

Có thể tưởng tượng tại cuộc đấu tranh với trí trá, lừa lọc, bọn họ là địch thủ của người phương bắc. Lúc này có người đến phía sau chúng ta. Âm thanh nhỏ nhẹ nơm nớp lo sợ: "Phụ thân! Đại kiếm sư!"

Chúng ta quay đầu lại. Thì ra là Hồng nguyệt.

Hồng thạch ngẩng mặt, hừ một tiếng buồn bực, không nói gì. Ta lấy làm kỳ quái, Hồng nguyệt nữ tử này sao tỏ ra đoan trang kính lễ như vậy. Trông vẫn đang kinh hãi, sợ sệt, nàng ta nhìn mọi người cười ngọt ngào, ôm lấy phía sau vai của Hồng thạch, hôn lên mặt ông ta một cái, nhướn đôi lông mày, ánh mắt vui cười nói: "Phụ thân đại công, cha thật tốt."

Hồng tình đối với muội tử này thật là yêu thương, ngồi phía đối diện hô lên: "Hồng nguyệt! Muội qua đây!"

Hồng nguyệt giơ khuôn mặt quý ra với gã, cười yêu kiều nói: "Không! Muội phải chơi cùng Đại hắc." Rồi nhập vào ngồi cùng với Ny nhã và Thái nhu, ôm lấy Đại hắc rì rầm, trêu chọc nó.

Cũng vì vậy không khí căng thẳng sau cuộc thảo luận về Thiên miếu đã được giải tỏa. Mọi người lại vui vẻ uống rượu. Vừa uống vừa nói chuyện.

Bọn họ là những người biết tìm đến sự vui vẻ rất nhanh.

Thiên nhân, Linh trí và Hoa vân lúc này xuất hiện. Hai người đầu ngồi xuống bên cạnh Hồng thạch. Hoa vân ngồi xuống bên cạnh ta, trước hướng đến Hồng thạch chào hỏi, sau hướng về ta nói: "Đại kiếm sư! Ta muốn nói chuyện riêng với ngài!"

Ta trong lòng kỳ lạ. Nếu là nói chuyện riêng, sao không là Thiên nhân hoặc Linh trí, hai người bọn họ. Ta và Hoa vân so vai tản bộ trên thảm cỏ của thảo nguyên bên ngoài doanh trại. Âm thanh của mãnh thú từ xa truyền lại, trong đó có một hai tiếng sói tru. Từ khi quen biết nàng, đây là lần đầu một mình với nàng, khiến cho có cảm giác cực kỳ mới mẻ và độc đáo.

Hoa vân bằng phương cách trực tiếp nhất nói: "Đại kiếm sư nhất định lấy làm kỳ quái, cùng Đại kiếm sư độc thoại, vì sao không phải Thiên nhân hay Linh trí, mà lại là ta."

Ta không đáp lại, mặc nhiên thừa nhận. Hoa vân cười một tiếng như dây đàn rung, nói: "Ngài nghe rồi tất sẽ hiểu. Chuyện chúng ta sẽ nói, chỉ có ta nói ra là thích hợp."

Nàng trở nên trầm mặc, cùng ta bước đi. Gót giày lướt trên cỏ xanh, tạo ra âm thanh xào xạc. Mặt trăng lên cao, phía sau là ánh lửa sáng trong doanh trại. Tiếng hát của Tịnh thổ nhân hoà vào cùng tiếng nhạc của thập nhị huyền cầm, vang vọng khắp nơi trong không gian đêm tối.

Hoa vân nói: "Đại kiếm sư, vì sao không nói gì." Rồi than nhẹ: "Nhìn ngài tự tin nói chuyện, lời lẽ thật khẳng khái. Thật khó tin được ngài lại thích trầm tư suy nghĩ một mình."

Ta ngạc nhiên nói: "Sao nàng biết?"

Hoa vân nói: "Nhìn vào mắt ngài thì biết. Ngay tại nơi nhiệt náo nhất, ồn ào nhất, vẫn thấy đôi mắt ngài tỏ ra cô độc, lạc lõng và trầm tư. Phượng hương thích nhất nhìn đôi mắt ngài."

Tim ta trào lên cảm xúc. Phượng hương thích nhất đôi mắt của con người. Trời cao đã cho nàng một cơ thể mong manh, yếu đuối như vậy, tại sao còn bắt nàng phải chịu thảm kịch đó.

Hoa vân ngừng bước, quay mặt lại nhìn ta, làm tan đi cảm nghĩ bi thống về Phượng hương. Nâng cánh tay lên, cánh tay áo bị ngọn gió nhẹ thổi phấp phơ đẹp lạ thường. Đột nhiên duỗi bàn tay ngọc trắng trẻo đẹp đẽ về ta. Ta ngây người, sau đó hiểu ra liền đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng.

Bốn bàn tay nắm vào nhau, ta có thể cảm giác được huyết mạch trong lòng bàn tay nàng đang giao động. Cảm giác được nhiệt lượng ấm áp của cơ thể nàng. Nhưng ta không hề có một chút tà niệm. Hoa vân như một bộ phận của thiên nhiên, khí chất cao quý ung dung, khác với các mỹ nữ ta đã gặp. Nếu nói Thái nhu đại biểu cho một mặt của đại tự nhiên, thì nàng là đại biểu của sự hoà hiệp hoà bình của đại tự nhiên, mặt tĩnh lặng nhất.

Hoa vân nhắm mắt, sau một lúc mở mắt ra, nói: "Từ sau khi Lạp tát đại công mất đi, chúng ta luôn lo lắng tình trạng ngày hôm nay xuất hiện. Đã từ lâu, Lạp tát không những là truyền nhân của kỹ thuật chế tạo Trân ô đao, mà còn là người đức cao vọng trọng nhất trong các tướng lĩnh Nam Bắc. Ngay cả hai vị đại công cao ngạo, bướng bỉnh Hồng thạch và Long đẳng cũng không dám không nghe lời ngài. Nhưng ngài đã mất. Thế cân bằng vĩ diệu của Nam Bắc bỗng chốc vỡ vụn."

Ta nghe không nói lời nào. Không cần nàng nói, ta cũng biết sự xuất hiện của Thánh kiếm kỵ sĩ ta đã làm tình huống càng thêm phức tạp. Đặc biệt ta đã tạo ra được thanh thế quá lớn. Hoa vân nhẹ nhàng buông tay ta ra nói: "Chúng ta đi tiếp chứ?" Ta gật đầu đáp ứng.

Đi được một lúc, nàng nói: "Ngài muốn nắm tay ta?"

Ta nói: "Cầu mà không được. Đó là sự tình mỹ diệu nhất trên thế gian này." Nàng chủ động nắm lấy tay ta, kéo ta đi tiếp. Lúc này doanh trại đã ở xa. Ánh trăng chiếu lung linh trên hai cơ thể.

Hoa vân bình tĩnh nói: "Tuy không có quy định, nhưng tể ti Tịnh thổ luôn tránh xa dục tình nam nữ. Tể ti chỉ được chú tâm đến hạnh phúc của Tịnh thổ nhân, không quan tâm đến niềm vui cá nhân. Sau khi trở thành tể ti, ta đã nguyện dâng hiến cuộc đời cho Tịnh thổ, không nói đến việc thế tục. Ý niệm đó đến nay cũng không hề cải biến."

Dừng lại một lúc, thở ra một hơi dài nói: "Nhưng ta giờ lại muốn ngài cầm tay ta, chỉ vào lúc này, ta có thể cảm thấy ngài không cách biệt với Tịnh thổ. Tuy nhiên ngài thân tại Tịnh thổ, tâm hồn tuyệt nhiên lại không ở tại đây." Trong lòng chấn động. Trực giác của Hoa vân đích xác phi thường linh duệ.

Đúng vậy! Ta đúng là tâm hồn không phải ở tại đây. Nhưng nó đang ở địa phương nào, ngay bản thân ta cũng không rõ. Ta đã thống khổ, thống hận bản thân, hận bản thân không thể phân thân truy sát Đại nguyên thủ, cũng hận không thể phân thân ở lại bên Hoa thiên, hoặc phân thân hộ tống công chúa quay về.

Hoa vân quay lại vấn đề chính nói: "Hồng thạch và Lạp tát là hai người hoàn toàn bất đồng. Hồng thạch là anh hùng, là chiến sĩ không biết đến sợ hãi. So với Lạp tát là tướng lĩnh giỏi hơn. Nhưng ông ta hay dùng tình cảm để xử lý mọi việc, cực trọng vinh nhục. Đối với tể ti quân nhân bắc hệ công khai xung đột chỉ là chuyện một sớm một chiều. Việc ngài đến chỉ làm trầm trọng thêm."

Ta thở dài, không tưởng được ta phải truy sát Đại nguyên thủ, ứng phó với Hắc xoa nhân, lại phải dính líu vào gia sự của Tịnh thổ. Thật là dự tính đầu tiên chẳng bao giờ đúng cả.

Hoa vân nói: "Hiện tại chỉ có một mình ngài có thể điều khiển vận mệnh của Tịnh thổ, chỉ có một mình ngài có thể khiến cho Tịnh thổ không bị phân liệt thành hai quốc gia Bắc Nam. Cho dù Hắc xoa nhân đã bị đánh đuổi đi, hoà bình vẫn vô duyên với Tịnh thổ."

Nàng thở một hơi dài nói: "Nếu có cái gì có thể ghê sợ hơn chiến tranh, thì đó chỉ là di chứng sau nó! Mặc dù đã không còn dấu chân Hắc xoa nhân, chúng vẫn để lại phía sau quá nhiều phiền não. Chính là những nghiệt chủng do Hắc xoa nhân cưỡng gian nữ nhân Tịnh thổ sinh ra. Thật là di chứng vô cùng nghiêm trọng, không một ai biết làm sao giải quyết. Chỉ khi nào ngài được Thiên miếu coi là Thánh kiếm ký sĩ, mới có khả năng vượt lên trên mọi âm thanh, ra được quyết định." Rồi nhẹ nhàng nói: "Ta biết rằng Long đằng cầm đầu nhóm tướng lĩnh bắc phương, chủ trương giết hết những hài tử nghiệt chủng đó, để bảo trì huyết thống Tịnh thổ nhân. Ba người chúng ta đều không hy vọng sự việc đáng sợ đó phát sinh."

"Ba người chúng ta" đương nhiên ám chỉ Thiên nhân, Linh trí và bản thân Hoa vân nàng. Nhưng ý định của bọn họ, cũng có thể rước lấy sự nghi kỵ của người bắc phương, cho rằng người nam phương giả từ giả bi, tị hiềm sẽ chỉ tăng chứ không giảm.

Ta cầm bàn tay mềm mại của nàng, đưa lên môi, đặt một nụ hôn thật sâu, nghiêng đầu nhìn ánh mắt ưu lự của nàng, than: "Biết không? Ta tự ấu thơ đã thích tự do tự tại, sinh hoạt vô câu vô thúc. Ta thống hận chiến tranh, ta..." Nàng đưa một tay còn lại lên, đặt ngón tay lên môi ta, không để ta nói tiếp, thương cảm nói: "Ta biết, lần đầu tiên thấy ngài, ta đã biết."

Ta những muốn ôm nàng vào lòng, nhưng tự ghìm mình lại. Nàng thuộc về Tịnh thổ, thuộc về mảnh đất tươi đẹp này, thuộc về cỏ cây hoa lá, chứ không thuộc về bất kỳ người nào, bao gồm cả ta. Nàng mỗi một động tác đều rất tự nhiên, có có một nét nào giả tạo. Ta nhớ lại kỳ hoa dị thảo trong khu vườn bên ngoài họa thất của Phượng hương. Thâm tình của nàng tập trung tại đó.

Hoa vân thu bàn tay ngọc về, nhưng một tay còn lại vẫn nắm chặt lấy ta, nhẹ nhàng nói: "Vì thế chúng ta yêu cầu ngài ngăn không cho Nam Bắc phân liệt, chỉ ngài mới đủ khả năng. Ngài thiên sinh đã là lãnh tụ cả trong

chính trị lẫn chiến tranh. Khi đối phó với Trác liên, ngài biểu hiện ra không chút khách khí, nhưng chỉ có ngài mới là nhân tài đặc biệt có khả năng nhiếp phục Trác liên vốn là một quân nhân hung mãnh. Bởi vậy khi Trác liên trở lui đã hướng về ngài hành kính lễ, không giống với tác phong của ông ta." Rồi hạ giọng nói tiếp: "Ngài thiên sinh cũng là tình nhân khiến cho nữ nhân phải mộng mị không quên."

Ta kéo nàng ngồi xuống một phiến đá, vai kề vai, bỏ tay nàng ra, nhìn lên trăng sáng trên trời, lắc đầu cười khổ nói: "Nàng đích thị là thiên sinh mỹ lệ thuyết khách. Bất kỳ việc gì kinh tâm qua giọng nói của nàng, thậm chí cả chiến tranh và mưu sát, cũng đều dễ nghe vô cùng, làm người ta khó mà chối từ."

Sau một lúc yên tĩnh, ta thở dài nói: "Thôi được rồi! Ta đã minh bạch ý tứ của nàng. Ta biết phải làm gì." Ngừng lại một lúc nói: "Tốt! Nói ta nghe, vì sao nàng cự tuyệt yêu cầu của Phượng hương vẽ hình cho nàng?"

Hoa vân khuôn mặt đẹp đỏ lên như hai đám mây hồng, cúi đầu nói: "Một ngày nào đó đến, ta sẽ nói cho ngài, cái gì cũng nói cho ngài." Khi đến cuối câu, âm thanh nhỏ đến mức khó mà nghe được.

Khi quay về đến doanh trại, yến hội vẫn còn tiếp diễn, nhưng ta không có tâm tình tham dự. Nhân đứng lên mời rượu, tranh thủ cáo từ. Ny nhã và Thái nhu đương nhiên cũng đứng dậy. Không ngờ nữ tử Hồng nguyệt, trước ánh mắt trừng trừng của mọi người, bao gồm cả phụ thân Hồng thạch, công nhiên đi theo sau, như thể chỉ là chuyện rất bình thường.

Lúc này không ai không biết nàng lết lút đi theo quân đội là vì nguyên nhân gì. Ước nặc phu hướng về ta giơ lên ngón tay cái, bày tỏ ta rất được. Khiến ta cực kỳ ngượng ngịu.

Ta đợi cho chúng nhân cùng Hồng thạch ở xa phía sau lưng, hướng về Hồng nguyệt nói: "Hồng nguyệt quý nữ, nàng đi đâu đấy?"

Hồng nguyệt chun cái mũi khả ái lên, ra vẻ ngạc nhiên nói: "Đương nhiên là trưởng mạo của thiên hạ đệ nhất anh hùng Đại kiếm sư, không biết hiện tại còn muốn ta trốn ở đâu đây, hay ngủ ngoài nơi hoang dã chẳng?"

Ny nhã và Thái nhu cùng cười thất thanh.

Thải nhu luồn tay qua khuỷu tay ta, ngọc thể dán chặt vào ta, êm giọng nói: "Đại kiếm sư, ca dao của Thiểm linh tộc, có hai câu như thế này: Không ai có thể bỏ qua ánh dương quang trong ngày đông, không ai có thể cự tuyệt tấm lòng của một xử nữ nhiệt tình. Chàng nghĩ xem cũng có đạo lý đấy chứ."

Ny nhã cười to nói: "Nếu thật sự như vậy, Đại kiếm sư Lan đặc công tử sẽ gặp rắc rối lớn. Căn cứ vào điều tra không chính thức của ta, thấy thiếu nữ của Đại kiếm sư, không một ai không nghĩ đến trưởng mặc của Đại kiếm sư. Nếu ta không có nghiêm lệnh, cấm chỉ bất kỳ ai lại gần trưởng mặc trong vòng một trăm bước, thì bốn phương màn trưởng che hết tầm mắt, tình huống thật không dám tưởng tượng."

Ta ưỡn người nói: "Ta còn nghĩ đó là vì lý do bảo an, nguyên lai là như vậy! Bất quá lần này nàng nhất định thu được rất nhiều lễ vật."

Ny nhã xấu hổ đỏ mặt giận dữ nói: "Không thềm để ý đến ngài nữa. Chẳng bao giờ chịu tha cho ta."

Vào đến trưởng nội. Đèn dầu bên trong được thắp sáng lên. Thân thể dài tròn trịa, đẹp đẽ của Ny nhã in bóng lên trưởng mặc. Khiến ta nhớ lại lúc mới gặp Thải nhu tại Thiểm linh cốc, cũng tình cảnh thơm tho, thướt tha như vậy.

Cảnh tượng như đã gặp qua rồi, đặc biệt khiến cho lòng người phát sinh cảm xúc. Hồng nguyệt lánh sang một bên, học Thải nhu chiếm cứ lấy một bên khuỷu tay ta, trông thật mềm mại xinh xắn, cười một tiếng nói: "Nhìn kìa! Đại hắc cũng vào."

Ta kêu to: "Đại hắc!"

Đại hắc vừa mới vào đến trưởng nội chuyển đầu quay ra, dừng tại đó, khuôn mặt đau khổ nhìn ta. Đôi mắt lờm lờm không rời.

Thải nhu kháng nghị nói: "Không được trêu đùa nó. Nó đã sớm chết vì kiệt sức. Vào đây! Đại hắc." Hai câu sau tất nhiên không nói với ta.

Đại hắc vẫy đuôi, chạy hần vào trong trưởng.

Ôi! Làm sao quản được tối nay? Ta không biết cách nào.

Ta muốn quay lại nhìn Hồng nguyệt nói: Tiểu nữ tử! Ta yêu nàng, nhưng không phải tình yêu nam nữ nhục dục. Nàng còn quá trẻ, ta chỉ có thể coi

nàng như muội tử. Giống như cách Hồng tình yêu quý nàng. Nhưng có thể nói với nàng ta như vậy không? Ta không muốn tổn thương nàng, không muốn làm nàng thất vọng! Và ta thật không có một điểm dục vọng nào với nàng ta ư? Đó chỉ là lời nói dối. Tối qua, khi ta hôn nàng, ta đã muốn chiếm hữu nàng, đã phải áp chế lòng ham muốn xuống.

Vì sao đối với Thái nhu, Ny nhĩ, Hồng nguyệt, ngay từ đầu, ta lại không kháng cự chứ? Hốt nhiên, ta biết nguyên nhân. Đáp án là Hoa thiển. Ta bỏ nàng lưu tại Ma nữ quốc, vô luận là vì lí do tốt đẹp nào, cũng khiến ta cảm thấy đối với nàng không đúng. Hiện tại mỹ nữ vây quanh, tội ác trong lòng cảm thấy càng lớn.

Nhớ đến năm đó ta trước sau chiếm hữu quận chủ và Hoa thiển, chỉ nghĩ đến hưởng thụ, giờ cảm thấy ăn năn. Con đường phát triển ái tình nam nữ, tự nhiên là tiếp xúc nhục thể, đó là nhân dục, cũng là thiên lý.

Thái nhu thấy ta ngây người bất động, ôn nhu nói: "Đại kiếm sư! Thiếp thích nhất nhìn chàng trầm tư, nhưng cũng sợ nhất dáng vẻ trầm tư của chàng."

Hồng nguyệt ngây thơ nói: "Lúc tỉnh thì không nghĩ được chu đáo. Khả dĩ nằm mộng có thể nghĩ chu đáo. Người đã mệt mỏi, chỉ nghĩ đến ngủ."

Ta cười sảng sặc nói: "Nói về ngủ để tìm mộng, chúng ta không ai có thể là đối thủ của nàng." Ngừng một lát, nghiêm mặt nói: "Tối nay, có thể cho phép nàng ngủ trong trướng của ta, nhưng nàng phải đáp ứng ta, trời sáng phải quay về chỗ phụ thân nàng. Để cho ta có thời gian suy nghĩ. Sau khi nghĩ xong ta sẽ hỏi nàng!"

Hồng nguyệt ngây người ra, cúi đầu xuống, như muốn oà lên khóc, không nói một lời. Ta dịu dàng, hôn nhẹ lên đầu vai nàng nói: "Nàng không phải theo ta học khoá học ái tình sao? Đây là đệ nhất chương, khi thời gian thích hợp đến, mọi thứ sẽ tự nhiên diễn ra, đó là ái tình chân chính."

Hồng nguyệt đôi mắt đẹp lấp lánh, hoài nghi nói: "Thật sao!"

Thái nhu ghé đầu tới, khẳng định nói: "Đúng vậy! Điều đó vạn lần chính xác."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 7

Thiên Miếu Chi Hành

Khi ta tỉnh lại, ánh mặt trời cũng vừa chiếu xuống.

Hồng nguyệt như một con sâu cuộn mình nằm ngủ trong lòng ta. Không ghì được lắc đầu cười khổ. Tối qua ta đã cố ý lách vào một góc trong đại trướng, nhưng không thoát được một người nào. Tiểu nữ tử này không biết lúc nào đã chui vào chần của ta, thật không có cách nào với nàng.

Ta lúc đầu muốn lập tức ngồi dậy. Nhưng cơ thể nóng hổi đang ngủ say sưa vừa thơm tho, vừa mỏng manh, khuôn mặt đang trong giấc nồng xinh đẹp đến mê người, khiến chẳng ai có khả năng bỏ qua khung cảnh vừa mị lực vừa dụ hoặc này.

Chỉ không biết nàng có thật tìm được trong giấc mộng của mình những điều khuyết thiếu trong hiện thực hay không?

Ta đưa tay tìm Ma nữ nhận. Thanh nhận không có một chút hơi lạnh. Một hơi ấm kì dị, từ thân nhận truyền vào tim ta. Ta không lấy làm kỳ lạ, vì đã quen thuộc với điều này. Từ khi biết sự kỳ diệu của thanh nhận, mỗi khi ngủ ta đều phải ngả đầu lên nó thì mới ngủ yên được.

Nhờ có thanh nhận, thể chất của ta đã không ngừng biến hoá.

Tốc độ phục hồi thương thể nhanh hơn trước gấp ba, bốn lần. Thể lực không ngừng tăng trưởng, ứng phó cả Thái nhu và Ny nhã, vẫn còn thừa thãi sức lực. Càng nghĩ rành mạch, ta càng thấy kỳ quái. Trực giác của ta so với trước hẳn tiếp hơn, cứ như biết trước được sự việc nguy hiểm đang đến.

Điều đó hoàn toàn không rõ ràng nhưng xúc cảm thật kỳ diệu. Tuy hiện thời không có khả năng giải thích, nhưng ít nhất ta biết tiềm năng kỳ diệu chính tại đó phát sinh.

Hồng nguyệt đột nhiên kêu một tiếng yêu kiều, cái miệng xinh xắn mở ra, nói to: "Đại kiếm sư! Đại kiếm sư!" Thì ra là đang nằm mộng.

Ta nằm nhẹ bàn tay nàng. Niềm yêu thương dâng lên. Sau một giấc ngủ say, nam tính nguyên thủy như cơn thủy triều trên biển bùng lên khiến ta cảm thấy với nàng vô cùng thân mật.

Nhưng trong tim ta tịnh không có chút ý niệm nhục dục nào. Thân thể tuy hưởng thụ sự tiếp xúc với nàng, nhưng tâm linh lại ở trên một cảnh giới vượt qua cả tình dục nam nữ, tại một nơi vừa an bình, vừa tĩnh lặng, vừa thoải mái.

Hồng nguyệt đang say ngủ như cảm thụ được điều gì, khẽ rùng mình, miệng phát ra âm thanh hàm hồ. Nếu như nàng thật là Tây kỳ, ta sẽ lấy tất cả tình yêu của ta, toàn bộ chuyển vào trong thân thể của nàng.

Trời sáng dần. Ngoài trời cũng sáng dần lên.

Tiếng ngựa hí truyền lại, khiến ta thoát thân ra khỏi dị vực.

Từ khi li khai Ma nữ quốc, sau mỗi giấc mộng trong đêm, hoặc khi tỉnh dậy vào sáng sớm, ta luôn không biết thân mình đang ở đâu. Nhưng từ khi có Thái nhu, thì không còn có cảm giác thương xót cho bản thân này nữa.

Nhẹ nhàng vuốt ve thân nhận, cùng hơi ấm từ thân thể Hồng nguyệt truyền sang, ta từ từ lại chìm vào suy nghĩ. Đột nhiên lúc đó, một cách vô cùng mạnh mẽ mãnh liệt, ta cảm thấy như bản thân đang bay trên bình nguyên rộng lớn, vượt qua cả đỉnh ngọn núi cao trông giống như con rồng đang vươn dậy, ngang qua một vùng đại dương mênh mông vô tận, tiến đến một một địa phương kỳ dị vô cùng.

Ta đột nhiên chấn động, tỉnh dậy.

Ảo ảnh biến mất.

Ta đang nằm trong trướng.

Nhưng cảm giác đó sao như vẫn đang tiếp diễn và vẫn chân thật?

Ta khẳng định lúc đó không phải là mộng cảnh.

Là ma lực của Ma nữ nhận ư? Là nó với ta cùng cái Dị vật hoang phế đó lần đầu tiếp xúc với nhau ư?

Tiếng bước chân tiến lại gần.

Ta nhẹ nhàng đẩy Hồng nguyệt ra, ngồi dậy nói: "Ai đấy!"

Nữ vệ thân cận nhất của Ny nhĩ ở bên ngoài cung kính nói: "Đại kiểm sư, Hồng thạch đại công có lời mời."

Ta cười cười nói: "Thiên miếu chung quy cũng đã có phản ứng." Ta và Ny nhĩ cười ngựa đến gần Hồng thạch, Ước nặc phu, Hồng tình và Thiên nhân ba vị tế ti, nhất tề nhìn về phía Lập thạch bảo.

Cửa thành mở rộng, lần lượt chạy ra hai hàng đội ngũ khoảng một trăm người, tay cầm cờ xí đại biểu cho Thiên miếu, bay bay trong gió của sớm mai. Người ngựa bọn họ bề ngoài trông rất đặc biệt, kim quang lấp lánh, vừa hoa lệ lại vừa khí phái.

Hồng thạch nhìn ta cười thần bí, rồi nói: "Đó là nghi trượng đội chuyên để chào đón của Thiên miếu. Thông thường sẽ do một vị tế ti lãnh đạo. Không biết lần này là ai."

Sau một hồi trống vang rền, từ hai đội chạy ra tám người, tay cầm tù và chế từ sừng trâu. "Đô đô đô" tiếng tù và vang lên, bọn họ động tác đồng đều, rất có kỷ luật.

Sau ba hồi dài, ba hồi ngắn, là một hồi hiệu lệnh dài.

Hai đội kỵ binh từ trong thành đi ra.

Cặp mắt sắc bén của ta nhìn qua một lượt thấy có Trác liên đại công đã gặp hôm qua. Bên cạnh là một người to béo, trọng lượng đồ sộ đè nặng xuống lưng ngựa, niên kỷ chỉ khoảng năm mươi, hai mắt cực nhỏ, bên mép có một nốt ruồi, toàn thân phủ bởi tế ti bào màu vàng.

Ta nói: "Người to béo có nốt ruồi bên mép kia là tế ti sao?"

Mọi người bên cạnh ta cùng lúc giật mình, quay ra nhìn ta.

Ta nhìn quanh, ngạc nhiên nói: "Có gì không phải sao?"

Hồng thạch lộ thần sắc không tin nói: "Lão thiên ời! Cự ly còn xa như vậy, ta nhìn mặt còn không rõ, vì sao ngài có thể nhìn thấy cả nốt ruồi trên mép?"

Hồng tình chếp chếp miệng nói: "Quả nhiên là Thánh kiếm kỵ sĩ, quả nhiên là..."

Ta tâm thần chấn động, cười lớn trong lòng: "Ta đúng là đã có biến hoá!" Không ngăn được vừa vui mừng vừa kinh hãi.

Ny nhã hồi phục nhanh nhất nói: "Đó là Minh nguyệt tế ti, tại Tịnh thổ phụ trách quân sự, có thể coi là thống lĩnh của Tịnh thổ thất vị đại công."

Hồng thạch hừm một tiếng lạnh lẽo nói: "Đã không phải là Đại tế ti, chỉ là một vị tế nghênh tiếp chúng ta, đó không phải rõ ràng không coi trọng chúng ta hay sao?"

Trác liên và Minh nguyệt tế ti cười ngựa tăng tốc chạy đến trước mặt chúng ta mười bước, dừng ngựa lại, vòng tay trước ngực thi lễ kiến diện, vị tế ti to béo cười như không cười nói: "Minh nguyệt tế ti đại biểu cho Thiên miếu hoan nghênh ba vị tế ti, Hồng thạch đại công, Ny nhã quý nữ, Đại kiếm sư và các chiến sĩ phương nam."

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Lời nói của ông ta rõ ràng không thừa nhận thân phận của Ny nhã, còn có ý để ta đứng sau Ny nhã. Lộ rõ cái tâm bất kính ra ngoài.

Ngược lại Trác liên đối với ta tôn kính, đặc biệt hướng ta hành lễ một lần nữa nói: "Đại kiếm sư, xin chào!"

Minh nguyệt tế ti trên khuôn mặt hiện một nụ cười lạnh lùng nói: "Ta đặc biệt gửi đến lời xin lỗi của Đại tế ti. Hắc xoa nhân đột nhiên thua chạy, khiến chúng ta nhất thời chưa nắm lấy tình thế, không dám khinh cử vọng động, nên an bài chưa được phải phép. Hiện đã bố trí xong xuôi, Lập thạch bảo đã sẵn sàng khoản đãi các chiến sĩ khả kính của phương nam. Mời các vị lập tức vào thành."

Hồng thạch mặt lạnh như băng nói: "Minh nguyệt tế ti, Hồng thạch có việc bất minh, muốn thỉnh giáo cao minh."

Minh nguyệt hí mắt lại thành một đường âm sâm, rồi lại mở ra, phát ra đạo quang mang lẳng lẽ, không hề thối nhượng nói: "Hồng thạch đại công, mời nói."

Hồng thạch dần từng chữ nói: "Ta muốn biết Minh nguyệt tế ti có nhận được hay không lam điều truyền thư của chúng ta, thỉnh cầu Thiên miếu

phái binh truy kích đại quân triệt thoái của Hắc xoa quý."

Minh nguyệt ánh mắt càng lạnh lẽ, nhưng ngữ khí bình tĩnh phi thường nói: "Có nhận được."

Hồng thạch biến sắc quát to: "Vậy sao Thiên miếu không xuất binh, nếu thế đã có thể ra đòn trí mạng, quân của Hưởng cầm sanh có thể chạy khỏi phương nam so với hiện tại sẽ không đến một nửa. Ai sẽ gánh lấy trách nhiệm này?" Không khí giữa hai bên trở nên cực kỳ căng thẳng.

Minh nguyệt trong mắt loé lên nộ ý, lạnh lùng nói: "Nếu có trách nhiệm, thì sẽ do ta phụ trách. Ta ở tiền tuyến đối phó với Hắc xoa nhân nhiều năm nay, đã sớm học được lỗ mắng hành sự sẽ khiến trả giá vô cùng thảm khốc. Vì thế thà rằng bỏ lỡ cả trăm cơ hội, cũng không muốn sinh mệnh quý báu của các chiến sĩ bị rơi vào cạm bẫy của địch nhân."

Trác liên bên cạnh nói: "Chúng ta bất minh bất bạch nguyên nhân triệt thoái của Hắc xoa nhân, vì thế..." Hồng thạch ngửa cổ lên trời cười lớn, cắt ngang lời nói, nghiêng răng nói: "Vì thế các người sợ hãi ngồi im ở tiền tuyến."

Rồi hướng Minh nguyệt nói: "Bao năm nay, ta nhất mực yêu cầu xuất binh qua tiền tuyến trợ chiến. Nhưng từ chối ta, là ngài! Minh nguyệt tể ti. Sinh mạng chiến sĩ của ngài quý báu, vậy tiên huyết của chiến sĩ nam phương chúng ta không đáng một đồng tiền sao?"

Minh nguyệt nét mặt trở đã khó coi lại thêm khó coi.

Ta cảm thấy ánh mắt cầu khẩn của Hoa vân đang nhìn vào ta, nếu ta không nói gì, Thiên nhân bọn họ cũng không dám mở miệng, vì Hồng thạch đang cơn thịnh nộ sẽ không thêm để tâm đến mặt mũi của ai.

Hồng thạch ngửa mặt lên trời, thở ra một hơi dài, hơi thở như vô hạn, nói: "Bao năm nay, ta và Lạp tát nhẫn nhịn không nói, dấu mình tại phương nam, mỗi ngày đều chuyên cần thao luyện, không dám ăn dám mặc, để trang bị quân nhu cho binh sĩ, bảo vệ Thiên miếu. Bây giờ, Lạp tát đã chết, các ngài còn muốn đoạt quyền thừa kế của ái nữ ông ta, nói ta hay, đây là chủ ý của ai?"

Minh nguyệt hiển nhiên đối với một trong Tịnh sĩ tứ đại danh tướng Hồng thạch có chút ứ ký, thu lại nộ khí, ngữ khí chuyển thành ôn hoà, nói:

"Đó chỉ là đề nghị, nhất thiết phải chờ quyết định của tế ti hội. Nếu tất cả đều cho rằng Ny nhã quý nữ phải kế thừa tước vị, ta tuyệt không dị nghị."

Trác liên lúc trước tuy bị Hồng thạch cướp lời, nhưng không có một chút tức giận, ánh mắt chuyển qua người ta, thành khẩn nói: "Thiên miếu đã chuẩn bị thịnh yến để hoan nghênh mọi người tối nay. Đến Thiên miếu cũng mất hơn nửa ngày lộ trình, nếu không đi ngay, sợ rằng không kịp."

Ông ta hiển thị cho Minh nguyệt biết ai là lãnh tụ chân chính.

Minh nguyệt chỉ khi đó mới nhìn ta đánh giá cẩn thận.

Ta cười cười, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Hồng thạch nói: "Đại công! Thiên miếu hẳn có nhiều người đang muốn gặp đại công. Không bằng chúng ta sớm khởi trình thôi."

Mọi người khẩn trương nhìn Hồng thạch, không biết ông ta khi nổi cơn lôi đình có tôn trọng lời nói của ta như thường nhật hay không.

Nhiều người nhìn ra ông ta sẽ không ngần ngại mà đập vỡ quan hệ với Thiên miếu. Hồng thạch trầm mặc một lúc, quay sang nhìn ta. Chỉ một ánh mắt, cả hai đều minh bạch tâm ý đối phương. Chúng ta không khuất phục hoặc thối nhượng, chỉ là dùng một hình thức khác để chơi trò chơi này.

Hồng thạch nở một nụ cười đáp lại, nhạt giọng nói: "Từ Thiên miếu nhìn Phiêu hương và Thiên mộng rất sáng, Đại kiếm sư nhất định sẽ vui thích." Lời nói bao hàm hai ý, bộc lộ trí tuệ của Hồng thạch.

Ta nghĩ đến người đang phải phụng bồi kẻ tham ngủ Hồng nguyệt là Thái nhu, thầm nghĩ nàng ta nhất định sẽ vui sướng âm ỉ.

Trong buổi sáng sớm, khi các chiến sĩ từ từ tiến vào trong Lập thạch bảo ổn định chỗ ở, thì ta, ba vị tế ti, Hồng thạch, Ước nặc phu, Hồng tình, Ny nhã, Thái nhu, Hầu ngọc, Hồng nguyệt và Đại hắc, với hai ngàn thủ hạ tinh nhuệ nhất, xuyên qua Lập thạch bảo, theo phía sau thành tiến lên Thiên miếu.

Nhạc sơn, Tú thanh, Trạch sanh và Điền tông cùng những người khác lưu tại Lập thạch bảo, danh nghĩa là để quản lý đại quân đến từ phía nam, kỳ thực là muốn bọn họ bảo trì trạng thái cảnh giới, ứng phó với đột biến.

Phía sau Lập thạch bảo là một thung lũng rộng lớn, lương điền vạn khoảnh, có khả năng trồng cây lương thực. Nếu được Hoa vân thiết kế, có

thể cung ứng một nửa nhu cầu lương thực của Thiên miếu. Vì thế Lập thạch bảo bị hạ khiến cho Hồng thạch và những người khác đã rất khẩn trương.

Vào lúc chính ngọ, chúng ta đã trèo qua một ngọn núi. "Bằng nhai", "Thủ cốc" hai toà sơn bảo xuất hiện trước mắt, giống như hai khối cự thạch được tô điểm để chào đón mọi người đến với ngọn đại sơn tuy không quá cao nhưng rộng lớn phi thường này.

Con đường trên núi hoàn toàn do sức người khai tạc, phô bày ra trên những phiến đá lớn xếp lại như nắm tay, không những đầy tính mỹ quan, mà đi lại còn thoải mái. Hai bên đường là rừng cây rậm rạp, xanh tốt. Thanh âm của chim bay và tiếng chân động vật chạy thường xuyên truyền lại.

Chúng ta không nghỉ đi qua hai toà thành, trên đường được các binh dân và chiến sĩ tung hô, thỉnh thoảng có người hô to danh tự Thánh kiếm kỵ sĩ. Ta không biết Minh nguyệt đối với điều này có phản ứng ra sao, vì bọn họ đi đội ngũ trên cùng. Chúng ta ngoại trừ ba vị tể ti, đều cố ý đi phía cuối.

Phía sau "Thủ cốc" là hai toà núi cao giáp với một thung lũng rộng. Giữa thung lũng có một cái hồ lớn, đồi vây xung quanh, vừa bình hoà vừa yên tĩnh, đúng là đào nguyên chốn nhân gian. Làm Thái nhu xuýt xoa không ngừng.

Rời khỏi thung lũng thì đến một con đường đi vòng quanh núi, một bên là vách núi, một bên là vực sâu hiểm trở. Nhìn xuống là một dòng sông chảy siết, khí thế hùng hồn, tráng quan phi thường, cuộn cuộn chảy về, cuồn cuộn chảy đi.

Nhìn từ chỗ này về phương bắc, một đỉnh núi, nơi có nhiều núi bao quanh phía dưới, cao vọt hẳn lên, chìm vào trong đám vân vụ.

Cuối cùng cũng nhìn thấy đỉnh Trục thiên phong.

Đội ngũ theo con đường núi đi thành một vòng lớn, sau khi đi qua chiếc cầu bằng đá vừa lớn vừa kiên cố, bắc qua dòng nước chảy siết, tiến sang phía bên kia núi, chuyển sang tiến lên phía bắc.

Hai bên vách núi cao chót vót, quay vòng một cung tròn, "Hộ hạp thành" mọc lên tại điểm đầu tiên của con đường đi xuống phía nam. Mãnh thú

chạy ngang qua trên đường, con đường trở nên bằng phẳng, rộng rãi.

Ny nhĩ quay sang Thái nhu nói: "Cuối cùng cũng tới nơi. Phía sau thành là Trục thiên cao nguyên, một khi rời cổng thành, muội có thể nhìn thấy Thiên miếu."

Thái nhu tấm tắc nói: "Thật không thể tin nổi, trong núi lại có nhiều người và địa phương đến vậy."

Ta vượt ve Đại hắc đang ngồi cùng ta trên Phi tuyết, cười nói: "Nàng nếu bảy trăm năm trước tiên đoán được đại nạn sẽ xảy ra, thì việc gì cũng có thể làm được."

Hồng nguyệt nói: "Thật tốt! Có thể nghỉ không, ta vừa mệt vừa đói!"

Mọi người cùng bật cười, tuy nhiên nét cười có vẻ miễn cưỡng.

Cửa thành mở ra. Một đoàn người tiến ra nghênh đón, phân thành hai hàng. Tiếng tù và vang lên, truyền lên không gian vang xa, âm thanh đập vào vách núi đồi vọng lại, sơn minh cốc ứng.

Thái nhu nhìn lên trời xanh mây trắng, kinh dị nói: "Nhìn kìa! Đây là bầu trời mỹ lệ nhất mà thiếp từng nhìn."

Ta y lời nhìn lên không trung, không thể kìm được tán thưởng trong lòng. Bầu trời Tịnh thổ là bầu trời đẹp nhất ta từng thấy. Trời đặc biệt xanh, mây đặc biệt trắng. Nhưng so với bầu trời phía trên cao nguyên, vẫn phải nhường một bậc. Đặc biệt là một đoàn mây trắng bay qua, đột nhiên như gần lại, ngay cạnh khiến ta có thể đưa tay ra chạm lấy, lung linh trôi đi, như hư ảo nhưng cũng rất thật.

Ước nặc phu nói: "Lúc này mọi người đã rất mệt mỏi, vì vậy không được tùy tiện đi đâu, tránh xảy ra nguy hiểm, sau khi làm quen, nhất thiết tập trung nghỉ ngơi như thường lệ."

Đội ngũ bắt đầu tiến vào trong Hộ hạp thành.

Hộ hạp thành đúng là quy mô nhỏ. Trong thành chưa đến trăm mái nhà. Nhưng lối đi từ cửa trước ra cửa sau thành trông hai hàng đại thụ. Mọi người bấy giờ đi bộ, hai bên người đứng đông nghịt, nhiệt liệt hoan hô. Các thiếu nữ liễu mình ném hoa về phía chúng ta. Nhưng không một ai gọi ta là Thánh kiếm kỵ sĩ, chỉ không ngừng gọi lớn Đại kiếm sư, Hiên thị Thiên

miếu đã hạ nghiêm lệnh, không cho phép ai gọi ta như vậy. Nơi đây, mọi người biết nghe lời hơn so với ba thành đã đi qua.

Đi xuyên ra ngoài cửa sau thành, tình cảnh đập vào mắt, khiến mắt ta mở trừng ngây ngốc. Không người nào khả dĩ tưởng tượng tại nơi núi cao này, không ngờ có một địa phương kỳ quái như vậy.

Trước mắt là đại thảo nguyên bằng phẳng, bao quanh bởi núi non trùng điệp. Trục thiên phong sừng sững ngay tại phía xa trước mắt, nối liền với một đầu bình nguyên dày đặc, kiến trúc tầng tầng lớp lớp, bắt đầu từ nơi đó, kéo dài một mạch qua lưng chừng ngọn Trục thiên phong. Tại địa phương cao nhất là một tường thành dài, bao quanh một cự đại thần miếu. Kiến trúc rộng lớn, vĩ đại đẹp đến kỳ lạ, không một điểm nào thua sút cung điện Ma nữ quốc.

Với kiến trúc này, tuy tiện có thể dung nạp hai, ba mươi vạn người. Phía xa bên trái cũng có một đôi toà kiến trúc, án ngữ tại một lộ khẩu, nhìn qua cũng thấy đó là đường tiến lên phía bắc.

Trên thảo nguyên tụ tập từng đàn từng đàn trâu, dê và ngựa. An tĩnh trên thảo nguyên gặm cỏ. Trong một khắc ấy, ta hoàn toàn minh bạch vì sao quân lực hùng mạnh của Hắc xoa nhân, tới tận hôm nay, vẫn không thể công hãm Thiên miếu.

Thải nhu kêu lên: "Nhìn kia! Kia có một thác nước."

Ta nhìn theo nàng về phía núi đá, thì thấy một thác nước lớn, từ nơi cao ngang với Thiên miếu trên Trục thiên phong, ầm ầm đổ xuống một cái hồ nhỏ. Ở bên trên đại thảo nguyên, hình thành một dòng sông, chảy tới trung tâm thảo nguyên thì phân thành hai dòng, một dòng chảy tới cửa khẩu đi lên bắc phương, một dòng chảy tới phía chúng ta.

Hồng nguyệt hoan hô nói: "Ôi! Ta rốt cục cũng thấy được Thiên hà."

Dọc theo đường chúng ta đi, tiếng nước càng lúc càng rõ rệt.

Minh nguyệt lúc này cười ngựa chạy đến nói: "Hiện tại ta sẽ đưa các vị qua Quan bộc quán để nghỉ ngơi. Tối tối nay, sẽ chính thức đi vào Thiên miếu, cùng gặp các vị đại công và tế ti."

Quan bộc quán nằm bên ngoài tường của Thiên miếu, gần với thác Thiên bộc. Phòng xá mỹ lệ. Từ đó nhìn về phía Thiên bộc, có vô số cự thụ

cao chọc trời, ngăn cách với âm thanh vang rền của thác nước. Xuyên qua rừng cây là một cái đài lớn làm bằng đá. Thác nước lớn giống như một tấm vải trắng từ trên trời trải xuống, đến chân thạch đài tạo thành nghìn vạn đoá sóng hoa, hạt nước bắn vào thân đài rồi lại chảy xuống dưới.

Thạch đài tựa vào núi có lối lên cũng bằng đá. Người nào đứng lâu trên, như đứng trên ngọn nguồn của thác nước có thể thưởng thức đệ nhất thác trong "Thiên hà thất thác" của Tịnh thổ nhân.

Sự thật trên Thiên miếu sơn thành được kiến tạo thành nhiều cấp. Tại mỗi cấp, phòng xá thứ tự rất rành mạch, đường lớn ngõ nhỏ, không cái nào không chỉnh tề, cực kỳ đặc sắc. Các cấp nối với nhau bằng những bậc đá liên tiếp. Thái nhu hiệu kỳ nhầm đếm, có tất cả mười tám cấp. Không hiểu người Tịnh thổ đã bỏ ra biết bao tâm lực và thời gian, kiến tạo nên sơn thành vĩ đại cực kỳ đặc biệt này.

Tại Quan bộc quán tất cả đều xuống nghỉ ngơi. Thái nhu kéo ta và Đại hắc, trèo lên tầng cao nhất của đài Quan bộc, nhìn xuống thác nước, khám phá mỹ cảnh còn nguyên vẹn của thiên nhiên.

Hồng nguyệt lúc trước còn kêu mệt mỏi, nhưng giờ nhìn đông nhìn tây, không cam chịu tịch mịch, định cùng trèo lên. Nữ tử này một bước cũng không chịu li khai ta.

Ny nhã cũng muốn lên theo. Nhưng bị Hoa vân giữ lại, không biết đã nói với nhau chuyện gì.

Tịch dương hạ xuống phía tây.

Ngàn vạn đạo ánh sáng, được nhuộm thành màu hồng trông như cái vòm lớn của Thiên thành. Đèn lửa trong thành được thắp lên, cùng tương hỗ với ánh đèn của Hộ hạp thành và của kiến trúc tại lộ khẩu phía bắc. Ánh sáng trập trùng nhìn thật hùng tráng.

Thái nhu thở dài nói "Không ngờ trên thế gian lại còn có địa phương kỳ diệu như vậy."

Ta vòng tay ôm lấy bờ vai của hai nữ nhân, vươn vai thở ra một hơi nói: "Tịnh thổ nhân là dân tộc kỳ diệu nhất mà ông trời đã tạo ra. Chỉ có họ mới có thể biến các giấc mơ thành sự thật."

Hồng nguyệt hoan hỉ nói: "Đại kiếm sư hình dung rất đúng. Chúng ta yêu nhất là bầu trời. Càng sống gần bầu trời, chúng ta lại càng thích thú. Thiên thành là thành thị gần bầu trời nhất, vì thế khi xây dựng mặc dù có rất nhiều gian khổ, cũng không một ai có nửa lời oán thán."

Thải nhu trên nàng ta nói: "Tinh thổ nhân không phải yêu nhất là ngũ sao? Sáng nay ta phải đánh thức muội, thật đúng là vô kế khả thi. May sao cuối cùng ta ghé vào tai muội hét lớn" Đại kiếm sư đi mất rồi ", thì muội mới giật mình tỉnh dậy."

Hồng nguyệt gấp gáp nói: "Tỷ đã đáp ứng không được nói ra."

Ta khanh khách cười lớn. Hôn lên má mỗi nàng một cái. Nghĩ đến Ny nhã, đang âm thầm cùng Hoa vân đàm thoại vào thời khắc này. Nhất định không phải là việc thông thường. Nếu không thần sắc của Hoa vân không ngưng trọng như vậy, lại tránh cả ánh mắt của ta, thật không biết là chuyện gì?

Âm thanh từ cầu thang đá truyền lại.

Chúng ta quay đầu lại nhìn. Là Hồng thạch đang đến.

Hồng thạch đưa ánh mắt nhìn ta đầy ý nghĩa. Ta vỗ vào vai hai nữ nhân nói: "Thải nhu nàng quản Hồng nguyệt cho tốt, nhất thiết không được cho nàng ta chạy ra ngoài. Hồng nguyệt phải giữ chặt lấy Đại hắc, không để nó chạy đến nghe mật thoại của ta và đại công."

Rồi ngồi xổm xuống nắm lấy lông của Đại hắc phía cuối mặt, nói: "Người phải để mắt đến Thải nhu cho ta, không được để nàng ta tự mình phóng túng."

Hai nữ nhân kêu lên tức giận. Ta cười lớn, rồi cùng Hồng thạch đi xuống một tầng của đài Bộc quan. Hồng thạch không thể nhịn cười, thở ra nói: "Ngài đối với nữ nhân thật là biết cách. Ta chưa bao giờ thấy Hồng nguyệt lại hạnh phúc như vậy."

Ta chuyển chủ đề nói: "Sự tình như thế nào rồi?"

Hồng thạch nói: "Long đăng và Trữ tổ đang ở tại đây." Rồi sắc mặt trở nên âm trầm nói: "Long đăng cự tuyệt gặp ta trước yến hội, ta cũng không lấy làm kỳ quái. Nhưng cả Trữ tổ cũng không gặp ta, làm cho ta trong lòng rất không thoải mái."

Ta ngạc nhiên nói: "Tình thế nhìn qua cũng không quá quyết liệt."

Hồng thạch yên lặng một lúc, rồi lộ vẻ phẫn chấn, nói: "Ngược lại Trác liên thái độ đặc biệt cải biến lớn, nói với ta rất nhiều sự việc. Tuy không phải thái độ chính thức, nhưng nhìn qua cũng thấy sự chú ý của ông ta dành cho ngài. Người này tuy cuồng vọng tự đại, nhưng nhìn lại cũng có điểm tốt. Huống chi với hai người Long đằng và Yến sắc, thì ông ta có khuynh hướng nghiêng về Yến sắc."

Ta nói: "Giả thiết chúng ta có hai phiếu của Trác liên và Yến sắc, cùng với một phiếu của ngài, là được ba phiếu. Nếu có được hai phiếu của Trữ tổ và Tạ văn, thì sẽ có đủ một phiếu của các đại công tại Tế ti hội. Chỉ cần tranh thủ được thêm một vị tế ti, thì sẽ có khả năng giành thắng lợi trong cuộc chiến này."

Hồng thạch trầm ngâm nói: "Nhưng sự việc không dễ dàng như vậy. Tạ văn là người của Minh nguyệt. Theo lời của Trác liên: Âm nữ sư khả năng rất lớn có quan hệ nồng ấm với Minh nguyệt, cùng được Đại tế ti sùng tín. Hơn nữa đã tạo nhiều ấn tượng không hay về chúng ta, tình huống thật không thể lạc quan."

Tiếp đó hạ thấp giọng nói: "Trác liên nói Long đằng từ Hồ thị bảo điều đến lượng lớn hảo thủ tinh nhuệ. Vì thế Thiên miêu bên ngoài thì lỏng lẻo, bên trong thì khẩn trương, rất là bất hảo, có thể xảy ra một trường máu đổ."

Ta cười khổ nói: "Hi vọng hãn không làm cái việc u mê đó thì tốt."

Hồng thạch lộ ra thần thái cẩn mật, nói: "Con trai Long đằng, Long ca là dũng tướng sánh ngang với Ước nặc phu, lập vô số chiến công. Chúng ta đoán rằng Long đằng nhân sự kiện này, mưu đồ cá nhân, đoạt lấy vị trí đại công Bộ hoả thành của Ny nhã. Loan đao của người này ở Tịnh thổ rất có danh tiếng. Đại kiếm sư tuyệt đối không được có lòng khinh thường hãn."

Ta cười thất thanh nói: "Vô luận đối phương là danh tướng hay tiểu binh, ta không bao giờ không cẩn trọng, đại công yên tâm."

Hồng thạch cũng cười nói: "Nói phải lắm. Ta chỉ lo lắng như trẻ con. Ta chưa từng thấy qua kiếm thủ nào đáng sợ như ngài." Nhìn lên bầu trời, nói: "Mặt trời đã xuống núi. Chúng ta tốt nhất nên quay vào trong quán. Nghỉ

ngôi một lát. Lấy tinh thần đối phó với yến hội tối nay. Ta thuận tiện xem Yến sắc và Tạ văn có tới không. Đi chào trước một câu cũng tốt."

Ta nhìn ra chân trời. Mặt trời đã sớm xuống núi. Chỉ còn sót lại ánh sáng đỏ hồng ảm đạm. Gió lạnh cao nguyên nổi lên, nhiệt độ hạ xuống. Khí hậu đúng là của vùng núi cao. Từ nóng sang lạnh.

Ta và Thái nhu, Hồng nguyệt, Đại hắc quay về thính phòng chuyên dụng của chúng ta bên cánh phía tây của Quan bực quán. Ny nhã ngồi một mình tại đó. Sắc mặt âm trầm. Nhìn thấy chúng ta miễn cưỡng chào một câu.

Thái nhu và nàng là hảo hữu, đến bên ôm lấy nàng hỏi: "Ny nhã! Tỷ không khoẻ ư?"

Ny nhã lắc lắc đầu, cố gượng vui vẻ nói: "Đừng đa tâm, ta không sao."

Ta trong lòng cảm thấy rất bất an, nhìn Thái nhu nói: "Nàng và Hồng nguyệt đi rửa ráy trước. Để ta có vài lời nói với Ny nhã."

Thái nhu và Hồng nguyệt thuận lòng tránh đi.

Ta ngồi xuống bên cạnh Ny nhã, ôm lấy đùi nàng, vùi đầu vào thân thể kiều diễm, mềm mại, thơm tho của nàng, êm giọng nói: "Nói ta nghe, Hoa vân và nàng đã nói chuyện gì?"

Ny nhã thân hình xinh đẹp khẽ run lên, nhắm mắt lại, buồn thảm nói: "Đại kiếm sư, cứu ta với!"

Ta ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Ny nhã đột nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt lộ ra vạn ánh nhu tình, nhẹ nhẹ nói: "Giả thiết một ngày nào đó ngài rời Tịnh thổ, ta không thể đi theo bên ngài, ngài có hận ta không?"

Ta rời tay ra khỏi đùi nàng, ngồi dậy đối diện với nàng, trầm giọng nói: "Đó là yêu cầu của Hoa vân với nàng ư?"

Ny nhã thê lương gật đầu, nói: "Đúng vậy! Nhưng ngài không nên trách tỷ ấy. Tỷ ấy cũng là vì đại cục. Nếu tỷ ấy không phải người quên đi sự riêng tư cá nhân, thì có thể đã bỏ vị trí tế ti, cùng ngài đi đến chân trời góc bể, không phải đau khổ trong lòng như vậy. Ta đã nhìn thấy tỷ ấy đối với ngài rất có tình ý."

Ta ngừng mặt lên thở một hơi dài nói: "Không! Ta sẽ không hận nàng, cũng không trách nàng ta. Các nàng đã yêu sâu sắc Lan đặc, cũng yêu sâu

sắc Tịnh thổ. Nếu nàng rời khỏi Tịnh thổ mỹ lệ này, nàng sẽ không bao giờ có thể thực sự hạnh phúc."

Ny nhĩ yêu kiều đứng dậy, đến trước người ta, ngồi lên đầu gối ta, hai tay vòng qua cổ, kề sát khuôn mặt xinh đẹp vào má của ta, đau đớn vô cùng nói: "Ta không thể li khai Tịnh thổ. Vì nếu ta đi, tước vị không có ai nắm giữ. Người phương bắc sẽ nhân cơ hội chiếm lấy. Cân bằng Nam Bắc một khi bị phá vỡ, sẽ sản sinh ra hậu quả không tưởng tượng nổi. Vì thế Hoa vân bọn họ trước khi toàn lực bảo vệ ta kế thừa tước vị, yêu cầu ta đáp ứng không rời Tịnh thổ."

Ta mặc nhiên không nói, vì ta không thể tìm được lời nào.

Ny nhĩ thê lương nói: "Hãy nói với ta, sẽ có một ngày ngài quay lại, cho dù đó là lời nói bừa, cũng xin ngài hãy nói. Để trong lòng ta có một ít hy vọng, để bảo trì được dũng khí cầu sinh."

Ta cảm thấy má mình ửng đỏ. Biết rằng đây là lệ tình vô thanh của mỹ nữ rơi xuống. Trong tim dấy lên cảm xúc to lớn không thể kháng cự, ôm chặt lấy nàng nói: "Ta nhất định quay lại. Nhưng đó chẳng phải là hoang ngôn, mà là sự bảo đảm."

Tập 4: Thiên mộng phiêu hương

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 8

Thiên Thành Văn Yến

Thiên miếu, ngoài Ma nữ điện ta đã nhìn thấy ra thì là kiến trúc to lớn vĩ đại nhất, đại biểu chđỉnh cao của văn minh Tịnh thổ.

Dựng hai bên cửa chính là mười hai bức đại thạch điêu, có cả nam cả nữ, mỗi hình một vẻ. Duy nhất tương đồng là các hình điêu khắc đó, hoặc là nâng trên tay, hoặc là đeo trên vai, hình nóc điện tròn của Thiên miếu. Hồng thạch từng nói với ta về sáu hình nam, sáu hình nữ này là đại biểu cho mười hai ngôi sao trên bầu trời. Nóc điện hình tròn là vàng thái dương phủ hơi ấm và ánh sáng xuống cho mặt đất, miếu đường hình vuông, nóc điện hình tròn, tượng trưng cho địa phương thiên viên.

Lúc này chúng ta leo được không dưới hai trăm bậc đá dài tiến lên cổng chính của Thiên miếu. Nhìn những thạch điêu lớn hai bên, chỉ ngón chân của họ cũng đã cao đến eo của chúng ta, càng làm chúng ta qua đó thấy sự tồn tại của mình là vô cùng bé nhỏ. Thêm của Thiên miếu bắt đầu từ Trục thiên trở đi toàn làm bằng đá trắng, khiến cho người ta cả trong lẫn ngoài đều cảm thấy chí thuần, chí tịnh.

Một vị tế ti vô cùng thanh tú, tay giữ chùm râu dài, đứng tại đại môn có thể chứa được mười người, nghênh tiếp chúng ta. Nhìn một lần, thấy ông ta dường như còn trẻ, lại dường như rất già.

Ông ta giữ nụ cười bước đến chào hỏi. Dáng vẻ cung kính nhưng luôn giữ một cự ly chào hỏi với mỗi cá nhân. Khi đến trước ta, ông ta lộ ra thần sắc đặc biệt chú ý, nói: "Hoan nghênh Đại kiểm sư tới thăm Thiên miếu. Ta

là Pháp ngôn tế ti, chuyên trách việc lễ nghi và tông pháp thiết yếu của Tịnh thổ."

Ta nhìn đôi mắt đầy thâm ý của ông ta, cười cười, không một lời.

Pháp ngôn thần sắc lộ vẻ không tự nhiên, nói: "Đại kiểm sư, mời!" Rồi cùng ta đi vào.

Bước chân vào trong miếu, ta bất giác hít một hơi.

Đây là miếu đường vừa hùng vĩ, vừa quý phái trong đời ta nhìn thấy. Các thạch trụ tròn to lớn được chạm khắc bóng nhoáng. Binh sĩ đứng quanh bốn bức tường, làm cho người ta có cảm giác mạnh mẽ và vững chãi như núi. Trung ương miếu điện là một hình tròn lớn đường kính đạt đến trăm thước. Bên trong có các viên đá nhỏ nhiều màu sắc sắp xếp thành một bản đồ các vì tinh tú. Chiếm nhiều nhất là các viên đá màu đen. Đương nhiên là tượng trưng cho bầu trời đêm. Ta không có thời gian tìm xem viên đá đại biểu cho Thiên mộng và Phiêu hương nằm ở đâu. Vì mục quang của mọi người đổ hết vào thân ta.

Xếp vây quanh tâm của hình tròn đại tinh đồ, là mười bốn trường kỷ. Bên trên ngập tràn các loại hoa quả và mĩ tửu, nhưng không hề có thịt cá. Phía sau trải thảm lông màu trắng, dành cho người ngồi.

Bấy giờ, trong mười bốn chỗ thì đã có chín chỗ có người ngồi, phân thành hai hàng. Hàng trên chỉ ngồi một người, những người mặc tế ti bào chỉ ngồi một mình, còn phía sau các đại công có từ hai đến năm, sáu người khác nhau. Thân phận phân minh.

Ta cố ý không nhìn bọn họ, theo chỉ dẫn của Pháp ngôn, tại chỗ ngồi gần bên cửa ngồi xuống cùng Ny nhĩ trên hàng trên. Hồng nguyệt, Thái nhu ôm Đại hắc và Hầu ngọc ngồi phía sau.

Hồng thạch ngồi vào một chỗ bên cạnh ta. Ước nặc phu và Hồng tình ngồi phía sau.

Thiên nhĩ, Linh trí, Hoa vân tuần tự ngồi vào ba vị trí bên phải ta, hình thành cục diện Nam Bắc tường lý phân minh.

Pháp ngôn quay về vị trí của mình, nói: "Thiên nhĩ tế ti, mời người giới thiệu tế ti và đại công chúng ta cho Đại kiểm sư được biết."

Ta đảo mắt một vòng. Không thấy Âm nữ sư. Hảo phụ này không biết lại giở trò quỷ gì.

Thiên nhân lộ vẻ trang trọng, ánh mắt lấp lánh tinh quang, nhìn qua mọi người, trầm giọng nói: "Nếu như Pháp ngôn tế ti yêu cầu ta giới thiệu Thánh kiếm kỵ sĩ trong Dự ngôn thư, Thiên nhân sẽ vô cùng vinh dự đáp ứng, nói với người Tịnh thổ: Thánh kiếm kỵ sĩ trong Dự ngôn thư đã xuất hiện, lãnh đạo chúng ta đánh ba trận đại thắng, đập tan âm mưu của Hắc xoa nhân đối với Tịnh thổ. Nhưng hiện tại, khi Thánh kiếm kỵ sĩ vì Tịnh thổ đánh đuổi Hắc xoa nhân về phương bắc chưa được thừa nhận, thì Thiên nhân sẽ hổ thẹn khi phải cất lời."

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên. Không ngờ Thiên nhân vốn luôn trầm mặc ít lời, một khi nói ra lại không có nửa phân thối nhượng như vậy.

Không khí tức thì cương ngạnh đến cực điểm. Ngoại trừ tiếng phì phò của Đại hắc, không có một nửa âm thanh nào.

Một vị đại công cao gầy, những thanh mảnh như một cây thương phá bầu không khí trầm mặc, cười khanh khách nói: "Như vậy thì để cho Long đẳng ta giới thiệu cho!"

Ta nhìn về phía ông ta.

Ông ta mắt toả ra thần khí mạnh mẽ nhìn thẳng ta không hề thối nhượng.

Mục quang của ta dừng lại trên người ông ta một lúc, rồi chuyển sang năm thanh niên một nữ bốn nam ngồi sau ông ta.

Nữ nhân tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của ta. Nàng ta đúng là nữ tử vừa kiêu ngạo vừa mỹ lệ, có thể sánh được với Ny nhã, Hồng nguyệt. Nhưng ánh mắt nàng nhìn ta lộ vẻ khinh miệt. Bên cạnh là bốn nam nhân danh tướng, đều có vẻ nhanh nhẹn, dũng mãnh. Một người có thân hình đặc biệt cao. Nhân thần toát ra vẻ tự tin. Khiến ta nhận ra gã nhất định là con trai của Long đẳng, cùng với Ước nặc phụ tề danh Long ca.

Gã nhìn ta, ánh mắt sung mãn lộ rõ ý khiêu chiến, giống như cho rằng tài năng của mình là phiên toái chân chính của Thánh kiếm kỵ sĩ.

Ta trong lòng cười khố. Nếu không đáp ứng Hoa vân, đúng thật sao phải khố sở, trắng mắt ngồi đây như phạm nhân.

Long đằng sang sảng giới thiệu nữ tử mặc giáp trụ của đại công ngồi phía bên cạnh nói: "Đại kiểm sử! Đây là vị nữ đại công đầu tiên trong lịch sử của Tịnh thổ chúng tôi, cũng là nữ đại công duy nhất, Trữ tổ đại công."

Hồng thạch và Hầu ngọc sau lưng ta đều hừ một tiếng, hiển thị bất mãn Long đằng nói Trữ tổ là nữ đại công duy nhất, rõ ràng muốn gạt Ny nhả sang một bên.

Ta đã sớm chẳng lạ, cẩn thận đánh giá vị nữ đại công đã có một đoạn tình duyên với Hồng thạch này.

Trữ tổ tuyệt không phải không đẹp. Sự thật thì trên Tịnh thổ không hề có nữ nhân xấu. Nhưng ấn tượng sâu sắc nhất của bà ta là khí khái anh phong lẫm liệt không kém gì nam tử hán. Đặc biệt con mắt sáng quắc hiển lộ thần khí, khiến người ta cảm thấy bà ta dám nghĩ dám làm, là người quyết đoán, tuyệt không có một chút nữ tính nhu mì. Tuổi tác nhìn qua chưa quá bốn mươi, còn trẻ hơn so với tưởng tượng của ta.

Trữ tổ bình tĩnh vòng tay thi lễ nói: "Hân hạnh được gặp Đại kiểm sử!" Không hề nói thêm lời thứ hai.

Ngồi phía sau bà là hai nam hai nữ. Hai nữ nhân sắc diện thuộc hàng trung đẳng, còn xa mới sánh được với mỹ nữ bắt mắt phía sau Long đằng.

Lúc này, một vị ngồi giữa Pháp ngôn và Minh nguyệt, là tế ti niên kỷ già nhất, tự giới thiệu với ta nói: "Xin chào Đại kiểm sử, ta là Quan dương tế ti, chuyên trách về kiến trúc." Ngừng lại một lúc, cảm khái nói: "Vô luận Đại kiểm sử có phải là Thánh kiểm kị sĩ hay không, nhưng Đại kiểm sử đã vì Tịnh thổ làm nên sự nghiệp vĩ đại, Quan dương cảm kích phi thường!"

Long đằng, Minh nguyệt, Pháp ngôn ba người đồng loạt biến sắc. Rõ ràng là không ngờ Quan dương lại nói lời như vậy đối với ta.

Nam tử trung niên ngồi phía xa chưa được giới thiệu, đương nhiên là Tạ văn đại công, có vẻ muốn cản không cho Quan dương nói tiếp, cao giọng nói: "Bốn nhân Tạ văn, xin được gửi lời hỏi thăm Đại kiểm sử!"

Phía sau ông ta là hai vị thanh niên tướng lĩnh. Ta nhìn về phía họ, bọn họ dịch ý nồng hậu, dáng vẻ hăm hở.

Hiện tại, trừ Đại tế ti, Âm nữ sư và Yến sắc đại công ra, các vị trí đã ngồi đầy đủ, nhưng không một ai cất lời.

"Yến sắc đại công tới!" Tiếng hô ngoài cửa miếu vang đến.

Một vị đại tướng trông uy mãnh, hùng vĩ như sơn, hai bên có sáu vị tướng lĩnh đi cùng, bước dài chân tiến vào miếu. Ông ta trước tiên chỉ cho những người đi theo ngồi phía sau chỗ ngồi của ông ta, rồi đưa mắt lên nhìn. Cuối cùng nhìn vào người ta, trong mắt thần quang loé lên mạnh mẽ, không thềm để ý đến người khác, đi thẳng đến chỗ ta, chớp chớp mắt nhìn ta đánh giá.

Ta nhanh chóng đứng dậy, lãnh đạm nói: "Yến sắc đại công!"

Yến sắc đại công không chỉ dùng mắt nhìn ta, là còn sử dụng toàn tâm toàn linh nhìn ta. Ta cảm giác được điều đó. Ở ông ta có một "Lực lượng" phi thường.

Yến sắc nhắm mắt, ngẩng mặt lên trời thở một hơi hoan hỉ, rồi quay lại ta, mở to hai mắt, từng chữ từng chữ nói: "Đúng thật nhân vật anh hùng, đúng thật nhân vật anh hùng!"

Ta không biết Long đằng bọn họ sắc mặt ra sao, nhưng tưởng cũng không dễ nhìn.

Yến sắc ánh mắt rời khỏi người ta nhìn về Ny nhã, trong mắt phát ra thần sắc thân thiết ấm áp, thở dài một tiếng nói: "Con gái cố nhân, con gái cố nhân, Ny nhã cháu đã phải chịu nhiều oan khuất."

Ny nhã yêu kiều đứng dậy, cúi đầu cung kính thi lễ, ai nhìn vào trong mắt nàng thì thấy lệ quang đã lấp lánh.

Pháp ngôn tế ti sợ ông ta nói thêm gì nữa, vội nói: "Yến sắc đại công, mời vào chỗ ngồi."

Yến sắc đại công lộ thần sắc không vui, không thềm lý đến Pháp ngôn, thành thực nói: "Yến sắc bỏ lỡ mất cơ hội nhìn thánh kiếm của Đại kiếm sư giết chết Tịch chúc đồng. Hy vọng, khi chém một Hắc xoa ma đầu tiếp theo, ta sẽ được ở bên cạnh Đại kiếm sư." Nói rồi ngang nhiên về chỗ.

Ta trong lòng thầm khen. Yến sắc không úy kỵ số người phản đối ta đang chiếm ưu thế. Có thể thấy ông ta là người rất tài giỏi.

Trong Thiên miếu trầm tĩnh trở lại.

"Đinh!"

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên, quay sang nhìn ta.

Ma nữ nhận phía sau lưng ta cảnh báo.

Quan dương tế ti lộ ra thần sắc vui như điên cuồng, kêu to: "Thánh kiếm gọi rồi!"

Long đăng, Trữ tổ cùng những người còn lại đang còn kinh ngạc thì tiếng tù và nổi lên.

"Đại tế ti tới!"

Một lão nhân thanh tú, thân hình rất cao gầy, mặc trường bào kim sắc, cầm cây quyền trượng, Âm nữ sư đi bên cũng cao không kém, long hành hổ bộ tiến vào trong miếu. Ông ta đi thẳng vào tâm của thiên văn viên đồ, Âm nữ sư ngồi vào chỗ của ả.

Mọi người tất cả đứng dậy, vòng tay thi lễ.

Chỉ có ta và Đại hắc là vẫn ngồi như không.

Thải nhu lúc đầu đứng dậy, sau thấy ta ngồi im, liền vội ngồi xuống. Nàng là người nhìn nam nhân hành sự, đúng theo truyền thống của nữ nhân Thiểm linh tộc.

Đại tế ti mục quang lăng lệ nhìn vào ta, từ từ giơ cao quyền trượng, rồi lại hạ xuống, đập ba cái xuống đất, rồi nói: "Các vị mời ngồi!"

Thiên nhân bọn họ trong lòng lo lắng nhìn Đại tế ti, rồi lại nhìn ta, không biết ta vô lễ có chọc giận người có quyền lực tối cao tại Tịnh thổ này hay không.

Đại tế ti khuôn mặt nghiêm nghị vô hi vô nộ, giơ cao quyền trượng, nhìn về phía tâm vòng tròn, nơi có tiêu chí đại biểu của mặt trời nói: "Thần Thái dương, xin hãy mang ánh sáng của ngài, vĩnh viễn chiếu sáng và mang ấm áp đến cho Tịnh thổ."

Ánh mắt lại nhìn về ta nói: "Người lạ! Nói cho ta, ngài đến Tịnh thổ là vì cái gì?"

Ta bật cười thất thanh nói: "Ta đến Tịnh thổ là vì cái gì ư? Ta đến Tịnh thổ là vì cái gì ư?" Sau một chút yên lặng làm cho người ta xấu hổ, ta đứng bật dậy, bình tĩnh nói: "Ta tự có lý do của ta, nhưng tuyệt không giống với cái gì của Thánh kiếm kỵ sĩ, cũng không cầu khẩn ai thừa nhận thân phận phiến toái này."

Lần này, ngoại trừ Hoa vân, ngay cả Hồng thạch cũng lộ ra thần sắc lo lắng, ta làm vậy không lưu lại đường lui nào, chỉ khiến sự việc thêm trầm trọng.

Kỳ thật bọn họ không biết được dụng ý sâu xa của ta. Hình thức đấu tranh này vô cùng phức tạp. Nếu ta không nhầm, Âm nữ sư đã chỉ trích ta, tất tạo ra tin đồn rằng ta lợi dụng thân phận Thánh kiếm kị sỹ, tương lai sẽ biến thành kẻ độc tài để quốc thống trị Tinh thổ nhân. Nếu như Tinh thổ nhân không có ác cảm mạnh mẽ với điều đó, ả thậm chí có khả năng vu khống ta và Đại nguyên thủ kỳ thực cùng nhau diễn trò. Đương nhiên, mâu thuẫn Nam Bắc đã cho ả cơ hội tạo ra lời đồn như vậy.

Nhưng ta không quan tâm đến thân phận Thánh kiếm kị sỹ, ngược lại sẽ làm cho người phương bắc phải suy nghĩ kỹ càng hơn. Trên thực tế, ta cũng thật hoàn toàn không quan tâm đến thân phận Thánh kiếm kị sỹ này.

Trừ tổ, Tạ văn quả nhiên hiện thần sắc ngạc nhiên.

Long đằng và Minh nguyệt thì lộ vẻ giận dữ.

Ta nghiêng đầu nhìn Âm nữ sư ngồi phía đối diện. Y thị mặt lạnh như nước, không lộ ra một chút nội tâm nào. Nhưng ta biết đối với phản ứng như kỳ binh đột kích của ta, y thị không biết phải làm thế nào. Ma nữ nhận đã cho ta linh giác kỳ dị, khiến ta chỉ qua chút ít biểu hiện bên ngoài cũng có thể nhận biết được rất nhiều thứ ẩn dấu sâu bên trong.

Long ca sau lưng Long đằng rút thanh loan đao màu đen lấp loáng làm phát ra âm thanh đánh gọn, quát lớn: "Lan đặc! Ta được Thiên miếu ân tứ cấp cho Trân ô đao. Nay dùng thân phận Thiên miếu đệ nhất cao thủ, vì người đã miệt thị đối với Thánh kiếm kị sỹ, khiêu chiến với người."

Ta đưa mắt kiểm tra thanh Trân ô đao trên tay của gã, trong lòng nổi sóng. Đó là Trân ô đao, có thật có khả năng chặn được Ma nữ nhận của ta sao?

Long ca nghĩ rằng ta sợ, cười to nói: "Lan đặc! Để chúng ta xem bảo kiếm của người nào!"

Ánh mắt ta lạnh lùng chuyển lên khuôn mặt gã, nói: "Chỉ có hai loại người có khả năng xem kiếm của ta, một loại là bằng hữu, một loại là địch nhân. Nhưng người không nằm trong cả hai loại ấy."

Long ca và những kẻ xung quanh nhất tề nổi giận.

Mĩ nữ bên cạnh quát to giận dữ: "Đại kiểm sư! Người không nhát gan đến thế chứ?"

Đến lượt bọn người Hồng thạch đồng loạt hiện vẻ giận dữ lên mặt.

"Đốc, đốc, đốc!"

Đại tế ti đập quyền trượng xuống đất, lãnh đạm nhìn Long ca nói: "Ngồi xuống!"

Long ca ngênh ngang ngồi xuống, để cho ta và Đại tế ti đối đầu với nhau.

Đại tế ti hiển nhiên tu dưỡng cực tốt, ôn hoà đánh giá ta một lúc, gật đầu nói: "Đại kiểm sư xin đừng động nộ, ngài là vị khách từ viễn phương tôn kính của chúng tôi. Nhưng vì sự xác nhận "Thánh kiểm kỵ sĩ" có liên quan đến tồn vong của Tịnh thổ, vì thế chúng tôi không thể không cẩn thận hành sự, hi vọng Đại kiểm sư bỏ qua cho."

Không lạ là Đại tế ti có khả năng là lãnh tụ tối cao của Tịnh thổ, quả nhiên trong lòng có khác biệt.

Nhưng ta buộc phải tiếp tục bức bách, cười một tiếng lãnh đạm nói: "Xin lỗi, ta không có tính kiên nhẫn, cũng không có thời gian, vì thế ta yêu cầu lập tức triệu khai Tế ti hội tại đây, giải quyết mọi việc."

Không một ai nghĩ ta lại có kỳ chiêu này, đều ngạc nhiên nhìn. Đối với kiểm thủ như ta, dùng kỳ chiêu đoạt thế chủ động, chính là hợp với đạo công thủ.

Minh nguyệt lạnh lùng nói: "Trước khi thân phận của ngài được xác định, ngài không có tư cách đề xuất yêu cầu này." Lời nói không hề có một chút khách khí nào.

Yến sắc bình hoà nói: "Tế ti hội cộng lại có chín cánh tay. Tám vị tế ti khả kính mỗi người có một cánh tay. Chúng ta đại công có một cánh tay theo phía chiếm đa số. Thiên miếu tông pháp quy định chỉ cần có ba cánh tay giơ lên, là có thể yêu cầu triệu khai tế ti hội, đúng không? Pháp ngôn tế ti khả kính."

Pháp ngôn trầm giọng nói: "Đó đúng là quy định của tông pháp, nhưng tại đây mở hội nghị, người ngoài có thể tham gia hay không, phải được Đại

tế ti đồng ý."

Ánh mắt mọi người tập trung vào người Đại tế ti.

"Đinh!"

Ma nữ nhận phát ra âm thanh cùng một lúc khi Âm nữ sư mở lời: "Nhưng là..." Khiến ả ngừng lại giận dữ nói: "Lan đặc, người làm trò quỷ!"

Đại tế ti lần đầu tiên nghe thấy thanh âm cảnh báo của thánh kiếm, khuôn mặt luôn bình tĩnh yên lặng như nước trong một thoáng lộ ra thần sắc kinh dị.

Long đằng nổi giận nói: "Đó là ma thuật!"

Trữ tổ, Tả văn rõ ràng bị sửng sốt. Khiến kiếm phát ra âm thanh có thể là ma thuật. Nhưng trong cùng một thời gian với lời nói của Âm nữ sư, kiếm phát ra tiếng kêu, thì đã vượt qua khỏi phạm trù ma thuật.

Ta cười không nói.

Đại tế ti nhìn Âm nữ sư nói: "Âm nữ sư tế ti, người định nói gì?"

Âm nữ sư nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, âm thầm cười nói: "Ta chỉ muốn đề tỉnh các vị, tế ti hội không thể được triệu khai bởi ngoại nhân, quyết định vội vàng sự việc, khiến cho chúng ta không có cơ hội cân nhắc kỹ càng."

Đại tế ti ngẩng đầu nhìn tiêu chí thái dương trên đỉnh miếu, giống như đang yêu cầu thần thái dương cấp cho ông ta trí tuệ để phán quyết, sau một hồi lâu thở ra một hơi dài rồi nói: "Chúng ta đã nghĩ ngợi rất lâu rồi. Được! Hiện tại ta muốn lấy biểu quyết, ai tán thành biến yến hội này thành một tế ti hội nghị chưa từng có trong lịch sử?"

Tám cánh tay giơ lên, tế ti có Quan dương, Hoa vân, Thiên nhân, Linh trí, đại công trừ Long đằng, Trữ tổ và Tả văn, tất cả đều giơ tay.

Chín cánh tay, chúng ta chiếm được bốn và một nửa.

Long đằng đột nhiên đứng dậy nói: "Đại tế ti, ta yêu cầu ngài phủ quyết triệu khai tế ti hội, nếu không ta sẽ lập tức rút đi."

Đại tế ti song mục tinh quang loé lên như điện, quay sang nhìn Long đằng nói: "Long đằng đại công ngài dám ra chinh chiến nơi xa trường, không hiểu sao lại không dám đối diện với hội nghị công khai này?"

Pháp ngôn giọng phản đối nói: "Tông pháp quy củ, không thể bỏ qua, nếu phải lập tức triệu khai hội nghị, trừ tế ti và các vị đại công, tất cả phải lập tức rời khỏi."

Đại tế ti mặc nhiên không nói.

Quan dương tế ti nói: "Nếu như Đại kiểm sư đúng là Thánh kiểm kỵ sĩ, cứu chủ của Tịnh thổ, chúng ta gạt ngài ra ngoài, không cho ngài có cơ hội tự biểu đạt, không cho ngài tiến thêm một bước tiếp xúc những người đang mong đợi ngài, lại bừa bãi hạ quyết định ngài là Thánh kiểm kỵ sĩ hay không, quyết định vận mệnh của Tịnh thổ, điều đó có sáng suốt hay không?"

Minh nguyệt lạnh lùng tham gia nói: "Ta tiếp xúc hẳn đã nhiều, cũng thấy đủ rồi."

Long đằng trầm giọng nói: "Quan dương ngài bằng cái gì nhận định hẳn là Thánh kiểm kỵ sĩ, cho đến hiện tại ngài chỉ mới nhìn hẳn được ba khắc thời gian."

Quan dương mục quang từ từ thu lại, cuối cùng dừng lại trên người ta, kỳ quang lấp lánh trong mắt, một cách khẳng định và mạnh mẽ nói: "Ta một đời người đam mê đạo lý kiến trúc, chỉ cần một lần nhìn qua kiến trúc bất kỳ, có thể cảm giác được toà kiến trúc đó có kiên cố hay không, có khí phách hay không, thiết kế có sáng ý hay không. Ta nhìn người cũng vậy, người cũng là một dạng kiến trúc. Ta chỉ một lần nhìn Đại kiểm sư, thì đã biết ngài là người thiên sinh chính trực vô tư, là anh hùng chân chính. Người như vậy sẽ không bao giờ làm chúng ta thất vọng."

Yến sắc nói lớn: "Nói hay lắm! Ta tuy không có tuệ nhãn như Quan dương, nhưng nhìn Đại kiểm sư một lần thì đã cảm thấy tin tưởng. Hơn nữa, ta tin Thiên nhãn, ngài là người duy nhất tại Tịnh thổ có thể nhìn thấu tương lai."

Từ đầu không nói gì, Ước nặc phu đột nhiên đứng dậy, quát to dữ dội: "Các vị tế ti và các vị đại công khả kính, tiểu tử thật không hiểu, Dự ngôn thư nói không rõ ràng sao? Xin hãy nhìn vào sự thật trước mắt, các ngài đã nhìn thấy thanh kiếm nào sắc bén hơn của Đại kiểm sư chưa? Các ngài đã nhìn thấy con ngựa nào chạy nhanh như Phi tuyết của Đại kiểm sư chưa?"

Đại kiểm sư không phải từ Liên vân sơn đi đến sao? Nói cho tiểu tử hay! Các ngài đã thấy gì?"

Hồng tình cũng đứng dậy nói: "Các ngài đã tưởng tượng có một ai chỉ bằng lực lượng một cá nhân, trong thiên quân vạn mã của địch nhân, lấy thủ cấp tướng địch như lấy đồ trong túi hay chưa? Chỉ dùng sức một mình phá tan thành bảo đang tập trung chủ lực của địch nhân hay chưa? Hoặc chỉ một người điều khiển ngàn vạn dã ngưu đánh giết Hắc xoa quỷ như lạc hoa lưu thủy hay chưa? Tiểu tử bằng mắt mình chứng kiến, toàn thể người phương nam cũng đã tận mắt chứng kiến." Rồi chuyển hướng Long ca quát lớn: "Long ca! Người làm được không?"

Long đằng, Long ca và những người khác tái mặt, không tìm được lời nào đáp lại.

Thanh âm bình tĩnh của Đại tế ti vang lên: "Hiện tại không phải thời gian để cãi vã, nhưng là thời gian của hội nghị, ta nhân danh người nắm giữ Tịnh thổ pháp tượng, tuyên bố tế ti hội khai mạc từ giờ phút này, các vị mời ngồi."

Trong miếu nhất thời tĩnh lặng đến cái kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ta ngồi xuống đầu tiên, rồi tiếp đến mọi người lần lượt ngồi xuống, chỉ còn Đại tế ti một mình đứng thẳng ở giữa tâm của tinh đồ.

Đại tế ti nhìn ta, trang nghiêm nói: "Đại kiểm sư, theo giới hạn của tông miếu pháp quy, ngài không có quyền biểu quyết, nhưng tuyệt đối có quyền phát ngôn, mời ngài nói trước!"

Ta thầm quan sát biểu tình của mọi người trong miếu. Long đằng, Minh nguyệt và Pháp ngôn trên mặt hiện thần thái bất phẫn. Nhưng Trữ tổ và Tạ văn lộ sắc trầm tư. Âm nữ sư khuôn mặt âm trầm, nhưng mắt lộ ra vẻ âm hiểm bất thường, hiển thị đang có âm mưu xảo kế gì, nữ vu này lợi hại phi thường, không thể không đề phòng.

Ta cười cười nói: "Ta cần có một đáp án."

Đại tế ti trước lời nói như thiên mã hành không của ta tác phong vẫn thản nhiên như thường, ôn hoà nói: "Chúng tôi đang nghe."

Mục quang mọi người tập trung hết lên người ta. Ngay cả Hồng thạch, Ny nhã, Hoa vân cùng người khác cũng không biết ta có "Vấn đề" gì.

Ta cao giọng hơn một chút hỏi: "Ai có thể nói cho ta, có cá nhân nào có đủ khả năng so sánh với người giết chết Tịch chúc đồng, tiêu diệt mộc bảo của Tả lệnh quyền, cùng Hồng thạch đại công và Ước nặc phu hầu tướng giải phóng nam lộ của Thiên miếu như là Ny nhĩ quý nữ, con gái của Lạp tát đại công, ai có tư cách hơn kế thừa tước vị đại công này?"

Chúng nhân không tưởng vấn đề của ta lại như là như thế, vừa mới bắt đầu đã đi thẳng đến điểm trọng yếu.

Đại tể ti song mục loé lên thần sắc tán thưởng, biểu lộ hiếu thảo vấn đề bao hàm trí tuệ phía sau của ta.

Tất cả mọi người đều biết sự nghiệp vĩ đại của ta qua lời nói lúc trước, không ai không biết ta là công thần chân chính một tay sáng tạo nên. Nhưng xảo diệu là, nếu bọn Long đẳng đồng ý với điểm này, thì cũng như là đã tuyên dương ta, cuối cùng phải kết luận ta là Thánh kiếm kỵ sĩ, ta muốn Ny nhĩ thành đại công, bất quá chỉ là một cái nhắc tay.

Nếu như bọn chúng cương quyết nói ta không phải là Thánh kiếm kỵ sĩ, thì ta tự nhiên chỉ là một viên mãnh tướng dưới trướng Ny nhĩ. Tất cả công lao đều do nàng hưởng thụ. Nếu như nàng thành đại công, có phiếu biểu quyết, rồi liên thủ với Hồng thạch, Yến sắc, Trác liên giành được một phiếu của các đại công, sẽ chi trì được thân phận của ta.

Vấn đề này cũng như lưỡi kiếm, hai mặt đều sắc, không thể đánh vào.

Bọn Long đẳng nhất thời ách khẩu vô ngôn.

Hồng thạch chậm chậm nói: "Ta có thể bảo chứng, không một ai có thể so với Ny nhĩ nhận được sự hoan nghênh của nhân dân Bộ hoả thành và hàng trăm thôn làng phụ cận. Chỉ có tiểu nữ này, mới có khả năng khiến cho nam phương tiếp tục ổn định, chỉ có tiểu nữ này đối với Thiên miếu và Tịnh thổ yêu thương không dứt, mới có thể khiến cho Nam Bắc không bị chia cắt làm đôi." Lời nói của ông ta ẩn chứa sự uy hiếp, nhưng cũng vạch ra sự thật.

Long đẳng tuy có nghìn lẻ một lý do cho con trai ông ta nhưng không thể cải biến được tình thế "Nam phương bất phục".

Lúc này Minh nguyệt vội vã nhìn sang Âm nữ sư, nhưng Âm nữ sư không hề nhìn lại. Nhìn qua thấy hai người bọn họ quả nhân quan hệ không

hề tâm thường.

Minh nguyệt hăng giọng một cái, ngữ khí ôn hoà nói: "Thiên miếu có đề xuất này, chủ yếu là từ tấm gương của Trữ tổ đại công, là người duy nhất không theo truyền thống kế thừa mà trở thành đại công của Tịnh thổ. Nhưng đại công đã vô cùng xuất sắc. Trước mắt, Tịnh thổ rơi vào cảnh nước sôi, lửa bỏng, chúng ta không thể tiếp tục quy định thừa kế này được. Dĩ chiến công định tước vị, không những có thể cổ vũ chiến sĩ nỗ lực, mà còn có thể đề bạt nhân tài giỏi nhất, trở thành lãnh tụ quân sự."

Hồng thạch giọng sắc nhọn đáp trả: "Đây tịnh không phải là ý của Thiên miếu, nhưng là của ngài, Âm nữ sư và Long đăng!"

Minh nguyệt, Long đăng hai người nhất tề biến sắc, chỉ có Âm nữ sư vẫn giữ nguyên vẻ lãnh mạc.

Hoa vân cất giọng ôn nhu nói: "Tịnh thổ luôn luôn là nơi hoà bình và an định. Tất cả được xây dựng cơ bản trên luật kế thừa, ít khi xảy ra sự tranh giành, và mỗi vị tể ti, đều do một vị tể ti sau khi tuyển lựa và huấn luyện chỉ định. Nếu như đột nhiên phế trừ phương pháp này, lập tức sẽ xuất hiện đấu tranh quyền vị. Sự việc trước mắt đã là minh chứng. Nếu như sau này xuất hiện tình hình minh tranh ám đấu nhảy lên tước vị, thì sẽ là hoạ chứ không phải phúc."

Từ đầu gối yên không nói sau lưng ta, Ny nhã đứng lên, thanh âm bình tĩnh làm say lòng người nói: "Vị trí Bộ hoả thành đại công, đối với tiểu nữ mà nói, không phải là do ham muốn điều gì mà giành lấy. Chỉ là một gánh nặng và trách nhiệm, một sự hy sinh! Nếu như ai có khả năng đề xuất nhân tuyển được nhân dân Bộ hoả thành tiếp nhận, tiểu nữ chân tâm cảm tạ người ấy, lập tức tuyên bố vĩnh viễn không nhắc đến vị trí đại công Bộ hoả thành." Ngữ khí của nàng tràn đầy tình cảm khiến người ta phải động lòng. Tất cả không ai hoài nghi sự chân thành trong lời nói của nàng.

Lòng ta lại nổi lên niềm đau thương, nhìn sang Hoa vân, cũng vừa vặn nàng nhìn về phía ta. Bốn mắt nhìn nhau, Hoa vân lộ vẻ ảm đạm, cúi đầu xuống.

Yến sắc nói to: "Tốt! Nói cho ta, ai có khả năng so sánh với sự nghiệp huy hoàng của Ny nhã, lại có khả năng được người của Bộ hoả thành tiếp

thụ. Nếu còn có lời, xin hãy nói ra."

Đại tể ti hương Minh nguyệt nói: "Minh nguyệt tể ti, ngài là người quản lý trực tiếp bảy vị đại công, xin hỏi ngài có đề xuất nhân tuyển nào hay không."

Minh nguyệt mấp máy môi, do dự vừa muốn nói lại vừa không muốn, cuối cùng không nói một lời nào.

Đại tể ti chuyển sang Long đăng.

Long đăng khuôn mặt biến sắc, ách khẩu vô ngôn. Ông ta tự nhiên không thích hợp đề cử con trai mình. Nhưng Minh nguyệt không nói, ông ta có thể nói được gì?

Đại tể ti cười cười, hỏi một lần nữa, vẫn không có đáp án, cuối cùng nhìn sang Âm nữ sư.

Âm nữ sư bình thản nói: "Với vấn đề này, ta không có ý kiến."

Tất cả đều ngạc nhiên.

Ta cảm thấy kinh sợ trong lòng. Tại lần tranh đấu này, ả hiển nhiên ở thế hạ phong, không hiểu ả rốt cuộc có pháp bảo gì thập phần ác độc không?

Đại tể ti giống như hít một hơi dài, hướng về Ny nhĩ nói: "Từ ngày hôm nay, Ny nhĩ quý nữ chính thức thành đại công của Bộ hoả thành, kế tục Lạp tát đại công sở hữu quyền lực và lãnh địa."

Ny nhĩ cúi đầu xuống, trên mặt không có một điểm vui mừng.

Tước vị này với nàng và ta mà nói, chỉ là một chén rượu khổ đau, chỉ hận là chúng ta đều phải cay đắng đấu tranh để giành lấy.

Trong Thiên miếu nhất thời trở nên trầm mặc.

Long ca không dấu được hận ý của mình, quắc mắt nhìn ta, kẻ đã phá tan giấc mộng đẹp của gã.

Ta mỉm cười nhìn lại.

Long ca đập mạnh xuống đất đứng dậy, hai nam một nữ bên cạnh cũng đứng dậy theo.

Long đăng ngậy người quát to: "Long ca!"

Long ca giận dữ nói: "Không công bằng." Phần uất rời đi. Hai nam một nữ kia cũng nộ khí trùng trùng, trừng mắt nhìn ta rồi theo Long ca vượt qua cổng chính.

Long đằng đại nộ quát to: "Quay lại đây!"

Đại tể ti nói: "Long đằng đại công, để cho chúng đi! Thiếu niên khí thịnh, để chúng có thời gian bình tĩnh lại, thì sẽ không sao, chúng ta có thể tha thứ cho chúng."

Long đằng thở dài, sau khi thay cho con mình thỉnh tội, chán nản ngồi xuống.

Không khí cực kỳ căng thẳng.

Đại tể ti chậm chậm quay trở về chỗ ngồi của mình, ngồi xuống nói: "Hiện tại là biểu quyết quyết định Đại kiểm sự liệu có phải là Thánh kiểm kị sĩ của Dự ngôn thư hay không?"

Âm nữ sư đứng dậy nói: "Khoan đã!"

Bọn Hồng thạch nhú mày, không biết ả đang diễn trò gì.

Chúng ta tuy trong lòng biết ả là gian tế, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, không làm gì được ả.

Âm nữ sư bước đến vị trí Đại tể ti vừa đứng, hướng về ta nói: "Ta có một vấn đề, những tướng Đại kiểm sự có thể cho đáp án."

Ta cao giọng nói: "Mời nói!"

Âm nữ sư nói: "Sao trong Phiêu hương thành, ngài kết tội sai lầm ta trên vai có vết kiếm thương, không hiểu có phải muốn tạo ra mâu thuẫn Bắc Nam, phân liệt Tịnh thổ?"

Ta thầm kêu lợi hại, y thị không vây hãm ta bằng vấn đề "có phải Thánh kiểm kị sĩ hay không", mà chỉ công kích ta vào nhược điểm không thể bắt được cái chân đau của ả. Thật là lợi hại phi thường.

Cả bọn Hồng thạch, Hoa vân cũng không thể giúp ta việc này.

Bất quá ta đã nghĩ qua vấn đề này, cũng đã có biện pháp đối phó.

Ta dừng dậy, đến trước mặt y thị năm bước thì dừng lại, mỉm cười nhìn vào y thị.

Nhìn thân hình của y thị vừa dài vừa đầy đặn, mềm mại động lòng người, cùng với bộ ngực vun cao, không thể phủ nhận yêu phụ quả nhiên có mị lực yêu dị. Không lạ Minh nguyệt bị y thị khống chế, nói không chừng Pháp ngôn cũng là khách trong màn của ả.

Âm nữ sư lạnh lùng nói: "Đại kiểm sư không có lời gì biện bạch, phúc đáp cho vấn đề của ta sao?"

Ta lắc đầu nói: "Xin lỗi! Ta vẫn kiên trì cho rằng trên vai Âm nữ sư có kiếm thương, nhưng không phải Âm nữ sư người, mà là một Âm nữ sư khác."

Mọi người ngẩn người, không hiểu ta nói gì.

Đại tể ti kỳ lạ lại không như vậy.

Minh nguyệt cười lạnh nói: "Đại kiểm sư xin ngài cẩn thận lời nói. Thiên miếu tuyệt không dung thứ ngài tiếp tục vũ nhục Âm nữ sư tể ti khả kính."

Âm nữ sư trong mắt loé lên một tia thần sắc kỳ quái, vừa như kinh dị, lại vừa tự đắc.

Thiên nhân nói: "Minh nguyệt tể ti, xin ngài nhường cho Đại kiểm sư nói tiếp."

Âm nữ sư nói: "Đương nhiên, Đại kiểm sư đương nhiên tiếp tục nói, nếu không ta cũng không thể bằng lòng."

Ta thầm cảm thấy bản thân tựa như đã phạm sai lầm, bước chân vào trong cạm bẫy không có đường lui, nhưng cũng không còn có khả năng quay đầu nói: "Xin hỏi tể ti đà phó của người còn ở đây không, có thể mời đến được hay không?"

Âm nữ sư bình tĩnh nói: "Đang đứng đợi ta tại đại đạo bên ngoài, nhưng trước tiên xin nói với ta, ngài muốn cô ta làm gì?"

Ta nói: "Ta muốn kiểm tra vai của cô ta, xem xem có giống của tể ti người không?"

Âm nữ sư trừng mắt nhìn ta, trong mắt phóng ra lệ mang.

Bọn Hồng thạch đột nhiên đại ngộ, cuối cùng cũng hiểu ra lời nói của ta. Phân thân chi thuật của Âm nữ sư, là bởi vì Âm nữ sư không phải một người, mà là hai người. Một người giả làm đà phó, cải trang thành lưng gù không phải là việc khó. Giả thiết bọn họ là chị em song sinh giống nhau như đúc, thì tất cả nghi vấn đều được sáng tỏ.

Âm nữ sư ngẩng mặt lên trời cười nói: "Lan đặc công tử chí tưởng tượng thật cực kỳ phong phú. Được! Nếu trên vai đà phó của ta không có vết

thương nào, thì công tử định như thế nào với Thiên miếu?"

Ta trong lòng kêu hồng, nếu trên vai của đà phó không có vết sẹo nào, uy tín của ta sẽ bị đả kích nghiêm trọng, cho dù có thành công trở thành cái gì Thánh kiếm kỵ sĩ, cũng không có chút hào quang nào. Nhưng hiện tại đã thành thế cười lưng hổ, đột nhiên, ta nghĩ đến phản ứng của thánh kiếm đối với ả.

Ta cười cười nói: "Người muốn ta phải làm thế nào?"

Âm nữ sư quát lên sắc bén: "Được! Truyền đà phó tiến vào."

Ta đưa tay ra ngăn lại, lãnh đạm nói: "Không cần phải gọi, ta tin lời nói của tể ti."

Chúng nhân trừng mắt há miệng, không nghĩ ta lùi bước nhanh vậy, thậm chí nhanh như vậy.

Ngược lại Âm nữ sư không có chút thần sắc thắng lợi, trừng mắt nhìn ta.

Ta đánh bạo nói lớn: "Bởi vì kẻ bị thương là người, hãy để chúng ta một lần nữa hân thưởng bờ vai của người, có được không?"

Minh nguyệt quát to: "To gan!"

Âm nữ sư sắc mặt đại biến.

Ta cười lạnh nói: "Ta không thể nhận ra người, nhưng kiếm sau lưng ta nhận ra người. Vì thế khi người vừa xuất hiện, nó đã cảm ứng được."

Minh nguyệt quát lên giận dữ: "Hồ ngôn loạn ngữ. Nếu trên vai Âm nữ sư không có kiếm thương, người nhận tội thế nào đây."

Ta cười lớn nói: "Nếu vậy ta không thể là cái gì Thánh kiếm kỵ sĩ."

Minh nguyệt gọi to: "Âm nữ sư tể ti, hãy để hân xem, để tất cả mọi người trong Thiên miếu thấy sự thanh bạch của nàng."

Ta cười to nói: "Minh nguyệt tể ti, ngài là tối hôm qua vừa nhìn thấy đầu vai của ả, hay là tối hôm kia nhìn thấy?"

Minh nguyệt nổi cơn thịnh nộ nói: "Lời nói này là có ý gì?"

Âm nữ sư giơ cao tay trái, ra hiệu cho mọi người yên lặng, hiểm độc nhìn ta, nói: "Được! Lan đặc, ta để người xem!"

Ta toàn thân tập trung lên người ả, đề phòng ả đột nhiên tấn công.

Ta biết ả đã vào thế đường cùng. Lời nói của Minh nguyệt đã bức ả không còn có thể lật chuyển được tình thế.

Cặp mắt phượng vừa dài vừa nhỏ của ả đột nhiên loé lên quang mang kì dị rất mãnh liệt.

Ta cảm thấy hơi chóng mặt, cùng vào thời khắc ấy, ả kéo mạnh bào phục tụt xuống khỏi hai vai, đến tận thắt lưng, cặp nhũ phong cân đối sẵn chắc hoàn toàn phơi ra trước ánh mắt của mọi người.

Mục quang mọi người không tự chủ được tập trung vào đôi nhũ phong trên người ả, rồi quay đầu nhìn lên vai. Trên vai trái một vết sẹo dài ba thốn do kiếm gây ra hiện rõ mồn một.

Chúng nhân liền kêu lên kinh hãi. Nhưng chưa kịp làm gì thì dị biến xuất hiện.

"Phốc! Phốc!"

Hai đạo sương khói nồng nặc màu tím hồng từ hai cánh tay đang rũ xuống của ả phát ra, nhanh chóng bao trùm lấy ả rồi toả ra bốn phương tám hướng. Sự tình phát sinh quá nhanh, giả như Âm nữ sư không hướng về ta thì triển dị thuật, ta chắc chắn có thể đứng trong màn khói triển khai thế công, nhưng cái chóng mặt đã khiến cho ta bị chậm lại, đương nhiên, nếu là người khác thì đã không chỉ chóng mặt nhẹ như vậy.

Trong chớp mắt, trước mắt đã toàn một màn khói đặc màu tím hồng.

Một điểm khí lạnh hướng về vị trí tiểu phúc của ta bắn tới.

Tức thì Ma nữ nhận xuất ra khỏi vỏ, ta một kiếm chém xuống, "Đinh" một tiếng vang lên, đánh bắn thanh trủy thủ đi chỗ khác.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên khắp nơi. Mọi người đến lúc này mới bắt đầu phản ứng.

"Phốc! Phốc"

Hai đạo khói hồng lại phóng ra.

Ta nghe thấy một âm thanh đập vào cửa miếu. Qua nơi khói hồng còn mỏng, chỉ thấy Âm nữ sư đang dùng phương cách của nữ vu để phun khói. Khắp nơi bay đầy khói hồng.

Bọn người Hồng thạch, Ny nhã, Thái nhu, Hầu ngọc muốn can thiệp vào. Nhưng khi màn khói hướng về bọn họ tràn đến, tất cả chỉ kịp ho lên sặc sụa rồi lùi ra ngoài. Chỉ có ta không bị màn khói ảnh hưởng

Trong Thiên miếu loạn cả lên.

"Uông uông!"

Một đạo hắc ảnh mơ hồ hướng về Âm nữ sư đang chạy ra lối đi chính bên ngoài miếu lao tới.

Trong lòng kêu to không tốt. Lập tức thấy hàn quang loé lên. Loan đao của Âm nữ sư nhằm Đại hắc chém tới.

Trong cơn lo giận, ta hét lên một tiếng điên cuồng. Ma nữ nhận toàn lực ném ra.

Giống như một đạo thiểm điện nhằm thẳng vào bối tâm của Âm nữ sư.

Âm nữ sư quả là nhất lưu cao thủ, không để ý đến Đại hắc nữa, quay đao lại đỡ.

"Đang!"

Loan đao gãy rời, Ma nữ nhận không có nửa điểm bị đình trệ, sau một âm thanh gọn gẽ đưa Âm nữ sư ngã bay ra cách phía trước điện môn bảy, tám bước, không thấy ngồi dậy nữa.

Đại hắc vồ hụt vào khoảng không.

Âm nữ sư như đang cố gắng ngồi dậy, nhưng lực bất tòng tâm, Ma nữ nhận cầm tại bối thượng rung rinh.

Không đến một khắc, bên cạnh ta đã tụ tập đầy người.

Một cơn gió từ bên ngoài thổi vào, làm cho là khói bay tứ tán mờ dần đi.

Chúng nhân kinh hãi nhìn nửa thân trên loã lồ đầy máu của Âm nữ sư.

Âm nữ sư thở nặng nhọc nói: "Lan đặc người được lắm, ta đấu không lại người..., nhưng có người sẽ báo thù cho ta... tỷ muội ta và vu đế... sẽ giết..."
Run lên một cái, cuối cùng lăn ra chết.

Ta rút Ma nữ nhận từ bối thượng ả về, máu tươi phun lên, nhưng thân nhận không có một chút huyết tích nào.

Ta nhìn mọi người. Long đằng, Minh nguyệt và Pháp ngôn ba người toàn lực bảo vệ Âm nữ sư, trên mặt không còn một chút huyết sắc.

Hồng thạch nói: "Nữ yêu hại người chung quy đã chết"

Ta lạnh lùng nói: "Không! Còn một kẻ nữa!" Bước chân vươn dài tiến ra ngoài miếu.

Mọi người cùng lúc rút binh khí ra khỏi vỏ, đi theo ta ra ngoài miếu, địch khí cùng cừu hận hạ xuống, trái tim mọi người liên kết lại với nhau

như một gia đình.

Ngoài miếu sao đầy trời, gió đêm thổi xào xạc, khiến người ta đại chấn tinh thần.

Mới đi được hơn mười cấp thang đá.

Một bóng đen từ một bên chạy ra, đứng sừng trước mặt, quát lớn: "Đại kiếm sư! Ta khiêu chiến với ngươi!" Thì ra là Long ca đang như một con hổ điên.

Long đằng là người đầu tiên quát lên: "Người điên rồi sao! Mau tránh ra!"

Long ca kêu lên điên cuồng: "Phụ thân! Đừng cản trở con, hấn vũ nhục con, con phải dùng Trân ô đao để đòi lại danh dự."

Ánh mắt ta nhìn qua vai gã, phía cuối bậc thang trên con đường lớn chính là xe ngựa của Âm nữ sư, nhưng đà phó đã không biết ở nơi nào.

Ả đã chạy thoát!

Ta một điểm cũng không kỳ quái, nếu nói hai người bọn chúng không có truyền tâm thuật, thì ta không tin, cho dù có Long ca cản đường, ả lại có khả năng lặng im chạy trốn.

Ta đưa tay cản mọi người, lãnh đạm nói: "Được! Tiện đây để ta xem xem Trân ô đao của hấn sắc bén ra sao?"

Long đằng cả kinh kêu: "Đại kiếm sư!"

Ta biết bọn họ nghĩ rằng ta vì bị Long ca cản trở mất đi cơ hội truy sát Âm nữ sư kia, liền nổi cơn thịnh nộ, định giết Long ca để hả giận. Kỳ thực ta chỉ là lợi dụng cơ hội ngàn năm không gặp này, thử sự lợi hại của Trân ô đao.

Âm nữ sư giáo hoạt đa tí, hấn đã có phương pháp nhanh chóng rời khỏi Trục thiên cao nguyên.

Ta từng bước từng bước tiến lại gần Long ca.

Long ca giơ Trân ô đao lên, từ từ lùi xuống. Gã tịnh không phải khiếp đảm, chỉ là muốn ta rời xa khỏi những người phía sau, để gã có đủ không gian phát huy hết sở trường.

Ta đi cách mọi người được tối thiểu hơn hai mươi cấp thì phía sau có tiếng bước chân đi tới, một người tiến đến phía sau ta.

Ta quay đầu nhìn lại, thì ra là Hoa vân.

Hoa vân đến bên cạnh ta, nhỏ giọng cầu khẩn: "Đại kiếm sư! Xin ngài đừng giết anh ta!"

Ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoa vừa mỹ lệ vừa cao quý. Trong lòng dâng lên cả trăm cảm xúc. Mĩ nữ có thân phận tôn quý này là vĩnh viễn đẩy ái tình xuống hàng thứ yếu, hay là thiên sinh đã có khả năng hy sinh hạnh phúc cá nhân? Nàng quan hoài mọi người, nhưng có quan hoài đến bản thân hay không?

Đôi mắt đẹp của Hoa vân lộ ra thần sắc ai cầu nong nhiệt.

Ta cười nói: "Nói ta nghe, nàng yêu ta!" Hoa vân run mạnh thân thể xinh đẹp, cúi đầu xuống.

Dồn được nàng vào thế bí, ta cảm thấy dâng lên một niềm khoái ý. Từ khi biết nàng khuyên Ny nhĩ không được li khai Tịnh thổ, ta một mặt hiểu nỗi khổ của nàng, nhưng cũng không tránh khỏi nảy sinh oán hận. Hoa vân ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ kiên định, thấp giọng nói: "Đúng thế! Lan đặc, ta yêu ngài!" Rồi chuyển thân quay về.

Ta cười một tiếng dài, tiếp tục đi xuống, Ma nữ nhận như nước chảy mây trôi, vẽ một đường cong nhằm vào Long ca.

Long ca hét lên một tiếng, Trân ô đao phát ra trăm đạo đao mang, trực diện nghênh tiếp.

"Đình đình đang đang" thanh âm liên tiếp đình tai. Ma nữ nhận và Trân ô đao trong nháy mắt đã giao tiếp trăm lần.

Ta chột lùi lại phía sau.

Trân ô đao hoàn hảo vô khuyết.

Một đạo hàn khí, xông lên tận đầu. Giả thiết Đại nguyên thủ cầm Trân ô đao này, không biết sẽ có hậu quả gì?

Long ca sắc mặt trắng bệch.

Đao của gã tuy đích thực là loan đao tốt nhất từng thấy của Tịnh thổ, nhưng so với kiếm thuật của ta còn cách một đoạn xa. Nếu không phải ta chủ yếu muốn thử Trân ô đao của gã, gã sớm đã bại trận hoặc chết tại đương trường.

Gã từ đầu đã luôn chỉ có khả năng tử thủ ở thế hạ phong. Đã nhiều lần muốn chiếm lại thế thượng phong, nhưng đều hữu tâm vô lực.

Tay gã run rẩy, vốn là người nổi danh dũng lực, lần đầu nếm phải sức mạnh còn hơn cả gã.

Ta nhạt giọng nói: "Trò chơi còn chưa bắt đầu!"

Lưỡi nhận loé lên, đương đầu chém xuống.

Long ca đại kinh cử đao lên đỡ.

Ma nữ nhận loé lên lần nữa, từ chém xuống biến thành bạt ngang.

Long ca biến chiêu nghênh đón.

Ma nữ nhận lên cao một chút, lướt qua thân đao, hướng vào yết hầu.

Long ca không ngờ kiếm của ta linh hoạt như vậy, hoảng hốt thối lui, rút đao về chống đỡ, nhưng đã muộn, ta truy đuổi không ngừng, mũi nhận nhắm vào giữa tay của gã.

"Đang!"

Âm thanh rõ rệt vang khắp không gian bậc thềm đá.

Long ca kêu lên kinh sợ, Trân ô đao bay lên không trung, cao đến hai mươi thước, rồi lại rơi xuống bậc thềm đá.

Ma nữ nhận lại đâm về yết hầu Long ca.

"Không được sát hại ca ca ta!"

Mĩ nữ lúc trước ngồi đằng sau Long ca, cùng với gã giận dữ rời khỏi miếu, từ sau thạch trụ của bậc thềm đá lao ra.

"Đình đình đang đang!" Giống như vô số kim loại rơi trên đất.

Mọi người nhất tề ngạc nhiên.

Đó là tiếng Trân ô đao rơi xuống đất.

Ta nhắm mắt lại, cảm tạ bảo nhận di vật của Ma nữ.

Trân ô đao chung quy cũng không địch lại Ma nữ nhận, rơi xuống bậc thềm đá vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Nhưng ta có khả năng đánh Đại nguyên thủ hàng trăm chiêu mạnh mẽ từ trên cao xuống như vậy hay không? Ta cũng không biết. Nhưng chung quy cũng còn có một tia hy vọng, đặc biệt Đại nguyên thủ đối với điều này vẫn không hề hay biết.

Mĩ nữ kia chạy tới, cách hai người chúng ta bảy, tám bước, sau đó dừng lại không dám hấp tấp chạy qua.

Ta nhìn nàng cười cười nói: "Nàng tên là gì?"

Mĩ nữ sắc mặt trắng bệch, mấp máy môi nói: "Ta tên Long di."

Sau một âm thanh gọn gẽ, ta thu hồi hảo bằng hữu Ma nữ nhận đang điểm tại yết hầu Long ca trở về vỏ.

Long ca sắc diện như tro, chủ yếu là do mất sức sau khi phải khốn khổ chiến đấu, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống bậc thềm đá.

Chúng nhân chạy đến như gió.

Long đằng là người đầu tiên đến cạnh ta, quỳ một chân xuống nói: "Thánh kiếm kỵ sĩ, xin tha thứ cho chúng ta."

Ta vội đỡ ông ta đứng lên nói: "Quá khứ cứ để nó trôi vào quá khứ. Ngài sau này phải cùng ta kề vai giết địch, được không?"

Đại tể ti đến trước mặt ta, giao quyền trượng cho Quan dương, đưa hai tay ra, nắm chặt lấy ta nói: "Thánh kiếm kỵ sĩ, xin tha thứ cho sự hồ đồ và ngu xuẩn của chúng ta, chút nữa đã thành di thiên đại hoạ, thành đại tội nhân của Tịnh thổ."

Ta nói: "Đại tể ti, không có ai có thể xử lý mọi việc tốt hơn ngài. Phụ thân ta Lan lãng thường nói: con người rất hay bị hiện tượng giả dối che mắt, lại nói: hối hận chỉ là con độc xà cắn xé tâm can. Tất cả sự việc hãy để nó theo đêm tối mà chìm vào quá khứ, hiện tại đã là một ngày mới."

Yến sắc quát to: "Đúng! Thánh kiếm kỵ sĩ, từ ngày hôm nay, nếu còn có người bất phục tùng ngài, ta sẽ một đao chém chết."

Ánh mắt ta nhẹ nhàng nhìn qua Minh nguyệt và Pháp ngôn đang vừa thẹn vừa sợ. "Quá khứ cứ để nó trôi vào quá khứ." Nói thì nói vậy, như hai người này, đặc biệt Minh nguyệt sớm đã mất uy tín, sao có thể tiếp tục đảm đương vị trí tể ti, quản trị bảy vị đại công, sau này chỉ có thể dùng biện pháp, ép ông ta phải tự động biết xấu mà lui. Hiện thực thật là tàn khốc.

Hồng thạch nói: "Vừa rồi chúng ta đã gửi đi báo động, lệnh cho thủ vệ không cho phép ai rời khỏi Thiên thành. Bất quá, sợ không có tác dụng gì, bởi vì tể ti và đại công là những người không bị hạn chế, thủ vệ sợ rằng không biết yêu phụ kia không phải là tể ti."

Long đảnh nhìn Long ca giận dữ nói: "Tên súc sinh không biết mình đã gây nên đại họa gì!"

Ta nói: "Không cần phải trách Long ca, anh ta không chỉ là chiến sĩ siêu trác, còn là nam tử hán có tính cách. Cho dù không có anh ta làm mất thời gian, chúng ta cũng không truy đuổi nổi yêu phụ đó. Bởi vì phù thủy đến từ vu quốc, tất cả đều biết truyền tâm chi thuật." Kỳ thực câu không cần trách Long ca, là hoàn toàn giả dối. Bởi vì chỉ cần ta gọi Phi tuyết, nói không chừng có thể đuổi kịp được y thị. Ta đoán y thị tất sẽ bằng con đường ngắn nhất đào tẩu lên phía bắc. Nhưng đoàn kết nội bộ là vấn đề trước tiên, ta không thể không uly lạo phụ tử đáng trách chỉ biết đến tư tâm này. Ta đã là lãnh tụ chí cao vô thượng của Tịnh thổ nhân, thì tất phải hành động như vậy.

Trong lòng thở dài một cái.

Long ca lúc này đã minh bạch bản thân đã gây ra việc gì, lại nghe ta không những không trách, là còn tha cho gã, khiến gã thoát tội, cảm động rơi dòng nhiệt lệ, kêu lên: "Đại kiếm sư! Không! Thánh kiếm kỵ sĩ."

Ta bình đạm nói: "Các ngài về sau hãy gọi ta là Đại kiếm sư! Thánh kiếm kỵ sĩ danh tự này vừa dài vừa khó nghe."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 9

Thiên Nguyên Hồi Xuân

Thời gian đã là chính Ngọ, ánh dương quang tràn ngập bầu trời ngoài song cửa sổ.

Trong phòng rất yên tĩnh, trên chiếc giường lớn chỉ còn có một mình ta. Thái nhu, Ny nhã, Hồng nguyệt không thấy đâu, ngay cả Đại hắc cũng không thấy bên cạnh giường.

Từ khi li khai Phiêu hương thành, lần "dậy sớm" này là thoải mái nhất, phiền não đều đã đi hết.

Phòng ngoài âm thanh nói cười của ba nữ nhân phảng phất truyền vào.

"Chao ôi!"

Cánh cửa vụt mở ra, kèm theo là một âm thanh: "Hừm! Rốt cuộc cũng đã tỉnh rồi à!"

Ta nhận ra đó là âm thanh của Hồng nguyệt.

Ta rầu rĩ nói: "Tiểu nữ tử vào đi!"

Hồng nguyệt hoan hỉ nói: "A! Thì ra là giả vờ ngủ." Sau khi đóng cửa lại, nàng ta liền nhảy lên giường, không thèm quan tâm đến việc gì khác chui tọt vào trong lòng ta, cất giọng mềm mại nói: "Chúng ta tất cả đều hưng phấn không ngủ được, người không then là Thánh kiếm kỵ sĩ, đến cả giấc ngủ cũng cao minh hơn người."

Ta ngạc nhiên nói: "Cả nàng cũng không ngủ được sao?"

Hồng nguyệt oán giận nói: "Phải đi ngủ lúc đã gần sáng, đã bị quá giấc ngủ thì còn ai có thể ngủ được nữa?"

Ta cười thất thanh nói: "Thì ra Hồng nguyệt quý nữ của chúng ta, lại có giới hạn thời gian cho giấc ngủ."

Hồng nguyệt đột nhiên hạ giọng nói: "Ta hận người!"

Ta ngây người nói: "Hận ta?"

Hồng nguyệt đâm mạnh vào ngực ta, liên thanh nói: "Hận người hận người hận người!"

Ta kêu lên âm ỹ: "Nhẹ tay thôi. Thái nhu còn chưa mặc giáp trụ cho ta đâu."

Hồng nguyệt ngoác miệng nói: "Mặc khôi giáp vào thì có quý mới đánh được người."

Ta vuốt ve mái tóc vàng vừa mềm mại, vừa bắt mắt như ánh dương quang bên ngoài, nói: "Nói ta nghe, nàng hận ta điều gì?"

Hồng nguyệt mặt phẫn hồng lên, nói: "Hận người khiến người ta bị bức bách phải nói dối."

Ta nổi tính hiếu kỳ, nói: "Ai ép nàng phải nói dối chứ?"

Hồng nguyệt vui khuôn mặt vào ngực ta, giọng oán hận nói: "Không phải người thì ai, mỗi khi Tịnh thổ nữ nhân hỏi chuyện của ta và người thế nào, ta đều phải nói dối."

Ta ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Hồng nguyệt giận dữ nói: "Chẳng lẽ ta nói với bọn họ rằng người mới chỉ hôn lên môi ta, ôm ta thôi sao? Ta Hồng nguyệt còn mặt mũi nào nữa?"

Ta sáng sủa cười thất thanh, không ngờ lại là chuyện này.

"A!" Cánh cửa lại mở ra lần nữa. Thái nhu thò đầu tiến vào nói: "Đại kiếm sư, Đại tể ti đến, đang chờ chàng tại đại sảnh."

Hồng nguyệt trên môi nở nụ cười nói: "Cả hai đều là Đại, không hiểu hiện giờ thì ai lớn hơn ai?"

Trong đại sảnh không những có Đại tể ti, mà còn các tể ti khác, chỉ không thấy Minh nguyệt và Pháp ngôn đâu.

Sau khi thi lễ, tất cả ngồi xuống.

Đại tể ti nói: "Tối qua phân thân của Âm nữ sư từ bắc lộ đào tẩu, người thủ thành của ta không dám cản trở, chỉ ngồi nhìn yêu phụ thân nhiên rời đi."

Đó là điều đã được đoán trước. Nhưng sẽ có một ngày ả phải chết dưới lưỡi kiếm của ta, trả mỗi huyết cừu của Phượng hương.

Đại tể ti than một tiếng dài nói: "Minh nguyệt sáng nay đã uống rượu độc, lúc phát hiện ra thì đã chết."

Ta không nói được lời nào, nếu ta là ông ta thì cũng chỉ có phương pháp duy nhất đó, chỉ có cái chết mới có thể bảo tồn được sự tôn nghiêm của ông ta. Đại tể ti tiếp tục nói: "Pháp ngôn tự thấy không còn mặt mũi nào làm chưởng quân tông pháp Tịnh thổ, xin được rút khỏi chức vị tể ti, hi vọng Đại kiểm sư phê chuẩn điều này và chọn người sẽ lên thay thế..."

Ta khoát tay nói: "Toàn bộ sự vụ nội bộ của Tịnh thổ, sẽ do các ngài tác chủ, ta chỉ quản về phương diện quân sự, khi Hắc xoa nhân bị đánh đuổi về đại hải, thì ta sẽ công thành thân thoái, hi vọng các ngài minh bạch."

Chúng tể ti lộ ra thần sắc cảm kích, chỉ có Hoa vân cúi đầu, không dám nhìn ta. Ai dà! Tối qua ta bức bách nàng nói yêu ta, cũng thật quá đáng.

Linh trí đứng dậy nói: "Đại kiểm sư xin hãy ra ngoài quán một chút, mọi người từ sáng sớm đến giờ vẫn đang đợi ở ngoài đó."

Ta ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Chúng tể ti vừa cười vừa đứng dậy, kéo ta ra phía ngoài cửa, vừa ra khỏi đại môn, tức thì tiếng kêu hoan hỉ như sấm rền vang lên ầm ĩ.

Ta vừa nhìn qua không tin vào mắt mình, chỉ thấy ngoài cửa Quan bộc quán, trên khoảng đất rộng lớn dưới chân thạch đại, đường to ngõ nhỏ, phòng xá tại những nơi địa thế thấp, trong phòng, trên nóc toàn người là người, nam có nữ có, trẻ có già có, chiến sĩ lẫn lộn với bình dân thành một khối, đứng chen chúc vào nhau đến nước cũng chẳng lọt qua, sợ phải đến chục vạn người.

Bọn họ lập tức hưng phấn, hét lên điên cuồng, mũ mào, tạp vật, hoa tươi ném hết lên không trung liên tục.

"Thánh kiểm kỵ sĩ! Thánh kiểm kỵ sĩ!"

Ta ngạc nhiên không biết làm gì, sớm nay ta những muốn dắt ba nữ nhân và Đại hắc đi thưởng lãm đường phố của sơn thành mỹ lệ này. Nhìn lại thì nguyện vọng này thật khó mà thực hiện được. Bởi vì không ai không nhận ra ta. Đây là cái giá của việc trở nên nổi tiếng!

Quan dương đứng bên cạnh nói vào tai ta: "Sáng nay sau khi chúng ta thông báo tin tức, thì trừ những người phải canh giữ thành không thể rời bỏ vị trí, toàn bộ người của Thiên thành đều đã đến đây."

Ta thu mắt nhìn bọn người Đại tể ti, phát giác bọn họ trên mặt phủ toàn nhiệt hoạn hỷ, Hoa vân càng như đoá hoa trong mưa, khóc không thành tiếng, nàng khổ sở chờ một ngày tươi đẹp, dần dần cũng đã đến.

Ta bước ra trước hai bước, đến cạnh lan can, đưa hai tay lên, ra hiệu bọn họ yên lặng.

Thanh âm như cơn thủy triều nhanh chóng hạ xuống, trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Ta trong lòng kích động, lớn tiếng kêu to: "Hãy tin ta! Ngày Hắc xoa quỷ bị đuổi về đại hải đã đến gần ngay trước mắt."

Âm thanh hoan hỉ lại một lần nữa vang lên chấn động đất trời.

Khoảng không trên cao của Thiên nguyên có những điều thú hình thù kỳ quái nương theo gió tự to lướt đi. Bọn chúng thả xuống một đoạn dây dài, một đầu bị nắm chặt trong tay của một đám tiểu hài đang đứng trên thảo nguyên.

Chúng ta vừa dạo bước trên thảo nguyên, vừa đưa mắt nhìn ra xa, cảm thấy vô cùng hứng thú, Phi tuyết đi theo bên cạnh.

Thải nhu rối rít kêu lên: "Thật là thú vị, cái đó gọi là gì?"

Ny nhã cười nói: "Đó là trò chơi ưa chuộng nhất của tiểu hài Thiên nguyên, gọi là "Bì điều phi", vỏ ngoài chế tạo như hình điều nhân, một khi gặp gió thì bay lên trên cao, ta sẽ lấy cho muội một con."

Thải nhu kêu lên sợ sệt: "Không! Không! Muội sợ sẽ làm hỏng chúng mất, chúng thật mỹ lệ khả ái!"

Ta nói: "Đại hắc đã chạy qua đó rồi ư?"

Ba nữ nhân cất tiếng cười lớn. Hồng nguyệt nói: "Chúng ta từ đầu đã không nhắc đến Đại hắc. Nhìn xem người có thể kiên nhẫn chịu được bao lâu. Đại hắc đã theo Quan dương đi rồi."

Ta lấy làm lạ nói: "Đại hắc sao lại ngoan ngoãn đi với ông ta?"

Thải nhu cười đầy vẻ đáng yêu nói: "Tại sao lại không chứ, Quan dương đã mang theo một con chó cái. Chàng nếu nhìn thấy cái bộ dạng thèm

muốn của Đại hắc, thì đã sớm chết cười!"

Ta nói: "Là Quan dương đã làm Đại hắc chú ý, hay là con chó cái vậy?"

Hai nữ nhân kia cười đến gần như không thể thở được nữa. Hồng nguyệt nói: "Chó của Thiên nguyên có danh tiếng phi thường. Đều biết cai quản đàn dê. Bất quá không như Đại hắc có thể chiến đấu. Vì thế Quan dương muốn Đại hắc lưu lại giống chủng của nó."

Ta nhìn nàng nói trông thật khả ái, liền trêu chọc nói: "Ta cũng biết chiến đấu, có ai muốn lưu lại giống chủng của ta không?"

Hồng nguyệt kêu lên: "Ta vẫn chưa muốn sinh con."

Ny nhã cúi đầu xuống, rời khỏi ánh mắt của ta.

Đôi mắt xinh đẹp của Thái nhu như bỗng nhiên thất lạc, mượn việc nhìn "Bì điều phi" trên trời, không trả lời ta.

Ta thầm trách bản thân, chuyển chủ đề nói: "Mấy người Hồng thạch đi đâu rồi?"

Ny nhã nói: "Hồng thạch, Hầu ngọc và Hồng tình đã trở về Lập thạch bảo, an bài một bộ phận người của chúng ta đi lên Thiên miếu, một bộ phận đến Long thổ thủy để hiệp trợ kiến lập thành bảo mới, một bộ phận quay về Phiêu hương và Bộ hoả thành. Ước nặc phu đã theo Yến sắc lên Cầm thiên bảo trên bắc lộ, thám sát tình hình mới của tiền tuyến."

Ta nói: "Nàng thân là Bộ hoả đại công, sao không theo về xem xét tình hình?"

Ny nhã cắn vào môi nói: "Ngài ở đâu ta ở đó, ngài ở tại Tịnh thổ một khắc, ta sẽ theo ngài một khắc."

Ta đưa ánh mắt nhìn nàng, cảm khái vô.

Phía xa, một tiểu hài bỗng nhiên kêu lên, tuyệt vọng thu dây lại, thu hồi "Bì điều phi" màu sắc rực rỡ tươi đẹp. Ta nhìn lên trời, một đám mây đen bay về Thiên nguyên, làm cho một bên trời tối đen như đêm về.

Ba nữ nhân kinh hãi kêu lên: "Sắp mưa to rồi!"

Ta quay ra nhìn bốn phía, ở đây cách Thiên thành tối thiểu năm, sáu dặm, cách bắc lộ còn xa hơn. Thật khó mà tìm thấy phương nào tránh được cơn mưa này.

Thái nhu kêu lên: "Nhìn kia! Phía cánh rừng kia có một căn nhà nhỏ."

Ny nhã vui mừng nói: "Đó chính là căn nhà tránh mưa của những người chăn dê."

Ta kêu lên một tiếng hoan hỉ, quay đầu chạy về phía căn nhà. Ba nữ nhân cùng cười lên, hớn hở chạy theo ta. Phi tuyết chạy phía cuối, cảm thấy kỳ lạ vì sao chúng ta không nhảy lên lưng nó mà đi.

Căn nhà còn cách trăm bước nữa.

Cuồng phong cuộn tới, làm chúng ta phải kêu lên liên hồi.

Ta vừa nhảy vừa kêu ầm ĩ như điên, giống như tâm hồn của những ngày trẻ thơ bỗng nhiên lại trở về thân xác đã to lớn trưởng thành.

Âm thanh lộp bộp vang lên.

Cơn mưa lớn cuối cùng đã đến.

Vừa kêu lên đình tai, chúng ta vừa chạy ào vào trong cửa, y phục đã ướt sũng.

Ba nữ nhân nước rơi lã chã từ người xuống, khuôn mặt đắm nước, nhưng thần sắc lại cực kỳ hưng phấn.

Trong nhà sạch sẽ, một bên là đồng cỏ dày, một bên toàn là củi khô. Tất cả dụng cụ dùng để nổi lửa cũng đã được chuẩn bị sẵn.

Thải nhu kêu lên: "Phi tuyết vẫn ở bên ngoài!"

Ta mở lại cửa, luồng gió lạnh tràn vào trong nhà. Nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy phía ngoài khu rừng Thiên nguyên toàn một màn trắng, muốn nhìn ra xa cũng không nhìn thấy một điểm nào. Trong cơn mưa gió, Phi tuyết dựng hai chân trước lên, há miệng đón nước mưa đang ào ào rơi xuống, nhìn như đang vô cùng hưởng thụ.

Phía sau đồng củi khô có âm thanh truyền lại, ta quay đầu lại nhìn. Ba nữ nhân đang lấy củi nhóm lửa, ánh lửa hừng hực chiếu ánh sáng ấm áp ra tràn ngập không gian.

Ta đóng cửa lại, mở hé hai cửa sổ ra bằng hai cành củi khô, để cho khí lạnh ấm thấp thỏi vào bên trong nhà. Khung cảnh khiến người ta phần nào cảm thấy như tách biệt khỏi thế giới, vừa an toàn vừa ấm áp.

Ta nhàn nhã dựa vào tường ngồi xuống, nhìn khói từ đồng lửa đang bốc lên trên nóc nhà, rồi thành đám hơi tản đi, trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc.

Bên ngoài Phi tuyết cất tiếng hý.

Chúng ta đồng thời ngẩn người.

Từ sau cánh cửa gỗ truyền lại một âm thanh kỳ quái khác hưởng ứng.

Chúng ta đưa mắt nhìn nhau.

"Uông uông uông!"

Thải nhu vui mừng nói: "Đại hắc!" Rồi tiến ra mở cửa.

Đại hắc ẩm ướt như một cơn lũ phi vào, nhảy thẳng vào lòng Thải nhu, làm cho nàng đến thời gian phản đối cũng không có.

Ta nhắm mắt lại, chờ đợi sự tình đã đoán được trước phát sinh.

Quả nhiên tiếng kêu kinh hãi bốn phía vang lên, trong nhà nước bắn tứ tung, không ai có thể tránh né được. Đại hắc rũ nước là hành vi vô cùng đáng ghét. Ta đã từng lãnh giáo, nhưng vẫn không có phương pháp đối phó.

Giọt nước bắn vào đồng lửa làm phát ra âm thanh xì xì.

Ba nữ nhân đột nhiên đồng loạt cười khúc khích.

Ta mở mắt ra nhìn. Thì ra Đại hắc ngồi trên đất, dạng hai chân ra, cúi đầu vào giữa liếm láp cái bảo bối của nó.

Hồng nguyệt kêu lên: "Đại hắc, không cho người liếm ta nữa, người cũng không cho."

Đại hắc nghĩ rằng Hồng nguyệt đang gọi nó, bèn khó nhọc đứng dậy, đi về phía Hồng nguyệt.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên, Hồng nguyệt chạy ra phía sau Ny nhã, Ny nhã chạy ra phía sau Thải nhu.

Thải nhu cười đến mềm người, dùng tay chặn vào cổ Đại hắc, ngăn không cho Đại hắc liếm lên mặt mình. Ta nhìn ba nữ nhân y phục ướt đầm hoàn toàn không có tác dụng che dấu thân hình. Ngắm nhìn cơ thể đẹp tuyệt diệu của họ, thật là khiến người ta sẵn sàng vì họ mà tìm đến cái chết. Thời khắc động lòng người này vĩnh viễn ghi dấu trong tim.

Ta nghĩ đến dáng vẻ Hoa vân sáng nay khóc như một bông hoa bị đắm nước mưa, không biết hiện tại đang làm gì? Không biết cũng như ta, ở một nơi nào đó bên ngoài Thiên thành ngắm mưa rơi? Tâm thần bay lên, ta như trở về ngôi điện dưới lòng đất của Ma nữ quốc, nhìn quý thể của Ma nữ

như hoa bách hợp đẹp tuyệt nhân thế. Nàng như đang sống, lại như đã chết.
"Đại kiểm sự!"

Ta quay đầu lại nhìn, Hồng nguyệt xinh đẹp đứng thẳng trước mắt.

Hai phía bên cạnh là Thái nhu và Ny nhĩ vẫn vừa cười vừa thở, một người ôm chặt lấy Đại hắc, một người vỗ vỗ và cái đầu ẩm ướt của nó treu trọc.

Hồng nguyệt thấy ánh mắt ta nhìn đi nơi khác, tức giận kêu: "Đại kiểm sự!"

Ta đưa ánh mắt lại nhìn cơ thể đang ẩn hiện sau y phục thấm nước của nàng, thân thể mỹ lệ toả ra khí tức thanh xuân, không tự chủ được nuốt nước bọt, trong lòng kêu to: "Nữ tử này thực đã trưởng thành."

Hồng nguyệt khuôn mặt hồng lên như hai đám mây, bằng một giọng cực kỳ quyến rũ nói: "Đại kiểm sự, ta cho người ngắm nhìn ta." Rồi tháo y phục ra khỏi hai vai, từ từ cởi bỏ toàn bộ y phục ướt đầm ra khỏi người, không còn lại một chút nào, đứng trước mặt ta.

Thái nhu và Ny nhĩ như không hề biết bên cạnh đang phát sinh chuyện gì, vẫn tiếp tục cùng Đại hắc chơi đùa.

Ánh mắt của ta hoàn toàn không rời khỏi thân thể Hồng nguyệt một phút, thân thể vừa đẹp vừa non tơ, lại vừa mềm mại trơn nhẵn, ánh mắt hiện vẻ vừa kiêu ngạo lại vừa mang đầy ham muốn nhục dục thanh xuân, khiến ta trong lòng nóng dần lên, rồi bùng cháy.

Hồng nguyệt chưa bao giờ có thần thái quyến rũ như vậy, cắn vào môi, cúi đầu xuống, ngạo nhiên đứng thẳng.

Ánh mắt ta lướt qua lướt lại trên chiếc chân dài, thon thả như ngọc của nàng, dùng tâm nhãn hoạ lên một đường mỹ diệu.

Ta nhớ đến Tây kỳ, một cơn thống khổ như xé tâm can nổi dậy. Ta đứng bật dậy, một tay kéo mạnh lấy Hồng nguyệt đang lơ đãng, áp vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng về đồng cỏ mềm mại ẩm áp.

Hồng nguyệt, ta khuất phục rồi! Đầu hàng rồi!

Trong thời khắc ấy, nàng là điều khả ái nhất, mỹ diệu nhất trên thế gian.

Tiếng cùi chày tí tách như đang hưởng ứng.

Vào lúc hoàng hôn, chúng ta quay về Thiên thành. Chiến sĩ và cư dân Thiên thành chỉ hướng về chúng ta chào hỏi, khiến ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Sáng nay, ta đã yêu cầu Đại tể ti, không cho phép mọi người vây lấy ta, cũng không được quỳ trước ta. Đó là những điều ta rất không muốn gặp. Nhìn như yêu cầu đó đã có hiệu quả.

Bốn người hai thú, cùng tiến vào Quan bệc quán, có người ra báo Hoa vân tể ti đang đợi.

Ta trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, Hoa vân tìm ta có việc gì, liền đi về phía đại sảnh, ba nữ nhân quay về phòng.

Trong đại sảnh có vị khách mà ta không hề nghĩ đến, con gái của Long đẳng đại công, muội tử của Long ca, Long di quý nữ, vừa nhìn thấy ta đã cúi đầu xuống.

Ta trong lòng âm thầm tự cảnh tỉnh, ngàn vạn lần không thể lại lần nữa gieo mầm ái tình.

Ta ngồi đối diện trước Hoa vân, ánh mắt hỏi han nhìn về phía nàng.

Hoa vân nhìn Long di nói: "Đại kiểm sự đến rồi, muội có gì muốn nói với ngài cứ nói!"

Long di nhắm chặt mắt lại, tay run run, đầu càng cúi xuống thấp hơn.

Hoa vân than lên nói: "Hài tử khờ dại này!" Rồi nhìn ta giải thích: "Hôm nay, cô ấy đến tìm ngài, nói với ngài phụ thân và ca ca cô ấy đau đớn đến suy sụp, vô cùng hối hận vì đã tin nhầm lời nói của Âm nữ sư, đã làm nên những việc ngốc nghếch, xin lỗi Đại kiểm sự..."

Nhiệt lệ từ khuôn mặt xinh đẹp của Long di chảy xuống đọng thành giọt rơi xuống đất.

Ta trong lòng cảm khái. Nỗi khổ của Long di không chỉ vì Long đẳng, Long ca. Đả kích lớn nhất chính là lòng tin và tự tôn của nàng ta. Từ trước tới nay, nàng tất cả đều theo phụ thân và huynh trưởng của mình, coi niềm tin của họ là niềm tin của bản thân, vì họ mà thấy vinh dự. Nhưng tất cả "cảm giác an toàn" đó đã bị tan vỡ đêm qua.

Ta ngạc nhiên nói: "Ta không phải đã nói "quá khứ để cho nó trôi vào quá khứ" rồi sao, sao bọn họ lại không thể vượt qua cảm xúc này vậy?"

Long di khóc nói: "Ngài mắng chửi họ, họ còn cảm thấy tốt hơn, ngài càng tốt với họ, càng khiến họ cảm thấy không phải với ngài."

Hoa vân thấp giọng nói: "Minh nguyệt tự sát và Pháp ngôn từ chức, khiến bọn họ càng thấy không được tốt."

Ta căn bản đối với phụ tử hai người này không có nhiều hảo cảm, nhưng hiện tại thấy bọn họ tự trách bản thân sâu sắc như vậy, ấn tượng thay đổi rất nhiều, huống chi còn có nhiệt lệ của Long di đang rơi lã chã trước mắt.

Ta nhìn Long di khóc nước mắt đã chảy ướt cả đất, trong đầu chớp lên một tia linh quang nói: "Tối nay ta sẽ tổ chức vũ hội tại đại sảnh này, trừ những người đã có mặt tối qua, các khách mời khác do nàng tự đề xuất."

Hoa vân nét lo lắng biến mất trên khuôn mặt, thu ánh mắt nhìn ta vụn vụn về phong tình, nói: "Ta thường nghĩ, không hiểu trong thế giới này có chuyện gì Lan đặc công tử lại không làm được?"

Long di ngẩng đôi mắt đã bị đỏ vì khóc lên, cảm kích nhìn ta.

Ta trong lòng kêu to.

Sợ nhất là nhân thần hàm chứa tình ý của nữ nhân.

Bên ngoài Quan bực quán, xe như nước, ngựa như rồng tiến lại. Trong quán tràn đầy hương thơm, trang trí đẹp đẽ.

Mọi người đều bỏ lại giáp trụ quân phục, chỉ mặc những chiếc áo mềm mượt tươi đẹp của Tịnh thổ. Các nữ nhân càng phục trang quyến rũ, khiến ta tưởng nhớ đến yến hội tại Phiêu hương thành.

Thải nhu, Ny nhã, Hồng nguyệt tối nay là nữ chủ nhân, ân cần khoản đãi các tân khách, một đội nhạc tấu lên những điệu vũ nhạc của Tịnh thổ.

May mắn là đại sảnh của Quan bực quán cực kỳ rộng rãi, chứa đến hai trăm người cũng không thành vấn đề.

Ny nhã phái hơn mười nữ thân binh diện mạo thanh tú, đầu cài hoa tươi, mình mặc trường bào kim sắc, lộ ra nửa khuôn ngực trắng hồng, tay bê thức ăn và mỹ tửu, khuôn mặt tràn đầy nụ cười tươi rói, như hồ điệp xuyên hoa đi qua các bàn phục vụ khách nhân.

Những cư dân danh dự của Thiên thành, tướng lĩnh quý tộc đều tham dự.

"Đang!"

Ta và Long đang đang hiện thần sắc nơm nớp lo sợ chạm cốc rượu vào nhau, nói: "Ta chưa nói với ngài, cả Hồng thạch, thậm chí Ny nhã cũng một lần bị yêu phụ đó làm cho thất vọng, tại Phiêu hương thành đã sai lầm cùng ta cãi vã quyết liệt, cũng dữ dội chẳng kém tối qua."

Kì thật ai mà không biết Long đằng vì quá tư tâm mà ngộ tín sàm ngôn, nhưng đó là cách để xuống thang. Long đằng cũng nhân cơ hội thuận lợi này, nét mặt hiện ra vẻ thành khẩn, nhượng lông mày cười đầy vẻ xấu hổ, nói với Long ca đang bên cạnh: "Ha ha! Con xem, đến Hồng thạch lão tiểu tử còn trúng gian kế, may thay Đại kiểm sư đại nhân đại lượng, không trách mắng chúng ta."

Long ca da mặt đương nhiên không dày như phụ thân, miễn cưỡng cười lên, thần sắc trông càng mất tự nhiên.

Ny nhã đi đến, trách móc nói: "Ta vừa nghe có ai nhắc đến tên ta, ai đã nói xấu gì ta vậy?" Ta lấy làm kỳ nói: "Ai đã nói đến tên nàng vậy, sao ta không nghe thấy?"

Ny nhã trừng mắt nhìn ta, rồi hướng Long ca nói: "Không muốn mời ta nhảy một điệu sao?"

Long ca ngạc nhiên ngây người, rồi như choàng tỉnh cúi người nói: "Xin Ny nhã đại công chấp thuận lời mời này."

Ny nhã cười cười, nắm lấy tay Long ca, đi ra giữa sảnh, gia nhập vào các đôi nam nữ đang cùng nhau khiêu vũ.

Đại tể ti đứng bên cạnh ta nói: "Đại kiểm sư, ngài sao không khiêu vũ?" Ông ta tâm tình tỏ ra rất tốt, khuôn mặt tươi cười, tuy nhiên đôi mắt vẫn luôn luôn giữ vẻ trang nghiêm. Ông ta thật đúng là vị trưởng giả có lượng độ được mọi người kính trọng nhất.

Ta lắc đầu nói: "Các điệu nhảy của đế quốc so với ở đây có sự khác biệt rất lớn, ta không thể nhảy được."

Linh trí cười nói: "Ngài nhìn xem dáng nhảy của tiểu Thái nhu thật mỹ diệu, tiểu nữ này chỉ mới nhảy có hai lần mà so với người khác còn đẹp hơn."

Ta cười khố nói: "Cho dù ta có muốn nhảy cũng chẳng có ai mời."

Yến sắc đại công vừa kết thúc điệu nhảy với Trữ tổ cười nói: "Các nữ hài tử toàn trường đều muốn có vinh dự nhảy cùng với Đại kiếm sư. Chỉ bởi vì ngài bị vây quanh bởi Đại tể ti và vị hung thần ác sát Long đăng, thử hỏi ai dám."

Chúng nhân ôm bụng cười, chút bụi khí u ám còn sót lại bị thổi tan đi.

Ta nhìn trộm Hoa vân, do dự không biết có nên mời nàng ra nhảy. Nàng cũng nhìn trộm lại ta. Hai ánh mắt tiếp xúc nhau, cả hai đều giật mình quay đi. Quan hệ của chúng ta thật sự vi diệu phi thường, không thể biết đưa vào dạng nào.

Âm thanh vui cười đáng yêu của Hồng nguyệt truyền lại, chỉ thấy nàng rời khỏi tay của bạn nhảy, quay người hai vòng, như bay lên nhẹ nhàng, trông đẹp lạ thường, chiếc váy dài xoè rộng tung lên, cánh tay đưa lên cao làm tay áo rủ xuống, tạo ra những tư thế mỹ diệu trên đỉnh đầu, vừa mạnh bạo vừa nóng bỏng. Ngay cả ta nhìn thấy trong lòng cũng thấy ngứa ngáy, nhớ lại nàng lúc tại đồng cỏ vừa nhiệt tình vừa quyến rũ.

Lúc này ta nghe thấy Trữ tổ hạ giọng hỏi: "Hồng thanh đại công chưa về sao?"

Trác liên đáp: "Sợ rằng tối nay ông ấy chưa thể về được."

Trữ tổ thở ra một hơi thất vọng.

Ta thầm than một tiếng, những sự việc nam nữ thế này, ngoại nhân không thể xen vào. Nếu xen vào thì thật không thích hợp. Ta đang nghĩ đến mời Hoa vân khiêu vũ, thì phía sau có một âm thanh của nữ nhân nhẹ nhàng vang lên: "Đại kiếm sư! Long di không biết có được vinh dự nhảy cùng ngài không?"

Yến sắc vỗ tay cười to: "Nhìn xem! Mĩ nữ có dũng khí nhất toàn trường cuối cùng cũng xuất hiện."

Ta nhìn lên mặt của Hoa vân, thấy hiện lên thần sắc thất vọng.

Long di tức giận một cách quyến rũ nói: "Yến sắc đại công!" Rồi bàn tay nhỏ nhắn đưa vòng qua khuỷu tay của ta.

Ta theo nàng đi ra đến giữa sảnh, nói: "Tiểu thư phải dạy ta cho tốt đấy nhé!"

Long di gò má xinh đẹp hồng lên hưng phấn, khật đầu một cách quỵn rũ, nhưng vẫn không dám nhìn ta.

Ta vừa mới rời khỏi những người có uy quyền nhất Tịnh thổ, quả nhiên không ngoài sở liệu của Yến sắc, nữ nhân toàn trường đổ ánh mắt lên người ta, lộ đầy vẻ thèm muốn.

Long di bỏ tay ra khỏi khuỷu tay ta, hướng dẫn ta làm sao ôm lên cái eo mềm mại nhỏ nhắn của nàng, làm sao nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, làm sao bước lên xuống, chỉ một lúc sau chúng ta đã hoà vào điệu nhạc.

Hồng nguyệt cùng bạn nhảy nhảy đến bên cạnh ta, kêu lên: "Đại kiếm sư vậy mà người nói không biết nhảy làm người ta thất vọng, điệu sau phải đến lượt ta."

"Ái ui!"

Ta vì nhìn Hồng nguyệt, quên mất bước chân, liền dẫm lên bàn chân nhỏ nhắn của Long di.

Sau khi ta xin lỗi liền nhìn Hồng nguyệt kêu lên: "Nhìn thấy chưa, nàng không sợ sẽ giống như thế chứ!"

Long di cười rồi nhún hạ hông xuống, hai tay đặt lên vai ta, thuận thế đưa cái miệng nhỏ nhắn sát vào người ta nói nhẹ nhàng: "Đại kiếm sư, cảm ơn ngài!"

Hồng nguyệt đi đến, nhìn Long di cười ngọt ngào nói: "Hảo Long di, đến lượt ta nhé!"

Long di không có cách nào, liếc mắt nhìn ta đầy thâm tình, rồi rời về chỗ nghỉ.

Hồng nguyệt ôm lấy ta, thân thể nóng hổi bắt đầu điệu nhảy. Thân hình đẹp đẽ của nàng dán chặt vào người ta, nồng nhiệt chẳng ai sánh bằng.

Ta nói: "Sau này không làm người thất vọng nữa chứ!"

Hồng nguyệt chun mũi nói: "Đương nhiên lại làm người ta thất vọng, ta không thể nói với mọi người chuyện giữa ta và ngươi, vì thế người nếu muốn ta không phải nói dối, thì biết phải làm gì rồi đó."

Rồi đột nhiên nhún mình đứng lên hai đầu mũi chân, qua vai của ta nhìn những người mới đến, hưng phấn kêu to: "A! Phụ thân và ca ca đã đến, lại có cả Tiểu ả bàn."

Ta thả Hồng nguyệt ra, quay đầu lại nhìn.

Hồng thạch, Hồng tình ang nhưng phục trên người, cùng với Tiểu ả bàn và Hầu ngọc bước vào trong sảnh.

Hồng nguyệt chạy lại, túm lấy Tiểu ả bàn, ép gã phải khiêu vũ. Tiểu ả bàn khuôn mặt khổ sở nhìn ta nói: "Đại kiếm sư, sáng ngày mai ta có việc cần gặp ngài."

Ta gật đầu cười. Hồng tình và Hầu ngọc cũng đã bị các mỹ nữ kéo đi theo. Chỉ còn ta và Hồng thạch đi về chỗ "Tiểu quyền tử" của các đại công và tể ti.

Long đăng chủ động hướng Hồng thạch thân mật chào hỏi nói: "Hồng thạch đại công, trên đường có vất vả không?"

Hồng thạch lạnh lùng nhìn ông ta. Ta thầm kêu bất diệp, dẫu tay ra sau lưng Hồng thạch vỗ nhẹ.

Hồng thạch là người mẫn tuệ, liền ra vẻ ngạc nhiên lắc đầu cười khổ nói: "Lão quý người, thật không biết đối phó cách nào!"

Chúng nhân cười to, chỉ lúc đó Long đăng mới chân chính bỏ được hòn đá trong tim xuống.

Trữ tổ đi đến bên Hồng thạch, gọi nhỏ: "Hồng thạch đại công khỏe chứ!"

Hồng thạch liếc nhìn bà ta một cái, lông mày lưỡi kiếm nhướng lên cao, khuôn mặt đầy đặn rộng lớn thoáng hiện biểu tình phức tạp, bình đạm nói: "Trữ tổ đại công, hôm nay sao lại nhàn rồi vậy?" Ông ta hiển nhiên đối với việc Trữ tổ không chịu gặp ông trước yến hội tối hôm qua vẫn để trong lòng.

Trữ tổ thuận tay lấy trong khay của nữ thị tỳ một cốc "Tuý quả tửu" trứ danh của Tịnh thổ, hai tay nâng lên cao, nói: "Hồng thạch đại công tức giận rồi! Đây là mỹ tửu ngài yêu thích nhất."

Hồng thạch không ngờ Trữ tổ lại trực diện xin lỗi, vô cùng mát mặt, đưa tay ra đỡ lấy cốc rượu, uống một hơi hết hơn nửa cốc, rồi đưa lại cho Trữ tổ.

Trữ tổ ngây người, khuôn mặt đẹp hồng lên, đón lấy cốc rượu còn phân nửa, một hơi uống cạn.

Yến sắc đặt một tay lên vai Hồng thạch, thần tình vui vẻ hiện trên mặt, cười lớn nói: "Lão tiểu tử! Quả đúng là ngài."

Ta không hiểu gì, vì sao Trữ tổ uống cốc rượu đó lại cảm thấy xấu hổ? Yến sắc nói vậy có ý gì? Ta hoàn toàn bất minh bất bạch hàm ý trong đó.

Trong lòng khê động, liền đi đến trước Hoa vân nói: "Hoa vân tể ti, nàng có thể cho ta vinh hạnh được nhảy cùng một điệu chăng?"

Hoa vân chỉ có thể gật đầu, đưa tay cho ta.

Ta cặp đôi với nàng đi ra giữa nơi mọi người đang vui nhảy. Một tay đặt trên chiếc eo thon, một tay đặt trên bờ vai thơm tho của nàng, từ từ khiêu vũ.

Hoa vân cúi đầu xuống.

Ta nói: "Sao không dám nhìn ta?"

Hoa vân lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta sợ nhìn nhân tình của ngài?"

Ta giả vờ giận nói: "Nàng sợ ta ư?"

Hoa vân ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, nhìn ta sâu lắng, rồi lại cúi đầu xuống nói: "Ngài biết không phải vậy." Rồi thở ra một hơi nói: "Từ sau khi được tuyển chọn thành tể ti học đồ, ta đã quyết định không bao giờ nói những lời như tối qua cho bất kỳ nam nhân nào, nhưng ta cuối cùng đã vi phạm, lại là cam tâm tình nguyện, không một chút hối hận."

Lòng ta mềm đi, khiến cho hận ý phát sinh vì nàng ta đã yêu cầu Ny nhả phải ở lại Tịnh thổ, bỗng chốc tiêu thất vô ảnh vô tung.

Hoa vân nhìn lại ta, cất giọng mềm mại nói: "Đại kiếm sư! Ngài đã mãn ý chưa?"

Ta lắc đầu cười khố.

Hoa vân nói: "Nam nhân các ngài đều là như vậy, giống như Hồng thạch lúc này bức bách Trữ tổ uống chung cốc rượu, muốn bà ta trước mặt chúng nhân biểu lộ tâm ý."

Lúc đó ta lập tức đại ngộ, không lạ là Trữ tổ lại như vậy.

Ta nói: "Sao bây giờ không dám nhìn ta?"

Hoa vân nói qua hơi thở: "Lời của ngài giống như kiếm của ngài, khiến người ta vừa sợ vừa hận, hoàn toàn không có cách nào biết trước, nhưng

cũng khiến cho người ta không kìm được vui thích, thích bị ngài từng bước bức bách."

Đó là lời nói thâm tình, là hàm súc tình yêu của Hoa vân, ta tuy không ngừng đề tỉnh bản thân ngàn vạn lần không thể tiếp tục trải ra lưới tình, nhưng không thể kìm được nghĩ đến nàng, muốn cùng nàng nói chuyện, ngắm nhìn tư thái vừa chống cự vừa chào đón của nàng. Nàng có khí chất cao quý bất khả xâm phạm, càng gia tăng dự ý "xâm phạm" của ta đối với nàng. Ta tuyệt không phải cần quan hệ nhục dục với nàng, chỉ cần trong lòng nàng có ta.

Hoa vân dường như nhìn xuyên thấu tâm sự của ta, trừng mắt nhìn ta nói: "Đã hài lòng chưa? Lan đặc công tử!"

Mọi người bốn phía bỗng nhiên vỗ tay ầm ỹ.

Chúng ta ngạc nhiên nhìn ra.

Chỉ thấy bốn phía mọi người đã ngừng lại, đứng thành một vòng tròn lớn. Tại trung tâm của vòng tròn, Thái nhu đang nhảy một vũ điệu kỳ quái, phô bày những tư thế mỹ diệu không thể hình dung.

Hoa vân rời khỏi tay ta, nhưng vẫn để ta ôm lấy eo nàng.

Thái nhu đang nhảy Thiểm linh vũ điệu.

Mái tóc óng ả của nàng tung lên vừa sung mãn vừa có tiết tấu, mỗi một động tác đều phối hợp với nhãn thần và biểu tình của nàng, lúc thì như thiếu nữ hoài xuân, lúc lại như thâm khuê oán phụ, cực kỳ mê hoặc lòng người.

Ta trong đầu nhớ đến lời nói của phụ thân: "Khi Thiểm linh nữ tử khiêu vũ, đến người mù cũng phải mở mắt ra."

Đại hắc xuyên qua đám người hồi lâu rồi chạy ra bên cạnh Thái nhu, vừa sủa vừa nhảy lên, hẳn nó nghĩ rằng Thái nhu đang đùa nghịch với nó.

Tiếng vỗ tay của mọi người hoà với tiếng sủa càng thêm náo nhiệt.

Đội nhạc hưng phấn không ngừng tay.

Bàn chân Thái nhu chọt nhanh chọt chậm lướt trên mặt đất, phát ra tiết tấu khiến người ta máu huyết sôi sục lên.

Thái nhu đột nhiên lướt đến ta, làm thành những động tác mỹ diệu không gì sánh nổi, vừa kiêu ngạo lại vừa dã tính, khiến ta gần như không thể kìm

được ham muốn ôm nàng vào lòng, thăm vấn nàng vì sao Thiểm linh vũ điệu mỹ diệu như vậy lại không nhảy cho ta nhìn sớm hơn.

Hoa vân nhẹ nhàng đẩy ta lùi ra.

Ta sau khi dụng lực bóp vào chiếc eo nhỏ của nàng, mới chịu buông tay ra.

Thải nhu lỏng tay vào nhau đưa lên cao, ôm lấy ta kéo vào cùng nhảy.

Chúng nhân kêu to thích thú.

Thải nhu nói nhỏ vào tai ta: "Đại kiếm sư! Thiếp rất sung sướng!"

Một đám lông mềm xông vào giữa hai chúng ta, thì ra là Đại hắc.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 10

Lưỡng Tiến Công Cáo

Sáng sớm hôm sau, khi ta rời khỏi phòng thì ba nữ nhân vẫn còn ngủ say chưa tỉnh. Cũng không lạ, tối ngày hôm kia không được ngủ, tối qua lại có vũ yến đến nửa đêm mới tàn, bọn họ không ngủ đến khi mặt trời lên đến đỉnh mới là lạ.

Mệt mỏi không kém bọn họ, Đại hắc trái lại có thái độ dương dương, tinh thần tràn trề đi phía sau Phi tuyết, nửa điểm mệt nhọc cũng không có. Bất quá, khi ta cười Phi tuyết tiến đến cổng Thiên thành để đi ra sườn dốc phía bên ngoài, mới minh bạch nguyên nhân trong đó. Tên băng hữu này đã biến đi mất dạng, không cần nói cũng biết nó đã ở lại cùng với con chó cái đang canh giữ đàn dê tiếp tục mỗi tiên duyên của mình, đành chúc cho cậu thành công.

Trên đường rất vắng vẻ, mọi người ở đây đều đã tham dự dạ tiệc tối qua đến tận sáng sớm, ai còn có thể ra khỏi giường.

Không có chiến tranh thì thật quá tốt, sinh hoạt ngày nào cũng có thể giống như ngày hôm qua.

Lính gác cổng thành thấy ta tới, liền vội vàng mở cổng thành, để ta không bị cản trở một mạch phi ra ngoài.

Thiên nguyên rộng lớn trải ra trước mắt, Thiên hà chạy vắt ngang qua.

Gần nam lộ, doanh trường như rừng, chính là nam quân mới tới vào hoàng hôn ngày hôm qua.

Ta kêu to một tiếng, thúc Phi tuyết chạy qua thạch kiều vắt ngang Thiên hà, tiến đến doanh trại.

Chưa đến doanh trại, ta đã nhìn thấy Tiểu ải bàn đứng tại phía tây bắc doanh trại nhìn ta hưng phấn vẫy tay gọi. Ta bèn tiến lại chỗ gã.

Tiểu ải bàn nói to: "Ta đang lo ngại không nhắc người lên được!"

Ta nhảy xuống ngựa, cười nói: "Đó cũng là lo lắng của ta đối với người."

Gã trừng con mắt đỏ ngầu nói: "Không phải lo. Ta căn bản không ngủ. Người đâu. Chuẩn bị."

Lập tức hơn mười thủ hạ tại bốn phía gấp rút chuẩn bị mọi thứ.

Tại một mảnh đất cách chừng năm trăm bước, một bức tường bằng đá vừa mới được dựng lên, cao mười thước, nhìn có vẻ kiên cố.

Tiểu ải bàn đặc ý phi thường, chỉ vào bức tường nói: "Đây tượng trưng là tường thành."

Tiếp đó chỉ một cái ống to lớn bằng gỗ trông rất kỳ quái nói: "Đây là Long hoả pháo!"

Đứng bên "Long hoả pháo" có hơn mười người, toàn thần lưu ý động tĩnh của Tiểu ải bàn.

Ta nhìn về Long hoả pháo, bên cạnh có một thứ trông rất giống với dụng cụ công thành của đế quốc là "Đạn thạch ky", nói: "Nó là cái gì?"

Tiểu ải bàn hăng say nói: "Đây là phát minh vĩ đại nhất trong lịch sử chiến tranh của Tịnh thổ, gọi là "Long nộ hồng", danh tự của nó ta đã nghĩ rất lâu, rất thích hợp để Linh trí lão cổ hủ ấy đưa vào trong sử sách." Rồi hạ giọng nói: "Ta Tiểu ải bàn sẽ toàn nhờ vào nó để lưu danh thiên cổ." Ta không hiểu gã đang rồi rít huyền ảo về cái gì, nói: "Làm gì thì nhanh lên để còn xem nào!"

Tiểu ải bàn thần thái trở nên khẩn trương, trong miệng niệm niệm mấy từ, rồi quát to: "Long hoả pháo, bắn!"

Âm thanh vang rền.

Không biết những người kia phát động thế nào, một mũi tên tẩm dầu hoả từ miệng của Long hoả pháo bắn ra, thẳng vào bức tường, khiến cho trên tường đá bị một vết đen lớn.

Trong không khí đầy mùi đặc trưng của dầu hoả.

Nhưng ngoài điều đó ra, không có một sự tình gì kỳ lạ phát sinh.

Ta ngạc nhiên nhìn Tiểu ải bàn.

Tiểu ải bàn nhìn ta cười thần bí, không hề vội vàng hay gấp gáp, kêu lên: "Nổi lửa!"

Mười tiền thủ chạy lại phía sau trăm bước, đốt cháy đầu một mũi tên được bọc tẩm toàn dầu hoả, kéo căng dây cung. "Phóng!"

Mười mũi tên đồng loạt phóng đi.

Trừ ba mũi tên lực đạo không đủ, hai mũi bắn lệch ra ngoài, còn lại tất cả đều bắn trúng vào thạch tường nơi đã nhiễm dầu hoả.

"Bồng!"

Lửa cháy nghi ngút, như là cả bức tường chìm trong lửa.

Tiểu ải bàn hô tiếp: "Long nộ hồng!"

Cái vật giống như Đạn thạch ky ấy, phát ra một quai cầu to lớn màu xanh đen, bay lên trên cao, rồi từ trên cao rơi xuống, vẽ lên một đường cong mỹ lệ. Sau khi chạm vào tường phát ra một tiếng kêu gọn gẽ thì dính luôn trên đó, không hề rơi xuống.

Lửa tiếp tục cháy.

Hắc cầu đó tựa như chịu đựng được sự thiêu đốt cực mạnh, không những vẫn giữ nguyên dạng khi bị đốt cháy, mà còn như càng đốt càng kiên cố hơn.

Tiểu ải bàn dậm chân nói: "Không có lý do gì, hắc cầu đất sét bên trong toàn là dầu hoả, sao lại không nổ tung lên chứ?"

Ta lắc đầu nói: "Người thử các lần trước có được không?"

Tiểu ải bàn nói: "Đây là lần thử nghiệm đầu tiên, không ngờ lại thất bại, sao ngài có thể khiến cho các bình dầu hoả bịt kín nổ tung, mà viên đất sét bọc dầu hoả này khi đốt lại không nổ, lẽ ra nó phải dữ dội hơn chứ."

Ta nhìn lại hắc cầu ở giữa đồng lửa hoàn toàn không có động tĩnh gì một cái, cảm thấy đáng tiếc cho Tiểu ải bàn. Giấc mộng lưu danh thiên cổ đã bị phá tan. Ta nằm vai gãi quay về phía doanh trại, an ủi nói: "Đi nào! Để chúng ta cùng ăn sáng!"

Đi chưa được hai bước, lời cũng chưa nói xong.

"Oanh!"

Tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía sau vang lại, mặt đất như rung chuyển.

Một lực đạo vô hình kích đến. Tiểu ải bàn ngã lộn đầu xuống đất, ta chỉ bị mất thăng bằng, ngã xuống cùng gã. Vừa chạm mặt đất thì ta liền chuyển thân, nhìn về bức tường. Không ngờ nơi đó đã biến thành đồng đá tròn đồ nát, chu vi phải đến hơn mười bước. Có thể thấy lực nổ lúc này kinh nhân thế nào, vượt xa lúc nổ tại mộ bảo.

Tiểu ải bàn dụi cặp mắt đỏ quạch, sung sướng như phát điên, chạy về phía trước, rồi đổ sập xuống như không còn chân, hét lên điên cuồng: "Ta thành công rồi! Ta thành công rồi!"

Ta ngồi dậy, nghe thấy tiếng kêu kinh hãi từ bốn phía trong doanh trại nổi lên, cười khố nói: "Trước khi người lưu danh thiên cổ, xin hãy ứng phó với những người của Thiên nguyên bị phá tan giấc ngủ sẽ tìm người tính toán."

Vào chính Ngọ ngày thứ hai, chúng ta cùng Long đẳng, Yến sắc, Hồng thạch các vị đại công cùng đi đến "Cầm thiên bảo" của Yến sắc đại công. Thành bảo này quy mô nhân khẩu chỉ bằng một nửa Lập thạch bảo, nhưng lại cùng với Hồ thị bảo án ngữ hai bên sơn lộ của con đường thông lên Thiên nguyên. Nhờ có Yến sắc và Long đẳng đều là danh tướng xuất sắc trấn thủ, khiến cho Hắc xoa quý cho dù hung hãn khố công cũng không cách nào hạ được.

Bất quá, Hắc xoa nhân đã chiếm cứ hai toà thành bảo nằm trên tuyến bắc lộ là Phong ải và Đoạn lộ, cắt hoàn toàn con đường lên phía bắc của Tịnh thổ. Nếu muốn tiến lên bắc phương, có thể học theo cách Hắc xoa quý dùng để xuống phương nam, vượt qua Long thổ thủy tại phía đông của Trục thiên. Trước mắt, quân lực của Tịnh thổ không có cách nào thực hiện được.

Chúng ta chỉ có thể tấn công từng thành từng thành một để tiến lên, khiến cho tiền tuyến và hậu phương có khả năng hô ứng, tăng viện. Vì thế, tấn công và thu phục hai thành đã bị rơi vào tay địch này là đại sự có tính quan trọng rất lớn.

Nam quân của Hồng thạch và Ny nhã đi tại phía sau của chúng ta, từ từ tiến đến hậu sơn của Cầm thiên và Hồ thị chờ lệnh điều động.

Chúng ta tiến vào Cẩm thiên bảo. Tất cả các chiến sĩ đứng trên đường, trên tường thành hướng về ta tung hô. Sĩ khí cao đến cực điểm.

Thanh âm "Thánh kiếm kỵ sĩ" đập vào tai liên miên bất tuyệt.

Cẩm thiên chia thành hai thành bảo nội và ngoại. Sau khi đi qua tường thành nội, chúng ta đến phủ của Yến sắc đại công.

Trong đại đường rộng lớn chỉ bày biện các vật dụng đơn giản, trên tường treo tất cả các loại binh khí, đại bộ phận là binh khí của Tịnh thổ, nhưng cũng có một phần là các chiến lợi phẩm thu được từ Hắc xoa quỷ.

Đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của ta là một cây đại cung lấp lánh huyền quang, treo tại bức tường đối diện với chánh môn. Trên bức tường này không có một binh khí nào khác. Khiến cho cự cung này lại càng thêm nổi bật.

Đặc biệt khiến ta có ấn tượng sâu sắc là ánh huyền ô quang lấp lánh của cự cung, cùng với Trân ô đao bị đánh gãy của Long ca có cùng một dạng sắc màu. Bên cạnh cây cung có treo một ống tên tinh xảo, bên trong ống tên có bảy mũi trường tiễn đặc biệt, phát ra ánh ô quang lóng lánh, làm người ta có cảm giác sắc nhọn vô cùng.

Yến sắc đến bên cạnh ta nói: "Đại kiếm sư thật có nhãn quang, đây là thần cung Xạ nhật trứ danh của Tịnh thổ chúng ta, huyền cung và các trường tiễn đều do tổ phụ Lạp táp dùng Trân ô luyện thành." Rồi cười khố nói: "Đáng tiếc từ ba năm sau khi được thợ chế tạo cung số một của Tịnh thổ Liên sơn tông đúc thành, không một cá nhân nào có khả năng độc lực kéo căng được cây cung này, ngay cả những người tự xưng dũng lực, kéo đến khi cánh tay bị tổn thương, cũng không thể nào thành công."

Ta gật gật đầu, thầm nghĩ nếu như ta có thể dùng cây cung này bắn ra Trân ô tiễn, không biết có thể xuyên qua giáp trụ của Đại nguyên thủ như chỉ có Ma nữ nhận hiện tại làm được hay không?

Hồng nguyệt phía sau ta nói: "Đại kiếm sư, người có muốn thử hay không?"

Hồng thạch trách mắng nói: "Hồng nguyệt! Không được nói bừa."

Ta cười cười nói: "Nhất định sẽ thử, nhưng không phải bây giờ."

Long đằng lo lắng nói: "Đại kiểm sư phải cẩn thận, dây cung Trân ô huyền phản lực rất lớn, đáng sợ phi thường, ngay cả cánh tay cũng có thể bị phế bỏ."

Yến sắc đồng ý nói: "Ta tự nhận là lực tay hơn người, nhưng cũng chỉ kéo được một chút, sau đó không dám thử lại. Ta thường suy nghĩ, nếu có thể kéo căng cung bắn ra Trân ô tiễn, thật sợ rằng ngay cả thái dương cũng bị bắn hạ."

Bên ngoài thành bảo đột nhiên có tiếng trống như sấm động.

TẠvân đại công tức giận nói: "Hắc xoa quý nghỉ ngơi hai ngày, giờ lại đến khiêu chiến. Chẳng lẽ yêu phụ không nói với chúng là Hưởng cầm sanh đã bị thảm bại chạy về bắc phương sao? Không nói với chúng Đại kiểm sư rất lợi hại sao?"

Trữ tổ cười nói: "Người ta chỉ tin vào mắt của chính mình, vào sức mạnh của chính mình. Huống chi "Hắc phách" Khách hoành sanh trước nay kiêu căng tự đại, không để ai trong mắt, sao có thể để lời nói của một nữ nhân trong lòng, có thể còn nghĩ rằng yêu phụ cố ý khoa trương phóng đại."

Ta nhìn Trữ tổ gật đầu tán thành. Nữ nhân so với nam nhân luôn tinh tế và sâu sắc hơn. Đó cũng là ưu điểm của Trữ tổ.

Ta nói: "Chúng ta lên tường thành xem xét!"

Yến sắc nói: "Bọn chúng thường đến khiêu chiến, cứ hai ngày đánh một trận nhỏ, bốn ngày đánh một trận lớn, chúng ta đã sớm quen thuộc. Đại kiểm sư không cần để tâm, cứ việc nghỉ ngơi, sáng hôm sau chúng ta đưa ngài đến Hồ thị xem xét tình thế."

Long đằng nghe thấy ta muốn đến Hồ thị bảo của ông ta, tỏ ra đại hỉ nói: "Thế thì tốt quá rồi. Long di suốt ngày hỏi ta Đại kiểm sư tại sao không tới chỗ chúng ta."

Chúng nhân đồng loạt cười đầy vẻ thông hiểu.

Trong lòng kêu khổ, ta sao có thể vừa nhìn thấy đã yêu ngay. Nói cho cùng, ta đến Tịnh thổ là muốn truy sát Đại nguyên thủ! Ôi! Trác liên cười nói: "Đại kiểm sư, hậu sơn Cầm thiên bảo có rất nhiều quả tươi chỉ trồng được duy nhất ở đây, vị ngon phi thường, ngài nhất định phải thưởng thức."

Thải nhu đang đứng tựa vào Ny nhĩ hoan hỉ nói: "Thế thì thật là tốt."

Tất cả đều cười ồ lên.

Ước nặc phu và Hồng tình nghe thấy lời hoan hỉ của Thái nhu, liền vội vàng tỏ ra hăng hái, nói: "Chúng ta lập tức đi thôi, chỉ khi vừa trẩy xuống mới là lúc chúng ngon nhất."

Ta bình đạm nói: "Mĩ quả chúng ta nhất định sẽ ăn, nhưng phải sau khi thu phục được Phong ải và Đoạn lộ. Chúng ta có thể kiên nhẫn đợi hai ngày."

Mọi người đều cảm thấy rất ngạc nhiên, lộ ra thần sắc không thể nào tin.

Ta nói: "Hiện tại trước hết hãy ra tường ngoại thành đã!"

Từ sau tường thành của Cầm thiên nhìn ra phía ngoài, bên trái là Hồ thị bảo có cùng quy mô cách thức. Hai toà thành bảo này thông nhau bằng sơn lộ của Thiên nguyên, giờ đây toàn là những đồng loạn thạch, tạo thành chướng ngại vật ngăn cản địch nhân lên núi.

Nhìn xuống phía bắc, dưới chân dốc nghiêng của sơn lộ là một cốc nguyên nhỏ hơn Thiên nguyên, bốn bề là đỉnh núi trập trùng. Giờ đây có rất nhiều Hắc xoa quân đang chen vai đứng, tạo thành trận thế dày đặc ở phía xa của cốc nguyên. Đằng sau có thể nhìn thấy tường thành Phong ải bảo bị đã chiếm mất nổi lên, án ngữ lối ra khỏi cốc nguyên.

Một cự nhân hùng vĩ của Hắc xoa quý, tay trái cầm đại thuấn, tay phải nắm cự phủ, cười chiến mã chạy ra, không ngừng kêu lên khiêu khích, đầy vẻ khinh nhờn và miệt thị.

Tịnh thổ quân ở bên phía Hồ thị bảo cũng đã chuẩn bị sẵn trận thế, phòng ngừa Hắc xoa quý đột kích.

Trên sườn dốc toàn là đao tên bị gãy, hài cốt của người và ngựa, nhìn rất thảm liệt.

Bao nhiêu người đã vĩnh viễn mất đi những đứa con, người yêu và phụ mẫu?

Hơn mười con kèn kèn bay lượn trên không, chờ đợi bay xuống thưởng thức mỹ thực.

Tên Hắc xoa nhân tráng kiện lại đến phía trước, vừa la hét vừa chửi bới.

Cặp mắt sắc bén của ta nhìn thấy bên cạnh hơn ngàn quân hắc xoa có đại lôi mộc công thành, đầu thạch ky bắn đạn hoàng, và những đoạn thang dài.

Nhìn qua cũng biết bọn chúng đang tổ chức một trận công kích mạnh mẽ. Khả dĩ tưởng tượng, một khi cổng Phong ải bảo mở ra, Hắc xoa quý, đã dùng đến cả vạn kế, tất sẽ trùng trùng tiến lại chém giết.

Ta cảm thấy lịch sử xảy ra phía bên ngoài Bộ hoả thành lại tái diễn, chỉ khác là giờ ta không chỉ phải đánh giết Hắc xoa quý mà còn phải công hãm hai toà thành bảo. Chỉ như vậy mới có được quyền khống chế bắc lộ.

Ta nhìn Hồng thạch nói: "Tiểu ải bàn không đến sao?"

Hồng thạch nhìn Hồng tình.

Hồng tình vội vàng nói: "Vừa mới tới!"

Ta nói: "Kêu hẳn ta chuẩn bị sử dụng bảo bối sẽ giúp hẳn lưu danh thiên cổ."

Chúng nhân nhất tề ngăn người.

Hồng tình đối với ta so với phụ thân gã đối với ta có lòng tin hơn rất nhiều, vội vàng đi ngay.

Lúc này Hắc xoa cự nhân đã đến, dừng ngựa dưới sườn dốc, ngẩng đầu nhìn ta, dùng Tịnh thổ ngữ còn chưa thuần thục, quát to: "Lan đặc tiểu nhân người đã đến chưa, có đảm lượng thì ra đây cùng ta quyết một trận tử chiến."

Bọn người Yến sắc cùng nhau chửi mắng.

Trừ tổ sợ ta mắc mưu, đi đến bên ta nói: "Đại kiếm sư, cự nhân này chính là đệ nhất dũng sĩ của "Hắc phách" Khách hoành sanh, gọi là Hùng cự. Các dũng sĩ của chúng ta xuất chiến đều không một ai có khả năng quay về."

Long đằng nói: "Nếu không phải ta nghiêm cấm không cho bất kỳ người nào xuất chiến, sợ rằng chết trận không phải chỉ có mười sáu người."

Mấy người Ước nặc phu, Hồng thạch, Ny nhã đương nhiên không tin ta không thắng được cự nhân kia, bất quá tất cả đều không muốn ta xuất chiến, vì điều đó không đáng.

Ta cũng nghĩ điều đó không đáng.

Trác liên chỉ về Phong ải bảo nói: "Nhìn kìa! Khách hoành sanh đã tới rồi."

Chỉ thấy nguyên bốn cờ xí bay lượn trên đầu tường Phong ải bảo, xuất hiện thêm hai đại soái kỳ đặc biệt cao, đứng trong gió núi bay phấp phật đầy uy vũ.

Ta cười nói: "Các ngài không phải lo, ta không dự định xuất chiến."

Ny nhã và Thái nhu hiểu sâu sắc tính cách của ta, lấy làm kỳ quái nhìn ta.

Ta bình đạm nói: "Mang cung tới đây! Đồng thời kêu các chiến sĩ chuẩn bị."

Yến sắc ngạc nhiên nói: "Hùng cự cách đây tối thiểu ba trăm tên bắn, làm sao... Ô! Chẳng lẽ ngài định dùng "Xạ nhật"?"

Ta kêu to: "Nhanh! Tối nay ta muốn tại Phong ải cử hành tiệc hội lớn mừng đại thắng." Yến sắc ngây người một lát, rồi nhìn người của mình xung quanh quát to: "Còn không đi lấy cung tên."

Ta ngẩng mặt quan sát thiên sắc, chỉ còn một đoạn thời gian nữa là thái dương sẽ xuống núi, cũng còn đủ thời gian, mọi người tuy đều mệt mỏi, nhưng chiến ý cao ngút, huống chi còn có ta.

Hồng tình chạy lên tường thành báo cáo: "Tiểu ải bàn nói tất cả đã chuẩn bị xong, sẵn sàng phát động. Bất quá, gã muốn ta đề tỉnh Đại kiểm sự, xạ trình tối đa chỉ được năm trăm bước."

Năm trăm bước, tức là đoạn giữa cốc nguyên.

Hùng cự sau khi cười điên cuồng, quay ngựa đi về.

Ta tuyệt nhiên bất động, lạnh lùng nhìn địch nhân.

Chúng nhân tất cả có điểm bất an và khẩn trương, cả Hồng thạch cũng không ngoại lệ. Vì công thành là việc không hề đơn giản. Nếu không phải thế Long đằng và Yến sắc đã không thể chống cự lại Hắc xoa quân vừa đông vừa mạnh. Chúng ta tuy có Long nô hống, nhưng địch nhân sao có thể để chúng ta tiến đến vị trí thuận tiện để phát xạ. Tiếng bước chân từ cầu thang vang lên, hai chiến sĩ vác Xạ nhật đại cung, một người khác ôm ống đựng Trăn ô tiến, vừa đi vừa thở hổn hển, đến bên cạnh ta.

Ta quát to: "Nổi trống!"

Tiếng trống vang lên.

Hùng cự tinh thần chấn động, cưỡi ngựa từ một bên cốc nguyên chạy lại. Khi hần đến đoạn giữa của cốc nguyên, ta đưa tay cầm lấy đại cung trên vai hai chiến sĩ. Cây cung vào tay nặng nề vô cùng.

Chiến sĩ cầm ống tên đưa lên một mũi Trăn ô tiền.

Ta nâng cây đại cung lên cao ngang với ta, rồi ngựa lên, đặt một mũi Trăn ô tiền lên dây cung Trăn ô huyền.

Chúng nhân thấy ta nâng cây đại cung nặng như vậy mà tay không hề rung động, than lên kinh hãi không thôi.

Tiếng vó ngựa càng đến gần càng trở nên gấp rút. Hùng cự đã đến điểm bắt đầu dốc lên. Cự ly tới đó gấp ba lần tầm bắn của cung tên phổ thông. Ta lạnh lùng nhìn hần, trong tâm hoàn toàn tĩnh lặng, âm thầm tính toán cự ly và tốc độ của địch.

Cũng trong thời gian đó, Phong ải bảo gõ trống trận dồn dập, âm thanh vang lừng, trợ uy cho Hùng cự.

Hùng cự càng hưng phấn, thúc ngựa phi điên cuồng, như một mũi tên lao tới.

Ta hét lên một tiếng vang trời, toàn lực kéo dây cung. Thân Xạ nhật cung vốn chưa có một người nào kéo nổi từ từ cong lên, dây Trăn ô huyền bị kéo về phía sau hết cỡ.

Tay thả ra.

Một tiếng "đăng" vang lên.

Trăn ô tiền như thiếu điện phá không lao đi.

Xạ nhật cung phát ra một âm thanh gọn gẽ rồi phục hồi nguyên trạng, thân cung rung động.

Trăn ô huyền càng không ngừng rung động dữ dội hơn.

Không ai có thể hình dung tốc độ Trăn ô tiền bắn ra từ Xạ nhật cung. Mũi tên thông thường bay theo đường cong, nhưng Trăn ô tiền bay thẳng tuyệt đối.

Gần như khi tiếng dây cung vang lên, Trăn ô tiền đã đến trước mặt Hùng cự, bắn thẳng vào ngực hần.

Hùng cự bản năng rất tốt, lập tức giơ cự thuẫn bảo hộ trước ngực.

Chúng nhân cùng kêu lên, tất cả đều nghĩ một mũi tiễn tốt như vậy đã bị hãm chặn lại.

Âm thanh kim khí chạm vào nhau vang lên.

Trân ô tiễn xuyên qua thuẫn, xuyên qua khôi giáp, xuyên qua thân thể to lớn của Hùng cự, tạo nên một cơn mưa máu, rồi từ bối tâm bay ra, cắm xuống mặt đất phía sau ngựa.

Địch ta hai phía đều ngừng hẳn tiếng la hét cùng tiếng trống trận.

Cự phủ và đại thuẫn của Hùng cự rơi xuống đất, rồi sau đó thân thể to lớn từ yên ngựa rơi theo, tạo thành một âm thanh nặng nề trên mặt đất.

Cầm thiên, Hồ thị hai thành bảo bùng lên tiếng hoan hô chấn động đất trời.

Ta quát lớn: "Công thành!"

Khi chúng ta tiến qua thi thể của Hùng cự, địch nhân đã toàn bộ rút lui vào trong Phong ải, nhìn như muốn tử thủ không ra.

Ta và các vị đại công dừng ngựa tại đoạn giữa cốc nguyên, kêu to: "Tiểu ải bàn!"

Tiểu ải bàn sĩ khí cao ngút phóng lại, thở mạnh nói: "Không tốt rồi! Tối nay ta nhất định phải vào trong Phong ải bảo ngủ một giấc thật ngon." Chúng nhân cười lớn. Thủ hạ của Tiểu ải bàn đưa Long hoả pháo và Long nô hồng ra trước trận tiền.

Từ trên tường Phong ải phóng ra một trận mưa tên, nhưng ngoài trăm bước thì hết lực, nhất loạt rơi xuống.

Yến sắc khanh khách cười thất thanh nói: "Hắc xoa quý không bao giờ nghĩ có một ngày chúng ta sẽ công thành, ngay cả Thạch đạn ky dùng để bắn xa cũng không kịp đưa lên tường thành."

Ta nhìn về phía Đại hắc và Thái nhu nói: "Nàng trông coi Đại hắc, không được để nó theo ta."

Thái nhu khuôn mặt lộ vẻ then thùng, cúi đầu nói: "Thiếp biết rồi!"

Ta hướng Tiểu ải bàn phát tay.

Tiểu ải bàn cất giọng khàn khàn khẩn trương quát to: "Phóng pháo!"

"Bồng!"

Một đạo dầu hoả bắn ra, dội lên tường thành và mặt đất, phía bên trái cổng thành.

"Phóng tiễn!"

Mười tiễn thủ, dưới sự yểm hộ của đại thuần bài đặc chế, tiến lên phía trước.

Trên tường địch lập tức tên bay ra như mưa.

Yến sắc quát to: "Bắn trả!"

Hai hàng chiến sĩ, một hàng cầm thuần, một hàng cầm cung, tiến lên phía trước.

Tên bắn qua lại.

Sát thanh chấn thiên.

Hoả tiễn bắn ra, mười mũi tên có tám mũi bắn trúng thành tường nhiễm đen dầu hoả, thành tích so với trước tốt hơn nhiều.

Liệt hoả hùng hực bốc lên.

Thời khắc tối quan trọng đã tới.

Tiểu ải bàn hít thở mạnh.

Ta nhìn Tiểu ải bàn nói: "Không cần khẩn trương, bắn không trúng có thể bắn lại lần thứ hai."

Tiểu ải bàn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nói: "Thời gian cấp bách quá, ta chỉ kịp chế thành hai quả, đã dùng mất một, hiện tại chỉ có một cơ hội mà thôi."

Ta bình tĩnh hét lớn: "Phóng Long nộ hồng!"

"Oanh!"

Hắc cầu đạn to lớn bắn ra.

Tâm trí của chúng ta đều để hết trên lưng chừng không, mở trừng mắt nhìn cự hắc cầu từ từ bay lên cao, rồi rơi xuống.

Tiểu ải bàn khuôn mặt chợt xám xịt như tro, hai chân mềm nhũn, khuỵu xuống mặt đất.

Điểm rơi của Hắc cầu so với lần trước gần hơn rất nhiều, chỉ đạt đến cách tường thành trăm bước thì rơi xuống.

Chúng nhân tất cả thất vọng ngây ngốc tại đương trường.

Liệt hoả thiêu đốt dữ dội, bất quá bây giờ hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa.

Đám cỏ dưới chân tường bắt đầu bốc cháy.

Ta trong đầu loé lên, nhảy xuống ngựa, nắm lấy Xạ nhật đại cung trên vai hai chiến sĩ, lấy Trân ô tiên, tiến về phía trước. Sau khi vượt qua hàng thuẫn đang bảo vệ các cung thủ, nằm nghiêng trên mặt đất, dương cung nạp tên bắn ra một mũi.

Thanh âm xé gió vang lên.

Trân ô tiên bắn đi, bay qua cốc nguyên, sát xuống mặt đất, xuyên qua những mô đất nhô lên cao, tuy khí thế giảm đi chút ít nhưng vẫn lao đến đâm vào cự hắc cầu, mang cả hắc cầu bắn về phía trước, dính vào góc tường đang bị lửa thiêu đốt dữ dội.

Sau khi bắn tên xong, ta vội vàng lăn về, quỳ phía sau hàng thuẫn, vừa cầu khẩn, vừa nhìn vào cự hắc cầu.

Cự hắc cầu bị xuyên thủng liệu có nổ được hay không.

Thiên địa như hoàn toàn tĩnh lặng.

Không ai có hứng thú nhìn quanh. Tất cả chỉ tập trung ánh mắt vào cự hắc cầu đã khiến chúng nhân hoảng hốt tỉnh dậy sáng hôm qua. Cự hắc cầu đang bị liệt hoả thiêu cháy.

"Oanh!"

Không ai có thể tin được vào mắt mình. Trước tiên hoả quang vọt ra, đá vụn bắn ngang, tiếp theo là tường thành vững chãi như núi đá từ từ đổ xuống. Bụi đất theo tàn lửa bắn lên giữa không trung. Ít nhất có hơn mười Hắc xoa nhân hét lên thảm thiết cùng với tường thành sụp xuống.

Tiếng hét kinh hoàng từ trên tường thành của địch nhân vọng lại.

Mưa tên từ phía địch chỉ còn thừa thớt.

Trên tường thành xuất hiện một lỗ hổng chừng hơn mười thước.

Ta hét to: "Giết!"

Phi tuyết chạy đến bên ta, ta nhảy lên lưng ngựa, rút Ma nữ nhận ra, giơ cao lên đầu, xông về phía trước.

Mọi người phía sau thấy thánh kiếm của ta, sĩ khí cao tận mây xanh, đồng thanh hét lên mãnh liệt, như cơn thủy triều tràn tới.

Trong nháy mắt, ta cười Phi tuyết, vọt qua đồng đá vụn tại lỗ hồng đầu tiên, xông vào trong thành chém giết.

Trong thành lập tức hỗn loạn, Ma nữ nhận tẩm máu Hắc xoa nhân.

Đại quân như nước tràn vào. Bọn họ đối với Phong ải bản thân tự nhiên quen thuộc, nhanh chóng chiếm được các cứ điểm chiến lược. Bọn họ nhiều năm nay chịu sự khuất nhục và nợ máu, tất cả tại thời khắc này đều được đòi lại.

Hắc xoa quý tuyết vọng phản kháng, nhưng đều bị đánh tan rã, không thể hội tụ, lần lượt chạy khỏi thành bảo. Chúng ta truy đuổi đến nơi có thể nhìn thấy Đoạn lộ bảo, rồi mới thu binh. Trên đường toàn là thi thể Hắc xoa nhân. Hắc xoa nhân tại Phong ải bảo tối thiểu một nửa phải nằm lại tại đó.

Ma nữ nhận uống no máu địch nhân.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 5

Chương 1: Cộ̣ng Thượng Đạ̣i Kệ́

Chương 2: Dự̃ Mị̃ Điệ̀u Tị̃nh

Chương 3: Bặ́c Lộ̣ Chi Địcḥ

Chương 4: Diệ̣u Tượ̀ng Thiẹ̄n Khaị

Chương 5: Phị Điệ̀u Hặ̀nh Độṇg

Chương 6: Tiẹ̄n Thạ̀nh Chi Địcḥ

Chương 7: Thạ̀nh Ngoạ̣i Chi Chiệ́n

Chương 8: Tụ́y Ngoạ̣ Tiẹ̄n Thạ̀nh

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 1

Cộng Thương Đại Kế

Ta và các tế ti tướng lĩnh Tịnh thổ đứng ngậy người trên tường thành Phong ải vừa đoạt lại được từ tay Hắc xoa nhân, nhìn ánh lửa hừng hực toả ra từ Đoạn lộ bảo ở phía xa, khói bốc lên cuồn cuộn.

Thành bảo cuối cùng tại Thiên miếu bắc lộ do Hắc xoa nhân không chế đột nhiên bốc lửa, khiến chúng ta không thể không ngừng hoan yển và vũ hội chạy ra xem.

Tướng sĩ Tịnh thổ tất cả đều sĩ khí ngất trời, chờ ta ra mệnh lệnh xuất kích.

Thiên sắc dần dần tối xuống, làm cho ánh lửa hồng tươi càng thêm mãnh liệt. Đầu ngọn lửa tạo thành những chiếc lưỡi dài hoà với tro bụi không ngừng bốc lên không trung, khiến cho người ta cảm thấy ngọn hoả diễm này mang sức huỷ diệt không gì ngăn cản được.

Nhìn hoả thế bất thường phía Đoạn lộ bảo, mọi người vừa hưng phấn vừa thương cảm.

Hưng phấn vì Hắc xoa nhân cuối cùng đã bị buộc phải rời bỏ cửa ải trọng yếu tiến lên phương bắc. Từ đêm nay trở đi, Tịnh thổ quân có thể tiến hành đại nghiệp phản công lên phương bắc. Thương cảm vì chỉ một ngọn lửa mà tường thành nổi tiếng với hàng trăm năm lịch sử bỗng chốc thành đồng gạch vụn đổ nát.

Long Ca con trai của Long Đẳng đại công nói: “Đại kiểm sư! Xin hãy hạ lệnh xuất kích, Long ca nguyện làm tiên phong”. Hơn nửa số người lộ thần sắc hăng hái, khát vọng xuất kích.

Ta hiểu ý bọn họ, nếu để Hắc xoa nhân an toàn hoàn chinh triệt tẩu, li khai bắc lộ quay về bình nguyên tập hợp lại binh lực, sẽ là trở ngại rất lớn cho cuộc bắc chinh sau này. Nhược bằng có thể công kích bọn địch hiểm độc này một trận, hoặc thừa thế đánh tan đối phương, truy sát vài chục dặm, hoặc vài trăm dặm. Như vậy sẽ có thể tạo ra được tình huống hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả ta vốn kinh nghiệm chiến tranh phong phú, cũng cảm thấy ý tưởng này đầy thuyết phục.

Ta trước nhìn Long ca mỉm cười khen ngợi, rồi sau đó quay sang mọi người nói: “Ai có thể nói cho ta? Lúc ngọn lửa bắt đầu thì tình hình cụ thể thế nào?”

Khi đó, một nữ tướng trẻ tuổi tiến đến.

Yến Sắc đại công giới thiệu nói: “Đây là nhất đẳng võ tướng Nhạn phi phi của ta, phụ trách giám sát động tĩnh của Hắc xoa nhân tại Đoạn lộ bảo”, rồi quay qua Nhạn phi phi nói: “Phi phi người phải nói tường tận. Những chi tiết nhìn như không đáng kể, đối với Đại kiểm sự, tất cả lại có thể quan trọng vô bì.”

Ngoài Ny nhĩ và Trữ tố, đây là phụ nữ có địa vị cao cấp đầu tiên của Tịnh thổ mà ta gặp, không nhận được đưa mắt quan sát nàng. Sắc đẹp nàng ta đương nhiên không sánh được với diễm sắc như thiên tiên của Ny nhĩ. Nhưng nàng ta vừa có vẻ ngoài tú mị động lòng người cốt yếu của phụ nữ Tịnh thổ, lại mang thêm nét khỏe khoắn, cứng cáp vốn là điểm khuyết thiếu của bọn họ. Đó chủ yếu là vì thể hình của nàng rắn chắc và cơ bắp nở nang, không hề thua kém nam nhân, nhìn giống như một con báo cái sức lực sung mãn. Kỳ quái là ta từ trước đến giờ tuyệt không chú ý đến sự tồn tại của nàng ta, có thể do có quá nhiều sự tình phát sinh chỉ trong vòng có mấy ngày.

Nhạn phi phi không vì sự dò xét của ta mà có chút bất an nào, trước hướng về Yến Sắc ứng tiếng, sau đó quay về ta cung kính đáp: “Lửa bốc lên đột ngột phi thường. Lúc đầu chỉ có tám ngọn hoả đầu. Trong chớp mắt, phần thành bảo gần phía bộ phận đang ẩn nấp của chúng thuộc hạ, toàn bộ bị vây hãm trong biển lửa. Nhưng không hề nghe thấy một chút huyền não

nào, khiến thuộc hạ ngoại trừ phái binh đi trinh sát thì nghiêm cấm thủ hạ tuyệt không được có cử động gì."

Ta gật đầu khen ngợi, chỉ từ vài lời nói tinh giản thiết yếu đó, ta đủ biết nữ tướng như con dã báo khó thuần này đích thực là người có trách nhiệm phi thường. Nếu không tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình phát sinh đột ngột đó, không thể có cái nhìn tường tận như vậy. Từ lúc trở thành thống soái tối cao của Tịnh thổ quân, ta thường đề tỉnh bản thân, nhất định phải tận dụng thật tốt nhân tài và nguồn lực, để đối kháng Hắc xoa nhân hùng mạnh. Bởi vì không ai biết được vận may có vĩnh viễn đi theo ta không. Cho nên mọi việc đều phải tận lực mà làm. Năm được tài năng lẫn tính cách của mỗi danh tướng, chính là một mắt xích tối trọng yếu.

Nữ tướng không thua kém nam nhân này không đợi ta truy vấn, nói tiếp: "Binh sĩ trinh sát gửi báo cáo về, ngọn lửa lớn đã hoàn toàn phong bế con đường xuống núi ở phía bên đó. Khiến bọn họ không cách nào do thám động tĩnh của Hắc xoa nhân sâu hơn. Bất quá theo đánh giá, Hắc xoa nhân nếu muốn đưa gần bảy vạn người và lượng vật tư to lớn, từ Đoạn lộ bảo qua sơn đạo để li khai Trục thiên sơn, tối thiểu cũng mất ba ngày. Vì vậy, tính từ lúc Phong ải bảo trở về tay chúng ta, bọn chúng phải đến tối mai mới có thể toàn quân rút hết ra ngoài bình nguyên."

Yến Sắc ngắt lời nói: "Ta thấy đám lửa này, có thể cháy ít nhất ba ngày ba đêm."

Một làn gió đêm lạnh lẽo của vùng núi cao tạt qua, đem lại hơi ẩm thoang thoảng chỉ có ở vùng núi cao, khiến ta nhớ trận mưa rào to đã tạo ra cơ duyên thúc đẩy ta và Hồng nguyệt hợp thể. Ta hỏi: "Trận mưa rào hai ngày trước có phải là không thường xuyên xảy ra?" Ánh mắt ta gắn chặt vào khoảng không trên Trục thiên sơn đã bị đại hoả nhuộm thành một màu như huyết hồng, trong lòng nghĩ trừ phi trời mưa thật to, bằng không đừng nghĩ đến việc dập tắt được đám cháy lớn như thế này.

Chúng nhân ngờ ngạc như vừa mới ra khỏi giấc mộng, Thiên Nhân đáp: "Đại kiếm sư suy nghĩ thật tinh tế, làm cho người ta phải thán phục. Chúng ta tuy mỗi người đều biết quan hệ giữa thời tiết và việc hành quân là rất mật thiết, nhưng nhất thời lại không nghĩ tới phương diện này. Yến Sắc, Long

Đằng! Các ngài là người ở đây, chỉ có các ngài mới đủ tư cách phát ngôn nhất.”

Tôi cười thầm trong lòng đưa mắt nhìn Thiên Nhân, nghĩ đến người này bình thường trầm mặc ít nói, càng chưa bao giờ nói “tâng bốc” công khai như vậy. Trong sát na ấy, ta minh bạch dụng ý của ông ta, chủ tâm muốn tôn cao hơn hình tượng của ta trong lòng người Tịnh thổ, đặc biệt là người phương Bắc.

Nghĩ tới đây, ta bất giác lại nhìn ông ta lần nữa. Thiên nhân khẽ nheo mày, mỉm cười qua ánh mắt. Ta thấy lòng ấm áp, đối với lão nhân có cá tính cô độc, lại có năng lực không tầm thường đoán được vận mệnh tương lai này, ta đặc biệt có cảm nhận tình “tri kỷ” thâm sâu.

Có một ngày ta sẽ rời xa Tịnh thổ, nhưng giao tình gắn bó với Tịnh thổ nhân cao quý khả ái này sẽ vĩnh viễn không mất đi trong tim ta.

Ny nhĩ bên cạnh cúi đầu, không muốn người khác nhìn thấy tình ý của nàng qua khoé mắt. Nữ tử này tinh tế mẫn cảm, đã cảm nhận được tình huống vi diệu giữa hai người chúng ta.

Long Đằng tranh thủ nói: “Thời tiết ở trên cao sơn và dưới bình nguyên quả thực là bất đồng. Người ta nói thời tiết thảo nguyên biến hóa khôn lường, nhưng so với dãy Trục thiên sơn chỉ như tiểu phù thủy gặp phải đại phù thủy. Ở đây ngay trong một ngày có thể lúc nắng lúc mưa. Nhưng mưa rào lớn thì chỉ có thể gặp, chứ không thể cầu. Đại kiếm sư gặp phải trận mưa rào đó, vốn chỉ xảy ra trên thiên nguyên. Tại khu vực lưng núi này của chúng ta, đã lâu không có được cơn mưa nào như vậy.”

Thì ra khí hậu và lượng mưa ở vùng đỉnh núi và lưng núi lại khác nhau đến vậy.

Yến Sắc xen vào nói: “Lúc này khi ta tới đây, trông thấy nhiều đường kiến bò trong đám cỏ rậm, những hiện tượng kiến dọn ổ này, thông thường xảy ra trước những trận mưa lớn.”

Long Đằng có vẻ không vui, bảo: “Thời tiết lạnh, thường không xuất hiện tình huống như vậy đâu.”

Yến Sắc khẽ cười, nhưng không tranh luận gì.

Mối quan hệ giữa người và người là khó xử lý nhất. Nhưng không thể không xử lý. Ta nén sự hơi khó chịu đối với tính cách độc đoán của Long Đăng, mỉm cười nói: “Hai khả năng này đều rất lớn.” Đoạn bước tới bên Long ca, vỗ tay lên đầu vai gã khích lệ, vỗ về gã nói: “Nếu nội trong ba ngày mà có trận mưa lớn, người sẽ là chủ tướng đội quân tiên phong truy kích Hắc xoa quân.”

Hồng Thạch chau mày: “Chúng ta có thiết bị chữa cháy, không lẽ ngồi đây chờ thành lũy tổ tiên gây dựng lên bị thiêu rụi sao?”

Ta nghe trong lời nói của Hồng thạch có sự bất mãn đối với việc ta xem trọng Long ca, trong lòng than thầm, nhìn ông ta mỉm cười nói, “Đại công ngài không phải dừng giởn ta. Ngài có thể thống suất quân dân Phiêu hương thành đứng vững trước sự trường kỳ mãnh công của đại quân Hắc xoa quân. Sao lại không nhìn ra quỷ kế của Hắc xoa nhân. Nếu nói trận hoả hoạn này không phải là cạm bẫy, ngài có tin được không?”

Hồng Thạch thấy ta lấy lại thể diện cho ông ta, trong lòng vui vẻ, nét mặt dịu lại, gật đầu nói: “Đại kiếm sư nói đúng.”

Ta biết đã tới lúc cần nói ra những điều quan trọng, nghiêm mặt bảo: “Có lẽ mọi người đối với việc Hắc xoa nhân đột nhiên rời bỏ thành bảo có tính chiến lược này, thấy không thể tin nổi, đúng không?”

Chúng nhân đồng loạt gật đầu. Phải biết rằng bỏ thành thì dễ, chiếm lại thì khó. Hắc xoa đã mất đi Đoạn lộ bảo, cũng như đã mất đi điểm cột trụ thông đến Thiên miếu, giấc mộng đẹp xâm chiếm toàn bộ Tịnh thổ, sẽ trở nên xa vời.

Ánh mắt ta đảo qua mọi người một lượt. Đến gương mặt xinh đẹp của Hoa Vân không kìm được dừng lại một chút. Nàng lặng lẽ nhìn ta một cái, rồi quay mặt đi, ánh mắt hướng về đám lửa tại vùng núi xa kia. Ta nhìn thấy nàng có tâm sự, chỉ hận không biết là gì?

Trác Liên đại công lên tiếng: “Ta thấy Hắc xoa quỷ do sợ Đại kiếm sư, mất hết can đảm, lại tự vẫn không chịu được lực công phá không gì sánh nổi của Long nội hống, nên vội vã rút lui. ”

Ta cười nhẹ đáp: “Chúng ta tuyệt không nên vì dễ dàng công hãm được Phong ải bảo mà phát sinh ý nghĩ tự mãn tự đại. Tuy vậy đó cũng là lẽ

thường. Ngay cả ta lúc đầu cũng đã xem sự việc quá dễ dàng.” Ánh mắt chuyển đến phần Đoạn lộ bảo đang thiêu cháy, nói tiếp: “Nhưng trận hỏa hoạn này đã thay đổi suy nghĩ của ta.”

Bề ngoài có vẻ như ta đang giáo huấn Trác liên. Nhưng vì ta chỉ ra ngay cả ta cũng đã từng có suy nghĩ tương đồng với ông ta, vì thế tuyệt không khiến cho nhân vật là một trong bảy vị đại công này cảm thấy không thể tiếp nhận, ngược lại hiện ra vẻ suy nghĩ về lời nói của ta.

Từ đầu không cất lời, Đại tể ti nói: “Chúng ta phải nghe theo từng lời của Đại kiểm sự, chỉ có ngài mới có tài năng lãnh đạo Tịnh thổ nhân trở lại những ngày hòa bình mỹ lệ thuở trước”. Chúng nhân ứng tiếng vang lừng.

Ta trong lòng thầm than sự việc đâu có đơn giản như vậy. Tịnh thổ đã trải qua chiến loạn, sẽ không bao giờ như trước được nữa.

Những nhân vật tối cao của tầng lớp thống trị Tịnh thổ, đang yên lặng chờ lời nói của tôi.

Ta quay sang Trữ Tổ lúc này đang đứng cạnh Hồng Thạch nói: “Trữ Tổ đại công, nói ta hay, Hắc xoa nhân vì sao muốn tấn công Thiên miếu!”

Mọi người ngạc nhiên. Đạo lý này hiển hiện rõ ràng không thể không nhìn ra. Vì nếu không công hãm Thiên miếu, thì không thể nắm quyền khống chế Tịnh thổ.

Trữ Tổ cũng sững sờ như mọi người, ngưng thần nghĩ ngợi, rồi mới “A!” lên một tiếng, đáp: “Đại kiểm sự! Ta đã minh bạch, nếu có thể chọn lựa, Hắc xoa nhân sẽ không chọn Thiên miếu có địa thế hiểm trở để phòng thủ làm chiến trường để tác chiến.”

Ước Nặc Phu vỗ đùi nói: “Tiểu tử cũng đã minh bạch, Hắc xoa nhân lần này rút lui, chính là hy vọng dụ được chúng ta toàn quân xuất kích. Đợi đến lúc tới đại bình nguyên bên ngoài Thiên miếu, mới cùng chúng ta quyết một trận sinh tử.”

Ta không hỏi ai khác mà hỏi Trữ Tổ, trong đó rất hàm chứa thâm ý. Nam Bắc chi tranh biểu hiện ra như đã kết thúc, nhưng kỳ thực nhân tố gây ra nó tuyệt chưa được tiêu trừ, cũng không có khả năng tiêu trừ trong một đêm. Vì vậy, ta phải lợi dụng mối quan hệ vi diệu giữa bảy vị đại công, đưa họ dần dần vào quỹ đạo của sự hợp tác đoàn kết, không còn nghi hoặc. Trữ Tổ

thân là bắc nhân, lại có quan hệ thân mật với Hồng Thạch, là nhân vật đối với hai phía đều khả dĩ tiếp thu, không nảy sinh đổ kỵ. Về sau ta nhất định phải phát huy tối đa tác dụng này của bà ta.

Mọi người trong mắt lộ sắc ưu tư. Vì niềm vui tột cùng khi đoạt lại Phong ải đem lại cảm giác về “một thắng lợi không còn xa”, đã bị dập tắt đi quá nửa. Ta thực sự cũng muốn thức tỉnh bọn họ.

Ta nói: “Đừng quên trong Hắc xoa nhân, có Âm nữ sư biết rất rõ về chúng ta. Y thị biết ta muốn sớm trở về Ma nữ quốc, tự nhiên sẽ nôn nóng bắc chinh, để có thể nhanh chóng đánh đuổi Hắc xoa nhân ra đại hải. Nếu như vậy thì tình thế sẽ đảo ngược. Chúng ta trước đây dĩ dật đãi lao. Ưu thế này sẽ hoàn toàn biến mất. Vì vậy hấp tấp bắc phạt, chính là hành vi tự sát”

Yến Sắc đặt tay lên vai Hồng Thạch, nói vào tai ông ta: “Đến bây giờ, ta mới rõ tại sao ngay cả lão huynh cũng khâm phục Đại kiếm sư như vậy.” Đoạn hướng về ta nói: “Đại kiếm sư nói rất phải, chúng ta đã để thắng lợi làm mờ cả đầu óc. Trên thực tế, chúng ta đối với bố trí quân sự của địch tại Đoạn lộ bảo một chút cũng không biết. Như quả hấp tấp bỏ qua, truy kích địch nhân, khả năng sẽ bị hãm vào tuyệt cảnh vạn kiếp bất phục.”

Tôi cười nói: “Vẫn có thể truy kích trong chừng mực nào đó, để chúng ta xem xem ý trời thế nào đã.”

Long Đăng lên tiếng: “Đại kiếm sư chắc đã rất mệt mỏi, hay là đến phủ đại công của ta nghỉ ngơi một chút!”

Ta hiện tại trở thành trung tâm của mọi người, chỉ cần ta đi đâu, chúng tể ti và các đại công khác cũng sẽ đi theo. Lời mời của Long Đăng, có thể là do từ lòng tốt, nhưng cũng không tránh khỏi gây nên tị hiềm. Không nén được thở ra một hơi thán khí, cái phiền não này ngay cả Thánh kiếm kỵ sĩ cũng không dễ dàng giải quyết.

Bất quá! Nghĩ đến Thái Nhu, Đại Hắc và Hồng Nguyệt đang ở phủ đại công của Long Đăng, đi về nơi đó cũng là đương nhiên, liền quay sang bọn người Đại tể ti và Hồng Thạch nói: “Có hứng thú uống tiếp đôi ly không?”

Mọi người cùng cười hưởng ứng, tuy nụ cười có phần miễn cưỡng.

Hoa Vân lúc này bước tới, bình tĩnh nói: “Đại kiếm sư, ta muốn đến chào tạm biệt ngài. Sáng mai ta và Linh Trí sẽ trở về Thiên miếu, sau đó sẽ

quay về phương Nam.”

Ta tâm thần chấn động, ngạc nhiên nhìn nữ tể ti mỹ lệ đầy thiện cảm này. Nàng nói lời từ giả trước mặt mọi người như vậy, rõ là không muốn cho ta và nàng có cơ hội nói chuyện riêng.

Ny Nhã bước lên, kéo lấy khuỷu tay của Hoa Vân nói: “Hoa Vân, chẳng lẽ không chờ thêm vài ngày nữa được sao?”

Hoa Vân chối khéo nói: “Rời khỏi phương Nam thực sự đã quá lâu rồi, ở đó có nhiều việc đang chờ chúng ta.”

Ta trong lòng nổi lên nỗi oán phẫn, nghĩ nếu nàng muốn rời khỏi ta, vậy thì cứ đi đi! Bình thản như không có chuyện gì nói: “Bảo trọng vậy, Hoa Vân tể ti.” Tiếp đó quay qua Linh Trí phía sau Hoa Vân nói: “Linh Trí tể ti! Ngài không chào tạm biệt Thái Nhu sao?”

Linh Trí bước tới, đưa tay nắm chặt tay ta nói: “Ta đã nói trước với tiểu Thái Nhu, Đại kiếm sư! Xin ngài hãy chiếu cố cho tốt tiểu nữ này.”

Ta nhìn Thiên Nhân, trong lòng lấy làm kỳ quái vì sao ông ta không cùng hai người này quay về phương Nam, cùng lúc thấy trong mắt Thiên nhân hiện lên một tia bi ai khó có thể hình dung, sau đó rời khỏi ánh mắt của ta.

Ta trong tim chấn động mãnh liệt, tay chân bỗng lạnh ngắt, nhân thần của Thiên Nhân thực sự nói lên điều gì, không lẽ có liên quan tới vận mệnh của Thái Nhu sao?

Linh Trí buông tay ta, trở lại bên Hoa Vân.

Hoa Vân có phần do dự, không biết có nên tiến đến cùng ta hành Xúc thủ lễ hay không.

Ta không còn tâm tình nói chuyện, không nói một lời, quay người theo các bậc đá xuống thành. Trong tim dấy lên một cảm giác, có thể ta vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại Hoa Vân nữa.

Ta và bảy vị đại công ngồi trong đại hoa viên của phủ Long Đằng đại công. Phía xa bên ngoài tường thành là khoảng không bị hoả diễm nhuộm đỏ, đề tỉnh chúng ta chiến tranh vẫn còn ở trước mắt.

Đại hoa viên này còn xa mới bằng được với hoa viên trong phủ Hồng Thạch đại công tại Phiêu hương thành, ngay một đóa hoa tươi cũng không

có, có chăng chỉ là hơn mười gốc cây đại thụ và đầy bụi cỏ dại mọc lung tung, khả dĩ tưởng tượng trong cuộc chiến tranh trường kỳ, không ai còn thời giờ để chăm sóc nó.

Tất cả mọi người, bao gồm cả các tế ti, đều rút ra ngoài hoa viên. Cho nên vốn chỉ là tiệc nhẹ “uống vài ly”, cuối cùng lại trở thành hội nghị quân sự tối cao cấp Tịnh thổ.

Ta rất hiểu tâm tình bọn họ. Lúc này trong đầu bọn họ chỉ nghĩ tới một việc, đó là làm sao đuổi hết Hắc xoa nhân về đại hải. Vô luận ta giải thích thế nào, bọn họ cũng không chờ được.

Ta mặc nhiên buồn bã uống rượu. Trong lòng nhớ đến Hoa Vân, nhớ đến nhân thần kỳ quái khiến người ta phải phát run của Thiên Nhân. Đến lúc phát giác người khác đến nửa giọt rượu cũng không uống, mới hổ thẹn đặt ly xuống.

Ny Nhã ân cần hỏi: “Đại kiếm sư, ngài mệt lắm chẳng?”

Ta khẽ lắc đầu, biểu hiện không có gì.

Hồng Thạch ho khan một tiếng, nói: “Chúng ta vốn thương lượng riêng, hy vọng có thể lập tức định ra đại kế phản công về phương Bắc. Nhưng nếu như Đại kiếm sư thấy...”

Ta đưa tay ngắt lời ông ta, nói: “Không vấn đề gì, tiện đây chúng ta cử hành hội nghị quân sự tối trọng yếu trong lịch sử Tịnh thổ, một hội nghị dưới cái tên Hồ thị.”

Thân là thống lĩnh Hồ thị bảo Long Đằng hưng phấn nói: “Hội nghị Hồ thị này sẽ là một hội nghị mà con cháu Tịnh thổ vĩnh viễn không bao giờ quên.”

Hồng Thạch và Yến Sắc cùng tề danh với ông ta đều có vẻ bất mãn trừng mắt nhìn ông ta một cái.

Tôi bình đạm nói: “Ta hy vọng hội nghị này sẽ đại biểu cho một sự bắt đầu của các tập đoàn quân sự Tịnh thổ. Kể từ hôm nay tất cả mọi người đều phải bỏ qua vinh nhục cá nhân và định kiến hẹp hòi, lấy đại cuộc làm trọng, đoàn kết thành một khối, vì việc đánh đuổi Hắc xoa nhân mà ra sức, nếu không tương lai hội nghị này chỉ là một sự ô nhục trong lịch sử Tịnh thổ.”

Chúng nhân nhất tề biến sắc, đồng thanh đáp ứng.

Ta nghiêm mặt nói: “Ai có thể nói cho ta những việc liên quan đến phương Bắc!”

Long Đăng vừa định lên tiếng, Tạ Văn vốn ít nói đã lạnh lùng đáp: “Ta nghĩ về mặt này, Trữ đại công là người có tư cách phát ngôn nhất, vì bà đến từ Vọng hải thành là vùng đất xa nhất về phía bắc gần với đại hải. Từ khi Hắc xoa nhân đến, đã không ngừng vừa đánh vừa lui, đến tận Thiên miếu. Không một ai biết rõ quân lực Hắc xoa nhân và tình thế phương bắc hơn bà.”

Long Đăng vẻ mặt không được tự nhiên, nhưng cũng không nói gì. Theo ta suy đoán, khả năng Long Đăng lúc bình thường có quan hệ nhờ cậy với Minh Nguyệt, nên đặc biệt hung hăng, hoành hành bạo ngược. Chỉ việc ông ta mưu đồ đưa con ruột của mình lên chức đại công cũng cho thấy được điều này. Hiện tại Minh Nguyệt đã chết, những người khác vô thức liên thủ lại áp chế tính kiêu căng của ông ta.

Vì vậy, Long Đăng hết mình bợ đỡ ta, cũng là mong muốn có thể xoay chuyển tình thế bất lợi này.

Nếu ta có thể lợi dụng tình thế này, có khả năng giữ được một thế cân bằng nhân sự vi diệu.

Trữ Tổ mặc nhiên hồi lâu, trong mắt đượm vẻ hoài niệm và thương cảm, thở nhẹ ra một hơi thán khí, ngẩng đầu nhìn về khoảng không đêm tối rực ánh hoả quang, thở dài buồn bã thấp giọng nói: “Ta thật không muốn hồi tưởng lại những tháng ngày thảm thương đau xót đó. Nhìn một toà đại thành vĩ lệ rơi vào tay Hắc Xoa nhân; tận mắt chứng kiến các chiến hữu chí thân bên cạnh bị gục xuống nhục nhã; bản thân cũng từ một thiếu nữ vô tri chỉ biết vui chơi, biến thành kẻ đã chìm đắm qua đau đớn, ngày ngày chỉ nghĩ đến làm sao phục thù...”

Các đại công đều trở nên trầm mặc, thần tình uất ức.

Ta thấy trong mắt Ny Nhã lấp lánh lệ quang, hẳn là đang nghĩ đến cảnh tượng thảm thương đau đớn khi thân phụ bị người dùng rìu chém chết, không kìm được nỗi cảm thông sâu sắc đối với nàng.

Trữ Tổ bất giác đưa vén lọn tóc mai, biểu lộ một nét nữ tính ôn nhu, rồi cố gắng phấn chấn tinh thần, nói: “Thiên hà xuôi về nam là Địa tạng hà,

chảy lên bắc là Lưu tiên hà, đi thẳng về chính bắc, đến vùng đất giữa Trục thiên và Đại hải, rồi tụ lại thành Tụ tiên đại hồ, sóng xanh biếc, rộng mênh mông, không biết đâu là bến bờ, từ đó phân thành năm nhánh sông và hồ nhỏ, xuôi theo địa thế đổ ra biển lớn, mười toà đại thành của bắc phương, đều được dựng lên quanh vùng giao nhau giữa các sông hồ.”

Trác Liên thở dài buồn vô hạn nói: “Giao thông trên sông rất phát triển, khiến phương bắc hưng vượng phần vinh, nhưng cũng giúp Hắc Xoa nhân có khả năng điều động binh lính vật tư nhanh chóng. Năm đó, ta phụ trách bảo vệ hai toà đại thành Lâm tiên và Bàng tiên bên cạnh Tụ tiên hồ, nhưng cơ hồ vừa lúc nhận được tin Hắc xoa nhân kéo xuống phía nam thì” Hắc ma cự hạm” của chúng đã từ trong đám sương mù dày đặc xuất hiện, khiến ta ngay cả việc chuẩn bị cũng không kịp, ôi!”

Ta chau mày, thầm nghĩ bắc phương bị mất, thương thuyền chiến hạm của Tịnh thổ, đã rơi vào tay Hắc xoa nhân không sót một chiếc, hiện tại chúng ta lấy gì phản công bắc phạt? Xét trên tính cơ động của việc điều động binh lực, chúng ta quá thiệt thòi. Thậm chí nếu Tịnh thổ nhân có thể tạm thời lập ra hạm đội mới, thì cũng tuyệt không bì được với Hắc ma hạm đầy kinh nghiệm viễn dương.

Quả nhiên Trữ Tố tiếp tục nói: “Nhân tố dẫn đến thất bại của chúng ta lúc bấy giờ, ngoài trừ binh lực và kinh nghiệm chiến tranh thua kém đối phương, chủ yếu là do Hắc xoa nhân ngay từ đầu đã khống chế toàn bộ sông hồ, cắt đứt giao thông thủy lộ của chúng ta, khiến các thành không thể tiếp ứng lẫn nhau được, rồi từng thành từng thành bị chúng công hãm dễ như nhổ cỏ.”

Long Đằng nói: “Từ sau trận đại hải chiến trên Tụ tiên hồ, hạm đội Tịnh thổ bị triệt để đánh tan. Kể từ hôm đó, chúng ta không còn đủ lực lượng để phản công, liên tục lui đến Đoạn lộ bảo, mới có khả năng trụ lại được, nhưng tình thế ngày càng tệ, cũng may Đại kiểm sư tới đúng lúc.”

Ta hỏi: “Hiện tại gần chúng ta nhất là toà đại thành bắc phương nào?”

Ánh mắt mọi người đều đổ về Tạ Vấn.

Trong mắt Tạ Vấn loé lên thần sắc bi phẫn, nói: ” Là Lưu tiên thành của ta, đó là một trong hai toà thành mỹ lệ nhất bắc phương, toà thành còn lại là

Vọng hải thành của Trữ Tổ đại công.”

Yến Sắc nói: “Lưu Tiên cũng là đại thành chế tạo tàu thuyền của phương bắc. Chủ yếu vì xung quanh thành không những có bạch mộc thụ bạt ngàn nhìn hết tầm mắt, có thể dùng để đóng thuyền, lại khai thác quặng sắt, vì vậy nếu muốn bắc phạt, việc trọng yếu đầu tiên là phải đoạt lại Lưu tiên thành.”

Ta trầm tư một lúc, thở ra một hơi thán khí nói: “Nếu chúng ta làm vậy, bắc phạt chi chiến nhất định thảm bại.”

Chúng nhân nhất tề ngạc nhiên.

Hồng Thạch tỉnh ngộ đầu tiên, nói: “Vì chúng ta nhìn ra điều này, Hắc Xoa nhân cũng nhìn thấy được. Bởi vậy có thể tập trung lực lượng đối phó với đại quân muốn đoạt lại Lưu thành của chúng ta. Với tình thế này, chúng ta chắc chắn thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.”

Long Đăng tức giận nói: “Chưa đánh sao có thể nói là bại, nếu chúng ta biết địch sẽ giăng bẫy đón chúng ta ở Lưu tiên thành, chúng ta chẳng lẽ không có khả năng đưa ra chiến lược để chiến thắng sao?”

Yến Sắc cười cười đáp: “Long Đăng ngài nếu có thể đưa ra chiến lược tất thắng, ta có thể bảo chứng Hồng Thạch sẽ rót rượu tạ lỗi ngài.”

Long Đăng ngạc nhiên một lúc, cuối cùng không nói được nửa lời.

Hồng Thạch khí giận đã vơi quá nửa, cười khà khà một tiếng nói: “Nếu không vì Đại kiểm sư giáo huấn chúng ta phải đoàn kết nhất trí, câu nói vừa rồi của ngài ta nhất định sẽ không bỏ qua. Ngày trước chúng ta bại trận vì bị Hắc Xoa nhân khống chế giao thông thủy lộ. Ngày nay nếu lại giao chiến, sẽ lại cũng thất bại vì nhược điểm trí mệnh này. Huống hồ chúng ta đối với tình thế bắc phương một chút cũng không biết. Muốn đưa ra chiến lược cũng không biết bắt tay từ đâu. Thử nghĩ nếu chúng ta một khi ra khỏi Trục thiên bắc lộ, gặp phải đoàn thân binh đáng sợ của Hắc xoa vương Nghiêu Địch, hậu quả sẽ như thế nào?”

Trác Liên châu mày nói: “Nhưng một ngày không đoạt lại được Lưu tiên thành, chúng ta cũng khó lập được một hạm đội đưa quân bắc phạt, đại nghiệp phản công khó mà hoàn thành.”

Ny Nhã này giờ đã im lặng, đưa cặp mắt xinh đẹp nhìn ta nói: “Các ngài lo lắng gì, tiểu nữ thấy Đại kiếm sư trong lòng đã định được kế sách. Phải không? Thánh kiếm kỳ sĩ của chúng ta!”

Nữ tử này đúng là đáng ghét, ta trừng mắt nhìn nàng, rồi mới quay sang nhìn ánh mắt mọi người, cười nói: “Nói ta hay, ưu thế của Hắc Xoa nhân là ở đâu?”

Trữ Tổ không cần suy nghĩ đáp: “Ưu thế về binh lực, chỉ huy sáng suốt, quyền khống chế thủy lộ.” Đoạn ngừng một lúc, nói tiếp: “Còn có một điểm tối trọng yếu, đó là các thành lũy phương bắc đều nằm trong tay bọn chúng, chúng ta biến thành lao sư viễn chinh, trong khi bọn chúng lại có thể dĩ dật đãi lao.”

Ta bình đạm nói: “Chúng ta có ưu điểm gì!”

Chúng nhân ngân người ngân ngốc.

Hồng Thạch cười khổ nói: “Ta thực sự nghĩ không ra.”

Ny Nhã không biết vì sao tâm tình trở nên rất phấn khởi, nhanh miệng nói: “Chúng ta đương nhiên có ưu điểm, đó là có chỉ huy sáng suốt hơn Hắc Xoa nhân, vì chúng ta có Đại kiếm sư làm thống soái.”

Đội hội nghị xong ta nhất định phải giáo huấn nữ tử này một trận. Nhưng bây giờ đương nhiên không thể tranh cãi, bèn nhìn Ni Nhã hậm hực nói: “Ưu điểm của chúng ta đâu chỉ có thế, ví dụ như thông thuộc hoàn cảnh địa lý, lại như chúng ta có Long nô hống, nhiều không kể xiết. Nếu như chúng ta có khả năng nhắm vào ưu điểm của Hắc Xoa nhân mà lên kế hoạch, ưu điểm của chúng sẽ hoàn toàn trở thành khuyết điểm.”

Yến Sắc gật đầu đáp: “Đại kiếm sư nhớ rằng, theo ta suy đoán, Hắc Xoa nhân đã chiếm cứ mười toà đại thành của chúng ta, lại muốn chia quân công phá Thiên miếu và xâm lược phương nam, tất không còn đủ sức khống chế hàng ngàn thôn làng bên ngoài thành. Cho nên đối với phương bắc, bọn chúng chỉ hoàn thành khống chế các điểm, chứ không khống chế được toàn diện. ”

Lời nói này, ngay cả Long Đẳng nghe cũng phải gật đầu. Ta nói: “Nói hay lắm! Mấu chốt để chiến thắng cuộc chiến này là ở chỗ ai có thể đoạt được quyền kiểm soát thủy lộ, ta muốn nghe qua ý kiến mọi người.”

Tạ Vấn lên tiếng: “Nói tới đóng thuyền, không ai so sánh được với ta. Nhưng ta vẫn nghĩ không ra phương pháp nào để đóng được một thuyền đội trong vòng vây của cường địch. Cho dù thành công được, cũng làm sao có thể đột phá được sự phong tỏa của Hắc ma hạm đội?”

Ta mặc nhiên hồi lâu, rồi đột nhiên quay sang Ny Nhã nói: “Ny Nhã đại công, thỉnh nàng châm tửu cho chúng ta”

Ny Nhã ngẩn người, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ, nhưng vẫn nhu thuận rót rượu cho mọi người.

Ta nâng ly rượu lên, hướng về mọi người nói: “Nào! Chúng ta uống một ly.”

Mọi người vội vã nâng ly, một hơi uống cạn.

Ta đặt chiếc ly rỗng không xuống, thông thả nói: “Tạ Vấn đại công nói rất phải, chúng ta căn bản không thể xây dựng được một đội thuyền hạm trong tình thế hiện nay. Cho dù làm được, cũng tuyệt không phải là đối thủ của Hắc ma hạm.”

Chúng đại công ngạc nhiên nhìn ta.

Hồng Thạch với ta đã quen, liền hỏi: “Vậy sao lại phải nâng ly chúc mừng?”

Ta cười cười nói: “Chúng ta cạn ly lần này, không phải vì chúc mừng việc tạo dựng đội thuyền, mà là chúc mừng vì không phải tạo dựng đội thuyền.”

Mọi người càng trở mắt nhìn, vẻ mặt bối rối.

Ny Nhã tức giận nói: “Đại kiếm sư quả là thích đùa giỡn người khác, hại người ta tâm tư phiền loạn, có kẻ sách gì, sao không mau nói ra!”

Nữ tử này làm sao hiểu được ta cố ý như vậy là muốn khống chế tâm tình của các đại công Tịnh thổ vốn rất tự phụ này. Để đến lúc phải chỉ huy họ, có thể như bàn tay điều khiển các ngón tay, cười thần bí nói: “Ny Nhã đại công, có cái gì còn dễ dàng hơn việc xây dựng đây!”

Yến Sắc và Hồng Thạch đồng thanh la lên: “Phá hoại!”

Ta nghiêm mặt nói: “Đúng là như vậy, nếu chúng ta có thể hủy diệt Hắc ma hạm, thì cũng tựa như đã đoạt lại quyền khống chế thủy lộ vậy, ít nhất đôi bên ngang nhau.”

Ny Nhã nhíu cặp lông mày thanh tú khả ái nói: “Nhưng làm sao làm được?”

Hồng Thạch như sức tình nói: “Dầu hoả!”

Yến sắc và Long đăng cùng ứng thanh nói: "Đúng vậy! Dầu hoả!"

Tôi không cho bọn họ cơ hội để thở, nói: “Đối với ưu thế về quân lực của địch như vậy, chúng ta nếu muốn giành được thắng lợi, ngoài trừ dựa vào dầu hoả, còn phải tận dụng chiến lược du kích địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, lấy thôn làng bao vây thành thị, rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ phong tỏa hoàn toàn thủy lộ, Hắc Xoa nhân sẽ gặp phải vết xe đổ của Tịnh thổ quân năm đó, bị chia cắt phá vụn, và đó cũng là thời khắc tận cùng của chúng.”

Ngọn lửa hy vọng trong mắt mọi người bùng lên thiêu đốt.

Ta biết rằng ta không chỉ nâng cao chí khí của họ, mà còn đạt được tín nhiệm và tôn kính của họ thêm một bước nữa, chỉ dưới tình thế đó, đại nghiệp bắc phạt mới có thể triển khai.

Trữ Tố hưng phấn đến mức nhiệt lệ tràn đầy trong mắt, run giọng nói: “Đúng vậy! Chỉ có như vậy, ưu điểm của Hắc xoa nhân mới biến thành khuyết điểm của chúng, và cũng chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể đuổi chúng trở về đại hải.”

Ny Nhã đến gần, hôn một cái thật sâu lên má ta, nhẹ nhàng nói: “Đại kiếm sư, tạ ơn ngài.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 2

Dữ Mĩ Điều Tình

Quay về phòng đại sảnh của phủ đại công, các tế ti và tướng lĩnh khác đều đang kiên nhẫn chờ đợi. Khi bọn họ nhìn thấy thần sắc phấn chấn của các vị đại công, liền hiểu rằng hội nghị quân sự ngoài ý liệu của tất cả mọi người này đã đạt được kết quả quan trọng. Ngược lại, ta lại không nghĩ ngợi đến việc làm sao đối phó Hắc xoa nhân, trong lòng chỉ hiện lên cuộc chia tay vô tình với Hoa vân và nhân thần khiến người phát run lên của Thiên nhân.

Ta càng muốn kéo Thiên nhân ra một bên, dùng hết thủ đoạn bức bách ông ta nói ra đã nhìn thấy điều gì trong tương lai. Nhưng ta cuối cùng không làm như vậy, vì ta sợ biết đến chân tướng vận mệnh tàn khốc!

Tiểu ải bàn trở thành tâm điểm của mọi người. Mỗi vị đại công đều hy vọng có thể từ miệng của gã biết được nhiều vấn đề có liên quan đến đầu hoả. Điều này đã trở thành chìa khoá dẫn đến chiến thắng.

Các tướng lĩnh đều vây kín lấy vị đại công của bọn họ, mong mỗi được biết đại kế phản công bắc phạt. Nhìn các hội nghị quân sự lớn nhỏ, kế tiếp nhau diễn ra, Ny nhĩ đương nhiên cũng không được miễn trừ.

Ngược lại ta lại trở thành một người nhàn rỗi, cùng với mấy người Đại tế ti tán gẫu, lại vì trong lòng nhớ nhung Thái nhu đến mức thống khổ, nên cảm thấy có lỗi, bèn bỏ đi nghỉ ngơi.

Được bốn thị vệ dẫn đường, ta rời khỏi đại sảnh, đi xuyên thẳng qua khu rừng nhỏ, tới đình viên duy nhất phía đông của phủ đại công.

Nơi này thủ vệ nghiêm mật, ngay cả ta nhìn thấy cũng phải nhú mào, chưa nói đến đội quân đứng bên đường, bốn phía đều có tối thiểu trăm vệ binh được vũ trang đầy đủ, đến nước cũng khó lọt.

Tiểu đội trưởng nhìn thấy ta đến, quát một tiếng quân lệnh, trăm người đồng loạt quỳ xuống, cung nghênh đại giá của ta.

Ta cười khổ lắc đầu nói: "Không phải làm thế, chẳng lẽ các người không biết Đại tể ti đã hạ nghiêm lệnh, các người thấy ta, chỉ cần hành lễ gặp mặt thông thường?"

Tiểu đội trưởng vẫn không chịu đứng dậy, run giọng nói: "Đại kiểm sử, hãy để chúng thuộc hạ được quỳ xuống một lần, thể hiện sự tôn kính chí cao vô thượng của chúng thuộc hạ với ngài. Tất cả bọn thuộc hạ, đều nguyện ý làm như vậy vì ngài."

Ta càng minh bạch tâm tình bọn họ, lại cười khổ nói: "Tốt! Quỳ xuống cũng tốt. Bây giờ tất cả đứng lên cho ta."

Tiểu đội trưởng hạ lệnh một tiếng, chúng nhân tề chỉnh đồng loạt đứng dậy. Nhìn bọn họ động tác nhất trí, có thể biết bọn họ được huấn luyện rất tốt. Long đẳng lão tiểu tử này đúng là cũng có nghề, không lạ có thể trở thành một trong Tịnh thổ tứ đại danh tướng.

Ta được tiểu đội trưởng dẫn đường, đi vào trong phòng. Cánh cửa đại môn đóng lại sau lưng ta.

Hảo Đại hắc lắc đầu vẫy đuôi nghênh tiếp ta, ta ngồi xuống, ôm nó vào lòng, dúi mặt vào đám lông cổ dày đầy mùi thơm như vừa được tắm rửa.

Tiếng cười của Hồng nguyệt từ trong vọng ra, rồi cả tiếng kêu của Thái nhu, bọn họ vì sao lại hớn hở như vậy? Ta vừa ôm Đại hắc, vừa tiến vào bên trong.

Trong đại sảnh, Thái nhu, Hồng nguyệt và Long di ngồi vây quanh nhau, tập trung toàn tâm trí vào một món đồ kỳ quái như một khối bạch ngọc.

Thái nhu nhìn thấy ta trước tiên, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nét vừa kinh ngạc vừa vui mừng động lòng người, kêu lên: "Đại kiểm sử! Chàng về rồi."

Hồng nguyệt quay đầu nhìn ta một cái, gửi cho ta một nụ cười quyến rũ mang đầy nữ tính, hưng phấn nói: "Đại kiểm sử nhanh đến giúp chúng ta,

Long di lợi hại quá đi."

Long di quay lưng lại với ta nghe thấy Thái nhu gọi ta, thân hình mềm mại run mạnh một cái, rồi vánh tai đỏ lên, quay người đứng dậy, cúi đầu nói: "Chào Đại kiểm sự, Long di xin vãn an ngài."

Hồng nguyệt cười yêu kiều nói: "Long di không phải sợ hãn, mặt hãn có vẻ hung tợn, kỳ thực con người cực kỳ tử tế. Nào chúng ta tiếp tục chơi cờ, đến lượt muội rồi đó."

Ta lấy làm tức khí, thật không có cách nào với tiểu nữ tử này, thả Đại hắc xuống đất, đi đến bên cạnh bàn. Trên bàn là một bàn cờ phân ra làm hai loại bạch ngọc thạch và lục ngọc thạch được điêu khắc thành các quân cờ mã ngưu cầu lộc. Cách điêu khắc cực kỳ tinh mỹ. Không nén được nhìn Thái nhu kỳ lạ nói: "Nàng sao lại hiểu cách đánh cờ của Tịnh thổ nhân?"

Thái nhu ngọt ngào cười nói: "Long di dạy cho thiếp, thật dễ học, Thái nhu vốn gốc nghịch mà học một lần đã hiểu! Ny nhĩ đâu?"

Ta nhớ đến nhân thần của Thiên nhân, trong lòng rối loạn, nói: "Ny nhĩ bạn tham gia hội nghị của nàng." Chuyển hướng đầu sát bên cạnh Long di nói: "Tiểu thư không nghe thấy nữ tử điêu ngoa man trá kia nói gì sao? Ta vẻ ngoài tuy hung dữ, nhưng nội tâm vô cùng hiền lành."

Hồng nguyệt thêm vào một tiếng, nói: "Hơn nữa lại ôn nhu vô hạn."

Long di khuôn mặt xinh xắn càng đỏ hơn, hai bàn nắm lấy nhau không biết làm sao buông ra cho được.

Ta dữ dằn trừng mắt nhìn Hồng nguyệt.

Hồng nguyệt ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, mím môi nhìn ta bằng khuôn mặt quý quái vừa đáng yêu vừa đáng ghét, rồi nhìn Long di nói: "Long di! Nhanh lên nào! Quân cờ đóng băng hết rồi!"

Long di gạt bỏ gian nan, nâng cao dũng khí, ngẩng đầu lên để lộ hai má đang cháy rực như ráng chiều trên khuôn mặt ngọc, nhẹ nhàng nói: "Long di có cản trở Đại kiểm sự nghỉ ngơi?"

Tình ý của mỹ nữ này đối với ta ngay cả kẻ mù cũng có thể nhìn thấy, đúng là khiến ta vừa thấy vẻ vang lại vừa đau đầu. Những ngày sắp tới sẽ thật gian nan. Nhưng Hoa vân vừa đi, Long di đã đến, hỏi ta làm sao xử lý?

Nam nữ hấp dẫn nhau là lẽ tự nhiên. Đối với nữ tử khả ái, mỗi tình đến tự bản thân cũng không kiểm soát được cũng là chuyện thường tình của con người. Không như vậy mới là bất hợp lý. Nhưng ta không thể không nghĩ đến hiện thực, ví dụ như ta tương lai nếu li khai Tịnh thổ, liệu có đưa họ đi được không? Nhưng địa phương mà ta phải quay về tuyệt không phải là một thế giới hoà bình.

Ta chỉ muốn mang đến cho những người mà ta yêu sự sung sướng, chứ không phải thảm hoạ.

Thải nhu đến bên ta, kéo tay ta nói: "Đại kiểm sư! Chàng nghĩ gì vậy?"

Long di sắc mặt chuyển thành trắng bệch, nói: "Long di nghĩ Long di nên cáo lui."

Lần này ngay cả Hồng nguyệt cũng không dám lên tiếng, nhìn ta vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, thầm sợ bản thân nói ra lời không nên nói.

Ta trong lòng rất hối tiếc, mỉm cười nói: "Xin lỗi! Ta đột nhiên nghĩ ra diệu kế khả dĩ lột quần của Hắc xoa vương Nghiêu địch xuống mà quất vào mông hắn, nhưng vẫn còn một vài vấn đề rất khó giải quyết."

Hồng nguyệt cười nói: "Ta biết ngươi nói đùa, muốn chọc cho chúng ta cười."

Ta nghiêm mặt nói: "Không! Ta nghiêm chỉnh đó!"

Ba nữ nhân rất lấy làm ngạc nhiên, Hồng nguyệt khiêu chiến nói: "Hừm! Nếu muốn chứng minh ngươi không nói đùa, hãy nói ra xem vấn đề nan giải là gì."

Hồng nguyệt thuỷ chung vẫn còn non nớt. Đối lại là Ny nhã, nhất định trước tiên sẽ hỏi ta diệu kế là gì. Ta bằng gương mặt rất nghiêm trang nói: "Khó khăn là không tìm được người không gửi được gì, không một ai tình nguyện chạm vào cái mông hôi thối của hắn."

Ba nữ nhân hiểu ra ta thật ra từ đầu đến giờ đều là hồ ngôn loạn ngữ, cười đến không thở thể được.

Ta kêu lên: "Không muốn phải nghĩ đến cái mông hôi thối đó nữa. Nào! Để ta xem các nàng đánh cờ."

Hồng nguyệt miễn cưỡng ngồi thẳng lưng lại, chỉ vào Long di nói: "Đến lượt muội, đi nhanh một con đi."

Long đi len lén nhìn ta một cái, ngồi lại vào ghế, lấy một con cờ hình ngựa, đặt vào một giữa một khoảng trống, rồi mím môi cười, nhìn sang Hồng nguyệt.

Thấy Hồng nguyệt và Thái nhu trợn mắt há miệng, ta liền biết đó là nước đi trí mệnh.

Hồng nguyệt giận dữ nói: "Hào Thái nhu! Muội đã nói chúng ta không nên đánh nước cờ đó mà."

Thái nhu cười nói: "Đúng không vậy! Sao trong đầu tỷ chỉ nhớ muội đã tán dương tỷ đi nước cờ đó tốt phi thường nhỉ!"

Hồng nguyệt dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, không chịu nói: "Hào Long di, để chúng ta đi lại nước cờ đó nhé!"

Thái nhu trách nói: "Sao lại thế được? Long di trước đó đã thuyết minh đây là trận chiến cờ, cũng giống như tại chiến trường, không hề có cơ hội làm lại."

Trong lòng ta bỗng run lên sợ hãi. Đúng vậy! Vận mệnh chỉ có một khả năng, không là cái này, thì là cái kia. Nhưng vĩnh viễn không có cơ hội quay đầu lại. Nếu không ta sẽ không mang Trí tuệ điển đến cho Ma nữ Bách hợp, nàng sẽ không bị ngọc vẫn hương tiêu, Tây kỳ cũng sẽ không bị vu sư giết hại.

Nghĩ đến điều đó, ta đưa tay ra lệnh cho Hồng nguyệt và Thái nhu cùng nhau phục hồi lại thế trận cờ đã bại về nguyên vị trí cũ, nói: "Tại hiện thực, chúng ta đối với vận mệnh không hề có khả năng vẫn hồi. Nếu như mang điều này vào trò chơi, khiến cho bản thân mất đi khả năng tự mình làm nên vận mệnh siêu việt, thì thật là buồn tẻ!"

Long di sau khi thu mắt nhìn ta, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Nhưng nếu như chơi mà không có quy tắc, sao có thể tiến hành được?"

Mĩ nữ này như giận, như vui, lại như e dè sợ sệt. Nhưng cũng lộ ra đại đảm phong tình, khiến cho ta trong lòng có chút rung động. Lời nói của nàng, tuyệt không có ý bất mãn với ta, mà là mang ý muốn cùng ta nói chuyện, mở ra một cuộc giao đàm tỉ mỉ.

Ta cười cười nói: "Không nên cố chấp như vậy! Trong trò chơi sinh mệnh, chúng ta không chỉ không thể làm trái với quy tắc, ngay cả muốn

dừng cuộc chơi lại cũng không được. Như vậy đã đủ chưa?"

Hồng nguyệt cười khúc khích lấy một quân cờ, nhìn Thái nhu nói: "Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Hào Thái nhu, nước cờ này giờ nên đi chỗ nào?"

Thái nhu cười nói: "Chúng ta đánh thế nào cũng không thắng được Long di quý nữ. Nhưng nếu muốn "Long di Nghiêu địch" này tự đánh vào mông, để tỷ dạy cho muội làm thế nào nhé!"

Hồng nguyệt cười như xé lụa, nói: "Đó đúng là chuyện thích thú nhất, tỷ nhanh dạy cho muội đi."

Long di nghe đến "tự đánh vào mông", khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ rực, nhưng cũng không hề chịu nhin, ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào nói: "Đại kiểm sư! Nhìn xem, tình huống không quy tắc đã trở nên nghiêm trọng rồi, Long di sao lại tự mình đánh mình được."

Nói ra lời nói mang hai ý nghĩa này, chiếc cổ ngọc ngà của nàng và phần da ngực phong mãn lộ ra bên trên cái cổ áo khoét sâu đỏ rực lên như lửa hồng. Thật khiến cho người ta nổi lòng ham muốn thăm dò sắc mùi bên dưới cái khuôn mặt đó.

Kể khi ta tới Tịnh thổ, đây là nữ tử hay hổ thẹn nhất trong các mỹ nữ ta đã gặp. Nhưng cũng là đáng vẻ động lòng người nhất của nàng. Cái nét hồng rực như ráng chiều trên gò má ngọc vừa kiều diễm vừa mang vẻ ham muốn, khiến người ta vô phương chống đỡ, khó mà kháng cự.

Hoặc giả ta muốn nhìn ngắm vẻ đỏ mặt thẹn thùng kiều diễm của nàng cuối cùng sẽ như thế nào, hoặc giả ta muốn quên đi nhân thân của Thiên nhân, không muốn lại bị "Quy tắc" nào ước thúc, bèn nói: "Tiểu thư sao có thể có vấn đề giống như Nghiêu địch. Vì thế tuyệt không được tự thân động thủ, bất kỳ nam nhân nào cũng đều mơ mà không được cơ hội này." Không ngờ rằng nhất thời không kiềm chế, lại cùng nàng ta công nhiên tỏ tình. Không biết là ta thật sự đã động lòng đối với nàng, hay là ta chỉ cần sự kích thích này để quên đi vận mệnh tương lai đáng kinh sợ của Thái nhu? Hay là vì nguyên nhân nào khác?

Long di toàn thân nóng lên như lửa đốt. Hai gò má đỏ lựng càng thêm kiều diễm. Từ đó như con sóng nhanh chóng lan toả ra khắp nơi. Nhìn ta một cái đầy thâm tình rồi cúi gằm mặt xuống.

Hồng nguyệt cười lên khanh khách: "Long di nhanh bỏ hết đau khổ, để Đại kiếm sư đánh vào mộng."

Miệng lưỡi quý nữ tinh nghịch này không ngăn được những lời lộ liễu trắng trợn như vậy. Làm cho Long di đã xấu hổ lại càng mất tự nhiên, chiếc cổ mịn màng co xuống một cách tuyệt vọng, tựa như một con thiên nga mỹ lệ đang cố rúc cái đầu xinh đẹp của mình vào ngực.

Không khí cạnh tranh trên bàn cờ bị phá tan không còn lại chút nào. Nhìn ra không ai có hứng thú đánh cờ tiếp nữa. Nói cũng phải! So với trò chơi ái tình, cái ván cờ này có là cái gì?

Ta đột nhiên thấy bản thân rơi vào một trạng thái cực kỳ kỳ quái. Giống như tất cả đều không thật, như rơi sâu vào một giấc mộng không thể tự mình tỉnh lại. Nhưng trong giấc mộng, vô luận bạn có làm chuyện gì, cũng không hề có hậu quả. Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa vân đột nhiên hiện lên trong tim ta.

Nàng đã đi rồi, đã cố ý rời bỏ ta.

Ta thả mình ngồi xuống ghế.

Thải nhu ra phía sau ta, quay cổ ta lại nói: "Đại kiếm sư! Chàng một sao?"

Ta đưa tay ra sau, lùa tay vào trong tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, trong lòng bùng lên nỗi đau thương không gì xoa được. Nghĩ đến trên vai ta có quá nhiều gánh nặng vô hình: Ma nữ quốc, Tịnh thổ, nợ tình cảm, vận mệnh bất trắc, thật những mong ngủ một giấc thật dài không bao giờ dậy, an lành yên tĩnh vui mình dưới năm đất tại gò "Thải nhu khâu".

Ta nhắm mắt lại.

Hồng nguyệt nhẹ nhàng nói: "Thải nhu à! Đừng nói Đại kiếm sư một nữa, không thì Long di sẽ không biết phải làm sao cho phải."

Thải nhu nói: "Đại kiếm sư có mệt, Long di quý nữ cũng không phải đi đâu."

Ta quá minh bạch tâm ý của Thải nhu. Nàng cố ý kết hợp ta và Ny nhã, Hồng nguyệt, chỉ vì hy vọng tương lai rời ta trở về trưởng mạo của Cự linh, bên cạnh ta vẫn có nhiều nữ tử yêu ta. Theo cách nói của nàng, năm thê bảy

thiếp cũng đâu có sao, ta đối với Long di có hảo cảm, sao không thể thêm một người nữa?

Ta mở mắt nói: "Mang rượu lại đây, ta muốn các nàng ba người bồi tiếp ta uống rượu cho đến sáng mai."

Long di thân là chủ nhân, hiện vẻ vui mừng đứng dậy nói: "Để ta đi lấy rượu." Nghe thấy nàng đã ra ngoài, Hồng nguyệt nhảy lên ngồi trên đùi ta, đưa tay xuyên vào giữa ta và Thái nhu ôm lấy cổ ta, hôn ta một cái đắm thắm, rồi nói: "Đại kiếm sư! Trong lòng người có quá nhiều chuyện không vui, ta nhìn nhân thần của người cũng có thể thấy được điều này."

Chỉ trong hội nghị, ta mới kiên cường bỏ qua đả kích Hoa vân li khai ta, bỏ qua vận mệnh thảm thiết đau thương sắp tới của Thái nhu, nhưng tại thời khắc này, ta quả thực suy sụp.

Ta nghiêng đầu tìm hình bóng của Đại hắc, thấy nó nằm bên cạnh ghế, liền gọi một tiếng. Tên băng hữu này hai tai chẳng buồn dựng lên, chỉ vẫy cái đuôi dài đôi cái rồi hạ xuống, tựa như đã trả lời. Ta nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp Đại hắc. Long di lúc này bưng vào một cái khay, bên trên bày hai bình mỹ tửu và năm cái ly. Trong đó một ly đương nhiên dành cho Ny nhã nếu nàng ta quay về. Nữ tử này tâm tư thật chu đáo.

Nhìn thấy chúng ta ba người ôm lấy nhau thành một khối. Thần sắc của nàng có phần bối rối, tư vị là "ngoại nhân" đúng là chẳng dễ tiếp thụ chút nào. Ta không kìm được cảm thấy thương hại nàng. Lão thiên ôi! Trái tim ta sao lại mềm yếu đến vậy.

Hồng nguyệt cười yêu kiều rời khỏi lòng ta, ngồi lên một bên đùi ta, một tay vẫn ôm lấy cổ ta, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ấm áp, nhìn Long di nói: "Lại đây Long di! Ta nhường một chân cho muội làm ghế ngồi."

Long di hồ thẹn suýt đánh rơi cái khay xuống đất, nhưng mấy cái ly cũng bị đổ nghiêng đi, đứng sững người ra, không biết làm thế nào cho phải, mặt phấn đỏ rực, thật không cần phải nói.

Thái nhu giận dữ mắng: "Hồng nguyệt! Muội thua ván cờ cũng không cần phải báo cừu như vậy chứ."

Hồng nguyệt chạy lại, kéo Long di qua, nhếch mép cười nói: "Long di, muội hãy nói một lời công đạo, là ta báo cừu, hay là báo đáp?"

Long di nhìn ta một cái quuyến rũ vô hạn, mượn động tác đặt cái khay lên bàn, che dấu đi sự xấu hổ muốn chui xuống đất của nàng.

Hồng nguyệt vẫn không muốn tha nàng, lắc lắc cánh tay nàng nói to: "Long di muội phải hoàn đáp vấn đề này cho ta chứ!"

Long di vùi mặt vào cổ Hồng nguyệt, cầu khẩn nói: "Hồng nguyệt à! Tha cho muội đi!"

Hồng nguyệt nhượng mày cười trong mắt, đặc ý vô cùng nhìn kẻ vốn tung hoành trên bàn cờ nay đã trở thành "hàng địch" tại chiến trường này.

Niềm vui của bọn họ cũng lây nhiễm sang ta, làm ta giảm bớt sầu muộn trong lòng.

Không thể phủ nhận, ta là nam nhân có dị tính rất hấp dẫn, hơn nữa về phương diện này cũng có chút tự phụ. Vì thế cũng phần nào không khỏi bị đả kích.

Đả kích thứ nhất, là Ma nữ Bách hợp muốn ta rời khỏi nàng, sau đó ta đã đem toàn bộ oán nộ ra phát tiết trên nhục thể của Hoa thiên.

Đả kích thứ hai vừa mới phát sinh, là Hoa vân muốn bỏ ta mà đi.

Cho đến khi Hoa vân nói muốn ra đi, ta mới biết đối với nàng tình cảm đã rất sâu đậm.

Ta quá đa tình chăng?

Trước mặt đã có Thái nhu, Ny nhã, Hồng nguyệt, hoặc thậm chí Long di, nhưng vì sao ta không thể ngăn được nỗi nhớ nhung Hoa vân? Ta thường cảnh tỉnh bản thân, nhất thiết không được lưu tình khắp nơi, nhưng cuối cùng lại không thể kháng cự.

Đó có phải là vận mệnh?

Trên chiến trường, ta trong con mắt địch nhân là kẻ dũng mãnh đáng sợ, là lãnh tụ anh minh. Nhưng trên tình trường, ta thật sự chỉ là kẻ yếu đuối, một kẻ dễ dàng thụ thương.

Thái nhu rời khỏi bàn tay ta, đi đến một bên bàn, giúp Hồng nguyệt lấy rượu từ trong khay ra, đặt lên trên bàn.

Long di nâng bình mỹ tửu, trước tiên rót đầy ly rượu ở trước mặt ta, nhìn ngọc dung chuyên chú của nàng và bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp, ta không

kìm được rung động trong lòng, nghĩ đến tư vị được nắm lấy ngọc thủ của nàng trong tay.

Đại hắc lúc này đứng dậy, lắc đầu vẫy đuôi chạy về cửa đại sảnh, thì ra Ny nhã đã về.

Ny nhã nhìn thấy Long di ở đây, đáng vẻ cùng với chúng ta hoà hợp phi thường, không hề có nửa điểm kinh dị, đi đến cái ghế duy nhất còn trống ngồi xuống, nhìn ta nhin cười nói: "Lan đặc công tử, ngài thấy ma lực của ngài có lớn không. Ngay cả mỹ nữ Long di động lòng người nhất Thiên miếu, chỉ xếp sau ta và Hồng nguyệt, cũng đã chịu thua dưới tay ngài. Có vẻ như Nghiêu địch tuyệt chẳng phải là đối thủ của ngài."

Tâm tình của nàng ta hiển nhiên tốt phi thường, không biết có phải vì biết chiến tranh sẽ cần rất nhiều thời gian, vì thế ta và nàng sẽ có những ngày tháng dài bên nhau hay không.

Long di không ngờ Hồng nguyệt đã tha cho nàng, lại có Ny nhã xuất hiện, chỉ biết hạ thấp khuôn mặt xinh đẹp xuống, thần sắc thật sự không có đến nửa điểm không hoan hỉ.

Hồng nguyệt bên trái một câu, Ny nhã bên phải một câu, có vẻ như ta không giữ Long di lại không được. Sự tình sao đột nhiên lại chuyển thành thế này. Bất quá ta thật sự không có cảm giác hối hận.

Hồng nguyệt nói: "Ny nhã tử tham gia nhiều hội nghị quân sự quá, nên vừa mở lời đã như đánh trận. Bất quá, Long di... hi... hi... không thất thủ như chúng ta, mà là muốn nhanh chóng thất thủ."

Đối diện với bốn vị mỹ nữ đáng yêu này, ta tâm hoài đại sướng, nâng cao ly cười to nói: "Lại đây! Uống với ta một ly, ai mà trong ly còn nửa giọt rượu, ta sẽ cởi quần ra đánh vào mông người đó."

Hồng nguyệt nhìn Long di ánh mắt trêu chọc nói: "Hảo Long di! Không cần muội động thủ cơ hội cũng đã đến rồi kìa." Nàng thuỷ chúng vẫn không chịu tha cho Long di, đó cũng là tính cách đáng yêu của nàng.

Long di dần dần cũng đã quen với tư vị trở thành đích ngắm của mọi người, cũng chỉ biết một phương pháp ứng phó duy nhất, là khép chặt hai tai, nâng ly uống một hơi, rồi lật úp ly xuống, quả nhiên nửa giọt cũng

không chảy ra ngoài, nhìn ta thâm tình nói: "Một ly này, Long di chúc Đại kiếm sư vĩnh viễn mở lòng mình như thời khắc này."

Ta cảm thấy rất hứng thú, mỉm cười đa tạ, rồi nhìn Ny nhã nói: "Đại công, đến phiên nàng uống rồi!"

Ny nhã mỉm cười nói: "Không ngờ Đại kiếm sư trên chiến trường chỉ huy quyết đoán, về đến nhà hùng phong vẫn còn, Ny nhã chỉ là một tiểu đại công được ngài tạo nên cho, sao dám không tuân mệnh."

Nâng ly uống cạn, uống xong tuyệt không dám như Long di đảo ngược ly xuống. Khả năng là sợ rớt ra nửa giọt. Nàng tuy không sợ trước mặt Hồng nguyệt và Thái nhu bị ta lột quần đánh mông, nhưng thật sự tuyệt không muốn bị như vậy trước mặt người ngoài như Long di.

Trước khi nàng nói ra chúc ta điều gì, ta đã nói trước: "Ta biết nàng tuyệt đối không chúc ta thế như trẻ tre thu phục bắc phương."

Ny nhã giả như nổi giận trừng mắt nhìn ta nói: "Ta muốn nói không phải là chúc tụng, mà chỉ là nguyện vọng." Rồi cúi đầu xuống, hạ giọng nói: "Nhưng ta không nói cho ngài nguyện vọng của ta là gì, ngài không đoán được đâu."

Bọn Thái nhu không biết việc Ny nhã quyết tâm lưu lại Tịnh thổ, có phần ngạc nhiên nhìn nàng.

Ta trong lòng than lên một tiếng, hời hợt nói: "Hài tử ngọc ngạch! Ta có thể không đoán ra sao." Ngừng lại một lúc, ta nói tiếp: "Đương nhiên ta không đoán nguyện vọng của nàng là muốn ta quay lại Tịnh thổ. Vì đó đã là một lời hứa sinh tử." Ny nhã mặt phẫn đỏ lựng, cắn răng nói: "Ngài đúng đã đoán như vậy sao?"

Ta khẳng định gật đầu, như đã đi guốc vào trong bụng nàng ta.

Ny nhã bại trận, cúi đầu xuống bên lên nhìn bàn tay nhỏ nhắn bên trong tay áo của mình.

Hồng nguyệt phản đối nói: "Các người đang nói cái quỷ gì thế?"

Ta nhìn Thái nhu, trên mặt nàng lộ vẻ như hiểu mà không hiểu, đã có vẻ biết được chuyện gì.

Ta quát nhẹ: "Thái nhu khéo léo! Đến lượt nàng!"

Thái nhu kêu lên sợ hãi, hoảng loạn nâng ly, bất cẩn để đổ rượu ra ghế.

Hồng nguyệt vỗ tay cười nói: "Tốt rồi! Thái nhu ủng hộ quy tắc lại tự mình phạm quy, Đại kiếm sư, để ta thay người cời đàn của tử ấy." Đúng là đáng về chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Thái nhu giận nói: "Được lắm! Hồng nguyệt, uống cho ta thường xuyên giúp muội, ta có khó khăn thì muội đã phản bội quay đầu lại đối phó ta."

Hồng nguyệt thè đầu lưỡi nhỏ nhắn khả ái ra, cổ ra vẻ bàng hoàng sợ hãi nói: "Rơi rượu trước ra ngoài không tính, uống rượu nhanh lên!"

Thái nhu mặt đầy tiểu ý, trừng mắt nhìn nàng ta doạ nạt, rồi mới uống hết ly rượu, thành tâm chúc nói: "Thiểm điện chi thần, xin người phù hộ Đại kiếm sư sớm trừ diệt được Đại nguyên thủ và Vu đế vạn ác, vì những người bị hại báo thù."

Nhất thời, chúng ta trở nên trầm mặc.

Đúng vậy! Ta đã lâu rồi không nhớ đến Đại nguyên thủ, vì ta có phần không muốn nghĩ đến hắn. Nếu như hắn lấy được Trân ô đao, ta càng hoài nghi không biết bản thân có thể chống đỡ được đao chiêu của hắn hay không. Nếu như đáp án là "không", thiên hạ không còn có ai có khả năng chế phục hắn, vì Ma nữ nhận sau cái chết của ta sẽ rơi vào tay hắn, khiến hắn như hổ thêm cánh. Hồng nguyệt nhẹ nhàng nói: "Đến lượt ta!" Rồi do dự nhìn cái ly đầy rượu trước mặt.

Ba nữ nhân kia có phần không thẳng được tửu lực, ngoại trừ hai má đỏ lên như ráng chiều, con mắt đẹp đẽ đều long lanh như nước, dụ nhân chi cực. Dưới cái nhìn lom lom của mọi người, Hồng nguyệt run run nơm nớp nâng ly bằng cả hai tay, nhập nhằng nói: "Ta chưa bao giờ thử uống một ly rượu lớn thế này."

Long di biểu lộ thái độ trước tiên, nói: "Tỷ nếu lâm trận thối lui, muội tuyệt không tha cho tỷ."

Hồng nguyệt dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, ngang nhiên nói: "Ta Hồng nguyệt chẳng sợ gì hết." Rồi nâng ly lên uống.

Rượu từ môi chảy xuống, qua cằm, chảy vào trong cổ áo trên làn da trơn nhẵn như trẻ con.

Tiếng uống rượu vang lên ừng ực.

Hồng nguyệt cả mặt đỏ rực thả ly rượu xuống, thở hỗn hển nói: "Hoàn thành nhiệm vụ."

Thải nhu đưa một tay ra đỡ lấy ly rượu, lật úp xuống.

Một giọt rượu long lanh, dần dần tích tụ lại, rơi xuống mặt bàn.

Hồng nguyệt ngậy người, rồi hốt nhiên lên một tiếng yêu kiều, nhảy bật dậy, chạy trốn vào trong phòng. Khiến cho Đại hắc vừa mới ngủ hoảng kinh ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy bọn Thải nhu ba người đuổi nhau chạy vào phòng, nó liền vội nhóm dậy đi theo.

Ta nâng ly rượu, nhìn thấy bên trong là lục sắc mỹ tửu, tai nghe từ trong phòng vọng ra tiếng đánh, tiếng hô hoán yêu kiều, tiếng cười thở hỗn hển. Tất cả hoà lẫn vào nhau trở thành một khối âm thanh vui đùa rầm rĩ. Trong lòng dấy lên cảm giác hạnh phúc, ấm áp, đầy đủ.

Đây mới đúng là Tịnh thổ. Chỉ có tình yêu và niềm vui sướng. Bên ngoài thật sự là con đường trơn gai đáng sợ! Sau khi Tự nhiên gia nói ta là Thánh kiếm kỵ sĩ trong Dự ngôn thư, ta vốn trên vai đã có quá nhiều thứ lại phải chất thêm gánh nặng Tịnh thổ, đè chặt lên ta đến không khí cũng chẳng lọt qua. Chỉ có giấu mình trong lòng những nữ tử mà ta yêu sâu đậm, ta mới có thể tìm được một khắc yên bình nhẹ nhõm, quên đi vận mệnh khó tránh này.

Tiếng hô của Long di truyền ra: "Chúng ta đã an bài tử ấy xong xuôi, Đại kiếm sư mau lại đây!"

Ta nâng ly rượu lên uống.

Hoả nhiệt đi qua cổ, vào thẳng trong bụng.

Ta đứng dậy, rũ bỏ hết các gánh nặng ưu phiền, đưa chân tiến vào trong phòng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 3

Bắc Lộ Chi Dịch

"Oanh long!"

Một tiếng sét kinh thiên đánh xuống, khiến ta từ trên giường bật dậy.

Bốn phía toàn một màn đen, cuồng phong gào thét thổi vào song cửa sổ gây ra âm thanh "hoắc hoắc".

Ngủ vùi sau khi vui chơi đùa bốn đến một mội, bốn nữ nhân nằm lăn lóc trên giường cũng giật mình bò dậy.

"Ác lạt!"

Một đạo điện quang xé toạc bầu trời bên ngoài song cửa.

Trong phòng tối đen bỗng chuyển sang màu trắng.

Ta nhìn Long di áo ngoài mở rộng lộ ra nội y gợi cảm chỉ có thể che dấu được một phần nhỏ của bộ ngực trắng như tuyết, đầy đặn, căng tròn.

"Oanh!"

Bạo lôi kinh thiên động địa nổ ra, như là ngay ở bên cạnh.

Hồng nguyệt kêu lên một tiếng yêu kiều, lao vào lòng ta, ba nữ nhân kia cũng không kìm được vây đến bên cạnh.

Một trận cuồng phong lại nổi lên, cơn mưa to bắt đầu rơi khi âm thanh sấm nổ nhỏ đi, đổ ào ào xuống, đập từng cơn từng cơn lên trên mái nhà.

Suy đoán của Yến sắc không sai, cơn mưa lớn chung quy đã đến.

Điện quang không ngừng loé lên.

Ta và Ny nhĩ cùng liếc mắt nhìn nhau.

Cuồng phong lại đến, thổi bay những hạt mưa bên ngoài song cửa.

Long di kêu nhỏ: "Ôi! Phải đóng cửa sổ lại!" Rồi khó nhọc rời khỏi giường.

Ta nhẹ nhàng đẩy Hồng nguyệt vẫn còn mơ mơ màng màng ra, để Thái nhu ôm lấy nàng, đứng dậy khỏi giường, liền phát giác Đại hắc ngủ ngay tại chân giường. Không kìm được sảng sặc cười thất thanh. May mà Phi tuyết cái gì cũng không sợ, nếu không cái giường này sập mất.

Đi đến song cửa, ta vội giúp Long di đóng cánh cửa sổ lớn duy nhất vẫn còn đang mở, nhắc cái thanh gỗ chống khung cửa sổ từ trong hõm kéo ra, mưa bay bay bắn lên mặt khiến người ta vừa lạnh vừa đau. "Oanh!"

Một đạo điện quang đánh thẳng xuống, ngay tại vườn cây bên ngoài song cửa.

Long di kêu lên một tiếng sợ hãi, nép vào lòng ta.

Tối qua chúng ta tuy chơi đùa âm ỉ rất điên rồ, với thân thể Long di đã có nhiều cơ hội đụng chạm, nhưng thực chưa từng toàn diện tiếp xúc như lúc này.

Bạch quang loé lên, nhất thời ta cái gì nhìn cũng không thấy.

Ta giữ cánh cửa sổ, nhẹ nhàng thả xuống, âm thanh mạnh mẽ bạo liệt của mưa gió bị tách biệt hẳn ra bên ngoài. Trong phòng biến thành thế giới vô cùng tối tăm.

Thế giới tăm tối nhưng hoà bình tĩnh lặng.

Nhục thể phong mãn của Long di run lên trong lòng ta, khiến ta cho dù không nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ của nàng, vẫn cảm thấy nổi kinh khiếp vô hạn, cũng như nét thẹn thùng làm trái tim ta vô cùng rung động của nàng.

Ta ôm thân thể của nàng thẳng dậy, để cho nhục thể lung linh căng mọng của nàng toàn bộ ép chặt vào người ta.

Hô hấp dụ hoặc người khác của nàng từng đợt từng đợt nhẹ nhàng thổi lên trên mặt ta, khiến ta biết nàng đã dừng cảm ngáng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, chờ đợi làn môi nóng hổi của ta. Bóng tối cũng khiến cho người hay hổ thẹn tăng thêm dũng khí.

Ta cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ của nàng một nụ hôn, chỉ như vậy rồi dừng lại. Nếu muốn chiếm hữu nàng, đã sớm có nhiều cơ hội,

nhưng ta rất mãn ý với quan hệ động lòng người của ta và nàng hiện tại. Không muốn phát triển quá nhanh, hoặc giả là ta muốn có thêm thời gian.

Nàng nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lại ta nói: "Có muốn muội thắp đèn lên không?"

Ta nhớ đến lúc ánh chớp loé lên đã nhìn thấy khuôn ngực trắng như tuyết của nàng, trong lòng phát nhiệt, vội áp chế dục tính của bản thân xuống, gật đầu nói: "Được!" Rồi thả nàng ra.

Lần mò thành giường trong bóng tối, ta đập phải thân thể của Ny nhã, không nhận được ôm chặt nàng ta, kỳ lạ nói: "Vì sao Hồng nguyệt tiểu bằng hữu này một tiếng cũng không nghe thấy, nàng ấy không sợ bạo lôi sao?"

Thải nhu nằm giữa giường cười nói: "Muội ấy đã sớm ngủ lại rồi."

Hoả đăng được thắp lên.

Long di quay lưng lại phía ta đứng dựa vào thành chiếc ghế cao dựa vào tường điều chỉnh ngọn đèn dầu. Tình cảnh phơi phới Thải nhu cùng Hồng nguyệt đã say ngủ nằm giữa giường, Ny nhã giấu mình trong lòng ta lập tức phản chiếu vào mắt.

Ta nhìn Long di hỏi: "Vì sao nàng lại quen thuộc với cảnh vật trong phòng này vậy?"

Ny nhã từ trong lòng ta ngẩng đầu lên nói: "Ngài quá vô tâm, chẳng lẽ không thấy đây chính là khuê phòng của Long di quý nữ sao?"

Ta giật mình nhìn Long di vừa mới quay mình lại về phía chúng ta, ngần người nói: "Đây là phòng của nàng, vì sao cả ngày cứ muốn cáo lui?"

Ngọn hoả đăng chiếu ánh hồng xuống, Long di thẹn thùng nói: "Nhưng muội đã lấy phòng của mình để nhường cho ngài rồi!"

Ta trong lòng trầm ngâm. Long đăng cho phép con gái mình công nhiên yêu ta, tất cũng đồng ý để Long di và ta kiến lập quan hệ thân mật. Điều này đối với sự củng cố địa vị của ông ta tại Tịnh thổ, tự nhiên là đại hữu ích. Nhìn vào điểm này, ta phải thận trọng xử lý quan hệ với Long di, nếu không có thể sẽ mang lại hậu quả không tốt.

Long di đến bên cạnh ta ngồi xuống, hạ giọng nói: "Đại kiếm sư! Ngài không vui vì Long di làm vậy sao? Nhưng vì ngài, đừng nói chỉ nhượng lại

căn phòng, điều gì Long di cũng sẵn sàng thực hiện." Nói đến đoạn cuối, thanh âm nhỏ đến khó nghe.

Ta nói: "Đừng quá đa tâm, ta chỉ là đang nghĩ đến làm sao lợi dụng trận mưa bão này."

Ny nhả từ trong lòng ta thoát ra, ngời thẳng thân hình mềm mại lên, nghiêm mặt nói: "Có nên lập tức hạ lệnh truy kích, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị, đang chờ đợi chỉ dẫn của ngài."

Một trận mưa gió thổi qua. Nhất thời trên mái và cửa sổ dội lên âm thanh nước mưa dội vào. Gió lùa vào các khe hở trên cửa sổ, làm ánh lửa lay động lấp lánh.

Ta trầm giọng nói: "Hi vọng cơn mưa này càng to càng lâu hơn nữa thì thật lý tưởng."

Đại hắc lúc này nhồm dậy cảnh giác.

"Đốc! Đốc! Đốc!"

Tiếng đập cửa vang lên.

Bọn họ cuối cùng đã đến.

Ngoại trừ sáu vị đại công, lần này cả Ước nặc phu, Long ca, Hồng tình, Trạch sanh, Hầu ngọc và hơn mười vị tướng lĩnh bắc phương ta chưa hề biết đều đến.

Khiến ta phải chú mục nhìn chính là Điền tông với phục sức của võ tướng tam đẳng. Biểu thị gã đã vì công lao mấy tháng trước mà được thăng lên hai cấp, không lạ là thần thái bay bổng như vậy.

Biên chế của Tịnh thổ quân vô cùng đơn giản, chủ yếu là đại công, võ tướng, đội trưởng và binh lính phổ thông. Ngoại trừ đại công và binh lính phổ thông, thì hai hạng kia đều phân từ ngũ đẳng đến nhất đẳng, võ tướng tam đẳng đã là quân chức cao phi thường. Như Hồng tình, Hầu ngọc cũng chỉ là võ tướng nhị đẳng. Ta biết được võ tướng nhất đẳng hiện chỉ có Ước nặc phu, Long ca và kẻ tựa như báo cái Nhạn phi phi.

Tất cả những người đích hệ kế thừa đại công đều tự động thành võ tướng ngũ đẳng, muốn thăng lên nhất đẳng, còn tùy thuộc vào biểu hiện trong quân đội của bọn họ.

Nói đến biên chế quân đội, tất là quân, sư, đoàn và đội, cứ ba vạn binh hợp thành một quân, một vạn binh hợp thành một sư. Đoàn có ít có nhiều, nhiều đến ngàn người, ít chỉ trăm người, tùy theo tính chất mà định ra. Như Tiểu ải bàn thống suất công binh đoàn, khi cần có thể tăng quân số lên đến ngàn người. Đội thì lấy trăm người hợp thành, do đại tiểu đội trưởng chỉ huy, chức cấp phân minh.

Lúc này già trẻ quân quan Tịnh thổ từ tam đẳng trở lên đều đã tụ tập tại đại sảnh, tổng cộng phải đến hơn ba mươi người. Ghế ngồi đều bị dẹp hết sang một bên tạo ra một không gian rộng lớn.

Ta có Ny nhĩ đi cùng, tiến vào đại sảnh.

Chúng đại công, võ tướng cung kính hành lễ.

Ta thu lại nỗi lo lắng, nghiêm mặt nói: "Đại hoả đã bị dập tắt chưa?"

"Oanh long!"

Bên ngoài đại sảnh một tia sét đánh xuống, làm cho ánh mắt của chúng nhân đều nhìn lên nóc phòng.

Long đăng và các đại công đứng ở phía trước, đồng loạt gật đầu, trong mắt lộ ra thần sắc nhiệt huyết hưng phấn.

Long đăng nói: "Lại là Yến sắc có nhãn quang hơn ta, ta xin tạ lỗi với ngài." Dưới tâm tình sung sướng, ông ta đã không toan tính đến cái thắng thua nhỏ nhoi này nữa.

Ta rất hiểu tâm tình của bọn họ. Trận lôi bão này hiển thị ông trời cũng đã đứng về bên chúng ta.

Long ca đạp chân tiến ra phía trước nói: "Long ca đợi chỉ thị của Đại kiểm sư."

Ta mỉm cười nói: "Đừng lo! Ta không quên ai sẽ là tướng tiên phong cho cuộc truy kích này."

Long ca có phần bối rối, mặt đỏ lên.

Một vị tướng trẻ nhị đẳng đứng bên cạnh Tạ văn nói: "Hi vọng trận lôi bão này sẽ nhanh chóng dừng lại."

Ta đưa mắt về phía gã, gật gật đầu.

Ta vẫn có phần lúng túng nói: "Đây là Tạ lăng phong. Đại kiểm sư xin tha cho hắn đã lầm lời."

Ta mỉm cười nói: "Thanh niên nên có những lời bạo dạn không úy kỵ như vậy."

Tạ lăng phong hiện thân sắc cảm kích.

Hồng thạch cười nói: "Thanh niên là sư tử chiến đấu dũng mãnh, lão niên lại là hồ ly chỉ thích chiếm tiện nghi. Ta đã già, chỉ hi vọng cơn mưa này càng to càng tốt, lôi điện càng đánh mạnh càng thích chí. Như vậy sẽ khiến Hắc xoa quỷ gặp khốn trên sơn lộ, bị gió mưa hành hạ. Chúng ta tiện đó có thể chiếm được tiện nghi."

Chúng nhân đều cười ồ, không khí khẩn trương cực độ trở nên dịu đi, dễ chịu hơn.

Yến sắc nói: "Ta từng giả tấn công Đoạn lộ bảo nhiều lần, lấy giường thay cho tường thành. Về sau cử người phòng thủ sơn lộ thông đến Đoạn lộ bảo, đề phòng Hắc xoa nhân phái người đến phá hoại. Theo tin tức tình báo mới nhất, Hắc xoa nhân vẫn chưa hoàn toàn rút khỏi Đoạn lộ bảo, vì thế đoán định rằng chúng có ý đồ phá huỷ đường đi. Trận mưa bão lớn này sẽ khiến người ngựa bọn chúng chưa thể hoàn toàn rút lui hết."

Ta gật đầu biểu lộ sự khen ngợi Yến sắc đúng là tướng lĩnh lão thành có kinh nghiệm. Mỗi một phương diện đều có sự tính toán chu đáo.

Mưa rơi rào rạc đập vào nóc nhà, nhưng tiếng sấm đã trở nên suy yếu.

Ta nhìn mọi người một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt của Long ca, mỉm cười nói: "Có sợ mưa to không?"

Long ca ngang nhiên ứng tiếng nói: "Vô luận là mưa từ trên trời rơi xuống, hay là mưa tên bắn ra từ địch nhân, ta đều không sợ."

Ta nói to: "Vậy người sẽ là tả biên đại tướng của ta!" Rồi quay sang nhìn Ước nặc phu thần sắc đang có điểm không được tự nhiên, nói: "Ước nặc phu sẽ là hữu biên đại tướng của ta. Chúng ta xuất kích bất chấp trời mưa, không để Hắc xoa nhân có cơ hội phá huỷ sơn lộ hay bày ra cạm bẫy." Ước nặc phu thấy ta không quên kể đã từng kể vai sát cánh vào sinh ra tử trên chiến trường là gã, đại hỉ đáp ứng.

Trữ tổ nhú mày nói: "Con đường hạ sơn tuy rộng rãi, có thể đủ cho bốn ngựa song song tiến lên, nhưng hiện tại trời mưa đường trơn, toàn là bùn đất, liệu có thể đợi đến khi trời sáng xuất kích được không?"

Ta nói: "Đó mà một ý tưởng mà ai cũng sẽ nghĩ đến. Vì thế khẳng định Hắc xoa nhân cũng có khả năng suy nghĩ như vậy. Chúng ta mạo hiểm hành quân, sẽ trở thành một đạo kỳ binh mà địch nhân không ngờ tới." Chiến lược của ta từ xưa tới nay, đều là hiểm trung cầu thắng. Đây không phải do ta thích mạo hiểm, mà là địch nhân đều mạnh hơn ta, không thể không mạo hiểm để tìm chiến thắng.

Các tướng lĩnh trẻ đều lộ thần sắc hưng phấn, ngược lại các đại công và các tướng lĩnh cao tuổi đều lộ nét nghi hoặc.

Ta quả quyết nói: "Ở đây tất cả mọi người đều đồng ý truy kích địch nhân, địch nhân cũng biết chúng ta tất sẽ truy kích chúng. Vì thế cho là chúng ta thừa thắng truy kích, kỳ thật vẫn là tiến vào cạm bẫy bố trí trước của địch nhân. Có thể cơn mưa bão cũng đã làm thay đổi một chút cục diện, không chỉ giải quyết được vấn đề đại hoả cản trở chúng ta, mà hành động triệt thoái của địch nhân hoàn toàn bị tê liệt. Nếu chúng ta bỏ qua cơ hội này, thì cơ hội sẽ một đi không trở lại, ai còn muốn nói gì nữa không?"

Hồng thạch nói: "Đại kiểm sự! Ta hoàn toàn tán thành quyết định của ngài. Từ trước tới giờ, chúng ta đều đã quá bảo thủ và thận trọng." Lời nói tự hồ trách cứ bản thân, kì thật là đang mắng chúng đại công thủ vệ Thiên miếu.

Yến sắc hây một tiếng, nói: "Hồng thạch lão đầu, ta biết ngài đang mắng ai, nhưng cũng không nên trách chúng ta, bởi vì lúc đó Thánh kiểm kỵ sĩ vẫn chưa xuất hiện." Rồi giơ cao cánh tay hô to: "Những người con của Tịnh thổ! Chúng ta hãy theo sự lãnh đạo của Đại kiểm sự, tiến thẳng xuống núi giết địch."

Chúng nhân ứng tiếng hô lên vang lừng.

Lúc này, người cùng là nhất đẳng võ tướng như Ước nặc phu và Long ca, Nhạn phi phi bước lên hai bước nói: "Không một ai có thể so sánh với thuộc hạ về sự hiểu biết tình huống tại Đoạn lộ bảo, bao gồm cả bí đạo dưới lòng đất của thành, và sơn đạo để hạ sơn. Vì thế thuộc hạ xin được tuyển chọn ba trăm người, làm thành đội quân trinh sát tuyển đầu, chỉ cần Đại kiểm sự gật đầu, Nhạn phi phi lập tức đi ngay."

Ta mỉm cười nói: "Nếu ta đoán không sai, Nhạ phi phi người tất ngay từ lúc mới phát sinh trận mưa bão, đã tuyển chọn ra được đội ngũ trinh sát tinh nhuệ."

Nhạ phi phi ngẩn người nói: "Đại kiếm sư sao lại biết được?"

Ta cố ý cười vẻ cao thâm mặc trặc, không trả lời nàng ta, chuyển qua Ước nặc phu và Long ca nói: "Hai người đối với việc này có ý kiến gì không?" Phải biết rằng như vậy có nghĩa thực sự đánh trận đầu sẽ phải là Nhạ phi phi. Danh tuy là trinh sát, thực lại là đội quân cao nhất trên tuyển đầu.

Hai danh tướng nam nhân nhìn nhau cười khố, rồi cùng lắc đầu, biểu lộ không có ý kiến. Nhưng đối với việc ta hỏi ý bọn họ rồi mới quyết định, đã làm bọn họ cảm thấy được tôn trọng.

Ta nhìn Nhạ phi phi nói: "Đi đi!"

Nhạ phi phi mừng rỡ, thi lễ rồi quay người đi ra ngoài cửa.

Ta nhìn mọi người nói: "Ta biết tất cả mọi người đều đã sẵn sàng, chỉ đợi lệnh xuất quân. Nhưng sơn lộ không thể đi được, đường chật mà người lại đông. Vì thế ta muốn các chiến sĩ tốt nhất, lập thành mười đội lớn. Những người này không cần phải là những hảo thủ trường thương, mà phải là những xạ thủ tốt nhất."

Các quân nhân đều gật đầu tỏ vẻ minh bạch. Bởi vì vô luận chúng ta có bao nhiêu người, sơn lộ chiều rộng có hạn, có thể trực diện giáp mặt chiến đấu với địch nhân tối đa chỉ có vài chục người. Vì thế chỉ cần tinh nhuệ không cần đông. Hơn nữa ít người, càng có thể che dấu hành tung. Địch nhân càng không thể ngờ rằng "đại quân" chúng ta lại chỉ có vài trăm người.

Long đẳng nghi hoặc nói: "Trong đêm tối lại mưa to thế này, làm sao để phân biệt địch ta?"

Ta thần nhiên nói: "Khi chúng ta đuổi kịp địch nhân thì trời cũng đã hửng sáng. Nếu không ai còn muốn nói gì thêm, thì lập tức xuất phát."

Chúng nhân ứng tiếng dạ ran, rồi đi đây về phần khích.

Ny nhã nói vào tai ta: "Ngài an bài tả hữu tiên phong, lại có cả bộ đội trinh sát, vậy Ny nhã của ngài thì sao?"

Ta quay eo của nàng nói: "Ny nhĩ đại công, nàng thân là một trong hai đại thống soái của nam phương, thủ hạ mãnh tướng như mây. Nàng không dẫn dắt bọn họ, vậy ai có thể thay thế nàng đây."

Ny nhĩ nói: "Ta không quản được, Ny nhĩ muốn theo bên cạnh ngài."

Ta vờ nổi giận nói: "Nàng thật muốn ta lột quần ra đánh vào mông một trận đây!"

Ny nhĩ cười ngọt ngào nói: "Đại kiếm sư nổi giận, nữ nhân đành phải nghe lời, ta cũng phải đi an bài cái đã."

Đi qua cửa đại sảnh, nàng quay đầu lại nói: "Gặp lại tại chân núi!"

Nữ tử này khiến ta càng ngày càng yêu say đắm, không ngờ lại biết trêu chọc ta.

Dưới ánh đèn chống nước đặc chế, ta, Ước nặc phu và Long ca chia nhau suất lĩnh mười đội quân lớn, tiến bước trên sơn lộ.

Cơn mưa đã trở nên yếu dần, nhưng do bị gió núi thổi nên vẫn rất cuồng mãnh. Chúng ta phải dấu đầu đằng sau đại thuẫn bài, thân thể để mặc cơn mưa quất vào. Muốn đi nhanh hơn cũng hữu tâm vô lực.

Sấm chớp đã yếu đi, chỉ tạo ra những đạo bạch quang lấp lánh trên trời. Trong đại đội, luôn có hai người chuyên trách mang Xạ nhật cung của ta, Trân ô tiễn đặt trong bao trên lưng ta. Thực sự, ta đối với bộ cung và tên này, đã nảy sinh cảm tình, cũng giống như với Ma nữ nhận.

Đoạn lộ bảo tử một đám lửa đỏ rực đã thành như một con cự thú vừa đánh ngã, chìm ngìm trong bóng tối, nằm phủ phục tại tiền phương.

Ta hạ lệnh dừng lại, vì nếu cứ tiếp tục tiến lên sẽ rơi vào tầm nhìn của địch nhân trong thành.

Hơn ngàn người lập tức dừng lại, ngồi thấp xuống.

Sơn lộ tối đen, bóng một người thấp thoáng hiện ra, đi thẳng đến trước người ta. Thì ra là binh sĩ trong bộ đội trinh sát của Nhạ phi phi.

Ta hỏi: "Phía trước ra sao?"

Người vừa tới hưng phấn nói: "Nhạ phi phi võ tướng đã đến Đoạn lộ bảo, sai thuộc hạ chạy về bẩm báo với các ngài, địch nhân đang bắt đầu thay nhau rút lui, nhưng bọn chúng đã bố trí cung thủ tại hậu phương, số lượng không biết là bao nhiêu, sẵn sàng cản phá sự truy kích của chúng ta."

Lúc này Ước nặc phi và Long ca đã rẽ đám binh lính, đến bên cạnh ta.

Ta quay về hai người cho biết tin tức tình báo mới nhất, rồi nói: "Chúng ta đến vừa đúng lúc. Nếu như để Hắc xoa quý rút hoàn toàn ra sơn lộ, thế trận tiền thủ này đối phó sẽ khó khăn hơn nhiều."

Binh sĩ vừa mang tin tức đến nói: "Địch nhân bày binh tại phía thành bắc gần với sơn lộ, ngay khi hoàn tất triệt thoái, sẽ nhập vào đại đội rút lui, chúng ta phải đuổi nhanh lên mới được."

Ta trong đầu loé lên địa đồ của Đoạn lộ bảo trước mắt, quay sang Long ca và Ước nặc phu nói: "Hai người chia thành hai cánh tả hữu phát động tấn công, ta và Nhạn phi phi phụ trách trung lộ, nhưng chưa có mệnh lệnh của ta, không được bắn dù chỉ nửa mũi tên. Rồi nhìn binh sĩ mang tin đến nói: "Người danh tự là gì?"

Binh sĩ mang tin đến được yêu quá hoá kinh sợ, cung kính đáp: "Tiểu binh tên Tân tiếp!"

Đối với ta thì một tiểu binh hay một đại tướng đều không phân biệt, ai cũng được tôn trọng.

Ta nói: "Tân tiếp ngươi hãy nói cho ta hay, địch nhân có phát hiện ra hành tung của các người không?"

Tân tiếp nói: "Chúng thuộc hạ dựa vào bóng tối thâm nhập vào thành, lại có gió mưa yểm hộ, theo suy đoán bọn chúng chưa phát hiện ra tung ảnh của chúng thuộc hạ."

Ta trong lòng thầm khen Nhạn phi phi, cũng kinh ngạc và thán phục khả năng quan sát mẫn tuệ của nàng. Chỉ cần nhìn vào cách bố trí của địch nhân, liền phân tích được hậu binh của đối phương lấy xạ thủ làm chủ lực. Ta gật đầu nói: "Chúng ta cũng muốn như vậy. Tốt! Thoắt tắt toàn bộ đèn, chúng ta đi!"

Chúng ta theo đi đường của Tân tiếp, xuyên qua đoạn tường thành bị lở sụt, tiến vào trong thành đã bị thiêu rụi chỉ còn lại một hai phòng ốc mái ngói bằng đá nhỏ bị cháy xém, hội quân cùng với Nhạn phi phi.

Nhạn phi phi đến bên cạnh ta, khi đến sát bên ta nói: "Ngài nghe xem!"

Khí tức của nàng làm tai của ta nhột nhột, không cầm được rung động trong lòng một cái, vội vàng áp chế những tư tưởng xa xôi xuống, tập trung

yên tĩnh lắng nghe. Phía sau hơn mười phòng xá bị cháy xém, ẩn hiện có tiếng người ngựa truyền lại.

Nhạn phi phi nói: "Ngài nghe xem! Tiếng xe ngựa đã ít hơn so với trước. Cuộc rút chạy của địch nhân đã gần đến giai đoạn cuối cùng, chúng ta có phải lập tức phát động công kích hay không?"

Mái nhà tuy đã bị phá nát, nhưng vẫn che được một phần mưa gió, ta thở ra một hơi, từ từ nói: "Người suy đoán đối phương có bao nhiêu người?"

Nhạn phi phi nói: "Thuộc hạ đoán trên dưới hai ngàn người, không thể vượt quá hai ngàn năm trăm người."

Ta nhìn về bóng tối phía trước, mưa gió phiêu diêu, phòng xá như những cục than đen trong tám cái thì có đến bảy cái xiêu vẹo. Xa hơn một chút là một toà cao lâu bị sập mất một nửa. Xa hơn nữa là tường thành phần lớn vẫn còn hoàn chỉnh. Một bóng người cũng không thấy. Ngoại trừ âm thanh nước mưa đập xuống với tiếng gió thổi cát và mùn gỗ, thì còn lại như là quỷ vực. Ta lấy làm kỳ lạ nói: "Người sao tính ra con số như vậy? "

Nhạn phi phi lại cất giọng trầm trầm sung mãn nói vào tai ta: "Đó là thuộc hạ tự đặt bản thân mình vào vị trí chủ soái của địch nhân, tất sẽ bố trí nhân thủ đủ để chống lại cuộc mãnh công của chúng ta, lại có thể nhanh chóng rút lui. Nhân thủ nhiều, ngược lại lại cản trở tính linh hoạt của binh lính."

Ta không nén được sự kính trọng đối với nàng, lời nói này biểu hiện nàng hiểu sâu sắc chiến lược chi đạo, trầm ngâm một thoáng, rồi hỏi: "Bên phía hạ sơn chỉ có một cửa ra thôi sao?"

Nhạn phi phi nói: "Đúng vậy! Nhưng ngài không cần lo, khi xây dựng thành, chúng ta đã đào nhiều bí đạo. Khi rời bỏ thành, chúng ta đã dùng thủ pháp xảo diệu phong bế. Vừa rồi, thuộc hạ đã phái người đi kiểm tra, cửa bí đạo đang phong bế vẫn hoàn chỉnh vô khuyết. Vì thế thuộc hạ phái người nương theo âm thanh mưa gió, mở ra một cửa vào bí đạo. Hiện tại bọn họ đã tiến vào trong bí đạo, tại đó toàn lực mở thông với các bí đạo khác. Khi bọn họ âm thầm đến một phía tường thành, đã đào một lối ra ngoài thành. Bây giờ chúng ta có thể vô thanh vô tức xuất hiện tại sườn dốc bên ngoài thành, giáng cho địch nhân một đòn trí mạng."

Ta mừng rỡ vỗ tay lên vai nàng khen ngợi, nói: "Làm tốt lắm! Người đối với Đoạn lộ bảo đúng là rõ như lòng bàn tay."

Nhạn phi phi nghiêng răng nói: "Hai ca ca và một đệ đệ của thuộc hạ, tất cả đều bị giết hại lúc thành bị phá, thuộc hạ sao có thể quên."

Ta nhìn nàng một cái, trong bóng tối này không thể nhìn ra thần tình của nàng, than thở: "Ta hiểu rồi! Người hiện tại cử người thông tri Long ca, gọi gã cùng với người của ta đi qua bí đạo, âm thầm ra ngoài thành, Ước nặc phu lấy hai trăm người lưu tại đây, khi phát động công kích thì hư trương thanh thế, lôi kéo địch nhân khiến chúng rối loạn." Ngưng một lát rồi nói: "Khi địch nhân rút toàn bộ ra ngoài thành, thì lập tức đột kích, lúc đó hơn hai ngàn tiền thủ đoạn hậu của địch nhân vừa mới thở ra nhẹ nhõm, không tránh được nảy sinh ý muốn rút chạy. Khi bọn chúng vô tâm luyện chiến, chúng ta có thể ra tay. Ngay khi tiêu diệt xong lũ phế nhân đó, chúng ta sẽ có mười phần cơ hội giành chiến thắng."

Nhạn phi phi kêu nhỏ: "Đại kiếm sư anh minh, thuộc hạ đi ngay." Ngẩng khí mang vẻ kính phục từ chân tâm.

Chúng ta nhanh chóng hành động. Khi chiến sĩ cuối cùng ra khỏi bí đạo, bầu trời từ tối đen như mực chuyển thành tối xám, cơn mưa từ lớn biến thành nhỏ, từ dày đặc biến thành thưa thớt. Thị tuyến tuy vẫn chưa nhìn rõ phía xa, nhưng cũng đã có thể nhìn mọi vật ẩn ẩn hiện hiện.

Ta và Nhạn phi phi dẫn theo hơn ba trăm chiến sĩ, cung tên trên tay đi xuyên qua động dưới lòng đất, ra đến ngoài thành. Y theo lời nói của Nhạn phi phi, phục thân nấp trong đám cỏ dại phía sau các loạn thạch.

Hắc xoa nhân dưới ánh sáng của các ngọn đèn chống nước, đội xe ngựa bò dài ngoằn ngoèo trên con đường xuống núi, chuyển động mềm mại. Nếu trên sự thật bọn chúng là bạo đồ hung tàn ác độc, thì tại thời khắc này trong con mắt chúng ta, chúng chỉ là những con vật đáng thương đang đợi người ta xẻ thịt.

Tất cả xe vật tư và người ngựa tụ tập tại mảnh đất bên ngoài thành có thể chứa được cả ngàn người. Có thể nhìn thấy cuộc rút lui đã đến giai đoạn cuối cùng. Giả thiết lúc này chúng ta mới xuất quân tiến công, sẽ đội tiền

thủ đoạn hậu cản trở. Nếu sơn lộ lại bị bọn chúng phá hoại, hành động truy kích sẽ tan như bọt nước.

Thắng bại chỉ sai lệch có một li.

Nếu không có trận mưa to, hành động lui quân của Hắc xoa nhân khẳng định sẽ thành công. Tình thế đó và hiện tại cách nhau một trời một vực.

Bầu trời sáng dần lên.

Nhạn phi phi bên cạnh tai ta nói: "Nhìn kìa!"

Ta nhìn theo ngón tay chỉ của nàng, chỉ thấy một bên sơn lộ vách núi cao chót vót, có những đồng đầy cự thạch, tuy không thấy những chi tiết nhỏ xung quanh, nhưng cũng có thể tưởng tượng đó là những thứ để kìm giữ và xả khai đồng cự thạch. Một khi cự thạch được giải phóng lăn rơi xuống sơn lộ, thì con đường sẽ hoàn toàn bị phong bế phá hoại. Kết quả thế nào không dám chắc chắn.

Nhạn phi phi nói: "Nếu gặp nguy cấp, Hắc xoa quỷ sẽ bất chấp hậu quả, không cần biết có bao nhiêu người rút lui được, lăn cự thạch xuống, thế thì hỏng bét."

Ta vận hết mục lực, cảnh vật hai bên cự thạch rõ lên, có thể thấy có ba người đứng trên đỉnh vách núi, hiển thị bọn chúng phụ trách nhiệm vụ này.

Ta nói: "Đừng sợ, ba người đó để ta đối phó, mang Xạ nhật cung đến đây."

Nhạn phi phi giật mình nói: "Xa như vậy, Đại kiếm sư sao có thể nhìn rõ như vậy?"

Chiến sĩ bê Xạ nhật cung tới, ta cầm lấy đại cung, từ ống tên đằng sau rút ra hai mũi Trăn ô tiễn, đặt lên cung, trầm giọng nói: "Ngay khi ta xạ xuất tiễn, lập tức phát động tiến công, xạ xuất hoả tiễn, để thông tri Long ca và Ước nặc phu bên ngoài và trong thành tiền hậu vây diệt Hắc xoa nhân."

Nhạn phi phi ứng tiếng, do dự một thoáng, rồi nói: "Đại kiếm sư có thể một lần bắn hai mũi tên sao?"

Ta nói nhẹ: "Tiền thuật của ta truyền từ nhất danh gia tướng, người là tiền thủ tốt nhất của đế quốc. Đáng thương khi phụ thân ta bị bắt, vì đã kháng cự nên bị sát hại, ngay cả cơ hội bắn ra một mũi tên cũng không có."

Ta không nghĩ đến những việc đã qua nữa, vì điều đó chỉ mang lại nỗi thống khổ.

Lúc này mưa đã ngưng, trên trời tuy chưa hết mây đen dày đặc, nhưng cảnh vật đã có thể nhìn thấy rõ hơn.

Một tên quân quan Hắc xoa nhân ngồi trên ngựa, chỉ huy hơn mười xe đầy chật vật tư từ từ di chuyển. Ta dùng khuỷu tay huých vào bờ vai thơm thoai của Nhạn phi phi nói: "Tên quân quan này giao cho người."

Nhạn phi phi cất giọng ôn nhu một cách kỳ lạ nói: "Được.", rồi lấp tên vào cung.

Tất cả mọi người đều đã kéo căng hết dây cung, chỉ chờ lệnh của ta là xạ tiễn.

Vào lúc này, một đội tiễn thủ Hắc xoa từ cổng thành rút ra.

Bộ đội hậu diện của địch nhân cuối cùng cũng đã triệt thoái, thời gian công kích đã đến.

Ta ngồi xổm dậy, nâng đại cung lên, hít một hơi, dụng lực kéo dây cung.

Hai mũi tên nhìn như nằm trên một hướng, kỳ thực đầu mũi tên phân ra các hướng khác nhau, nhưng sự cách biệt quá nhỏ để có thể nhận biết.

Ta từ rất lâu không bắn đồng thời cả hai mũi tên, lần này ta không thể không gắng sức. Nếu bắn hạ được hai người cùng một lúc, thì kẻ còn lại đối phó sẽ dễ dàng hơn.

Ta tính toán góc độ và cự ly.

Lúc này, vừa khéo sao có hai người bắt đầu cùng nhau cất bước. Ta trong lòng mừng rỡ, hét lên một tiếng.

Tiếng mũi tên xé gió lao đi.

Hai mũi Tên ô tiễn rời khỏi dây cung bắn đi, từ dưới lên trên, vượt qua không trung trên đầu đội ngũ Hắc xoa nhân, nhắm vào ba người đứng trên vách núi nhanh chóng lao đến.

Hàng loạt mũi tên xé gió lao ra.

Tiếng dây cung bật đồng loạt vang lên, tên bay ra như trận mưa tối qua.

Hoả tiễn từ một bên bắn lên không trung, thông tri Long ca và Ước nặc phu bên ngoài và trong thành động thủ.

Ba tên Hắc xoa nhân đang đứng trên thạch trận, chưa kịp nhìn ra cái gì đang bắn đến thì trước ngực đã phun máu, ngã ra đằng sau. Tuy chỉ có hai mũi tên, nhưng một mũi đã bắn xuyên qua hai người.

"A nha!"

Tên quan quân Hắc xoa nhân đang ngồi trên ngựa chỉ huy trúng tên vào giữa cổ, ngã xuống ngựa. Tiếp đó tiếng la hét thảm thiết của địch nhân bị trúng tên vang lên rồi rít hoà lẫn với tiếng thân người rơi xuống đất.

Ta giao đại cung lại cho chiến sĩ chuyên trách, quay sang Nhận phi phi cười lớn nói: "Hảo tiền!" Rồi nhắc hồ bộ, tạo thế sẵn sàng lao về phía trước, Ma nữ nhận đã sớm nằm trong tay. Nhận phi phi nói theo: "Đại kiếm sư mới chính là hảo tiền!"

Một trận mưa tên nữa lại rơi xuống đầu của địch nhân đang trở nên hỗn loạn.

Lúc này bốn phía tiếng la hét chém giết vang lên tận trời xanh, Long ca và Ước nặc phu đương nhiên đã phát động tấn công tối mãnh liệt.

Khi trận mưa tên thứ ba bay ra, ta đã tiếp cận với các binh sĩ đánh cận chiến của Hắc xoa quý.

Ta cảm thấy lực lượng kinh nhân lưu chuyển trong cơ thể. Trong lòng tự tin có thể một mình đánh giết thẳng đến chân núi. Đương nhiên sự thật có thể làm được hay không lại là chuyện khác.

Lúc này đội Hắc xoa quân đoạn hậu vừa mới ra khỏi thành và đội Hắc xoa quân đang trên đường rút lui, tuy bị chúng ta bắn chết hàng trăm tên, nhưng tối thiểu vẫn có trên ngàn người. Khả năng do sự việc quá đột ngột, hoảng hốt chỉ vội vàng nghĩ đến đào thoát giữ lấy tính mạng, bỏ cả áo giáp lẫn vũ khí chạy trốn xuống núi. Nhất thời tiếng la hét kinh hoàng vang lên chấn động trời xanh.

Ta phát huy kiếm pháp đến cực hạn, gặp binh khí chém gãy binh khí, gặp người giết chết người. Nhưng trong lòng ta lạnh như băng tuyết, không có nửa điểm bất nhẫn hay thương hại. Trên chiến trường, không phải là sát nhân thì sẽ là bị sát.

Ta không biết là bản thân đã giết bao nhiêu người, chỉ biết trong nháy mắt đã đến tận phía đội ngũ địch nhân đang rút lui.

Bọn người Nhạn phi phi từ lúc bắt đầu đã miễn cưỡng theo bên cạnh ta, lúc này đã ở phía sau ta cả trăm bước.

Mắt nhìn thấy địch nhân máu tươi bắn lên tung toé rồi rơi xuống, trong lòng ta nghĩ đến lúc bọn chúng hung tàn xâm lược Tịnh thổ mĩ lệ đã gây ra bao chuyện bạo hành, nghĩ đến cảnh thảm tử của Phượng hương, cảm thấy bàn tay nắm nhận dâng lên khoái ý to lớn được trả thù.

Tiếng thét chém giết từ hậu phương lừng lẹ vang đến.

Ta nghe thấy Long ca thét lên: "Đại kiếm sư đợi ta với!"

Ta quay người lại, kiếm giữ thẳng lên trên.

Hắc xoa quỷ trước mặt tuyệt vọng tìm đường xuống núi trốn chạy, không biết có bao nhiêu kẻ bị từ đây ra khỏi sơn lộ, rơi xuống vực thẳm. Đám Hắc xoa nhân đang chạy đi bỗng nhiên hoảng hốt chạy lại. Chỗ ta đang đứng trở thành trung tâm của hai đợt sóng người tràn đến từ phía trước và phía sau.

Người người ngồi trên lưng ngựa vùn vùn phi xuống, Long ca và Nhạn phi phi, một đao một mâu, một trước một sau, sát chí trùng trùng.

Đội quân đoạn hậu của Hắc xoa nhân đã hoàn toàn bị đánh tan, lại càng vô lực kháng cự chúng ta đuổi theo phía sau bọn chúng đồ sát.

Long ca dừng mãnh như hổ, liên tiếp giết chết ba tên, chân đá một tên Hắc xoa quỷ bay xuống vực sâu, đến trước mặt ta, cử đao lên nói: "Long ca thỉnh mệnh tiếp tục truy kích."

Ta mỉm cười nói: "Đi đi!"

Long ca đại hỉ, dẫn đầu một trăm chiến sĩ Tịnh thổ được tuyển chọn từ hàng trăm người, như bầy ong, xông xuống núi chém giết.

Nhạn phi phi lúc này chạy đến nơi, có vẻ thất vọng nhìn xuống sơn đạo nhưng nhúc người, nơi Long ca và các thủ hạ của gã đang đánh giết như điên cuồng, thở ra một hơi nặng nề nói: "Nhìn như không có phần cho ta rồi!"

Ta cười lớn nói: "Đừng lo! Đây là trận đánh tiếp sức, xuống núi bốn dặm nữa, Long ca kiệt lực, thì sẽ là thời khắc chúng ta xuất thủ. Đi!" Rồi dẫn đầu mọi người đuổi theo Long ca.

Nhận phi phi quay đầu hướng về đội quân tinh nhuệ của Tịnh thổ đang hùng dũng tiến tới, hét to: "Những người con của Tịnh thổ! Đây là cơ hội cho chúng ta vì Tịnh thổ trả mỗi huyết cừu."

Các chiến sĩ ứng tiếng vang động đất trời.

Nhất thời sơn minh cốc động, thanh thế kinh nhân.

Chúng ta đạp qua thi thể và vũ khí vút lại của địch nhân trên sơn lộ, xuyên qua các xe ngựa bị bỏ lại bên đường, chạy thẳng đến gần đội ngũ của Long ca. Địch nhân bị dồn vào một cốc hẹp đang cố gắng miễn cưỡng chống cự, tiến lên một chút cũng rất khó khăn.

Nhưng khi ta, Nhận phi phi và Ước nặc phu dẫn các chiến sĩ tham gia vào chiến trường thì sự kháng cự của địch nhân nhanh chóng bị phá vỡ. Chúng ta lại đuổi theo giết thêm nhiều quân địch nữa. Sơn đạo thấm đẫm máu trở thành một màu đỏ. Ngay cả ánh dương quang xuyên qua đám mây chiếu xuống cũng bị mất đi sắc màu vốn có.

Được sự hỗ trợ của ta, Long ca và các binh sĩ thụ thương có cơ hội rút lui. Nhưng địch nhân cũng không hề may mắn hơn, trong khoảng diện tích nhỏ hẹp ngăn ngui của chiến trận, chỉ có người chết, không có đến một kẻ bị thương.

Chiến tranh là như vậy, Hắc xoa nhân là những kẻ đã khởi đầu, đối với điều này không thể có oán ngôn.

Truy sát đến khi ngay cả Nhận phi phi và Ước nặc phu hai viên mãnh tướng cũng không còn duy trì nổi, chúng ta mới dừng chiến dịch sẽ lưu lại mã danh thiên cổ bất diệt trong lịch sử Tịnh thổ 'Trục thiên bắc lộ hiệp đạo', chỉ dùng một ngàn chiến sĩ giết chết đối phương tối thiểu hơn vạn người này.

Ta lúc đầu muốn một mình tiếp tục truy kích, hy vọng có thể tìm được những nhân vật trọng yếu như Âm nữ sư hoặc "Hắc phách" Khách hoành sanh. Nhưng nghĩ đến bọn chúng đã rút ra ngoài bắc lộ liền huỷ bỏ ý niệm đầy dụ hoặc này.

Ta nhìn tên Hắc xoa quỷ cuối cùng biến mất và con đường rải đầy binh khí xe ngựa bị vất lại của bọn chúng, cười to nói: "Đây là một trận rút lui

không còn mặt mũi nhất của Hắc xoa quý, kẻ nào có thể giữ được cái để mặc quần có thể nhìn người khác mà khoa trương được."

Ngồi trong các chiến sĩ đang ngồi la liệt ra đường phía sau ta, Ước nặc phu thở không ra hơi, cười nói: "Đại kiếm sư ôi! Xin ngài đừng làm ta cười nữa, so với trận huyết chiến với địch nhân thì còn gian khổ hơn nhiều."

Nhạn phi phi đã sức cùng lực kiệt, sắc mặt trắng bệch như bị trúng thương, nói giọng không tin: "Đại kiếm sư! Ngài không mệt sao?"

Ta nhìn thấy trên đầu vai nàng có vết máu, bèn nói: "Người thụ thương rồi!"

Nhạn phi phi không hề nhăn mày, bình tĩnh nói: "Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi!"

Ta đảo mắt một vòng, ngoại trừ ta, hàng trăm chiến sĩ trước mặt, không có một ai không bị thương, vào thời khắc này thật không nên tái chiến. Long ca và người của gã thở hỗn hển không ra hơi.

Ta bèn kêu to: "Truy kích kết thúc tại đây, nếu chúng ta cố đuổi theo tiếp, địch nhân tới được bình nguyên sẽ quay lại phản công, chúng ta sẽ không ai có thể sống sót."

Long ca ngậy người một lúc, rồi quy xuống mặt đất, nói: "Đa tạ Đại kiếm sư, sự thật ta còn không thể bước đi được nữa."

Chúng nhân nghe thấy lời nói thành thực này, lại phát ra tự miện của kẻ vốn tự phụ dũng lực hơn người, không thể kìm được cười to, nhưng lại bị đau vì động đến vết thương, đành phải qua ánh mắt phát ra tiếng cười trong lòng bọn họ.

Tiếng cười và tiếng rên rỉ bay thẳng tận lên trên mây xanh.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 4

Diệu Tướng Thiên Khai

Khi đại quân Tịnh Thổ chậm chậm tiến thẳng ra vùng nguyên dã bên ngoài bắc lộ, Hắc Xoa Nhân đã bỏ hết vũ khí quân trang lại, tháo chạy vô ảnh vô tung. Chúng ta tuy từ lúc rời khỏi chân núi đã định chỉ chém giết, nhưng dọc đường từ khi xuống núi tới đây, trừ những kẻ bị đẩy ra khỏi vách núi mà chết, số kẻ trọng thương hoặc ngã xuống đất bị người ngựa dẫm đạp, bánh xe chèn lên cũng không phải ít. Dự đoán sơ sơ cũng đến hàng ngàn người. Từ đó có thể thấy đào quân Hắc Xoa Nhân đã kinh hoàng và cùng quẫn thế nào.

Hắc Xoa đại quân từng hùng cứ tại hai toà thành bảo trên Trục Thiên bắc lộ, chỉ có hơn nửa chạy thoát về Lưu Tiên Thành.

Màu sắc như bảy sắc cầu vồng, mỗi một màu đại biểu cho cờ xí của một vị đại công, trên bình nguyên phiêu diêu bay lượn trong gió. Sau khi trải qua những ngày vô cùng gian khổ và đen tối, cờ xí của bọn họ cuối cùng cũng đã điều võ dương oai trên mặt đất của Trục Thiên bắc phương.

Tại nơi đội hình chỉnh tề của bọn họ đang đứng, chính là khởi điểm bắc phạt.

Ta cười trên Phi Tuyết, đứng trước các vị đại công, căng mắt nhìn ra xa.

Ánh tịch dương bên trái ta xuất ra vạn đạo hồng hà, nhìn như có thứ mùi vị hoang lương bi tráng.

Trong cơn gió chiều, cỏ trên vùng nguyên dã như những con sóng nhỏ nhấp nhô lên xuống.

Phía xa bên phải là Lưu Tiên Hà bắt nguồn từ Thiên Hà, tiến lên phía bắc năm mươi dặm, chính là mục tiêu đầu tiên của cuộc bắc phạt: Lưu Tiên Thành.

Lưu Tiên Hà chảy đến phía xa của bình nguyên, quần lấy một trong Tịnh Thổ cửu đại danh sơn Cư Tiên Lĩnh, rồi chuyển mình đi tiếp.

Ta nhìn Cư Tiên Lĩnh cao chót vót, trong lòng nghĩ nếu có thể leo lên đỉnh núi, tất có khả năng nhìn xuống hình thế của toàn vùng phụ cận Lưu Tiên Thành. Bảy vị đại công chậm chậm cưỡi ngựa đến sau lưng ta.

Gần mười hai vạn đại quân sĩ khí ngất trời phân thành hơn trăm tổ, dàn thành thế trận trên bình nguyên, cảm thụ niềm vui thắng lợi.

Ta quay đầu lại, sau khi cùng Ny Nhã trao nhau một ánh mắt thâm tình, hướng về các vị đại công mỉm cười nói: "Ta những muốn lập tức huy quân bắc thượng, tiến thẳng đến Lưu Tiên Thành, nhưng hận rằng phải kìm nén cái dục vọng dụ hoặc người ta này xuống. Ôi! Thật là không thể sướng khoái." Chúng đại công đều thông cảm gật đầu. Nói phải lắm! Ai mà trong đầu không có ý niệm này.

Ta than một tiếng dài rồi nói: "Y theo kế hoạch đã định trước của chúng ta mà hành sự thôi! Nếu Hắc Xoa Nhân dám đến xâm phạm, chúng ta theo tình thế này có thể nghênh đầu đánh cho bọn chúng một trận tơi bời. Bất quá, ta nghĩ bọn chúng tuyệt không ngu xuẩn như thế, sẽ chỉ hội quân tại Lưu Tiên Thành chờ đợi đại giá của chúng ta."

Long Đăng nói: "Ai dà! Dùng nhân lực vật lực của chúng ta, tính cả đêm ngày, cũng cần đến thời gian ba tháng mới có thể xây dựng được một thành bảo có thể kháng cự lại Hắc Xoa Nhân."

Hồng Thạch nói: "Việc tốt đẹp đó chỉ làm được sau khi chúng ta có thể vận chuyển số lượng lớn dầu hoả đến đây."

Yến Sắc cười lớn nói: "Đã bao nhiêu năm nay chúng ta chờ đợi, ba tháng thì có là gì, may sao trong ba tháng này, chúng ta cũng không nhàn nhả gì."

Ta bình đạm nói: "Đúng thế! Chúng ta không nhàn nhả, Hắc Xoa nhân cũng không dám tưởng đến việc được nhàn nhả nữa."

Lại thêm một thắng lợi áp đảo, tinh thần của Tịnh Thổ Nhân đã được đưa lên tối thượng cao phong.

Ta lại chứng minh được với bọn họ ta chính là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ trong truyền thuyết, có thể thay đổi cả cục diện.

Ngoại trừ Long Ca, Nhạn Phi Phi, Ước Nặc Phu và các tướng sĩ tham gia chiến dịch bắc lộ, những chiến sĩ không tham gia bố phòng hoặc trình sát đều đều nhập vào công tác xây dựng thành bảo.

Thành bảo lấy tên theo danh tự của ta, Đại Kiếm Sư Bảo sẽ là cứ điểm đặt chân của chúng ta tại bắc phương.

Đi từ Thiên Nguyên đến, từng đoàn từng đoàn vật tư vận chuyển không ngừng nghỉ, từng đoàn từng đoàn dân thường nối tiếp nhau đến trợ giúp xây thành. Nhìn bọn họ cật lực làm việc, ta nghĩ không đến ba tháng cũng đã hoàn thành. Hà huống, nhân lực vật tư cuồn cuồn không ngừng từ nam phương chuyển đến, chẳng lo thiếu thốn.

Vào một buổi tối, Hồng Nguyệt, Long Di, Thái Nhu và Ny Nhã đã theo đội ngũ Đại Tế Ti đến doanh trại. Trong lòng ta vô cùng sung sướng. Sáng sớm hôm sau cùng bốn nữ nhân cưỡi ngựa đến Lưu Tiên Hà.

Sau nhiều ngày tù túng trên Thiên Nguyên, Phi Tuyết trở nên hưng phấn vô cùng. Vừa tung bốn vó một cái đã bỏ bốn nữ nhân lại tít phía sau, Đại Hắc lè cả lưỡi ra liều mạng đuổi theo.

Âm thanh nước sông lưu động, âm âm ỉ ỉ từ phía trước truyền lại. Thật đúng là bản nhạc mỹ diệu của đại tự nhiên.

Ta đi đến bên sông, nhìn xuống lớp bùn phía dưới nước sông đang cuồn cuộn chảy. Thế nước từ nhánh bên trái của Thiên Hà chảy xuống đúng là hạ sơn chi thế, tựa như cơn mưa bão tối hôm nào, nước sông đục ngầu chảy siết. Hắc Ma Hạm nếu muốn ngược dòng mà đi lên, tối thiểu cũng phải mất một khoảng thời gian.

Trên mặt sông rộng khoảng sáu trăm bước, bốc lên hơi nước trong lành, khiến ta tinh thần phấn chấn.

Bốn nữ nhân trước sau rồi cũng đến, phía sau là Đại Hắc thở phì phò như trâu.

Hồng Nguyệt ngồi trên lưng ngựa không xuống kêu lên: "Không cần phải chạy nhanh như thế chứ!"

Thải Nhu thương cảm nhìn xuống Đại Hắc nói: "Chàng có lòng tốt, để Đại Hắc ngồi trên lưng ngựa của chàng."

Ta nhìn Đại Hắc cười nói: "Tên bằng hữu này gần đây phản bội ta câu kết với các nàng, ngày nào cũng ăn đến no bụng, được nuôi dưỡng đến béo ú, bây giờ đúng là bị lao dịch."

Bốn nữ nhân cười vẻ bất đắc dĩ.

Hồng Nguyệt nhảy xuống ngựa, chạy về phía ta kêu lên: "Đại Hắc không thể ngồi, vậy đến lượt Hồng Nguyệt ta."

Ta cúi người xuống, ôm lấy eo của nàng kéo lên yên ngựa, nói: "Ta biết nàng muốn mượn danh nghĩa ngựa của ta đi nhanh, kỳ thực là muốn ngủ, đúng không?"

Hồng Nguyệt quay người ôm vòng lấy ta, nhắm mắt lại, "Ngô!" một tiếng không hề khách khí, rồi bắt đầu ngủ.

Ta lắc đầu cười khố, cười Phi Tuyết chậm chậm đi dọc ven sông.

Long Di thúc ngựa đến bên ta, nói: "Hiện tại toàn doanh trại đều đàm luận chiến tích huy hoàng của ngài nhất cung phát lương tiền, mỗi một tiền đều xuyên qua yết hầu của mười Hắc Xoa quý, đơn kiếm giết chết đối phương gần vạn người, hưng phấn vô cùng."

Ta kinh hãi nói: "Cái gì?"

Long Di mím môi cười một tiếng nói: "Đó gọi là lấy lời điêu ngoa truyền việc điêu ngoa!"

Ny Nhã phía sau nghiêng mình nói: "Đừng lo! Đại Tế Ti đã hạ lệnh để tất cả mọi người biết tình hình chân thật, để không làm nảy sinh tâm lý khinh địch."

Tiếng vó ngựa phía sau vọng lại, một đội hơn trăm kỵ binh từ mạn bắc phía xa phi đến. Đến gần mới nhìn ra, nguyên lai dẫn đầu chính là Điền Tông.

Thần sắc của gã có chút khẩn trương, thi lễ rồi nói: "Chúng ta đã lên trên đỉnh một gò núi nhỏ phía bắc Cư Tiên Lĩnh, quan sát thấy Lưu Tiên Thành đang tập kết hàng chục chiếc Hắc Ma thuyền hình dáng to lớn, xếp ngay

ngăn đầy cả một đoạn sông. Nhìn như viện quân của Hắc Xoa Nhân đã đến. Nếu chúng triển khai phản công về phía chúng ta, thì sẽ nguy hiểm phi thường."

Ta trong lòng chấn động. Đây chính là điểm ưu khuyết phân minh giữa hai phía địch và ta. Địch nhân không những có thể nhanh chóng đưa viện binh thông qua đường sông, mà còn sở hữu toàn bộ nguồn lực phương bắc. Chúng ta định kế tiến thẳng, liền biến thành đám cô quân thâm nhập vào phạm vi thế lực của địch nhân. Thủ tại đây ư? Chỉ sợ không thể chống cự được địch nhân có binh lực gấp đôi.

Trước đây mỗi trận chiến, ta đều lợi dụng hình thế đặc biệt, địch nhân khinh địch, lại có vận may và vũ khí bí mật, làm thành những chiến tích kiêu hùng. Nhưng nếu mình dao mình thương đối mặt với binh lực áp đảo của địch nhân, ta thật một điểm chắc chắn cũng không có.

Ta trầm ngâm một lát rồi nói: "Để ta qua xem xem!"

Chúng ta phi ngựa leo lên sườn dốc, đến nơi địa thế cao của đỉnh gò núi. Yến Sắc, Hồng Thạch, Trữ Tố và Tạ Văn bốn vị đại công cùng bọn tướng trẻ Hồng Tình thần sắc ngưng trọng đang đứng tại đó, nhìn ra viễn phương.

Ta ôm Hồng Nguyệt, nhảy xuống ngựa.

Chúng nhân lần lượt xuống ngựa.

Ta đưa Hồng Nguyệt đang nửa tỉnh nửa mơ cho Thái Nhu, đến bên bọn họ, nhìn ra phía xa.

Lưu Tiên Hà khí thế như núi lở uyển chuyển uốn lượn theo sơn thế trập trùng chảy lên phía bắc. Đến đường chân trời phía xa, chỉ thấy một toà đại thành, xây bắc ngang qua dòng sông. Lưu Tiên Hà trở thành "tâm mạch" toà thành đó. Hình dáng tươi đẹp, khiến người ta nhìn một lần là không bao giờ quên. Lúc này trong thành trên đoạn sông rất dài có chi chút các cột buồm cao nhô lên dày đặc.

Bên ngoài tường thành vừa cao vừa dày, là các doanh trường xếp thành từng hàng từng hàng nối tiếp nhau. Bên đỉnh núi ở mạn phía nam toàn là cờ xí của Hắc Xoa Quỷ bay phần phật. Thế trận vững trãi, cường thịnh, khiến người ta nhìn thấy trong lòng phát lạnh.

Ta nhìn về Tạ Văn đại công. Người đã từng là thống soái của Lưu Tiên Thành này trong mắt phát ra niềm thương cảm vô hạn, cực kỳ thốn thức nhìn về nơi đã từng đại thành mỹ lệ của Tịnh Thổ khi ông ta còn ở đó.

Ta quay đầu nhìn ra phía sau, ngọn núi cao nhất của Cư Tiên Lĩnh là Cư Tiên Phong đứng uy nghi sừng sững. Ta vốn yêu thích các ngọn núi cao, không khỏi nhớ lại Liên Vân Phong tại nơi xa xôi cách đây vạn sông ngàn núi, trong lòng nghĩ nếu trèo lên trên đỉnh Cư Tiên Phong, nhìn xuống không biết cảnh tượng sẽ động lòng người đến thế nào?

Hồng Thạch rên lên lạnh lẽo nói: "Tổng cộng có ba mươi ha Hắc Ma thuyền. Nếu mỗi thuyền chở một ngàn người, thì sẽ có ba vạn hai ngàn người. Thật hận không thể cho một mối lửa thiêu rụi chúng đi."

Ta trong lòng rung động, quay đầu nói: "Điều đó không phải không có khả năng."

Tạ Văn lắc đầu than: "Gần như không có khả năng nào! Những chiếc thuyền tại cự li này nhìn tựa hồ đều như một khối, kỳ thực giữa các thuyền đều có cự li, hơn nữa mỗi thuyền đều có thủ vệ đông đúc nghiêm mật. Nếu nghĩ lên thuyền mà không bị phát giác, thì đúng là nói dễ hơn làm."

Ta nói: "Giả thiết chúng ta dùng trăm bè gỗ được chất đầy rơm rạ đốt cháy, rồi thả xuôi theo dòng nước Lưu Tiên Hà, thì có cơ hội thành công hay không?"

Tạ Văn không nghĩ vậy, lắc đầu nói: "Tại hai điểm đầu cuối của đường vắt qua lối ra của thành, có bố trí một cái đập sắt lớn chặn dòng sông, ven sông bên trong thành có một lô cốt trang bị một chiếc giáo bàn quay dây tời để khống chế việc nâng lên hạ xuống. Đừng nói đến thuyền, ngay cả người cũng khó lòng lọt qua, vì thế phương pháp đó không thể dùng được."

Ta khổ não đáp: "Có phương pháp nào khả dĩ phá hoại được đập nước này không?"

Một tướng lĩnh trẻ bước lên trước nói: "Chỉ có phá được giáo bàn, thì đập sắt mới không thể nâng lên được." Ta nhận ra đó là Tạ Lăng Phong người của Tạ Văn.

Yến Sắc chỉ về quân doanh của Hắc Xoa Nhân ngoài Lưu Tiên thành nói: "Đáng tiếc là chúng ta căn bản không có phương pháp vượt qua tuyến

phong toả của Hắc Xoa Nhân bố trí bên ngoài thành. Huống chi chúng ta lại muốn không để bọn chúng phát giác."

Trữ Tổ nói: "Hắc Xoa Nhân trải qua chiến dịch Phong Ải Bảo đã trở nên khôn ngoan hơn. Việc bố trí quân bên ngoài thành này, chính là để đề phòng Long Nộ Hồng của chúng ta lại một lần nữa phát huy uy lực. Từ đó có thể thấy bọn chúng tất sẽ giám sát nghiêm mật động tĩnh của chúng ta, phòng ngừa chúng ta âm thầm tiến đến Lưu Tiên Thành."

Ny Nhã chỉ về đường chân trời phía xa, kêu nhỏ: "Nhìn kìa! Có thuyền lại đến."

Chúng ta căng mắt ra nhìn, chỉ thấy ba Hắc Ma thuyền, từ từ ngược dòng đi lên, hẳn là viện binh mới đến.

Chúng ta trong lòng càng thêm trầm trọng, nhú mào lo lắng không cách nào dẫn ra được.

Giả thiết Lưu Tiên Thành bản thân đã có ba vạn Hắc Xoa quân, bại quân từ bắc lộ chạy về có từ ba đến bốn vạn quân, lại thêm bộ đội tăng viện từ bắc phương chuyển đến, hiện tại bọn chúng tối thiểu cũng tập kết được trên chín vạn binh lực. Với viện binh mới cứ theo thủy lộ không ngừng chuyển đến, ngay trong ngày hôm nay, bọn chúng cũng đã có đến mười vạn quân. Lúc tụ tập binh lực xong xuôi, cũng là lúc phát động cuộc tấn công mãnh liệt về phía chúng ta. Đại Kiếm Sư Bảo còn chưa xây dựng xong, chỉ bằng Ma Nữ Nhận của ta và mười vạn Tịnh Thổ quân, làm sao ứng phó nổi với trận mãnh công của đối phương như cuồng phong bạo vũ như vậy?

Ta ngồi trên phiến đá lớn bên cạnh Lưu Tiên Hà, khổ công suy nghĩ kế sách đối phó Hắc Xoa Nhân. Xưa nay khi ta phải đối mặt với gian nguy, thường chỉ bằng trực giác nhanh chóng ra quyết định. Nhưng lần này vẫn chưa có đối sách gì.

Điều khiến ta khổ não nhất, chính là Hắc Xoa Nhân toan tính cho dù thua trận này, chạy khỏi Lưu Tiên thành, tổn thất về thực lực và đả kích về sĩ khí chắc chắn rất nghiêm trọng, nhưng chưa phải trí mạng. Nhưng ngược lại, nếu chúng ta bại, sẽ là dấu chấm hết cho Tịnh Thổ.

Hiện tại để đối phó với Hắc Xoa Nhân, đã huy động toàn bộ đại tướng và quân đội tinh nhuệ của Tịnh Thổ.

Một ngày cái đập của Hắc Xoa Nhân còn ở đó, hành động đánh vào là không được. Chiến lược du kích do ta bày ra không thể triển khai. Bởi vì Hắc Xoa Nhân sẽ không cho phép chúng ta đi đến bất kỳ địa phương nào. Vì thế đoạt lại Lưu Tiên Thành, đã biến thành vấn đề quan trọng hàng đầu.

Ngoại trừ Ny Nhã phải đi đốc thúc thủ hạ, cả ba nữ nhân kia đều theo ta từ sáng cho đến lúc hoàng hôn, nhưng ta vẫn không nghĩ ra được diệu sách gì.

Chẳng lẽ cứ ngồi thế chờ chết.

Phương pháp tốt nhất là tấn công bằng thủy lộ.

Nhưng sao có thể vô thanh vô tức phá hỏng đập sắt ngăn sông tối quan trọng này, thật là vấn đề nghĩ đến vỡ cả đầu.

Mỗi một phần thời gian qua đi, thực lực của địch nhân lại tăng lên một phần, thời gian nhàn rỗi của chúng ta lại ít đi.

Thải Nhu đi đến, chen chỗ của ta ngồi xuống.

Ta vỗ Thải Nhu vô tình hỏi: "Hong Nguyệt và Long Di đi đâu rồi?"

Thải Nhu hôn ta một cái, nói: "Bọn họ đã xuống dưới sông nhật sỏi. A! Bọn họ về rồi."

Tiếng cười đùa giỡn của hai nữ nhân từ xa truyền lại, lại có cả tiếng sửa đắc ý của Đại Hắc.

Thải Nhu đưa tay ra ôm lấy mặt ta, nhẹ nhàng nói: "Thiếp vô cùng hy vọng có thể chia sẻ nỗi lo lắng với Đại Kiếm Sư."

Ta vùi khuôn mặt mình vào trong lòng hai bàn tay đó, nói: "Đầu óc ta đã nghĩ đến hoàn toàn bế tắc, cần có một sự kích thích mới."

Thải Nhu ngẩn người nói: "Một sự kích thích mới ư!" Rồi đột nhiên đứng dậy kêu to: "Long Di đến đây nhanh!"

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Thải Nhu.

Long Di và Hong Nguyệt nắm tay nhau chạy lại, bên cạnh là Đại Hắc tung cả bốn chân hý hửng phóng tới.

Long Di cười nói: "Thải Nhu! Chuyện gì vậy?"

Thải Nhu làm như thật đáp: "Đại Kiếm Sư cần một sự kích thích mới."

Chúng ta ba người đồng thời lộ thần sắc nghi hoặc, sự kích thích mới và Long Di thì có quan hệ gì?

Thải Nhu nói: "Trong ba người chúng ta, chỉ có Long Di đối với Đại Kiếm Sư có thể nói là một sự kích thích mới. Lại đây! Long Di! Nhanh ngồi lên trên đùi Đại Kiếm Sư, để chàng ấy yêu thương muội." Cái ý tưởng quái đản này, qua miệng của nàng lại biến thành đạo lý hoàn toàn đương nhiên, hoàn toàn công bằng. Hoặc giả tại Thiểm Linh Tộc đạo lý đó là rất bình thường.

Ta lắc đầu cười khố, không biết làm sao cho phải.

Long Di khuôn mặt đẹp đẽ bừng, ngay cả hai tai cũng đã hồng lên, nhìn nhìn ta, sau lại nhìn nhìn Thải Nhu, tay chân không biết làm gì.

Hồng Nguyệt mở to đôi mắt đẹp trừng trừng, nhìn Long Di, nhìn Thải Nhu, lại nhìn ta, hốt nhiên cười phì lên một tiếng, một tay đưa lên che cái miệng nhỏ nhắn, tay kia đẩy Long Di đến trước người ta, nói: "Hào Long Di! Ta sớm đã đoán trước việc này. Lại đó đi! Để Đại Kiếm Sư ôm ấp! Điều đó thật vô cùng thoải mái!"

Long Di không biết làm sao cho phải!

Nhìn dáng vẻ then thùng cực kỳ kiều mĩ của nàng, tim ta như đập nhanh hơn, tính trẻ con nổi dậy, mỉm cười nói: "Lại đây! Ngồi xuống nào!"

Long Di hồ then không ngẩng nổi đầu lên, ưm lên một tiếng yêu kiều, nhào vào lòng ta, hai tay ôm vòng quanh cổ ta, khuôn mặt xinh đẹp vùi vào bờ vai rộng rãi của ta.

Đỡ lấy nhục thể thanh xuân nóng hổi của nàng, tâm trạng sầu tư trăm mối sau khi nhìn thấy thế địch từ hoàng hôn ngày hôm qua của ta, trở nên tuyệt đối thư thái.

Hồng Nguyệt vỗ tay nói: "Được lắm! Long Di muội ngồi một lúc, sau đó đến lượt Hồng Nguyệt ta."

Ta nhìn Cự Tiên Phong cao vọt lên trên các đỉnh núi khác phía xa, cảm thụ huyết nhục bên trong mĩ nữ ôm trong lòng đang rung động, trong tim cảm thấy an bình.

Cái thứ kích thích mới mẻ này hiệu quả thật rõ rệt, chỉ hận đối với việc làm sao tấn công được Lưu Tiên thành, lại không thể nào giúp được gì. Một trận gió nhẹ thổi qua thảo nguyên.

Hồng Nguyệt nói: "Khí trời thật tốt, nếu có thể thả Bì Điều Phi bay lên như tại Thiên Nguyên để vui chơi, thì thật là vui thích à."

Ta trong đầu linh quang loé lên, toàn thân kịch chấn, ôm chặt lấy Long Di đứng thẳng dậy, hét lên: "Ta nghĩ ra rồi!". Ba nữ nhân nhìn ta đại hỷ.

Long Di bị ta ôm chặt đến không thở được, từ trong lòng ta ngẩng đầu lên nói: "Đại Kiếm Sư!"

Ta cúi đầu xuống, khoá đôi môi hồng đầy vẻ ham muốn kiều diễm của nàng, tham lam mút chặt.

Long Di dùng hết sức mình ôm chặt lấy ta.

Quay về doanh trại, ta phát mệnh lệnh khẩn cấp, đương nhiên là triệu gọi tất cả đại công và tướng lĩnh đến chủ trưởng.

Đồng thời gọi cả Tiểu Ải Bàn đã có công chế tạo Long Nộ Hồng.

Không đến một lúc, trong trường đã tụ tập đầy người, ngay cả các tế ti cũng đến.

Chúng nhân đều hoang mang ngạc nhiên không biết ta triệu gọi họ lại vì việc gì.

Đại Hắc cũng đến tham gia nhiệt náo, nằm quanh chân ta, ngay cả Thái Nhu gọi nó cũng ngang nhiên không thềm để ý.

Ta tâm tình rất tốt, thật không thể hình dung, nhìn mọi người nói như phá thạch kinh thiên: "Ta đã nghĩ ra phương pháp công hãm Lưu Tiên Thành!"

Chúng nhân ngây ngốc tại đương trường, lộ ra thần sắc không tin.

Thử hỏi ai mà chẳng đã nghĩ đến khô cả ruột để tìm ra kế sách thích hợp.

Vào lúc mà mỗi một ý tưởng như một thông đạo khi đi đến điểm cuối cùng đều bị bế tắc, bịt kín, thì ta bỗng nhiên nói với họ có đại lộ thông thẳng ra ngoài, sao có thể không khiến bọn họ trừng mắt há miệng, bán tín bán nghi.

Ta nói đầy tin tưởng: "Chỉ cần chúng ta có thể phá hỏng giáo bàn, hạ thấp đập nước ngăn sông xuống, tất cả đều sẽ dễ dàng giải quyết, có phải không?"

Mọi người đều lộ ra thần tình thất vọng, điều này ai mà không biết, vấn đề là làm sao hoàn thành. Đập nước là vật trọng yếu, Hắc Xoa Nhân tự nhiên toàn lực bảo vệ, không cho chúng ta có một chút cơ hội.

Ny Nhã đại biểu cho lời trong lòng không nói ra của mọi người nói: "Nhưng chúng ta sao có thể làm được, đánh mạnh cũng bất thành, đánh lén cũng không xong."

Chúng nhân cùng gật đầu tán thành.

Hồng Thạch đã quen với kỳ binh đột xuất của ta, hỏi: "Đại Kiếm Sư, ta biết trong lòng ngài đã có kế hoạch hoàn chinh, đừng làm người khác sốt ruột nữa, chúng ta đang lo đến chết đi được."

Mắt ta loé sáng, từng từ từng từ chậm chậm nói: "Để chúng ta đặt ra tình huống, giả sử đập nước đột nhiên bị phá huỷ, từ đó hoả thuyền mang theo Long Nộ Hồng từ thượng du trôi xuống, nhanh chóng tiến vào đoạn giữa sông nơi Hắc Ma thuyền tập kết. Long Nộ Hồng nổ tung, sẽ làm dầu hoả cháy bắn lên trên thuyền, chục chiếc Hắc Ma thuyền sẽ bị chìm trong biển lửa. Sau đó bè gỗ sẽ trở quân tinh nhuệ của chúng ta, cùng một phương thức tiến nhập Lưu Tiên Thành, trong lúc địch nhân đang kinh hoàng hỗn loạn, lên bờ tiến hành chiến trận đoạt thành. Cùng thời gian đó, đại quân của chúng ta cũng tiến về Lưu Tiên Thành, khống chế đại quân của địch nhân bên ngoài thành. Các ngài nói xem, đó không phải là một kế hoạch động lòng người sao?"

Tạ Văn thở dốc nói: "Đại Kiếm Sư! Ta đã đau đầu lại càng thêm đau đầu, xin hãy nói cho chúng ta biết, làm sao có thể phá huỷ đập nước?"

Ta mỉm cười nói: "Ngài trước tiên hãy cho ta biết, dưới lòng đất của Lưu Tiên Thành có bí đạo như tại Đoạn Lộ Bảo hay không?"

Tạ Văn ngẩn người nói: "Đại Kiếm Sư không phải đang nghĩ đi từ lòng đất vào đấy chứ!"

Ta cười nói: "Đương nhiên không! Chúng ta căn bản không có thời gian đào địa đạo."

Thiên Nhân đề tỉnh: "Tạ Văn đại công, ngài vẫn chưa trả lời vấn đề của Đại Kiếm Sư."

Ta và Thiên Nhân trao nhau một cái nhìn, thấy ông ta mỉm cười, đầy vẻ thần bí. Không biết ông ta nhìn thấy gì trong tương lai, nhưng lòng tin của ta càng được tăng cường.

Tạ Văn nói: "Dưới tất cả lòng đất của các thành Tịnh Thổ, đều có bí đạo, nhưng có một quy định bất thành văn, là mỗi khi thành bị phá, chúng ta đều phong bế bí đạo. Vì thế Hắc Xoa Quỷ vẫn chưa biết được bí mật này, nhưng tính trên những điều đã biết, không thể đưa nhiều người đi theo lối này được."

Ta trong lòng tràn đầy hưng phấn nói: "Như vậy có một hai bí đạo nào khả năng thông đến thành lâu nơi bố trí giáo bàn hay không?"

Tạ Văn nói: "Bí đạo đều nối các nơi có tính chiến lược nhất trong thành với nhau, vì thế đáp án khẳng định là có."

Ta nói: "Mỗi bên có bao nhiêu cuộn dây tời?"

Tạ Văn nói: "Thành lâu mỗi bên tổng cộng có ba cái giáo bàn, mỗi cái giáo bàn khổng chế ba đoạn dây sắt, mỗi một giáo bàn đòi hỏi có hai mươi người khoẻ mạnh mới có thể dịch chuyển." Ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Dây tời là các sợi dây sắt tinh chế kết thành, ta thấy Long Nộ Hồng cũng không thể phá huỷ, hơn nữa chúng lại chia làm ba. Bất quá nếu có thể chặt đứt chín sợi dây sắt ở một bên, lại không thể phá được phía bên kia, đập nước vẫn có thể nghiêng trong nước để chặn."

Tiểu Ải Bàn bối rối nói: "Chúng ta đầu hoả trong tay có hạn, sợ rằng..."

Ta cười nói: "Đừng quên thánh kiếm trên lưng ta."

Yến Sắc nhú mày nói: "Nếu Đại Kiếm Sư nghĩ từ thuỷ đạo tiềm nhập Lưu Tiên thành, sợ rằng không thể thành công. Vì theo tin tức tình báo mới nhất của chúng ta, Hắc Xoa Nhân tại lối vào thành, trong cả một đoạn dài dưới lòng sông và ven bờ, thiết lập lưới thủ vệ cực kỳ dày đặc và nghiêm cẩn, lại có thuyền nhẹ tuần tra..."

Ta khoát tay cắt lời ông ta nói: "Ta không đi từ lòng đất ra, cũng không đi từ đường thuỷ đến, mà ta từ trên trời xuống."

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên.

Ta quay sang Tiểu Ải Bàn nói: "Người đã nhìn qua Bì Điều Phi chưa?"

Tiểu Ải Bàn trở nên chú ý nói: "Đương nhiên đã nhìn, ta lại là kẻ chế tạo Bì Điều Phi giỏi nhất."

Mọi người đều trừng mắt há miệng nhìn ta, giống như bối rối không nghĩ đến ý tưởng nào có thể điên rồ như của ta.

Ta nói: "Tiểu Ải Bàn người có thể tạo ra Bì Điều Phi có khả năng mang người bên trên, đưa ta bay đến vùng hoang dã phía bắc Lưu Tiên Thành không?"

Tiểu Ải Bàn lúng búng nói: "Trên lý... lý thuyết thì... thì có thể được, nhưng thế thì dây sẽ dài quá."

Ta bình đạm nói: "Ai nói cần phải có dây?"

Tiểu Ải Bàn khuôn mặt trắng bệch, run run nơm nớp nói: "Bì Điều Phi nặng như vậy, bay lên trên cao đã khó, để xuống lại càng khó hơn, hơn nữa nguy hiểm phi thường. Huống chi ta hoàn toàn không cầm chắc có thể đưa ngài đi đến địa phương xa xôi kia."

Ta cười nói: "Tất cả các vấn đề đó đều không khó giải quyết. Ví dụ như Bì Điều Phi trang bị một túi khí lớn, khi cần hạ xuống thì sẽ không có gì là to tát, còn như để không chế gần xa, lại cũng không thành vấn đề, chỉ cần phóng Bì Điều Phi từ trên Cư Tiên Phong. Vấn đề chính là gió và tốc độ gió, còn tất cả để cho Thần Thái Dương tác chủ cho chúng ta."

Trong trường nhất thời tĩnh lặng như tờ, chỉ có âm thanh hô hấp của mọi người đang trở nên trầm trọng.

Tiểu Ải Bàn rung rung bờ môi, một lúc sau đôi mắt trở nên sáng rực, rồi đột ngột hét lên một tiếng, khiến cho mọi người hoảng sợ nhảy dựng cả lên, tay chân múa may hét lên như cuồng: "Đại Kiếm Sư đừng lo, ta nhất định có thể thiết kế một Bì Điều Phi như vậy, ta phải lập tức đi ngay." Nói dứt lời liền đi ra khỏi trường, cứ thế đi mất.

Mọi người lăm lét nhìn nhau.

Ta mỉm cười nói: "Đó chính là kế sách của ta, ta sẽ gọi là "Phi Điều hành động", từ giờ trở đi, đình chỉ việc xây thành, toàn lực phối hợp với ta chuẩn bị hành động. Tối khẩn thiết là phải tăng tốc vận chuyển dầu hỏa đến đây."

Đại Tế Ti nói: "Đại Kiếm Sư lấy thân mình lẫn vào hiểm nguy, chúng ta..."

Ta quả quyết nói: "Nếu ta còn có sự lựa chọn nào khác, ta đã không làm như vậy." Tiếp đó nói: "Sau khi ta quyết định thực hiện điều này, ngay cả ta cũng không cách nào ngăn mình suy tưởng đến nó. Bởi vì ta thích nhất được từ trên cao nhìn xuống, được ẩn mình trong bóng đêm không có một chút ánh trăng."

Ta ôm lấy cổ của Đại Hắc, ngồi trên một khối đá, ngậy người ngăm nhìn không gian buổi tối chìm trong đêm đen, chỉ có Long Di ngồi cùng với ta.

Khi ta nói phải ra ngoài doanh trại đi dạo, Hồng Nguyệt lúc đầu cũng muốn đi theo, nhưng bị Thái Nhu giữ lại. Ta biết nàng muốn tạo ra cơ hội cho ta và Long Di được cùng nhau.

Ta nắm lấy bàn tay của Long Di, quên đi ưu phiền tản bộ trên vùng nguyên dã.

Đối với ta mà nói, Phi Điều hành động là trò chơi tử vong lấy sinh mệnh ra đánh cược. Ta đối với vận mệnh, chính diện khiêu chiến. Nếu lời trong Dự ngôn thư là thật, thì ta không thể chết, còn không thì cứ để ta chết đi cho rồi! Vô luận cái chết của ta mang lại hậu quả có tính huỷ diệt cho Tịnh Thổ, đã kích to lớn cho những người yêu thương ta, nhưng từ đó có thể chứng minh vận mệnh không hề tồn tại.

Hoặc là Dự ngôn là sai.

Hoặc là ta tuyệt không phải là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ.

Chìm đắm trong những suy nghĩ này, ta như quên đi khả năng Long Di chỉ là một con cờ hữu dụng của Long Đăng bố trí bên cạnh ta, thành tâm thành ý kéo lấy bàn tay ôn nhu nữ tính của nàng.

Long Di vừa sợ vừa mừng, cúi khuôn mặt phấn xinh đẹp đang ửng đỏ xuống, tựa sát vào người ta, biểu đạt thâm tình của nàng với ta. Đối với thiếu nữ hay then thùng này mà nói, việc này đã phải cần đến một dũng khí rất lớn.

Tại vũ hội trong Quan Bộc Quán tại Thiên Nguyên, nàng là nữ nhân đầu tiên mời ta nhảy. Tối hôm đó, trong khuê phòng nàng "đã nhường lại", đã nhón chân lên tìm nụ hôn của ta. Sáng ngày hôm qua, nàng rời chỗ ngồi

của mình chui vào lòng ta. Mọi thứ đều thể hiện ra đối với ta nàng đã phải dùng đến dũng khí không gì so sánh nổi để khắc phục tính thẹn thùng đáng yêu của nàng.

Ta có thể không động lòng được sao?

Hoặc đúng như lời nói trước đây của Thái Nhu, bản thân ta cần một sự kích thích mới, nhưng ta tuyệt không vì mới mà quên cũ.

Đối với tương lai, ta một chút tham niệm đều không có, còn như "quên đi những người quen cũ", lại tuyệt không phát sinh trong kẻ vốn đã là người luôn thống khổ vô hạn với những tư niệm về quá khứ.

Đối với Thái Nhu, Ny Nhã, Hồng Nguyệt, càng ở cùng với bọn họ lâu, cảm tình của ta lại càng nồng hậu.

Với sự "gia nhập" của Long Di, bọn chúng ta cũng không có cảm giác mất tự nhiên.

Ta đột nhiên nhìn Long Di hỏi: "Nàng có lừa dối ta không?"

Long Di thu lại ánh mắt mờ lung, nói: "Chỉ dối có một thứ, đó là ngày nọ phụ thân nói với thiếp phải tranh thủ hảo cảm của ngài, nhưng thiếp đã nói dối là tự mình đến gặp ngài. Ngài còn nhớ không, đó là lần thiếp được Hoa Vân tế ti an bài đến Quan Bộc Quán gặp mặt ngài."

Ta bình thản như không mỉm cười nói với nàng: "Lúc đó phụ thân nàng đã nói gì?"

Long Di mắt nhìn về nơi xa xăm, rồi lấy dũng khí quay lại trước mặt ta, bốn mắt nhìn nhau, nói: "Phụ thân nói Đại Kiếm Sư là người đến đâu lưu tình đến đó, vì thế thiếp là... là nhân tuyển tối thích hợp để nói với ngài những lời như vậy."

Ta nói: "Nàng đã đáp lại phụ thân nàng thế nào?"

Long Di đưa tay nắm lấy cổ ta, dán chặt thân thể nàng vào ta, rồi ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, nhìn ta đầy thâm tình nói: "Thiếp nói với ông ấy, giả sử Đại Kiếm Sư là kẻ tham hoa háo sắc, ngài đã sớm ngủ với tất cả các mỹ nữ nam phương, vì vậy căn bản không ai có mị lực đáng cho ngài để mắt, bao gồm cả Long Di trong đó."

Ta nhìn nàng sâu thẳm, giọng mềm mại nói: "Nàng kể về phụ thân nàng không tốt như vậy, không sợ ta từ đây sẽ không thích ông ta nữa sao?"

Long Di nói: "Đầu tiên! Thiếp không thể lại lừa dối ngài. Thứ đến... thiếp biết ngài đã nhìn thấu tâm ý của ông ấy. Thứ ba là... "

Ta thấy nàng lại có cả nguyên nhân thứ ba, cảm thấy rất hứng thú, cười hỏi: "Thứ ba là gì?"

Long Di nói: "Thứ ba là thiếp có tin tức tốt, phụ thân và ca ca hiện tại đều đối với Đại Kiếm Sư bội phục tôn kính thật sự. Vì thế thiếp không còn thấy hai người không vui khi nói chuyện về ngài nữa. Huống chi Ny Nhã lại thường xuyên nói ngài là người rất có lòng độ lượng."

Ta là người rất có lòng độ lượng ư? Thật xấu hổ không là như vậy. Nhưng lời nói cũng đúng. Ta cảm thấy đối với Long Đăng đích xác có cải tiến, với Long Ca lại càng vui thích.

Khi ta chạm vào Đại Hắc vừa ngồi xuống phiến đá, ta cảm thấy đặc biệt bình tĩnh.

Long Di dựa vào bên cạnh ta, hưởng thụ sự thân cận của ta và nàng.

Trên trời mưa bụi rơi xuống mênh mang, phát phơ lên mặt tạo ra cảm giác thư thái lạ kỳ.

Ta nói: "Vì sao các người lại chỉ có phụ thân, không có mẫu thân?"

Long Di nói: "Sao lại không có mẫu thân. Chỉ là mẫu thân chỉ có trách nhiệm chăm lo đến khi ba tuổi. Sau ba tuổi, chúng ta đều ở với phụ thân, được nữ nhân do phụ thân chỉ định chiếu cố."

Cái phong tục này của Tịnh Thổ đúng là khiến cho ta vốn xuất thân từ Đế Quốc không thể lý giải, hiếu kỳ hỏi: "Sau khi giao đứa con mình đã đẻ ra và nuôi dưỡng cho cha nó, nữ nhân nhận được cái gì?"

Long Di cười nói: "Nhận được cái gì? Đương nhiên là phục hồi sự tự do yêu đương, bởi vì trong ba năm sau khi sinh con, nữ nhân đều không được tiếp xúc với nam nhân. Vì thế nữ tử Tịnh Thổ, trừ phi cực kỳ yêu người nam nhân đó, đều sẽ không tùy tiện sinh con cho người. Nam nhân cũng không thể bức bách nữ nhân vì mình sinh con."

Ta nhớ đến Ny Nhã, trong lòng dâng lên một trận thương cảm.

Long Di cúi đầu xuống, dáng vẻ e thẹn yêu kiều vô hạn, nói rất nhẹ nhàng khẳng định: "Long Di cam tâm tình nguyện sinh con cho Đại Kiếm Sư."

Ta ngậy ngốc nhìn nàng, cảm thấy kỳ quái khi mỹ nữ vốn hay xấu hổ này lại dám nói ra được một câu đầy đa tình như vậy.

Long Di kêu lên một tiếng như chim hót, gieo mình vào lòng ta, ôm chặt lấy eo của ta, khuôn mặt xinh đẹp nóng bừng vùi vào trong ngực ta.

Ta nói: "Nàng từng có nam nhân nào chưa?"

Long Di hàm hồ nói không ra lời: "Nếu như thiếp nói có, ngài có không vui không?"

Ta nghĩ đến Hoa Thiển, quận chủ và Thái Nhu. Bọn họ đều đã có nam nhân khác trước ta. Hoa Thiển là bị Đại Nguyên Thủ cưỡng hiếp. Nhưng ta không yêu họ giống như những người kia.

Ta lắc đầu.

Long Di trong lòng lén nhìn ta, một lúc lâu sau, ngồi thẳng cơ thể xinh đẹp dậy, ghé sát cái miệng nhỏ nhắn vào tai ta nói nhỏ: "Quy định của Thiên Miếu, nữ nhân chưa đủ mười lăm tuổi đều không được phát sinh quan hệ với nam nhân, thiếp năm nay vừa mới mười bảy, lại chưa gặp được nam nhân nào ưng ý, vì thế... vì thế..." Sau khi "vì thế" hai lần, cuối cùng cũng không nói ra "vì thế" thì sao.

Ta đưa tay ra đặt lên eo nàng, nói: "Nàng không gặp người nào ưng ý sao? Vậy ta tính thế nào?"

Long Di vội vã biện bạch nói: "Đương nhiên không bao gồm Đại Kiểm Sư trong đó."

Ta khanh khách cười to, kéo nàng dậy, nói: "Mưa càng rơi càng to, chúng ta đi về thôi! Thuận tiện xem xem có hay không có cơ hội để nàng và ta sinh hài tử."

Long Di lại một lần nữa nhào vào lòng ta.

Đại Hắc húc húc cái đầu vào chân ta, đề tỉnh ta không được quên sự tồn tại của nó.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 5

Phi Điều Hành Động

Về đến doanh trại, người của Tiểu Ải Bàn đã ra nghênh đón, nói gã muốn gặp ta.

Ta sợ Hồng Nguyệt không vui, muốn hỏi nàng đi cùng, mới biết tiểu nữ tử này đã ngủ rồi.

Thải Nhu len lén ngồi dậy, theo chúng ta đi.

Ven đường Đại Hắc lúc trước lúc sau, đi đi về về.

Lúc này toàn bộ người trong doanh trại đã được huy động ra ngoài làm việc, chỉ còn lại phụ nữ phụ trách những việc thường nhật của doanh trại.

Nữ tử Tịnh Thổ đều thân thể thon dài, khuôn mặt tú mỹ, da dẻ trắng trẻo, lại thêm phong khí nóng bỏng, ánh lưu ba đẹp lấp lánh, tình ý nồng nàn, khiến cho người ta nhìn thấy nóng bừng cả đầu. Bọn họ thấy ta xuyên qua doanh trại mà đi, đều nhiệt tình hô lên danh tự Đại Kiểm Sư của ta.

Khó khăn lắm mới tới được đại công trường hiện tại của Tiểu Ải Bàn. Một giàn giáo được dựng lên bằng gỗ, bên trên không gian rộng lớn, tuy biết Tiểu Ải Bàn đang làm cái gì, nhưng vẫn không khỏi giật mình.

Khoảng không gian bên trong cái giàn giáo rộng hơn bảy mươi thước, cao khoảng hai mươi thước, gần như toàn bộ bị chiếm lĩnh bởi một bộ khung Bì Điều Phi siêu lớn. Bên trên các đài cao bằng nhau, hơn trăm người đang nỗ lực làm việc.

Ta thở ra một hơi hỏi: "Sao lại to lớn như thế?"

Tiểu Ải Bàn nói: "Ta đã thực hiện được một thử nghiệm hữu ích phi thường. Từ trên đỉnh ngọn núi nhỏ tại vùng phụ cận thành, phóng ra chỉ

một Bì Điều Phi, đã có được phát hiện mới."

Ta bây giờ đã bội phục thử nghiệm tinh tế của Tiểu Ải Bàn, vỗ nhẹ vào vai gã khích lệ.

Đại Hắc chạy lon ton tới, hiếu kỳ ngử ngử bộ khung Bì Điều Phi vẫn còn chưa có vỏ.

Tiểu Ải Bàn hớn hở nói tiếp: "Phát hiện thứ nhất, đó là Bì Điều Phi tịnh không bay hướng lên trên trời, mà là..."

Gã dùng bàn tay miêu tả lộ tuyến cong cong hạ xuống của Bì Điều Phi nói: "Mà là hạ xuống theo đường cong, thậm chí có thể ngược gió mà bay, nhưng có thêm trọng lượng có thể sẽ ảnh hưởng đến độ xa gần của điểm rơi."

Ta mừng rỡ nói: "Được như vậy, ta sẽ có cơ hội rất lớn hạ xuống địa điểm ta mong muốn."

Tiểu Ải Bàn lắc đầu nói: "Chúng ta đã làm các Bì Điều Phi hình dạng tương đồng từ đỉnh núi phóng xuống hơn chục lần. Không một lần nào có điểm rơi giống nhau. Chiếc xa nhất cách hơn hai dặm. Nếu từ Cư Tiên Lĩnh cao hơn mười lần phóng xuống, sai biệt sẽ lớn hơn, khả năng là Lưu Tiên thành bắc, cũng khả năng là Lưu Tiên thành nam, thậm chí trực tiếp rơi vào trong thành."

Thải Nhu và Long Di khuôn mặt trắng bệch, kêu lên: "Thế thì phải làm sao?"

Tiểu Ải Bàn đắc ý nói: "Không cần phải lo, ta đã thực hiện nhiều thử nghiệm, từ đó đã có nhiều cải biến khác nhau trên hai cánh của Bì Điều Phi, gần như có thể quyết định theo ý muốn điểm rơi sang phải hoặc sang trái. Vì thế..."

Đoạn bước một bước dài đến bộ khung của Bì Điều Phi, nâng cánh của nó lên nói: "Ta trên mỗi bên cánh đều đã lắp đặt hệ thống để cho Đại Kiểm Sư có thể dễ dàng điều khiển. Vì thế Đại Kiểm Sư có thể khống chế phương hướng phi hành, chỉ cần không ngược gió quá lớn, thì không cần phải lo lắng, cũng giống như là điều khiển thuyền vậy."

Ta nói: "Như thế này có thể điều chỉnh được góc rơi của Bì Điều Phi chứ?"

Tiểu Ải Bàn nói: "Hạ xuống lại phải dùng phương pháp khác, ta đã làm cho ngài có thể gấp cánh lại, như vậy Bì Điều Phi có thể hạ xuống dưới đất được."

Long Di thất thanh nói: "Từ trên cao rơi xuống như vậy, sao có thể sống được?"

Tiểu Ải Bàn nói: "Không cần phải lo, khi rơi xuống đất nhanh quá, Đại Kiếm Sư có thể lại giương hai cánh ra, giảm hoãn lại thể rơi xuống. Hơn nữa ta đã đặc chế một cái áo lớn toàn bông mềm bên trong. Khi Đại Kiếm Sư mặc vào, cho dù có rơi xuống đất, cũng không có gì đáng ngại lớn."

Ta đối với Tiểu Ải Bàn trong lòng dâng lên sự bội phục, gật đầu nói: "Làm tốt lắm! Bao giờ có thể hoàn thành!"

Tiểu Ải Bàn nhìn kiệt tác đặc ý của gã, nói: "Ta đã động viên hai trăm phụ nữ may khâu vỏ của Bì Điều Phi, muộn nhất tối ngày mai, ta có thể giao hàng."

Ta trong lòng kích động, tối ngày mai, chính là lúc khí trời thích hợp nhất, ta có thể từ Cư Tiên Lĩnh bay lượn xuống dưới. Lúc quay trở về doanh trướng, Thiên Mộng và Phiêu Hương tinh đã lên đến giữa bầu trời, thời gian đã là giữa đêm.

Trong doanh trại khắp nơi đều thấp thoáng ánh sáng rực. Tất cả mọi người đều không ngủ, cũng không ngừng nghỉ, nỗ lực cho chiến trận công thành sắp đến. Hồng Nguyệt đã tỉnh lại, cùng với Ny Nhã vừa mới trở về cười nói. Không gian phía trước doanh trướng bị một đồng lửa đốt nóng lên. Các tướng lĩnh trẻ đang ngồi vây quanh, hân hoan chờ đợi ta quay về. Nguyên lai là Ước Nặc Phu, Long Ca, Tú Thanh, Hầu Ngọc và Hồng Tình. Nhóm tướng lĩnh Nam Bắc này tựa như rất hoà hợp với nhau, không còn chút vết tích nào của sự thù địch trong dĩ vãng.

Đại Hắc nhận ra bọn Hồng Tình, liền chạy đến thè cái lưỡi to lớn của nó ra sủa lên chào hỏi.

Hồng Tình thân thiết cúi xuống chào nó. Lúc này ta mới nhìn thấy trên đầu vai gã đang được băng bó.

Ta ngồi giữa mọi người. Long Di trái lại xấu hổ ngồi xuống cạnh huynh trưởng Long Ca.

Thải Nhu ngồi lại với Ny Nhã và Hồng Nguyệt thành một vòng tròn nhỏ. Đó là tác phong từ trước tới giờ của Thải Nhu, không làm phiền nam nhân của mình cùng bằng hữu giao du trò chuyện.

Ta quay sang Hồng Tình nói: "Bị nữ nhân nào đánh bị thương vậy?"

Chúng nhân cười lớn ầm ĩ.

Hồng Tình vui vẻ đáp: "Hôm nay chúng ta tại phía bắc cách doanh trại mười dặm đã gặp đội ngũ trinh sát gần trăm tên của địch nhân, đã bắt được hơn mười tên, số còn lại vội vã đào tẩu. Bất quá chúng ta cũng có nhiều người chết, Hắc Xoa quỷ quả là không dễ đối phó."

Tú Thanh, nước da dẻ trắng trẻo, khí chất đẹp lạ thường, đã cùng với ta chinh chiến từ phương nam đến đây, nói: "Ta thật hi vọng có được một nửa sự lợi hại của Đại Kiếm Sư, đối diện với Hắc Xoa nhân có thể giết chết nhiều hơn."

Hầu Ngọc nói: "Nhưng Đại Kiếm Sư đã cho chúng ta dừng khí và lòng tin, trước kia khi đối đầu với Hắc Xoa quỷ, mỗi lúc bọn chúng hò hét như dã thú tấn công đến, đao pháp chúng ta thi triển ra không được đến năm thành như lúc bình thường. Nhưng ngày nay chúng ta và Hắc Xoa quỷ đánh nhau, người người dừng khí đều tăng lên bội phần, chiến đấu không kể đến bản thân, ngược lại Hắc Xoa quỷ giống như rất khiếp sợ. Chém giết thật là thống khoái lâm li."

Ta nói: "Các người sao lại xảo hợp như vậy, đi cùng nhau hay sao?"

Ước Nặc Phu cười nói: "Ta và Long Ca đi tuần tra trở về, mới gặp bọn họ, nhắc đến Đại Kiếm Sư, liền cùng nhau đến xem xem ngài ngủ hay chưa, mới biết ngài vẫn chưa trở về."

Long Ca nói: "Ta đến là có một đồ vật thú vị muốn đưa cho Đại Kiếm Sư." Nói xong đưa một cái túi da nặng cho ta.

Ta mở túi da, lấy ra một vật hình ống tròn đen nhánh, trên đầu trụ có tám cái móc câu bằng thép trắng, sáng bóng lấp lánh nổi với nhiều cái đầu móc, làm thật chắc chắn, bộ phận dây cáp còn lại tất nhiên nằm ẩn trong thân ống.

Long Ca giải thích: "Đây là vật do một thợ giỏi bắc phương gọi là diệu thủ tạo ra. Đáng tiếc khi Hắc Xoa nhân công thành không biết sống chết thế

nào. Nhìn xem! Bên cạnh thân ống là cơ quan, chỉ cần ấn vào một cái, thì các móc câu có dây nối này lập tức sẽ bật ra rất mạnh, xa nhất được hơn năm mươi thước, có thể bám được vào tường thành cao nhất, đối với việc Đại Kiếm Sư thâm nhập vào Lưu Tiên thành càng hữu ích, ngài có muốn nhìn xem thế nào không?"

Ta ngẫm nghĩ đồ vật thú vị này không rời ra được, nói: "Đương nhiên muốn thử, nhưng còn nhiều thời gian, chúng ta hãy nói chuyện trước đã."

Long Ca nói: "Hi vọng Đại Kiếm Sư sau này có thể thường xuyên sử dụng nó, thì thật là tốt."

Ta nhìn gã cảm tạ rồi ngạc nhiên hỏi: "Vì sao các người không mang rượu đến?"

Hồng Tình than thở nói: "Thất vị đại công cùng ký pháp lệnh, từ ngày hôm nay trở đi, đến khi công hãm xong Lưu Tiên thành, ai cũng không được uống rượu, lại còn có nhiều quy củ quái khác."

Ước Nặc Phu nói: "Đại Kiếm Sư ngài có biết không? Hiện tại không những tất cả nam nhân Tịnh Thổ đều lấy ngài làm thần tượng, ngay cả nhiều cô nàng rất kiêu ngạo, cũng không nhịn được đàm luận về ngài cả ngày trời. Lúc ngài ra ngoài phải coi chừng, vì tuyệt không phải bằng thánh kiếm của ngài mà có thể ứng phó với sự việc xảy đến."

Long Ca cười lớn nói: "Ngay cả muội tử của ta không để ai trong mắt, cũng đã cùng ngài đi đâu chẳng biết... ái ôi."

Long Di dùng khuỷu tay thúc mạnh vào Long Ca, khuôn mặt đỏ lên đứng bật dậy, quay đầu chạy về chỗ bọn Ny Nhã đang ngồi.

Mọi người vui sướng cười lớn khanh khách.

Ta cảm nhận được sự tình cảm chân thành của bọn họ, trong lòng ấm áp, để tạo được quan hệ thế này, chúng ta đã phải trải qua biết bao hiểm lăm, hoả giải và hoạn nạn.

Long Ca hạ thấp giọng xuống ra vẻ thần bí nói: "Thậm chí ngay cả lão hồ cái mĩ lệ của chúng ta, lúc nhắc đến Đại Kiếm Sư, khuôn mặt cũng đã đỏ rực lên."

Ước Nặc Phu trợn mắt há hốc miệng nói: "Cái gì! Cô ta cũng đỏ mặt được ư."

Hồng Tình, Hầu Ngọc và Tú Thanh mấy người đều đến từ phương nam, không biết hai người kia đang nói ai, tính hiếu kỳ nổi lên, hỏi gấp: "Là lão hồ cái mỹ lệ nào vậy?"

Long Ca nheo mắt, nói: "Đương nhiên là Nhạn Phi Phi, nữ tướng lợi hại nhất của chúng ta."

Ba người giật thót mình, sau đó nhất tề cười khùng khùng một cách quái đản.

Hồng Tình đặt tay lên vai ta, ra vẻ như một lão đại bằng hữu, nói: "Đại Kiếm Sư không phải khách khí. Nam nhân chúng ta ôm được mỹ nữ vào lòng càng nhiều thì càng tốt. Ngài hỏi bọn họ, ai mà không dễ chịu khi được ở cùng với nữ nhân nhiều như bầy ngựa hoang."

Chúng nhân vỗ đùi đấm ngực cười lên quái dị, làm cho bọn Ny Nhã hiếu kỳ nhìn sang. Long Di chạy trốn từ chỗ bọn ta ra đương nhiên biết chúng ta không nói chuyện gì tử tế.

Long Ca thở dốc cười nói: "Ai khác ta đều khả dĩ giúp được Đại Kiếm Sư, chỉ duy có lão hồ cái, ta động vào một cái cũng không dám."

Chúng nhân lại nổi lên một trận cười lớn nữa, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Ny Nhã đi tới, trên tay cầm hai vật cuộn tròn, cười đùa nói: "Đại Kiếm Sư cần cẩn thận giao du với bằng hữu không tốt. Đây là vật mà Tà Văn đại công nhờ ta giao cho ngài."

Ta nhận lấy, Ny Nhã thu ánh mắt nhìn ta một cái, rồi quay về bên mấy người Thái Nhu, cùng bọn họ đi vào trong trướng. Đại Hắc thấy vậy, từ dưới chân ta liền bật dậy, lúc lắc chạy theo.

Ta mở ra xem, thì ra một cuộn là bản đồ nhìn từ trên không xuống của Lưu Tiên thành, các địa phương trọng yếu đều có văn tự thuyết minh, địa đạo, nhân khẩu tại đó, đều ghi chú rõ ràng. Bất quá sợ rằng phải nhờ bọn Hồng Nguyệt giúp đỡ, mới có thể hoàn toàn hiểu hết văn tự Tịnh Thổ mà ta chỉ nhận ra được một bộ phận nhỏ này. Cuộn còn lại là sơ đồ bí đạo dưới thành.

Long Ca nói: "Ta thật hy vọng có thể theo bên cạnh Đại Kiếm Sư, tới lật nghiêng Lưu Tiên thành lên một trận."

Ta thu lại cuộn bản đồ, ngạc nhiên nói: "Sao các người giống như không lo lắng ta không thể hoàn thành được nhiệm vụ, chẳng lẽ không biết việc này cực kỳ nguy hiểm hay sao?"

Chúng nhân nhất tề ngạc nhiên.

Hồng Tình gãi đầu nói: "Đúng vậy! Sao ta không có một chút suy nghĩ ngài sẽ thất bại. Tới bây giờ ngài để tình ta, ta cũng vẫn không cảm thấy phải nghĩ về nó, hoặc giả là vì chúng ta đã sâu sắc tin tưởng trên đời này không có việc gì mà ngài lại không làm được. Ta còn nhớ, chỉ một mình ngài đã phá huỷ hoàn toàn thành lũy của Hắc Xoa nhân."

Chúng nhân đồng loạt gật đầu, biểu hiện có cùng suy nghĩ như vậy.

Từ khi ta bước chân vào Tịnh Thổ, ta đã biết chỉ có một phương pháp duy nhất xoay chuyển được tình thế bất lợi, là dựa vào thân phận Thánh Kiếm Kỵ Sĩ trong Dự ngôn của ta, xây dựng lòng tin của Tịnh Thổ nhân với ta. Hiện tại cuối cùng đã thành công. Tịnh Thổ nhân từ bại quân đã biến thành một lực lượng quân sự đáng sợ, tràn trề tự tin, có thể cùng Hắc Xoa quý đối mặt tranh đấu.

Trước mắt còn có hai nhân tố chưa được minh bạch. Đó là Đại Nguyên Thủ và Hắc Xoa Vương Nghiêu Địch thực lực bất minh. Thời gian sẽ chứng minh ai mới thật sự là kẻ mạnh.

Ước Nặc Phu nhớ ra điều gì kêu lên: "A! Ta suýt nữa quên báo với Đại Kiếm Sư một sự việc trọng yếu. Hoàng hôn ngày hôm nay, ta dẫn một đội theo ven sông đi lên, dò xét động tĩnh của địch nhân, đã phát hiện phía dưới chòi gác của Hắc Xoa quý, một nhóm nam nhân Tịnh Thổ đã bị biến thành nô lệ, đang xây dựng một công sự nhỏ tại ven sông."

Ta ngây người, nói như vậy, Hắc Xoa nhân tuyệt không phải giết sạch tất cả nam nhân Tịnh Thổ, mà vẫn lưu lại một bộ phận để làm những việc gian khổ. Tin tức này thật trọng yếu phi thường.

Chúng ta đàm luận trên trời dưới bể, phong hoa tuyết nguyệt một lúc, không biết sao chủ đề vẫn không rời ra khỏi nữ nhân. Đến lúc rạng sáng, bọn họ mới hết chuyện đi về.

Ta quay vào trong trướng.

Một mùi hương thơm mát bay thẳng vào mũi.

Bốn nữ nhân người ngồi, người nằm, đều đã thay đồ ngủ mềm mại. Thái Nhu và Đại Hắc ôm nhau một chỗ chơi đùa, Hồng Nguyệt đã ngủ, Ny Nhã và Long Di ngồi trên mặt đất nói chuyện thân thiết. Long Di thấy ta đi vào, nhìn lại bản thân thấy lộ ra một phần lớn khuôn ngực trắng sữa, cánh tay ngọc và cặp đùi đẹp đẽ trong bộ áo ngủ, xấu hổ không kể xiết cúi đầu xuống.

Bên cạnh ngọn đèn dầu trên bàn là một bát hương, khói hương phất phơ từ bát hương tràn ra không khí.

Thái Nhu thả Đại Hắc đang ngửa bốn chân lên trời xuống, uyển chuyển đứng dậy, vui vẻ nói: "Đó là hương liệu của Ny Nhã mang đến, ngày trước Niên Gia... Niên Gia tiên sinh..."

Ta ôm lấy nàng vào lòng, an ủi nói: "Quá khứ hãy để nó trôi vào quá khứ, chỉ cần chúng ta khôi phục lại Tịnh Thổ như thiên đường mỹ lệ trong lòng của anh ta, anh ta sẽ có thể an nghỉ."

Ny Nhã và Long Di đang ngồi một bên ngừng nói chuyện, trở nên trầm mặc.

Thái Nhu chậm chậm rời khỏi lòng ta, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, ôn nhu cời áo cho ta.

Ta đứng tại trong trường, nhớ đến những ngày trên sa mạc, nhớ đến thế giới phía bên kia sa mạc, không ngăn được trăm ngàn xúc cảm tràn về.

Nếu như có một ngày ta quay về Ma Nữ quốc, ta sẽ quỳ xuống trước mặt Hoa Thiển, thỉnh cầu nàng khoan dung tha thứ cho kẻ vô tình bạc hạnh này.

Long Di và Ny Nhã cùng đứng dậy, giúp Thái Nhu cời chiến giáp của ta ra, tháo Ma Nữ Nhận xuống.

Hương thơm dịu mát tràn ngập trong mũi, không chỉ đến từ là hương liệu đang tự cháy, mà còn từ hương thơm thân thể động lòng người của ba nữ nhân.

Tại thời khắc này, người ta vĩnh viễn không cần suy nghĩ sinh mệnh có ý nghĩa gì. Bởi vì bản thân một thời khắc này đã có ma lực động lòng người nhất, khiến người ta quên đi hết thảy.

Không đến một lúc sau, ta trên thân người trần trụi, chỉ còn một mảnh khố ngắn, đứng trong trường nội.

Thải Nhu sau khi dùng một chiếc khăn ấm mềm lau cho ta, nhìn Long Di đang nấp phía sau ta, không dám nhìn ta, nói: "Long Di lại đây! Đến lau người cho Đại Kiếm Sư."

Long Di âm thanh lí nhí như muỗi kêu từ phía sau ta nói: "Muội... muội sợ muội làm không tốt... "

Thải Nhu khích lệ nói: "Có thể lau thân thể cho nam nhân mình yêu thương, là quang vinh lớn nhất của nữ nhân. Đến đây! Học cách tẩy làm sẽ được thôi."

Ny Nhã đẩy Long Di đến trước mặt ta, Thải Nhu nhét chiếc khăn ấm vào tay nàng.

Long Di đỏ rục đến tận mang tai, cúi thấp đầu xuống, dùng bàn tay run rẩy cẩn thận lau cho ta.

Ny Nhã đưa một tay vuốt ve bắp thịt trên lưng ta, ngâm nga nói: "Đại Kiếm Sư ngài thật cường tráng, không lạ có sức mạnh đáng sợ như vậy, ngay cả Hắc Xoa nhân hung tợn dũng mãnh mà cũng không chịu nổi ngài một kích. Phải không, Long Di quý nữ!"

Người dễ xấu hổ đặc biệt ghét kẻ hay trêu đùa, Long Di trước mặt chính là một ví dụ tốt.

Long Di thấp giọng đáp lại: "Đúng... đúng vậy! A! Tỷ vừa nói cái gì?"

Thải Nhu trừng mắt nhìn Ny Nhã một cái nói: "Hồng Nguyệt ham chơi đùa không nói đến, ngay cả muội cũng thích trêu chọc Long Di quý nữ."

Ny Nhã cười hi hi, ghé sát vào tai ta nói: "Chúng ta tối nay tất cả cùng bồi tiếp ngài, được không?"

Ta trong lòng rung động, đưa tay ôm lấy eo của nàng, vuốt ve lên xuống, nói: "'Bồi tiếp' của nàng rất cuộc đại biểu cho ý tứ gì đây, có thể nói rõ hơn không?"

Ny Nhã then thùng nói: "Là bồi tiếp đại anh hùng ngài nói chuyện à! Măn ý không?"

Ta hây một tiếng nói: "Xin lỗi! Ta đã hiểu lầm, lại cho rằng là bồi tiếp giấc ngủ cho ta chứ."

Hồng Nguyệt mà tất cả đều cho là đã ngủ bỗng lật mình, quay mặt nhìn chúng ta cười hi một tiếng, nói: "Lúc Ny Nhã bồi tiếp giấc ngủ Đại Kiếm Sư cũng có thể nói chuyện mà!"

Ny Nhã hồ thẹn không ngẩng lên được, nhảy vọt vào Hồng Nguyệt tính sổ, ôm lấy nhau thành một khối. Trong trường nội hỉ khí dạt dào, xuân sắc vô biên. Thái Nhu đi đến sau lưng ta, ôm lấy ta thật chặt, nói líu lo bên tai ta: "Đại Kiếm Sư! Thái Nhu thật hạnh phúc."

Ta chợt nhớ đến nhân thần của Thiên Nhân, trong tim run lên một trận, vòng tay ra sau ôm lấy eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, trong lòng kêu lên: "Thái Nhu à Thái Nhu! Nàng là thần vật trân quý nhất mà vận mệnh đã ban tặng cho ta. Tại sao vận mệnh lại muốn từ trong bàn tay ta đoạt lại nàng."

Long Di khuyu người xuống, lau bắp đùi ta.

Ta cúi đầu nhìn đường cong ưu mỹ trên chiếc mông đang đung đưa nhẹ nhàng của nàng, trong lòng nổi lên niềm ôn nhu vô hạn, đưa tay vuốt nhẹ lên chiếc cổ trắng như tuyết của nàng.

Ta tuy thống hận sự tồn tại của vận mệnh. Nhưng tối nay ta thật muốn cảm kích nó. Bởi vì đã ban tặng cho ta cả vũ trụ này.

Ngày hôm sau mở mắt ra, ánh dương quang từ bên ngoài trường qua các khe hở xuyên vào.

Ta đột nhiên bật dậy, kêu lên: "Không tốt!"

Long Di sát bên thân ta cũng hoảng hốt ngồi dậy, ngạc nhiên nói: "Chuyện gì vậy?"

Ta than thở nói: "Thời tiết thế này, ta sao có thể thần không biết quỷ không hay bay trên không trung của Lưu Tiên thành." Nói xong nhìn sang Long Di, chỉ thấy tấm thân trần thể của nàng trừ phần dưới bị cái chăn mỏng che đi, những chỗ còn lại hoàn toàn nằm trong mục quang của ta không bảo lưu lại chút nào, nhũ phòng hoàn mỹ sẵn chắc tựa như nụ hoa mềm mại động lòng người.

Long Di thấy ánh mắt tham lam của ta, tuy cúi khuôn mặt thanh tú đã đỏ bừng xuống, nhưng vẫn để cho ta thưởng thức no nê diễm sắc.

Ta ngạc nhiên nói: "Ba người kia đi đâu rồi?"

Long Di nói: "Ny Nhã tỉnh dậy vào sáng sớm, liền đi đốc thúc công việc của người của tử ấy. Sau đó Hồng Nguyệt tỉnh lại, liền muốn đi xem Bì Điều Phi siêu cấp do Tiểu Ái Bàn chế tạo, vì tử ấy chưa được xem qua, Thái Nhu và Đại Hắc đi cùng với tử ấy."

Ta tưởng tượng đến dáng điệu vùng vằng đáng yêu của Hồng Nguyệt, nói: "Nàng sao không đi cùng với bọn họ."

Long Di cúi đầu thấp hơn, nhẹ nhàng nói: "Ngài làm... làm người ta dậy còn không nổi. Huống chi nếu thiếp cũng đi, thì không còn người nào phục thị ngài."

Nữ nhân đích xác rất nuông chiều nam nhân. Nghĩ đến năm đó ta một thân cô độc, chạy nam chạy bắc, hết ngày này đến ngày khác. Nhưng từ khi gặp được Thái Nhu, ngay cả đến việc cởi áo, mặc áo cũng lười.

Lúc đầu, ta những muốn cùng Long Di thân mật một phen. Nhưng nghĩ đến tiết trời đáng hận kia, trong lòng như đeo một tảng đá lớn nặng trĩu, không còn tâm tình đó nữa.

Sau khi rửa ráy xong, ta và Long Di cùng ra khỏi trướng.

Ánh dương quang nóng bỏng làm ta gần như không mở to mắt ra được.

Hai nữ thân binh của Ny Nhã đang đứng đợi, thấy ta đi ra cung kính thi lễ, nói: "Ny Nhã đại công thỉnh Đại Kiếm Sư đến chỗ người."

Ta nhìn bốn phía, không thấy Phi Tuyết đâu.

Một nữ thân binh hiểu ra nói: "Khi chúng thuộc hạ đến đây, nhìn thấy Phi Tuyết vừa uống nước từ sông trở về, hiện tại đang gặm cỏ bên ngoài doanh trại."

Ta nghĩ thầm Phi Tuyết quả là linh mã, tính cách độc lập tự chủ.

Long Di vui vẻ nói: "Đại Kiếm Sư có thể để Long Di cùng ngài cười chung Phi Tuyết?"

Ta cười nói: "Đương nhiên có thể!"

Ta cười Phi Tuyết, cùng Long Di đi theo hai nữ chiến sĩ. Lên trên đỉnh núi ngày trước đã đứng quan sát Lưu Tiên thành. Ny Nhã, Long Đăng, Yến Sắc và các tướng lĩnh, đang chờ đợi ta.

Long Đăng thấy con gái, khuôn mặt đang u ám như bị phủ một lớp khói hiện ra một tia tươi cười, nói: "Long Di! Có làm phiền khiến Đại Kiếm Sư

không vui không đấy?"

Long Di không bám lấy khuỷu tay của Long Đăng đưa lên, nhảy mạnh xuống, biểu hiện thái độ kháng nghị.

Ta đến bên Ny Nhã, nhìn ra Lưu Tiên thành, vừa nhìn một cái thì trong lòng chấn động.

Hai chiếc Hắc Ma thuyền đang rời đi, nhưng Hắc Ma thuyền ngược dòng mà đi đến không biết gấp bao nhiêu lần. Chỉ thấy hơn chục chiếc, mà thuyền cập bến trong thành hai ngày trước chỉ có hơn ba chục chiếc, nay tăng lên hơn năm chục chiếc.

Yến Sắc nói: "Hắc Xoa quỷ đến nhanh quá. Đây là thuyền đội của "Hắc Trân Châu" Đái Thanh Thanh, nhìn tình hình thì bọn chúng từ Tụ Tiên hồ đi đến. Chiều theo tốc độ điều động thể này của quân đội Hắc Xoa nhân, nội trong năm ngày, bọn chúng có thể đạt đến hai mươi vạn đại quân. Lúc đó... lúc đó..." Rồi trầm mặc yên lặng.

Ta tự nhiên biết Yến Sắc muốn nói: "Lúc đó sẽ là thời khắc mà chúng ta không mong muốn xảy đến." Trầm ngâm một lúc, rồi hỏi: "Công việc chuẩn bị của chúng ta đến đâu rồi?"

Long Đăng nói: "Mỗi một cá nhân đều cố gắng hết sức, tiến triển so với dự tính thì nhanh hơn chỉ ít gấp đôi. Gần như tối muộn ngày mai, mọi thứ đều có thể chuẩn bị xong xuôi."

Ny Nhã nói: "Nhưng thời tiết thế này..."

Ta quả quyết nói: "Không cần quan tâm đến thời tiết trong sáng hay âm u, tối ngày mai ta sẽ dùng Bì Điều Phi bay về Lưu Tiên thành."

Chúng nhân nhất tề ngậy người.

Ny Nhã kinh hãi nói: "Không! Thế quá nguy hiểm, Hắc Xoa nhân sẽ phát hiện ra ngài."

Ta bình đạm nói: "Bọn chúng trừ phi toàn kẻ đui mù, nếu không sao không nhìn thấy ta. Nhưng việc này đối với bọn họ thật quá sức tưởng tượng, có khả năng chỉ cho là một con chim lớn, thậm chí nghi thần nghi quỷ, sẽ không biết phản ứng thế nào cho hợp lý."

Yến Sắc nhíu mày nói: "Nhưng bọn chúng tất phải người truy lùng điều tra, nếu phát hiện ra ngài, thì phải làm sao đây?"

Ta nói: "Nên ta phải thay đổi kế hoạch, huỷ bỏ điểm rơi tại phía bắc ngoài thành, mà sẽ cải biến thành ngay chính trong thành nội."

Mọi người ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Lòng ta bình tĩnh lại, bình đạm nói: "Hiện tại là thời khắc phải tranh thủ từng giây từng phút, nếu ta hạ xuống bên ngoài thành, nếu để Hắc Xoa nhân phát hiện, ta có thể vĩnh viễn không thể tiến vào trong thành."

Long Đăng nói: "Nhưng địch nhân trong thành sẽ lập thiên la địa võng đợi ngài tiến vào."

Ta nói: "Sự tình tuyệt không bi quan như vậy. Nếu ta có thể đáp xuống đỉnh một toà cao lâu, rồi đem Bì Điều Phi thiêu huỷ sạch sẽ, rồi sau đó tiếm nhập vào địa đạo, ngài đoán xem Hắc Xoa nhân có thể nghĩ gì?"

Yến Sắc cười khố nói: "Bọn chúng có lẽ sẽ quỳ xuống trước hoả điều mà chấp tay dập đầu, nhưng là ngài có thể khống chế chuẩn xác điểm rơi được như vậy hay không? Nếu rơi xuống sông, ngài có thể không có cơ hội thoát thân, giống như cầm chắc rơi vào chỗ chết."

Ta mỉm cười nói: "Đừng quên ta là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ."

Yến Sắc ngạc nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, vỗ mạnh vào đùi nói: "Đúng vậy đúng vậy! Sao ta luôn quên mất điểm tối trọng yếu này. Hơn nữa ngài mỗi lần thủ thắng, đều là không theo lẽ thường, lần này cũng chẳng ngoại lệ."

Long Đăng thần sắc ngưng trọng đáp: "Được! Để chúng ta đánh một trận, cùng lắm thì nằm xuống báo đền Tịnh Thổ, còn hơn ngồi đây chờ chết, hoặc quay lại Thiên Miếu."

Ta đưa tay ra trước, để Yến Sắc, Long Đăng và Ny Nhã đưa tay ra nắm lấy.

Ta có thật là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ hay không, có phải là hy vọng khôi phục hoà bình của Tịnh Thổ hay không, sẽ do Phi Điều hành động tối mai quyết định. Ta và Long Di quay về doanh trại, lấy làm kỳ lạ vẫn không thấy Hồng Nguyệt và Thái Nhu, liền tìm đến công trường của Tiểu Ải Bàn.

Vào trong công trường, liền minh bạch nguyên nhân.

Thái Nhu đang đại triển thân thủ, tô màu và vẽ hình lên trên Bì Điều Phi gần như đã hoàn thành.

Tiểu Ải Bàn đến bên đặc ý nói: "Nhìn xem! Cho dù Hắc Xoa nhân nhìn thấy, cũng chỉ cho là cự điều từ địa ngục bay ra, không thể nghĩ được ngài đang ở trong bụng nó."

Ta nhìn Thái Nhu đang hạ bút vẽ xuống cái đầu chim sống động như thật, xem đủ rồi nói: "Ai nghĩ ra chủ ý này!"

Tiểu Ải Bàn nói: "Đương nhiên là Thái Nhu tiểu thư, ta sao có thể nghĩ ra ý tưởng tài giỏi như vậy."

Hồng Nguyệt nhảy đến, kéo ta hưng phấn kêu lên: "Nhìn xem! Thái Nhu tỷ vẽ thật đẹp!"

Thái Nhu đứng thẳng bên trên đài, dùng dầu quét lên trên cánh chim tạo thành hình lông chim, quay khuôn mặt dính đầy dầu lại, gửi một nụ cười ngọt ngào.

Ta kêu to: "Thái Nhu! Không cần phải sợ bẩn, lúc quay về ta sẽ tắm nước nóng cho nàng."

Thái Nhu giậm chân, không chịu được quay đầu lại, hờn dỗi nhìn ta một cái, rồi lại quay người tiếp tục công việc. Trong công trường, nam nữ đang gắng sức đều bật lên cười.

Đại Hắc từ trong bụng chim chạy ra, lắc đầu vẫy đuôi đến liếm vào ta. Hồng Nguyệt và Long Di đều ngồi xuống, một người ôm đầu, một người ôm đuôi Đại Hắc, cùng với tên bằng hữu này chơi đùa thân mật.

Tiểu Ải Bàn bồi bạn cùng ta, đi một vòng quanh Bì Điều Phi, đồng thời giải thích cho ta các phương pháp thao tác.

Ta vừa nghe vừa hỏi, sau khi tinh tường hết cả chi tiết nhỏ nhất, vỗ vỗ vào vai Tiểu Ải Bàn, khen ngợi nói: "Đúng là người phát minh vĩ đại nhất của Tịnh Thổ, chỉ trong một ngày ngươi đã có thể chế thành một vật cho phép người ta tự do bay lượn trên không."

Tiểu Ải Bàn lằng lằng nói: "Không có sự tưởng tượng phong phú của Đại Kiếm Sư, sao có thể làm ra được bảo bối thể này."

Ta đưa tay xoa vào da dê che phủ trên cánh chim, nói: "Ngươi có thể bôi đầy dầu hoả lên trên thân chim từ phần chân trở lên không, để ta có thể sau khi hạ xuống nhanh chóng xóa sạch dấu vết, khiến Hắc Xoa Quỷ không có dấu tích nào lần ra."

Tiểu Ái Bàn gật đầu nói: "Sau khi nhận được chỉ thị mới của Ny Nhã đại công, ta đã chuẩn bị làm điều này, Đại Kiếm Sư yên tâm."

Bàn tay ta cảm nhận chất da của Bì Điều Phi, tâm thần bay đến tối ngày mai, quang cảnh động lòng người khi giường cánh li khai Cư Tiên Lĩnh.

Hiện tại còn chút ít thời gian, ta phải cố gắng luyện tập bộ dây móc Long Ca đã đưa cho ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 6

Tiên Thành Chi Dịch

Mặt trời ở phía bên trái chậm chậm hạ xuống.

Đứng trên Cư Tiên Lĩnh nhìn mặt trời hạ làm cho tâm trạng người ta hoàn toàn thư thái, trong lòng rộng mở. Nhưng cũng không tìm được cảm giác thương tâm khi nhìn thấy quang cảnh này.

Hai cảm thụ hoàn toàn trái ngược, lại cùng xuất hiện trong đầu của một người, chỉ là trong sâu thẳm hoàn toàn không rõ ràng. Giống như tao ngộ của ta tại Tịnh Thổ. Vừa vui sướng lại vừa thống khổ và sợ hãi vô bì, tràn trề hy vọng nhưng cũng kinh hãi không ngừng.

Tiểu Ải Bàn và hơn mười trợ thủ của gã, đang chuẩn bị những công đoạn cuối cùng cho chuyến phi hành của ta.

Ta mặc chiếc áo mềm đặc chế có độ đàn hồi cao, đội trên đầu chiếc đầu khô bảo hộ, tại thắt lưng đeo tất cả các trang bị cần thiết, đợi bên dưới bụng con chim giả có thể ẩn giấu người bên trong.

Gió đêm thổi vù vù, làm cho hai cánh của Bì Điều Phi to lớn không khỏi rung rinh, theo gió chuyển động ken két.

Bên ta chỉ có duy nhất Hồng Tình. Những người khác đều có nhiệm vụ trọng yếu, không thể phân thân. Ta cũng đã kiên quyết cự tuyệt bốn nữ nhân theo đến. Lộ trình lên đỉnh núi tuyết không dễ đi. Lại quan trọng là ta cần phải bình tĩnh, không được có bất kỳ rung động tình cảm nào vì bọn họ. Hồng Nguyệt luôn vui sướng không biết đến ưu phiền, lúc chia tay đột nhiên tình cảm kích động cũng nổi lên, ôm ta khóc đến sưng đỏ cả mắt, làm cho bọn Ny Nhã không thể không rơi lệ.

Hồng Nguyệt lúc đầu yêu thích ta, hoặc giả chỉ là đối với ta nảy sinh tâm trạng tò mò và sùng bái của thiếu nữ đối với anh hùng. Nhưng hôm nay, tình cảm của nàng đã bén rễ thâm sâu.

Hồng Tình bên cạnh ta nói: "Đại Kiếm Sư thật sự muốn bắt đầu bay khi có ánh minh nguyệt chiếu xuống hay sao?"

Ta khẳng định nói: "Một lần không làm thì lần thứ hai cũng sẽ không làm. Dù sao cũng không tránh được tầm mắt của bọn chúng. Ta lại muốn bọn chúng dễ dàng phát hiện ra ta bay đến, sẽ thu được hiệu quả nghi binh."

Mặt đất trở nên tối om.

Mặt trăng tròn xoe sáng rõ trên bầu trời hiện ra dáng vẻ như thần tiên động lòng người.

Tiểu Ải Bàn thở gấp đi đến nói: "Bây giờ việc dựng bệ phóng đã đại công cáo thành, chúng ta muốn ngài ẩn mình vào trong bụng chim."

Bệ phóng được dựng bằng gỗ nghiêng ra con đường dẫn ra phía ngoài, phần đầu nằm lơ lửng trong không gian. Ta ngay lập tức gật đầu, theo Tiểu Ải Bàn đi đến chỗ đặt Bì Điều trên đường, tuân theo chỉ dẫn của gã, hoàn toàn tiến vào trong bụng chim đã được hoá trang. Những người khác lập tức bắt đầu buộc ta chặt lại.

Ta nói: "Không cần đâu. Bụng chim này an toàn phi thường. Ta dùng lực tay và chân có thể bám chặt vào. Quan trọng nhất là Hắc Xoa quỷ nhìn lên trên không thấy có hình người."

Tiểu Ải Bàn nói: "Đại Kiếm Sư không cần phải lo. Trừ phi ở gần thế này mới nhìn thấy, còn không tuyệt đối không thể phát hiện ra ngài. Nhưng ngài thật sự không cần thì..."

Ta nói: "Không cần! Như thế này linh hoạt hơn. Bắt đầu bay nào!"

Tiểu Ải Bàn khuôn mặt trang trọng nói: "Đại Kiếm Sư bảo trọng!" Rồi hướng về người của gã hét to: "Chuẩn bị!"

Ta kéo cơ quan. Con cự điều giang rộng hai cánh. Áp lực gió lập tức tăng lên bội phần. Con cự điều đang đứng yên bắt đầu rung rinh, như muốn theo gió bay lên.

Tiểu Ải Bàn kêu to: "Hiện tại gió tây bắc thổi tới. Đi xuống phía dưới, hướng gió có thể đột nhiên thay đổi. Phải điều chỉnh lại góc độ của hai cánh."

Cự điều dần dần di động, men theo giá đỡ bằng gỗ được trang bị bánh xe bên dưới, trượt xuống đường dẫn nghiêng xuống, bắt đầu tăng tốc không ngừng.

Hồng Tình hét to: "Đại Kiếm Sư! Chúng ta tại Lưu Tiên thành sẽ uống đến thống khoái, vui vẻ với tất cả các mỹ nữ. Hãy bảo trọng nhé!"

Ta trong lòng cảm thấy rất hưng phấn, hét to: "Nhất định thế! Ta sẽ đợi người."

Lúc đầu bọn họ còn có thể chạy theo chân cự điều, một lúc đã tụt lại phía sau.

Cảnh vật hai bên bay lại phía sau. Thân mình tăng tốc tiến thẳng ra đầu đường dẫn vươn ra hư không.

Hô hô.

Ta cười trên cự điều, rời khỏi đầu của đường dẫn, từ Cự Tiên phong bay thẳng vào hư không. Chiếc giá có bánh xe giúp đỡ cho việc phóng lên rơi xuống phía dưới.

Cuồng phong đập mạnh vào mặt, khiến ta không thể mở mắt ra.

Nhưng ta biết bản thân đang tiên phong làm một việc chưa ai từng làm là phi hành tựa như một con đại điều.

Ta lấy hết sức quay đầu lại. Cự Tiên phong chót vót đã ở xa phía sau. Bọn Tiểu Ải Bàn tất cả biến thành những điểm nhỏ.

Ta hoan hô một tiếng. Toàn bộ tinh thần nhìn ra những ánh đăng hỏa phía xa, nơi Lưu Tiên thành cực kỳ tráng lệ.

Một đạo khí lưu mãnh liệt thổi tới.

Cự điều đột ngột hạ xuống, chớp mắt đã hơn trăm thước.

Ta toát mồ hôi lạnh. Nếu cứ theo quỹ đạo phi hành hiện tại, thì chưa đến Lưu Tiên thành ta đã rơi xuống đất.

Ta vội vã điều chỉnh góc độ của hai cánh.

Lúc đầu cự điều tựa như hạ xuống còn nhanh hơn, nhưng chỉ một lúc sau ổn định lại, chuyển sang phương hướng tây bắc, bắt đầu bốc lên.

Ta trong lòng bất run sợ, nhưng cũng không dám tùy tiện điều chỉnh góc độ. Sợ cự điều lại tiếp tục rơi xuống như trước.

May sao cự điều tiếp tục bốc lên, lúc này lại như muốn bay ngược lại Cự Tiên phong, làm thành một vòng lớn. Ta thở ra một hơi, ngắm đầu cự điều chuẩn theo phương hướng Lưu Tiên thành, chỉ điều chỉnh cánh bên phải của cự điều.

Cự điều vẽ thành một đường cong nhỏ hướng về phía bên phải Lưu Tiên thành.

Ta trong lòng cực kỳ bình tĩnh, biết rằng đã dần dần nắm được phương pháp khống chế cự điều phi hành. Thiết kế của Tiểu Ải Bàn thật là tuyệt vời.

Lưu Tiên thành tại tiền phương càng lúc càng hiện ra rộng dần.

Lúc này ta mới có tâm trạng nhìn xuống bên dưới.

Dưới ánh vàng kim của minh nguyệt, toàn bộ mặt đất rộng lớn hiện ra trong mắt ta. Mặt đất to lớn tuyệt chẳng phải là hình vuông giống như cảm giác lúc bình thường, mà là hình tròn. Ngay tức khắc ta nhớ đến Tây Kỳ đã thuật lại lời của Kỳ Bắc đọc trong Trí Tuệ Điển ra là "Chúng ta sống trên một quả cầu vĩ đại". Hiện tại lời nói này đã thành sự thật trước mắt. Có cơ hội ta thật muốn đọc kĩ Trí Tuệ Điển thần bí độc nhất này.

Hậu phương là quân doanh của quân sĩ Tịnh Thổ đang dần dần xa ra và những ánh lửa lấp lánh đang dần dần mờ đi. Tiền phương là Lưu Tiên thành và quân doanh của Hắc Xoa quân phía trước thành. Đẳng hỏa dày đặc mờ ảo phủ lên bên trên khoảng đất nhấp nhô rộng lớn.

Lưu Tiên hà như một cái đai lưng màu vàng kim, phản chiếu ánh sáng lấp lánh của mặt trăng, trườn mình chảy qua mặt đất rộng lớn, xuyên qua Lưu Tiên thành, chảy ra đến vùng đất phía bắc rất xa. Tại đoạn sông tiến vào thành, bên trong và bên ngoài, hai bên sông đều thấp đèn sáng rực, đương nhiên là phương tiện để giám thị, đề phòng chúng ta phái người lặn trong nước sông tiến vào trong thành.

Một trận gió lớn thổi tới, ta tại không trung trên cao lại vội vàng xoay chuyển lần nữa, cứ theo tốc độ như thế, chao lượn bay về Lưu Tiên thành.

Ta trong lòng tràn đầy vui sướng, thật là khó hình dung.

Trước kia chỉ trong giấc mơ, ta mới có thể tự do bay lượn. Bây giờ, ta tại hiện thực, bằng thân mình thường thức tư vị của chim bay.

Những bó buộc trên mặt đất bị triệt để phá bỏ, ta được tự do giải phóng.

Ta nhớ đến Phi Điều hộ phù mà Hồng Nguyệt đã tặng ta. Nghĩ đến được nàng đề tình, mới có thể nghĩ ra sáng kiến mạnh dạn mà trước nay chưa từng có này. Trong lòng nghĩ có một ngày sẽ cùng nàng bay lượn, để báo đáp nàng, cho nàng biết sự cảm kích trong lòng ta.

Mặt đất rộng lớn bên dưới từ từ trôi ra phía sau ta. Hai bên tai gió thổi vù vù. Ta sắp bay đến bên trên Lưu Tiên thành. Tại bờ bên trái của dòng sông lớn tại trung tâm thành, có một phủ đệ đặc biệt cao ngất, to lớn hùng vĩ. Có vẻ như đó từng là Đại công phủ của Tạ Văn. Trong lòng thầm nghĩ đúng là điểm hạ xuống lý tưởng.

Lúc này ta cách mặt đất ít nhất ngàn thước, tính toán hạ trực tiếp xuống, tất sẽ vượt qua đại công phủ. May sao ta trong lòng đã sớm định kế.

Ta dùng thị lực siêu nhân, mở to mắt nhìn xuống. Chỉ thấy bên dưới ánh đuốc đang di chuyển nhanh chóng, người người lớn nhỏ như kiến, đuổi theo ta từ bốn phía. Có thể biết rằng ta đi tới đã dẫn đến sự rối loạn của Lưu Tiên thành.

Trong chớp mắt, ta đã bay qua tường thành phía bắc, xuyên vào nơi tăm tối mà đăng hoả không thể chiếu tới.

Ta thực hiện các thao tác đã thông thạo, cự điều lập tức quay thành vòng tròn, từ từ hạ xuống rất ưu mỹ, men theo dòng sông bay thẳng đến Đại công phủ tại trung tâm của thành.

Ta ẩn ẩn hiện hiện, định liệu khiến cho Hắc Xoa nhân đang truy đuổi cự điều bên dưới không sao đối phó được, không thể lần ra điểm rơi của ta.

Ta kéo cơ quan một cái, hai cánh cự điều giang ra một nửa.

Một trận trời nghiêng đất ngã, đăng hoả tại Lưu Tiên thành và trăng sáng trên trời cao nhanh chóng dao động chớp chớp giao hoà vào nhau trước mắt. Đại công phủ cũng đã xuất hiện trước mắt.

Như một cơn bão quay cuồng đen thui, cự điều lao nhanh tới phía trước của Đại công phủ.

Ta trong lòng kêu bất diệp, cố gắng chịu đựng cơn đau đầu chóng mặt, rút dây móc Long Ca đã tặng cho ta ở eo ra, thời lúc mặt hướng về phía Đại công phủ, ấn mạnh cơ quan, đồng thời giang rộng hai cánh cự điều.

"Sửu!"

Dây cáp nhanh chóng bắn ra.

Cự điều tiếp tục lao về phía trước.

Dây cáp đã căng hết cỡ.

Đại lực từ đầu dây kéo mạnh, khiến cái ống chứa dây cáp cơ hồ bay ra khỏi tay ta. Ta liều chết nắm chặt tay, cánh tay gần như muốn rời ra.

Cự điều ngừng không bay về phía trước nữa. Chấn động mạnh xung quanh móc câu trên đầu dây cáp đã bám chặt vào mái hiên. Lượn vòng quanh đỉnh chóp của đại công phủ. Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng bốc lên cao.

Ta biết rằng muốn đưa cự điều an nhiên hạ xuống mái của Đại công phủ là việc làm tuyệt không có chút khả năng nào. Bèn nghiêng răng một cái, đánh mồi lửa, châm lên đầu cự điều. Đồng thời theo bụng chim thoát thân ra ngoài. Kéo mạnh dây cáp, tận lực nhảy xuống mái của Đại công phủ cách gần ba mươi thước ở phía dưới.

"Bùng!"

Cự điều toàn thân phát hoả, hướng lên trên không nghiêng nghiêng bốc lên.

"Phanh!"

Vai của ta đập xuống đầu tiên lên trên mái hiên nghiêng nghiêng được xây từ những miếng đá vuông. Không thể nào cưỡng lại được, lăn tròn xuống bên dưới. Trong nháy mắt đã đến cạnh của mái hiên, rơi thẳng xuống dưới.

Trong lòng ta lo lắng không hiểu chiếc áo bông có thể chịu được lực va đập mạnh như vậy không. Lúc này dây cáp căng hết, treo ta lơ lửng trên không. Nếu lực tay của ta chỉ cần hơi buông lỏng, sợ rằng chẳng thể thoát được tai kiếp tan xương.

Phía dưới như có tiếng người truyền lại. Ta kinh hãi vô cùng không dám nhìn xuống, kéo mạnh dây cáp, gắng gượng leo lên trên.

Đến được mái hiên, ta trong lòng máy động, song cước bật một cái, nhảy vọt ra, bám lấy trụ của mái hiên, rồi co người bò vào nơi tối tăm trên mái hiên để ẩn mình.

Lúc này tiếng người vang lên sôi sục.

Ta lén nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía dưới là một quảng trường bốn phía bị các phòng xá vây quanh. Từ trong các toà nhà, vô số người chạy ra, đều chỉ lên trên không, nét mặt hiện thần sắc kinh nghi bất định.

Có kẻ kêu lên: "Ma điều phát hoả rồi! Phát hoả rồi!"

Lại có kẻ kêu lên: "Bay nhanh thật!"

Ta nghe bọn chúng nói đều bằng Tịnh Thổ ngữ, trong lòng thầm vui mừng. Đây là việc tốt đẹp duy nhất mà Hắc Xoa vương Nghiêu Địch đã làm. Cường bách Hắc Xoa nhân phải nói bằng Tịnh Thổ ngữ. Khiến ta có thể nghe được.

Một tiếng hừm lạnh lẽo vang lên, mọi người phía dưới đều yên lặng.

Trong lòng ta nói: "Chủ nhân chân chính tới rồi! Chỉ không biết là người nào?"

Tám Hắc Xoa quý thân hình cao lớn khoác thanh bào, tạo ra cảm giác cực kỳ kích động, ngực phẳng cánh tay lộ ra ngoài, nhưng đều thân vũ khí bảo vệ một Hắc Xoa diễm nữ, bước đến quảng trường.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân Hắc Xoa quý, cảm thấy vô cùng mới lạ. Nước da bọn chúng đen đến mức thô ráp, không ngờ lại bóng láng động lòng người. Phối hợp với cơ thể cường tráng khoẻ đẹp, tạo ra một mỹ lực khác lạ. Khuôn mặt còn xa mới sánh được với vẻ tú mỹ của nữ nhân Tịnh Thổ, môi dày hơn rất nhiều, nhưng hình dáng phân minh, tự nhiên lại tạo ra một phong cách nữ tính và con người khác lạ.

Ta thầm trách bản thân, trong thời khắc này, lại còn xoi mói bình phẩm địch nhân. Chẳng lẽ ta đúng là người thiên tính phong lưu! Kẻ hiển nhiên có thân phận cao hơn các Hắc Xoa quý khác cất tiếng nói: "Đó là hoả điều do thần Hắc Ám phái đến, bay ba vòng ngay trên Thần tượng phủ của Trực Mộ ta, mới quay về bên thần Hắc Ám, quả là ngày đạt cát!"

Ta mới biết đây chính là một trong thất đại thần tượng của Hắc Xoa quý 'Lang Hào' Trực Mộ. Thấy ả mặt dài như mặt sói, nhãn tình lấp loé hung

quang, quả thật là nhân như kỳ danh.

Hắc Xoa nhân khác đều lần lượt hướng Trực Mộ chúc tụng. Cái chiêu vỗ mông ngựa này đúng là không phân biệt văn hoá hay chủng tộc.

Ta trong lòng kêu lên: "Còn không xéo nhanh lên! Bốn Đại Kiếm Sư còn bao nhiêu việc phải làm."

Trực Mộ lại tự khoác lác thêm vài câu nữa, mới cùng bọn Hắc Xoa nữ vây quanh bỏ đi.

Chúng nhân lần lượt phân tán, quảng trường lại hồi phục tình trạng vắng vẻ.

Ta theo thủ pháp mà Long Ca đã truyền thụ, vận lực rung mạnh dây cáp, lại ấn mạnh lên nút thu hồi.

"Sưu!"

Âm thanh móc câu đập vào mái hiên liên tiếp vang lên, móc câu tinh xảo quay lại vào trong thân ống. Ta hôn lên bảo bối cứu mạng, rồi mới buộc lại vào eo.

"Thuỳ!"

Một âm thanh bên trong phòng truyền ra.

Âm thanh của một nữ tử khác vang lên: "Không phải nghi thần nghi quỷ, đó là thanh âm nháy nhót của mấy con chim trên mái nhà. Rối loạn vừa rồi, nhất định khiến chính khó có thể ngủ an lành."

Âm thanh nam nhân kêu lên vừa nãy, giờ nói: "Quái điều đó thật đáng sợ, thật khiến người ta cảm thấy cực kỳ kinh dị. Trực thần tướng tuy nói như vậy, ta thấy nó giống như là hoả điều từ địa ngục bay đến thì đúng hơn. Hoả diễm như vậy chỉ có ở địa ngục mới có."

Nữ tử nói: "Ôi! Thật không biết Tịnh Thổ nhân từ đâu mà tìm được Đại Kiếm Sư đáng sợ ấy, khiến chúng ta bại hết trận này đến trận khác. Nghe nói bộ đội tiến công phía nam cũng đã đại bại quay về."

Nam tử nói: "Lo gì. Cho dù Đại Kiếm Sư quý kẻ đa đoan thế nào, cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh diệt vong. Kỳ thật bên trên không cần phải cẩn thận như vậy. Bằng vào thực lực hiện tại của chúng ta, có thể nghiền nát bọn chúng như cám."

Ta rất muốn nghe tiếp, nhưng thời gian càng lúc càng ít. Bèn trước hết cẩn thận thoát ra khỏi áo bông, rồi hạ đầu khôi xuống, đặt hết lên phần mái hiên rộng rãi. Lại móc cái móc câu vào phần lõm xuống tại rìa mái hiên. Khống chế nút ấn, treo mình lên dây cáp hạ dần xuống. Khi hai chân chạm đất liền rung tay thu hồi móc câu.

Ta lách vào một bên, dán mình vào bóng tối bên cạnh phòng. Ngẩng đầu quan sát các ngôi sao phía trên quảng trường, lặn lẽ tính toán phương hướng và vị trí của bản thân. Đồng thời ôn lại nơi vào của bí đạo dưới Đại công phủ.

Tiếng bước chân truyền tới.

Lúc này không chạy, còn đợi lúc nào. Ta dán mình vào tường, nhanh chóng di chuyển. Đến lối vào phía bên trái, bèn thò đầu vào quan sát, rồi mới lách người vào.

Một hành lang trải dài ra trước mặt, từ phía cửa chính kéo dài tới một cửa ra khác.

Thải Nhu vì nhiệm vụ này của ta đã đặc chế đôi giày bằng bông, khiến ta nhanh chóng tiến đến phía cửa ra phía bên kia mà không phát ra một tiếng động. Bên ngoài là một đại hoa viên, có ba cái đình tại trung tâm tạo thành hình chữ "Phẩm", ở giữa là một cái hồ lớn. Một đại đạo xuyên qua hoa viên, đến cái hồ phân thành hai nhánh chạy vòng quanh hồ, rồi lại hợp lại thành một, thông đến bậc thềm đá lớn dẫn tới cổng sau của toà nhà "Đại công đường" của Đại công phủ.

Ta thầm kêu may mắn, nhanh chóng tìm kiếm nơi thích hợp, rồi vội vàng tiến ra bên ngoài, ẩn thân tại bóng tối của một lùm cỏ. Một đội tuần đêm của Hắc Xoa nhân ngay sau đó đi qua.

Đội bọn chúng đi xa, ta nghiêng mình chui ra. Dưới sự yểm hộ của rừng cây phía bên trái cao rủ xuống, ta lần mò đến một bên của Đại công đường đặc biệt hoa lệ và cực kỳ khí phái.

Khi nhìn hình thế cổng sau Đại công đường, ta trong lòng thầm kêu khổ. Nguyên lai tuy là cổng đang rộng mở, nhưng dưới ánh sáng của đặng hoả, có hơn mười Hắc Xoa binh phân tán thủ vệ. Không khỏi nổi lòng oán giận

người đã thiết kế bí đạo. Sao phải xây dựng cửa bí đạo trong một nơi thủ vệ đặc biệt uy nghiêm như vậy.

Ta lưu tâm quan sát tỉ mỉ tình hình. Biết rằng muốn tiến vào đại công đường, tuyệt không thể âm thầm đi qua được cổng sau có phòng thủ chẳng hề lỏng lẻo hơn cổng trước này. Chỉ còn cách lần mình sang phía bên phải. Sau khi trườn đi được trăm bộ, ta tiến đến bên một toà nhà theo trực giác nhìn như một phòng xá hùng vĩ của đại công đường. Sau khi xem xét chính xác khoảng sân bên trong không có một ánh đuốc hoả chiếu đến, ta bấn dây câu, một lần nữa men theo dây câu leo lên.

Khi đặt chân xuống sân, ta quay người nhìn đại công đường, không thể không vui mừng quá mức. Thì ra ta đang ở bên một toà phòng xá, lại có một đường hành lang kéo dài thông đến phía bên phải của Đại công phủ. Tất cả điều này đều không nhìn thấy trên bản đồ. Chỉ cần ta có thể đi theo hành lang dài này, sẽ có thể âm thầm tiến đến Đại công đường.

Nhưng cũng đề tỉnh bản thân coi chừng một điểm. Vì rõ ràng là toà nhà này hùng vĩ, nhân vật ở trong nhất định trọng yếu vô cùng. Bằng không sao có thể nối liền với Đại công đường? Nói không chừng đây chính là nơi ở của Trực Mộ.

Ta cúi người di chuyển đến trước cửa thông vào trong phòng. Ngồi xổm xuống lưu tâm nghe ngóng một lúc. Sau khi khẳng định không có âm thanh hô hấp, mới rút cây trủy thủ sắc nhọn bên hông ra, lách qua khe hở của cửa, gạt then cài ra, rồi mở cửa tiến vào.

Dưới ánh trăng sáng, phòng ngủ bố trí hoa lệ hiện ra trong mắt, chiếc giường rộng lớn, một vài chiếc bàn ghế, trông lịch sự tao nhã. Chỉ qua điểm này có thể thấy rằng Hắc Xoa nhân thật sự yêu quý sâu sắc văn hoá Tịnh Thổ. Bằng không sẽ không bảo lưu lại hoàn toàn các đồ trang trí bày biện của người Tịnh Thổ này.

Ta đóng cửa lại, đưa bản thân chìm vào bóng tối.

Ta dựa vào ký ức lần mò đến trước cửa ra ngoài, nhẹ nhàng đẩy ra một chút. Ánh sáng đuốc tràn vào. Ta theo khe cửa nhòm ra ngoài. Thì ra là một đại sảnh.

Ta sau khi khẳng định không có một ai, mới nhẹ nhàng nhón chân bước ra. Đi đến cửa của đại sảnh, đúng lúc ta vừa mới dán tai vào cửa, đột nhiên cánh cửa bật mở ra ngoài. Một nữ tử nước da trắng muốt đứng đối mặt với ta.

Sự việc đến quá đột ngột, chúng ta đồng thời trừng mắt há miệng.

Nữ tử mở miệng ra, nhìn như muốn kêu lên.

Không có sự lựa chọn nào khác, ta đưa một tay ra ôm chặt nàng vào ngực, ép chặt để khoá chiếc miệng nhỏ của nàng lại, tay còn lại đóng cửa vào.

Nàng ta dùng lực đánh ta, đương nhiên chẳng ăn thua gì. Đến khi ta đưa nàng áp mạnh vào tường, nàng ta mới an tĩnh lại một chút, thôi không vùng vẫy nữa

Nàng ta kinh hãi nhìn ta.

Ta nhẹ giọng nói: "Nghe được lời ta nói, thì nháy mắt hai cái."

Nàng ta vội vàng nháy mắt hai cái.

Ta nói: "Nàng là Tịnh Thổ nhân bị Hắc Xoa nhân bắt giữ phải không?"

Nàng ta lại nháy mắt hai cái.

Ta thầm nghĩ nữ tử này thông minh phi thường, mềm giọng nói: "Ta là người được Thiên Miếu phái tới, đến đây có nhiệm vụ bí mật. Nếu ta buông tay ra, nàng không được kêu lên!"

Đôi mắt lại nháy hai cái.

Ta từ từ bỏ tay ra, trông chừng nếu nàng ta muốn kêu lên, ta cũng có thể lập tức ngăn chặn.

Nàng ta thở ra một hơi, nhẹ kêu lên: "Người ép ta mạnh quá."

Lúc này ta mới hiểu bản thân đã đè nàng quá chặt, ngại ngừng di chuyển ra một chút.

Nữ tử nói: "Người làm thế nào chui vào đây!"

Ta nói: "Ta không có thời gian giải thích, nói ta hay nàng có đồng ý giúp ta không?"

Trong mắt nữ tử lộ ra thần sắc hoảng sợ, hiển thị đang nhớ đến sự hung ác tàn bạo của Hắc Xoa nhân. Nhưng trước ánh mắt kiên định của ta, do dự một lúc, rồi gật đầu khẳng định.

Ta nói: "Ta muốn đến đường hầm phía dưới Đại công đường, nàng có phương pháp nào không?"

Nữ tử kinh hãi nói: "Đại công đường mỗi cửa đều có thủ vệ, không có sự cho phép của Trực Mộ thần tướng, ai cũng không thể tiến vào, mà xuống đường hầm lại càng khó khăn hơn."

Ta cảm thấy vô cùng đau đầu. Nếu muốn tìm cửa thứ hai vào bí đạo thì không thể đủ thời gian. Trong lòng hạ quyết tâm, thầm nghĩ không bằng dựa vào kiếm chém giết tiến lên, có thể mở ra bí đạo. Mặc dù ta từ Tà Văn biết được bí quyết đặc biệt, cuối cùng vẫn cần một khoảng thời gian. Mà ta lại không thể đồng thời vừa ứng phó Hắc Xoa nhân, lại vừa mở cửa bí đạo.

Ta thở ra một hơi nói: "Danh tự của nàng là gì? Làm gì ở đây?"

Nữ tử nói: "Ta tên Lăng Tư, là nô lệ của Tiểu Tả."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Tả?"

Lăng Tư nói: "Là Đái Thanh Thanh Tiểu Tả, từ sau khi Hải thành thất thủ, ta bị chọn làm nô lệ của nàng ta. May mắn là nàng ta, ta mới không bị Hắc Xoa quý gian ô, nhưng phần lớn tỷ muội của ta lại không có hạnh vận như vậy."

Thì ra là một trong thất đại thần tướng 'Hắc Trân Châu' Đái Thanh Thanh, không lạ là có thể bảo vệ được trình tiết của nàng ta.

Lăng Tư đột nhiên lộ thần sắc hưng phấn, nói: "Có lẽ ta có phương pháp có thể giúp người tìm cách tiến vào." Rồi định đi ra khỏi cửa.

Không thể không đề phòng lòng người, ta giữ nàng ta lại, nói: "Trước hết nói với ta phương pháp thế nào, cần bao nhiêu thời gian."

Lăng Tư nói: "Mỗi tối, các Tịnh Thổ nhân bị biến thành nô lệ đều phải đi vào quét dọn Đại công đường. Ta tìm bọn họ thương lượng, tìm cách trà trộn vào. Ta cần phải đi nhanh, nếu chậm sẽ qua mất cơ hội. Người không cần phải lo lắng, Tiểu Tả đã ra ngoài thành quan sát tình huống Tịnh Thổ quân chúng ta. Các nô lệ Tịnh Thổ ở đó trước mắt đều vừa hoan hỉ vừa sợ hãi."

Hoan hỉ đương nhiên là Tịnh Thổ quân triển khai phản công, sợ hãi chính là Tịnh Thổ quân bị tiêu diệt.

Ta thả nàng ta ra, để nàng ta ra ngoài. Trong lòng nghĩ nếu nàng ta bán đứng ta, dẫn Hắc Xoa nhân đến, ta cũng không có tổn thất gì, tối đa giết thêm vài kẻ nữa thôi.

Nghĩ vậy, ta ngồi xuống chiếc ghế lớn dựa vào tường ở một bên của đại môn, nhắm mắt dưỡng thần, kiên nhẫn chờ đợi, nhắm đếm hô hấp của bản thân, thầm định nếu sau năm trăm lượt mà Lăng Tư vẫn chưa quay lại, ta sẽ chém giết tiến vào trong Đại công đường, thâm nhập thẳng vào bí đạo. Một lần nữa lại phải dựa vào thể lực, tốc độ và nhận thức về bí đạo của bản thân, cướp lấy thành lâu có giáo bản, phá huỷ đập nước, có thể trụ được với Hắc Xoa nhân bao lâu thì trụ bấy lâu, lấy mạng đổi mạng.

Đếm đến ba trăm lượt hô hấp, có tiếng bước chân truyền đến.

"Y!"

Cửa bị đẩy nhanh ra.

Ta thầm nghĩ Lăng Tư làm việc đích xác có điểm hiệu suất, liền yên lặng mở mắt ra, định gọi nàng. Nhìn qua, cơ hồ giật mình nhảy dựng lên. Thì ra người tiến vào lại là một Hắc Xoa nữ tướng cao lớn toàn thân trang bị vũ trang như một khối ngọc.

Nàng ta hiển nhiên chưa phát hiện trong đại sảnh có người, quay lưng về phía ta trong đại sảnh, trước tiên cởi áo choàng ra, để kệ nó rơi xuống dưới đất, kêu to: "Lăng Tư! Người ở đâu?"

Ta đưa tay đặt lên chuỷ thủ đeo ở eo, hạ quyết tâm ngay khi nàng ta quay người, sẽ cho một đao trí mạng. Hình ảnh động lòng người phía sau lưng của Hắc Xoa nữ, không cần nói cũng biết là 'Hắc Trân Châu' Đái Thanh Thanh. Nghe danh nàng ta đã lâu, nhưng không ngờ lại gặp nàng ta trong tình huống này.

Đái Thanh Thanh không hề quay người lại. Hai tay làm vài động tác phía trước ngực, cởi ra hộ giáp trên người, lộ ra tấm lưng loã thể.

Nước da đen trơn nhẵn lấp lánh, không có nửa điểm nào có mỡ dư thừa, cùng với bờ vai rộng rãi, nhưng eo lưng lại cực kỳ nhỏ. Đường cong dụ hoặc người khác. Tuyệt đối không thua các tuyệt thế mỹ nữ Thái Nhu và Ny Nhã.

Lúc này ngay cả ta cũng có điểm hoài nghi liệu phi đao của mình có thể ác tâm mà xuất thủ được không.

Sự tình không dừng tại đó. Đái Thanh Thanh tiếp theo cởi bỏ chiến bào ở phía hạ thân. Lão thiên ơi! Bên trong toàn bộ phô bày không một chút che đậy.

Chiếc mông cong lên, đôi chân đẹp dài chắc chắn. Nhất thời ta gần như quên mất mình đến đây vì cái gì. Đái Thanh Thanh than một tiếng u oán, thủy chung không hề quay đầu lại, lại cứ như vậy tiến vào trong phòng.

Ta mềm người ra trên ghế, không thể tin được hạnh vận của mình.

Bên ngoài lại nghe có tiếng chân đi đến. Ta vội nhảy lên, nhẹ nhàng mở cửa, nghiêng mình lách ra, không quan tâm đến có phải Hắc Xoa nhân đến hay không.

Lăng Tư đang đi vội vã thấy ta đột nhiên lộ người ra, tuy bốn phía đều không có người, nhưng vẫn hoảng sợ đến mức khuôn mặt đẹp trở nên trắng bệch, như muốn nói gì đó.

Ta ra dấu hiệu không được gây tiếng động, tiến sát đến bên tai nàng nói: "Không cần hỏi, nhanh đưa ta đi."

Lăng Tư đôi môi run rẩy, nàng nắm lấy tay ta, dẫn đi theo hành lang dài vừa có tiếng chân phát ra.

Nhanh chóng đi đến đầu kia của hành lang. Vừa tới nơi thì hàng loạt tiếng bước chân lên lầu đập vào nền đá vang lên.

Lăng Tư không kịp nghĩ, lập tức mở một cánh cửa bên trái, đẩy ta tiến vào, rồi đóng cửa lại, bản thân lưu lại bên ngoài. Ta sau khi vào phòng thì nhìn một lượt, hoảng sợ nhảy dựng lên. Thì ra trong phòng ngồi hơn chục nam nhân, may sao toàn là Tịnh Thổ nhân, nhân tình đều trừng trừng mở to nhìn ta.

Hai người trong bọn họ đứng dậy, chồm lên ta chiếc áo đen giống bọn họ, đẩy ta ngồi xuống cùng bọn họ.

"Y ai!"

Cánh cửa ngay sau đó bị đẩy bật ra.

Một tên Hắc Xoa binh tiến vào.

Chúng nô lệ Tịnh Thổ đồng loạt quỳ xuống.

Người phía sau lưng ta vỗ một cái, không có cách nào đành phải theo đó quỳ xuống. Bất quá trong lòng đã sớm rửa cả thập bát đại tổ tông Hắc Xoa quỷ.

Hắc Xoa quỷ hung thần ác sát dùng Tịnh Thổ ngữ không chính gốc của gã quát to: "Tối nay không phải quét dọn Thần tượng đường nữa, tất cả nô lệ nam nhân Tịnh Thổ đều phải bị giam tại đại ngục, đứng dậy!"

Mọi người đồng loạt chấn động. Không ngờ Hắc Xoa nhân có biện pháp lâm thời như vậy.

Ta trong lòng than một tiếng dài, hiểu rằng vì sự điều động của Tịnh Thổ quân, đã dẫn đến sự cảnh giới của Hắc Xoa nhân, sợ nam nô lệ Tịnh Thổ trong thành nội ứng ngoại hợp tạo phản, mà ta lại tự đưa đầu vào rọ.

Hắc Xoa quỷ quát to: "Lại còn không từng người một đi ra?"

Ta miễn cưỡng đi theo bọn họ, nhưng hiểu rằng bản thân tuy khoác hắc bào, nhưng vì mặc trùm qua chiến giáp, lại đeo Ma Nữ Nhận sau lưng, ngoại hình béo phì kỳ quái. Chỉ cần không đui, thì có thể nhìn ra rất không thoả đáng. Huống chi ta lại mang khuôn mặt lạ lẫm.

Bên ngoài cửa có bốn Hắc Xoa binh khác, ung dung dùng Hắc Xoa ngữ đàm tiếu. Từ nét mặt của bọn chúng không thấy chút không khí của Tịnh Thổ quân binh đã đến thành nào.

Hắc Xoa binh dẫn đầu đứng bên cửa. Mắt không chớp nhìn từng Tịnh Thổ nhân ra cửa.

Các Tịnh Thổ nhân khác cũng vì ta cảm thấy kinh sợ bất an, có hai người quá kinh hoảng đến mức toàn thân run rẩy.

Hắc Xoa binh đó đột nhiên kêu lên: "Mấy con lợn Tịnh Thổ này thật không dùng được, lại không muốn phải ăn sống bọn người."

"Phanh!"

Một cước đá trúng vào cổ của một người trong hai người kia. Người này lập tức ngã nhào ra phía trước, nằm lăn trên đất.

Hắc Xoa binh phía ngoài cười lên nắc nẻ, nói ra không ngừng những câu khinh bỉ.

Ta thừa cơ hội đi ra ngoài cửa, nhân lúc Hắc Xoa binh tập trung sự chú ý lên trên người Tịnh Thổ nhân đang lồm cồm bò dậy, liền sát nhập vào trong

đội ngũ Tịnh Thổ nhân, để bọn họ dễ dàng che dấu cho ta.

"Y ai!"

Cánh cửa con đường dẫn về phía phòng của Hắc Trân Châu bị đẩy ra. Lăng Tư ra trước, sau đó là 'Hắc Trân Châu' Đái Thanh Thanh.

Ta lúc này mới nhìn thấy dung nhan của nàng ta. Không thể không nổi lên cảm giác kinh ngạc và ái mộ. Không lạ là nàng ta được coi là đệ nhất mỹ nữ trong Hắc Xoa quý. Làn da trơn nhẵn như trẻ nhỏ, khiến người ta không cảm thấy màu da đen khó nhìn, ngược lại lại có một thứ mị lực dụ nhân khác lạ. Tóc đen búi thành bó trên đầu phát sáng lấp lánh. Mắt nhỏ dài trong suốt đẹp mê hồn. Cặp môi dày và rộng của nữ nhân Hắc Xoa chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Ngũ quan phối hợp hoàn mỹ không một tỳ vết. Dáng người lại càng không phải nói. Chân dài tương đương với ta, gần như thẳng đến tận eo. Ngang ngực với đôi chân vừa dài vừa đẹp hiếm có của Ny Nhã. Ta tưởng không có nam nhân nào có thể nhìn thấy mà không động tâm.

Lúc này nàng ta đã thay một bộ chiến giáp màu vàng đen đan xen nhau. Tay cầm đầu khôi màu đen. Nhưng ta lại nghĩ đến bên trong không biết có mặc cái gì trên thân thể động lòng người không?

Đái Thanh Thanh khuôn mặt băng lạnh nói: "Bọn quý các người kêu cái gì? Chẳng lẽ không biết ta ở đây sao?"

Chúng Hắc Xoa bình hoảng sợ thi lễ thỉnh tội, kinh hãi đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Lăng Tư phía sau Đái Thanh Thanh không dám nhìn về phía chúng ta, không cần nói cũng biết nàng ta đang kinh hoảng phi thường. Bất quá nàng ta lo lắng là ta bị người khám phá ra thân phận.

Đái Thanh Thanh đối với Lăng Tư ngược lại có vẻ thân thiện, nghiêng đầu cất giọng nhu hoà nhìn nàng ta nói: "Người về ngủ đi! Đêm nay ta sợ không về được." Rồi hiên ngang đi đến chỗ chúng ta.

Sau khi đi qua bên cạnh chúng ta, mùi hương xoa lên người sau khi tắm bay vào mũi ta. Thì ra nàng ta quay về để tắm rửa, khả năng là nàng ta đặc biệt yêu thích sự sạch sẽ!

Tới tận khi bóng lưng của nàng ta biến mất khỏi bậc thềm đá, chúng Hắc Xoa quỷ mới hết kinh hãi. Sau khi dùng tiếng Hắc Xoa khó nghe của bọn chúng giao đàm một lúc, Hắc Xoa binh mới hướng về chúng ta quát to: "Lại không đi mau!"

Chúng ta cố ý đi thành một khối, tiến xuống bậc thềm đá.

Dưới sự áp tải trước sau của Hắc Xoa binh, chúng ta đã xuống đến bậc cuối cùng. Phía trước và bên trái đều có một cửa ngõ. Mặt trước thông đến Đại công đường đã được Hắc Xoa nhân cải tạo thành Thần tướng đường. Phía bên trái thông đến hoa viên.

Hắc Xoa binh không nghĩ ngợi nhiều, đi thẳng qua cửa thông đến hoa viên. Tay ta cởi hắc bào ra. Vừa mới thoát bào bạt kiếm, thì tiếng bước chân vang lên. Một Hắc Xoa binh từ thông đạo dẫn tới Đại công đường chạy đến kêu to: "Đợi chút đã!"

Chúng Hắc Xoa binh nhìn về tên đó.

Hắc Xoa binh đó đi đến trước mặt tên đứng đầu đám Hắc Xoa binh này, kính lễ rồi nói: "Tham tướng có lệnh, chuyển địa điểm giam giữ xuống hầm phía dưới Thần tướng đường."

Ta không thể không thầm ca tụng thần Thái dương anh minh thần vũ, pháp lực vô biên. Ngay cả thần Hắc ám của Hắc Xoa nhân cũng phải tuân theo sự an bài.

Lúc này ta lại sợ phải tách rời Hắc Xoa nhân.

"Phanh!"

Tấm cửa sắt nặng nề của hầm ngầm đóng lại. Không gian rộng lớn lập tức bị bóng tối bao trùm đến năm ngón tay cũng không nhìn được.

Lúc này trong hầm ngoài chúng ta ra còn có hàng trăm nô lệ người Tịnh Thổ nữa.

Ta bỏ hắc bào xuống, rút ngọn minh đăng từ đai lưng ra chiếu sáng, lớn giọng nói: "Các huynh đệ Tịnh Thổ hãy nghe ta nói!"

Trừ hơn chục người đã sớm đi cùng ta, các người khác đều hoảng hốt nhìn lại.

Ta rút Ma Nữ Nhận ra, đưa ngọn minh đăng cho người ở bên cạnh, lớn giọng nói: "Ta là người được Thiên Miếu phái đến, Tịnh Thổ đại quân tối

nay sẽ phản công, thu phục Lưu Tiên thành, các người có nguyện ý giúp ta không?"

Có người nói: "Chúng ta bị giữ tại đây, có thể làm được gì?"

Ta lùi thẳng đến mặt tường phía sau, dùng chuôi kiếm đập vào, rồi nhanh chóng dựa vào âm thanh đập vào tường rỗng tìm ra bí đạo phía sau. Y như lời Tạ Văn, ta tìm thấy một viên đá vuông vẫn có dấu hiệu ký nhận, kêu to nói: "Phía sau bức tường này, có bí đạo, có thể thông đến các cứ điểm trọng yếu trong thành. Ta muốn các người phóng hoả tứ phía, tạo ra hỗn loạn."

Bọn họ hoảng sợ nói: "Trong thành khắp nơi đều có Hắc Xoa binh, chúng ta sẽ bị giết mất."

Ta nói: "Không cần phải lo lắng, Tịnh Thổ quân sẽ sớm phát động công kích, Hắc Xoa binh trong thành đều vội vã hiệp trợ phòng thủ. Nếu không cũng không phải đưa chúng ta vào giam giữ tại đây. Tồn vong của Tịnh Thổ đang nằm trong tay các người. Tịnh Thổ quân phản công lần này nếu thất bại, Thiên Miếu sẽ xong đời, đã minh bạch chưa?"

Các nô lệ Tịnh Thổ đưa mắt nhìn nhau.

Một người trong số họ giơ cao tay kêu lên: "Còn nghi ngại gì nữa! Thân nhân, huynh đệ, bằng hữu của chúng ta đều bị sát hại. Cơ hội trả mỗi huyết cừu này lại ở ngay trước mắt. Chúng ta cùng lắm thì chết, còn hơn làm kẻ nô lệ tham sống sợ chết."

Có người vẫn còn do dự nói: "Nhưng chúng ta ngay cả công cụ phóng hoả cũng không có, lại không có vũ khí."

Ta nói: "Không cần phải lo, Tạ Văn đại công năm đó bị phá thành, đã lưu lại vũ khí và mồi lửa lại trong bí đạo. Chỉ cần các người nguyện ý, sẽ lập tức tiến hành."

Một Tịnh Thổ nhân khác đã tham gia yểm trợ cho ta lúc trước nói: "Ngài rốt cuộc là ai?"

Ta nói: "Tịnh Thổ nhân các người đều gọi ta là Đại Kiếm Sư!"

Các nô lệ Tịnh Thổ đồng loạt chấn động, đầu tiên là một hai người quỳ xuống, ngay sau đó tất cả đều quỳ xuống, lẩm nhẩm kêu lên như tự nói với mình: "Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, ngài cuối cùng đã tới!"

Bọn họ tất nhiên là từ trong miệng của Hắc Xoa nhân biết đến sự tồn tại của ta. Ta lập tức nói: "Thời gian không nhiều, chúng ta phải mở bí đạo ra!" Rút ra hai cái đục nhỏ, trong đó một cái căn bản để dự phòng dùng về sau. Trước tiên đục vào viên đá có kí hiệu. Sau khi cắm mạnh vào, viên đá đặc biệt dễ vỡ này vang lên một tiếng "Bặc!", một phần bị rơi vào bên trong.

Hai Tịnh Thổ nhân vội vàng giúp đỡ, trong chớp mắt, trên tường đã lộ ra một tiểu động có thể chui người qua được.

Ta nói: "Ai từng tham gia quân đội?"

Có một nửa số người giơ tay lên.

Một đại hán đặc biệt cường tráng rẽ mọi người bước ra nói: "Ta tên là Sát Tài. Trước khi thành bị phá ta là ngũ đẳng võ tướng. Có thể làm trợ thủ cho Đại Kiếm Sư."

Ta gật đầu biểu hiện đồng ý, tay rút ra tấm bản đồ chi tiết của bí đạo, trải rộng ra cho bọn họ nhìn, nói: "Bản đồ này ta đã nhìn hàng chục lần, nhường lại cho các người sử dụng. Dựa vào nó, các người có thể xuất quỷ nhập thần xuất hiện tại các vị trí trong thành. Hiện tại trước tiên kiếm lấy mười người đi cùng ta vào bí đạo. Sau khi lấy được vũ khí và mồi lửa, các người sẽ có thể triển khai hành động bất cứ lúc nào."

Sát Tài nói: "Đại Kiếm Sư! Ngài không muốn dẫn dắt chúng ta sao?"

Ta nói: "Ta lại có sự việc khẩn yếu khác cần làm. Hãy nhớ! Khi các người thấy thành lâu bên cạnh đập nước có ánh đỏ của khói lửa bốc lên trên không, thì lập tức bắt đầu động thủ." Ngừng lại một chút, lại đề tỉnh một lần nữa: "Các người sử dụng chiến thuật du kích để đánh thành, phải tránh đối đầu chính diện với Hắc Xoa nhân. Chỉ cần chạy vào trong bí đạo, Hắc Xoa nhân sẽ vô pháp truy đuổi các người."

Chúng nhân ứng tiếng dạ ran. Từ sau khi biết ta là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ, bọn họ dùng khí đều tăng lên bội phần, sĩ khí cao ngút. Sau một lúc, chúng ta tiến vào trong bí đạo. Mùi hôi hám xộc thẳng vào mũi. Nếu chẳng phải ven đường có các cửa thông khí được bố trí xảo diệu, chỉ cần mùi hôi thôi cũng có thể khiến chúng ta khó chịu đến chết không sai.

Dưới ánh đèn sáng, chúng ta đi đến nơi cất giấu vũ khí và các công cụ chiếu sáng. Bọn họ hoan hỷ như cuồng lấy vũ khí lên, như là có được cơ

hội cứu mạng.

Ta và bọn họ hỗ trợ nhau quay lại, dựa vào ký ức, nhanh chóng đến mục tiêu.

Nghĩ đến thấy cũng buồn cười. Cách đây không lâu ta vừa mới phi hành trên cao không trong bụng đại điều. Thời khắc này lại chạy tán loạn trong bí đạo như chuột.

Ven đường trong địa đạo có các dạng tiêu ký và văn tự. Chỉ dẫn thông đến các điểm ra vào khác nhau. Dễ dàng nhận biết phi thường. Không lo bị lạc đường. Bằng không ở trong mê cung ngang dọc lẫn lộn thế này, khó phân biệt được phương hướng. Cho dù ta nhớ rõ địa đồ bí đạo, e rằng cũng phải mất rất nhiều công phu, mới có thể tìm được cửa thông đến thành lâu khổng chế sự lên xuống của đập nước.

Trong bí đạo tối om không có ánh mặt trời, làm cho người ta hoàn toàn mất đi quan niệm về thời gian. Sau thời gian dài hàng thế kỷ, ta đứng tại phía cuối của đường hầm, ánh sáng của ngọn minh đăng chiếu dọi trên tường trước mặt tạo ra một vòng sáng lớn.

Ta trong lòng bình tĩnh lại. Vì sợ nhất là bí đạo sau nhiều năm không được tu sửa đổ sập xuống thì sẽ hỏng hết cả. Nếu đổi lại chạy phía thành lâu phía bên kia, lại phải lãng phí thời gian quý báu vô cùng.

Thời gian không nhiều, ta giở lại mảnh cũ, đào một lỗ hổng trên tường, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Không khí trở nên mát mẻ, khiến ta tinh thần chấn động.

Ta ngưng mục quan sát cẩn thận, nhận thấy trong đường hầm đầy tạp vật.

Ta thở ra một hơi dài, tiến thẳng đến chiếc cửa sắt lớn án ngữ lối ra duy nhất của đường hầm. Vận lực đẩy mạnh, cửa sắt lớn không hề nhúc nhích.

Ta trong lòng chửi rủa cái cửa sắt chết tiệt, cho dù có Ma Nữ Nhận ra cầm trên tay, muốn phá cánh cửa này cũng phải tốn rất nhiều công phu, huống chi lại còn kinh động đến địch nhân.

Thanh âm kim loại ma sát bên ngoài vang lên.

Ta trong lòng nghĩ lại tẩu xảo đến vậy, vội nấp sau đồng tạp vật bên cạnh cửa, thuận tay tắt đèn đi.

Cánh cửa lớn mở ra, ánh đèn tràn vào chiếu sáng lên nơi giấu mình của ta.

Có người cất giọng Tịnh Thổ ngữ không thần chính nói: "Lại đây! Vào đây với ta."

Một giọng nữ nhẹ kêu lên: "Không được đâu! Hẳn ta ở bên biết được thì không được."

Ta nghe thấy nữ tử dùng Tịnh Thổ ngữ thuần chính, liền biết ngay ả chính là Tịnh Thổ nhân. Theo tên Hắc Xoa quý này đến tận đây, lại dấu điểm sự thật với một người khác, tự nhiên là tăng tị bất chính với nhau. Hắc Xoa quý này lại có đảm lược lớn đến thế, có lẽ yêu nữ nhân Tịnh Thổ của Hắc Xoa quý khác này đến mức điên cuồng, vì thế mới bất chấp nguy hiểm, trốn ở đây làm cái việc xấu hổ này.

Trong lòng đồng thời suy nghĩ. Hắc Xoa nhân sau khi xâm lược Tịnh Thổ, chiếm lĩnh vùng đất bắc phương và nhiều nữ nhân Tịnh Thổ, cả ngày tầm hoan hưởng lạc, dâm dật ngập sâu. Đối với chiến lược của bọn chúng nếu nói không có ảnh hưởng, ta là kẻ đầu tiên không tin. Ngay trước mắt là ví dụ sinh động.

Cánh cửa sắt lớn khiến ta mới đây khổ não rất lâu lại nhẹ nhẹ đóng vào, tiếp đó là tiếng ma sát thân thể và âm thanh thở gấp của nam nữ.

Ta trong lòng thầm chửi, nếu bọn chúng còn không li khai cánh cửa, sẽ là thời khắc ta không khách khí nữa.

Nữ tử kêu lên yêu kiều, nghe âm thanh hiển nhiên là được ôm ấp cả người.

Hắc Xoa quý rõ ràng đang trong trạng thái cực kỳ phấn chấn, vội vã đi đến đồng tạt vật ở giữa hầm, bắt đầu làm cái việc ấy.

Ta thở ra một hơi, rón rén mò đến cánh cửa lớn, nhẹ nhàng mở cửa ra, nghiêng mình luồn ra bên ngoài, rồi thuận tay đóng cửa lại, lại đóng cả then cửa vào. Cho dù bị đôi nam nữ trong đó phát giác, bọn chúng cũng không thể nào ra được.

Một đạo bậc thềm đá đi lên phía trên trải dài ra trước, vách tường hai bên cứ cách mười bước lại có một chỗ lõm vào, bên trong có một bát đèn dầu chiếu sáng ra bên ngoài. Phía đầu bên kia của thềm đá là một hàng cửa.

Ta bật xuất Ma Nữ Nhận, nhảy một bước hai bậc, chạy thẳng lên trên. Đến trước cửa, trước tiên mở hé ra, rồi nhìn ra bên ngoài.

Một trận gió mát lạnh thổi tới, mang khí tức từ nước sông đến.

Phía ngoài là một thạch thất lớn. Mặt đối diện sông có ba thạch trụ. Ba mặt còn lại trừ một mặt có một cánh cửa lớn, đều là vách tường bịt kín. Phải trái hai bên đều có lối thông đến thềm đá dẫn lên tầng hai. Bên cạnh cánh cửa lớn có ba thanh sắt thô, đương nhiên là nếu cần thì dùng để đóng cửa từ phía trong, đề phòng người khác phá cửa xông vào.

Trên thạch trụ có hai cơ quan bắn đá nổi lên, bên cạnh cơ quan đầy các đồng đá. Khả dĩ tưởng tượng khi có thuyền của địch bơi đến, hai cơ quan bắn đá này ngay lập tức có thể trấn giữ một đoạn sông của Lưu Tiên hà.

Hơn mười Hắc Xoa quý, đứng bên cạnh cơ quan bắn đá, thì tuyến toàn bộ nhìn ra mặt sông bên ngoài. Vũ khí của bọn chúng hoặc là treo san sát trên tường, hoặc là để bên cơ quan bắn đá.

Bọn chúng dốc sức với chức vụ như vậy, lại làm thuận tiện cho ta.

Ta nghiêng người lách ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lợi dụng lúc ánh mắt bọn chúng đều nhìn ra mặt sông, ẩn mình ra đằng sau một đồng đá lớn. Bọn Hắc Xoa quý nói chuyện bằng ngôn ngữ của bọn chúng. Bất quá nghe bọn chúng cười dâm dật không ngừng, câu chuyện tự nhiên là có quan hệ đến đôi nam nữ đã bị ta khoá dưới hầm.

Có người đột nhiên dùng Tịnh Thổ ngữ nói: "Người đầu tiên đã được miếng đầu tiên, hiên tại đến phiên ta."

Tiếng bước chân vang lên, ta cười lạnh một tiếng, từ phía sau đồng đá đứng bật dậy, hai tay đều nắm lấy phi đao từ đai lưng rút ra.

Hắc Xoa quý vừa mới đi đến đường hầm ngạc nhiên nhìn ta.

Tay rung lên một cái, phi đao bay đúng vào yết hầu hắc.

Một tên khác quay đầu lại, yết hầu vừa vặn lĩnh trọn mũi phi đao khác của ta.

Mười một tên Hắc Xoa binh còn lại đồng thời kinh hoảng.

Ta tiến lên như mũi tên. Ma Nữ Nhận rời khỏi vỏ ra ngoài, ba cái đầu bay lên không trung. Lúc này, thi thể hai tên bị trúng phi đao mới ngã xuống mặt đất.

Ma Nữ Nhận lại loé lên, lại có ba tên nữa chưa kịp đưa vũ khí lên thì sinh mạng đã ô hô. Năm tên còn lại cử khởi vũ khí mâu và phủ của bọn chúng, nhắm vào ta điên cuồng tấn công.

Ta hừm một tiếng, Ma Nữ Nhận trong không trung quay một vòng, chém gãy hai thanh trường mâu hình xà, tiến vào giữa bọn chúng, trước tiên vung kiếm giết chết một tên, rồi liên tiếp chém bổ vào người một tên khác khiến cho máu tươi văng ra tứ tung rồi rơi xuống đất.

Ba tên chưa bị giết hồn phi phách tán, chia làm ba hướng chạy vội ra sau.

Ta tay trái rút ra cái đục để đào trong địa đạo, ném về phía kẻ bên phải. Đồng thời nghiêng mình lăn người trên mặt đất rồi bật dậy, Ma Nữ Nhận vạch một đường trên mặt của một tên, rồi lại thu tay ném mạnh Ma Nữ Nhận ra, ghim tên cuối cùng còn sống sót thẳng lên trên tường.

Cả ba tên đều chưa kịp kêu một tiếng nào, đã đồng thời tử mệnh.

Không thể trách ta lạt thủ vô tình. Vì ta không muốn kinh động đến Hắc Xoa quỷ trên ba tầng lầu phía trên.

Ta rút Ma Nữ Nhận ra khỏi thi thể, mũi nhận sắc bén đã rút ra, thi thể vẫn dính lên trên tường không rơi xuống.

Ta chạy đến mặt thềm bằng phẳng rộng rãi bên ngoài thành lầu, mặt trăng tròn vành vạnh treo trên trời cao, không gian đêm tối trong sáng làm người ta cảm thấy thoải mái. Chiếc đập nước khổng lồ nằm ngang ngăn chặn dòng chảy của đại hà. Chín sợi dây sắt từ phía trên nghiêng nghiêng hạ xuống, buộc vào chín vòng tròn lớn trên đỉnh của cái đập lớn này.

Ta rút pháo hoa do Tiểu Ải Bàn đưa cho, dùng mũi lửa châm vào đầu dẫn, nắm chặt trong tay.

"Sưu!"

Pháo hoa trùng trùng bắn lên trên trời, đạt đến hơn năm mươi thước trên không, rồi mới bạo xuất ra thành một quả cầu hoa đỏ tươi đẹp loá mắt. Nàng trăng vốn đang xinh tươi trên không trung đêm tối lập tức biến đổi sắc màu.

Trong lòng ta dấy lên vạn trượng hào tình. Trước hết lấy ba thanh sắt lớn chặn ngang đại môn đi ra phía ngoài, rồi nâng kiếm tiến lên tầng trên.

Đúng vào lúc ta đập cửa tiến vào, hai Hắc Xoa binh vừa vặn đi ra. Ta không nói một lời, Ma Nữ Nhận chém ra như thiểm điện. Hai tên đó ngay cả thời gian kêu lên thảm khốc cũng không có, ngã ngựa vào bên trong.

Ta nhảy vọt vào.

Liếc mắt nhìn thấy ở chính giữa có một bánh xe giáo luân phân thành ba tầng. Mỗi tầng điều khiển một dây cáp dày. Giáo bàn ở tầng cuối cùng được lắp đặt hai mươi cọc sắt dày. Bên cạnh mỗi cọc sắt đều có một Tịnh Thổ nhân đang đứng, chân bị trói bằng xích sắt nối đến cái vòng sắt bên cạnh giáo bàn. Ba dây cáp bằng sắt dày, phân thành ba tầng thượng trung hạ từ bên thân của giáo bàn đi ra, đi qua một trục sắt tròn trên tường, rồi tiến thẳng ra bên ngoài.

Năm tên Hắc Xoa binh tay cầm trường đao, chia ra bốn góc của bánh xe, ngạc nhiên nhìn ta.

Ta cười lớn nói: "Trước khi chết cố mà kêu to vào nhé!"

Hắc Xoa binh lúc này mới sực tỉnh, hiểu ra chuyện gì phát sinh, gào lên điên cuồng từ các vị trí khác nhau tấn công tới.

Ta linh hoạt nhảy nhót, tiêu diệt năm tên đó dễ như chém dưa cắt cỏ. Lúc này Hắc Xoa binh trên tầng đã phát giác bất diệu, từ cầu thang kéo xuống.

Ta nhìn hai mươi Tịnh Thổ nhân cười nhẹ, rồi xông thẳng vào giữa đám Hắc Xoa binh, triển khai một loạt sát chiêu cực kỳ tinh tế.

Vuốt, quét, đâm, chém. Địch nhân đứt đầu đứt cổ, máu tươi tấp tể rơi xuống, không kẻ nào có thể đỡ được hai chiêu của ta.

Khi ta đánh giết lên đến tầng ba thì đột nhiên phát giác không còn có đối tượng nào để vung kiếm lên nữa.

Hai mươi cặp mắt ngậy ngốc nhìn ta không thể nào tin.

Ta không có thời gian giải thích với bọn họ, chạy thẳng lên tầng bốn. Mới phát giác trừ hai mươi Tịnh Thổ nhân phụ trách di chuyển giáo luân, tất cả Hắc Xoa binh đã sớm xuống làm mồi cho kiếm của ta từ trước.

Ta nhìn các Tịnh Thổ nhân quát to: "Ta là bộ đội tiên phong của Tịnh Thổ quân, lập tức đẩy bánh xe giáo luân, để đập nước chìm hẳn xuống sông."

Đám Tịnh Thổ nhân đó ngậy người, rồi đồng loạt hét lên hoan hỉ, phát lực đẩy giáo luân.

Ta xuống từng tầng từng tầng một, phát ra mệnh lệnh.

Đến khi ta tới tầng cuối cùng nơi có các cơ quan bắn đá thì cái đập nước lớn trên sông đã dần dần chìm vào dòng nước. Hạ đập xuống so với nâng đập lên dễ dàng hơn nhiều.

"Oanh oanh oanh!"

Tiếng lôi mội đánh thốc vào đại thiết môn vang lên chấn thiên. Đá vụn trên tường rơi xuống tới tấp. Hắc Xoa binh đang bị treo trên đó không làm sao được ngã bổ nhào xuống.

Ta lại chạy lên trên các tầng, chém đứt hết các xích sắt đang trói giữ các Tịnh Thổ nhân, quát to: "Cầm vũ khí lên, chỉ cần chúng ta thủ được đến khi Tịnh Thổ quân đến, thì sẽ có thể sống sót."

Khi ta lại chạy xuống thì một tiếng "Phanh!" lớn vang lên, cả đại thiết môn lẫn vách tường bay về phía trước. Hắc Xoa nhân nhiều không đếm xuể như cơn thủy triều tràn vào.

Ta một mình lên trước, phòng thủ bậc thềm đá, kiểm pháp thi triển đến cùng cực, đón tiếp thế công của Hắc Xoa nhân.

Hắc Xoa nhân trùng trùng kéo lên, loáng một cái trên bậc thềm đá đã không biết có bao nhiêu thi thể Hắc Xoa nhân, nhưng bọn Hắc Xoa nhân tấn công lên cũng không hề dừng lại.

Đột nhiên, trên mặt sông ánh lửa bốc lên hùng hực, các bè gỗ cháy rực lên tận trời nương theo dòng nước trôi đến, tiến thẳng vào trong thành.

Ta cười lớn nói: "Đến tốt lắm!"

Hai chân bùng lên, thân người lảo không, lao đến giữa Hắc Xoa binh. Ma Nữ Nhận múa thành một vòng tròn. Bảy, tám Hắc Xoa binh phụt ra máu tươi rơi ra phía sau, thúc vào bọn đứng đằng sau ngã liểng xiểng.

Tịnh Thổ nhân đứng phía sau của ta, hét lên một tiếng lớn, vũ khí lấy được của Hắc Xoa nhân cầm trong tay vung lên như điên cuồng, dững mãnh như hổ báo, xông xuống chém giết. Nhóm nô lệ này được tuyển chọn làm công việc nặng nề này, thân thể lúc này đã tráng kiện hơn xa những nô lệ bình thường, lại thêm bình thường bị ngược đãi cùng cực. Được ta mang

đến cho cơ hội phát tiết, thật là dũng mãnh như hổ báo điên cuồng, thế bất khả kháng.

Ta khi đó chém giết ra đến bên ngoài động phía sau cánh cửa đã bị phá. Chỉ thấy thành tường phía nam của Lưu Tiên thành ở ngay phía trước mặt. Khoảng không gian rộng lớn giữa ta và tường thành có chi chút Hắc Xoa binh, sợ phải cả ngàn tên chứ không ít.

Ta kinh hãi rút lui lại về động, hướng Tịnh Thổ nhân phía sau quát to: "Địch nhân thế lớn, nhảy mau xuống sông trốn chạy!" Đồng thời khổ cực chống đỡ lại các Hắc Xoa nhân muốn tiến công đến.

Không đầy một chốc, ta đã bị nhiều vết thương, trong lòng kêu lên: "Làm sao bây giờ?"

Một trường thương từ phía bên phải đâm nghiêng tới.

Kiểm của ta vừa mới đỡ một cây đại phủ, không làm sao được đành phải vội vàng lui vào trong. Tịnh Thổ nhân bên trong hết sức tuân lệnh ta, sớm đã chạy đi hết cả.

Trên mặt sông vẫn tràn ngập hoả thuyền, thật khiến ta kỳ quái không hiểu bọn Yến Sắc sao có thể tạo ra nhiều bè gỗ đến như vậy.

"Khanh khanh thương thương!"

Ta liên tiếp chặt gãy bốn binh khí nặng nề của địch nhân, rồi lăn tròn xuống đất, phi đến bậc thềm bằng phẳng.

Sát thanh từ mặt sông truyền lại, một đoàn bè gỗ trở quân T

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 7

Thành Ngoại Chi Chiến

Khi ta đến được cổng thành phía nam, một đêm dài cuối cùng cũng thành quá khứ, hiện tại những tia nắng sớm mai đã mờ hiện, trên các con đường gần cổng thành nam đã tràn ngập hàng vạn nam nữ cùng các tiểu hài tử Tịnh Thổ bị bức làm nô lệ từ sau khi tòa thành bị chiếm. Trong đó có cả sắc da nâu đậm lộ rõ nghiệt chủng do Hắc Xoa nhân lưu lại.

Tất cả họ đều kìm nén nước mắt trước những tiếng la hét điên cuồng, hân hoan nghênh đón quân đội Tịnh Thổ tiến đến giải thoát bọn họ khỏi ma trảo của Hắc Xoa nhân.

Quân Tịnh Thổ lại lần nữa đoạt được thủy đạo đại thành vĩ đại, cứ điểm quân sự tối trọng yếu ở phương Bắc.

Một đạo hàng binh, bị áp giải hướng đến đại lao phía đông thành, suốt dọc đường vừa bị các Tịnh Thổ nhân vừa thoát khỏi thân phận nô lệ ném đá thóa mạ. Hắc Xoa quân đêm qua vẫn còn là chủ nhân, giờ đều như gà trống bại trận, cúi gằm đầu kinh hoàng chạy. Khiến người ta khó thể liên tưởng được một thời bất khả chiến bại, vênh váo tự đắc trước đây của chúng.

Đây là sự khác biệt giữa người thắng, kẻ bại.

Khi ta chạy theo con đường chủ đạo thông đến cổng thành thì người bên trên ngay lập tức nhận ra, tự động mở một thông lộ.

Tịnh Thổ quân cùng cử cao vũ khí, cao giọng hô Đại Kiểm sư. Những nam nữ Tịnh Thổ khác thì tới tấp quỳ xuống, hô lên điên cuồng danh tự Thánh kiểm kị sỹ. Một chốc sau, tất cả mọi người đều chen chúc nhau lên

để được nhìn thấy ta, một trận tiếng reo vui mừng nổ ra, bầu không khí sôi nổi lên đến đỉnh điểm.

Binh lính chiếm giữ phía nam tường thành ở trên cao cũng vui mừng kêu gào la hét.

Ta mỉm cười giơ tay vẫy chào.

Đến gần thành môn, cổng thành mở rộng cho một đoàn quân tiến vào. Đi đầu tiên chính là Ny Nhã, bên cạnh là thủ hạ nàng, hai gã đại tướng Hầu Ngọc và Trạch Sanh.

Ny Nhã nhìn thấy ta, trên gương mặt kiều diễm tức thời lộ xuất sự vui mừng hân hoan đến cuồng nhiệt pha lẫn nỗi kinh ngạc, chạy vội đến, nhào vào lồng ngực ta, khóc nói: “Đại Kiêm Sư! Đại Kiêm Sư! Chúng ta đã tìm ngài cả đêm. A, ngài thụ thương ư?”

Hầu Ngọc và Trạch Sanh lúc này mới đuổi đến nơi, cũng hoan hỉ vô hạn, đứng tại hai bên dụng lực nắm chặt đầu vai ta, biểu đạt sự cảm kích và nhiệt tình rất chân thành với ta.

Hầu Ngọc nói: “Liên quân hai thành nam phương chúng ta, sau khi quét sạch Hắc Xoa nhân tại Lưu Tiên thành, hiện đang bố trí quân ngoài thành. Chuẩn bị phối hợp cùng liên quân phương Bắc giáp công tàn dư Hắc Xoa nhân. Nghe thấy mọi người trong thành nội đều hô hoán tên ngài, Ny Nhã đại công mới bất chấp tất cả cấp tốc quay lại đây.”

Trạch Sanh nói: “Tiếng la hét trong thành nội, trong vòng vài dặm cũng có thể nghe thấy, Hắc Xoa quân tức thì trở nên hoảng loạn. Mà phía quân của chúng ta đang dồn ép bọn chúng sẽ khí đại chấn, hào khí càng thêm sôi sục!”

Ta mỉm cười, ôm ghì lấy Ny Nhã, dưới sự hộ tống của chúng nhân, rảo bước ra ngoài thành.

Trên vùng đại bình nguyên bên mạn phải của Lưu Tiên Hà, hàng vạn Hắc Xoa binh bị dồn vào trong giữa trận thế cường thịnh của Tịnh Thổ quân. Bên kia chính là bọn Yến Sắc, Long Đằng các tướng lĩnh phương Bắc. Bên này là quân nam phương do Hồng Thạch, Ny Nhã làm chủ. Lại thêm cả Tạ Vấn đại công. Ông ta nắm rõ nhất tình hình của Lưu Tiên thành, trận chiến công thành tự nhiên không thể thiếu phần của ông ta được.

Cờ xí của Tinh Thổ quân ở hai phương đều giương cao rạng rỡ trong không trung, tung bay theo gió. Ngược lại Hắc Xoa quân chỉ còn lại hai ba quân kỳ, mà còn bị đánh đến chẳng ra dáng vẻ gì.

Phía bên này, nam quân Tinh Thổ cùng một số ít quân phương bắc của Tạ Vấn phân thành sáu tổ. Mỗi tổ khoảng năm ngàn người, do các tướng lĩnh khác nhau thống suất, triển khai chiến trận. Yên Sắc ở phía bên kia quân thế lại càng cường thịnh. Hơn sáu vạn hùng sư Tinh Thổ đội hình chỉnh tề, trải ra hai cánh xông đến, tựa như một con cua đang xòe hai cái càng lớn của nó ra, kiềm chế Hắc Xoa quân không thể động đậy.

Ta đi đến bên cạnh Hồng Thạch và Tạ Vấn, hỏi: “Tình hình như thế nào?”

Cả hai quay sang ta thể hiện sự chào đón nồng nhiệt nhất, Tạ Vấn hưng phấn đến sắc diện cũng đỏ lên, kích động khua tay nói to: “Tối qua chúng ta đã cùng Hắc Xoa quân giao thủ cả đêm, tiêu diệt của bọn chúng gần vạn người, cũng phá nát mộng tưởng quay lại đoạt thành của bọn chúng.”

Hồng Thạch nói: “Chủ tướng của bọn chúng ‘Hắc Phách’ Khách Hoành Sanh, hiện tại cũng chỉ còn lại hơn ba vạn người. Tất cả đều đã mệt mỏi không chịu nổi nữa. Chúng ta tiền hậu giáp công, chắc chắn có thể nuốt gọn bọn chúng. Nhưng đánh thú đã đến đường cùng, chúng ta cũng không thể tránh khỏi tổn thất.”

Ta cẩn thận quan sát trận thế của phía địch, phát giác đối phương thật sự đã không còn thành quân. Mà chúng ta lại có một ưu điểm, đó là có thể tĩnh tâm chờ đợi, chỉ cần lại vây khốn Hắc Xoa nhân một khoảng thời gian, không cần đánh vẫn có thể dành thắng lợi trong trận chiến này.

Khi ấy Hắc Xoa nhân liền chết đột phá vòng vây, liền bắt đầu ngay trận đại đồ sát. Cả bình nguyên, tràn ngập trong mắt là thi thể của Hắc Xoa binh bị tên cắm đầy trên người nhìn thật đáng sợ. Liền hiểu rằng bọn chúng mỗi lần đột vây đều bị xạ thủ của quân Tinh Thổ đứng trên tường thành đập nát.

Ta trong lòng sinh ra bất nhẫn, nói: “Thật sự phải diệt toàn bộ bọn chúng hay sao?”

Tạ Vấn nói: “Chúng ta không thể không làm như vậy. Nếu để bại quân Hắc Xoa nhân lưu tán khắp nơi, đối với các hương thôn xung quanh chưa

còn bị cuộc chiến tác động khi gặp phải sẽ gây những tổn thương và phá hoại rất lớn. ”

Ta gạt đầu biểu thị sự đồng ý, nói: “Đúng vậy! Nhưng ta có chút mềm lòng. Ví như có thể bắt được hết bọn Hắc Xoa nhân này, chúng ta có thể để bọn chúng làm tù binh, rồi cùng Hắc Xoa vương Nghiêu Địch làm một cuộc giao dịch.”

Tiếng kèn hiệu từ xa của liên quân phương bắc phía bên kia vang lên.

Ny Nhã đứng cạnh ta như một tiểu nữ hài vui vẻ kéo tay ta nói: “Đại Kiếm Sư! Bọn họ đang thỉnh cầu ngài phát ra chỉ lệnh. Bởi vì ngài là thống suất tối cao của chúng ta.”

Ta trong lòng rung động, cầm vật dụng truyền thanh từ trong tay của Hồng Thạch được làm từ sắt mỏng, là một ống tròn lớn đầu nhọn đuôi rộng. Chạy ra ngoài trận, ta hướng vào miệng ống nhỏ hẹp quát to: “Ai là thống suất Hắc Xoa nhân, hãy ra đây cùng ta đối thoại. ”

Sau một lúc lâu, một kị mã từ trận địch phi ra, ngồi trên ngựa là một đại hắc hán mình như thiết tháp, cao giọng quát: “Ta chính là Khách Hoàn Sinh, có trung tiện thì phóng đi!”

Tĩnh Thổ quân hai bên giận dữ thóa mạ.

Ta giờ tay ngăn chặn trận khẩu chiến khả năng một khi nổ ra thì không thể thu thập. Xuyên qua ống loa, thanh âm truyền xa nói: “Ta là Đại Kiếm Sư Lan Đặc.”

Lời nói này lập tức khiến cho Hắc Xoa quân nổi lên một trận hỗn loạn và dao động. Có thể thấy cái tên Đại Kiếm Sư ta, đã khắc sâu dấu ấn sợ hãi trong tâm khảm mỗi Hắc Xoa nhân.

Ta tiếp tục nói: “Ta lấy danh dự Đại Kiếm Sư ra bảo chứng, nếu như các người khẳng khái hạ binh khí đầu hàng, ta khả dĩ bảo chứng các người sẽ được tiếp đãi tử tế.”

Khách Hoàn Sinh sau khi “phì” một tiếng liền chửi một tràng bằng tiếng Hắc Xoa, rồi cười cuồng ngạo nói: “Muốn chúng ta làm tù binh không bằng heo chó, chúng ta con cháu của thần Hắc Ám tình nguyện oanh liệt tử chiến.”

Ta lớn tiếng nói: “Các người có phải vĩnh viễn là tù binh hay không, phải xem Hắc Xoa Vương Nghiêu Địch của các người nghĩ gì? Ta có thể để cho người Khách Hoàn Sanh an toàn theo thuyền li khai, thuyết phục Hắc Xoa Vương trong vòng mười ngày phóng thả mười vạn Tịnh Thổ nhân, trong đó tối thiểu phải có ba phần là thanh niên nam nhân, còn lại thì nữ nhân tiểu hài đều được. Tất cả tù binh bị bắt giữ tại đây cũng sẽ được ly khai mà hoàn toàn không tổn hại gì.” Khách Hoàn Sanh ngây ngốc.

Hắc Xoa quân phía sau hẳn cũng trở nên yên lặng. Có cơ hội sinh tồn tốt thế, ai lại bằng lòng chết uống.

Khách Hoàn Sanh quay về, vài tướng lĩnh Hắc Xoa lập tức vây quanh y, biểu lộ đang thương lượng về kiến nghị dẫn dụ cao độ của ta.

Trong chốc lát, Khách Hoàn Sanh lại thúc ngựa chạy đến, quát to: “Chúng ta có thể tiếp nhận lời đề nghị này, nhưng cần phải có một điều kiện.”

Ta trả lời: “Hãy nói đi?”

Khách Hoàn Sanh nói: “Ta Khách Hoàn Sanh bại một trận rồi lại bại tiếp, đã không còn mặt mũi nào để quay về diện kiến Nghiêu Địch. Vì vậy ta hy vọng có thể cùng Đại Kiếm Sư đánh một trận công bình. Nhưng Đại Kiếm Sư phải dùng vũ khí khác để đối phó với đại đao của ta. Bất luận thắng hay bại, chúng ta cũng lập tức đầu hàng, rồi tiến hành trao đổi tù binh.”

Giọng của Khách Trường Sinh cực kì hùng tráng, âm thanh vang vọng ra xa, không hề thua kém với âm thanh từ ống loa của ta.

Chúng nhân Tịnh Thổ quân nhao nhao thóa mạ, trong lòng bọn họ cho rằng Khách Hoàn Sanh đang như cá trong chậu, sao còn có chuyện tiện nghi như thế. Chính như Đái Thanh Thanh từng nói, nếu có thể giết được ta, mất cái Lưu Tiên Thành thì có hề gì chứ?

Ta giờ cao tay.

Chiến trường lập tức im bật.

Ta cười nhẹ nói: “Ta đáp ứng với người. Bất luận ta sống hoặc chết, Tịnh Thổ nhân cũng sẽ chấp hành hiệp nghị này.”

Tịnh Thổ quân hai phương tức thì ngây người.

Hắc Xoa nhân bị vây khốn tại trung ương đầu tiên ngạc nhiên, sau đó đồng loạt cử khởi binh đao, dùng tiếng Hắc Xoa liên tục hét lên ba lượt, khiến người ta nhiệt huyết dâng trào.

Khách Hoành Sinh bật xuất đại đao, xuống ngựa tiến đến, lớn giọng nói: “Con cháu ta sẽ kính trọng Đại Kiếm sư. Cho dù ngươi là địch nhân của chúng ta, nhưng chúng ta vẫn kính trọng ngươi là anh hùng hảo hán chân chính. Nếu như ta thật sự có thể giết ngươi, ta cũng sẽ tự vẫn tạ tội.”

Ta kêu lớn: “Ny Nhã!”

Ny Nhã chạy đến cạnh bên ta, điểm một nụ cười nói: “Đại Kiếm Sư! Ta biết ngài nhất định thủ thắng.”

Ta tháo Ma Nữ Nhận xuống, sau khi đưa cả ống loa cho nàng, bình đạm nói: “Đưa loan đao của nàng cho ta!!”

Ny Nhã sắc diện biến đổi, ngạc nhiên nói: “Đại Kiếm Sư!”

Nàng biết ta chưa từng sử dụng loan đao. Hơn nữa, loan đao cực khó sử dụng tốt, sao có thể không lo lắng cho ta.

Ta mỉm cười nói: “Nàng sợ ta sử dụng không tốt được như nàng sao?”

Ny Nhã do dự bối rối, cuối cùng rút loan đao, đưa cho ta.

Hắc Xoa nhân lại hét vang lên một trận, giống như ta mới là người đại biểu cho bọn họ xuất chiến. Ta đương nhiên minh bạch tâm tình bọn họ. Ta đỉnh thân phó hiểm thế này, tiếp thụ sự khiêu chiến vốn không cần thiết này, thực chất để bảo vệ sinh mạng của bọn họ. Sự việc khắc cốt ghi tâm thế này, tất khiến cho Hắc Xoa nhân vốn tưởng rằng hiện tại đã không còn hy vọng gì, sao không khỏi cảm kích được.

Ny Nhã đặt một nụ hôn thật dài trên mặt ta, thối lùi về sau.

Ta cười lớn nói: “Cái này sẽ có tác dụng ngay!” rồi bước những bước dài đến phía trước.

Khách Hoành Sinh khẽ cong lưng eo, đao hướng về phía ra, khí độ trầm ổn như một quả núi.

Quân sĩ địch ta song phương đều nín hơi yên lặng, không chớp mắt nhìn hai người chúng ta. Trên chiến trường không khí ngưng đọng trầm trọng vô cùng, như bức người thềm muốn cười lên điên cuồng để phát tiết.

Cự ly của chúng ta còn hơn một trăm bước. Đó là một khoảng cách tương đối xa, ta tiêu sái vác loan đao tựa sống đao lên vai, ung dung đi lại phía y.

Khi khoảng cách giữa chúng ta chỉ còn độ năm mươi bước, Khách Hoành Sanh hét lên một tiếng điên cuồng, như một con báo lao lên, xông vào tới.

Trong sát na, Khách Hoành Sanh cấp tốc tiến tới trước, trường đao nghiêng đầu bổ tới, đơn giản trực tiếp, nhưng có khí thế kinh nhân như thiên binh vạn mã, trùng trùng lao tới chém giết.

Ta cất tiếng cười dài, loan đao từ tầm ngang hông mảy đánh ra, đỡ ngang lấy đao địch, không chút hốt hoảng.

“Keng!”

Âm thanh vang dội khắp toàn trường, tiếng giao kích vũ khí của song phương lập tức rền vang.

Khách Hoành Sanh nhanh chóng thối lui.

Ta biết y dùng một đao này để thử thực lực của ta, tiếp theo mới giao tranh thật sự, nếu ta thừa lúc y thối lui nóng lòng truy kích, sẽ rơi vào cạm bẫy của y.

Loan đao tại hư không hoành ngang một đường cong mỹ lệ, rồi lại quay về, thu tại trước ngực.

Kiểm thủ ở đẳng cấp như ta, dù bất kỳ vũ khí nào trong tay, cũng có khả năng phát huy tối đa uy lực đáng sợ. Hà huống ta đã từng quan sát cẩn thận Tịnh Thổ nhân sử dụng loan đao thế nào, đã sớm nắm chắc yếu quyết bên trong, chỉ là Ny Nhã không biết thôi.

Đồng tử Khách Hoành Sanh hơi mở ra rồi lập tức thu vào, hiển thị sự kỳ lạ đối với nhãn lực cao minh của ta, bước một bước về trước, lại hướng về phía ta tấn công.

Ta đã nhìn ra bộ pháp xảo diệu cực kỳ của y, tuy giống như chính diện tấn công, thật ra lại có thiên hướng lệch về bên phải. Tả thủ không cầm đao của ta trở thành mục tiêu công kích. Thất đại thần tướng, quả nhiên đều có tuyệt nghệ. Lúc trước, thương pháp của Đái Thanh Thanh vừa hung dữ vừa độc địa. Giờ đây, Khách Hoành Sanh cũng không thể khinh thường.

Bất quá lần này ta sẽ dạy cho y một bài học ăn không tiêu.

Ta sở dĩ sẵn sàng đáp ứng trận so tài đáng vứt đi này, ngoại trừ muốn bảo vệ Hắc Xoa nhân không bị đồ sát thảm khốc, rồi có thể trao đổi với tự do mười vạn Tịnh Thổ nhân, còn có nhiều lý do sâu sa hơn vài tầng nữa.

Trước tiên ta muốn tạo nên mầm mống hình tượng uy vũ vô địch của ta trong lòng Hắc Xoa nhân, gây sự áp đảo trong lòng đối phương. Tương lai đám Hắc Xoa nhân này nếu quay về trong tộc người của chúng, sự ảnh hưởng phát huy ra thật khó mà tính được.

Thứ đến, ta muốn hướng về Tịnh Thổ nhân thi triển loan đao của bọn họ. Cũng có thể coi như chiến thắng vũ khí của Hắc Xoa nhân. Sẽ tiến thêm một bước tăng cường sự tin tưởng của bọn họ.

Vì vậy ta chẳng những phải thắng một cách đẹp mắt, mà còn phải tốc chiến tốc thắng.

Đại đao của Khách Hoành Sanh đã đến, nhắm ngay vào tả thủ của ta.

Ta cuồng ngạo hét lên một tiếng, chuyển đao sang tay trái, đánh về trước, chính giữa đao địch.

Một chiêu này nằm ngoài ý liệu của Khách Hoành Sinh, đặc biệt khiến y kinh hãi không thôi chính là lực đạo tả thủ của ta tuyệt không kém hữu thủ chút nào.

Khách Hoành Sinh lại vung đại đao lên trên.

Ta kéo tay vào trong, rồi lại đẩy ra. Phần cong nhất của loan đao vừa vặn đánh trúng vào khe hở của đao chiêu, chém vào cổ tay cầm đao của y.

Khách Hoành Sanh kinh hãi lui ra sau.

Tịnh Thổ nhân nhìn thấy như say như si, không ngờ rằng ta có thể dùng loan đao tốt vậy, lại đạt đến cảnh giới này, tiếng la hét vang lên động trời.

Khách Hoành Sinh trầm cổ tay đè đao xuống, vừa vặn bảo hộ trung môn. Loan đao của ta nhờ vào lực ở eo, tại không trung chuyển một vòng nhỏ. Ta hô lên rồi từ ngoài chém nghiêng đến, đúng ngay vào mũi đại đao của y.

Một đao này không chỉ ngưng tụ lực toàn thân, chân, eo, cánh tay, cổ tay của ta, mà còn có lực xoay vòng theo vật lý tự nhiên của loan đao. So với

sự chém thẳng quét ngang của đao kiếm bình thường lợi hại hơn rất nhiều. Huống chi nơi chém đến lại chính là đầu đao có lực đao kém nhất.

Khách Hoành Sanh cả người cả đao bị văng ngang ra.

Ta cười một tràng dài, loan đao xoay vòng đuối theo, nhất thời không trung chỉ toàn tiếng rít phá không của loan đao.

Thế cân bằng đã mất, Khách Hoành Sanh lập tức hãm vào tuyệt cảnh.

Đao thế loan đao triển khai, xoay chuyển vòng tròn, mỗi đao đều theo góc độ không thể ngờ chém vào khe hở đại đao đối phương. Cộng thêm loan đao được ta sử dụng phiêu hốt vô định. Mỗi lần có thể từ khoảng thời gian mà theo lẽ thường là tuyệt vô khả năng xuất ra các biến hoá vi diệu, lập tức chém giết đến mức tên Hắc Phách này kêu khổ không ngừng, thối lui liên tục. Ngay cả đứa trẻ con cũng nhìn ra y chẳng có chút khả năng thắng nào.

“Keng keng” âm thanh vang lên bất tuyệt.

Khách Hoành Sanh đỡ của ta mười đao, lách tránh bảy đao, đến đao thứ mười tám, ta ném đao không dùng, tiến nhập vào không môn của đối phương, xuất ra một cước, vào ngay cổ tay đối phương.

Đại đao rơi ra, “keng” một tiếng rơi lên trên một khối đá phía xa, rồi lại rơi xuống bụi cỏ.

Khách Hoành Sanh ngây ngốc nhìn ta, mặt như tro tàn.

Chúng nhân Tịnh Thổ nhao nhao giơ cao vũ khí, la hét vui mừng.

Hắc Xoa nhân đều mặc nhiên không nói, nhưng đối với việc ta không hạ sát Khách Hoành Sanh, không cần phải nói cũng đã sanh ra hảo cảm.

Khách Hoành Sanh quay sang chúng Hắc Xoa binh nói: “Các người tín nhiệm Đại Kiếm Sư không?”

Chúng Hắc Xoa nhân đồng thanh ứng tiếng đáp: “Tín nhiệm!”

Khách Hoành Sanh quát: “Vậy giao vũ khí của các người ra!”

Chúng Hắc Xoa nhân không hề do dự, lần lượt đi ra, ném vũ khí đến trước vùng đất trống phía trước. Chỉ trong chốc lát cung, tên, mâu, đao tích tụ hơn mười đồng binh khí chất chồng.

Chúng nhân cười ngửa đầu xuống ngựa, buông lỏng tay đứng yên.

Khách Hoành Sanh lại quay mặt sang phía ta, nói: “Đến lúc này, ta mới chân chính bội phục bản lĩnh võ học của Đại Kiếm Sư. Nếu như trước khi chúng ta xâm nhập Tịnh Thổ, biết được tại nơi này có thể gặp phải nhân vật như Đại Kiếm Sư như người, chúng ta tất phải suy nghĩ cẩn thận”

Ta trong lòng thầm than, thở dài nói: "Người đã nghĩ rõ ràng chưa?"

Khách Hoành Sanh chấn động nói: “Người biết ta nghĩ gì sao?”

Ta gật đầu nói: “Người nếu không phải hạ quyết tâm này, ngũ khí không thể bình tĩnh như vậy.”

Khách Hoành Sinh ngẩng mặt lên trời than dài nói: “Không ngờ Khách Hoành Sanh ta trên chiến trường mới tìm được tri kỷ chân chính. Hảo!” Nói xong, trở tay rút thanh chủ thủ nơi eo ra, đưa lên yết hầu rạch một nhát.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 8

Túy Ngọa Tiên Thành

Cả Lưu Tiên Thành chìm trong tâm trạng hoan hỉ cuồng nhiệt của lễ hội. Trên đường phố, người ta có thể ôm chầm bất kì ai, hôn lên tất cả các mỹ nữ.

Đoạt lại tuyến đường Bắc lộ, là thắp lên niềm hi vọng trong Tịnh Thổ nhân. Còn thu hồi Lưu Tiên thành, là thật sự đã biến ước mơ thành hiện thực.

Mà chúng ta còn dành được chiến thắng vẻ vang như thế.

Chiến dịch Lưu Tiên thành, giải phóng hơn mười vạn Tịnh Thổ nhân bị bắt làm nô lệ, bắt được gần năm vạn nam nữ Hắc Xoa, giết chết bốn vạn, nhưng số tử vong của chúng ta chỉ dưới vạn người. Đối với một trận chiến công thành mà nói, tuyệt đối là một đại kì tích.

Càng khiến mọi người vui mừng hơn là sự hư hại của Lưu Tiên thành có thể nói là không đáng kể. Trận đại hỏa tập trung vào Hắc Ma thuyền trên sông cùng khu vực ven bờ. Thậm chí ngay cả kế hoạch phải chế tạo dây cáp mới trước kia của ta cũng không cần dụng đến. Con đập lớn tại nhánh sông phía nam được bảo tồn toàn vẹn.

Buổi chiều, Thái Nhu, Hồng Nguyệt, Long Di mang theo Phi Tuyết đến Lưu Tiên thành. Đồng thời còn có chúng tể ti theo đến, tự nhiên không thể tránh khỏi một phiên chào hỏi chúc mừng vui vẻ.

Lúc này địa vị của ta trong lòng Tịnh Thổ nhân càng được củng cố. Lời ta nói ra, chỉ có người tán thành mà không có ai phản đối. May mà ta trời

sanh không phải là một kẻ độc tài, trái lại còn động viên bọn họ trình xuất ý kiến, lấy đó để tham khảo.

Đến tận hoàng hôn, về tổng thể đã an bài xong việc phòng ngự của Lưu Tiên thành và ổn định sách lược quân sự còn thiếu.

Để chuẩn bị tham gia lễ hội chúc mừng tại Đại công đường của Đại công phủ tối nay, chúng nhân đều thần sắc hưng phấn trở về thay đổi y phục. Lúc này Điền Tông đến cạnh ta nói: “Đại Kiếm Sư đã phân phó ta đến khu vực đường hầm dưới lầu điều khiển đập nước tìm đôi nam nữ kia. Chung quy không phụ uỷ thác. Đã tìm được bọn họ trong địa đạo, nam thì ta cách li để xử lý, hy vọng từ trong miệng hắn có thể thu được những tin tình báo hữu dụng, nữ thì ngài có muốn gặp hay không?” Gã nén giọng nói tiếp: “Thật sự là xinh đẹp cực kỳ, khó trách...”

Ta cười lớn vỗ vai y hạ giọng nói: “Giao lại cho người!” Bản thân ta cũng là nam nhân bình thường, nữ nhân xinh đẹp thì gặp càng ít thì càng tốt. Bằng không đến khi quay về Ma Nữ quốc, lại mang theo cả binh đoàn hồng phấn, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Ta phải giải thích sao với Hoa Tây?

Lúc ra khỏi Đại công đường, từ trong nội đường tiến ra ít nhất cũng đến hơn trăm thiếu nữ Tịnh Thổ, bắt đầu bố trí buổi vũ hội tối nay ở trong sân. Bọn họ đều khéo mắt ẩn tình, cố sức hướng ánh mắt long lanh về phía ta. Khiến ta trong lòng thầm kinh ngạc. Đúng như Ước Nặc Phu từng nói, thánh kiếm của ta đây cũng không thể ứng phó nổi sự tình này.

Đang muốn bước ra ngoài, theo hậu hoa viên mà đi thì phía sau bỗng có tiếng nữ tử vang lên: “Đại Kiếm Sư!”

Ta ngạc nhiên quay lại. Trước mặt chính là nữ tử bạc mệnh đã hội ngộ tại Đại công phủ của Trực Mộ sáng nay, chính nàng đã nói cho ta biết Lăng Tư đã bị Hắc Xoa nhân mang đi.

Hiện tại nàng đã thay đổi y phục của một nữ tử Tịnh Thổ khả ái, cổ áo khoét sâu lộ ra khuôn ngực đầy đặn trắng như tuyết, mỹ lệ hơn nhiều so với lần đầu ta hội kiến nàng. Bất quá nàng có thể được chọn vào Đại công phủ, phục thị những Hắc Xoa nhân cực kì quyền thế, tự nhiên phải là một mỹ nữ chọn ra trong hàng trăm người.

Ta vui mừng nói: “Được gặp lại nàng thật cao hứng, cuối cùng cũng có thể hỏi được tên nàng?”

Ánh mắt của nữ tử ánh lên sự ngưỡng mộ khác lạ, nữ tử này trả lời có vẻ không tự nhiên: “Ta tên là Linh Chi, Đại Kiếm Sư bận rộn, ta không dám cản trở.” Cúi đầu cười nhẹ, rồi thối lui li khai.

Ta đối với người hiền thực như nàng rất có hảo cảm, cười nhẹ, chuyển thân đi đến bậc đá, đặt chân lên hoa viên nơi tối qua vẫn còn lén lút dọ dẫm, trốn đông tránh tây, đi đến cái hồ nước lớn.

Tâm trạng ta cực kì nhẹ nhõm, trong lòng tràn đầy sự vô ưu vô lo sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ nặng nề, nhin không được khẽ ngâm một điệu nhạc Thiểm Linh học từ nơi Thái Nhu.

Đã lâu không được nghe lại giọng ca của Thái Nhu, đợi gặp lại nhất định phải bắt nàng hát một khúc cho ta nghe, tốt nhất là vừa ca vừa múa.

Trước mặt có hơn mười thiếu nữ Tịnh Thổ tiến đến, khi trông thấy ta sắc mặt đều đỏ lên hưng phấn, cúi đầu tránh sang bên cạnh, ngọt ngào hô lên danh hiệu Đại Kiếm Sư.

Ta mỉm cười đáp lại tiếng chào của họ.

Sau khi ta đi qua, các nữ nhân bắt đầu nhảy lên đùa giỡn, tưởng như vừa lấy được báu vật vậy. Các nàng xô đẩy lẫn nhau, trong tiếng cười yêu kiều tranh nhau chạy vào Đại công đường.

Ta lắc đầu cười khổ. Đang muốn đi đến nơi ở của khách cách tương đối xa với Đại công đường thì vô tình đụng phải một nữ tử khác.

Ta vội vã đứng lại, bình tĩnh nhìn lên, nguyên lai chính là Nhạn Phi Phi đã lâu không gặp.

Nữ tướng xuất sắc này thần khí sáng rõ, hoàn toàn không thể hiện chút mỏi mệt nào trên khuôn mặt, vẻ đẹp đặc biệt hơn hẳn trước kia.

Ta chợt nhớ đến lời của Long Ca nói nàng ái mộ ta, trong lòng thâm cảnh giác, nhẹ cười: “Nghe nói hôm nay nàng đã có những biểu hiện xuất sắc phi thường trên chiến trường?”

Nhạn Phi Phi khác hẳn vẻ nghiêm nghị bạo dạn, tác phong ngang nhiên đối đáp cùng ta như lần đầu ta gặp nàng, lúc này gương mặt thanh tú thoáng hồng, ánh mắt hạ thấp xuống nói: “Đại Kiếm Sư đã thay đổi tất cả

mọi người, hiện tại không ai còn sợ Hắc Xoa nhân nữa, vì vậy mà trên chiến trường cứ như một người khác. Chúng ta chỉ được nhờ vào Đại Kiếm Sư mới có thể có biểu hiện hơn trước kia.”

Nếu như không có sự đề cập của Long Ca, câu nói tiếp theo của ta có thể là “ta có cải biến nàng hay không.” Nhưng hiện tại chỉ dám cười nghiêm túc nói: “Ta tịnh không hề cải biến bất cứ người nào, hoặc giả chỉ giúp cho mọi người lấy lại những gì đã mất.”

Nhận Phi Phi lấy một hơi dũng khí, ngẩng đầu nhìn hướng về ta, mắt chớp mạnh, lắc đầu nói: “Không! Ngài đã mang đến cho chúng ta những điều ngay cả trong mơ cũng không tưởng đến.” Sau đó nở một nụ cười tiếp: “Ít nhất cho đến hiện tại chưa có một Tịnh Thổ nhân nào dám coi Bì Điều Phi chỉ là món đồ chơi của tiểu hài tử nữa.”

Ta thầm nghĩ không biết phải chăng rất hiếm khi nhìn thấy nụ cười của nàng. Lúc nàng cười đặc biệt sáng lạn động lòng người.

Nhận Phi Phi nói: “Đại Kiếm sư đang nghĩ gì vậy? Ngài... ?” rồi cúi đầu xuống.

Ta lúc này mới phát giác ra mình đã nhìn nàng ngây ngốc, bèn cười khỏa lấp nói: “Trong đầu ta hốt nhiên nghĩ đến cảnh tượng Tiểu Ải Bàn tay chân khua loạn xạ điều khiển Bì Điều Phi bay lượn trên không trung, cho nên không khỏi lo lắng đến ngây ra.”

Nhận Phi Phi không biết là ta có ý đồ, lại càng cười dữ, nàng vốn là người không hay cười, nhưng khi cười lên rồi thì lại không thể nín được.

Ta trong lòng nghĩ nên tấu vi thượng sách, bèn hỏi: “Nàng muốn đến kia để đến tìm ai?”

Nhận Phi Phi miễn cưỡng nhịn cười, thở hổn hển nói: “Đến tìm ngài!”

Tìm ta như vậy lên, ngạc nhiên nói: “Tìm ta?”

Nhận Phi Phi gật đầu, ngữ khí thêm phần nặng nề nói: “Đúng vậy! Ta tới để tìm Đại Kiếm Sư. Thân binh của Ny Nhã đại công bảo rằng ngài vẫn ở Đại công đường chưa về, nên ta mới muốn tới Đại công đường, nào ngờ lại chạm mặt ngài tại đây.”

Ta thầm nghĩ: “Há chỉ là chạm mặt, suýt chút nữa đã bổ nhào vào lòng ta, có thể song phương đều đang rối trí. ”

Nhận Phi Phi ôn nhu khác hẳn tác phong bình thường của nàng, nói: “Đại Kiểm Sư, chúng ta có thể vào trong nội đình đàm đạo, ta có vài tin tức trọng yếu.”

Ta đáp: “Đương nhiên là được!” rồi theo nàng vào trong một tòa lương đình ngồi xuống.

Lúc này bọn tướng lĩnh trẻ tuổi Hồng Tình, Long Ca, Ước Nặc Phu, miệng huýt gió, cao hứng từ Đại Công đường tiến vào trong hậu hoa viên.

Ta hầu như chỉ muốn lùi lại, tránh để bọn họ trông thấy ta cùng Nhận Phi Phi cùng vào một lúc.

Long Ca phát hiện chúng ta trước tiên, hưng phấn la lớn nói: “Nhìn xem! Đại Kiểm Sư ở đây.”

Ta hướng vào bọn họ chào hỏi theo lệ, chỉ thấy bọn họ vừa làm mặt quỷ, vừa nháy mắt, dùng tay ra hiệu làm các tư thế thân mật của nam nữ, may là Nhận Phi Phi quay lưng lại với bọn họ, nên không thấy những động tác không thể chịu nổi này.

Hồng Tình cười lớn nói: “Đừng quên ước định đêm đó của chúng ta.”

Cái đám chết tiệt lúc này mới thỏa mãn bỏ đi.

Nhận Phi Phi ngạc nhiên nói: “Ước định gì vậy?”

Ta nói: “Ước định gì chứ? Uống rượu thôi” Trong lòng thầm nghĩ sao có thể nói cho nàng sau khi uống rượu sẽ phải là cùng với các mỹ nữ phóng dăng.

Nhận Phi Phi hoài nghi dò xét ta một hồi, rồi mới nghiêm mặt nói: Sau khi vào thành, ta phụ trách hỏi các Tịnh Thổ nhân từng tiếp xúc qua với các Hắc Xoa quý quyền thế, biết được Âm Nữ Sư quả nhiên đã theo Khách Hoành Sinh đến Lưu Tiên thành. Căn cứ theo lời nói của một thiếu nữ Tịnh Thổ hầu hạ yến tiệc, Âm Nữ Sư và Trục Mộ cùng Khách Hoành Sanh tại buổi tiệc còn tranh cãi ồn ào không vui.”

Ta vui mừng nói: “Nàng ta phải chăng vẫn còn nhớ nội dung cuộc đàm thoại khi đó.”

Nhận Phi Phi đáp: “Nàng ta chỉ nhớ một phần nhỏ, cảm thụ sâu sắc nhất là việc Âm Nữ Sư chỉ ra Đại Kiểm Sư ngài nhất định có thể công hạ Lưu

Tiên thành. Muốn đối phó với ngài phải là Đại Nguyên Thủ cùng Nghiêu Địch liên thủ mới được.”

Âm Nữ Sư có thể thẳng thắn như vậy, Hắc Xoa nhân làm sao cao hứng được. Ý nghĩ liên thủ, thật chất chỉ là yêu cầu Nghiêu Địch lấy Trân Ô đao giao lại cho Đại Nguyên Thủ sử dụng. Đó cũng là điều ta e ngại nhất.

Nhạ Phi Phi nói: “Ngoài ra trong buổi tiệc bọn họ nói nhiều thứ đề cập đến Vu đế, nhưng bởi vì cô ấy không hiểu bọn họ nói những gì, nên không cách nào nhớ được đoạn đối thoại.”

Ta gật đầu nói: “Những điều này cực kì hữu dụng.” Đương nhiên hữu dụng, bởi vì đã cho ta biết được đại khái tình hình quan hệ giữa Đại Nguyên Thủ cùng Hắc Xoa nhân.

Nhạ Phi Phi tiếp lời: “Sáng sớm ngày hôm sau yến hội, Âm Nữ Sư đã lên chiếc Hắc Nghiêm thuyền dùng để quay lại đón các Hắc Xoa binh cùng tẩu thoát.”

Vì sao yêu phụ này lại nhanh chóng ly khai, phải chăng muốn sớm theo hướng nam là để hiệp hội cùng Đại Nguyên Thủ? Suy luận đến đây, đột nhiên phát hiện ra Nhạ Phi Phi đang mặc nhiên không nói, bèn ngẩng đầu nhìn nàng.

Vừa đúng lúc nàng cũng như vừa bị đánh thức tỉnh khỏi giấc mộng, hai ánh mắt tiếp xúc nhau, mặt nàng thoáng hồng, cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Đại Kiếm Sư! Ta có một tâm nguyện muốn thỉnh cầu ngài.”

Ta rất ngạc nhiên nói: “Tâm nguyện gì vậy?”

Nhạ Phi Phi khẽ run khéo môi, muốn nói lại thôi, thủy chung không dám nhìn ta, sau một hồi, chợt đứng phắc dậy, lắc đầu nói: “Tất cả không có gì.”

Ta ngạc nhiên nói: “Có gì thì cứ nói đi?”

Nhạ Phi Phi rời đi như gió, thanh âm truyền lại nói: “Ta bỗng nhiên quên rồi.”

Đi đến nơi ở của khách rồi, ta vẫn cười khở không thôi. Ở Tịnh Thổ bất luận là chim tước nhỏ hay báo, chỉ cần là giống cái, thì đều lăng mạn đa tình. Nhạ Phi Phi chính là một ví dụ, bất luận nam nhân nào đến vùng đất

mỹ lệ này, đều cũng vĩnh viễn không nghĩ đến ly khai, Hắc Xoa Nhân là một ví dụ khác.

Đang mơ mơ màng màng, ta tiến vào phòng khách đang rộng mở bên trong khách xá. Hai nữ thân binh của Ny Nhã đã sớm đợi tại đây, tiến lên nghênh đón nói: “Đại Kiếm Sư! Thỉnh theo chúng thuộc hạ.” Rồi đưa ta đến cửa bên trái.

Đi vừa được hai bước, cánh cổng bên phải bị đẩy mở ra, thanh âm Hồng Tình cười lớn nói: “Đại Kiếm Sư! Đợi chút!”

Ta quay đầu lại cười nói: “Người ở cạnh ta à?”

Hồng Tình nói: “Toàn bộ huynh đệ chúng ta đều ở tại đây, tốt thật!”

Ta trong lòng cũng phát sinh vui mừng. Nhóm các tướng lĩnh nam bắc này quan hệ tốt như vậy, đối với việc tiêu trừ sự phân tranh nam bắc, sẽ đem lại lợi ích lớn. Mà sự phát triển này ta ban đầu không dự đoán trước, cho nên thật là một sự vui mừng ngoài ý liệu.

Hồng Tình đến cạnh ta, kê vai ta, cùng ta đi qua cánh cửa do nữ thân binh mở rộng, tiến vào nơi đại sảnh hoa lệ, bên phải phòng là một cầu thang gỗ được làm khéo léo, xoay vòng hướng lên tầng trên.

Gã tràn đầy tự tin kê tai ta nói: “Đến nào! Đại Kiếm Sư ngài không được lên tiếng, cho phép ta được vì ngài an bài một chút, bảo đảm tối nay ngài có thể theo chúng ta đạt đến phong lưu khoái hoạt.”

Ta không biết trong hồ lô của gã thật sự có thần dược gì, bị gã đẩy tới đây lui, đi lên trên thang gỗ.

Nữ thân binh bên dưới hướng lên cao hô lớn: “Hồng Tình quý sĩ đến!”

Lên đến đại sảnh bên trên, bốn thiếu nữ mặc dù chưa thay đổi y phục nhảy múa, nhưng sau khi tắm gội, mái tóc lấp lánh như dòng nước và hương khí thấm thấu vào cơ thể, khiến cho bọn họ sáng rực khiếp người, thanh xuân rạng rỡ.

Hồng Tình vốn luôn thăm ngưỡng mộ Thái Nhu, lại trông thấy Thái Nhu đang nửa nằm trên một chiếc giường trải lông mềm mại, dựa vào chiếc gối mềm, bị chần nhĩp bởi vẻ yêu kiều mềm mại vô hạn đó của nàng khiến cho cả người như si ngốc.

Đại hắc lông vẫn còn chưa khô bỏ nhào xuống đất, liều mạng liếm vào mặt ta.

Hồng Nguyệt trong y phục quần ngắn ban đêm, nhảy đến nói: “Đại ca! Lão đầu tử ở đây à?”

Hồng Tình như chợt tỉnh mộng, cặp mắt đảo tròn một lượt, nhún vai mỉm cười nói: “Muội vẫn còn nhớ đến phụ thân sao?”

Ny Nhã tựa vào cạnh cửa vào phòng ngủ, lẩm nhẩm nói: “Hong Tình người cũng không nên trách muội tử. Vừa tiến vào thành ta đã gặp bọn người và Long Ca làm rối tung khắp nơi. Hừ!”

Long Di cười hướng nhìn Hồng Nguyệt nói: “Ca ca của hai người chúng ta đều không tốt.”

Chúng thiếu nữ đồng thanh cười yêu kiều.

Ta vừa định nói, Hồng Tình liền vội cướp lời: “Không! Hãy để ta nói.” Âm thanh rõ ràng từ cổ họng phát ra, nói: “Chiến dịch Lưu Tiên thành, giải phóng mười vạn Tịnh Thổ nhân, bắt giữ vô số Hắc Xoa nhân, Đại kiếm sư thật sự công cao khổ nhọc...”

Thải Nhu vẫn lười nhác ung dung nằm tại đó, kéo Đại Hắc lúc này vừa chạy đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Hong Tình quý sĩ muốn nói gì vậy? Có thể thẳng thắn nói ra không? ”

Hồng Tình lại chỉnh giọng, nói: “Ta vừa cùng Đại Kiếm Sư nghiên cứu qua một lúc, sau khi thương thảo, cuối cùng quyết định, hừm... cuối cùng quyết định...”

Hồng Nguyệt giận nói: “Đại ca đừng ngập ngừng ấp úng vậy, thế nào?”

Hồng Tình trừng mắt nhìn tiểu muội một cái, mới nói: “Chúng quy quyết định để báo đáp ân tình Đại Kiếm Sư như nước của Thiên Hà cuộn cuộn không ngừng đối với Tịnh thổ chúng ta, thỉnh cầu các nàng sau vũ hội cho Đại Kiếm Sư một đêm, để ngài một mình đến... một mình đến...” Trông thấy tứ nữ trừng mắt hạnh, tức thời đổi giọng nói: “Một mình đến chỗ chúng ta uống rượu.”

Ta lắc đầu cười khố.

Hồng Nguyệt hờn mát nói: “Người thật là đại ca vô sỉ mà.” Chuyển thân thuận tay chop lấy chiếc gối trên ghế tựa, ném thẳng về phía Hồng Tình

Hồng Tình nhanh mắt nhìn thấy, thối lui một bước nghênh đón chính diện, mới hạ thấp xuống, tránh một chiếc gối khác ném vào ngay giữa đầu, nguyên lai xuất phát từ ngọc thủ của Thái Nhu.

Tiếng gió ào ào, đến bản thân ta cũng nghiêng mình, hạ thấp thân, tránh một gối khác vào giữa vai Hồng Tình, trong tiếng gió thổi đầy phòng, đến Ny Nhã cũng gia nhập trận ném gối này.

Hồng Tình vừa né tránh vừa la to: “Đại Kiếm Sư! Ta đã tận lực, nhưng thứ cho ta không thể giúp ngài.”

Thang gác vang lên, tiếp theo là một âm thanh “âm” của tiếng cửa đóng, tốc độ đào tẩu của tiểu tử này thật không chậm.

Nhìn cái gối mềm đó, bốn thiếu nữ phá ra cười một trận.

Ta lười nhác vươn người một cái, nói: “Các nàng đều tắm cả rồi, vậy ai sẽ bồi tiếp ta tắm đây?”

Hồng Nguyệt vẫn chưa tan giận, trừng mắt nhìn ta một cái nói: “Đương nhiên là Thái Nhu rồi, tỷ ấy sở trường tắm rửa cho Đại Hắc mà.”

Chúng nữ nhân lại một phen cong lưng cười.

Ta trừng mắt nhìn Long Di nói: “Nàng vừa rồi ném ai cũng ác độc, trong đó một chiếc gối là nhắm vào ta mà ném, phải không?”

Long Di cười nói: “Đại Kiếm Sư oan uổng! Nhìn bề ngoài đích thực thiếp ném vào ngài, nhưng lại biết ngài là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ tất có thể né được, vì vậy mục tiêu theo đó chỉ là vị bằng hữu Hồng Tình.”

Có lẽ ta vẫn chưa hiểu hết kỹ năng giao biện của nữ tử này.

Ta biết rõ với sức một người, miệng một người, tuyệt không thể đấu lại sự liên hợp của bọn họ, bèn thừa cơ tiến vào phòng, “hà” một tiếng gieo mình lên trên chiếc giường mềm mại. Cảm giác thoải mái đó khiến cho ta gần như rên lên một tiếng.

Đại Hắc cũng nhảy theo lên giường, vừa ngửi vừa xoay chuyển một vòng, sau khi xoay vài vòng, mới nằm xuống bên cạnh ta. Mỗi lần nó có một đoạn thời gian không nhìn thấy ta, khi gặp lại đều đặc biệt thích quẩn lấy ta.

Tứ nữ ở phòng ngoài thấp giọng nói, cười lớn, trọng tâm câu chuyện không ngoài việc bọn họ đã đuổi đánh Hồng Tình.

Bốn nàng đã đồng thanh tương khí, điều này khả dĩ rất dễ hiểu. Thái Nhu theo ta tiến nhập Tịnh Thổ, mà ba nữ nhân kia tại Tịnh Thổ đều có thân phận tương đồng, đều là nữ nhi của đại công, nên cũng đặc biệt dễ dàng tiếp nhận đối phương.

Điều này thể hiện khi ta tiếp xúc với các tầng lớp của Tịnh Thổ nhân, đều hạn chế ở tầng lớp thống trị tối cao, nhưng lại vẫn còn xa cách các võ sĩ thông thường và dân chúng một khoảng. Vậy nên khi ta tiếp xúc với Lăng Tư hoặc Linh Chỉ, thường có một cảm nhận khác.

Nếu như có một ngày, ta lại muốn nạp thêm người mới, mà thân phận địa vị của nữ tử đó không bằng bọn họ, có thể sẽ xuất hiện vấn đề.

Điều này không có nghĩa ta có dị tâm, chỉ là sự liên tưởng tự nhiên đến các loại vấn đề.

Bốn nữ hốt nhiên yên tĩnh lại.

Một hồi sau, Thái Nhu leo lên giường, nằm bên cạnh ta, nằm phía bên kia với Đại Hắc, ôm lấy ta, cái miệng nhỏ kề sát bên tai ta thì thầm: “Đại Kiếm Sư! Đại Kiếm Sư!”

Ta ngửi rõ hương thơm thân thể nàng, trong tâm nổi lên sự ôn nhu vô hạn, nói: “Thái Nhu! Thái Nhu!” Thái Nhu cười nói: “Thiếp biết ngài không phải đang giận, bọn họ lại không tin.” Rồi hướng ra ngoài gọi: “Tiến vào đi!”

Ba nữ nhân cười hi hi tiến vào, cùng leo lên giường.

Đại Hắc cũng bắt đầu hưng phấn, nhanh chóng khởi thân bò đến cùng bọn họ đấu sức, chân Đại Hắc không úy kỵ đạp lên đạp xuống mình ta.

Hồng Nguyệt vì trốn tránh Đại Hắc, liền lánh trên mình ta.

Ta ôm chặt lấy nàng, hôn mạnh lên cái miệng nhỏ của nàng.

Ta nhất định phải giáo huấn tiểu nữ tử này một lần, đáng ghét là nàng lại đặc biệt hưởng ứng hình thức giáo huấn này.

Đến một ngày ta rời xa Tịnh Thổ, hồi tưởng lại thời gian ở mảnh đất mỹ lệ này, chỉ mong ta có thể quên được bạo lực tanh máu đã phát sinh, sẽ chỉ còn lại những ham muốn của tình yêu nam nữ khắc cốt ghi tâm cùng chân tình bằng hữu.

Thải Nhu hóa trang như một con chim công xòe đuôi, còn ta trong bộ quân phục được Tinh Thổ nhân đặc biệt chế tạo riêng, nhìn vào gương đồng, bản thân cũng cảm thấy anh vũ tiêu sái như vừa thoát thai hoán cốt.

Thải Nhu giúp ta cắt sửa lại mái tóc, khiến cho tinh thần dồi dào, nhìn qua bốn nàng thiếu nữ cũng đang ngấn ngờ mắt hạnh.

Hồng Nguyệt tán thán nói: “Đại Kiếm Sư, người thật là đẹp, trong buổi hội ta nhất định sẽ nhảy cùng người trước tiên.”

Ny Nhã trách nói: “Đến lượt muội à, Thải Nhu có quyền ưu tiên trước hết.” Rồi nhìn qua Thải Nhu nói: “Muội đừng nhường cho nàng ấy, ta biết muội cực kì sùng ái Hồng Nguyệt.”

Hồng Nguyệt không hề có nửa điểm không vui, chần ngang nói: “Thứ nhì là Ny Nhã, ta cùng Long Di ném xu để quyết định trước sau.”

Ta trong tâm sớm đã có quyết định, lúc này không nghe bọn họ nói nữa, lên tiếng: “Thời gian không còn sớm, nếu không nhanh sẽ đến trễ đấy.”

Ny Nhã chạy đến phía trước, hôn ta một cái nói: “Đại tể ti dặn dò lại, ngài cần phải trì hoãn đến trễ, để có thể tiếp thụ sự cung nghênh của mọi người.”

Ta lắc đầu cười khổ, đối với các nghi lễ quan gia này là không quen nhất, may mắn là Tinh Thổ nhân không phải là một đế quốc nhiều nghi thức lễ tiết, các phương diện đều tùy tiện nhiều, khiến ta cũng cảm thấy đỡ hơn.

Long Di cẩn thận chỉnh lý lại quân phục của ta một lần cuối, cả mái tóc tán loạn cũng không được bỏ qua, nếu không ưu ái ta đến cực điểm, một nữ nhân cao quý được chiều chuộng, luôn có người phục thị này, tuyệt không thể tận tâm phục vụ một người như vậy.

Lúc này có một nửa thân binh đến báo, Đại tể ti sai người đến báo chúng ta nên khởi hành phó hội rồi.

Thải Nhu cười nhẹ nói: “Đại Kiếm Sư! Mời!”

Ta bước qua cạnh nàng, ưu ái hôn lên môi rồi đến chóp mũi tinh xảo của nàng: “Nàng tự hồ đặc biệt thích mặc bạch y, vậy sao không thử mặc y phục của Tinh Thổ nhân?”

Thải Nhu nhấp môi cười nhẹ nói: “Bản thân người ta thường nói ngài ngang bướng. Sau khi theo ngài, thiếp phải không ngừng nhắc nhở bản thân mình phải là một cô gái khéo léo. Vậy nên y phục cũng chỉ một màu trắng thuần khiết giản dị, trả lời vậy đã mãn ý chưa?”

Ta cười lớn, dẫn đầu đi xuống gác.

Bộ hành ra khỏi khách xá. Lập tức giật mình khiếp sợ.

Nguyên lai hậu hoa viên toàn những nam nữ trong trang phục lộng lẫy, nhưng trong đó lại chứa ra một con đường rộng rãi trực tiếp thông thẳng đến Đại công đường.

Không có nửa điểm huyên náo, tất cả mọi người đều vòng tay trước ngực, cung kính thi lễ.

Bầu không khí nghiêm túc trang trọng.

Ta không thể tưởng được sẽ gặp phải trận chiến cao cấp này, miễn cưỡng đặt chân lên con đường, hướng tới Đại công đường mà đi.

Bốn người bọn Thải Nhu phân làm hai bên đi phía sau ta.

Đang lúc ta tiến vào Đại công đường, đội nhạc lập tức khởi tấu một khúc nhạc chào đón mạnh mẽ.

Đưa mắt nhìn quanh, lớp lớp đầu người, cũng không biết có người nhiều hay ít, các nam nhân thì mặc y phục uy phong lẫm lẫm, quân phục không đồng cấp bậc, nữ nhân thì váy mới màu sắc sặc sỡ, tranh nhau vẽ xinh đẹp mỹ lệ, khiến không ai có thể bỏ qua.

Tại không gian rộng lớn trong Đại công đường, đèn đuốc sáng rực, dây vải đủ màu, treo thông xuống, nhằm tạo nên một bầu không khí tương bừng nhiệt náo.

Tại trung tâm Đại công đường trông thấy một đài tròn lớn. Đại tể ti cầm đầu, các vị tể ti đại công khác thì trợ giúp nghênh đón, trên đài khi đó đang bắt đầu vỗ tay, hoan nghênh sự giá lâm của ta.

Trong một khoảng thời gian tại đại đường, hậu hoa viên cùng khoảng sân rộng trước đường, tiếng hoan hô như sấm động. Bọn tướng lĩnh trẻ tuổi Long Ca, Ước Nặc Phu đứng gần mép đài càng gào thét kì lạ, cả toà Đại công phủ bao trùm trong tình cảnh kích động cao trào.

Ta thật sự không chịu nổi cảnh này, lúc này chỉ ước chi có thể trốn một nơi để tìm cảm giác yên tĩnh, nhưng đương nhiên không thể, Ny Nhã đi sau ta nhẹ nhàng đẩy tới, nhẹ giọng nói: “Đại Kiếm Sư, mọi người đều trông đợi ngài.” Mặt ngoài ta cố giữ vẻ vui vẻ, nhưng trong tâm luôn phải cười khổ, thầm than một tiếng, đi qua thông lộ do mọi người để lại, hướng về đài tròn đi đến.

Chúng nhân vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, âm thanh như sóng triều lồng lộng vang lên.

Cuối cùng cũng lên đến trên đài.

Đại tể ti đưa tay ra, nắm chặt lấy ta, trong mắt ẩn ước lệ quang.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, yên tĩnh đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đại tể ti nhìn sâu vào ta, nghiêm mặt nói: “Trước đây ta đã nghĩ một loạt những điều muốn nói, để nói ra vào thời điểm mà cả Tịnh Thổ đều hân hoan vượt bậc này. Nhưng hiện tại ta chợt phát giác ra dù nói gì đều dư thừa, chỉ vì sự tích vĩ đại của ngài, đã khắc sâu trong tâm của mỗi người Tịnh Thổ.”

Lời nói này vừa kết thúc, tiếng hoan hô vang động trời cao, bức lên tai ta cũng đến sinh bệnh.

Thiên Nhân bên cạnh Đại tể ti giơ cao tay.

Tiếng hoan hô mới dần dần giảm lại.

Đại tể ti cử cao giọng nói: “Hiện tại ta chỉ nói một câu! Đó là Đại Kiếm Sư, chúng ta cảm kích ngài!” Rồi thả tay ta ra, thối lui về.

Bọn Thái Nhu cũng đi đến chỗ các đại công, biến thành chỉ còn ta một mình đứng trước đài.

Trong tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô của đạo kiếm, ta giơ cao song thủ.

Trong đại đường tức thời lặng ngắt như tờ, những người trước sau đại đường cũng theo đó yên tĩnh lại.

Ta kìm nén tâm trạng kích động, sáng giọng nói: “Không có dũng khí cùng trí tuệ của Tịnh Thổ nhân, cũng như không có sự đoàn kết hợp tác của nam phương và bắc phương, Lan Đặc ta tại chiến trường cũng chỉ có thể

giết được hơn hai Hắc Xoa nhân. Vì vậy công lao là của toàn thể, Tịnh Thổ vạn tuế! Hoà bình vạn tuế!”

Chúng nhân gầm vang cùng đáp: “Đại Kiếm Sư vạn tuế! Tịnh Thổ vạn tuế! Hoà bình vạn tuế!”

Khi tiếng hô vừa tạm dừng, ta cười nhẹ nói: “Ta có một đề nghị.”

Chúng nhân ngạc nhiên, dồn dập hỏi: “Đề nghị gì?”

Ta quét mắt một vòng toàn trường, mỉm cười nói: “Ta biết các người đều đang đợi ta nhảy điệu đầu tiên. Nếu không, vũ hội đầu tiên kể từ khi Hắc Xoa nhân xâm lấn mảnh đất phương bắc không thể bắt đầu.”

Chúng nhân cười to ầm ĩ.

Ta nói: “Thành công hiện tại, quan hệ nhất chính là Bì Điều Phi, mà người chế tạo Bì Điều Phi siêu cấp này, thì không ai không yêu thích. Cũng chính gã là người phổ biến Long Nộ Hồng, cũng không ai còn lạ với Tiểu Ải Bàn, vậy nên thỉnh gã làm nam tử hán khiêu vũ đầu tiên.”

Chúng nhân hét lên vang dội.

Bọn Long Ca làm việc thật tốt, chen ngay vào chỗ mọi người, đẩy Tiểu Ải Bàn đi đến, tiến thẳng lên đài.

Tiểu Ải Bàn khổ não mặt hướng về ta nói: “Đại Kiếm Sư! Ngài đích thật là bằng hữu!”

Chúng nhân cười vang, hiện trường bao phủ một bầu không khí vui vẻ. Hốt nhiên yên tĩnh lại, hiện nhiên mọi người đang hướng vào ta xem ai sẽ được chọn làm bạn nhảy cùng Tiểu Ải Bàn, thật hưng phấn vô cùng.

Ta hướng sang Tiểu Ải Bàn cười nói: “Đừng lo! Ta nhất định tìm cho huynh một bạn nhảy thật mỹ lệ.”

Ta chợt nghiêm túc lại, nói: “Hôm nay sở dĩ Lưu Tiên thành một lần nữa trở lại là sở hữu của chúng ta, liên quân nam bắc tại Thiên Miếu cố nhiên có công lao rất lớn. Nhưng nếu như không có các huynh đệ tử muội Tịnh Thổ chúng ta bên trong Lưu Tiên Thành toàn lực hiệp trợ bất chấp tính mạng, có thể thất bại trong gang tấc. Hiện tại Tiểu Ải Bàn đại biểu cho liên quân nam bắc, bạn nhảy thích hợp nhất của gã nên là nữ nhân của Lưu Tiên thành, nàng sẽ đại biểu cho tất Tịnh Thổ nhân đã hoặc đang chịu khổ cực.”

Hàng ngàn người hâm mộ tại trường chợt yên lặng lại, sau đó lại bất ngờ khởi lên một tràng pháo tay hoà cùng tiếng kêu thét kịch liệt.

Một vài người kích động đến bật khóc.

Đại tể ti sau đó lẩm bẩm nói: “Không có sự an bài nào tốt bằng.”

Ta hét lớn: “Linh Chi tiểu thư!”

Chúng nhân đưa mắt tìm khắp nơi, không biết ai là Linh Chi.

Vài thị nữ Tịnh Thổ phụ trách hầu hạ tân khách gọi: “Linh Chi đang tại đây!” Rồi đẩy Linh Chi mặc phục sức của người hầu nữ, đang đứng một bên ngậy ra như tượng ra.

Chúng nhân vỗ tay như sấm động, tự động chừa ra một lối đi.

Linh Chi nhoè lệ, tiến lên trên đài.

Ta hướng sang Tiểu Ải Bàn nói: “Mĩ lệ không? Đừng khách khí!”

Đồng thời cười phá lên trên chóc.

Hồng Tình bên dưới cũng hét lớn: “Âm nhạc!”

Tiếng nhạc hội du dương lập tức vang lên.

Ta cao giọng nói: “Chúng ta nhất tề vỗ tay, cùng đếm đến mười, mọi người sẽ bắt đầu khiêu vũ. Nào! Tiểu Ải Bàn! Linh Chi tiểu thư!”

Hồng Nguyệt rất thích hí lộng Tiểu Ải Bàn, liền chạy ra ngoài, kéo gã đẩy đến trước mặt Linh Chi, bắt gã phải ôm eo Linh Chi.

Linh Chi e thẹn nhẹ nhàng đưa tay ra đặt lên đầu vai Tiểu Ải Bàn, chủ động khởi đầu khiêu vũ.

Theo tiết tấu nhạc, mọi người cùng vỗ tay.

Hai người theo tiếng nhạc và tiếng vỗ tay, bắt đầu khiêu vũ trên đài.

Đến lần vỗ tay thứ mười, ta tuyên bố: “Vũ hội bắt đầu!”

Bên dưới đài, mọi người lập tức tìm đôi bắt đầu khiêu vũ.

Ta thừa dịp trốn xuống đài, bốn nữ tự nhiên cũng khẩn trương theo ta.

Ta bản thân muốn mời Thái Nhu khiêu vũ đầu tiên, chỉ thấy Hồng Tình, Long Ca, Ước Nặc Phu, Điền Tông, Tạ Lăng Phong, nhi tử của Trác Liên đại công Trác Phương cùng hơn mười tướng lĩnh nam bắc nhỏ tuổi, tay kéo tay, dắt nhau khiêu vũ, nhảy từng bước nhảy, gương mặt vui vẻ cười đùa ngang qua giữa ta cùng bốn nàng. Không nói cũng biết Hồng Tình kiên quyết bảo mỗi thù ném gối.

Hồng Nguyệt đâm bình bịch trên lưng đại ca Hồng Tình của nàng vài cái, rồi đột nhiên không nhịn được cười, quay sang Long Di cười một trận.

Ny Nhã cùng Thái Nhu cũng vừa bức vừa buồn cười, nhưng cũng không thể làm gì.

Hồng Tình cười lớn nói: “Các mỹ nữ muốn nhảy cùng Đại Kiếm Sư, đừng bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này.”

Nói vừa xong, bốn phía quanh ta sớm đã thấy vô số mỹ nữ Tịnh Thổ chuyển động.

Ta cười lớn nói: “Tốt! Tối nay ta sẽ cùng các mỹ nhân Lưu Tiên Thành khiêu vũ!”

Dưới tiếng nhạc Tịnh Thổ du dương tuyệt diệu, ta ôm ngang eo một mỹ nữ, khiêu vũ xoay tròn, sau vài lượt xoay chuyển, rồi nàng ra, rồi lại tiếp tục nhảy cùng một thiếu nữ khác.

Cuộc sống ở thời khắc này, như đã lên trên đỉnh của ngọn cao phong nóng bỏng.

Chỉ mong trong tương lai không xa, ta có thể ở Vọng Mai thành gần đại hải nhất nhảy những điệu nhảy quên hết ưu sầu như thế này.

Đánh đuổi Hắc Xoa nhân quay về vùng biển đã không phải là một giấc mộng đẹp không thể đạt được, mà chỉ còn là sự chờ đợi.

Bỗng nhiên, ta tràn đầy tự tin.

Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ giết được Đại Nguyên Thủ dưới Ma Nữ Nhận, đánh bại Vu đế, nguồn gốc họa loạn đó, hoàn thành giấc mộng của Ma Nữ Bách Hợp đem lại hoà bình cho đại địa.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 6

Chương 1: Quả Phụ Đa Tình

Chương 2: Tuyệt Xử Phùng Sanh

Chương 3: Hình Thế Sậu Chuyển

Chương 4: Kiếp Hậu Trùng Phùng

Chương 5: Trọng Hồi Tiên Thành

Chương 6: Hồng Phong Khắc Dịch

Chương 7: Huy Quân Bắc Thượng

Chương 8: Siêu Việt Mệnh Vận

Chương 9: Sông Dài Đuối Sóng

Chương 10: Quyết Chiến Sinh Tử

Chương 11: Xuân Đến Tịnh Thổ

Chương 11: Ôn Nhu Oa

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 1

Quả Phụ Đa Tình

Một bông pháo hoa bảy màu rực rỡ nổ ra trên bầu trời của Lưu Tiên thành đang tràn ngập trong niềm vui sướng, rồi toả ra thành hình chiếc ô từ từ rơi xuống, mang giấc mộng đẹp kết hợp vào thế giới hiện thực bình phàm tạo thành một thể thống nhất.

Ta chẳng biết đã uống bao nhiêu cốc hảo tửu và ôm bao nhiêu Tịnh Thổ mỹ nữ động lòng người để nhảy nữa. Trong cơn mơ hồ ta bị bọn Long Ca, Hồng Tình kéo ra ngoài đại nhai của Lưu Tiên Thành, nơi tràn ngập đám người đang sung sướng phát cuồng.

Tiếng ca hát đan xen lẫn nhau.

Ta cũng không rõ làm thế nào mà có thể bỏ rơi các nữ nhân Thái Nhu và Ny Nhã. Chỉ nhớ mang máng các nàng bị các nam nhân Tịnh Thổ tranh nhau mời nhảy, chẳng còn thời gian nào ngăn cản bọn Long Ca vây quanh kéo ta đi.

Hai tay ta phân ra đặt trên trán của Long Ca và Hồng Tình. Cả ba cước bộ lảo đảo, say đến nghiêng ngả trời đất, tiến vào trong một ngõ cụt ngang. Đến cạnh một giếng nước, chẳng còn biết là ai bước hụt trước, tất cả đồng loạt ngã lăn ra đất.

Long Ca nằm phục trên mặt đất, cất tiếng mắng chửi cơ hồ không thành tiếng: "Bọn tiểu tử kia thật không có nghĩa khí. Đến một nữ nhân xé đôi cũng không thấy đau cả."

Hồng Tình vịn vào thành giếng, miễn cưỡng đứng dậy, lẩm bẩm nói: "Kỳ lạ! Địa phương này vì sao lại yên tĩnh như thế. Đám mỹ nữ mà chúng

ta vừa đuổi theo đã đi mất rồi sao?"

Ta nằm ngửa thẳng cẳng trên mặt đất, đầu ong ong, tạm thời không thể vận động suy nghĩ một cách có hệ thống. Cũng không để tâm đến ý tứ thâm sau trong lời nói quỷ quái của Hồng Tình. Ta chỉ cảm thấy có thể thoát khỏi biển người trên đường, tìm được sự yên tĩnh trong chốc lát, cũng đã là một việc vô cùng thích thú rồi.

Trong bầu trời đêm tối sẫm, được khảm vào Thiên Mộng và Phiêu Hương như hai hạt minh châu trong sáng xinh tươi, phát ra ánh sáng rực rỡ khiếp người. Tiếng cười hoan hỉ và tiếng ca hát từ trên đường phía xa truyền lại. Nơi này như được ngăn cách cùng thế gian.

"Đương!"

Thanh âm của bình rượu rơi xuống mặt đất vang lên, Long Ca nguyên rủa nói: "Mẹ nó! Đến một giọt rượu cũng không còn!"

Hồng Tình kêu lên khó nhọc: "Lại đây! Giúp ta kéo một thùng nước lên tắm gội nào!"

Tiếp theo đó là thanh âm nước rơi và hồ ngôn loạn ngữ của hai gã.

Ta nhắm mắt lại, nhớ lại toàn bộ những việc đã phát sinh, dường như đều là cảnh tượng huyền hoặc chưa từng phát sinh trong hiện thực. Ta có còn cơ hội quay về Ma Nữ quốc nữa hay không? Có còn cơ hội gặp lại Hoa Thiển, Công chúa và những người khác hay không? Tại đất nước lạ lẫm này, các nàng như đang ở một nơi xa xôi! Một nơi không có thật!

"Hoa lạp lạp!"

Ta ngạc nhiên nhồm dậy, quay đầu nhìn ra giếng nước. Thì ra Long Ca đã kéo lên một thùng nước rồi đổ toàn bộ lên người Hồng Tình.

Hồng Tình vừa cười vừa mắng: "Hảo tiểu tử! Xem ta ném người vào trong giếng này!"

Long Ca nhìn bộ dạng chật vật vì toàn thân ướt đẫm của Hồng Tình, đang tức khí như đàn bà thì cười nói: "Người chẳng phải muốn tắm rửa hay sao?"

Ta không nín được cười. Uống rượu xong yết hầu lại trở nên khô khốc như muốn rạn nứt ra. Thật sự muốn có cái gì đó làm dịu đi. Ta muốn đứng lên, đột nhiên thấy như trời nghiêng đất chuyển, hoảng sợ vội vàng ngồi

xuống. Nhưng đầu vẫn choáng váng không thôi. Chỉ có cách nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo này. Thật sự khi uống quá nhiều rượu, tư vị thật khó tiếp thụ.

Tiếng bước chân vang lên.

Hồng Tình vỗ tay nói: "Cuối cùng cũng có mỹ nữ tìm ra chúng ta. Tiểu thư! Vì sao chỉ có một mình nàng vậy?"

Một giọng nữ trầm thấp như tình cảm đến mê người vang lên: "Lại còn không đủ sao?"

Tĩnh Thổ ngữ của nàng ta mang một loại khẩu âm kỳ dị phi thường. Thanh âm có điểm khàn khàn. Dường như là do cố ý dẫn giọng xuống để cất lời. Vừa nghĩ vậy, trong óc đã lại bị một trận choáng váng.

Long Ca kêu lên kỳ quái: "Nàng là nữ nhân quê mùa hay sao mà khẩu âm và hình dáng đều quái lạ. Lại đây! Bỏ áo choàng ra, để chúng ta ngắm thân hình và dung mạo của nàng."

Thanh âm áo bào rơi xuống đất truyền vào trong tai ta.

Long Ca và Hồng Tình trở nên câm lặng.

Ta thầm nghĩ nữ tử cổ quái này không phải là cực kỳ xấu xí thì cũng cực kỳ xinh đẹp. Nếu không hai gã tiểu tử thường nhìn mỹ nữ này, sao lại đột nhiên ngậy người ra như vậy. Ta thực sự muốn ngồi dậy để mở to mắt nhìn rõ cực ra sao. Nhưng lại sợ vừa mới miễn cưỡng ngồi dậy thì đầu óc đã choáng váng khó chịu.

Hồng Tình than dài: "Thật là mỹ lệ!"

Nữ tử cười rộ lên yêu kiều, âm thanh thân thiết nói: "Hai người các người, ai sẽ lên trước!"

Lần này nàng ta không có áp chế thanh âm, ta nghe lọt vào tai thấy có cảm giác quen thuộc phi thường.

Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu, âm thanh khó hiểu của Long Ca và Hồng Tình đồng thời vang lên, tiếp theo là âm thanh bọn họ ngã xuống mặt đất.

Ta chợt dạ trong lòng, lập tức tỉnh ra quá nửa. Đột nhiên cảm thấy không ổn, ta không dám cứ thế đứng dậy, chỉ lăn tròn trên mặt đất.

Thanh âm nữ tử quát lên yêu kiều đuổi tới.

Ta mở mắt ra nhìn. Vừa vặn bắt gặp một thân hình nữ tử uyển chuyển nhằm vào ta lao tới. Nhưng vì ngọn đèn phía bên kia đường ở sau lưng nàng ta, khiến ta nhất thời không nhìn rõ dung mạo. Bất quá khẳng định đây là người quen. Chỉ là nhất thời không nhìn ra là ai. Nhưng cũng khẳng định không phải là Âm nữ sư.

Long Ca và Hồng Tình ngã bên cạnh giếng, chẳng biết sinh tử ra sao.

Nếu tiếp tục lẫn đi, thủy chung cũng không phải là biện pháp. Ngay khi mặt lại hướng xuống mặt đất, hai tay ta ấn xuống đất một cái, miễn cưỡng bắn lên, đồng thời tung ra một cước, đá tới nàng ta.

Nữ tử lại quát lên yêu kiều, ánh đao trên tay loé lên, một thanh trường kiếm đâm về phía chân của ta.

Không phải loan đao, mà là trường kiếm, hơn nữa sắc bén phi thường, đúng là phong phạm của nhất phái cao thủ.

Ta hoảng sợ vội co chân lại, nhảy ra phía sau. Trong đầu lại thêm một trận trời xoay đất chuyển.

Trong cơn mơ hồ, ta theo bản năng rút Ma Nữ Nhận ra.

Trong mắt tràn ngập kiếm ảnh, nữ tử công tới như hổ đói vô mồi.

Nhìn vào tình trạng hiện tại, ta biết chỉ có một cách để chiến thắng. Đó là dựa vào sự sắc bén không gì chống nổi của Ma Nữ Nhận chặt đứt trường kiếm của đối phương. Ta không dám nghĩ nhiều, chém ra một kiếm.

Nữ tử cười yêu kiều một trận, trường kiếm tránh ngạnh đỡ kiếm của ta, thay vào đó chuyển xuống dưới nhằm vào cổ tay cầm kiếm của ta. Chiêu số ngoan độc và ứng biến cực nhanh. Ngay cả khi ta ở trong trạng thái tốt nhất, cũng phải tập trung tinh thần toàn lực ứng phó. Huống chi bây giờ say đến cả cái gì nhìn cũng không rõ.

Bất đắc dĩ ta phải thu kiếm lại, lùi tiếp ra phía sau.

Ươ thế tan biến, thế công của nữ tử đại thịnh.

"Đình đình đương đương!"

Ta loạng choạng đỡ sáu kiếm của đối phương. Phía sau đầu nổi lên tiếng gió.

Ta vốn định cúi người xuống né tránh kẻ đánh lén sau lưng. Đáng tiếc nghĩ thì cứ nghĩ, thân thể say khướt không nghe theo sự chỉ huy. Liền nghe

một âm thanh "Phanh!" vang lên, sau gáy bị một vật cứng đánh trúng. Trước mắt ta tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác. Khi ta tỉnh lại, toàn thân lắc lư. Thanh âm "phất phất" truyền vào trong tai, cùng với ngọn gió mang mùi sông nước thổi vào mặt.

Sau gáy vẫn còn đau đớn. May sao tư tưởng ta đã hồi phục rõ ràng như bình thường.

Ta mở bừng hai mắt. Đập ngay vào mắt là bóng lưng của nữ tử ngồi ở đầu thuyền. Trên lưng nàng ta đeo hai thanh kiếm, một trong số đó đương nhiên là Ma Nữ Nhận chưa từng rời khỏi người ta.

Thanh âm "phất phất" vẫn từ phía sau không ngừng vọng tới. Không cần nhìn cũng biết là âm thanh chèo thuyền.

Tay chân đều bị đối phương dùng một loại dây bóng loáng mềm dẻo vô cùng trói chặt. Phương pháp trói cũng đặc biệt phi thường. Các mối buộc tay chân liên kết với nhau một cách xảo diệu ở sau lưng. Một khi dùng lực, các mối buộc tay chân ngược lại càng trở nên chặt hơn.

Ta không khỏi thở dài một tiếng.

Thân thể mềm mại của nữ tử khẽ run lên, nàng ta quay mặt lại.

Ta vừa nhìn thấy cơ hồ kêu lên. Thì ra là Hắc quả phụ Liên Lệ Quân đã lâu không gặp. Ở đế quốc trừ ta ra thì nàng ta là kiếm thủ tốt nhất.

Liên Lệ Quân thấy ta tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ vẻ kinh hãi, kêu a một tiếng từ đầu con thuyền nhỏ đứng dậy. Nàng ta đi tới ngồi xuống bên cạnh ta. Nhắc đầu ta đặt lên trên chiếc đùi nảy nở của nàng. Khiến cho ta ngập trong mùi hương từ thân thể khoẻ mạnh động lòng người của nàng.

Hắc quả phụ mà ở đế quốc ai cũng kinh sợ, lúc này đặt tay lên trên chỗ máu tụ phía sau gáy ta, rồi hướng ra người ở phía sau trách cứ: "Một cơn kia sao ngươi lại dùng tới lực đạo như vậy. Nếu đánh chết hắn, ngươi tính sao đây?"

Một giọng nữ trầm trầm nhưng tràn trề sức lực từ vị trí đuôi thuyền ngoài tầm mắt ta vang lên nói: "Chết đi không phải rất tốt sao? Mạng của tỷ tỷ không phải do hắn bồi thường sao?"

Ta vừa nghe xong toàn thân lạnh ngắt. Đây không phải là Âm Nữ Sư thì còn là ai? Ta cơ hồ muốn tự sát đi ngay. Thiên tân vạn khổ mới công chiếm được Lưu Tiên thành. Nhưng chớp mắt đã bị thất thủ bắt giữ. Lại còn bị hai nữ tử nổi danh ngoan độc áp giải đến chỗ Hắc Xoa nhân đang hận ta đến tận xương tủy. Cái tư vị từ cực điểm của sung sướng và thành công, bị trôi tuột xuống đáy của địa ngục, khiến người ta khó chịu, chỉ muốn khóc lên thống thiết một trận.

Thải Nhu các nàng sẽ tuyệt vọng thương tâm đến mức nào? Tịnh Thổ nhân sẽ ử tử ra sao?

Ta cố sức nén sự hối hận cắn rút xuống, hỏi: "Có giết chết hai người bọn họ hay không?" Ta tự nhiên là ám chỉ tới Long Ca và Hồng Tình.

Liên Lệ Quân vuốt ve hai má của ta một cách đa tình, ôn nhu nói: "Bọn chúng là bằng hữu của người, ta cũng khó xử với chúng. Chỉ dùng chuôi kiếm làm bọn chúng hôn mê đi."

Âm Nữ Sư hừ lạnh một tiếng nói: "Sao không nói thật cho hẳn. Nguyên nhân không giết hai tên Tịnh Thổ nhân kia, chỉ là hy vọng người khác cho rằng bọn chúng say quá mà ngã. Sẽ không lập tức hoài nghi đến Thánh Kiếm Kỳ Sĩ chiến vô bất thắng của bọn chúng đã bị chúng ta trói gô như lợn mang đi." Ngữ khí ả mang nổi cừu hận khiến người ta không rét mà run.

Vô luận thế nào, Long Ca và Hồng Tình cũng chưa chết, cũng có thể khẳng định được.

Trong đôi mắt đẹp của Hắc quả phụ Liên Lệ Quân loé lên quang mang sắc bén, lạnh lùng nói: "Nếu người không hiểu được phải ngậm cái miệng thối của người lại, ta sẽ cắt người ra thành trăm mảnh quăng cho cá sông Hoài ăn."

Hơi thở của Âm Nữ Sư trở nên dồn dập, hiển thị đang trong cơn thịnh nộ. Một hồi lâu, ả ta mới nén được lửa giận xuống, trầm giọng nói: "Đừng tưởng rằng Đế quân sủng tín người thì người có thể không thềm kiêng nề ta. Người có thể ngăn ta không giết hẳn. Nhưng tuyệt đối không ngăn được Nghiêu Địch băm thây hẳn ra làm vạn mảnh. Trước mặt đế quân, địa vị của

ông ta tuyệt không dưới người. Huống chi Đại Nguyên Thủ cũng ở đó, ông ta không xé xác tiểu tử này ra mới là lạ."

Liên Lệ Quân cười duyên đáng nói: "Nếu ta đoán không lầm, người nhất định cùng với kẻ phản đồ Đại Nguyên Thủ có điều ám muội. Bằng không vì sao lại gọi tên hãn ngọt ngào bất thường đến vậy."

Ta cảm thấy ngạc nhiên. Vì sao Đại Nguyên Thủ lại bị Liên Lệ Quân gọi là phản đồ? Hãn chẳng lẽ chỉ là thủ hạ của Vu đế. Nếu hãn là phản đồ, Vu sư và Liên Lệ Quân vì sao lại muốn trợ giúp hãn?

Âm Nữ Sư ngậm miệng không nói, cũng không phủ nhận chỉ trích của Liên Lệ Quân. Bọn họ toàn dùng Tịnh Thổ ngữ để đối đáp. Chẳng lẽ Âm Nữ Sư tịnh không hiểu Đế quốc ngữ. Như thế sao ả lại có thể nói chuyện với Đại Nguyên Thủ. Chẳng lẽ là dùng ngôn ngữ của Vu quốc.

Liên Lệ Quân thấy áp đảo được Âm Nữ Sư, liền cúi đầu chăm chú nhìn ta thích thú, ôn nhu nói: "Không phải sợ! Ta nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho người, cho đến khi gặp được Đế quân, mới do ngài quyết định sự việc của chúng ta."

Cho dù trong trong ách vận cực kỳ ác liệt không gì sánh nổi, nhưng ta cũng không biết nên khóc hay nên cười, chỉ cười khổ nói: "Người vì sao phải đến nơi này? Tịnh Thổ ngữ của người nói thật tốt."

Đôi lông mày đen của Liên Lệ Quân khẽ nhíu lại, than lên u oán: "Còn không phải vì để truy tìm oan gia người hay sao. Người khác không biết Đại Nguyên Thủ đến Tịnh Thổ này, ta sao lại không biết? Người băng qua đại sa hải đến đây, còn ta là đi thuyền mà tới." Tiếp theo cười ngọt ngào nói: "Vì người ta phải mất bốn tháng để học Tịnh Thổ ngữ, nói đương nhiên sẽ không quá kém."

Ta chẳng biết nói sao cho phải. Ma đầu này luôn ở thế bất lưỡng lập với ta. Vì sao đột nhiên lại biến thành vẻ thâm tình thăm thiết với ta thế này? Nghiêng theo nàng thì tiện cho ta, thậm chí khiến cả Tịnh Thổ hãm vào trong tuyệt cảnh.

Nếu Lan Đặc ta thúc thủ nhận bại như vậy, ta ngàn vạn lần không cam tâm. Đáng hận là không nghĩ ra được phương pháp nào thoát ra khỏi cảnh khốn cùng này. Chiều theo tốc độ của thủy lưu và thời gian hiện tại, con

thuyền nhỏ này đã li khai Lưu Tiên thành rất xa, đã tiến vào phạm vi thế lực của Hắc Xoa nhân. Cho dù bọn ả thả ta ra, có thể tránh được sự truy đuổi của Hắc Xoa nhân hay không cũng là cả một vấn đề. Huống chi Ma Nữ Nhận lại bị bọn ả lấy đi. Đúng là cũng làm cho lòng người tiêu tán.

Đầu óc của ta rối loạn. Hốt nhiên nghĩ đến bọn Thái Nhu, hốt nhiên lại nghĩ đến bọn Hồng Thạch, hốt nhiên lại oán trách làm người thật là thống khổ vô cùng.

Âm Nữ Sư tuyệt đối không quá sợ Liên Lệ Quân, cười lạnh nói: "Lan Đặc công tử tôn quý, đừng trách ta không nhắc nhở người, phạm là nam nhân được Hắc quả phụ mê người của chúng ta yêu thích, cái mạng nhỏ đều sẽ không kéo dài được lâu."

Liên Lệ Quân trong mắt hiện lên sát khí, nhìn sang phía Âm Nữ Sư.

Âm Nữ Sư cười hắc hắc nói: "Người muốn động thủ giết ta thì phải nhanh lên một chút. Thuyền của Trực Mộ và Hắc Trân Châu đang ở phía trước rồi."

Ta thống khổ đến rên lên. Nếu lên trên thuyền của Trực Mộ, cơ hội đào tẩu lại càng xa vời.

Trong ánh sáng rực rỡ của bầu trời, con thuyền nhỏ chậm rãi tiến đến mạn của một trong bảy cự hạm. Trong đó có hai chiếc bất đồng, bên trên tung bay quân kỳ của Đế quốc.

Trên thuyền hạ xuống đoạn dây, để Liên Lệ Quân và Âm Nữ Sư buộc chặt con thuyền nhỏ vào thân cự hạm.

Vì ta đang nằm ngửa thẳng cẳng trong thuyền, nên có thể nhìn thấy hết tình huống trên cự hạm không sót chút nào. Chỉ thấy trên mặt thuyền đầy người, ngoại trừ Hắc Xoa nhân nét mặt hung dữ, ít nhất một nửa là Hắc Khôi võ sĩ của Đế quốc theo Liên Lệ Quân đến. Ánh mắt bọn chúng mang thần sắc thương sát khiến ta phải suy nghĩ. Dù sao ta cũng là người của Đế quốc.

Bị hàng trăm đạo nhãn quang nhìn như vậy, cảm giác uất ức và tủi nhục chẳng cần phải kể ra.

Một trận cười to từ trên mặt cự hạm truyền xuống nói: "Lan Đặc công tử, hoan nghênh quang lâm, mau thả dây ra, để ta kéo người lên xem có

phải là ba đầu sáu tay không."

Ta nhanh chóng từ trong đồng đầu người trên mặt cự hạm tìm ra khuôn mặt sói của Trực Mộ. Bên cạnh là Hắc Trân Châu Đái Thanh Thanh mỹ lệ. Bề ngoài nàng tuy lạnh lùng nhìn ta, nhưng ta từ trong con người thanh lệ của nàng nhìn ra tâm tình phức tạp phi thường, vừa thương vừa hận.

Bản thân rơi vào tuyệt cảnh trước mắt như thế này, sự chuyển biến quá đột ngột. So sánh thành bại lại càng mãnh liệt. So với lần chạy trốn khỏi Đế quốc bị Ca Chiến bắt giữ, ta cũng khó mà tiếp thụ được cảm giác bất lực và tủ nhục trước nguy hiểm như lần này.

Nếu ta uống ít hơn hai cốc, tình huống sẽ không biến thành như thế. Thậm chí ngược lại còn có thể bắt được Hắc quả phụ và Âm Nữ Sư. Hai nữ ma đầu này gan lớn trùm trời, thấy Tịnh Thổ quân sẽ không lưu ý đến nữ tử nước da không phải màu đen, liền theo dòng người từ các thôn làng xung quanh tiến vào trong Lưu Tiên thành. Nói không chừng lúc ta và bọn Long Ca rời khỏi Đại công đường, bọn ả đã ở ngay phía sau ta. Cuối cùng tìm được cơ hội, tạo ra cảnh ngộ hối hận không kịp hiện tại ở đây.

Tiếng cười cợt mỉa mai của bọn Hắc Xoa nhân vang vọng trên toàn mặt sông. Nhưng các Hắc Khôi võ sĩ đều trầm mặc.

Ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Hắc Xoa nhân trời sinh nước da đã đen không cần phải nói, nhưng các võ sĩ của Đế quốc đều lấy mũ và quần áo màu đen làm võ phục. Có thể đều không phải là trùng hợp. Mà là bởi vì Vu đế yêu thích màu đen cũng không chừng. Bởi vì Đại Nguyên Thủ là chó săn của Vu đế.

Đang suy nghĩ miên man, Liên Lệ Quân phần nỡ quát: "Câm miệng! Đế quân một ngày chưa quyết định vận mệnh của Lan Đặc công tử, thì hãn vẫn là khách nhân của Liên Lệ Quân ta. Ai muốn vũ nhục hãn, tức là vũ nhục ta."

Chúng Hắc Khôi võ sĩ vẫn duy trì sự trầm mặc. Ngay cả Trực Mộ và các Hắc Xoa nhân của hãn cũng ngậm miệng lại. Chỉ nhìn tình huống này, cũng có thể thấy Hắc quả phụ ở trước mặt Hắc Xoa nhân có địa vị phi thường.

Âm Nữ Sư luôn đối đầu với Liên Lệ Quân cũng không lên tiếng.

Ngược lại Trục Mộ lại cười sảng sặc nói: "Liên Hoa Kỳ, kẻ này là chướng ngại lớn nhất của công cuộc chinh phục Tịnh Thổ của chúng ta. Ngày nào chưa trừ được hắn, chúng ta sẽ không sống yên ngày đó."

Liên Lệ Quân cười yêu kiều nói: "Người do ta bắt về, chỉ có ta mới có thể quyết định xử trí hắn thế nào. Còn không mau đưa thang dây xuống đây?"

Trục Mộ đúng là cực kỳ cố kỵ Liên Lệ Quân. Hoặc là nàng ta ở dưới ngai của Vu đế có địa vị cao hơn hắn. Nên hắn vội vàng phân phó thủ hạ thả thang dây xuống, đưa hai người Liên, Âm lên trước, rồi mới cho vài tên Hắc Khôi võ sĩ đi xuống, dùng dây thừng dày trói chặt ta lại, vác ta như một kiện hàng hóa treo lên thang dây.

Khi lên tới ván thuyền, ta nhắm mắt lại, không tiếp xúc với ánh mắt trào lộng khinh bỉ địch nhân. Trong đầu trống rỗng, ngay cả suy nghĩ cũng không muốn.

Thật sự khó có thể chấp nhận sự thật lãnh khốc vô tình trước mắt này. Đúng là một ngày vận mệnh tuyệt vọng.

Trục Mộ nói: "Chúng ta lập tức khởi hành đến Tụ Tiên hồ, để tránh Tịnh Thổ nhân đuổi theo. Sau khi hội hợp cùng với Nghiêu Địch thì không còn phải sợ gì nữa."

Liên Lệ Quân nói: "Nên làm như thế! Người đâu! Giúp ta đưa Lan Đặc công tử vào phòng của ta."

Âm Nữ Sư khẽ quát: "Chậm đã!"

Liên Lệ Quân giận dữ nói: "Có việc gì?"

Âm Nữ Sư âm trầm nói: "Ác đồ này ta có góp phần bắt hắn về. Cho nên cũng phải có quyền lợi."

Trục Mộ thấp giọng nói: "Liên Hoa Kỳ, sự việc Đại Kiếm Sư này quan trọng rất lớn, nên đưa hắn tới giam trong bốn bức tường của ngục thất thì tốt hơn."

Liên Lệ Quân hơi thở trở nên dồn dập, hiển thị phần nộ phi thường. Ta mở to mắt, chỉ nhìn thấy cột buồm cao lẫn vào trong mây đang từ từ giương buồm lên. Ở góc độ này, ta không nhìn tới được người ở bốn phía. Trong

lòng chán nản khôn cùng, tuyệt đối là kinh nghiệm đáng sợ đầu tiên trong đời.

Liên Lệ Quân thái độ mềm xuống, khẽ thở dài nói: "Được rồi! Ta mang hắc giam lại trong ngục dưới đáy thuyền."

Âm Nữ Sư nhắc nhở nói: "Hắc là tù phạm, tự nhiên phải bị giam trong ngục thất. Chỉ là không phải ngục thất của người trên thuyền, cũng không phải do người quản hắc."

Liên Lệ Quân thốt nhiên phần nộ nói: "Người dám hoài nghi lòng trung thành của ta với Đế quân sao?"

Âm Nữ Sư nói: "Ma lực tình yêu rất lớn. Thật khó nói được. Mỗi lần người nhắc tới Lan Đặc, ánh mắt cũng lấp lánh. Ai nói được liệu người có xúc động nhất thời mà làm nên việc ngu ngốc."

Liên Lệ Quân lạ là không có phản bác. Có thể là nghĩ lại cũng thấy khó mà bản thân không làm "việc ngu ngốc". Từ đây cũng có thể tin nàng thật sự yêu thích ta.

Hắc Trân Châu Đái Thanh Thanh từ đầu không lên tiếng bỗng trầm giọng nói: "Do ta phụ trách quản hắc!"

Âm Nữ Sư quả quyết nói: "Không được!"

Mọi người ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Liên Lệ Quân trầm giọng nói: "Chẳng lẽ do người quản hắc? Ta tuyệt không cho phép."

Âm Nữ Sư nói: "Cũng không phải ta. Người này đối với nữ nhân có một hấp lực yêu dị không thể nói thành lời. Ngay cả Lệ Thanh quận chúa và Ma Nữ Bách Hợp cũng yêu thích hắc. Còn có cả Liên Hoa Kỳ của chúng ta. Muốn an toàn, người cai quản hắc tuyệt không được là nữ nhân."

Đái Thanh Thanh hiển nhiên cực kỳ bất mãn, lạnh lùng nói: "Hắc đối với người có hấp lực hay không?"

Âm Nữ Sư bình tĩnh nói: "Có!"

Mọi người ngạc nhiên yên lặng không nói.

Âm Nữ Sư nói tiếp: "Vì mỗi thù giết chị, ta vốn hận hắc đến tận xương tủy. Nhưng ở bên hắc không lâu, cừ hận trong lòng lại trở nên phai nhạt.

Cứ như thế này, ngay bản thân ta cũng không dám chắc sẽ không yêu thích hẳn. Nói vậy các người đã hài lòng chưa?"

Ả ta thản nhiên bặc bạch như vậy, Liên, Đái lương nữ cũng khó chỉ trích ả, cũng không thể nói đề nghị này không có căn cứ.

Cho dù ả nói như vậy, có thể chỉ là vì ứng phó với sự chỉ trích của Liên, Đái lương nữ. Nhưng ta đang trong hoàn cảnh bị tù, từ hồ biến thành chó thể này, vẫn không tìm được có một loại cảm giác thắng lợi trong cay đắng. Thầm nghĩ nếu như Âm Nữ Sư thật sự yêu thích ta, ta nhất định phải vô tình cự tuyệt ả. Nhìn được bộ dạng thống khổ của ả mới có thể báo mỗi huyết cừu của Phượng Hương và mỗi hận trợ giúp Hắc quả phụ bắt giữ ta.

Trực Mộ giảng hoà nói: "Tiểu tử này giao cho ta cai quản. Cam đoan có thể bình yên áp giải hẳn đến gặp Nghiêu Địch."

Liên Lệ Quân nói: "Người phải cam đoan hẳn sẽ không bị nhục mạ hay ngược đãi. Nếu không ta sẽ không tha cho người."

Trực Mộ cười bồi nói: "Đương nhiên! Đương nhiên! Người đâu! Đưa khách quý này lên thuyền ta."

Âm Nữ Sư nói: "Ta ở đây có các viên dược hoàn này. Trực thần tướng người mỗi ngày bắt hẳn ăn một viên. Cho dù hẳn có là sư tử, ăn vào cũng trở nên tay chân vô lực, dù có cỡi dây thừng ra cũng không đứng dậy nổi."

Trực Mộ nói khéo: "Như thế là tốt nhất. Nếu được mỗi ngày đều do người phụ trách ép hẳn uống thuốc, ta đứng một bên quan sát, như vậy sẽ vạn vô nhất thất."

Khuôn mặt lạnh như băng của Âm Nữ Sư xuất hiện trước mặt ta, che khuất đi bầu trời xanh mĩ lệ.

Ta dùng phương thức kháng nghị duy nhất, nháy mắt với ả, lại cố ý đưa ánh mắt lên trên bộ ngực trắng như sữa cao vút của ả.

Âm Nữ Sư trong mắt loé lên sự phẫn nộ mãnh liệt, bộ ngực trắng sữa bắt đầu phập phồng kịch liệt, quát: "Mở miệng ra."

Không để cho ả mượn lý do khó cạy miệng ta, ta lập tức mở to miệng ra.

Con mắt thon dài của Âm Nữ Sư hiện lên một tia lãnh khốc và một ánh quang mang có thâm ý khác. Dùng hết sức bóp hai má của ta, để ta không

thể ngậm miệng lại. Đầu ngón tay búng ra, một viên hoàn được chuẩn xác chui vào trong cổ họng của ta.

Hoàn thuốc kia cơ hồ vừa chạm vào cổ họng đã tan ra, hoá thành một dòng nước ngọt, chảy qua yết hầu vào thẳng dạ dày.

Âm Nữ Sư buông tay ra, vỗ nhẹ vào hai má ta, rồi cúi đầu xuống, miệng lướt qua tai ta nói: "Sau khi ăn đủ, người sẽ vĩnh viễn vô lực cầm kiếm." Rồi mới động thân lùi ra.

Thanh âm của Liên Lệ Quân vang lên: "Người nói gì với hửn?"

Âm Nữ Sư nhạt giọng nói: "Ta nói cho hửn biết người đối với hửn thật tâm."

Lúc này một cảm giác tê liệt từ bụng ta bắt đầu khuyếch tán ra. Ta muốn kêu lên, nhưng yết hầu tựa như bị tắc lại, không phát ra một âm thanh nào. Sự bá đạo của hoàn thuốc và hiệu nghiệm nhanh chóng của dược lực đều cực kỳ kinh nhân.

Nếu ta tại đây phải tìm người mà ta thống hận nhất. Âm Nữ Sư so với Đại Nguyên Thủ đều có cơ hội được chọn. Giả như ả chỉ là muốn hư trương thanh thế để dọa ta, cũng đã đạt được mục đích dày vò ta. Bất quá với sự ngoan độc của nữ nhân này, ta thấy lời nói của ả tuyệt chẳng phải hư ngôn.

Chẳng lẽ ta thật sự biến thành phế nhân ư. So với giết ta lại còn đáng sợ hơn.

Thanh âm của Âm Nữ Sư vang lên nói: "Cho dù bỏ dây trói ra, cũng không còn sợ hửn có thể rời khỏi đây nữa."

Đầu óc ta bắt đầu hôn mê, mơ hồ nghe thấy Trực Mộ nói: "Không! Cứ trói chặt một chút." Nghe xong câu này, dược lực xông lên đỉnh đầu, ta cuối cùng mất đi tri giác.

: 10: Dịch chương này chẳng còn biết Trực Mộ thực ra là gái hay zai nữa? Theo mạch truyện thì thôi tạm đổi lại thành zai vậy. Sau này hiểu chính xác hơn sẽ sửa lại, các bác thông cảm.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 2

Tuyệt Xử Phùng Sanh

Ta tỉnh lại do bị tát một cái, lúc này ít nhất cũng đã một ngày sau chuyện vừa rồi.

Mắt tai mũi miệng như bị thiêu đốt dữ dội.

Trong cơn đau cực độ, ta mơ hồ nghe được thanh âm của Trục Mộ đang tiến về phía ta: "Tiểu tử này nhìn rất không thỏa đáng, ngay cả mắt cũng không mở ra nổi, người xem, những chỗ tay chân gã bị trói chặt đến nổi máu đọng lại bầm đen."

Thanh âm lạnh lẽo của Âm Nữ Sư vang lên: "Đó không phải là mong muốn trong lòng của người hay sao?"

Trục Mộ ngáp ngừng: "Nhưng...nhưng là..."

Âm nữ sư mỉm cười nói: "Đường đường là một vị thần tướng lại đi sợ kẻ khác. Có vấn đề gì, cứ đẩy hết lên mình ta là được."

Trục Mộ nói: "Ta thấy được hoàn này của người hẳn ăn thêm một viên nữa sẽ không chịu nổi, còn phải sợ hãi hay sao?"

Một bàn tay thô bạo vạch miệng ta ra, nhét vào một viên dược hoàn, ta thấy viên dược hoàn này giống như viên lần trước ta đã nuốt, làm mất hết mọi cảm giác. Muốn mở mắt ra thì như có vật gì đó chặn lại, không sao mở ra được.

Âm Nữ Sư cười lạnh nói: "Đại Kiểm Sư khả kính. Ngay cả trong giấc mộng người cũng không thể tưởng được mình sẽ có ngày này hử. Bất quá người thật là cường tráng phi thường, người thường chỉ cần một viên Phế

linh đan là không thể nào chịu được, người lại dùng đến bốn viên mà nội tạng lại không thối rửa, thật đáng kinh ngạc. Ha, ha...”

Trực Mộ ngơ ngác hỏi: “ Cái gì?”

Âm Nữ Sư nói: "Cởi trói cho hắn! Ta bảo đảm hắn không thể ngồi dậy nữa đâu!"

Tay chân được nối lỏng, ta nằm trên mặt đất, không ngừng hít thở không khí nóng như lò lửa. Ngoại trừ thính giác, các bộ phận thân thể khác của ta đều như hoàn toàn thoát ly khỏi ta.

Âm Nữ Sư nói: “Đừng sợ độc quả phụ đó, mọi chuyện đã có ta và Nghiêu Địch gánh vác, Đế quân tuyệt sẽ không trách chúng ta biến hắn trở thành phế nhân, ta có thể viện cớ, hắn không chịu nổi viên thuốc này, cơ thể sinh ra phản ứng, vậy là có thể phủi sạch trách nhiệm."

Một loạt âm thanh ồn ào vang tới.

Rồi tiếng của Hắc quả phụ Liên Lệ Quân vang lên: “ Ai dám cản ta, ta sẽ giết”.

Trực Mộ quát: “ Mời Liên Hoa Kỳ đến đây!”

Tiếng bước chân vang lên khẩn cấp.

Sau một tiếng thét, ta cảm thấy cơ thể được ôm vào lòng của ai đó, một cổ cảm giác kỳ dị tiến vào trong người qua cơ thể của đối phương. Bỗng nhiên ta cảm thấy sự tồn tại của Ma Nữ Nhận. Nó đang được đeo trên lưng của Liên Lệ Quân, thông qua cơ thể mềm mại của nàng gọi ta.

Liên Lệ Quân phần nộ quát:” Các người dám làm hắn thành hình dạng này à?”

Âm Nữ Sư bình tĩnh nói: ” Đừng có loạn động, chỉ cần đình chỉ uống thuốc, không quá mười ngày sau, hắn có thể hồi phục ngay."

Liên Lệ Quân bán tín bán nghi nói: “ Nếu không phải như vậy, ta nhất định sẽ không buông tha cho người!”. Rồi nàng ghé cái miệng nhỏ nhắn gọi bên tai ta: “Lan Đặc, Lan Đặc”.

Ta thông qua thân thể nàng ta, không ngừng tiếp nhận nguồn năng lượng kỳ dị từ Ma Nữ Nhận truyền tới, thân thể cũng dần dần khôi phục được một chút khí lực. Ta thừa cơ rên rỉ một tiếng, giả vờ miễn cưỡng duỗi tay phải ra đặt trên eo của nàng ta.

Liên Lệ Quân sốt ruột quát: “Mang nước đến đây”.

Tiếng bước chân nhỏ dần.

Liên Lệ Quân hỏi: "Các người có cho hăn ăn gì hay không?"

Trực Mộ nói: "Đương nhiên là có, Liên Hoa Kỳ người yên tâm, ngoại trừ cho hăn ăn cơm và uống thuốc mỗi ngày, không có ai động đến một sợi tóc của hăn."

Liên Lệ Quân vuốt ve khuôn mặt ta một cách trìu mến.

Ta thừa thế, lại đưa tay tìm tòi một chút, đầu ngón tay đặt tại vỏ của Ma Nữ Nhận.

Một cỗ nhiệt năng kỳ dị cực kỳ mãnh liệt thông qua đầu ngón tay tiến vào cơ thể ta, làm ta chấn động, thiếu chút nữa cả người văng ra sau.

Liên Lệ Quân kêu lên: “Lan Đặc, người cảm thấy thế nào?”

Ta sợ Âm Nữ Sư thấy được điều bí ẩn, co tay lại, giả vờ đau đớn không chịu nổi, há miệng thở hổn hển.

Nước lạnh chảy vào trong miệng, ta tham lam uống ừng ực, chỉ cảm thấy nhiệt hoả trong nội thể giảm xuống không ngừng. Đầu óc trở lại trong sáng, sức lực dần dần hồi phục.

Mặc dù, Liên Lệ Quân là chủ mưu hại ta lần này, nhưng lúc này ta thật sự cảm kích nàng ta phi thường. Nếu không phải nàng ta đeo Ma Nữ Nhận trên lưng, cái mạng nhỏ này của ta phải nguy hại về tay Âm Nữ Sư.

Sau khi cho ta uống nước, Liên Lệ Quân nói: “ Hoàn cảnh nơi này tồi tệ như thế, không có bệnh thì cũng sẽ phát bệnh.”

Trực Mộ đáp ngay:” Đích thị, đích thị! Ta sẽ cải thiện một chút.”

Âm Nữ Sư nói :” Còn có hai ngày nữa là đến Tụ Tiên hồ, chỉ cần Nghiêu Địch đồng ý, người có thể cho hăn tiến cung, thậm chí trên giường của người.”

Liên Lệ Quân không nói một lời nhưng ai cũng cảm thấy nội tâm nàng ta cực kỳ bất mãn với Âm Nữ Sư.

Nàng ta thở dài, nhẹ nhàng đặt ta trên mặt đất, ôn nhu nói:” Lan Đặc, ngày mai ta lại đến thăm người”.

Tiếng bước chân vang xa dần tiếp đó là tiếng đóng cửa.

Ta mở bừng mắt, trước mắt là một ngực thất lớn, bên trái là một bức tường gỗ có vài lỗ nhỏ để thông khí. Ánh sáng nhạt nhòa, trên tường, ở bốn góc có một ngọn tiểu phong đăng.

Ta đứng lên, nhẹ nhàng đi tới cánh cửa, ghé sát tai vào, tiếng bước chân rời đi tiếp tục truyền vào trong tai.

Thanh âm trầm thấp của Âm Nữ Sư ngoài cửa vang lên: "Tiểu tử này trời sinh hơn người phi thường. Bốn ngày không ăn gì, mới vừa rồi còn có sức ôm ấp kẻ lẳng lơ kia, người tốt nhất buộc thêm xích sắt vào tay chân của hân."

Trực Mộ nói: "Không thành vấn đề, ta sẽ làm ngay."

Âm Nữ Sư nói: "Sự việc tối quan trọng, người nên tự thân làm mới không để sai phạm."

Trực Mộ liên thanh đáp ứng.

Tiếng bước chân xa dần khỏi cánh cửa.

Ta tọa công ngay trên mặt đất, thử duỗi thẳng ngón tay ra, liền phát giác khí lực gần như hoàn toàn hồi phục. Ta không kìm được sự cảm kích đối với năng lượng do Ma Nữ Nhận mang đến cho ta.

Đột nhiên ta nghĩ tới một vấn đề. Vì sao đêm đó, khi Âm Nữ Sư và Liên Lệ Quân xuất hiện, Ma Nữ Nhận lại không báo trước như trước kia?

Chẳng lẽ...

À! Ta đã hiểu rồi!

Mỗi lần ta và Ma Nữ Nhận phát sinh liên hệ kỳ diệu, đều là tinh thần và thể năng ở trạng thái tốt nhất. Ví như lúc chiến đấu trên sa trường, lúc trầm tư mặc tưởng, hoặc như lúc núp trong xe chở dầu, trong trạng thái buông lỏng nửa tỉnh nửa mê.

Cái ngày bị bắt, ta đã say đến mức quên trời, quên đất, vì thế Ma Nữ Nhận và ta mất đi sự hòa nhập huyền diệu của tinh thần.

Lan Đặc à!

Xem người còn dám say sưa nữa không?

"Đình đình đương đương!"

Có tiếng kim loại khua ngoài cửa.

Đích thị là Trực Mộ mang xích sắt về đối phó với ta.

Ta trong lòng cười lạnh một tiếng, quay lại chỗ cũ, giả ra bất tỉnh nhân sự.

Cửa mở.

Ta đếm thanh âm của bước chân, phát giác tiến tới chỉ có ba người.

Bộp, đùi của ta nhận phải một cước rất mạnh.

Thanh âm của Trục Mộ vang lên, nói bằng tiếng Hắc Xoa khó nghe.

Hai gã kia cũng cười phụ họa theo.

Ta mở hé mắt thấy Trục Mộ nghiêng người chỉ cho hai Hắc xoa nhân khóa chân ta.

Hai gã Hắc xoa nhân ngồi xổm xuống, một gã nâng chân ta lên, gã kia dùng xích sắt móc vào mắt cá chân ta.

Lúc này không làm khó bọn chúng thì còn đợi lúc nào.

Hai chân ta co lại đá vào trán hai tên Hắc Xoa nhân, hai tên la lên, té xuống đất.

Trục Mộ hoảng sợ nhảy tới nhận luôn cú đá thứ ba của ta.

Hắn đổ gập người lại, ta phách thêm một chưởng vào sau gáy của hắn. Trục Mộ ngay cả chuyện gì đã xảy ra cũng không biết, ngã úp mặt xuống đất. Ngã một cú như vậy, xem ra sống mũi của hắn khó mà khôi phục hình dạng cao thẳng như lúc trước.

Ngoài cửa vọng lại thanh âm la hét. Rõ ràng đám vệ binh ngoài cửa phát sinh cảnh giác.

Ta công thẳng vào đại môn, vừa vặn hai tên Hắc Xoa nhân cùng tiến lên. Chúng hoảng hốt vung binh khí lên thì ta đã tiến vào giữa bọn chúng, dùng khuỷu tay tả hữu hai bên đánh ra vào yếu điểm trên sườn.

Tiếng xương gãy vang lên.

Hai tên đổ gập người xuống.

Ta lướt qua bọn chúng, lại giáng hai quyền toàn lực vào sau gáy bọn chúng, thấy bọn chúng bất tỉnh nằm trên đất, ta mới bình tĩnh quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài là một phòng trống khác. Bốn phía toàn là tạp vật, bên ngoài cửa vào phòng có một cầu thang bằng gỗ đi lên phía trên. Xem ra hiện tại ta

đang ở dưới đáy đuôi thuyền, nếu không trong phòng không có lỗ thông khí.

Ta quay về phòng trong, tìm ra trên người Trục Mộ một thanh chủy thủ sắc bén. Chỉ chốc lát trên vách thuyền xuất hiện một lỗ lớn có thể chui người qua. Một cơn gió sông trong lành thổi tới, làm ta có cảm giác được quay về với thế giới con người.

Ta không chui qua cái lỗ này để trốn thoát, bởi vì ta còn muốn thu hồi Ma Nữ Nhận. Nếu để nó rơi vào tay Đại Nguyên Thủ, trận chiến này không cần đánh tiếp nữa.

Tại đây, bất cứ lúc nào cũng sẽ có địch nhân xông tới, không dám sơ suất, ta nắm lấy chiếc thang gỗ ở ngoài cửa, cầm chủy thủ cắm vào đường nối của bậc thang, cắt từ trên xuống dưới, chỉ chốc lát tháo ra một tấm ván, lộ ra bên trong thang một khoảng tối. Ta thật sự muốn đa tạ thanh chủy thủ sắc bén của Trục Mộ.

Ta cố đưa đầu vào xem, dùng ánh sáng của ngọn đèn phía sau, nhìn thấy bên trong thang có thừa không gian ẩn chứa ta, không khỏi mừng rỡ vô cùng. Ta đứng lên ra đóng tap vật bên ngoài phòng chọn lấy một vật rất nặng trở lại bên trong phòng giam.

Ta vừa rời ra tay trả hận, xuống tay rất nặng, Trục Mộ phải có một đoạn thời gian dài mới có thể tỉnh lại, nếu như tỉnh lại cũng cần nghỉ dưỡng lâu ngày mới có thể phục nguyên.

Ta cầm vật nặng kia, nhắm vào lỗ hổng đẩy mạnh cho đến khi nghe được một tiếng "Tùm!" của nước bắn lên rành mạch. Rồi mới bước một bước dài, quay về cầu thang, uốn người lách vào bên trong và đặt tấm ván vào y như cũ.

Vừa mới núp xong, tiếng bước chân ầm ầm từ trên đầu giáng xuống. tiếng la hét báo động vang lên cấp bách.

Sự hỗn loạn này không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được.

Tiếng bước chân trên đầu vang lên không dứt, tự hồ tất cả mọi người trên thuyền đều chạy tới.

Ta cảm thấy tốc độ thuyền từ từ giảm dần.

Thanh âm kinh hãi của Âm Nữ Sư vang lên phía trước: "Thật ra đã xảy ra chuyện gì?" Dựa vào khoảng cách của thanh âm, ả đang đứng trong phòng giam.

Nghe thấy thanh âm của ả, ta lập tức nổi hỏa cao hai ngàn trượng, chỉ muốn bỏ hết tất cả nhảy ra chém cho ả mười đao.

Trực Mộ hữu khí vô lực nói: "Điều đó phải hỏi người mới biết, còn nói khi hãn đã uống được hoàn của người rồi, ngón tay cũng không thể nào nhúc nhích, không ngờ rằng hãn hung mãnh còn hơn sư tử, đột nhiên tấn công đánh ngất chúng ta."

Âm Nữ Sư gào lên: "Điều đó không thể nào xảy ra được!"

Hắc quả phụ ở bên cạnh thích thú trước nỗi đau của kẻ khác, cười lạnh nói: "Xem ra yêu thương Lan Đặc không phải là ta mà chính là người mới đúng. Ôi! Để ta xem người giải thích như thế nào với Đế quân và Nghiêu Địch."

Âm nữ sư thất thần hét lên: "Hãn nhất định chạy không xa được, vô luận hãn lên trời hay xuống đất, ta cũng phải bắt hãn trở về." Tiếng bước chân cấp bách dội vào trên đầu ta rồi xa dần.

Hắc quả phụ cười nói: "Người đừng có quá lo lắng, thuyền còn chưa cập bến, cẩn thận coi chừng ngã xuống sông đó!"

Ta cảm thấy rất là khoan khoái, chỉ muốn cười phá lên một trận.

Thanh âm của Hắc Trân Châu Đái Thanh Thanh cũng vang lên: "Trực thần tướng, sắc mặt của người rất là khó coi, hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Trực Mộ nói: "Không! Âm Nữ Sư nói đúng, nơi này đến Lưu Tiên Thành ít nhất cũng hơn trăm dặm, ta không tin hãn có thể trốn được, ta sẽ đưa hãn trở về, chặt làm trăm khúc."

Liên Lệ Quân cười lạnh nói: "Người có còn lương tâm hay không? Lan Đặc tha không giết người, người chẳng những không cảm kích mà còn đòi chặt người ta thành trăm khúc. Người có phải là anh hùng hảo hán hay không?"

Trực Mộ hiển nhiên tâm thần đại loạn, tức giận hỏi: "Người thật ra là đứng ở bên nào?"

Liên Lệ Quân nhẹ giọng nói: "Bây giờ người và Âm Nữ Sư để cho hắc tẩu thoát rồi, không phải là Liên Lệ Quân ta. Nói ta hay, người và Âm Nữ Sư có phải đồng mưu phóng thích kẻ mà ta đã đắng cay khổ cực bắt về hay không?"

Trực Mộ trở nên trầm mặc, không còn lời nào để nói.

Một loạt tiếng bước chân lại vang lên, dội ầm ầm xuống đầu ta, một lúc sau thì dừng lại. Đương nhiên là Trực Mộ và thủ hạ của hắc đã đi rồi.

Chiếc thuyền chấn động một chút rồi ngừng lại.

Thanh âm của Đái Thanh Thanh vang lên: "Liên Hoa Kỳ, người và bộ hạ không tham gia lòng bắt Lan Đặc à?"

Liên Lệ Quân lặng im một lúc, nhìn tả hữu quát: "Các người đi hết đi, ta và Đái thần tướng có chuyện muốn nói."

Tiếng chân dày đặc lại vang lên, một lúc sau, bên ngoài lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng hô hấp của hai nữ nhân.

Đái Thanh Thanh nói: "Liên Hoa Kỳ, người có gì nói với ta?"

Sau một lúc lâu, Liên Lệ Quân nhẹ giọng hỏi: "Người nghĩ sao về Lan Đặc."

Đái Thanh Thanh bắt đầu thở gấp nói: "Người không cần hỏi ta như vậy, Lan Đặc đích thị là địch nhân lớn nhất của chúng ta.

Liên Lệ Quân nhẹ giọng nói: "Người có thể lừa người khác chứ không thể gạt được ánh mắt của ta. Từ sau khi Lưu Tiên thành thất thủ, mỗi khi có người nhắc đến Lan Đặc là ánh mắt của người đều loé sáng. Cho nên ta đặc biệt lưu ý đến ánh mắt nhìn Lan Đặc của người..."

Đái Thanh Thanh tức giận nói: "Không cần nói bậy!"

Trong lòng ta xuất hiện một cảm giác khó tả, chẳng lẽ Đái Thanh Thanh đối với ta cũng phát sinh cảm tình đặc biệt?

Liên Lệ Quân cười nói: "Coi như là ta nói bậy. vậy người có nghĩ đến giúp cho Lan Đặc đào tẩu?"

Đái Thanh Thanh ngạc nhiên nói: "Vậy sao người lại bắt hắc về đây? Toàn bộ kế hoạch là do người nghĩ từ đầu đến cuối mà!"

Liên Lệ Quân thở dài: "Bởi vì ta tưởng rằng chính mình có thể bảo vệ an toàn cho hắc đến khi gặp Đế quân. Nhưng nếu Lan Đặc thật sự bị bắt trở

lại, người nghĩ hẳn có cơ hội sống sót hay không?"

Đái Thanh Thanh trầm mặc một hồi lâu rồi nhẹ giọng: "Đúng vậy, ta yêu thích Lan Đặc. Hẳn thật là anh hùng chân chính, đáng tiếc hẳn cũng là địch nhân đáng sợ nhất, ta không thể không nghĩ tới tộc nhân của ta." Nàng dừng lại một lúc rồi nói: "Người có thể không để ý đến thắng bại của Hắc Xoa nhân, còn ta thì không."

Tiếng bước chân vang lên, hiển thị Đái Thanh Thanh đã đi rồi.

Bên ngoài chỉ còn lại có một mình Hắc quả phụ.

Ta nghĩ đến Ma Nữ Nhận đang nằm trên lưng nàng, tim đập thình thịch, bắt đầu muốn hạ tấm bảng xuống để xem tình hình bên ngoài.

"Lan Đặc, Lan Đặc!"

Ta sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài.

Hắc quả phụ Liên Lệ Quân kêu khẽ: "Lan Đặc! Ta biết người vẫn đang ở đây. Người có thể lừa người khác, nhưng không lừa được ta đâu!" Nàng dừng một chút cười duyên rồi nói: "Xem ra người không hề biết mình đã lưu lại sơ hở. Để ta nói cho người nghe! Giả thử người thật sự đào tẩu, vì sao lại chỉ lấy một cây chủy thủ, ngay cả đao kiếm cũng không cầm đến một thứ nào."

Ta rất ngạc nhiên, không tưởng được là nàng lại tài trí cao minh như vậy, nhìn ra ta trong lúc vội vàng bộc lộ sơ hở, thật là một sơ hở không thể tha thứ.

Bây giờ ta phải làm gì?

Với kiếm thuật của nàng, cộng thêm Ma Nữ Nhận đối phó với cây chủy thủ của ta, ta tuyệt không có cơ hội thủ thắng.

Tiếng dậm chân vang lên. Liên Lệ Quân sáng giọng: "Người còn không ra, nếu muốn hại người, ta vừa rồi có thể vạch trần người rồi."

Ta ngẫm lại thấy cũng có đạo lý, thầm than một tiếng, đẩy tấm ván ra, sau đó nhảy ra ngoài. Vừa đứng thẳng dậy, một nhân ảnh vụt tới, Hắc quả phụ mỉm cười nhào vào lòng ta.

Liên Lệ Quân ôm chặt lấy ta, ngẩng nhìn ta cười khao khát rồi nói: "Lan Đặc, Lan Đặc! Ta sớm biết không ai có thể đánh bại người. Nhưng người sao ngay cả độc dược của yêu phụ cũng không sợ?"

Tay ta đặt lên Ma Nữ Nhận nằm trên lưng nàng, cho đến lúc này mới hoàn toàn tin tưởng rằng nàng đối với ta không có ác ý. Ta cúi đầu nhìn chăm chú gương mặt đang tươi cười của nàng, khó hiểu nói: "Chẳng lẽ nàng muốn phải tội Vu để à?"

Liên Lệ Quân khẽ nói: "Hảo Lan Đặc của ta, hãy hôn ta đi!"

Lúc này há phải là thời khắc tốt để hôn, nhưng ta không nghĩ đến trái ý nàng. Chỉ định hôn nàng một cách chiếu lệ, há biết được lại thành ra để cho nàng hôn ngẫu nhiên không rời. Thứ tình cảm kích động nóng bỏng này khiến ta hầu như bị tan chảy ra.

Hai cặp môi phân khai.

Mỹ nữ ngoan độc nhất Đế quốc thở hổn hển nói: "Hãy nhận lấy Ma Nữ Nhận rồi nhanh chóng rời khỏi đây."

Ta chấn động nói: "Nàng làm sao giải thích với Hắc Xoa nhân, tốt nhất là cùng đi theo ta."

Liên Lệ Quân nhẹ nhàng đẩy ta ra, tháo Ma Nữ Nhận trên lưng xuống, nhu tình vô hạn đặt vào tay ta.

Nhận lại Ma Nữ Nhận đối với ta ân trọng như núi này, lòng tin mạnh mẽ nhận nhạo trong cơ thể ta. Ta không biết phải nói gì cho phải.

Liên Lệ Quân lại lấy ra ống phóng dây cáp mà Long Ca cho ta và thạch điêu mà Hồng Tình lấy trên tay Tả Lệnh Quyền, đặt cả vào trong tay ta, nói: "Thừa dịp bây giờ trời còn tối, đi nhanh lên đi!"

Ta đeo Ma Nữ Nhận, treo ống phóng dây cáp vào hông, rồi cất tấm thạch điêu vào túi. Ta đưa hai tay ôm lấy Liên Lệ Quân vào lòng nói: "Lệ Quân, nàng theo ta đi thôi!"

Liên Lệ Quân lắc đầu kiên quyết nói: "Không! Ta sẽ không theo người đào tẩu, ta không có thời gian nói cho người nguyên nhân, nhưng có một ngày ta sẽ nói cho người. Không cần lo lắng cho ta, ta đã có phương pháp ứng phó với Hắc Xoa nhân." Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nhớ kỹ lúc chạy phải làm tìm cách tạo ra tiếng động."

Ta đã minh bạch nàng chính là đang dùng khổ nhục kế, ôm hôn nàng thật chặt. Ngắm lại cũng buồn cười, mỹ nữ này là nhân tình trước đây của

Vu sư vốn bị chết dưới tay ta. Nhưng bây giờ lại trở thành nữ nhân vì ta mà gánh vác tất cả. Điều này không phải thật sự hoang đường sao?

Nữ nhân này hay thay đổi, lại cũng đa tình. Có lẽ bản thân nàng đang làm gì cũng không rõ ràng. Bất quá, trong lòng ta bây giờ rất cảm kích nàng.

Ta quay lại lỗ hổng trong phòng giam, quay đầu lại nhìn nàng.

Hắc quả phụ Liên Lệ Quân đứng đó nhìn ta đầy thâm tình.

Ta cắn răng nhảy xuống sông.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 3

Hình Thế Sậu Chuyển

“Ùm”

Nước sông lạnh ngắt làm ta tỉnh thần đại chấn.

Khi từ dưới nước ngoi đầu lên, ta phát giác bản thân đang bị kẹp giữa hai chiếc cự hạm đồ hai bên bờ. Trên bong tàu có người cầm phong đăng chiếu xuống ta, tiếp theo là thanh âm báo động “Đang, đang, đang” hòa với tiếng la hét.

Mục đích đã đạt, ta hít sâu một hơi, lặn xuống nước, thuận theo dòng nước mà bơi. Ta sẽ không đại đột mà bơi ngược dòng, hướng chi Âm Nữ Sư và Trục Mộ đang ở phía trước triển khai truy tìm ta. Thêm vào đó, việc này nằm ngoài suy nghĩ của Hắc Xoa nhân, bởi vì người bình thường lúc chạy trốn chết đều tìm hướng an toàn nhất mà chạy. Đối với ta mà nói, đương nhiên là khu vực Lưu Tiên thành ở phía xa trên thượng du. Ta muốn đi ngược lại với với cách bình thường.

Hoán khí hơn mười lần ta vô kinh vô hiểm lên bờ ở nơi cách chiến thuyền của địch phía hạ du nửa dặm.

Đứng trên bãi cỏ ở bờ sông, tâm tình thật sự sướng khoái khó tả. Ta đưa tay ra sau, nắm chặt Ma Nữ nhận một cái, biểu thị thái độ cảm kích đối với nó, rồi tiến vào khu rừng rậm gần nhất.

Sau khi tiến vào rừng, ta không dám dừng lại, tiếp tục đi sâu hơn.

Thiên Mộng tinh và Phiêu Hương tinh đã lên đến chính giữa bầu trời, khiến ta biết còn cách khi trời sáng một đoạn thời gian dài. Thật thuận lợi cho việc đào tẩu của ta.

Ta nhớ lại tình cảnh lần chạy trốn từ Đế quốc. So với bây giờ thật sự tốt hơn rất nhiều. Ít nhất ta biết rõ mình phải đi đâu.

Ta không thể không nhớ tới Tây Kỳ và Kỳ Bắc. Bọn họ nếu không gặp ta thì sẽ không ngấm hờn mà chết thảm. Có phải là ta hại chết họ?

Không biết ta đi trong sự tăm tối của khu rừng này bao lâu, bụng đói cồn cào. Nhớ lại, đã bốn ngày rồi ta chưa có gì vào bụng. Không ngăn được hai chân nhũn ra, ta tựa vào một gốc đại thụ rồi nằm xuống.

Ta tháo Ma Nữ nhận ra ôm vào trong lòng, cầu nó sẽ ban cho ta chút ít năng lượng. Nhưng nó hoàn toàn không có phản ứng.

Ta rút Ma Nữ nhận ra, sau khi nhìn kỹ bất giác kinh hoảng.

Nó đối với ta đã thành quen thuộc phi thường, ngày trước khi cầm nó trong bóng tối, chỉ cần có tinh quang lấp lánh như bây giờ thì trên thân nhận đều có một loại ánh sáng kỳ diệu lưu động, giống như thanh kiếm mang một dị thể có sinh mệnh. Nhưng bây giờ trường kiếm tối mù mịt như đầm nước, ngay cả một thanh kiếm bình thường cũng không như vậy. Đây là chuyện gì?

Tay chân của ta bắt đầu trở nên lạnh giá.

Nếu Ma Nữ nhận mất đi sự sắc bén của nó, khi phải đối phó với Trân Ô đao của Đại Nguyên Thủ thì ta chỉ có bại chứ không thể thắng.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ Ma Nữ nhận vừa rồi vì cứu ta mà đã đem tất cả năng lượng truyền vào cơ thể của ta. Bây giờ nó đã bị biến thành một thanh kiếm bình thường?

Mồ hôi lạnh từ trán ta ròng rọc đổ ra.

Tiếng hét từ phía xa bên trái truyền đến.

Ta kinh sợ nhảy dựng lên. Thu nhiếp tâm thần, đeo Ma Nữ nhận trở lại trên lưng, ta không hiểu trạng thái của mình bây giờ như thế nào. Ta thật sự đã chạy rất xa, mà binh lực của Hắc Xoa nhân chỉ giới hạn trong năm cự hạm, đám Hắc Khôi võ sĩ của Liên Lệ Quân có thể sẽ không gia nhập đội ngũ lòng bắt. Ước tính mỗi thuyền của Hắc Xoa nhân có hai ngàn người, vậy thì binh lực của chúng xuất ra tuyệt sẽ không quá một vạn người.

Bọn chúng nếu muốn truy tìm ở hai bên bờ sông rộng lớn này phải chia thành cả ngàn tiểu đội. Như thế mỗi đội chỉ có vài trăm người. Chẳng thà trốn chạy tận lực, còn hơn đánh một trận với chúng, dựa vào thể lực của ta nếu độ sức cùng địch nhân, hoặc giả còn có một đường sinh cơ.

Quyết định như vậy, ta rút ra ống phóng dây cáp mà Long Ca cho ta, vừa ấn cơ quan, móc câu liền bắn lên trên, cắm vào một cành cây chìa ra. Ta theo đó phóng lên trên.

Ma Nữ nhận mất đi dị năng của nó, ta cũng như mất đi tối thiểu phân nửa sức mạnh, phân nửa tự tin.

Ta ẩn thân trong đám cành lá rậm rạp, bụng réo đòi ăn, phương pháp duy nhất lúc này là không nghĩ đến nó.

Có phải trước đây ta đã quá ỷ lại vào Ma Nữ nhận?

Không có nó, liền có cảm giác không nơi nương tựa.

Có tiếng người dần dần tiếp cận.

Ta phấn chấn tinh thần. Toàn bộ tinh thần tập trung vào phương hướng của thanh âm truyền đến. Lần này ta có thể đào thoát trở về Lưu Tiên thành hay không, chỉ có nhờ vào ý chí và nghị lực của chính mình.

Ta bình tĩnh trở lại.

Tinh thần tập trung chưa từng thấy.

Tiếng người từ phương xa vang lên rõ ràng. Khung cảnh chung quanh dường như sáng hơn, ta thậm chí có thể thấy trên một tán cây của một cây đại thụ ở cách hơn mười thước có một tổ chim. Đầu chim nhô ra nhìn cảnh giác về hướng tiếng người truyền đến.

Ta đang cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tiếng người lại nhỏ dần, cùng lúc xung quanh lại trở nên tối đen, hồi phục lại tình cảnh trước đó.

Cảm giác mỗi mảy và đói khát tập kích tinh thần và nhục thể của ta.

Thật ra là có chuyện gì đã xảy ra trên người ta?

Lúc này không thể nghĩ nhiều, ta lại tập trung tinh thần, đồng thời âm thầm lưu ý biến hóa trong cơ thể mình.

Bốn phía xung quanh lại bừng sáng trở lại, xa xa có tiếng chân bước, gần hơn thì có tiếng côn trùng và thú rừng di chuyển, tất cả thu hết vào trong tai.

Một cỗ khí ẩm áp kỳ dị từ đỉnh đầu thiên xuyên bách hà bàn vãng hạ lưu, tỏa ra toàn thân, cảm giác đói bụng đã lập tức không cánh mà bay. Năng lượng trong cơ thể nhẹ nhàng luân chuyển. Sự khoan khoái làm ta nhắm mắt lại.

Không gian tinh thần như đột nhiên khuếch đại lên gấp nhiều lần, vươn dài ra bốn phía xung quanh, tựa hồ không có quan hệ với sự thật trước mắt, giống như là huyết nhục tương liên. Cảm giác này thật sự không biết giải thích như thế nào, trước đây chưa bao giờ xảy ra.

”crắc”

Tiếng giầy đập phải cành khô vang lên.

Ta cảm thấy toàn thân thích thú một cách hồ đồ, thoải mái như thấu triệt mọi biến ảo. Biết rõ địch nhân đã đến gần đây, vẫn không thoát ra khỏi được trạng thái tinh thần kỳ dị này.

Mặt dù ta không dùng mắt để nhìn, nhưng ta vẫn cảm thấy rõ ràng địch nhân đang truy tìm về phía ta theo hình quạt.

Ta đột nhiên minh bạch mọi thứ.

Ma Nữ nhận đích xác đã đưa toàn bộ lực lượng kỳ dị ẩn tàng trong nó vào trong cơ thể của ta. Cùng ta hợp thành một thể. Nếu không như vậy, ta đã không thể nào đối phó với loại độc dược cực kỳ bá đạo của Âm Nữ Sư.

Loại lực lượng này đến từ Dị vật của Phế tích. Bắt đầu từ hôm nay, ta là người thứ ba sau Ma Nữ và Đại Nguyên Thủ được trao cho sức mạnh của dị vật.

Nếu có thể sử dụng tốt, ta có thể đánh bại được cả Vu đế thần bí khó lường, so với Đại nguyên thủ còn đáng sợ hơn, đem lại hòa bình cho đại địa.

Ánh hồng quang đập vào màng mắt đang nhắm lại của ta. Tiếng người và tiếng bước chân đã tiến đến trước mặt, còn có tiếng chặt cây.

Trong lòng chấn động, ta mở bừng mắt.

Cảm giác chấn động của loại năng lượng này trong huyết mạch vẫn còn chưa hết, khiến thể lực của ta hoàn toàn khôi phục. Thậm chí còn hơn cả trước đây. Cơ đói vẫn còn, nhưng có thể chịu đựng và quên đi được.

Phong đăng khắp nơi làm cả khu rừng đêm giống như trời sáng. Phóng mắt nhìn ra, xa gần tối thiểu cũng cả ngàn ngọn phong đăng.

Một đội Hắc xoa nhân hàng ngũ chỉnh tề truy thẳng đến.

Đội đi tiên phong đảm trách việc phát cỏ chặt cây, hai đội đi sau dùng trường mâu đâm vào các bụi rậm. Khi ta thấy thứ mà hai đội đi sau nữa cầm, tim không khỏi đập loạn.

Thứ bọn chúng cầm là những cây tre vót nhọn, liên tục chọc vào các ngọn cây rậm lá. Ngay cả tổ chim mà ta vừa nhìn thấy cũng cây tre chọc trúng. Trứng chim rơi xuống đất, chim mẹ chỉ biết đảo cánh trên không kêu la thảm thiết.

Nhìn thấy trường đại trận này, ta biết mình đã để lộ hành tung. Nếu không địch nhân đã không tập trung tất cả lực lượng đến sục sạo tại khu rừng này. Bọn chúng cũng biết ta nhiều ngày qua chưa có gì ăn, cho dù thể chất vượt xa người thường cũng không thể đào tẩu được xa.

Những hàng Hắc Xoa nhân đầu tiên đã đi qua dưới chân. Hắc Xoa nhân cầm cây nhọn dài nhanh chóng lúng xục đến cây đại thụ mà ta ẩn thân. Do cây này đặc biệt rậm rạp, bọn chúng bắt đầu lục lọi cũng đặc biệt dụng tâm.

Lúc nguy cấp nảy ra một ý, ta lấy ra ống phóng dây, vừa ấn cơ quan, móc câu phóng ra, móc vào một cành ngang trên cao.

“Sưu!”

Một thanh tre dài đâm thẳng tới cách vai trái ta chỉ ba thốn.

Khi ta đang vui mừng, một cây tre nhọn khác xiên xiên lao tới, nếu ta vẫn còn ở chỗ cũ, khẳng định trên người sẽ có nhiều hơn một lỗ nhỏ phún máu. Ta hấp tấp hạ song cước chống xuống, đảo nhẹ, cây tre đâm đến chỉ cách bụng ta có một chút.

Ánh sáng của phong đăng chiếu từ dưới đất lên, hai chân ta chống lên thân cây, một tay phóng dây cáp, rồi treo mình vào trong tán lá, không dám có cử động đột ngột nữa.

Đốc, đốc, đốc

Cây gậy dài chọc vào thân và cành cây, những nơi đó đều có thể đủ cho một người ẩn thân. Ngược lại đám lá mà ta đang ẩn thân lại không phải nơi

mà địch nhân lưu ý. Lắc lư sang trái sang phải, lại né được vài cây tre nữa. Rồi địch nhân cầm cây tre cũng đi qua.

Ta lau dòng mồ hôi lạnh, thầm kêu may mắn. Biết nguy cơ chưa hoàn toàn qua đi. Giả như địch nhân phát hiện được dấu chân vào trong rừng của ta, mà lại không phát hiện được dấu chân ra khỏi rừng, sẽ biết ngay ta vẫn ở trong rừng. Lúc đó trời sáng, ta sẽ không có cách nào dấu mình cả.

Địch nhân như thủy triều tràn sâu vào rừng.

Vô luận cuối cùng như thế nào, ta thở ra một hơi nhẹ nhõm. Trước tiên quay trở lại cành cây. Sau khi đứng vững ta rung tay thu hồi dây móc. Vừa nghĩ đến việc nhảy xuống đất, thì tiếng sột soạt lại vang lên.

Ánh đèn chớp động, hàng ngàn Hắc Khôi võ sĩ theo đường cũ của Hắc xoa nhân tìm tới. Xem ra Hắc quả phụ vì không muốn bị người nghi ngờ, không thể không ra lệnh cho thủ hạ tham gia một phen

Ta không sợ hãi mà ngược lại còn vui mừng. Bản thân tuy không thể giả mạo Hắc Xoa quý, trà trộn với Hắc Khôi võ sĩ lại có khả năng lớn. Bởi vì bọn họ chính là tộc nhân của ta.

Ta lặng lẽ lấy ra dây móc ra, kéo ra một đoạn dài vừa phải, rồi buộc chặt đầu móc câu vào cành cây, rồi sau đó y theo phương pháp của Long Ca truyền thụ, lợi dùng cái vòng trang sức trên miệng ống khoá chặt dây cáp, đồng thời rút chủy thủ ra, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Một đội Hắc Khôi võ sĩ đi qua phía bên dưới, tính cảnh giác của bọn chúng cao phi thường, cẩn thận dò tìm từng nơi, biểu hiện ra sự huấn luyện kỹ càng. Nhân thần của ta chăm chú theo dõi từng người một từ từ đi qua, thủy chung không tìm ra cơ hội xuống tay, không khỏi thầm kêu khổ.

Cuối cùng chỉ còn lại một tiểu đội đặc biệt rơi lại phía sau. Tất cả cũng có hơn ba mươi người. Ta không khỏi thở dài.

Kế hoạch của ta đã không thể thực hiện được rồi.

“Suy, suy”

Âm thanh lạ vang lên bên má trái của ta.

ta ngẩn người ra nhìn, thấy trên cành cây có một con rắn khoang đang há hốc cái miệng nhọn hoắt cắn tới.

Ta không kịp suy nghĩ, theo bản năng vung chủy thủ lên chém đầu rắn

“Bịch”

Xác rắn rớt trên mặt đất phát ra một tiếng kinh tâm động phách.

Đám Hắc Khôi võ sĩ vừa vịn bước tới, thân rắn rơi ngay trước mặt họ, đoạn thân không có đầu nhưng vẫn giãy dụa dữ dội.

Ta thầm kêu: "Xong, hết rồi". Tay nắm chặt chuôi Ma Nữ nhận.

Đội Hắc Khôi võ sĩ này kỳ lạ là không kêu lên kinh hãi trước cảnh tượng kỳ lạ này. Một người trong đám ngẩng đầu lên kêu khẽ: "Đại Kiếm Sư! Ngài có ở trên đấy hay không?"

Ta biết nắp tiếp đã không còn ý nghĩa nữa, kéo dây móc nhảy xuống. Khi sắp chạm đất thì giật tay thu hồi dây móc rồi đứng thẳng người lên, đối mặt với đám Hắc Khôi võ sĩ.

Vượt ra ngoài ý liệu của ta, toàn bộ Hắc Khôi võ sĩ đều quỳ xuống.

Ta ngạc nhiên nói: "Các người làm gì vậy? Nhanh đứng lên!"

Chúng Hắc Khôi võ sĩ đồng loạt đứng dậy. Viên tướng chỉ huy phất tay lệnh cho những người khác đi canh gác. Hắn đi đến trước mặt ta, trong mắt xuất ra quang mang nóng bỏng, nói: "Đại kiếm sư, Đế quốc có rất nhiều người khao khát mong người trở về, tái lập Đế quốc. Để mọi người có thể an hưởng hòa bình!"

Trong phút chốc, ta đã hiểu vị trí của mình trong mắt một số người tại Đế quốc. Từ trước tới nay, bọn họ đều sống trộm sống tạm dưới sự bạo ngược của Đại Nguyên Thủ. Đại Nguyên Thủ là tên ác ma không thể bị đánh bại. Mà ta đã chứng minh rằng mình mạnh hơn hắn. Hơn nữa, đức vọng của cha ta tại Đế quốc làm ta trở thành đấng cứu thế vạn dân kính ngưỡng. Hiện nay, ta có thể trong hoàn cảnh ác liệt ở đây như thế lại an nhiên đào thoát, càng làm tăng cường sự tin tưởng của bọn họ. Khiến bọn họ bỏ hết mọi chuyện đứng về phía ta.

Viên tướng lĩnh đó nói: "Trong số chúng tôi tại đây có rất nhiều người từng theo Lan Lăng Đại tướng quân nam chinh bắc thảo. Đại Kiếm Sư! Chúng tôi..."

Ta khoát tay cắt ngang lời hắn, nói: "Người tên là gì?"

Viên tướng lĩnh nói: "Ta tên là Dực Kỳ, cấp bậc là thiếu tướng. Lần này trong những người theo Liên nguyên soái đến đây ta là người cao cấp

nhất."

Ta nói: "Các người có bao nhiêu người?"

Dực Kỳ hưng phấn nói: "Chúng ta tổng cộng có năm ngàn người. Đại Kiếm Sư! Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, toàn thể chúng tôi đều đi theo ngài."

Binh lực Hắc xoa nhân trong lúc này có khoảng một vạn người. Bất quá chúng ta đều là những hảo thủ tinh tuyển, tịnh không phải sợ bọn chúng."

Biến hoá không giải thích nổi này khiến ta vừa kinh vừa hãi. Thật sự là trước đây có muốn nghĩ cũng không nghĩ đến. Bất quá ta còn muốn làm rõ vài điểm rồi mới có thể động thủ, bèn hỏi: "Người của Âm nữ sư có ở đây không?"

Dực Kỳ ngạc nhiên nói: "Bọn họ ở một gò đất cao bên ngoài rừng. Binh lực bất quá hai mươi người. Sẵn sàng khi phát hiện hành tung của Đại Kiếm Sư thì mới tham gia truy diệt."

Ta hỏi: "Còn Liên nguyên soái của các người?"

Dực Kỳ nói: "Nàng bị ngài đánh hôn mê, sau khi tỉnh lại đầu rất đau, phải nằm lại trên thuyền, chỉ phái tôi dẫn ba ngàn người đến tham gia hành động truy tìm."

Ta trong lòng mừng rỡ nói: "Người lập tức triệu hồi mọi người lại đây. Cầm tặc tiên cầm vương. Chờ chúng ta bắt được bọn người Âm Nữ Sư, Trục Mộ, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Bất quá trước tiên phải đem lương khô cho ta ăn mới được."

Khi chúng ta tiến đến bìa rừng, bầu trời vẫn còn đầy sao lấp lánh, vẫn còn một chút thời gian trước rạng đông.

Ta hạ lệnh cho khoảng hai mươi Hắc Khôi chiến sĩ đi theo lưu lại trong rừng. Sau khi thay vũ phục của một chiến sĩ trong đó, ta trà trộn vào hơn trăm chiến sĩ của Dực Kỳ tiến ra khỏi rừng, nhắm một ngọn đồi nhỏ cách khoảng trăm bước đi tới.

Trên sườn đồi dốc nhỏ hẹp bày ngang ra hơn mười đội Hắc Xoa nhân với hơn mười trăm người một đội. Binh lực chưa đến hai ngàn người. Ta có thể khẳng định sẽ thắng trận chiến này. Đương nhiên, ta tịnh không chỉ

muốn thắng một trận chiến này, mà là hy vọng có thể bắt được ả Âm Nữ Sư cực kỳ đáng hận kia.

Một tên tướng lĩnh Hắc Xoa đứng chặn phía trước, dùng Tịnh Thổ ngữ quát hỏi: "Dực Kỳ thiếu tướng! Người không phải đang chỉ huy thuộc cấp truy tìm tiểu tử kia hay sao? Vì sao lại quay về?"

Ta đang lo lắng Dực Kỳ liệu có hiểu Tịnh Thổ ngữ hay không thì hắn đã sớm dùng Tịnh Thổ ngữ lưu loát nhưng không thuần chính nói: "Bọn ta có phát hiện mới, muốn Trục Thần tướng và Phiêu Thần tướng chỉ điểm."

Tên tướng lĩnh Hắc Xoa trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói: "Được! Người đi theo ta, còn những người khác đợi ở đây."

Dực Kỳ như không có chuyện gì nói: "Người ít nhất để ta mang theo gã tiểu đội trưởng phía sau cùng đi yết kiến hai vị thần tướng, bởi vì chính người của hắn đã phát hiện ra manh mối quý giá này."

Gã Dực Kỳ này xem chừng là người ứng biến rất tốt.

Tên tướng lĩnh Hắc Xoa đương nhiên không so đo chúng ta có một người hay hai người, gật đầu ngay, rồi dẫn đường đi lên đỉnh đồi. Hai tên Hắc xoa nhân khác cầm đèn theo soi đường.

Dực Kỳ nhìn trợ thủ của gã nháy mắt rồi mới cùng ta đi theo.

Trên đỉnh đồi ngoài mười tên cận vệ Hắc Xoa nhân, chỉ có hai người Âm Nữ Sư và Trục Mộ.

Ta cố ý ẩn phía sau Dực Kỳ, không cho Âm Nữ Sư từ thân hình nhận ra ta là ai.

Tên tướng lĩnh Hắc Xoa ra hiệu bảo hai người chúng ta dừng bước rồi bước tới thỉnh ý Trục Mộ, trong chốc lát, phất tay gọi chúng ta đi tiếp.

Lúc này ta mới nhớ ra một vấn đề hết sức đau đầu. Ma Nữ nhận không có năng lượng kỳ dị có thể dễ dàng bị gãy hay không? Bởi vì thân nhận so với thanh kiếm bình thường còn mỏng hơn. Nhưng bây giờ, ngay cả thời gian để lo lắng cũng không có.

Dực Kỳ cùng ta một trước một sau đi vào chỗ Âm Nữ Sư và Trục Mộ rồi đứng nghiêm.

Trục Mộ sắc mặt tái nhợt, trông bộ dạng như thương thế chưa lành. Hai đòn của ta thật không dễ tiêu thụ. Bất quá càng khó tiêu thụ chính là đòn

đánh vào sau gáy.

Âm Nữ Sư gương mặt cực kỳ âm trầm, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

Dực Kỳ bình tĩnh nói: "Chúng ta đã phát hiện hành tung của Đại Kiếm Sư"

Âm Nữ Sư và Trục Mộ cùng chấn động, kêu lên: "Ở đâu?"

Ta đứng sau lưng Dực Kỳ, cười nói: "Ở đây!"

Âm Nữ sư thét lên một tiếng, vang vọng khắp đỉnh đồi.

Keng, keng

Ta và Dực Kỳ đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ

Khi kiếm của Dực Kỳ đâm tới ngực của tên tướng lĩnh Hắc Xoa, thì ta lướt tới trước mặt Âm Nữ Sư và Trục Mộ, tả thủ phách một quyền vào đầu Trục Mộ, hữu thủ cầm Ma Nữ nhận nghiêng đầu nhằm Âm Nữ Sư chém xuống.

Khi ta xuất động Ma Nữ nhận, toàn bộ tinh thần tập trung vào thân nhận, điều kỳ diệu đã xảy ra, một cỗ năng lượng từ cơ thể ta truyền vào Ma Nữ nhận, cùng một dạng như tựa năng lượng của Ma Nữ nhận chảy vào người ta ngay trước. Bất quá chỉ là ngược lại

Trục Mộ phát ra một tiếng gào thảm thiết kinh thiên động địa, tựa như tiếng sói tru, rồi ngã ngửa ra đất.

Âm Nữ Sư phản ứng nhanh hơn ta tưởng, từ bên hông rút ra một ngọn thiết côn màu đen. Nếu ta không đoán sai, đêm đó, ả chính là dùng ngọn thiết côn này đánh ta hôn mê, Lần đó, ả thật muốn lấy mạng ta, chỉ là cơ thể ta có thể chịu đựng được, hơn nữa lại phục nguyên rất nhanh.

Keng

Ngọn côn gãy làm hai đoạn, trên trán Âm Nữ Sư hiện ra một vết máu không biết nông sâu, lão đảo thối lui.

Những tên Hắc Xoa binh xung quanh la hét xông tới.

Ta không thể không chiếu cố đến an nguy của Dực Kỳ. Ta lui trở về, ngăn chặn đại bộ phận của thế công.

Dưới chân đồi sát thanh nổi lên bốn phía. Hắc Khôi chiến sĩ phát động thế tấn công sắc bén.

Ta như mãnh hổ xuất chuồng, đánh cho lũ Hắc Xoa nhân xông tới đến mức người ngã ngựa đổ.

Kiểm pháp của Dực Kỳ cao minh phi thường, đẩy bật các hướng tiến công dừng mãnh của Hắc Xoa nhân.

Ta quay lại tìm Âm Nữ Sư, thấy vài Hắc Xoa binh đang đỡ ả theo con dốc chạy xuống đồi.

Ta hướng Dực Kỳ quát: "Đi theo ta!"

Dực Kỳ triển khai kiếm thế, bức lui đám Hắc Xoa nhân rồi chạy theo ta.

Ta mang kiếm pháp ra thi triển đến cực tận, oán khí tích tụ từ ngày đó thật là giải tỏa ra được hết.

Tiếng hô chém giết và tiếng binh khí giao nhau vang lên từ phía sau. Hắc Khôi chiến sĩ đã hoàn toàn khống chế được cục diện, chém giết xông lên.

Trước thế công của chúng ta, Hắc Xoa nhân biết đại thế đã mất, bỏ chạy tứ tán.

Ta vận lực chạy như điên cuồng. Chỉ trong chốc lát đã đuổi tới phía sau bọn người Âm Nữ Sư

Lực lượng kỳ dị trong cơ thể của ta dâng lên. Trước đó ta chưa bao giờ chạy nhanh như vậy. Chỉ vài bước nhảy đã bắt kịp bốn gã Hắc xoa nhân đang đỡ Trục Mộ, chém chúng như chặt dưa, thái rau, ngay cả binh khí cũng chém rơi xuống.

Trục Mộ bị quăng xuống đất, đau đến nỗi không la lên được.

Âm Nữ Sư ngừng lại, trong mắt kỳ quang đại thịnh, tay đưa lên trước ngực thủ thế.

Ta thu bước lại cười nói: "Yêu phụ! Không thể tưởng là người lại có ngày hôm nay!" Ta thu nhiếp tâm thần nhìn ả chăm chú, nhìn xoáy vào trong con người đang phát dị quang của ả.

Âm Nữ Sư sắc mặt trắng bệch, tưởng như vừa bị đánh cho một quyền, lão đảo thối lui. Lần đối chọi tinh thần này, ả không địch nổi bại ngay tại trận.

Ả cố đứng thẳng người, ngực phập phồng thở gấp, vết kiếm trên trán máu vẫn rỉ ra, chảy thành dòng trên mặt trông như lệ quý, thét lên một tiếng

rồi vung tay xuất ra một đám hồng vụ nhằm thẳng vào mặt ta

Ta cười dài, trong lòng nghĩ, tài năng của người cũng chỉ có bao nhiêu đó mà thôi, rồi lộn người xuống đất, tránh khỏi đám hồng vụ, một kiếm đâm vào thân hình bần thiêu của ả.

Âm Nữ Sư xuất ra một thanh chủy thủ kim quang sáng loà đỡ lấy một kiếm của ta. "Keng!". Thanh trủy thủ lại không bị gãy. Ả thối lui ra sau, vừa lui, vừa phun ra đám khói hồng đậm đặc.

Ta thầm kêu không tốt.

Lúc này chúng ta đã chạy tới chân đồi, phía trước là cánh đồng cỏ rậm mọc cao hơn đầu người, hơn nữa lúc này khói mù dày đặc tìm ra ả rất khó

Ta hét to một tiếng, xông vào đám khói mù mịt

Hai mắt đột nhiên tối sầm lại, không thấy gì cả.

Ta nhớ tới dị năng mà Ma Nữ nhận đã giao phó cho ta, thu kiếm lại, tập trung tinh thần.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Cảm giác của ta tỏa ra bốn phía, tựa như nhìn bằng con mắt tâm linh, không có thứ gì có thể cản được tầm nhìn. Đột nhiên ta bỗng cảm giác được vị trí của Âm Nữ Sư.

Trong đầu ta vọng lại giọng nói triu mến trêu người của Phượng Hương. Một cổ cừu hận cường đại trào dâng trong lòng, ta hét lớn một tiếng, Ma Nữ nhận toàn lực phóng đi.

A!

Tiếng kêu thảm thiết của Âm Nữ Sư từ khoảng ba mươi bước phía bên trái vọng đến.

Ta như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, cất bước tới chỗ Âm Nữ Sư trúng kiếm.

Bằng qua đám khói mù, trong ánh sáng nhập nhoạng, ta thấy Âm Nữ Sư nằm phục trên bụi cỏ, lưng còn cắm Ma Nữ nhận. Khói hồng vẫn còn bay lên từ người ả, nhưng đã nhạt dần.

Âm Nữ Sư khó khăn nghiêng đầu nhìn ta, rên rỉ: "Lan Đặc!"

Ta đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh ả, thở dài: "Đây chính là báo ứng của người!"

Âm Nữ Sư thở một cách nặng nhọc, máu tươi tràn ra từ khước miệng, nói đứt quãng: "Lan Đặc! Có...có một ngày...người sẽ còn...chết thảm hơn, không...không có ai có thể chiến thắng Vu đế, ngài...sức mạnh của ngài...đích thực là...siêu...". Đầu ặt sang một bên, rồi ả tắt thở.

Ta thở dài, rút Ma Nữ nhận từ người ả, trong lòng kêu lên: "Phượng Hương! Ta cuối cùng đã báo một nửa mối huyết cừu cho nàng, kế tiếp sẽ là Đại Nguyên Thủ."

Chẳng biết có phải là thiên ý hay không mà cả hai tử muội ả đều là bị ta phóng kiếm vào lưng mà chết. Nhớ tới điều đó, ta không khỏi ớn lạnh. Ta lại nhớ tới thanh chủ thủ sắc bén của ả, lấy từ trên tay ả, cắm vào bên hông.

Tiếng bước chân từ phía sau vang lên, Dực Kỳ và hơn chục Hắc Khôi chiến sĩ chạy tới, thấy xác Âm Nữ Sư nằm trên mặt đất đều phẩn chấn phi thường.

Dực Kỳ nói: "Trực Mộ đã chết trong tay chúng ta."

Một người khác nói: "Chúng ta đã phái người trở về thuyền thông tri cho các huynh đệ ở lại gác thuyền. Bất quá nơi này cách chỗ neo thuyền chỉ có nửa dặm. Có lẽ bọn Hắc Xoa nhân khác đã sớm biết về sự tình biến hóa ở nơi đây."

Ta gật đầu nói: "Lập tức quay về!" Khi đến gần bờ sông, năm chiến thuyền của Hắc Xoa nhân đã dương buồm đi về phía hạ lưu, chỉ còn hai chiếc cự hạm đang phấp phới lá cờ của Đế quốc.

Một đội Hắc Khôi chiến sĩ tiến tới nghênh đón, trước tiên hướng ta quỳ xuống thi lễ, sau đó đứng dậy bẩm báo: "Chúng ta nhận được tin tức, khi đang dự định tấn công bất ngờ, thì có mấy trăm tên Hắc Xoa nhân đào tẩu trở về. Chúng ta bị bọn chúng dùng tên bắn phải đứng yên, không thể nào xông lên được, chỉ còn cách nhìn chúng giương buồm lên chạy mất."

Ta hỏi: "Hắc quả phụ ở đâu?"

Võ sĩ đứng đầu kia nói: "Liên nguyên soái vừa được Đái Thanh Thanh mời đi, đã đi cùng với bọn họ."

Ta thầm nhủ trong lòng, Đái Thanh Thanh tìm Liên Lệ Quân, thật ra là vì chuyện gì?

Dực Kỳ đề tỉnh ta: "Đại Kiếm Sư, Hắc Xoa nhân có ít nhất mấy ngàn quân trong rừng."

Ta lắc đầu nói: "Bộ phận Hắc xoa nhân lọt lưới tất nhiên là đã theo hướng bọn chúng chạy đi. Nếu người là chúng, biết xảy ra chuyện như vậy, có còn dám trở về không?"

"A! Nhìn kìa!"

Một tiếng thét từ trên đài quan sát vọng xuống

Chúng ta theo nhìn theo hướng ngón tay của hắn. Phía bờ sông của thượng nguồn bụi đất tung bay, đại đội nhân mã men theo sông mà đến.

Ta ngẩn người, tập trung nhìn lại, mừng rỡ nói: "Không cần sợ, là Tịnh Thổ quân."

ĐẠI KIẾM SƯ

Huỳnh Di

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 4

Kiếp Hậu Trùng Phùng

Ta căn dặn Dực Kì lưu lại tại chỗ để tránh phát sinh hiểu lầm, một mình nghênh đón đại quân Tịnh Thổ đang đập bụi tiến đến.

Theo màu cờ tung bay, ta nhận ra là binh đoàn của Ny Nhã, Hồng Thạch và Long Đăng.

Một đạo bạch ảnh vượt qua mọi người tiến đến, phía sau một bóng đen thui, không phải là Phi Tuyết cùng hảo hữu Đại Hắc yêu quý của ta đó sao?

Ta tâm tình cực kì sướng khoái, điên cuồng chạy đến trước nghênh đón.

Chỉ sau phút chốc, Phi Tuyết đã xông lên trước mặt.

Ta ôm lấy cái cổ trắng như tuyết của nó, nó cũng không ngừng cọ má vào ta.

Theo sau đó là Đại Hắc điên cuồng nhào vào lòng ta, ta giang rộng một tay nhanh chóng cặp chặt lấy nó, tựa như cách đã lâu.

Từ cổ họng Đại Hắc phát xuất ra tiếng hú ô ô, hân hoan như điên cuồng.

Tiếng hoan hô xen lẫn tiếng vó ngựa như thủy triều vang lên, làn sóng âm thanh này phủ lên sóng âm thanh khác, cả Lưu Tiên hà tràn ngập cảm giác hưng phấn dâng trào.

“Đại Kiếm Sư vạn tuế...”

Đoàn nhân mã đến gần trước liền dừng lại. Bốn nữ tử yêu quý của lòng ta nhảy vọt ra, khóc như lê hoa đài vũ chạy điên cuồng về phía ta.

Ta buông Đại Hắc ra, ôm lấy Hồng Nguyệt đã chạy đến trước tiên, sau đó là Thái Nhu, Ny Nhã cùng Long Di. Năm người, một ngựa, một chó hòa lẫn nhau thành một khối.

Các nàng đều khóc vì quá sung sướng. Ngoại trừ không ngừng gọi tên ta, một câu nói cũng không nói lên lời.

Hồng Thạch, Hồng Tình, Long Đăng, Long Ca, Ước Nặc Phu, Nhạn Phi Phi và một đoàn các tướng lĩnh trẻ tuổi đều vây tới, mọi người đều nhiệt lệ ngập tràn, kích động phi thường.

Các chiến sĩ Tịnh Thổ liên tục vây quanh ta, không ngừng reo vui.

Hồng Thạch lâm râm nói: “Thật sự khiến cho mọi người khó thể tin được!”

Ta cười lớn nói: “Cái đám người này, cần phải nhắc nhở bao nhiêu lần nữa, mới thực sự tin rằng ta là cái gì Thánh kiếm kị sĩ phiến phúc ấy đây.”

Long Đăng lệ vòng quanh khuôn mặt già nua, nhưng lại cười ha ha nói: “Ta sớm bảo bọn họ đừng lo lắng, Đại Kiếm Sư nhất định cát nhân thiên tướng.”

Hồng Tình cùng Long Ca nhảy xuống đất.

Ta khó khăn lắm mới thò tay ra bắt tay họ được, nói: "Đều nhờ mấy tên đam mê tửu sắc các người, ta mới có cơ hội trà trộn vào trong đám Hắc Xoa nhân, không những đã giết được Âm Nữ Sư mà còn bắt được 'Lang hào' Trục Mộ. Hơn nữa lại còn có một đội binh sĩ tinh nhuệ của Đế quốc gia nhập quân đội của chúng ta.

Mọi người nhất thời ngạc nhiên đến tĩnh lặng.

Hồng Thạch giơ tay ngăn chặn tiếng la hét vui mừng của các chiến sĩ.

Ta hướng mắt sang đôi mắt đỏ hoe của Nhạn Phi Phi, nhẹ gật đầu cười.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhạn Phi Phi đỏ lên như hai đám mây hồng, cúi đầu xuống.

Hồng Nguyệt trong lòng ta ngược mặt lên nói: “Đại Kiếm Sư! Đêm nay ta có thể ngủ ngon một giấc rồi.”

Tiếng cười rộ của mọi người vang lên.

Hồng Thạch nói: “Đại Kiếm Sư! Ngài vừa nói gì vậy?”

Ta lớn tiếng nhắc lại một lần nữa.

Trước thì tĩnh lặng hoàn toàn, sau là tiếng kêu la như sấm nổ kinh thiên bùng lên.

Nơi đóng quân không khí vui mừng dào dạt.

Trong buổi chiều êm ả, ta cùng bốn nàng và các tướng lĩnh cao cấp nhất, còn có Dực Kỳ cùng phó tướng Phương Nguyên của gã vừa gia nhập, tạo thành một vòng tròn lớn, ngồi xuống đất đất cùng thưởng thức yến tiệc buổi tối với những món ăn dân dã phong phú, duy chỉ thiếu mỹ tửu. Sau một bài học, không người nào dám uống nửa chung, nhưng không khí vẫn nhiệt liệt háo hức, tuyệt không kém so với khi có rượu chút nào.

Hồng Nguyệt không hề cố kỵ, nhất thiết nằm co mình trong lòng ta, tựa như một con mèo lười đang ngon giấc, Đại Hắc cũng bắt chước kê sát sau lưng ta, không li khai nửa bước.

Ba thiếu nữ còn lại phân ngồi hai bên, phần lớn thời gian đều ngáy ngốc nhìn ta, không gặp nhiều ngày, bọn họ đều gầy đi không ít, nhìn thấy vậy khiến ta trong tâm cảm thấy thương xót, cũng tràn đầy yêu thương.

Long Đằng giọng to nhất, nói cũng nhiều nhất, thuật lại một lượt chuyện sau khi ta bị bắt cóc một cách sống động như thật, rồi tình huống tất cả bọn họ lòng nóng như lửa đốt thế nào, rồi hỏi: "Đại Kiếm Sư! Ngài rốt cuộc đã đào thoát như thế nào?" Sau đó đập tay lên trán nói: "Ta thật hồ đồ, đường nhiên là nhờ vào các chiến sĩ Đế quốc của ngài tạo ra binh biến cứu ngài thoát nạn. "

Dực Kỳ muốn giải thích thêm, ta liền nhìn gã nháy mắt, chặn ngang lời nói tiếp: "Quá trình trong đó tất nhiên tinh tế phi thường. Hôm nào có cơ hội ta sẽ kể rõ với mọi người." Ta tịnh không muốn che dấu bọn họ, mà là không muốn nhắc tới quan hệ bí mật với Ma Nữ nhận, đó chỉ là một việc rất cá nhân.

Hồng Thanh nhìn Dực Kỳ nói: "Các vị đến Tịnh Thổ lâu chưa, ở đâu trên vùng thượng ngàn? Tịnh Thổ ngữ nhất định nói rất khá?"

Dực Kỳ cũng các tướng lĩnh Tịnh Thổ có thể nói mới gặp như đã quen từ lâu, nghe xong cười nhẹ nói: "Chúng ta đã ở Vọng Mai thành cho đến bây giờ, cũng khoảng hơn năm tháng. Trước đây chúng ta hoàn toàn không biết sự tồn tại của Tịnh Thổ, nhưng khi Hắc quả phụ dẫn chúng tôi đến đây trong tay có bày ra một bức hàng hải đồ, chỉ rõ vị trí của tất cả các lục địa."

Ta trong tâm thoáng động nói: "Tấm hàng hải đồ đó hiện tại ở đâu?"

Dực Kỳ nói: “Vẫn còn trên thuyền, để tôi cử người đến lấy cho Đại Kiếm Sư xem qua.”

Thải Nhu cực kì cao hứng nói: “Hắc quả phụ có xinh đẹp không, sao lại có một cái tên xúi quẩy như thế?” Nói xong đôi mắt xinh đẹp thoáng nhìn sang ta.

Dực Kỳ nói: “Xinh đẹp thì quả thật xinh đẹp phi thường, nhưng kiếm và tâm của nàng đều độc khiến người ta e sợ.”

Ta không muốn gãi lại tốn thời gian cho vấn đề này, nói: "Người ở tại Tịnh Thổ khá lâu, nhất định về sự bố trí binh lực của Hắc Xoa nhân rất am tường, có từng thấy qua Đại Nguyên Thủ?"

Chúng nhân thấy nói vào chính đề, đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Dực Kỳ thở ra một hơi nói: “Chúng ta đích xác đến Tịnh Thổ được một thời gian, cũng yêu mến vùng đất mỹ lệ này, trông thấy thủ đoạn tàn bạo của Hắc Xoa nhân đối với Tịnh Thổ nhân, trong tâm đều cực kì e sợ, nghĩ rằng có một ngày chúng ta cũng sẽ rơi vào số phận tương đồng, Hắc Quả Phụ và Hắc Xoa nhân vốn cùng một giuộc. Hiện tại có Đại Kiếm Sư lãnh đạo chúng ta, thật sự là phúc khí của chúng ta.”

"Ba!"

Long Ca dụng lực bóp chiếc cốc trong tay vỡ thành bột, cắn phẫn nói: “Ta nhất định khiến đám Hắc Xoa Nhân phải nợ máu trả máu.”

Tất cả những người còn lại trên mặt đều vô cùng phẫn nộ.

Dực Kỳ sau một phen cảm thán, tiếp tục nói: “Hiện tại binh lực Hắc Xoa nhân đều tập trung tại hai đại thành bên cạnh Tụ Tiên hồ. Hắc Xoa vương cùng thân binh đoàn của hắn cũng đã đến đây. Đại Nguyên thủ chúng ta chưa từng thấy qua, nghe nói trong vài ngày nay, bại quân từ nam phương đào thoát sẽ quay về để tụ hội tại Tụ Tiên hồ, có vẻ như Đại Nguyên Thủ cũng trở về theo đạo quân này.”

Phương Nguyên bên cạnh gãi nói: “Khi chúng ta biết được Đại Nguyên Thủ một lần nữa lại bại dưới tay của Đại Kiếm Sư, mọi người đều hưng phấn muốn rơi lệ, lúc đó cũng quyết định chủ ý, chỉ cần có cơ hội nhất định phải đi theo Đại Kiếm Sư, vì hòa bình của đại địa mà nỗ lực. Đại Kiếm Sư

nếu muốn phản lại Đế Quốc, ta cam đoan ngày rời thành mọi người đều sẽ nhiệt liệt ủng hộ ngài.”

Ny Nhã hạ thấp giọng nói vào tai ta: “Tất cả mỹ nữ cũng đều si tình ngài!”

Ta trừng mắt nhìn nàng một cái.

Ny Nhã yêu kiều lè chiếc lưỡi nhỏ thơm tho của nàng ra, giấu mặt sau vai của Thái Nhu. Lúc này, nàng ngay cả nửa phần phong thái của đại công cũng không có. Trong lòng ta, nàng vĩnh viễn làm một nữ hài bị thương tổn bởi cái chết của phụ thân vẫn kiên cường đứng lên.

Ước Nặc Phu hướng sang Dực Kỳ và Phương Nguyên hỏi: “Hiện tại tại Tụ Tiên hồ rốt cuộc Hắc Xoa binh nhiều hay ít?”

Phương Nguyên nói: “Tụ Tiên hồ lấy U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch làm chủ, binh lính của quân đoàn này đều rất dễ nhận ra, trên đầu đeo một cái mũ mang hình nửa người nửa chó, thật giống như quái vật từ u minh tới, là bộ đội tối tinh nhuệ trong Hắc Xoa binh, binh lực hơn mười hai vạn người, kiêu dũng thiện chiến, cực kì khó đối phó.”

Dực Kỳ tiếp nói: “Thứ đến là kẻ đứng đầu Hắc Xoa thất đại thần tướng Cùng Tuyệt với hơn mười vạn Hồng Giác quân của hắn, lực lượng chỉ kém U Minh quân đoàn.”

Ta thở ra một hơi khí lạnh, Hắc Xoa nhân nếu muốn mang quân đoàn hùng mạnh này đến Tịnh Thổ, chỉ sợ không có vài trăm cự hạm thì khó mà làm được. Nếu dựa theo phỏng đoán này, quân lực Hắc Xoa nhân mạnh hơn cả Đế quốc.

Hồng Thạch trầm giọng nói: “Nếu cộng thêm hơn mười vạn từ nam phương cùng Lưu Tiên thành chạy về, binh lực Hắc Xoa nhân tại Lưu Tiên hồ này không dưới ba mươi vạn người.”

Sắc mặt mọi người đều cực kì khó coi, binh lực chính quy Tịnh Thổ tuyệt đối không vượt quá mười lăm vạn người, chỉ bằng phân nửa binh lực Hắc Xoa nhân. Trận chiến này mạnh yếu khác biệt rõ ràng, làm thế nào để đánh?

Nhân quang của mọi người đều hướng về phía ta, bởi vì hiện tại còn lại, chỉ có niềm tin đối với ta.

Ta mỉm cười nói: “Các người đừng quên sách lược đã sớm định ra trước đó. Tựu trung chủ yếu là dùng chiến thuật du kích địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến! Nhưng có một điểm ưu thế mà Hắc Xoa nhân còn thiếu, đó là thổ địa nơi này là chúng ta, tất cả mọi người trong thôn làng đều ủng hộ chúng ta, khi chúng ta đoàn kết cùng lực lượng thôn làng, Hắc Xoa nhân sẽ trở thành đội quân cô độc, bọn họ càng đông, sự cung ứng lương thực càng khó khăn hơn.”

Nhạn Phi Phi gật đầu biểu thị tán đồng, hướng sang Dực Kỳ hỏi: “Ở hai tòa đại thành tại Tụ Tiên hồ này, tình hình của Tịnh Thổ nhân như thế nào?”

Dực Kỳ trong mắt lướt qua một thần sắc kì dị, nói: “Hai thành cộng lại ước tính hơn ba mươi vạn Tịnh Thổ nhân, trong đó chiếm hai mươi vạn phụ nữ, hơn mười vạn tráng đinh đều theo đuổi nghề nông, tham gia vào việc sản xuất.” Thở một hơi khẩu khí rồi nói: “Tất cả những Tịnh Thổ nhân tàn phế mà niên kỷ quá cao đều bị đưa đi đồ sát tập thể, Nghiêu Địch một khi đến Tụ Tiên hồ, mệnh lệnh đầu tiên là phát lệnh dã man này, nói bọn họ chỉ tốn hao lương thực.”

Mọi người đều kinh hãi thất sắc, không thể tin được có người có thể làm những việc như vậy.

Trong nhất thời mọi người đều ngây người ra.

Long Di cúi đầu vào vai ta, vai run lên, không kềm được tiếng khóc phát ra.

Ta âu yếm đặt tay lên nàng, trầm giọng nói: “Thời khắc này không nên bi thương, hãy để chúng ta định ra sách lược, khiến cho những tên tàn bạo chết không đất chôn chôn.”

Chúng nhân đều hô hấp trầm trọng, vẫn chưa thể khôi phục qua trận kích động vừa rồi.

Hồng Thạch lắc đầu thở dài một hơi, chỉ nói: “Với thực lực này của Hắc Xoa nhân, ta thấy bọn họ nhất định không cam tâm lưu tại Tụ Tiên hồ chờ đợi chúng ta, giả như Nghiêu Địch đích thân xuất lĩnh đại quân tiến công Lưu Tiên thành, chúng ta nên đối phó thế nào?”

Ta nói: “Dù hãn không tấn công, chúng ta cũng phải dụ hãn ra ngoài.”

Long Đăng nhãn mày nói: “Đại Kiếm Sư liệu có phải muốn Nghiêu Địch li khai sào huyệt lúc này, thừa cơ tập kích Tụ Tiên hồ, nhưng binh lực chúng ta phân tán, há không phải làm cho lực lượng yếu đi? Hơn nữa Nghiêu Địch nhất định sẽ bố trí nhân thủ lưu lại tại Tụ Tiên hồ, nếu để hãn sau khi đắc thủ Lưu Tiên thành quay lại phản công, chúng ta muốn thoát cũng không phải dễ.”

Ước Nặc Phu chen lời nói: “Binh lực của chúng ta hiện tại nhìn còn xa không thể sánh với họ. Nhưng cũng chỉ là tình thế tạm thời. Ngày trước khi chúng ta bị bại phải thối lui, rất nhiều binh sĩ đều bỏ chạy tứ tán đến các thôn làng. Chỉ cần phái người hiệu triệu, có thể lập tức quy tụ thành đội. Hà huống hiện tại Thánh Kiếm Kị Sĩ giá lâm Tịnh Thổ, chỉ cần phát ra tin tức mới này, nam nhân Tịnh Thổ đều chí khí bốc cao, gia nhập hàng ngũ tác chiến, vậy nên chỉ cần thêm chút thời gian, chúng ta có thể nhanh chóng mở rộng.”

Hồng Thạch nói: “Chúng ta có thể thấy điểm này, Nghiêu Địch không thể không nhận ra. Vậy nên hãn nhất định lập tức xuất quân phản công, không để chúng ta nghỉ lâu.” Lại thở dài cảm thán nói: “Xem ra rằng hãn thà hi sinh mấy vạn hàng binh, cũng sẽ không chấp nhận trao đổi tù binh với chúng ta.”

Ta trong tâm rung động nói: “Hắc Xoa tướng lĩnh đại diện cho hàng binh quay về nói cho Nghiêu Địch việc trao đổi tù binh đã xuất phát chưa?”

Hồng Tình nói: “Ngày khởi trình quay về Tụ Tiên hồ, chúng ta vẫn để hãn dẫn theo hơn hai mươi tùy viên, người này là phó tướng của Khách Hoành Sinh, tên là Tiến Phi, là một nhân vật khá.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hãn nói riêng với ta, Hắc Xoa Nhân cũng không phải đều là bạo đồ hiếu chiến, chỉ bất quá dưới bàn tay thống trị của Nghiêu Địch, không một ai dám kháng lại, rời xa cố hương lâu như vậy, nhiều người đều muốn trở về nhà.”

Mọi người đều mặc nhiên yên lặng lại.

Nói cho cùng, kẻ xâm lược bản thân cũng là người, tự nhiên cũng có tình cảm suy nghĩ của con người.

Ta nói: “Tốt! Hiện tại giả thiết Nghiêu Địch trong thời gian ngắn tấn công Lưu Tiên thành, chúng ta sẽ ứng phó thế nào?”

Chân mày mọi người đều nhíu lại suy nghĩ, nhưng đều khó tìm ra phương hướng để giải quyết, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là do sự chênh lệch binh lực địch ta quá lớn. Nghiêu Địch chỉ cần lưu lại vài vạn binh mã, cũng có thể dễ dàng đánh bại địch thủ trong một khoảng thời gian ngắn, chờ đợi hãn sau khi tấn công Lưu Tiên thành sẽ lại cử viện binh nhanh chóng quay về.

Dực Kỳ ho khan một tiếng, hiển thị có điều muốn nói.

Ta hiểu ý nói: “Hiện tại mọi người đều chung một trận tuyến, cùng sinh tử tồn vong, có ý kiến gì xin cứ nêu ra.”

Dực Kỳ nói: “Lưu Tiên hà chảy đến Tụ Tiên hồ thì dừng lại, ra khỏi Tụ Tiên hồ phân thành ba luồng. Một hướng chính Bắc. Hai nhánh còn lại, một nhánh chảy về hướng đông, một nhánh chảy về hướng tây bắc, đều có ba toà đại thành.”

Nhạn Phi Phi nói: “Hướng chính bắc được gọi là Tiểu Tiên hà, hướng đông gọi là Bôn Dương hà, tây bắc là Lạc Nhật hà, cả ba đại thành đều lấy theo tên sông, lấy Tiểu Tiên thành là lớn nhất, Bôn Dương Thành và Hòa Lạc thành đều là nhỏ.” Sau đó nhìn sang Dực Kỳ nói: “Ngài đối với hình thế địa lý phương bắc, chắc cực kì thuần thục.”

Dực Kỳ nói: “Thân ở trong thế lực của Hắc Xoa nhân, mỗi ngày đều để pháp phòng lo sợ, sống một ngày dài như năm. Vì vậy chúng tôi đặc biệt lưu tâm nghe ngóng tất cả sự tình liên quan đến Tịnh Thổ, để có thể kịp thời trốn thoát được.” Nói xong cười khổ tâm.

Phượng Nguyên nói: “Binh trấn thủ các thành này không thể ít hơn vài ngàn người, giả thiết chúng ta đoạt được cả ba thành này, có thể cắt đứt đường về của Nghiêu Địch, vấn đề duy nhất là cả ba thành đều không kiên cố. Nếu như quân Hắc Xoa nhân phản công, sẽ là điều cực kì bất diệu.”

Ta mỉm cười nói: “Giả như chúng ta có thể trong chiến dịch tiến công Lưu Tiên Thành của Nghiêu Địch, tổn hao của bọn họ một lượng binh lớn, bọn họ muốn phản công cũng vô lực tiến hành.”

Hồng Thạch nhú mày nói: “Ngài thật sự muốn tại Lưu Tiên Thành quyết một trận đánh ác liệt với bọn họ?”

Long Đăng nói: “Nghieu Địch rất tinh thông thuật dụng binh, tuyệt không thể không biết nhược điểm của bản thân, nếu ta là hắn, sẽ lưu lại vạn binh Hồng Giác quân của Cùng Tuyệt tọa trấn Tụ Tiên thành để bọn họ có thể theo thủy lộ nhanh chóng chi viện ba thành phía bắc. Nếu chúng ta phân binh tác chiến cả hai chiến tuyến, càng không thể là đối thủ của Hắc Xoa nhân.”

Ta nói: “Ngài lầm rồi, Lưu Tiên thành căn bản thủ không được, cũng không nên thủ. Với binh lực hơn hai mươi vạn của Nghieu Địch, có khả năng bao vây trùng trùng Lưu Tiên Thành, làm chúng ta chết vì khổn khó trong thành, cho đến khi can kiệt lương thực. Chúng ta chỉ có một phương pháp duy nhất, là chia thành các tập nhỏ. Một mặt trưng dụng các cựu binh và các tráng đinh trong thôn làng, lập thành một phòng tuyến tiếp tế hoàn hảo. Mặt khác, dựa vào sự quen thuộc hoàn cảnh địa lý, bố trí mạng lưới trinh sát tình báo không khe hở, nắm vững nhất cử nhất động của địch nhân. Địch mạnh thì lui, địch yếu thì tiến. Một ngày tuyến tiếp tế hai phương nam bắc của Hắc Xoa nhân đều bị chúng ta cắt đứt toàn bộ thì chính là thời khắc quyết chiến tối hậu.”

Chúng nhân đều nhướng cao mày, hiển thị vẫn còn nhiều điểm quan trọng chưa thông.

Ny Nhã cạnh ta nhin không được nói: “Nếu Hắc Xoa nhân lần nữa quay lại đoạt Lưu Tiên thành, chúng ta làm cách nào để không bị cắt đứt liên hệ giữa Thiên Miếu và nam phương?”

Mọi người đều đồng ý gật đầu.

Ta lắc đầu nói: “Bọn chúng vĩnh viễn cũng không đoạt lại được Lưu Tiên Thành như trước, ngoại trừ một đồng gạch tan ngói lở sau một trường đại hỏa hoạn.”

Chúng nhân đồng thời chấn động, xuất hiện thần sắc ngạc nhiên kinh sợ.

Ta tịnh không buông tha bọn họ, tiếp tục nói: “Ba thành kia cũng như thế, sau khi đoạt thành lập tức hủy thành, dùng phương pháp tiêu thổ đối

kháng với đại quân Hắc Xoa nhân. Bất quá cũng không cần làm như vậy, chỉ một toà Lưu Tiên Thành cũng đủ rồi.”

Thải Nhu phát ra một tiếng “a” thất thanh, nói: “Đại Kiếm Sư! Những thành thị này đều rất mỹ lệ!”

Hồng Thạch nói: “Thành thị không còn thì có thể trùng tân tái kiến. Nhưng Hắc Xoa nhân nắm giữ quyền khống chế thủy đạo, có thể tiến có thể lui, thậm chí có thể huy động quân đội từ phía đông của Trục Thiên đến nam phương. Chúng ta vẫn là không thể thắng được trận chiến này.”

Ta cười nhẹ một tiếng nói: “Không! Nghiêu Địch vĩnh viễn không đến được phương nam, cũng không thể có quyền khống chế thủy đạo.” Nói đến đây, ta dừng lại, nhìn lên trời đêm đã chuyển sang màn đen, than nhẹ: “Còn nhớ cơn mưa lớn đã dập tắt trận đại hỏa hoạn ở Đoạn Lộ bảo không, giả dụ nếu cứ liên tục như thế trong mười ngày, ngài nói xem sẽ sinh ra hậu quả thế nào?”

Long Đăng nói: “Cơn mưa lớn sẽ làm đổ toàn bộ Hắc Ma thuyền trong sông, khiến Tụ Tiên hồ và một dải ven hồ đều bị chìm trong nước. Nhưng căn bản không có cơn mưa lớn nào kéo dài nhiều ngày đến thế. Trong lịch sử của Tịnh Thổ, chỉ ghi lại có vài lần Lưu Tiên hà tràn nước, đều không quá nghiêm trọng.”

Ta quét nhìn mọi người một lượt, nhạt giọng nói: “Không có một trận hồng thủy như vậy sao? Nếu không thì chúng ta tạo ra một trận.”

Ta quay sang nhìn Long Ca nói: “Người tối nay lập tức lên thuyền quay lại Lưu Tiên Thành, truyền đạt mệnh lệnh của ta. Ta muốn người ngay khi đến đó lập tức đưa mọi người tại Lưu Tiên Thành lui về Thiên Miếu. Cùng lúc tại Thiên hà tuyên chọn địa phương thích hợp, kiến lập một hồ trữ nước lớn, dẫn nước của Thiên Hà vào. Sau khi Nghiêu Địch phát giác Lưu Tiên thành biến thành một tòa thành hoang phế, tất sẽ lập tức lui quân. Lúc đó chúng ta lập tức dùng Long nô hống nổ tung hồ trữ nước. Để hồng thủy tràn vào Lưu Tiên Thành.” Ta gần như có thể hình dung thấy cảnh tượng đáng sợ khi cơn lũ bất ngờ cuồn cuộn đổ xuống.

Dực Kỳ vỗ mạnh vào đùi một cái, kêu lên: “Chúng ta còn có thể cắm xuống nước các cây gỗ lớn bọc đầu bằng sắt nhọn, bảo đảm có thể xuyên

thùng thuyền của Hắc Xoa nhân. Nói như vậy, không cần thể nước quá lớn, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cũng không cần hi sinh ba tòa thành kia.” rồi hướng sang Thái Nhu nói: “Thái Nhu tiểu thư, thuộc hạ cũng không nỡ bỏ ba tòa thành mỹ lệ đó.”

Hồng Thạch hai mắt phóng hào quang nói: “Ngài đích thực là Thánh kiếm kị sĩ, vì sao phương pháp đơn giản như vậy mà chúng ta cho tới bây giờ vẫn nghĩ không ra?”

Mọi người đều phấn chấn lên, nhanh chóng loại bỏ tâm trạng trầm trọng trước đó.

Long Ca bỗng nhiên đứng dậy, nói lớn: “Ta lập tức đi ngay!” Rồi đi luôn không hề quay đầu lại.

Dực Kỳ nhìn sang Phương Nguyên đánh mắt, Phương Nguyên lập tức nổi gót, sắp xếp an bài những thuyền sẽ đi theo gã.

Ta nhìn Dực Kỳ gật đầu tán thưởng, người này có sự can đảm, lại đặc biệt tâm tư tinh tế, mưu lược kiếm thuật đều là nhân tuyển tốt nhất, thật là một nhân tài hiếm có.

Long Đằng hưng phấn xoa tay không ngừng, nói: “Chúng ta nên làm gì cho tốt?”

Hồng Thạch nói: “Mọi người xem, Long lão tiểu tử thực sự ngửa tay rồi kìa.”

Ngay cả Long Di đôi mắt mọng đỏ cũng không kìm nổi bật cười khanh khách. Mọi người đều không hơn được nàng.

Ta hướng sang Ước Nặc Phu cùng Nhạn Phi Phi nói: “Hai người suất lĩnh một vạn người, phụ trách thủ tại các cứ điểm trong thôn, một mặt trưng triệu tân binh, một mặt trinh sát địch tình. Khi Nghiêu Địch bị tổn thương vội lui về Tụ Tiên hồ, chúng ta sẽ căn cứ vào tình báo của các người, cắt đứt đường thoái lui của Hắc Xoa nhân. Thời khắc bọn chúng không mở được mắt ra cũng sẽ bắt đầu.”

Ước Nặc Phu và Nhạn Phi Phi lập tức đứng lên nói: “Chúng ta lập tức đi chuẩn bị.”

Ta duỗi thân nói: “Tối nay nghỉ ngơi sớm! Sáng sớm mai chúng ta nhổ trại quay về phía nam, quay lại Lưu Tiên Thành.”

Mọi người sôi nổi lui về.

Ta ăm ngang người Hồng Nguyệt vẫn đang lăm bằm trong giấc mộng đứng dậy, Dực Kì đến bên cạnh ta, cung kính hạ thấp giọng nói: “Đại Kiếm Sư, thấy Tịnh Thổ nhân kiêu ngạo nhưng đối với ngài lại tôn kính và tín nhiệm, ta tự biết không theo lăm người. Chung quy có một ngày, ngài có thể khiến Đế quốc trở thành một thế giới thiên đường.” Xong thì rời đi.

Ny Nhã cùng Long Di phân ra ôm khủy tay hai bên của ta, đưa ta tiến vào nội trướng. Đại Hắc ve vẩy đi theo sau ta.

Tại một góc trướng nội, Thái Nhu đang chỉ thị nữ vệ của Ny Nhã mang một bồn nước lớn nóng hừng hực đặt xuống, nhiệt khí bốc lên, theo cửa sổ mở ra bên trên thoát ra ngoài.

Nữ thân binh rời khỏi hậu trướng, ta đang muốn đặt Hồng Nguyệt vào trướng, nữ tử này sớm đã thức dậy, hôn môi ta một cái, một cách cực kì ngoan ngoãn nói: “Ta biết ngài vô cùng vất vả phải không? Cái này là để báo đáp!”

Ta ngăn người ngơ ngác. Ngày xưa nếu để nàng ngủ trong lòng lâu, bắp chân phải chịu đại bộ phận sức nặng mà không thể cử động, nhất định cảm giác khí huyết không thông. Nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có hiện tượng này, đương nhiên là vì trong thể nội ta được trợ giúp bởi năng lượng kì dị ẩn tàng bên trong Ma Nữ nhận.

Hồng Nguyệt nhảy đến trước mặt ta, giúp ta cởi áo khoác.

Long Di cùng Ny Nhã cũng vui mừng hơn hở đến trợ giúp, Thái Nhu vẫn chuyên tâm thêm nước lạnh vào, thường đưa tay vào nước, kiểm tra nhiệt độ của nước.

Dưới ánh sáng dịu dàng, trướng nội ngập tràn xuân ý.

Khi bị bắt, ta căn bản không nghĩ lại có thể xuất hiện tình cảnh này, nhưng hiện tại ta đang ở đây.

Bốn nàng đều trầm mặc xuất thần, như muốn cảm nhận đầy đủ cảm giác ấm cúng an bình trong trướng nội.

Hồng Nguyệt khi xưa riu ra riu rít, thích tranh luận cũng bắt đầu có chút thành thực. Cởi áo cho ta cẩn thận ôn nhu chưa từng có trước đây.

Rất nhanh ta loã thể ngâm mình trong nước ấm áp của bồn tắm. Tứ nữ vây tại bốn phía, tỉ mỉ lau rửa giúp ta, cảm giác hạnh phúc này, thấm vào từng thớ thịt bên trong.

Ta khoan khoái thở ra một hơi dài, hỏi: “Mấy ngày trước đây ai đã khóc nhiều nhất?”

Nhãn quan của ba nàng đều tập trung trên mặt Hồng Nguyệt.

Hồng Nguyệt cố ý lấy nước nóng nhằm đầu ta đổ xuống, cái miệng nhỏ vênh lên khả ái nói: “Nhiều nhất thì nhiều nhất, ta thừa nhận đấy! Ồ! Mọi người nhìn Đại Hắc kìa!”

Chúng ta bất giác hướng sang chỗ bên cạnh nhìn Đại Hắc đang trông ngóng.

Chỉ tên bằng hữu này lắc đầu vẩy đuôi, vẻ mặt giống như những lúc bình thường nó đói bụng đòi ăn.

Long Di ngạc nhiên hỏi: “Đại Hắc! Người không phải đói chứ?” Ny Nhã bên cạnh trêu: “Đại Hắc! Nhanh đáp lời muội ấy, người hiểu nói xem!” Đại Hắc đương nhiên không thể nói, nhưng cái đuôi thì vẫy càng mạnh hơn.

Thải Nhu có quan hệ tốt nhất với Đại Hắc, bỗng nhiên che miệng cười.

Ta trong tâm thoáng động, gọi: “Đại Hắc đến đây! Chúng ta cùng tắm một lượt nào!” Đại Hắc không hề khách khí, nhảy phốc đến, nhảy ngay vào bồn.

Nước bắn lên tung tóe, làm bốn tứ nữ vốn luôn cẩn thận nghiêm túc toàn thân ướt sũng. Nó lại quấy thêm một trận, khiến cho tình thế càng thêm ác liệt.

Ta giơ một tay ra, kéo Thải Nhu vào bồn, cười lớn nói: “Nàng vào tắm cho Đại Hắc đi.”

Bồn tắm vốn khá lớn, hai người một chó, cùng chen chúc hỗn loạn thế này thật khó mà tưởng tượng.

Thải Nhu toàn thân ướt đẫm một tay ôm Ny Nhã đang muốn đào thoát, ta liền hai tay tả hữu phân ra kéo Hồng Nguyệt cùng Long Di, kết quả đương nhiên không ai tránh được nạn thủy.

Cả hai ngôi sao sáng Thiên Mộng cùng Phiêu Hương, trên bầu trời bên ngoài song cửa nhỏ bé nhấp nháy ánh mắt, tựa như muốn lén nhìn tình cảnh

diễm lệ không gì che dấu nổi bên trong trường nội.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 5

Trọng Hồi Tiên Thành

Tám ngày sau chúng ta về đến Lưu Tiên thành. Trải qua cuộc hành quân ngày đêm không nghỉ, người ngựa đều mệt mỏi không chịu nổi, chỉ có ta tinh thần vẫn sáng suốt, ngay cả nửa phần mệt mỏi cũng không có.

Nhìn thấy đại giá thánh kiểm kỵ sĩ trở về, sự hoan hỉ của quân dân Lưu Tiên thành vẫn chưa kịp sơ tán không cần phải nói cũng biết là nồng nhiệt như thế nào.

Sau khi sơ tể, ta và Ny Nhã tới Đại công đường, cùng các tế ti, đại công và các tướng lãnh cử hành hội nghị. Lúc này là thời khắc cần phải tranh thủ từng giây, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Ngoại trừ Yến Sắc và Đại tế ti, tất cả mọi người đều chờ ta ở phòng nghị sự.

Ta nếu chưa ngồi, thì không ai cả gan ngồi xuống. Ta bèn ngồi xuống trước tiên tại một đầu của chiếc bàn dài, những người khác cũng đều nhập toạ.

Dực Kỳ được xếp ngồi ghế đầu tiên bên tay phải ta, hiển thị Tịnh Thổ nhân đối với hân trọng thị phi thường. Dù sao hân xem như cũng là người của ta, điều đó làm cho bọn họ dễ dàng chấp nhận hân.

Ngồi đối diện chính là Tạ Văn đại công, ông ta là Lưu Tiên thành chủ, lúc này với thân phận chủ nhà tham gia hội nghị

Hai bên chiếc bàn dài mọi người đã ngồi kín, ngay cả bọn Tú Thanh, Hầu Ngọc, Điền Tông cũng tham gia nhưng không có quyền biểu quyết.

Không biết sao, ta đối với ba người này có hảo cảm đặc biệt, hoặc giả là do thời gian sống cùng nhau lâu hơn.

Ta cất lời đầu tiên:" Đại tể ti và Yến Sắc đã đến đó chưa?" Ta kỳ thật trong lòng đã biết đáp án, chỉ là dựa vào đó để mở đầu hội nghị.

Quả nhiên Tạ Văn đáp: "Ba ngày trước, nhận được mệnh lệnh của Đại kiểm sư do Long Ca mang về, Đại tể ti và Yến Sắc đại công lập tức huy động tất cả công tượng trong thành, quay trở về Thiên miếu, tiến hành kiến tạo công trình đập nước.

Hồng Thạch và Long Đăng đồng thời định cất lời, nhìn thấy đối phương muốn nói thì đều khiêm nhượng nhường cho đối phương nói.

Ta cảm thấy mối quan hệ của hai vị đại công luôn bất hòa này đang không ngừng được cải thiện, không có chủ ý cũng ngầm hiểu nhau. Ta bèn nhìn về phía Trữ Tố đang cười cười.

Trữ Tố hiểu rõ việc hai người muốn hỏi, mỉm cười nói: "Chúng ta đã bắt đầu rút các phụ nữ, trẻ em và thương binh của Lưu Tiên thành, phỏng chừng chưa đến ba ngày sẽ hoàn thành việc rút lui. Nhưng vật tư sợ rằng cần thêm thời gian hai ngày nữa."

Ta gật đầu khen ngợi: "Làm tốt lắm! Việc xây thành bảo của ta thì sao?"

Trác Liên nói: "Đó là vinh hạnh và công việc của ta. Bất quá bởi vì đó là thành bảo của Thánh kiểm kị sĩ, không cần ta đốc thúc, tất cả mọi người đều làm việc quên mình. Cho nên chỉ hơn mười ngày nữa là hoàn thành. Khi đó cho dù Nghiêu Địch suất binh công tới, trong vài tháng sẽ tuyệt không có vấn đề gì. Hiện tại, ta ngược lại thật sự hy vọng hãn xuân ngốc xông đến tấn công mạnh mẽ."

Mọi người đều thấy ông ta nói rất thú vị, cười tán thưởng.

Chỉ có Tạ Văn sắc mặt trầm trọng không cười, ta đương nhiên hiểu được cảm thụ của ông ta, ta hỏi: "Tạ đại công! Ông có tâm sự gì, cứ nói ra đi!"

Ánh mắt mọi người tập trung vào ông ta, lộ ra thần sắc thông hiểu đồng tình.

Tạ Văn trầm ngâm hồi lâu, lấy dũng khí nói: "Ta hiểu Đại Kiểm Sư muốn hủy Lưu Tiên thành là vạn bất đắc dĩ, nhưng có biện pháp thứ hai nào không?"

Tư vị của việc được rồi lại mất khiến người ta khó chấp nhận được, ta gật đầu nói: "Trong hai tình huống, chúng ta có thể không phải thiêu rụi Lưu Tiên thành, mà vẫn có thể thắng trận này.", Rồi quay sang Dực Kỳ nói: "Người trước hết đoán xem, thật ra đó là hai tình huống nào?" Ta chính là đang cố ý để cho Dực Kỳ biểu hiện trí tuệ một chút trước các tướng lĩnh cao cấp.

Dực Kỳ dễ dàng đáp: "Tình huống thứ nhất, tự nhiên là đập nước có thể hoàn thành trước khi Hắc Xoa nhân đến, nhưng tình huống thứ hai thuộc hạ không thể đoán chính xác được." Rồi hần mím cười nói: "Nếu thuộc hạ đoán được thì đã trở thành Đại Kiếm Sư rồi."

Mọi người đều bắt đầu cười ồ.

Sắc mặt Tạ Văn vẫn thâm trầm như cũ. Bởi vì ông ta biết không có thời gian một, hai tháng, đập nước tuyệt không thể hoàn thành.

Ta nói: "Nếu lúc này Nghiêu Địch đến tấn công, nhất định do hai đường thủy bộ đồng thời tiến quân. Nếu không để chúng ta giáp kích hai bên bờ sông, chỉ cần dùng hỏa tiễn, bọn chúng cũng sẽ không chống đỡ nổi. Hơn nữa nhất định phải cẩn thận nghiêm ngặt, chậm rãi tiến quân. Nếu chúng ta có khả năng không ngừng hư trương thanh thế, sẽ có thể làm tốc độ hành quân của chúng càng chậm lại. Bởi vậy hoàn thành đập nước trước khi chúng đến, không phải là không có khả năng."

Ánh mắt Tạ Văn loé sáng nói: "Chúng ta còn có thể đặt chướng ngại vật dưới lòng sông, hoặc tại bờ sông bố trí cạm bẫy, làm bọn chúng phải ra tâm đề phòng, muốn chạy nhanh một bước cũng không dám."

Tiểu Ai Bàn nói: "Ta có thể thỉnh thoảng phóng ra long nộ hống vào thuyền địch, cho bọn chúng ném thử cái tư vị này."

Tất cả mọi người bắt đầu hưng phấn, cảm thấy tình thế không phải là không thể đảo ngược.

Ny Nhã hờn mát nói: "Đại Kiếm Sư! Ngài còn chưa nói ra tình huống thứ hai là gì!"

Ta mỉm cười nói: "Trong trận chiến tại Lưu Tiên thành, Hắc Xoa nhân hao tổn một lượng lớn vật tư. Trong đó, đại bộ phận là đem từ Tự Tiên hồ đến. Bây giờ Lưu Tiên thành và bại quân từ nam phương cùng lúc trở về,

tất khiến cho việc cung ứng lương thực vật tư tại Tụ Tiên hồ càng thêm trầm trọng, đúng không?"

Vốn là thành chủ của Tụ Tiên hồ lưỡng thành, Trác Liên nói: "Nhưng chỉ cần nửa tháng, Hắc Xoa nhân có thể đưa vật tư ào ạt thông qua thủy lộ liên tục vận chuyển từ bắc phương tới."

Ta vỗ bàn nói: "Đây là điều kiện cơ bản của tình huống thứ hai của ta. Giả thiết Nghiêu Địch trong vòng một tháng gấp rút suất binh công tới, vật tư bọn chúng mang tới tuyệt không thể nào đủ cung cấp cho một khoảng thời gian dài, mà chỉ có thể dựa vào thủy lộ tiếp tế đều đặn không ngừng."

Suy nghĩ của Dực Kỳ miễn tiếp nhất, bắt đầu nói: "Thuộc hạ hiểu được rồi, chỉ cần phá hủy tuyến tải lương thủy đạo, Hắc xoa nhân đâu có chiếm được một tòa thành bỏ không cũng thủ không được bao lâu, khi bọn chúng rút quân, cũng là thời khắc chúng ta tập kích đám lương cạn binh tàn bọn chúng."

Long Ca nói: "Nói như vậy, chỉ cần nhìn xem Hắc Xoa vương khi nào công tới là có thể biết Lưu Tiên thành có thể bảo tồn hay không."

Ta đứng dậy nói: "Ta có thể cam đoan không dưới ba mươi ngày, Nghiêu Địch sẽ suất quân tiến đánh, nếu không sĩ khí của Hắc Xoa nhân vĩnh viễn sẽ không thể phục nguyên. Vô luận về thực chất hay tinh thần, bọn chúng đều cần phải có một trận đại thắng." Ta quay sang Dực Kỳ nói: "Người đại diện cho ta ở đây, thương nghị an bài chi tiết, ta phải đi xem đám hàng quân Hắc Xoa nhân. Bọn họ có thể là một vấn đề đau đầu không mong đợi của Nghiêu Địch."

Dực Kỳ đứng dậy thi lễ, trong mắt toả ra sự cảm kích sâu sắc đối với việc ta coi trọng hẳn.

Ny Nhã ai oán liếc nhìn ta, trách ta sao bỏ nàng ở nơi này.

Ta mỉm cười, tiến đến phía sau Tạ Văn, vỗ vỗ vai ông ta cười nói: "Yên tâm đi! Lưu Tiên thành sẽ được bảo lưu hoàn toàn, ta sẽ dạy cho Nghiêu Địch muốn hủy thành cũng không xong."

Tạ Văn la lên một tiếng vui mừng đến phát khóc.

Ta thầm nghĩ: "Chỉ vì Thái Nhu, vô luận bao nhiêu khó khăn, ta cũng phải lưu lại đại thành bảo mỹ lệ vắt ngang sông này."

Hành động rút lui từ Lưu Tiên thành vẫn tiến hành không gián đoạn. Tới sáng sớm hôm sau, đại diện hàng binh về gặp Nghiêu Địch yêu cầu trao đổi tù binh là Tiến Phi và năm tên Hắc xoa nhân, cưỡi ngựa đến kiệt sức, miệng ngựa sùi bọt mép, đã trở về.

Ta dự định gặp hãn tại Đại công đường, nhưng hãn yêu cầu được tiếp kiến tại đại ngục giam tù binh Hắc xoa nhân, bởi vì hãn hy vọng tất cả Hắc xoa nhân biết được phản ứng của Nghiêu Địch.

Tâm niệm xoay chuyển, ta biết rằng tình huống dự đoán của ta đã phát sinh, lập tức hạ lệnh cai ngục đưa Hắc Xoa nhân ở các nơi đưa đến quảng trường của đại ngục giam, lại điều động tất cả binh lực, nghiêm phòng bạo loạn xuất hiện.

Phía trong và ngoài của ngục giam, toàn bộ đều có Hắc Xoa nhân đứng chen chúc. Quá nửa là phụ nữ và trẻ em, tổng cộng phải trên năm vạn người, nhìn tình cảnh đó cũng làm lòng người xót xa.

Ngày hôm qua, ta bỏ cả buổi chiều và hoàng hôn, vào trong ngục cùng Hắc Xoa nhân nói chuyện, an ủi bọn họ, khẳng định bọn họ đã được đối xử tốt, cũng làm cho họ hiểu ta không phải là một kẻ hung tàn, mà là một người yêu hòa bình.

Ta sẽ nhanh có đáp án tác dụng này lớn như thế nào.

Ta chẳng những muốn đánh Nghiêu Địch trên chiến trường mà còn muốn đánh hãn bằng tâm lý chiến, ta thề sẽ không để Nghiêu Địch giúp Đại Nguyên Thủ còn sống mà rời khỏi Tịnh Thổ.

Không phải bọn chúng không chết, thì là ta chết.

Quảng trường có thể chứa hàng vạn người của đại ngục giam chật cứng Hắc Xoa nhân. Bọn họ tay bị trói quặt ra sau lưng, được chia thành những tổ mười người bởi Tịnh Thổ quân. Trên đầu tường cũng đầy các tiền thủ của Tịnh Thổ giám thị từ trên cao.

Những người bị thương ở lại trong ngục, bởi vì quảng trường tuy rộng, cũng không thể dung nạp hơn năm vạn người.

Ta và Tiến Phi hai người đứng trên đài cao để tất cả mọi người có thể thấy chúng ta.

Nét mặt Tiến Phi đầy những ưu tư, hẩn trầm ngâm hồi lâu rồi thông qua ống truyền thanh lớn tiếng kêu lên: "Các vị huynh đệ tử muội, ta lần này trở về chỉ mang theo một tin bất hạnh, Nghiêu Địch tôn kính của chúng ta đã bỏ rơi chúng ta, không chịu dùng tù binh đổi lấy mạng sống và tự do của chúng ta."

Hàng vạn Hắc xoa nhân nam nữ lạ thay không hề lên tiếng, nhưng sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Tiến Phi quát to: "Không phải ta hôm nay phụng mệnh Nghiêu Địch đến đây báo tin này cho các người, mà là kháng lệnh đào tẩu đến, cùng các người nhận lấy vận mệnh tử vong, nếu phải chết chúng ta cùng chết một chỗ."

Trong lòng ta kêu lên: "Hảo hán tử!"

Tiến Phi quay sang ta nói: "Sự tình là như thế này, chúng ta cam tâm nhận lấy vận mệnh không thể tránh được."

Trong đám Hắc Xoa nhân có người bắt đầu hét lên, mắt thấy phải sinh ra hỗn loạn khó có thể khống chế.

Tiến Phi quát lớn: "Yên lặng, cho dù chết, cũng phải chết có tôn nghiêm."

Chúng Hắc Xoa nhân lại yên lặng trở lại. Rõ ràng Tiến Phi trong lòng họ cực kỳ có uy tín.

Ta giờ ống truyền thanh lên hét lớn: "Các người đều không cần phải chết. Ta tịnh không phải là Nghiêu Địch. Ta là Đại Kiếm Sư Lan Đặc. Các người nên tín nhiệm ta, tựa như ngày trước các người đã tín nhiệm ta."

Tất cả Hắc Xoa nhân ngậy người ra, nhân từ với địch nhân không phải là truyền thông và phong cách của họ.

Tiến Phi kinh ngạc nhìn ta, vẻ khó tin nói: "Đại Kiếm Sư...."

Ta nhìn hẩn mỉm cười, rồi sau đó lại hướng về chúng Hắc xoa nhân trên quảng trường nói: "Ta có thể đề nghị cho các người đủ lương thực để trở lại Tự Tiên hồ, thậm chí đủ vượt Tự Tiên hồ quay về phương bắc, ngồi thuyền trở về cố hương của các người, cùng tộc nhân đoàn tụ. Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, là đừng bao giờ tái sát hại Tịnh Thổ nhân, bởi vì họ cũng như

các người, đều có sự tôn nghiêm của loài người, bọn họ cũng có cha mẹ cùng vợ con khóc than cho họ."

Chúng Hắc Xoa nhân trước tiên quay mặt nhìn nhau, ánh mắt tỏa sáng, cũng không biết là ai hò reo trước, tiếng reo như sóng triều dâng cao

Hồi hương chính là mơ ước của mỗi người, lời của ta chọn đúng ngay điều khát vọng nhất trong tâm khảm bọn họ.

Ta đưa tay nắm chặt tay của Tiễn Phi nói: "Ta sẽ lập tức an bài cho các người rời đi, hy vọng người có thể đưa bọn họ an toàn trở về tổ quốc, kiến lập lại lý tưởng quốc gia, đối với Nghiêu Địch, ta cam đoan hắc vĩnh viễn không thể trở về."

Tiến Phi gật đầu nói: "Ta hiểu được những lời Đại Kiếm Sư nói, ta cũng có thể cam đoan, chúng ta sẽ không lại làm thương tổn Tịnh Thổ nhân, nhưng Đại Kiếm Sư có thể trao trả vũ khí và chiến mã cho bọn ta."

Ta quả quyết nói: "Đương nhiên là có thể, ở ngoài thành, người có thể nhận tất cả các thứ cần thiết cho cuộc hành quân."

Tiến Phi nói: "Ngài thật sự tín nhiệm ta?"

Ta nói: "Một hán tử có thể trở về chịu chết, Đại Kiếm Sư ta nếu tin lầm người chỉ có thể trách mình là có mắt không trông."

Tiến Phi quỳ xuống cung kính hôn chân ta.

Tiếng reo mừng của Hắc Xoa nhân càng dữ dội, không biết là ai hét lên Đại Kiếm Sư đầu tiên, cả ngục giam trong ngoài đều là tiếng hô điên cuồng "Đại Kiếm Sư!"

Hoàng hôn.

Ta cùng chúng tướng lãnh dừng ngựa ngoài thành, nhìn chúng Hắc xoa nhân dưới sự chỉ huy của Tiễn Phi khuất dần phía xa.

Long Đằng có điểm do dự nói: "Đại Kiếm Sư thật sự tin tưởng rằng bọn Hắc Xoa nhân này sẽ không quay về Tụ Tiên hồ, mà là chạy thẳng ra biển quay về Hắc Xoa quốc?"

Ta nói: "Nếu Tiễn Phi thật sự mang người quay về. Nghiêu Địch sẽ là người đầu tiên không buông tha cho hắc. Tiễn Phi vì chính mình tuyệt sẽ không quay về Tụ Tiên hồ."

Hồng Thạch nói: "Nếu bọn chúng quay về Tụ Tiên hồ, đối với Nghiêu Địch cũng là hữu hại vô lợi. Trước tiên làm cho việc cung ứng lương thực của chúng càng thêm trầm trọng, kể đến bọn chúng sẽ mang hành động bất nghĩa bỏ rơi bọn chúng của Nghiêu Địch truyền bá khắp nơi, làm nhiễu loạn lòng quân, một chiêu này của Đại Kiếm Sư thật là cực kỳ lợi hại."

Tạ Văn có điểm bất mãn nói: "Nhưng ít ra cũng để ta tra vấn Tiến Phi tình huống liên quan đến tụ tiên hồ, điều đó đối với chúng ta thật là đại lợi."

Ta biết ông ta quan tâm đến động tĩnh của Nghiêu Địch, thông cảm nói: "Tiến Phi này là loại người trọng tình nghĩa, nếu muốn hãn bán đứng đồng bào, hãn sẽ chịu chết chứ không làm. Nhưng giờ đây, ta chỉ cần cầu hãn mang tộc nhân về cố thổ, làm hãn chấp nhận dễ dàng hơn. Hành động của hãn sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn đến Hắc Xoa nhân đang ở phía bắc Tụ Tiên hồ, trực tiếp ảnh hưởng nguồn tiếp tế của bắc phương cho Tụ Tiên hồ. Thử nghĩ trong trường hợp tất cả Hắc xoa nhân theo Tiến Phi đào tẩu mang theo phần lớn hạm thuyền, tình huống gì sẽ xảy ra?"

Tạ Văn như bừng tỉnh, gật đầu nói: "Ta đã hiểu rồi!"

Long Đăng nói: "Ngày nay khác biệt so với ngày trước. Gần đây Hắc xoa nhân liên tục chiến bại, nói Hắc Xoa nhân không sinh ra ý nghĩ sợ hãi thì ai cũng không thể tin. Huống hồ Hắc Xoa nhân từ các tù binh Tịnh Thổ nhân đã sớm nghe qua dự ngôn Thánh Kiếm Kị Sĩ của chúng ta, lại ấn chứng sự thật hiện tại, ngài nói bọn chúng nghĩ gì?"

Ta cười nói: "Ta đã đói bụng rồi, ai có hứng thú cùng ta ăn cơm chiều." Tuyết bay nhẹ nhẹ, ta quay đầu phi về cổng thành.

Long Đăng đuổi theo nói: "Đã quên không báo cho ngài, hơn mười ngày nay, binh lính quay trở về và các tráng đinh muốn tòng quân từ các làng phụ cận ùn ùn kéo về không ngớt, làm chúng ta tăng lên gần ba vạn quân, nhân số trong vài ngày tới sẽ còn tăng nữa."

Ta mỉm cười, niềm tin trong lòng càng tăng lên, cảm thấy tình huống thắng lợi đạt được rất dễ dàng.

Tuy bụng đang đói, nhưng lợi dụng khoảng thời gian ngắn trước bữa tối, đến ngục thất của đại công đường, thăm tù binh Lang Hào Trực Mộ

Hắn nằm trên giường, chân tay đều bị vòng sắt khóa chặt, xích sắt bao quanh, chỉ có thể cử động đơn giản

Trực Mộ sắc mặt đã tốt hơn, thấy ta đến hắn nhắm mắt lại, tỏ vẻ xem thường ta.

Ta gọi người mở khóa, tiến vào phòng giam, lệnh cho cai ngục lui ra, ta ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường, thông thả nói: "Lão bằng hữu, người nghĩ sao?"

Trực Mộ hừ lạnh nói: "Ta không phải bằng hữu của người."

Ta không để ý sự ngỗ ngược đó, mỉm cười nói: "Giả thiết ta thả người về Tự Tiên hồ, người nghĩ thế nào?"

Trực Mộ mở bừng mắt, ngạc nhiên một lúc, rồi trầm giọng hỏi: "Người muốn điều kiện như thế nào?"

Ta nói: "Không cần điều kiện gì hết, chỉ cần người gạt đầu, sáng mai ta lập tức để người đi."

Trực Mộ thở gấp hỏi: "Không có chuyện tiện nghi như thế? Người đang làm chuyện quái quỷ gì đây?"

Ta nói: "Tin hay không là do người, người muốn đi hay không?"

Trực Mộ trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, thở dài nói: "Mưu đồ của người thật lợi hại, nếu ta trở về như vậy, Nghiêu Địch tất hoài nghi ta dùng tin tức tình báo trọng yếu để trao đổi tự do, ta thà bị giam ở đây, người muốn chém, muốn giết thì tùy!"

Ta nhạt giọng nói: "Nơi này chỉ có hai chúng ta, thành thật nói cho ta biết, người có phủ nhận là Nghiêu Địch vẫn còn cơ hội chiến thắng?"

Trực Mộ ngây ngốc nhìn nóc phòng, hồi lâu mới nói: "Nói cho ta biết, người là người hay quái vật, vì sao độc dược bá đạo của Âm Nữ Sư đối với người không có tác dụng? bốn ngày nhịn đói cũng không sao cả?"

Ta nói: "Yên tâm đi! Ta chỉ là một người bình thường, bất quá thể chất tốt hơn so với người bình thường. người còn chưa đáp lại vấn đề của ta?"

Trực Mộ ánh mắt ngưng trệ, lẩm bẩm nói: "Ta không biết, thật sự không biết!"

Nhưng ta lại biết hắn đã mất đi niềm tin đối với Nghiêu Địch, nếu muốn hắn nói ra đương nhiên rất khó khăn.

Ta tăng thêm áp lực lên tinh thần của hắn, nói: "Người có biết bảy trăm năm trước, đã sớm có người đưa ra Dự ngôn về cuộc xâm lược của các người, và nói ra kết cục...."

Trực Mộ phần nộ quát: "Đó chỉ là những lời hồ ngôn của bọn Tịnh Thổ nhân, chỉ là ảo tưởng trong tuyệt vọng của bọn chúng."

Ta nhạ giọng nói: "Bản thân người có thấy hay không những điềm báo kỳ quái, bởi vì trong Dự ngôn của Tịnh Thổ nhân, trước khi quân xâm lược bị tiêu diệt hoàn toàn, trên bầu trời đêm sẽ xuất hiện ánh hỏa quang kỳ quái."

Trực Mộ còn muốn bài xích, nhưng lời vừa đến cổ họng đã biến thành tiếng ơ ơ, há miệng nói không ra lời, sắc mặt cực kỳ khó coi. Không cần phải nói là bản thân đang nhớ lại hỏa điều bay đến từ địa ngục của ta trước khi thành bị phá.

Câu so sánh này còn hơn vạn lời đe dọa, càng có thể phá vỡ niềm tin của tên xâm lược này.

Hắn thở dồn dập.

Ta nhạ giọng nói: "Không bằng chúng ta làm một giao dịch..."

Trực Mộ lắc đầu: "Không! Ta sẽ không bán đứng tộc nhân và chiến hữu, có phải chết cũng không!"

Ta cười nói: "Ai nói muốn người bán đứng tộc nhân của mình, ta, Lan Đặc là người đầu tiên không nhìn nổi loại người vô sỉ đó. Ta chỉ muốn người cứu lấy tộc nhân của mình, tránh cho bọn họ toàn bộ táng thân nơi đất lạ mà thôi."

Trực Mộ nhìn ta trầm giọng nói: "Binh lực của chúng ta vẫn còn mạnh hơn các người nhiều lắm, không có ai tin rằng Nghiêu Địch đấu không lại người, cũng không có ai dám phản lại Nghiêu Địch đâu."

Ta nhạ giọng nói: "Thời gian có thể chứng minh hết thảy, khi Nghiêu Địch chiến bại trận đầu tiên, tộc nhân của người sẽ nghĩ sao? Khi đó không cần ta dạy, người cũng biết làm thế nào rồi! Chỉ cần người y theo phương pháp của ta, ta cam đoan người và người của người có thể bình yên quay về tổ quốc."

Trực Mộ bắt đầu trầm tư.

Ta biết giao dịch này đối với hãn thật chỉ hữu lợi vô hại. Giả thiết Nghiêu Địch thắng, hãn có thể tiếp tục làm thần tướng, làm chinh phục gia. Nếu Nghiêu Địch bị đánh bại, chứng minh được lời ta nói tất cả đều là sự thật, hãn lại có thể gọi thủ hạ rút lui, có còn gì hơn nữa để mà tính?

Trực Mộ hạ giọng thở gấp: "Nhưng ta trở về như vậy, Nghiêu Địch tất nhiên sẽ hoài nghi ta."

Ta nói: "Ta sẽ viết một phong thư, ủy thác cho người trở về gặp Nghiêu Địch, khuyên hãn lập tức rời khỏi Tịnh Thổ, như vậy hãn sẽ không kỳ quái tại sao ta lại phóng thích người trở về. Đến lúc đó, người có thể cùng hãn chửi rửa ta. Với địa vị Trực thần tướng của người, Nghiêu Địch tóm lại sẽ không vì người mang một phong thư mà kết liễu người."

Trực Mộ ngẫm nghĩ, cũng thấy được đây cũng là một biện pháp trong hoàn cảnh không có biện pháp nào, thở dài nói: "Ta chưa bao giờ gặp người nào lợi hại hơn người, được rồi, ta đáp ứng người."

Ta hướng ra ngoài hét lớn: "Người đâu!"

Lập tức có thủ vệ chạy đến, theo lệnh của ta mở khóa cho Trực Mộ

Sau khi thủ vệ đã rời đi, Trực Mộ đứng dậy, xoa bóp tay chân, vẻ mặt vui buồn khó phân.

Ta đưa tay ra trước mặt hãn nói: "Chúng ta sẽ có cơ hội trở thành bằng hữu phải không?"

Trực Mộ do dự một chút, đưa tay nắm tay ta nói: "Ta đến giờ mới hiểu cái gì là lấy đức phục nhân. Tương lai, giả như kẻ thắng không phải là các người mà là Nghiêu Địch, ta dù có liều chết như thế nào cũng sẽ yêu cầu cho người một sanh lộ."

Ta gật đầu tán dương: "Ta đã sớm nhìn ra người là chân hán tử!" Trong tình huống thế này, ta không thể không nói đôi ba câu trái với lương tâm như vậy. Bọn người như Khách Hoành Sinh, Tiến Phi là hảo hán, nhưng tuyệt không phải là tên mặt sói Trực Mộ. Hoặc hãn chính là hảo hán tử, hãy để hãn tự mình chứng minh cho ta xem.

Chúng ta cùng thả lỏng tay.

Trực Mộ nói: "Hy vọng người không chạm phải Vu Đế. Người này có ma lực cường đại. Trên quả cầu nơi chúng ta cư ngụ này phân chia làm ba

vùng lục địa riêng biệt lớn nhất. Hai vùng đã do người của ông ta nắm giữ. Hắc Xoa nhân chúng ta chỉ là một trong ba chủng tộc mạnh nhất nhận mệnh lệnh của hắn.”

Ta thừa cơ hỏi: “Đại Nguyên Thủ cùng Vu Đế thật ra có quan hệ như thế nào?”

Trực Mộ nói: “Ta cũng không rõ lắm, theo như Nghiêu Địch nói, Đại Nguyên Thủ là người được Vu Đế phái đến chinh phục vùng đất này của các người, Không ngờ sau khi Đại Nguyên Thủ kiến lập Đế Quốc, thì lại không hề lý đến Vu Đế.”

Ta ngạc nhiên nói: “Vu Đế lại tha cho Đại Nguyên Thủ sao?”

Trực Mộ đáp: “Vu Đế tựa hồ sợ hãi một loại lực lượng thần bí phong bế trên lục địa này của các người. Nên ông ta phái Đại Nguyên Thủ đến, cũng hi vọng Đại Nguyên thủ có khả năng hủy diệt nó.”

Ta biết hắn nói đến chính là dị vật trong phế tích kia. Không thể tưởng Vu Đế cũng biết đến sự tồn tại của nó, tựa hồ lại còn muốn đấu tranh quyết liệt.

Trực Mộ thở dài một hơi nói: “Trong chúng ta chỉ có Nghiêu Địch gặp qua Vu Đế. Bắt đầu từ ngày đó, ông ta liền xem Vu Đế như thần, luôn luôn phục tùng ông ta. Lại tuân theo mệnh lệnh của ông ta viễn chinh Tịnh Thổ. Trong chúng ta, Khách Hoành Sinh, Đái Thanh Thanh cùng Hương Hội Sinh, đều cực lực phản đối, nhưng đều không thay đổi được chủ ý của Nghiêu Địch.”

Ta nhát giọng nói: “Không phải sợ Vu Đế, chung quy cũng có một ngày, ta đem tên đầu sỏ chủ mưu này phanh thây vạn đoạn, bởi vì ta chính là đại diện cho lực lượng thần bí trên vùng đất này, người hiểu chứ?”

Trực Mộ toàn thân chấn động, kinh ngạc nhìn lại ta, trợn mắt lú lười.

Ta nói: “Vu Đế chỉ là người chứ không phải thần, nếu không sẽ không để Đại Nguyên Thủ phản bội mà sau đó vẫn không có phương pháp nào khắc chế, quân viễn chinh các người cũng không rơi vào trong khốn cảnh thế này, phải không? Bằng hữu?”

Đến đây, ta đã hoàn toàn áp đảo Trực Mộ về mặt tâm lý. Ta bèn cùng hắn ước định nhiều phương pháp liên lạc đơn giản hữu hiệu, rồi rời khỏi

phòng giam.

Một ngày sau, Trục Mộ mang theo thư tín do ta soạn quay về Tụ Tiên hồ. Trong thư ta đã khéo léo để Hắc Xoa vương cảm thấy rằng, không lập tức hướng về chúng ta phát động tấn công, hồi cũng sẽ muộn.

Trở lại chỗ ở tạm thời trong Đại công đường, ngoại trừ Ny Nhã, ba người còn lại cùng Đại Hắc vẫn đang chờ đợi ta.

Hồng Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, trách ta cả ngày cũng không lí đến nàng.

Nhìn thấy các nàng lòng ta lập tức mềm lại, mãi đến khi ta nói ngày mai sẽ dàn xếp để các nàng bên cạnh, Hồng Nguyệt mới chuyển oán giận sang vui mừng.

Sau khi vội vàng sơ tẩy, ta dẫn theo các nàng cùng Đại Hắc vội vã đến Đại công đường phó yến.

Đại công đường tràn ngập không khí thoải mái mà mấy ngày nay còn thiếu vắng, vừa trông thấy ta đã biết có tin tức tốt.

Quả nhiên, Hồng Thạch hai người đã đi tới nói: “Phía Thiên Miếu truyền đến, bọn họ toàn lực kiến tạo tám đập nước. Ba cái trong đó có khả năng sẽ hoàn thành trong mười ngày, năm cái còn lại nội trong mười lăm ngày thì sẽ làm xong, ngài nói chẳng phải quá lý tưởng sao?”

Điền Tông cùng Long Ca quanh đó cũng tiến đến, nói: “Một tin tức tốt khác đến từ Ước Nặc Phu, địch quân tại Tụ Tiên hồ đã có dấu hiệu điều động, xem ra bọn chúng không lâu nữa sẽ tấn công. Bọn chúng đang tích tụ vật tư cho chuyển hành quân, bởi vì không ngừng có thuyền phương Bắc tiến về Tụ Tiên hồ.

Mà có một điểm rõ ràng hơn để thấy rõ ý muốn của bọn chúng, đó là bọn chúng bất kể ngày đêm để chế tạo công cụ công thành.”

Ta nhìn sang bên Trữ Tổ và Trác Liên đang mật đàm với Dực Kỳ, lớn giọng nói: “Trữ Tổ đại công, công tác lui quân tiến hành như thế nào rồi?”

Tiếng cười Trữ Tổ truyền lại, nói: “May không nhục mệnh, hết thủy đều đã hoàn thành, Đại Kiếm Sư xin yên tâm.”

Lúc này, Tiểu Ái Bàn đi đến, bên cạnh còn có một mỹ nữ.

Là người hợp với Tiểu Ải Bàn nhất, Hồng Nguyệt phản ứng nhanh nhất, chạy đến trước tiên, Đại Hắc còn tưởng nàng đang đùa với nó, chạy đuổi theo.

Chúng ta vừa trông thấy liền mừng rỡ, nguyên lai nữ nhân đó chính là Linh Chi mà trong hôm mừng chiến thắng, do ta đã an bài cùng hân khiêu vũ khúc đầu tiên.

Hồng Nguyệt tay trái phải nhất tề dùng lực, đẩy hai người đi tới.

Tiểu Ải Bàn ngượng nghịu không chịu nổi, trái với Linh Chi lại đang vui vẻ tự nhiên chào hỏi cùng chúng ta, dùng tay vỗ vỗ đầu Đại Hắc.

Long Di cũng khá nhiều chuyện, cùng Hồng Nguyệt hợp tác không ngừng đẩy Linh Chi sang một bên, hỏi ngắn hỏi dài.

Thải Nhu nhìn sang Tiểu Ải Bàn nói: “Đêm đó người còn nói Đại Kiếm Sư hại người, giờ thì thế, hừm!”

Tiểu Ải Bàn sắc mặt đỏ bừng, nói chẳng đâu vào đâu: “Là ta hồ đồ... hồ đồ... đa tạ Thải Nhu cô nương... đa tạ Đại Kiếm Sư, đa tạ các vị thúc bá huynh đệ.”

Mọi người phá lên cười ha hả.

Âm thanh của Ny Nhã từ bên ngoài chánh môn vang lên nói: “Tiểu Ải Bàn người cuối cùng thì đã dính đến chuyện thương thiên hại lý gì?” Mọi người lại trải qua một phen cười kịch liệt.

Ta lại nhớ đến nữ tỳ Lăng Tư của Đái Thanh Thanh, trong lòng có phần buồn rầu thương cảm. Giả như ta có khả năng cũng cứu được nàng trở về, thì chẳng phải quá tốt sao?

Ny Nhã thấy mọi người cười kịch liệt, chẳng biết bản thân có nói sai điều gì hay không, cảm thấy xấu hổ. May mắn Thải Nhu đã đi đến bên cạnh nồng nhiệt kéo nàng lại. Sau một hồi thì thăm bên tai, nàng mới giải được cơn mê, rồi nhin không được cũng bật lên cười.

Theo sau nàng còn hai tướng Tú Dục và Hầu Ngũ, hơn nữa toàn thân nhung trang, tư thế thật sự hiên ngang, phấn chấn. Đúng là khí phái đại công.

Ta nhớ lại ngày đó khi mới gặp, tình cảnh nàng cời đầu khô ra, mái tóc vàng chảy xuống. Đến giờ phút này, nàng thật sự thành thực hơn rất nhiều.

Tình yêu của ta đối với nàng không ngừng tăng lên.

Ny Nhã thấy ta ngơ ngẩn nhìn mình, mặt từ từ đỏ lên, đi đến cạnh ta nhẹ giọng nói: “Đừng quên đây là nơi đại sảnh đông người.”

Ta tỉnh lại.

Những ngày này, ta rất ít khi nhớ tới chuyện trước kia. Nguyên nhân chủ yếu, hoặc giả bởi vì ngày về Đế quốc đã không còn xa, huống hồ lại có thuyền lớn của Dực Kỳ, có thể rút ngắn thời gian. Với suy nghĩ này, ta hết sức quý trọng khoảng thời gian mỹ lệ tại Tịnh Thổ này.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Di

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 6

Hồng Phong Khắc Dịch

Sáng sớm hôm sau, ta tự thân đưa Trục Mộ lên thuyền, rồi cùng Thái Nhu, Long Di, Hồng Nguyệt tam nữ dạo bước trên con đường lớn dọc theo bờ sông, Đại Hắc cao hứng phi thường chạy phía trước

Lưu Tiên thành hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ Tịnh Thổ quân, tất cả dân chúng đều dời đến Đại Kiểm Sư thành hoặc lên Thiên miếu, con đường lớn không người qua lại tràn ngập không khí khẩn trương trước cơn mưa to gió lớn.

Trước mắt là một vẻ ngoài yên tĩnh ẩn chứa áp lực đè nặng lên người.

Trên đường thỉnh thoảng lại có một đội Tịnh Thổ kỵ binh phóng ngựa qua, nhìn thấy chúng ta lập tức thi lễ

Hồng Nguyệt chỉ về con sông phía trước kêu lên:

Nhìn kìa! Không biết bọn họ đang làm trò gì?

Chúng ta nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy một đám người đang tụ tập bên bờ sông, muốn đưa vật gì đó xuống nước, trên sông còn có hai chiếc thuyền nhỏ

Cảm thấy rất hứng thú, Hồng Nguyệt hồn nhiên nhảy tung tăng, dẫn Đại Hắc vốn cũng nhiều chuyện chạy về phía trước, không ngừng quay đầu lại dục chúng ta đi nhanh một chút.

Ta và Long Di, Thái Nhu nhìn nhau cười rồi bước theo.

Khi chúng ta tiến nhanh đến chỗ đám người đang tụ tập thì nghe “ùm” một tiếng vật gì rơi xuống nước. Một quả cầu lớn đầy những gai nhọn lăn xuống sông rồi nổi trên mặt nước.

Đám người vang lên tiếng hoan hô:
Nổi rồi! Đến lần thứ ba mới nổi lên!
Hồng Nguyệt lúc này đã chen vào trong đám người.
Quái thiết cầu trôi về phía hạ lưu.
Hai chiếc thuyền nhỏ vội vã đuổi theo.
Tiểu Ải Bàn từ trong đám người chạy ra, bên cạnh có cô bạn Linh Chi, nhìn thấy chúng ta, hoa chân múa tay kêu lên:
Thành công rồi! Ta thành công rồi!
Hồng Nguyệt từ trong đám đông chạy ra, kéo Linh Chi hỏi chuyện quái cầu.
Tiểu Ải Bàn tiến tới chào hỏi, cao hứng nói:
Đại kiểm sư! Ngài xem quả cầu gai ta phóng xuống nước này có được không. Chỉ cần hoà vào cơn hồng thủy nhất tề ập xuống, đảm bảo không có một thuyền hạm nào của Nghiêu Địch không bị phá vùi lỗ thùng lớn.
Ta thành tâm khen ngợi:
Người thật sự là thiên tài vĩ đại nhất của Tịnh Thổ.
Tiểu Ải Bàn lại nói:
Có Linh Chi bên cạnh giúp đỡ, cảm hứng của ta tăng lên rất nhiều, ta cũng đã cải tiến Long Nộ Hồng, bỏ rất nhiều mảnh sắt nhọn bên trong, cam đoan lực sát thương lớn hơn rất nhiều.
Ta trong lòng phát ra một cổ cảm giác kỳ dị không tên. Sau khi phát minh ra vũ khí, chẳng những tiếp tục tồn tại mà còn được cải tiến không ngừng, lực sát thương càng tăng cao. Cuối cùng sẽ có một ngày, nhân loại sẽ có thể chế tạo ra một loại vũ khí có thể hủy diệt cả nền văn minh, tựa như Trí Tuệ Điển đến từ nền văn minh đã bị hủy diệt kia, tự gánh chịu hậu quả. Vô luận động cơ khởi đầu như thế nào, kết cục đều sẽ như nhau, ta lại nhớ tới căn phòng nằm dưới đất trong đại động của Tây Kỳ.
Tiểu Ải Bàn thấy sắc mặt ta không được tốt, sợ hãi nói:
Đại kiểm sư!
Ta kéo Tiểu Ải Bàn đi tới bờ sông, lúc này một chiếc thuyền nhẹ đã ngăn quả cầu gai lại, không cho nó trôi xuống hạ lưu, Hồng Nguyệt bên bờ sông vừa đuổi theo vừa vỗ tay, tỏ vẻ rất thích thú.

Ta nhìn Tiểu ải bàn nói rất nghiêm trang:

Những phương pháp chế tạo liên quan đến long nô hống không cần phải ghi chép lại, cũng không được truyền lại cho bất kỳ kẻ nào. Khi đại địa hồi phục lại hòa bình hoặc tên Vu đế tội ác tày trời kia đã bị giết, người phải đem tất cả vũ khí đáng sợ này toàn bộ tiêu hủy, người nhớ kỹ chưa?

Tiểu ải bàn ngạc nhiên một lúc, rồi gật đầu nghiêm mặt nói:

Mệnh lệnh từ đáy lòng này của Đại kiểm sự, Tiểu ải bàn ta trong thâm tâm rất kính phục. Ta Tiểu ải Bàn quyết sẽ tuân theo phân phó của Đại kiểm sự.

Ta thở dài, thế giới này thật rộng lớn mênh mông. Chỉ cần chiến tranh tiếp tục tồn tại, những vũ khí đáng sợ sẽ được phát minh. Chẳng lẽ ta có thể đặt cả thế giới này dưới sự thống trị của ta, tiêu hủy tất cả vũ khí, như vậy đại địa mới có thể xuất hiện sự hòa hợp chân chính, nhưng điều này sẽ duy trì được bao lâu?

Năm ngày tiếp theo là khoảng thời gian thoải mái nhất từ khi ta đến Tịnh Thổ, suốt ngày cùng bọn Thái Nhu và Đại hắc du ngoạn khắp nơi ở Lưu Tiên hà, cho đến chiều tối, Ny Nhã mới vừa về gia nhập cùng chúng ta.

Hoàng hôn ngày thứ năm, chúng ta nhận được lam điệp truyền thư của Ước Nặc Phu, biết được bọn họ và các Hắc xoa nhân do Tiễn Phi dẫn về nước đã gặp nhau, gã đã an bài cho bọn họ tránh được kỵ binh trinh sát của Nghiêu Địch phái ra từ Tụ tiên hà, đợi chờ cơ hội tốt để quay về phương Bắc.

Cơ hội tốt này xuất hiện vào sáng ngày thứ hai.

Nghiêu Địch cuối cùng bắt đầu điều binh xuống phương nam tiến công Lưu Tiên thành.

Quả như chúng ta dự liệu, Nghiêu Địch chia quân làm ba lộ, hai cánh men theo đường bộ hai bên bờ sông tiến lên, còn chủ lực do hàng trăm hạm thuyền chở binh lính và vật tư theo thủy lộ ngược dòng mà đến. Thủy lực hai đường hỗ trợ cho nhau, không cần nhanh chỉ cần chắc chắn. Phỏng chừng binh lực đạt ngoài hai mươi lăm vạn.

Tất cả tướng lĩnh và quân sĩ của Lưu Tiên thành đều hưng phấn và khẩn trương, trong thành, ngoài thành tiếng bước chân vang lên không ngớt làm thần kinh người nghe cũng phải căng ra.

Trong mười ngày tiếp theo, Lưu Tiên thành đã đi vào trạng thái hoàn toàn sẵn sàng cho cuộc chiến. Ngoại trừ mấy ngàn quân thủ thành, mọi người đều được phái ra ngoài, phụ trách các nhiệm vụ khác nhau.

Ngày hôm nay, ta để bọn Thái Nhu, Đại hắc ở lại Đại công đường. Rồi cùng Long Đăng, Hồng Thạch và Dực Kỳ đến một đồi nhỏ ở phía bắc thành, nhìn về phía bắc của Lưu tiên hà

Hồng thạch cười nói:

Các người xem kìa, mực nước Lưu Tiên hà ít hơn so với bình thường tối thiểu một thước, hy vọng Nghiêu Địch sẽ không nhận ra hiện tượng bất thường này.

Long Đăng cười nói:

Không cần sợ, người xem sắc trời mây đen rất dày, sẽ nhanh chóng mưa to, nếu mực nước không tăng lên ba bốn thước mới gọi lên nghi ngờ của Hắc xoa nhân.

Hồng thạch nói:

Yến Sắc cẩn thận phi thường, không dám trữ quá nhiều nước, nếu đạt được hai điều này, mọi vấn đề đều có thể giải quyết, hy vọng lão thiên gia hỗ trợ.

Ta hỏi:

Nếu chiếu theo tốc độ hành quân của bọn chúng, Hắc xoa nhân phải mất bao nhiêu ngày mới tới nơi này

Long Đăng nói:

Sẽ không trễ quá năm ngày, nhưng đội tiên phong của chúng sẽ đến trong hai ngày tới

Ta trầm giọng nói:

Chúng ta không thể để cho tình huống này xảy ra. Nếu để cho Nghiêu Địch biết rằng Lưu Tiên thành là một tòa thành không trước bốn ngày, khả năng lớn là hẳn có thể đình chỉ cuộc nam chinh, thay đổi sách lược khác. Nên biết rằng hẳn không phải là tân binh trên chiến trường

Dực Kì gật đầu nói:

Đúng vậy! Hãn đóng quân càng xa tự tiên hồ, quân đào thoát được càng ít, tổn thất sẽ càng nghiêm trọng

Hồng thạch nói:

Điều này không phải là không thể làm được, chỉ cần chúng ta bố trí quân ở ngoài thành, quân tiên phong của chúng sẽ không tiến được lấy một bước, chờ cho quân chủ lực của bọn chúng đến, ta mới triệt hồi về trong thành, rồi theo phía nam thành rút về Đại kiếm sư bảo.

Ta nói:

Cũng là biện pháp hay, phải lưu ý quân do thám của địch, nếu bọn chúng biết được tình hình của ta càng ít, càng có lợi cho chúng ta

Long Đằng nói:

Đại kiếm sư yên tâm, Tà Vãn đại công trên các cao điểm của bình nguyên đều thiết lập trạm canh, Hắc xoa nhân đừng tưởng tới chuyện đột phá lưới phong tỏa của chúng ta, nơi này dù sao cũng là địa phương của chúng ta

Một hạt mưa lớn rơi xuống mặt ta

Bình sĩ tùy tùng nhanh chóng mở một chiếc lọng lớn cho chúng ta trú cơn mưa càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng lớn đến gấp hai lần.

Trong chớp mắt khung cảnh xa gần trở nên mờ hồ mù mịt

Nước mưa mang theo không khí trong lành làm tinh thần mọi người sáng khoái

Hồng thạch nói:

Bảy ngày trước, Ước Nặc Phu đưa đến một nhóm binh sĩ quay về và tân binh, nhân số đến năm vạn. Hiện tại binh lực của chúng ta đã vượt quá mười bảy vạn, so với bọn chúng cũng không quá khác biệt. Trác Liên và Trữ Tổ chịu trách nhiệm huấn luyện tân binh, trong tương lai khi tấn công Tự Tiên hồ, họ đã có thể tham gia chiến đấu

Long Đằng cười nói:

Hơn mấy vạn người, hư trương một chút thanh thế, đã là hiệu quả phi thường

Ta đưa tay ra ngoài chiếc lọng, để mưa rơi trên tay, mỉm cười nói:

Ta chưa bao giờ đánh qua một trận chắc thắng như trận này, bây giờ trừ phi Nghiêu Địch có thể mang tất cả thuyền lên bờ, nếu không sẽ không tránh được cảnh bại vong

Hồng thạch thở dài nói:

Đại kiếm sư! Chúng ta thật sự phi thường cảm tạ ngài, trước khi ngài đến Tịnh Thổ, không ai dám tin rằng sẽ có một ngày Hắc xoa nhân sẽ phải chạy về Đại hải. Nhưng ngài đã làm kỳ tích xuất hiện, trong tương lai, cho dù ngài rời khỏi Tịnh Thổ, nhưng vẫn là lãnh tụ chí cao vô thượng của chúng ta. Chỉ cần một mệnh lệnh, tất cả Tịnh Thổ nhân đều vui lòng làm bất cứ điều gì cho ngài

Ta đưa cánh tay ướt đầm nước mưa lên lau mặt, nói:

Các người đối với chiến tranh còn chưa thấy mỗi một sao?

Long Đăng nói:

Chỉ khi cội nguồn của cái hoạ chiến tranh hoàn toàn bị diệt trừ, Tịnh Thổ mới có ngày hoà bình chính thức. Nếu có một ngày, ngài phải cần đến chúng ta, tuyệt không cần do dự. Huống hồ ta thích được tác chiến dưới sự chỉ huy của ngài, đó là một cảm thụ thích thú phi thường. Tỉ lệ thương vong ít như vậy khiến người ta khó mà tin được. Hơn nữa vì chính nghĩa mà hy sinh, nam nhân Tịnh Thổ sẽ không hề chau mày

Dực Kỳ nói:

Các ngài tin rằng, sau cái chết còn có sự sống?

Hồng thạch nói:

Đương nhiên tin tưởng, trong kinh điển của chúng ta đều nhắc tới, đời người chỉ là một hành trình của hai trạm sinh tử, ngoài sinh tử còn có vô số trạm khác, nếu có thể vì chính nghĩa tử trận, sẽ có cơ hội trở thành thiên thần trên thượng giới

Long Đăng nói tiếp theo:

Mọi người đều là tinh tú trên trời hạ phạm, nếu làm điều ác, khi trở lại thượng giới sẽ phải chịu sự trừng phạt đáng sợ

Dực Kỳ chỉ về phía trước kêu lên:

Ai kia?

Một đội nhân mã phi nhanh tới trong mưa, nhìn kỹ người dẫn đầu là long ca

Long ca bất chấp cơn mưa xông lên đỉnh đồi, các chiến sĩ Tịnh Thổ còn lại dừng ở dưới chân đồi

Long ca sau khi thi lễ liền lập tức tỏ ra hưng phấn trong cơn mưa nói:

Đội tiên phong của Hắc xoa nhân đến rất nhanh, một sư ba vạn Hắc xoa nhân tiến đến một ngọn núi nhỏ cách đây mười dặm rồi ngừng lại, án binh bất động

Long Đằng quát:

Người còn không ra tiền tuyến ứng biến? Còn quay về làm gì?

Long ca nói:

Là Tạ Vấn đại công sai con trở về...

Long Đằng còn muốn tiếp tục trách mắng, ta đưa tay cản ông ta lại, trầm giọng hỏi:

Có chuyện gì đặc biệt?

Long ca nói:

Chỉ huy chính là một trong Thất đại thần tướng của Nghiêu Địch Hắc trăn châu Đái Thanh Thanh, nàng phái người đưa tin đến, muốn cùng Đại kiếm sư nói chuyện ở bình nguyên giữa hai bên

Hồng Thạch nói:

Có thể là một cái bẫy!

Ta ngạc nhiên nói:

Nàng ta có thể giở trò gì? Đi! Chúng ta đi.

Ta vỗ Phi Tuyết, rồi phi nước đại trong cơn mưa

Bọn Hồng Thạch lập tức vội vàng thúc ngựa đuổi theo

Nước mưa đập vào phần mặt không có đầu khô che chắn của ta, lạnh lẽo như băng, nhưng trong tâm ta như bắt đầu sôi lên, thật sự ta cũng rất muốn nhìn thấy hắc mỹ nữ, cùng nàng tâm sự

Trong mưa gió, Hắc trăn châu từ ngọn núi nhỏ phi tới

Chúng tướng đứng một bên, cùng kêu lên

Cẩn thận một chút

Ta gật gật đầu, cười Phi Tuyết đi nghênh đón

Hai ngựa nhanh chóng tiếp cận

Khi song phương cách khoảng trăm bộ, ta kèm ngựa lại, ngay tức khắc tiếp cận cùng nàng

Nàng ngừng lại, thân hình xinh đẹp ngồi thẳng trên lưng ngựa, đầu không đội mũ trụ. Mái tóc đen nhánh xinh đẹp rủ xuống vai, không màng đến những giọt mưa rơi đầy trên mặt, thật là một vẻ đẹp lạnh lùng thần bí.

Ta chậm rãi đi tới trước ngựa của nàng

Khuôn mặt thông minh của nàng đầy những giọt nước, trông như những giọt nước mắt không ngừng chảy. Nàng định thần nhìn ta, trong ánh mắt phảng phất cảm tình cực kỳ phức tạp

Ta dừng ngựa tháo mũ trụ ra, cười nói:

Ta đã đến!

Đái thanh thanh nhẹ nhàng nói:

Lan đặc! Ta biết ngươi nhất định sẽ tới!

Ta nói:

Ngươi có còn hận ta không?

Đái thanh thanh buồn bã cười nói:

Ngươi biết là ta không thể hận ngươi, ngươi phải biết điều đó

Tim ta như bị bóp nghẹt một lúc, trầm giọng nói:

Ngươi đến gặp ta thế này, không sợ Nghiêu Địch biết hay sao?

Đái Thanh Thanh lắc đầu nói

Thất đại thần tướng chúng ta đại biểu cho bảy lãnh địa trong tám lãnh địa của Hắc xoa quốc, thuộc hạ của ta đều đến từ lãnh địa của ta, không có ai sẽ phản bội ta đâu.

Ngừng một chút thấp giọng nói:

Chạy đi! Lan đặc! Đại nguyên thủ đã trở về rồi, Nghiêu Địch đã đem Trân ô đao giao cho hãn, ngươi sẽ không thể là đối thủ của ma vương này, các chiến binh Tịnh Thổ và Đế quốc của ngươi cũng không thể địch lại U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch.

Ta mỉm cười nói:

Chẳng lẽ ta phải chấp tay tặng Tịnh Thổ cho Nghiêu Địch hay sao?

Đái Thanh Thanh nói:

Ta sớm biết người sẽ không nghe theo ta, nhưng ta vẫn muốn đến nói chuyện cùng với người. Nếu các người cố thủ trên Thiên miếu, thì còn có thể kéo dài chút hơi tàn một đoạn thời gian. Nhưng tại rốt cuộc, các người chỉ là đối tượng bị giết hại, may mắn sẽ vĩnh viễn không bắt kịp người.

Ta khẽ thở dài:

Nàng quá tự tin đối với Nghiêu Địch, cuộc chiến chưa kết thúc, không ai biết được kẻ nào sẽ thắng

Đái Thanh Thanh nói: sự lợi hại của Nghiêu Địch, Tịnh Thổ nhân chưa hề nếm thử qua, bởi vậy họ không thể nói cho người nghe. Cho đến hiện tại, tấn công Tịnh Thổ hoàn toàn do thất đại thần tướng chúng ta phụ trách, Nghiêu Địch chỉ là nằm ở hậu phương bàng quang quan sát. U Minh chiến xa của U Minh quân đoàn, huyết nhục con người tuyệt đối không có cách nào ngăn cản

Ta dò tìm trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng, mỉm cười nói: giả thiết ta thật sự đánh bại U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch, nàng nghĩ sao?

Đái Thanh Thanh đưa mắt nhìn xuống, nói nhỏ:

Nếu người định dùng lại kế cũ, lấy hỏa thuyền đối phó với hạm thuyền của Nghiêu Địch, ta khuyên người không cần uổng phí tâm cơ, Nghiêu Địch đã có phương pháp ứng phó

Ta nói:

Nàng còn chưa trả lời vấn đề của ta.

Đái Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn ta nói:

Người thật sự cho rằng bản thân mình có thể ứng phó Đại nguyên thủ và Nghiêu Địch sao?

Ta nói:

Nếu ngay cả một điểm tin tưởng cũng không có, làm sao còn đánh được trận này? Nàng trả lời câu hỏi của ta trước đã

Trong mắt Đái Thanh Thanh ánh lên biểu tình u oán nói:

Người nghĩ ta phải làm thế nào?

Ta nói:

Ta muốn nàng lập tức mang người của nàng rời khỏi Tịnh Thổ

Ánh mắt Đái Thanh Thanh bỗng trở nên sắc lạnh, nói từng chữ một:

Nếu người thắng chính là Nghiêu Địch, ta và bộ hạ của mình sẽ không còn mạng sống, bởi vì Nghiêu Địch đích thực sẽ không buông tha cho bất kỳ ai phản bội hắn, thậm chí cả bộ tộc của ta, bất luận già trẻ đều sẽ bị hắn giết không còn ai.

Ta mỉm cười nói:

Ta tịnh không yêu cầu nàng lập tức thoát ly Nghiêu Địch bây giờ, nàng chỉ cần án binh bất động, chờ cho Nghiêu Địch tiến công, phải nhớ! Ngàn vạn lần đừng làm quân tiên phong công thành

Ánh mắt Đái Thanh Thanh hiện lên thần sắc kinh dị, nói:

Người tựa hồ rất tự tin

Ta không muốn tiếp tục vấn đề này, bởi vì Đái Thanh Thanh rốt cuộc cũng là Hắc xoa nhân, khó mà nói được là nàng sẽ thay đổi chủ ý, đem bí mật tiết lộ cho Nghiêu Địch, nói:

Hãy nhớ lấy lời của ta! Hy vọng lần sau gặp lại, chúng ta sẽ là bằng hữu chứ không phải địch nhân.

Vô luận như thế nào, nàng đã cho ta biết những thông tin trân quý phi thường. Chính là Đại nguyên thủ lấy được Trân ô đao, lại chính là Nghiêu Địch đã tới đây. Còn có U Minh quân mang theo chiến xa, vì lợi thế của chiến xa, Nghiêu Địch chỉ có thể chọn đường tiến quân men theo hai bên bờ hồ mà thôi

Ta quay ngựa, thầm nghĩ nàng có khi nào cho ta một đao sau lưng hay không?

Đái thanh thanh kêu lên:

Lan Đặc!

Ta dừng ngựa, quay đầu lại cười ngạo nghễ nói:

Nàng có biết không? Ta rất muốn tưởng niệm cảm thụ tuyệt vời mà ngày đó ta đã ép nàng vào bên gốc cây.

Kỳ thực ta rất muốn nói cho nàng biết, ta từng nhìn trộm nàng khóa thân từ sau lưng. Nhưng nói thế, có thể sẽ liên lụy đến Lăng Tư, chỉ có thể kìm nén sự xúc động này xuống.

Đái thanh thanh cúi đầu nói:

Ta cũng vậy!

Rồi vỗ ngựa, phi như điên quay về.

Ta ngăn người ngậy ngốc, một cảm giác xúc động thật kỳ diệu dâng lên.
Ta trầm ngâm một lúc, thở dài rồi quay ngựa phi về phía Tịnh Thổ quân

Cơn mưa càng lúc càng to, khắp nơi trắng xóa một màu

Hạt mưa như quất vào mặt, hàn khí tỏa khắp người nhưng tâm hỏa trong lòng ta càng lúc càng bùng lên dữ dội

Hào tình dâng lên mãnh liệt.

Không!

Ta tuyệt sẽ không thua Nghiêu Địch và Đại Nguyên Thủ. Vì Tịnh Thổ, vì hòa bình của đại địa, không kẻ nào trong bọn chúng bọn chúng có thể sống sót mà rời khỏi Tịnh Thổ! Không thể gây ác ở bất kỳ nơi nào khác.

Y theo ước tính ba ngày, đội tiên phong của Hắc xoa nhân theo nhau kéo đến, chúng ta buộc phải thối lui, chặn ở ngoài thành, đả co với hắc xoa binh đóng quân rải rác xa xa trên bình nguyên, nguyên lai tốt nhất vẫn là quay trở vào trong thành, nhưng như thế địch nhân có thể chặn lại ở phía nam thành, cắt mất con đường của chúng ta

Địch ta song phương đều chờ đợi U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch

Thải Nhu, Hồng Nguyệt, Long Di và Đại hắc phục tùng đi theo nhóm người cuối cùng rút lui về Đại kiếm sư bảo, trong Lưu Tiên thành ngoại trừ Tịnh Thổ quân, tuyệt không hề có một bóng phụ nữ và trẻ em

Trong không khí tràn ngập sự khẩn trương trước cuộc đại chiến, giống như khoảng khắc trước cơn mưa bão sắp đến.

Cờ xí Hắc xoa nhân tung bay, ở giữa là quân đội của Đái Thanh Thanh, bên trái là người của Hướng Cầm Sanh, binh lực của hắn đã mạnh lên đến năm vạn người, bên phải là bại binh nam phương của Công Lãnh Minh và Tả Lệnh Quyền hợp lại, nhân số chỉ hơn ba vạn, cũng biết rằng lữ trình gian khổ đào thoát từ nam phương về khiến cho phần lớn binh sĩ của hắn nhiễm bệnh hoặc mất đi khả năng tác chiến, không thể tham gia trận đại chiến lần này

Trực Mộ có một đội hai vạn quân bố trí ở nơi xa nhất phía sau, làm ta biết hắn đã xác định chủ ý, chiếm một chút tiện nghi của kẻ bàng quan

Bọn chúng đều đóng quân trên tả ngạn Lưu Tiên hà, bỏ trống Lưu Tiên hà và vùng bờ sông, đương nhiên là chờ đợi hạm đội và U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch rồi phát động công kích mãnh liệt từ hai đường thủy lục.

Với binh lực hiện thời của Hắc xoa nhân chỉ có mười ba vạn người, vẫn vô lực phát động một cuộc công thành. Đương nhiên cũng không có ai dám xuất trận khiêu chiến. Nhất thời trở thành cục diện căng như dây đàn. Điều này đương nhiên chỉ là tình huống ngăn ngại trước khi Nghiêu Địch đem quân đến.

Ny Nhã đứng bên cạnh nói:

Ngày đó Đái Thanh Thanh thật sự cùng chàng nói những gì mà chàng nhất quyết không nói ra?

Ta cảm thấy đau đầu, may là Điền Tông vừa nhìn quân sĩ thủ thành phát tín hiệu, phóng ngựa đến, hưng phấn nói:

Huynh đệ phụ trách đài quan sát đã phát hiện hạm đội của Nghiêu Địch cùng bộ quân tiến dọc bờ sông, còn có cả lô mộc để công thành và chiến xa

Mọi người như trút được gánh nặng, thở ra một hơi. Từ ngày hôm qua, tất cả Tịnh Thổ quân đều rút lui trở về, cũng mất đi tin tức về cánh quân chủ lực này của Nghiêu Địch, lúc này mới biết được bọn chúng neo thuyền cập vào bờ sông, chuyển lên bờ công cụ công thành, chờ cho đến bây giờ mới bắt đầu tiến công

Ta nói:

Lệnh cho tiến thủ trên tường thành yểm hộ cho chúng ta, bắt đầu rút lui vào thành

Kèn lệnh vang lên

Gần hai vạn Tịnh Thổ quân nhanh chóng rút vào trong thành

Hắc xoa binh lậ thay hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ là lạnh lùng giám thị chúng ta

Hồng thạch ngạc nhiên nói:

Bọn chúng có phải là sợ đến vỡ mật hay sao, giống như không dám thử qua thực lực của chúng ta

Ta lắc đầu nói:

Không! Bọn chúng hy vọng chúng ta lui về trong thành mới đúng, nếu ta không có đoán sai, kế hoạch của Nghiêu Địch không ngoài hai cách, một là dùng thế lôi đình của vạn quân phá thành mà vào, một là đem chúng ta vây khốn trong thành cho chúng ta chết đói. Với sự cường hãn tự phụ của hãn cùng với ưu thế binh lực, ta cơ hồ khẳng định hãn sẽ bỏ qua cách đầu tiên, giảm đi cơ phần nộ của đám thủ hạ liên tục thất bại. Chiếu theo tình huống hiện giờ, Nghiêu Địch chính là rất hợp tác, hãn sẽ lấy thành lâu trang bị giáo bản làm mục tiêu hàng đầu, làm đập nước chìm xuống, để hạm đội của Hắc Xoa có thể tiến thẳng. Chúng ta phải thành thật cảm tạ hãn.

Mọi người cười vui vẻ, tại chiến trường đây là một điều cực kỳ hãn hữu
Ny nhã trừng mắt nhìn ta tức giận nói:

T

hời khắc khẩn trương như thế này, ngài còn có tâm tình vui đùa

Ta hiểu nàng vẫn còn trách ta không nói cho nàng biết đoạn đối thoại với Đái Thanh Thanh. Ta lắc đầu cười khổ.

Hồng thạch đứng bên cạnh Trữ Tố kêu lên:

Nhìn kìa!

Ánh mắt của chúng ta nhìn dọc theo Lưu Tiên hà về phía xa, bụi đất từ hai bên bờ bốc lên, U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch cuối cùng cũng đã đại giá quang lâm.

Hắc Xoa quân đóng bên ngoài thành cùng reo hò vui mừng, chuông trống cùng kèn lệnh vang lên. Quân Hưởng Cầm Sanh bên cánh trái và Công Lãnh Minh, Tả Lệnh Quyền bên cánh phải đều bắt đầu chuyển động, trông giống như một gọng kìm đang kẹp lại

Chỉ cần nhìn vào trận thế này thì đã biết Nghiêu Địch và bọn họ đã sớm quyết định sách lược tiến công, dùng đội tiên phong kiềm chế chúng ta, làm bàn đạp cho U Minh quân đoàn phát động đợt mãnh công phủ đầu đầu tiên.

Tiếng vó ngựa vang trời

Hai cánh quân Hắc xoa nhân, mỗi cánh xuất ra một đội vài ngàn kỵ binh, hướng về phía chúng ta xông tới

Ta hướng Điền Tông phân phó:

Thông tri cho Long Đẳng bọn họ lập tức lui lại

Long Đằng, Trác Liên, hai người chịu trách nhiệm hư trương thanh thế trên tường thành bên phải, bởi không hề có bất kỳ nguy hiểm nào, muốn đi là đi, sẽ không phát sinh ra vấn đề gì

Điền Tông tuân mệnh đi.

Tiến thủ trên dưới tường thành đều nhất tề bắn ra hàng vạn mũi tên, Hắc xoa binh tuy giương thuẫn ngăn cản, nhưng người ngựa ngã xuống không ít, đành lui về phía sau.

Đông đông đông!

Địch quân hai bên cánh lại di động, bộ binh cầm thuẫn dài đi tiên phong, hàng sau tất cả đều là tiến thủ

Phía trước đội hình Tịnh Thổ quân, bố trí một trận dài thuẫn bài để yểm trợ cho quân đội tiếp tục rút lui.

Ta cảm thấy một lực lượng cường đại trong cơ thể dâng lên, thật chỉ muốn xông ra, chém giết bọn chúng một trận nước chảy hoa trôi, nhưng đương nhiên không thể có chuyện như vậy, chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Cả vùng Lưu Tiên hà vó ngựa vang như sấm động, hai bên bờ sông ẩn hiện đội kỵ binh đông nghịt phóng tới, phối hợp với Hắc ma hạm đang ngược dòng rẽ nước, thật là thanh thế bức nhân. Chỉ cần nhìn khí thế này ta biết Nghiêu Địch chính là kẻ có nghiên cứu qua binh pháp

Khó trách Đái Thanh Thanh muốn cảnh cáo ta, nếu chính diện giao phong, chúng ta sẽ không hề có hy vọng thắng lợi

Nha!

Trên thành vạn tiễn tề phát, như cơn mưa bất chợt trút xuống quân địch đang áp sát

Hắc xoa quân không ngừng ngã xuống, tuy nhiên chỉ là một số ít trong bọn chúng, chỉ cần gần thêm hai mươi bộ nữa, chúng ta sẽ nằm trong tầm bắn của chúng

Cũng may là lúc này, toàn quân vừa rút vào trong thành, chỉ còn lại thuẫn bài đội và các tướng lĩnh chúng ta

Ta quát to:

Chạy

Mọi người quay ngựa, phi về cổng thành

Thuần bài đội cũng nhanh chóng lui bước

Sát!

Hắc xoa binh nắm chặt thuần bài, nhanh chóng xông lên, nhưng đã chậm một bước

Phanh!

Cửa thành khai mở

Tiếng kèn vang lên

Quân sĩ y theo phương thức đã nhiều lần thao diễn, nhanh chóng hướng về cửa thành phía nam triệt thoái

Ngoài thành sát thanh rung chuyển trời đất

"Oanh oanh oanh!"

Là lôi mịch kích vào tường thành làm phát ra thanh âm đáng sợ

Con đường lớn dọc sông tiếng vó ngựa vang trời, toàn quân hướng cửa thành nam rút lui

Ta hướng Hồng Thạch, Ny Nhã quát:

Các người đi trước!

Bọn họ tuân mệnh đi ngay. Thành lâu hai bên có trang bị giáo bàn điều khiển đập nước hoả quang trùng trùng. Tường thành gần hai bên bờ sông cũng bắt đầu bốc lửa, nhất thời khói đen bốc lên ngợp trời

Ta cảm thấy cực kỳ căng thẳng, trong lòng muốn quay trở lại xem long nô hống ở bên tường thành xem có gì sai sót không

Oành oành oành

Đá vụn bắn đầy trời, bụi bay mù mịt

Thành lâu hai bên từ từ đổ sập xuống, tường thành hai bên sông trong phút chốc cũng như biến mất

Nhất thời, lỗ tai ta điếc đặc, chỉ có dư âm đọng lại của long nô hống

Hắc ma hạm đầu tiên xuất hiện trên mặt sông, tiến vào bên trong thành

Ta quay ngựa toàn lực phi về hướng Tịnh Thổ quân đã rút đi

Ngay cả không có lệnh của Nghiêu Địch, U Minh quân của hãn cũng sẽ từ theo phía tường thành đã mất ở hai bên bờ sông xông vào, hơn nữa tự nhiên sẽ theo con đường lớn dọc hai bên sông công tới cửa nam thành.

Trong tình huống này, Nghiêu Địch muốn dừng cũng không được, đã quá trễ

Phi tuyết triển khai bốn vó thần thánh, cuồng phong còn phải thua xa. Chỉ trong khoảnh khắc đuổi đến phía sau hậu quân của Tịnh Thổ quân, theo bọn họ xông ra ngoài thành

Cửa thành đóng lại, tổ thiết môn bên ngoài bắt đầu chuyển động

Đập nước lớn ở nam thành đã sớm chìm hẳn xuống sông. Ra đến ngoài thành, chúng ta lập tức rời xa bờ sông, chạy lên vùng đất cao

Yến sắc đại công đã lâu không gặp, ở trên một ngọn đồi nhỏ bày trận nghênh đón, quân dung cường thịnh. Ở phía đối diện, đại quân của Long Đằng hò reo từ xa, sĩ khí cao đến cực điểm

Trong thành tiếng hô “sát” cùng tiếng vó ngựa vang lên lúc gần lúc xa

Chúng ta bố trí trận thế, không hẹn mà cùng quay về phía thượng du của Lưu tiên hà

Long long long!

Một loạt tiếng nổ theo nhau vang lên, từ trên dãy Thiên Sơn ẩn hiện truyền xuống

Hơn mười vạn trái tim tại hai bên bờ cùng đập loạn “thum thum”

Ny nhã lập tức đưa bàn tay ướt đầm mồ hôi nắm chặt lấy tay ta

Tiếng hô “sát” ngày càng gần hơn

Long long long!

Tiếng nổ tiếp tục truyền đến

Một hắc ma hạm theo con sông tiến nhanh ra ngoài thành, trên sàn tàu đầy những Hắc xoa nhân đang đẳng đẳng sát khí, từng lớp khô đầu hung dữ san sát nhau, phía trên đỉnh hai chiếc sừng màu trắng

Cuối cùng cũng đã nhìn thấy U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch, bất quá rất nhanh sẽ không còn thấy lại bọn chúng nữa.

Một chiếc thuyền khác lại lướt nhanh đến, lúc này mới phát giác ra là bụng thuyền tăng thêm một hàng mái chèo, quét xuống mặt nước, tuần tự mạnh mẽ, khó trách thuyền ngược dòng mà đi, mà tốc độ vẫn cao như thế, hy vọng sau này chúng vẫn có thể được như thế.

Một Hắc ma hạm đầu tiên cập bờ

Yến sắc hét lớn:

Đến rồi!

Mọi người vừa nhìn lập tức ngây người.

Chỉ thấy từ thượng du ập đến một con sóng cực lớn cao đến hơn hai mươi thước rộng bát ngát. Cả dòng Lưu Tiên hà và bờ cỏ hai bên bờ sông hốt nhiên như biến mất, toàn bộ đều bị con sóng lớn ập đến nuốt chửng.

Không ai có thể lường trước tình cảnh đáng sợ này

Khi còn đang trợn mắt há mồm kinh ngạc, con sóng lớn đã từng đợt từng đợt ào tới trước mắt, mang theo những cây gỗ từ thượng du, tựa như gió thổi cuồn cuộn quét sạch đám mây tàn.

Ầm!

Hắc ma hạm đang neo đậu cạnh bờ gánh chịu cơn chấn động mạnh, thân tàu bị ném lên đầu ngọn sóng như đồ chơi, toàn bộ người trong đó bị cuốn vào con sóng, rồi lại đâm vào thuyền phía sau thành một khối. Hai chiến hạm đồng thời tứ phân ngũ liệt. Tiếp theo chẳng còn thấy gì nữa, chỉ còn dòng nước lũ với con sóng bạc đầu ngập trời cuồn cuộn cuốn đi.

Oanh! Oanh!

Tường thành hai bên bờ sông tựa như đồng cát vụn dễ dàng bị đổ sập xuống. Dòng nước lũ điên cuồng hào bất lưu tình trùng trùng lao vào trong thành nội. Tiếng nước tràn ngập cả đất trời.

Một loạt con sóng lũ nữa ập tới. Lúc này trong nước mới ẩn hiện thấy được thủy cầu gai tinh chế của Tiểu Ái Bàn. Bất quá ta nghĩ không có chúng thì Hắc Xoa nhân cũng đã tiêu thụ đủ rồi.

Không một ai có thể nói thành lời

Ngọc thủ của Ny nhã hết đổ mồ hôi, biến thành lạnh toát như băng tuyết

Sau hơn mười cơn sóng lũ quét qua, nước sông bắt đầu bình hòa trở lại

Ta là người đầu tiên tỉnh lại, hạ lệnh:

Đến lúc rồi!

Rồi võ Phi Tuyết, nhắm hướng Lưu Tiên thành phóng tới

Tiếng kèn vang lên

Bờ bên kia, Long Đẳng cũng huy quân truy sát dọc sông

Ta một mình một ngựa đi trước, phóng vào trong thành, chỉ thấy toàn bộ Lưu Tiên hà và con đường lớn bên bờ sông vắng ngắt. Chẳng những không có một chiếc thuyền nhẹ, mà một hắc xoa binh cũng không thấy. Ngay cả cây cối hai bên bờ sông toàn bộ cũng bị gãy đổ bởi cơn lũ, một trong số đó chỉ còn lại một nửa lại vẫn còn dính lại quái thiết cầu. Cảnh vật quái dị không tả nổi.

Những kẻ đứng xa bờ sông may mắn sống sót thấy chúng ta dừng mãi xông vào, đấu chí hoàn toàn tiêu thất, hét vang lên một tiếng, hướng về phía bắc đào tẩu.

Ta trong lòng thở dài, với thể chất siêu nhân của Đại nguyên thủ, hẳn tuyệt sẽ không dễ dàng chết yếu, nhưng nếu cơn sóng lớn đưa hẳn trở về tự thiên hồ, ta muốn đuổi theo hẳn sẽ không hề dễ dàng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 7

Huy Quân Bắc Thượng

Khi chúng ta băng xuyên qua thành, xông ra cửa bắc thành giết địch, quân đội của Trục Mộ và Đái Thanh Thanh nhanh chóng rút chạy, ngay cả liên quân Hương Cầm Sanh, Tả Lệnh Quyền và Công Lãnh Minh cũng đã theo bọn họ bỏ chạy phía xa.

Bất luận ta và Trục, Đái hai người không có thỏa thuận ngầm từ trước, dưới tình hình đại thế đã mất, bọn họ cũng không tiện lưu lại.

Không có hai cánh quân của bọn họ, những người còn lại không hoảng sợ bỏ chạy mới lạ.

Những U Minh quân không bị cơn lũ cuốn đi, bỏ chạy tứ tán ngoài thành. Tại bờ bên trái, đội ngũ rút lui của tứ vị thần tướng đang giẫm đạp lên nhau để chạy. Bờ bên phải trở thành mục tiêu truy sát của bộ đội của bọn Long Đăng, Tịnh Thổ nhân không quên cừu hận với Hắc xoa nhân.

Ta phát ra mệnh lệnh, chỉ thị Tịnh thổ quân bên bờ trái bày trận ngoài thành, mắt dõi theo Hắc xoa nhân đang vội vã rút chạy.

Phía sau ta là Dực Kỳ và Hắc Khôi vũ sĩ Phương Nguyên, bọn họ đương nhiên thành cận vệ binh đoàn của ta

Đội tướng lĩnh Yến Sắc, Hồng Thạch đến bên cạnh ta.

Ta quay sang Tạ Vấn cười nói: “Đại công! Trách nhiệm trùng tu Lưu Tiên thành là ở trên vai ông, đừng quên trồng cây tại bờ sông.” Ta lại nhớ đến gốc cây đã ép Đái Thanh Thanh vào

Tạ Vấn vui sướng đến lệ tuôn, không ngừng đáp tạ.

Hồng thạch nói: “Yến Sắc người thật giỏi, có thể nào chỉ trong khoảng thời gian hơn hai mươi ngày mà trữ được nhiều nước như vậy?”

Yến Sắc không trả lời ông ta, đôi mắt nhìn về điểm xa nhất của lưu tiên hà, nói: “Có thể tưởng tượng cơn lũ đáng sợ này, ập thẳng đến Tụ Tiên hồ, nhận chìm các con thuyền lớn nhỏ đậu trong hồ xuống tận đáy hồ, làm mực nước bất ngờ tăng lên, lại thông ra hai nhánh sông dài, chảy ra biển rộng.” Rồi quay sang ta nói: “Đại kiểm sư! Quân sĩ của ngài không cần đổ máu cũng giải quyết được binh đoàn đáng sợ của Nghiêu Địch, Tinh Thổ nhân sẽ vĩnh viễn không quên.”

Ta mỉm cười nói: “Câu chuyện còn chưa kết thúc, giả thiết chúng ta xử lý cho tốt, còn lại sẽ chỉ là đám Hồng giác quân của Cùng Tuyệt và tàn quân của Nghiêu Địch hợp lại. Đương nhiên! Còn có Đại nguyên thủ! Ta thật sự mong rằng Đại nguyên thủ và Trân ô đao cũng đã chìm theo dòng nước.”

Trữ Tổ nói: “Quân đội chúng ta sĩ khí đang rất cao, nên chẳng lập tức đem quân lên phía Bắc, thừa thắng truy kích.” Cho tới nay, trong số bảy vị đại công, Trữ Tổ vẫn là người cẩn thận nhất, hiện tại ngay cả bà cũng có suy nghĩ như vậy, có thể biết lòng tin của tinh thổ quân mạnh mẽ như thế nào.

Ta nhìn đám cờ xí của bọn Trực Mộ dần dần rời khỏi bờ sông đi về phía tây bắc, gật đầu nói: “Cùng cực đến không nhắc chân lên được. Trận lũ này có thể làm tắc nghẽn hoàn toàn việc cung cấp bằng đường thủy lên phương Bắc, giả thiết U Minh quân đoàn của Nghiêu Địch có phân nửa không bị chết đuối, trong tình huống thiếu lương thực và ngựa, bỏ chạy không được xa. Chỉ đáng ngại là đám quân rút chạy của bọn hướng cầm sanh, chỉ cần bọn chúng không về đến tụ tiên hồ là trận này chúng ta đã thắng.”

Yến Sắc quát to: “Theo kế hoạch đã định, ta và Long Đẳng tiến dọc bờ sông truy sát tàn binh Nghiêu Địch, Đại kiểm sư phụ trách đối phó với quân rút lui của các Hắc xoa tướng khác.”

Tiếng kèn vang dậy Sĩ khí Tinh thổ quân tăng lên mạnh mẽ, theo vùng đồi núi chập chùng hoang dã giữa Lưu Tiên thành và tụ tiên hồ, chia đường

thắng tiến. Mười ngày sau, quân đội Hắc xoa nhân ngừng lại, cùng chúng ta đối mặt từ xa.

Ta cố ý gấp gấp đuổi phía sau đại quân của bọn Hưởng Cầm Sanh là muốn tạo áp lực, để Trực, Đái hai người thuyết phục những người khác không cần quay về Tụ tiên hồ.

Quân đội của ta ngoại trừ Dực Kỳ có khoảng hơn năm ngàn người, còn có gần năm vạn quân phương Nam của Hồng Thạch và Ny Nhã, hơn sáu vạn tân binh bắc phương của Trác Liên và Trữ Tố. Tổng binh lực của ta và liên quân Hắc xoa thần tướng đại khái tương đương. Nhưng địch ta song phương đều biết rằng cuộc chiến đã ngã về một phía.

Đầu tiên không cần nói đến chuyện sĩ khí, thiếu đi nguồn cung cấp lương thực bằng thủy lộ từ phương Bắc cho hắc xoa quân đang kiệt quệ, bọn chúng sớm đã mất đi năng lực tác chiến. Hắc xoa quân không phải muốn dừng lại mà là không thể không dừng lại. Chúng ta không tiếp cận bọn chúng nữa, chỉ tản ra theo hình rẽ quạt, bày trận thế, kín đáo kiềm chế chúng, ổn định thế trận chờ đợi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, đến sáng hôm sau, một sứ giả của Hắc xoa nhân mang tin đến, năm vị thần tướng Hắc xoa quân muốn gặp ta.

Bọn họ làm như là huynh đệ của ta, thể hiện họ đã đạt được sự nhất trí, cũng biểu lộ thành ý.

Ta vốn định đơn thân độc mã đến gặp mặt, nhưng không qua nổi cửa ải của Ny Nhã, đành cùng Ny Nhã, Hồng Thạch, Dực Kỳ và Trác Liên bốn người cùng phó hội.

Tại khoảng giữa hai đội quân, chúng ta hai bên sắp thành hàng, triển khai cuộc đối thoại.

Sau khi chúng ta đến nơi, đôi mắt đẹp của Đái Thanh Thanh không thể rời khỏi ta, ánh mắt của những người khác cũng tập trung hết vào thân hình ta.

Đây là lần đầu tiên ta gặp Sáu quý Hưởng Cầm Sanh và Công Lãnh Minh. Hưởng Cầm Sanh người cũng như tên, gầy gò rắn chắc như thép, nhân thần mang theo một loại cảm tình tang thương và tư lự, khiến ta biết ông ta là loại người thích suy tư. Ta không quên theo lời Trực Mộ, ông ta là

một trong các Hắc xoa tướng lĩnh phản đối Hắc xoa nhân xâm lược Tịnh Thổ, vì vậy ta đặc biệt có hảo cảm với ông ta.

Kể đến là tên ăn thịt người nổi danh Công Lãnh Minh thân hình thô kệch, dữ tợn, nếu đổi sang tình huống khác, ta nhất định sẽ tính toán mỗi hận với hắn, nhưng lúc này cần cân nhắc cho đại cục, đành phải buông tha cho hắn.

Vẻ mặt của Tả Lệnh Quyền đã lâu không gặp vẫn đờ đẫn, không biết nội tâm hắn có cảm nghĩ gì?

Sau khi ta giới thiệu những người đi theo, lấy ra từ trong túi tấm thạch điêu mà Hồng Tình lấy được của Tả Lệnh Quyền, đưa lên phía trước, mỉm cười với Tả Lệnh Quyền, nói: “Đây là vật của Tả thần tướng, bây giờ thì vật quy nguyên chủ.”

Tả Lệnh Quyền ngạc nhiên, trong mắt xạ ra thần sắc kỳ quái, nói: “Đây là một vật mà một trong tứ đại pháp sư dưới trướng Vu đế, Cuồng vũ pháp sư đưa cho ta, nghe nói bên trong có ẩn chứa lực lượng kỳ dị, Đại kiếm sư nếu không chê, xin hay giữ lại.”

Ta đem pho tượng cất vào trong ngực, nói: “Hay lắm!, cảm ơn ngài!”

Tả Lệnh Quyền thấy ta nhận lễ vật của hắn, gương mặt giãn ra, gật gật đầu, không nói nữa.

Hương Cầm Sanh nói: “Đại kiếm sư nghĩa sánh với trời cao, vì mạng sống của thủ hạ khách hoành sanh, không ngại nguy hiểm tiếp nhận khiêu chiến của khách hoành sanh, sau khi Nghiêu Địch cự tuyệt việc trao đổi tù binh, lại nghĩa khí phóng thích bọn họ, trả lại cho bọn họ lương thực và vũ khí, ngài tuy là địch nhân của chúng ta, nhưng Hương Cầm Sanh trong thâm tâm vẫn tôn kính ngài, nếu có nửa lời giả dối, Hương Cầm Sanh ta sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Ta gật đầu nói: “Đổi lại hôm nay không phải là chiến trường, chúng ta có thể trở thành bằng hữu chân thành tương trợ lẫn nhau.”

Hương Cầm Sanh thấy ta coi trọng tên bại tướng như ông ta, trong mắt xạ ra thần sắc cảm kích.

Trực Mộ nói: ” Đại kiếm sư! Lần này chúng ta theo ước định gặp lại ngài, là hy vọng ngài có thể giữ lời, cho phép chúng ta rời khỏi Tịnh thổ,

quay về tổ quốc, ta cam đoan sẽ không bao giờ làm tổn hại đến một ngọn cỏ của Tịnh thổ nữa.”

Công Lãnh Minh quát: “Chậm đã!” Trong mắt xạ ra thần sắc lạnh lẽ, nói: “Đại kiếm sư! Ta biết, tình thế chúng ta bây giờ vô cùng bất lợi, nhưng không có nghĩa là chúng ta không còn sức phản kháng, thú dữ cùng đường, có thể khiến các người thương tổn nghiêm trọng, nỗ lực tấn công Tự tiên hồ của các người sẽ gặp phải đả kích trí mạng.”

Hồng Thạch đứng sau tức giận quát: “Đã thế không cần phải nhiều lời, chúng ta lập tức trở về đội ngũ, dùng đao kiếm để tìm ra sự thật.”

Tả Lệnh Quyền lúc đó đang ở cạnh Công Lãnh Minh, quay qua hắt, nói: “Lãnh Minh! người hãy nghe ta nói một câu.”

Công Lãnh Minh nóng nảy nói: “Ta! A!” Hắt không thể quay đầu nhìn Tả Lệnh quyền, người vừa cắm vào hông bên trái của hắt một thanh chủ vũ sắc bén rồi rút ra lạnh lùng nhìn hắt.

Máu tươi bắn vọt ra

Công Lãnh Minh lông tóc toàn thân dựng đứng, hai mắt đỏ ngầu, trợn mắt nhìn Tả Lệnh Quyền nói: “Người...người...”

Tả Lệnh Quyền lạnh lùng nói: “Người muốn cùng tên bạo quân Nghiêu Địch và gã điên Cùng Tuyệt đi tìm cái chết, ta nhân tiện giúp người hoàn thành tâm nguyện.”

Công Lãnh Minh một tay bịt vết thương máu bắn ra như suối, một tay gạt đao, giơ lên không đến phân nửa, thân hình chao đi, “bịch” một tiếng rơi xuống ngựa.

Con ngựa của hắt kinh hoảng chồm lên, làm Trực Mộ phải kìm giữ lại.

Chúng ta nhìn xác của Công Lãnh Minh nằm trên mặt đất, nhất thời cảm thấy khó có thể tiếp nhận biến hóa này, đặc biệt nhất đao không phải đâm từ phía Trực Mộ mà là từ người Công Lãnh Minh không hề đề phòng, Tả Lệnh Quyền, chiến hữu cùng trở về từ phương nam.

Các thần tướng khác giống như sớm biết sẽ có phát sinh chuyện này, vẻ mặt đều không có biến hóa lớn.

Trực Mộ nói: “Bây giờ không còn lời nói bất đồng nữa, Đại kiếm sư!”

Ta nói:” Lương thực cung cấp hoàn toàn không có vấn đề, nhưng các người phải theo đường bộ chỉ định mà đi và phải rút về phương bắc tất cả hắc xoa quân đang trú đóng tại Tụ tiên hồ.”

Hương Cầm Sanh nói:” Điều kiện này rất công bằng, mỗi người chúng ta đều đã mất đi ý nghĩ tranh bá, chỉ muốn sớm quay trở về, cố gắng giảm thấp nhân số thương vong của chúng ta”

Trực Mộ muốn nói điều gì đó: “Đại kiểm sử ... “

Ta biết hẳn muốn nói điều gì, nói: “ Yên tâm đi! Ta có thể cam đoan hai tên Nghiêu Địch, Cùng Tuyệt vĩnh viễn không quay trở về được.”

Đái Thanh Thanh từ đầu tới giờ không nói gì bỗng lên tiếng: “ Nhìn thủ đoạn kinh người của Đại kiểm sử, chúng ta đều tin rằng, không có chuyện gì mà ngài không làm được.”

Tả Lệnh Quyền nhảy xuống ngựa, sau khi kiểm tra thi thể của Công Lãnh Minh, lắc đầu buồn bã, đặt ngang trên lưng ngựa buộc chặt lại, rồi nhảy lên lưng ngựa, nói:” Trải qua bài học tại tịnh thổ, không có Hắc xoa nhân nào dám trở thành địch nhân của Đại kiểm sử nữa, nếu có một ngày, ngài đến hắc xoa quốc, chúng ta sẽ đón tiếp Đại kiểm sử như thượng khách”

Hương cầm sanh cười khố nói:” Sau khi trở về chung ta còn phải ứng phó với Vu đế đáng sợ.” Ông ta lấy ra một ống tròn, đưa cho ta rồi nói:” Trong ống là bản đồ chỉ dẫn vị trí Hắc xoa quốc trên biển, Đại kiểm sử sau khi thống nhất đại địa, mục tiêu kế tiếp đương nhiên là Vu đế, hy vọng khi ngài mang quân đến, Hắc xoa quốc vẫn còn chưa bị Vu đế xóa sổ.”

Tả Lệnh Quyền hét lớn một tiếng, mang theo thi thể của Công Lãnh Minh, phóng trước về doanh trại, Hương Cầm Sanh và Trực Mộ quay sang ta ôm quyền bái tạ, rồi quay đầu đuổi theo.

Chỉ còn lại Đái Thanh Thanh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ny Nhã quay sang ta ngọt ngào cười nói:” Đại kiểm sử và Đái thần tướng nói chuyện đi! Chúng ta quay về trước!” Rồi nàng quay ngựa, ra roi trở về.

Hồng thạch và những người khác đương nhiên hiểu được vấn đề, hô lên một tiếng rồi đuổi theo Ny Nhã.

Chỉ còn ta và Đái Thanh Thanh hai người ở lại.

Đái Thanh Thanh ánh mắt u oán, nhẹ nhàng nói:” Trước khi ly biệt, Đại kiếm sư có thể ôm ta được không?”

Ta nhảy xuống ngựa, bước tới bên ngựa của nàng, ôm eo bế nàng xuống, rồi hôn thật sâu vào đôi môi thơm ngát của nàng.

Phản ứng của Hắc mỹ nhân thật là nồng nhiệt, gần như là cuồng dại.

Ta rời khỏi đôi môi thơm của nàng, vừa thở vừa nói: “Ta muốn hỏi nàng về một người, chính là nữ hầu Tịnh thổ của nàng, Lăng Tư, nàng ta hiện giờ ở đâu?”

Đái Thanh Thanh ngẩn ngơ nói: “ Chàng làm sao biết được cô ấy? “

Ta nói: “ Do nàng không biết thôi! Đêm đó, ta đột nhập vào Lưu Tiên thành, hoàn toàn do cô ấy giúp đỡ mới vào được thần tượng phủ của nàng, trước khi thành bị phá, nàng quay trở về phòng để tắm rửa, khi đó ta ngồi ở chiếc ghế lớn cạnh đại môn.”

Đái Thanh Thanh trong lòng ta run lên một hồi, ngẩn ngơ nói:” Chàng.... “

Ta ôn nhu nói:” Chẳng lẽ nàng không thích cho ta thấy chiếc lưng trần của nàng?”

Đái Thanh Thanh vươn bờ môi thơm ngát lên, mặc cho ta thưởng thức.

Khi lại tách ra, Đái Thanh Thanh nói: “ Nếu ta không phải đưa người của mình trở về, ta thà chết cũng không rời xa chàng, cho dù chàng có đánh mắng ta, ta cũng không bỏ đi.”

Trong lòng ta dâng lên nỗi buồn ly biệt, liền nói:” Ta yêu nàng không hết, làm sao có thể đánh mắng nàng, nàng cứ yên tâm quay về, nhanh thì một năm, cuối cuộc chiến, ta sẽ phải vượt qua đại dương, đến hắc xoa quốc tìm nàng, bởi vì ta tuyệt sẽ không buông tha tên Vu đế vạn ác.” Ta ngưng lại một chút:” Liên Lệ Quân có mặt ở Tự tiên hồ hay không?”

Đái Thanh Thanh vui mừng nói:” Chỉ cần chàng nói những lời này, ta có thể kiên cường chờ đợi.” Rồi nàng hôn ta một cái, nói:” Hắc quả phụ vừa đến tự tiên hồ liền vội vã yêu cầu một chiếc thuyền và thủy thủ, nàng nói là muốn trở về Vu quốc, ta nghĩ là nàng không muốn chạm mặt Đại nguyên

thủ. Chàng hãy chờ ta cho người đem lãng tử về cho chàng, để nàng ở lại bên cạnh chàng, phục thị cho chàng! Ta xem nàng như muội tử vậy.”

Nàng nhẹ nhàng đẩy ta ra, leo lên ngựa, nhìn ta sâu lắng rồi thúc ngựa đi mất.

Lòng ta ngập tràn cảm xúc.

Ta có quá đa tình hay không? Nhưng Đái Thanh Thanh là một mỹ nữ đặc biệt hiếm có, làm ta không thể ngăn được tình cảm chính mình.

Khi ta trở lại doanh trại vui mừng gặp Đại tể ti, Thiên Nhân và Quan Dương ba vị tể ti đã đến, đương nhiên còn có Thái Nhu, Hồng Nguyệt, Long Di và hảo Đại hắc của ta.

Ta kỳ quái tự hỏi vì sao mà bọn họ đến đây nhanh quá, nguyên lai là theo hai chiếc cự hạm của Dực Kỳ thuận dòng mà đến, không ngạc nhiên có thể dễ dàng đuổi theo chúng ta. Khi cơn lũ ập đến, hai chiếc thuyền được đem cất ở chỗ an toàn nên tránh được đại nạn.

Mọi người hân hoan như phát điên, ôm hôn chúc mừng.

Lúc này ngay cả người bi quan nhất cũng biết cục diện thắng lợi đã định. Vấn đề là dùng phương thức đẹp đẽ nào để giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Tuy nhiên ta còn có một tâm sự nặng nề khác mà bọn họ không có. Bởi vì bọn họ tịnh không giống ta hiểu được sức mạnh siêu nhân của Đại Nguyên Thủ. Giả thiết lần này không giết chết hắc, sẽ là hắc giết ta. Hơn nữa, nếu hắc đã quyết tâm bỏ trốn lần nữa, cũng không ai làm gì được hắc. Không lẽ suốt đời ta phải đuổi theo sau lưng hắc, sẽ đến một ngày ta già mà chết, còn hắc thì không sao cả.

Tin báo thắng trận không ngừng truyền đến.

Đầu tiên là tin của Ước Nặc Phu và Nhận Phi Phi.

Tiền Phi ước chừng năm vạn người vì lấy được thuyền hạm về nước đã phát động binh biến, chiếm được ba thành Tiểu Tiên, Bôn Dương và Lạc Nhật nằm trên ba nhánh sông tới tụ tiên hồ, phá hủy hơn ba mươi hắc ma hạm, còn một nhóm nhỏ Hắc xoa nhân thủ thành toàn bộ cũng đã rút chạy, do đó hai người không tốn một chút sức lực nào đoạt lại được ba thành thị chiến lược này. Cho dù cơn lũ đã qua đi, hạm thuyền của Hắc xoa nhân

cũng đừng mơ đến việc quay về bằng đường thủy đã được canh gác chặt chẽ.

Việc lấy lại được ba thành này đã giải phóng gần hai mươi vạn Tĩnh thổ nhân, cũng làm cho binh lực chúng ta tăng đến bảy vạn người, có thể chặn đứng đường rút lui của quân đội Nghiêu Địch.

Một tin trọng yếu khác cũng đến từ Ước Nặc Phu, nhưng là việc có liên quan đến Tụ Tiên Hồ.

Cơ lữ áp đến Tụ tiên hồ, cuốn trôi đi các hắc ma hạm đậu bên hồ, những quả thủy thứ cầu của Tiểu ải bàn đã phát huy tác dụng kinh nhân của nó, trôi theo cơ lữ chẳng những làm đắm rất nhiều thuyền mà còn đánh sập một phần tường thành bên hồ của Bàng tiên thành và Lâm tiên thành, làm Hắc xoa nhân kinh hoàng khiếp sợ.

Tù binh trong thành thừa cơ chạy thoát đến các thôn làng phụ cận, cơ lữ cũng phá hủy hoàn toàn hàng vạn mẫu ruộng, làm Hắc xoa nhân lập tức đối mặt với sự khan hiếm lương thực.

Hai ngày sau cơ lữ theo ba nhánh sông rút đi, mực nước tại Tụ tiên hồ đã trở lại bình thường.

Lúc này, ta không thể không ngừng thắc mắc, hồ trữ nước lớn đến mức nào mới có thể tạo thành cơn hồng thủy đáng sợ như thế này?

Ta phát lệnh sai người báo tin cho Ước, Nhận hai người biết chuyện giữa chúng ta và hiệp định an bài với tứ đại thần tướng, lại cho một đội Tĩnh thổ quân đi cùng hắc xoa quân lên phương bắc, tránh đi những hiểm lùm đáng tiếc, đồng thời tiếp nhận lại những thành thị do hắc xoa quân chiếm đóng.

Vào lúc hoàng hôn, Đái Thanh Thanh đưa Lăng Tư tới.

Lăng Tư nhìn thấy ta tựa như nhìn thấy người thân, nhào vào lòng ta, chỉ biết ôm lấy ta mà khóc.

Các cô gái bên cạnh đều đã biết hành động dũng cảm giúp ta của nàng, đối với nàng trù mến phi thường, đồng thanh an ủi nàng.

Lăng Tư đang ngả đầu vào ngực ta, ngẩng đầu lên nói: ” Thiếp không muốn rời xa tiểu thư, tâm địa nàng thật sự rất tốt, cho đến giờ chưa từng

bạc đãi tình thổ nhân chúng ta, nếu không có nàng, Nghiêu Địch sợ là không lưu lại lấy một tù binh."

Hào cảm của chúng ta đối với Đái Thanh Thanh lại tăng thêm ba phần.

Lăng Tư nhỏ nhẹ nói: " Thân nhân của thiếp tất cả đã chết trong chiến loạn, Đại kiếm sư! Lăng Tư sau này có thể đi theo bên ngài, hầu hạ cho ngài được chăng? Tiểu thư nói, sẽ có một ngày, ngài sẽ dẫn thiếp đi gặp nàng." Nàng nói ra việc này trước mặt các cô gái, làm ta xấu hổ, chẳng biết trả lời nàng thế nào cho tốt, may mà Ny Nhã đã kéo nàng lại, nói: "Đi nào! Không cần khóc nữa, trước mặt chúng ta, Đại kiếm sư thường nhắc tới muội, lo cho an nguy của muội, ngày sau, nếu chàng có gặp lại Đái tiểu thư, chắc chắn sẽ mang muội theo cùng."

Ta thở ra một hơi.

Hồng Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói:" Lại thêm một người nữa!
“

Ta đưa tay cù vào chiếc eo mềm mại của nàng.

Nàng nhột nhột đến mức toàn thân vô lực, xin tha rồi nói :” Tình thổ nữ tử tuyệt sẽ không đổ ky, bởi vì đó là con độc xà cắn xé con tim.”

Thải Nhu đứng bên cạnh mỉm cười, nhưng ta nhìn ra sự lo âu hằn ngang dưới bờ mi của nàng.

Ta rất muốn gọi nàng sang một bên, ân cần hỏi han, nhưng thời gian không cho phép chúng ta làm như vậy, để phòng ngừa Nghiêu Địch đào tẩu, chúng ta phải lập tức lên đường, cùng đại quân của Yến Sắc và Long Đằng hội hợp lại, tiến về tụ tiên hồ

Có chuyện gì cũng đợi trận đại chiến tối hậu của Tình thổ định ra kết cục rồi mới tính

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 8

Siêu Việt Mệnh Vận

Đúng giữa trưa hôm sau, chúng ta cùng liên quân

Long Đằng và Yến Sắc hội sư ở Tụ Tiên hồ phía tây Lưu Tiên hà sau lộ trình hành quân thần tốc không đến ba ngày.

Trên bờ sông rải rác tạp vật, cành cây và binh khí, còn có nửa chiếc thuyền gãy vụn còn vắt ngang giữa một cây đại thụ, có thể tưởng tượng được tình huống dữ dội của cơn hồng thủy ngày đó.

Nhìn về phía sông, trong đám loạn thạch tùy ý có thể thấy thi thể của Hắc Xoa nhân bị chìm trong nước đã trương lên, bi thảm không thể chịu được!

Chúng đại công, tướng lĩnh đều xuống ngựa, tụ hội tại một đồng cỏ bằng phẳng cạnh bờ sông.

Yến Sắc báo cáo: "Chúng ta đuổi theo bọn U Minh quân chạy dọc bờ hơn mười khúc sông, bọn này tuy đã hoàn toàn kiệt quệ nhưng vẫn cực kỳ hung tợn, quyết không đầu hàng. Vì sợ bọn chúng cướp bóc, chém giết người xung quanh, chúng ta chỉ có thể giết chúng không sót một mống, cộng lại giết tối thiểu cũng gần hai vạn tên."

Long Đằng gật đầu nói: "Bọn Long Ca hiện vẫn truy tìm những tên lọt lưới xung quanh, các thôn làng vùng phụ cận đều nhận được cảnh báo của chúng ta, lập ra các biện pháp canh phòng."

Yến Sắc nói: "Lần này, bọn U Minh quân có thể trốn thoát tuyệt sẽ không hơn bốn vạn người, mà tổng binh lực của chúng ta hiện tại đã gần

hai mươi vạn, đủ làm cho hai thành Bàng Tiên và Lâm Tiên một giọt nước cũng không lọt ra ngoài được, để bọn chúng cạn lương mà chết."

Chúng ta càng đánh càng đông, bọn chúng chết một người là mất đi một người, thế mạnh yếu đã trở nên rõ ràng.

Trữ Tổ nói: "Ta tin rằng bọn chúng giờ đây đã rơi vào tình cảnh khốn khó vì thiếu lương thực."

Ta trầm ngâm: "Nếu như lâm vào cảnh cùng đường tuyệt vọng như Nghiêu Địch, các người sẽ làm gì?"

Trác Liên nói: "Đương nhiên là chờ đại quân của các thần tướng khác trở về hội hợp rồi lui về phương bắc, dùng cách khác đoạt lấy quyền không chế Tiểu Tiên ba thành, khi đó tiến có thể công, lùi có thể thủ, linh hoạt hơn nhiều."

Tạ Vấn lắc đầu: "Ta sợ Nghiêu Địch một ngày cũng không chờ được, sẽ lập tức phát động cuộc chiến đoạt lại ba thành."

Ta hỏi: "Gần Tự Tiên hồ nhất là tòa thành nào?"

Yến Sắc nói: "Gần nhất chính là Tiểu Tiên thành, thành này chẳng những có quy mô nhất trong ba thành, mà còn nằm trên con đường thủy lộ từ phương Bắc đến tòa thành lớn nhất là Vọng Mai thành, thuyền của Hắc Xoa nhân đều tập trung tại đây, hai thành còn lại không những kích thước nhỏ hơn nhiều, lại còn cách xa Tiểu Tiên thành lộ trình hai ngày đường. Vậy nên Nghiêu Địch trừ khi không đoạt thành, nếu không mục tiêu tất là Tiểu Tiên thành."

Ta nói: "Với sự tinh minh của Ước Nặc Phu và Nhạn Phi Phi, người sẽ hội quân tại Tiểu Tiên thành nên Hắc Xoa nhân hoàn toàn không thể trong thời gian ngắn công hạ thành. Trong trường hợp chúng ta có thể chặn đứt đường lui của Hắc Xoa nhân, quân công thành trở nên lưỡng đầu thọ địch, không đánh cũng thắng. Khi đó quân đội Ước Nặc Phu hai người có thể chia ra để gia nhập cuộc chiến tiêu diệt Nghiêu Địch tại Tự Tiên hồ."

Ny Nhã nói: "Có thể Nghiêu Địch sớm đã chết trong trận hồng thủy không?"

Yến Sắc lắc đầu nói: "Nhìn tình hình đại khái không được như ý nguyện đó đâu, nếu không thì U Minh binh của hắn cũng sẽ không liều chết tác

chiến, hiển nhiên là để bảo vệ Nghiêu Địch thoát lui.”

Mọi người đều gật đầu, bởi vì Nghiêu Địch nếu như đã chết, Hắc Xoa nhân còn tâm tình tác chiến vậy sao, e là sớm đã bỏ chạy trốn chết rồi.

Hồng Thạch nói: “Nghiêu Địch một khi đến Tụ Tiên hồ, có lập tức cùng Tuyệt Giáp chạy trốn chết không?”

Ta nói: “Chúng ta hãy đặt mình vào vị trí khác, đứng ở lập trường Nghiêu Địch hãy tự tưởng tượng một chút xem.”

Mọi người đều cảm thấy hứng thú, tập trung tinh thần lắng nghe.

Ta tiếp tục nói: “Trong quá trình tiếp xúc cùng Hắc Xoa thần tướng, ta có một ấn tượng, đúng Nghiêu Địch là kẻ tàn bạo bất nhân, thống trị thuộc cấp bằng những thủ đoạn nghiêm khắc, tuyệt đối không màng đến sự sống chết của thủ hạ, người như vậy thiết tưởng cũng chỉ vì chính mình, là một kẻ tự tư tự lợi.”

Dực Kỳ đáp: “Ta đã từng gặp Cùng Tuyệt, chúng thần tướng đối với Nghiêu Địch đều cực kì sùng tín, người này cực kì tự phụ, thủ đoạn hung tàn không hổ bản sắc Nghiêu Địch, hơn nữa lại là người hiếu chiến đến điên cuồng, bình thường cũng tìm người đến tử kiếm, ta từng tận mắt chứng kiến hắn giết những tù nhân Tịnh Thổ, như không phải hắn đối với Hắc Quả phụ có phần cố kị, ngay cả chúng ta hắn cũng sẽ không buông tha.”

Mọi người đều cảm thấy phần nộ.

Long Đăng nghiêng răng: “Hãy xem ta đem hân thân làm vạn khúc.”

Ta nói: “Việc Trục Mộ cùng bốn thần tướng phản bội, Nghiêu Địch có thể vẫn chưa biết, còn muốn để bọn họ kiềm chế chúng ta, khiến chúng ta không thể trong mấy ngày tấn công Tụ Tiên hồ, hơn nữa hân sau khi tận lực đào thoát trở về, mấy ngày liền cực khổ không dưỡng sức, căn bản không có lực lượng tác chiến liên tục, huống chi hạm đội đều bị trận hồng thủy hủy diệt, hân muốn theo thuyền đào thoát cũng không có khả năng. Người nói hân là một người như vậy, liệu sẽ làm thế nào?”

Bọn họ bắt đầu suy nghĩ kỹ càng.

Dực Kỳ “A” lên một tiếng: “Ta hiểu rồi, nếu như hân chỉ còn lại ba vạn người, cùng vạn Hồng giác quân đánh ra sẽ dẫn đến cục diện lấy yếu chống

mạnh, đối với hẳn một kẻ chuyên dùng cường quyền khống chế kẻ dưới, nhất định trong tình huống chênh lệch nhau sẽ sinh ra sợ hãi, phương pháp tốt nhất chỉ bằng triệt để trấn giữ còn hơn công đoạt Tiểu Tiên thành, nhất định như vậy!”

Mọi người đều gật đầu, cho đến hiện tại, chẳng ai không biết Dực Kỳ là một mãnh tướng trí dũng song toàn.

Yến Sắc nói: “Hơn nữa Nghiêu Địch cũng không dẫn theo tất cả Hồng Giác quân đào tẩu, đồng thời bọn họ chiếu theo tình huống hiện tại Tiểu Tiên thành, chỉ biết là ngay cả chiếc thuyền bổ sung để sửa lại thành chiến hạm cũng không có để sử dụng, thậm chí còn di hại của trận hồng thủy, nên việc xuất binh của Cùng Tuyệt chỉ là để do thám, ta phỏng chừng không quá ba vạn người.”

Trử Tổ nói: “Nghiêu Địch còn muốn phát xuất một phần Hồng Giác quân đến các hương thôn cướp đoạt lương thực, lại còn có thể săn bắn hoặc hái trái cây hoang dã, để ứng phó sự cấp bách trước mắt, như vậy sau ba lần bảy lượt phái người đi, Tụ Tiên hồ ngoại trừ Nghiêu Địch ước khoảng ngoài hai vạn thương binh, hiện tại binh lực đã rời khỏi cũng phải dưới năm vạn.”

Ánh mắt bọn họ đều mở lớn.

Sự tình tựa hồ như dễ dàng được như ý muốn.

Ta ngắt lời nói: “Sự thật sẽ không sai biệt phỏng đoán này quá xa, bây giờ không cần ta nói, các người cũng biết nên làm thế nào.”

Chẳng biết như thế nào, ta trong lòng lại dậy lên một loại cảm giác mà trước đó chưa từng có, tựa như ta có khả năng nhìn thấu tương lai vậy, biết sự tình nhất định là như thế.

Đại tể ti chưa từng lên tiếng mở lời: “Ngay cả ta là người không hề biết tác chiến, cũng biết như thế nào, nhất định thẳng tiến Tụ Tiên hồ, khiến hai tòa thành giọt nước cũng không lọt qua được, lại phái binh quay lại Tiểu Tiên thành chặn đường sau lưng Cùng Tuyệt, khiến cho toàn bộ hai cổ lực lượng Hắc Xoa nhân còn lại sau cùng bị thanh trừ.”

Ta cười to nói: “Lời của Đại tể ti chính là mệnh lệnh tối cao, có ai dám không phục!”

Mọi người ồn ào hưởng ứng.

Ngay cả Thiên Nhân cùng Quan Dương hai tế ti cũng đồng thanh phụ họa.

Tất cả mọi người đều hưng phấn nở nụ cười

Ta tuy vẫn cười, trong lòng lại lướt qua một tia tư lự, ta nghĩ đến Đại Nguyên Thủ, thủy chung vẫn là mối đại họa tâm phúc, mà Nghiêu Địch ngày nay đối với ta mà nói, chỉ là một kẻ đáng thương hại không đáng chú ý đến. Ta không khinh địch, đó không phải là thói quen bản thân ta.

Gió đêm từ mũi thuyền thổi đến.

Ta cùng các vị tế ti, đại công, các tướng lĩnh lớn tuổi, Thái Nhu cùng Đại Hắc đều đã qua một chuyến hành quân khổ cực, thư thả ngắm cảnh sắc hai bên bờ, bất quá chớ nên nhìn đám loạn thạch cảnh sắc hai bên bờ vì bất kì lúc nào cũng có thể phát hiện các mảnh thi thể của Hắc Xoa nhân.

Phụ trách thuyền này chính là Dực Kỳ cùng bộ hạ của hắn, trong lòng ta, giả thiết Tịnh Thổ nhân là bạn tốt mà nói, bọn họ vốn là thân nhân của ta.

Phi Tuyết đứng trên thuyền, chẳng những không quen mà còn sinh ra bất an, cũng bởi vì các ngày đều nhàn nhã rong chơi tự đắc, bây giờ đứng ở đầu thuyền, đối diện Đại Hắc thỉnh thoảng lại ngoe nguẩy không hề để ý đến, thần thái cao ngạo vô cùng.

Chúng ta nằm trên chiếc giường dài đặc chế, hưởng thụ đêm tĩnh lặng của Lưu Tiên hà.

Tại điểm chốt đèn hai bên bờ, không ngừng truyền đến âm thanh ngựa hí của các thốt mã và tiếng “lộc cộc” của xe kéo di động, cả mười lăm vạn Tịnh Thổ chiến sĩ, sĩ khí cao ngút nhắm Tụ Tiên hồ thẳng tiến.

Không ai than phiền sự khổ cực hành quân, trái lại cứ như khi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, mới là mất hứng!

Lăng Tư bưng một mâm thủy mặc tuyệt hảo đến đầu thuyền để chúng ta hưởng dụng, Ny Nhã đối với nàng đặc biệt quan tâm, tiện kéo nàng vào giữa chúng ta, cùng nghênh đón những luồng dạ phong thổi khiến người ta thoải mái đến mức ngay cả ngón tay cũng lười cử động.

Rời nam phương đi một chặng đường dài đến đây, cả ngày chẳng có một chút thời gian nào để hưởng thụ.

Chính bản thân ta cũng không sao nghĩ nổi, kể cả hiện tại và tương lai, toàn bộ tinh thần đều tập trung thưởng thức tư vị du sướng trước mắt này.

Hồng Nguyệt lấy một miếng thịt cho vào chiếc miệng nhỏ, giọng ngọng nghịu nói: “Ta vừa rồi theo dõi Đại Hắc, nó ngủi đông ngủi tây, cơ hồ tất cả trên thuyền đều ngủi qua, sau cùng ta thấy được nó tè một vũng tại đuôi thuyền.”

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, nụ cười của Thái Nhu có vẻ miễn cưỡng.

Đại Hắc nghe có người nhắc đến tên nó, bất kể là nói tốt hay xấu, thiên tâm vạn khổ mới đứng dậy được, chạy đến cạnh Hồng Nguyệt, hạ thấp xuống để Hồng Nguyệt vỗ vào cái đầu to của nó.

Ny Nhã như tùy tiện hỏi: “Đại kiếm sư, sau này ngài có cùng bọn Dực Kỳ lập tức phản hồi Đế quốc không?”

Long Thái, Hồng Nguyệt cùng Lăng Tư đều lặng xuống, ánh mắt quan thiết đều dừng lại trên mặt ta.

Thái Nhu cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn ta.

Bỗng nhiên ta hiểu được tâm sự của nàng.

Thái Nhu sợ trở về Đế quốc.

Tại chốn nhân gian Tịnh Thổ mỹ lệ này, nàng có thể quên Thiểm Linh tộc, quên cả Cự Linh, tức không phải trên vùng đất của Đế quốc. Nàng lại không nỡ li khai ta, chính như ta cũng không thể không có nàng. Nhưng Thiểm Linh mỹ nữ xinh đẹp này khó có thể tha thứ chính mình, lúc trước nàng theo ta thế này, đã có lời hứa cuối cùng sẽ có một ngày nhất định trở lại Thiểm Linh tộc, lại làm hảo thê tử của Cự Linh, vì hãn mà sinh con cái.

Đây là trách nhiệm và thiên chức của mỗi một nữ tử Thiểm Linh tộc, nếu không như thế thì sẽ bội phản bao nhiêu thế hệ Thiểm Linh tộc đang vật lộn để sinh tồn trên con đường đầy gian khổ nguy hiểm ở thế giới này, phản bội Thiểm Linh thần.

Với nàng thì sao?

Hoặc là chỉ có ta có thể cởi bỏ tâm kết của nó, bất quá ta phải đem chính tâm kết của mình ra để giải.

Nếu không thì có thể như Thiểm Linh tộc, đời đời kiếp kiếp an dật, trở lại một kiểu thê động lòng người của Cự Linh? Đối với Cự Linh mà nói đây chẳng phải là một “giao dịch” sao? Tựa như Tịnh Thổ nhân có thể dùng vật trân quý để hoán đổi tình nhân của đối phương vậy.

Ta nhớ lại ánh mắt Thiên Nhân, liền đứng dậy.

Lần này ngay cả Thái Nhu cũng ngẩng đầu lên nhìn ta.

Mục quang của ta lần lượt lướt qua gương mặt còn đọng nụ cười của các nàng, kể cả Lăng Tư trong đó nói: “Các nàng đợi ta tại đây, ta cùng Thiên Nhân nói vài lời, khi về mới có đáp án cho các người.”

Dứt lời không để ý đến nét mặt nghi hoặc bất an của các nàng, tự mình đi đến gian sau tìm Thiên Nhân.

Trong phòng Thiên Nhân ở gian sau, ta đã gặp lão.

Lão tựa hồ đã sớm biết ta sẽ đến vậy, đã đốt một lư hương thơm ngát, ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng nhìn ta đóng cửa lại, rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa đặt trước mặt lão.

Thiên Nhân nói: “Hài tử! Người cuối cùng cũng đến đây!”

Ta ngẩn người ngơ ngác, lần đầu lão gọi ta như vậy, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác thân thiết đối với bậc tôn trưởng.

Ta đi thẳng vào vấn đề:

“Nói cho ta biết! Vận mệnh tương lai của Thái Nhu sẽ như thế nào?”

Ánh mắt thâm thúy và trí tuệ của Thiên Nhân chăm chú nhìn vào ta, từ hòa nói: “Tao ngộ thống khổ trong quá khứ, khiến người cảm thấy sợ hãi và bất lực trước sự xoay vần của vận mệnh, phải không?”

Ta ngẩn người, tâm tình khởi phát mãnh liệt.

Đúng vậy, sau khi từ miệng Niên gia nghe được dự ngôn về Thánh Kiếm kị sĩ, đặc biệt là câu “Mang theo bi thương vô hạn” kia, khiến ta cảm thụ sâu sắc đến vận mệnh của loài người thật thấp kém và đau khổ khiến người tuyệt vọng và cam chịu đến ngạt thở.

Thiên Nhân nói: “Có một ngày khi người cảm thấy tương lai chẳng hề thao túng được trong bàn tay của mình, tất cả mọi cố gắng đều đã trở nên không có ý nghĩa cuối cùng.”

Khói từ lư hương bay lên nhẹ nhẹ, dưới ánh đèn lửa mỏng manh, khiến cho căn tiểu thất này chuyển hóa thành một không gian kỳ dị siêu thoát, giống như một nơi nào đó không chân thực ở trong mây.

Ta trầm giọng hỏi: "Phải chăng thực sự tồn tại vận mệnh không thể tránh được, giống như Hắc Xoa nhân nhất định phải bị ta lãnh đạo Tịnh Thổ nhân đánh đuổi về biển khơi như vậy?"

Thiên Nhân khép mắt lại, một hồi lâu mới lại mở ra, chậm rãi nói: "Không ai có thể cho người một đáp án rõ ràng, bao gồm cả ta trong đó."

Ta nói: "Vậy hãy nói cho ta biết, ông có thể nhìn thấy được tương lai hay không?"

Thiên Nhân hai mắt thoáng hiện tinh quang, chăm chú nhìn vào ta, một hồi lâu mới nói: "Ta đã từng nói với người, vận mệnh thì mơ hồ không rõ, giống như nhìn sự vật ở trong màn sương mù dày đặc."

Ta gấp rút nói: "Chỉ mơ hồ không rõ ư, phải chăng vẫn có thể nhìn thấy một phần nào đó của tương lai. Vậy ông đã thấy được điều gì của Thái Nhu? Hãy nói cho ta biết! Dựa vào phần cốt lõi của ta đã làm vì Tịnh Thổ, hãy nói cho ta biết!"

Thiên Nhân nhìn chăm chú không chớp mắt vào ta, một hồi lâu mới nói: "Vận mệnh cũng không phải là cố định, có thể tùy theo thời không huyền bí khó hiểu mà không ngừng biến hóa. Trên Tịnh Thổ, mỗi một thời đại đều có người nói ra những lời dự ngôn, một phần đã trở thành hiện thực, một phần lại chưa bao giờ xảy ra."

Thế nhưng mọi người chỉ nhớ được lời dự ngôn đã trở thành hiện thực, bởi vậy mà hiểu biết về tương lai đang tồn tại những khả năng bất đồng. Tại một sát na huyền diệu nào đó, người có linh căn có thể đã vượt qua thời gian không gian, sớm nhìn trộm thấy một bước khả năng nào đó trong tương lai. Nhưng trước khi điều đó trở thành sự thật thì không ai có thể bảo đảm rằng trong tương lai khả năng đó nhất định sẽ xảy ra."

Ta ngắt người hỏi: "Thực sự là thế này sao? Thế nhưng nếu như dự ngôn liên quan đến ta đã thực sự xảy ra, có phải điều đó đại diện cho khả năng vận mệnh liên quan đến ta hay không, có phải cũng đã trở thành hiện thực không thể trốn tránh hay không?"

Thiên Nhân nói: "Vốn lẽ là như vậy. Thế nhưng sau lần người bị bắt rồi thoát

hiểm trở về, ta cảm thấy một chút sự tình kì diệu đã xảy ra trên người của người. Đại Kiếm Sư! Người đã có một loại lực lượng kì dị, lực lượng này có thể giúp người tạo ra tương lai, cũng giúp lựa chọn con đường sau này nên đi, khiến cho khả năng bất đồng xuất hiện. Chẳng qua là bản thân người vẫn còn không biết thôi!"

Tinh thần ta chấn động mãnh liệt.

Thiên Nhân thực sự là người có trí tuệ thần kỳ. Lời nói của ông ta cũng không phải là nói nhảm, bởi vì ta thực sự có được lực lượng kỳ diệu, năng lượng huyền bí đến từ Ma Nữ Nhận.

Thiên Nhân mỉm cười nói: "Sau khi người thoát hiểm trở về, ta không còn có thể nhìn thấy bất luận sự việc gì có liên quan đến tương lai từ trên người của người. Trước đây, ta đích xác nhìn thấy một chút gì đó sẽ phát sinh trên người người nhưng cảm giác này hiện giờ đã hoàn toàn vỡ vụn."

Ta vừa mừng vừa sợ, hít một hơi nói: "Ông rốt cuộc đã từng nhìn thấy điều gì?"

Thiên Nhân nói: "Đối với người hiện nay mà nói, những điều đó đều không có quan hệ trọng yếu. Nếu như ta nói cho người, trái lại có thể ảnh hưởng tới ý chí nắm chắc vận mệnh của người, tới niềm tin vào lực lượng của bản thân mình đó! Người có lẽ là người duy nhất trong lịch sử nhân loại có thể đối kháng cùng vận mệnh, hoặc có thể chi phối vận mệnh, là người bước trên con đường nào đó mà chính bản thân người lựa chọn."

Ta nói: "Ông có thể nhìn thấy vận mệnh tương lai của Thái Nhu hay không?"

Thiên Nhân lắc đầu: "Tất cả mọi người có quan hệ với người, tương lai của họ lúc đầu vốn là như ẩn như hiện, thì nay đều trở nên một vùng đen kịt, không còn có thể nhìn thấy điều gì. Vận mệnh của Thái Nhu sớm đã trở thành một phần vô cùng quan trọng trong vận mệnh của người. Ta có thể khẳng định với người, chỉ có người mới quãng đi được sự ngu muội cùng vô tri, chân chính vượt qua bản thân mình trước kia, mới có thể tạo cho Thái Nhu một vận mệnh mới."

Ta thở dài một hơi: "Ta đã không biết tương lai hình dạng thế nào, thì làm sao biết được con đường bản thân hiện thời đang đi, không phải là đang mù quáng đi theo con đường cũ mà vận mệnh đã định?"

Thiên nhân nói: "Chỉ ý nghĩ này thôi đã có thể thấy Đại Kiếm Sư người trí tuệ và sức giác ngộ kinh người. Còn nhớ rõ lời ta nói không? Người có một loại lực lượng kỳ dị, lực lượng này có thể giúp người làm được nhiều việc mà trước kia không làm được, chỉ có điều người trước mắt vẫn không biết vận dụng như thế nào thôi!"

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ví dụ như có một bà mẹ, trong đầu nàng đột nhiên hiện ra hình ảnh hài tử của mình bị rơi xuống nước chết đuối. Ngay sau đó liền chạy tới bờ sông, phát hiện ra hài tử của nàng chính đang bò tới cạnh con sông. Trước khi nó rơi xuống, nàng đã cứu hài tử lên.

Tương lai mà nàng thấy trước không hề xảy ra, đây chính là cải biến vận mệnh. Lòng yêu thương của nàng đối với hài tử khiến cho nàng có lực lượng để cải biến tương lai.

Lực lượng của người đem so với lực lượng đó thì còn vĩ đại hơn nhiều, thậm chí có thể cải biến vận mệnh của cả đại địa, xin người hãy tín nhiệm vào chính mình đi!"

Trong lòng ta dâng lên một loại cảm giác mơ hồ, lơ mơ nhớ tới ngày đó sở dĩ có thể giết chết Âm Nữ Sư, cũng bởi vì lực lượng thần bí trong cơ thể ta.

Ta phải chăng thực sự có thể cải biến vận mệnh?

Thanh âm của Thiên Nhân vang lên: "Con người đều là tinh tú từ trên trời giáng trần trải nghiệm nhân thế, cũng đang chịu ảnh hưởng từ xa của tinh tú trên trời. Chỉ cần lực lượng của người cường đại hơn so với lực lượng của tinh tú, thì có thể không bị ảnh hưởng của chúng, cũng tức là không bị ảnh hưởng của vận mệnh. Nhưng làm sao thực hiện được điều đó, lại phải dựa vào trí tuệ minh ngộ, ý chí và nỗ lực của bản thân người. Hài tử! Người đã hiểu rõ chưa?"

Ta lẩm bẩm nói: "Ta hiểu rõ! Ta đã hiểu rõ!" Nhưng ta thực sự đã hiểu rõ chưa?

Lúc quay trở lại mũi thuyền, ta cảm thấy bản thân như đã trở thành một người khác, có loại cảm giác vô cùng thoải mái. Ôm lấy Đại Hắc đang đi tới đón chào ta, ngồi vào trong ghế dựa

Cả năm đôi mắt đẹp đều chiếu xuống người ta.

Không để ý lời nói của Thiên Nhân rốt cuộc là thực hay giả, có lẽ chỉ là để an ủi ta mà đã nói bừa, nỗi sợ hãi đối với tương lai đang dày vò ta suốt đó đã tiêu tán như mây khói, ít nhất cho phép ta thở ra hơi thở đầu tiên dưới uy lực to lớn của vận mệnh đang đè xuống.

Lực lượng đến từ Ma Nữ Nhận có lẽ thực sự khiến ta có năng lực đối kháng với vận mệnh.

Đại Nguyên Thủ và Ma Nữ đã có thể vượt qua được vận mệnh già lão bệnh tật, nói không chừng ta có thể tiến hơn họ một bước.

Ma Nữ Nhận ở trong sa mạc đã có thể cứu Thái Nhu trở về từ trong thương thế chắc chắn phải chết. Ai dám nói rằng có lực lượng của Ma Nữ Nhận, ta không thể khiến nàng thoát hiểm một lần nữa từ trong ma trảo của vận mệnh.

Chưa có giờ phút nào ta lại cảm thấy có được các nàng như bây giờ, mà không phải là vận mệnh - kẻ trước kia thực sự có được các nàng.

Hồng Nguyệt nhẹ thốt lên: "Đại Kiếm Sư ..."

Ta khua tay ngăn Hồng Nguyệt nói tiếp, để tránh cắt ngang mạch suy nghĩ của ta.

Nhớ lại trạng thái tinh thần kỳ diệu sau khi lực lượng của Ma Nữ Nhận truyền vào trong cơ thể ta khi đang ẩn nấp ở trong rừng cây để chạy trốn Hắc Xoa nhân, tới cái loại cảm giác kéo dài trong thời gian không gian đó.

Hiện thời, ta dường như đã có cả một lực lượng tựa như biển khơi, chỉ là vẫn còn không biết biển khơi ở nơi nào, lơ mơ cảm thấy nó đang tồn tại vô cùng chân thực.

Ngày đó sau khi ta phân tích tình thế trước mắt của Hắc xoa nhân tại Tự Tiên hồ, trong đầu từng phát ra cảm giác nhìn thấu tương lai, vì sao tại khoảnh khắc đó cảm giác của ta dâng lên mãnh liệt mà bây giờ trong tâm trí ta trống rỗng, hoàn toàn không thể nắm bắt bất kỳ điều gì hay sao?

Một bàn tay nhỏ chạm vào mặt ta.

Ta nghiêng đầu nhìn lại

Thải Nhu quỳ bên ghế, ánh mắt nhìn ta lộ vẻ quan thiết

Ta nhìn đôi mắt đẹp đẽ của nàng, một cảm giác kỳ diệu luẩn quẩn trong tâm trí ta, bỗng nhiên ta không thể thấy những chuyện xung quanh nữa, bốn bề tối đen như mực, tiếp theo, ta cảm thấy mình đang ở tại đế quốc, cười Phi Tuyết phóng như điên cuồng, Thải Nhu ngồi sau lưng ôm chặt lấy ta.

Đột nhiên nàng thét lên.

Ta quay đầu nhìn lại, tựa như trong cơn ác mộng, muốn dùng ý chí để làm một hành động rất khó khăn

Trong mơ hồ, ta dường như thấy Đại Hắc nằm sóng xoài trên mặt đất, trên lưng cắm đầy trường tiễn, rồi Thải Nhu buông hai tay ta ra, phía sau biến thành một vực sâu không đáy tối đen, nàng ngược mặt lên rồi lại gục xuống, mái tóc xõa tung, gương mặt trắng bệch, nhanh chóng bị hắc ám tàn nhẫn nuốt mất

Không!

Ta điên cuồng hét lên, ảo tưởng tan biến.

Bọn Ny Nhã toàn bộ vây chung quanh ta, Đại Hắc cũng sợ tới mức quay đầu lại nhìn

Ta nhanh chóng ôm lấy Đại Hắc, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Long Di buồn bã kêu lên:

"Đại Kiếm Sư!"

Hồng Nguyệt ôm lấy hai chân ta lay lay: "Đại Kiếm Sư! Sắc mặt của chàng rất đáng sợ."

Ta thở hổn hển, dần dần hồi phục bình thường.

Đúng vậy

Thiên nhãn nói quả không sai, ta có khả năng nhìn thấy tương lai. Vừa rồi chính là vận mệnh có thể phát sinh trong tương lai tại Đế quốc

Nhìn các khuôn mặt lo lắng quan tâm của chúng nữ, ta hồi hận nói: "Đừng lo lắng, có vài chuyện mỹ diệu đã xảy ra trên người ta. Bây giờ ta không thể nói rõ cho các nàng biết, chỉ có thể nói là ta đủ tự tin để bảo bọc cho các nàng

Các nàng ngây ngốc nhìn ta

Thải Nhu nhẹ nhàng nói: "Đại Kiếm Sư! Em cảm thấy chàng có điểm không giống như lúc trước, từ sau khi chàng đào thoát khỏi sự giam cầm của Hắc Xoa nhân trở về, ánh mắt của chàng càng trở nên thâm sâu khó đoán."

Hồng Nguyệt cười: "Càng có thể hấp dẫn nữ nhân, Hồng Nguyệt ban đầu muốn có nhiều tình nhân, hiện tại ngoại trừ chàng không có ai có thể lọt vào mắt của ta nữa."

Ta làm ra vẻ phần nộ, véo vào má nàng.

Ny Nhã hỏi: "Thiên Nhân và chàng đã bàn những chuyện gì?"

Ta đã hồi phục trở lại, cảm thấy bình tĩnh và thư thái, trong hành trình cuộc sống, lần đầu biết được bóng ma của số mệnh, thật sự không phải hoàn toàn không có cách chống lại.

Long Di ôn nhu nói: "Đại Kiếm Sư, ngài còn chưa trả lời câu hỏi của Ny Nhã!"

Ta nhìn Ny Nhã, trong lòng cảm giác được mỗi huyết nhục tương liên, nói: "Ta hỏi Thiên Nhân đứa nhỏ trong bụng nàng rốt cuộc là nam hay nữ?"

Thân thể mềm mại của Ny Nhã chấn động, hai má đỏ hồng, nghi ngờ nói: "Chàng đã biết rồi!"

Chúng nữ ngây người nhìn nàng, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Ta gật đầu: "Chỉ mới vừa biết thôi."

Bọn Long Di vui mừng hò reo, vây lấy Ny Nhã đang thẹn thùng mà chúc mừng nàng.

Thải Nhu ôm lấy Ny Nhã, lệ trào ra từ khóe mắt liền lén lau đi, các nàng tuy không nhìn thấy nhưng không thể dấu được ánh mắt của ta.

Ta nhắc đầu của Đại Hắc lên nói: "Người và Thải Nhu ở lại Tịnh Thổ, chờ ta quay lại, người còn phải trông coi thật kỹ Hồng Nguyệt cho ta."

Chúng nữ chấn động quay sang nhìn ta.

Trên mặt Thải Nhu lộ ra biểu tình cực kỳ phức tạp, ngạc nhiên nói: "Đại kiếm sư!"

Ta dùng vẻ mặt vô cùng uy nghiêm và tin tưởng bình tĩnh hướng Thải Nhu nói: "Sau trận chiến Tự Tiên hồ, nếu ta thực sự giết được Đại Nguyên Thủ, sẽ lập tức lên thuyền về Đế quốc, nàng và Đại Hắc lưu lại nơi này,

cùng Ny Nhã Hồng Nguyệt và Lăng Tư kiên nhẫn chờ ta về, nội trong ba năm ta nhất định trở về, nếu ta đem quân viễn chinh Vu quốc, sẽ mang các nàng theo bên người."

Thải Nhu ngậy người nhìn ta nghi ngờ.

Ta hiểu được tâm sự của nàng, hoàn toàn nắm rõ mấu chốt của vấn đề trong lòng nàng.

Nút thắt này chính là do chúng ta cùng tạo ra.

Ngay từ ban đầu, chúng ta đã có một sự thỏa thuận và ước định vô hình chi phối tâm trí của chúng ta, nếu có một ngày Thải Nhu phải trở về Thiểm Linh tộc, trở về bên cạnh Cự Linh. Với đại tiền đề này, chúng ta có thể liều thân yêu thương đối phương mà không thể tránh khỏi sự chia ly là hình phạt cho những kẻ dám nếm trộm trái cấm chúng ta, ta và Thải Nhu cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc cải biến vận mệnh bi thảm này.

Nhưng vì sao không thể thay đổi?

Cự Linh ngày đó đem Thải Nhu đuổi ra khỏi lều, không phải có ý đem Thải Nhu tặng cho ta sao? Nếu không Thải Nhu có thể nào ly khai Thiểm Linh tộc truy tìm ta. Cự Linh từng hướng tộc nhân tuyên bố rằng cho dù ta muốn tính mạng của hã hay thê tử yêu quý nhất hã cũng cam lòng dâng tặng. Thải Nhu được phép đuổi theo ta, chính là hã dùng hành động để biểu lộ cảm kích và lời hứa của hã. Chỉ là ta không giải khai được vật cản trong tim của mình thôi!

Quan trọng hơn chính là ta không thể mang Thải Nhu hay Đại Hắc quay về Đế quốc, bởi vì vận mệnh đáng sợ đang chờ đợi bọn họ.

Ta mỉm cười nói: "Ta sẽ vì hòa bình của đại địa, sự an cư lạc nghiệp của Thiểm Linh tộc, cùng Cự Linh đánh đổi tuyệt sắc mỹ nữ của anh ta, ta sẽ gặp anh ta, cùng anh ta nói chuyện rõ ràng, nàng nên tin nhiệm khả năng của ta."

Đôi mắt đẹp của Thải Nhu ngập tràn nước mắt, nàng nhào tới ôm ta và Đại Hắc khóc vì vui sướng

Trời đất cũng phải nhỏ lệ.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới mang theo mùi hương quen thuộc của nước sông Lưu Tiên hà.

Từ trong tâm, ta phát lời thề: ” Bắt đầu từ giờ khắc này, ta, Lan Đặc muốn tạo ra vận mệnh của chính mình, cho một tương lai tốt đẹp nhất của đại địa.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 9

Sông Dài Đuối Sóng

Ta đứng thẳng ở mũi thuyền, bên cạnh ta là Dực Kỳ, Hồng Tình cùng Tạ Lăng Phong – nhi tử của Tạ Vấn đại công.

Hai chiếc chiến thuyền trong đêm đen chạy về phía Tụ Tiên hồ. Theo tính toán thì khi cả hai chiến hạm tiến vào trong hồ cũng vừa lúc gặp được tia sáng ban mai đầu tiên của buổi bình minh.

Tất cả Hắc Khôi chiến sĩ cùng tiến thủ tinh nhuệ bậc nhất của Tịnh Thổ ở trên thuyền đều đã sẵn sàng trận địa chờ quân địch, chuẩn bị tiến vào trận chiến đấu phía sau đại hồ.

Tiểu Ải Bàn chỉ thị cho thủ hạ, đem cái thứ Long Nộ Hống mà hắn sẽ phát xạ, duy trì trong trạng thái tốt nhất.

Hai bên bờ, một vùng u ám. Không nghe được một chút âm thanh nhỏ nào.

Tịnh Thổ thất vị đại công, đều tự suất lĩnh quân đội bản bộ, đi trước một bước, tiến đến vị trí tốt đã tính sẵn ở phía trước. Khi giờ khắc công kích đến, bọn họ sẽ ngằm xuất hiện ở phương vị Tụ Tiên hồ đã chỉ định, công kích địch nhân một đòn trí mạng.

Trên đường sông vẫn đang có một điểm đăng hỏa, đó là mười chiếc bè gỗ mà Điền Tông suất lĩnh, do thủy thủ có kinh nghiệm điều khiển, nhằm tra xét sự an toàn của lộ trình phía trước, đề phòng địch nhân phục kích.

Hai bờ bên cạnh phía xa hơn nữa là khinh kỵ binh của Hầu Ngọc và Tú Thanh, nhằm quét sạch bất cứ mai phục ngằm nào ở hai bên.

Đại Tế Ti cùng bọn Thái Nhu ở lại hậu phương rộng lớn an toàn, để tránh cho ta phân tâm vì bọn họ.

---o0o---

Mặt sông dưới ánh tinh quang che phủ, phát ra ánh sáng lấp lánh. Tương lai chính đang yên lặng chờ đợi chúng ta ở phía trước.

Do tâm tình khẩn trương, tất cả mọi người đến cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Cơn gió mạnh thổi vào cánh buồm của chúng ta, phát ra âm thanh phàn phật.

Trong các cuộc chiến tranh lớn nhỏ của Tịnh Thổ, chưa bao giờ có một trận nào được bố trí kỹ càng tỉ mỉ như hiện tại. Ở địa điểm cách Tụ Tiên hồ ngoài mười dặm chuẩn bị hai ngày, sau khi dựa vào tin tức mà lính trinh sát truyền về, xác định ra toàn bộ kế hoạch tiến công, chúng ta mới bắt đầu hành động quân sự mang tên "Thái dương rực rỡ" này.

Từ khi bắt đầu chỉ huy quân đội Ma Nữ quốc cho tới cuộc chiến Tụ Tiên hồ ở trước mắt, ta đã từ một kiếm thủ ưu tú biến thành một chiến lược gia quân sự tính toán kế sách không bỏ sót, không ngừng tích lũy kinh nghiệm chiến tranh, khiến ta học được cách sử dụng nhân lực vật lực trong tay như thế nào để phát huy ra hiệu quả cao nhất, không còn là người chỉ biết dùng dũng lực thủ thắng.

Trong sát na trước cuộc quyết chiến này, ta cảm thấy an nhàn và bình tĩnh vô cùng, tựa như hiện tại chỉ là phải đi dự một bữa thịnh yến, không có một chút kinh nghi cùng sợ hãi nào.

Phía sau truyền đến tiếng di chuyển đồ vật.

Ta ngạc nhiên nhìn về phía sau.

Tiểu Ải Bàn chỉ huy mấy tên thủ hạ, khiêng đến một chiếc ghế lớn bằng bạch mộc, tạo dáng tạo nhả cổ kính, trông kiên cố vô cùng, đặt xuống sau lưng ta.

Mọi người đều chưa ngồi dậy, không biết Tiểu Ải Bàn đang làm trò ma quỷ gì.

Tiểu Ải Bàn hì hì cười nói: "Cái này là do thợ mộc tốt nhất của chúng ta làm, dùng gốc cây bạch mộc lớn nhất đó ở ngoài Lưu Tiên thành chạm trổ

thành hoàng tọa, gọi là Đại Kiếm Sư tọa, đại diện cho lòng thành kính của Tịnh Thổ nhân đối với Đại Kiếm Sư. Mời Đại Kiếm Sư ngồi."

Ta phá lên cười khanh khách, ngồi vào trong chiếc ghế.

Chiếc ghế này thiết kế tốt vô cùng, ngồi lên như có ý vị hài nhi trở về trong mẫu thai, loại cảm giác tự nhiên khoan khoái ấm áp.

Tiểu Ải Bàn vỗ tay nói: "Mang tiền đến!"

Bốn người chia làm hai cặp, phân tả hữu mang đến hai ống tên lớn, trong cầm đầy mũi tên mô phỏng theo Ô Kim tiễn, đi tới hai bên ta. Ống tên đem đến được treo tại nơi hai tay vịn ở hai bên, trông đẹp như sẵn có.

Hai người Xoa, Bách mang "Xạ Nhật cung" đến, đặt lên trên bệ đỡ được gắn sau lưng ghế, thò lên trên, tạo ra cảm giác cân bằng vững chãi, vừa mỹ quan lại vừa thực dụng. Chỉ cần ta thò tay về phía sau, ngay lập tức có thể tùy tiện sử dụng.

Mọi người đều không ngớt tán thưởng.

Tiểu Ải Bàn đặc ý nói: "Những thiết tiễn này đều do ta khi đang chế tạo Thủy Thứ cầu thì linh cơ chợt động, bèn mời Ny Nhã đại công cho thêm một chút ô kim lên trên để chế xuất ra đám tiễn này, bảo đảm so với Ô Kim tiễn trước kia sẽ không thua kém nhiều lắm. Tổng cộng đã đúc được một trăm linh tám mũi tên, đã bắn mất một hai mũi cũng không quan trọng."

Tiểu Ải Bàn lại sai người mang ống Ô Kim tiễn nguyên bản đó treo tại một vị trí khác dưới đại cung ở lưng ghế, nói tiếp: "Chiếc ống này đặt tại đây, nếu có thời gian, Đại Kiếm Sư có thể tự mình cân nhắc xem có muốn dùng thứ hàng mới ráp xong này hay không. Nếu như không có việc gì nữa, Tiểu Ải Bàn xin cáo lui."

Người này thực là một thiên tài về các ý tưởng khéo léo, nếu như muốn ta chọn lựa lấy một người đến Đế quốc giúp đỡ ta, ta nhất định sẽ chọn anh ta. Ta cười nói: "Đa tạ người về phần đại lễ này. Sau này mỗi khi đối địch chốn sa trường, ta liền ngồi lên đi đánh trận."

Cả hai đám người đều phá lên cười.

Tiểu Ải Bàn lui lại rồi rời đi.

Ta dựa lên lưng ghế, khoan khoái thở một hơi, trong lòng chợt động, thầm nghĩ dù sao cũng còn có một chút thời gian, nhàn rồi không có việc

gì, chẳng bằng nhân lúc khoảnh khắc nhàn rồi lơ lửng này, thử xem lực lượng thần bí mà Ma Nữ Nhận cho ta có thể trợ giúp gì đối với ta?

Nhưng kỳ thực ta lại không biết làm thế nào?

Ta thử tập trung tinh thần, nhưng càng cố ý thực hiện thì tạp niệm trong đầu lại càng bộc phát. Cho dù nhắm mắt lại, vẫn nhìn thấy rất nhiều quang ảnh cùng hình ảnh lộn xộn, thật là không thể tiếp tục bình tĩnh được. Ta vẫn không thể tùy ý khống chế lực lượng của Ma Nữ Nhận, không cầm được thở dài một hơi, mở mắt ra.

---oOo---

Điểm đăng hỏa dẫn đường của Điền Tông phía trước không ngừng lập lòe. Nguyên lai khi bè gỗ của bọn họ vừa mới đi đến một khúc cong thì bị một cái cây cạnh bờ sông, có cành nhưng không có lá, chưa bị nước lũ cuốn trôi thò ra ngăn cản lại, vì thế mà sinh ra loại hiệu quả thị giác này.

Ta cảm thấy rất hứng thú, nhìn chăm chú vào điểm ánh sáng đèn chột sáng chột tắt đó.

Ánh đèn sau khi biến mất ở chỗ rẽ, bất ngờ nhìn thấy ở ngay trước mắt.

Một cảnh tượng hiện ra trước mắt, ta giống như đang ở phía trên cao, nhìn xuống một đại hồ phía dưới, bên cạnh hồ kiến lập khoảng hai tòa thành lớn, đèn đuốc sáng rực. Một tòa trong đó chạy ra năm chiếc thuyền lớn, những chiếc thuyền này tốc độ đều rất chậm chạp, nhìn lên có loại cảm giác bị tàn phá, trong đó một hai chiếc cả ba cột buồm bị gãy mất một hai đoạn, không có một con thuyền nào mà cánh buồm lại không có vết thủng.

Ta chấn động mãnh liệt trong lòng, rốt cuộc trước mắt là cảnh tượng gì đây?

Ý nghĩ này vừa mới trỗi dậy, đại hồ, thành phố cùng thuyền bè hóa thành một đồng đồ nát.

Ta tỉnh ngộ lại, hét lớn: "Không tốt rồi!"

Mọi người đang cho rằng ta nhắm mắt dưỡng thần, ngờ ngác nhìn lại về phía ta.

Ta quát lên: "Tiến lên phía trước bằng tốc lực cao nhất, Nghiêu Địch muốn đào tẩu theo Lạc Nhật hà."

Mọi người nhìn ta, không biết ra sao.

Ta giận dữ nói: "Nghe thấy lời của ta chứ? Thông báo cho Điền Tông ở phía trước, bảo hắn lui sang một bên. Giương tất cả buồm lên, tiến về phía trước với tốc độ cao nhất."

Mọi người cuống quýt tuân lệnh hành động.

Chỉ chốc lát, hai chiến hạm tăng nhanh tốc độ, vượt qua bè gỗ của Điền Tông, thuận gió xẻ sóng đi lên phía trước, bỏ rơi khinh kỵ binh hai bên bờ lại phía sau.

Long Ca không nhịn được hỏi: "Đại Kiếm Sư sao lại biết Nghiêu Địch đào tẩu, lại còn đào tẩu theo Lạc Nhật hà?"

Mọi người đều nhìn ta, xem ta giải thích ra sao.

Ta nói: "Nghiêu Địch đã phát hiện ra chúng ta, cuối cùng bất chấp sinh tử của thủ hạ, bản thân hắn cùng thân tín ngồi trên năm chiếc Hắc Ma hạm chạy trốn, thật hèn nhát."

Chúng tướng vẫn đầy bụng nghi hoặc.

Ta không để ý tới bọn họ, trầm giọng nói: "Lập tức phát xuất tín hiệu hỏa tiễn, thông báo cho các vị đại công, yêu cầu bọn họ y theo kế hoạch đã định ban đầu, bao vây hai thành, chỉ vây không công, chờ ta hạ mệnh lệnh tiếp theo."

Vì để ứng biến linh hoạt, chúng ta đã định ra nhiều phương pháp truyền tin, có thể thông báo tin tức ở khoảng cách xa giống như là nói chuyện với nhau.

Một chiếc pháo hoa lam sắc nổ bung ra trên không trung! Tụ lại hai đám khói màu vàng.

Lúc này chúng ta mới chạy vào Tụ Tiên hồ.

Cảnh tượng đập vào mắt giống như toàn bộ những gì mà ta vừa mới dùng ánh mắt tâm linh nhìn thấy. Mặc dù biết rõ là như vậy nhưng tinh thần ta vẫn chấn động không ngớt.

Đúng vậy! Ta đã có năng lực gần như là thần linh.

Hồng Tình kêu lên kỳ quái: "Trông kìa!"

Mọi người dãi mắt mắt nhìn theo, trong cảnh mờ mịt trước buổi sáng sớm, vừa khéo nhìn thấy cột buồm cuối cùng của chiếc Hắc Ma hạm đó biến mất ngoài sông ở phía tây bắc đại hồ.

Lần này, không đợi ta phân phó, hai chiến hạm đã truy đuổi theo với tốc độ cao nhất.

Dực Kỳ nhú mày nói: "Xa thế này, rất khó truy kịp bọn chúng."

Ta mỉm cười: "Không cần phải lo lắng! Những con thuyền đó đều là thuyền hỏng còn chưa được sửa chữa xong, nói không chừng trong khoang vẫn còn chứa đầy nước hồ, tốc độ của chúng ta có lẽ nhanh hơn nhiều so với bọn chúng."

Hồng Tình thở dài nói: "Lần này thì ta thực sự không thể không phục, Đại Kiếm Sư làm sao biết được hẳn ta phải nhân lúc chúng ta vây thành mà đào tẩu trước."

Dực Kỳ cũng lộ sắc mặt nghi hoặc, gật đầu: "Ta từng nghĩ tới Nghiêu Địch đã trở thành chim sợ cành cong, nhất định sẽ phái người giám thị chặt chẽ bốn phía. Vừa thấy tình thế bất thường thì lập tức đào tẩu. Nhưng mà suy đoán trước sau cũng chỉ là suy đoán, tuyệt không có khả năng biết được hẳn đào tẩu lúc nào, chạy trốn tới nơi nào. Kiếm Sư nói thẳng ra là năm chiếc thuyền hỏng đang đào tẩu, hành động như thế gần như là thần thông, có bảo ta thế nào thì ta cũng không nghĩ thông được."

Lúc này, sắc trời đang sáng dần, cảnh vật bốn phía xung quanh bắt đầu rõ nét. Cảnh sắc mỹ lệ của Tụ Tiên hồ thu hết vào trong tầm mắt, ta nhìn ra xa dừng lại ở phía bên phải và hai thành Bàng Tiên cùng Lâm Tiên phía sau, tinh thần sảng khoái, dựa vào lưng ghế, mỉm cười: "Các người không cần phải hiểu rõ xem ta làm sao lại biết, chỉ cần biết rằng ta có loại năng lực dự báo này là đủ rồi."

Ánh mắt chúng tương đều lộ ra thần sắc kính phục và kinh dị.

Một cơn gió mạnh thổi tới, thuyền đi càng nhanh hơn, nhanh như chớp tiến vào một hà đạo rộng lớn. Cột buồm cao của chiến hạm địch lại xuất hiện lần nữa ở phía trước.

Tạ Lăng Phong hỏi: "Chúng ta có cần phải thông báo cho các vị đại công khác, yêu cầu bọn họ phái người từ trên đất liền đuổi theo hay không?"

Ta hiểu rõ Lăng Phong sợ thua thiệt về mặt nhân số, lắc đầu nói: "Đến không kịp đâu."

Dực Kỳ nói: "Chỉ cần bọn họ không lên bờ đào tẩu, chúng ta có thể sử dụng Long Nộ Hồng giết bọn chúng không kịp ứng phó. Coi tốc độ của bọn chúng, chứng tỏ mức độ tổn thất của tàu phải khá nặng, chúng ta có thể chắc chắn tiêu diệt bọn chúng."

Long Ca nói: "Không biết tên Đại Nguyên Thủ đó và Nghiêu Địch có cùng ở trên thuyền hay không?"

Ta nhìn năm chiếc thuyền đó ở phía xa xa, trong lòng thoáng qua một đợt tâm tình thù hận mãnh liệt. Đồng thời, trong đầu nổi lên hình dáng hung ác của Đại Nguyên Thủ, giật mình một cái, cảm giác đó ngay lập tức tản mát như mây khói.

Ta cảm thấy vô cùng hưng phấn. Đúng là ta thực sự đã có rất nhiều năng lực siêu nhiên mà trước kia không có. Đến tận thời khắc này, ta mới thật sự có phần tin tưởng trong tương lai đối phó được với Vu Đế có dị lực đó. Ta phải không ngừng thử nghiệm và học tập, cho đến lúc có thể hoàn toàn nắm vững được phương pháp vận dụng năng lực này.

---o0o---

Dưới ánh quang lục của mặt trời mới mọc, năm chiếc Hắc Ma hạm chạy trốn ở phía trước càng lúc càng đến gần, mọi người đều nín hơi tĩnh khí, yên lặng chờ đợi cuộc thủy chiến đang đến.

Dưới ánh mắt lợi hại hơn so với bất cứ người nào của ta, ta nhìn thấy Hắc Xoa nhân trên thuyền hỗn loạn thành một khối, tiễn thủ đều tới đuôi thuyền, chuẩn bị bắn tên. Không cần nói cũng biết đó đều sẽ là hỏa tiễn bắn tới.

Ta trầm giọng quát: "Mang Ô Kim Thiết tiễn của ta, trên quần vải dầu đến đây."

Võ sĩ sau lưng vội vàng hành động.

Lúc này, chúng ta cách đối phương không quá nửa dặm.

Chiến hạm địch thay đổi trận thế, tách ra thành một hàng trên mặt sông rộng lớn. Ta nhìn thấy trên mũi tên của một số tiễn thủ có quần chặt dây chèo mang móc, đương nhiên là muốn dùng để móc lấy thuyền chúng ta, hy vọng có thể dùng sức mạnh áp đảo, leo lên thuyền huyết chiến cận thân, nhưng ta lại không cam lòng giống như mong muốn của chúng.

Dực Kỳ nói: "Cẩn thận đề phòng máy bắn đá của bọn chúng!"

Đại Nguyên Thủ điên cuồng quát: "Lan Đặc xú nhân! Ta sẽ giết chết người!"

Liệt hỏa hùng hực thiêu đốt trên đầu hăn.

Đuôi của năm chiếc chiến hạm địch cùng lúc phun khói đen đặc tới. Trong phút chốc, toàn bộ mặt sông toàn là khói đen, đến chìa tay ra cũng không thấy ngón.

Dực Kỳ la lên: "Không tốt! Bọn chúng dường như đổi sang dùng mái chèo để chèo đi, trong màn khói đen có thể linh hoạt hơn so với chúng ta."

Ta quát: "Bảo chiếc thuyền kia không được đi theo, chúng ta xông lên!"

Mệnh lệnh vừa phát ra, chúng ta đã xông vào trong màn khói đen đậm mù mịt.

Loại khói đen này vô cùng quái dị, ngưng tụ trên mặt sông, gió thổi cũng không tan. Không thể tưởng được Hắc Xoa nhân lại có chiêu số trốn chạy như vậy.

Ta biết rằng bọn chúng không phải muốn đào tẩu, mà là muốn phản công.

Thuyền đã bắt lửa có thể chạy trốn được xa hay sao? Nhưng chỉ cần bọn chúng móc lên thuyền chúng ta, nhất tề dùng mãnh xông lên. Trong điều kiện địch nhiều ta ít, hiển nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta.

Trong màn khói đen, cảnh tượng xung quanh mặc dù như ẩn như hiện, không thể nhìn xa được, nhưng so với từ bên ngoài nhìn vào thì tầm nhìn đã mở rộng hơn một ít.

Tiếng kèn lệnh rền rĩ vang lên ở nơi sâu trong màn khói đen, địch nhân chính đang tổ chức đợt tấn công.

Chúng ta vẫn còn có một chút cơ hội, nếu như thuyền địch dồn tất cả mọi người dập lửa, sau đó quay đầu lại toàn lực lùng tìm đối phó với chúng ta.

Một trận khói đặc phun tới. Ta đến cả người đứng ở bên cạnh cũng nhìn không thấy.

Làn khói đặc trôi về phía sau, mọi người đứng ở đầu thuyền vừa hiện ra trở lại, thần sắc đều có vẻ vô cùng ngưng trọng.

Dực Kỳ nói: "Ưu thế lớn nhất của địch nhân chính là không sợ va chạm với thuyền của chúng ta, mà chúng ta thì tuyệt đối không thể để cho tình huống này phát sinh."

Một cảm giác trấn áp từ phía sau bên trái ủa đến.

Ta quát lớn: "Chiến hạm địch ở mạn trái phía sau, mau tránh!"

Dực Kỳ lâm nguy bất loạn, phát ra mệnh lệnh.

Tất cả tiền thủ đều hướng mũi tên về hướng mà ta nói.

Chiến hạm của chúng ta lập tức tăng tốc, quay sang phía bên phải.

Tiếng nước vang lên ào ào.

Một chiếc Hắc Ma hạm, vẫn đang bốc cháy, lao ra từ trong đám khói đậm ở phía sau bên trái.

Khi địch nhân kinh hãi phát giác được sự tồn tại của chúng ta, chúng ta đã đồng thời phát ra hàng ngàn mũi tên, bắn như mưa tới chiến hạm địch.

Ô Kim Thiết tiến do ta bắn ra, trong khoảng cách gần, càng uy lực vô cùng, trúng chính giữa cột buồm của thuyền đối phương.

Cột buồm gãy đoạn như gỗ mục, cánh buồm đang bốc cháy rơi xuống cùng với chiếc cột buồm gãy, che phủ lên trên Hắc Xoa nhân đang đứng ở đầu thuyền.

"Bùng!"

Một trái Long Nộ Hồng được quăng tới nơi đầu thuyền vốn đã biến thành biển lửa.

Chiến hạm địch vẫn bắn ra những phát kinh tiễn lẻ tẻ, nhưng do thuyền của chúng ta rẽ ngoặt sang bên phải nên khiến cho toàn bộ các mũi tên của địch đều bắn hụt.

Trước mặt lại là vùng khói đen đến mức thò tay cũng không thấy ngón.

"Oành!"

Tiếng nổ mạnh của Long Nộ Hồng truyền đến từ nơi xa ở phía sau bên phải, át cả tiếng hò hét cùng tiếng kêu la thảm thiết của Hắc Xoa nhân.

Cảnh vật đã khôi phục lại tầm nhìn như trước.

Mọi người đều nhìn ta.

Trong lòng ta thoáng động, ngưng thần nhìn vào trong làn khói đen.

Nhớ tới ngày đó có thể tìm được vị trí của Hắc Quả Phụ trong làn sương mù, bây giờ cũng có thể với phương thức tương tự mà tìm ra tên Đại Nguyên Thủ cực kỳ độc ác.

Khói đen cuộn cuộn trước mắt.

Phạm vi khói đen bao phủ tất nhiên vô cùng rộng lớn, thuyền đi được một dặm vẫn không thấy đầu tận cùng của làn khói đen.

Trong lòng xuất hiện một loại cảm giác, ta quát lớn: "Dừng thuyền!"

Dực Kỳ cuống quít ra lệnh.

Thuyền từ từ dừng lại ở trong làn khói đậm.

Ta cười lạnh nói: "Nghieu Dịch quả là giảo hoạt!" Chỉ tay về phía trái, nói: "Bọn chúng chính đang chờ chúng ta ở ngoài làn khói đậm. Chỉ cần chúng ta hấp tấp lao ra, lập tức sẽ tiến vào trong cạm bẫy mà bọn chúng bố trí, ngay cả thuyền cũng không bảo vệ được."

Bọn Dực Kỳ đến cả phương hướng cũng không rõ ràng lắm, chậm rãi quay thân thuyền lại, dựa theo hướng ta chỉ mà di chuyển.

Long Ca nói: "Chúng ta phải làm sao đây!"

Thuyền được nước sông cuốn đi, chậm chạp xuôi dòng đi xuống hạ lưu.

Dưới khó khăn nguy hiểm trước mặt, tinh thần của ta ngưng tụ thành một ngọn đèn chiếu sáng, xuất ra thăm dò về phía làn khói đen phía trước.

Một cảnh tượng rõ ràng xuất hiện trong đầu. Bốn chiếc Hắc Ma hàm dùng dây chèo nối kết, xếp thành hàng cắt ngang mặt sông. Ngoại trừ vị trí bỏ trống nơi gần bờ thì trọn cả hà đạo đã bị chặn ngang. Bụng thuyền chìa ra mái chèo, không ngừng đập vào trong nước để duy trì vị trí, tránh bị sóng cuốn đi về phía hạ lưu. Người ở trên thuyền đều đã dập tắt hết lửa, nhưng cánh buồm đã bị thiêu hủy toàn bộ.

Cảnh tượng này vừa loé lên một cái, ta đã nắm bắt được toàn bộ địa thế.

Ta vội quát: "Áp sát bờ mà đi!"

Dực Kỳ vội vàng hạ mệnh lệnh, lại chỉ thị cho thuộc hạ lấy ra sào chống, để có thể chống sào đẩy ra khi thuyền đâm vào cạnh bờ. Ứng biến của người này thật vô cùng bình tĩnh và chu đáo, may mà mỗi lần ra lệnh đều có hân ở bên cạnh ta.

Chiến thuyền chậm rãi di chuyển trong làn khói đen đặc.

Đột nhiên, bờ sông hiện ra ở phía trước, mắt thấy thuyền sắp đâm phải thì hơn chục cây sào chống đồng loạt xuất ra, chống vào bờ để có thể dùng sức mà đẩy.

Cánh buồm lắc lư.

Mọi người thở phào một hơi.

Ta hạ lệnh: "Tăng dần tốc độ, chuẩn bị hỏa tiễn!"

Mọi người tràn đầy tin tưởng đối với khả năng liệu địch như thần của ta, hỏa tiễn đốt lên, đặt lên trên cung.

Tấm màn đen nhạt loãng dần.

Thấy ẩn hiện cảnh tượng đã xuất hiện trước kia trong óc ta, bốn chiếc Hắc Ma hạm nổi liền cùng một chỗ hiện ra ở phía trái.

Các tiễn thủ không đợi ta phân phó, giương cung phóng tên ra.

Vệt lửa đầy trời, rơi xuống hai chiếc Hắc Ma hạm ở gần nhất.

"Oành oành!" Mấy quả Long Nộ Hồng cũng rớt xuống Hắc Ma hạm ở gần nhất.

Thân thuyền rung động chuyển mình, từ từ tiến về phía trước, áp sát ven bờ, xuôi dòng mà đi.

Tốc độ của chiến thuyền không ngừng tăng cao, trong chớp mắt lao ra khỏi làn khói đen, ánh mặt trời sáng chói khiến chúng ta thiếu chút nữa không mở được mắt ra.

Địch nhân trong lúc hoảng loạn vẫn còn bắn tên tới, nhưng vì tốc độ của chúng ta rất nhanh, mà lại còn bất thành linh xông ra từ bên cạnh, khiến cho tên của bọn chúng tới tấp bắn hụt, một số ít bắn tới đều bị cự thuẫn ngăn cản. Cự thạch từ máy bắn đá của bọn chúng bắn tới lại càng không được việc gì, đến cả phương hướng cũng bị sai lệch.

Hai chiếc chiến hạm địch chìm vào trong một vùng biển lửa.

Trong nháy mắt, chúng ta đã bỏ rơi bọn chúng ở phía sau.

"Đùng đoàng! Đùng đoàng!"

Long Nộ Hồng trên chiếc Hắc Ma hạm ở ngoài cùng bên phải liên tiếp nổ tung, mảnh vụn sắt cùng vụn gỗ bắn ra khắp nơi, Hắc Ma hạm trong ánh lửa nghiêng nghiêng chìm vào trong nước. Chúng ta lại xông ra thêm một

đoạn đường, lách qua một khúc cong lớn, hướng về phía hai chiếc Hắc Ma hạm ở một phía khác chạy tới.

Hai chiếc Hắc Ma hạm đó bị gắn liền bằng mấy chục sợi dây chèo to trong một cụm bốn con thuyền, bị hai chiếc Hắc Ma Hạm khác đang bị nước cuốn đi kéo nghiêng về phía bên trái sau khi chúng ta quay đầu thuyền lại.

Trên hai chiếc Hắc Ma hạm đang bốc cháy và nghiêng xuống nước, Hắc Xoa nhân đang tới tấp nhảy xuống sông chạy trốn.

Ta quát lớn: "Không phải địch chết thì ta vong, một người cũng không buông tha."

"Vèo!" "Vèo!"

Ta liên tiếp bắn ra hai mũi hỏa tiễn, rớt xuống hai chiếc Hắc Ma hạm vẫn còn khả năng chiến đấu đó.

Khoảng cách nhanh chóng thu hẹp gần, đã tiến vào trong tầm bắn thông thường của kinh tiễn.

Vô số hỏa tiễn cùng lúc cắt ngang qua mặt sông, rơi xuống trên thuyền địch.

Địch nhân không phải là không nghĩ đến bắn trả, mà là bị chiếc thuyền ở phía cùng bên trái đó, đang nhanh chóng chìm xuống đáy sông, kéo vào co cụm cùng một chỗ. Thế lửa nhanh chóng lan tràn qua hai chiếc thuyền khác của địch. Hắc Xoa nhân mặc dù liều thân chặt dây chèo, nhưng chấn động mạnh khi thuyền va chạm đã khiến cho bọn chúng trái nghiêng phải ngửa, tay chân hoàn toàn rối loạn.

Hai trái Long Nộ Hồng lại được quăng tới trên chiến hạm địch.

Chúng ta vượt một vòng, dựa sát theo bờ phải tiến tới, hỏa tiễn như bão tố vãi xuống chiến hạm địch.

"Oành" "Oành!"

Long Nộ Hồng đã phát huy lực sát thương cùng lực phá hoại kinh người.

Khi chúng ta lách qua thuyền địch, đi tới thượng du rồi lại quay đầu trở về, bốn chiếc Hắc Ma hạm đã hoàn toàn sụp đổ, dồn đóng lại ở cùng một chỗ, chìm vào trong nước trong ánh hỏa quang rừng rực.

Trên mặt sông chỉ có Hắc Xoa nhân đang điên cuồng bơi về phía bờ chạy trốn.

Kinh tiền bản tới bọn chúng một cách không thương tiếc.

Không phải là ta không có lòng thương xót, mà là nếu như để cho đám Hắc Xoa nhân này đào tẩu tứ tán, có thể mang đến tai họa đáng sợ đối với các thôn xóm lân cận, khi đó còn có ai đến thương xót cho dân thường vô tội bị hại đây.

Ta đứng lên, đi đến mũi thuyền, giương cung đáp tiễn, lòng tìm bóng dáng của Nghiêu Địch và Đại Nguyên Thủ.

Chiếc thuyền tàn tạ của địch nhân đang trôi ở khu vực ven bờ bên phải.

Thần mục chiếu xuống như điện, ta nhìn thấy một thân thể thô tráng từ mặt sông hấp tấp lao tới bờ đất, nhanh chóng bơi đến cạnh bờ.

Là Hắc Xoa Vương Nghiêu Địch, kẻ cầm đầu dẫn dắt Hắc Xoa nhân tới xâm lược lần này khiến cho sinh linh đồ thán.

Ta quát lớn: "Nghiêu Địch! Hãy chết đi!"

Chúng tướng kinh hãi nhìn về phía mặt sông, đã phát hiện Hắc Xoa Vương đang mắc nạn này, nhao nhao chửi mắng, nhất thời tiếng hô giết chấn động không trung.

"Vù!"

Ô Kim tiền như một đạo kích điện cắm nghiêng xuống, biến mất vào trong tấm lưng dày của kẻ hung ác này, máu tươi theo đó tuôn ra như suối. Nghiêu Địch chìm hẳn vào trong nước, không còn nổi lên nữa.

Chúng tướng cùng cất tiếng hoan hô.

Chúng ta lại đi qua thêm một lần nữa phía bên phải mấy chiếc Hắc Ma thuyền liên hoàn chìm trong nước, rồi đi về phía hạ lưu.

Trên mặt sông nổi đầy máu tươi của Hắc Xoa nhân, lọt vào tầm mắt trông thật kinh tâm.

Thuyền quay trở về.

Vẫn chưa có tung tích của Đại Nguyên Thủ.

Chẳng lẽ hẳn lại trốn thoát rồi sao, đó là điều không thể. Hai bên bờ tỉnh mịch, hẳn phải vẫn còn ở trong nước.

Một cảm giác sốt ruột trào lên trong lòng, tựa như có vẻ có sự tình rất đáng sợ sắp sửa phát sinh.

Ta hét lớn: "Đại Nguyên Thủ đã tới trên thuyền của chúng ta!" Ném Xạ Nhật cung đi, rút ra Ma Nữ nhận, ta gấp gáp tiến về phía đuôi thuyền.

"Phịch!"

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Tiền thủ ở khoang trống đuôi thuyền tới tấp ngã xuống. Đại Nguyên Thủ leo qua boong tàu, trong miệng ngậm Trân Ô Loan đao, cặp mắt tóe ra hung quang.

Ta quát lớn: "Tất cả trở về sau lưng ta!"

Những Hắc Khôi chiến sĩ này biết rõ sự lợi hại của tên ma vương đó, loạng choạng gấp rút thoái lui.

Đại Nguyên Thủ nhìn kỹ ta, trong mắt lóe lên ngọn lửa thù hận, hung bạo quát lên: "Lan Đặc! Hôm nay không phải người chết thì ta vong!"

Các chiến sĩ phía sau lưng ta nhất tề giương cung đáp tiễn, nhắm thẳng về phía Đại Nguyên Thủ.

Ta cười lạnh nói: "Người cuối cùng cũng không chạy trốn sao?"

Đại Nguyên Thủ nói: "Ta nếu như muốn trốn thì ai ngăn cản được ta, huống chi Trân Ô đao đã rơi vào trong tay ta, giết người thật dễ như trở bàn tay."

Hắc khôi của hắn tỏa sáng lấp lánh dưới ánh dương quang, áo khoác ngoài màu đỏ cũng không có một chút ẩm ướt nào, nơi ngực vẫn thấy rõ được vết kiếm mà ta đâm thủng áo giáp tạo ra. Hắn đứng tại đó, thực sự có khí thế uy phong trấn áp thiên hạ.

Ta cười lớn, nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi là nhân vật thế nào, hóa ra chỉ là tên lâu la chó săn của Vu Đế, vẫn còn ở trước mặt ta đầy vẻ hảo hán."

Hai mắt Đại Nguyên Thủ như muốn phun ra máu, cuồng đại quát: "Câm miệng, ngươi thì hiểu cái gì. Vu Đế là người duy nhất trong thế giới này có năng lực đối kháng với quái vật đó ở trong phế tích, ngươi xách dép cho hắn cũng không xứng. Kiếm thuật cùng tài trí của ngươi ở trước mặt hắn thì hết đường xoay sở, hắn không cần động đến một đầu ngón tay cũng có thể hạ được ngươi."

Ta cười ha hả, nói: "Người nói cái đó là quái vật sao? Vậy người là nghiệt chủng do quái vật chế tạo ra!"

Hai mắt Đại Nguyên Thủ lộ ra ngoài mũ sắt lướt qua một chút thần sắc quỷ dị và xảo quyệt, giả vờ cười nói: "Lan Đặc! Người muốn giết ta, hãy theo đến đây đi!" Hai chân dụng lực, lộn người một vòng, rời khỏi đuôi thuyền, rơi xuống dưới sông.

"Vèo"

Toàn bộ kinh tiễn đồng loạt phát xạ, nhưng đã chậm một bước, bắn vào hư không.

"Ùm!"

Đại Nguyên Thủ chìm vào trong nước.

Qua nước sông trong suốt, thấy rõ hắc ở dưới đáy sông chừng hơn mười thước, đang cấp tốc lặn tới bên bờ. Vì tốc độ của hắc cực nhanh, dường như lúc chúng ta quay đầu lại, hắc đã sớm lên bờ rồi.

Thời gian không cho phép ta có chút do dự nào, ta hét lớn: "Các người không nên xuống nước, sau khi cập bờ mới đuổi theo." Ta vượt lên trước mọi người, lao ra boong tàu, nhảy xuống nước.

(Hết chương 9)

----- Bài viết này được tuan_ftu thêm vào sau 3 phút và 57 giây -----

Tập 6: Tĩnh Thổ chi xuân

Chương 10: Quyết chiến sinh tử

Dịch: tuan_ftu (Hoa Nguyệt Tao Đàn cùng tham gia dịch ĐKS)

Hiệu đính: nvfacu

Nguồn: tangthuvie

Cảm ơn nvfacu đã giúp đỡ hiệu đính.

Nước sông lạnh buốt khiến đầu óc ta cảm thấy tỉnh táo gấp bội. Nghĩ tới Đại Nguyên Thủ, giống như lời hắc nói, hắc tịnh không phải là muốn chạy trốn, cũng không phải là sợ những chiến sĩ khác trên tàu, mà là muốn làm tiêu hao thể lực của ta. Bởi vì hắc cho rằng dựa vào điều này sẽ có nhiều điểm chắc thắng hơn.

Lợi dụng đà nhảy xuống từ trên thuyền, sau khi ta lướt một đoạn dài dưới đáy sông giống như người cá, mới dùng miệng ngậm lấy Ma Nữ nhận,

tay chân dụng lực, thoát ra khỏi mặt nước, bơi đến bên bờ.

Chiến thuyền của ta thuận dòng nước trôi về phía xa nơi hạ du, chính đang lách qua những khúc cong gấp phải để trở về.

Đại Nguyên Thủ lúc này bơi tới bên bờ, bò lên trên một đám thạch nhũ, nhanh chóng bò cách xa bờ sông.

Khi ta đi lên từ dưới sông, hắc đã biến mất trên bờ.

Lấy Ma Nữ nhận trong miệng xuống, ta vội vã đi lên.

Nhìn thảo nguyên mênh mông cây cối hoang dã hiện ra trước mắt, Đại Nguyên Thủ ở phía trước đang chạy như điên với tốc độ nhanh đến kinh người.

Ta mắng thầm trong lòng, gắng sức truy đuổi theo.

Cỏ dại bốn phía xung quanh cao bằng thân người, bóng dáng tên ác ma này lúc ẩn lúc hiện, dù dẫu ta truy đuổi theo hắc.

Trong lòng ta bùng cháy cừu hận ngút trời, lúc này chỉ có nghĩ đến một việc, chính là phải tự tay đâm chết đại cường ma vạn ác này.

Ta cảm thấy Ma Nữ nhận cùng bản thân hòa hợp thành một thể, nó đang dẫn dắt lực lượng của ta chảy vào trong thân nó, lại đem lực lượng kỳ dị đó chuyển trả về cho ta.

Ta cảm thấy hai chân nhẹ nhàng vô cùng, càng chạy càng nhanh, tinh thần bắt đầu ngưng tụ, trước mắt ta ngoại trừ Đại Nguyên Thủ, không có vật nào khác nữa, cho dù hắc đã chìm ẩn phía sau đám cỏ dài, ta cũng cảm thấy rõ ràng vị trí của hắc.

Tinh thần của ta trói chặt trên người hắc. Hắc đừng hòng có được giây phút nào chạy thoát ra ngoài phạm vi cảm giác thần diệu của ta.

Đại Nguyên Thủ ẩn vào bên trong một cánh rừng thưa rộng lớn.

Ta không chút do dự, lao vào trong rừng.

Sau khi đi sâu vào mấy trăm bước, ta cảm giác thấy hắc dừng lại chờ đợi ta.

Ta cười lạnh trong lòng, lực truyền qua cánh tay phải, giả bộ không chút đề phòng truy đuổi tới.

Đao quang chớp động.

Trân Ô đao từ bên trái xoay chuyển lia đến.

Ta cười dài một tiếng, năng lượng thuận theo ý đồ của tinh thần chảy vào trong Ma Nữ nhận, huy kiếm ngăn chặn.

“Đang!”

Một nhát kiếm đao giao kích này hoàn toàn không chút xảo diệu hoa mỹ.

Đại Nguyên Thủ toàn thân chấn động, liên tục thối lùi về phía sau hai bước, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Ta thì loạng choạng té lùi về sau, cánh tay phải run lên, lùi nhiều hơn hẳn ít nhất là hai bước.

Đại Nguyên Thủ cúi đầu nhìn kỹ mũi Trân Ô đao, ngạc nhiên nói: "Tí lực của người có tiến bộ lớn, nhưng dựa vào đó thì vẫn không đuổi kịp được ta, xem đao!" Một bước dài gấp gấp tiến tới, Trân Ô đao từ dưới đâm lên, mục tiêu chính là chỗ yếu hại nơi ngực và cổ ta.

Lực lượng kỳ diệu trong cơ thể ta dâng lên cuồn cuộn, khi hấn xông tới trước ta, thể lực của ta đã hồi phục trở lại, cười lớn nói: "Tiếc là người vẫn không có tiến bộ chút nào." Một kiếm chém xéo lên trên Trân Ô đao.

Đại Nguyên Thủ trước sau đối với Ma Nữ nhận của ta hết sức cố kỵ, Trân Ô đao trầm xuống, lướt qua Ma Nữ nhận, đổi hướng cắt tới hông của ta, miễn cưỡng biến chiêu, bản lĩnh của hấn thật thần diệu.

Ta trong lòng cười lạnh, di chuyển sang bên phải hấn, Ma Nữ nhận chớp động, chém vào nơi vai phải hấn.

Đại Nguyên Thủ kêu lên một tiếng đau đớn, di chuyển sang ngang. Đao thể đại triển, Trân Ô đao hóa thành ngàn vạn đạo tinh mang, giống như cuồng phong bão táp công về phía ta "Đình Đình Đang Đang" không dứt.

Nếu đổi lại là trước kia, cùng hấn lấy cứng chọi cứng như vậy, ta chắc là đến cả xương tay cũng phải vỡ vụn ra từng tấc, nhưng hiện tại năng lượng to lớn đang dâng trào trong cơ thể ta, mỗi khi cánh tay sắp kiệt lực, năng lượng đó ngay lập tức có thể làm cho tinh lực của ta hồi phục trở lại. Nhưng ngoài mặt, ta lại giả bộ chống đỡ khốn khổ, không ngừng né tránh lùi về phía sau, mục đích đương nhiên là chờ xuất hiện thời khắc Trân Ô đao gãy vỡ.

Đại Nguyên Thủ khí thế như cầu vồng, không ngừng cười điên cuồng, Trân Ô đao trong tay lại không một chút buông lời chém xuống.

Ta trong lòng thầm tính toán. Lần này lại không giống với lần trước đó đấu với Long Ca, bởi vì tí lực của Đại Nguyên Thủ hơn xa Long Ca, cho nên lực va chạm mà Trân Ô đao nhận được cũng phải cuồng mãnh kịch liệt hơn nhiều so với lần đó.

Trong rừng thưa cành gãy lá rơi, đao quang của Đại Nguyên Thủ ở khắp nơi, cây cối từng cây từng cây đổ xuống như cành khô mục nát.

"Bình"

Lưng ta đụng vào một cây đại thụ.

Đại Nguyên Thủ quát lớn một tiếng: "Lan Đặc! Nạp mạng đi."

Trân Ô đao toàn lực chém xuống đầu.

Ta biết một đao này tụ tập lực lượng toàn thân hấn nhưng cũng không thể không toàn lực ngăn chặn.

Hai tay trái phải đều nắm lên chuôi kiếm, toàn lực nghênh tiếp.

"Đang!"

Một tiếng nổ lớn, truyền khắp trong rừng.

Trân Ô đao gãy thành từng đoạn.

Một cổ đại lực không thể kháng cự khi đao kiếm tương giao truyền xuống, Ma Nữ nhận rơi trên mặt đất.

Hai người chúng ta đồng thời kinh ngạc.

Đại Nguyên Thủ hướng về phía ta đang ôm ngực, cất bước đi tới.

Ta miễn cưỡng lặn xuống, tránh sang một bên.

Đại Nguyên Thủ phát ra tiếng cười điên cuồng kinh thiên động địa, một chân móc Ma Nữ nhận lên, dùng tay tiếp lấy, quát lớn: "Ta cuối cùng cũng có được người rồi, có người rồi thì chẳng khác nào có được lực lượng quái vật đó, Vu Đế ta cũng không sợ nữa."

Ta lùi lại, thò tay vào bên hông, đặt lên trên cây kim chủy thủ lấy được từ Âm Nữ Sư, nó có thể ngăn chặn Ma Nữ nhận mà không gãy.

Đại Nguyên Thủ, kẻ đương thời vô địch, nâng Ma Nữ nhận lên, nhìn lại về phía ta. Hắn bình tĩnh nói: "Lan Đặc! Người thật là một nhân tài, ta vẫn còn có chút luyến tiếc không nỡ giết chết người."

Ta cố gắng áp chế nỗi mừng rỡ như điên trong lòng, thừa cơ hỏi: "Thanh kiếm này tuy rằng không có gì kiên cố mà không phá nổi, nhưng người không phải đã từng nói vô luận kiếm nhận với kiếm thuật ưu tú lợi hại thế nào, đối với Vu Đế cũng không có tác dụng mà?"

Đại Nguyên Thủ nắm kiếm trong tay, hoàn toàn khôi phục vẻ trấn định ung dung của thời xưng vương xưng bá ở Đế quốc ngày xưa, hờ hững nói một cách tự nhiên: "Không thể tưởng được người trước khi chết lại vẫn có loại tâm tình này, ta sẽ làm thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của người, cho người chết xuống âm phủ vẫn phải hối hận không thôi."

Dừng lại một chút, khẽ cười nói: "Vật này tịnh không chỉ là một thanh kiếm đặc biệt sắc bén và cứng rắn, mà còn là thanh kiếm tồn tại một loại năng lượng thần bí đến từ quái vật đó. Nếu không dựa vào nó, Bách Hợp làm sao có thể là địch thủ của ta, khi Bách Hợp cầm nó, năng lượng trong kiếm cùng với nàng hợp thành một thể. Ngày đó bản sao chép tay mà ta cho người mang trở về, có nhiễm một loại độc tố có thể cải biến thể chất nàng, khiến nàng không thể tiếp nhận năng lượng trong kiếm được nữa. Ta lại không nghĩ nàng có thể dễ dàng chết đi như thế, bởi vì ta đối với thân thể của nàng có hứng thú vô cùng."

Trong lòng ta nổi sóng cuộn trào mãnh liệt. Đúng vậy! Ma nữ Bách Hợp thực sự không dễ dàng chết như vậy, trong đó chắc chắn có huyền cơ mà ta và Đại Nguyên Thủ đều đoán không ra.

Đại Nguyên Thủ ngửa mặt lên trời cười nói: "Tiếc là người thể chất quá bình thường, không biết hấp thụ năng lượng trong kiếm, nếu không thì người đã có thể trở thành một Ma nữ Bách Hợp khác, vĩnh sinh bất tử giống như chúng ta, hưởng thụ hết quyền lực cùng khát khao muôn dạng của thế gian, hiện tại phải chăng người đang có cảm giác giống như người đến núi vàng mà lại về tay không."

Ta dùng toàn bộ tinh thần lưu ý đến động tĩnh của hắn, để đề phòng hắn đột nhiên công kích tới, hừ lạnh nói: "Trường sinh bất tử cái gì, Bách Hợp không phải đã chết sao?"

Đại Nguyên Thủ hai mắt lóe tinh quang, nói: "Bách Hợp có thể đã chết, có thể vẫn chưa chết, nhưng hiện giờ Ma Nữ nhận rơi vào trong tay ta, tất

cả mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa. Trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng, Bách Hợp vẫn còn chưa thể hấp thụ được lực lượng to lớn trong Ma Nữ Nhận, ta nghĩ nàng chết cũng không thể nhắm mắt được." Hắc nãi nãi nâng Ma Nữ nhận lên. Ngắm nghía tử mị dưới ánh dương quang, trong mắt hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Ta biết hắc nãi nãi đã nhìn ra Ma Nữ nhận không có năng lượng, cực kỳ không ổn, há lại để cho hắc nãi nãi có cơ hội suy nghĩ, quát lớn một tiếng, xông về phía hắc nãi nãi, kim chủy thủ mạnh mẽ đâm về phía trước.

Đại Nguyên Thủ hét lớn: "Muốn chết!"

Một kiếm bổ tới ta.

Chủy thủ toàn lực chém tới, chính giữa kiếm nhận.

"Đang!" Ma Nữ nhận đứt thành hai đoạn.

Đại Nguyên Thủ hai mắt mở lớn, chấn động điên cuồng.

Lợi dụng sát na thất thần của hắc nãi nãi, ta lao vào hắc nãi nãi, chủy thủ sắc bén đâm vào ngực hắc nãi nãi qua lỗ hổng do Ma Nữ nhận tạo thành từ trước, đâm thẳng vào rồi sau đó rung động xoáy trên xoáy dưới, khuỷu tay kích mạnh vào sườn trái hắc nãi nãi.

Đại Nguyên Thủ ngửa mặt rú lên điên cuồng, ngã ra ngoài.

Ta đứng lạnh lùng, chăm chú nhìn vào hắc nãi nãi.

Đại Nguyên Thủ hai tay nắm lấy cán chủy thủ lấp lánh kim quang lộ ra bên ngoài ngực với vẻ không thể tin được, nhìn máu tươi từ trong mạch máu chảy ra như suối.

Hắc nãi nãi toàn thân kịch chấn, lại lùi hai bước nữa, trông lại phía ta.

Ta cười dài nói: "Người đã lầm rồi, ta đã đem năng lượng trong Ma Nữ nhận hấp thụ hoàn toàn, cho nên người cũng phải chết, trường sinh bất lão chỉ là giấc mộng, giấc mộng mà người đã ở trong đó quá lâu rồi."

Đại Nguyên Thủ lắc đầu nói: "Không thể? Đây là điều không thể! Ta ... đã minh bạch rồi, là Bách Hợp" Đứng thẳng người rồi "Bình!" một tiếng, ngã ngửa người xuống.

Ta đi tới chỗ hắc nãi nãi nằm ngửa, nhìn nhãn thần của hắc nãi nãi đang chuyển thành âm đạm, lắc đầu thở dài: "Dị vật thần bí trong phế tích đó sáng tạo ra người, là muốn người duy trì công chính cùng hòa bình trên đại địa, tại sao

người lại đi ngược lại kỳ vọng của nó đối với người, rốt cuộc là sai lầm của nó cũng là sai lầm của người?"

Đại Nguyên Thủ buông bàn tay nắm lấy chủy thủ ra, yếu ớt ôm lấy thân, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy! Tại sao ta có thể biến thành dạng này." Tiếp theo toàn thân chấn động mạnh, ngẩng đầu lên, hú lên một tiếng điên cuồng.

Ta bị hãm dọa nhảy vọt lên, tưởng là hắc muốn công kích ta. Đầu của hắc nặng nề rơi xuống trên mặt đất, không ngừng thở hỗn hển, một lượng lớn máu tươi phun ra, khôի giáp trước ngực toàn là máu.

"Lan Đặc!"

Ta ngạc nhiên nhìn hắc, không phải bởi vì hắc gọi ta, mà là bởi vì ngữ khí của hắc cực kỳ ôn hòa thân thiện.

Đại Nguyên Thủ môi rung rung, giống như có lời quan trọng muốn nói ra.

Ta đề cao cảnh giác, quỳ một đầu gối xuống bên cạnh hắc, nói: "Nói đi!"

Đại Nguyên Thủ nói: "Ta đã nhớ lại, ta đã gặp gỡ Vu Đế, hắc dùng pháp lực to lớn đem cải biến ta. Bắt đầu từ ngày đó, trong lòng ta chứa đầy ý nghĩ tà ác, trở thành công cụ làm điều ác của hắc. Bây giờ ta đã phải chết, ta chân chính đã trở về, Lan Đặc! Tạ ơn người! Hèn gì ... hừ ... hèn gì ta luôn luôn không muốn nghe hắc ra lệnh, không muốn trở về thấy hắc ... úc!"

Ánh mắt của hắc càng thêm âm đạm.

Chấn động trong lòng ta chỉ có tăng chứ không giảm. Cho đến tận giờ phút này, ta mới minh bạch dị vật trong phế tích tịnh không phải muốn chế tạo ra hung vật đáng sợ tàn sát bừa bãi thế gian. Vấn đề đến từ trên người của Vu Đế, hắc đã cải biến và khống chế Đại Nguyên Thủ, sai khiến hắc đến hủy diệt dị vật, nhưng dị vật đã lại tạo ra Ma nữ Bách Hợp xuất hiện, đối kháng với Đại Nguyên Thủ, cuộc tranh đấu trường kỳ qua mấy đời từ đó triển khai.

Vu Đế rốt cuộc là người thế nào? Tại sao hắc có pháp lực đáng sợ thế này? Hắc phải chăng cũng có thể vĩnh sinh bất tử?

Tiếng thở hỗn hển của Đại Nguyên Thủ càng gấp gáp hơn, rên rỉ nói: "Lan Đặc! Hãy tin ta, Bách Hợp vẫn chưa chết!" Cuối cùng, trăm mối cảm

xúc của ta bị ngưng đoạn bởi ngoại lệ đầu tiên. Ta đứng lên.

Tiếng bước chân vang lên bốn phía xung quanh.

Bọn Long Ca thở gấp chạy tới, nhìn thấy thi thể Đại Nguyên Thủ nằm ngửa trên mặt đất, dờ ra giây lát, rồi tiếng reo hò hoan hỉ nổi lên điếc cả tai.

Ta nhìn Đại Nguyên Thủ rơi vào kết cục như vậy, trong lòng không có một chút hân hoan nào.

Ta biết cuộc đấu tranh càng đáng sợ hơn, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10

Quyết Chiến Sinh Tử

Nước sông lạnh buốt khiến đầu óc ta cảm thấy tỉnh táo gấp bội. Nghĩ tới Đại Nguyên Thủ, giống như lời hăn nói, hăn tịnh không phải là muốn chạy trốn, cũng không phải là sợ những chiến sĩ khác trên tàu, mà là muốn làm tiêu hao thể lực của ta. Bởi vì hăn cho rằng dựa vào điều này sẽ có nhiều điểm chắc thắng hơn.

Lợi dụng đà nhảy xuống từ trên thuyền, sau khi ta lướt một đoạn dài dưới đáy sông giống như người cá, mới dùng miệng ngậm lấy Ma Nữ nhận, tay chân dụng lực, thoát ra khỏi mặt nước, bơi đến bên bờ.

Chiến thuyền của ta thuận dòng nước trôi về phía xa nơi hạ du, chính đang lách qua những khúc cong gấp phải để trở về.

Đại Nguyên Thủ lúc này bơi tới bên bờ, bò lên trên một đám thạch nhũ, nhanh chóng bò cách xa bờ sông.

Khi ta đi lên từ dưới sông, hăn đã biến mất trên bờ.

Lấy Ma Nữ nhận trong miệng xuống, ta vội vã đi lên.

Nhìn thảo nguyên mênh mông cây cối hoang dã hiện ra trước mắt, Đại Nguyên Thủ ở phía trước đang chạy như điên với tốc độ nhanh đến kinh người.

Ta mắng thầm trong lòng, gắng sức truy đuổi theo.

Cỏ dại bốn phía xung quanh cao bằng thân người, bóng dáng tên ác ma này lúc ẩn lúc hiện, dù dễ ta truy đuổi theo hăn.

Trong lòng ta bùng cháy cừu hận ngút trời, lúc này chỉ có nghĩ đến một việc, chính là phải tự tay đâm chết đại cường ma vạn ác này.

Ta cảm thấy Ma Nữ nhận cùng bản thân hòa hợp thành một thể, nó đang dẫn dắt lực lượng của ta chảy vào trong thân nó, lại đem lực lượng kỳ dị đó chuyển trả về cho ta.

Ta cảm thấy hai chân nhẹ nhàng vô cùng, càng chạy càng nhanh, tinh thần bắt đầu ngưng tụ, trước mắt ta ngoại trừ Đại Nguyên Thủ, không có vật nào khác nữa, cho dù hắn đã chìm ẩn phía sau đám cỏ dài, ta cũng cảm thấy rõ ràng vị trí của hắn.

Tinh thần của ta trói chặt trên người hắn. Hắn đừng hòng có được giây phút nào chạy thoát ra ngoài phạm vi cảm giác thần diệu của ta.

Đại Nguyên Thủ ẩn vào bên trong một cánh rừng thưa rộng lớn.

Ta không chút do dự, lao vào trong rừng.

Sau khi đi sâu vào mấy trăm bước, ta cảm giác thấy hắn dừng lại chờ đợi ta.

Ta cười lạnh trong lòng, lực truyền qua cánh tay phải, giả bộ không chút đề phòng truy đuổi tới.

Đao quang chớp động.

Trân Ô đao từ bên trái xoay chuyển lia đến.

Ta cười dài một tiếng, năng lượng thuận theo ý đồ của tinh thần chảy vào trong Ma Nữ nhận, huy kiếm ngăn chặn.

“Đang!”

Một nhát kiếm đao giao kích này hoàn toàn không chút xảo diệu hoa mỹ.

Đại Nguyên Thủ toàn thân chấn động, liên tục thối lùi về phía sau hai bước, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Ta thì loạng choạng té lùi về sau, cánh tay phải run lên, lùi nhiều hơn hắn ít nhất là hai bước.

Đại Nguyên Thủ cúi đầu nhìn kỹ mũi Trân Ô đao, ngạc nhiên nói: "Tỷ lực của người có tiến bộ lớn, nhưng dựa vào đó thì vẫn không đuổi kịp được ta, xem đao!" Một bước dài gấp gấp tiến tới, Trân Ô đao từ dưới đâm lên, mục tiêu chính là chỗ yếu hại nơi ngực và cổ ta.

Lực lượng kỳ diệu trong cơ thể ta dâng lên cuồn cuộn, khi hắn xông tới trước ta, thể lực của ta đã hồi phục trở lại, cười lớn nói: "Tiếc là người vẫn

không có tiến bộ chút nào." Một kiếm chém xéo lên trên Trân Ô đao.

Đại Nguyên Thủ trước sau đối với Ma Nữ nhận của ta hết sức cố kị, Trân Ô đao trầm xuống, lướt qua Ma Nữ nhận, đổi hướng cắt tới hông của ta, miễn cưỡng biến chiêu, bản lĩnh của hắc thật thần diệu.

Ta trong lòng cười lạnh, di chuyển sang bên phải hắc, Ma Nữ nhận chớp động, chém vào nơi vai phải hắc.

Đại Nguyên Thủ kêu lên một tiếng đau đớn, di chuyển sang ngang. Đao thế đại triển, Trân Ô đao hóa thành ngàn vạn đao tinh mang, giống như cuồng phong bão táp công về phía ta "Đinh Đinh Đang Đang" không dứt.

Nếu đổi lại là trước kia, cùng hắc lấy cứng chọi cứng như vậy, ta chắc là đến cả xương tay cũng phải vỡ vụn ra từng tấc, nhưng hiện tại năng lượng to lớn đang dâng trào trong cơ thể ta, mỗi khi cánh tay sắp kiệt lực, năng lượng đó ngay lập tức có thể làm cho tinh lực của ta hồi phục trở lại. Nhưng ngoài mặt, ta lại giả bộ chống đỡ khốn khổ, không ngừng né tránh lùi về phía sau, mục đích đương nhiên là chờ xuất hiện thời khắc Trân Ô đao gãy vỡ.

Đại Nguyên Thủ khí thế như cầu vồng, không ngừng cười điên cuồng, Trân Ô đao trong tay lại không một chút buông lơi chém xuống.

Ta trong lòng thầm tính toán. Lần này lại không giống với lần trước đó đấu với Long Ca, bởi vì tí lực của Đại Nguyên Thủ hơn xa Long Ca, cho nên lực va chạm mà Trân Ô đao nhận được cũng phải cuồng mãnh kịch liệt hơn nhiều so với lần đó.

Trong rừng thưa cành gãy lá rơi, đao quang của Đại Nguyên Thủ ở khắp nơi, cây cối từng cây từng cây đổ xuống như cành khô mục nát.

"Bình"

Lưng ta đụng vào một cây đại thụ.

Đại Nguyên Thủ quát lớn một tiếng: "Lan Đặc! Nạp mạng đi."

Trân Ô đao toàn lực chém xuống đầu.

Ta biết một đao này tụ tập lực lượng toàn thân hắc nhưng cũng không thể không toàn lực ngăn chặn.

Hai tay trái phải đều nắm lên chuôi kiếm, toàn lực nghênh tiếp.

"Đang!"

Một tiếng nổ lớn, truyền khắp trong rừng.

Trân Ô đao gãy thành từng đoạn.

Một cỗ đại lực không thể kháng cự khi đao kiếm tương giao truyền xuống, Ma Nữ nhận rơi trên mặt đất.

Hai người chúng ta đồng thời kinh ngạc.

Đại Nguyên Thủ hướng về phía ta đang ôm ngực, cất bước đi tới.

Ta miễn cưỡng lăn xuống, tránh sang một bên.

Đại Nguyên Thủ phát ra tiếng cười điên cuồng kinh thiên động địa, một chân móc Ma Nữ nhận lên, dùng tay tiếp lấy, quát lớn: "Ta cuối cùng cũng có được người rồi, có người rồi thì chẳng khác nào có được lực lượng quái vật đó, Vu Đế ta cũng không sợ nữa."

Ta lùi lại, thò tay vào bên hông, đặt lên trên cây kim chủ thủ lấy được từ Âm Nữ Sư, nó có thể ngăn chặn Ma Nữ nhận mà không gãy.

Đại Nguyên Thủ, kẻ đương thời vô địch, nâng Ma Nữ nhận lên, nhìn lại về phía ta. Hãn bình tĩnh nói: "Lan Đặc! Người thật là một nhân tài, ta vẫn còn có chút luyện tiếc không nỡ giết chết người."

Ta cố gắng áp chế nỗi mừng rỡ như điên trong lòng, thừa cơ hỏi: "Thanh kiếm này tuy rằng không có gì kiên cố mà không phá nổi, nhưng người không phải đã từng nói vô luận kiếm nhận với kiếm thuật ưu tú lợi hại thế nào, đối với Vu Đế cũng không có tác dụng mà?"

Đại Nguyên Thủ nắm kiếm trong tay, hoàn toàn khôi phục vẻ trấn định ung dung của thời xưng vương xưng bá ở Đế quốc ngày xưa, hờ hững nói một cách tự nhiên: "Không thể tưởng được người trước khi chết lại vẫn có loại tâm tình này, ta sẽ làm thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của người, cho người chết xuống âm phủ vẫn phải hối hận không thôi."

Dừng lại một chút, khẽ cười nói: "Vật này tịnh không chỉ là một thanh kiếm đặc biệt sắc bén và cứng rắn, mà còn là thanh kiếm tồn tại một loại năng lượng thần bí đến từ quái vật đó. Nếu không dựa vào nó, Bách Hợp làm sao có thể là địch thủ của ta, khi Bách Hợp cầm nó, năng lượng trong kiếm cùng với nàng hợp thành một thể. Ngày đó bản sao chép tay mà ta cho người mang trở về, có nhiễm một loại độc tố có thể cải biến thể chất nàng, khiến nàng không thể tiếp nhận năng lượng trong kiếm được nữa. Ta

lại không nghĩ nàng có thể dễ dàng chết đi như thế, bởi vì ta đối với thân thể của nàng có hứng thú vô cùng."

Trong lòng ta nổi sóng cuộn trào mãnh liệt. Đúng vậy! Ma nữ Bách Hợp thực sự không dễ dàng chết như vậy, trong đó chắc chắn có huyền cơ mà ta và Đại Nguyên Thủ đều đoán không ra.

Đại Nguyên Thủ ngửa mặt lên trời cười nói: "Tiếc là người thể chất quá bình thường, không biết hấp thụ năng lượng trong kiếm, nếu không thì người đã có thể trở thành một Ma nữ Bách Hợp khác, vĩnh sinh bất tử giống như chúng ta, hưởng thụ hết quyền lực cùng khát khao muôn dạng của thế gian, hiện tại phải chăng người đang có cảm giác giống như người đến núi vàng mà lại về tay không."

Ta dùng toàn bộ tinh thần lưu ý đến động tĩnh của hắn, để đề phòng hắn đột nhiên công kích tới, hừ lạnh nói: "Trường sinh bất tử cái gì, Bách Hợp không phải đã chết sao?"

Đại Nguyên Thủ hai mắt lóe tinh quang, nói: "Bách Hợp có thể đã chết, có thể vẫn chưa chết, nhưng hiện giờ Ma Nữ nhận rơi vào trong tay ta, tất cả mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa. Trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng, Bách Hợp vẫn còn chưa thể hấp thụ được lực lượng to lớn trong Ma Nữ Nhận, ta nghĩ nàng chết cũng không thể nhắm mắt được." Hắn nâng Ma Nữ nhận lên. Ngắm nghía tỷ mỉ dưới ánh dương quang, trong mắt hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Ta biết hắn đã nhìn ra Ma Nữ nhận không có năng lượng, cực kỳ không ổn, há lại để cho hắn có cơ hội suy nghĩ, quát lớn một tiếng, xông về phía hắn, kim chủy thủ mạnh mẽ đâm về phía trước.

Đại Nguyên Thủ hét lớn: "Muốn chết!"

Một kiếm bổ tới ta.

Chủy thủ toàn lực chém tới, chính giữa kiếm nhận.

"Đang!" Ma Nữ nhận đứt thành hai đoạn.

Đại Nguyên Thủ hai mắt mở lớn, chấn động điên cuồng.

Lợi dụng sát na thất thần của hắn, ta lao vào hắn, chủy thủ sắc bén đâm vào ngực hắn qua lỗ hổng do Ma Nữ nhận tạo thành từ trước, đâm thẳng

vào rồi sau đó rung động xoáy trên xoáy dưới, khuỷu tay kích mạnh vào sườn trái hắn.

Đại Nguyên Thủ ngửa mặt rú lên điên cuồng, ngã ra ngoài.

Ta đứng lạnh lùng, chăm chú nhìn vào hắn.

Đại Nguyên Thủ hai tay nắm lấy cán chủy thủ lấp lánh kim quang lộ ra bên ngoài ngực với vẻ không thể tin được, nhìn máu tươi từ trong mạch máu chảy ra như suối.

Hắn toàn thân kịch chấn, lại lùi hai bước nữa, trông lại phía ta.

Ta cười dài nói: "Người đã lầm rồi, ta đã đem năng lượng trong Ma Nữ nhận hấp thu hoàn toàn, cho nên người cũng phải chết, trường sinh bất lão chỉ là giấc mộng, giấc mộng mà người đã ở trong đó quá lâu rồi."

Đại Nguyên Thủ lắc đầu nói: "Không thể? Đây là điều không thể! Ta ... đã minh bạch rồi, là Bách Hợp" Đứng thẳng người rồi "Bình!" một tiếng, ngã ngửa người xuống.

Ta đi tới chỗ hắn nằm ngửa, nhìn nhân thần của hắn đang chuyển thành âm đạm, lắc đầu thở dài: "Dị vật thần bí trong phế tích đó sáng tạo ra người, là muốn người duy trì công chính cùng hòa bình trên đại địa, tại sao người lại đi ngược lại kỳ vọng của nó đối với người, rốt cuộc là sai lầm của nó cũng là sai lầm của người?"

Đại Nguyên Thủ buông bàn tay nắm lấy chủy thủ ra, yếu ớt ôm lấy thân, lầm bầm nói: "Đúng vậy! Tại sao ta có thể biến thành dạng này." Tiếp theo toàn thân chấn động mạnh, ngẩng đầu lên, hú lên một tiếng điên cuồng.

Ta bị hăm dọa nhảy vọt lên, tưởng là hắn muốn công kích ta. Đầu của hắn nặng nề rơi xuống trên mặt đất, không ngừng thở hỗn hển, một lượng lớn máu tươi phun ra, khô giáp trước ngực toàn là máu.

"Lan Đặc!"

Ta ngạc nhiên nhìn hắn, không phải bởi vì hắn gọi ta, mà là bởi vì ngữ khí của hắn cực kỳ ôn hòa thân thiện.

Đại Nguyên Thủ môi rung rung, giống như có lời quan trọng muốn nói ra.

Ta đề cao cảnh giác, quỳ một đầu gối xuống bên cạnh hắn, nói: "Nói đi!"

Đại Nguyên Thủ nói: "Ta đã nhớ lại, ta đã gặp gỡ Vu Đế, hãn dùng pháp lực to lớn đem cải biến ta. Bắt đầu từ ngày đó, trong lòng ta chứa đầy ý nghĩ tà ác, trở thành công cụ làm điều ác của hãn. Bây giờ ta đã phải chết, ta chân chính đã trở về, Lan Đặc! Tạ ơn người! Hèn gì ... hừ ... hèn gì ta luôn luôn không muốn nghe hãn ra lệnh, không muốn trở về thấy hãn ... úc!"

Ánh mắt của hãn càng thêm âm đạm.

Chấn động trong lòng ta chỉ có tăng chứ không giảm. Cho đến tận giờ phút này, ta mới minh bạch dị vật trong phế tích tịnh không phải muốn chế tạo ra hung vật đáng sợ tàn sát bừa bãi thế gian. Vấn đề đến từ trên người của Vu Đế, hãn đã cải biến và khống chế Đại Nguyên Thủ, sai khiến hãn đến hủy diệt dị vật, nhưng dị vật đã lại tạo ra Ma nữ Bách Hợp xuất hiện, đối kháng với Đại Nguyên Thủ, cuộc tranh đấu trường kỳ qua mấy đời từ đó triển khai.

Vu Đế rốt cuộc là người thế nào? Tại sao hãn có pháp lực đáng sợ thế này? Hãn phải chăng cũng có thể vĩnh sinh bất tử?

Tiếng thở hỗn hển của Đại Nguyên Thủ càng gấp gáp hơn, rên rỉ nói: "Lan Đặc! Hãy tin ta, Bách Hợp vẫn chưa chết!" Cuối cùng, trăm mối cảm xúc của ta bị ngưng đoạn bởi ngoại lệ đầu tiên. Ta đứng lên.

Tiếng bước chân vang lên bốn phía xung quanh.

Bọn Long Ca thở gấp chạy tới, nhìn thấy thi thể Đại Nguyên Thủ nằm ngửa trên mặt đất, dờ ra giây lát, rồi tiếng reo hò hoan hỉ nổi lên điếc cả tai.

Ta nhìn Đại Nguyên Thủ rơi vào kết cục như vậy, trong lòng không có một chút hân hoan nào.

Ta biết cuộc đấu tranh càng đáng sợ hơn, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11

Xuân Đến Tịnh Thổ

Hai chiếc thuyền giương buồm cùng tiến, ngược dòng tiến về phía Tụ Tiên hồ. Bầu trời mở ra một khung cảnh tươi đẹp, mặt hồ dập dờn dao động, bờ xanh sức sống tràn trề.

Thi thể Nghiêu Địch được vớt từ đáy sông lên, cùng Đại Nguyên Thủ đặt song song nơi đầu thuyền.

Ta ngồi trên “Đại Kiểm Sư tọa” nơi đầu kia con thuyền, nhớ lại lời nói của Đại Nguyên Thủ trước khi chết về cái chết trước đó của Bách Hợp, căn bản không thể lập tức mọc thêm hai cánh, bay trở về địa điện Ma Nữ quốc, sớm thấy tận tường.

Hồng Tình bên cạnh chợt hưng phấn reo lớn: “Nhìn kìa!”

Ta đang trầm tư chợt bừng tỉnh, nhìn về phía trước.

Phía xa xa trên bờ sông, tinh kỳ pháp phối. Tịnh Thổ quân từng tổ từng tổ, trùng trùng điệp điệp vây quanh Bàn Tiên thành ở bờ nam. Trên một tường thành còn lại là quân kì Tịnh Thổ quân đang tung bay.

Các tướng sĩ trên thuyền nhất tề hăm thuyền lại, hét lên: “Tịnh Thổ vạn tuế! Đại Kiểm Sư vạn tuế!”

Nhìn thấy chiến thuyền của chúng ta, trên bờ càng hoan hô như sấm động, làn sóng âm thanh kích động lan tràn.

Thắng bại đã định. Chúng ta cuối cùng đã giành được toàn thắng, hiện tại chỉ là thu thập tàn cuộc như thế nào.

Hai con thuyền tiến vào bờ, tiếp nhận tiếng la hét hoan hỉ từ trên bờ.

Hai con thuyền thả neo tại một bến tàu ở lưỡng thành.

Vượt ngoài ý liệu, Đại tể ti, Ny Nhã, Thái Nhu, Hồng Nguyệt, Long Di, Lăng Tư, Đại Hắc, Phi Tuyết ... toàn bộ đều chờ đợi ở đầu bến. Khi vừa trông thấy thi thể của Nghiêu Địch cùng Đại Nguyên Thủ trên thuyền, toàn thể mọi người đều ngơ ngẩn một lúc, đến khi hiểu rồi thì hò hét điên cuồng hoan hỉ.

Nhiệt lệ trong khóe mắt mỗi người bắt đầu chảy ra. Khổ nạn của Tịnh Thổ cuối cùng cũng đã thành quá khứ.

Thái Nhu bất chấp tất cả nhào vào lòng ta, vui mừng phát khóc: “Đại Kiếm Sư! Chàng cuối cùng cũng giết được ác ma đó!”

Hồng Nguyệt bên cạnh kéo ta nói: “Chàng xem Đại Hắc kìa!”

Ta và Thái Nhu theo lời nàng cùng nhìn lại. Đại Hắc đi vòng quanh thi thể Đại Nguyên Thủ, đám lông trên lưng dựng đứng, hai mắt tinh quang lấp lánh.

Thái Nhu chạy đến, ôm Đại Hắc bắt đầu khóc.

Ta đi theo, tay vỗ lên đầu Đại Hắc, tâm tình trong lòng cực kì phức tạp, nói: “Đại Hắc không cần trách hăn, hăn chỉ là bị gian nhân hãm hại thôi.”

Ny Nhã chạy đến bên ta, trên mặt lệ chảy loang lổ mà lại nở một nụ cười nói: “Đại Kiếm Sư! Đại anh hùng mãi mãi bất diệt của chúng ta. Hiện tại chỉ còn lại tàn binh của Hắc Xoa nhân trấn thủ bên trong Bàn Tiên thành, ngài nói nên để họ như vậy vài ngày, hay lập tức công thành?”

Ta ngạc nhiên nói: “Hồng Giác quân của Cùng Tuyết tiến công Tiểu Tiên thành đã đi đâu rồi?”

Ny Nhã nói: “ Binh lính của hăn mệt mỏi, thiếu thốn lương thực, lại bị quân thủ thành của Ước Nặc Phu, Nhận Phi Phi cùng hai tốp đại quân của Hồng Thạch, Trữ Tổ giáp công, không đánh mà tan! Cùng Tuyết chiến tử tại trận, binh lính còn lại đào thoát trở về, vừa vặn gặp quân đội vây hồ của Yến Sắc đại công, kết quả là toàn quân đều bị tiêu diệt.”

Ta không ngạc nhiên chút nào. Kết quả cuộc chiến không có gì bất hợp lí. Trong lòng nổi lên một ý chán chường, hươ tay nói: “Đem thi thể của Nghiêu Địch cùng Đại Nguyên Thủ treo lên thành cho Hắc Xoa nhân thấy, nói bọn họ nếu lập tức hạ khí giới đầu hàng thì có thể ngồi thuyền quay về

Hắc Xoa quốc, không thì cho họ tám đến mười ngày, để xem bao tử của bọn họ có phải do Ny Nhã đại công dùng Trân Ô chế luyện.”

Ny Nhã hôn ta một cái, nói: “Tuân chỉ!”

Ta hét theo: “Cẩn thận tên bảo bối của ta trong bụng nàng đó!”

Ny Nhã sắc mặt đỏ hồng, quay lại liếc mắt nhìn ta, rồi mới lĩnh mệnh bỏ đi.

Long Di nói vào tai ta: “Thiên Nhân tể ti bảo rằng đã đem việc gã gia hỏa trong bụng Ny Nhã là nam hay nữ nói với chàng, mau nói cho bọn thiếp biết đi!”

Hồng Nguyệt, Thái Nhu, Lăng Tư đều nhìn vào ta.

Ta vừa định nói bản nhân sao biết được, trong đầu liền hiện ra dung mạo một thiếu nữ mỹ lệ thoát tục, chấn động nói: “Là một nữ nhân ngoan ngoãn xinh đẹp như Ny Nhã.”

Hồng Nguyệt nhăn mũi nói: “Có quỷ mới tin được chàng, sao có thể so bì với vẻ mỹ lệ của Ny Nhã được. Nếu không phải Thiên Nhân đặt chuyện thì là chàng chỉ nói nhăng nói cuội cho xong thôi.”

Thái Nhu thán phục nói: “Chiếc ghế tựa kia thật tinh xảo mỹ lệ!”

Ta quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Ải Bàn đang chỉ huy thủ hạ mang chiếc ghế tựa lớn bằng gỗ bạch mộc nặng nề xuống thuyền, mỉm cười nói: “Nếu nàng chịu ngồi lên đùi ta thì có ngay cơ hội hưởng thụ chiếc ghế bạch mộc này.”

Tiểu Ải Bàn lớn tiếng đáp: “Là Đại Kiếm Sư tọa!” Người này đặc biệt so đo tên gọi sản phẩm do chính mình tạo ra.

---o0o---

Quả nhiên đúng như ta sở liệu. Khi Hắc Xoa nhân nhìn thấy Nghiêu Địch đã chết, dấu chí liên tiêu tan, tập thể hơn hai vạn người đều đầu hàng, miễn cho một trận đồ sát không cần thiết. Tịnh Thổ đến đây đã hoàn toàn thu phục lại vùng đất bị mất.

Ác mộng đã qua.

Công việc khắc phục hậu quả tuy gian nan vô cùng, nhưng tất cả mọi người đều ý chí lên cao, đối với hoàn cảnh trước mắt tràn ngập hi vọng cùng mơ ước, nửa điểm lo lắng cũng không có.

Tám ngày sau đó, tất cả các tù binh Hắc Xoa đều được phân thành từng tốp đưa đi, quay về Tiểu Tiên thành, hội hợp cùng đại quân của Trực Mộ, Đái Thanh Thanh. Nghiêu Địch đã chết, địch ý cả hai bên đều giảm mạnh, hợp tác càng không có vấn đề.

Sau một chặng đường dài, vũ hội chúc mừng Tịnh Thổ quang phục được chờ mong bấy lâu sẽ được cử hành ngoài trời trên con đường lớn của hai thành ven Tụ Tiên hồ.

Thuyền phương bắc ngược dòng tiến vào đại hồ mỹ lệ này, vận chuyển một hòm rượu ngon, thủy sản và đồ ăn đến đây.

Ta cùng Đại Tế ti đã giao ước, không cần nghi thức long trọng gì, nhưng y nhất định muốn ta cùng Thái Nhu nhảy điệu nhảy đầu tiên. Ta khó có thể chối từ yêu cầu nhỏ bé này.

Cả vùng ven bờ Tụ Tiên hồ đều treo đầy những ngọn đèn màu, chiếu lên mặt hồ với bảy sắc màu rực rỡ, cùng với trắng sáng trên bầu trời khiến người ta không còn biết đến nhân gian là gì.

Trời vừa sáng, các Tịnh Thổ nhân trang phục lộng lẫy từ các thành thị hương thôn gần đó đã kéo tới. Không khí hoan hỉ vô cùng, thấy có người còn nước mắt lưng tròng. Thực ra nhiều người cũng không biết mình đang vừa cười vừa khóc.

Ta đi đến nơi nào thì cũng có một đám đông các tướng lĩnh trẻ tuổi cùng các mỹ nữ theo đó. Long Ca, Hồng Tình cũng biết ta ngày mai sẽ khởi trình đến Vọng Hải thành, ra khơi để quay về cố quốc, càng bịn rịn không rời, cả ngày đều ở bên cạnh ta. Ny Nhã, Thái Nhu tất nhiên một khắc cũng không rời mắt khỏi ta.

Thái Nhu nói vào tai ta: “Đại Kiểm Sư! Chàng cả đời chắc chưa bao giờ vui sướng như đêm nay?”

Ta cười nhẹ: “Điều đó khiến ta hiểu lầm rằng đêm vui sướng nhất của nàng là cái đêm trong lễ vải khởi đầu hành trình cùng ta tiến vào sa mạc.”

Thái Nhu ngậy người ngơ ngẩn, mặt đỏ hồng nói: “Đại Kiểm sư đại nhân cực kỳ đáng yêu!”

Ta nói: “Không thích cho ta sao?”

Hồng Nguyệt bên cạnh nhìn ta nói: “Đại Kiếm Sư Lan Đặc công tử ơi! Có thể cho thiếp biết ngài thực sự có năng lực dự đoán tương lai không, bởi vì tất cả mọi người đều đang đàm luận về quá trình kì quái khi ngài giết chết Nghiêu Địch. Ngài cũng không muốn Hồng Nguyệt của ngài biết ít hơn người khác chứ?”

Ta ngạc nhiên: “Ai là Hồng Nguyệt của ta?”

Hồng Nguyệt dậm chân không chịu, đáp: “Ngài nghiêm chỉnh lại đi!”

Long Di ứng khẩu: “Ta cũng rất muốn nói những lời này với Hồng Nguyệt.”

Ny Nhã bên cạnh cười nhẹ nói: “Hồng Nguyệt nàng nhiều kẻ địch thật, nếu không có bản lĩnh của Lan Đặc công tử, xem nàng làm sao ứng phó?”

Ta hướng sang Lăng Tư đang trộm cười bên cạnh nói: “Nàng vì sao không dám cười lên, Hồng Nguyệt lại có thêm một địch nhân là nàng cũng được mà!”

Sau khi được Hắc Xoa nhân trả tự do trở về, Lăng Tư lúc nào cũng ở nơi cư ngụ dành cho nữ bộc, kì thật Ny Nhã không hề xem nàng là hạ nhân.

Lăng Tư mặt cười đỏ bừng, chẳng biết nên trả lời thế nào mới đúng.

Ta cười nói: “Các nàng không ai phản đối ta cùng Lăng Tư nhảy vũ điệu thứ hai chứ?”

Hồng Nguyệt cùng Long Di vỗ tay biểu thị tán thành.

T

rong lòng ta dâng lên cảm giác hạnh phúc ấm áp.

“Hoa Nhân...” Ngày mai ta sẽ khởi trình quay về gặp nàng, hy vọng ta có thể bù đắp nỗi nhớ nhung và thống khổ mà sự chia ly với ta đã gây ra cho nàng.

Nghĩ đến Ma Nữ, máu huyết trong ta lại bắt đầu sôi trào.

Hồng Tình phía sau ta lớn tiếng nói: “Thiên Nhân tể ti đến!”

Ta quay người lại, Thiên Nhân đã đi đến trước mặt ta.

Chúng ta hai tay nắm chặt, bốn mắt trao nhau, cả hai đều không nói nên lời.

Ta cười: “Thật là may mắn. Khả năng thu hồi lại Tịnh Thổ xem ra đã rất chắc chắn không thay đổi được.”

Thiên Nhân buông tay ta ra, bật cười nói: “Hi vọng bi thương rồi cũng sẽ kết thúc chỉ còn lại vui sướng vô biên. Đại Kiểm Sư, ta có tin tức từ phương xa tới.”

Trong lòng ta hiện lên dung nhan mỹ lệ của Hoa Nhân, chấn động nói: “Hoa Nhân?” Hai mắt Thiên Nhân quang mang chột lóe, gật đầu nói: “Xem ra không ai có thể gạt được người.” Lão móc trong lòng ra một phong thư, chuyển cho ta.

Hồng Nguyệt nói: “Nhất định là thư tình!”

Thải Nhu trách cứ: “Hong Nguyệt!”

Hồng Nguyệt lêu lêu cái lưỡi, rồi bỏ chạy tránh nạn. Ny Nhã dắt tay Thải Nhu, Long Di, Lăng Tư cùng đi lấy rượu trên chiếc bàn ở phía xa để cho ta có thể yên tĩnh xem thư.

Ta có phần khẩn trương khi nhận lá thư, đang lo lắng không biết mình đọc có hiểu được cả bức thư với nhiều văn tự Tịnh Thổ vậy không, nhưng sau khi xem thì chột ngẩn người.

“Lan Đặc, ta nhớ chàng! Hoa Nhân.” Nét chữ đẹp tuyệt như người.

Thiên Nhân nhẹ giọng: “Đại Kiểm Sư, ngài có báo gì để ta hồi đáp lại Hoa Nhân không, ngày mai ta sẽ khởi trình quay về phương nam.”

Ta hít sâu một hơi nói: “Nói với nàng! Ta sẽ trở về! Nhất định trở về.”

Thiên Nhân nhẹ gật đầu.

Từ hướng Hồng Tình bỗng vang lên một trận cười ầm ĩ. Chúng ta nghe tiếng quay lại thấy một người cao cao đang cử bước tới, nguyên lai là Ước Nặc Phu.

Ước Nặc Phu đã đến đây, vậy Nhạn Phi Phi ở đâu?

- Đại Kiểm Sư! Thiên Nhân tể ti!

Ta xoay người. Nguyên lai, Nhạn Phi Phi đã đến phía sau ta.

Thiên Nhân mỉm cười nói: “Các người cứ nói chuyện đi!” rồi xoay người bỏ đi.

Nhạn Phi Phi lấy một hơi dũng khí nói: “Đại Kiểm Sư! Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?”

Ta gật đầu nói: “Đến đây! Chúng ta đến bờ hồ, ở đó yên tĩnh một chút.” Hướng sang Ước Nặc Phu phất phất tay, dẫn Nhạn Phi Phi đi đến bờ hồ,

bọn Hồng Tình nổi lên một trận cười quái dị.

Ta cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, cảm thấy có thể hoàn toàn giải tỏa chính mình, được hưởng thụ phong thái say người của Tịnh Thổ mỹ nữ, lại không có gì phải cố kị.

Ta bước đến bên hồ, xoay người lại ôn nhu nói: “Không cần phải như thế, vừa đi vừa nói cũng được.”

Vị mỹ nhân dừng mãnh như hổ báo trên chiến trường ngượng ngập, cúi đầu nói: “Sau này sẽ không còn gặp nhau nữa, bởi vậy không nói thì không còn cơ hội nữa.”

Ta cổ vũ: “Nói đi!”

Nhận Phi Phi bước tới trước hai bước, khiến cho gương mặt chỉ cách ta một ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Ta vốn định theo ngài về Đế quốc, nhưng biết được ngài chẳng dẫn người nào trong bọn Ny Nhã đi theo cả. Nên ta biết ngài cũng sẽ không cho phép ta theo cùng.”

Ta không thể tưởng được là nàng lại bộc lộ ra tình cảm sâu đậm như thế. Mặc dù Tịnh Thổ nữ tử phần lớn đều như vậy, nhưng vẫn không thể tưởng được một thiếu nữ anh phong lẫm lẫm vượt cả nam nhân cũng không ngoại lệ.

Nhận Phi Phi cúi mặt xuống, nói nhỏ nhưng vẫn cương quyết: “Đại Kiếm Sư, ta cũng không yêu cầu quá đáng được theo bên cạnh ngài, nhưng chỉ hy vọng có thể được vì ngài mà sinh một đứa con...”

Trong lòng ta chấn động, ngạc nhiên nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ như gấc của nàng.

Vàng trán Nhận Phi Phi chạm vào nơi cằm dưới của ta. Tay ta miết lên bờ mi thơm tròn trĩnh của nàng, trong lòng nóng lên, nói: “Ta có thể thử xem, nhưng cũng không thể cam đoan nàng sẽ có hài tử.”

Nhận Phi Phi chấn động ngẩng mặt lên, kinh hi: “Ngài đáp ứng rồi!”

Ta thờ dãi nói: “Ta căn bản ngay cả ý định cự tuyệt trong đầu cũng không có.”

Một điệu nhạc từ phía xa xa truyền lại.

Hồng Tình, Long Ca, Ước Nặc Phu cùng đồng thanh hét lớn: “Đại Kiếm Sư cùng Nhận võ tướng đã thân mật xong, vũ hội bắt đầu.”

Nhận Phi Phi hoàn toàn không còn lực để đáp trả, đặt lên khuôn mặt ta một nụ hôn, rồi lẩn đi không thấy tăm hơi đâu nữa.

Ta lắc đầu bật cười, đi trở về đường lớn.

Thải Nhu dẫn bốn nàng nghênh đón.

Tay ta choàng qua eo nàng, bắt đầu xoay chuyển.

Mọi người vỗ tay, chừa ra một khoảng đất trống.

Thải Nhu nói: “Đại Kiếm Sư! Ta rất muốn khóc!”

Ta nhìn về phía trăng sáng trên bầu trời, ôn nhu nói: “Khóc đi! Nhưng khóc xong hãy cười, nước mắt nàng rơi mang lại trăm hoa đua nở trên Tịnh Thổ! Nụ cười của nàng, mang đến ngày xuân cho Tịnh Thổ.”

Thải Nhu nói: “Bây giờ chẳng phải ngày xuân sao?”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 11

Ôn Nhu Oa

Sau năm ngày chờ đợi trong rừng rậm, đại quân phía sau mới lục tục kéo đến. Trong năm ngày này, ta tịnh không hề nghỉ ngơi. Trừ những lúc nhàn rỗi vui vẻ du ngoạn cùng Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ ra, ta tập trung tinh thần cùng Khôi Ứng học tập ngôn ngữ Vu quốc và nghe ông ta phiên dịch Vu Thần thư.

Quyển sách này hiển nhiên thâm ảo khó hiểu, Khôi Ứng thường chỉ dịch được từ chữ không biểu đạt được ý, nhưng cuối cùng ta cũng biết được một chút về lực lượng đáng sợ kinh nhân của Vu đế. Đơn giản mà nói, quyển sách này chính là dạy người ta làm thế nào để kết hợp tâm linh dị lực với được vật, phát huy toàn bộ lực lượng kinh nhân. Nói thì dễ, nhưng trong sách có những giải thích kinh người về cấu tạo của thế giới vật chất này, về những biến hoá nảy sinh khi vật chất gặp vật chất và đặc biệt là đối với kết cấu vô cùng phức tạp của thần kinh con người. Đó là những kiến thức mà ta chưa từng nghe qua, hơn thế nữa lại tường tận phân tích làm người ta thêm kinh dị, khó mà tin nổi.

Ví dụ như việc con người không tránh được việc phải chịu nỗi thống khổ về thể xác bao nhiêu năm nay, cuốn sách chỉ ra rằng điều đó thực ra chỉ là một loại hiện tượng trong thần kinh, đơn thuần là một thứ cảm giác chủ quan. Nếu có thể giảm nhẹ linh ứng của thần kinh đi, người ta sẽ không thống khổ nữa. Cách nói này ta thật sự có vất óc cũng không nghĩ ra được. Vu đế bằng cái gì mà có kiến thức siêu tuyệt như vậy? Khó trách hắn dám đối đầu với dị vật trong phế tích.

Trong sách còn nói đến các phương pháp rèn luyện để phát huy hết các tiềm năng trong cơ thể con người. Trong đó có một cách là “kiên nhẫn chịu đựng thống khổ”. Chỉ có ở trong tình huống cực đoan mới có thể phát ra những lực lượng tiềm tàng của cơ thể.

Ta có cảm giác rất hứng thú đối với các phương pháp rèn luyện lực lượng tinh thần trong cuốn sách. Đó đều là vì ta có thể dễ dàng nắm bắt tri thức. Hoặc giả bây giờ còn chưa hiểu hết nhưng rất nhanh sau đó ta lại có thể hiểu được. Ta tin tưởng điều đó và trực giác ta mách bảo như vậy.

Người đến cuối cùng là Chiến Hận, bất ngờ lại không đem Thái Dung theo bên cạnh. Hắn xấu hổ nói: "Tôi sợ nàng không chịu nổi hành quân gian khổ, sợ nàng bị tổn thương."

Khi biết được chúng ta đã thắng một trận đẹp, lại giết được nhân vật trọng yếu là một trong mười vu thần, hơn nữa lại càng hiểu rõ thêm thực lực của Lệ Thanh, toàn quân sĩ khí dâng cao, phấn chấn vô cùng.

Lúc này người của Mã Nguyên hồi báo nói rằng khoảng tám vạn đại quân của Dã Mã tộc từ năm ngày trước đã tiến vào chiếm đóng Vọng Nguyệt thành, giết không ít người phản kháng. Trong thành dùng quân pháp thống trị. Nhưng mật đạo đó vẫn an toàn, không có chuyện gì xảy ra cả.

Một tin tốt khác là trong thất sắc quân dưới quyền Lệ Thanh, hồng quân thống lĩnh Soái Bảo và thanh quân thống lĩnh Nặc Thủ Lực đều vì Lệ Thanh mang Vọng Nguyệt thành dâng cho người khác mà căng thẳng với Lệ Thanh, xem ra không lâu sau sẽ quy tụ lại dưới cờ của ta. Chỉ cần chúng ta lấy được Vọng Nguyệt thành, chuyện còn lại sẽ là quyết chiến cùng Lệ Thanh và viện quân đến từ Vu quốc.

Không biết có phải là sự an bài của trời cao hay không mà ta có thể gặp được đội ngũ của Ưng Vu đầu tiên. Như vậy có thể giảm bớt được rất nhiều thương vong. Trong Vu Thần thư có viết đủ loại phương pháp có thể sát hại cả một đội đại quân. Ngoài cách ở đầu hướng gió phóng độc vụ ra, còn có thể dùng chiến mã để truyền bệnh, rồi dùng ôn dịch khuếch tán lên thân người, lại có cách hạ độc tại nguồn nước. Thủ pháp thì tầng tầng bất tận, ta nghe mà táng đờm kinh hồn. Đột nhiên ta nghĩ đến xuất chinh Vu quốc chỉ

là đưa người vào chỗ chết. Khó trách đến người của Hắc Xoa vương Nghiêu Địch hung hãn như vậy cũng phải phục tùng nghe theo mệnh lệnh của Vu đế. Trên thế giới này, chỉ có ta mới đủ khả năng để cùng Vu đế đối kháng, bởi vì ta đã có lực lượng của dị vật trong phế tích.

Mã Nguyên dẫn theo năm nghìn chiến sĩ Ma Nữ quốc mau chóng đi về hướng Ma Nữ thành, vì mục tiêu xây dựng lại thành thị vĩ đại này mà phấn đấu. Những người khác lại tiến về phía Ma Nữ hà.

Bốn ngày sau, vào lúc hoàng hôn, chúng ta đã đến được thượng du của Ma Nữ hà cách Vọng Nguyệt thành hai mươi dặm, bắt đầu đốn gỗ để làm bè, chuẩn bị vượt qua bờ sông rộng lớn.

Ta cùng Hoa Nhân ngồi bên bờ sông, nhìn các chiến sĩ đang ra sức đốn gỗ làm bè. Nghĩ lại tình cảnh ngày đó từ Vọng Nguyệt thành trốn đến Ma Nữ quốc, trong lòng lại trào lên cảm xúc vô cùng. Hàn Sơn Mỹ có chút nhớ nhà nên đã về chỗ những Dạ Lang nữ tử đi theo, chỉ huy chúng nữ nấu lửa nấu cơm, để chúng ta có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Ta tìm đến bờ vai thơm của nàng, ôn nhu hỏi: "Vì sao bọn họ lại gọi nàng là Hoa quý phi? Như vậy há chẳng phải đã tôn ta lên làm hoàng đế hay sao?"

Hoa Nhân bật cười: "Không! Không phải hoàng đế, mà là ma vương! Ma Nữ quốc không có Ma Nữ, chỉ có thể gọi là Ma Vương quốc. Sự thực thì chàng đối với nữ nhân và địch nhân cũng có mị lực giống như là Ma Vương vậy, thế mới xứng đáng."

Từ lúc gặp lại, nữ kiếm thủ này thích nhất là nói móc ta, dùng phương thức từng giọt từng giọt để báo mỗi "thâm cừ" ta đã bỏ nàng mà đi. Ta thở ra một hơi nhẹ: "Hoa Nhân, ta!..."

Hoa Nhân ngắt lời: "Đừng nói nữa, thiếp biết chàng lại muốn nói với thiếp, muốn bỏ thiếp lại, một thân một mình đi Vu quốc. Đừng lo! Lần này thiếp biết chàng hoàn toàn nghĩ cho thiếp, cho nên sẽ không làm khó chàng."

Ta bắt đầu cảm thấy mình đã tìm được hồng nhan tri kỷ, thơm lên khuôn mặt nàng một cái rồi ngạc nhiên hỏi: "Nàng không lo lắng sao?"

Hoa Nhân đáp: "Chàng là người thuộc về đại địa. Chỉ có chàng mới có thể đánh bại Vu đế tà ác, trừ đi nguyên nhân của chiến tranh và bi thương trên thế giới này. Ngoài ra thiếp biết chàng nhất định làm được. Đêm đó, thấy chàng đứng trước vô số địch nhân, nhẹ nhàng chém bay thủ cấp của tên vu thần, thiếp biết ngay sẽ không có bất kì người nào có thể ngăn cản chàng."

Lúc này Anh Diệu đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta, nói: "Đại Kiếm Sư! Tôi có một thỉnh cầu, chính là hi vọng mình có thể là người thứ hai vào thành."

Ta biết anh ta tịnh không phải là so đo mình là thứ hai hay thứ ba, mà là biểu thị anh ta muốn theo ta tiềm nhập vào Vọng Nguyệt thành từ mật đạo. Ta đáp: "Không! Anh sẽ là người đầu tiên, ta là người thứ hai."

Anh Diệu cảm động: "Đến lúc gặp được Đại Kiếm Sư, tôi mới biết cái gì gọi là thật lòng khâm phục. Bất luận ngài đi đến đâu cũng đều mang theo tình yêu và sự vui vẻ. Tính tình của tôi và thủ hạ đều đang thay đổi, không thể tự tư tự lợi, cả ngày tính kế hại người rồi lại lo bị người hại giống như những ngày còn ở Đế quốc nữa."

Hai người Cự Linh, Chiến Hận sóng vai mà đi, vừa đi vừa nói cực kỳ hưng phấn, khiến người ta cảm thấy giữa bọn họ là một tình cảm chân thành hòa hợp. Ta cười hỏi: "Các người nói chuyện gì mà cao hứng vậy?"

Chiến Hận đáp: "Đã làm xong hai chiếc bè rồi, Đại Kiếm Sư có cần vào thành sớm một chút để còn đi dạo không. Nghe nói trong thanh lâu của Vọng Nguyệt thành có những kỹ nữ đẹp nhất và có văn hóa nhất Đế quốc."

Ta bật cười: "Người thử hỏi Hoa Nhân xem cô ấy có suy nghĩ gì đối với đề nghị này?"

Hoa Nhân tiếp lời: "Sau khi các người vào thành cần giúp đỡ nhau. Chỉ cần thủ khẩu như bình là chẳng ai có thể biết được. Bởi vì ta không thể đi cùng các người, ta cần lưu lại chỉ huy toàn bộ quân đội."

Ta ngạc nhiên hỏi lại: "Nàng thật sự không đi?"

Hoa Nhân đáp: "Nếu thiếp đi, Sơn Mỹ cũng muốn đi. Lúc đó chàng lại phải phân tâm chiếu cố bọn thiếp, có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới tính

linh hoạt của chàng. Cho nên chỉ có thể để các cao thủ chân chính bọn chàng đi thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ trọng đại này."

Ta thật vô cùng cảm kích trước sự hiểu biết của Hoa Nhân, gật đầu: "Cảm ơn nàng!"

Chiến Hận nói: "Ta chọn mười tám người, Cự Linh mười hai người, Bạch Đan bảy người, Anh Diệu mười lăm người, tổng cộng năm mươi hai người. Thêm vào Anh Diệu, Bạch Đan, Cự Linh, Đại Kiếm Sư và tôi, như vậy đã đủ chưa?"

Cự Linh phụ hoạ: "Ta có thể cam đoan năm mươi hai người này đều là hảo thủ chân chính, mỗi một người đều có thể tùy ý đối phó cả trăm tinh binh của đối phương."

Ta đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Còn thiếu một người, chính là Khôi Ưng. Thông báo cho bọn họ bây giờ lập tức khởi hành. Ta hi vọng trước khi mặt trời lặn có thể đến được viên đỉnh của cung quận chúa trong Vọng Nguyệt thành."

Đèn đuốc của Vọng Nguyệt thành vẫn rực rỡ, phồn hoa như cũ. Đường lớn ngõ nhỏ người đi lại tấp nập. Ngoại trừ việc thỉnh thoảng có những chiến sĩ Dã Mã tộc mặc giáp trụ màu nâu đi tuần tra, thì so với trước đây không có chút khác biệt nào, chẳng hề giống như có rất nhiều người đã bị giết.

Chúng ta dễ dàng từ địa đạo tiến vào Vọng Nguyệt thành. Hiện tại đang phân tán lẫn trong những đám người đông đúc ở khắp nơi, hướng về phía cung quận chúa mà tiến. Theo kế hoạch, chúng ta không định sinh sự động thủ sớm, bởi vì Hoa Nhân ít nhất cũng phải đến sáng ngày mai mới có thể phát động công thành.

Những Thiểm Linh nhân và Dạ Lang nhân khi đổi sang mặc trang phục bình dân trông thật buồn cười. May mà Vọng Nguyệt thành là nơi tập trung của đủ loại chủng tộc, nhất là những Dã Mã nhân không hề quen thuộc với Vọng Nguyệt thành, cho nên cũng không ai cảm thấy bọn họ đặc biệt chú ý.

Ta và Anh Diệu đi cùng nhau. Anh ta thoải mái nói: "Khả năng thích ứng của người dân Vọng Nguyệt thành thật cao. Dã Mã nhân xem ra cũng

có chút thủ đoạn, tình không gây cho bọn họ chút phần nộ và sợ hãi nào."

Ta bật cười: "Hắc Kiếm cũng không hoàn toàn là kẻ ngốc bị Lê Thanh thao túng! Thủ hạ của hắc có kẻ nào lợi hại không?"

Anh Diêu lắc đầu đáp: "Hình như có một kẻ gọi là 'Song Mâu' Bạch Thiên, thiện dùng song mâu, là một nhân vật trí dũng song toàn. Những kẻ khác thì ta cũng không rõ lắm."

Đột nhiên dừng lại, hướng về phía Cự Linh và Chiến Hận đang đi trên đường, nói: "Này! Huynh đệ!"

Rồi anh ta chỉ về một tòa nhà ba tầng có kiến trúc vô cùng hoa lệ hùng vĩ, nói tiếp: "Đây chính là Ôn Nhu oa nổi tiếng nhất Vọng Nguyệt thành, đồ trường, kỹ trại, thực điểm không gì không có. Có muốn đi vào dạo một vòng không?"

Cự Linh, Chiến Hận đang hết sức co người thấp xuống, cứ nơm nớp lo sợ mà đi, nghe tiếng gọi thì bật dậy, lúc này mới phát giác mình quá khẩn trương, nếu bị vạch trần thì cùng lắm là đánh giết một trận rồi sau đó từ mật đạo mà trốn đi. Nghĩ vậy bèn cười chế giễu rồi đi tới. Bạch Đan và Khôi Ưng cũng từ phía sau đi lên. Năm mươi hai chiến sĩ tinh nhuệ khác, mặc trang phục bình dân, cũng đang lần lượt tiến về các tửu điểm trên đường lớn.

Tiếng vó ngựa vang lên. Một đội Dã Mã chiến sĩ hơn trăm người đang lao về phía chúng ta. Người dẫn đầu quát: "Không được tụ tập trên đường, kẻ vi phạm chém ngay."

Chúng ta cúi đầu, âm ừ cho qua chuyện, lộng giả thành chân một chút rồi tiến vào trong hoa viên lớn trước Ôn Nhu oa. Trong hoa viên của Ôn Nhu oa để đầy xe ngựa, tiếng người tạp nham, vô cùng náo nhiệt.

Dù sao cũng có thời gian, chúng ta du hýng đại tăng, sáu người bước lên bậc đá, đi vào đại bình đài trước cửa chính. Đang lúc tiến vào thì mấy đại hán lao tới chặn chúng ta lại, một người trong đó cất tiếng: "Hôm nay Ôn Nhu oa không hoan nghênh khách lạ."

Chiến Hận là người muốn vào trong nhất. Và lại từ trước đến nay chỉ có người khác nghe lời của hắc, chứ làm gì có chuyện hắc nghe lời người, liền muốn xuất thủ đánh người.

Ta vội ra hiệu ngăn cản, quay sang người đi đầu đó mỉm cười: "Người nhìn rõ một chút, ta không phải khách quen thì ai là khách quen ở đây."

Kẻ kia ngạc nhiên nhìn về phía ta, tiếp xúc với ánh mắt đang phóng ra dị quang của ta, lộ xuất thần sắc hoang mang. Đây là thôi miên thuật mà ta học được từ trên Vu Thần thư, lần đầu tiên dùng đương nhiên là không được tốt cho lắm, chỉ đành dùng phương pháp khác bổ sung. Dùng lực vỗ mạnh vào vai người đó rồi nói: "Hãy, người cuối cùng đã nhận ra đại hào khách Trịnh Thiên Kim ta chưa? Người đâu! Thường cho anh ta."

Người đó vẫn đang ngây ngốc đứng nhìn. Bạch Đan biết đây là thời cơ bèn đi lên, lấy mấy khối kim tệ ra đặt vào tay anh ta. Khi người đó nắm chặt lấy hoàng kim thì chúng ta đã sớm đi qua cánh cửa nhỏ chỗ bọn họ mà vào.

Anh Diệu rất quen thuộc chỗ này, đưa chúng ta đến nơi nghỉ ngơi ở tầng trên của đồ trường rồi ngồi xuống chiếu, gọi thị nữ mang thức ăn và rượu lên. Chúng ta ngồi gần lan can, hiếu kỳ nhìn xuống đồ trường đầy người bên dưới.

Cự Linh quay sang Anh Diệu, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao ở đây lại không có ai nhận ra người vậy?"

Anh Diệu cười khờ: "Từ trước đến nay, ta đều bị Lệ Thanh phái đi đóng quân ở ngoài thành, gần đây mới được điều về. Trừ thủ hạ ra thì làm gì có ai nhận ra ta chứ."

Chiến Hận bất mãn hỏi: "Vào trong này rồi, trừ ăn uống ra có phải còn rất nhiều thứ tốt đẹp không?"

Anh Diệu bật cười: "Ta mang người đi, chính là muốn cho người chiêm ngưỡng một thứ tốt nhất của Vọng Nguyệt thành. Xem ra người thật may mắn, vừa nói xong thì nàng ta đã đến rồi."

Chúng ta theo hướng chỉ của hắn nhìn xuống dưới lan can, đồng thời chấn động.

Anh Diệu chỉ vào mỹ nữ đang đi vào đồ trường, một thân mặc chiếc váy dài màu xanh lục, một bên vai có vắt tấm khăn lụa, cảm thán nói: "Đây chính là lão bản nương 'Hồ Tiên' Vinh Đạm Như của Ôn Nhu oa, đệ nhất đại mỹ nữ của Vọng Nguyệt thành."

Chúng ta nhất tề đồng ý gật đầu. Mỹ nữ phong hoa tuyệt đại thế này, đúng là có thể so sánh với Thái Nhu, Ny Nhã mà không kém chút nào. Nàng vừa tiến vào, cả đại sảnh của đồ trường liền tĩnh lặng xuống. Cặp chân dài của nàng có thể cùng Hàn Sơn Mỹ bình phân thu sắc, chiếc eo nhỏ lưng thẳng có thể cùng Ny Nhã so sánh, diễm sắc không hề kém Thái Nhu, có vẻ tinh minh giống như Hoa Nhân, lại mang theo cả nụ cười hồn nhiên đáng yêu của Hồng Nguyệt. Nam nhân nào có thể không bị nàng làm cho hồn xiêu phách lạc chứ? Ngay cả người tựa hồ không hao sắc như Khôi Ưng cũng nhìn đến cứng cả lưỡi, nước miếng chảy ra.

Anh Diệu thấp giọng: "Đây là nữ nhân mà ta thầm yêu từ trước đến nay."

Bạch Đan nói: "Bằng quyền thế thất sắc thống lĩnh của anh mà cũng không thể thân cận một chút sao?"

Anh Diệu cười khố: "Cô ta là bạn thân trong khuê phòng của Lê Thanh, ai dám đánh động sự chú ý của nàng ta chứ? Ta đang thấy kỳ quái, không hiểu tại sao nàng lại không bỏ đi cùng Lê Thanh?"

Ta nghe thấy vậy thì chợt giật mình. Chiến Hận nghiêng răng hỏi: "Ai lên?"

Mọi người hơi ngạc nhiên. Không ngờ hơn mười ngày trước hắn vừa mới biểu hiện là một kẻ rất thoả mãn khi có Thái Dung mà bây giờ lại phục hồi bản tính cũ. Thật là không nên để cho tên tiểu tử này nhìn thấy nữ nhân mỹ lệ.

Ta cười đáp: "Đương nhiên là 'Ngạ Lang' (sói đói) Chiến Hận rồi."

Chiến Hận không để ý tới vẻ châm biếm của ta, đột nhiên đứng dậy, đang muốn gọi xuống thì bên dưới đồ trường đã vang lên một thanh âm hùng tráng hướng về phía Vinh Đạm Như nói: "Đạm Như tiểu thư, Dã Mã Hắc Kiếm đã hạ lệnh cho nàng trước đêm nay phải nhập cung bồi tiếp hắn ta, việc này làm chúng tôi vô cùng phần nộ. Chỉ cần nàng nói một câu, nam nhân toàn thành đều có thể vì nàng mà cầm kiếm, bảo vệ thân thể cao quý của nàng, không để nàng phải chịu nhục nhã."

Sáu gã đại hán chúng ta đang ngồi trong các trao đổi ánh mắt, thầm nghĩ tên Hắc Kiếm này thật biết hưởng thụ.

Vinh Đạm Như nhẹ nhàng lắc đầu, đi đến đồ bàn lớn nhất giữa sảnh, nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí nhà cái. Sau tiếng cười khiến người hồn xiêu phách tán mới ôn nhu nói: "Các vị hà tất phải lo lắng cho Đạm Như. Trên thế giới này có một loại người thiếp tuyệt không sợ, đó chính là nam nhân. Nói cho thiếp biết Hắc Kiếm là nam hay nữ?"

Chúng ta neho mắt nhìn nhau. Nữ nhân này cũng có thể coi là phóng dăng lớn mật rồi, thảo nào có thể trở thành người chủ trì của Ôn Nhu oa.

Vài đại hán trang phục giống như bảo tiêu đứng phía sau nàng nói: "Ai đến cùng tiểu thư đồ lưỡng thủ lục sắc cổ, đặt thấp nhất là một nghìn kim tệ."

Những đồ khách vốn đang vội vàng tranh nhau lao lên trước, nhưng nghe đến câu cuối cùng đều bị dọa đến sợ hãi mà lùi lại. Một nghìn kim tệ đủ để xây một ngôi nhà lớn, ai có thể dễ dàng lấy ra chứ?

Tiếng hét của Chiến Hận vang lên bên cạnh chúng ta. Trong sự ngây ngốc của chúng ta, hướng về phía Vinh Đạm Như gọi lớn: "Vinh tiểu thư!"

Vinh Đạm Như xinh đẹp tuyệt luân, đưa ánh mắt có thể nhiếp phách câu hồn người khác, ngạc nhiên nhìn về phía chúng ta. Anh Diệu cùng nàng có quen biết, sợ hãi đến vội vàng quay lưng về phía sau. Chiến Hận nói với vẻ đương nhiên: "Dù sao thì đêm nay tiểu thư cũng phải đem thân dâng cho người ta. Nàng đã không sợ nam nhân, ta cũng không sợ nữ nhân, không bằng cho ta chút tiện nghi. Thừa lúc bây giờ cách nửa đêm còn đủ thời gian, chúng ta tìm một nơi mà vui vẻ đi!"

Tất cả người trong lầu, bao gồm cả mấy người chúng ta vốn đã biết rất rõ "đức hạnh" của hắn, đều nghe đến ngơ ngẩn đương trường. Mẹ nó! Đây cũng tính là tình thoại để nói với nữ nhân sao? Tên học sinh mới tốt nghiệp sơ cấp này thật là ...

Vinh Đạm Như nâng tay cầm quạt lên, mở ra phe phẩy một chút rồi gập vào mỉm cười đáp: "Đương nhiên có thể!"

Chúng ta vốn cho rằng trên đời này không ai có thể nói ra những lời tình thoại khiến người ta phải giậm chân thở dài hơn "Phi Lang" Chiến Hận, nào biết Vinh Đạm Như vừa khai khẩu, chúng ta mới phát hiện lời của Chiến Hận lại có mị lực đả động con tim người ta.

Khuôn mặt như thanh lang của Chiến Hận đang phát quang, run giọng: "Thật sự có thể không?"

Vinh Đạm Như ôn nhu nói: "Nhưng cần phải thắng được Đạm Như trên đồ bàn đã. Nếu người thất bại thì sẽ cắt đi cái mệnh căn của người."

Nữ nhân này đúng là cay độc.

Chiến Hận tính toán một chút, cuối cùng cảm thấy không có lợi. Có thể đã nghĩ tới chuyện sẽ không thể làm ăn gì với Thái Dung được nữa nên chán nản ngồi xuống lẩm bẩm: "Vậy là chẳng chiếm được chút tiện nghi nào của tên tiểu súc sanh Hắc Kiếm."

Ta trong lòng chợt động, đột nhiên đứng dậy, đồng thời bỏ tấm áo trùm lên võ phục và trường kiếm ra, lộ xuất một thân võ phục, cất tiếng cười dài: "Ta cùng cô phân thắng bại. Nếu ta thắng, cô sẽ bồi tiếp bạn ta đến nửa đêm. Nếu ta bại thì sẽ để cô tùy ý động thủ."

Chiến Hận ngạc nhiên: "Ngài thật sự muốn làm đại ân nhân cứu thế của ta sao?"

Anh Diệu đang quay lưng về phía mấy trăm mục quang dưới đại sảnh bắn lên, nhú mày nói: "Đại Kiếm Sư cẩn thận mệnh căn của ngài đấy. Ở Vọng Nguyệt thành này chẳng có ai có thể đỡ thắng được Vinh Đạm Như đâu. Nếu không thì Ôn Nhu oa cũng không phải là của cô ta rồi."

Vinh Đạm Như túm mục sáng lên, chăm chú nhìn ta trả lời: "Ngài chỉ có thể đổ cho mình, không thể thay người khác đổ. Không đồng ý thì thôi."

Từ trước đến nay, ta chưa hề nhìn qua đôi mắt nào có lòng tin và lợi hại hơn cô ta, lại nhận được cảnh cáo đầy "thiện ý" của Anh Diệu, thầm nghĩ hay là không cùng vô địch đồ nữ này giao thủ nữa thì hơn. Thừa cơ hạ đài, ngồi xuống, hướng về phía Chiến Hận nhún vai: "Người cũng nghe thấy rồi đó, thứ cho huynh đệ không giúp được."

Mấy người Cự Linh như ve sầu mùa đông. Thử hỏi điều kiện như vậy, làm sao mà đỡ được? Chúng ta lại chẳng phải là những kẻ không biết xấu hổ, nài thua rồi thì có gì là ghê gớm, nhưng chúng ta lại không thể thua.

Vinh Đạm Như lại không chịu buông tha chúng ta: "Vị công tử vừa nói này xem ra là một võ sĩ lang thang, không biết xưng hô thế nào?"

Ta thở dài một hơi, vừa muốn nói đại ra một cái tên thì Cự Linh, hảo bằng hữu của Chiến Hận cười hì hì đáp: "Công tử của chúng ta chính là 'Thiên hạ đệ nhất tình thánh' Ái Đạm Như Liễu (yêu Đạm Như rồi)."

Tất cả mọi người trong sảnh đều ngây ngốc. Bất quá, nhìn thấy khí thế như kinh thiên cự tháp của Cự Linh, ngay cả mấy tên đại hán bên cạnh Vinh Đạm Như cũng không dám tùy tiện chửi mắng. Huống chi sáu người chúng ta, ai cũng có thể nhìn ra chẳng phải là loại "tốt đẹp" gì.

Vinh Đạm Như giống như không cho rằng chúng ta muốn gây sự nói: "Ây! Tên của vị công tử này có hai chữ tương đồng với Đạm Như, thật là thú vị. Bất quá, ngài có thể chứng minh cái danh hiệu tình thánh của mình hay không thì còn phải xem có thể đỡ thẳng thiệp không đã."

Chúng ta hơi ngạc nhiên. Trên mặt Chiến Hận lộ ra thần sắc đồng tình: "Tình thánh công tử, xem ra ngài không muốn đỡ cũng không được rồi."

Ta cười đến rung người, hào khí dâng lên, tay phải giữ lấy lan can mượn lực rồi nhảy thẳng xuống dưới. Người bên dưới đều vội vàng tránh ra. Ta dụng lực uốn người một cái, lẳng không lộn nhào hai cái, hai chân đã đứng bên cạnh đồ bàn. Lại bước thêm bước nữa đã ngạo nghễ đứng bên cạnh bàn, chính diện đối mặt cùng Vinh Đạm Như đang ngồi nhàn nhã bên kia.

Vinh Đạm Như bên ngoài có vẻ như không có chuyện gì, nhưng vẻ kinh dị lộ ra trong mắt lại không thể giấu được ta.

Ta ngồi ở chiếc ghế đối diện nàng, mỉm cười: "Chơi lục sắc cổ nhé. Ta mua ba viên phượng cổ toàn là màu hồng, màu sắc của thái dương, chỉ có thái dương mới có thể hình dung được vẻ mỹ lệ của nàng."

Mấy người Chiến Hận trên các đầu võ tay ngạc nhiên kêu lớn, tán dương ta quả thật là tình thánh danh bất hư truyền. Mấy tên tiểu tử này càng đùa nghịch càng trở lên phong cuồng. Không biết có phải do hai người Chiến Hận, Cự Linh ở nơi sơn dã đã lâu hay không mà đã tính khó bỏ như vậy.

Vinh Đạm Như hướng về phía ta lộ xuất nụ cười động nhân, tiếp lấy một cái hộp tròn mà thủ hạ đưa cho nàng, nhẹ nhàng lắc lắc một chút rồi nói: "Ngài đoán xem bên trong có bao nhiêu viên phượng cổ?"

Ta mỉm cười đáp: "Nàng không cần cố ý thua ta, bởi vì cho dù ta có nói sai nàng cũng có thể nói là ta đúng."

Lúc này trong sảnh yên tĩnh đến tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy, bởi không ai không im hơi lặng tiếng để nghe chúng ta đấu khẩu.

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta, mang theo thần sắc vô cùng hứng thú, yếu ớt thở dài cảm thán: "Ngài đã không muốn tiếp thụ hảo ý của thiếp, thiếp sẽ cùng ngài quân bình quyết đấu một trận, xem xem vận mệnh của ngài thế nào."

Nàng nói như vậy, lại có người hoài nghi vừa rồi nàng muốn ta đoán bên trong có bao nhiêu phương cổ, có thể là vì cho dù ta đoán sai cũng nói thành đúng được.

Vinh Đạm Như bỏ cái hộp xuống, vừa muốn mở nắp ra thì ta đã mỉm cười: "Bên trong có năm hạt phương cổ."

Vinh Đạm Như ngây người: "Tai của ngài vô cùng linh mẫn."

Rồi thò tay vào lấy năm viên phương cổ ra, để vào lòng bàn tay cầm lên, cúi người đưa đến trước mặt ta nói: "Công tử! Mời chọn ba viên."

Nhìn bàn tay tuyết bạch của nàng, cái gọi là tình thánh như ta cũng phải nuốt nước bọt, lắc đầu: "Không cần chọn nữa, ta sẽ mua năm viên màu hồng."

Vinh Đạm Như lần đầu tiên lộ xuất vẻ bối rối, liếc mắt nhìn ta, mang năm viên phương cổ đặt trở lại trong hộp, đẩy nắp lại. Đôi ngọc thủ cầm lấy chiếc hộp, mỹ mục trừng mắt nhìn ta trong nháy mắt.

Ta mỉm cười cùng nàng đối thị, tinh thần tập trung lên năm viên phương cổ trong hộp. Một hình ảnh rõ ràng xuất hiện trong đầu ta! Năm viên phương cổ toàn là màu hồng hướng lên. Trong lòng ta cũng không khỏi kinh dị vạn phân. Vinh Đạm Như xem ra tùy tiện bỏ năm viên phương cổ vào, không ngờ đã thi triển thủ pháp thần diệu.

Vinh Đạm Như giơ chiếc hộp đồng lên, dùng tư thái mê người nhất mà lắc chiếc hộp đồng, thanh âm phương cổ va với thành hộp vang lên "đình đình đang đang" giống như ngựa chạy dưới mưa.

Bồng! Chiếc nắp đồng che xuống cái bồn đồng phía dưới bàn. Thắng bại đã định. Không có một ánh mắt nào không tập trung lên cái hộp đồng.

Ta biết rõ ràng trong hộp đồng chỉ có bốn viên là màu hồng hướng lên, còn một viên là màu vàng hướng lên. Nàng còn chưa thể khống chế năm

viên phương cổ nhiều như vậy. Bất quá bốn viên đã là khó khăn vô cùng rồi, chưa từng có đồ đồ nào có thể đỡ được ba viên trở lên trong lục sắc cổ.

Dưới con mắt chăm chú của chúng nhân, nàng thoáng nhấc hộp đồng lên, ở góc độ này thì chỉ có nàng có thể nhìn thấy. “Bồng” một tiếng, lại đặt chiếc hộp xuống cái mâm đồng trên bàn, cảm thán nói: "Thiếp thua rồi."

Mọi người ngạc nhiên. Như vậy há chẳng phải là cố ý thua cho ta sao.

Ta bỗng đưa tay ra, lấy cái hộp đồng lên, lộ xuất chân tướng của lần đồ đấu này. Vinh Đạm Như lần đầu tiên biến sắc. Tiếng khen ngợi đồng loạt vang lên.

Năm viên phương cổ đều là màu hồng hướng lên. Ta thắng rồi. Ta thắng nhờ dị lực học được từ Vu Thần thư. Trước lúc mở cái nắp ra, ta dùng linh lực động chân tay một chút vào hạt phương cổ có mặt vàng hướng lên kia.

Vinh Đạm Như nhìn vào năm điểm màu hồng dưới cái nắp với vẻ không thể tin được. Ta đứng dậy, hướng về mấy người Chiến Hận ôm quyền nói: "May mắn không làm nhục mệnh!"

Chiến Hận thở dài: "Huynh đệ! Ta hâm mộ người!"

Vinh Đạm Như nhẹ nhàng vỗ tay, phân phó người bên cạnh: "Tìm năm vị tiểu thư tới bồi tiếp năm vị bằng hữu của công tử đây."

Sau đó hướng về phía ta cười nói: "Công tử! Mời theo thiếp."

Dưới con mắt hâm mộ của chúng nhân, Vinh Đạm Như phong hoa tuyết đại dẫn ta rời khỏi đồ sảnh, đi vào một căn phòng hoa lệ, hạ nhân đã đóng cửa lại, chỉ còn lại hai người chúng ta đơn độc với nhau.

Vinh Đạm Như đi đến bên chiếc cửa sổ lớn của nhà lao, vén rèm lên một chút, nhìn xuống dưới đường ôn nhu nói: "Lan Đặc công tử ngài thật to gan, người của Hắc Kiếm không thể bán mạng cho ngài đâu."

Ta không chút bất ngờ với việc nàng khám phá ra ta là ai, cười đáp: "Nàng cũng rất to gan, biết ta là Lan Đặc mà vẫn dám dẫn ta đến đây."

Nàng xoay người lại, kề bên cửa sổ, cố ý ưỡn bộ ngực dụ nhân lên, cười quyến rũ: "Lẽ nào ngài quên rằng thiếp không sợ nam nhân sao?"

Ta đi thẳng tới, ép nàng xuống bên cửa sổ rồi mới nói: "Đừng giả vờ nữa. Nói cho ta biết, Lệ Thanh lưu quân cờ quan trọng nàng lại có tác dụng gì?"

Nhân thần của Vinh Đạm Như không có chút hoảng loạn nào. Kiều khu đang bị ta đè xuống cứ ngọ nguậy không ngừng, đúng là khiến người ta tâm thần bay bổng. Nàng cười ngọt ngào: "Ngài có thể đoán được số phượng cổ trong hộp, có lẽ cũng đoán được tâm sự thiếp, thử đoán xem đi!"

Nếu ta có thể nắm bắt được toàn bộ những điều về thôi miên thuật mà trên Vu Thần thư đã viết thì tốt rồi, đáng tiếc ta vẫn chỉ là sơ cấp sinh. Ta thở dài một hơi: "Ta chẳng có hứng thú mà đoán, để nàng hoàn được món nợ kia!"

Tiện tay liền cởi chiếc váy dài của nàng ra."

Vinh Đạm Như hoảng sợ giữ lấy đôi tay không có quy củ của ta, trừng tú mục nói: "Ngài không phải là muốn dựa vào thiếp để lần vào cung quận chúa đối phó với Hắc Kiếm sao? Sao lại có thể làm càn như vậy?"

Ta thấy có vẻ đúng nên thu lại rồi làm ra vẻ đột nhiên tỉnh ngộ: "Ây! Xin lỗi nàng, ta chút nữa quên mất."

Rồi ôn nhu giúp nàng chỉnh lại y phục, sửa lại cái bờ vai đã bị lộ ra.

Vinh Đạm Như mỉm cười: "Công tử vẫn đè lên thiếp? Không phải đến cái này cũng quên rồi chứ!"

Ta cười khổ tránh ra, cố ý quay lưng về phía nàng, xem xem nàng có rút thanh chủy thủ trên đùi ra hành thích ta hay không.

Vinh Đạm Như đột nhiên từ phía sau đi lên, tay nắm lấy vai ta, nhục thể không giữ lại chút gì mà dán lên người ta, cái miệng nhỏ kề sát vào tai ta nói: "Lệ Thanh bảo thiếp nói với chàng, con của chàng sang năm sẽ đầy tuổi, chàng muốn nó có mẫu thân hay không?"

Ta toàn thân chấn động, sau một chút bình tĩnh lại, trầm giọng: "Nói cho cô ta rằng ta biết cô ta không có con. Nếu không thì ta tất có cảm ứng."

Có thể khẳng định chắc chắn như vậy hay không, ta cũng không biết!

Vinh Đạm Như hôn vào tai ta nói: "Xem biểu hiện trên đồ bàn của ngài, thiếp cũng có chút tin tưởng. Ngài muốn thiếp giúp ngài thế nào?"

Ta bỏ qua chuyện có phải Lệ Thanh có con hay không, lạnh lùng nói: "Ta chỉ muốn nghe xem nàng làm thế nào để có thể giúp ta che giấu đưa năm mươi bảy đại hán cùng tiến vào trong cung."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 7

Chương 1: Ôn Nhu Hương Nội

Chương 2: Lâm Biệt Y Y

Chương 3: Nộ Hải Kinh Hồn

Chương 4: Tái Hồi Đế Cảnh

Chương 5: Trọng Hội Ngọc Nhân

Chương 6: Thiểm Linh Diệu Vũ

Chương 7: Dạ Lang Chi Hành

Chương 8: Sa Mạc Chi Vương

Chương 9: Chính Tay Đâm Kẻ Thù

Chương 10: Thập Đại Vu Thần

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 1

Ôn Nhu Hương Nội

Bên cạnh bến tàu chính của Tụ Tiên hồ đậu đầy tàu thuyền đủ các loại, gồm cả Hắc Độ hạm lớn nhỏ đoạt được từ trên tay của Hắc Xoa nhân, một ít thuyền Tịnh Thổ đã trải qua chiến hỏa còn sót lại; ngoài ra, còn có hai chiếc chiến hạm của Đế quốc. Chúng sẽ mang ta trở lại cố hương yêu dấu của ta, một nơi mà ta đã lưu giữ lại vô số đau khổ cùng vô số hồi ức ngọt ngào.

Cố hương ngày nay đã trở thành như thế nào đây?

Đó là một vấn đề mà ta nghĩ tới cũng cảm thấy phát run. Ta rất muốn biết đáp án, nhưng lại sợ đó là một đáp án tàn nhẫn!

Tại Tịnh Thổ mỹ lệ, ngoại trừ Phượng Hương bất hạnh đã chết thảm thì vận may luôn luôn đi theo ta, nhưng liệu vận may còn sủng ái ta ở một nơi khác hay không? Ta có thể đã có một ít thời khắc nào đó có khả năng biết trước được tương lai, nhưng đại đa số thời gian ta vẫn là người mù dò dẫm trong đêm tối. Ví như ta rất muốn biết tình hình gần đây của Hoa Nhân, nàng phải chăng cũng đã hoài thai hài tử của ta giống như Ny Nhã?

Chỉ ân hận rằng đối với việc này, Đại Kiểm Sư ta lại hoàn toàn không biết gì cả!

Không có ai biết được! Có thể dự báo tương lai phải chăng cũng có thể cải biến được tương lai?

Có thể dự báo tương lai, phải chăng từ đó sẽ không có chuyện "mong đợi" lúc này? Không thể! Tuyệt đối không thể! Giả như ta biết Hoa Nhân vẫn bình an vô sự, ta ao ước gặp lại nàng lần nữa. "Mong đợi" lại đem nàng

ôm vào trong lòng mà nhẹ nhàng thương yêu chẳng những không có nửa điểm giảm bớt, mà lại còn càng tập trung hơn, càng hừng hực hơn! Bởi vì ta cũng không cần phải phân tâm lo lắng về khả năng vận hạn có thể xảy đến nữa.

Khi khoảnh khắc sắp trở về Đế quốc đã đến, ta mới chợt tỉnh ngộ ra bản thân kỳ thực yêu thương sâu sắc người mỹ nữ vốn tưởng rằng luôn luôn không có được tình yêu thực sự của Lan Đặc ta.

Bởi vì từ sau khi ly khai nàng, bất luận khi cùng Thái Nhu triền miên trong chiếc lều vải nhỏ nơi hoang mạc hay giờ phút ôm lấy vòng eo nhỏ của Hồng Nguyệt thúc ngựa phi tới Thiên Mộng hà, ta đều không quên nàng. Nỗi nhớ về nàng đã biến thành một loại đau khổ ray rứt khắp tâm can.

Qua khung cửa sổ lớn, ta ngậy ngốc ngắm nhìn Tụ Tiên đại hồ dưới ánh nắng mặt trời ân sủng chiếu xuống.

Đại hồ mỹ lệ à! Người thật sự là được sự bảo hộ của tiên pháp.

Thân thể mềm mại xích lỏa của Thái Nhu kề sát sau lưng ta, cánh tay nhỏ nhắn ôm quanh lấy eo của ta, lại dùng lực xiết nhẹ, khiến ta cảm nhận được sâu sắc tình yêu cuồng nhiệt của nàng đối với ta.

Ta mỉm cười: "Mục đích cuối cùng của con người có phải là muốn trở thành thần tiên, bằng không thì cũng không cần phải cúi lạy bọn họ. Thái Nhu, trưởng lão hạng nhất, xin hãy chỉ điểm một chút cho tiểu học đồ của người?"

Thái Nhu hung dữ cắn một miếng lên đầu vai của ta, thở dài yếu ớt nói: "Lan Đặc! Thiếp thực sự không nỡ để chàng đi!"

Ta ngẩn người nói: "Đây là lần đầu tiên nàng gọi thẳng ta là Lan Đặc, tiểu học đồ ta đây phải chăng bởi do không đạt tiêu chuẩn mà bị trưởng lão nàng giáng bậc?"

Thái Nhu dùng thân thể động lòng người của nàng cố sức cọ xát vào mỗi tấc nơi lưng ta, dữ tợn nói: "Lan Đặc, Lan Đặc, Lan Đặc, hiện tại thiếp đang vui vẻ, biết nói điều gì bây giờ! Từ khi Đại Kiếm Sư đồng ý cho thiếp vĩnh viễn ở lại bên cạnh chàng, Thái Nhu đột nhiên đã có được tự do, không còn bị bất luận sự vật gì câu thúc, đã trở thành thần tiên rồi." Khi nói

được một nửa, thanh âm vui vẻ trầm thấp của nàng lại càng chuyển sang ôn nhu, biểu lộ chân tình.

Ta bật cười: "Hoặc là ngay cả thần tiên cũng là một chuyện khi gió cái con mẹ nó, cho nên chỉ cần khi nhân loại tìm được một thứ nào đó trân quý nhất đối với bản thân, là đến lúc giống như thần tiên. Căn cứ vào lời chỉ bảo của Thái Nhu trưởng lão từ trước tới nay, điều khiến chúng ta trở thành thần tiên chính là “tình yêu” chẳng!"

Hồng Nguyệt cười hì hì đi tới bên cạnh ta, kéo cánh tay ta, nói: "Hãy nói cho Hồng Nguyệt! Tối hôm qua, trước khi vũ hội bắt đầu, Nhạn Phi Phi tìm chàng làm gì vậy?"

Ta nhìn thân thể mềm mại tựa như nụ hoa chớm nở của nàng, tưởng tượng tới dáng vẻ của Nhạn Phi Phi xấu hổ chờ sủng ái khi cởi bỏ y phục, mỉm cười nói: "Nhạn Phi Phi muốn ta cấp cho nàng ấy một hài tử."

Thanh âm của Ny Nhã bỗng từ trên giường truyền đến: "Cái gì?"

Ta ôm Thái Nhu và Hồng Nguyệt, trở lại bên giường, nhìn Ny Nhã và Long Di vẫn đang nằm ôm chần gối cao đầu, chỉnh sắc nói với chúng nữ: "Nói thật cho ta biết, các nàng có ai đã nhận lấy loại vật trân quý giống như vòng Trân Ô không?"

Ny Nhã kêu lên một tiếng hờn dỗi, dấm một quyền lên vùng cơ bụng rắn chắc của ta. Dọa Đại Hắc đang nằm co ở cạnh giường cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía chúng ta.

Ta giả bộ đau đớn vô cùng quỳ xuống bên giường, cầu xin tha thứ, nói: "Nữ công tước, xin hãy tha cho Tiểu Kiếm Sư ta một mạng."

Chúng nữ liền cười nghiêng ngả.

Hồng Nguyệt vỗ tay: "Đại Kiếm Sư vô địch cuối cùng đã mất đi tư cách trường kỳ chiến thắng." Bắt gặp hình dạng bắt chước hiếm có này của ta, tiểu nữ tử này đâu có thể bỏ qua cơ hội giễu cợt.

Ta nhăn nhó: "Đương nhiên rồi! Hai đánh một, ta đâu là đối thủ."

Ny Nhã liếc ngang ta một cái, nói: "Hai người yêu một mình chàng, lại không thấy chàng cảm thấy đặc ý."

Long Di ôm lấy Ny Nhã, nói: "Đại Kiếm Sư còn chưa đi mà người đã biến thành một oán phụ chốn khuê phòng rồi."

Thải Nhu nghiêm túc nói: "Nữ nhân đã hoài thai rồi thì hay thay đổi thành cực kỳ ưu tư."

Ta vuốt ve vùng bụng nhô lên, hờ hững nói: "Chẳng trách Tiểu Kiếm Sư ta đã bị đánh."

Chúng nữ ôm bụng cười gập cả người lại.

Trong lòng ta nổi lên nỗi buồn sắp sửa biệt ly, âm ảm một hồi, nhẹ nhàng nói: "Đứng dậy mặc quần áo thôi! Đến thời gian chúng ta lên thuyền rồi."

---o0o---

Khi ta bước đến bến tàu, toàn bộ các tế ti và tướng lĩnh Tịnh Thổ tại Tụ Tiên hồ, dưới sự dẫn đầu của Đại Tế Ti, nghênh đón ta đến, chỉ thiếu có Hoa Vân và Linh Trí.

Bên cạnh đại hồ quân dân Tịnh Thổ đông đúc cùng nhau đến tiễn biệt.

Từ chỗ hai chiếc thuyền Đế quốc đang giương cao cánh buồm, ánh mắt ta di chuyển quay trở lại, dừng lại ở Đại Tế Ti đang đứng trước mặt ta.

Đại Tế Ti chìa tay qua năm chặt lấy tay ta, nghiêm nét mặt nói: "Ta lấy tư cách Đại Tế Ti, thay mặt cho mỗi người Tịnh Thổ cùng con cháu của bọn họ, cùng với Đại Kiếm Sư yêu quý nhất của chúng ta, tiến hành lễ Xúc thủ, kính xin Đại Kiếm Sư cho chúng ta lời chỉ thị về con đường sau này của Tịnh Thổ."

Ta mỉm cười: "Nói đến trị quốc an bang, các người giỏi giang hơn so với ta nhiều lắm. Yêu cầu duy nhất của ta chính là hy vọng người Tịnh Thổ có thể cư xử hữu nghị với con cháu người Hắc Xoa lưu lại ở Tịnh Thổ."

Đại Tế Ti nói với vẻ khẳng định: "Đại Kiếm Sư yên tâm, người Tịnh Thổ đã học hiểu được từ Đại Kiếm Sư đạo khoan thứ cho địch nhân. Cừu hận lại càng vương càng sâu, chỉ có yêu thương mới có thể mang đến hòa bình." Sau khi nói xong thì buông tay ta ra, xoay mình về phía chúng tướng, nói: "Các người đều đã nghe được lời chỉ thị của Đại Kiếm Sư và câu trả lời của ta chứ?"

Chúng tướng hét vang đồng ý.

Đám người đưa tiễn phía xa xa hai bên bờ đương nhiên không biết được lời đối đáp giữa chúng ta, nhưng cũng không chịu chậm trễ, hò hét vang

lên. Sóng âm tựa như thủy triều, thực khiến người háo hức xao động.

Ta nhìn lên bầu trời xanh mây trắng, trong lòng trào lên một trận cảm xúc! Tịnh Thổ đã được giải phóng từ trong gian khổ, nhưng loại hòa bình này chỉ là một bề ngoài ngăn ngui. Chỉ cần một ngày Vu Đế vẫn còn tồn tại, thì dĩ nhiên không có hòa bình thực sự.

Long Đăng đứng ở bên trái nhú mày nói: "Hắc Xoa nhân mặc dù đã bị đánh đuổi, nhưng sự việc vẫn còn chưa kết thúc, Đại Kiếm Sư sao có thể không nói rõ ràng xem người Tịnh Thổ sau này phải làm sao đây?"

Hồng Thạch tiếp lời: "Đừng quên người là Thánh Kiếm Kỵ Sĩ của chúng ta, lời nói của người có thể mang đến vận may cho chúng ta."

Ny Nhã tại ở phía sau lưng ta khoan thai nói: "Huống chi Đại Kiếm Sư lão nhân gia chàng còn có năng lực dự báo tương lai nữa!"

Ta thiếu chút nữa muốn đá cho Ny Nhã một cái. Bất quá nhớ tới nữ nhi bảo bối đó của ta trong chiếc bụng nhỏ của nàng, dĩ nhiên không dám khinh cử vọng động, cười khổ một tiếng, nói: "Thánh kiếm đã gãy, kỵ sĩ ta đây sớm đã bị sa thải, nói đến việc dự báo tương lai, ta so với lão tiên bối tri kỷ Thiên Nhân của ta cũng không hơn"

Hồng Tình hét lớn một tiếng ngoài ý liệu của mọi người, cắt ngang lời ta, với vẻ mặt nghiêm túc chưa bao giờ có, nói: "Nếu Đại Kiếm Sư vẫn còn không hiểu rõ tâm ý của người Tịnh Thổ chúng ta, Đại Kiếm Sư xin hãy chính miệng nói ra rằng sau này không còn coi Hồng Tình ta là bằng hữu nữa."

Trong lòng ta cảm động, sau khi làm ra vẻ trừng mắt một cái trách cứ hăn, ánh mắt chậm rãi lướt qua mọi người. Lúc lướt tới khuôn mặt thanh tú của Nhạn Phi Phi, mỉm cười nói: "Phi Phi! Nói cho ta biết, các nàng có thể vừa trùng kiến Tịnh Thổ vừa chạy đua vũ trang chuẩn bị chiến tranh hay không?"

Nhạn Phi Phi khuôn mặt thanh tú bắt đầu ửng hồng khác lạ, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định: "Chỉ cần là lời của Đại Kiếm Sư nói, thì người Tịnh Thổ có thể làm được."

Đối với ta mà nói, không có thứ gì dễ coi hơn vẻ đẹp thẹn thùng đầy nữ tính này.

Ánh mắt ta di chuyển trở lại chỗ Đại Tế Ti, quát lớn: "Tốt! Chính là những lời này, khi ta quay trở lại lần nữa thì là thời khắc viễn chinh Vu quốc!"

Mọi người thoáng lặng đi giây lát, rồi mới bùng lên tiếng kêu vui mừng chấn động không trung.

Trong chốc lát, mọi người xa gần đều cùng cất tiếng reo hò, toàn bộ Tụ Tiên hồ xao động khiến người háo hức, nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này Đại Hắc không nhìn được, từ bên cạnh Thái Nhu chui tới nằm dưới chân ta. Ta cất tiếng cười dài, bế Đại Hắc lên, bước qua chỗ lên thuyền.

Bọn Đại Tế Ti vội vàng đi theo hai bên.

Trong lòng ta đang không ngừng cuộn cuộn nỗi buồn biệt ly! Sau khi thuyền của ta xuất phát, bọn họ liền từng người trở lại địa phương được chỉ định phân công, tiến hành nhiệm vụ trùng kiến! Động viên tất cả những người bị thương, khôi phục sức sản xuất của địa phương, từ trong đồng ruộng nát kiến thiết nên thành thị mỹ lệ hơn, làm cho hoa tươi phủ kín thảo nguyên của Tịnh Thổ, làm cho động vật lại không cần phải chạy trốn để cầu sinh.

Mà ta thì sắp trở về Đế Quốc, đối mặt với tương lai mịt mờ, với vận mệnh chính đang chờ đợi ta.

Ta có thể cải biến được tương lai không?

Dưới sự vây quanh đưa tiễn của hơn mười chiếc thuyền của Đại Tế Ti, hai chiếc Đế Quốc hạm với cái tên bình dị là "Thánh Kiếm Hiệu" và "Phi Thư Hiệu" do bọn Dực Kỳ điều khiển, chở Đại Hắc, Phi Tuyết, chúng nữ nhân, Nhạn Phi Phi và ta, đã tới nơi giao nhau giữa Tiểu Tiên hà với Tụ Tiên hồ.

Mấy người Long Ca, Hồng Tình đều mong muốn được giống như bọn Thái Nhu, có thể cùng ta đi thẳng tới tận Vọng Mai Thành ở Lâm hải, nhưng đều đã bị ta cự tuyệt với lời lẽ nghiêm khắc. Thời gian của dừng sĩ bọn họ là để trùng kiến lại Tịnh Thổ, chứ không phải cùng ta uống chén rượu lưu luyến chia tay.

---oOo---

Chúng ta đứng trên đuôi thuyền "Thánh Kiếm Hiệu", vẫy chào về phía đội thuyền đưa tiễn đang dần dần thu nhỏ lại, cho đến tận lúc sau khi đi vào một khúc ngoặt của sông, nhìn không thấy bọn họ nữa, mới dừng lại.

Hồng Nguyệt hai mắt đỏ hoe, đi tới ôm chặt lấy ta, bắt đầu khóc không ra tiếng. Nhất thời làm cho các nàng khác đều lã chã nước mắt, chỉ có Nhận Phi Phi thần sắc như thường, chỉ huy thủ hạ tham gia trợ giúp công việc cho thân binh Đế quốc của ta.

Ta vỗ nhẹ lên làn mi thơm của Hồng Nguyệt, nói: "Hài tử dốt! Vẫn còn có mười ngày rông rãi nữa mới tới Vọng Mai Thành, nàng định khóc hết thời gian này ư?"

Nhưng lời an ủi này không có mấy may hiệu nghiệm, Hồng Nguyệt lại bật ra tiếng khóc, nước mắt tuôn như mưa rơi.

Long Di không nhịn được cũng nấc nghẹn một tiếng, lao vào trong lòng Thái Nhu, khóc lóc so ra càng dữ dội hơn Hồng Nguyệt.

Đại Hắc không biết chuyện gì đã xảy ra, hiếu kỳ nhìn Hồng Nguyệt trong lòng ta, lại nhìn Long Di đã trở thành một hình nhân đầy nước mắt.

Khi ta không biết xoay sở thế nào, Ny Nhã đã đi tới, ghé miệng đến sát bên tai Hồng Nguyệt, thầm khuyên giải.

Ta thở dài một hơi, chặn ngang eo ôm lấy Hồng Nguyệt, đi tới ngồi xuống Đại Kiếm Sư tọa để không ở đuôi thuyền, ướn người lên, để cho Hồng Nguyệt nằm co ở trong lòng, nói: "Nếu các nàng không muốn đứng thẳng để nhìn hải vực từ nơi này, xin hãy ngồi xuống đi!"

Chúng nữ nhao nhao ngồi xuống ghế dựa thiết kế sẵn ở hai bên cho các nàng, Long Di rời khỏi lòng Thái Nhu, cúi đầu ngồi xuống cạnh nàng.

Ta ngoảnh đầu nhìn xung quanh, chỉ không thấy Nhận Phi Phi, cũng không nhìn thấy Lăng Tư.

Ny Nhã trừng mắt nhìn ta một cái, nói: "Tìm ai hả?" Đây là nàng biết rõ nhưng cố tình làm trò.

Ta biết nàng không hề đổ kị, mà chỉ là đang trêu chọc ta, điềm đạm nói: "Ny Nhã, nàng qua đây, để cho ta cùng con gái bảo bối của ta nói chuyện một cách thành khẩn mấy câu."

Ny Nhã gò má trắng ngọc ửng hồng như ráng chiều, giận dữ nói: "Ta không qua đó!"

Hồng Nguyệt vừa rồi vẫn còn vô cùng đau khổ ở trong lòng ta, đã cười "Phi" một tiếng, rồi khỏi bấp đúi ta, đi đến bên cạnh Ny Nhã, đẩy nàng đi về phía ta, còn khuyên nhủ Ny Nhã: "Nghe xem chàng nói gì với đứa bé cũng tốt mà!"

Ny Nhã ngập ngừng đi tới trước ghế của ta, sẵn giọng: "Chàng thực sự phải nói chuyện cùng con bé mới được, nếu như chàng lừa dối để tuyên truyền cho đứa con gái chưa ra đời này, ta sẽ không buông tha cho chàng."

Sau khi hoài thai hài tử của ta, tính tình của Ny Nhã đã bắt đầu có biến hóa vi diệu. Tâm tình lên xuống bất định, lại cũng càng chuyên chú, càng thâm tình hơn. Nghĩ tới sau hơn mười ngày nữa phải phân ly với các nàng một khoảng thời gian nhiều năm đằng đẳng, bước trên con đường chinh chiến mịt mờ không thể lường được, tình cảm đó gặm nhấm trong lòng khiến người ta cảm thấy trận trận đau khổ, tình cảm nhạt nhòa dần theo năm tháng, đau khổ lại không ngừng tăng cường.

Ta phải quý trọng từng thời khắc, yêu thương thật tốt các nàng, làm cho các nàng hưởng thụ được tư vị ngọt ngào vui vẻ nhất.

Bỗng nhiên, ta lại nghĩ tới Lăng Tư cùng Nhạn Phi Phi lúc này đang không có mặt ở đây.

Tự bản thân ta đề xuất với Đại Tế Ti chỉ định Nhạn Phi Phi hộ tống ta đến Vọng Hải Vực, ái tình giữa ta và nàng lập tức trở thành cả thiên hạ đều biết. Nhạn Phi Phi xấu hổ vùng lên, lúc ở trước ánh mắt của mọi người thì cố gắng duy trì một khoảng cách với ta, ngấm lại cũng khiến người ta vừa cảm động vừa buồn cười. Nữ nhân! Ôi! Nữ nhân!

Lăng Tư thì lại là một chuyện khác. Nàng trước sau chỉ là một hạ nhân, tâm tính này không khó hiểu rõ. Mấy người Ny Nhã Hồng Nguyệt đối với nàng mà nói là một tầng lớp xã hội cao không thể với tới. Hơn nữa, những năm gần đây lại luôn luôn đảm nhận công việc người hầu, chỉ có cho phép nàng trở lại là người hầu, nàng mới cảm thấy được thói quen tự nhiên.

Miễn cưỡng có lẽ cũng không có hạnh phúc gì cả. Được! Ta sẽ cho phép nàng trở lại làm tỳ nữ, nhưng lại là tỳ nữ của ta, tỳ nữ thân cận nhất, tỳ nữ

được sủng ái nhất.

Thanh âm của Hồng Nguyệt vang lên: "Úy! Chàng đang suy nghĩ xuất thần gì vậy? Phải chăng lại nhìn thấy được tương lai? Nhanh nói cho Hồng Nguyệt đi!"

Sau khi thoáng chấn động, ta liền cấp tốc đem mạch suy nghĩ "đào thoát" trở về hàng ngũ, áp tai lên vùng bụng hơi nhô lên của Ny Nhã.

Làn gió nhẹ từ mặt sông thổi tới, trong lành mát mẻ khiến người ta vui sướng, cảnh sắc bên thuyền không ngừng biến đổi, đẹp không sao tả xiết. Đây là vùng đất chỉ có thần linh mới có thể sáng lập ra! Niên Gia à! Ta cuối cùng đã mang mùa xuân đến cho Tịnh Thổ vốn đã bị đóng băng trong cực khổ trường kỳ.

Ánh dương quang mùa thu dịu dàng vuốt ve lên từng người. Và tai ta đang lắng nghe, không một chút ngăn cản nào, từng giọt thanh âm trong cơ thể nữ nhân đã hoà thai hài tử của ta. Đó là cảm giác vô cùng ngây ngất.

Hai tay của Ny Nhã luồn vào trong tóc ta, ra sức xoa bóp đầu ta. Thái Nhu, Long Di cùng Đại Hắc cũng vây quanh bên cạnh ghế, hiếu kỳ nhìn xem ta rốt cuộc đang tiến hành mách khéo gì.

Ta thở dài một hơi, ánh mắt lướt qua chúng nữ, cuối cùng dừng ở đôi mắt chan chứa tình cảm chân thành sâu sắc của Ny Nhã, mỉm cười nói: "Ta đã nghe được tương lai của hạnh phúc chúng ta."

---oOo---

Lúc hoàng hôn, chúng ta cập thuyền vào bờ, chuẩn bị an bài qua đêm.

Nhân lúc bọn Thái Nhu sau khi cùng ta hoang đàng một phen, đều lưu lại trong phòng ngủ một giấc, ta phóng khoáng mời Nhạn Phi Phi cùng ta lên bờ đi dạo. Nữ tướng quân mỹ lệ này then thùng đáp ứng.

Tới hạ du cách thuyền ngoài nửa dặm, nàng vẫn chỉ cúi thấp đầu, đỏ ửng khuôn mặt, không nói một tiếng nào cả, đi dạo cùng ta.

Ta nhìn Tiểu Tiên hà trôi lững lờ ở bên trái con đường, cũng cảm thấy tất yếu không cần nói gì. Nghĩ đến đó, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nàng, dùng vai chạm nhẹ vào vai thơm của nàng một cái.

Ánh mắt cup xuống của nàng khẽ ngẩng lên, nguyền ta một cái. Kiểu ngăn chặn khó biết là mừng hay giận này, ta có thể thề rằng trước kia chưa

bao giờ nghĩ có thể tìm thấy trên khuôn mặt của vị nữ tướng mà khí khái anh hùng vượt quá cả nam nhân này.

Ta dừng lại, mỉm cười nói: "Không nên đi quá xa! Đề phòng có kẻ nhân đêm tối đến viếng thăm trở về không tiện." Ánh mắt ta nhìn xung quanh bốn phía, trông thấy cạnh bờ có một khối cự thạch gồ lên, nói: "Chúng ta hãy đến ngồi trên hòn đá kia, nhìn ánh tà dương của Tiểu Tiên hà, so với cảnh đẹp của ánh tà dương trên Thiên Miếu vĩ đại có hơn hay không?"

Nói đến đây, ngọc thủ phong nhuận ấm áp đã tìm đến tay phải ta.

Trong lòng ta hơi nóng lên, nhìn lại phía nàng.

Nhận Phi Phi ngẩng khuôn mặt thanh tú, lệ châu vương vấn trên gò má, run giọng nói: "Đại Kiếm Sư! Thiếp vô cùng cảm kích chàng."

---o0o---

Bên trong khoang chính, vô số cao lương mỹ vị bày biện đầy trên một chiếc bàn gỗ to và dài.

Mấy người Hồng Nguyệt, Long Di đang chuyện trò vui vẻ, vừa chờ đợi bắt đầu bữa ăn, vừa hâm mộ Đại Hắc đã sớm bắt đầu ăn như hổ đói.

Nhận Phi Phi vẫn còn chưa tới, sau khi đi dạo có lẽ muốn tắm rửa cũng không chừng.

Lăng Tư đang bưng một khay thịt trâu đã nướng hồng tiến vào, đặt lên trên bàn. Lúc quay đi thì bị ta chặn ngang eo lưng mềm mại, khiến ta cảm thấy đang ngập trong một vùng hương hoa thơm ngát cùng với tư vị ôn nhu hương nội.

Lăng Tư cả khuôn mặt đã đỏ bừng lên, cúi đầu nói: "Đại Kiếm Sư! Ta chỉ là"

Ta mỉm cười: "Nàng chỉ là nô bộc của ta phải không?"

Lăng Tư gật đầu một cách chân thành, nói: "Đúng vậy! Là nô bộc trung thành nhất! Luôn chăm sóc Đại Kiếm Sư."

Ta nhu hòa nói: "Nếu như nàng thực sự nguyện ý chăm sóc ta, ta sẽ lưu nàng lại ở bên mình nhé!"

Lăng Tư gật mạnh đầu, cấp bách nói: "Đương nhiên ta thật lòng muốn vậy, có thể phục thị Đại Kiếm Sư cùng các vị đại công quý nữ, là vinh hạnh của Lăng Tư."

Cánh tay đang ôm lấy eo thon của nàng nhẹ dụng lực, Lăng Tư đã mềm mại áp vào người ta.

Ta cảm thấy thân thể mềm mại của nàng đang run rẩy. Chúng nữ đều lưu tâm tới tình hình của ta và Lăng Tư, mỉm cười hiểu ý. Hồng Nguyệt hoạt bát lại càng làm ra vẻ mặt quý muốn ta hôn nàng.

Ta cảm thấy xuân ý phơi phới trong không trung, ghé miệng lại gần bên tai Lăng Tư, nói: "Phải chăng cái gì cũng phục thị ta?"

Chỉ cần là nữ nhân bình thường cũng hiểu rõ khi nam nhân nói những lời này thì có dụng tâm gì. Lăng Tư cũng không ngoại lệ, nửa mừng nửa sợ nhẹ gật đầu. Sau khi nhẹ nhàng vùng ra, nói: "Ta vẫn còn phải đi bưng đồ ăn đến."

Ta buông nàng ra, để cho nàng tự do rời đi, cảm thấy một loại cảm giác tự hào pha chút chua xót không cam tâm.

Lăng Tư cúi thấp đầu, tinh thần bay biến hết cả, chạy ra khỏi cửa thiếu chút nữa thì đâm sầm vào Nhạn Phi Phi y phục rục rở loá mắt. Lăng Tư sau khi xin lỗi liền hấp tấp rời đi.

Ta ngênh đón Nhạn Phi Phi, cười nói: "Nói không chừng, nếu nàng không đến, có người sẽ đói sôi cả bụng." Ánh mắt tham lam của ta không nhìn được ngấm nghĩa toàn bộ người nàng.

Nhạn Phi Phi vô cùng ung dung, nói: "Xin lỗi! Ta có chút việc cho nên đã đến muộn."

Trong khi ta nhìn nàng vẫn còn chưa mãn nhãn, còn đang tập trung toàn bộ tinh thần thưởng thức mùi thơm của nàng sau khi tắm gội xong, sự trấn tĩnh của nàng lập tức sụp đổ, chân tay luống cuống, giận dữ nói: "Đại Kiếm Sư!"

Ta tức cười trong lòng, nữ nhân đúng là như vậy. Trong khi ngay cả thân thể quý giá cũng cam tâm tình nguyện dâng hiến, nhưng cho người ta ngửi mấy bữa thì vẫn so đo.

Thải Nhu đã đi tới, kéo tay Nhạn Phi Phi, dẫn bạn chung thuyền tới ngồi xuống trước bàn ăn.

Mọi người đều ngồi vào vị trí.

Ngồi trước món ăn ngon, năm vị mỹ nữ vây xung quanh, cái loại cảm giác "đắc chí vừa ý" này còn vượt quá cả việc đã đánh đuổi Hắc Xoa nhân. Ta nâng chén mỹ tửu, nói: "Chúc các vị mỹ nữ vĩnh viễn kiều diễm thanh xuân!"

Trong tiếng cười vui vẻ hòa cùng tiếng cạn ly, chúng ta bắt đầu bữa tiệc buổi tối đầu tiên của hành trình đến Vọng Mai Thành.

Dưới ánh nến dịu hòa, hai nữ thân binh Lăng Tư và Ny Nhã không ngừng đưa lên những món cao lương mỹ vị, khiến ta cảm thấy hoàng đế bất quá cũng chỉ như vậy.

Tửu tình phát huy tác dụng mê người. Nhận Phi Phi buông thả bản thân, cùng chúng nữ cười đùa âm ỉ. Ta cũng tận tình thỏa thích ăn uống, mơ hồ quên đi nỗi buồn ly biệt sắp tới.

Long Di ngồi ở bên trái ta đưa qua đặc sản "Vong Ưu quả" của Tụ Tiên hồ, bóc bóc ta ăn mấy quả, thịt quả cùng chất nước ngọt ngon khiến miệng ta đầy hương thơm ngát.

Ta biết Tịnh Thổ sẽ là một địa phương tốt để hưởng tuổi già.

Con người phải chăng thực sự là tinh tú từ trên trời giáng trần xuống nhân gian. Bất kể điều này là thật hay giả, nhưng mà nhiệt tình của những mỹ nữ này đã đủ để khiến cho tiên nhân trên trời động tâm muốn hạ phàm để kinh qua cõi trần thế.

Tiếng cười hồn nhiên đáng yêu của Hồng Nguyệt làm ta giật mình tỉnh lại, hóa ra kiều nữ này càng đùa càng dữ, cùng với Long Di đang bóc bóc Nhận Phi Phi uống rượu.

Ta nhìn về phía Ny Nhã đang ngồi ở một hướng khác cùng Thái Nhu đang ngồi ở bên trái nàng. Hai nàng cùng lúc nở nụ cười ngọt ngào với ta.

Lúc này, Lăng Tư đang rót thêm rượu cho ta, ta thò tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, hỏi: "Nàng không đói bụng sao? Hãy cùng chúng ta ăn uống chút gì đi!"

Lăng Tư nhu thuận nói: "Sau khi phục thị các người xong thì ta mới ăn. Ồi!" Lời còn chưa dứt, nàng đã bị ta kéo vào trong lòng, ngồi xuống trên đùi ta.

Ngắm lại cũng thấy tức cười, khi mới đến Tịnh Thổ thì lòng dạ kiên quyết cự tuyệt bất cứ ái tình nào phát sinh, đến hiện tại ta lại chủ động yêu thương trêu chọc mỹ nữ có lòng ái mộ. Biến đổi này sao lại to lớn như vậy?

Nhất là sau khi năng lượng chứa đựng trong Ma Nữ nhận nhập vào cơ thể, ta giống như thoát thai hoán cốt biến thành một người khác, không còn cự tuyệt hạnh phúc cùng ân sủng của mỹ nữ, chỉ có kiểu cuộc sống như vậy mới có thể hiển lộ ra ánh sáng rực rỡ và ý nghĩa của nó. Bởi vì ta không còn nỗi sợ hãi ngày trước đối với tương lai, lại không giống ngày xưa có lòng mà không có sức. Ta không còn sợ hãi vận mệnh nữa. Chính trong tâm trạng này, ta đã giải thoát chính bản thân mình, tận tình hưởng thụ khoái lạc mà mỗi quan hệ nam nữ có thể mang lại. Sau khi đã kinh qua cuộc sống biết bao đau khổ này, cũng phải hoàn trả lại cho tương xứng chứ!

Tịnh Thổ đã dạy cho ta hiểu chân lý của ái tình, đó là không nên bị bất cứ ý nghĩ ngu xuẩn nào câu thúc, không đổ kị, cũng không hối hận. Trong ái tình thiên địa thuần mỹ đó, bất cứ ưu tư tiêu cực nào cũng không nên tồn tại.

Ta tiếp lấy một miếng thịt dê mà Long Di chuyển qua, mớm vào đôi môi hồng tươi nhuận của Lăng Tư, sau đó lại bức bách nàng uống hai ngụm rượu, rồi mới buông nữ tử này ra, nàng đã thẹn thùng đến muốn chui xuống đất.

Hồng Nguyệt vỗ tay cười nói: "Các vị tỷ tỷ xin hãy cẩn thận một chút. Lúc không còn ai cùng mình tranh đua, Đại Kiếm Sư sẽ hoang đàng háo sắc hơn so với bất luận nam nhân nào!"

Mấy người Thái Nhu nhớ tới tình cảnh trưa nay ta đưa các nàng vào trong phòng, làm việc đó ngay lúc trời sáng, đều cảm thấy Hồng Nguyệt nói không phải là không có đạo lý, trừng mắt nhìn ta với vẻ như mừng như giận.

Nhạn Phi Phi đến nhìn ta cũng không dám, đứng lên nói: "Phi Phi còn có chút việc đang chờ xử lý, muốn xin cáo từ trước!"

Lúc này, không ai không biết con báo cái này trên chiến trường thì uy phong bát diện, nhưng trong tình trường chẳng qua chỉ là một con thỏ để nhát gan mắc cở. Hồng Nguyệt ngồi bên cạnh kéo cánh tay nàng, cười nói:

"Đêm nay chúng ta tuyên bố nghỉ phép một ngày, nhiệm vụ giúp Đại Kiếm Sư sinh hài tử sẽ đặt trên vai tử."

---o0o---

Ánh trăng vàng óng ánh chiếu khắp Tiểu Tiên hà và núi đồi ruộng đồng xa gần. Bên ngoài cửa sổ khoang thuyền truyền đến tiếng hót của loài Thu Xà, thoát nghe dường như lộn xộn vô chương, sau khi lưu ý mới phát hiện ra trong đó tồn tại tiết tấu vi diệu.

Ta di chuyển chiếc ghế dựa tới trước cửa sổ, hân thưởng cảnh đẹp của Tiểu Tiên hà dưới ánh trăng đêm, cất tiếng nói với Nhạn Phi Phi đang cùng ngồi trên cạnh giường, lặng lẽ không gây ra chút tiếng động: "Phi Phi! Hãy đến trong lòng ta, để cho chúng ta cùng thưởng thức một buổi đêm đẹp đẽ như thế này."

Đây là khoang phòng nhỏ của Nhạn Phi Phi, từ sau bữa ăn trở về, nàng chỉ cúi thấp đầu, cũng không nhìn ta một cái nào, đến một câu cũng chẳng nói. Nhưng kiểu im lặng này lại làm say lòng người hơn so với bất cứ mỹ tửu nào của Tịnh Thổ.

Nam nhân đều ham muốn thứ tươi mới. Có cái gì kiểu như là "lạ lẫm" không quen, hay là chỉ cùng chung tình với mỹ nữ lần đầu tiên lên giường cùng mình mới càng khiến người ta cảm thấy kích thích và huyết mạch căng cứng không? Ta nghĩ rằng đáp án là "Không có!" Giống như ta hiện tại đã giương cờ hiệu lên giường cùng Nhạn Phi Phi, kinh nghiệm của nàng đối với ta lại chưa hề có, phàm đã tươi mới lại càng kích thích.

Trong giờ khắc này, ta đã quên đi tất cả ngoài hai người ta và nàng, bởi vì bọn họ đều không có liên quan gì tới thời khắc này. Trong giờ khắc này, chỉ có ta và nàng.

Vì nàng vẫn không có chút động tĩnh gì, ta xoay mình ngạc nhiên hỏi: "Sao nàng còn chưa qua đây?"

Nàng ngồi ở trên giường, cúi đầu nói: "Ta Đại Kiếm Sư ta có chút sợ hãi!"

Ta ngạc nhiên nói: "Sợ? Sợ ta ư!"

Nhạn Phi Phi gấp gáp ngẩng đầu lên, ra sức lắc đầu nói: "Không! Không phải! Phi Phi sao lại sợ Đại Kiếm Sư, ta chẳng qua là sợ chẳng qua là

sợ"

Ta khích lệ nói: "Nói đi! Hiện tại chỉ có nàng và ta, có tâm sự gì, cứ thoải mái nói ra hết đi!" Nhạn Phi Phi lại cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói: "Thiếp sợ không biết lấy lòng Đại Kiếm Sư."

Ta vừa nghe xong, bật cười nói: "Điều này lại làm nàng sợ hãi ư. Hiện giờ ta mới phải lấy lòng nàng, nàng chỉ cần toàn tâm toàn ý mà tiếp thụ việc lấy lòng của ta là được rồi, lo lắng làm gì?"

Nhạn Phi Phi khuôn mặt vốn đã bị rượu nung đỏ lại càng đỏ hơn, đứng lên giống như đã hạ quyết tâm nào đó, đi tới phía sau chiếc ghế dựa của ta, đứng yên ở khoảng cách mà có thể đưa tay chạm vào được, đôi mắt đẹp tập trung nhìn sâu vào ta.

Ánh mắt thâm tình của nàng khiến tâm thần ta rung động.

Trong con mắt bọn Long Ca và Ước Nặc Phu, Nhạn Phi Phi là một nữ nhân còn kiên cường hơn cả nam nhân. Thể hình khỏe đẹp trắng hăn của nàng cũng tạo cho người khác cảm giác này. Hơn nữa, nàng luôn luôn lãnh tĩnh đối với nam nhân, khiến cho bọn họ từ trước tới giờ không dám có bất cứ ý nghĩ nam nữ tình dục gì trên thân thể nàng. Há biết được trên thân thể đó ái tình đang trỗi dậy, càng ôn nhu kiều khiếp hơn so với bất luận nữ nhân nào.

Ta tuyệt đối không phải là một tên sắc quỷ cứ ai đến đều không từ chối. Nhưng trước đây là Thái Nhu, Ny Nhã, Hồng Nguyệt, Long Di, còn hiện tại có Nhạn Phi Phi và Lăng Tư, đều khiến ta không đành lòng cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Cũng tốt thôi!

Giả dụ như ta cự tuyệt Nhạn Phi Phi, lúc đó tình hình sẽ ra sao?

Ta nghĩ rằng nếu sau đó ta và nàng cả hai người không có được khoái lạc, nàng sẽ khuất nhục và bi oán; ta sẽ tự trách và áy náy. Đã là như vậy thì tại sao ta lại không thể cùng nàng đi đến tận cùng niềm hoan lạc nam nữ, bù đắp tâm nguyện cho nhau. Trời cao có thể trách ta quá đa tình ư? Không! Trời cao chỉ có thể tự trách mình, bởi vì chính ngài đã khiến cho chúng ta trở thành những "kẻ đầu sỏ lầm lỗi" đa tình thế này. Nhưng hiện tại, ta chỉ biết cảm kích trời cao. Ta đứng lên, di chuyển tới trước mặt nàng,

đưa tay nâng khuôn mặt thanh tú nóng bừng của nàng lên, hé miệng tới tấp hôn lên đôi môi hồng nóng bỏng của nàng.

Một cảm giác ngọt ngào vui sướng đang khuấy động qua lại giữa nhục thể và tâm linh của hai người chúng ta, trong một gian tiểu thất trên chiến thuyền này, trên dòng nước Tiểu Tiên hà dập dềnh dưới ánh trăng.

Ta đã rời khỏi đôi môi thơm đó, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt tươi cười, ánh mắt lấp lánh hút hồn của nàng.

Nhận Phi Phi cũng dán sát vào, chủ động ôm chặt lấy ta, nói khẽ như muỗi kêu: "Thiếp đã từng bị Hắc Xoa nhân cưỡng hiếp, bất quá lúc tối hậu đã chạy thoát được!"

Ta chấn động trong lòng, đồng thời nhớ tới Hoa Nhân bị Đại Nguyên Thủ chiếm đoạt trinh tiết. Nỗi thương xót trong lòng đại thịnh, nâng cằm nàng lên, ôn nhu nói: "Đó đều là chuyện của quá khứ, hãy để cho chúng ta cùng nhau quên hẳn chúng đi!"

Tiếng nước sông nhẹ nhàng vỗ lên trên thân thuyền từ ngoài cửa sổ truyền vào, cùng với tiếng hô hấp của chúng ta hợp thành một thể, với ta không thể phân khai.

Nhận Phi Phi sau khi thổ lộ ra tâm sự khó nói, người nhẹ hẫng đi thấy rõ, thối lùi ra phía sau hai bước, then thùng cởi bỏ y phục trên người, rồi mới cởi y phục cho ta.

Tinh thần của ta bay tới mỗi miền đất của Tịnh Thổ: thành thị, đồng bằng, sông nước, chiến trường.

Chiến tranh tuy đã qua đi, nhưng vết thương mà chiến tranh lưu lại lại sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đó. Có thể theo thời gian dài lâu mà mờ nhạt đi, nhưng không thể hoàn toàn biến mất hẳn.

Khi hai thân thể xích lõa ôm chặt lấy nhau trên giường, Nhận Phi Phi yếu ớt nói: "Khi nhìn vào ánh mắt chàng, tựa như nhìn thấy thống khổ cùng bi ai mà chàng đã trải qua. Phi Phi chưa từng gặp qua ánh mắt ưu sầu thu hút hồn người hơn ánh mắt chàng, ánh mắt khiến người khác chỉ muốn làm cho chàng hạnh phúc, thiếp nghĩ rằng đó cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Ta cười khỗ nói: "Nguyên lai là nàng đang thương xót cho bị thương cùng thống khổ của ta."

Thân thể có tính đàn hồi cùng sức lực kinh người đó của Nhạn Phi Phi cố gắng giãy dụa trong lòng ta, tỏ vẻ kháng nghị nói: "Không! Không phải là thương xót, mà là mị lực của chàng, khiến người ta lúc ngủ cũng như nhìn thấy ánh mắt của chàng, còn làm sao mà ngủ được đây?"

Ta vùi mặt vào trong chiếc cổ phấn trơn mềm nhưng cũng có cảm giác cơ nhục của nàng, bật cười nói: "Lại là một tội danh hạng nhất khác, tội làm cho người khác ngay cả ngủ cũng không được."

Nhạn Phi Phi nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc: "Chàng không cần phải tự trách! Bởi vì chỉ có thiếp là sai, đã ham mê lo nghĩ cho chàng mà không chịu ngủ!"

Không thể tưởng được khi nói lời tâm tình, nàng lại không thua kém một điểm nào so với đám nữ nhân Ny Nhã, thậm chí có thể sánh kịp với Thái Nhu trưởng lão.

Việc này mà nói ra, bảo đảm mấy người Long Ca đến chết cũng không thể tin được điều này là sự thực.

Bỗng nhiên, ta nghĩ tới có một quãng thời gian rất dài sẽ không thấy được đám tướng lĩnh thanh niên Tịnh Thổ đã trở thành như thân huynh đệ này, những hảo bằng hữu của ta.

Nhạn Phi Phi cắn nhẹ tai ta, nhẹ nhàng nói: "Đại Kiếm Sư! Phi Phi chưa bao giờ thử qua cảm giác cam tâm tình nguyện cùng khoái lạc thể này."

Ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đã biến thành hai đường cong mỹ diệu giống như cầu vồng của nàng, ta sục sôi lòng tin mạnh mẽ, hồ hững nói: "Nàng còn chưa biết thể nào mới là khoái lạc đâu, hiện tại ta có thể cho nàng nếm trải tư vị đó."

Nhạn Phi Phi nghiêm mặt nói: "Thiếp đang chờ đợi! Đại Kiếm Sư! Hãy ban cho Phi Phi một đứa con trai đi!"

---oOo---

Thuyền di chuyển khiến ta cùng Nhạn Phi Phi giật mình tỉnh lại. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng, trong lòng không khỏi bội phục ý chí và

kỷ luật như thép của mấy người Dực Kỳ. Tương lai trở lại Đế Quốc, ta phải dựa vào bọn họ giúp ta đánh thiên hạ.

Nhận Phi Phi lật thân thể mềm mại xích lõa lại, phục xuống trên người ta, nhẹ nhàng thở gấp yêu kiều bên tai ta.

Ta vuốt ve phần lưng nhẵn bóng của nàng, ôn nhu nói: "Nếu ta nói cho người khác rằng Nhận Phi Phi cũng có lúc mềm mại vô lực, bất luận ai cũng không thể tin."

Nhận Phi Phi vô cùng e thẹn nói: "Chàng không chỉ là kiếm thủ giỏi nhất, mà cũng là tình nhân tốt nhất."

Ta cười nói: "Hiện tại, ta đến kiếm cũng không có chiếc nào, còn gọi là kiếm thủ gì chứ?"

Nhận Phi Phi nói: "Thanh kiếm kì dị đó đã bị gãy, thật là đáng tiếc. Không biết có thể đem nó đi nung chảy, đúc lại một thanh khác hay không?"

Trong lòng ta thoáng động, nghĩ đến một phương pháp kỳ diệu, có lẽ thực sự có thể nối lại được Ma Nữ nhận đã gãy cũng không chừng, hôn nàng một cái, nói: "Cám ơn nàng!"

Khi quay trở lại thương phòng lộng lẫy, ta đặc biệt cảm thấy ngoài gian tiểu phòng của Nhận Phi Phi còn có một sự ấm áp khác.

Thải Nhu đã dậy. Khi ở Thiểm Linh Cốc, nàng đã hình thành thói quen thức dậy sớm, sửa đổi cũng không được.

Ta hôn nàng rồi nói: "Hãy lấy thanh Ma Nữ nhận đã gãy ra đây cho ta!"

Thải Nhu cảm thấy hơi ngạc nhiên, đi tới chỗ hành lý xếp đồng tại một góc, lấy chiếc túi dài chứa Ma Nữ Nhận ra cho ta. Ta đi tới bên giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của ba nữ nhân lộ ra ngoài chăn, mái tóc thanh tú tản mạn trên chiếc gối, trong lòng bùng lên nhu tình vô hạn. Ly khai các nàng một ngày đã là một khoảng thời gian rất dài, huống chi sau này ta còn không biết khi nào mới quay về, và có thể sống trở về hay không?

Ta đáp ứng với các nàng trong ba năm sẽ trở về, chỉ là một lời hứa hẹn, vấn đề chỉ là lòng tin của ta đối với chính bản thân mình.

Ai biết được trong cuộc kháng cự lại vận mệnh, ta là kẻ thất bại hay là người thắng lợi?

Ta ngồi ở đuôi thuyền trong chiếc "bảo tọa" của mình, cạnh chân chỉ có Đại Hắc với đôi mắt ngái ngủ lim dim. Gió sông "phần phật" thổi tới, hai chiếc đại hạm thuận gió đi nhanh.

Ta mở chiếc túi dài, lấy ra Ma Nữ nhận đã bị gãy thành hai đoạn, để lại bao kiếm ở trong túi.

Chỗ đứt phẳng lỳ ngay ngắn. Không thể tưởng được cây chủ thủ hoàng kim của Âm Nữ Sư lại sắc bén và cứng rắn như thế, không biết có phải đồ vật đến từ Vu Quốc hay không? Nếu là như vậy thì kỹ thuật đúc của Vu Quốc không thể kém hơn Tịnh Thổ.

Ta ráp thân nhận bị gãy lại. Ngoại trừ một vết hoa văn ẩn hiện ở chỗ bị đứt ra thì trông giống như là không có vết gãy như vậy.

"Đại Kiếm Sư!"

Ta nhìn lại nơi phát ra âm thanh, trông thấy Lăng Tư đang đi nhanh tới bên cạnh ta, cúi đầu nói: "Đại Kiếm Sư có muốn dùng điểm tâm trước hay không?"

Nàng vừa mới tắm rửa, trên khuôn mặt không có một chút trang điểm nào, mái tóc đẹp trên đầu kết thành búi rủ dài xuống tận vai, lấp lánh ánh nước, nét thanh lệ khiến trước mắt người khác sáng ngời lên.

Ta chú ý thấy nàng dán sát rất gần ta, chẳng những một điểm cũng không sợ lại dẫm vào vết xe đổ bị ta ôm vào trong lòng tối hôm qua, mà còn có loại biểu hiện nhu thuận mặc cho người ngắt lấy. Ta lập tức hiểu rõ tiểu nữ tử này đã khó nén nổi tình cảm đối với ta.

Trong lòng nóng lên, ta đặt Ma Nữ nhận trên kỷ trà thấp bằng gỗ bạch dương ở bên cạnh chiếc ỷ, chăm chăm thò tay ôm lấy vòng eo thon của nàng. Ta muốn quan sát phản ứng của nàng.

Khuôn mặt thanh tú của Lăng Tư đã đỏ ửng, đang nhìn bàn tay của ta vuốt ve chiếc eo nhu nhuyễn của nàng, cho đến lúc ôm chặt lấy, cũng không có một chút biểu thị không nguyện ý nào.

Ta dụng lực kéo lại. Nàng yếu đuối ngã vào trong lòng ta, ngồi trên đùi ta, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng vùi vào cổ ta.

Ta nghe thấy tiếng đập nhanh của trái tim nàng, nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng, cảm giác mê người khi ép nàng lên trên tường.

Lăng Tư run giọng nói: "Đại Kiêm Sư! Người khác tới đây thì sao?"

Ta cười nói: "Yên tâm đi! Dực Kỳ vì giúp ta có thể có thời gian tốt đẹp cùng với các nàng trước khi ly biệt, đã đặc biệt đem khoang phía sau cùng đuôi thuyền vạch thành khu cấm. Cho nên ngoài bọn Thái Nhu ra thì không ai có thể tới nơi này được."

Lăng Tư rên rỉ một tiếng, trái tim bé nhỏ đập càng mạnh hơn, cả người nhũn ra trong lòng ta, sợ rằng đến cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được. Nhu tình lãng đãng mê người đó, không có nam nhân bình thường nào có thể không động tâm.

Hai ngày này, ta mặc dù có ý định phóng túng bản thân đối với chuyện nam nữ, nhưng nếu như bảo ta ở thời khắc ánh sáng bình minh sơ hiện này, ở nơi không kín đáo riêng tư này, diên loan đảo phượng cùng với nữ tử trong lòng, thì ta vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Chính đang suy nghĩ xem có nên ôm Lăng Tư tiến vào trong phòng hay không thì có tiếng bước chân vang lên.

Lăng Tư toàn thân chấn động, không biết từ đâu mà lấy lại được sức mạnh đã mất đi, nhảy dựng lên, thâm tình vô hạn ngó ta một cái, rồi liền vội vã bỏ đi, đến cả chuyện bữa sáng cũng quên luôn.

Người tới chính là Thái Nhu.

Nhìn thấy Lăng Tư e thẹn chạy trốn, đôi môi anh đào xinh xắn của nàng thoáng nở ra nụ cười, ngồi lên đùi ta, ôm lấy cổ ta, nói: "Thái Nhu rất muốn biết trên đời này liệu có nữ nhân kiên định đến mức có thể chống lại sự khiêu khích tình cảm của chàng hay không?"

Ta cảm thấy lúng túng, nói: "Đừng nói như thế, giống như ta là kẻ sắc dục cuồng đồ chuyên môn câu dẫn phụ nữ lương thiện vậy."

Thái Nhu khẽ cười một tiếng, hôn ta một cái, nói: "Không! Chàng làm sao lại là con người như vậy. Chỉ có điều chàng là một người nhẹ dạ và đa tình, chỉ muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc, không muốn nhìn thấy người khác thống khổ. Còn như câu dẫn phụ nữ lương thiện ư! Hì hì! Điều đó chỉ có thể trách phụ mẫu chàng, ai bảo bọn họ sinh ra đại anh hùng khiến nữ nhân động tâm này."

Ta cười khỗ nói: "Ta đây phải làm sao mới được đây, phải chăng nên thông báo trước cho Đại Tế Ti mở rộng thêm Đại Kiếm Sư bảo?"

Thải Nhu cười đến nỗi thở cũng không ra, hồi lâu mới miễn cưỡng nhận nhin, cười nói: "Tóm lại chàng nên lượng sức mà làm mới tốt. Phải rồi! Chàng không phải là đang xem xét thanh Thánh Kiếm đó của chàng hay sao?"

Ta thu hồi lại hai đoạn Ma Nữ nhận từ trên chiếc kỷ trà, đặt thanh Ma Nữ nhận lên trên đôi chân đẹp của vưu vật trong lòng này, ráp lại liền lặc như áo trời không kẽ hở.

Thải Nhu xoa nhẹ lên chỗ đứt, thở dài nói: "Nếu như trên đời có cách nào có thể ghép chúng lại thì tốt quá."

Ta thở dài một hơi, làm sao có được cách ghép vá tốt như thế. Bỗng nhiên trong lòng thoáng động, nhớ tới ý nghĩ trước đây, ngưng thần tập trung suy nghĩ, đem năng lượng kỳ dị trong cơ thể, dùng ý niệm truyền vào trong thân Ma Nữ nhận.

Năng lượng phân ra từ hai bàn tay trái phải chảy vào, lại từ chuôi kiếm và mũi kiếm chảy tới chỗ đứt.

Cả thanh Ma Nữ nhận phát sáng lên, ánh sáng kì dị đang lưu động, không chịu ảnh hưởng chút nào của chỗ đứt.

Bất ngờ hai tay nóng bỏng lên, Ma Nữ nhận bỗng chốc quang mang đại thịnh, làm lóa mắt người ta.

Đây là tình huống mà ta và Thải Nhu không dự liệu đến, cùng bị dọa đến nảy người lên.

Lúc này, Ma Nữ nhận tự chuyển sang màu hồng, lại từ màu hồng chuyển sang màu lam, giống như loại độ sáng quang sắc lúc đang tôi luyện trong lò lửa.

Một trận hỏa nhiệt dũng mãnh nhập vào lòng bàn tay ta, cảm giác đau nhức kinh khủng theo dây thần kinh tiến thẳng đến não bộ. Ta sợ nhiệt lực sẽ làm tổn thương Thải Nhu, hét lớn một tiếng, ném Ma Nữ nhận lên trên sàn tàu.

Đại Hắc bị dọa đến nhảy dựng lên.

"Leng keng!"

Ma Nữ nhận rơi trên mặt đất, biến trở lại thành màu trắng xanh bình thường.

Ta và Thái Nhu nhìn nhau, đều cảm thấy câu hỏi mà người kia đang nghĩ đến! Ma Nữ nhận vì sao sau khi rơi xuống đất lại là một thanh, mà không phải là hai đoạn?

Ny Nhã lúc này nghe thấy tiếng động mà đến, nhìn thấy Ma Nữ nhận trên mặt đất, không lưu tâm nhặt nó lên, đưa tới trước mặt, nói: "Thánh Kiếm à! Ai dám quăng người rơi trên mặt đất thế này." Tiếp đó trên khuôn mặt nàng hiện ra thần sắc kinh hãi quái lạ, run giọng nói: "Thánh Kiếm chẳng phải là đã sớm bị gãy rồi hay sao?"

Ta nói như không có việc gì cả: "Đúng vậy! Nó đã khôi phục lại! So với trước kia lại càng xinh xắn hơn." Bấm tay lên Thái Nhu, cười nói: "Đa tạ việc ghép vá của nàng."

(Hết chương 01)

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 2

Lâm Biệt Y Y

Sự tiếp hợp thần kỳ của Thánh Kiếm thần tích truyền đến khắp nơi trên thuyền, mọi người lập tức tâm tình vui vẻ, đối với tương lai tràn đầy lòng tin và hi vọng.

Ta đặc biệt yêu thích cách ghép vá này, bởi vì năng lượng thần kỳ đang sống trong nhận là do ta đưa trả lại cho nó, nhưng năng lượng của bản thân ta lại không vì thế mà giảm sút, không những thế còn mạnh mẽ hơn. Đó là một cảm giác khó nói lên lời. Bọn Thái Nhu chăm chú quan sát Ma Nữ nhận, thích thú không muốn rời.

Nhận Phi Phi nhẹ nhàng hỏi :” Chàng làm thế nào mà được vậy?”

Ta nhún vai nói: ” Chỉ mong ta có thể biết được.”

Nhận Phi Phi mặc một bộ võ phục anh phong lẫn lẫn, nhưng bộ mặt nhu nhược của nàng đã đi vào trong kí ức của ta, không thể nào quên được. Nàng thấy ánh mắt tham lam của ta đang quét trên thân thể mình, mặt đỏ bừng, mượn cớ đi làm việc lùi về phía sau, tránh khỏi ta.

Lúc này hai nữ thân binh đã sớm tiến đến, chúng nữ mang Ma Nữ nhận giao lại cho Thánh Kiếm Kị Sĩ ta. Ma Nữ nhận vừa trở lại lập tức mang đến cho ta một tư vị thật là đặc biệt, làm ta cảm động đến suýt rơi lệ, giống như Ma Nữ Bách Hợp đang ở trên lưng ta vậy. Đối với thanh Ma Nữ Nhận này ta đã nảy sinh tình cảm vô cùng thâm sâu như đối với bọn Thái Nhu, Đại Hắc, Phi Tuyết.. Đồng thời cũng làm ta thêm khát vọng và mong chờ vào năng lượng kỳ dị trong nội thể. Cuối cùng có một ngày ta sẽ nắm được

phương pháp vận dụng nó. Đúng rồi! Thời khắc đó chính là lúc ta đại biểu cho Dị vật cùng Vu đế quyết chiến.

Trong vài ngày này ta hoàn toàn say mê trong hương sắc và cảnh đẹp của phương bắc Tịnh Thổ, trên đường từ Tiểu Tiên hà đi tới Vọng Hải hà, ta bỗng dưng phát hiện chuyện ly biệt trước mắt với ta và các nàng là vô cùng tàn nhẫn. Tiếng cười các nàng đã giảm đi nhiều, ta còn cảm thấy họ đang khóc thầm sau lưng ta.

Nếu không phải rời khỏi đây thì tốt biết bao.

Ta cũng không phải cả ngày cùng chúng nữ cuồng hoang tác lạc, thỉnh thoảng lấy ra tấm bản đồ Dực Kỳ đã đưa cho ta, nghiên cứu về hình thế địa lí trên Viên cầu. Tấm hải đồ này không biết có phải đến từ Trí Tuệ điển hay không nữa. Thật khiến người ta khó có thể tin được.

Các vùng Đế quốc, đại sa mạc, đại lục Tịnh Thổ rộng lớn, vốn trên Viên cầu chỉ chiếm một diện tích nhỏ, ngoài ra những phần còn lại là hai tiểu lục địa và vô số các đảo lớn nhỏ. Nhưng so với đại dương lục địa chỉ chiếm không đến một phần tư diện tích, còn lại toàn là biển cả. Một hải lục to lớn như vậy thật khiến người ta sợ hãi.

Đây phải chăng là nơi tập trung tất cả sinh mệnh trong vũ trụ? Bên ngoài Viên cầu phải chăng còn các Viên cầu khác?

Mặt trăng, mặt trời và các tinh tú trên trời thật ra là cái gì? Bọn chúng chắc không phải chỉ vì Viên cầu của bọn ta mà tồn tại?

Trở lại Ma Nữ quốc, ta nhất định phải xem xét cẩn thận lại Trí Tuệ điển, cái chết của Ma Nữ với ta lúc đó là một đả kích vô cùng trầm trọng đau đớn, khiến cho ta đã từng hồ hững với bộ kì thư quan trọng đối với tương lai của Viên cầu này, cũng biết tâm tình có thể làm người ta không ngừng gặp sai lầm, cũng giống như sau khi Phượng Hương tử nạn, ta nổi giận đùng đùng như vậy thật sự khiến mọi người bất an và áy náy.

Ni Nhã từ phía sau đi ra ngồi vào trong lòng ta, chỉ về một ngọn cao sơn mỹ lệ ở phía xa bên trái nói: ” Chúng ta nhìn thấy chính là Tróc Tuệ sơn trong Tịnh Thổ Cửu Sơn Thập Hà. Lúc nào chúng ta thấy Tịch Dương sơn thì chỉ trong vòng hai ngày nữa là đến Vọng Hải vực.” Nói đến hai câu cuối cùng thanh âm của nàng trầm xuống và nàng quay người ôm lấy ta. Ta

không chỉ ôm lấy nàng, còn có nữ nhi bảo bối trong bụng nàng, nghĩ tới lúc ly biệt ta nhất thời không tìm ra được lời nào để an ủi nàng.

Ni Nhã nhẹ nhàng nói: ” Lan Đặc! Chàng nhất định phải mau chóng trở về, những ngày không có chàng, một ngày cũng khó qua được, mong chàng đừng để chúng ta phải đợi quá lâu!”

Ta kề vào tai nàng nói: ” Hãy tin vào nam nhân của nàng đi! Các nàng vĩnh viễn ở vị trí số một trong lòng hân. Trước đây có thể ta chưa biết quý trọng, nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi.

Ta nghĩ lại Hoa Nhân và công chúa đã mất tích.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Tịch Dương sơn cuối cùng đã xuất hiện ở phía tây trên đất liền. núi non cây cối tú lệ liên miên bất tuyệt đỏ rực trong ánh chiều tà. Những đám mây đủ màu sắc trên trời thật khiến người ta xúc động.

Bữa tối trôi qua một cách lặng lẽ trong tâm trạng nặng nề, đến cả Hồng Nguyệt luôn luôn vui vẻ nói cười cũng không nói một lời nào.

Lăng Tư cũng cảm giác được cái không khí nặng nề đang đè nén tâm trạng mọi người, đặt một mâm hoa quả xuống rồi rời đi. Trong lòng ta chợt động bèn đứng dậy đuổi theo ra ngoài, vừa chạy vừa gọi nàng ta dừng lại. Lăng Tư dừng lại lưng hướng về phía ta, nhưng từ cử động trên vai nàng ta có thể nhận ra nàng đang run rẩy.

Hai tay ta vuốt trên mi nàng, xoay người nàng lại, sau đó giống như lúc ở trong phòng của Đái Thanh Thanh ở Lưu Tiên thành, bế nàng áp lên tường và hỏi: ” Tại sao mấy ngày nay nàng dường như luôn trốn tránh ta, nếu nàng không muốn phục thị ta, ta có thể để nàng tự do rời khỏi đây.”

Lăng Tư vội vàng lắc đầu và nhẹ nhàng nói: ” Không! Không! Đại Kiếm Sư nghĩ nhầm rồi. Lăng Tư chỉ cảm thấy mình không xứng với ngài. Được làm người hầu của ngài ta đã mãn nguyện vừa ý rồi, đâu dám cầu mong gì hơn.”

Ta nhẹ nhàng nói: ” Còn nhớ hôm đó ta hôn nàng không?”

Lăng Tư mặt ngọc nóng bừng gật gật đầu.

Ta nói: ” Cảm giác đó có tuyệt diệu không?”

Lăng Tư không khỏi xấu hổ cúi đầu xuống rồi nhẹ gật đầu.

Ta nói: ” Vậy thì còn sợ cái gì nữa.”

Hai ngày sau, cuộc hành trình vừa ngọt ngào, vừa đau thương, cuối cùng đã kết thúc khi đến được Vọng Hải vực. Dưới yêu cầu của ta, Vọng Hải vực chỉ cử hành một nghi thức hoan nghênh đơn giản.

Tối hôm đó bọn ta ở tại một căn phòng u tĩnh trong hậu viên Đại công phủ, đến Đại Hắc cũng cảm nhận được nỗi buồn li biệt, không nhin được muốn cùng ta phải cùng nó chơi đùa. Đêm đó ta và chúng nữ say đắm bên nhau, thống khổ và vui sướng, nụ cười và nước mắt, không một ai có thể phân khai bọn họ ra. Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, ta đã ra khỏi giường, chúng nữ giúp ta tắm rửa mặc áo.

Dưới ánh sáng thần diệu của hòa bình và yên ổn thật khiến người ta chuyện gì cũng không muốn làm càng không nói đến phải đi ra biển khơi xa thăm.

Bước lên trên sàn thuyền, ta vừa quay đầu lại, Đại Hắc đã lao vào lòng ta kêu lên buồn bã.

Ta trườ mển xoa lên cái đầu to của nó, cái lưỡi to lớn của nó không ngừng liếm lên mặt ta, nhớ tới cảnh khi tìm thấy Đại Hắc, trong lòng ta chua xót nói: ” Đại Hắc! Sau khi ta đi Thái Nhu sẽ chiếu cố ngươi, chịu khó yên ổn ở đây nhé!”

Vừa nói xong, Hồng Nguyệt và Long Di nhin không nổi lại khóc òa lên, còn nhiều hơn Lăng Tư và Ny Nhã, Thái Nhu vẻ mặt cũng buồn bã, chỉ có Nhạn Phi Phi giữ được thần sắc bình tĩnh, chỉ là ánh mắt nửa khắc cũng không rời khỏi ta. Ta ôm lấy các nàng nói lời tạm biệt

Ta hướng về phía Thái Nhu giống như một người chồng nói với thê tử: ” Nàng tìm cho ta một nơi đẹp nhất Tịnh Thổ, tốt nhất là ở bên bờ sông hoặc bờ hồ, nếu là một sơn cốc thì phải có vài dòng suối bên trong mới được, Gọi thủ hạ của Ny Nhã đại công làm một ngôi nhà ở đó, không cần quá to, chỉ cần đủ rộng để Đại Hắc chạy một vòng đã mệt là đủ, phải nhớ kỹ những lời này đấy nhé.”

Vị nhu thê khẽ cười nói: ” Thiếp sẽ ở chốn tiên cảnh của nhân gian đó chờ ngài, chờ tới khi chết già thì thôi.”

Lúc ta ôm Ny Nhã vào trong lòng, cũng cảm thấy như đang ôm tiểu nữ nhi cùng ta huyết mạch tương liên, chỉ mong có thể trở về trước khi nó được sinh ra.

Ny Nhã nhẹ nhàng nói :” Đại Kiếm Sư! Có lúc ta điêu ngoa quá không?”

Điêu ngoa ư? Ta bật cười nói: ” Cái đó tuyệt không thích hợp với hình dáng của nàng, trừ phi hai chữ 'điêu ngoa' còn được đặt trên cả 'cao quý', đó là 'điêu ngoa cao quý', bốn chữ gắn liền chặt chẽ với nhau như áo trời không kẻ hở.

Ny Nhã nhẹ nhàng gỡ hai tay của ta ra, một lần nữa lại biểu hiện cái điêu ngoa cao quý của nàng. Long Di và Hồng Nguyệt hai người nhất tề ngồi vào lòng ta, khóc như lê hoa đá vũ, làm cho vị Đại Kiếm Sư đã đánh là thắng ta phải tâm loạn như ma, một chút ứng biến cũng không có. Bọn Thái Nhu mấy người đi đến, vừa cứng vừa mềm kéo hai người ra, lần này ngay cả Thái Nhu cũng không kìm được mà khóc lên nức nở. Ta hướng về phía Phi Tuyết bên cạnh ra hiệu cho nó tiến lên thuyền.

Phi Tuyết dừng bước lại, không vội lên thuyền, nó đến bên Đại Hắc và hạ cái đầu xuống, lần đầu tiên Đại Hắc không sợ hãi mà liếm lên cái mặt dài của nó.

Ta cũng quay đầu lại vừa khéo nhìn thấy Nhạn Phi Phi đã tới bên cạnh, kéo lấy tay ta nói giọng đầy thâm tình:” Đại Kiếm Sư! Cảm ơn ngài!”

Ta đáp lời: ” Kẻ cảm ơn phải là ta mới đúng.”

Đúng vậy! Ta cảm kích các nàng. Nếu không có các nàng, ta chỉ là một thằng mù ngu xuẩn, không biết thế nào là mỹ cảnh vô cùng vô tận của thế giới ái tình. Chỉ có luyện ái nồng nhiệt mới có thể làm người ta cảm nhận được tư vị của sự chờ đợi khổ đau.

Trong tâm ta vô cùng cảm tạ bọn họ đã biến ta thành người hạnh phúc nhất trên đời. Sự hồi báo của ta là muốn cùng các nàng nhiệt luyện đến khi đầu bạc răng long. Vô luận có cùng ở cạnh nhau, rồi cũng thành li biệt.

Đó là lời hứa lúc chia tay.

Ta hôn các nàng mấy lần, ôm Đại Hắc vào lòng. Ta cố nhịn nỗi đau khổ, đi thẳng lên thuyền không dám quay đầu lại nhìn, chỉ sợ lại phải nhìn thấy

nước mắt trên mặt họ. Tiếng sủa điên cuồng của Đại Hắc từ phía sau truyền đến.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 3

Nộ Hải Kinh Hồn

Đây là lần đầu tiên ta đến biển, đó là một nơi vô cùng rộng lớn, nó vừa giống một đại thảo nguyên mênh mông lại vừa giống như một sa mạc cát vàng cuộn cuộn, đều là những thứ làm cho người ta tự nhiên sinh lòng chán ghét.

Trải qua hai ngày gió yên bề lặng trên mặt biển, tâm tình của ta cuối cùng cũng đã bình phục trở lại, ta gọi Dực Kỳ đến bên bảo tọa của mình và hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

Dực Kỳ đáp: “Ở bờ bắc của Tịnh Thổ, cho đến hiện tại lộ trình của chúng ta vẫn là đi dọc theo bờ biển, lộ trình như vậy tuy xa hơn một chút nhưng nếu gặp bão thì cũng có thể tránh vào bờ kịp.” Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng sau khi li khai khỏi đầu phía bắc Tịnh Thổ, có thể sẽ phải rời xa lục địa hơn mười ngày trời. Theo chỉ dẫn trên tấm hải đồ kia thì đó là đoạn đường nguy hiểm nhất trong cả hành trình tới Nhật Xuất thành ở bờ tây Đế Quốc.

Ta không thể tưởng tượng được lại có thể trở về nhanh như vậy bèn vui mừng nói: “Ngồi thuyền so với đi đường bộ nhanh hơn nhiều, thật tốt quá!”

Dực Kỳ nói: “Sau khi lên thuyền đây là lần đầu tiên thuộc hạ thấy Đại Kiểm sư vui vẻ.”

Ta xấu hổ giải thích: “Ta sở dĩ thấy vui chỉ vì nếu muốn trở về Tịnh Thổ thì cũng nhanh như vậy.”

Dực Kỳ thông cảm đáp: “Ta hoàn toàn hiểu được tâm tình của Đại Kiểm sư. Có một chuyện ngài còn chưa biết, thuộc hạ cũng đã yêu hai vị Tịnh

Thổ mĩ nhân. Bọn họ thật là làm người ta khó có thể kháng cự được."

Ta bật cười: "Hóa ra là vậy!"

Đồng bệnh tương liên, ta với Dục Kỳ càng hợp nhau thêm. Sau một hồi trò chuyện, Dục Kỳ rủ ta lên đỉnh thuyền cùng xem cảnh đẹp lúc mặt trời mọc.

Đối mặt với vẻ đẹp làm rung động lòng người của đại tự nhiên, ta trong tâm chợt nghĩ! Nếu như có Thái Nhu và Đại Hắc ở bên cạnh ta thì thật tốt

Bầu trời trên biển lúc rạng sáng so với trời đêm đầy sao không hề mất đi một chút mĩ lệ nào.

Đêm đó ta nhớ lại vô số người và vô số việc đã xảy ra nhưng cuối cùng chỉ nghĩ đến Hoa Nhân và Ma Nữ Bách Hợp.

Ta rời khỏi Ma Nữ quốc đến nay cũng chỉ hơn một năm mà thôi. Quãng thời gian đó nói dài thì không phải là dài mà nói ngắn thì cũng không phải là ngắn. Nhưng đối với những biến đổi của nhân tình thế thái mà nói thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ta bất thần có một loại dự cảm, e rằng một vài tai họa đáng sợ đã xảy ra với Ma Nữ quốc rồi.

Biển tiếp giáp với trời, trời lại liền với biển.

Bờ biển Tịnh Thổ yên bình rất nhanh đã ở lại phía sau, giờ đây bốn phía đều là những con sóng hung mãnh.

Hai con thuyền bị cuốn theo những ngọn sóng điên cuồng một cách bất lực làm cho ngay cả những người cường tráng nhất cũng phải cảm thấy khó chịu.

Chỉ có Phi Tuyết dường như không chịu một chút ảnh hưởng nào, nó vẫn đứng một cách ung dung nhàn nhã.

Nhàn rồi không có việc gì làm nên ta lại có thêm một thói quen mới, đó là ngưng thần tĩnh khí thử khống chế năng lượng kì dị trong cơ thể được Ma Nữ nhân truyền qua.

Tuy nhiên dục tốc bất đạt, ta muốn khống chế nó, nó lại không chịu nghe lời, làm ta không cách nào làm được cả.

Nhưng sau mỗi lần cố gắng, lực lượng tinh thần của ta đều có một chút cải thiện nho nhỏ. Đó là một loại cảm giác rất khó nói nên lời. Nó làm ta

cảm thấy một tiền đồ sán lạn phía trước. Có thể liên tục tiến bộ đúng là một chuyện làm người ta vô cùng phấn chấn.

Sau giờ ngộ hôm đó, ta đang nằm trên bảo tọa ngưng thần dưỡng khí thì thấy Phi Tuyết đang đứng ở phía đuôi thuyền trông giống như một người đang ngắm nhìn đại hải vô biên.

Ta rất hiếu kỳ, trong lòng thầm nói: "Phi Tuyết! Người đang nhìn cái gì vậy?"

Phi Tuyết quay đầu lại nhìn ta, khẽ kêu một tiếng, nhắc chân trước lên rồi hạ xuống, quay đầu lại.

Ta ngạc nhiên đến mức ngẩn người ra, trong lòng gào lên điên cuồng. Chẳng lẽ Phi Tuyết nghe được tiếng gọi trong lòng ta?

Ta bài trừ hoàn toàn mọi tạp niệm ra ngoài, dùng toàn bộ lực lượng tâm linh hướng về phía Phi Tuyết gọi: "Phi Tuyết! Lại đây!"

Chuyện kì diệu nhất đã xảy ra!

Phi Tuyết không chút do dự xoay người đi tới, khi ta ôm lấy cái cổ dài của nó thiếu chút nữa đã kích động đến rơi lệ.

Bởi vì ta biết mình đã chính thức trở thành một con người siêu việt sở hữu dị lực.

Trong mười mấy hôm liền, tâm tình ta vô cùng vui sướng. Có một đêm đặc biệt sóng to gió lớn, ta nhịn không nổi bèn chạy đến phòng điều khiển.

Dực Kỳ đang căng mắt ra chỉ huy thuộc hạ điều khiển thuyền tiến về phía trước.

Ánh rạng đông xuất hiện từ mặt biển phía đông, nhưng cả bầu trời vẫn tối đen, chỉ có một vài ánh tinh quang yếu ớt ló ra.

Ta nói: "Thời tiết xem ra không tốt lắm."

Dực Kỳ sắc mặt rất khó coi trầm giọng: "Thuộc hạ sợ chúng ta có thể gặp phải bão biển, ngài xem sóng biển so với mấy hôm trước lớn hơn rất nhiều. Ôi! Chỉ còn hơn một ngày nữa là đến được Đế Quốc, thật không ngờ lại gặp phải chuyện này!"

Ta ngạc nhiên: "Lẽ nào tốc độ của sóng biển còn nhanh hơn cả gió hay sao?"

Dực Kỳ nói: “Trong tình huống bình thường, lốc xoáy sẽ nhanh hơn sóng biển rất nhiều, Nhưng điều đáng sợ của lốc xoáy là nó không ngừng xoay tròn trên mặt biển, thậm chí có lúc còn dừng lại một chỗ bất động, Lúc đó sóng biển lại nhanh hơn lốc xoáy rất nhiều.”

Giờ thì ta mới hiểu tại sao Dực Kỳ lại lo lắng như vậy bèn hỏi: “Chúng ta có thể cải biến lộ trình để tránh cơn lốc này không?”

Dực Kỳ thở dài: "Loại lốc xoáy này ngư dân gọi là 'Quý Qua tuyến' phiêu hốt vô định trên biển. Muốn tránh khỏi nó không biết phải làm thế nào mới tránh được. Bởi vậy ngư dân cứ nghe đến nó là mặt mày tái mét, sợ như sợ cọp vậy."

Trong lòng chợt động, bèn nói: “Nói không chừng ta lại có cách đấy!”

Ta đi ra ngoài phòng điều khiển, đứng trên boong tàu, cuồn phong quét thẳng vào mặt, nhưng lại không có giọt mưa nào.

Trời dần sáng rõ, ta nhắm mắt lại. Trong lúc nguy nan lâm đầu này tinh thần ta nhanh chóng ngưng tụ lại, sau đó lại từ từ vươn rộng ra.

Đột nhiên một không gian tinh thần rộng lớn được mở ra, đại hải như bị ôm vào trong đó.

Lực lượng cường đại đáng sợ trên đại hải đang xoay tròn bốn hướng ở phía tây bắc, mang theo những cơn sóng lớn ngợp trời.

Ta chấn động tỉnh lại, chỉ về hướng cơn lốc nói: “Quý Qua tuyến đang ở đó!”

Dực Kỳ đối với siêu tâm linh của ta sớm đã có lòng tin vô cùng sâu sắc, vội vàng hạ lệnh thay đổi phương hướng, nhắm về phía tây nam mà đi.

Suốt buổi sáng hôm đó ta luôn ở bên cạnh Dực Kỳ để chỉ hướng đi cho thuyền. Dù vậy, đến buổi trưa bọn ta cũng không tránh khỏi rìa bên ngoài của cơn bão.

Ban đầu gió từ hướng đông nam thổi tới, càng thổi càng mạnh làm buồm căng phồng lên.

Dực Kỳ không ngừng hạ lệnh thay đổi phương hướng làm cho gió chỉ từ đuôi thuyền thổi tới, nếu để gió quét ngang mạn thuyền có thể sẽ làm thuyền lật úp trên những ngọn sóng dữ.

Đây là cuộc chiến cay đắng gian khổ nhất.

Ngay cả những người không cần trực ban cũng phải trèo xuống giường chiến đấu với cuồng phong. Tất cả các cánh buồm đều phải hạ xuống quá nửa.

Hướng của con thuyền đang được điều chỉnh không ngừng.

Nhưng cơn ác mộng chỉ vừa mới bắt đầu.

Cuồng phong bạo vũ cuối cùng cũng đã đến.

Trong mưa gió cuồng bạo sóng dữ ngập trời, chúng ta cuối cùng cũng không phân biệt nổi gió từ đâu thổi tới, thậm chí mù mịt mất phương hướng. Dực Kỳ thấy tình thế nguy cấp bèn hạ lệnh tất cả mọi người phải ở giữa thuyền để tránh bị sóng cuốn mất.

Ta đã trở thành hoa tiêu duy nhất, chỉ ra những nơi an toàn gần nhất.

Trên con thuyền kia, chỉ huy đang hạ lệnh mau chóng bám theo chúng ta.

Biển động dữ dội đã ngăn cách nơi đây ra khỏi thế giới. Họa phúc trước mắt đã không còn do con người khống chế mà do tính năng của con thuyền trên những cơn sóng dữ làm chủ.

Có kẻ ở bên trên chọt kêu lên: “Nhìn kia!”

Chúng ta hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy một con sóng to gấp mấy lần những con sóng trước đang từ phía sau ập đến như mãnh thú.

Loáng một cái cả con thuyền bị bắn lên lưng chừng trời. Nhưng những cơn sóng lại chồm lên kéo xuống, phút chốc cả con thuyền như bị chìm trong nước, sau đó trên boong tàu cũng toàn là nước.

Nước biển rút khỏi boong tàu, mọi người trên tàu đều ngã nghiêng ngã ngửa.

"Cẩn thận!"

Trong phòng điều khiển mọi người đang hoảng sợ nhìn ra xa, một cây cột buồm chịu không nổi sức gió bị gãy gục rơi vào lòng những cơn sóng hung dữ đang tràn tới. Thân thuyền lung lay mạnh mẽ. Đúng lúc này một cơn sóng hùng vĩ khác lại ủa tới.

Trừ tiếng sóng dữ ầm ầm truyền đến tai, tất cả các thanh âm khác đều không nghe rõ.

Bầu trời đen kịt mây, trên mặt biển sóng bạc đầu cuộn cuộn mơ hồ.

Trải nghiệm đáng sợ thế này ta mới gặp phải lần đầu.

Lúc này thân thuyền đã nằm ngang trở lại như một kì tích, con sóng như một ngọn núi ập lên đầu chúng ta dội xuống thuyền làm tất cả đều ngã lăn lông lốc, ngay cả đến khoang điều khiển cũng ngập đầy nước.

Các con sóng ngọn này tiếp ngọn kia ập đến, hai con thuyền như hai món đồ chơi bị chúng đùa giỡn, lúc nhanh lúc chậm, chúng ta dù đã tận lực chiến đấu với sóng to gió lớn nhưng cũng chỉ miễn cưỡng cầm cự mà thôi.

Đúng lúc này, một tiếng ngựa kêu truyền đến.

Chúng ta chấn động nhìn về phía tiếng kêu vọng đến, chỉ thấy Phi Tuyết đang giẫy dụa trong cơn sóng dữ dội.

Chẳng phải nó đang ở phía sau thuyền sao? Sao lại rơi xuống biển được.

Một con sóng lớn ập tới. Lúc này cái gì cũng nhìn không rõ, sau khi con sóng ập qua thì Phi Tuyết lại ở trên một con sóng càng xa hơn.

Ta vỗ vai Dực Kỳ nói: “Đến Nhật Xuất thành đợi ta, ta không thể chết được đâu!”

Bất kể hấn khuyến ngăn thế nào, ngay lập tức ta chạy ra bên ngoài, nhảy xuống dưới boong tàu rồi nhảy qua mạn bên trái con thuyền, trầm mình vào cơn giận dữ của biển khơi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 4

Tái Hồi Đế Cảnh

Năng lượng trong nội thể ta không ngừng truyền tới Phi Tuyết để duy trì cho nó có thể tiếp tục bơi trên biển.

Sóng gió cuối cùng cũng đã yên ổn trở lại, lục địa đang ở xa xa phía trước nói cho ta biết hy vọng cũng đang ở trước mắt ta.

Hồi tưởng lại hai ngày hai đêm chiến đấu trên biển, bây giờ ta mới cảm thấy có chút sợ hãi.

Cơ hồ ngay trong khoảnh khắc trầm thân vào sóng lớn, ta đã mất liên lạc với bọn Dực Kỳ. Không những ta không nhìn thấy Phi Tuyết mà ngay cả Dực Kỳ với hai chiếc thuyền cũng không thấy một chút tăm hơi nào, chỉ còn thấy được những cột sóng lớn cao ngất trời.

Nhưng ta chắc chắn sẽ tìm được Phi Tuyết vì ta có thể cảm giác được vị trí của nó.

Sóng lớn không ngừng đem ta nhồi lên rồi lại ném xuống, mỗi lần sóng lớn ập tới ta lại trầm mình vào trong nước và bơi về hướng Phi Tuyết.

Năng lượng kì dị trong nội thể đang duy trì cho ta tìm thẳng đến chỗ Phi Tuyết.

Vừa nhìn thấy ta Phi Tuyết liền bình tĩnh lại. Ta cố sống cố chết ôm lấy cái cổ dài của nó và mang dị năng truyền vào cơ thể nó.

Bọn ta buông lỏng không giãy dụa vô ích nữa, để mặc cho những cơn sóng mang bọn ta vào bờ.

Không một lực lượng nào có thể phân khai ta và Phi Tuyết một lần nữa.

Giờ đây lục địa đã ngay trước mắt.

Khi bọn ta leo lên được một bờ cát hoang vu không một bóng người thì cả người lẫn ngựa đều không thể duy trì được nữa, cả hai nằm lăn ra trên bờ thở hổn hển.

Trong cơn mệt mỏi cực độ ta dần chìm vào giấc ngủ.

Trước khi bước vào giấc ngủ, ta cảm thấy dị năng trong cơ thể thiếu chút nữa thì tiêu hao cạn kiệt, chỉ sợ phải nghỉ ngơi một quãng thời gian mới có thể phục nguyên trở lại. Đến lúc này ta đã hiểu biết thêm một mức nữa đối với loại lực lượng kì dị đến từ Ma Nữ nhận này. Chính nó cũng có thể có thời khắc suy kiệt, cũng giống như thể năng của con người vậy. Tuy nhiên, so với lực lượng của một người bình thường thì nó mạnh mẽ hơn nhiều!

Ta có một giấc mơ

Trong giấc mơ, ta mang Hoa Nhân, Ma Nữ và công chúa, tựa hồ còn có cả Lệ Thanh quận chúa cùng trở lại Tịnh Thổ. Thuyền vừa thả neo cập bờ, ta đã thấy bọn Thái Nhu đang đứng trên bến khóc mừng ta trở lại. Ny Nhã đang bế con gái của ta trên tay.

Tiếng kêu của Phi Tuyết làm ta bừng tỉnh. Ta mơ màng ngồi dậy, chỉ thấy những ánh đèn nhấp nhô trong đêm tối trên vùng đồng bằng bao quanh bãi cát. Một vài kẻ đang đuổi theo Phi Tuyết, muốn bắt nó lại. Hơn mười người đang cầm mâu, phủ cùng mấy loại vũ khí khác, khí thế hùng dũng đi về phía ta, xem ra không hoan nghênh ta chút nào.

Ta cười thầm trong bụng! Ai có thể bắt được Phi Tuyết chứ.

Trong lòng ta truyền đi một đạo tin tức.

Phi Tuyết lập tức hí một tiếng dài, đá ngã vài người, sau đó lập tức vượt qua mười mấy người bộ dạng giống như nông dân rồi nhanh chóng phi về phía ta. Nó tuy đi sau nhưng lại đến bên cạnh ta trước.

Ta cười dài một tiếng, nhảy lên lưng ngựa, lệnh cho ái mã chạy dọc theo bãi cát, bỏ lại phía sau mấy kẻ đầy địch ý kia.

Không đợi ta phân phó Phi Tuyết đã phóng cước chạy đi, tựa như muốn mang những nỗi sầu muộn khi phải vật lộn trên biển phát tiết hết ra ngoài.

Sau khi đã trải qua tất cả những nguy hiểm trong hai ngày hai đêm, quan hệ của ta và Phi Tuyết đã khăng khít thêm một bước nữa. Đó là một loại

cảm giác rất vi diệu nối liền người với ngựa, nhưng cảm giác đó cũng vô cùng rõ ràng.

Bọn ta gặp rừng băng rừng, gặp núi qua núi, không biết chạy được bao lâu nữa. Khi trời sáng, bọn ta phi lên một đỉnh núi cao.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trong mắt ta hiện ra toàn bộ những mỹ cảnh xa gần.

Biển đã ở rất xa phía sau, dọc theo bờ biển rải rác phân bố hơn chục thôn làng bé nhỏ. Trên vịnh thấy thấp thoáng một vài ngư thuyền của dân biển. Chính những ngư dân này vừa rồi đã đuổi bắt chúng ta.

Ta không khỏi cảm thấy kì quái. Những ngư dân này không hề tranh đấu với thế giới bên ngoài. Đối với ngoại nhân họ cũng hoan nghênh vô cùng. Tại sao đối với ta lại tràn ngập địch ý? Cái gì đã làm cho bọn họ tức giận?

Bất quá lúc này ta cũng chẳng muốn nghĩ nhiều về vấn đề của bọn họ, có chuyện gì có thể khiến ta chú ý hơn chuyện phải lập tức phi ngựa đến Ma Nữ quốc chứ.

Ta quan sát khung cảnh đẹp đẽ của thung lũng bên sông, tính toán vị trí của mình.

Theo như lời Dực Kỳ nói, sau khi rời khỏi Tịnh Thổ, đi về hướng tây là có thể đến được Nhật Xuất thành. Nhưng vì gặp phải lốc xoáy, lộ trình phải thay đổi thành hướng tây bắc, cho nên nếu từ bờ biển chỗ ta đi lên, rất có thể sẽ đến Vọng Nguyệt thành của Ma Nữ quốc.

Nghĩ đến đây trong lòng ta chợt động, mục quang dừng lại ở một con đê lớn ở phía trước. Ta tư lự một hồi, con sông lớn như thế này ở Đế quốc tịnh không nhiều, lẽ nào đây chính là con sông lớn ngăn cách Ma Nữ quốc và Đế quốc, được hai nước gọi là "Vọng Nguyệt hà" và "Ma Nữ hà"?

Không thể tưởng tượng được lại có thể đến nơi này nhanh như vậy. Trong lòng nóng bừng, ta bèn thúc Phi Tuyết chạy xuống dưới núi, nhằm hướng Ma Nữ hà mà chạy.

Phi Tuyết tăng tốc độ đến cực hạn, lúc hoàng hôn đã tới bên bờ của Ma Nữ hà.

Đến lúc này ta đã không còn chút nghi ngờ gì nữa. Đây chính là con sông mà người Đế quốc gọi là "Vọng Nguyệt hà" còn người Ma Nữ quốc

lại đổi thành "Ma Nữ hà". Bởi vì ta đã nhìn thấy Vọng Nguyệt thành đèn đuốc rợp trời phía trên thượng du.

Boong!

Móc câu đã ngoắc vào bờ tường của Nhật Xuất thành, ta mau chóng trèo lên trên, chỉ thoáng chốc đã lên đến tường thành. Vừa lúc có cơ hội, ta bèn né tránh quân thủ thành đang đi tuần tra rồi nhảy xuống bên kia, đi vào thành.

Đã hơn một năm trôi qua, cuối cùng ta đã trở lại nơi đây, trở lại thành thị vĩ đại này, nơi tràn ngập đủ các tư vị thống khổ và ngọt ngào trong kí ức.

Hình ảnh bọn Mã Nguyên, Hoa Nhân, Thần Lực vương, Ma Nữ, Lệ Thanh quận chúa lần lượt hiện ra trong đầu ta.

Ta đứng ở một chỗ tối trên tường thành, lòng vô vàn cảm khái.

Dọc theo tường thành có khoảng mười con ngựa đang rong ruổi trên đường lớn vào thành. Thoáng nghe có tiếng vó ngựa chồm tề truyền tới, ta nhìn về bên trái thấy hơn nghìn ánh lửa đang tiến về chỗ ta. Biết đó là kỵ vệ tuần thành ta vội thu nhiếp tâm thần, trong lòng lập tức cảm thấy được tâm linh tinh khiết của Phi Tuyết, biết được vị trí và tình trạng của nó. Siêu linh giác kì diệu này làm ta cảm thấy mơ hồ. Nếu không phải có tiếng vó ngựa truyền lại, ta thật không nỡ cắt đứt sự liên hệ tinh thần mỹ diệu này để trốn vào căn phòng đối diện.

Sau nửa giờ, ta rời khỏi khu dân cư phía tây thành đến con đường lớn ở trung tâm. Nơi đây đèn đuốc chiếu sáng rực rỡ giống như ban ngày.

Tòa thành không có buổi đêm này là một nơi làm ta khó quên nhất, tất cả sự tình đều phát sinh ở trong phương viên kia... tử vũ quán, chợ lộ thiên, quảng trường vui chơi, chợ mua bán nữ nô.

Con đường vẫn vô cùng náo nhiệt như từ trước đến nay.

Ta chen vào trong đám người, đi theo dòng người mà chẳng có mục đích gì.

Cái cảm giác đó thần diệu vô cùng.

Từ khi ly khai Ma Nữ quốc đến Tịnh Thổ, mỗi một bước đi đều có mục đích. Bây giờ ta mới lại cảm nhận được tư vị của ung dung tùy ý mà làm.

Bất tri bất giác ta đi đến nơi buôn bán nữ nô đang trước, đếm cũng không đếm nổi có bao nhiêu nam nữ đang chen lấn để vào bên trong.

Ma Nữ liệu có thể vẫn đang ở sau trường hay không?

Một đám người từ sau lưng vọt tới, ta không tự chủ được cũng phải thuận thế nhích lên, không bao lâu lại phát hiện đã có gần nghìn người chen vào trong trường.

Dưới ánh sáng của đèn đuốc, trên đài đất cao phía trước trường đang có một thiếu nữ xinh đẹp thân trên lồ lộ, chỉ quấn một tấm vải bố quanh eo, đứng bên cạnh là một kẻ gầy yếu mặt mũi hèn hạ đang ra sức kể về các ưu điểm của thiếu nữ đáng thương này.

Dưới đài vô luận là nam hay nữ đều đang hết sức cao hứng, thỉnh thoảng lại có tiếng cười dâm dăng quái dị vang lên giống như điên cuồng, bộc lộ mặt cực đoan độc ác của nhân tính.

Một vài người càng cố gắng chen đến gần, chỉ mong xem được rõ ràng hơn.

Ta cơ hồ là người đứng cách cái đài đó xa nhất. Đương nhiên chuyện này không thể làm khó ta được. Vừa ngưng thần ta lập tức nhìn rõ dung nhan của thiếu nữ bán khỏa thân đang đứng trên đài.

Tại sao lại có chút quen thuộc?

Ta bỗng dừng nhớ lại. Đây không phải là một trong những thị tỳ thân cận của Ma Nữ Bách Hợp hay sao? Nàng tên là Mỹ Cơ, cũng đã từng hầu hạ ta một quãng thời gian.

Nghĩ đến đây, chân tay ta lạnh ngắt đi.

Lẽ nào Ma Nữ thành đã bị Lệ Thanh công phá rồi sao.

Một luồng nộ hỏa bùng lên trong tim ta.

Lúc này mới bắt đầu ra giá, mọi người đều cố gắng tập trung để nghe cho rõ giá mới nhất được xướng lên.

Giá tiền tăng lên không ngừng, chứng tỏ Mỹ Cơ rất được ưa chuộng.

Một nỗi đau xót điên cuồng không thể kiềm chế bùng lên, ta quát lớn: “Câm mồm!”

Ta cũng không ngờ được mình lại có thể phát ra một tiếng hét kinh hồn như vậy, có thể át đi mọi thanh âm.

Trong trường lúc này yên lặng đến cực điểm.

Không ai có thể không động dung trước tiếng thét kinh thiên động địa này.

Những người bên cạnh ta đều lùi ra, làm tất cả mọi người có mặt tại đó đều biết âm thanh do ai phát ra.

Ta bước từng bước dài đến trước đài, những người đó đều bị trấn nhiếp trước khí thế của ta, tự động nhường đường.

Kẻ buôn bán nữ nô kia hướng về phía ta hỏi: “Người là ai”

Trong mắt ta thần quang bạo thiểm, liếc mắt nhìn hắn.

Kẻ bán nữ nô đó ngây ngốc đứng yên, không nói thêm được một lời nào.

Ta tới trước đài, nhìn về hướng Mỹ Cơ vẻ không thể tin được, nói: “Nói cho ta biết! Ma Nữ thành có phải đã bị công phá rồi hay không?”

Mỹ Cơ buồn bã gật đầu, nước mắt khóc rống lên.

Trước trăm nghìn cặp mắt đang chăm chú nhìn, ta nhảy lên đài, ôm lấy Mỹ Cơ, nhẹ nhàng nói: “Hãy tin ta! Khổ nạn của nàng đã qua rồi.”

Lúc này tên buôn người mới như tỉnh lại, nhảy lên nói: “Tàn dư của Ma Nữ quốc đấy, mau bắt lấy hắn!”

Sau đài mười mấy tráng hán cầm đao kiếm đi ra, hùng hổ lao đến chỗ ta như lang sói.

Dưới đài dân chúng đều tức giận, không nhịn được hoan hô cổ vũ cho chúng, không khí trong trường liền trở nên nặng nề như ở võ quán vậy.

Ta cười lạnh một tiếng, Ma Nữ nhận từ sau lưng xuất ra. “Keng! Keng! Keng!” hơn mười kiếm được đánh ra, cước bộ di động, gần như toàn bộ các đại hán đao gậy người thương, loạn choạng lùi lại.

Mọi người ở đó đột nhiên câm lặng.

Ta cười bỏ ngoại bào che lên người Mỹ Cơ, ôm lấy nàng và nhảy xuống đài.

Tất cả đều rối rít rẽ ra nhường đường.

Ta ôm lấy Mỹ Cơ ngang nhiên bỏ đi. Ra đến ngoài trường, ta xoay người về phía trường nói với tất cả mọi người: “Ta chính là Đại Kiếm sư Lan Đặc. Nói với Lệ Thanh, ta sẽ còn trở lại!”

Mọi người ngây ngốc nhìn ta, ngay cả hô hấp cũng tạm thời ngừng lại.

Khi ta bước ra ngoài trường, bên trong đột nhiên vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt hưởng ứng cùng với tiếng ồn ào.

Hơn trăm người điên cuồng hô lên: “Đại kiểm sư muôn năm! Đại kiểm sư trở lại rồi!”

Ta đã đoán đúng, tại Đế quốc không ai có thể có uy vọng hơn ta.

Lệ Thanh!

Ta sẽ bắt người phải trả lại không thiếu một giọt máu nào mà người đã khiến Ma Nữ quốc phải đổ xuống oan uổng.

Mỹ Cơ chỉ biết ôm lấy ta mà khóc như mang tất cả bi khổ ai oán phần nô tịch tụ trong lòng phát tiết ra hết.

Ta và nàng ở tại phòng trên cùng của một tòa nhà. Tình thế trên đường đang xảy ra những biến hóa kịch liệt.

Tin tức ta trở về đã được phát tán nhanh chóng trong thành.

Tướng lĩnh của Lệ Thanh cùng với quân đội từ ngoài thành tiến vào, bắt tất cả những người vô sự phải vào hết trong nhà. Từng đội, từng đội quân Đế quốc thúc ngựa đi trên đường, không khí khẩn trương đến cực điểm.

Quân đội chiếm lấy tất cả các vị trí trọng yếu. Chúng lục soát từng căn nhà để tìm ta.

Mỹ Cơ dần ngừng khóc.

Ta nâng cằm nàng lên một cách trù mến, ôn nhu nói: “Cho ta biết! Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?”

Nước mắt của Mỹ Cơ lại trào ra, buồn rầu nói: “Ba tháng trước đại quân của Lệ Thanh nữ hoàng đã công phá được Ma Nữ thành. Nam nhân đều bị đồ sát, nữ nhân đều bị cưỡng gian và bắt làm tù binh... Nô tỳ...” Nàng quá đau buồn nói không thành tiếng.

Tâm tư ta như bị thiêu đốt hỏi dồn: “Bọn Hoa Nhân ra sao rồi?”

Mỹ Cơ miễn cưỡng nén đau buồn trả lời: “Hoa quý phi bị trọng thương, Mã Nguyên quân sư và Bạch Đơn đại tướng quân mấy người liền chết ở lại cản địch cho bọn nô tỳ chạy trốn. Nhưng bọn nô tỳ lại gặp phải phục binh ở ngọn núi phía sau thành nên ly tán hết, bọn nô tỳ... nô tỳ bị bọn họ...”

Ta ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, trong tâm dấy lên một tia hy vọng xa vời, Hoa Nhân có thể vẫn còn trên thế gian.

Ta quay đầu nhìn ra đường, vừa rồi trong một đội Hắc Khôi binh có một Hắc Khôi chiến sĩ phục sức màu vàng đi qua, chính là Hoàng quân phụ trách Thất Sắc xa của Lê Thanh. Ta còn nhớ thống lĩnh của bọn chúng tên là Anh Diệu, một kẻ khá tinh minh lợi hại. Hẳn xem ra lưu lại thành này làm thống lĩnh. Ấn tượng của ta với người này tương đối tốt.

Lê Thanh vẫn ở trong Ma Nữ thành, chỉ có điều không biết nàng có phát hiện được cung điện nơi Ma Nữ đang đắm chìm trong giấc ngủ triền miên hay không?

Nghĩ đến đây ta không thể nào nhịn được bèn nhẹ nhàng nói với Mỹ Cơ: “Nàng ở lại đây nhé. Sau khi ta lấy được Vọng Nguyệt thành sẽ trở lại tìm nàng.”

Ta dùng dây có móc câu nhảy xuống đường, cổ đờ nén tâm tình đang như sóng trào, hồi phục lại trạng thái tinh thần trong sáng như gương.

Cảm nhận của tinh thần lập tức trải rộng ra vô hạn, không những có thể rõ được mọi hoạt động xung quanh, thậm chí còn có thể phát sinh cảm ứng với Phi Tuyết đang ở ngoài thành.

Nhờ biết trước nên ta dễ dàng tránh được những trạm canh gác ngầm, lại nhẹ nhàng tránh được mười mấy đội kỵ sĩ tuần tra, đi đến con đường lớn hướng tới hoàng cung.

Đến đây ta không che dấu hành tung nữa mà ngang nhiên hướng về Quận chúa cung tiến vào.

Tiếng la hét không ngừng vang lên.

Đội Hắc Khôi võ sĩ mặc trang phục màu vàng của quận chúa như thủy triều từ bốn phương tám hướng ào tới làm tắc nghẽn con đường lớn của Vọng Nguyệt thành.

Ta như không nhìn thấy bọn chúng tiếp tục bước những bước lớn về phía trước, mỗi bước đều kiên định hữu lực.

Thật kì quái! Những tên Hắc Khôi võ sĩ xem ra tuy khí thế hung dữ như lang sói, giống như muốn đem ta chém thành vạn mảnh, nhưng sự thực chỉ là hư trương thanh thế. Khi ta đi về phía trước, bọn chúng cũng tự động nhường đường để ta đi qua mà không gặp trở ngại nào.

Khí vị gió đêm từ Vọng Nguyệt hồ thổi tới. Cung điện đã ở ngay trước mặt.

Một tiếng quát lớn từ phía trước truyền đến: “Lũ cẩu nô tài các người còn không mau bắt lấy hắn.”

Những chiến sĩ ở tứ phía theo lệnh lao tới.

Ta quát lớn: “Ai dám đến đây chịu chết!”

Bọn chiến sĩ lại sợ hãi lùi ra.

Đối với bọn chúng mà nói, người có thể đánh bại Đại Nguyên thủ đã không còn là người mà là thần thánh. Huống hồ ta còn là nhi tử của Lan Lăng.

Mọi người đều mong ta trở về. Hắc Khôi chiến sĩ cũng không phải là ngoại lệ.

Lúc này trên đường lớn Vọng Nguyệt thành ít nhất cũng có vài nghìn Hắc Khôi võ sĩ. Nhưng trừ tiếng kêu của binh khí, tiếng khôi giáp ma sát và tiếng móng ngựa đạp trên đường ra, tất cả mọi người đều trầm mặc không lên tiếng. Ngay cả tiếng hò hét cũng ngừng bật, tạo thành không khí ngưng đọng cực kì ma ảo.

Nơi tiếng kêu phát ra phía trước, một vị tướng quân và mười mấy võ sĩ đặc biệt thô tráng đang tiến đến.

Ta cười lạnh trong lòng. Cuối cùng cũng có kẻ không sợ chết tới rồi.

Viên tướng đó quát lớn: “Lên!”

Những dũng sĩ bên cạnh hần lao đến. Trọng mâu, trường thương trong tay hướng vào ta mà đâm tới.

Ta quát lên một tiếng, Ma Nữ nhận rời vỏ xuất ra, cước bộ di động về phía trước, bất đồ lao vào giữa đám người. Dưới hàn quang của Ma Nữ nhận, hơn ngàn người binh khí đứt đoạn, hai chân trái phải của ta như thiểm điện đá ra, những kẻ trúng cước nằm la liệt trên mặt đất.

Trong phút chốc ta đã cùng viên tướng kia đối mặt.

Hắn lộ vẻ hoảng sợ, trường kiếm trong tay hoảng loạn chém ra.

Ta đạp chân xuống đất rồi vọt lên phía trước, tránh qua thanh trường kiếm kia trong gang tấc. Khi tới sát người hần, ta tung một quả đấm như trời giáng vào ngực hần.

Tiếng xương gãy lập tức vang lên.

Viên tướng kia đau đến toát mồ hôi lạnh, quỵ ngay xuống đất.

Ngay cả ta cũng không ngờ được, Hắc Khôi võ sĩ bốn phía hô lên rung trời. Không biết ai là người hô lên đầu tiên “Đại Kiếm sư vạn tuế!”. Tiếp theo đó tất cả mọi người đều hô theo: “Đại Kiếm sư vạn tuế!” Trong đêm khuya, tiếng kêu vang vọng khắp bầu trời đêm trên con đường lớn của Vọng Nguyệt thành.

Cả thành như sôi lên. Cư dân từ trong nhà đổ ra, tham gia vào đội ngũ hoan hô ta.

Sau khi trải qua chuyện ở Tịnh Thổ, ta đã vô cùng quen thuộc với tâm lý dân chúng, quát lớn: “Yên lặng!”

Võ sĩ bốn phía lập tức ngừng lại nhưng không nhịn được vẫn cung kính giơ cao binh khí trên tay, tạo ra một không khí tĩnh lặng bốn phương tám hướng, chỉ còn lại tiếng chân của những người đang vội vã chạy tới.

Ta quát lớn: “Ta, Lan Đặc đã trở lại. Từ hôm nay trở đi, ta chính là lãnh tụ của các người. Cái ta đem đến cho các người không phải là chiến tranh mà là hòa bình và kỷ cương pháp luật. Các người có nguyện trung thành với ta không?”

Chúng võ sĩ và dân thường vâng dạ ầm ầm, sau đó lập tức yên lặng trở lại, xem xem ta có còn lời gì muốn nói không.

Ta nói tiếp: “Các người ở lại nơi đây đợi ta trở lại!” rồi cất bước tiến về phía trước.

Dưới sự ủng hộ của hàng ngàn võ sĩ, ta ngang nhiên bước lên chiếc cầu lớn bắc qua hồ, tiến về hướng Quận chúa cung.

Đám võ sĩ bên đường cất cao giọng tung hô vạn tuế không ngừng, làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng ta không vui vẻ chút nào, chỉ nghĩ đến sự sống chết của bọn Hoa Nhân.

Khi ta đến giữa cầu, một đám tướng lĩnh không mang vũ khí tiến đến, đi đầu chính là đại tướng thống lĩnh Anh Diệu.

Đến trước mặt ta mười mấy bước, toàn thể tướng lĩnh trong đám Anh Diệu mấy người quỳ xuống nghênh tiếp ta.

Võ sĩ ở bốn phía cũng đều quỳ xuống, chỉ còn lại một mình ta đứng giữa cầu.

Ta không hề ngạc nhiên khi đoạt được Vọng Nguyệt thành mà không hề mất một giọt máu nào. Bởi vì Dực Kỳ đã báo tin cho ta rất rõ ràng. Tất cả mọi người đều kì vọng vào sự trở lại của ta.

Hiện tại ta cuối cùng cũng đã trở về.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 5

Trọng Hội Ngọc Nhân

Sáng sớm hôm sau, ta và Anh Diệu suất lĩnh hai vạn Hoàng quân vượt qua Ma Nữ hà tiến về Ma Nữ thành đã bị Lệ Thanh công hãm.

Sau khi trải qua buổi hội nghị chán ngắt và dài lê thê tối hôm qua, ta đại khái đã hiểu được tình hình Đế quốc.

Hiện thời Đế quốc chủ yếu do ba lực lượng nắm giữ, ngoài ra đều là những lực lượng nhỏ lẻ sau khi Đế quốc phân liệt, không đáng lo ngại.

Mạnh nhất là quân đội của Lệ Thanh quận chúa, khống chế Vọng Nguyệt thành, Ma Công thành và hơn trăm thành trấn nhỏ lẻ ở phụ cận, binh lực khoảng mười lăm đến hai mươi vạn người.

Thứ hai là Nhật Xuất thành của Hắc Quả Phụ Liên Lệ Quân, binh lực chỉ khoảng ba, bốn vạn nhưng có lợi thế thành cao hào sâu, lại có những nhân tài và tài nguyên chủ yếu của Đế quốc, phòng thủ vững như Thái Sơn. Huống hồ sau khi bọn Dực Kỳ trở về, Nhật Xuất thành tự nhiên lại có thêm một lực lượng chi viện cực kỳ to lớn.

Cuối cùng là Dã Mã tộc thừa loạn quật khởi ở phía Tây Bắc, quân lực không rõ, nhưng xem bọn chúng có thể nhanh chóng chiếm lĩnh hơn mười thành trì và hơn trăm thôn xóm phía tây bắc Đế quốc là biết được thực lực hùng hậu của chúng. Theo dự đoán của Anh Diệu, binh lực của bọn chúng không quá mười ba vạn người, vũ khí trang bị tương đối nguyên thủy.

Với Lan Đặc ta, Lệ Thanh quận chúa có vẻ mạnh mẽ nhưng thực ra là yếu, nếu không thì Vọng Nguyệt thành không thể đầu hàng tập thể trước ta như vậy.

Duy nhất chỉ có cuộc chiến với quân đội Dã Mã tộc mới làm ta cảm thấy chán ghét sâu sắc và pha chút lo lắng. Ta thực sự không hứng thú phải nhìn thấy cảnh chiến trường thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Nhưng những kẻ ngu xuẩn lại thường muốn tự tàn sát lẫn nhau.

Nghĩ đến sắp phải gặp Lê Thanh quận chúa trên chiến trường, trong tâm ta vô cùng hỗn loạn. Ta thật sự có thể nhẫn tâm giết nàng trên lưng ngựa sao?

Nàng không thể không biết Vọng Nguyệt thành đã phát sinh biến hóa to lớn như vậy. Nữ nhân lang độc phụ nghĩa này sẽ ứng phó thế nào đây?

Tối hôm đó, chúng ta dựng trại ở trên bình nguyên. Đây chính là chỗ mà ngày đó Ma Nữ Bách Hợp đã dựng trại, nhưng người thì đã không còn nữa.

Mỹ Cơ đương nhiên trở thành thị nữ cho ta, lặng lẽ giúp ta tắm rửa mặc quần áo.

Lòng ta nặng như chì, thật muốn khóc lớn một trận để trút hết những hối hận và đau khổ trong tim, nhưng bây giờ tịnh không phải là lúc để khóc.

Ta nói với Mỹ Cơ: “Nàng cũng mệt rồi, về trường ngủ một lát đi!”

Mỹ Cơ cúi đầu: “Đêm nay ngài không cần Mỹ Cơ bồi tiếp sao?”

Ta nhớ lại tình cảnh ngày đó sau khi bị Ma Nữ khách khí hạ lệnh trục khách, cùng Hoa Nhân triền miên trong trường nội, lại cảm thấy đau đớn bèn lắc đầu nói: “Nàng là một nữ hài tử đáng yêu, nhưng hôm nay ta cần phải suy nghĩ một số sự tình trọng yếu.”

Mỹ Cơ thất vọng gật đầu rồi trường ra ngoài.

Ta quay trở lại, trong lòng hỗn loạn, chỉ hi vọng ngày mai có thể đến sớm.

Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, ta và Anh Diệu dẫn theo hai mươi khinh kỵ đi trước một bước tiến về Ma Nữ thành. Buổi chiều bọn ta đã tới được đại bình nguyên ngoài Ma Nữ thành.

Ma Nữ thành đang bị cháy.

Lúc này, tiểu đội được phái đi trinh sát tối qua đã trở lại báo cáo: “Khi chúng thuộc hạ đến nơi thì Ma Nữ thành đã bốc cháy, không thấy bóng người nào cả.”

Ta toát mồ hôi lạnh, gọi lớn: ” Bách Hợp!” rồi thúc vào bụng ngựa, mau chóng phi về hướng Ma Nữ thành.

Thủy triều đang rút xuống trước mắt ta.

Ngoài thành đầy những tàn tích của chiến tranh. Ta không thể không dừng ngựa lại khi đến đó.

Toàn bộ Ma Nữ thành đã chìm trong biển lửa.

Nước mắt không ngừng tuôn ra, ta vung Ma Nữ nhận lên thề: “Lệ Thanh! Ta muốn người chết không có đất chôn thân.”

Anh Diệu đến bên cạnh ta nói: “Trận hỏa hoạn này xem ra đã cháy được vài ngày rồi.”

Ta lạnh lùng ra lệnh: “Cứu hỏa!”

Anh Diệu lập tức hạ lệnh.

Ta tức giận nói: “Lệ Thanh cầm được buông được, lưu lại cho chúng ta một tòa phế thành. Nhưng quân đội gần mười vạn người của bọn chúng có thể chạy đến đâu đây?”

Nói đến đây ta và Anh Diệu cùng biến sắc, bốn mắt nhìn nhau.

Đáp án đương nhiên là Nhật Xuất thành.

Lúc này Nhật Xuất thành gần như là một tòa thành không phòng bị. Lệ Thanh sau khi tránh khỏi chúng ta có thể dễ dàng đoạt thành nhưng chúng ta lại lâm vào khốn cảnh bị tuyệt lương và không chỗ dung thân, càng không còn đường tiến thoái.

Lệ Thanh đúng là hiểu ta quá rõ. Nàng biết được ta vừa nghe chuyện Ma Nữ thành sẽ bất chấp tất cả để đến đây. Nàng dựa vào nhược điểm này của ta để đưa ra diệu sách, đưa ta và Anh Diệu cùng hai vạn chiến sĩ vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nếu ta không có cách trở về, danh dự sẽ giảm xuống rất nhiều. Nói không chừng ngay cả Anh Diệu cùng hai vạn chiến sĩ cũng sẽ bỏ ta mà đi.

Kẻ đã đánh là thắng như ta vì sơ sót thất sách cuối cùng cũng đã lần đầu tiên nhìn thấy dấu hiệu của thất bại.

Ta nhất định phải dùng chút thủ đoạn mới có thể phục hồi được lòng quân đã mất.

Ta ngẩng mặt lên trời cười lớn: “Được lắm! Để ta xem xem Lê Thanh người còn có khả năng gì?” rồi quay sang Anh Diệu đang cúi đầu ủ rũ nói: “Dừng việc cứu hỏa lại! Chúng ta đến Thiểm Linh cốc.”

Anh Diệu ngạc nhiên hỏi lại: “Thiểm Linh cốc?”

Ta nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy! Chỉ có ở đó chúng ta mới có thể bổ sung nhân lực và vật lực. Khi chúng ta trở lại cũng chính là lúc Lê Thanh phải lưu huyết dưới nhận của ta.”

Anh Diệu có chút phẫn chấn gật đầu nói: “Hay là chúng ta đợi ở đây xem Thiểm Linh tộc có nguyện xuất thủ hiệp trợ chúng ta hay không.”

Ta khẳng định: “Yên tâm đi! Bọn họ đều là hảo huynh đệ của ta.”

Không ngờ ta được gặp lại Cự Linh nhanh như vậy.

Ngày thứ hai sau khi bọn ta rời khỏi Ma Nữ thành đang bốc cháy, đội tiên phong gồm ba đạo quân Hồng, Lam và Hoàng trong Thất sắc quân đoàn của Lê Thanh đã truy sát tới thành. May mà chúng ta đã sớm rút đi, nếu không thì trong điều kiện lương thảo thiếu thốn, quân tâm ly tán, hai vạn binh mã của chúng ta sẽ có khả năng không đánh mà tan.

Lần này ta đã làm một chuyện hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Lê Thanh. Nhất thời nàng hoàn toàn không biết phương hướng của chúng ta.

Ai có thể biết được ta có Thiểm Linh cốc làm hậu viện?

Cuối cùng chúng ta đã vượt qua được quãng đường ngắn cách giữa Ma Nữ cốc và Nguyên Thủy Sâm lâm của Thiểm Linh thánh nguyên, đặt chân lên Thánh nguyên lần thứ hai.

Liên Vân sơn đã lâu không thấy nay đã ở ngay trước mắt.

Ngôi làng Thiểm Linh nhân của Đại Hắc mộc đầy cỏ dại giống như từ trước đến nay ở đó chưa từng có người cư trú.

Lương thảo của chúng ta đã ăn hết rồi, mấy ngày trước đều phải dựa vào săn bắn và quả dại để duy trì tính mệnh. Người và vật đều đã mệt mỏi vô cùng.

Chúng ta vừa ra khỏi Nguyên Thủy Sâm lâm, thám tử đã trở lại hồi báo. Đại quân Thiểm Linh nhân đã bố trận ở thảo nguyên bên ngoài rừng, hiển nhiên là vì chúng ta mà tới.

Ta ra lệnh đại quân lưu lại bìa rừng rồi cùng Anh Diệu hai người thúc ngựa phi ra nghênh đón.

Gần hai vạn binh sĩ thảo nguyên của Thiểm Linh tộc phân thành năm đội tiền quân, trung quân, hậu quân và tả quân hữu quân ở hai bên, chiến ý cao ngất, sát ý đằng đằng.

Ta tròn mắt nhìn vô cùng bất ngờ. Theo tính toán của ta, thực lực của Thiểm Linh nhân không quá hai vạn người, tại sao giờ lại có hơn ba vạn, thật là làm người ta khó hiểu.

Anh Diệu chỉ về đạo quân phía sau cùng ngạc nhiên nói: “Đó tịnh không phải là Thiểm Linh nhân mà là quân đội của Ma Nữ quốc.”

Anh Diệu nói không sai. Bạch sắc khôi giáp chính là tiêu chí của binh sĩ Ma Nữ quốc.

Một ý niệm bừng lên mãnh liệt.

Tiếng trống trận ầm ầm của Thiểm Linh nhân trầm xuống, theo đó hơn mười kỵ sĩ hướng về phía chúng ta tiến đến, biểu lộ họ đã nhận ra ta.

Ta vỗ ngựa chạy lên kêu lớn: “Cự Linh, ta đã quay lại!”

Trong số những người đang chạy đến không những có Cự Linh, Sơn Xà và các trưởng lão mà còn có cả Bạch Đơn, Mã Nguyên và vài tướng lĩnh của Ma Nữ quốc.

Cự Linh cao giọng nói: “Đại Kiếm Sư ngài trở lại rồi. Ngày nào chúng ta cũng đều mong chờ thời khắc này đến.”

Trong khoảnh khắc người của hai bên đã hợp lại với nhau.

Cự Linh vui vẻ như điên, từ trên lưng ngựa nhảy xuống chạy đến ôm lấy ta. Ta chịu không nổi sức nặng của Cự Linh, cả hai cùng rơi khỏi lưng ngựa ngã xuống thảo nguyên.

Chúng ta ôm lấy nhau thành một cục lăn tròn trong tiếng hoan hô của binh sĩ trên thảo nguyên.

Binh sĩ Thiểm Linh tộc và Ma nữ quốc như thủy triều lao đến, không ngừng hoan hô kính phục.

Hơn mười ngày gian khổ chỉ biết uất ức than thân trách phận, cuối cùng ta đã được đền đáp.

Khó khăn lắm ta mới có thể cùng Cự Linh đứng dậy. Bọn Mã Nguyên, Sơn Xà đều nhảy xuống ngựa ôm chầm lấy ta, biểu thị sự vui vẻ và nhớ nhung.

Ta mang Anh Diệu giới thiệu với bọn họ. Hắn được mọi người hoan hô rất nhiệt liệt.

Ta quay sang bọn Mã Nguyên, Bạch Đơn đang nước mắt đầm đìa. hỏi: “Hoa Nhân đâu?”

Hai người cúi đầu xuống, thần tình vô cùng khổ sở.

Ta nắm lấy khôi giáp của Mã Nguyên nhắc hắn lên cao và gầm lên: “Nàng chết rồi phải không?”

Bạch Đơn ở bên cạnh khó khăn lắm mới mở được miệng nói: “Quý phi đã thụ trọng thương, xem ra không hay rồi.”

Ta vui mừng nhìn quanh: “Nàng đang ở đâu?”

Cự Linh thở dài: “Quý phi đang ở trong cốc. Thương thế của nàng vô cùng trầm trọng, đến đại phu giỏi nhất của bọn ta cũng thúc thủ vô sách rồi. Nếu Đại Kiêm sư không đến nhanh có thể sẽ không nhìn được mặt nàng lần cuối.”

Tâm can ta như bị lửa thiêu đốt, vội gọi Phi Tuyết đến, nhảy lên ngựa hướng về bọn Bạch Đơn nói: “Các người và Anh Diệu hãy an bài mọi chuyện. Ta cần tới Thiểm Linh cốc trước.”

Cự Linh nhảy lên ngựa gọi: “Đại Kiêm sư! Hãy để người huynh đệ kính trọng ngài nhất này dẫn đường.”

Ta run rẩy dùng tay vén cửa bước vào trong trướng.

Hoa Nhân đã lâu không gặp đang nằm trên giường. Sắc mặt nàng trắng bệch không có chút huyết sắc nào, thân hình gầy gò chỉ còn da bọc xương, hốc mắt thâm quầng, cái áo ngủ đắp trên ngực phập phồng gấp gáp.

Cự Linh bảo hai Thiểm Linh nữ tử đang đứng bên giường đi ra ngoài rồi ghé sát vào tai ta nói: “Sau khi thụ thương nàng liên tục hôn mê, nhưng thỉnh thoảng lại gọi tên ngài.”

Lòng ta chua xót, vội xông lên, nhưng Cự Linh giữ ta lại nói: “Nhớ cho rõ! Đừng để cho nàng biết ngài đã đến, nếu nàng biết ngài đã đến rồi có thể sẽ mất đi dấu chí đợi ngài trở về, sẽ lập tức ra đi.”

Nước mắt ta không cầm được trào ra, từ từ rớt xuống. Trong lòng ta vô cùng chua xót khó chịu.

Ta từng bước từng bước đi về phía nàng, đồng thời rút ra thanh Ma Nữ nhận sau lưng ra, trong lòng thầm cầu xin nó hãy cứu Hoa Nhân trở lại giống như đã cứu Thái Nhu.

Ta đến bên giường, hai gối nhũn ra quỳ xuống, cẩn thận luồn tay xuống bả vai nàng, nhẹ nhàng nâng thân nàng lên rồi mang Ma Nữ nhận đặt xuống dưới lưng làm nó áp sát vào nàng.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Ta nắm lấy cánh tay vô cùng yếu nhược của nàng, tập trung lực lượng toàn thân, mang dị năng trong thể nội truyền vào cơ thể nàng.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Năng lượng ta truyền vào trong thể nội nàng ngày càng nhiều nhưng tinh thần ta lại ngược lại ngày càng mạnh lên.

Kì tích cuối cùng cũng đã xuất hiện trên thân mỹ nữ mà ta yêu thương.

Cùng với cỗ năng lượng đang dũng mãnh xâm nhập vào, sắc mặt của nàng cũng bắt đầu hồng nhuận lên, sáng bóng một cách khó có thể hình dung.

Hô hấp của nàng cũng thuận lợi trở lại. Ngực không còn phập phồng, vật vã tổn sức như lúc trước.

Ta trong lòng đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hôn nàng một cái, miệng ghé sát vào tai nàng nói: “Hoa Nhân! Hoa Nhân! Lan Đặc trở lại rồi.”

Thân hình Hoa Nhân giật mạnh một cái khiến ta sợ hãi vội vàng truyền thêm năng lượng vào để làm giảm đi kích thích mà tâm tạng nàng không chịu nổi.

Hai hàng mi dài khẽ động đậy.

Ta ngồi bên giường ghé mặt vào tầm mắt nàng để nàng có thể nhìn thấy.

Mắt nàng cuối cùng cũng mở ra như một kì tích.

Một ánh sáng vọt qua một cách khó có thể hình dung, cái miệng xinh đẹp khẽ mở ra kêu “A!” một tiếng.

Nước mắt từ trong khóe mắt rơi lã chã, Hoa Nhân buồn rầu nói: “Là chàng à! Thật tốt quá!”

Ta miễn cưỡng nở một nụ cười, thâm tình nói: “Từ hôm nay trở đi ta Lan Đặc thề với trời rằng vĩnh viễn không rời xa nàng.”

Tình trạng của Hoa Nhân không ngừng tốt lên, sắc mặt ánh lên hoan hỉ nói: “Chàng thật sự đã trở về rồi sao? Đây không phải là một giấc mộng chứ, có phải vì ta nghĩ đến chàng quá nhiều nên mới có giấc mộng này?”

Ta nâng bàn tay mềm mại của nàng đặt lên mặt mình ôn nhu nói: “Giấc mộng lại có thể chân thực như thế này sao? Nói cho nàng biết! Ta đã giết được Đại Nguyên Thủ rồi, nàng có vui mừng vì chuyện này không?”

Hoa Tây run giọng kêu: “Nói với thiếp đi! Đây thật sự không phải là một giấc mộng chứ.”

Ta dịu dàng: “Ta có thể chứng minh với nàng đây không phải là một giấc mộng, nhưng nàng phải cố hồi phục cho tốt để quyết tâm báo đáp ta nhé.”

Hoa Nhân nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc! Lan Đặc!”

Ta hỏi: “Bây giờ nàng cảm thấy thế nào?”

Hoa Tây thần trí tỉnh táo hơn, sắc mặt hiện lên một ánh sáng thánh khiết, ngẫm nghĩ rồi nói: “Dưới lưng thiếp dường như có cái gì đó phải không? Rất ấm áp, rất thoải mái. Tay của chàng cũng rất nóng, làm người ta muốn ngủ rồi.”

Ta ôn nhu bảo nàng: “Vậy thì ngủ đi nhé! Sau khi nàng tỉnh lại ta sẽ mang nàng đến một thế giới mỹ lệ nhất. Lan Đặc có thể biến nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này, hãy ngủ ngon nhé!”

Hoa Nhân khẽ sáng giọng: “Không! Khi ngủ thiếp sẽ không thể trông thấy ngài nữa.”

Đúng lúc này ta bỗng cảm thấy mình cùng với tinh thần của Hoa Tây đã kết thành một thể, cảm thấy sự yếu ớt và khổ sở trên thân thể nàng, cảm nhận được tình yêu vô hạn mà nàng dành cho ta.

Ta thầm thúc giục nàng: “Ngủ đi nào! Ngủ đi! Hãy vì ta mà ngủ một giấc cho say nào.”

Hoa Nhân cuối cùng cũng nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ ngọt ngào.

Ta khẽ bỏ tay của nàng ra. Ta cảm thấy kỳ quái không thôi đối với việc dị năng không giảm mà lại còn tăng lên trong thể nội mình, Chẳng lẽ năng

lượng đi ra như vậy mà không hề tổn hao sao? Đồng thời ta phát hiện mình có thể dùng tâm linh để kêu gọi giúp nàng tiến vào giấc ngủ.

Ta tiến ra ngoài trường, phát giác không những ngoài trường đứng đầy người mà ngay đến đỉnh núi cũng toàn là những chiến sĩ của Đế quốc, Ma Nữ quốc và Thiểm Linh tộc. Bọn họ đang đợi tin tức của ta và Hoa Nhân.

Ta khẽ cười, nói với bọn Cự Linh, Mã Nguyên đang đứng ngoài cửa trường: “Hoa Quý Phi vừa ngủ rồi, sau khi nàng tỉnh lại sẽ có thể sống thoải mái rồi!”

Chúng nhân đều tỏ vẻ khó tin, đều cho rằng ta đã quá đau đớn mà điên mất rồi.

Ta nói lớn: “Hoa Nhân được ta chữa khỏi rồi, các người hiểu chưa?”

Thanh âm vang dội Thiểm Linh cốc.

Đó là những tiếng hò reo hoan hô kinh thiên động địa.

Ta nói với Cự Linh: “Tìm đại phu tốt nhất của các người tới đây là biết ngay ta không hề nói dối.”

Sơn Xà trưởng lão xem ra chính là đại phu tốt nhất của Thiểm Linh tộc, không ngần ngại tiến vào trong trường với thần sắc khó tin.

Tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi kết quả.

Sơn Xà chạy như bay từ trong trường nội ra, hét lớn: “Thiểm thần hiển linh! Hoa quý phi đã khoẻ lên rất nhiều rồi!”

Cự Linh lao đến ôm chầm lấy ta mà hét lớn: “Cảm tạ Thiểm Linh thần, bởi vì trên thế giới này không có người nào đáng để ngài chiếu cố hơn Đại Kiếm sư.”

Tiếng hoan hô triền miên không dứt.

Mọi người đều tiến đến chúc mừng. Đám mây buồn bao phủ Thiểm Linh cốc đã sớm bị quét sạch.

Ta thừa cơ nói: “Ta còn có một chuyện muốn tuyên bố với các vị, đó là Đại Nguyên Thủ đã chết dưới đao của ta.”

Mấy vạn người trong cốc chợt im lặng, chỉ có vài tiếng ngựa hí vang lên.

Hai câu này của ta mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì.

Từ trước đến nay, Đại Nguyên Thủ là đại biểu cho lực lượng tà ác vô địch. Trừ Ma Nữ Bách Hợp ra, không ai có thể khiêu chiến với hắn, không ai không phải sống dưới bóng ma của hắn. Cái mà hắn đại biểu chính là một giấc mộng kinh khủng mà không ai có thể thoát ra được.

Bây giờ ta nói với bọn họ rằng ta đã giết chết hắn. Bọn nói xem điều ta nói làm chấn động mạnh mẽ đến mức nào.

Ta nói: “Thi thể của hắn đã bị mang tới Nhật Xuất thành. Cái chết của hắn sẽ rất nhanh chóng truyền tới khắp nơi trên đại địa.”

Mọi người lại một lần nữa hét lên vui mừng.

Vang lên những tiếng reo lạc cả giọng: “Đại kiếm sư vạn tuế!”

Ta nói cho bọn họ vào lúc này chính là muốn củng cố lại ý chí của họ. Sau khi Hoa Nhân khỏi hắn chính là thời khắc ta phản công Lệ Thanh.

Ta cần mang chiến ý cao ngất đến cho liên quân.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 6

Thiểm Linh Diệu Vũ

Ta bỏ mặc tất cả mọi chuyện để ở lại trong trường bầu bạn với Hoa Nhân, trong lòng ngập tràn niềm cảm kích đối với trời cao. Nếu như không phải Phi Tuyết bị rơi xuống biển làm ta phải sống dở chết dở mới vào được bờ, lại vừa đúng lúc cứu được Hoa Nhân thì bây giờ đã là cục diện đau khổ không thể phản hồi rồi.

Chỉ là không biết lăng mộ dưới lòng đất của Ma Nữ có bị phá hoại hay không!

Đó là nơi ta đang chôn giấu một tia hy vọng, một ước nguyện xa vời.

Trong khi miên man suy nghĩ ta đã không chống nổi cơn mệt mỏi mà dần dần chìm vào giấc ngủ bên cạnh Hoa Nhân.

“Lan Đặc! A! Lan Đặc! Thiếp thật sự không phải đang nằm mơ rồi.”

Ta giật mình tỉnh lại.

Ánh trăng nhu hòa rọi xuống qua song cửa nhỏ trên đỉnh trường, chiếu lên cơ thể yếu kiều cùng với bộ mặt vui vẻ của Hoa Nhân.

Ta ít nhất cũng đã ngủ hơn mười giờ rồi, bèn vội vã ngồi dậy ôn nhu ôm lấy Hoa Nhân vào trong lòng mình, làm hai má của chúng ta áp sát vào nhau.

Hoa Nhân không ngừng run rẩy, hạnh phúc đến mức rơi nước mắt: “Thiếp vô cùng sợ hãi sau khi tỉnh lại sẽ phát giác ra đây chỉ là một giấc mộng. Lan Đặc! Chàng thật nhẫn tâm, đi lâu như vậy.”

Tốc độ phục hồi lần này của Hoa Nhân so với Thái Nhu trước đây còn nhanh hơn nhiều lần. Xem ra năng lượng trong cơ thể ta so với Ma Nữ

nhận còn hiệu quả hơn, cũng có thể là công hiệu hơn bởi năng lượng do ta và Ma Nữ nhận cùng xuất ra. Ta ân hận nói: “Ta có thể thề rằng sau này sẽ không để nàng phải chịu nỗi khổ nhớ nhung nữa, cũng sẽ trả lại tất cả những gì ta đã thiếu nợ nàng.”

Hoa Nhân dịch người ra, đôi mắt thăm thăm nhìn ta buồn bã nói: “Những lời tình tứ của chàng không giảm đi một chút nào, nghe những lời đường mật của chàng oán hận nào cũng phải tiêu tan. Nói thực lòng, quãng thời gian này thiếp thực sự rất hận chàng.”

Ta cười khổ: “Vết thương của nàng còn đau không?”

Hoa Nhân ngậy người ra, lúc này mới nhớ ra mình đã bị thương nặng, tay khẽ xoa lên ngực một chút rồi ngạc nhiên nói: “Tại sao thiếp không hề cảm thấy có một vết thương nào cả.”

Ta lần tay vào trong áo ngủ của nàng tìm miêng vết thương.

Hoa Nhân run lên mặt đỏ bừng hiển thị không tiếp thụ nỗi sự thăm dò không hề ngại ngần này của ta.

Ta thích quá cứ nghịch ngợm ngực nàng mà không muốn rời tay rồi cảm thán nói: “Thật là thần kì, ngay cả sẹo cũng không có.”

Hoa Nhân mềm nhũn ngã vào trong lòng ta nói: “Lan Đặc! Xin chàng dừng lại đi, chàng càng sờ bụng ta càng đói hơn!” Trước khi trời sáng dưới dẫn dắt của năng lượng trong cơ thể ta Hoa Nhân lại ngủ thiếp đi.

Ta có cảm giác như đã nhẹ nhàng bỏ được khối đá nặng nghìn cân ở trong lòng, không nhịn nổi bước ra ngoài trưởng, nhờ ánh trăng mà đi thẳng tới sườn dốc bên bờ cốc.

Cự Linh từ phía sau đuổi theo đến.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Người tối qua không hề ngủ sao?”

Cự Linh lắc đầu: “Ta dẫn ngài đến một nơi rất thú vị.”

Ta vui vẻ đáp ứng

Ta cùng anh ta đi về phía đỉnh núi, rồi dừng lại ở một vách núi, nơi có thể nhìn thấy toàn bộ Thiểm Linh cốc

Cự Linh ngồi bên cạnh, sắc mặt có chút buồn rầu nói: “Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, thỉnh thoảng ta lại tới đây ngồi suy nghĩ một mình, bất cứ chuyện gì cũng có thể đem ra mà nghĩ.”

Tại ta tuy đang nghe tiếng của anh ta nhưng trong lòng lại đang tính toán làm thế nào để có thể mở miệng nói về chuyện của Thái Nhu.

Cự Linh trầm mặc hẳn xuống.

Ta thở dài một hơi hỏi: “Tại sao anh không hỏi ta về chuyện của Thái Nhu?”

Cự Linh thần sắc như thường đáp: “Tập quán của Thiểm Linh nhân là không để tên gọi của nữ nhân bên miệng”. Anh ta dừng một chút rồi thấp giọng hỏi: “Nàng vẫn khỏe mạnh chứ?”

Ta gật đầu: “Nàng đang ở lại một địa phương mỹ lệ tên là Tịnh Thổ để đợi ta trở về. Nói cho ta biết! Tại sao anh lại muốn tặng nàng cho ta?”

Trong mắt anh ta bắn ra một tia sáng rực rỡ rồi nói: “Ta đem nàng tặng cho ngài là bởi vì ta muốn nàng vui vẻ. Tối hôm đó khi ngài mang nàng trả lại cho ta, nhìn thấy nhân thần ai oán của nàng, ta liền biết chỉ có Đại Kiếm sư mới có thể làm nàng vui vẻ trở lại.”

Ta đối với Cự Linh đột nhiên sinh lòng kính phục không nhịn được bèn hỏi: “Nhưng anh không sợ sau này sẽ phải sống trong nhung nhớ và đau khổ sao?”

Cự Linh quả quyết: “Không! Chỉ cần nàng vui vẻ là ta sẽ vui vẻ. Từ lúc nàng trở thành nữ nhân trong trường của ta, ta đã cảm thấy mình không xứng với nàng. Ta biết nàng luôn muốn đi đến nơi Tịnh Thổ xa xôi đó, bây giờ cuối cùng nàng đã đạt được ước nguyện trong tim của mình rồi, ta chỉ biết vui mừng thay cho nàng mà thôi.”

Rồi giống như không muốn đề cập đến vấn đề này nữa, anh ta đứng dậy nói: “Được rồi! Chúng ta cũng phải xuống thôi, nếu không sẽ không đến kịp lễ tế cảm ơn Thiểm Linh thần lúc mặt trời mọc.”

Ta lại nhớ đến điệu Thiểm Linh vũ của Thái Nhu.

Ta ôm lấy Hoa Nhân đang được quấn trong một tấm da mỏng đến trước đại điện của Thiểm Linh thần, rồi ngồi xuống bên sườn núi cùng với mấy vị Thiểm Linh trưởng lão và Cự Linh.

Dưới sườn núi, nơi bãi đất trống mà ta và Cự Linh tỷ võ ngày đó, một nghìn Thiểm Linh nữ tử để lộ tay và đôi chân trần đang xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Tư dung của bọn họ tuy không kích động nhân tâm bằng Thái Nhu nhưng đều khỏe mạnh hoạt bát, dung mạo đẹp đẽ. Ánh mắt như ẩn tàng hai ngọn lửa thiêu đốt người, trên cổ tay và mắt cá chân của bọn họ lại đeo tầng tầng lớp lớp các loại trang sức đủ màu sắc làm người ta thấy cả người nóng lên. Nhưng càng thu hút sự chú ý của mọi người hơn chính là Trình Tiết vệ được buộc chặt trên đùi các nàng.

Lúc này các nàng đã phân thành chín tổ, đứng ở đó một cách bình tĩnh. Tổ ở giữa là tổ có nhiều người nhất xếp thành hình tròn, tám tổ khác lấy tổ ở giữa làm trung tâm, như những cánh hoa được kéo dài ra tạo thành hình ảnh của một bông hoa tươi.

Ta tròn mắt nhìn ra xung quanh, ngoài hơn vạn người của Thiểm Linh tộc, bọn Mã Nguyên, Anh Diệu đều chẳng thấy đâu cả, e là tất cả vẫn đang nằm trong giấc mộng. Hoa Nhân hiếu kì nhìn ra rồi khẽ sát vào tai ta hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Lời vừa nói xong, trưởng lão già nhất tên Thanh Diệp đã đứng lên, dùng thanh âm khê khà của ông nói: “Cảm tạ Thiểm Linh chi thần, chỉ có ngài mới có thể mang đến cho chúng ta những chỉ thị thần kỳ nhất. Đại Kiếm Sư vừa tới, ngài đã làm cho Hoa quý phi khỏe lại. Có chuyện gì có thể rõ ràng hơn ý chỉ này của ngài đây! Từ hôm nay trở đi, vận mệnh của Thiểm Linh nhân sẽ được phó thác vào trong tay Đại Kiếm Sư.”

Tùng! Tùng! Tùng...

Trong tiếng hoan hô, tiếng trống của Thiểm Linh nhân nổi lên âm âm, tiết tấu vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nghìn Thiểm Linh thiếu nữ tùy theo tiết tấu mà cử động, nhẹ nhàng nhấc chân, mềm dẻo uốn tay. Mười ngón tay nhỏ nhắn dễ thương đang tạo ra những tư thế chinh tề nhưng mỹ diệu, những trang sức nơi cổ tay trần tùy theo động tác mà va chạm với nhau phát ra những âm thanh kim khí trong trẻo hòa với tiếng trống, điệu múa bắt đầu.

Thanh âm từ thông thả chuyển sang thúc dục, từ nhẹ nhàng chuyển sang ngừng trọng.

Chín tổ Thiểm Linh nữ đan xen vào nhau di chuyển xảo diệu một cách thành thực, những thân thể khỏe mạnh đẹp đẽ đang không ngừng nhảy múa

xoay tròn. Hơn nghìn người giống như một đóa hoa tươi không ngừng mở ra khép lại phiêu diêu.

Tư thế khiêu vũ tràn đầy sức lôi cuốn làm người ta ngay cả nháy mắt cũng không dám.

Hoa Nhân cũng nhìn đến ngơ ngẩn.

Lúc này tất cả mọi người đều đã thức dậy, bọn Mã Nguyên, Bạch Đơn, Anh Diệu đều đã đến để nhìn điệu Thiểm Linh vũ lừng danh đại địa.

“Hãy!” Hơn nghìn Thiểm Linh nữ tử khẽ kêu một tiếng, vũ điệu bắt đầu thay đổi, họ rút thanh chủy thủ trên đùi ra, tạo ra các tư thế chiến đấu, đem hai loại tính chất tiềm tàng của nữ tử là nhu mỹ và cương liệt biểu hiện đến mức lâm li tận trí.

Những kẻ từ bên ngoài đến như chúng ta giống như đang xem một chuyện thần kỳ, mắt mở to nhìn một cách ngây ngốc

Trinh Tiết vệ lại trở về trên đùi.

Âm thanh dừng lại.

Tiếng vỗ tay rầm trời nổi lên.

Nhưng nữ nhân Thiểm Linh hướng về bốn phương yêu kiều uốn mình thi lễ.

Tiếng hoan hô ngày càng kịch liệt.

Ta thầm nghĩ chỉ sợ không có nam nhân nào không nhìn đến nhỏ dãi. Bất quá những người có thể động vào bọn họ cũng không nhiều, bởi vì Thiểm Linh nhân từ trước đến nay đều không cùng ngoại tộc thông hôn. Nữ nhân là bảo bối quý giá nhất của bọn họ.

Thiểm Linh nữ cuối cùng đã tập trung lại trước mặt ta, yêu kiều cúi người, hơn nghìn ánh mắt đều nhìn lên người ta, sau đó khẽ cười rồi tản đi.

Ta lúc này mới có thể thở ra một hơi dài.

Trong tiếng hoan hô, chúng nữ vô cùng then thùng chạy về lều của mình, khác hẳn với dáng vẻ nhiệt tình biểu diễn điệu vũ lúc nãy.

Ta không nhịn được lại nghĩ đến Thái Nhu.

Mã Nguyên, Bạch Đơn hai người đi đến, từ sau khi gặp lại đến giờ chúng ta vẫn chưa có cơ hội để đàm luận một cách cẩn thận, bây giờ cũng nên nói chuyện cho rõ ràng thôi.

Cả không gian ngập đầy cảm giác nóng bỏng và vui vẻ.

Hoa Nhân ghé vào tai ta thấp giọng nói: “Thiếp muốn đứng dậy, cứ để chàng ôm thế này người ta xấu hổ lắm”

Ta không nhin được bật cười, đỡ nàng đứng dậy.

Mã Nguyên và Bạch Đơn hướng về phía nàng cung kính hỏi thăm sức khỏe, xem ra quan hệ của bọn họ vô cùng tốt.

Cự Linh đi đến vỗ vai ta hỏi: “Đại Kiếm Sư! Hãy nói cho chúng tôi biết bước sau nên làm thế nào?”

Ta định thần lại một chút, trước tiên hướng về Mã Nguyên nói: “Kể cho ta nghe những chuyện đã xảy ra trước và sau khi Ma Nữ thành bị công phá.”

Trong mắt Mã Nguyên hiện ra thần sắc bi thống thở dài: “Đại Kiếm Sư dự đoán không sai, ba tháng sau khi ngài đi, Lệ Thanh bèn xuất binh tới đánh. Dưới sự lãnh đạo của Hoa quý phi chúng ta đã gian khổ chống cự được nửa năm, nhưng cuối cùng cũng không thủ nổi...”

Ta không nhin được đau xót hỏi: “Bao nhiêu người trốn được ra ngoài?”

Mã Nguyên đáp lại: “May mắn là Hoa quý phi thấy tình thế không ổn nên đã mang toàn bộ phụ nữ và trẻ em trong thành tránh đến các thành trấn khác trước. Vốn cách này cũng không cản nổi sự đồ sát của Lệ Thanh, nhưng may mà ngài đã trở lại. Ta nghĩ bây giờ nàng ta không dám tùy tiện vọng động đâu.”

Ta thở ra một hơi: “Các người tại sao có thể đến đây?”

Cự Linh đáp lời: “Sau khi nhận được tin Ma Nữ thành sắp thất thủ, ta suất lĩnh một vạn Thiểm Linh nhân chạy tới trợ giúp, vừa may gặp phải bọn Lệ Thanh đang truy sát bọn Hoa quý phi, ta bèn ngăn trở truy binh rồi dẫn bọn họ về cố.”

Ta vỗ vai Cự Linh nói: “Làm tốt lắm! Không hổ là huynh đệ tốt của ta!” Anh Diệu lúc này cũng đã tỉnh táo đi tới báo cáo: “Thám tử hồi báo nói người của Lệ Thanh đã rời khỏi Ma Nữ thành trở về Nhật Xuất thành rồi, có sự uy hiếp của chúng ta, ta bảo đảm bọn chúng sẽ không có đêm nào được ngủ ngon đâu.”

Ta cười nói: “Xem ra người tối qua cũng ngủ không yên ổn.”

Anh Diệu gật đầu: “Đúng vậy! Ta thấy hưng phấn quá, chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể cùng Đại Kiếm sư thống nhất Đế Quốc để mọi người có thể an cư lạc nghiệp là ta không thể nào nhắm mắt lại được.”

Mọi người đều nở nụ cười. Đến thời khắc này ta mới biết Anh Diệu có một hoài bão thiện lương vĩ đại như vậy.

Cự Linh cũng kích động nói: “Đại Kiếm Sư! Thiểm Linh nhân vĩnh viễn đi theo ngài, nói với chúng tôi, bước tiếp theo phải đi thế nào?”

Ta nhẹ giọng đề nghị: “Cự Linh! Anh cùng ta đi đến Dạ Lang họp được không?”

Thiểm Linh và Dạ Lang là hai tộc người có mối thù hận truyền kiếp, bao đời nay không ngừng chém giết tranh đấu. Bây giờ ta đột nhiên muốn anh ta và ta hai người đến Dạ Lang họp, đối với anh ta mà nói thì đây là chuyện khó tiếp thu vô cùng.

Trên sự thật ta không thể không như vậy. Nếu không có “Phi Lang” chính miệng đáp ứng không xâm phạm Thiểm Linh cốc, chúng ta thế nào cũng có một nỗi lo ở phía sau.

Trong mắt Cự Linh bạo xuất quang mang hỏi: “Đại Kiếm Sư lần này đến chỗ Dạ Lang nhân là vì sao vậy?”

Ta nói quả quyết: “Đương nhiên là vì hòa bình!”

Cự Linh lãnh đạm hỏi tiếp: “Vậy máu của những huynh đệ chúng ta đã chảy xuống sẽ trở thành vô ích sao?”

Mọi người nhìn thấy không khí giữa chúng ta đã khẩn trương lên đều không dám mở lời, quan sát các biến hóa một cách lo lắng.

Ta nắm lấy vai Cự Linh thông thả nói ra những lời từ đáy lòng: “Cừ hận chỉ mang lại thống khổ. Chỉ có tương thân tương ái mới mang lại hạnh phúc và vui vẻ. Ta đã từng bảo đảm với Thái Nhu, sẽ mang đến sự an cư cho đời sau của Thiểm Linh tộc mà báo đáp hảo huynh đệ Cự Linh. Hãy tin ta đi!” Cự Linh sắc mặt bớt giận, trầm giọng hỏi lại: “Dạ Lang tộc hung tàn thành tính, sao có thể tiếp thu yêu cầu hòa bình của chúng ta?”

Ta ngạo nghễ nói: “Nếu bọn chúng không tiếp thu ta sẽ xóa sạch chúng khỏi mặt đất này.”

Thiên Ưng trưởng lão ở phía sau ta lớn tiếng hỏi: “Đại Kiếm Sư! Đây có phải là một lời hứa không?”

Ta quả quyết đáp ứng.

Cự Linh giờ tay nắm lấy tay ta nói: “Tốt! Đại Kiếm Sư, ta cùng ngài đi gặp Chiến Hận.”

Mã Nguyên lo lắng hỏi lại: “Chỉ có hai người các người thôi sao?”

Hoa Nhân tiếp lời: “Không! Là ba người.”

Nàng hướng về ta mà cười ngọt ngào: “Đại Kiếm Sư quên rằng ngài đã đáp ứng sẽ mãi mãi bên cạnh ta rồi sao.”

Lần này đến lượt ta đỏ hết cả mặt.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 7

Dạ Lang Chi Hành

Ba người hai ngựa thừa lúc nửa đêm xuất phát, sáng sớm ngày thứ ba chúng ta ngang nhiên tiến vào Dạ Lang hạp.

Hoa Nhân nằm im trong lòng ta, lặng lẽ cảm thụ sự an toàn và ấm áp mà ta mang đến cho nàng.

Cự Linh thần sắc ngưng trọng, thần thái giới bị như thể tùy thời tùy lúc có thể lập tức rút kiếm ra.

Dạ Lang hạp vừa dài vừa sâu, hai sườn núi cao bên cạnh nhìn như không hề có một người nào, nhưng linh giác lại nói cho ta biết rằng bên trên đang có cả trăm người ẩn nấp.

Cự Linh cũng cảm ứng được sự tồn tại của địch nhân, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhàn nhã của ta thì lại không thể biểu hiện sự khẩn trương của mình, chỉ đành thông thả đi bên cạnh ta.

Tới đoạn giữa của Dạ Lang hạp, một tiếng hét lớn từ trên truyền xuống, có người dùng tiếng Đế Quốc nói: “Dừng bước!” Chúng ta dừng lại nhìn lên, chỉ thấy hai bên sườn núi cao xuất hiện vô số người đang giương cung ngắm tên nhằm thẳng vào chúng ta.

Thật ra cũng chẳng cần lãng phí tên để làm gì, chỉ cần đẩy vài tảng đá lớn từ hai bên sườn núi xuống là đã đủ để chúng ta không ứng phó nổi rồi.

Chiến Hận hiện thân ra từ sau một tảng đá lớn ở sườn núi phía trước, hét lớn: “Đại Kiểm Sư! Ngài có ý gì vậy? Tại sao lại đem địch nhân của chúng ta đến?”

Cự Linh gầm lên một tiếng đang định chửi lại, ta giữ tay anh ta lại rồi hướng về phía Chiến Hận mỉm cười nói: “Lão bằng hữu, người khỏe không?”

Chiến Hận mặt lạnh như băng nói: “Đại Kiếm Sư có biết mình đã hãm thân vào hiểm cảnh hay không, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, cho dù với kiếm thuật siêu việt của ngài cũng không thể tránh khỏi.”

Ta ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Người không cần phải dọa ta, nếu ta không coi Chiến Hận người là hảo huynh đệ thì ta tuyệt không đường đột tiến vào như thế này.”

Chiến Hận hét lên một tiếng chỉ về phía Cự Linh nói: “Nếu ngài coi ta là hảo huynh đệ của ngài thì hãy giết ngay tên Thiểm Linh nhân kia đi cho ta.”

Ta một lần nữa lại ngăn Cự Linh đang biến sắc rồi hòa nhã nói: “Chính vì ta là hảo huynh đệ của người, nên mới không thể giết anh ta”

Chiến Hận bình tĩnh hơn một chút, lạnh lùng nói: “Ngài uy hiếp ta sao? Ngài cho rằng ta không biết Thiểm Linh cốc đã tụ tập đại quân đến từ Đế quốc và Ma Nữ quốc sao? Ta chỉ không biết ngài cũng đã quay lại thôi!”

Ta cùng tên cao ngạo tự phụ này không phải mới giao thủ lần đầu, lẽ nào còn không biết đối phó với hãn cần phải vừa cứng vừa mềm, dù muốn làm hãn sợ cũng phải đả động đến tâm của hãn, bèn lạnh lùng nói: “Ta sao lại phải uy hiếp hảo huynh đệ của mình chứ. Nếu Lan Đặc ta muốn làm khó huynh đệ của mình, thì lần này đến sẽ không chỉ có ta và thủ lĩnh Thiểm Linh nhân Cự Linh huynh đệ rồi, huống hồ ta còn mang nữ nhân của ta đến đây để nàng chào hỏi người.”

Hoa Nhân đang nằm trong lòng ta ôn nhu nói: “Chiến Hận công tử! Chào huynh!”

Có thể lần đầu tiên Chiến Hận được người ta gọi là “công tử”, cũng có chút bất ngờ, nhưng rõ ràng cũng mềm mỏng hơn, than: “Nhưng Dạ Lang nhân chúng ta sao có thể để Thiểm Linh nhân tiến vào mảnh đất thần thánh của mình được?”

Xem ra mang theo Hoa Nhân cũng rất hữu dụng, ta thừa cơ hét lớn: “Ngu ngốc!” Từ trên truyền xuống hàng loạt tiếng dây cung được kéo căng.

Chiến Hận biến sắc nói: “Không ai có thể nói với ta như vậy!”

Ta nổi giận: “Bởi vì ta là hảo huynh đệ của người nên mới có thể mắng người như vậy.

Chiến Hận người hãy thử suy nghĩ kĩ lại cho ta, Dạ Lang tộc và Thiểm Linh tộc đánh đánh giết giết, ai có thể thắng được ai? Kết quả là các người đều bị vây khốn không thể nhúc nhích được ở nơi này. Nhưng máu lại cứ mãi mãi chảy xuống, thù hận không ngừng tăng thêm. Nói cho ta nghe! Chuyện ngu ngốc này lúc nào mới có thể kết thúc?”

Chiến Hận ngây ngốc đứng đó, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Ta biết đây là lúc quan trọng bèn hét lớn: “Chỉ cần người gạt đầu, Dạ Lang tộc và Thiểm Linh tộc có thể thoát khỏi chiến tranh và thù hận, biến thành tay phải và tay trái của Lan Đặc ta cùng tranh bá thiên hạ. Đến lúc đại địa hồi phục lại hòa bình rồi, ta có thể để các người chọn lấy những mảnh đất mỹ lệ để an cư lạc nghiệp, cũng không cần phải ở lại cái huyết động này nữa, không để ngày nào cha mẹ cũng sợ hãi con cái của họ bị giết chết, thê tử vì trượng phu xuất chinh mà đau buồn, hiểu rõ không? Hảo huynh đệ của ta!”

Hoa Nhân trong ngực ta nhẹ nhàng nói: “Thật không ngờ Lan Đặc ngài ngoài những lời tình tứ để lừa gạt phụ nữ ra, những chuyện khác nói cũng hay như vậy”

Ta có chút xấu hổ, véo cái eo mềm mại của nàng một cái rồi mới nhìn về phía Cự Linh. Nữ nhân được sủng ái thường hay hý lộng nam nhân của nàng, khẳng định đó là một đạo lý trường tồn trong vũ trụ.

Cự Linh rõ ràng cũng bị ta nói trúng tâm sự, không ngừng gạt đầu. Cái tên chết tiệt này đến lúc này mới thực sự chú ý đến lời nói của ta, bộ dạng hợp tác lúc trước chỉ là biểu diễn mà thôi.

Chiến Hận trầm ngâm không nói, đề nghị này với hắn mà nói là quá sức bất ngờ, rất khó có thể tiếp thụ, cừu hận có thể trong phút chốc tạo nên, nhưng thân thiện lại cần một quãng thời gian dài bồi đắp.

Ta lại nhẹ nhàng nói: “Hảo huynh đệ của ta, người tin ta không?”

Chiến Hận cười khổ nói: “Nếu ta không coi ngài là hảo huynh đệ, trên này sẽ không một mũi tên nào còn lưu lại trên dây cung đâu.”

Ta quát lớn: “Vậy thì hãy lấy tư cách của một nam tử hán nói ta nghe xem, người muốn chiến tranh hay hòa bình? Dương danh thiên hạ hay là ẩn núp ở cái xó này?”

Chiến Hận lại trầm ngâm một hồi rồi hướng về phía tộc nhân của hắn nói: “Ta cho các người quyền phát ngôn, nói cho Chiến Hận biết phải làm thế nào?”

Các chiến sĩ Dạ Lang tộc đang bố trí khắp các vị trí hiểm yếu trên các mỏm núi lúc này không nói một lời, nhưng các mũi tên đều đã chúc xuống.

Chiến Hận thở dài một tiếng nói: “Bọn họ không phản đối đã biểu thị cho sự đồng ý rồi. Đại Kiếm sư ngài có biết chuyện hòa giải giữa Dạ Lang nhân và Thiểm Linh nhân khó khăn đến mức nào không. Bởi vậy có thể thấy được my lực uy hiếp chúng nhân của ngài. Từ lần trước ngài với sức của một người đánh nhau với năm trăm người chúng ta, Đại Kiếm sư đã trở thành anh hùng mà chúng ta sùng bái rồi.”

Ta cười lớn rồi thúc ngựa tiến về phía trước: “Quả nhiên là hảo huynh đệ của ta. Để ta đến cái ổ cũ của người ngủ một giấc nhé, đêm qua ta cố sức đi đường, chỉ ngủ được có một chút.”

Chiến Hận cười to: “Đáng tiếc Đại Kiếm Sư đã có mỹ nhân của mình, nếu không ta sẽ để ngài thưởng thức sự mỹ diệu của Dạ Lang nữ tử.”

Sau khi đến được doanh trại rộng lớn ở trong Dạ Lang hạp, ta tịnh không hề ngủ bởi vì Chiến Hận đang vô cùng hưng phấn, lập tức mở một bữa tiệc trong đại trường của hắn để thiết đãi chúng ta.

So với Thiểm Linh cốc, Dạ Lang hạp lại là một cảnh tượng khác.

Giống như các quốc gia hay dân tộc khác phải liên tục trải qua chiến tranh, Dạ Lang tộc cũng gặp phải vấn đề âm thịnh dương suy. Vật vì hiếm mà trở nên quý, những Dạ Lang chiến sĩ khi trở về nhà được đãi ngộ đến hoàng đế cũng không thể hơn được.

Lúc Chiến Hận mở tung cửa trường, ta và Hoa Nhân bị dọa nhảy dựng lên. Thì ra những Dạ Lang mỹ nữ đang quỳ dưới đất hoan nghênh y trở về để đông đến ba mươi người.

Sắc mặt Cự Linh cũng có chút mất tự nhiên, bởi vì chỉ so về số lượng thì anh ta cũng không thể bì được.

Y phục của các nàng còn gợi cảm hơn cả Thiểm Linh nữ nhân, trừ phần dưới eo và trước ngực được quấn một lớp vải mỏng, những bộ phận khác thì chẳng có gì, lúc cử động lại càng làm người ta kinh tâm động phách, chỉ sợ mấy tấm vải quấn trên người các nàng rơi xuống, nhưng lại rất muốn xem xem xuân quang vô hạn sau khi nó rơi xuống.

Mục quang của các nàng vô cùng táo bạo và nóng bỏng, không vì Chiến Hận ở bên cạnh mà cố kị chút nào, dùng đủ mọi ngôn ngữ của cơ thể để hấp dẫn ta.

Sau khi trong trường phân chia chủ khách ngồi xuống, những nhân vật trọng yếu trong tộc đều lần lượt đi đến. Họ đối với ta tôn kính có thừa nhưng đối với Cự Linh chỉ lễ mạo một cách khách khí. Dù sao bọn họ cũng đã từng có một thời gian dài là địch nhân của nhau, trong chốc lát khó mà thay đổi được.

Nhưng đối với Hoa Nhân, bọn họ căn bản như không để ý tới sự tồn tại của nàng, tựa hồ nàng chỉ là một phần phụ của ta, qua đó có thể thấy trong Dạ Lang tộc nữ nhân không được tôn trọng. Ta không khỏi nhớ tới muội tử Hàn Sơn Mỹ của Chiến Hận. Không biết vị mỹ nữ cao ngạo này đã được gả cho “Sa mạc chi vương” Đỗ Biến hay chưa? Tương lai, nếu ta tiêu diệt sạch bọn Đỗ Biến, nàng há chẳng hận ta cả đời sao.

Nữ nhân của Chiến Hận trong trường nội chạy tới chạy lui như bướm xuyên hoa, mang lên quả tươi và mỹ thực, không ngừng rót rượu đầy cốc của chúng ta.

Chẳng biết có phải ta rất hấp dẫn bọn họ hay là bọn họ cảm thấy hiếu kỳ với ta mà không ngừng đến bên cạnh ta cố tình dùng thân thể nở nang của mình cọ xát vào ta, làm ta cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Chiến Hận mỉm cười nhìn tất cả biểu lộ vẻ đắc ý nhưng không hề có chút thần thái bất mãn nào. Xem ra ở đây nam nữ quan hệ rất tùy tiện, nếu nói Tịnh Thổ nữ nhân lãng mạn thì bọn họ là tùy tiện phóng túng.

Sau khi qua ba tuần rượu, Chiến Hận hướng về Cự Linh vẻ thị uy nói: “Cự Linh huynh, người có bao nhiêu thê tử vậy?”

Cự Linh trong lòng biết không hay nhưng cũng chỉ còn cách nói cứng: “Chỉ có mười hai người.”

Như vậy tức là sau khi Thái Nhu rời khỏi anh ta, tên gia hỏa này lại nạp thêm vài thê tử mới. Xem ra ta cũng không cần quá lo lắng anh ta phải thống khổ sau khi mất đi Thái Nhu.

Chiến Hận cười ha hả: “Ta có tổng cộng ba mươi tám người, nhiều hơn Cự Linh huynh hai sáu người, ha ha!” Tiếng cười tràn đầy vẻ thắng lợi.

Những người khác cũng bật cười.

Cự Linh tâm tình chẳng tốt chút nào, nhưng lại không thể phát tác trên vấn đề này.

May mà y không hỏi ta, không thì tiếng cười của y có lẽ lại càng to nữa.

Hoa Nhân sau khi trải qua một quãng đường dài, lại phải đi cả ngày lẫn đêm nên mệt không chịu nổi, sau khi uống hai cốc rượu thì ngủ thiếp đi trên tay ta.

Lúc này trong trường đã tụ tập mười tám lãnh tụ Dạ Lang tộc lại, họ đều rất trẻ. Chiến Hận niên kỉ xấp xỉ bốn mươi có lẽ là lớn nhất rồi, ở đây tựa hồ không có chuyện kính lão đắc thọ.

Chiến Hận giới thiệu một lượt, thì ra tất cả bọn họ đều mang họ "Chiến". Ta có ấn tượng vô cùng sâu sắc với ba người trong đó.

Một người là Chiến Vô Song khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng vẻ khôi ngô, vừa nhìn là biết đây là dũng sĩ có thể một địch trăm.

Người thứ hai là Chiến Khôi, thân thể linh diệu, một đôi mắt vô cùng có thần, là một nhân vật trí dũng song toàn.

Cuối cùng là đệ đệ của Chiến Hận, Chiến Cừu, cơ thể vô cùng lùn nhỏ nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác trong đó đang ẩn giấu một lực lượng thật mạnh mẽ.

Giới thiệu xong, Chiến Hận tự hào nói: “Đại Kiếm Sư! Dạ Lang tộc chúng ta tổng cộng có mười tám chiến tướng, chiến sĩ cấp một năm nghìn hai trăm ba mươi người, những phổ thông chiến sĩ khác một vạn tám nghìn người, tổng binh lực hơn hai vạn người, đều là những dũng sĩ không sợ chết, nếu Đại Kiếm Sư lãnh đạo tất có thể đoạt được quyền khống chế đại địa.”

Cự Linh cuối cùng không nhịn được bất mãn trong lòng, hừ lên một tiếng.

Mọi người trong trường đồng loạt biến sắc.

Mắt Chiến Hận vụt loé lên, trừng mắt nhìn Cự Linh nói: “Người có ý gì vậy?”

Ta cười lớn: “Còn có ý gì khác đây? Cự Linh bất mãn vì anh không dấn động đến Thiểm Linh nhân. Từ hôm nay trở đi, Dạ Lang quân sẽ không phải là một cánh quân trợ trợ mà là cùng với Thiểm Linh nhân kề vai tác chiến tạo thành hùng sư vô địch. Cho nên dù thế nào anh cũng không được chỉ đề cao dũng khí của mình mà quên đi những hảo hán của Thiểm Linh tộc.”

Chiến Hận ngậy người một lúc, nghĩ đi nghĩ lại thấy mình không đúng bèn nâng cốc rượu hướng về phía Cự Linh nói: “Xin hãy uống cạn cốc rượu chuộc lỗi này của ta.” Cự Linh đã lấy lại được mặt mũi, miễn cưỡng nâng cốc rượu lên uống cạn.

Đôi oan gia này xem ra vẫn còn rất nhiều vấn đề.

Ngoài cửa trường chợt có bóng người loáng lên, một nữ tử thon dài tiến vào, đó là mỹ nữ Hàn Sơn Mỹ đã lâu ngày không gặp.

Nàng vừa đi vào trong trường, ánh mắt sáng rực liền lập tức hướng về phía ta, lao thẳng đến trước mặt ta nói: “Đại Kiếm sư! Ta có thể ngồi bên cạnh ngài không?”

Ta thầm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao nàng còn ở đây, gật đầu nói: “Mời ngồi!” Chiến Hận cười ha hả nói: “Muội tử mỹ nhân của ta, cô đã yêu Đại Kiếm sư rồi phải không?”

Hàn Sơn Mỹ lãnh đạm nói: “Không cần huynh quan tâm!” rồi cứ như vậy mà ngồi xuống cạnh ta, dựa thân hình nóng bỏng đó lên người ta, biến thành trái Hoa Nhân phải Hàn Sơn Mỹ.

Các mỹ nữ thị hầu trong trường đều lộ ra thần sắc hâm mộ.

Chiến Hận không hề vì thái độ ngang nhiên của muội tử với ta mà cảm thấy mất vui, hướng về phía ta nói: “Đại Kiếm Sư my lực thật kinh nhân, ngay cả muội tử tâm cao khí ngạo của ta gặp ngài cũng không thể ngăn nổi ái tình.”

Ta không khỏi nhìn về phía Hàn Sơn Mỹ, vừa khéo mỹ mục của nàng cũng đang nhìn về ta, còn không hề úy kị mà cười ngọt một cái, vẻ thú

nhận thẳng thắn.

Ta sớm đã tích cóp được không ít kinh nghiệm về chuyện nam nữ, nhưng với phương thức trực tiếp không hề úy kỵ gì của Hàn Sơn Mỹ là lần đầu tiên ta gặp phải.

Ta cũng bắt đầu thấy hồ đồ về quan hệ giữa cặp huynh muội Dạ Lang nhân kì quái này, nhưng cũng cảm giác được một loại tình thân thô nhám và dữ dội khác

Chiến Hận trong Dạ Lang tộc có một quyền uy vô thượng, cho đến giờ chỉ có một mình y nói chuyện, những người khác chỉ có nghe và gật đầu đồng ý.

Không biết có phải vì không lâu sau có thể rời khỏi Dạ Lang hạp ra ngoài tranh bá thiên hạ hay không mà Chiến Hận tâm tình vô cùng vui vẻ nói: “Từ sau khi Đại Kiếm sư tiến vào sa mạc, muội tử của ta có chết cũng không chịu gả cho Đỗ Biến, làm cho ta vô cùng khó xử.

Đến bây giờ ta mới hiểu được nguyên nhân bên trong. Thì ra ngày đó ngài không chỉ bắt được thân xác nó mà còn bắt được trái tim của nó.” Sau đó hân hưởng về Hàn Sơn Mỹ nói: “Hảo muội tử! Đại ca này có nói sai không?”

Hàn Sơn Mỹ không hề đỏ mặt sảng khoái đáp lời: “Đúng vậy, trừ Đại Kiếm Sư ra người nào ta cũng không chịu gả.”

Hoa Nhân đã tỉnh dậy. Nàng liên tục véo mạnh vào lưng ta, trách ta quá phong lưu.

Trong lòng ta chỉ muốn kêu to lên là mình vô tội, nhưng trước thái độ thẳng nhiên trực tiếp của Hàn Sơn Mỹ, không thể phủ nhận ta được sủng ái mà đâm ra sợ hãi, lại chợt cảm thấy mình bị xiêu lòng

Cự Linh nhìn về phía ta mà cười mỉm.

Ta khẽ thở ra một hơi, thay đổi chủ đề: “Nói cho ta hay, Dạ Lang tộc và Đỗ Biến cuối cùng có quan hệ gì?”

Chiến Hận thu tiểu ý trên mặt lại nói: “Đại Kiếm Sư tại sao lại hỏi ta như vậy?”

Ta hừ lạnh nói: “Tại vì Đỗ Biến đã phái người phục kích chúng ta trên sa mạc, còn giết những Tịnh Thổ huynh đệ của ta.”

Dạ Lang tướng lĩnh trong trường nhất tề biến sắc.

Chiến Hận sắc mặt cũng trở nên khó coi, trầm giọng nói: “Sao lại có chuyện như vậy? Ta còn đặc biệt gửi tin đến Đỗ Biến, nói bọn họ dọc đường chiêu cố các vị. Mẹ nó! Tên súc sinh này lại dám nói không giữ lời?” Tiếp theo là một tràng những câu chửi thô tục rất khó nghe.

Ta nói: “Sự thật đúng là như vậy.”

Hai mắt Chiến Hận vọt ra hung quang, bực tức nói: “Ta từ đầu đã không thích tên súc sinh này, chửi bắt quá vì đối phó Thiểm... Ấy! Cự Linh huynh đừng trách, lúc đó vì đối phó các vị, bọn ta không thể không cùng với đám ác tặc bọn chúng giảng hòa, việc chung thân của muội tử ta cũng là một vụ giao dịch trong tình huống đó. Hừ! Tên súc sinh đó đã làm chuyện này còn dám đòi người của ta. Hừ! Xem ta cắt quả trứng của hăn xuống.”

Ta trong lòng chợt động nói: “Hắn đòi người như thế nào?”

Chiến Hận tức giận không muốn nói bèn hướng về Chiến Khôi: “Người nói đi.”

Quan sát của ta trước đây không sai, không có sự chấp thuận của Chiến Hận, trước mặt ngoại nhân ai cũng không có tư cách phát ngôn, nhưng gã Chiến Khôi này lại là quân sư của y.

Chiến Khôi bình tĩnh nói: “Một năm trước đây, Đỗ Biến trước sau ba lần phái người đến rước Sơn Mỹ tiểu thư về sa mạc, nhưng đều bị bọn tôi cự tuyệt. Lần gần đây nhất là hai tháng trước, lúc đó sứ giả của Đỗ Biến nói nếu chúng tôi không giao Sơn Mỹ tiểu thư cho bọn họ, Đỗ Biến sẽ tự mình đến gặp tộc trưởng tôn quý của chúng tôi, ngữ khí đầy vẻ dọa nạt.” Lời nói của Chiến Khôi so với Chiến Hận vừa nhẹ nhàng vừa có tu dưỡng hơn, nghe cũng thuận tai hơn nhiều.

Chiến Hận lại nói tiếp: “Tên súc sinh này lúc kí hòa ước vừa nhìn thấy Sơn Mỹ thì thần hồn điên đảo, bắt phải thêm Sơn Mỹ vào điều kiện của hòa ước, lúc đó chúng tôi đang cùng Thiểm... hây...” nhìn về phía Cự Linh xấu hổ nói tiếp: “Đang cùng các huynh đánh nhau ác liệt, chỉ đành đáp ứng yêu cầu. Bây giờ thì tốt rồi! Khi Đỗ Biến đến, xem ta chém hăn ra thành mười mảnh, thiếu một mảnh thì ta là con của chó.”

Ta hỏi: “Bọn chúng lúc nào sẽ đến”

Chiến Khôi đáp: “Ta xem chừng chỉ vài ngày nữa thôi!”

Ta vui vẻ nói: “Vậy thì thật quá tốt rồi!” Tiếp đó hướng về Chiến Hận nói: “Đợi sau khi ta giết hăn, anh muốn chém hăn thành bao nhiêu mảnh cũng được.”

Sau khi yến tiệc kết thúc, Cự Linh mau chóng quay về Thiểm Linh cốc, công bố tin tức tốt lành với tộc nhân, đồng thời chuẩn bị cho công tác phản kích Lệ Thanh. Còn ta thì lưu lại trong Dạ Lang hạp nếu không xử lý Đồ Biến sao ta có thể báo thù cho đoàn người Niên Gia chứ

Gã Chiến Hận này tuy cuồng vọng tự đại nhưng đối với ta đúng là toàn tâm toàn ý, kính ái có thừa, mang ta đi tham quan bốn phía Dạ Lang hạp, giới thiệu ta với các tộc nhân.

Hàn Sơn Mỹ lại càng nhiệt tình nóng bỏng như lửa, công nhiên cùng với Hoa Nhân mỗi người ôm lấy một cánh tay của ta, một bước cũng không rời xa, làm cho ta vô cùng xấu hổ nhưng lại cảm thấy sự kích thích của hương sắc mỹ nữ.

Vẻ mặt của Hoa Nhân tràn đầy hạnh phúc, mỗi khi nhìn thấy chuyện gì kì lạ liền mở miệng hỏi, Hàn Sơn Mỹ phụ trách giải đáp, lưỡng nữ dần dần dung hợp, tránh cho ta khỏi sự khổ não. Tâm tình của Hoa Nhân tốt vô cùng, trên mặt luôn nở một nụ cười ngọt ngào.

Hàn Sơn Mỹ tựa hồ bám chắc lấy ta.

Cuối cùng chúng ta đã lên đến điểm cao nhất của Dạ Lang hạp, là một đỉnh núi cao tên là Quan Sa Thạch .

Bãi cát vàng cuộn cuộn ở phía trước trải dài ra xa vô tận, bên phải là ngọn Liên Vân Phong cao vút chìm trong mây.

Trong lòng ta đang rung động, nhớ lại những việc khoái lạc và thống khổ đã xảy ra trong sa mạc, nụ cười và nước mắt, cũng nghĩ tới một dãy núi lửa trên đại mạc cùng với Tịnh Thổ mỹ lệ ở phía sau, nơi những nữ tử mà ta yêu thương nhất đang chờ ta trở lại.

Trước kia khi ở Tịnh Thổ ta đau khổ nghĩ về Hoa Nhân, công chúa và Ma Nữ đang không biết sống chết thế nào. Nhưng thời khắc này công chúa dù không biết tin tức, Ma Nữ sinh tử không hay, nhưng Hoa Nhân đang dựa

bên cạnh ta, còn thêm Hàn Sơn Mỹ, ta lại không khỏi nghĩ về các nàng đang ở Tịnh Thổ xa xôi.

Khi nào ta mới có thể trở về?

Chiến Hận nhìn về đại mạc nằm ngang phía trước lạnh lùng nói: “Tên Đồ Biển này ta sớm đã nhìn không thuận mắt, giỏi nhất là mượn gió bẻ măng, làm chúng ta trước sau thụ địch, không thể không giảng hòa với chúng, bức bách chúng ta, lúc nào cũng đưa ra rất nhiều yêu cầu. Ta nhịn hẫn cũng đủ rồi, hôm nay để ta và hẫn tính toán nợ cũ.” Tiếp đó nhẹ giọng nói: “Đại Kiếm Sư! Ta thật sự cảm kích ngài.”

Ta nói: “Cần gì nói những lời như vậy, chúng ta là hảo huynh đệ mà!” Chiến Hận nhớ lại một chuyện bèn hỏi: “Có một chuyện ta nghĩ thế nào cũng không thông. Những người Tịnh Thổ kia mỗi lần từ sa mạc tới đây đều không cần đi qua Dạ Lang hạp, rốt cuộc bọn họ từ nơi nào đi qua dãy Liên Vân sơn vậy?”

Ta không chút do dự đáp: “Là vượt qua Vũ Lâm dưới chân núi Liên Vân Phong.”

Hàn Sơn Mỹ “a” một tiếng rồi nói: “Sao có thể như vậy được, không ai có thể xuyên qua Vũ Lâm được, đi vào toàn là mê lộ thôi.”

Chiến Hận cũng lộ ra thần sắc không tin tưởng.

Ta không khỏi càng thêm bội phục lại những bằng hữu đã thăm tử của Niên Gia, học theo ngữ khí của ông ta nói: “Vũ Lâm không có đường, nhưng lại có sông!” Chiến Hận giật mình: “Ta hiểu rồi!” Hẫn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đại Kiếm sư thật sự đã coi ta là huynh đệ nếu không thì chỉ bằng bí mật về thông đạo này đã có thể trước sau vây kích Dạ Lang hạp rồi. Ưu thế về địa lí của chúng ta sẽ mất sạch.”

Ta nhớ lại một chuyện, hướng về Dạ Lang mỹ nữ bên cạnh hỏi: “Ngày đó nàng nói với ta, muốn đổi phỏ với ta là người của Vu Đế, các nàng đã từng tiếp xúc qua với người của Vu Đế chưa?”

Hàn Sơn Mỹ đáp: “Tiếp xúc với chúng ta là người do Lệ Thanh quận chúa phái đến, cô ta nói mình là đại biểu của Vu Đế ở đây.”

Ta trong lòng chợt cảm thấy lạnh, lẽ nào Lệ Thanh là người của Vu Đế, hay nàng chỉ mượn danh của Vu Đế để che dấu. Nếu như giả thiết thứ nhất

xảy ra, lai lịch của Lệ Thanh lại càng không đơn giản.

Ta tuyệt không thể khinh địch, nếu không sẽ đi vào con đường bại vong, thậm chí còn kéo theo cả Dạ lang tộc và Thiểm Linh tộc. Ta cần mang đến cho bọn họ hòa bình và hạnh phúc chứ không phải là tai họa diệt tộc.

Thông qua Thái Nhu và Hàn Sơn Mỹ, ta và hai dân tộc du mục có phong cách đặc biệt này có thể có quan hệ huyết thống.

Ta hướng về phía Hoa Nhân đang ngơ ngẩn nhìn về phía bãi cát liền với chân trời mà hỏi: “Sau khi tới đây thì nàng rất trầm mặc, nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Hoa Nhân vui vẻ nói: “Lan Đặc chàng thật sự thay đổi rồi, quan tâm đến cả việc thiếp đang nghĩ gì nữa. Thiếp vừa nãy đang nghĩ, một ngày nào đó chàng có thể mang bọn thiếp đến vùng đất Tịnh Thổ mỹ lệ đó, được không?”

Trên đường tới Dạ Lang hạp, ta mang những tảo ngộ gặp trên đường tới Tịnh Thổ kể hết cho Cự Linh và Hoa Nhân không hề dấu diếm một chút gì nên bây giờ nàng mới có khát vọng như vậy.

“Hãy tin ta! Hoa Nhân, nàng sẽ được gặp gỡ với bọn Thái Nhu, sẽ được cùng vui vẻ với bọn họ, bởi vì nàng là một cô gái xinh đẹp tốt bụng nhất trên đời.”

Ta vừa khẳng định với nàng một lần nữa, Hàn Sơn Mỹ ở bên cạnh xấu hổ nói: “Đại Kiếm Sư cũng sẽ mang Sơn Mỹ tới Tịnh Thổ chứ?”

Ta biết nàng đang bắt ta trả lời, nhưng lại không hề có chút phản cảm, bởi vì nàng mang đến cho người ta một cảm giác thật tự nhiên, đặc điểm này từ trước đến nay ta chưa hề phát hiện thấy trên các nữ tử khác.

Ta ôn nhu nói: “Ta tất nhiên sẽ đem các nàng đi, cho dù xa xôi thế nào đi chăng nữa, cuối cùng sẽ có ngày chúng ta định cư ở đó, thưởng thức mùi vị hạnh phúc của cuộc sống mang lại mà không phải là đau khổ và li biệt. Hãy tin ta!” Hoa Nhân thấp giọng nói: “Chỉ cần được nghe những lời yêu thương của ngài thì cả thế giới này đều thành Tịnh Thổ rồi.”

Chiến Hận không quay đầu lại nói: “Chỉ nghe vài câu tình tứ nhẹ nhàng của Đại Kiếm Sư, Chiến Hận ta tự thấy đạo hạnh của mình cách Đại Kiếm Sư còn rất xa. Xem ra thì ngoài kiếm thuật ra ta còn phải học từ Đại Kiếm

Sự cách nói những lời tình tứ nữa, như thế thì sẽ có thêm nhiều mỹ nữ yêu ta rồi”

Đây là chỗ hài hước của Chiến Hận, ta cười lên ha hả, đột nhiên phát giác từ sau khi đáp ứng mang theo Hàn Sơn Mỹ đi Tịnh Thổ, nàng không hề nói một lời nào, ta kì quái nhìn về phía nàng.

Mỹ nữ chỉ thấp hơn ta chút ít này đang hướng đôi mắt hừng hực lửa tình về phía ta, mở cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng ra nói: “Đại Kiếm Sư! Thiếp động tình rồi, bây giờ về trưởng được không?”

Ta ngạc nhiên vô cùng, không biết phải trả lời thế nào.

Hoa Nhân bật cười nói: “Sau khi về trưởng ta phải ngủ một giấc thật ngon. Sơn Mỹ! Một mình cô thị hầu Đại Kiếm Sư được rồi.”

Chiến Hận cười to nói: “Đại Kiếm Sư! Sơn Mỹ sẽ dùng những thứ tốt nhất của nó để thị hầu ngài, bởi vì từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ qua lại có nam nhân hàng phục được nó, bao gồm cả vị đại ca như ta trong đó. Ngài là người duy nhất, cũng là nam nhân đầu tiên tiến được bước vào trong trưởng của nó.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 8

Sa Mạc Chi Vương

Ta đã có ba ngày vô tư lự ở Dạ Lang hạp.

Ta bây giờ không còn như trước nữa, thông qua bọn Thái Nhu, ta đã học được cách nhắm nháp hương vị ngọt ngào của ái tình, học được cách làm cho các nàng hạnh phúc, cũng là làm cho chính mình hạnh phúc.

Ta không còn là một chú nhỏ học việc nữa mà đã trở thành một trưởng lão từng trải. Vào ngày thứ ba, Sa Mạc chi vương cuối cùng đã đến.

Hàng trăm toán sa đạo từ biển cát tiến vào khu thảo nguyên cỏ thấp của Dạ Lang hạp. Trong một ngày, số người tập hợp lên đến mấy ngàn người. Đến khi trời tối, trên sa mạc vẫn còn đầy ánh đuốc li ti di chuyển, chứng tỏ bọn sa đạo vẫn không ngừng từ ranh giới sa mạc kéo tới.

Bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương, không ai ngờ rằng Đồ Biến lại bất chấp tất cả đến đòi người.

Chỉ có ta và Chiến Hận hai người là xem như không có chuyện gì xảy ra, vẫn chỉ bàn đến kế hoạch làm sao tấn công Vọng Nguyệt thành.

Tối đó sau khi trở về trướng của Hàn Sơn Mỹ, nghĩ đến việc có thể cầm nhận giết cừu nhân của bọn Niên Gia, ta cảm thấy hưng phấn đến mức không thấy buồn ngủ, kéo Hàn Sơn Mỹ và Hoa Nhân trong đêm trèo lên xem sa thạch.

Những chấm sáng nhỏ phát ra từ đèn đuốc trong lều trướng của bọn sa đạo, như con rắn lửa uốn mình khắp trên sa mạc đến tận vùng đất bằng phẳng của khu vực cỏ thấp, giống như những ngôi sao mỹ lệ nằm không có quy tắc trên bầu trời

Hoa Nhân kinh ngạc mừng rỡ nói: “Chàng xem bầu trời sao đặng kia của sa mạc thật là đẹp! Lan Đặc, bầu trời sao của đại hải có thể sánh với nơi này không?”

Ta ôm chặt lấy eo hai nàng, trước tiên hôn mỗi nàng một cái rồi mới nói: “Đương nhiên là bầu trời sao hiện tại đẹp hơn, bởi vì có các nàng ở chỗ này.”

Hoa Nhân liếc ta một cái, dáng vẻ vô cùng quyến rũ nói: “Đại Kiếm Sư! Ai có thể cưỡng lại những lời ngọt ngào của chàng?”

Hàn Sơn Mỹ cười: “Đại ca đúng là cần phải học tập ngài, cho dù là với nữ nhân yêu thương nhất, anh ấy cũng chỉ biết hò hét thôi.”

Chúng ta cùng cười sặc sụa.

Hàn Sơn Mỹ nói: “Lan Đặc! Ta chưa bao giờ hạnh phúc như bây giờ, từ lúc ngài bắt được ta hai lần liên tục, ta vẫn luôn nhớ đến ngài. Ngài còn nhớ đã đánh ta một cái rất mạnh không?”

Ta cười nói: “Vậy nàng có hận ta không?”

Hàn Sơn Mỹ nghiêng răng nói: “Đương nhiên hận! Hận ngài tại sao không lập tức mang ta cùng Thiểm Linh nữ của ngài đến Tịnh Thổ, hại ta một năm lều không đơn chiếc.”

Ta ngần ngừ nói: “Nàng sao biết có Thiểm Linh nữ đi cùng ta? ”

Hàn Sơn Mỹ nói: “Sao lại không biết, điểm đặc sắc nhất của Thiểm Linh nữ là cặp mắt to đó, ngay cả đại ca cũng bị điên đảo thần hồn, đang hăm hở chuẩn bị yêu cầu Cự Linh tặng cho anh ấy một Thiểm Linh nữ.”

Ta thầm nghĩ việc này có lẽ sẽ giúp tăng cường mối quan hệ của bọn họ.

Hoa Nhân quay sang Hàn Sơn Mỹ cười hỏi: “Dạ Lang nữ các người có gì đặc sắc?”

Hàn Sơn Mỹ kiêu ngạo nói: “Chúng ta có đôi chân thon dài đẹp nhất trên đại địa, có phải không Đại Kiếm sư?”

Ta chân thành nói: “Không sai chút nào, nhất là sau khi thoát y. Cho nên ta bỗng nhiên muốn trở lại trong trường ẩm áp, các nàng không thấy gió của sa mạc thổi tới làm cho tay chân càng lúc càng lạnh hay sao?”

Buổi chiều ngày hôm sau, cách sa mạc năm dặm, số sa đạo đã đến một, hai vạn người và vẫn tiếp tục tăng.

Đến lúc này ta mới thay đổi hẳn cách nhìn đối với Đỗ Biến. Chỉ từ chiều này của hẳn đã có thể nhận ra người này tinh thông chiến thuật tâm lý, cố ý không ngừng gia tăng áp lực, buộc Dạ Lang nhân phải tuân theo đúng ý mình

Chiến Hận hướng ta cười nói: “Tên tiểu súc sanh Đỗ Biến này rất có bản lĩnh. Khi ta muốn để tâm đối phó Thiểm Linh nhân, không thể không nhượng bộ hẳn. Hôm nay ta muốn tặng hẳn một sự khinh ngạc.”

Người này không hổ là dũng tướng có thể so sánh với Cự Nhân, không hề sợ hãi ưu thế về nhân số của đối phương.

Lúc này đệ đệ của Chiến Hận, nhị ca của Hàn Sơn Mỹ, Chiến Cừu trở về báo cáo: “Chúng ta đã tìm được thủy đạo của Niên Gia mà Đại Kiếm Sư nói đến, đang cho người chế tạo bè gỗ, để chúng ta vượt qua Vũ lâm.”

Ta quay sang quân sư Chiến Khôi hỏi: “Đã liên lạc được với Thiểm Linh cốc chưa?”

Chiến Khôi dùng giọng nói luôn tao nhã của hẳn trả lời: “Cự Linh nói khoảng hai ngày ngày nữa sẽ mang một vạn Thiểm Linh chiến sĩ đến đây trợ trận, lúc này ta vừa nhận được còi hiệu báo tin, Thiểm Linh nhân vừa rời cốc tiến về hướng chúng ta, Đại Kiếm Sư xin cứ yên tâm.”

Ta thấy Chiến Hận nhíu mày suy tư, ngạc nhiên hỏi: “Người cảm thấy lo lắng gì hay sao?”

Chiến Hận đáp lại: “Ta lấy làm lạ tại sao Đỗ Biến còn chưa phái người đến đàm phán với ta?”

Ta hỏi tiếp: “Người định đối phó như thế nào với sứ giả do Đỗ Biến phái tới.”

Chiến Hận cười gằn: “Phóng một ngọn mâu vào ngực hẳn rồi đem xác gửi về cho Đỗ Biến.”

Ta bật cười nói: “Đây là phương thức đàm phán của Dạ Lang nhân hay sao?”

Lúc này vị thê tử đẹp nhất trong lều của Chiến Hận nâng một mâm tiên quả đi đến bên ta rồi nhẹ nhàng quỳ xuống, đưa đến trước mặt ta rồi e lệ nói: “Đại Kiếm Sư, đây là những trái cây vừa hái ở vườn cây cuối hẻm núi.”

Chiến Hận cười mắng: “Dã Hoa! Người có phải đã yêu thích Đại Kiếm Sư rồi hay không, suốt ngày cứ chú ý đến ngài, coi chừng ta trừng trị người đó”

Ta đối với quan hệ tùy tiện phóng túng của nam nữ trong Dạ Lang hạp đã sớm coi như bình thường, nghe vậy cầm lấy một quả màu vàng không biết tên vừa chín vừa đẹp, rồi gật đầu cảm ơn.

Dã Hoa dùng ánh mắt chan chứa vẻ trêu chọc liếc ta một cái, rồi mới dùng đôi chân dài uốn éo thân thể đầy đặn đi đến một góc lều, ngồi trong đám thê tử của Chiến Hận, tiếp tục chế tạo chiến giáp da trâu.

Chiến Hận đối với việc Dã Hoa không trả lời hăn có vẻ như hoàn toàn vô phương giải quyết, nhưng không hề mảy may bất mãn, tựa hồ như việc nữ nhân trong trướng của hăn đi câu dẫn nam nhân khác là chuyện đương nhiên vậy. Ta đến bây giờ cũng không hiểu được cái loại tâm trạng này của hăn. Nếu như Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ cũng làm như vậy, ta sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Ta đang định hỏi hăn thì có người mang đến một phong thư đến, báo là Đỗ Biển phái người quăng bên ngoài hạp, giao cho Chiến Hận. Chiến Hận nhìn cũng không thèm nhìn mà đưa ngay cho Chiến Khôi đang ngồi bên cạnh.

Chiến Khôi xem xong, hờ hững nói: "Là thông điệp tối hậu của Đỗ Biển, bảo chúng ta nội trong ba ngày mang Sơn Mỹ tiểu thư đến doanh trại của hăn, nếu không sẽ tiến công Dạ Lang hạp."

Chiến Hận không ngừng cười lạnh, hiển thị trong lòng rất giận dữ.

Ta hướng về phía Chiến Khôi hỏi: “Chỗ của Đỗ Biển chỉ là sa mạc hoang vu, vì sao hăn có thể có thực lực như vậy?”

Chiến Khôi trả lời: “Không ngạc nhiên là Đại Kiếm Sư có nghi vấn này. Biển cát mênh mông vô tận, có thể so với Đế quốc còn lớn gấp vài lần, bên trong chia ra thành các ốc đảo và nguồn nước to nhỏ, trong đó 'Sa Trung Lục Cảnh' của Đỗ Biển là lớn nhất, ở đó cư trú hàng trăm tộc dân du mục. Trong sa mạc ba chủng tộc có thể lực mạnh nhất là Dạ Lang tộc chúng ta, Hoàng Sa tộc của Đỗ Biển và Sa Nữ tộc quý dị thần bí.”

Chiến Hận nói tiếp: “Từ mười lăm năm trước, sau ngày chúng ta đến Dạ Lang hợp, thế lực của Đổ Biển càng lớn hơn, ngoại trừ Sa Nữ tộc các chủng tộc nhỏ khác đều bị ép thần phục dưới uy quyền của hãn, làm tên súc sanh này càng kiêu căng ngạo mạn, hiện tại lại dám uy hiếp ta! Hừ! Ta thấy hãn đã chán sống rồi.”

Ta đối với Sa Nữ tộc cảm thấy rất tò mò, vội truy vấn tiếp.

Chiến Khôi lộ vẻ hâm mộ kể: “Sa Nữ tộc là dân tộc kì dị mà nữ quyền là tối cao, tuy người nào cũng đẹp như đào lý nhưng cũng lạnh lùng như băng vậy, không nói đến tình cảm nam nữ, khi cần nối dõi tông đường liền bắt các nam tử tráng kiện trong sa mạc làm tù binh rồi mang đến sào huyệt trong sa mạc của mình, sau khi mang thai liền đem nam nhân đó đuổi đi.”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Giả sử sinh ra nam hài thì phải làm sao?”

Chiến Khôi nói: “Điều này ta cũng không rõ, nhưng trong Sa Nữ tộc không có nam nhân, xác thực là chuyện hoàn toàn có thật.”

Khi đã biết Dạ Lang tộc đến từ sa mạc, ta sao có thể bỏ qua cơ hội liền hỏi: “Các người có nghe qua chuyện trong sa mạc có một ngôi thành bỏ hoang hay không?”

Chiến Khôi và Chiến Hận nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh sợ. Chiến Hận đáp: “Ta nghĩ Đại Kiếm Sư nói đến chính là địa phương được gọi là Ma Nhân, nằm ở trung tâm của sa mạc. Theo truyền thuyết có một 'Quỷ Khu', lúc ẩn lúc hiện, thậm chí vị trí cũng liên tục thay đổi.”

Ta hít một hơi dài hỏi tiếp: “Xem ra đúng là địa phương đó rồi! Các người biết cách đến đến đó không?”

Chiến Khôi thở hắt ra, hoảng sợ nói: “Đại Kiếm Sư muốn đến đó làm gì? Nơi đó không phải là nơi ai cũng có thể đến, chứa đầy những chuyện kỳ dị, ma quỷ kêu khóc và bão cát lớn nhất sa mạc, ngoại trừ các Sa nữ kỳ dị, không ai dám đến đó, cũng không ai biết được cách đến đó.”

Chiến Hận nói tiếp: “Sa nữ sẽ không buông tha kẻ nào xông vào Ma Nhân, ngay cả Đổ Biển cũng đã vài lần bại trận, bây giờ hãn cũng không dám nhắc đến địa phương đó.”

Lúc này, Chiến Vô Song cùng ba vị tướng lĩnh khác đi vào đại trướng của Chiến Hận, báo cáo người ngựa đã tập hợp xong, có thể đi đến Niên

Gia thủy đạo bất cứ khi nào.

Chiến Hận định phát lệnh, suy nghĩ rồi quay sang ta nói: “Đại Kiếm Sư! Bây giờ ta đem quyền chỉ huy giao cho ngài, do ngài điều khiển chúng ta.”

Đối với tên tự cao tự đại này mà nói, thốt ra hai câu này cực kỳ khó khăn. Nhưng giờ hắn đã nói ra, hơn nữa là cam tâm tình nguyện, một mặt là do tình bằng hữu và lòng kính trọng mà hắn dành cho ta, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất chính là ta có thể hoàn thành giấc mộng mà hắn và tộc nhân chờ mong đã lâu, di cư đến vùng đất phì nhiêu của Đế quốc.

Bọn họ vì sao phải từ trong sa mạc đi đến nơi này, chính là muốn tìm đến đất đai và cuộc sống tốt đẹp hơn. Nhưng do Thiểm Linh nhân kiên cường ngăn trở đường tiến, đành phải chịu đựng sự áp bức và bóc lột của Đỗ Biến, bao gồm cả muội tử yêu quý của mình trong đó.

Bây giờ khi ta đến, hai vấn đề trở ngại trong lòng hắn đã lập tức được giải quyết, sao hắn có thể không đổi đài với ta như huynh đệ tốt?

Ta đặt tay lên bờ vai gầy nhưng rắn chắc như thép Trân Ô của Chiến Hận, nói rất chân thành: “Huynh thật sự là huynh đệ tốt của ta, nhưng huynh không nghĩ tự mình sẽ đối phó với Đỗ Biến hay sao?”

Tay của Chiến Hận đặt trên tay ta đang để trên vai hắn, dùng sức nắm chặt nói: “Muốn đến chết được! Nhưng ta càng muốn Đại Kiếm Sư thể hiện năng lực của ngài trước tộc nhân của ta, làm cho bọn họ sau này không có dị tâm, toàn tâm toàn ý trợ giúp Đại Kiếm Sư thống nhất Đế quốc.”

Ta không thể nghĩ Chiến Hận lại suy nghĩ chu đáo đến thế, không né tránh nữa, bèn đứng thẳng người lên, cười nói: “Hãy báo cho Đỗ Biến, ba ngày sau, 'Phi Lang' Chiến Hận sẽ tự tay đưa Hàn Sơn Mỹ đến cho Đỗ Biến.”

Mọi người hơi ngạc nhiên

Chiến Khôi ngộ ra nhanh nhất, nói: “Đỗ Biến sẽ nhìn ra đây là một cái bẫy.”

Ta mỉm cười: “Hắn nhìn ra thế nào được? Mang Sơn Mỹ đến cho hắn chỉ có ba người, là Chiến Hận, Chiến Vô Song và ta. Nếu Đỗ Biến ngay cả ba người chúng ta cũng không dám gặp, thì ngay cả trước mặt con hắn cũng chẳng cần ngăn đầu lên nữa chứ đừng nói đến việc ra ngoài nữa”

Chiến Hận kỳ quái kêu lên: “Ngàn vạn lần đừng nói cho hãn Đại Kiếm Sư đang ở bên phía chúng ta, nếu không tên súc sinh này thà không làm người, không ra ngoài chứ không dám tự thân ra đón nhận đâu.”

Chiến Khôi nhú mày nói: “Nếu có sai sót gì...”

Ta nhặt giọng nói: “Sau khi chúng ta giết Đỗ Biến, chỉ cần duy trì một khoảng thời gian ngắn, chiến sĩ của các người từ Niên Gia thủy đạo tiềm nhập, phối hợp với Thiểm Linh chiến sĩ xuất phát từ Dạ Lang hạp, sau đó có thể tiền hậu giáp kích, đánh cho bọn chúng không còn manh giáp, không có gì phải lo lắng hết. ”

Chiến Hận lại lộ ra chiêu bài cười gằn của hãn: “Quần long vô chủ, ta không tin bọn sa đạo có thể làm ra chuyện gì cả”

Chiến Khôi cân nhắc tường tận rồi đưa ra một vấn đề: “Giả sử Đỗ Biến co đầu rút cổ không chịu ra, chỉ phái người đến đón Sơn Mỹ tiểu thư, chúng ta sẽ ứng phó như thế nào.”

Chiến Hận tức giận nói: “Nếu hãn ngay cả 'Phi Lang' Chiến Hận ta mà cũng không nể mặt, chúng ta lập tức quay đầu trở về hạp, làm cho tên nhát gan này khó chịu một lúc cũng hay.”

Ta nói: “Sẽ không thể đâu! Hãn không biết các người và Thiểm Linh tộc đã hòa giải, không nghĩ đến việc chúng ta dám qua mặt hãn. Hơn nữa trong mắt hãn, bốn người có thể làm được chuyện gì chứ.”

Sau khi tiếp tục thương nghị một hồi về chi tiết cuộc tấn công bọn sa đạo, ta trở lại lều của Hàn Sơn Mỹ. Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ đang được vài Dạ Lang nữ ăn mặc rất hấp dẫn trợ giúp, cao hứng nổi lửa chiên món bánh cỏ của Dạ Lang nhân, mùi thơm ngào ngạt, hấp dẫn các hài tử ở gần đều xúm quanh chờ đợi món ngon.

Ta chưa từng thấy qua Hoa Nhân sức sống bừng bừng, vui sướng quên cả ưu sầu như vậy. Trước đây ta thật là có lỗi với nàng, may là bây giờ đã có thể bù đắp lại.

Mấy Dạ Lang nữ thấy ta đến, càng đặc biệt nỗ lực, gắng sức mang thảo diệp ra đâm giã, trộn với một loại bột trắng gì đó làm thành từng cục tròn, rồi được Hàn Sơn Mỹ cán thành dẹp ra, lại chuyển qua cho Hoa Nhân để tên đầu bếp này cho vào vạc dầu chiên lên.

Hơi nóng bốc lên.

So ra, trong cả đám Dạ Lang nữ, Hàn Sơn Mỹ là người mặc nhiều quần áo nhất, ta không dám nhìn thân thể dụ người của Dạ Lang nữ khác, đi đến sau lưng Hoa Nhân quan tâm hỏi: “Thương thể của nàng đã hoàn toàn ổn chưa?”

Hoa Nhân lau mồ hôi trên trán quay đầu lại cười quyến rũ nói: “Ngài xem ta có giống như đã bị thương không?”

Giọng cười Hàn Sơn Mỹ truyền đến: “Nhân tử rất khỏe mà! Vừa rồi ta hỏi tử ấy đêm nay có thể cùng ta thị hầu ngài trong lều hay không, tử đã đánh ta một cái. Đến giờ vẫn còn đau nè!”

Hoa Nhân đỏ bừng mặt cười, sáng giọng: “Dạ Lang nữ đều là loại như vậy hết, tại trước mặt bao nhiêu người mà cũng nói chuyện đó được.”

Mấy Dạ Lang nữ cùng cười rúc rích, ánh mắt long lanh đầy vẻ ngụ ý nhìn chăm chăm vào ta.

Hàn Sơn Mỹ chẳng chút thẹn thùng nào cả, đến bên cạnh ôm lấy cánh tay ta, một bên thân thể đầy đặn của nàng như dán chặt vào người ta, quay sang Hoa Nhân nói: “Nam nữ yêu nhau là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu không có chúng ta, sau khi nam nhân chinh chiến trở về, làm sao có thể quên đi tổn thương trên chiến trường và nỗi đau mất đi thân hữu. Ngày xưa trên sa mạc, nam nữ mọi lúc mọi nơi đều có thể thân nhiệt giao hoan, chẳng ai liếc mắt nhìn cả. Tử chưa quen với tập quán này thôi.”

Hoa Nhân không dám cùng nàng nói chuyện nữa, chuyên tâm thực hiện việc bếp núc của nàng.

Ta đánh mạnh một cái vào mũi Hàn Sơn Mỹ, trách: “Người không nhìn thấy có rất nhiều tiểu bằng hữu đang chờ món bánh cò của người hay sao? Mau trở về làm việc đi.”

Hàn Sơn Mỹ được đánh đòn càng vui vẻ, hôn ta một cái thật kêu rồi mới bịn rịn quay về chỗ của nàng, chuyên tâm làm việc.

Ta nhớ lại mấy ngày nay, vì sợ thân thể của Hoa Nhân chưa hoàn toàn bình phục nên không dám cùng nàng thân thiết, nhưng xem ra đêm nay là thời gian thích hợp. Ta thật sự nhớ cảm giác khi cùng thân thể của nàng tạo

ra những tiếp xúc ngọt ngào, ghé vào sau tai nàng, thì thầm: “Nhân! Đêm nay ta sẽ không buông tha nàng.”

Hoa Nhân cúi đầu thẹn thùng nói: “Nếu ngài buông tha ta, ta cũng không chịu.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7 Chương 9

Chính Tay Đâm Kẻ Thù

Sau khi bọn tướng lĩnh Chiến Khôi, Chiến Cừ dẫn một vạn năm nghìn Dạ Lang chiến sĩ từ Niên Gia thủy đạo xuất phát đến Vũ Lâm, Cự Linh và một vạn hai nghìn Thiểm Linh chiến sĩ cuối cùng cũng đã tới Dạ Lang hợp, cùng đi còn có Bạch Đan và Anh Diệu.

Chiến Hận lần đầu tiên xua đuổi bầy thê tử của hắn, để cho chúng ta tiến hành mật nghị ở trong trướng.

Bạch Đan mang đến một tin tức xấu, Lệ Thanh quận chúa đã kết thành liên minh với tộc chủ của Dã Mã tộc “Điên Mã” Hắc Kiếm, chuẩn bị chia cắt lãnh thổ rộng lớn của Đế quốc.

Bạch Đan sắc mặt ngưng trọng nói: “Yêu phụ Lệ Thanh này gian hoạt phi thường, lại đem sào huyệt Vọng Nguyệt thành và đất đai phía nam bao gồm cả Ma Nữ quốc nhượng cho Hắc Kiếm, hy vọng nhờ Hắc Kiếm đến ngăn chặn sự phản công của chúng ta. Bản thân yêu phụ thì đã điều quân trở về Nhật Xuất thành, lợi dụng lúc chúng ta và Hắc Kiếm đấu với nhau, thu phục Nhật Xuất thành và các thành trì hương trấn phụ cận, củng cố thế lực bản thân.”

Chiến Hận tức giận: “Cái tên Hắc Kiếm này cũng thật ngu xuẩn, Vọng Nguyệt thành giống như củ khoai nóng bỏng vậy mà cũng dám nhận.”

Cự Linh nói tiếp: “Nghe nói người này nông cuồng tự đại, với lại có thể còn chưa hiểu rõ được sự lợi hại của Đại Kiếm Sư và hình thế của Vọng Nguyệt thành. Bất quá, cho dù hắn có biết thì cũng sẽ không lưu ý.”

Anh Diệu đối với Vọng Nguyệt thành tất nhiên có cảm tình nồng hậu, nghiêng rằng nói: “Yêu phụ này thật là lòng lang dạ sói, lại dám đem hơn ba mươi vạn dân của Vọng Nguyệt thành đặt dưới tay bọn đạo tặc Dã Mã tộc hung tàn thành tính. Ta hận không thể nào xé mụ ta ra làm trăm ngàn mảnh.”

Chiến Hận bản thân cũng không phải là thiện nam tín nữ, không chút lo lắng cho người dân Vọng Nguyệt thành, nhận xét: “Dã Mã tộc càng tàn bạo thì người dân Vọng Nguyệt thành càng không tuân phục, cũng càng thống hận Lê Thanh, khát khao được chúng ta giải cứu. Chúng ta muốn công hãm Vọng Nguyệt thành thì sẽ càng dễ dàng.”

Ta hỏi Bạch Đan: "Có biết khi nào binh đoàn của Hắc Kiếm sẽ đến tiếp thu Vọng Nguyệt thành không?"

Bạch Đan lắc đầu: “Cái này không nắm rõ lắm, nhưng xem sự điều động của quân đội Lê Thanh thì chỉ khoảng trong bảy tám ngày nữa thôi”

Anh Diệu nhíu mày: "Lê Thanh làm như vậy, chỗ có lợi là tránh được trước sau thụ địch và tạm thời không cần chính diện đối trận với chúng ta, nhưng chỗ có hại lại nhiều hơn. Trước hết là uy tín của nàng ta sẽ bị giảm sút thê thảm, người Đế quốc ắt có cảm giác bị nàng ta bán rẻ, còn thủ hạ đại tướng thì quân tâm li tán.”

Cự Linh hỏi tiếp: "Giả như nàng ta đánh không được Nhật Xuất thành, chẳng lẽ không phải trở thành du hồn dã quỷ sao, còn dựa vào cái gì để tranh bá thiên hạ?"

Ta trầm giọng đáp: "Nàng ta nhất định có thể đánh hạ được Nhật Xuất thành!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại phía ta.

Hoa Nhân vốn im lặng từ nãy giờ bỗng ôn nhu hỏi: "Tại sao Đại Kiếm Sư lại khẳng định như vậy? Nhật Xuất thành cho dù không còn Hắc Quả Phụ, nhưng Dực Kỳ cũng là danh tướng của Đế quốc, dựa vào Nhật Xuất thành tường cao vách dày mà phòng thủ vài tháng thì phải không có vấn đề gì chứ."

Bạch Đan suy đoán: "Phải chăng là bởi vì sau khi Lê Thanh đánh hạ Ma Nữ thành, đã có được Lôi Thần của chúng ta. Nhưng mà bọn chúng vội

vàng bỏ chạy như vậy, cho dù có thể vận chuyển theo hơn chục khẩu Lôì Thần nhưng lại chưa kịp khai thác dầu đen, cũng không đủ tri thức và kỹ thuật về mặt đó."

Ta lắc đầu, thở ra một hơi, khai mở chủ đề: "Mười hai quyển Trí Tuệ điển vẫn ở trong tay các người chứ?"

Hoa Nhân nói: "Trí Tuệ điển thực sự lưu lại Địa Hạ điện làm vật bồi táng cho Ma Nữ. Sau khi chàng đi rồi thì không ai xuống đó cả. Trước khi thành bị phá, chúng ta y theo chỉ thị của Ma Nữ lúc còn sống, đã khởi động công tắc phong kín cửa vào Địa Hạ điện, hiện giờ... hiện giờ không biết tình hình như thế nào rồi nữa!"

Bạch Đan nói: "Chỉ rất ít người biết bí mật của Địa Hạ điện. Lê Thanh sau khi vào thành, không tới mười ngày thì đã rút lui, cho dù có biết vị trí của Địa Hạ điện cũng khó mà phá vỡ để vào."

Hai người Chiến Hận và Cự Linh cùng kêu lên: "Đại Kiếm Sư!" Bọn họ trông thấy đối phương thốt ra tiếng thì lại đồng loạt nhường lời cho người kia.

Ta hướng về phía Chiến Hận cười nói: "Người tựa hồ đã thân thiện hơn rất nhiều đối với Cự Linh huynh, rốt cuộc tại sao lại có sự thay đổi này hả?"

Chiến Hận hơi lúng túng nói: "Cự Linh huynh thật là bằng hữu tốt, đáp ứng tặng ta một xử nữ mỹ lệ của Thiểm Linh tộc, ta đương nhiên cảm kích huynh ấy. Phải rồi! Cự Linh huynh, nếu như huynh nhìn trúng bất cứ mỹ nữ nào trong tộc của ta, ngoài Sơn Mỹ, thì nói ra ngay nhé."

Hàn Sơn Mỹ thấp giọng mắng: "Đồ quỷ háo sắc!"

Lúc này đến lượt Anh Diệu sốt ruột hỏi: "Đại Kiếm Sư vẫn chưa nói ra vì sao Lê Thanh có thể dễ dàng đánh hạ Nhật Xuất thành?"

Ánh mắt nghi hoặc của mọi người lại tập trung lên người ta lần nữa.

Ta trầm giọng: "Bởi vì viện binh của nàng ta rốt cuộc đã đến rồi."

Mọi người ngạc nhiên: "Viện binh?"

Ta cũng vừa nghĩ tới khả năng này, nhưng lại biết rằng cảm giác này của mình không sai. Lê Thanh đã là người của Vu Đế, mà dưới sự khống chế của Vu Đế ngoài Hắc Xoa nhân ra thì còn có hai chủng tộc cường đại khác.

Đế quốc đã không còn chướng ngại vật Đại Nguyên Thủ nữa, Vu Đế sao có thể bỏ qua cơ hội khổng chế Đế quốc được.

Mặc dù trong đó vẫn có rất nhiều điểm then chốt khiến người ta khó lý giải, nhưng xem hành vi kỳ quái của Lệ Thanh hiện nay thì chỉ có viện quân mới có thể giải thích thông suốt được.

Ta giải thích sơ lược với mọi người.

Tâm tình của mọi người đều trở nên trầm trọng, biết rằng sự tình không thể dễ dàng giải quyết như vậy nữa.

Trên thực tế, bọn họ đều không sợ Lệ Thanh, bởi vì cấp dưới của nàng, bất kể là tướng lĩnh, binh lính hay dân thường thì trái tim bọn họ đều hướng về phía ta.

Nói chuyện tới lúc này, vẫn không có ai nhắc đến binh của "Sa Mạc Chi Vương" Đỗ Biến đã đến bên ngoài hạp.

Ta đứng lên nói: "Thời gian cũng không nhiều nữa, để ta đưa Sơn Mỹ giao cho Đỗ Biến, cho hắn cao hứng một lát, nhưng chỉ một lát thôi."

Hàn Sơn Mỹ nhu hòa nói: "Chỉ cần Đại Kiếm Sư vui vẻ thì đem giao ta cho người nào cũng được. Nhưng cũng chỉ có thể là một lát thôi."

Ta mặc giáp trụ của Dạ Lang nhân lên, thúc Phi Tuyết, cùng hai người Chiến Hận và Chiến Vô Song vây quanh bảo hộ cho Hàn Sơn Mỹ ở giữa, phi ra khỏi Dạ Lang hạp được canh phòng nghiêm ngặt, hướng tới lối ra ở phía sa mạc.

Suy nghĩ của ta lại trở về thời gian tối hôm qua ở trong trướng, khi cùng Hoa Nhân triền miên, nàng nói bên tai ta: "Đại Kiếm Sư, thiếp có loại cảm giác rất kỳ quái, giống như thiếp có thể cảm nhận được sự vật trong trái tim chàng, cảm giác vô cùng kỳ diệu."

Lúc đó trong lòng ta thoáng động, nghĩ đến khả năng do ta đem một lượng lớn dị năng chuyển vào trong cơ thể nàng, bởi trong cơ thể ta cũng có dị năng đồng dạng cho nên giữa nàng và ta đã sinh ra mối liên hệ thần diệu, giống như kiểu "Liên Tâm thuật" trong truyền thuyết.

Ta mỉm cười: "Thế nàng cảm giác được cái gì nào?"

Hoa Nhân nói "Cảm giác được tình yêu cuồng nhiệt và sự quẩn quýt si mê của chàng đối với thiếp, đó là loại cảm giác mà trước đây thiếp chưa

bao giờ cảm thấy được."

Ta bật cười: "Rốt cuộc đã chịu tin lời nói ta yêu nàng không phải là giả dối rồi."

Hoa Nhân cắn mạnh lên vai ta một cái, nói: "Chỉ tin chàng lúc này thôi."

Trong khi suy nghĩ, bốn con ngựa của chúng ta từ từ phi ra ngoài hạp.

Dưới ánh sáng của vầng trăng khuyết, thảo nguyên bao la đầy vẻ hoang mang thần bí, từng trận từng trận gió lạnh của sa mạc thổi lướt qua mặt, lúc này mới hiểu rõ tại sao Dạ Lang nhân lại muốn cư trú trong khe núi lớn để tránh gió.

Từ điều này mà suy ra bọn sa đạo có thể chống lại gió lạnh buổi tối trên sa mạc phải là người vô cùng cường hãn. Ta nhất định phải đề cao cảnh giác, để tránh cho ba người bọn họ phải nhận bất cứ tổn thương nào.

Ta có lòng tin này, cũng có dự cảm như vậy.

Chạy được chừng nửa dặm, phía trước một vùng tối om, đến cả một chút đèn lửa lộ ra từ trong doanh trại cũng không có.

Nhưng ta lại cảm ứng được bọn chúng đang chờ chúng ta ở phía trước, vội ghìm cương ngựa dừng lại. Bọn họ dừng lại theo ta.

Bỗng phía trước hơn trăm bước, hàng trăm ngàn bó đuốc đồng loạt châm lên, biến thảo nguyên thành một vùng đỏ rực, thanh thế khiếp người.

Tên Đỗ Biến này quả nhiên ưa thích chơi trò tâm lý chiến.

Chiến Hận phá lên cười: "Hừ! Đồ tiểu súc sinh."

Hàng sa đạo đầu tiên ước chừng hai nghìn tên đang từ từ thúc ngựa bức tới. Hai bên cánh tốc độ khá nhanh, khi đến cách ngoài năm mươi bước mới dừng lại, trông giống như một con cua lớn triển khai đôi càng to đang uy hiếp chúng ta.

Hơn hai mươi kỵ sĩ thúc ngựa phi tới.

Chiến Hận khẽ nói: "Kẻ đang đội chiếc mũ giáp hình thốc ưng (chim ưng trọc đầu) chính là Đỗ Biến. Ta nhận ra chiếc mũ giáp của hắn, thân hình cũng không khác."

Ta lưu tâm quan sát. Người đó chạy dẫn đầu nhóm mười kỵ sĩ, thân hình hùng vĩ, trên mũ giáp đúc một con thốc ưng uy mãnh giống như đang muốn vỗ mồi, quả thực là có vài phần uy thế.

Ánh mắt của ta lướt qua những kỵ sỹ đi theo, mặc dù chiều cao không đồng nhất nhưng đều vô cùng tinh tráng, khí độ trầm ổn, không cần phải nói cũng biết là hảo thủ trong nghìn người chọn một.

Trong số đó, một người ở ngoài cùng bên trái thu hút sự chú ý của ta nhất bởi ba nguyên nhân.

Đầu tiên là do hãn có cái dáng vẻ rất tự hào, vượt quá cả kẻ đội mũ giáp hình thốc ưng. Tiếp đến là dưới cặp mắt sắc bén mà đến cả đêm tối cũng không bị ảnh hưởng của ta, ánh mắt sáng rực của hãn chỉ chú định lên người Sơn Mỹ trong khi kẻ khác lại tập trung chú ý tới Chiến Hận. Nguyên nhân cuối cùng cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, chính là thân hình của hãn và của kẻ đội mũ giáp hình thốc ưng khôi hết sức giống nhau, đều hùng tráng hơn nhiều so với người khác.

Trực giác thần kỳ nói cho ta biết rằng người này mới chính là Đỗ Biễn. Cái thằng cha này quả thực thích giờ trò lừa bịp.

Ta khẽ nói: "Chỉ nghe nhưng đừng có nhìn ngay. Kẻ ở phía ngoài cùng bên trái mới là Đỗ Biễn."

Bọn họ thoáng ngây người, đều theo lời ta dặn, nhẩn nại không lập tức nhìn về phía Đỗ Biễn thật đó.

Đỗ Biễn thật giả và hai mươi hai kỵ sỹ khác đi đến cách chúng ta hơn mười bước thì dừng lại.

Chiến Hận hướng về phía Đỗ Biễn giả, cười ha hả một tiếng, nói: "Đỗ huynh chắc là rất thích nhiều người cùng đi nên mới đi tới Dạ Lang hạp của chúng ta long trọng thế này, hy vọng rằng lúc trở về thì không gặp phải bão cát."

Một tráng hán đứng bên cạnh Đỗ Biễn giả quát lên: "Phi Lang nhà người tốt nhất là không nên nói lời lạnh nhạt. Đại vương chúng ta mấy năm nay bị thái độ phản phúc vô thường của người làm cho tâm tình không tốt, không chịu được kích động lần nữa đâu..."

Chiến Hận thể hiện khí thế bá chủ một phái, quát ngăn lại: "Người là cái thứ gì? Ta và Đỗ huynh nói chuyện có chỗ cho người chỗ mồm vào sao?"

Bọn sa đạo hầm hầm tức giận, bàn tay đều đặt lên binh khí.

Chỉ có Đỗ Biễn thật ngồi yên bất động, lạnh lùng nhìn Chiến Hận.

Đỗ Biễn giả cấp tốc liếc sang Đỗ Biễn thật một cái, thấy đối phương không có động tĩnh gì bèn giơ tay ngăn cản bọn sa đạo đang nóng lòng muốn tử thí. Chúng ta nhìn thấy toàn bộ những hành động đó, không còn nghi ngờ ai mới là Đỗ Biễn thật sự nữa.

Một hán tử cao gầy khác đứng bên cạnh Đỗ Biễn giả nói với ngữ khí ôn hòa hơn: "Chiến Hận tộc trưởng có chỗ không biết. Do tộc trưởng không tuân thủ minh ước, nên đại vương của chúng ta đã lập thế rằng trừ phi tộc trưởng giao muội muội của người, tiểu thư Hàn Sơn Mỹ ra, nếu không thì vĩnh viễn không đối thoại với tộc trưởng nữa, mong tộc trưởng lượng xét."

Tráng hán đầu tiên lại quát lên: "Nếu như Phi Lang nhà người thực sự có thành ý thì hãy để một mình Hàn Sơn Mỹ qua đây. Sau khi đón được người rồi thì chúng ta lại là minh hữu, đại vương sẽ cùng người nói chuyện."

Tên Đỗ Biễn này đúng là loại người thích dùng mưu kế, giống như thời tiết biến ảo thất thường khó lường trong sa mạc, khiến cho người khác không mò ra được hần. Tiếc là hần đã gặp phải ta.

Chiến Hận theo đúng đối sách mà chúng ta đã định ra từ trước, ngửa mặt lên trời cười một trận đầy hào khí, nói: "Không có ai có thể vũ nhục Phi Lang Chiến Hận ta và Dạ Lang tộc, Đỗ Biễn đến cả lời mà cũng tiếc rẻ không nói. Đi! Chúng ta quay về." Nói xong liền quay đầu ngựa, phi trở lại.

Ba người chúng ta đồng thời quay ngựa mà đi, ta cố ý rút lại cuối cùng, tiếp cận Đỗ Biễn thật thêm một đoạn nữa.

Bọn sa đạo không thể tưởng được Chiến Hận lại có nước cờ này, cùng lúc quát lên phản nộ: "Dừng lại!"

Chiến Hận không thèm quan tâm đến, tiếp tục phóng ngựa về phía Dạ Lang hạp.

Ta quay đầu ngựa lại hướng về phía bọn sa đạo, giả bộ tư thế bảo hộ phía sau.

Chỉ thấy Đỗ Biễn thật "Keng" một tiếng bạt xuất trường đao. Đó là tín hiệu xuất thủ.

Ngay lập tức, bọn sa đạo hét lên liên tiếp, rút binh khí ra, thúc ngựa truy tới.

Hai kẻ trong đó xông tới chĩa mũi nhọn vào ta. Nhất thời, đao quang lấp lánh, sát khí đằng đằng.

Ánh mắt của ta trông như không có giây phút nào rời khỏi Đỗ Biến giả, nhưng kỳ thực trong lòng lại chú ý tới Đỗ Biến thật đang hơi rút ở phía sau một chút.

Chiến Hận hú dài một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa, tăng tốc rời xa.

Sơn Mỹ và Chiến Vô Song rượt theo hai bên hăn, ba kỵ sĩ nhanh chóng phi đi.

Bọn sa đạo điên cuồng truy theo, hai tên sa đạo đối phó với ta, từ hai bên trái phải công tới.

Đỗ Biến thật vẫn lưu lại chỗ cũ, lạnh lùng quan sát sự phát triển của tình thế.

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên.

Bọn sa đạo ở phía sau đồng thời hét to, từ từ kẹp tới theo hình cánh quạt, bầu không khí vô cùng khẩn trương.

Cho đến tận lúc đao phong cắt vào cơ thể, ta mới hét to một tiếng, rút Ma Nữ nhận ra, quét ra hai bên phải trái như thiểm điện.

"Đang! Đang!" Hai thanh đai đao đang phách tới đồng thời gãy đoạn.

Trong lúc Đỗ Biến thật còn đang kinh ngạc nhìn về phía ta, Phi Tuyết bỗng bất ngờ dùng lực phi vượt qua khoảng cách ngoài hai mươi bước xông về phía hăn như một mũi kinh tiễn. Ta thừa cơ trả lại hai kiếm về phía hai tên sa đạo khiến chúng ngựa người rớt xuống ngựa trong làn máu tươi tung tóe.

Đỗ Biến không hổ là cao thủ, biết rằng không kịp quay đầu đào tẩu, trường đao trong tay giơ ngang mặt chém tới, lại không tránh né Ma Nữ nhận chém đầu gãy đó của ta.

"Keng!" Một âm thanh trong vắt vang lên, nhận đao giao kích.

Thanh đao của Đỗ Biến hiển nhiên cũng là bảo đao nên không bị gãy đoạn, với lại lực đao trầm hùng, không hề thua kém quá nhiều so với ta.

Tiếng vó ngựa vang lên rung trời chuyển đất, hơn hai nghìn tên sa đạo hàng đầu tiên đang phi hết tốc lực tới hộ giá, mắt thấy trong chớp mắt đã đuổi đến.

Lúc này ta phóng đến bên cạnh người Đỗ Biến, Ma Nữ nhận xoay một vòng nhỏ trong không trung, thanh kiếm hướng tới chân phải Đỗ Biến đâm xuống. Nếu như hần di chuyển vị trí của chân thì Ma Nữ nhận có thể đâm vào trong bụng ngựa.

Đỗ Biến điên cuồng quát lên một tiếng: "Người là ai?" rồi quát ngựa di chuyển sang bên cạnh, trường đao chém vào vị trí mũi nhọn của Ma Nữ nhận, có thể nói đao pháp như thần, không hổ là Đại Mạc Chi Vương.

Ta cất tiếng cười dài: "Không nhận ra Lan Đạc ta sao?" Ma Nữ nhận biến hóa kỳ ảo xuất ra kiếm ảnh đầy trời, ập tới hần như bạo vũ cuồng phong.

Đỗ Biến nghe thấy là ta, toàn thân chấn động, rồi mới nhớ ra vận đao ngăn chặn. Nhưng đã chậm mất nửa giây, nhất thời bị rơi vào thế thủ, hoàn toàn không có lực hoàn kích.

Tiếng hô chém giết điên cuồng vang động rung trời, cùng lúc đến từ hai phía Dạ Lang hạp và sa mạc. Khi Dạ Lang nhân tiến công đều phát ra tiếng sói tru, quả thực âm thanh báo trước có công hiệu thần kỳ cướp tinh thần kẻ địch.

Đỗ Biến lại kinh ngạc chấn động lần nữa, biết rằng đã rơi vào trong cạm bẫy tiền hậu giáp kích của chúng ta.

Ta nhân lúc hần phân tâm, đao pháp hóa xảo thành vụng, toàn lực phách ra mấy kiếm.

"Đang! Đang! Đang!"

"Rắc!" Bảo đao của Đỗ Biến rốt cuộc gãy đoạn, hồ khẩu lưu huyết.

Lúc này, bọn sa đạo hộ giá đã đuổi đến, xung quanh chỉ có mâu quang đao ảnh, nhưng đã không cứu được Đỗ Biến nữa.

Ta quát lớn: "Một kiếm này là của Niên Gia!"

Mũi nhận lóe lên, đâm xuyên vào trong khôi giáp trước ngực Đỗ Biến, đồng thời rút nhận trở lại, chém chết hai tên sa đạo đang công tới từ hai bên trái phải.

Đỗ Biến tay ôm trước ngực, lộ xuất thần sắc không thể tin được, sau khi kêu thảm một tiếng kinh thiên động địa mới ngã người rớt xuống ngựa.

Ta quát lớn: "Đỗ Biến đã chết, còn ai dám khiêu chiến với Lan Đạc ta."

Bọn sa đạo xông đến có tới hơn nửa lui trở lại, số còn lại xông đến liền bị ta giải quyết xong gần hết trong chớp mắt. Tốc độ cao kinh người của Phi Tuyết khiến cho bọn chúng không có cách nào bao vây được ta.

Trong khi tả xung hữu đột, bọn sa đạo phía sau đã loạn lên, đại quân của bọn Chiến Khôi từ Niên Gia thủy lộ cuối cùng đã đánh giết tới nơi.

Tiếng quát của Cự Linh cũng từ phía Dạ Lang hạp truyền tới, tiếng chém giết chấn động màng nhĩ.

Bọn sa đạo xưng hùng đại mạc, sau khi Đỗ Biễn chết, cuối cùng đã quân không ra quân nữa.

Đó không phải là một trường chiến tranh mà là đồ sát. Giống như ngày đó người của Đỗ Biễn đồ sát Niên Gia và các bằng hữu Tịnh Thổ của ta.

---o0o---

Trong Dạ Lang cốc dào dạt không khí vui mừng, nổi hào hứng dâng cao.

Chính như lời Hàn Sơn Mỹ đã nói! Theo tập quán đã truyền lại mấy đời nay của Dạ Lang nhân, chiến binh Dạ Lang chinh chiến trở về không chỉ dừng lại ở uống rượu chúc mừng, mà còn tìm kiếm nữ nhân của bọn họ để phát tiết hết tử vong và bi thống của chiến tranh.

Không biết có phải là Chiến Hận ngấm an bài hay không mà rất nhiều nữ nhân Dạ Lang lần mò tới lều vải của Thiểm Linh nhân cầu hoan, làm cho xuân sắc tràn đầy hạp cốc.

Chỉ có yêu thương mới có thể tiêu diệt được cừu hận. Trải qua sự tiếp xúc như vậy, ta không tin hai tộc Dạ Lang và Thiểm Linh lại vẫn còn tồn tại cừu hận.

Nếu như Dạ Lang nữ hoài thai hài tử của Thiểm Linh nhân, mối quan hệ giữa hai tộc lại càng thân thiết khó phân tách. Không biết đó có phải cũng là nguyện vọng của Chiến Hận hay không. Sau thời gian lâu dài quần quýt lẫn nhau, tất cả cừu hận đều cũng sẽ hóa thành sự tôn kính thôi!

Địa vị lãnh tụ của ta cũng đã được xác nhận bởi trận chiến này.

Chiến Hận trừ bỏ được đại địch luôn ức hiếp hấn, cao hứng đến phát cuồng. Ở trong đại trường ôm lấy Dĩ Hoa cùng một Dạ Lang nữ xinh đẹp khác tên là Thảo Lôi công nhiên trêu đùa, hình hài phóng dăng.

Bọn Cự Linh, Bạch Đan, Anh Diệu cũng không tịch mịch, bận bịu ứng phó với các Dạ Lang nữ khác tìm đến. Trong thời đại chiến tranh nữ nhiều nam ít này, có ai không phải là nhân vật phong lưu chỉ biết đến ngày hôm nay. Bọn họ mặc dù không trắng trợn như Chiến Hận, nhưng cũng không thể dẫn lòng được trước sắc hương quyến rũ và nhiệt tình liên tục bày ra. Thái độ của bọn họ càng lúc càng thoải mái.

Nhất thời trong trường toàn là thanh âm của nam nữ trêu đùa nhau. May mắn là ta có Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ ở bên cạnh. Các nữ nhân khác ở trong trường của Chiến Hận đang nhìn ta chăm chú bằng ánh mắt thèm muốn cũng không dám đến quấy lấy ta, cho nên tạm thời ta vẫn được an toàn.

Chỉ không biết sự an toàn giả tạo này có thể duy trì được bao lâu.

Càng lúc càng có nhiều nữ tử Dạ Lang mượn việc dâng mỹ thực lên mà trêu ghẹo đùa tình với ta. Điều này khiến ta cảm thấy vô cùng lúng túng và không tự nhiên.

Ta không hề phản đối phương thức chúc mừng này, chỉ cần giữa nam nữ hai người cùng vui vẻ thì còn có chuyện gì mà không thể làm? Nhưng đó là ở trong lầu vải “cách biệt trần thế” hoặc ít nhất cũng là nơi đồng hoang không người.

Thế nhưng, Dạ Lang nhân không hề có sự cố kị như vậy. Sự thân mật và tán tỉnh giữa nam nữ đối với bọn họ mà nói là một chuyện bình thường và tự nhiên giống như uống rượu ăn cơm, cũng giống như bày sới nhớ tiết xuân trong đồng nội. Bọn họ khiến cho ta nhìn thấy bản chất bên trong của văn hóa du mục, chính là sinh tồn, chiến đấu và yêu thương.

Ta mấy lần muốn quay lại lầu của Sơn Mỹ nhưng đều bị Chiến Hận đang cao hứng bừng bừng lưu lại. Hắn vừa tiếp tục tán tỉnh nữ nhân trong lòng, vừa nói văng cả nước bọt thuật rõ hắn cùng Chiến Vô Song quay ngựa lại đại chiến sa đạo thế nào, kiếm chế địch nhân ra sao, chỉ thiếu mỗi là không nói Đỗ Biến cũng bị hắn giết chết.

Hoa Nhân nhìn thấy, xấu hổ đến đỏ mặt tía tai. Lại biết chúng ta khó có thể thoát thân, chỉ đành trốn vào trong lòng ta không dám nhìn, nhưng đôi tai lại vẫn không tránh được tiếng trêu đùa xâm nhập.

Chiến Hận đang thỏa thích vui cười, bỗng hỏi cách nhìn và cảm thụ của bọn Cự Linh đối với nữ nhân trong trường của hắn, về mặt dương dương tự đắc.

Bọn Cự Linh hàm hồ đáp lời, nhưng rõ ràng là cũng vô cùng hài lòng và khoái lạc. Nữ nhân đã khiến cho khoảng cách vốn tồn tại giữa bọn họ hoàn toàn biến mất.

Hàn Sơn Mỹ ngồi ở bên cạnh, ghé miệng sát tai ta, nói: "Đại Kiếm Sư! Tại sao ngài lại không cùng chúng ta thân mật?"

Hoa Nhân hoảng sợ, ngẩng đầu la lên: "Trời! Không được làm điều đó ở đây."

Hàn Sơn Mỹ từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của phong tục tập quán của Dạ Lang tộc, thành thật nói: "Sợ cái gì nào? Chó sói trong sa mạc không phải là giao phối ở mọi nơi sao? Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Ta thở dài: "Nhưng chúng ta không phải là sói."

Hàn Sơn Mỹ cười ngọt ngào: "Dạ Lang nữ từ trước đến giờ không hề sợ bị nam nhân mà mình yêu thích công khai trêu đùa, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể chứng tỏ mình được người khác sủng ái. Đại Kiếm Sư, nếu ngài yêu thương ta, ta chỉ cảm thấy tự hào và vui mừng."

Yêu cầu nhiệt tình mạnh dạn của nàng làm cho ta cảm thấy đau đầu. May mà Bạch Đan và Anh Diệu thông cảm với tình huống của ta, tạm ngừng thân mật với nữ tử bên cạnh, cùng nói: "Kiểu này tuy rằng đầy hương diễm kích thích, nhưng chúng ta cũng không quen với tập quán này. Hãy cứ tạm gác lại chờ khi trở lại trong trường của mình mới tiếp tục tiến hành."

Cự Linh thấy hai người như vậy cũng chỉ đành lưu luyến tạm dừng tiếp nhận hành động "tiến công" của mỹ nữ hai bên đối với hắn.

Chiến Hận cười ha hả, ngừng lại, nói: "Chúng ta cũng đã rất lâu không như thế này, bởi vì đã lâu lắm chưa từng thắng trận lớn thống khoái như vậy." Nói xong, không nhịn được lại xoa nắn mấy cái trên thân thể hùng hực của Dã Hoa và Thảo Lô.

Hai vị mỹ nữ hàng đầu Dạ Lang tộc này yêu kiều thờ gấp, nhưng đôi mắt to đang phát xạ ánh lửa tình dục lại đều lướt tới thân thể ta, khiến ta

cảm thấy không chịu đựng nổi.

Chiến Hận vô cùng sảng khoái, nói: "Đại Kiếm Sư! Có muốn thử hai nàng hồ ly lẳng lơ này một chút không?"

Ánh mắt hai nữ nhân lại càng phát sáng lên.

Hoa Nhân cắn mạnh vào ngực ta một cái.

Cự Linh cười lớn giải vây cho ta: "Người nghĩ Đại Kiếm Sư giống với những người sơn dã như chúng ta sao? Người cứ từ từ mà hưởng dụng đi! Bất quá, tốt nhất là để sau khi Đại Kiếm Sư đi rồi."

Ta thừa cơ kéo Hoa Nhân và Sơn Mỹ đứng dậy, rời khỏi bữa tiệc cuồng hoan hoang đàng này, nói: "Chiến Hận tiểu tử, hy vọng người có khả năng đỡ dành bấy mỹ nữ trong trướng của người. Nếu ta không trở lại trướng của mình, ta sợ ngực mình lại có thêm mấy hàng dấu răng nổi lên."

Hoa Nhân xấu hổ muốn chui xuống đất, dẫn đầu lao ra ngoài trướng như chạy trốn. Các nam nhân đặc ý cười vang.

Ta kéo Hàn Sơn Mỹ đuổi theo ra ngoài, thanh âm của Chiến Hận vẫn truyền ra từ phía trong trướng: "Sợ cái gì chứ! Ứng phó không được thì sẽ tìm Đại Kiếm Sư tới giúp đỡ."

Ôi! Dạ Lang nhân.

Hoa Nhân chuyển thân lại, thả mình vào trong ngực ta, nói: "Nói thực, Bọn họ cuồng hoan như vậy khi giành thắng lợi, mặc dù thiếp nhìn không quen nhưng thiếp lại cảm thấy phương thức bộc lộ đó chân tình không có một chút giả tạo nào."

Hàn Sơn Mỹ cười nói: "Người có muốn thử một chút không? Chúng ta có thể quay trở lại bất cứ lúc nào."

Hoa Nhân kêu lên kinh hãi: "Không!"

Doanh trướng trong hạp cốc phân bố dày đặc. Trận trận thanh âm của nam nữ hoan ái từ trong trướng truyền ra, cũng truyền ra từ trong núi rừng khắp trong hạp cốc. Loại phong tục giao hoan tập thể này của Dạ Lang nhân khiến cho người ta tâm rung tính động. Dạ Lang nhân khi quăng đi tất cả lại càng giống với chó sói trong đồng nội hay sa mạc ở cái dã tính nguyên thủy. Chó sói chính là thần vật mà Dạ Lang nhân sùng bái.

Ta dần dần hiểu rõ tâm trạng của Dạ Lang nhân trong quan hệ nam nữ. Lễ giáo phòng ngự giữa nam và nữ với bọn họ mà nói thì đúng là một chuyện ngu xuẩn tức cười. Chỉ có hành vi nhiệt liệt thẳng thắn mới có thể khiến cho bọn họ lĩnh hội được ý nghĩa của sinh mệnh. Nếu như ta không thể hiểu rõ bọn họ, sau này có thể sinh ra rất nhiều vấn đề không dự liệu được. Và lại, cho dù phóng túng một đêm thì điều đó có gì quan trọng đâu? Ngày mai, bọn họ phải theo ta xuất chinh Đế quốc, nếu không nắm lấy thời gian mỹ diệu trước mắt, lấy việc cuồng hoan sau khi giành thắng lợi làm liều thuốc chữa thương sau cơn giết chóc, thì sinh mệnh còn có ý nghĩa gì đáng nói nữa đây?

Sở dĩ ta không thể bắt chước bọn họ việc đó chỉ vì ta không phải là Dạ Lang nhân, cũng không phải là Thiểm Linh nhân.

Ta đưa tay ôm vòng eo của hai nữ nhân, ung dung đi đến lều của Sơn Mỹ. Ở chỗ đó, ta có thể bảo đảm sẽ phát sinh sự hoang đàng không hề thua kém so với chỗ Chiến Hận.

---oOo---

Sáng sớm ngày thứ hai, ta cùng Hoa Nhân, Sơn Mỹ, Bạch Đan, Anh Diệu, Cự Linh và Thiểm Linh chiến sĩ ly khai Dạ Lang hạp, tiến vào Thánh Nguyên, bắt đầu lên đường tiến về phía Thiểm Linh cốc.

Chiến Hận sẽ đuổi theo sau, chúng ta chỉ đi trước một bước.

Nhìn vùng đồng nội mênh mông vô bờ, trong lòng ta nổi lên một loại cảm giác "nguồn cội". Trong cuộc chiến tranh sau này, vùng đất này sẽ sản xuất ra lương thực, trở thành hậu cần tiếp tế của quân viễn chinh chúng ta. Trong điều kiện không có chiến tranh, đối với hai tộc Thiểm Linh và Dạ Lang mà nói, vùng đất này sẽ giúp bọn họ sinh hoạt ngày càng sung túc.

Bọn sa đạo có thể chạy thoát trở về đêm qua tuyệt không quá năm nghìn người. Đỗ Biến đã chết, sự cân bằng thế lực giữa các dân tộc trong sa mạc đã bị phá vỡ triệt để, giống như Đế quốc đã không còn Đại Nguyên Thủ. Bọn chúng sẽ không thể tạo thành uy hiếp đối với Dạ Lang hay Thiểm Linh tộc nữa.

Dưới ánh mặt trời gay gắt trên không, ta bất giác hoài niệm về ngày đó đi tới Tịnh Thổ, nhớ tới hồ nước nhỏ được mười tám cây Cự Nhân vây

quanh, nhớ tới mỹ cảnh thân thể động lòng người của Thái Nhu lúc chìm lúc nổi trong làn nước, cũng nổi lên nỗi nhớ các nàng cùng Đại Hắc, con vật đáng yêu đó, đang ở một phương trời khác xa xôi bên kia sa mạc.

Cửu hận khiến người điên cuồng, ly biệt khiến người thống khổ, nhưng tương tư lại càng khiến cho người khó có thể chịu đựng. Có thể nó không mạnh mẽ bằng sự xung kích của cửu hận và ly biệt, nhưng nó lại giống như dòng sông mà không thể rút đao chém đứt được, từng giọt từng giọt từ từ gặm nhấm linh hồn và ý chí của con người. Không có ta ôm các nàng vào lòng an ủi yêu thương, các nàng làm sao vượt qua được bao đêm dài đằng đẳng đây?

Từ sau khi rời khỏi các nàng, có lẽ đây là lần đầu tiên ta lĩnh hội sâu sắc được nỗi thống khổ của các nàng như vậy. Bởi vì chúng ta đều đang chịu đựng nỗi dằn vặt của tương tư.

Hoa Nhân ngồi trong lòng ta, nhu hòa cất tiếng hỏi: "Có phải chàng đang nhớ tới mỹ nữ Thiểm Linh và Tịnh Thổ của mình hay không?"

Ta gật đầu không che giấu.

Hoa Nhân nói: "Khi ở Tịnh Thổ, chàng có phải cũng thống khổ nhớ đến thiếp như bây giờ không?"

Lời tâm tình vĩnh viễn chỉ sợ ít, không sợ nhiều. Ta nói với vẻ nghiêm túc: "Không! Mà là thống khổ hơn so với bây giờ, bởi vì hiện giờ ta không cần phải lo lắng cho sự an nguy của các nàng ấy, nhưng khi ở Tịnh Thổ, ta lại ngày đêm lo lắng liệu nàng có thể chống đỡ lại Lệ Thanh được hay không."

Vị thủ tịch nữ kiểm thủ dưới quyền Lệ Thanh ngày trước cất tiếng hỏi: "Vì sao ngày đó chàng lại muốn đi?"

Nàng lại lôi món nợ cũ của ta ra rồi.

Ta cười khờ: "Ta nghĩ là vì hạnh phúc! Nếu không truy đuổi giết chết Đại Nguyên Thủ, cả thế giới này sẽ không có một người nào được hạnh phúc."

Hoa Nhân thở dài: "Về đấu võ mồm, thiếp hoàn toàn không phải là đối thủ của chàng. Được rồi! Lan Đặc, tại sao chàng đến một câu cũng không hỏi thiếp về chuyện của công chúa?"

Ta chấn động: "Đúng vậy! Tại sao ta lại không hỏi nhỉ? Có lẽ là ta sợ đáp án đó."

Hoa Nhân nói: "Lúc đó, trên thảo nguyên chỉ có đại quân của Đế quốc và Ma Nữ quốc, công chúa rất có khả năng là bị người của Lệ Thanh bắt lại."

Ta nói: "Ta từng hỏi Anh Diệu, hẳn hoàn toàn không biết chuyện của công chúa, xem ra không giống như là người của Lệ Thanh."

Lúc này, Hàn Sơn Mỹ thúc ngựa đi tới bên cạnh chúng ta, âm mộ nói: "Đại Kiếm Sư, có cơ hội, ta cũng muốn ngồi lên con thần mã của ngài."

Ta mỉm cười: "Đừng quên lần đó khi ta bắt cóc nàng ngồi lên thần mã này, nàng còn có dáng vẻ giống như là không cam tâm tình nguyện."

Hàn Sơn Mỹ yêu kiều cười nói: "Ngài có thể nhìn thấu tâm tư của người ta sao? Sao lại biết được người ta có cam tâm tình nguyện hay không?"

Dạ Lang nữ chắc là nữ nhân có sức mê hoặc nam nhân nhất trên đại địa, người ngọc trước mắt đây chính là một ví dụ tốt.

---o0o---

Ngày thứ ba sau khi hồi cốc, Chiến Hận cùng người của hắn lục tục đuổi đến.

Đêm hôm đó, dưới hiệu lệnh của các Thiểm Linh trưởng lão, hơn hai vạn Thiểm Linh nữ trẻ tuổi chưa kết hôn của toàn cốc được giải khai khỏi lệnh cấm bắt phải sống khép kín trong lều, xuất hiện chào hỏi khách nhân và chuẩn bị đồ ăn.

Đây là phương thức riêng biệt mà Thiểm Linh nhân biểu thị "người là huynh đệ của ta", dùng hành động để biểu hiện. Mà ta dù có nằm mơ cũng không thể tưởng được hai kẻ thù lớn Dạ Lang và Thiểm Linh này lại có tốc độ hòa hảo nhanh đến kinh người như vậy. Có lẽ là Thiểm Linh thần hiển linh cũng không chừng, cho nên có hiệu quả nhanh như chớp.

Tất cả chúng ta ngồi dưới đất xung quanh bên ngoài Thiểm Linh thánh miếu. Cự Linh đang ngồi ở vị trí chủ trì tiệc rượu ra sức vỗ hai bàn tay xuống thu hút sự chú ý của mọi người.

Cự Linh đứng lên, vỗ một cái lên cặp móng đầy đặn của Thiểm Linh nữ vừa bừng thức ăn đi qua bên cạnh người hắn, giơ tay bảo mọi người xa gần

ngừng nói chuyện. Chờ sau khi cả cốc hơn mười vạn người hoàn toàn yên lặng, hắn mới nói: "Từ sau khi ra đời, ta... Cự Linh của Thiểm Linh tộc, chưa bao giờ vui vẻ như buổi tối nay, ánh sao chưa bao giờ sáng tỏ như thế, vàng trắng khuyết cũng chưa bao giờ uốn cong thành hình dạng đẹp như thế."

Chúng ta đều thấy cảm động, bởi vì đều đã nghe ra cảm tình sâu sắc chân thành trong câu nói.

Đôi mắt to của Cự Linh chiếu về phía ta, nói: "Mười ngày trước, huynh đệ mà ta sùng kính nhất là Đại Kiếm Sư." Tiếp đó, lại nhìn về phía Chiến Hận, mỉm cười nói: "Địch nhân mà ta căm hận nhất là Phi Lang Chiến Hận! Hôm nay, sau mười ngày, người mà ta sùng kính nhất vẫn là Đại Kiếm Sư, nhưng người mà ta căm hận đã trở thành huynh đệ mà ta yêu thích nhất. Chúng ta xin hãy cùng hoan hô Phi Lang khả ái này."

Tiếng hoan hô của Thiểm Linh nhân ngay lập tức tràn đầy toàn cốc.

Phi Lang Chiến Hận đứng mũi chịu sào, tất nhiên là thấy cảm động sâu sắc, không ngừng cười thoải mái gật đầu.

Cự Linh chuyển sang hướng về phía ta, nói: "Ngày đó, ta đến cả chân mày cũng không nhíu một chút nào, đem mỹ nữ mà mình yêu thích nhất dâng lên cho Đại Kiếm Sư, lấy phương thức của Thiểm Linh nhân biểu đạt lòng kính yêu của ta đối với ngài. Hiện giờ hy vọng cũng có thể làm mà hoàn toàn không nhíu mày. Người đâu, hãy đưa Thái Dung ra đây."

Ta bỗng phát hiện ra Cự Linh chính là thiên tài trị quốc, chỉ xem hắn đứng trước hàng vạn hàng nghìn cặp mắt, cái ung dung tự tại đó, cái khí khái bình tĩnh nói chuyện đó, thực có mị lực khiến người khác ngưỡng mộ mến phục.

Trong sự mong đợi của mọi người, cánh cửa thánh miếu đã mở, một vị bạch y thiếu nữ uyển chuyển bước ra đi đến trước tiệc.

Ta vừa nhìn xuống đã chết lặng người. Thiếu nữ này, ngọc dung thể thái so với Thái Nhu có bảy phần giống nhau.

Nàng e lệ ngượng ngùng, im lặng dịu dàng đứng trước mặt Chiến Hận, vẻ xinh đẹp lấn lướt cả tinh hoa thiên địa. Chỉ cần là người có mắt, bất luận là nam hay nữ đều nhìn đến hoa mắt mê say.

Cự Linh đi tới bên cạnh ta, cúi đầu thấp giọng cười khỗ: "Đây là muối duy nhất của Thái Nhu, ngài bảo là phải không được nhúu mảy thì thật là khó khăn biết bao!"

Ta chân thành nói: "Cự Linh! Người thật vĩ đại."

Cự Linh cười khỗ rồi khỏi, đi đến bên cạnh Chiến Hận, bàn tay to lớn dụng lực nắm lấy vai hăn, nói vang vang: "Đa tạ thịnh tình khoản đãi đêm hôm đó của người, bây giờ Thái Dung đã là của người."

Đôi bàn tay ta tìm tới hai bên, phân ra nắm lấy bàn tay của Sơn Mỹ và Hoa Nhân, trong lòng đầy kích động. Giả như tất cả mọi người trên đời đều có thể học theo Cự Linh và Chiến Hận, hóa địch thành bạn, thì tốt biết bao nhiêu. Sự hy sinh của Cự Linh mặc dù lớn nhưng đổi lại được tình hữu nghị vĩnh viễn bất diệt với Dạ Lang tộc.

Chiến Hận nuốt nước bọt sắp rớt ra khỏi miệng, nhìn về phía ta, nói: "Đại Kiếm Sư, bắt đầu từ tối nay, ta muốn học tập ngài nói những lời tình tứ êm tai."

Mọi người cười vang.

Thiên Ưng trưởng lão thở hốn hển nói: "Cự Linh cũng là cao thủ, nếu không thì cũng không thể hùng bá trái tim của tất cả mỹ nữ trong Thiểm Linh cốc trước khi Đại Kiếm Sư tới." Nói xong thì cười lên kỳ quái.

Thái Dung cúi thấp khuôn mặt thanh tú, ngoan ngoãn im lặng ngồi xuống bên cạnh Chiến Hận, nhẹ nhàng tựa vào sát hăn, dáng vẻ toàn tâm toàn ý, quả thực có phong cách giống với tỷ tỷ của nàng, làm hại Chiến Hận cũng thấp thỏm theo, không có một chút nào giống như phong cách trước đây của hăn cả.

Cự Linh lại gia nhập nhóm chúng ta, hơn ba mươi người ngồi tạo thành một chiếu tiệc trên đất, chăm chú nhìn mấy vị Thiểm Linh thiếu nữ mặc hoàng ma y đang nướng thịt, nói: "Thịt mà nữ nhân làm ra đặc biệt thơm ngon."

Mọi người lại cười vang dội, cười nghiêng ngả, đến lúc này thì tất cả đều đồng ý hoàn toàn với lời bình luận của Thiên Ưng đối với Cự Linh.

Sơn Mỹ cười đến mức phủ phục trên người ta.

Hoa Nhân ghé chiếc miệng nhỏ nhắn sang, nói: "Thiếp muốn nói mười vạn lần! Thiếp rất hạnh phúc."

Chiến Hận bỗng hướng về phía Cự Linh nói: "Cự Linh! Ta đem tất cả nữ nhân trong trường tặng cho người, hiện giờ có một mình Thái Dung là ta đã thấy đủ rồi."

Thái Dung bên cạnh hần vô cùng vui mừng nhìn về phía hần, thần thái có tới chín phần giống với Thái Nhu. Nếu như nàng ta thành thực thêm một chút nữa thì hy vọng có thể đuổi kịp được tỷ tỷ của nàng.

Ta khen ngợi: "Chiến Hận tiểu đồ! Bằng hai câu nói vừa rồi của người, trình độ tán tỉnh của người đã tốt nghiệp rồi"

Mọi người, bất luận nam nữ lão ấu, kể cả Chiến Hận, đều cười đến mức suýt không thở được.

Chỉ có Cự Linh không cười. Dưới ánh hỏa quang, thân hình khổng lồ và khuôn mặt thô đậm của hần phát ra ánh sáng. Hần trừng mắt nhìn Chiến Hận, nói: "Bằng hữu! Người nói nghiêm túc chứ?"

Chiến Hận biến sắc: "Ta đã khi nào miệng nói ra lời mà lại không giữ lời chưa." Tiếp đó đứng lên hướng về phía Dạ Lang nhân trong cốc kêu lên hai câu bằng ngôn ngữ Dạ Lang. Toàn bộ Dạ Lang nhân rầm rầm đáp lời, hơi có chút ý vị của bầy sói tru gào.

Hàn Sơn Mỹ hướng về phía mọi người giải thích: "Đại ca hỏi các thủ hạ rằng lời của huynh ấy đã nói ra miệng thì có thể không giữ lời hay không. Bọn họ đều trả lời là không."

Sau khi Chiến Hận thở hồng hộc ngồi xuống, Cự Linh cười lớn: "Ta chỉ muốn Dã Hoa và Thảo Lô còn người khác thì ta sẽ tuyển cho các nàng ấy những trượng phu tốt nhất trong tộc."

Mọi người ra sức vỗ tay, Thiểm Linh chiến sĩ có cơ hội dự tuyển lại càng hưng phấn đến cực điểm.

Hàng ngoại lúc nào cũng được ưa chuộng hơn so với hàng bản địa, nhất là mỹ nữ của hai tộc Thiểm Linh, Dạ Lang.

Bầu không khí càng lúc càng trở nên hòa hợp. Từng người từng người nối với nhau tạo thành vòng tròn vây quanh ngọn lửa, mùi thơm của thịt nướng bay khắp nơi. Thiểm Linh nữ đi đi lại lại trong vòng ngoài vòng như

hồ điệp xuyên hoa, tất cả đều làm cho trong cốc dào dạt một loại cảm giác thoải mái khiến người cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nhưng nghĩ tới đây là yến hội ly biệt trước khi xuất chinh lại không nén nổi lại có chút âu sầu khiến thần hồn đứt đoạn.

Ắt có một ngày, ta sẽ mang hòa bình đến cho cả thế giới này. Khi đó, bất cứ ai cũng không cần phải lo lắng rằng có người sau khi ra chiến trường sẽ vĩnh viễn không trở lại. Con gái ta ở Tịnh Thổ, sau này cũng không cần phải lo nghĩ cho tình nhân của mình vì chinh chiến mà phải xa cách.

Giống như ta hiện tại cách xa Thái Nhu, Ny Nhã, Hồng Nguyệt, Long Di, Nhạn Phi Phi, Lăng Tư, còn có Lệ Quân, Đái Thanh Thanh và công chúa đã mất tích.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10

Thập Đại Vu Thần

Một vạn ba nghìn chiến sĩ Ma Nữ quốc, hai vạn chiến sĩ Đế quốc, hai vạn một nghìn chiến sĩ Thiểm Linh tộc, hai vạn bảy nghìn chiến sĩ Dạ Lang tộc, tổng cộng hơn tám vạn người, cuồn cuộn đi qua Thánh Nguyên, hướng về phía rừng rậm nguyên thủy chắn ngang Ma Nữ quốc và Thánh Nguyên, sĩ khí cao đến cực điểm.

Đi theo còn có hơn mười vạn hồng phấn binh do hai tộc Thiểm Linh và Dạ Lang hợp thành. Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là phụ trách hậu cần, tiếp tế quân lương và đun nấu thức ăn, nhưng khi cần thiết những nữ tử đã được huấn luyện quân sự từ nhỏ này đều có thể thực hiện những nhiệm vụ quân sự chính thức.

Vô luận là giáp trụ mà họ mặc trên người là của Thiểm Linh, Dạ Lang hay Đế Quốc, thì trước ngực và sau lưng đều có tiêu ký là một Ma Nữ nhận màu hồng rất đẹp mắt, vô cùng có thần, làm ta lần đầu tiên cảm thấy đã có được quân đội của chính mình.

Trước khi đến Dạ Lang hạp, ta đã phái người dùng khoái mã đi đến Nhật Xuất thành, liên lạc với Dực Kỳ, muốn anh ta xem tình thế mà hành sự. Nếu Lệ Thanh đem viện quân đến, lập tức bỏ thành mà chạy, nhằm tránh ách vận cho toàn quân. Với tài trí của Dực Kỳ, ta tin rằng anh ta có thể có những quyết định đúng đắn nhất.

Tốc độ di chuyển của đại quân vô cùng chậm chạp, ta cùng Mã Nguyên và Bạch Đan mang theo Hoa Nhân, Hàn Sơn Mỹ suất lĩnh hai nghìn chiến sĩ Ma Nữ quốc, làm quân tiên phong tiến qua nguyên thủy thâm lâm một

cách nhanh chóng, mất sáu ngày mới tới được đại bình nguyên giữa Ma Nữ thành và Ma Nữ hà.

Khi ra khỏi rừng vừa đúng hoàng hôn, để cho an toàn chúng ta lập trại ở một gò đất cao cạnh rừng, khi cần thiết có thể nhanh chóng chạy vào trong rừng.

Buổi tối khi ngồi quanh đồng lửa để ăn uống, đàm luận về những việc Ma Nữ làm lúc sinh tiền, làm chúng ta đều không nhịn nổi mà khóc nước mắt.

Ta không dám nói với bọn họ Ma Nữ rất có khả năng còn chưa chết, sợ khơi dậy hi vọng của bọn họ nhưng cuối cùng lại không thể biến hi vọng thành hiện thực. Mã Nguyên hỏi “Chúng ta có trở về Ma Nữ thành không?”

Ta nghĩ lại Ma Nữ thành sau trận liệt hỏa đã biến thành một đồng đồ nát, thở dài một hơi nói: “Muốn về đó chết đi được, nhưng chuyện tiến công Vọng Nguyệt thành là vô cùng cấp bách. Nếu không thừa lúc quân đội của Dã Mã tộc còn chưa ổn định mà tấn công, sau này muốn đánh càng thêm khó khăn. Huống chi sự an nguy của ba mươi vạn cư dân Vọng Nguyệt thành, đang nằm trên người chúng ta. Chúng ta phải sớm giải thoát bọn họ khỏi khổ nạn.”

Bọn họ ai cũng lo lắng cho di thể của Ma Nữ, muốn mau chóng trở lại xem xem, nghe vậy đều lộ xuất thần sắc thất vọng.

Ta hướng về Mã Nguyên nói: “Người có muốn xây dựng lại Ma Nữ thành không?”

Mã Nguyên đại hỉ nói: “Cũng muốn đến chết thôi!”

Ta nói: “Tốt! Ta giao cho người năm nghìn người, hi vọng người có thể sớm xây dựng lại được một Ma Nữ thành đẹp đẽ.”

Bạch Đan nói: “Nếu có thể liên lạc với những người đã bỏ chạy đi các hương trấn xung quanh, càng có thêm nhiều nhân lực vật lực trợ giúp.”

Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện bèn nói với hai người: “Ngày đó Ma Nữ ra vào Vọng Nguyệt thành tựa hồ không có một chút khó khăn nào, các người làm thế nào vậy?”

Vấn đề này thực sự rất khó hiểu, với phong thái tuyệt thế của Ma Nữ, toàn thân lại mặc gấm vóc lụa là, cũng đủ gây lên sự chú ý rồi, sao có thể ra vào tự do.

Mã Nguyên và Bạch Đan đồng thời chấn động.

Trên mặt Mã Nguyên lộ xuất một thần sắc kì quái nói: “Sao chúng ta lại không nghĩ ra nhỉ. Năm đó chúng ta ở phía bắc Vọng Nguyệt thành đã đào một mật đạo, ra vào thành đều dùng con đường đó. Cho dù là trong Ma Nữ quốc, những người biết về sự tồn tại của con đường này cũng không nhiều, không biết đã bị người ta phát hiện chưa?”

Ta vui mừng ra mặt nói: “Nếu như vậy, Vọng Nguyệt thành có thể phá trong một ngày”

Mã Nguyên nhíu mày: “Nhưng mật đạo đó vô cùng nhỏ hẹp, chỉ có thể để một người miễn cưỡng đi qua. Nếu quá nhiều người đi vào, bằng mấy cái lỗ thông khí đó sẽ không đủ không khí để hô hấp, nếu muốn để mấy nghìn người đi vào, chỉ sợ không mất mười ngày nửa tháng thì không được.”

Ta nói: “Bình quý tinh bất quý đa, hưởng hồ cư dân trong thành đều là người của chúng ta. Nội ứng ngoại hợp, ta không tin người của Dã Mã tộc có thể chống đỡ được lâu đâu.”

Mã Nguyên gật đầu: “Ta quên mất Đại Kiếm Sư có thể một người địch ngàn người, cái này thật quá tốt rồi. Ta lập tức phái người đi thám tra tình hình của mật đạo hiện nay.”

Hoa Nhân bên cạnh nghiêng răng nói: “Lan Đặc! Vô luận lên trời hay xuống biển, thiếp cũng ở bên cạnh chàng.”

Hàn Sơn Mỹ không hề chịu kém cũng nói: “Thiếp cũng vậy!”

Ta cười khở: “Ta nói không đem các nàng theo bên cạnh lúc nào vậy?”

Hoa Nhân cười nói: “Xác định trước bao giờ cũng tốt hơn”

Chúng nhân bật cười.

Ta biết Hoa Nhân vẫn còn nghĩ đến chuyện một năm trước ta bỏ nàng mà đi, cười khở lắc đầu nói: “Ngủ sớm đi!” rồi kéo lường nữ đứng dậy.

Khi về đến trưởng, thị nữ Mỹ Cơ ta cứu về từ Vọng Nguyệt thành đang trải chăn đệm cho chúng ta, không khí lạnh lẽo thê lương nơi vùng hoang dã bên ngoài làm người ta đặc biệt cảm thấy sự ấm áp trong trưởng.

Từ Ma Nữ thành tới được Thánh Nguyên của Thiểm Linh nhân, Mỹ Cơ luôn tận tâm tận lực hầu hạ ta, không hề khó chịu. Sau khi gặp lại Hoa

Nhân, tâm tình của ta hoàn toàn chỉ để ý đến Hoa Nhân, hình như đã quên mất nàng, Ta cũng không hề cùng nàng nói chuyện, nhưng nàng vẫn luôn sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi chuyện trước khi ta về trưởng rồi mới trở về trong tiểu trưởng của nàng. Tối nay nhân vì ta về sớm nên vừa khéo gặp nàng, nhìn thấy nhân thần u ám của nàng, nghĩ lại sau khi thành bị phá nàng đã phải chịu qua rất nhiều sỉ nhục và khổ sở, trong lòng ta không khỏi trào lên niềm thương xót.

Mỹ Cơ cần được thương yêu và an ủi, chỉ có như vậy mới có thể chữa được những vết thương trên cơ thể và linh hồn nàng.

Ta đã có thể có Lăng Tư, tại sao lại không thể có thêm nàng.

Thải Nhu nói không sai, ta vừa mềm lòng lại vừa đa tình.

Hoa Nhân mừng rỡ gọi: “Mỹ Cơ! Sao muội lại ở đây?”

Mỹ Cơ nấc lên một tiếng rồi lao vào lòng Hoa Nhân, khóc lớn: “Tiểu thư! Tiểu thư không sao rồi, thật tốt quá. Mỹ Cơ rất vui, Đại Kiếm Sư trở lại rồi, tiểu thư không cần rời lệ hàng đêm nữa rồi.”

Trong lòng ta tự mắng mình một trận rồi tiến tới ôm cả hai nàng vào lòng. Ngay lúc ta đang muốn nói lời an ủi, đột nhiên một cảm giác kì quái từ trong lòng nổi lên dữ dội.

Đó là một loại cảm giác làm người ta rất không thoải mái, trên ngực như bị vật gì áp xuống, đến hô hấp cũng có chút khó khăn.

Ta rùng mình sợ hãi.

Hàn Sơn Mỹ bên cạnh ta gọi: “Đại Kiếm Sư, ngài sao vậy?”

Hoa Nhân và Mỹ Cơ ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về ta.

Ta hít sâu một hơi nói: “Có địch nhân!”

Tam nữ đồng thời biến sắc.

Bên ngoài tiếng côn trùng kêu rả rích, một phiến âm thanh tự nhiên rất hoang dã độc đáo.

Hàn Sơn Mỹ nói: “Thiếp thấy Bạch Đan đã bố trí trạm canh gác dày đặc khắp nơi, địch nhân sao có thể ngấm ngầm đến được?”

Cảm giác bất an đó của ta càng ngày càng mãnh liệt, ta hét lớn: “Ba người các nàng ở bên cạnh ta, một bước cũng không được rời xa.”

Tam nữ kinh ngạc gật đầu, trên sự thật bọn họ từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy qua ta khẩn trương như vậy.

Từ sau khi ta có dị năng, Ma Nữ nhận không còn báo hiệu nữa, bởi vì tự ta cũng đã có năng lực dự báo nguy hiểm đó.

Giống như bây giờ.

Ta bước từng bước lớn ra ngoài trường, Bạch Đan, Mã Nguyên và mấy tướng lĩnh Ma Nữ quốc vẫn vây quanh đồng lửa mà bàn chuyện.

Bình thường sau mỗi lần ta dựng trại Phi Tuyết đều thích đi lang thang tại những nơi thảo dã phụ cận, nhưng lần này nó lại phá lệ vẫn ở bên ngoài trường, trong mắt lấp lánh quang mang kỳ dị chăm chú nhìn vào ta, ngay vào lúc đó ta cảm thấy nỗi hoảng sợ trong lòng Phi Tuyết, cảm thấy một cách rõ ràng.

Đó là sự tương thông tâm linh giữa người và ngựa.

Vật nào hay người nào có thể khiến Phi Tuyết cảm thấy sợ hãi?

Ta sợ chỉ có người có ma lực tà dị mới có thể làm thần mã Phi Tuyết này sợ hãi, bởi vì Phi Tuyết có dị năng đồng tính chất với ta, đến từ năng lượng của dị vật đó trong phế tích. Lẽ nào là Vu đế đến sao?

Những suy nghĩ này giống như điện quang thạch hỏa vụt qua đầu ta.

Mấy người Mã Nguyên cũng cảm thấy một bầu không khí không tầm thường.

Ta thấp giọng nói: “Chúng ta đã bị bao vây rồi!”

Chúng nhân ngạc nhiên biến sắc.

Mã Nguyên vung tay lệnh cho thủ hạ đi xem xét xung quanh.

Ta phân phó: “Quan trọng nhất là đừng tỏ vẻ bất thường, để địch nhân không biết là chúng ta đã phát hiện ra bọn chúng.”

Người đi thám tra tựa hồ lập tức trở lại, sắc mặt tái nhợt nói: “Ta đã phát xuất tín hiệu nhưng những binh sĩ đi tuần lại không ai có phản ứng gì, sao lại có thể như vậy chứ?”

Mỹ Cơ thân thể không ngừng run rẩy, Hoa Nhân đưa một tay ôm chặt lấy nàng.

Mấy người Mã Nguyên lúc này không có thời gian mà hỏi tại sao ta lại có thể phát giác ra tình huống ác liệt, hỏi: “Chúng ta làm thế nào đây?”

Ta ra lệnh: “Tập trung tất cả mọi người lại đây, ngàn vạn lần đừng có tắt lửa trại đi, tốt nhất là làm một vài người giả, đặt bên cạnh chỗ đóng quân.”

Chúng nhân lĩnh mệnh đi ra.

Hoa Nhân hỏi: “Có thể là người nào vậy?”

Ta thở dài một hơi: “Ta luôn đánh giá quá thấp Lệ Thanh, xem ra những người này đều là viện binh Vu quốc phái tới, thủ tại chỗ này chờ chúng ta để tiêu diệt toàn bộ.”

Hàn Sơn Mỹ lại hỏi: “Nhưng chúng ta luôn phái người đi thám sát tình hình xung quanh, sao lại không có chút phát hiện nào vậy?”

Ta nhẹ nhàng đáp lại: “Bởi vì địch nhân đều là cao thủ!”

Mỹ Cơ sợ tới mức càng run rẩy mạnh hơn.

Ta kéo nàng từ trong lòng Hoa Nhân ra, ôm chặt trong lòng, nhờ sự tiếp xúc của thân thể, mang một chút dị năng đưa vào cơ thể nàng làm nàng lập tức bình tĩnh trở lại.

Tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đây là khu trung tâm của doanh trại, lại nằm trên vùng đất cao, không lo lại bị địch nhân nhìn thấy

Càng ngày càng nhiều người tập trung quanh ta, đều lặng lẽ mà ngồi xuống, thần sắc khẩn trương.

Mấy người Mã Nguyên đã quay lại rất nhanh, cùng tụ tập bên cạnh ta.

Bạch Đan hỏi: “Địch nhân còn đợi cái gì?”

Ta nói: “Đợi chúng ta ngủ!”

Hoa Nhân đề nghị: “Chúng ta có nên lập tức đột vây, chỉ cần tiến nhập sâm lâm là có thể tản ra trốn tránh, cùng tụ họp với đại quân đang tới.”

Ta lắc đầu: “Nếu chúng ta chạy vào sâm lâm, có thể trúng vào ý muốn của địch nhân, bởi vì ai cũng đoán chúng ta chạy về phương hướng đó.”

Mã Nguyên khổ não nói: “Xui xẻo nhất chính là bên địch có bao nhiêu người đến bao vây chúng ta rồi cuộc chẳng ai biết được.

Ta cười nhẹ: “Để ta đoán xem!”

Ta nhắm mắt lại, tại lúc nguy cấp tồn vong này đấu chí cường đại tràn đầy trong lòng, tâm linh bất ngờ trải rộng ra bốn phía, cảm ứng được một cách chính xác sự tồn tại của địch nhân.

Tâm linh giống như một chú chim nhỏ bay lượn khắp bốn phương, khi linh giác của ta đến bên nguyên thủy sâm lâm, một cảnh tượng rõ ràng hiện ra trong đầu ta.

Trong rừng ẩn nấp rất nhiều người, bọn chúng toàn thân hắc y, tên đều được lấp sẵn trên cung lớn, đang lặng im chờ đợi, chỉ sợ không dưới vài ngàn người

Bên ngoài rừng có xếp hơn mười cái nồi lớn, một hắc y lão giả phục sức giống hệt quân sư Vu sư của Đại Nguyên Thủ năm xưa, đang bỏ những vật kì dị vào trong nồi, làn khói màu vàng bay ra, ngưng tụ lại ở phía trên nồi mà không tan ra. Lão nhân đó cầm một cái vung lớn, đập lên nồi, làm làn khói vàng đó không thể bay ra ngoài, lại bắt đầu hướng về một cái nồi khác làm y như vậy.

Ta mở to mắt nhìn ra, cảm thấy gió đang từ phía sâm lâm thổi tới, vội vã hạ lệnh: “Lập tức tìm lấy vài ước, mỗi người một cái, khi nghe mệnh lệnh của ta lập tức bịt lên mũi.”

Cuối cùng ta cũng biết tại sao địch nhân không tiến công, bởi vì bọn chúng còn có một âm mưu đáng sợ và ác độc hơn.

Người của Vu quốc cuối cùng đã đến rồi. Vu sư chính nhờ dùng độc được mà nổi danh Đế quốc, năm đó ta và Kỳ Bắc nhờ mê hương do hắn đặc chế để đánh thuốc Hắc Quả Phụ và thủ hạ của ả. Độc tố bôi trên Trí Tuệ điển để đối phó với Ma Nữ không chừng cũng là do hắn tạo ra.

Ta trầm giọng: “Sau khi địch nhân phóng khí độc chúng ta hãy giả vờ hôn mê ngã ra, đợi khi chúng đến gần thì giết cho bọn chúng trở tay không kịp.”

Bạch Đan nói: “Nhưng nếu địch nhân đông hơn chúng ta nhiều lần, sớm muộn chúng ta cũng không chống nổi bọn chúng.”

Ta tỉnh táo nói: “Địch nhân chỉ có năm đến sáu nghìn người, điều này có thể giải thích được. Bởi vì nếu nhiều người quá, sẽ khó có thể ẩn giấu hành tung, đáng sợ là đối phương có vu sư từ Vu quốc đến, âm mưu quỷ kế khó có thể đề phòng, nhưng lần này ta sẽ cho bọn chúng chịu thiệt thòi lớn.”

Nói đến đây, tâm linh của ta đột nhiên có cảm ứng, thấp giọng nói: “Năm xuống đất, bịt mũi mồm lại.”

Còn chưa nói xong tất cả mọi người đã nằm xuống đất.

Ta nằm vào giữa Hoa Nhân và Mỹ Cơ, đón lấy tấm vải tựa hồ vải áo ngủ xé ra mà Hoa Nhân đưa đến, bịt chặt mũi miệng. Lại gọi Phi Tuyết đến bên cạnh.

Tiếng ngựa hí vang lên.

Bên ngoài doanh trại lúc này liên tiếp vang lên những tiếng ngựa ngã xuống đất.

Tiếp theo dưới ánh lửa của doanh trại, không gian bắt đầu tràn ngập làn khói vụ màu vàng mù mịt.

Độc vụ màu vàng này thật là bá đạo đến cực điểm, càng kinh nhân hơn là khi hạ xuống nó tụ lại, bao phủ lấy toàn doanh trại.

Phi Tuyết vô cùng yên lặng, không hề chịu một chút ảnh hưởng nào của độc vụ.

Ta yên tâm mà bỏ tấm vải ướt xuống.

Gió đêm từ từ thổi tới.

Làn khói vàng dần dần tan ra.

Thêm một hai cơn gió nữa, làn khói vàng từ dày dần dần chuyển sang mỏng, từ mỏng dần dần tiêu tán.

Ta thấp giọng hô: “Chuẩn bị!”

Chúng nhân lần lượt đứng dậy, đi đến các vị trí có tính chiến lược của doanh trại.

Tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Ta đã sớm nghĩ ra bọn chúng không cưỡi ngựa đến, nếu không thì tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa khó lòng qua mắt chúng ta.

Ta có thể dùng Phi Tuyết gây cho bọn chúng một chuyện kinh ngạc, nếu có thể giết chết tên vu sư từ Vu quốc đến có thể sẽ là một đòn đả kích rất lớn với Lệ Thanh.

Ta biết mình nhất định có thể làm được, bởi vì tâm linh của ta đã khóa chặt vị trí của hắn, vô luận hắn đi tới đâu ta đều có thể tìm thấy hắn. Ta cũng đã nghe thấy tiếng hô “Giết” từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Ta nói với mấy người Hoa Nhân: “Mọi người ở lại đây, ta sẽ cưỡi Phi Tuyết đi thu thập thủ lĩnh của bọn chúng.”

Tiếng giương cung vội vã vang lên.

Những chiến sĩ Ma Nữ quốc phục tại những vị trí có lợi nhất nhất tề phát tiễn, bắn về phía địch nhân đang không hề phòng bị.

Tiếng kêu thảm vang lên dữ dội.

Hoa Nhân biết đây là lúc sinh tử quan đầu gật đầu nói: “Ngài yên tâm đi đi!”

Ta nhảy lên lưng Phi Tuyết, thúc nó đi, lao về hướng thâm lâm nơi mà thực lực địch nhân mạnh nhất.

Trong nháy mắt ta đã lao ra khỏi doanh trại, xông thẳng vào những tên hắc y nhân đang tấn công lên.

Địch nhân trùm vải đen che kín đầu, chỉ lộ ra tai mắt mũi, không mang giáp nặng, thảo nào bọn chúng lại vô thanh vô tức xuất quỷ nhập thần như vậy.

Ma Nữ nhận xuất ra khỏi vỏ, chém xuống nhanh như chớp

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Phi Tuyết chở ta trên lưng lao vào trong trận địch nhân như một mũi tên, những hắc y nhân cản trước ngựa đều lần lượt gục ngã, bọn chúng đều là những kẻ vô cùng cường hãn, đáng tiếc lại gặp phải người cường hãn hơn chúng gấp trăm lần.

Những tên hắc y nhân này đều dùng kiếm, nhưng gặp phải Ma Nữ nhận của ta thì đều kiếm đứt người đỡ.

Nơi Phi Tuyết đi qua tạo thành một con đường máu.

Ánh trăng mờ hồ, nhưng cũng đủ cho ta nhìn mọi vật như giữa ban ngày.

Dị năng trong thể nội bùng lên làm ta còn hung mãnh hơn cả sư tử hổ báo.

Tiếng sáo trúc từ trong rừng truyền lại.

Hắc y nhân bốn phía giống như trở lên điên cuồng, liều mạng lao đến.

Nhưng trên đời này ai có thể đuổi theo Phi Tuyết

Máu thịt bay tung tóe, sau vài hơi thở, ta đã đến trước nơi bày mười mấy cái nồi lớn.

Lão vu sư đến từ Vu quốc đó trên tay cầm cây quyền trượng cao quá đầu đứng trước mấy cái nồi sắt lớn, lạnh lẽo nhìn về ta, mắt bắn ra dị quang

Phi Tuyết hí lên kinh hãi, hai chân trước nhấc lên, thế tiến đã bị cản lại. Đùi ta đau nhói, hộ giáp đã bị kiếm địch phá vỡ tạo ra một vết thương dài Hơn trăm hắc y nhân phía sau tên vu sư lũ lượt lao tới.

Ta đang muốn huy kiếm giết địch, bất ngờ một đạo khí lạnh truyền qua não, tiếp đó là một cơn đau kịch liệt.

Trong lúc mơ hồ, ta phát giác mình đang ngã trên cỏ, bốn phía đều là kiếm quang và ánh mắt đầy hung quang của địch nhân.

Ta hét lớn một tiếng, nhẩy vọt lên, trên người đã có thêm vài vết thương, máu tươi ào ào chảy ra.

Ma Nữ nhận xoay tròn một vòng, lũ hắc y nhân máu tươi bắn tứ tung.

Phi Tuyết phi đến bên cạnh ta.

Một cỗ hàn băng lạnh lẽo khác lại xâm nhập vào não thần ta. Bất quá lần này ta đã sớm phòng bị, ngưng tụ tâm lực, cơn đau đớn chỉ một lát đã qua đi.

Những tiếng Đế quốc khó nghe như tiếng cú kêu vang lên: “Lan Đặc! Lan Đặc! Lan Đặc!”

Khi tiếng Lan Đặc thứ hai truyền vào tai ta, đột nhiên biến thành thanh âm của Lan Lăng phụ thân ta, thanh âm đầy vẻ bi ai và thất vọng.

Trong lòng ta lại trở nên mơ hồ.

Sau lưng lại nổi lên một cơn đau làm ta tỉnh lại. Thì ra một thanh kiếm đã cắm vào vai ta, sâu đến vài thốn.

Phi Tuyết cất vó đá về hai hắc y nhân.

Yêu pháp của lão này còn lợi hại hơn vu sư, không biết khi hãn thi triển lần nữa sẽ thành ra bộ dạng gì.

Ta hét lớn một tiếng, át đi tiếng kêu của hãn, lại nhẩy lên Phi Tuyết lao về phía hãn.

Lúc này ta mang dị năng trong thể nội truyền vào cơ thể Phi Tuyết để đề phòng ảnh hưởng của vu thuật với thần kinh của nó.

Nếu lần này ta thắng, ta đã có một nhận thức mới đối với dị năng trong cơ thể mình. Nếu lão vu sư này có thể làm được chuyện đáng sợ như thế này, ta cũng có hi vọng làm được, bởi vì nó có liên quan đến dị lực siêu tự nhiên của tâm linh nhân loại.

Hiện tại lão vu sư đó cách ta chừng ba mươi bước, những người phía trước và phía sau hẳn đều đã lao lên, biến hẳn thành một kẻ cầm trượng đứng lẻ loi ngay tại chỗ

Ta trong lòng hét lớn: “Phi Tuyết! Đừng sợ! Nhảy tới đi!”

Phi Tuyết hí dài một tiếng, chân sau đạp xuống một cái, lại nhảy qua hơn mười người, khi vó trước vừa chạm đất thì lão vu sư đáng sợ đó chỉ còn cách ta hơn mười bước.

Lão vu sư hai mắt lại tỏa sáng, bất quá mục tiêu lại là Phi Tuyết, cảm giác của ta không thể sai, bởi vì tinh thần của ta và Phi Tuyết lúc này đã liền thành một thể, cũng chia sẻ một phần thống khổ và sợ hãi mà Phi Tuyết phải chịu.

Phi Tuyết dừng lại một bước rồi lại tiếp tục lao về phía trước.

Lão vu sư cuối cùng cũng biến sắc.

Ma Nữ nhận chém thẳng vào yết hầu hẳn.

Lão vu sư kêu lên một tiếng kì lạ, giờ quyền trượng lên.

“Đang”

Quyền trượng vỡ một mảnh, lại không hề gãy, nhưng kẻ cầm trượng lại lao đảo lùi lại suýt ngã.

Lúc này tên hắc y nhân gần nhất cũng cách hơn mười bước.

Phi Tuyết nhanh chóng vọt lên, chớp mắt đã tới bên cạnh lão vu sư.

Lão vu sư ngạc nhiên tránh sang ngang, nhưng đã muộn rồi.

Ma Nữ nhận vọt qua, cả cái đầu lâu lão vu sư bay lên trời.

Ta lao đến, ghìm ngựa quay đầu.

Phịch!

Xác chết của lão vu sư rơi xuống đất.

Tất cả những tên hắc y nhân đó đều dừng lại, ngậy ngốc nhìn về thi thể không đầu nằm dưới đất.

Ta cười dài một tiếng, lao về phía bọn chúng.

Bọn hắc y nhân hét lớn một tiếng, chạy tán loạn về bốn phía.

Ta đi thăm từng chiến sĩ bị thương, mang dị năng cuộn cuộn bất tuyệt truyền vào cơ thể những người bị trọng thương, giúp thương thể của bọn họ ổn định lại như một kì tích.

Những vết thương của ta cũng nhanh chóng khép miệng, đến băng bó cũng không cần.

Trận đánh này, chúng ta đã mất đi hơn hai trăm chiến sĩ, bị thương năm sáu trăm người, địch nhân lưu lại hơn hai nghìn thi thể, có thể biết trận chiến ngắn ngủi này kịch liệt ra sao, địch nhân cường hãn thế nào. Nếu không phải chúng ta đã tương kế tựu kế chiếm được tiên cơ và có gò cao làm địa lợi, tình huống càng không thể tưởng tượng được.

Quá trình giết chết lão vu sư tuy rằng có vẻ nhanh chóng và thuận lợi nhưng ta lại hiểu rất rõ sự hung hiểm trong đó, nếu Vu đế còn lợi hại hơn hẳn, kẻ chết có thể sẽ là ta.

Ta hướng về Mỹ Cơ hỏi: “Sợ không?”

Mỹ Cơ cúi đầu nói: “Sau khi Đại Kiếm Sư ôm lấy tiểu tỷ, tiểu tỷ không sợ nữa.”

Ta tự nhiên hiểu rõ nguyên nhân trong đó, lại không nói ra, hướng về Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ thị uy: “Thấy cái ôm của ta hữu dụng đến mức nào chưa”

Mã Nguyên đi đến nói: “Độc vụ đó thật lợi hại, tất cả chiến mã đều mũi miệng chảy máu mà chết rồi. May là Đại Kiếm Sư đã bảo chúng ta dùng vải ướt bịt mũi miệng lại nếu không thì chỉ sợ nơi này chẳng có ai còn sống sót.”

Ta hỏi: “Kiểm tra trên thân lão vu sư kia chưa vậy?”

Mã Nguyên giơ cái túi trong tay lên: “Đây đều là những thứ lấy được trên người hắn ta, đa phần đều là các loại dược vật và dược dịch kì quái, nếu ngài rồi có thể tỉ mỉ xem xem. Ấy! còn có một quyển sách kì quái, nhưng ta lại không hiểu loại văn tự này.”

Ta nói: “Người xem không hiểu thì ta cũng không thể hiểu được, cứ cất giữ nó cho ta! Tìm ra lai lịch bọn hắc y nhân đó chưa vậy.”

Mã Nguyên đáp lại: “Đã bắt được hơn một trăm kẻ thụ thương không chạy trốn được, bọn chúng tuy biết nói tiếng Đế quốc nhưng lại không phải người Đế quốc, Bạch Đan đang hỏi bọn chúng, ta chẳng sợ bọn chúng không khai đâu.”

Cái gọi là hỏi, chính là nghiêm hình khảo đả, đối với những kẻ muốn dồn chúng ta vào tử địa ta cũng không cần phải nương tay với hãn.

Bất ngờ, Bạch Đan và vài chục chiến sĩ áp giải một kẻ hai tay bị trói chặt đi về phía chúng ta.

Tấm vải đen trùm trên đầu người này đã bị kéo ra, màu da tựa hồ có vẻ là sự kết hợp giữa màu da vàng của người Đế quốc và màu da trắng của người Tịnh Thổ, đôi tai vừa dài vừa nhọn, vừa nhìn là biết không phải là người đại lục này.

Bạch Đan báo cáo: “Người này tự xưng là lãnh tụ của hắc y nhân, không bị thương nhưng không chạy đi, nằm trên đồng tử thi mà giả chết. Khi chúng ta thu dọn thi thể mới đứng dậy đầu hàng, nói muốn gặp ngài.”

Ta ngừng thần nhìn về phía anh ta, hãn ngang nhiên cùng ta đối mặt.

Linh giác của ta cảm nhận được sự chân thành của hãn, ta mỉm cười nói: “Quay lưng lại!”

Người đó quay người đi.

Ta rút thanh hoàng kim chủ thủ ra, cắt đứt dây trói ở hai tay hãn.

Người đó sung sướng quay người lại nói: “Đại Kiếm Sư quả nhiên danh bất hư truyền, có khí phách và phong độ của bậc vương giả.”

Ta cười hỏi: “Tại sao ngươi không chạy, không sợ bọn ta giết ngươi sao?”

Hãn đáp lại: “Đại Kiếm Sư sao có thể giết ta chứ, hà huống ta đối với ngài có rất nhiều chỗ dùng.”

Người này nói một cách tự tin, trong mắt lộ vẻ trí tuệ.

Người đó nói: “Ta ở Ưng tộc một trong Vu quốc thập tộc, người khác đều gọi chúng ta là Ưng nhân.”

Hoa Nhân lạnh lùng: “Ngươi đã là người Vu quốc, tại sao lại còn ở lại cùng chúng ta nói chuyện.” Nàng đối với việc mất hơn hai trăm chiến sĩ vô cùng phẫn nộ, cho nên ngữ khí có vẻ không khách khí.

Ta cũng không dám ngăn nàng, chỉ khẽ đưa tay vỗ lên bờ vai thơm của nàng, xen vào nói: “Ngươi tên là gì?”

Người đó nói: “Chúng ta đều không có tên, chỉ khi lập được chiến công vu thần quản lí mới phong danh hiệu cho bọn ta, phong hiệu của ta là Khôi

Ứng.”

Mã Nguyên hỏi tiếp: “Các người là người của Vu quốc, tại sao lại nói tiếng Đế quốc tốt như vậy?”

Khôi Ứng nói: “Trước khi đến đây mấy năm, tất cả người Vu quốc đều phải học tiếng Đế quốc, ta cũng không phải là người nói tốt nhất.”

Bọn họ đều học tiếng Đế quốc, xem ra Vu đế thật sự đã chuẩn bị xâm lược Đế quốc, những kẻ này có lẽ là bộ đội tiên phong?

Hàn Sơn Mỹ lại hỏi: “Lão vu sư cùng rất nhiều tộc nhân của người đều bị chúng ta giết rồi, tại sao người lại hợp tác với chúng ta một cách thân thiện như vậy?”

Khôi Ứng giống như không có chuyện gì đáp: “Ta giết người, người giết ta, chẳng ai trách được ai. Ta đầu hàng các vị, là một xung động đột nhiên trời dậy, tận mắt nhìn thấy Đại Kiếm Sư nhẹ nhàng giết được vu thần, lại không sợ độc vụ của ông ta, làm ta đại khai nhãn giới, cũng dấy lên hi vọng.”

Mã Nguyên hỏi: “Hi vọng gì?”

Trong mắt Khôi Ứng thoáng qua thần sắc vừa mừng vừa sợ, thở dài nói: “Hi vọng Đại Kiếm Sư có thể giết được Vu đế, trải qua hơn ngàn năm chinh chiến và cừu hận phần lớn người ở chỗ chúng ta đều cảm thấy chán ngán với chiến tranh và chết chóc.”

Ta và bọn họ ngồi xuống, bảo Mỹ Cơ đưa mỹ quả và thức ăn đến, lúc này mọi người mới cảm thấy bụng đều đã đói đến chết rồi.

Lúc này trời đã dần sáng, mọi người tuy một đêm không ngủ nhưng tinh thần đều rất phấn chấn.

Khôi Ứng tiếp tục nói: “Bọn ta cư trú trên một quần đảo nhỏ ở phía nam Vu quốc, trước nay cùng bên ngoài không hề tranh chấp. Hai mươi năm trước, dưới mệnh lệnh của Vu đế, Hồng Ma nhân một trong mười tộc đông dân nhất và hung hãn nhất, cũng trung thành với Vu đế nhất, đến xâm lược quê hương bọn ta, giết chết rất nhiều người. Từ lúc đó trở đi, bọn ta phải quy nhập vào một trong mười tộc của Vu quốc, phải chịu sự thống trị của Vu thần mà Vu đế phái đến, không có lịch sử chữ viết và ngôn ngữ của

chính mình, chỉ có thể làm một con chó trung thành của Vu đế, những chuyện này đều là phụ thân lén nói cho ta biết.”

Đến giờ chúng ta mới hiểu được tâm ý của Hôi Ưng, cũng thay đổi hẳn thái độ với y.

Y đối với ta xác thực vô cùng hữu dụng, thậm chí là một nhân vật rất quan trọng với việc đấu tranh cùng Vu quốc.

Bạch Đan là chuyên gia trinh sát, sao có thể bỏ qua cơ hội này, liền hỏi ngay những vấn đề quan trọng: “Các người đến Đế quốc lúc nào? Có bao nhiêu người tới? Lệ Thanh và Vu đế có quan hệ gì? Vu đế có phải còn phái người đến không?”

Khôi Ưng đáp lời: “Lần này đến là Ưng tộc chúng ta và Âm Phong tộc, đệ tam đại tộc trong mười tộc, Ưng tộc chúng ta nhân số không nhiều, nhưng lại thiện nghệ nhất về phục kích và đánh lén, thất bại lần này là một đả kích rất nghiêm trọng với chúng ta. Âm Phong tộc lần này có mười vạn người đến Đế quốc, bọn họ tuy không bằng Hồng Ma tộc và Hắc Xoa tộc nhưng cũng rất khó đối phó. Còn chuyện Vu đế có phái thêm người đến nữa không? Lệ Thanh và ông ta có quan hệ gì đều không phải là chuyện ta có thể biết.”

Mã Nguyên hỏi tiếp: “Các người đến được bao lâu rồi?”

Khôi Ưng nói: “Mới chỉ hơn một tháng thôi.”

Ta hỏi: “Âm Phong tộc đó có phải do một vu thần khác chỉ huy?”

Khôi Ưng gật đầu: “Đúng vậy, đó là Âm Phong pháp sư, nghe nói ông ta có hai con gái sinh đôi theo Hắc Xoa nhân đếm xâm lược Tịnh Thổ rồi, Âm Phong pháp sư này là một trong bốn vu thần được Vu đế sùng ái nhất, pháp lực còn mạnh hơn vu sư Ưng Vu của chúng ta nhiều, Đại Kiếm Sư cần cẩn thận mới được.”

Ta trong lòng chột động, gọi Mã Nguyên cầm bộ sách lấy từ trên người Ưng Vu đem lại đây, đưa cho Khôi Ưng.

Khôi Ưng vừa cầm lấy xem thì ngạc nhiên nói: “Đây là Vu Thần thư thần bí nhất trong Vu quốc, chỉ có vu thần do Vu đế chỉ định mới có thể có.”

Ta không hiểu hỏi lại: “Có thể nói rõ một chút không?”

Khôi Ưng nói: Cứ cách khoảng một hai năm một lần, Vu Đế lại chọn một đám người có tố chất nhập cung, huấn luyện một cách cực kỳ nghiêm khắc và đáng sợ, nếu không chết sẽ trở thành vu đồ, lúc đó bọn họ có thể theo Vu Thần thư mà học tập vu thuật, vài năm gần đây, có thể vượt qua quá trình này chỉ có mười người, đều trở thành vu thần, nổi tiếng nhất trong bọn họ là tứ đại pháp sư, chính là Cuồng Vũ pháp sư, Tú Lệ pháp sư, Âm Phong pháp sư và Hắc Vu pháp sư đã cùng Đại Nguyên Thủ đến Đế quốc. Nghe nói ông ta đã bị ngài giết rồi. Bây giờ thập đại vu thần chỉ còn lại tám người, hai người đã bị ngài giết rồi.”

Lúc này ta mới biết, có thể giết chết Hắc Vu pháp sư là do nhân duyên xảo hợp và may mắn biết bao, không ngăn nổi hít vào một hơi lạnh nói: “Khôi Ưng! Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là thầy giáo dạy ta Vu Thần thư và tiếng Vu quốc.”

Khôi Ưng ngạc nhiên: “Ta làm sao mà hiểu được Vu Thần thư?”

Ta thông thả nói: “Chỉ cần ngươi hiểu được những chữ viết trên sách là được rồi.”

Cho dù ta không học được Vu Thần thư nhưng chỉ cần ta hiểu được những thủ đoạn yêu pháp mà Vu Đế sử dụng, tương lai đối phó với hắn cũng chắc chắn hơn nhiều rồi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 8

Chương 1: Cầm Tặc Cầm Vương

Chương 2: Ai Là Tù Binh

Chương 3: Tình Trường Chiến Trường

Chương 4: Lộ Trình Hương Diễm

Chương 5: Sát Cánh Cùng Bay

Chương 6: Tưởng Như Cách Biệt

Chương 7: Lan Phi Con Ta

Chương 8: Lật Sát Hành Động

Chương 9: Thâu Thiên Hoán Nhật

Chương 10: Hình Thất Chi Chiến

Chương 11: Xưng Hùng Đế Cường

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 1

Cầm Tặc Cầm Vương

Hơn năm mươi chiếc xe la tụ tập trên quảng trường sau Ôn Nhu oa. Vinh Đạm Như đã xuất động tất cả thủ hạ của nàng đi thu thập các loại rượu ngon, trân bảo đem đến chất lên các xe la. Nàng muốn đưa các lễ vật này vào nội cung, hiến cho Dã Mã tộc chi vương, “Điên Mã” Hắc Kiếm. Lễ vật trân quý nhất trong đó đương nhiên là Vinh Đạm Như, đệ nhất danh nữ của Vọng Nguyệt thành.

Bọn ta đều đã khoác lên mình y phục của nô bộc, đội lên đầu chiếc mũ cao đang được lưu hành ở Vọng Nguyệt thành. Khôi giáp đều được bỏ xuống, vũ khí được giấu kỹ dưới gầm xe. Nhiệm vụ là bắt lấy Hắc Kiếm, bức hấn lui binh.

Sáu người bao gồm ta, Chiến Hận, Cự Linh, Anh Diệu, Bạch Đan cùng Khôi Ứng vây quanh Vinh Đạm Như, thấp giọng thương nghị. Năm mươi dũng sĩ khác của Chiến Vô Song phân tán trên quảng trường, giám thị các thủ hạ của Vinh Đạm Như.

Sáu người mười hai con mắt, tất cả đều dán chặt vào thân hình phong tình vạn chủng của Vinh Đạm Như, ngắm từng cái nhấc tay nhấc chân, nghe từng tiếng cười nhẹ êm khi nói ra kế hoạch làm thế nào tiếp cận Hắc Kiếm của nàng.

Mục quang của Chiến Hận không ngần ngại lướt từ trên xuống dưới thân thể mềm mại của Vinh Đạm Như, chỉ hận không thể mang nàng nuốt vào trong bụng. Hắn tiến về phía trước một bước, đến khi sắp dán vào

người nàng mới mặc nhiên nói: “Vinh tiểu thư muốn bọn ta đưa nàng nhập cung tiếp cận Hắc Kiềm. Kế này có dùng được không?”

Bạch Đan đáp: “Hắc Kiềm đại khái sẽ không cự tuyệt lễ vật, nhưng....”

Chiến Hận chen vào: “Đặc biệt là tiểu thư nàng.”

Vinh Đạm Như hướng về phía Bạch Đan cười quyến rũ: “Bạch đại phu có phải muốn nói rằng khi chưa tiến vào cửa cung, Hắc Kiềm đã cho người ra tiếp lấy lễ vật phải không? Đương nhiên là có khả năng này.”

Rồi nàng nhún mày quay sang nói với Chiến Hận: “Người có thể đứng xa ra một chút không? Nếu gần thêm chút nữa thì sẽ dựa vào ta rồi.”

Chiến Hận cố nhịn sự xung động muốn ôm nàng vào lòng, hậm hực lùi về sau nửa bước. Chỉ đứng nửa bước nhỏ, như con sói đói không muốn từ bỏ con mồi.

Đôi mắt câu hồn nhiếp phách của Vinh Đạm Như hướng đến ta, khẽ run rẩy nói: “Thiếp chỉ là một nữ nhân yếu đuối, trừ đánh bạc ra chuyện gì cũng không biết. Ngay cả chuyện nhập cung như thế nào cũng đành phải nhờ Lan Đặc công tử sắp xếp an bài.”

Đội xe la mới rời khỏi cửa sau. Khi cỗ xe dẫn đầu chở Vinh Đạm Như do ta điều khiển còn chưa chuyển sang con đường lớn hướng tới hoàng cung của quận chúa, quân đội Dã Mã tộc đã bắt chúng ta dừng lại. Mấy người Chiến Hận, Cự Linh đánh mấy chiếc xe theo phía sau đồng thanh hét lớn, ghì chặt xe la, xếp thành một hàng xe uốn khúc sang hai bên trái phải. Chiếc xe cuối cùng vẫn còn chưa ra khỏi cổng sau của Ôn Nhu oa.

Một tên đầu mục Dã Mã tộc dáng người thấp khòe, bộ dạng hung tợn, với sự yểm hộ của mấy trăm chiến sĩ, đứng chặn trước xe. Tên tiểu tướng này oai phong lẫm lẫm, sau lưng đeo cặp búa, trừng mắt nhìn ta quát: “Các người có phải chán sống rồi không? Đại vương sớm đã có lệnh không được tụ tập trên phố, không cho phép có bất kì sự tập hợp nào. Đại đội nhân mã các người muốn làm gì đây?”

Vinh Đạm Như mỹ lệ giả hoạt đang ngồi sau rèm xe, không hề có chút động tĩnh nào, đương nhiên là có ý muốn làm khó ta, muốn ta tự mình ứng phó.

Ta nhún nhường nói: “Xin hỏi cao danh quý tính của đại tướng quân là gì?”

Mấy tên binh sĩ bên cạnh đồng thanh hét: “Tên thổ cầu nhà người làm gì có tư cách biết.”

Ta cao giọng: “Chúng ta phụng mệnh đại vương của các người, đại diện cho Vọng Nguyệt thành đến dâng lễ vật mà vùng đất này khao khát nhất cho đại vương. Các người lại dám cản trở, cẩn thận không là không giữ được cái đầu trên cổ đấy.”

Tên tướng đó kinh ngạc hỏi: “Tặng lễ vật gì vậy?”

Chiến Hận sớm đã không nhẫn nhịn được, nhảy khỏi xe la, tiến đến chiếc xe của ta, vén tấm rèm che lên, hét lớn: “Vinh Đạm Như cô nương, vươ vật số một của Vọng Nguyệt thành!” Chỉ nhìn biểu tình của hãh cũng biết đây là những lời phát ra từ phế phủ.

Vinh Đạm Như trước tiên đưa mắt nhìn Chiến Hận với vẻ khinh thường, sau đó mới nở một nụ cười câu hồn nhiếp phách với mấy tên binh sĩ Dã Mã tộc đang nhỏ dãi thềm thường nhìn nàng, làn thu ba sóng sánh, không kẻ nào cưỡng lại được. Chiến Hận lại buông rèm xuống, che đi bóng hình kiều diễm của Vinh Đạm Như.

Tên tiểu tướng đó đã khôi phục lại hồn phách, từ trên lưng ngựa cung kính nói: “Tiểu tướng Nhan Hồ thỉnh an Vinh cô nương!”

Ma lực của mỹ nữ thật lớn! Ta giả bộ cung kính: “Nhan đại tướng quân! Xe của bọn tiểu nhân có thể khởi hành không?”

Khi Nhan Hồ quay mặt về phía ta, lập tức hồi phục lại vẻ mặt lúc trước, nói: “Bọn ta sớm đã chuẩn bị xe ngựa chuyên trách tiếp đón Vinh cô nương. Các người lập tức tản ra cho ta.”

Chiến Hận đến bên cạnh ta, lạnh lùng nói: “Các người có vẻ không biết chút gì về quy củ của Vọng Nguyệt thành bọn ta. Vinh cô nương lần này đến hoàng cung là muốn làm sủng phi của đại vương. Cho nên chúng ta nhất định phải làm theo quy củ, gửi theo sáu mươi xe phấn son. Nếu không làm vậy, Vinh cô nương của chúng ta không còn mặt mũi nào, đành phải quay về nhà theo nam nhân khác cho rồi.”

Không ngờ con người nóng tính mà cũng cấp trí như vậy, ta vội nói thêm một câu: “Nhan đại tướng quân, nếu đại vương trách tội xuống, e là không ai gánh nổi đâu.”

Nhan Hồ kinh ngạc vô cùng, sắc mặt biến đổi mấy lần, hướng về tả hữu hai bên quát: “Khám xe trước!” Thủ hạ của hắn ứng mệnh ủa ra, lần lượt khám xét xe.

Nhân quang của Nhan Hồ dừng lại trên người Chiến Hận, hung quang lóe lên: “Tên thổ cầu người cũng có chút đảm sắc đấy!” Chiến Hận chưa từng bị người khác chửi mắng trước mặt như vậy, thần sắc biến đổi.

Ta biết không hay bèn khẽ đánh mắt một cái với Chiến Hận rồi thấp giọng quát: “Còn không trở về xe của người đi!” Chiến Hận cố nhịn, tức giận quay đầu trở lại xe của y.

Nhan Hồ quay sang ta, nói: “Đội xe la của các người lát nữa hãy từ từ đi qua đây. Vinh tiểu thư sẽ do xe ngựa của chúng ta đưa đi để cho đại vương đỡ phải đợi lâu.”

Ta cất tiếng cười ha hả, trong lòng đã có kế sách, bèn nói: “Nhan đại tướng quân không hiểu quy củ của Vọng Nguyệt thành chúng ta lắm thì phải. Đội ngũ đưa dâu nhất định phải là xe la, nếu không có thể mang đến cho đại vương chuyện không hay. Ngài cũng không muốn phát sinh chuyện đó chứ?”

Nhan Hồ tức tím cả mặt, tức giận hét: “Không được gọi ta là đại tướng quân, ta chỉ là nhất đẳng lĩnh quân. Các người muốn dùng xe la đưa dâu cũng được. Bất quá, các người nhất định phải rút ra xa xa một chút cho ta. Xe la sẽ do người của chúng ta điều khiển.”

Ôi

Rèm xe được vén lên. Vinh Đạm Như thò đầu ra, liếc mắt nhìn ta rồi mới dùng chất giọng trong như tiếng chuông bạc nói với nhất đẳng lĩnh quân Nhan Hồ: “Nhan lĩnh quân thật là cẩn thận, tận trung với nhiệm vụ, bất quá việc này không được rồi!”

Khuôn mặt hung dữ của Nhan Hồ cố nở ra nụ cười mà hắn cho là động nhân nhất, khiêm tốn thỉnh giáo: “Vinh tiểu thư sao lại nói như vậy?”

Vinh Đạm Như lưu chuyển làn thu ba, đôi mắt đẹp nhìn quanh, ôn nhu nói: “Đây là đội ngũ đưa dâu. Những người đánh xe này đều đại biểu cho người của ta, lĩnh quân lại bảo bọn họ đi. Đây là lễ pháp gì đây? Ta làm gì còn mặt mũi trước mặt đại vương nữa.”

Nhan Hồ ngơ ngẩn một chút rồi hướng về phía thủ hạ phân phó mấy câu. Bọn thủ hạ lĩnh mệnh đi ngay, đại khái là đi thỉnh mệnh của thượng cấp.

Vinh Đạm Như cười dịu dàng, buông rèm cửa xuống. Thần hồn của chúng nhân, bao gồm cả ta trong đó, lúc này mới trở lại. Nữ tử này thật không đơn giản, sinh ra là để câu dẫn và đùa bỡn nam nhân.

Lúc này công tác khám xe đã hoàn tất, bọn lính trở lại báo cáo với Nhan Hồ. Nhan Hồ trầm ngâm một chút, đưa ra một loạt mệnh lệnh. Hơn ba trăm binh sĩ thúc ngựa lao đến bên cạnh đội xe, kẹp chúng ta vào giữa.

Nhan Hồ bức bối trừng mắt nhìn ta, trầm giọng quát: “Đi đi! Nhưng đừng có vượt quá ta.” Hắn nói xong thì quay đầu, cùng với hơn mười binh sĩ dẫn đường, từ từ đi về phía cung quận chúa.

Trong lòng ta đại hỉ, chiếc roi da vụt ra, đánh lên mông bốn con la phía trước. Đội xe la dưới sự hộ tống chặt chẽ của Dã Mã chiến sĩ chuyển lên đường lớn, đi theo phía sau ngựa của bọn Nhan Hồ. Hai đội Dã Mã kỵ sĩ khác thúc ngựa đi trước, cản những người đang đi trên đường lại, đuổi bọn họ trở lại trong nhà hoặc xua vào các hẻm nhỏ, không cho quần chúng tụ tập. Đây có thể coi là một khởi đầu tốt đẹp.

Thanh âm ngọt ngào của Vinh Đạm Như vang lên phía sau lưng ta: “Lan Đặc! Ngài có yêu Lê Thanh không?”

Ta cười khổ đáp: “Đừng có hỏi ta.”

Vinh Đạm Như nói: “Nhưng Lê Thanh thật sự yêu ngài.”

Ta mỉm cười: “Mỗi hành động của nàng ta đều muốn dồn ta vào chỗ chết. Đó gọi là yêu ta sao?”

Vinh Đạm Như cười nhẹ, thở dài nói: “Ngài chẳng hiểu tâm lý nữ nhân gì cả. Nếu không đạt được cái gì đó thì thà tự tay hủy nó đi. Yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Hiểu chưa hả Lan Đặc công tử!”

Ta không muốn nói chuyện về vấn đề này nữa, lạnh lùng cất tiếng: “Tại sao nàng lại muốn giúp đỡ bọn ta? Nếu bọn ta thích sát thành công Hắc Kiếm, nàng sẽ ăn nói thế nào với hảo bằng hữu Lệ Thanh?”

Vinh Đạm Như đáp ngay không hề suy nghĩ: “Ai bảo ta đã yêu tên phong lưu lãng tử chàng chứ!”

Ta ngạc nhiên: “Yêu ta? Tại sao vừa rồi khi ta muốn chiếm hữu nàng, nàng lại phải chạy trốn?”

Vinh Đạm Như mỉm cười quyến rũ, thở gấp nói: “Nữ nhân dễ dàng đoạt được thì nam nhân làm sao biết quý trọng. Ta đã nói ngài không hiểu tâm lý nữ nhân rồi mà. Nếu vừa rồi ngài kiên quyết lên ngựa, xem xem ta sẽ thế nào?” Nói xong lại vang lên chuỗi cười câu hồn nhiếp phách.

Biết nàng đang đùa giỡn nhưng ta cũng không nhịn nổi phải tâm thần phiêu đảng. Ta tự cảnh tỉnh rằng nữ nhân có thủ đoạn cao minh đối phó với nam nhân này, so với Lệ Thanh còn giáo hoạt và cao thâm mật trắc hơn. Nếu ta không cẩn thận sẽ bị thua trong tay nàng, thất bại một cách thảm hại.

Vinh Đạm Như vén tấm rèm ngăn cách giữa ta và nàng lên, đưa tay ra đặt lên lưng ta nói: “Ồ! Ngài thật cường tráng!”

Ta để nàng sờ mó đến tâm hồn phiêu đảng rồi nhíu mày nói: “Mau bỏ tay xuống, Dã Mã nhân có thể nhìn thấy đấy.”

Vinh Đạm Như cười đáp: “Sợ cái gì chứ! Chẳng qua công tử ngài chỉ cần bạt Ma Nữ nhận là giết sạch chín vạn Dã Mã nhân toàn thành thôi.”

Ta trong lòng cảm thấy kinh hãi, biết rằng mình đã cười lên lưng hổ. Chỉ cần Vinh Đạm Như kêu lên một tiếng “Lan Đặc” thì sẽ tạo thành một trường máu chảy thành sông.

Đội xe la lúc này đã đến trên cây cầu lớn bắc ngang hồ. Nếu động thủ ở đây thì dù có muốn chạy trốn về mật đạo cũng không thể nữa rồi. Nếu tất cả bọn Chiến Hận chết tại đường trường, cho dù ta có thể an nhiên chạy trốn thì tổn thất vẫn sẽ không thể bù đắp, vĩnh viễn sẽ không thể phục nguyên.

Ta cảnh cáo: “Nếu Vinh tiểu thư bán rẻ bọn ta, người ta giết đầu tiên nhất định sẽ là cô. Lúc đó thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.”

Vinh Đạm Như véo mạnh vào lưng ta một cái, rồi mới rút tay vào sau rèm, ôn nhu nói: “Ta lại muốn xem ngài có thể nhẫn tâm giết ta hay không? Chỉ vì nguyên nhân này, ta lại rất muốn bán đứng ngài rồi.”

Ta không có cách nào khống chế được nàng, đành chuyển sang dùng tình cảm: “Vinh tiểu thư chớ nên dùng thân thử kiếm. Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, Lan Đặc ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Thanh âm của Vinh Đạm Như từ sau rèm truyền đến: “Nam nhân muốn nữ nhân nghe lời, thông thường chỉ có một loại ý nghĩ. Công tử có lẽ là ngoại lệ duy nhất.”

Ta còn muốn nói nữa nhưng phía trước đã có tiếng kèn lệnh vang lên. Trên đại quảng trường phía trước chủ điện, ước đến cả nghìn Dã Mã chiến sĩ xếp thành trận thế, đợi bọn ta đại giá quang lâm. Ta quay đầu nhìn bọn Chiến Hận phía sau, mọi người đều lộ xuất thần sắc bất an. Trận thế như vậy giống đội quân ra trận hơn là đội đón khách.

Một Dã Mã đại tướng với hơn mười binh sĩ yểm hộ, tiến đến nghênh tiếp bọn ta. Nhan Hồ quay đầu lại hét: “Dừng xe!” Rồi hắt đi về phía vị đại tướng kia.

Ta y lời dừng chiếc xe la lại, trong lòng thầm tính. Dã Mã tộc hiện giờ chẳng có lý do gì để cả đội xe tiến vào trong điện. Nếu phải lưu lại chỗ này, chỉ có một mình Vinh Đạm Như được vào, thì thế chủ động của chúng ta sẽ hoàn toàn mất hết. Dù có muốn tìm tên Hắc Kiếm xui xẻo đó, nhưng cung điện to lớn thế này, ngay cả khi bọn thủ hạ tọa thủ bàng quan, cũng không dễ tìm được hắn. Huống chi bây giờ ngay trước mắt đã có đội quân tinh nhuệ hơn nghìn tên, bảo bọn ta làm sao ứng phó nổi.

Lan Đặc ta dù có dị năng từ Ma Nữ nhận nhưng thủy chung vẫn là thân thể huyết nhục. Đánh lâu tất có sai lầm, chỉ một vết thương nhỏ cũng có thể là nguyên nhân dẫn đến sự thất bại của toàn quân.

Nhan Hồ giục ngựa tới bên cạnh vị đại tướng nọ, cung kính bẩm báo.

Ta tỉ mỉ quan sát vị Dã Mã đại tướng đó. Khuôn mặt dài tuấn tú, nhưng tướng mạo hung dữ, lưng hổ eo gấu. Hai bên lưng ngựa đều treo một thanh trường mâu màu đen. Nếu không phải có ánh sáng lóe lên, ta có thể cho

rằng cặp mâu này do trăn ô tạo nên. Lẽ nào đây chính là đại tướng số một của “Điên Mã” Hắc Kiềm, “Song Mâu” Bạch Thiên trí dũng song toàn sao?

Trong lòng ta cảm thấy không thỏa đáng. Hắc Kiềm bất quá chỉ muốn đùa nghịch một chút với mỹ nữ động nhân nhất Vọng Nguyệt thành, tại sao phải xuất động thủ hạ cao minh nhất tới nghênh đón xa đội chỉ có hơn năm mươi người đưa lễ vật.

Bạch Thiên đang quan sát bọn ta. Sau khi nghe xong báo cáo của Nhan Hồ, bèn thúc ngựa chạy đến chỗ bọn ta. Còn cách khoảng mười bước, hần ghìim ngựa lại, khom người nói: “Bạch Thiên vẫn an Vinh tiểu thư!”

Thanh âm của Vinh Đạm Như truyền ra: “Xin chào Bạch Thiên đại nhân, bây giờ là lúc nào rồi?”

Mục quang sáng quắc của Bạch Thiên liếc nhìn ta, rồi thúc ngựa đến bên cạnh xe, đáp lời: “Còn một chút nữa thì đến nửa đêm. Vinh tiểu thư nhận lời đến, đại vương tất nhiên sẽ vui mừng vô cùng.”

Vinh Đạm Như yêu kiều cười nói: “Đại vương không phải đang nằm trên giường đợi ta chứ? Tại sao không nhìn thấy ngài?”

Bạch Thiên ha ha cười lớn: “Vinh Tiểu thư thật thú vị, đại vương thích nhất loại nữ nhân như nàng. Thỉnh Vinh tiểu thư xuống xe! Không nên để đại vương chờ lâu.”

Cảm giác nguy hiểm càng mãnh liệt hơn. Với sự tinh minh của Bạch Thiên, tuyệt không thể không nhìn ra bọn ta có vấn đề. Chỉ với thân thể hùng vĩ của Cự Linh đã khiến người sinh nghi, huống chi bọn ta không có người nào là không dũng mãnh cường tráng, làm sao mà giống thủ hạ của Vinh Đạm Như được chứ. Một người luôn tinh minh như Bạch Thiên lại cố ý như không nhìn thấy, chỉ mời Vinh Đạm Như xuống xe, đây là đạo lý gì?

Vinh Đạm Như vén tấm rèm lên, lộ xuất khuôn mặt đẹp như hoa, liếc Bạch Thiên cười quyến rũ: “Bạch đại tướng sao không yêu cầu đại vương tặng ta cho ngài. Nếu vậy Vinh Đạm Như càng thêm vui vẻ.”

Bạch Thiên kinh ngạc vô cùng, trong mắt lộ ra thần sắc say mê. Sau khi tỉnh lại, hần cúi đầu nói: “Tiểu thư nói đùa rồi!” Rồi hướng về phía tả hữu nhẹ gật đầu. Lập tức có mấy người xuống ngựa, muốn đến mở cửa xe ra.

Ta hét lớn: “Bạch đại tướng chậm đã!”

Hai mắt Bạch Thiên lóe lên ánh tinh quang, dùng thanh âm băng lãnh hỏi: “Người là kẻ nào? Dám nói chuyện với ta sao. Quỳ xuống!”

Vinh Đạm Như ôn nhu nói: “Đại tướng đừng giận, đây là ...là của Đạm Như. Ôi! Ngài kề tai vào đây, ta nói cho ngài biết hắn ta là ai.”

Ta nháy mắt với Chiến Hận đang ở gần nhất. Chiến Hận lập tức giả vờ vô tình giơ tay chỉnh lại cái mũ cao của mình. Đó là ám hiệu cảnh báo mọi người phía sau giới bị cẩn thận.

Bạch Thiên ngây ngốc một hồi, quên mất cả ta. Hắn từ trên ngựa nhảy xuống, ghé sát tai bên cạnh bờ môi thanh tú của Vinh Đạm Như. Vinh Đạm Như trước tiên khẽ nghiêng người liếc mắt đầy thâm ý về phía ta, rồi mới ghé chiếc miệng nhỏ xinh vào bên tai Bạch Thiên, há miệng cắn thẳng vào tai hắn một cái.

Bạch Thiên đau đớn hét lên một tiếng, đứng thẳng người dậy, chân tay khoa loạn lên tức giận nói: “Nàng làm cái gì vậy?”

Đến lúc này, ta cũng không khỏi bội phục năng lực đùa giỡn đám nam nhân bọn ta trong tay của Vinh Đạm Như. Vinh Đạm Như lạnh lùng nói: “Ta hận ngươi!”

Bạch Thiên vừa nghe xong thì nộ khí đã hoàn toàn biến mất, ủ rũ nói: “Tiểu thư mau xuống xe đi! Đại vương đợi đến sốt ruột rồi.” Hắn quên cả việc tìm ta trút giận.

Ta chen vào: “Xin Bạch đại tướng nghe một lời của tiểu nhân. Theo tập tục của chúng tôi, xe la của tân nương chỉ có tân lang mới có thể mở ra. Nếu không thì sẽ mang lại cho anh ta vận xui. Mong đại tướng minh xét.” Vẫn là sử dụng chiêu “vận xui” đó.

Bạch Thiên nhìn ta, lạnh lùng nói: “Người cũng có chút đảm sắc. Rốt cuộc người là ai?”

Ta biết Bạch Thiên đã nhìn ra chúng ta không ổn cho lắm. Hắn muốn mời Vinh Đạm Như xuống xe trước, chỉ là để dễ dàng đối phó với bọn ta.

Ta liền bịa chuyện: “Tại hạ là đại ca của Đạm Như, cũng là người chủ trì chân chính đứng đằng sau của Ôn Nhu oa. Lần này đến đưa dâu đều là cao thủ tốt nhất trong oa. Hy vọng dựa vào quan hệ với Đạm Như, có thể có được sự trọng dụng của đại vương các vị, có một tương lai tốt đẹp.”

Bạch Thiên trừng mắt nhìn ta một chốc rồi mới khe khẽ gật đầu, hỏi Vinh Đạm Như: “Người này có nói dối không?”

Vinh Đạm Như cười vô cùng quyến rũ, mị nhãn chớp chớp. Thật sự thì chẳng có ai biết tại sao nàng lại cười lợi hại như vậy, nhưng mỗi người đều nhìn đến ngây ngốc thì làm gì còn ai nghĩ đến nguyên nhân.

Vinh Đạm Như thở dài cảm thán: “Bạch Thiên đáng ghét này!”

Nói xong, nàng buông rèm, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt: “Hắc Kiếm nếu không tới mở cửa, đại ca hãy trở về cho muội.”

Nữ nhân giao hoát này mỗi lần làm gì đều khiến người khác không sao đoán được, ngay cả ta cũng không nhìn ra sự giả dối của nàng. Bạch Thiên bị nàng đùa bỡn đến u mê, sự anh minh quyết đoán không bằng một nửa lúc bình thường. Hắn do dự một chút rồi quay sang ta nói: “Vị này.....vị họ Vinh này. Ôi! Vinh đại ca, mời anh đưa xe la nhập điện, những người khác đều phải lưu lại đây.”

Ta thầm nghĩ, chỉ cần gặp Hắc Kiếm thì sẽ có phương pháp chế phục hắn, nên đang muốn làm theo lời Bạch Thiên, nào biết Chiến Hận từ phía sau đi đến nói: “Vinh lão bản à! Lẽ không thể bỏ. Nếu đội xe la chưa đưa được lễ vật đưa dâu mà đã bị chặn lại, thì tân lang có thể có vận xui liên quan đến tính mạng. Đại vương là người mà tương lai bọn ta sẽ dựa vào. Bọn ta làm sao có thể để chuyện như thế này phát sinh!”

Ta biết Chiến Hận không muốn ta đơn thân mạo hiểm, mà thật ra hắn cũng không sợ động thủ, cho nên kiên quyết không để cho Bạch Thiên phân tán chúng ta. Bạch Thiên vô cùng tức giận nhìn Chiến Hận.

Tiếng cười từ trong xe vọng ra. Vinh Đạm Như lại vén rèm lên, từ xa cười mắng Chiến Hận: “Tên tiểu tặc nhà ngươi thật lắm chuyện, hồ ngôn loạn ngữ. Mau vả vào mồm mười cái cho ta, nếu không thì ngay cả ta cũng không bảo vệ được ngươi.”

Mục quang của Bạch Thiên trở lại trên mình Vinh Đạm Như, chết trân nhìn vào vùng da ngực trắng như tuyết, lộ ra khỏi chiếc cổ áo lễ phục khoét sâu khi nàng cúi người xuống. Trong tức thời giống như bị ma ám vậy. Chiến Hận cũng ngây ngốc đứng tại đường trường, biết rằng Vinh Đạm Như có ý muốn trêu chọc hắn, nhìn ta cầu cứu.

Trong lòng ta thở dài một hơi, cố răn mặt nói: “Đạm Như đừng nghịch nữa. Những sứ giả đưa dâu cũng như cha mẹ của muội, thậm chí là gia gia, bà bà, đều đợi muội xuống xe xong mới có thể đánh mắng. Quy tắc lễ nghi sao có thể bỏ được.”

Vinh Đạm Như cố ý để Bạch Thiên no mắt một chút mới ngồi xuống yêu kiều hỏi: “Bạch đại tướng thay đổi chủ ý chưa vậy?”

Ý nghĩ hàm chứa hai nghĩa, nàng thật có khả năng dụ người đến cực tận. Thân hồ của Bạch Thiên thoáng chấn động, mục quang chuyển lên khuôn mặt xinh đẹp của Vinh Đạm Như, bối rối ho khan hai tiếng rồi mới nói: “Tiểu thư không hồ là Vọng Nguyệt thành đệ nhất mỹ nữ, ôi!”

Hắn chỉ lo than thở ỉ ôi, quên luôn việc tính sổ với Chiến Hận. Hồng nhan họa thủy quả không sai.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Bạch Thiên, xem hắn xử lý đoàn đưa dâu này như thế nào. Bạch Thiên nhún vai nói: “Việc này ta cũng không thể tác chủ. Hay là Vinh đại ca theo ta vào điện gặp đại vương, giải thích lễ nghĩa của các anh. Ý Vinh đại ca thế nào?”

Hắn có lẽ là vì “yêu người yêu cả đường đi lối về” nên đối với ta đặc biệt khách khí. Nhưng trực giác lại cho ta biết, hắn đã biết ta là ai. Ngoài ra rất có khả năng vừa rồi khi Vinh Đạm Như cắn vào tai hắn đã nói ra, cho nên hắn cần hét lớn lên kêu đau để che lấp thanh âm của nàng. Hiện tại hắn muốn dụ ta rời khỏi đây trước, sau đó mới cứu Vinh Đạm Như ra và đối phó với những người khác.

Vinh Đạm Như chính là con cờ lợi hại mà Lê Thanh lưu lại để ứng phó với ta. Bọn ta lại hồ đồ dẫn sói về nhà, để nàng ta đùa nghịch trên tay. Người Đế quốc quả thật xảo hoạt hơn Hắc Xoa nhân rất nhiều.

Ta hướng về phía Bạch Thiên cung kính nói: “Cách an bài này tốt quá rồi. Bất quá phải để cho tạ hạ tiến hành lễ bỏ mũ đã!”

Bạch Thiên chưa kịp kinh ngạc, ta đã đem mũ ném thẳng lên trời, đồng thời đứng thẳng người dậy, chuẩn bị bước xuống xe la. Đây là ám hiệu mà ta và bọn Chiến Hận đã ước định. Khi chiếc mũ vừa tiếp đất, lập tức rút vũ khí dưới gầm xe, cùng với địch nhân đánh bài ngựa.

Cảm giác nguy hiểm đến từ phía sau. Trong đầu ta lóe lên một hình ảnh vô cùng rõ ràng. Một thanh kiếm dài nhỏ xuyên qua tấm rèm, vô thanh vô tức đâm vào chỗ yếu hại sau lưng ta. Vinh Đạm Như thật sự rất thông minh, biết ta đã phát giác ra trò quỷ của bọn chúng, cho nên muốn tiên hạ thủ vi cường.

“Bạch!” Chiếc mũ rơi xuống bên cạnh chiếc xe, ngay trước móng ngựa của Bạch Thiên.

Ta hét lên một tiếng kinh thiên động địa, vang khắp toàn trường. Tiếp đó ưỡn thẳng người dậy, một chân đạp lên thanh kiếm đang đâm tới từ phía sau. Bàn chân dụng lực, xoay người nhảy vào sau tấm rèm, vừa khéo rơi vào lòng Vinh Đạm Như, hương thơm từ người nàng tỏa ra ngào ngạt. Ta ôm thân thể mềm mại ấy, đầu dựa lên bờ vai thơm của nàng.

Quá nửa bộ ngực đầy đặn của Vinh Đạm Như bị ép lên người ta. Nàng rên lên một tiếng sầu muộn nhưng tay lại từ từ đưa thanh chủ thủ sáng loáng lên, từ bên ngoài đâm thẳng vào sau gáy ta.

Không biết có phải là do thiên sinh phong lưu hay không mà lúc này ta vẫn mãi mê với bộ ngực căng tròn đang ép lên sau lưng ta của Vinh Đạm Như. Ta không ngăn nổi tự mẫn bản thân.

Ta tức giận quát một tiếng. Tay trái chụp lấy cánh tay đang cầm thanh chủ thủ, khuỷu tay phải thúc mạnh vào cơ thể chắc chắn không có chút mỡ thừa của nàng. Tuyệt sắc mỹ nữ này đau đến gập người lại, thanh chủ thủ rơi ngay xuống sàn xe.

Mâu quang vụt loé. Hai ngọn đại thiết mâu của Bạch Thiên, một đâm qua rèm, một phá vỡ tường đâm thẳng vào vùng thắt lưng của ta. Lực đạo cuồng mãnh, góc độ chuẩn xác vô cùng, không hổ danh là đệ nhất dũng tướng dưới tay Hắc Kiếm.

Ta ôm lấy Vinh Đạm Như, lật người lăn khỏi chỗ ngồi xuống sàn xe, tránh khỏi mũi mâu của địch nhân. Ta thực hy vọng Phi Tuyết có thể ở cạnh ta lúc này, để ta có thể rút đại bản mâu ra, dùng song mâu đánh với song mâu của Bạch Thiên, giết hẵn một trận thống khoái. Nhưng hiện tại chỉ có Ma Nữ nhận dưới gầm xe. Bên ngoài, tiếng la kêu ngựa hí, tiếng hò reo chém giết vang trời hỗn loạn vô cùng.

Tiếng bánh xe lộc cộc. Ta đoán có lẽ là người bên mình dùng lợi khí đâm vào móng la, kích phát cuồng tính của chúng, làm chúng kéo xe xông thẳng ra, tạo nên tình thế hỗn loạn. Bình! Cửa xe bị đá bung ra.

Lúc này khuôn mặt Vinh Đạm Như đang hướng thẳng về phía ta, đôi mắt mỹ lệ nhắm chặt, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ thống khổ vô cùng, mồ hôi lạnh tuôn ra, miệng rỉ ra một dòng máu, có thể thấy vừa rồi ta ra tay mạnh thế nào. Lúc sinh tử quan đầu như thế này, ai có thể trách ta không biết thương hương tiếc ngọc đây.

Oành! Hữu quyền của ta kích thẳng xuống sàn, gỗ vụn bắn ra tung tóe rơi xuống bên dưới. Ta phá vỡ sàn xe rồi thò tay xuống dưới gầm xe tìm lấy chuôi của Ma Nữ nhận.

Song mâu của Bạch Thiên lại lao đến, nhận quang vụt ra. “Đinh đinh” hai tiếng, thiết mâu bị đẩy ra. Thiết mâu của hãn cứng rắn vô cùng, ta chỉ có thể chặt vỡ được hai mảnh nhỏ. Bất quá, cũng đủ làm cho Bạch Thiên đại kinh thất sắc.

Ta hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của Vinh Đạm Như một cái rồi mới thừa thế đứng dậy. Sự hỗn loạn bên ngoài còn hơn xa những gì ta tưởng tượng. Xe la lộn xộn khắp nơi, lễ vật rơi đầy quảng trường, trong đó hơn mười chiếc xe vẫn đang lao thẳng đi.

Mấy người Chiến Hận, Cự Linh không hổ danh là đệ nhất lưu cao thủ. Không những không bị địch nhân chia cắt mà còn tụ tập lại bên cạnh xe, dùng khí thế hung mãnh hơn địch nhân cả chục lần để phá vỡ từng đợt công kích của chúng. Bạch Thiên lúc này mới lùi lại, đi về phía sau đám thủ hạ của hãn.

Đánh lâu bất lợi. Ta quay người trở lại, đá thẳng vào thái dương Vinh Đạm Như đánh nàng ngất đi, thuận tay kéo nàng dậy, vác lên vai rồi nhảy xuống đất hét lớn: “Đi theo ta!”

Nhận quang hóa thành ngàn vạn đạo kiếm ảnh, nhắm về phía chính điện chém giết tới. Cự Linh và Chiến Hận phân ra hai bên, giống như thủy triều ập thẳng đến Dã Mã chiến sĩ mà giết chóc. Anh Diệu, Bạch Đan, Khôi Ưng, Chiến Vô Song cùng những người khác vội vàng theo sau.

Choang, choang, choang! Dưới uy lực không gì không thể phá vỡ của Ma Nữ nhận, địch nhân vũ khí đứt lìa, máu me tung tóe, người ngã ngựa đổ. Đặc biệt, ta không phải cố kỵ hai bên cánh, càng có thể mang kiếm thuật phát huy tới cực hạn, nhanh chóng đánh phá vào trong trận thế quân địch. Nhân số địch nhân tuy đông gấp chúng ta cả trăm lần, nhưng do kỵ binh không tiện cận thân huyết chiến nên chịu thiệt thòi. Chiến mã cùng chiến mã tụ lại thành một khối, càng tăng thêm hỗn loạn, không phát huy nổi nửa điểm uy lực của mã chiến.

Cự Linh và Chiến Hận mỗi lần nhắc kiếm hay xuất mâu đều hét lớn một tiếng, tất nhiên là có người theo đó kêu thảm ngã xuống. Họ phối hợp với ta, khí thế bừng bừng, kẻ cản trở đều bị quét sạch. Trong tức thời, đội ngũ của chúng ta đã chém giết đến khoảng trống phía trước chính điện.

Còi hiệu nổi lên. Địch nhân nhận được chỉ thị, vội vàng xuống ngựa nhằm cứu vãn tình thế. Bốn phía đao quang kiếm ảnh, giống như sóng to gió lớn từ biển dữ cuốn đến, khiến người ta không thể tự chủ, hoàn toàn mất hết phương hướng. Thanh nhận sắc bén trong tay ta không hề nghỉ ngơi, còn tâm thần ta lại dần dần bình tĩnh lại.

Mỗi lúc gặp hung hiểm thì tiềm năng lại có thể phát huy. Chính tại thời khắc này, hiệu quả kì diệu lại xuất hiện. Ta cảm nhận được tâm linh mình đang trải dài ra. Một cảnh tượng thoáng hiện ra trong đầu. Ta "nhìn thấy" Bạch Thiên lùi vào trong điện, cùng một hán tử thân thể cao gầy, bên mặt trái có một cái bớt lớn độ bằng lòng bàn tay đứa trẻ sơ sinh, thân mặc một bộ giáp trụ màu vàng từ cửa trái sau điện lùi về trong viên lâm ở giữa Trí Tuệ cung. Lúc bọn chúng thối lui, hơn nghìn thân binh của Hắc Kiếm cũng tản ra, giương cung lắp tên, nhắm ngay vào cửa chính điện, đợi chúng ta rơi vào trong bẫy.

Ta hướng về phía Chiến Hận và Cự Linh gọi lớn, vỗ mạnh vào hông Vinh Đạm Như một cái làm tín hiệu. Ta tiến vào chính điện, thay đổi phương hướng, tấn công đến khoảng trống bên cạnh chính điện rồi đánh giết về phía viên lâm ở phía sau. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của địch nhân, lập tức sự hỗn loạn phát sinh theo dây chuyền.

Khi chúng ta đạp lên thi thể của địch nhân, từ hành lang dài bên cạnh chính điện tiến nhập vào viên lâm sau điện, áp lực lập tức giảm xuống. Chủ lực của địch nhân hoàn toàn tập trung ở chính điện. Còn từ sau điện có hơn trăm người lao ra, đều bị chúng ta giết sạch trong thoáng chốc. Hắc Kiềm và Bạch Thiên đã sớm rời khỏi viên lâm tránh vào trong Trí Tuệ cung, lúc này đang ở trong mật thất bên dưới. Ta đã từng tìm được bản sao của sáu quyển Trí Tuệ điển, cũng đã nhớ lại được mật đạo thông tới trong cung.

Lúc này nhân số của chúng ta giảm xuống còn bốn mươi hai người. Ngoài ta ra thì không ai là không thụ thương, có ba người còn phải dựa vào người khác dìu đi mới miễn cưỡng theo chúng ta tới được đây. Tình thế vô cùng bất diệu.

Ta lao tới bên cạnh mật đạo, xoay cái khay tròn, mở cửa vào mật đạo rồi hướng về phía bọn Chiến Hận nói lớn: “Hắc Kiềm đang ở một cửa ra khác của mật đạo trong Trí Tuệ cung. Các người vào bắt hẩn trước, ta ở sau đoạn hậu.”

Ta đặt Vinh Đạm Như trên vai xuống, giao cho một chiến sĩ Ma Nữ quốc hưởng thụ tư vị được da thịt của nàng áp xuống vai. Bọn Chiến Hận chẳng nói câu nào thừa, tiến thẳng vào mật đạo.

Hai tiếng kêu thảm vang lên, bên ta lại có hai chiến sĩ thảm tử đương trường. Nếu không phải Khôi Ứng quên mình liều chết đón lấy đại bộ phận công thế, chỉ sợ tình hình càng xấu thêm. Không ngờ được Khôi Ứng lại mạnh mẽ như vậy, không hề thua kém Chiến Hận và Cự Linh một chút nào.

Song phủ của Chiến Vô Song cũng có uy lực vô cùng, những kẻ cản trở đều bị giạt ra. Tuy vết thương không nhẹ, máu nhuộm khắp y phục nhưng không hề ảnh hưởng tới lực chiến đấu của y. Vô Song đang đỡ lấy công thế bên cánh trái, một bước cũng không lùi.

Mấy người Anh Diệu, Bạch Đan bên cánh phải lại dần lâm vào hiểm cảnh. Bạch Đan bị địch nhân bổ một đao xuống đùi. Không có sự bảo hộ của giáp trụ, cả đùi y toàn là máu. Mắt thấy y sắp táng mạng đương trường, ta nào dám chần chừ, lao ngay đến, Ma Nữ nhận liên hoàn chém xuống, huyết nhục tung tóe, địch nhân kêu thảm ngã lăn xuống đất. Ta quát lớn:

“Mau lùi vào trong mật đạo!” Những binh sĩ bị thương bên ta mau chóng lùi vào trong mật đạo.

Tả xung hữu sát, cuối cùng người ngăn thế công của địch nhân chỉ còn ba người là ta, Khôi Ưng và Chiến Vô Song thủ ở cửa mật đạo. Khôi Ưng đột nhiên hét lớn: “Xem độc khí!”

Nói xong liền quăng một thứ đồ gì đó xuống, khói đen lập tức từ dưới đất bốc lên. Địch nhân sợ hãi lùi về phía sau. Ba người chúng ta thừa cơ nhảy xuống mật đạo. Khi ta đóng cái nắp tròn lại, bên ngoài đều là hắc vụ, đến năm ngón tay cũng nhìn không thấy.

Khi chúng ta từ cửa ra vào tiến vào trong Trí Tuệ cung, đại thế đã định. Cự Linh hoành kiếm đặt lên yết hầu Hắc Kiếm, được mấy người Chiến Hận đứng ngoài bảo vệ. Cả bọn đang giằng co với Bạch Thiên và mấy trăm Dã Mã chiến sĩ. Chiến Hận nhìn thấy ta cười lớn nói: “Toàn nhờ vào địa đạo này. Khi bọn ta chạy ra, bọn chúng còn đang ngẩn ngơ chưa biết gì, chỉ lo tìm cửa điện nên bị bọn ta tóm gọn.”

Ta lệnh cho người thủ tại cửa mật đạo né ra, đến bên Hắc Kiếm khẽ cười: “Xin chào Hắc Kiếm!”

Hắc Kiếm ngang nhiên đứng dậy, không thèm liếc ta lấy một cái, hướng về phía Bạch Thiên hét lớn: “Bạch Thiên! Vị trí tộc vương của ta do người kế thừa, lập tức hạ lệnh tiến công, báo thù cho ta!”

Bạch Thiên sắc mặt tái nhợt, bên thái dương mồ hôi tuôn ra ào ào, hăn hét lớn: “Không! Đại vương! Không có sự lãnh đạo của ngài, chúng ta sớm muộn cũng bị địch nhân nuốt chửng.”

Tiếp đó hăn hướng về phía thủ hạ ra lệnh: “Dừng tất cả mọi sự tiến công lại!”

Rồi quay sang nói với ta: “Ta muốn đàm phán!” Thủ hạ của hăn đều kính cẩn lĩnh mệnh.

Chiến Hận cười ha hả nói: “Người có tư cách đàm phán sao? Đại vương của người nằm trong tay ta, đại quân của chúng ta đã vây khốn Vọng Nguyệt thành. Các người đến tư cách nói chuyện với ta cũng không có.”

Cơ nhục trên khuôn mặt tuấn tú của Bạch Thiên giật giật. Hăn hung hăn nhìn Chiến Hận, hai mắt như muốn bốc lửa, khiến người ta lo lắng hăn sẽ

không ngại gì mà phát động tấn công lần nữa. Sau một lúc, hắn mới hít một hơi dài, nhìn về phía ta.

Trước hết ta sai người làm Vinh Đạm Như tỉnh dậy, trói chặt nàng lại, rồi nhìn về phía Bạch Thiên nói: “Hãy lệnh cho thủ hạ của người lùi ra khỏi điện trước, chỉ mình người được lưu lại. Nếu nói một chữ không, ta lập tức giết đại vương của người. Để xem xem các người làm thế nào giết sạch chúng ta trước khi thành bị phá.”

Khuôn mặt của Bạch Thiên thoát trắng thoát đỏ. Đến tận bây giờ, hắn vẫn không hiểu tại sao chúng ta có thể tìm thấy đại vương của bọn chúng chuẩn xác như vậy. Xem tình hình bọn chúng, đến thời khắc này mới phát hiện ra mật đạo mấu chốt quyết định thắng bại này. Việc này làm tâm lý hắn rơi vào thế hạ phong tuyệt đối. Bạch Thiên cuối cùng cũng nhấc tay, ra lệnh cho thủ hạ lùi ra. Cuối cùng chỉ còn lại một người là hắn.

Ta bỏ nhận vào bao, đi đến chỗ Bạch Thiên. Khi đến bên cạnh Chiến Hận, tên gia hỏa này nói: “Không bằng giết hắn trước đi! Hắn là một kẻ thù dai.”

Ta vừa cười vừa vỗ vai Chiến Hận, ghé sát vào tai nói: “Không bằng người đi gọi Vinh Đạm Như tỉnh dậy, thuận tiện chiếm lấy chút tiện nghi, nhưng đừng làm thật đó!”

Tên sắc quỷ này lập tức quên khuấy Bạch Thiên, vội vã chạy đi. Ta đến bên Bạch Thiên khẽ cười rồi quát lớn: “Cự Linh! Thả Hắc Kiếm đại vương ra.”

Cự Linh thu kiếm lại, nói: “Đi đi!”

Bạch Thiên ngấn người một lúc, tỏ vẻ hoài nghi và cảm kích. Hắc Kiếm đi đến, cùng Bạch Thiên đứng cạnh nhau, trừng trừng nhìn không chớp mắt vào ta. Ta nói: “Các người bị Lệ Thanh lợi dụng rồi!”

Hắc Kiếm cả giận: “Có gì mà ai lợi dụng ai. Bọn ta thua rồi, chỉ có thể oán mình vô năng, sao dám trách kẻ khác.”

Ta nhẹ nhàng nói: “Giả như chúng ta lường bại câu thương, ai là kẻ thu được lợi ích? Có lẽ người còn chưa biết rằng Lệ Thanh kỳ thực là đội quân tiên phong được kẻ xâm lược từ phương xa cử đến. Hiện giờ quân đội của

kẻ xâm lược đã tới Đế quốc, đáng cười là người hầy còn mù mờ chưa biết gì.”

Bạch Thiên ngưng ngẩn: “Ngài dựa vào đâu mà nói như vậy?”

Cự Linh đến bên cạnh ta hét lớn: “Chỉ cần là lời Đại Kiếm Sư nói ra, chính là căn cứ. Cự Linh ta dùng tư cách của võ sĩ Thiểm Linh tộc bảo chứng câu nói này.”

Hắc Kiếm và Bạch Thiên đồng thời chấn động, cùng nói: “Anh là Cự Linh của Thiểm Linh tộc.”

Chiến Hận ở phía sau hét lớn: “Hắn là Cự Linh của Thiểm Linh tộc, ta là Chiến Hận của Dạ Lang tộc, đều là hảo huynh đệ của Đại Kiếm Sư.”

Sắc mặt của Hắc Kiếm và Bạch Thiên đã khó nhìn lại càng khó nhìn thêm. Đây là chuyện bọn chúng không ngờ tới. Bọn chúng muốn đối phó tàn quân của Ma Nữ quốc hoặc một đám phản quân của Lệ Thanh, nhưng tuyệt không phải là hai bộ tộc có tiếng hung hãn này. Lệ Thanh đương nhiên không nói với chúng chuyện này.

Anh Diệu từng bước từng bước đi tới nói: “Ta trước đây là hoàng quân thống lĩnh Anh Diệu của yêu phụ kia. Ta có thể nói với các người, trong tương lai không xa, toàn bộ người Đế quốc sẽ quy tụ dưới cờ của Đại Kiếm Sư, bao gồm cả người của Vọng Nguyệt thành.”

Hắc Kiếm và Bạch Thiên hai cặp mắt nhìn nhau, cũng là trao đổi tâm ý. Trừ phi bọn chúng là kẻ điên, nếu không thì tuyệt không thể ngang ngạnh. Huống hồ nếu đàm phán tan vỡ, kẻ đầu tiên gặp phải tai ương chính là hai người bọn chúng. Quần long vô thủ, trận này làm sao mà đánh đây.

Kỳ thật chúng ta cũng chỉ có cái vỏ bề ngoài thôi. Đại quân của Hoa Nhân nhanh nhất cũng phải sáng mai mới công thành. Bây giờ hầy còn mấy canh giờ nữa trời mới sáng. Sau khi giết hai người, bằng vốn vẹn hơn bốn chục người chúng ta làm sao có thể ngăn cản ý chí báo thù của tướng lĩnh cùng chiến sĩ Dã Mã tộc?

Hắc Kiếm ủ rũ thở dài muốn nói gì đó. Tiếng thét chói tai của Vinh Dạm Như từ phía sau truyền đến. Nàng tức giận hét lên: “Lan Đặc, ta kêu người hầy mau bảo tên chó đói này bỏ bàn tay hôi thối của hắn ra... ư!” Xem ra Chiến Hận đã khóa chặt đôi môi nhỏ nhắn của nàng lại.

Thanh âm của Cự Linh lại từ phía sau truyền đến: “Chiến Hận! Cần thận bị nàng ta cắn vào lưỡi.”

Thanh âm của Chiến Hận lại hỗn hển truyền tới: “Yên tâm! Ta sao lại có thể cho lưỡi vào chứ.”

Sau đó tiếng kêu như van xin của Vinh Đạm Như lại truyền đến: “Lan Đặc!”

Ta trong lòng bất nhẫn, quay đầu nhìn mỹ nữ thiên kiều bách mị đang bị Chiến Hận ôm chặt, hôn hít loạn lên, hai cánh tay cũng chẳng hề bỏ không. Ta bèn nói: “Mang nàng ta lại đây!”

Chiến Hận ha hả cười nói: “Nữ nhân này thật là khỏe mạnh.” Nói rồi ôm chặt lấy eo nàng, bước từng bước lớn đến bên cạnh ta rồi mới đặt nàng xuống.

Ta nhìn về phía nàng đang bị trói chặt cả chân tay chẳng nhúc nhích gì được. Y phục xộc xệch, khuôn mặt tức giận đỏ hồng, thật là mê người đến cực điểm. Chiến Hận vẫn không muốn buông tha nàng, cứ như thế dán lên lưng nàng, cánh tay mò ra phía trước xoa nắn trên eo nàng. Đó cũng là sự trừng phạt thích đáng cho nàng.

Ta nhìn nàng cười nhẹ: “Nói cho đại vương nghe những âm mưu có liên quan đến Lệ Thanh. Nếu không thì người nàng hận nhất sẽ tiếp tục đùa giỡn nàng trước mặt mọi người.”

Vinh Đạm Như trong tình huống này vẫn hướng mị nhãn về phía ta nói: “Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Người mà ta hận nhất là Đại Kiếm Sư, nếu muốn làm gì thì ngài hãy tới đây.”

Hai bên địch ta đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ nàng lại có thể khôi phục bộ dạng phong tình vạn chủng nhanh như vậy, làm tâm lý người ta khó lòng từ chối. Ta cũng không biết nói gì.

Chiến Hận cười âm nói: “Đại Kiếm Sư không rồi, để ta thay ngài được rồi.”

Cự Linh có mấy huynh đệ có thể nói vì nàng mà chết, đối với nàng hận đến thấu xương, lạnh lùng nói: “Người nói hay không?”

Vinh Đạm Như sợ hãi lắp bắp: “Ta bị tên xú cầu này giữ chặt sau lưng, đến thở cũng không thở được, làm sao mà nói chuyện đây?”

Ta liếc mắt về phía Chiến Hận, ý bảo y bỏ cánh tay ở phía sau ra, lùi về nửa bước. Vinh Đạm Như hai chân bị trói, sau lưng vừa được thả ra, lập tức nghiêng ngả muốn ngã ra. Ta đưa tay đỡ lấy vai nàng, áp sát vào khuôn mặt bầu bĩnh thơm tho, nói: “Nàng nói hay không cũng chẳng sao cả.”

Vinh Đạm Như “ừm” một tiếng, cất tiếng hỏi: “Sao lại có thể không nói đây?”

Mỹ mục lại nhìn về Hắc Kiếm và Bạch Thiên: “Đại Vương và Bạch Thiên đại tướng! Các vị đều trúng kế của Lệ Thanh rồi. Ả dưng Vọng Nguyệt thành cho các vị thực ra là có ý bất lương. Ả để ta lại thực ra là để đối phó với Đại Kiếm Sư đấy.”

Bạch Đan mỉm cười: “Cô có năng lực gì để đối phó với Đại Kiếm Sư?”

Vinh Đạm Như khẽ nhún vai rồi cười khẽ không nói, cả người dựa về phía ta, dán chặt vào ta. Chiến Hận hỏi: “Có cần ta ôm cô ta đi không?”

Ta sáng khoái nói: “Được!”

Chiến Hận đang muốn động thủ, Vinh Đạm Như bối rối nhìn ta cầu cứu: “Cầu xin Đại Kiếm Sư thả ta ra, Đạm Như sẽ nói.”

Để nàng nhốn nháo thế này một lát, không khí khẩn trương cũng đã trùng xuống. Định ý của Hắc Kiếm và Bạch Thiên đã giảm đi rõ ràng.

Vinh Đạm Như ôn nhu nói: “Kế hoạch của bọn ta vốn là thừa cơ sau khi các người chiếm Vọng Nguyệt thành, khi nhân tâm còn bất ổn, tiến hành phá hoại trong thành. Ví dụ như hạ độc xuống nguồn nước, phóng hỏa giết người, làm giảm thanh thế của Đại Kiếm Sư. Khi Lệ Thanh phản công, Vọng Nguyệt thành sẽ không chiến mà tan.”

Ta trong lòng phát lạnh, biết rằng gian mưu này xác thực có thể làm được. Bởi vì trên bản Vu Thần thư đó có viết làm thế nào để phá hoại và thực hiện mưu sát quy mô lớn. Ngọn lửa bọn chúng tạo ra đến nước cũng không dập tắt được. Hắc Kiếm lại nghĩ đến một chuyện khác, trầm giọng hỏi: “Lệ Thanh thật sự cho rằng Lan Đặc có thể thu hồi Vọng Nguyệt thành sao?”

Vinh Đạm Như ở trong lòng ta yêu kiều cười nói: “Đại vương quá đề cao mình rồi. Nếu Lan Đặc công tử dễ ứng phó như vậy, Lệ Thanh cần gì tặng Vọng Nguyệt thành cho ngài đây?”

Anh Diệu hỏi: “Lệ Thanh có bao nhiêu người còn ẩn trong thành?”

Vinh Đạm Như đáp: “Có khoảng năm trăm người. Ta có thể nói cho mọi người biết nơi ẩn nấp của bọn chúng, nhưng chỉ có một yêu cầu, nếu không đáp ứng thì ta tình nguyện để cho tên chó chết sau lưng ta làm gì thì làm cũng không nói ra nửa chữ.”

Mọi người đều cứng lưỡi, cảm thấy không có cách nào đối phó với mỹ nữ này. Nàng luôn luôn nắm quyền chủ động khiến chúng nhân không biết làm thế nào. Anh Diệu ở bên cạnh ta thấp giọng: “Chuyện này rất trọng đại, chúng ta phải thuận theo thôi.”

Ta hiểu rõ ý tứ của anh ta. Vọng Nguyệt thành có ba mươi vạn nhân khẩu, chúng ta không thể vừa vào thành đã lục soát từng nhà từng hộ đến nghiêng trời lệch đất, gà chó không yên. Huống chi sau khi tìm kiếm xong thì bọn chúng đã kịp làm bắn nguồn nước, phóng hỏa khắp nơi, như vậy thì ngày tàn của Vọng Nguyệt thành cũng không còn xa nữa rồi. Mưu kế này của Lệ Thanh thật lợi hại.

Ta tạm không lý tới cô ta, hướng về phía Hắc Kiếm, đưa tay ra nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta là bạn không phải địch, ý đại vương thế nào?”

Hắc Kiếm đại khái cũng thông rồi, sáng khoái nắm lấy tay ta nói: “Bọn ta quá tham lam rồi, biết rõ chuyện rất nguy hiểm mà còn cho rằng có thể ứng phó được. Nếu không có tấm lòng bao dung của Đại Kiếm Sư, hậu quả thật là không thể tưởng tượng.”

Bạch Thiên nói: “Từ trước đến nay, chúng tôi đã bị Đại Nguyên Thủ đẩy đến vùng đất hoang phía tây bắc, không thể nhúc nhích được. Vì muốn giành lấy một vùng đất phì nhiêu, cải thiện cuộc sống, cho nên mới liều lĩnh hành động như vậy.”

Nếu bây giờ ta đề xuất bọn họ trở lại nơi trước đây, đại khái bọn họ cũng không dám cự tuyệt. Bất quá, trong tâm lý nhất định sẽ oán phần bất bình, chờ ngày khôi phục nguyên khí, nếu gặp được cơ hội sẽ khó tránh khỏi lại khuếch trương lãnh thổ. Việc này đối với tương lai trị vì lâu dài yên ổn sẽ là một uy hiếp rất lớn. Trừ phi ta tiêu diệt sạch Dã Mã tộc. Bất quá ta có thể làm như vậy không?

Ta không muốn Vinh Đạm Như nghe được kế hoạch của ta bèn kéo lấy tay nàng nhắc lên nói: “Vinh tiểu thư ra bên kia nghỉ ngơi trước đi, đợi chút nữa ta sẽ hỏi đến vấn đề của cô.”

Chiến Hận vui vẻ đề nghị: “Mang cô ta giao cho tôi được rồi.”

Vinh Đạm Như kêu ré lên một tiếng, hoa dung ảm đạm nói: “Nếu ngài giao ta cho hãn, ta sẽ kéo ngã ngài.”

Ta bảo Chiến Hận: “Người thật là có bản lĩnh đấy. Đến cả Vinh tiểu thư không biết sợ nam nhân cũng bị người biến thành thế này.”

Vinh Đạm Như nghiêng răng: “Hãn căn bản không phải là người.”

Chiến Hận không hề xấu hổ, cười thâm nói: “Nàng thử qua rồi hẵng nói nhé!”

A! Vinh Đạm Như ôm chặt lấy ta, đẩy đến tận góc tường mới thả ra.

Ta đi đến giữa hai người Bạch Thiên và Hắc Kiếm, vỗ lên vai bọn họ nói: “Ta tin rằng đại địa thuộc về tất cả mọi người, không có một dân tộc nào có tư cách chiếm hữu nó hơn dân tộc nào. Sau khi Đế quốc thống nhất, ta sẽ dựa theo những nhu cầu và dân số của mỗi dân tộc mà chia lại biên giới. Đế quốc lớn như vậy, chỉ sợ cả trăm năm sau vẫn còn những khu đất trống, cho nên ta tuyệt không bạc đãi các người.”

Hai người Hắc Kiếm lộ vẻ vui mừng, cảm kích đến chút nữa thì rơi lệ. Ta nói tiếp: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta kết thành liên minh. Trước tiên đối phó với những kẻ xâm lược, sau khi thắng lợi sẽ phân phối đất đai, quyết không nuốt lời.”

Hắc Kiếm chân thành nói: “Ta sẽ lui quân ra ngoài thành trước, giao lại Vọng Nguyệt thành, đồng thời nghe theo phân phó của Đại Kiếm Sư.”

Dứt lời cùng với Bạch Thiên đi ra ngoài điện. Khôi Ưng ngạc nhiên hỏi: “Đại Kiếm Sư tín nhiệm bọn họ như thế sao?”

Ta đáp: “Nếu ngay cả chuyện này mà cũng không dám làm thì sao có thể nhận được sự tôn kính của bọn họ chứ. Yên tâm đi! Bọn họ đã đạt được thứ bọn họ cần, sẽ không cùng chúng ta đối đầu để dẫn đến cái họa diệt tộc đâu.”

Tiếp đó khẽ cười nói: “Kiếm của ông rất lợi hại!”

Khôi Ưng khiêm tốn nói: “Kiếm thuật của Đại Kiếm Sư mới có thể nói là chân chính lợi hại. Tôi xem khắp Vu quốc cũng không có ai là đối thủ của ngài, bao gồm cả Tú Lệ pháp sư trong đó.”

Ta hỏi lại: “Đó có phải là nữ nhân không?”

Khôi Ưng đáp: “Không những là nữ nhân mà còn là một nữ tử mỹ lệ phi thường, được Vu Đế sủng ái nhất.”

Anh Diệu ở bên cạnh thúc giục: “Đại Kiếm Sư!”

Ta hiểu rõ sự quan tâm của anh ta với cư dân trong thành, gật đầu: “Được! Để chúng ta nghe xem Vọng Nguyệt thành đệ nhất mỹ nữ nói ra điều kiện gì.”

Khôi Ưng nói tiếp: “Ma lực và thủ đoạn mê hoặc nam nhân của Tú Lệ pháp sư vô cùng ghê gớm. Chỉ cần là nam nhân sẽ tuyệt không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.”

Trong lòng ta không dừng được chột động, nghĩ tới Vinh Đạm Như.

Chú thích:

* Muốn bắt giặc trước tiên phải bắt tướng

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 2

Ai Là Tù Binh

Chúng ta vây quanh Vinh Đạm Như đang ngồi trên đất, vừa nghỉ ngơi vừa ngắm kỹ nàng đang nằm trên đất trong tư thế dụ nhân vô cùng.

Vạt áo dưới của nàng được phanh ra, lộ ra cặp đùi thon dài căng tròn trắng bóc, làm mấy đại nam nhân chúng ta không khỏi nuốt nước bọt.

Cái tên “Ngạ Lang” Chiến Hận hai mắt càng sáng bừng nhỏ dãi, vừa định giơ tay sờ đùi thì Vinh Đạm Như đã cảnh giác nói: "Người mà động vào, ta sẽ không nói gì hết."

Chiến Hận cười hì hì rồi rút bàn tay to lớn về, càu nhàu nói: "Nàng cũng không phải là xử nữ, khẩn trương như vậy làm gì?"

Vinh Đạm Như khinh thường hướng mặt về phía ta nói: "Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là Lan Đặc ngài phải lấy ta làm vợ. Nếu ngài trở thành vua của Đế quốc, Vinh Đạm Như ta sẽ là hoàng hậu. Nếu không thì ta thà tự sát cũng không phản bội Vu đế."

Ta lại chấn động trong lòng.

Không thể ngờ nàng thật sự là người do Vu đế phái đến.

Cự Linh lạnh lùng nói: "Ta sẽ khiến người muốn chết cũng không được."

Vinh Đạm Như cười nói: "Người làm sao hiểu được thủ đoạn của Vu đế. Người căn bản không biết ta tự sát thế nào, có phương pháp gì cản trở ta đây."

Khôi Ưng nói: "Các vị đừng cho rằng nàng chỉ đe dọa suông. Nếu nàng là người của Vu đế, xác thực có thủ đoạn này. Ta đã từng tận mắt nhìn thấy

một Vu nhân đột nhiên chết đi, sau đó không thể tra ra hãn ta tự sát thế nào.”

Vinh Đạm Như nói: "Nghe khẩu âm của người, có lẽ là người của Ứng tộc rồi !" Chúng ta đều cảm thấy dựng tóc gáy. Nàng quả nhiên là yêu ma người Vu quốc. Dùng kiếm giỏi? Lại giao hoạt như vậy! Vinh Đạm Như lại như cực lực đề cao mình nói: "Lấy ta rồi, bảo đảm Lan Đặc ngài sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Ta không những tinh thông thuật trên giường, hiểu tâm lí nam nhân, ngoài ra còn là một trong những nhân vật cao cấp của Vu quốc, đối với việc ngài chinh phục Vu quốc trong tương lai sẽ có những trợ giúp rất lớn.”

Mỹ nữ này nói rất rõ ràng, khi nói đến chuyện nam nữ sắc mặt cũng không hề đỏ lên. Tư vị này thật đúng là làm nam nhân khó mà cầm lòng được.

Chiến Hận than thở: "Nếu không phải ta có Thái Dung rồi, không chiếm được nàng khéo ta đau khổ đến tự sát mất.”

Tất cả mọi người đều không có tâm tình mà cười.

Ta trầm giọng nói: "Tại sao nàng dám phản bội Vu đế? Nàng không sợ ông ta sao?”

Vinh Đạm Như cười nắc nẻ, ưỡn ngực lên, nhẹ nhàng uốn éo, bộ ngực cao vút nhô lên hụp xuống, mị nhãn như tứ, làm mấy người chúng ta đều nhìn đến không chớp mắt, môi lưỡi se lại.

Một hồi lâu sau nàng mới dừng lại. Mĩ mục nửa nhắm nửa khép liếc nhìn ta nói: "Ta sợ muốn chết đi chứ, nhưng Đạm Như lại thích nhất là đánh bạc, thích nhất là kích thích. Ta muốn mang thân thể yếu ớt này thể chấp với ông chủ ngài, đổ một trận thống khoái, Đại Kiếm Sư có hiểu không vậy?”

Ta hướng về mọi người cười khở rồi mới nhìn về mỹ nữ quyến rũ kia nói: "Nàng không phải hận ta nhất sao, Tú Lệ pháp sư!”

Vinh Đạm Như chỉ run rẩy một chút rồi lạnh lùng nói: "Ngài đang nói với ai vậy?”

Sau khi mọi người được ta đề tỉnh, mắt đều xuất hiện kỳ quang, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rực rỡ như ánh sáng mặt trời của nàng.

Trong mắt Vinh Đạm Như xuất ra một tia lãnh ý, nhìn chăm chăm vào mắt ta không nhường nhin chút nào, tiếp đó khoé miệng lộ xuất vẻ tươi cười làm mất đi vẻ mặt băng lạnh. Ánh mắt từ băng lạnh chuyển thành nóng bỏng. Cảm giác đó giống như từ lạnh như băng sương chuyển thành nóng như liệt hỏa, mạnh mẽ vô cùng, đúng là có thể làm cho người ta hồn phi phách tán.

Ngay cả Chiến Hận cũng bị thần thái động nhân của nàng chấn nhiếp, kích thích dục niệm trong lòng.

Vinh Đạm Như thiên kiều bách mị liếc mắt nhìn ta cười nói: "Có lẽ ta phải đánh giá lại ngài thôi. Ngài nói không sai, ta chính là Tú Lệ pháp sư, một trong tứ đại pháp sư dưới trướng Vu đế, Vinh Đạm Như là tên thật của ta. Bất quá số người biết điều này cũng rất ít thôi. Ngài có phải là nam nhân không vậy? Mau nói cho Đạm Như biết ngài có nguyện lấy ta làm vợ không?"

Nàng dừng lại một chút rồi nói: "Mau lên một chút được không? Nếu không thì ngay cả ta cũng không ngăn cản kịp bọn thủ hạ hành sự đâu."

Cho dù khám phá được bí mật thân phận nàng, nhưng phiền não của ta lại chỉ tăng chứ không giảm. Ngay lần đầu ta đã nổi lên cảm giác mình không phải là đối thủ của nàng, thậm chí ngay lúc này nàng tuy bị cầm tù nhưng vẫn chiếm được tiên cơ.

Nếu nữ nhân này có ý định dùng mị thuật của nàng làm vũ khí, sức phá hoại đối với liên quân của chúng ta còn mạnh hơn cả thiên quân vạn mã, càng khó đề phòng.

Ta có thể đáp ứng yêu cầu của nàng không?

Không thể!

Anh Diệu đột nhiên đứng lên, đến bên cạnh ta cúi đầu thấp giọng nói: "Tôi đi đến chỗ Hắc Kiểm mượn vài người đến dùng tạm. Trong thành có thể có chỗ bị phá hoại."

Ta gật đầu đồng ý. Anh Diệu về mặt lo âu cùng với Bạch Đan đi ra. Khi biết nữ tử này là Tú Lệ pháp sư, ai còn có thể không lo lắng chứ?

Vũ khí của nữ nhân này chính là bản thân nàng.

Trời nàng như vậy cũng vô dụng!

Cự Linh trầm giọng nói: "Chỉ cần Đại Kiếm sư nói một câu, ta lập tức chém đầu nàng xuống."

Tim của ta như nhảy ra ngoài.

Sau khi biết được nữ nhân trước mắt là Tú Lệ pháp sư, Hắc Ưng sắc mặt xám như tro nói: "Nếu nàng ta thật sự là Tú Lệ pháp sư thì thủ hạ của nàng ta chính là thập nhị du nữ được tinh tuyển ra từ Ma Linh tộc, thiện nghệ nhất về thám tra, ám sát và lật đổ; khó mà đề phòng được. Binh vệ bình thường tuyệt không thể cản trở bọn họ."

Ta cười lạnh nói: "Vinh Đạm Như, cô vừa nói có năm trăm người, thì ra chỉ có mười hai người, ta làm sao có thể tin lời người đây."

Chiến Hận lạnh lùng nói: "Đến đây! Tự sát cho ta xem xem! Ta không tin con mụ người lại có thể thưởng thức đủ tư vị của nam nhân nhanh như vậy."

Cự Linh bức bối nói: "Đại Kiếm sư hạ lệnh đi, chỉ cần có thể giết nàng, cho dù mất Vọng Nguyệt thành thì chúng ta vẫn có lãi." Hắc đã nhìn ra điểm đáng sợ của nàng.

Nàng ta là tai họa nguy hiểm nhất, có yêu lực khuynh quốc khuynh thành.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vinh Đạm Như hiện ra vẻ ai oán, nàng ôn nhu nói: "Lan Đặc, ta hi vọng ngài có thể tự tay giết ta, đó là yêu cầu cuối cùng của ta với ngài. Chỉ cần ngài đáp ứng, ta lập tức dời mười hai cô bé ngoan ngoãn kia đi."

Ta đứng lên hướng về Cự Linh cười nói: "Nếu anh có thể nhẫn tâm giết nàng, ta sẽ vô cùng cảm kích."

Trong mắt Cự Linh hiện ra một tia lạnh lẽo, "Keng" một tiếng cự kiếm được rút ra, rung rung trên không trung, rồi dừng lại ở nơi cao nhất. Cuối cùng một ánh sáng lóe lên, chém thẳng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Vinh Đạm Như.

Chúng ta nhất tề nhắm mắt lại, không dám nhìn tình cảnh sau đó.

Không nghe thấy tiếng kêu thảm, bọn ta vội vàng mở mắt ra.

Thanh kiếm của Cự Linh chỉ cách cổ họng nàng trong gang tấc bỗng dừng dừng lại.

Chúng ta thoải mái thở ra một hơi.

Vinh Đạm Như thần sắc bình tĩnh, nàng không hề vui vẻ cũng không hề sợ hãi, trên mặt phát ra ánh sáng thần thánh. Đó là một tư thế mà không ai dám mạo phạm, chỉ nhìn thế này, ai cũng không tin nàng có thể hại người.

Cự Linh lạnh lùng nói: "Người không sợ chết sao? Tại sao ta lại không cảm thấy người có một chút sợ hãi nào vậy."

Vinh Đạm Như lạnh lùng nói: "Ta không phải không sợ chết, nhưng lại thích chết cho Đại Kiếm Sư xem. Người đã vừa lòng với đáp án này chưa?"

Cự Linh thở dài một tiếng rồi cho kiếm vào vỏ, y cắt hững nói: "Ta không xuống tay nổi. Tuy ta biết chỉ cần chém xuống một nhát có thể sẽ phá được yêu pháp của nàng nhưng đáng hận là vẫn không làm được." Y nhìn về phía Chiến Hận rồi nói: "Người nhẫn tâm hơn ta nhiều, người tới giết cô ta đi!"

Chiến Hận giơ tay lắc đầu nói: "Ta lại càng không được!"

Hôi Ưng đi đến bên cạnh ta thấp giọng nói: "Đại Kiếm Sư, có thể bước qua đây nói mấy câu được không?"

Ta hướng về mọi người vẫy tay rồi cùng hắn đi đến một góc khác.

Khôi Ưng nói: "Đại Kiếm sư, ngài muốn phá yêu pháp của nàng, chỉ có một phương pháp là chiếm lấy tim của nàng. Nếu thành công thì một nửa Vu quốc đã nằm trong tay ngài rồi. Vu đế ít nhất cũng có một nửa đất đai là do dựa vào mị pháp của nàng nên không tốn một binh một tốt mà thu lại được, cho nên nàng mới có được sự sủng ái của Vu đế."

Chiến Hận nói: "Nếu Đại Kiếm sư bị nàng mê hoặc ngược lại, há không phải là mất cả chì lẫn chài sao. Chi bằng chúng ta tìm một kẻ bịt mắt lại rồi giết nàng luôn cho rồi."

Cự Linh nói: "Ai đi hạ lệnh?"

Chiến Hận á khẩu không biết nói thế nào.

Ta đột nhiên không thể cười được nữa, cảm thấy chuyện này quá hoang đường vô lí nhưng cũng lại rất thật. Ta đi tới cạnh Vinh Đạm Như, bật xuất Ma Nữ nhận, chém đứt dây trói trên chân tay nàng rồi nói: "Vinh tiểu thư mời đứng dậy!"

Vinh Đạm Như nhẹ nhàng đứng dậy. Nàng xoa chỗ cổ tay bị trói này giờ, tú mục lóe lên quang mang nói: "Nếu ngài không đáp ứng lấy ta, ta lập tức tự sát."

Ta lạnh nhạt nói: "Ta đã sớm đã lấy rất nhiều thê tử rồi, nếu nàng muốn làm một trong số đó ta tuyệt không ngần ngại." Từ khi gặp Vinh Đạm Như tới giờ đây là lần đầu tiên ta nhớ tới Thái Nhu, Hoa Nhân bọn họ, có thể thấy mị lực của nàng lợi hại thế nào.

Vinh Đạm Như ôn nhu nói: "Vậy thì có gì không được? Từ hôm nay trở đi, ngài chính là phu quân của Vinh Đạm Như rồi, chuyện gì ta cũng nghe ngài hết."

Ta cười nhẹ nói: "Nếu là như vậy thì mệnh lệnh đầu tiên của ta là nàng không được bước ra khỏi tòa cung điện này nửa bước."

Quân đội của Dã Mã tộc phải rút hết ra khỏi thành trước bình minh để cho đại quân của Hoa Nhân tiến vào thành. Đến hoàng hôn hôm đó, Vọng Nguyệt thành đã được chúng ta không chế hoàn toàn trong sự hoan nghênh của tất cả mọi người. Tất cả thủ vệ được huy động tới các nguồn nước và những khu vực đầy đặc phòng ốc mà vẫn không hề tra ra mười hai du nữ đó.

Chúng ta đã vượt qua được ngày đầu tiên mà không có sóng gió gì xảy ra.

Nếu như ta đoán không nhầm, mười hai du nữ không nhận được mệnh lệnh của Tú lệ pháp sư Vinh Đạm Như đang bị ta giam lỏng cho nên đã không động thủ.

Cũng có thể là bọn họ căn bản không ở đây, đó chỉ là những lời lừa gạt mà Vinh Đạm Như dọa dẫm chúng ta.

Khi ta có cơ hội ngồi xuống ghế chủ tọa ở chính điện để nghỉ ngơi, đột nhiên nghĩ tới Vinh Đạm Như đã bị giam lỏng gần một ngày.

Hoa Nhân bên cạnh thấp giọng hỏi: "Ngài định xử trí thế nào với Tú Lệ pháp sư kia? Ta chỉ sợ ngài mềm lòng mà làm hỏng việc."

Hàn Sơn Mỹ ở bên kia nói: "Hoa tử! Sao tử lại không có lòng tin với Đại Kiểm Sư như vậy chứ. Muội cớ là Đại Kiểm sư thẳng, nhất định sẽ thu phục được nàng ta."

Hoa Nhân sáng giọng: "Sơn Mỹ muội thật là không biết tốt xấu gì cả. Muội sợ thê tử của anh ta còn chưa đủ nhiều hay sao?"

Hàn Sơn Mỹ lè lưỡi, ra vẻ sợ hãi nói: "Muội chỉ biết nếu như thu phục được nàng ta, khi đối phó với Vu đế sẽ nắm chắc hơn rất nhiều."

Hoa Nhân động dung nói: "Nói cũng đúng. Chúng ta lấy thân phận thê tử đại biểu, ủy quyền cho Lan Đặc chiếm lấy trái tim của Tú Lệ pháp sư, hoàn thành bá nghiệp thống nhất Đế quốc."

Hàn Sơn Mỹ còn nói thêm một câu: "Chỉ được thành công, không được thất bại."

Ta chỉ còn cách cười khổ đáp lại.

Đây là một chuyện hoàn toàn không thể nắm chắc. Ta cảm thấy sự tồn tại của Vu đế trên người của nàng.

Ta bước vào trong Trí Tuệ cung rồi cho tất cả những người giám thị Vinh Đạm Như lui ra.

Vinh Đạm Như đang khoanh chân ngồi trên tấm thảm màu hồng dưới sàn, vẻ mặt điềm tĩnh khoan thai.

Ta đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng mỉm cười.

Vinh Đạm Như nở nụ cười đáp: "Thật tốt quá! Cuối cùng cũng có lúc được ngồi một mình với ngài rồi."

Ta ngạc nhiên nói: "Nàng không hận ta giam lỏng nàng ở đây sao?"

Khuôn mặt mỹ lệ tươi cười của Vinh Đạm Như thoáng đỏ ửng chấn nhiếp tâm thần người ta, sau đó lại hồi phục về thanh bạch trước đó, giống như một dải cầu vồng hiện ra trên bầu trời quang đãng, làm ta nhìn đến ta ngây người ra.

Nàng cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói: "Cho dù ngài giam ta ở đây suốt đời ta cũng không trách ngài, cũng sẽ không tự sát."

Trời ạ! Nàng thực là quá lợi hại, những lời tình thoại của ta so với nàng giống như là Chiến Hận với ta vậy, khoảng cách quá xa.

Thể chất của nàng thật là vô cùng đặc biệt, trải qua một buổi tối dữ dội, lại buồn rầu cả một ngày, nhưng hơi thở nàng vẫn vô cùng thanh tân khỏe mạnh như vậy, thân thể vẫn toát ra hương thơm dụ nhân như cũ.

Loại mị thuật này đã vượt ra khỏi phạm trù yêu pháp, mà liên quan tới những tiềm năng, dị lực của con người, bí ẩn đến không thể lường được. Vinh Đạm Như phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn ta, nàng ôn nhu nói: "Ta biết ngài không tin tưởng ta, nhưng ta lại có cách chứng minh cho ngài xem ta đối với ngài thật lòng."

Ta ngạc nhiên nói: "Cái này cũng có thể chứng minh sao?"

Vinh Đạm Như yêu kiều nói: "Đương nhiên có thể rồi. Ví dụ như sau khi ta nói gả cho ngài, nhưng thậm chí đến tận bây giờ ngài vẫn chưa hôn ta, điều đó chứng minh ngài còn chưa tin ta, đúng không? Lan Đặc công tử."

Ta đưa môi qua, tham lam cưỡng bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, từng trận cảm giác hồn tiêu phách tán như hồng thủy đi qua đầu óc ta.

Trong lòng ta thầm nghĩ: "Nếu như bây giờ trên tay nàng có một thanh chủy thủ là có thể hành thích ta, nhưng ta có thể phát giác kịp thời không?"

Trong họng Vinh Đạm Như phát ra những âm thanh "ư, ư, a, a...", kích thích dục hỏa của ta dâng lên mạnh mẽ.

Ta dùng thần lực vô thượng không chế bản thân mình rời khỏi bờ môi thơm giống như có ma quỷ dụ hoặc của nàng.

Vinh Đạm Như giống như không còn chút sức lực nào mở đôi mắt hừng hực lửa tình ra. Ngay đến ta khi thấy tư thế yêu kiều của mỹ nữ này cũng không khỏi động tâm, nếu đổi lại là Chiến Hận chắc chắn đã sớm phát cuồng rồi.

Mặt chúng ta chỉ cách nhau ba tấc.

Ta ôn nhu nói: "Chứng minh cho ta xem !" Ngay từ lần đầu thấy được sự độc ác, xảo hoạt của nàng cho đến tình cảm chân thành, thiên y bách thuận hiện nay, bất kì tư thế nào của mỹ nữ này đều có thể khiến cho nam nhân thần hồn cho đảo. Nhưng người ta lại khó có thể đoán được cảm giác đó là thật hay giả, điều này càng làm tăng thêm mị lực và sự thần bí của nàng.

Khi nàng thành công trong việc chứng minh nàng đã yêu ta, chỉ sợ đó cũng là thời khắc ta thất bại trên trận chiến ái tình này.

Cho dù ta có thể chế ngự được sự mê hoặc của nàng, chỉ sợ những người khác không có được định lực đó, như vậy không biết sẽ sinh ra hậu quả gì, thật là khó mà dự liệu được.

Vinh Đạm Như mỉm cười nói: "Phu quân của ta! Ngài nghĩ cái gì vậy?"

Ta tức giận nói: "Tạm thời đừng gọi ta là phu quân, hãy chứng minh cho ta là nàng thật sự yêu ta trước đi." Ta cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, cái đó có nói lên rằng nàng đã dần dần không chế được tâm tình của ta không?

Trong mắt Vinh Đạm Như thoáng hiện ra một tia điểm quang nhiếp nhân, nàng bình tĩnh nói: "Ngài sợ ta vẫn trung thành với Vu đế, đúng không?"

Ta thu nhiếp tinh thần, hồi phục lại sự tỉnh táo nói: "Đừng quên nàng đã từng đâm một kiếm từ sau lưng ta. Nếu không phải ta thân thủ nhanh nhẹn, bây giờ có lẽ đã chẳng còn sống ở đây để nàng thi triển mị thuật rồi."

Vinh Đạm Như yếu ớt than vãn: "Ngài còn chưa biết sao, khi ngài huých cái khuỷu tay dơ bẩn đó vào người ta, làm người ta đau đến chết đi sống lại. Nhưng chính nó lại làm người ta yêu ngài rồi. Từ nhỏ đến lớn, chưa có nam nhân nào đối phó với ta độc ác như vậy. Chuyện này làm ta hận ngài đến thấu xương, nhưng cũng làm ta yêu ngài đến nhập tâm, kì thực tâm tình của ta rất mâu thuẫn, Lan Đặc! Ngài nhất định phải giúp ta, chỉ có tình yêu thực sự của ngài mới có thể giúp ta thoát li Vu đế."

Nàng cuối cùng là thật hay giả đây?

Thậm chí lúc này, nàng vẫn chiếm được thượng phong, làm ta khó có thể đoán được.

Ta lạnh lùng nhìn nàng nói: "Chứng minh cho ta xem!"

Vinh Đạm Như oán hận liếc mắt nhìn ta chậm rãi nói: "Để ta giúp ngài giết chết Âm Phong pháp sư. Đó là hành vi công nhiên phản lại Vu đế, lại gián tiếp chứng minh tình yêu của ta với ngài."

Ta mỉm cười nói: "Ta căn bản không cần sự trợ giúp của nàng, cũng có thể chắc chắn giết được hắn rồi."

Vinh Đạm Như lắc đầu nói: "Ngài suy nghĩ đơn giản quá rồi, có thể ngài thật sự có năng lực giết chết hắn nhưng đừng quên hắn có Vu thuật cực kì

lợi hại cùng với mười vạn đại quân của Âm Phong tộc trong tay. Bọn chúng có thể gây nên rất nhiều thương vong và có sức phá hoại vô cùng to lớn với Đế quốc, ngài không muốn nhìn thấy hậu quả này chứ !”

Ta bị lời nàng nói ăn sâu vào tâm trí bèn trầm giọng nói: “Nàng có đề nghị gì?” Nếu chưa xem qua Vu Thần thư, ta nào có để lời nàng nói vào lòng. Bây giờ ta biết nàng không phải nói dối dọa người, chỉ một mình Âm Phong pháp sư đã có thể tạo ra một trận dịch khiến người của cả một thành chết sạch. Bởi vậy nếu nàng có thể giết chết Âm Phong pháp sư, mười vạn đại quân lại không rõ hung thủ là ai, chỉ đành nghe lệnh của nàng, một pháp sư khác chỉ huy, như vậy sẽ không gây nguy hiểm. Ta làm sao mà không động tâm cơ chứ.

Mỹ nữ này với nhược điểm của ta vô cùng rõ ràng.

Vinh Đạm Như nói: "Ta có biện pháp để ngài có thể thấy Âm Phong pháp sư, rồi bằng lực lượng của hai người chúng ta giết chết hắn. Nhưng ngài không thể đem theo bất kì ai khác, bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua siêu năng lực của Âm Phong pháp sư, nhưng ngài đã thấy rồi, nếu không thì mặt trên của cổ phương cổ lục sắc cuối cùng đó không thể biến thành màu vàng được."

Ta bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Trò chơi của ta và cô kết thúc ở đây đi, ta tuyệt không rơi vào cạm bẫy của cô đâu."

Vinh Đạm Như ngọt ngào cười nói: "Ta có thể dùng sự thực chứng minh cho ngài xem đây không phải là cạm bẫy."

Ta ngạc nhiên nói: "Chứng minh thế nào ?"

Vinh Đạm Như cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Ngài sẽ biết rất nhanh thôi."

Khi bước ra ngoài điện, Chiến Hận, Cự Linh, Bạch Đan, Hôi Ưng bốn người đang đợi bên ngoài.

Ta hướng về Bạch Đan nói: "Đóng tất cả các cửa ra đường lại, trừ một ngày ba bữa ra không cho bất kì một ai tiến vào trong điện, cũng không cho bất kì ai cùng nàng nói chuyện."

Khôi Ưng nói: "Yêu nữ này thật lợi hại."

Chiến Hận nói: "Không bằng giao nàng cho tôi, không chừng tôi lại có cách thu phục nàng."

Ta nhìn chăm chăm vào Chiến Hận khiến anh ta cảm thấy vô cùng mất tự nhiên rồi mới từng chữ từng chữ nói: "Chiến Hận anh không nên nghĩ như vậy. Nếu anh thường thức qua tư vị của nàng, nhất định sẽ lún sâu vào vũng bùn, ngoài ra nếu đã có tiền lệ, ai lại không muốn thưởng thức nàng. Lúc đó chỉ sợ chúng ta sẽ bị phân tán nội bộ, rồi loạn hết cả lên, hiểu chưa?"

Chiến Hận nói: "Tôi hiểu! Nhưng mà"

Cự Linh vỗ vai hấn nói: "Đại Kiêm sư nói đúng đấy, vừa rồi chúng ta đều đến Ôn Nhu oa, tìm đến những căn phòng của kĩ nữ nổi danh nhất, nhưng cho dù trong lúc vui vẻ vô cùng, trong đầu vẫn không thể bài xuất mỹ cảnh mà yêu nữ đó tạo ra được, như vậy đủ biết ma lực của nàng lớn đến thế nào.

Ta ngạc nhiên nói: "Các người đã đến nơi đó rồi sao?"

Bạch Đan cảm thán nói: "Không biết thế nào mà yêu nữ đó làm cho chúng tôi dục hỏa bốc lên, không thể không tìm những mỹ nữ khác phát tiết dục hỏa. Thật kì quái, từ trước đến nay ta chưa từng bị thế này."

Chiến Hận than vãn: "Nếu ta không có Thái Dung, chỉ sợ sớm đã bất chấp tất cả mà lao vào tìm nàng rồi. Lúc nhìn thấy nàng còn tốt một chút, lúc không ở bên nàng thì lại càng muốn thấy vẻ dâm đãng của nàng, cái này thật là hại đến tinh thần người ta."

Ta thở ra một hơi lạnh, không ngờ mị lực của Tú lệ pháp sư lại kinh nhân như vậy. Xem ra ta là người có thể kháng cự mị lực của nàng ta tốt nhất rồi, ít nhất ta cũng không cần đi tìm Hoa Nhân hay Hàn Sơn Mỹ làm vật thay thế.

Ta dứt khoát hạ quyết định: "Chúng ta tuy không nhẫn tâm giết nàng nhưng lại có thể vĩnh viễn giam cầm nàng lại, không cho bất kì ai thấy nàng, cùng nàng nói chuyện."

Bạch Đơn gật đầu nói: "Đây tuy là cách làm lãng phí vũ vật của trời đất nhưng chỉ sợ đó cũng là cách duy nhất thôi. Việc này giao cho ta đi, ta có thể đặc chế một phòng ngục cho nàng rồi đưa nàng đến đó."

Chiến Hận chán nản nói: "Nếu không phải có Đại Kiêm sư ở đây, chỉ sợ không có ai ngăn cản được ta đùa nghịch yêu nữ đó trong tay. Vu để thật lợi

hại, lại có thể huấn luyện ra nữ nhân như thế này.”

Ta vỗ vỗ vào tay Chiến Hận rồi đi vào chính điện.

Đúng vậy!

Đây có lẽ là cách giải quyết duy nhất. Ta đã mất đi lòng tin có thể đoạt được trái tim nàng. Ta sợ ta sẽ không địch lại Vu đế trong lòng nàng.

Đêm đó ta và Hoa Nhân, Sơn Mỹ hai người ở tại trong sủng nam cung trước đây.

Không biết tại sao, trong đầu ta lại hiện ra dáng điệu và giọng nói khiến người ta hồn xiêu phách lạc của Vinh Đạm Như. Lửa dục cao vọt lên, ta phong cuồng cùng Hoa Nhân và Sơn Mỹ triền miên trong hoan lạc, những tiếng kêu uyển chuyển của các nàng tựa như biến thành tiếng rên rỉ của Vinh Đạm Như.

Khi Hoa Nhân và Sơn Mỹ mệt mỏi ngủ đi, ta vẫn mở mắt trừng trừng, không thể ngủ được.

Nhìn hai nàng đang ngủ yên lành, trong lòng ta không khỏi cảm thấy day dứt vô cùng.

Cuối cùng ta khoác áo choàng lên, rời khỏi phòng ngủ, đi ra ngoài sảnh.

Bất ngờ ta phát giác Mỹ Cơ đang dựa trên ghế mà ngủ.

Cô bé này tại sao không tới các phòng bên cạnh mà ngủ nhỉ?

Ta bế nàng lên đi về một căn phòng nhỏ.

Nàng cố gắng mở hai mắt ra, vừa thấy được ta ôm trong lòng đã tỉnh ra quá nửa. Nàng ngạc nhiên nói: "Đại Kiếm sư!"

Ta ra lệnh: "Ôm chặt lấy ta!" Mỹ Cơ mặt đỏ hồng lên, vươn cánh tay ngọc ôm chặt lấy cổ ta.

Ta dùng chân đẩy cửa phòng ra rồi ngồi lên giường, vẫn để nàng nằm trong lòng mình.

Mỹ Cơ xấu hổ nằm trong lòng ta, thân thể mềm mại đang run rẩy liên tục.

Ta trong lòng vô cùng thương xót nói: "Tại sao nàng lại ngủ ở trong sảnh?"

Người thấy mùi thơm của nàng, thấy tư thế xấu hổ vô cùng xinh đẹp của nàng, trong lòng ta vốn đang không thể yên ổn vì Vinh Đạm Như đột nhiên

đã lắng xuống, làm ta cảm thấy một sự dễ chịu không nói lên lời.

Mỹ Cơ thấp giọng nói: "Nô tì sợ Đại Kiểm sư còn có phân phó gì nên không dám về phòng ngủ, không ngờ lại ngủ thiếp đi mất."

Ta cảm thấy chút xấu hổ, hình như vừa tiến vào phòng ta đã xâm phạm Hoa Nhân và Sơn Mỹ, đúng là có chút điên cuồng háo sắc.

Lúc này đã bình tĩnh lại, lập tức ta nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ta lại nghĩ tới Ưng Vu. Đối đầu với sức mạnh dị năng tinh thần của hắn còn có thể tìm ra cách phá giải nhưng sức mạnh của Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như lại chẳng thể phòng bị, làm người ta hoàn toàn không biết phải đối kháng thế nào.

Ta có nên một kiếm giết chết nàng ta không?

Ta biết mình không nỡ nhẫn tâm ra tay.

Trước khi chưa thể chứng thực nàng yêu ta hay không, ta tuyệt không thể hạ thủ. Mà cho dù sự thật là nàng lừa ta, chỉ sợ ta vẫn xuống tay không nổi.

Nếu ta không thắng nổi nàng ta, hoặc không dám cùng nàng "chính diện giao phong", điều đó nói lên rằng ta không thể theo kịp Vu đế. Sự lo lắng trong lòng này có thể là nguyên nhân mấu chốt dẫn đến sự thất bại của ta không?

Mỹ Cơ lén nhìn ta một chút rồi thấp giọng hỏi: "Đại Kiểm Sư hình như có rất nhiều tâm sự?"

Trong lòng ta đang vô cùng buồn bực, rất muốn tìm lấy những việc kích thích. Lại vì chuyện đã chuyển Vinh Đạm Như đi mà trong lòng sinh ra dục niệm và phiền não.

Ta muốn quên nàng ta đi không muốn nghĩ tới nữa.

Giam nàng ta lại cũng không phải là một biện pháp, chỉ có giết nàng đi mới có thể chắc chắn. Nhưng nàng ta lại mỹ lệ động nhân như thế, sung mãn sức sống như thế, đấu chí bất khuất như thế.

Ta cảm thấy một sự thống khổ và mâu thuẫn vô cùng lớn, chút nữa muốn gào lên.

Mỹ Cơ sợ hãi kêu: "Đại Kiểm sư!" Ta ôm nàng đứng dậy, cuồng bạo hôn lên bờ gáy ngọc non nớt của nàng, không hề khách khí cởi quần áo

nàng ra.

Mỹ Cơ mặt đỏ bừng, làn da trắng như dương chi bạch ngọc đang không ngừng run rẩy trên thân thể không mảnh vải che, cái miệng nhỏ xinh không ngừng rên rỉ, lửa dục trong người bùng lên đến cực điểm.

Khi ta đang muốn tiến thêm một bước nữa thì có tiếng đập cửa truyền đến.

Ta ngỡ ngẩn một chút. Ai lại đến tìm ta lúc này? Lẽ nào lại có chuyện gấp rồi.

Ta dừng xâm phạm Mỹ Cơ lại, mang thân thể đã mềm nhũn của nàng đặt lên giường.

Mỹ Cơ hơi thở yếu ớt miễn cưỡng nói: "Để nô tỳ đi mở cửa."

Ta nói: "Nàng ở đây chờ ta, nếu không có chuyện gì, hãy lập tức trở lại."

Mỹ Cơ nói: "Chính sự quan trọng hơn. Đại Kiểm sư lúc nào cũng có thể muốn nô tì được."

Ta trong lòng cảm kích, khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của nàng rồi đi ra bên ngoài.

Bạch Đan lắc đầu nói: "Vinh Đạm Như tự sát rồi!" Lời của anh ta giống như sét đánh, làm cho trong đầu ta trống rỗng, nhất thời không nghĩ ra được chuyện gì.

Ta ngạc nhiên nói: "Có phải Lệ Thanh mang quân đội tới?"

Khi vừa kéo cửa ra, đứng ở bên ngoài lại là Bạch Đan với vẻ mặt lo lắng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 3

Tình Trường Chiến Trường

Vinh Dạm Như nằm trên một tấm thảm đỏ dưới đất. Trên khuôn mặt không hề có chút huyết sắc, chân tay lạnh lẽo, đến hô hấp cũng dừng lại rồi. Anh Diệu đang thăm mạch cho nàng, ngập ngừng nói: “Mạch hãy còn đập khẽ.”

Chiến Hận và Cự Linh thần sắc tỏ vẻ khó tin. Ta quỳ xuống bên cạnh người nàng, nắm lấy hai tay nàng, hai lòng bàn tay áp vào nhau. Anh Diệu đứng bên cạnh, nói tiếp: “Ta nhịn không nổi đi đến xem nàng, lúc đó nàng hãy còn có chút hô hấp. Nhưng hiện tại..... hiện tại.....”

Lúc này ai cũng biết Anh Diệu không địch lại ma lực, lén lút đến tìm nàng. Bất quá, bây giờ cũng chẳng ai có tâm tình mà trách móc hẳn. Lúc đầu ta từng nghĩ đến khả năng nàng đã dùng bí thuật nào đó để giả chết, nhưng sau khi nắm lấy tay nàng thì ta biết mình đã nhầm. Sinh mệnh của nàng đang dần dần biến mất. Linh giác nói cho ta sự thật này một cách rõ ràng.

Khôi Ưng thấp giọng: “Nàng chết rồi cũng tốt!”

Nội tâm của ta đang đấu tranh. Có nên để nàng chết đi hay không? Nếu vậy, trên trận chiến ái tình này, ta sẽ chính thức trở thành kẻ thua cuộc. Nàng tuy chết nhưng đã thắng rồi.

Ta nhớ lại lúc hoàng hôn khi li khai, nàng từng nói sẽ chứng minh cho ta thấy nàng thật sự yêu ta. Nàng dùng cái chết để chứng minh chuyện này. Có thể đây chỉ là một quỷ kế khác của nàng, dùng sinh mệnh quý báu của nàng để đánh cược.

Ta thở dài một hơi. Dị năng từ trong lòng bàn tay truyền đến lòng bàn tay nàng. Được rồi! Vinh Đạm Như! Vô luận nàng là bạn hay là địch, việc nàng ngay cả cái chết cũng không sợ đã làm ta phải tôn trọng rồi. Ta sẽ cùng nàng đấu một trận, xem ta là bại tướng dưới tay nàng hay trái tim nàng sẽ bị ta đoạt lấy, trở thành một nước cờ trọng yếu để đối phó với Vu đế.

Ta cảm thấy dị năng giống như một chiếc cầu nối kết thân thể ta và nàng lại. Trong lòng chợt động, nghĩ lại ngày đó khi cứu Hoa Nhân, cùng nàng tạo nên mối liên hệ giữa hai con tim vô cùng vi diệu. Nếu như bây giờ ta đem tình yêu đến với nàng, lợi dụng dị năng tiến vào trong người nàng, liệu có thể phá đi sự khống chế và ảnh hưởng của Vu đế với nàng không?

Phương pháp này làm ta nhìn thấy một tia sáng, vội vàng tập trung tinh thần, trong đầu chỉ nghĩ đến phong tình khiến người say mê của nàng. Một lúc sau, trong lòng ta đã ngập tràn tình yêu nồng nhiệt và sự thương tiếc đối với Đạm Như. Ta hoàn toàn không phí chút tâm lực nào, bởi vì nàng thật sự dụ nhân như vậy, làm người ta động tâm như vậy. Bỗng dưng ta quên đi tất cả, chỉ biết đem lửa tình của dị năng và tâm linh trong thể nội tiến vào trong cơ thể nàng. Những người khác ở bên cạnh đang làm gì ta hoàn toàn không biết. Máu của nàng đã dần nóng lên, từ từ lưu động trở lại trong cơ thể.

Bỗng dưng, một cỗ lực lượng tà ác lạnh lẽo từ trong đầu nàng ào ạt xông ra như thủy triều. Đó thuần túy là một loại cảm ứng trên tinh thần, không hề có quan hệ với nhục thể của nàng. Ta không sợ hãi mà trái lại còn vui mừng bởi vì nó chứng thực cách làm của ta không sai.

Đệ nhất chương của Vu Thần thư đã đề cập rằng muốn tu luyện vu thuật, tất phải trải qua một nghi thức gọi là "Khai linh khiếu" do Vu đế đích thân chủ trì. Nếu không qua được cửa quan này, người chịu nghi thức có thể sẽ biến thành một phế nhân ngu ngốc. Lúc đó ta lại nghĩ đến Vu đế muốn mượn nghi thức đó để đem linh lực tà ác đưa vào trong tinh thần của người thụ pháp, do vậy mà biến người đó trở thành công cụ của tà ác. Có lẽ Đại Nguyên Thủ cũng vì trải qua loại yêu pháp này, nên mới từ thiện lương biến thành hóa thân của tà ma.

Dưới cơ duyên xảo hợp, ta cuối cùng đã gặp được tà lực khống chế tâm linh mà Vu đế thi triển lên trên người Vinh Đạm Như rồi. Từ khi cùng Vinh Đạm Như giao thủ, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy chiếm được thượng phong.

Ta toàn tâm toàn lực dồn hết tâm linh vào tranh đấu, đem sự thương tiếc, tình yêu, quý mến và dục vọng trong lòng mãnh liệt dồn vào. Cổ hàn băng từ từ giảm dần, nhưng lại không hề tiêu thất. Thân thể mềm mại của Vinh Đạm Như run rẩy trở lại, bắt đầu hô hấp. Khuôn mặt tươi cười lộ xuất thần sắc tranh đấu thống khổ, giống như muốn cố gắng tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Hàn băng rút đi, quay trở lại ẩn tàng ở một chỗ thâm sâu nào đó trong thần kinh nàng. Chỉ cần ta tìm được nơi đó, chắc chắn có thể diệt trừ nó tận gốc. Đáng hận là ta lại không tìm được vị trí mấu chốt.

Khí lực đã suy giảm cạn kiệt. Trực giác cho biết ta chỉ có thể làm đến bước này thôi. Dị lực tà ác đó tuyệt không thể dùng phương thức này để diệt trừ tận gốc, thủy chung vẫn cần dựa vào lực lượng của tự bản thân nàng. Cũng giống như Đại Nguyên Thủ lúc hồi quang phản chiếu, đột nhiên lấy lại được bản thân đã mất. Điều may mắn duy nhất là cổ lực lượng tà ác đó đã bị áp chế xuống. Sẽ có một ngày ta có thể dùng sức mạnh tình yêu của mình để trừ bỏ sự khống chế của Vu đế đối với nàng. Đó có thể là một trường chiến tranh kì diệu.

Chiến Hận cả kinh kêu lên: “Nàng ta tỉnh lại rồi!”

Đột nhiên sức chú ý của ta hồi phục trở lại như cũ, lại nghe thấy động tĩnh của mọi người bên cạnh.

Mỹ mục đang đóng chặt cửa Vinh Đạm Như chợt mở ra, chiếu ra ánh mắt động nhân. Nàng nhìn thật sâu vào ta, mỉm cười: “Ta biết ngài sẽ cứu ta, Lan Đặc!” Nói rồi hai tay ôm chặt lấy ta.

Ta mỉm cười hỏi: “Nàng làm sao lại biết ta có năng lực cứu nàng?”

Vinh Đạm Như nói về đặc ý: “Từ khi ngài dùng lực lượng tâm linh khống chế chiếc phương cổ lực sắc, ta đã biết ngài có năng lực cứu ta, cho nên không sợ mạo hiểm.”

Ta nói tiếp: “Nàng có vẻ đặc ý quá sớm rồi. Nói cho nàng hay, ta có thể triệt để chinh phục nàng, muốn nàng hết lòng hết dạ yêu ta.”

Vinh Đạm Như ngây người: “Tại sao đột nhiên ngài lại tin tưởng chắc chắn như vậy?”

Ta đương nhiên sẽ không tiết lộ bí mật này. Đối thủ của trận đánh này tịnh không phải nàng mà là Vu đế. Nếu ta có thể thành công đoạt lại nàng từ trong sự khống chế của Vu đế thì tức là ta có khả năng chiến thắng được hẳn ta một cách chân chính. Ta đối phó với Vinh Đạm Như chỉ là giết gà dùng dao mổ trâu thôi.

Ta đỡ nàng dậy, quay sang nói với mọi người: “Các vị làm chứng. Từ bây giờ trở đi, ta và Vinh Đạm Như sẽ toàn diện khai chiến.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu tại sao ta lại dám tiếp nhận khiêu chiến. Vinh Đạm Như dịu dàng dựa vào lòng ta nhẹ nhàng nói: “Bao gồm cả chuyện trên giường, ngài tuyệt không thể làm đảo bình đấy.”

Chiến Hận vỗ trán: “Không được rồi! Ta cần lập tức phái người đưa Thái Dung đến, nếu không thì sẽ đổ kị và hãm mộ đến phát điên mất thôi.”

Ta nói với Anh Diệu: “Hãy tìm cho Vinh tiểu thư một căn phòng mỹ lệ, để nàng tắm rửa thay quần áo. Chốc nữa ta sẽ cùng nàng tâm sự.”

Mọi người đều ngây ngốc nhìn theo Anh Diệu và dáng đi mê người của Vinh Đạm Như. Cự Linh hỏi: “Có phải ngày đó ngài cũng dùng phương pháp này cứu Hoa quý phi không?”

Ta bật cười hỏi lại: “Người vẫn cho rằng Thiểm Linh thần hiển linh phải không?”

Cự Linh lắc đầu đáp: “Hiện tại, ta lại hoài nghi ngài căn bản chính là Thiểm Linh thần hạ phạm.”

Sau khi ta ở trong tấm thất kể tỉ mỉ mọi chuyện với Hoa Nhân, nàng vui vẻ xoa lên hai má ta: “Lan Đặc, chàng đã thật sự thay đổi rồi. Không còn độc đoán độc hành, không còn chuyện gì cũng giấu trong lòng nữa.”

Hàn Sơn Mỹ nhú mày: “Ngài phí nhiều nước bọt như vậy, bất quá chỉ muốn chúng ta để ngài cùng Tú Lệ pháp sư đi đến Nhật Xuất thành thôi!”

Ta nói về thành khẩn: “Không! Nếu các nàng không nguyện ý, ta tuyệt đối không đi. Ta từng đáp ứng với Hoa Nhân vĩnh viễn mang nàng theo bên

cạnh.”

Hoa Nhân mỉm cười: “Thiếp đâu phải là kẻ không biết đại cục. Chỉ có qua cuộc viễn trình đi ám sát này, chàng mới biết thật sự đã đoạt được trái tim của Tú Lệ pháp sư hay không. Đây cũng là một trận đấu quan trọng của Đại Kiếm Sư và Vu đế. Nếu có thể giành được Tú Lệ pháp sư về bên chúng ta, phần thắng của chúng ta nhất định sẽ tăng lên nhiều lần.”

Hàn Sơn Mỹ ôm lấy ta hôn mạnh hai cái rồi sau đó nói với vẻ nhu tình vạn chủng: “Đại Kiếm Sư có lòng tin không?”

Ta thở dài: “Đây là chuyện mà chẳng ai có thể biết được. Ta cảm thấy cỗ tà lực Vu đế khổng lồ chế nòng ta chỉ bị bức giảm chứ không hề bị tiêu diệt hẳn. Cỗ tà lực đó vẫn y nhiên tồn tại. Ta chỉ có thể lợi dụng tình yêu của Đạm Như đối với ta để giúp nàng khôi phục lại bản tính chân chính.”

Hàn Sơn Mỹ nói: “Cho nên mấu chốt của thắng bại chính là ngài có thể làm cho nàng ta yêu ngài thật lòng không. Đừng lo lắng, ta rất có lòng tin với ngài. Chỉ cần ngài dùng phương pháp giống như đối phó với ta và Hoa tỷ tỷ trước đây, ta bảo đảm nàng ta sẽ yêu ngài đến phát điên.”

Hoa Nhân nhú mày trách: “Sơn Mỹ, muội thật là cái gì cũng nói ra miệng được.”

Hàn Sơn Mỹ đã tính bất thuận, vẫn thì thầm vào tai ta: “Ta vừa qua thăm Mỹ Cơ. Cô bé đó bị ngài làm cho hai mắt muốn phun lửa ra. Ngài còn không mau đi xem xem cô bé ấy thế nào rồi?”

Ta có chút xấu hổ. Nghĩ lại sau khi mình cùng Vinh Đạm Như "nhất quyết thư hùng", dục hỏa làm sao mới có thể lắng xuống. Xem tình hình mà nói, ngăn cản thật ra cũng không phải là biện pháp, khai thông mới là cách tốt. Nữ nhân như vậy, có cầm tù nàng cũng không nổi, nếu không thì Anh Diệu cũng không thể nửa đêm lén đi xem nàng. Phương pháp cao minh nhất là mang nàng đi theo rời khỏi nơi đây, xem xem có thể thu thập nàng không? Ít nhất ta cũng nắm chắc có thể toàn thân mà thối lui.

Ta chúc hai nàng ngủ ngon rồi đi ra ngoài sảnh. Mỹ Cơ đang cúi đầu, vẻ mặt đỏ hồng đang lẳng lặng đợi ta. Ta đưa tay ra ôm lấy eo nàng. Còn chưa dùng sức thì nàng đã ngã vào lòng ta, thân thể nóng như lửa. Ta thở dài một

hơi, nói: “Nàng ngoan ngoãn ngủ trước đi một lúc, ta còn có chuyện cần ra ngoài một chút.”

Mỹ Cơ xấu hổ gật đầu, chủ động hôn ta rồi nói: “Đại Kiếm Sư đừng thương xót Mỹ Cơ như vậy. Mỹ Cơ muốn suốt đời hầu hạ ngài, làm tiểu tỳ của ngài.”

Khi ta tới tấm cung của Lệ Thanh ngày trước, Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như đã tắm rửa xong. Nàng khoác lên mình một tấm áo lụa nhẹ màu xanh biếc, đang ngồi trước gương chải chuốt mái tóc dài đen láy xen lẫn những giọt nước lấp lánh. Trong gương phản chiếu ra bộ ngực căng tròn trắng như tuyết, ống tay áo hạ xuống lộ ra cánh tay ngọc ngà, chiếc váy mở rộng lộ ra cặp đùi thon dài đẹp đẽ, đúng là khiến người ta mê mẩn hoa cả mắt.

Ta không cần phải khổ sở chống lại sự dụ hoặc của nàng giống như trước đây. Ngược lại còn có thể thoải mái trở lại, tận tình thưởng thức mỹ cảnh làm người ta tiêu hồn trước mắt. Vô luận thế nào thì tài ba và trí tuệ của nữ nhân này, ta cũng bình sinh ít thấy. Nếu không thì sao có thể an nhiên ngồi đây mà soi gương trang điểm?

Diệu mục câu hồn nhiếp phách của nàng phản chiếu qua gương, đang ngó về phía về ta, trực diện mà không hề cố kỵ. Bất kỳ nam nhân nào lúc này cũng chỉ nghĩ tới một chuyện duy nhất, đó là làm thế nào để đưa nàng lên giường. Đó sẽ là một lần trải nghiệm vô cùng xứng đáng để dẫn thân vào. Tú Lệ pháp sư bằng vào mị thuật xưng hùng Vu quốc. Nếu không thì cũng không thể nhiều anh hùng hảo hán vì nàng mà vong quốc khuynh gia như vậy.

Ta đã đi tới chiến trường tình cảm, đến sau lưng nàng. Nàng tự nhiên đưa cái lược gỗ qua, ôn nhu nói: “Lan Đặc lang quân, chải đầu cho thiếp một chút được không!”

Ta cầm lấy chiếc lược, nâng mái tóc nàng lên rồi chải xuống. Mái tóc của nàng mềm mại tinh tế nhưng lại có lực đàn hồi vô cùng. Đây đúng là một chuyện tồi tệ khiến người khác say mê. Vinh Đạm Như nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc! Chàng yêu thiếp không?”

Ta sáng khoái đáp: “Yêu! Yêu đến muốn chết luôn.”

Thân thể mềm mại của Vinh Đạm Như hơi chấn động, qua một hồi mới thở dài: “Thiếp từng nghe qua quá nhiều nam nhân nói câu này rồi. Mỗi lần nghe thiếp đều tuyệt đối không hoài nghi sự chân thành của bọn họ, nhưng bây giờ thiếp lại cảm thấy chàng đang lừa thiếp. Phải không, hảo phu tử của Đạm Như?”

Ta mỉm cười: “Nàng gạt ta, ta gạt nàng, không phải là rất công bình sao?”

Vinh Đạm Như nhìn sang ta, thiếu chút nữa làm ta linh hồn xuất khiếu, mơ hồ ngơ ngẩn. Nàng cất tiếng hỏi: “Lan Đặc! Thiếp đã từng cùng rất nhiều nam nhân có quan hệ nhục thể, chàng có khinh thường thiếp không?”

Ta vốn biết rằng nàng muốn làm sự đổ kị của ta trôi dạt, làm nhiều loạn tâm thần ta, thế mà vẫn không nhin được trong lòng giật giật. Nhưng sắc mặt lại như không có việc gì đáp lời: “Người ta không nên sống trong quá khứ, đúng không, Tú Lệ pháp sư?”

Vinh Đạm Như luồn tay ra phía sau nắm lấy tay ta, muốn ta ngồi xuống bên cạnh nàng. Khuôn mặt mỹ lệ chuyển qua, mỹ mục đã khóa chặt nhãn thần ta, hơi thở như lan nói: “Tại sao chàng đến nửa câu cũng không hỏi xem thiếp quan hệ với Vu đế như thế nào? Có phải chàng vẫn cho rằng thiếp không thể nói thật?”

Nhìn bên ngoài, nàng vẫn là vu sư tinh thông mị thuật. Nhưng ta lại thấy nàng đối với ta lại có nhiều nhu tình hơn trước đó, làm ta biết ảnh hưởng của Vu đế đối với nàng đang bị đẩy lùi. Mỹ nữ này từng giao thiệp với vô số nam nhân, điên đảo chúng sinh. Cho dù không bị tà lực của Vu đế khống chế thì cũng không dễ dàng ái mộ bất kỳ nam nhân nào. Cho nên muốn đoạt được trái tim của nàng, tất phải xuất kỳ chế thắng, làm dấy lên làn sóng ái tình vốn đã tê liệt trong người nàng. Đây cũng là sách lược mà ta đã định ra.

Chính như nàng đã nói, ta là nam nhân đầu tiên nở nhả tâm ra tay độc ác với nàng, làm nàng vừa yêu vừa hận. Việc này có thể là nàng gạt ta mà nói ra, nhưng ta lại tin chắc rằng trong đó ít nhất cũng có năm phần sự thật. Cho nên trước tiên, ta cần làm nàng hận ta, một cảm giác hận vô cùng vi

diệu, cũng giống như thủ đoạn năm đó ta đối phó với Lệ Thanh. Ta không khỏi nhớ tới Lệ Thanh, nếu nàng thật sự có con với ta thì phải làm thế nào?

Vinh Đạm Như nói: “Tại sao không nói gì vậy? Nhân thần của chàng tại sao lại biến thành buồn rầu như vậy?”

Ta giữ lấy bờ mi mềm mại không xương của nàng, cảm nàng lại không để cho nàng lao vào lòng ta, cười nhạt một cái, biểu hiện vô cùng tự tin nói: “Tú Lệ pháp sư! Nàng có tin không, trên thế giới này xác thực có nam nhân không bị nàng mê hoặc.”

Vinh Đạm Như ngây người một chút, sau đó mới bật cười, cười nghiêng cười ngả. Tư thế mỹ lệ đó đến người có định lực như ta cũng tiêu thụ không nổi. Một cỗ hỏa nhiệt từ trong lòng bốc lên, lan ra khắp toàn thân. Chỗ lợi hại của nàng chính là vô cùng tự nhiên, trong lúc vô tình mà lộ ra tư thái làm người ta thần hồn điên đảo, dục hỏa bốc lên.

Ta ngưng thần tập trung, kêu gọi dị năng trong thể nội. Rất nhanh sau đó đã hồi phục lại, lạnh lùng nhìn nàng. Trong mắt Vinh Đạm Như lần đầu tiên thoáng qua thần sắc kinh dị, buồn rầu nói: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn thiếp nữa được không?”

Ta không hề có biểu tình gì, hỏi: “Nàng vừa cười cái gì?”

Bàn tay mềm mại của Vinh Đạm Như nhẹ nhàng vuốt lên mặt ta rồi thấp giọng trả lời: “Đừng trách thiếp, bởi vì có rất nhiều nam nhân vì sự tôn nghiêm của bản thân mà nói với thiếp những lời như vậy.”

Nàng thật là chẳng giống yêu nữ chút nào. Một bên muốn làm lòng đổ kỵ của ta nổi lên, một bên lại muốn kích dậy hùng tâm của nam tính trong lòng ta. Bởi vì nữ nhân nào càng khó đạt được càng làm cho nam nhân cảm thấy khoái cảm của sự chinh phục, càng khiến người ta dễ rơi vào cạm bẫy ái tình.

Nàng đưa cái miệng nhỏ đến, nhẹ nhàng dùng răng cắn nhẹ lên tai ta, cánh tay di chuyển đến sau gáy ta dụng lực vuốt ve, ôn nhu nói: “Sau khi lên giường thử qua tư vị của thiếp rồi hãy quyết định đối phó thiếp như thế nào được không?”

Động tác trên tay nàng nhất định là rất có học vấn. Nàng vuốt ve nhẹ nhàng như vậy, lập tức kích dậy bản tính nguyên thủy nhất của nam nhân

trong lòng ta, dục hỏa bùng lên. Ta biết đây là thời điểm mấu chốt. Nếu không nhịn được lên giường cùng nàng, ta tất sẽ bị nàng xem nhẹ. Do đó, ta bèn ngưng tụ dị năng lại, áp chế dục hỏa cuồn mãnh xuống, khẽ hôn lên môi nàng rồi nói: “Ta nhất định sẽ cùng nàng hợp thể giao hoan, thưởng thức mị thuật của nàng, nhưng địa điểm và thời gian là do ta quyết định.” Nói xong đứng dậy đi về phía cửa phòng.

Vinh Đạm Như không thể tin nổi, đứng ngây ngốc tại đường trường, trừng trừng nhìn ta không nói nên lời. Đó là nam nhân đầu tiên có thể cự tuyệt không lập tức cùng nàng lên giường.

Tiếng gió nổi lên. Ta trở tay đỡ lấy chiếc lược mà nàng tức giận ném tới, quay đầu cười nhẹ: “Ngủ ngon đi. Sáng mai ta sẽ cùng nàng đi Nhật Xuất thành, xem xem có thể quét sạch bọn Âm Phong pháp sư không. Đừng quên đó là phương pháp duy nhất chứng minh nàng thật sự yêu ta.”

Khi trở lại nơi ở cũ của ta trong Sủng Nam cung, Mỹ Cơ sớm đã ngủ ngon trong phòng rồi. Ta cởi hết quần áo ra rồi leo lên giường, tiến vào nơi đầy nhiệt hỏa nóng bừng bên trong, toàn lực triển khai xâm phạm toàn diện Mỹ Cơ đến một khắc cũng không ngừng, làm dục hỏa đã bị đè xuống có cơ hội được phát tiết ra. Mỹ Cơ đã tỉnh lại, uyển chuyển mà nhiệt liệt nghênh tiếp ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 4

Lộ Trình Hương Diễm

Buổi sáng ngày thứ hai, chúng ta đã nhận được tin tức mà “Phì quân sư” Mã Nguyên gửi đến. Bọn họ đang bắt đầu công tác xây dựng lại Ma Nữ thành. Vẫn còn một tin tức kinh nhân nữa là di thể Ma Nữ và Trí Tuệ điển trong lăng mộ dưới đất đều không thấy nữa. Cửa vào của lăng mộ lại không hề có dấu vết mở khóa.

Hiện tại, ta đã có thể khẳng định rằng Ma Nữ Bách Hợp chưa hề chết, bởi vì chỉ có nàng mới có thể làm như vậy. Nhưng tại sao nàng vẫn không đến gặp ta? Lẽ nào nàng dầy vò ta còn chưa đủ hay sao?

Hắc Kiếm tuân theo mệnh lệnh, cho quân trở về vùng đất cũ, đợi chỉ thị tiếp theo của ta. Những người khác đều phụng mệnh đi đến chính điện. Ta mở miệng nói: “Vọng Nguyệt thành đã rơi vào trong tay chúng ta. Chỉ cần công hãm Nhật Xuất thành nữa thôi thì Đế quốc đã hoàn toàn là của chúng ta rồi.”

Mọi người đều lộ xuất thần sắc vô cùng phấn chấn. Cự Linh nói: “Sự tình còn dễ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, làm ta đến thời khắc này vẫn cứ có một cảm giác không đúng lắm.”

Mọi người đều biểu thị đồng cảm. Ta hiểu rõ cảm giác của bọn họ, cười khê: “Nếu ta thật sự có thể tiêu diệt được Âm Phong pháp sư, cái cảm giác không chân thực đó sẽ lại càng mạnh mẽ thêm.”

Chiến Hận nói: “Cứ phải trừng mắt nhìn Đại Kiếm Sư và yêu nữ đó thâm nhập hổ huyết trong khi chúng ta lại ngồi đây hưởng thụ. Thật là chẳng ra sao cả.”

Ta nhẹ nhàng hỏi: “Thải Dung lúc nào mới tới đây?”

Chiến Hận lộ xuất vẻ xấu hổ hiếm thấy: “Hy vọng là trong mười ngày tới!”

Bạch Đan đứng bên cạnh tiếp lời: “Huynh đệ! Mấy đêm này chúng ta có thể vui chơi thống khoái rồi.”

Ta nói với Anh Diệu: “Người phụ trách liên lạc với các tướng lĩnh Đế quốc đã phản lại Lệ Thanh. Bất quá nhân tâm không thể không đề phòng, cần cẩn thận hành sự đấy. Nếu không thì sẽ trúng phải gian kế của Lệ Thanh một cách oan uổng.”

Anh Diệu đáp lời: “Ta đã quá biết bọn họ rồi, muốn lừa ta cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Ta nhìn về phía Hoa Nhân, nói: “Sau khi ta đi, nàng sẽ là thống soái tối cao, toàn quyền xử lý mọi việc.”

Hoa Nhân hứa: “Yên tâm đi! Bất cứ chuyện gì, thiệp cũng sẽ hỏi ý kiến tất cả các hảo huynh đệ ở đây, kết nối ý kiến của bọn họ. Đại Kiếm Sư có chỉ thị đặc biệt gì không?”

Người con gái mà ta vô cùng thương yêu này thật hiểu tâm lý người khác. Biết rằng mấy người Chiến Hận, Cự Linh tuyệt đối không phải là những người dễ dàng phục tùng mệnh lệnh của người khác, sao lại có thể cam tâm nghe chỉ thị của một phụ nữ chứ! Nhưng nếu là chấp hành chỉ thị của ta thì ai dám nói một tiếng.

Ta đáp: “Trước tiên, hãy củng cố những nơi mà chúng ta đã chiếm lĩnh, rồi tiếp tục mở rộng triển khai đến các thành trì phụ cận. Kiến lập mạng lưới trinh sát, phòng ngừa sự xâm phạm của địch nhân, sửa chữa lại cầu đường, đảm bảo cung ứng tiếp viện liên tục đầy đủ cho quân đội được bố trí tại các vị trí chiến lược của chúng ta, chuẩn bị ứng phó cho trận quyết chiến sắp tới.”

Cự Linh nói: “Đại Kiếm Sư yên tâm. Chúng ta nhất định sẽ tuân theo sự lãnh đạo của Hoa quý phi.”

Ta hướng về phía Khôi Ưng nói: “Chuyện ông phản bội, trừ Vinh Đạm Như ra không có ai biết. Cho nên, ta muốn ông tiềm nhập vào Nhật Xuất

thành, liên lạc với bộ thuộc cũ. Việc này đối với hành động ám sát Âm Phong pháp sư của ta có thể tạo ra được sự giúp đỡ rất lớn.”

Khôi Ưng vui mừng nói: “Đa tạ Đại Kiếm Sư. Ta từ trước đến nay luôn lo lắng cho tộc nhân của mình. Có thể trở lại gặp bọn họ thì thật tốt quá rồi.”

Anh Diệu nói: “Ta có thể phái người hộ tống Khôi Ưng tiếp cận Nhật Xuất thành, tránh gặp những phiền phức không cần thiết.”

Chiến Hận nhíu mày hỏi: “Chúng ta có thực sự cần phải ở lại đây chờ tin tức một cách lơ ngơ không?”

Ta cười đáp: “Đương nhiên không cần! Chỉ cần làm rõ tình hình của Lệ Thanh thôi. Nhưng các người sẽ chẳng thể có lại những ngày bữa bãi tốt đẹp ở Ôn Nhu oa như thế này nữa đâu.”

Chiến Hận, Cự Linh tinh thần đại chấn, nhất tề hỏi dồn. Ta đáp: “Nếu ta đoán không sai, Lệ Thanh tuyệt sẽ không tranh tiên công kích chúng ta, nhưng sẽ dựa vào sự giúp đỡ của Âm Phong pháp sư để bố trí những cạm bẫy chết người, đợi chúng ta đến cắn câu. Chính vì vậy, các người phải tìm cách bày trận giả, làm Lệ Thanh cho rằng ta tự thân suất lĩnh đại quân, tấn công về Nhật Xuất thành. Như vậy thì ta hành sự sẽ càng tiện lợi.”

Chiến Hận xoa tay nói: “Tốt nhất là Lệ Thanh phái người tới quấy rối chúng ta. Lúc đó có thể giết một trận thống khoái rồi.”

Ta hướng về phía Anh Diệu, nói: “Người liên lạc với Dực Kỳ đã trở lại chưa?”

Anh Diệu lắc đầu lo lắng: “Chỉ sợ hung đa cát thiếu rồi!”

Sau khi do dự một chút, ta bèn hướng về phía Hàn Sơn Mỹ, ôn nhu nói: “Sơn Mỹ! Nàng cần nghe lời của Hoa tử, biết không?”

Hàn Sơn Mỹ hai mắt đỏ hồng, gật đầu đáp ứng. Ta kết luận: “Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi. Nếu ta không thể chinh phục Tú lệ pháp sư thì sẽ giết cô ta. Nếu làm trái lời này, sẽ bị trời tru đất diệt.”

Chính ngọ hôm đó, ta giả trang thành thương nhân bán thảo dược, Vinh Đạm Như giả nam trang biến thành tiểu học đồ của ta. Hai người chúng ta đánh xe la, chở theo từng bao từng bao thảo dược, từ từ rời thành, nhìn về phía bình nguyên gần cách hai thành mà đi.

Tiến vào Đế quốc chỉ có hai con đường. Một là đi qua Sơ Ngọc lâm tiến tới Thiên hà, rồi từ Chư Thần cốc tiến nhập vào phía đông đại bình nguyên. Con đường thứ hai là từ Nam sơn, tránh qua Thực Nhân chiếu trạch (đầm lầy ăn người), từ con đường nhỏ trên Phượng Minh sơn tiến nhập phía nam của đại bình nguyên. Con đường đầu tiên được gọi là đông lộ, đường còn lại là nam lộ. Trong hai con đường thì đông lộ tuy khá dài nhưng dễ đi; nam lộ ngắn hơn ba ngày đường nhưng lại nguy hiểm hơn nhiều. Dọc theo nam lộ có thể xuất hiện đạo tặc hoặc các hung hiểm khác, cho nên các thương lữ bình thường đều tình nguyện đi theo đông lộ. Vì tránh những chuyện ngoài ý muốn, chúng ta cũng chọn đông lộ mà đi.

Lúc này đang là đầu mùa đông, ta và Vinh Đạm Như đều khoác trên mình áo bông da ngựa hàn, cũng là để che giấu tư thế động nhân của nàng. Sau khi ra khỏi thành, chúng ta chưa hề nói với nhau một câu. Vinh Đạm Như rõ ràng vẫn canh cánh trong lòng về chuyện buổi tối hôm đó.

Ta mừng thầm trong lòng, biết trên thân nàng đã xảy ra biến hóa. Lúc ta dùng tình yêu nồng cháy để áp chế cỗ lực lượng tà ác khổng lồ chế tâm linh nàng do Vu đế để lại, nàng đã trở lại tự nhiên đối với tình cảm của chính mình. Đầu tiên là tình cảm của nàng buổi tối hôm đó đã có sự xao động, dùng lược gỗ ném ta. Bây giờ lại vẫn chưa hết tức giận, đương nhiên đó là một “triệu chứng” tốt.

Nếu ta lại có thể phá đi công phu trên giường của nàng, càng có lắm chuyện vui có thể xuất hiện. Ngược lại, ta có thể bị nàng khống chế, đó chính là ta đã thất bại dưới mị thuật của nàng. Đáng hận ta lại không biết làm thế nào mới có thể thắng được một chuyên gia trên phương diện này như nàng. Đây là quan khâu trọng yếu quan hệ tới sự thắng bại. Cho nên, trước khi ta tìm được cách thủ thắng, thì phải áp hạ được cỗ dục hỏa đối với nàng.

Trong những nữ nhân mà ta biết thì chỉ có Ma Nữ Bách Hợp và Thái Nhu là có thể cùng nàng so sánh mà không hề kém cạnh. Vẻ đẹp của Ny Nhã có thể so sánh được với nàng nhưng lại thiếu đi cái vẻ phong tình thiên biến vạn hóa. Những nữ nhân khác đều không theo kịp vẻ đẹp làm người khác say mê của nàng. Nàng không cần dựa vào mị thuật cũng có thể làm

điên đảo chúng sinh. Huống hồ, nàng lại dùng mị thuật để trở thành Tú Lệ pháp sư, sủng thần số một của Vu đế.

Vinh Đạm Như lạnh lùng hỏi: "Ngài nhìn trộm ta làm gì?"

Ta cười đáp: "Nàng đại khái đã quên rằng ta là phu quân của nàng, cũng quên rằng đã từng nói sẽ hoàn toàn nghe theo lời ta. Đừng nói nhìn mặt nàng, đến cả thân thể của nàng, ta thích nhìn thế nào thì nhìn thế ấy."

Thân thể mềm mại của Vinh Đạm Như khẽ động, rõ ràng đã cảm thấy sự "thất thường" của bản thân. Qua một hồi lâu mới hỏi tiếp: "Trước khi ra khỏi thành, tên thổ cầu đó chỉ chỉ trỏ trỏ ta, lúc đó hẳn nói bậy nói bạ những gì vậy?"

Thổ cầu tự nhiên là chỉ Chiến Hận. Nàng bắt đầu lo lắng người khác nói về nàng thế nào trước mặt ta. Cái này là một sự bắt đầu tốt đẹp đây. Ta cười hỏi lại: "Nàng muốn nghe lại nguyên văn những lời bậy bạ đó hay là muốn chuyển thành dễ nghe một chút?"

Vinh Đạm Như cười "phì" một tiếng, ngọc dung như giãn ra không còn lạnh lùng nữa, lộ xuất nụ cười giống như ánh sáng mặt trời xuất hiện giữa mùa đông lạnh giá. Nàng không hề quay mặt lại, phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn ta rồi hỏi lại: "Cái gì mà lời bậy bạ. Ta chưa từng nghe qua?"

Trái tim của ta không dừng được nhảy lên mấy cái rồi mới nói: "Chiến Hận hỏi ta đã thường thức nàng chưa, công phu của nàng thế nào?"

Khuôn mặt tươi cười của Vinh Đạm Như lạnh lùng hẳn lại: "Ta muốn giết cả hai người bọn ngài."

Ta giả bộ ngạc nhiên: "Nàng từng bảo rằng lời thô tục gì cũng không sợ phải nghe. Thế mà lời thô tục nhẹ nhàng như vậy cũng không chịu nổi sao?"

Vinh Đạm Như rõ ràng kinh ngạc vô cùng, kinh ngạc vì sự "khác thường" của chính mình. Qua một lúc sau mới buồn bã nói: "Lan Đặc! Tối hôm qua ngài làm hại ta, làm người ta buồn rầu đến cả một đêm không ngủ được."

Ta ngây ngốc một hồi. Không ngờ nàng lại hồi phục trở lại bình thường nhanh như vậy, lại nói ra những lời ôn nhu mà người khác khó phân biệt được thật giả thế này. Vinh Đạm Như nhẹ nhàng thoải mái rửa chân trong

khe tuổi nhỏ, phát xuất những tiếng nước êm ái, hỏi với dáng vẻ vừa vui vừa giận: "Câm rồi sao! Tại sao không nói ra lời nào thế?"

Trong thâm tâm ta nghĩ một đằng, nhưng lại nói một nẻo: "Trong lòng ta đang tự trách mình."

Vinh Đạm Như phá lên cười yêu kiều, nói với âm thanh đầy vẻ dụ nhân: "Đừng day dứt nữa. Chỉ cần tối nay ngài bồi thường lại những tổn thất đêm qua thì không phải được rồi sao."

Một cỗ nhiệt hỏa lập tức bốc lên từ dưới bụng ta. Trời ơi! Mới chỉ là lời nói của nàng thôi mà đã có thể gây ra hậu quả đến thế này. Ta thu nhiếp tâm thần, nắm chặt tay lại, cười nói như không có việc gì: "Ta nhất định sẽ bồi tiếp nàng. Bất quá, Tú Lệ pháp sư nàng phải nhớ rằng, thời gian và địa điểm là do ta quyết định."

Vinh Đạm Như nhìn về phía ta, trên mặt lộ xuất vẻ đùa nghịch và tiểu ý mê nhân, nhẹ nhàng chum cái môi hồng hỏi lại: "Nếu ta không cho ngài thì sao?"

Ta dùng niềm tin cực kỳ to lớn, lạnh lùng nói: "Vậy thì ta chỉ đành dùng sức mạnh cường bạo thôi."

Vinh Đạm Như thản nhiên bật cười: "Ta là một trong tứ đại pháp sư mà lại có thể bị người khác cường bạo dụ dỗ, vậy há chẳng phải là chuyện lạ trên thiên hạ sao? Ta bảo chứng có cách làm cho cái dâm côn hái hoa của ngài phải tháo giáp mà chạy trốn. Nếu không tin thì ngài hãy lập tức tới xem xem."

Trong lòng ta lại bốc lên một trận hỏa nhiệt, toàn thân nóng bừng như bị lửa thiêu, chút nữa thì lao thẳng tới, lật ngửa nàng ta ra để thử xem. Ta đương nhiên không thể đầu hàng nhanh như vậy, vội vàng triệu tập dị năng trong cơ thể, gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh, khoan thai nói: "Tú Lệ pháp sư! Chúng ta hãy chờ xem nhé! Hy vọng đến lúc đó, nàng không đến nỗi không khống chế nổi bản thân. Nếu vậy thì nàng mất hết uy danh rồi!"

Vinh Đạm Như ai oán đi đến, ngã vào trong lòng ta, tay ôm chặt lấy eo ta, mặt dán vào ngực ta, hai chân vẫn đặt trong nước, hờn hển nói: "Úc! Đệ nhất tình thánh của ta, ta lại muốn xem bản sự của ngài yêu Đạm Như thế nào."

Dục hỏa trong lòng ta phút chốc đã không thể khống chế mà đề thăng đến cực điểm. Nguyên nhân bên ngoài rõ ràng là thân thể ôn nhu mềm mại thơm tho đang ở trong lòng, và quan trọng hơn là nàng đã thi triển thủ pháp khiêu tình với ta. Một cỗ nhiệt khí từ trong cái miệng thơm tho của nàng thổi vào ngực ta, kích dậy dục vọng nguyên thủy nhất. Còn đôi tay của nàng lại như không chú ý mà xoa bóp lên sống lưng ta. Ở nơi ngọc chỉ ẩn xuống, một luồng nhiệt khí sau khi truyền vào trong người ta, thì chạy tán loạn ra tứ phía. Trong phút chốc ta đã cảm thấy một luồng nhiệt hỏa thiêu thân vô cùng khó chịu.

Ta đã có phản ứng mà bất kì nam nhân nào cũng phải có và điều đó đương nhiên không giấu được “yêu nữ”. Vinh Đạm Như thả lỏng tay trái, chỉ dùng tay phải tiếp tục thi triển thủ pháp gợi tình độc môn. Nàng ngửa người hướng về phía ta, chiếc mũ rơi xuống đất, lộ xuất mái tóc như mây, lại di chuyển đến chỗ giữa hai đùi ta, cười quyến rũ: "Đến bây giờ ta mới tin ngài là một nam nhân có sức hút vô cùng lớn đối với nữ nhân."

Ta thầm kêu lợi hại, vội vàng kích phát dị năng trong cơ thể dậy giúp đỡ, lại biết tâm thần không có cách nào tập trung lại, toàn thân huyết mạch căng phồng, dục hỏa không giảm mà tăng. Vinh Đạm Như trong lòng ta lại đang vận vạo, không ngừng thở gấp, mị nhãn như tơ, nhẹ nhàng vuốt ve vào nơi mà người ta khó ngăn kích thích nhất. Đây đúng là tuyệt thế vưu vật, nhất đại yêu cơ.

Chính lúc sắp sụp đổ đầu hàng, ta đột nhiên nghĩ được một cách. Từ bị động chuyển sang chủ động, ta thò tay vào sau lớp áo dày của nàng, dùng hết tất cả bản lĩnh học được từ trên người bọn Thái Nhu mà đem ra sử dụng, không ngần ngại cùng nàng âu yếm khích tình. Chỉ cần nàng hơi động tình thì ta sẽ có không gian và lực lượng để phản kích.

Nàng lại càng vận vạo lợi hại hơn, trong miệng khê rên rĩ ư ư a a..., khiến ta tâm hồn bay bổng. Thân thể nàng mềm mại không xương, lại phong mãn vô cùng, tràn ngập sự sống và tính đàn hồi, khiến người ta khó mà rời tay. Phong tình của nàng càng khiến người ta tâm hồn phiêu đảng, vừa giống như yêu kiều sợ hãi, lại giống như lai giả bất cự, đã đến là không cự tuyệt nổi.

Trong lúc dần dần mất đi năng lực tự không chế cuối cùng, ta đột nhiên phát giác trong mắt nàng vô cùng trong sáng thuần khiết, không hề có một tia dục hỏa nào. Ta giống như bị dội một gáo nước lên đầu, nghĩ đến một chuyện quan trọng trong mị thuật của nàng, đó là bất động chân tình. Nếu có thể làm nàng động tình, tức chính là đã phá được mị công của nàng. Nhưng ta cũng không ngừng kêu khổ. Lẽ nào với mị lực của Lan Đặc ta cũng không thể làm nàng động tình sao? Mị lực của ta khẳng định không hề nhỏ. Nếu không thì ta đã không thể làm cho bọn Thái Nhu, Hoa Nhân chết đi sống lại trên diệu thủ của mình. Nhưng tại sao nàng vẫn có thể không có động tĩnh gì? Tuy nghĩ là vậy nhưng dục hỏa trong thể nội sắp nổ tung làm ta không thể tự khống chế được năng lực của mình. Trong lòng thầm thở dài, ta chỉ muốn lao thẳng vào lòng nàng. May mắn là lúc này, ta lại thấy một cảnh tượng giúp mình có thể ghìm cương bên vực thăm. Ta nhìn thấy nàng đang rửa chân trong nước, nhẹ nhàng đưa đi đưa lại.

Linh quang chợt loé lên. Ta tỉnh ngộ ra rằng nàng đối với ta không phải vô tình, cho nên mới cần dùng đôi chân mượn cái giá lạnh trong nước để giữ cho bản thân tỉnh táo, đối kháng với trò quỷ của ta. Nàng tịnh không phải là không lưu ý đến ta. Từ khi bắt đầu ngâm chân trong nước, nàng mới bắt đầu bố trí đối phó ta.

Lòng tin đại tăng, ta ôm lấy nàng bế dậy. Nàng đến phản kháng cũng không kịp, bị ta áp vào một gốc cây đại thụ. Ta cởi tấm áo bông của nàng ra, tham lam cho tay vào tìm tòi, nhào nặn cuồn cuộn bạo mạnh mẽ. Chỉ qua một hồi, toàn thân nàng đã run rẩy, cả người mềm nhũn, mỹ mục trong sáng giờ đã đầy dục hỏa, đôi tay đã quên mất thi triển thủ pháp với ta, chỉ biết không ngừng dụng lực ôm chặt ta.

Ta thở ra một hơi thoải mái, hôn thật mạnh mẽ lên đôi môi của nàng, hưởng thụ cái tư vị tiêu hồn lạc phách. Tâm thần dần dần bình tĩnh xuống, dị năng lại bành trướng trong cơ thể ta. Ta vội vàng mang tình yêu nồng cháy và sự si luyến thật lòng của ta đối với nàng truyền vào trong cơ thể nàng. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, ta rất nhanh đã cảm thấy cổ tà lực mà Vu đế lưu lại trên cơ thể nàng ở phương diện tinh thần. Đó chỉ là một loại cảm ứng, lại không có cách nào tìm được vị trí ẩn tàng chính xác của

cổ tà lực. Không tìm được vị trí đó, ta thật không biết phải như thế nào mới có thể tiêu diệt tận gốc được nó đây? Chỉ biết rằng, càng có nhiều tình yêu của ta truyền vào thì tà lực càng không ngừng yếu nhược đi, bị bức phải thủ tại một khiêu huyết duy nhất.

Hai gò má của Tú Lệ pháp sư đỏ bừng, uyển chuyển rên rỉ. Trong đôi mắt đẹp dễ dàng phát ra những tia lửa đục, giống như một nữ nhân dân đang nhất. Tình cảnh đó đúng là có chỗ dụ nhân, thực không có bút nào tả xiết. Ta đột nhiên ngừng lại không xâm nhập vào nữa rồi ly khai nàng, chỉ dùng tay nắm lấy vai nàng, đề phòng nàng ngã xuống. Bộ ngực mịn màng cao vút của nàng không ngừng phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn lúc khép lúc mở, chỉ biết thở hổn hển. Trong thời tiết lạnh như thế này, trên thái dương nàng lại xuất ra những giọt mồ hôi óng ánh.

Nàng rên rỉ: "Lan Đặc! Cầu xin ngài, chiếm hữu ta đi!"

Ta cố gắng áp hạ cổ đục hỏa đang thiêu đốt trong lòng, lạnh nhạt nói: "Bộ dạng của nàng giống như rất hoan nghênh ta đó."

Vinh Đạm Như chấn động tỉnh lại. Đôi mắt hồi phục lại sự trong sáng, nhưng không còn là đôi mắt trong dĩ vãng vốn luôn sung mãn cái vẻ hý lộng nắm chặt nam nhân trong lòng bàn tay mình nữa. Đó là đôi mắt hàm chứa thần sắc u oán, kinh dị và nóng bỏng. Ta dùng thần lực vô thượng của mình cài khuy áo nàng lại, lạnh nhạt nói tiếp: "Đến giờ ăn cơm tối rồi!"

Chúng ta ngồi lặng lẽ bên đống lửa mà ăn uống. Nàng ăn được hai miếng rồi dừng lại, hai tay ôm lấy đầu gối, đặt cằm lên đó rồi bình tĩnh trầm tư. Chỗ lợi hại nhất trong mị thuật của nàng chính là có thể phát huy cái mỹ lệ của nàng đến cực điểm. Ví dụ như lợi dụng những biểu tình khác nhau mà lộ xuất những mỹ thái khác nhau. Giống như biểu tình này của nàng, thực là một mỹ thái vô cùng thanh tú, làm ta khắc sâu hình ảnh đó vào nơi sâu nhất trong tâm khảm mình. Khi cùng nàng ở chung một chỗ, bạn căn bản không thể nghĩ tới nữ nhân nào khác nữa. Từ sự lợi hại của nàng, có thể biết được tên Vu đế ma quỷ đó quả thật rất không đơn giản. Tà lực của hắn chính là trung tâm và căn nguyên trong mị thuật của nàng. Nếu mị thuật là một loại bệnh, thì tà lực đó chính là nguyên nhân gây bệnh.

Vinh Đạm Như ngừng thần nhìn đồng lửa, ôn nhu hỏi: "Lan Đặc! Ta thật sự đầu hàng ngài được không?"

Ta nắm lấy hai cành cây cho vào trong đồng lửa, làm văng ra những đốm lửa nhỏ, tạo nên cảnh tượng đẹp mắt trong rừng vào lúc đêm tối. Đây là một nơi cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Tiếng suối chảy róc rách từ phía sau ta truyền tới. Vừa rồi, ta suýt nữa vì khe suối trong vắt này mà thua một trận thê thảm.

Ta mỉm cười: "Nàng đối với tình yêu của ta vẫn chưa đủ cân lượng. Đợi nàng trải qua một vài chuyện, ta mới suy nghĩ vấn đề này."

Vinh Đạm Như mất hẳn đi sự lạnh lẽo trên mặt, đột nhiên nói: "Lan Đặc đáng chết! Lan Đặc đáng chết! Ta hận ngài! Ta hận ngài!"

Ta nhẹ nhàng nói: "Nàng càng hận ta thì sẽ lại càng yêu ta. Câu này là nàng dạy ta đó."

Vinh Đạm Như phá lên cười thật lớn, phóng đăng một cách hồn nhiên đáng yêu, khiến ta nhìn đến hồn phi phách tán. Nàng đứng dậy, chân phải tiêu sái đạp xuống đất, dụng lực đỡ lấy thân thể. Chân trái cũng gập lại, liên tiếp xoay người vài vòng, biểu hiện sự cân đối vô cùng. Hai cánh tay giống như bướm bướm vờn hoa tạo ra những tư thế đẹp tựa thiên tiên. Sau đó nàng từ từ dừng lại, chính diện đối mặt ta, hướng về phía ta dịu dàng lễ phép nói: "Đa tạ Đại Kiếm Sư. Tú Lệ từ trước đến nay chưa bao giờ vui vẻ như vậy."

Điệu múa này của nàng có thể so sánh với Thiểm Linh vũ, vượt quá cả Thiên Ma điệu vũ, làm ta vô pháp khống chế lòng hâm mộ của mình. Ta ngạc nhiên cảm thán: "Điệu múa này thực sự không nên thấy ở nhân gian tục thế."

Vinh Đạm Như vui vẻ đáp: "Đến lúc này, ta mới chân chính cảm nhận được sự luyện ái của Đại Kiếm Sư với Đạm Như. Trước đây chỉ có sắc dục."

Sự thật thà của nàng làm ta đỏ mặt, ta cười khổ: "Vấn đề lớn nhất khi cùng nàng đàm tình thuyết ái chính là không biết câu nào của nàng là thật, câu nào của nàng là giả; câu nào là nàng tự mình nói, câu nào là nàng thay Vu để nói."

Vinh Đạm Như ngồi xuống, tức giận nhìn ta, hỏi: "Đại Kiêm Sư đừng bức bách ta. Hãy cho ta một chút thời gian được không?"

Ta lạnh nhạt vặn lại: "Có nên đợi đến lúc tâm trí ta bị mị thuật của nàng khống chế, hoặc là bị nàng làm cho hoang mang mất hồn hay không?"

Nàng rưng rưng như sắp khóc, nước mắt trong mắt chỉ chực trào ra, chỉ qua một chốc đã biến thành hai hàng lệ lã chã rơi lên mặt cỏ. Nàng không ngờ tới chuyện xảy ra tiếp theo, nàng lại nhào vào lòng ta, ôm chặt lấy ta mà khóc nức nở, hai bờ vai không ngừng run rẩy.

Ta bối rối chân tay. Khuyên nàng thì không được, không khuyên cũng không xong, suýt nữa thì cũng khóc lớn theo nàng. Nàng dần bình tĩnh lại, đáng thương cho ngực của ta đã bị ướt đầm một khoảng. Đến giờ thì ta mới hiểu được lệ chảy thành sông là như thế nào.

Vinh Đạm Như nói khẽ với giọng hơi khàn: "Lan Đặc! Ta rất sợ. Ta sợ Vu đế sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để đối phó ta, bởi vì ta muốn phản bội hắn."

Trong lòng ta vô cùng cảm động. Khi đang muốn an ủi nàng, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng, chính là cánh tay phải của nữ nhân này đang đùa nghịch một ngọn cỏ sau lưng ta. Nếu ta không có linh giác thì tuyệt đối không thể cảm thấy cảnh tượng này. Nguy hiểm quá! Yêu nữ này thật lợi hại, chút nữa đã lừa gạt được sự tin tưởng của ta. Khi ta đã mất đi tâm lý phòng bị, cô ta sẽ thừa cơ mà tiến vào tâm linh ta, nói không chừng có thể giết được ta.

Ta đẩy nàng từ trong lòng ra, để mặt nàng đối diện mặt ta, hôn nàng một cái rồi mới nói: "Nàng sợ hãi làm gì, bởi vì căn bản nàng không phản bội Vu đế."

Đôi mắt của Vinh Đạm Như vốn đã đỏ lên vì khóc, lộ xuất một tia tiếu ý, vui vẻ nói: "Cùng ngài đấu sức trong bể tình thật vô cùng thú vị, lo lắng có thể làm ta rất cao hứng. Ta đang rất cần nam nhân, thời gian và địa điểm do ngài tùy ý lựa chọn. Được không, Lan Đặc công tử?"

Ta cười khố: "Nàng tựa hồ rất muốn phân được thắng phụ trong tối nay phải không, Tú Lệ pháp sư?"

Vinh Đạm Như che miệng cười đáp: "Lo lắng như vậy làm gì? Ngài cần bản không giết nổi ta, ngài cho rằng ta không biết ngài thân mang dị lực của quái vật nơi phế tích đó sao?"

Trái tim của ta nhảy lên một cái. Không biết có phải nàng đã nhìn ra ta đã lén lút mang dị năng sung mãn tình yêu truyền vào trong cơ thể nàng hay không? Bất quá lại yên tâm trở lại, đã biết rằng nó có chỗ rất ghê gớm, lẽ nào nàng lại có thể trả lại ta sao?"

Vinh Đạm Như nghiêm túc nói: "Ta vừa tĩnh lặng suy nghĩ một hồi, nghĩ ra rằng ta kỳ thực đã thua rồi, bởi vì đây là lần đầu tiên ta không chịu nổi khiêu khích của nam nhân mà động tình. Lan Đặc, ngài cảm thấy tự hào không?"

Mỗi câu nói của nàng đều tràn đầy vẻ gợi tình, đều làm ta đau đầu muốn chết, bởi vì không biết rõ nàng đang nói thật hay giả. Xem ra chỉ đành thực nghiệm trải qua mới biết được thắng bại. Nhưng nhìn nàng giống như đang đùa nghịch, cũng vẫn là câu dẫn ta giao hoan, trong khi lại biết rằng chỗ lợi hại nhất trong mị thuật của nàng chính là ở trên giường. Hiện tại ta vẫn chưa có được lòng tin. Bởi vì nàng vẫn chưa có đủ lực lượng, chưa đủ tình yêu để phản bội Vu đế.

Ta nói với ngữ khí thành khẩn nhất: "Đạm Như! Lan Đặc ta cầu xin nàng. Cho ta thời gian ba ngày, đừng câu dẫn ta. Ta có thể thật sự làm nàng phản bội Vu đế cũng không biết chừng."

Vinh Đạm Như toàn thân kịch chấn, cúi đầu xuống, yếu ớt thở dài: "Lan Đặc à! Ta không ngừng bức bách ngài, chính là sợ ở lâu với ngài có thể bị bại trên tay ngài."

Ta ngạc nhiên: "Bại trên tay ta có gì không tốt? Sau này ta có thể yêu thương nàng, che chở nàng! Đến Vu đế cũng không thể làm tổn hại nàng, bởi vì hắn ta nhất định không phải là địch thủ của dị vật trong phế tích kia, nếu không thì tại sao hắn ta lại không tự mình đi một chuyến?"

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta, nói: "Nếu ta thật sự bại trên tay ngài, không bằng lập tức đầu hàng, từ bỏ mọi thứ mà đi theo ngài. Lan Đặc ngài nếu thật sự là nam tử hán thì nên nhân lúc ta còn ngoan cố chống cự mà lấy mạnh chế mạnh, để ta thua cũng tâm phục khẩu phục, cam tâm làm thê tử

nghe lời nhất trên thế giới này. Tú Lệ nhất định sẽ tốt hơn bất kỳ nữ nhân nào, bởi vì ta là chuyên gia trên phương diện này.”

Trí tuệ của nữ nhân này không hề kém ta một chút nào. Cho đến bây giờ, trong lúc ta dùng hết tất cả mọi cách, cứng mềm đều mang ra dùng, mà vẫn chỉ có thể đấu ngang tay với nàng. Nếu ta thật sự có thể thắng nàng, đoạt được trái tim nàng, khi cùng với Vu đế quyết chiến thì đúng là như hổ thêm cánh. Nhưng nếu ta có thể tìm thấy phương pháp mà Vu đế dùng tà lực để khống chế tâm linh nàng, toàn bộ bá quyền của Vu quốc cũng có thể vì vậy mà sụp đổ. Bởi vì Vu đế thông qua thập đại vu thần mà thống trị lãnh thổ của hai đại châu lục. Nếu có một cách kỳ diệu nào đó làm cho các vu thần tạo phản, Vu đế sẽ lập tức trở thành đơn độc. Cho nên lần mạo hiểm này ta nhất định phải làm.

Thực tại, ta đã quá chán ngán những cuộc đồ sát trên chiến trường rồi. Vì sự hòa bình của thế giới, ta thề rằng sẽ tìm được pháp môn để phá giải cổ tà lực kia. Phương pháp duy nhất chính là dùng thân mình để chiến đấu với sự tồn tại của cổ tà lực kia trong tâm linh Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như. Trực giác nói cho ta biết, khi ta cùng Vinh Đạm Như hợp thể, tà lực kia sẽ tiến vào trong tâm linh ta, muốn thử khống chế ta, quyết định thắng bại chính là ở thời khắc đó.

Ta giữ chặt vai của Vinh Đạm Như, nhìn thật sâu vào trong đôi mắt đẹp trong veo của nàng, muốn nói ra vài câu chân tâm một cách thành khẩn. Vinh Đạm Như không nhịn được run lên một cái, nhưng lại không thể rời khỏi ánh mắt ta. Lần đầu tiên ta cảm thấy được dị năng qua nhãn quang của ta, tiến vào trong mắt nàng, khóa chặt tâm linh nàng lại, giống như Mê Hồn đại pháp mà trong Vu Thần thư đã nói qua. Ta lại trong một lúc vô ý mà làm được điều này.

Ta cố áp chế niềm vui sướng trong lòng, ôn nhu gọi: “Tú Lệ! Tú Lệ!”

Đôi mắt xinh đẹp của Vinh Đạm Như lộ xuất thần sắc hoang mang, sợ hãi nói: “Ai đang gọi ta!”

Ta rốt cuộc phải lợi dụng cơ hội bỗng nhiên có được như thế nào đây? Theo như trên Vu Thần thư viết, nếu hồn phách của đối phương bị khống chế, bạn phân phó bất kỳ chuyện gì thì người đó cũng y như vậy mà làm.

Nếu bạn nói người đó chết rét, cho dù người đó đang sống bình thường cũng sẽ lập tức chết cứng. Vậy cần phải nói cái gì đây?

Vinh Đạm Như kích chấn một trận, nhân thần từ mờ mịt dần trong sáng trở lại. Ta sợ hết hồn, vội vàng vận tâm lực lên, tăng thêm lực khống chế với nàng. Nhân thần của nàng lại từ từ chuyển thành ngờ ngàng. Ta linh cơ chợt động, nghĩ ra một cách, ra lệnh: "Người nghe đây! Chỉ cần tay của Lan Đặc động vào người người, người phải lập tức dục hỏa bốc cao, động tình tới cùng cực, có áp chế cũng không áp chế xuống được, biết chưa?"

Vinh Đạm Như ngờ ngàng nói: "Ta phải động tình... Ta phải động tình..."

Ta bỏ tay ra, ngừng sự khống chế đối với nàng lại. Nhân thần của Vinh Đạm Như dần trở lại trong sáng, sau đó giống như kiếm thoát ra khỏi vỏ, ngọc dung lạnh lẽo hỏi: "Ngài vừa làm chuyện gì với ta vậy?"

Ta làm như không có chuyện gì đứng dậy, đến bên dòng suối, ngẩng mặt nhìn lên bầu trời đêm đầy sao phía trên rừng thưa, tìm được vị trí của hai vì sao Thiên Mộng và Phiêu Hương, trong lòng lại nghĩ đến vô số hồi ức ngọt ngào ở Tịnh Thổ, nghĩ đến Hoa Vân. Chẳng quản nàng là nữ tế ti thủ thân như ngọc nữa, về đến Tịnh Thổ ta thề sẽ chiếm được nàng, biến nàng thành nữ nhân của ta. Với nàng với ta mà nói, đây đều là kết cục tốt nhất.

Vinh Đạm Như đến bên cạnh, đứng sừng sững nhìn ta, nhẹ nhàng cảm thán: "Đại Kiếm Sư! Ngài là nam nhân đầu tiên khiến ta tâm loạn như ma. Không bằng chúng ta đánh cược nhé. Chỉ cần đến trước sáng sớm ngày mai mà ngài không chiếm hữu ta thì sẽ coi như ngài thắng, được không?"

Ta cởi áo bông xuống, vừa cởi áo vừa lắc đầu: "Ta cự tuyệt tiếp thụ đồ ước này, bởi vì ta muốn chiếm hữu nàng, thu phục nàng. Địa điểm là Sơ Ngọc lâm này, thời gian là bây giờ."

Vinh Đạm Như ngạc nhiên vô cùng, cuối cùng vẫn bị cánh kỳ binh này của ta khống chế tâm tình nàng.

Khi ta hoàn toàn lỏa thể, ta bắt đầu cởi y phục nàng. Vinh Đạm Như đang run rẩy trong cơn gió lạnh, mềm mỏng cầu xin: "Trời lạnh như thế này, chúng ta về trong trướng được không?"

Ta mỉm cười: "Không cần gạt ta. Thể chất của nàng căn bản không sợ cái lạnh này. Huống chi lại còn nhiệt hỏa từ trong thân thể ta truyền đến nữa mà."

Dưới ánh lửa thấp thoáng, Tú Lệ pháp sư thân không mảnh vải, vẻ mặt có chút xấu hổ đứng trước mặt ta. Một nhục thể hoàn mỹ, bờ dạng thanh nhã, chỉ có tiên nhân mới có thể tạo ra kỳ tích như vậy. Thật là không thiếu một tấc, không thừa một phân. Làn da tuyết bạch mịn màng, không hề có nửa điểm tì vết. Một thứ ánh sáng trơn bóng, đang không ngừng lưu chuyển trên làn da mềm mại của nàng. Ta nhìn đến quên cả Vu đế trong tâm nàng. Nàng tuy xuân quang lộ hết ra nhưng lại không có một vẻ gì là dâm đẳng. Bờ môi tươi thắm đỏ hồng đã ít mở ra hơn. Tuy không có một lời nói, nhưng ta lại cảm thấy cái dã tính vô thanh đó vô cùng hấp dẫn. Cả cánh rừng thưa biến thành rộng rãi thâm sâu và hai người chúng ta lại đang ở nơi sâu nhất tận cùng của nơi đó. Bốn phía đột nhiên sáng lên, rồi lại có vẻ u ám vô bì.

Trời! Thân hình nàng vốn đã hàm chứa mị thuật với một lực lượng tinh thần cường đại, đang khống chế tình cảm và tâm thần ta. Vũ khí chính là tấm thân như thần vật chí mĩ của thiên địa này. Đến lúc này ta mới thật sự gặp phải mị lực chân chính của nàng.

Đôi mắt của Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như phát ra ánh quang mang dụ nhân, thu hút mục quang của ta. Trong đầu ta tràn ngập một cảm giác hưng phấn khó nói lên lời, sau đó lan ra khắp toàn thân. Ta đã quên mất việc cần phải chinh phục nàng, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, hưởng về nàng dâng hiến toàn bộ tình yêu của mình.

Trong miệng Vinh Đạm Như lộ xuất một nụ cười thẳng lợi, lao đến ép sát vào ta. Khi thân thể của nàng không có gì cản trở dán chặt lên người, trong đầu ta đột nhiên chấn động, hoàn toàn mê đắm trong sự tiếp xúc với nhục thể của nàng. Ta trước nay chưa từng phấn khởi như thế này. Nhục thể của nàng giống như loại xuân dược lợi hại nhất, khiến ta chỉ nghĩ đến làm thế nào để phát tiết tất cả dục vọng ra, nếu không thì thân thể ta sẽ nổ tung ra mất.

Ta dùng phương thức thô bạo nhất, cuồng dã nhất, xâm phạm nàng một cách kịch liệt nhất. Khi tay ta dán lên da nàng, nàng toàn thân kịch chấn, thần thái kì dị trong mắt đã bị dục vọng che đi, rên rỉ liên tục. Ta toàn thân nhẹ nhõm, hồi phục lại tinh thần. Trong lòng ta thầm kêu nguy hiểm. Nếu không phải ta đã thi triển mê hồn thuật trước với nàng thì hậu quả thật khó có thể tưởng tượng được. Ta sớm đã đoán không sai. Khi nàng thi triển mê thuật thì tuyệt không thể động tình, vừa động tình thì mê thuật lập tức yếu đi.

Khi thắng lợi có vẻ đã nằm trong tầm tay, ta vẫn không dám sơ sót, hai tay thi triển tất cả những thủ pháp gọi tình vốn biết. Chỉ trong phút chốc, ta đã khiến nàng tiến vào trạng thái gần như phong cuồng.

Mắt thấy thành công trước mắt, nào biết nàng kêu lên một tiếng rồi ôm lấy ta dụng lực kéo ngã xuống. Ta kêu lớn một tiếng bất diệu. “Bôm” một tiếng, hai người nhất tề rơi vào trong dòng suối lạnh ngắt.

Tú Lệ pháp sư với mê thuật lừng danh Vu quốc đã hồi phục lại, ôm chặt lấy ta trong nước như một con mực. Cái miệng thơm tho hôn chặt lấy ta, đưa cái lưỡi vào, hai tay lại triển khai phản công, thi triển thủ pháp độc môn mà nàng dùng đối phó với nam nhân. Ta toàn thân mềm nhũn, muốn đẩy nàng ra cũng không đẩy được.

Đột nhiên, ta kinh ngạc phát hiện ra mình đã cùng nàng kết thành một thể, không thể phân khai ra được, cũng không hề muốn phân khai ra. Khoái cảm cực lạc thấm sâu vào từng thớ thịt trên người ta, tiến vào từng sợi thần kinh khiến ta cảm thấy linh hồn đã rời xa thân thể, phiêu phiêu dang dang. Nàng ở trong lòng ta vụn vụn liên tục. Dòng suối lạnh lẽo không hề có chút tác dụng áp chế dục hỏa trong lòng ta xuống, mà lại càng làm tăng thêm khoái cảm.

Ý chí không ngừng giảm đi. Dần dần ta hoàn toàn trầm mê trong sự giao tiếp toàn diện của nhục thể, tâm thần bắt đầu trở nên mơ hồ. Uy lực mê thuật của nàng đang không ngừng tăng lên. Một luồng khí lạnh, từ chỗ chúng ta tiếp hợp dần dần nhưng khẳng định là có, đang tiến nhập vào trong cơ thể ta.

Khi tinh thần và ý chí sắp mất đi thì ta chợt tỉnh lại như một kỳ tích. Ta cảm thấy đây là thời khắc liên quan đến sinh tử tồn vong. Chỉ cần lúc này ta hơi buông thả một chút, linh hồn sẽ giống như Đại Nguyên Thủ, bị Vu đế khống chế, biến thành con chó của hắn.

Thời gian không để ta nghĩ nhiều. Ta vừa ôm nàng kéo xuống nước, từ bị động biến thành chủ động, triển khai thể công như bài sơn đảo hải với nàng. Hai thân thể không một mảnh vải che thân lẫn lộn trong nước, múa lên tất cả động tác của tình yêu. Nhãn thần trong trẻo của nàng dần dần xông ra một cỗ tình hỏa nhiệt liệt, cỗ tà lực lạnh lẽo đó từ mạnh chuyển sang yếu. Cuối cùng, bản tâm của nàng cũng là yêu ta. Cho dù dòng suối lạnh cũng không thể làm giảm tình yêu của nàng dành cho ta.

Chính vào lúc này, tinh thần của ta dần dần ngưng tụ, dị năng trong thể nội lại nhộn nhạo bành trướng. “Ào” một tiếng, chúng ta nổi lên mặt nước. Không khí trong lành trong đêm sâu làm tinh thần ta phấn chấn. Chính tại lúc này, ta đã nắm rõ được vị trí của cỗ tà lực mà Vu đế tạo ra, đang tiềm tàng trong một khiêu huyết kỳ dị ở mi tâm nàng. Chính tại nơi đó, cỗ tà lực đã ẩn tàng, khống chế tâm thần và linh hồn của Vinh Đạm Như.

Sau khi có được phát hiện quý báu này, ta đã không còn cố kỵ gì nữa. Vừa thực hiện những động tác phong cuồng đưa mỹ nữ thiên kiều bách mị này lên đến cực điểm của khoái lạc, vừa ngưng tụ dị năng toàn tâm toàn ý lên môi, hôn lên mi tâm của nàng. Tâm thần của ta tĩnh lặng như nước, thân thể lại xung động đến cực độ. Dục hỏa mà thân thể đang tích tụ, cũng đồng thời thâm nhập vào qua tiếp xúc nam nữ, bất ngờ bạo phát, tiến vào chỗ thâm sâu nhất trên nhục thể của nàng.

“Oành!” Trong sát na môi ta ở trên mi tâm của nàng, một cỗ lực lượng cường đại phát nổ, làm chúng ta hai người ngã ngửa ra, chìm vào trong nước. Ta vùng vẫy nổi lên mặt nước, nhìn thấy Vinh Đạm Như hai tay bấu chặt lấy một tảng đá bên bờ suối, không ngừng run rẩy điều hòa hơi thở. Ta biết ta đã thắng rồi! Dị năng vừa nãy đã tiến vào trong người nàng, tiêu diệt sạch linh lực tà ác tồn tại, cũng đánh tan cấm chế mà Vu đế thi triển trong tâm linh mỹ nữ này.

Ta bơi đến bên cạnh nàng. Hai tay nàng thả lỏng, vô lực chìm vào trong nước, ôm chặt lấy ta. Ta hôn lên cái miệng lạnh lẽo của nàng. Dị năng liên miên bất tuyệt dồn vào trong thể nội nàng, ngoài ra còn có tình yêu của ta với nàng nữa. Phá đi tà lực của Vu đế, cũng là phá đi căn nguyên mị thuật của nàng. Nếu không phải trong người nàng tồn tại dị năng thì nàng đã lập tức chết rồi. Mị thuật của nàng có thể vẫn tồn tại, chỉ bất quá dị năng của ta đã thay thế tà lực của Vu đế.

Vu đế làm nàng mất đi bản tính. Ta lại làm bản tính của nàng hồi phục lại. Từ giây phút này trở đi, ta có thể yên tâm mà hưởng thụ tư vị say mê thần hồn điên đảo mà nàng mang đến cho ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 5

Sát Cánh Cùng Bay

Ta đánh xe la, tiếp tục hành trình xuyên qua Sơ Ngọc lâm. Vinh Đạm Như vội vàng dựa vào ta, ngả đầu lên bờ vai rộng, đang trầm ngâm suy nghĩ. Ánh nắng ban mai chiếu xuống vạt rừng, tạo thành một thế giới mỹ lệ không chân thực. Ta ôn nhu hỏi: "Nàng nghĩ gì vậy?"

Vinh Đạm Như dùng thanh âm ngọt ngào dụ nhân của nàng, nói: "Hận ngài! Hận ngài sau khi thu phục người ta, không lý gì đến người ta thân nhuyển lực kiệt, còn ôm người ta vào trong trướng mà mặc sức giày vò, khiến người ta bây giờ nửa điểm khí lực cũng không có."

Ngày trước, những lời nói dụ nhân này có thể làm người ta tâm hồn run rẩy, bây giờ có lẽ là hưởng thụ cao nhất. Ta cười ha hả: "Yêu pháp của nàng hại ta đến thảm. Sao lại phải nhẫn nhịn khổ sở như vậy mà không thu lại một chút lợi tức bồi thường chứ."

Vinh Đạm Như tức giận: "Lấy đi! Lấy đi! Từ hôm nay trở đi, mị thuật của ta chỉ dùng đối phó với ngài, chiến tranh của chúng ta vĩnh viễn không có hồi kết."

Ta nói: "Nàng chỉ có thể đại biểu bản thân nàng, không thể đại biểu cho Vu đế."

Vinh Đạm Như đáp trả: "Nếu ta còn có nửa điểm khí lực thì sẽ sử dụng nửa điểm khí lực đó cắn ngài một miếng. Đến tận bây giờ mà ngài vẫn không tin Tú Lệ sao?"

Ta nói: "Nàng biết đã phát sinh chuyện gì không?"

Vinh Đạm Như đột nhiên kinh hãi: " Nhìn kia! Bên kia có vài con thỏ, bộ lông trắng thật đáng yêu. Ôi! Ta đã rất lâu không lưu ý tới các sự vật thú vị trong đại tự nhiên rồi. Trước khi tiếp thụ "Khai linh khiêu đại điển", ta yêu thích nhất là các loài động vật.

Ta xen lời: "Nàng vẫn chưa trả lời ta."

Vinh Đạm Như hờn dỗi: "Đừng bức người ta như vậy được không? Đêm qua, khi ngài phá đi tà linh, tâm thần của ta như đã trở lại Vu quốc ngày xưa, một lần nữa trải qua sự thống khổ cùng cực khi Vu đế dùng khuỷu tay châm cổ điện hỏa đó lên mặt ta, sau đó tất cả đều giải thoát hết. Sau khi trở thành vu thần, khi chấp hành mệnh lệnh của Vu đế, ta không có chút hoài nghi nào mà cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Cho đến khi gặp được ngài, ta mới cảm thấy tình cảm không ổn, nội tâm đầy mâu thuẫn và tranh đấu, mị thuật không phát huy được năm thành so với thường ngày. Nếu không thì ngài còn phải chịu khổ nhiều."

Ta hỏi: "Vậy nàng hiện tại còn lưu lại được mấy thành công lực?"

Vinh Đạm Như phát xuất tiếng cười nhiếp phách câu hồn: "Có lẽ tốt hơn lúc trước một chút, sau này đã có ngài tiêu thụ rồi."

Ta trong lòng phiêu đảng, nói: " Đừng tự tin như vậy. Ta vừa động vào nàng thì đã động tình rồi, đó còn tính gì là mị thuật."

Vinh Đạm Như cười lớn: "Ta mới không thể khắc chế xuân tình của mình. Mị thuật của ta dựa vào xuân tình mà thôi động."

Lần này lại đến ta tiêu thụ không nổi, đành hăm dọa: "Nếu nàng lại dùng mị thuật câu dẫn ta, đừng trách ta dừng xe lại, làm nàng không dậy nổi thêm lần nữa."

Vinh Đạm Như thở dài: "Ôi! Nam nhân!"

Chúng ta yên lặng trở lại, hưởng thụ tình yêu nóng bỏng của nhau, có cái cảm giác ấm áp của sự im lặng vượt lên trên mọi ngôn từ.

Khi hoàng hôn xuống, chúng ta cuối cùng đã đi ra khỏi khu rừng thưa. Ta đã dùng lực lượng tâm linh gọi Phi Tuyết đến, để nó cùng chúng ta vượt qua đêm dài đặng đặng. Nó cảm thấy được dị năng trong thể nội Vinh Đạm Như, đối với nàng nồng nhiệt vô cùng. Điều này khiến ta hoàn toàn yên

tâm. Vu đế đã không còn tồn tại trong tâm nàng, bây giờ trong lòng nàng chỉ có ta.

Chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc hành quân, cắm trại trên một gò cao mà nghỉ ngơi. Nơi đó hàn phong thổi tới đặc biệt mạnh, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến chúng ta.

Thiên hà đang chảy âm âm ở một nơi xa xa phía trước chúng ta, phía khác của dòng sông là một dãy núi sừng sững. Chư Thần cốc chính là nằm tại một trong những ngọn núi đó. Tinh thần khí lực của Vinh Đạm Như đã hồi phục quá nửa, giúp đỡ ta dựng trại nổi lửa, không biết mạnh mẽ đến cỡ nào.

Ta thúc Phi Tuyết, đi săn được một con hoẵng ở gần đó. Sau khi đi mổ và rửa xong, dùng que sắt xuyên thành mấy khâu, đặt trên cái giá tết buộc từ mấy cành cây, dùng lửa nướng từ từ. Mùi thịt thơm nồng bay lên theo gió.

Vinh Đạm Như đột nhiên trầm ngâm, ngậy ngốc nhìn ngọn lửa đỏ rực đang không ngừng tỏa ra hương thơm nồng. Ta bèn hỏi: "Nàng có tâm sự gì vậy?"

Hai mắt của Vinh Đạm Như đỏ lên, nước mắt rơi xuống nói: "Ta nghĩ lại những người trước đây bị ta hại đến thâm, cảm thấy mình tội nghiệt đầy mình, không thể sửa chữa nữa rồi."

Ta ôm chặt nàng vào lòng, hai tay vuốt ve lưng nàng, an ủi: "Tội không phải do nàng mà là do Vu đế. Trong tương lai, nếu nàng có thể giúp ta giết hắn, mang lại hòa bình hạnh phúc cho ba đại lục, không phải là sự sửa chữa tốt nhất sao?"

Mỹ nữ này khẽ chấn động một chút, ngời thẳng lên, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ lên. Ta tiếp tục nói: "Trên một tình huống khác, nàng cũng đã giúp đỡ đối phương rất lớn. Chỉ có mị thuật của nàng mới có thể miễn đi chuyện chiến tranh chết chóc. Nàng nên cảm thấy tự hào mới phải."

Vinh Đạm Như thấp giọng: "Lan Đặc! Có phải ngài cũng biết mị thuật. Tại sao khi tay ngài vuốt ve, ta lại giống như bị ma ám, hưng phấn vô cùng?"

Ta biết đây là hiệu quả sau khi ta đã dùng Mê Hồn đại pháp thôi miên nàng, đến bây giờ vẫn hữu hiệu. Trong lòng vui vẻ vô cùng, lại không

muốn nói rõ. Ta rút thanh hoàng kim chủ thủ ra, cắt một miếng thịt hoẵng đưa cho nàng. Vinh Đạm Như hờn dỗi: "Nóng như vậy! Bảo người ta làm sao cầm đây."

Ta nói một tiếng "xin lỗi" rồi nhắc miếng thịt đưa lên, đưa vào miệng nàng. Mỹ nữ này thừa cơ kéo lấy tay ta, rồi mới mặt mày hờn hờ thường thức cống phẩm của ta. Nàng lại bắt đầu dùng mị thuật trên đầu ta. Ta hỏi: "Nói cho ta biết! Làm thế nào mới có thể tiếp cận Âm Phong pháp sư?"

Vinh Đạm Như đáp: "Vốn là trong tâm ta rất bất an, nhưng bây giờ đã khác rồi. Trên đường đi ta đã nghĩ ra vài cách, cuối cùng đã tìm ra cách tốt nhất. Có thể nói cho ngài biết, nhưng phải có điều kiện đấy."

Ta ngờ ngẩn hỏi lại: "Điều kiện gì?"

Vinh Đạm Như hé miệng cười: "Không được vứt bỏ ta."

Ta ngẩng mặt lên trời cười dài: "Vinh tiểu thư yên tâm, không có nam nhân nào muốn làm chuyện ngốc nghếch vậy đâu." Trong lòng vô cùng vui vẻ. Mỹ nữ này thật sự đã yêu ta rồi. Nhưng nghĩ lại một chút lại thấy hoài nghi đây chỉ là một thủ đoạn cao minh mà nàng dùng để mê hoặc ta.

Vinh Đạm Như đã nhìn thấu ta, hờn dỗi: "Đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, ta thật sự lo lắng ngài chỉ vì lợi dụng mà gạt ta. Vì Đại Kiếm Sư là nam nhân đầu tiên làm ta chẳng có chút tự tin và chắc chắn nào, cho nên cần ngài chính miệng bảo đảm."

Ta nghiêm nét mặt nói: "Vậy bây giờ nàng đã đạt được rồi đó."

Vinh Đạm Như ngạc nhiên mừng rỡ: "Vậy ta cũng yên tâm được rồi."

Ta giục: "Có thể nói ra diệu kế của nàng rồi đấy!"

Khuôn mặt của Vinh Đạm Như giống như có ma thuật, đỏ ửng lên làm người ta tâm hồn phiêu đảng. Đôi mắt trong suốt đầy xuân sắc, thấp giọng yêu cầu: "Chúng ta vào trong trường vừa hưởng thụ vừa nói được không?"

Dục hỏa của ta lại nổi lên âm âm. Bây giờ ta mới hiểu, cuối cùng ta vẫn không địch lại mị thuật khổng lồ của ta lên giường của nàng.

Chín ngày sau, chúng ta đã xuyên qua Chư Thần cốc. Bằng linh giác siêu nhân của mình, ta đã tránh khỏi mấy đội kỵ binh thám sát mà Nhật Xuất thành cử đến, tiến về phía Nhật Xuất thành mà không hề có chút nguy hiểm bất ngờ nào. Ta cũng trải qua chín đêm xuân sắc vô biên, hoang đàng

cực độ. Mê Hồn pháp mà ta đã thi triển dần mất đi hiệu dụng, tình yêu của nàng với ta lại tăng lên theo từng ngày. Nàng giống như một nữ hài đang yêu đương cuồng nhiệt, mang tất cả những thứ mình có dâng hiến toàn bộ mà không lưu lại một chút gì. Lại phối hợp với mị thuật thiên hạ vô song của nàng, khiến ta hoàn toàn mất đi năng lực khống chế bản thân. Buông thả một chút cũng có thể mà!

Cuộc hành trình đến Nhật Xuất thành lần này không hề kém chút nào so với cuộc hành trình đến Tịnh Thổ cùng Thái Nhu. Có lúc ngay cả ban ngày, chúng ta cũng dừng xe lại, tìm một nơi hoang dã bên cạnh dòng suối mà hoan hảo. Nếu nàng thật sự muốn hại ta, thật là mười cái mạng cũng không đủ để chết. Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như có một thói quen không biết là tốt hay xấu, chính là trong lúc nam hoan nữ ái nói chuyện chính sự, trù mưu định kế. Lúc đó nàng nghĩ ra những cách rất lớn mật, nhưng lại đều là những kỳ mưu có thể thi hành. Ngay cả ta cũng phải đập bàn kêu tuyệt, khiến ta lần đầu tiên cảm thấy được trợ giúp như hổ thêm cánh vậy.

Ta cũng có thêm rất nhiều tư liệu bảo bối quý giá vô cùng. Trước đây không biết bao năm tháng, Đại Nguyên Thủ đã vượt qua một quãng đường dài đến Vu quốc, muốn ám sát Vu đế. Lúc đó Vu quốc có mười ba Vu thần, lại bị hãm giết mất tám người. Bọn họ tuy có thiên quân vạn mã nhưng cũng không cản nổi hãm, để hãm tiến vào Vu cung, cùng Vu đế triển khai quyết chiến.

Kết quả không cần nói cũng đoán ra được. Đại Nguyên Thủ đã bị tà lực của Vu đế khống chế, còn bị hãm ta phái trở lại đối phó với dị vật trong phế tích. Ngay sau đó, dị vật bèn sáng tạo ra Ma Nữ Bách Hợp, ngăn cản sự khuếch trương của Đại Nguyên Thủ.

Đại Nguyên Thủ cuối cùng vẫn là người có siêu năng lực. Sau khi ly khai Vu quốc vẫn không muốn trở về, cũng không muốn bị Vu đế khống chế, chỉ muốn kiến lập bá nghiệp của riêng mình. Thế là năm năm trước, Vu đế đã phái ba người đến là Vu sư, Hắc Quả Phụ Liên Lệ Quân và Lệ Thanh, với nhiệm vụ chuyên môn là đối phó với Ma Nữ Bách Hợp, lợi dụng Trí Tuệ điển bố trí cạm bẫy, tạo nên cục diện trước mắt.

Địa vị của Liên Lệ Quân và Lệ Thanh gần với thập đại vu thần, được xưng là Vu đế bát phi. Xem ra, sau khi bọn họ xâm nhập nơi dị vật đó tồn tại ở Đế quốc thì đều có những thay đổi vi diệu, làm bọn họ dần dần phản lại Vu đế. Không biết có phải là vì bị ảnh hưởng của dị vật trong phế tích đó không? Xem ra đây là giải thích hợp lý duy nhất.

Bất đắc dĩ, cuối cùng Vu đế đành phải phái xuất Tú Lệ pháp sư mà hãn sủng ái nhất, cùng với Âm Phong pháp sư và Ứng Vu đến Đế quốc đối phó với ta, người đang được sự ủng hộ của dị vật trong phế tích. Bây giờ, Ứng Vu chết rồi, Tú Lệ pháp sư dưới sự công kích bằng ái tình của ta đã bị tình yêu giam giữ, Hắc Xoa nhân lại đại bại bỏ chạy. Chỉ cần thu thập được Âm Phong pháp sư cùng Âm Phong đại quân của hãn, sợ rằng Vu đế trong một thời gian ngắn sẽ không dám đem quân tới xâm lược. Lúc đó chính là thời khắc để ta y theo phương thức của Đại Nguyên Thủ, đến Vu quốc cùng Vu đế quyết một trận thư hùng.

Trên một ngọn núi cách Nhật Xuất thành hai mươi dặm, chúng ta không dám đốt lửa. Sau khi ăn thức ăn nguội, dưới ánh trăng sáng, chúng ta trèo lên một chỗ cao, ngồi tựa vai nhau, từ xa nhìn về phía đám đèn đuốc huy hoàng trên Nhật Xuất thành.

Trên thế giới này, không có thành trì nào vĩ đại và quy mô hơn Nhật Xuất thành. Ta nghĩ lại hồi còn nhỏ khi ở trong thành trải qua những năm tháng ngây thơ trong sáng mà chẳng hề nghĩ đến thắng bại được thua, cũng nghĩ lại cảm giác kinh ngạc về sắc đẹp của công chúa khi lần đầu gặp mặt.

Hàn phong ù ù thổi tới. Ta đưa tay qua ôm lấy Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như, cất tiếng hỏi: "Nữ nhi của Đại Nguyên Thủ có phải đã lọt vào tay các nàng rồi không?"

Thân thể mềm mại của Vinh Đạm Như khẽ chấn động, có chút sợ hãi nói: "Ta nói ra thì ngài đừng trách ta nhé!"

Ta trong lòng phát lạnh, đáp lời: "Ta sớm đã nói là sẽ không trách cứ những chuyện nàng làm trước kia rồi."

Đạm Như ngáp ngừng nói: "Công chúa là do Du nữ của ta bắt đi. Một năm trước đã bị đưa đến Vu quốc rồi."

Ta nắm chặt lấy vai nàng, hoảng sợ hỏi lại: "Cái gì?"

Nàng cúi đầu kêu khê: "Ngài nắm ta rất đau!"

Ta nói tay ra, trầm giọng hỏi tiếp: "Tại sao lại muốn bắt cô ấy?"

Vinh Đạm Như sợ hãi nói: "Nửa năm trước, ta phụng mệnh tiếm nhập Đế quốc. Một trong những nhiệm vụ chính là bắt lấy công chúa đưa đến Vu quốc. Chỉ vì Đại Nguyên Thủ canh chừng cẩn thận khiến ta chẳng thể hạ thủ được, mới đến Vong Nguyệt thành mở ra Ôn Nhu oa chờ đợi thời cơ tốt. Cuối cùng thì cũng đạt được mục đích."

Ta ngạc nhiên: "Công chúa đối với Vu đế quan trọng như vậy sao?"

Vinh Đạm Như trừng mắt nhìn ta một hồi lâu rồi mới ngạc nhiên nói: "Thì ra ngài không hề biết công chúa là con gái của Ma Nữ Bách Hợp."

Ta kích chấn: "Cái gì?"

Vinh Đạm Như kinh hoảng ôm chặt lấy vai ta, gọi lớn: "Lan Đặc! Không được kích động!"

Ta thở gấp, hỏi: "Vậy Đại Nguyên Thủ có thực sự là phụ thân của nàng ta không?"

Vinh Đạm Như thở ra một hơi rồi lắc đầu: "Không! Thì ra là ngài đã yêu Ma Nữ Bách Hợp."

Ta tịnh không phủ nhận sự thật này. Trên ngực giống như bị một khối đá nghìn cân áp xuống, đến hô hấp cũng thấy khó khăn, hỏi dồn: "Ai là phụ thân của công chúa?"

Vinh Đạm Như dùng tuệ nhãn lung linh nhìn thấu tâm sự của ta, mỉm cười: "Yên tâm đi! Hào phu quân của ta. Ma Nữ Bách Hợp tịnh không phải thường nhân. Trong cơ thể nàng có một hạt giống kì dị, không cần bất kỳ nam nhân nào cũng có thể tự hoài thai trong người. Năm đó, phụ thân của ngài cùng Kỳ Bắc đến Ma Nữ quốc với ý đồ giết nàng ta, nàng ta lại vừa hạ sinh hai bé gái. Lúc đó lại chính là lúc mà nàng tạm thời mất đi dị lực, rủi thay lại bị hai người thừa cơ tiến vào, ôm đi mất hai đứa con gái. Một người trở thành công chúa của Đại Nguyên Thủ, người kia đi theo Kỳ Bắc không biết tung tích nơi đâu."

Trong đầu ta sấm đánh ầm ầm. Tây Kỳ lại là nữ nhi của Ma Nữ, chị gái của công chúa! Những lời của Vinh Đạm Như lại tiếp tục truyền đến tai ta: "Trong cơ thể công chúa tiềm tàng một luồng năng lượng cự đại. Nếu Vu

để có được nàng ta, có thể tạo ra một tà ma còn đáng sợ hơn nhiều so với tứ đại pháp sư. Cho nên Vu đế mới phái ta đến bắt nàng ta về.”

Tay của ta lạnh cóng, nhất thời không nghĩ được điều gì. Vinh Đạm Như giống như con chim nhỏ sợ hãi ngồi trong lòng ta, buồn bã nói: "Lan Đặc à! Nếu ngài muốn trách ta thì không nên để trong lòng nữa, cứ hết sức đánh mắng ta đi. Trước đây, ta luôn phục tùng Vu đế, bây giờ ta sẽ mãi đi theo ngài. Rốt cuộc ta không thể kiềm chế được nữa, càng không thể chịu được sự ghét bỏ của ngài dù chỉ là một chút, cho dù chỉ là trong lòng cũng không được.”

Ta hít sâu một hơi, áp chế sự sợ hãi trong lòng lại, ôm chặt lấy nàng nói: "Nàng có phản đối ta chiếm hữu nàng ở đây không?”

Vinh Đạm Như run rẩy một trận, liều mạng gật đầu, biểu thị nàng cam tâm tình nguyện. Nhưng nước mắt ân hận lại chảy xuống bộ mặt trắng nõn của nàng. Nàng từ trước đến nay không dám chủ động nói với ta chuyện này, chính là sợ ta trách nàng. Ta thực sự có trách nàng, trách cứ nàng của trước đây?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 6

Tường Như Cách Biệt

Ta điều khiển chiếc xe la đi trên con đường lớn dẫn tới Nhật Xuất thành. Dọc đường có rất nhiều các trạm kiểm soát, liên tục lục soát hàng hoá trên xe. Cuối cùng thì cổng chính của Nhật Xuất thành cũng xuất hiện trước mắt.

Sáng sớm nay, ta và Vinh Đạm Như quyển luyện không muốn chia tay. Chiều theo kế hoạch đã định, nàng sẽ đi trước vào thành một bước. Với thân phận của nàng, đương nhiên sẽ được tiếp đón long trọng. Dưới tài dịch dung của nàng, ta biến thành một kẻ khác, hoá trang thành một lão già sáu mươi tuổi, suýt nữa thì ngay cả ta cũng không nhận ra được chính bản thân mình. Phi Tuyết thì ở lại trong cánh rừng bên ngoài thành. Chỉ cần ta truyền tâm linh gọi nó thì nó sẽ lập tức tới gặp ta. Ma Nữ nhận và hoàng kim chủ thủ thì ta đưa cho Đạm Như mang vào trong cung.

Trên con đường lớn vào thành, xe chở hàng hóa đi lại liên miên bất tuyệt. Ngoại trừ những binh đội tuần tra đi lại, chẳng có chút nào cho thấy không khí khẩn trương của cuộc chiến đang đến gần. Bức tường thành cao ngất của Nhật Xuất thành vẫn hoàn chỉnh không nứt mẻ, không có một dấu tích nào của chiến tranh. Ta cảm thấy kỳ quái vì chẳng lẽ đại quân của Âm Phong tộc và Lệ Thanh không cần công thành cũng đánh bại được Dực Kỳ? Hoặc là hãn đã thừa dịp sớm bỏ trốn. Đương nhiên là ta hy vọng vào khả năng thứ hai.

Bảo vệ bên ngoài thành đương nhiên tất cả đều là Hắc Khôi võ sĩ, chẳng thấy ai là người của Âm Phong tộc. Hai bên thành là rừng rậm và các chóp

núi. Quân doanh của Lê Thanh được bố trí kín đặc ở đó, cờ xí tung bay. Đồng phục đều là Phượng Hoàng kỳ của Lê Thanh khiến ta không nghi ngờ gì đã khẳng định dưới lớp nguy trang đó chính là đại quân của Âm Phong tộc.

Sau lưng Nhật Xuất thành là dãy núi cao hùng vĩ và dựng đứng. Cho nên, nếu muốn công thành thì chỉ có thể từ phía trước mà phát động công kích. Quân thủ thành dựa vào tường thành cao vững chắc có thể dễ dàng ngăn cản được quân địch có binh lực lớn hơn nhiều lần.

Chiếc xe la khi tiếp cận cổng thành thì đi chậm lại, cùng theo đoàn xe ngựa tiến vào trong thành, đội quân thủ thành tới khám xét. Không ngừng có những người và xe không qua được cổng thành, bị ra lệnh phải lập tức quay đầu rời thành. Ta chẳng cảm thấy kỳ quái chút nào với cách làm này, bởi vì nếu để ta đích thân nhập thành, nói không chừng có thể khuấy động người trong thành làm phản. Lê Thanh làm sao có thể sơ sót được.

Cuối cùng cũng đến lượt ta. Một gã tiểu đội trưởng đến bên cạnh ta, quát hỏi: "Người tên gì? Quê quán ở đâu? Tới đây làm gì? Sau khi vào thành, nếu không được chính quan thủ thành phê chuẩn thì sẽ không được phép rời đi." Hắn hỏi một tràng những câu hỏi, có lẽ đã được lập đi lập lại rất nhiều một cách thành thực, nhưng cũng rất nhanh khiến âm thanh mơ hồ không rõ. Nếu không để ý từ đầu thì sẽ không thể nghe được.

Ta giả vờ không nghe rõ, đầu cúi xuống. Gã tiểu đội trưởng cảm thấy an tâm, xem ra tâm địa của hắn cũng không tệ. Thấy ta "tuổi đã cao" nên hắn nhắc lại một lần nữa với giọng chậm rãi.

Ta ho một tiếng, giọng khàn đi: "Ta là thần y Phương Hồ, đến mọi nơi để tế thể cứu người. Phía sau xe, tất cả đều là sơn thảo dược vật dùng để cứu người. Tuổi đã cao rồi, ta không còn hứng thú với bất cứ thứ gì nữa, chỉ mong có thể chữa trị được cho nhiều người là trong lòng đã mãn nguyện rồi."

Ta trong lòng khẳng định, trong chiến tranh, thầy thuốc thủy chung vẫn là không thể thiếu, không lo quân lính Nhật Xuất thành lại không chào đón ta. Hắc Khôi võ sĩ đang lục soát phía sau nói: "Đội trưởng! Tất cả đều là thảo dược thượng đẳng".

Khuôn mặt của gã đội trưởng liền trở nên ân cần niềm nở, do dự một lát rồi hỏi: "Người thật sự là một thần y sao?"

Ta tràn ngập tin tưởng nói: "Chỉ có tuổi trẻ không biết trời cao đất dày mới nói dối thôi, không có bệnh tật nào là ta không chữa được."

Gã tiểu đội trưởng liền nói tiếp: "Nếu ta phát hiện ra là người nói dối thì ta sẽ cắt lưỡi của người." Rồi ra lệnh cho một tên lính dưới quyền: "Ta trên người mang quân lệnh không thể bỏ đi. Người thay ta dẫn hân về nhà, xem hân có thể chữa được bệnh của cha ta không."

Ta không tưởng được là sinh ý tìm đến nhanh như vậy, trong lòng mừng thầm. Tên tiểu binh ngồi xuống cạnh ta, lạnh lùng nói: "Thần y! Vào thành đi!"

Trong trường mạc của gã đội trưởng, mười ánh mắt của cả nam nữ già trẻ đổ dồn lên người ta. Ta đưa tay ra, đặt lên người một ông lão đang nằm trên giường bệnh với hai mắt thâm quầng, xuất khí nhập thể kiểm tra bệnh tình. Nhìn vào chính bản thân đã được hoá trang mà như có ảo giác thấy được cánh tay gãy trơ xương của người khác, ta không khỏi thầm phục kỹ xảo hoá trang xuất thần nhập thánh của Vinh Đạm Như, đồng thời nhớ đến thân thể đầy đặn kiêu diễm của nàng. Không có nàng mỗi tối, thật không dễ chịu chút nào.

Từ sau khi phát hiện được dị năng của Ma Nữ nhận, tính cách của ta có những biến hoá vi diệu. Đối với sự vật, ta bắt đầu suy nghĩ tích cực hơn, có thể tự tin giải quyết đối với bất cứ sự việc gì. Ngay cả khi đối diện với vận mệnh, ta cũng không có chút sợ hãi, cũng không trốn tránh tiến đến tình yêu, tiêu sái hưởng thụ khoái ý của cuộc sống. Ta so với trước kia quả là vui sướng hơn nhiều lắm.

"Thần y!" Ta giật mình tỉnh dậy khỏi sự trầm tư. Có người nào đó đang hỏi: "Hay không..... hay không". Ta biết đối phương muốn hỏi có cách cứu chữa hay không. Đương nhiên, khi nhìn thấy dáng điệu si tưởng của ta, tự nhiên ai cũng đều nghĩ đến tình huống tồi tệ. Ngờ đâu tâm tư ta lại đang để ở chỗ khác.

Thê tử của gã đội trưởng trông cũng khá xinh đẹp đang hỏi ta: "Thần y! Bệnh tình của lão gia thật sự là gì?" Ta ngồi im một lúc rồi phán lảng nha

lăng nhăng: "Đích thị là thận bị hàn khí xâm nhập."

Con của gã tiểu đội trưởng nhú mày hỏi: "Kỳ thực các thầy thuốc khác đều nói trên đùi lão gia có khối u độc! Nếu không tin thì ngài có thể kéo chăn lên mà xem."

Trong lòng ta thầm kêu không ổn, mọi người trên mặt hiện lên vẻ bất thiện, gã tiểu binh hai mắt càng ánh lên nét hung quang. Ta mỉm cười: "Đó là hiện tượng của hàn khí, không phải là u độc gì cả, mà là của khối u do hàn thận sinh ra. Chỉ cần thuốc của ta là có thể chữa được." Nói đến đây, dị năng trong người ta cuộn cuộn đổ vào, đồng thời ta rút từ trong ngực áo một mẫu thịt khô, cho vào miệng ông lão, bắt lão nuốt xuống.

Ông lão phản đối: "Cái này đâu phải là thuốc men gì đâu. Tại sao lại giống như là thịt dê?"

Lời lão vừa nói ra, mọi người lập tức vui mừng hoan hô ầm ĩ. Có kẻ nào đó hô lên: "Có thể nói được rồi! Có thể nói được rồi". Ta trong lòng thầm thấy xấu hổ. Vốn dĩ ông lão bị bệnh đã không nói được mà ta lại không biết. Có kẻ kéo chăn lên, phát hiện ra khối u độc trên đùi phải giờ chỉ còn lại một chấm đỏ. Mọi người nhìn thấy mà không thốt lên được lời nào.

Ta không khỏi thầm cảm thấy quái dị vì công hiệu của dị năng rất nhanh, khiến nhiều người không thể tin được. Thê tử của gã đội trưởng trên mặt ràn rụa nước mắt, cảm tạ ta: "Thần y! Thuốc của ngài quả thật là linh quang được."

"Khạc! Khạc!" Nguyên miếng thịt khô từ trong miệng lão nhân thổ ra. Mọi người hai mắt đờ ra. Ta mặt dày, lập tức mỉm cười: "Trong miếng thịt có hòa một phương kỳ dược đã được lão gia hấp thụ, giờ nhổ ra cũng không có gì quan trọng."

Tiếp theo, ta được khoản đãi rất nồng nhiệt như khách quý, muốn sớm rời đi mà cũng không được. Đêm đó, tại nhà tiểu đội trưởng Mạc Ngôn, bạn bè bằng hữu cùng người thân có bệnh đều tập trung ở đó, khiến ta bận bịu suốt cả đêm. Ai ai cũng lạy lục cảm ơn ta rồi rút trước khi rời đi. Kỳ thực, ta liên tục chẩn đoán sai bét. Bất quá, những người này tuyệt đối tin tưởng vào tài trị bách bệnh của ta nên không chút nghi ngờ đối với tài chẩn đoán bệnh tình giả tạo.

Đêm đó, chẳng biết người nhà nào của Mạc Ngôn đã nhường chỗ cho "ông lão" ta nghỉ ngơi. Sau giấc ngủ vừa tỉnh dậy, ta được thông báo là trước cửa nhà của Mạc Ngôn có một đoàn người bệnh rờn rẩy xếp hàng dài đang chờ ta cứu chữa. Ta mang toàn bộ thảo dược từ trên xe xuống. Thịnh thoảng lại gọi bệnh nhân vào rồi bấm tay tính toán, đi thẳng luôn vào việc chữa bệnh. Bận tối mắt tối mũi một vài ngày thì đoàn người rờn rẩy đó mới biến mất.

Hôm đó, hoàng hôn buông xuống rất nhanh. Sau khi chữa trị cho khoảng một trăm bệnh nhân, ta thấy rất hứng thú ra ngoài đi dạo. Thê tử yêu kiều của Mạc Ngôn là Tố Thiện có lẽ vì "kính lão" nên cứ khẳng khẳng tình nguyện đi cùng. Ta từ chối cũng không được, đành cùng nàng đi ra khỏi cổng phủ.

Quanh co rẽ trái rẽ phải một hồi, vượt qua nhiều ngã tư nhỏ hẹp, cuối cùng bọn ta cũng ra đến đường lớn. Ta có thể là người nổi tiếng được nhiều người hoan nghênh nhất Nhật Xuất thành hiện nay. Đi đến đâu cũng có người cung kính tung hô là thần y, khiến cho ta khó có thể đến gần thưởng ngoạn được diện mạo của đại thành thị này.

Tố Thiện ưỡn bộ ngực trắng trẻo mịn màng ngang nhiên đi bên cạnh ta. Nàng không ngừng xen vào giữa những kẻ cản đường ta để cảm ơn, bộ dạng thừa vẻ vênh vang tự đắc. Trên đường cái, thịnh thoảng lại có một đội kỵ binh toàn thân võ trang. Thấy ta đi tới, họ liền hãm tốc độ, đưa tay lên kính chúc ta. Có thể là vì trong tương lai nếu bị thương, ta sẽ là cứu tinh của họ. Sau này tương lai hoà bình, xem ra nghề tốt nhất của ta đúng là làm thầy thuốc.

Tố Thiện sung sướng đi bên cạnh ta, giọng hoàng anh vang lên như tiếng chuông bạc, giới thiệu cho ta những toà nhà nổi tiếng và danh lam thắng cảnh của Nhật Xuất thành. Cuối cùng, nàng kéo sát khuỷu tay của "ông lão" một cách thân thiết, hoan hỉ dẫn ta đi khắp nơi. Bộ ngực trắng sữa của nàng thịnh thoảng đập vào tay ta, khiến cho ta cảm thấy xấu hổ, càng không thể nói cho nàng biết ta không phải là một ông lão. Chẳng biết vì lý do ngớ ngẩn gì mà khiến cho sắc tâm của ta đại động. Còn sự thân mật

của nàng thì hoàn toàn không có ý gì khác, lại càng khiến ta không tiêu thụ được.

Lúc này lại vừa vắn đi tới trung tâm của con đường lớn, Nhật Xuất viện với ba tầng cao vút đã sừng sững hiện ra trước mắt. Đây là thực điểm nổi tiếng của Nhật Xuất thành, chỗ này nổi tiếng ngoài thức ăn ngon, chủ yếu là còn có danh kỹ nổi tiếng hát xướng và đối ẩm.

Ta vội tách ra khỏi sự níu kéo thân mật của Tổ Thiện, linh quanh chợt hiện, bèn nói: "Lão phu đã đói bụng rồi, dừng lại vào ăn một châu chứ?" Tổ Thiện gật đầu đáp ứng, dẫn ta lên thêm đá, tiến vào tầng dưới.

Sảnh đường rộng lớn chứa gần trăm cái bàn tròn, mấy trăm khách nhân dáng vẻ tôn kính đang ngồi quanh bàn ăn uống. Đứng kế bên là những thị nữ mặc trên người tiểu y màu hồng, như đàn bướm lượn lờ phục vụ mỹ thực cho khách nhân. Tổ Thiện liền kéo ta ngồi xuống một cái bàn trống gần đó, ta hỏi: "Có thể lên tầng ba ngồi được không? Ở đó có thể nhìn xa hơn một chút."

Tổ Thiện do dự: "Lầu ba! Cái đó...cái đó..." Ta đương nhiên biết nàng do dự là có nguyên nhân. Lầu hai là phòng ca thính, còn lại lầu ba thì dùng để triệu mỹ nữ phục vụ rượu cho khách quý. Nếu không có thân phận và địa vị thì đều chỉ có thể đứng ngoài cửa. Trượng phu của Tổ Thiện chỉ là một viên quan nhỏ, cùng lắm chỉ lên được lầu hai, hình dáng lầu ba như thế nào cũng chỉ là nghe người ta nói.

Một thanh âm hùng tráng từ phía sau vang lên: "Thì ra là thần y giáng lâm, đối với Nhật Xuất viện bọn ta quả thật vinh hạnh." Một gã béo xuất hiện sau lưng chúng ta, cung kính hướng về phía ta thi lễ.

Tổ Thiện liền hỏi: "Vị này là?"

Gã béo đó tự giới thiệu: "Ta là Bang Na, phó tổng quản viện này. Hôm qua, thần y đã chữa bệnh cho nhi tử, lại không đòi một chút thù lao, năm vị thê tử của ta sáng nay ở nhà đã lập bàn thờ thần y." Ta trong lòng thầm rửa, bản nhân còn chưa nghèo, lập bàn thờ kính bái làm cái gì chứ.

Tổ Thiện vui mừng nói: "Phượng lão muốn lên lầu ba, mong phó tổng quản giúp đỡ."

Bang Na bắn như liên thanh: "Không có gì! Không có gì! Xin mời thần y đi theo ta."

Lúc này, thực khách trong lầu có người nhận ra ta, liền đứng lên thi lễ. Tổ Thiện mắt sáng lên nhìn ta, dẫn ta lên tầng ba. Lúc bước lên cầu thang, cơ thể của nàng áp sát vào người ta, khiến ta càng cảm thấy xấu hổ, lại có cái khoái cảm chiếm được tiện nghi. Trải qua những kinh nghiệm ở Tịnh Thổ và Dạ Lang, ta không giống như ngày xưa, không còn có những quan điểm cứng nhắc với vợ người khác. Ta đương nhiên không có ý chiếm hữu thể tử của Mạc Ngôn, nhưng nàng lại tự đưa thân đến tận miệng, ta chỉ còn cách buông thả, âm thầm tận hưởng sự tiếp xúc đầy thân mật này.

Lầu ba bố trí cao ráo và dễ nhìn, hoa lệ tựa như cung điện. Trên tấm thảm hồng không phải là những chiếc bàn riêng lẻ, mà là từng cụm từng cụm bàn ghế rất hoa lệ, lại thân thuộc như ở trong nhà. Bốn phía đều có cửa sổ, không gian mở rộng thoáng, hoa tươi ở mọi nơi. Ngoài trừ các đại hán đứng canh cửa bên ngoài, còn đợi khách bên trong đều là những mỹ nữ đẹp tựa anh đào, áo ngực xẻ thấp, váy dài để lộ cặp chân, nét quyến rũ xinh đẹp. Đến lúc này, hơn mười cụm bàn ghế cũng chỉ có ba nhóm người đang ngồi.

Bang Na dẫn ta tới ngồi tại một chỗ gần cửa sổ. Sau khi ngồi xuống, gã nói: "Hãy để ta gọi món ăn cho thần y. Hôm nay chúng ta mời khách, thỉnh thần y ở lại dự tiệc", dứt lời rồi bỏ đi.

Mấy thị nữ xinh đẹp biết ta là thần y giá lâm, nhanh nhẹn đi tới, dâng lên thức ăn cùng rượu ngon. Thậm chí, các nàng còn trao những nụ hôn nồng hậu, chỉ khiến ta lo lắng rằng những nụ hôn làm ảnh hưởng đến dịch dung của Đạm Như trên mặt ta.

Sau một phen xô bồ, cuối cùng cũng tĩnh lặng lại. Tổ Thiện mỉm cười thân thiện nhìn ta, đi tới gần, đặt một nụ hôn nhẹ lên khuôn mặt ta, nói: "Thật khiến cho người ta trong lòng ấm ức. Các nàng ấy thi nhau hôn ngài, ngài là một lão nhân gia cực kỳ đáng yêu lại đáng kính."

Ta hàm hồ đáp lại. Tổ Thiện nói tiếp: "Ngài cũng là một lão nhân gia hiền lành và đáng yêu nữa. Tâm địa đã tốt, y đạo cũng tinh thông, bệnh gì chỉ cần liếc mắt qua cũng nhìn thấu."

Ta mỉm cười trong lòng, nghĩ thầm: "Nếu Đạm Như không cho thêm một mảnh tinh phiến kỳ dị vào trong hốc mắt của ta, thì nàng sẽ biết thế nào là thần nhãn."

Tổ Thiện lại nói: "Ta từ lúc gặp mặt đã thấy phong thái cao sang của lão nhân gia. Mấy ngày nay, ta làm trợ thủ cho ngài, tựa như luồng gió xuân mới. Nói cho ta biết, khi ngài còn trẻ chắc làm mê đảo rất nhiều nữ nhân."

Mặc dù ta chưa đến tuổi già, nhưng đại khái cũng có thể đưa cho nàng một đáp án khẳng định. Tổ Thiện lại nói: "Không cần nói ta cũng biết được đáp án. Mạc Ngôn tối qua bảo ta mê đảo ngài, bảo ta từ nay về sau làm trợ thủ của ngài" Nói xong thì cười rộ lên, thần thái thật chân thành đáng yêu.

Phó tổng quản Bang Na tự thân mang một mâm điểm tâm tinh mỹ đến, đặt xuống bàn, sau đó ngồi xuống phía đối diện, nói: "Đây là bánh Vạn Hoa nổi danh của bốn tiệm, xin mời thần y thưởng thức."

Ta là người sinh ra ở đây chẳng lẽ lại không biết gì, vừa mới định đưa tay lấy thì Tổ Thiện đã cầm một cái, ôn nhu đưa lên miệng ta. Bang Na hai mắt sáng ngời, nói: "Hồng nhân Tây tiểu thư cũng vừa vận trở về, ngài có muốn nàng ấy tới ca hát chúc rượu không?"

Ta vừa chuẩn bị mở miệng từ chối thì Tổ Thiện hai mắt sáng lên, hân hoan vỗ tay: "Người mà phó tổng quản nói đến chính là ca kỹ giỏi nhất Nhật Xuất thành, kiếm vũ cũng đẹp nhất, nhan sắc cực kỳ quyến rũ. Nam nhân trong thành kẻ nào cũng mơ tưởng đến việc được hôn lên mái tóc của Tây tiểu thư."

Ta vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao hôn lên mái tóc nàng ta lại khó đến như vậy?" Mỹ nhân này chắc là mới tới, nếu không thì làm sao ta lại không biết.

Bang Na đáp: "Mỹ nhân này nổi tiếng lạnh lùng cao ngạo. Có vài người thầm gọi nàng là hoa hồ điệp lạnh lùng, chưa từng bán thân cho bất kỳ ai."

Vốn dĩ là như vậy. Tại Đế quốc, tuy rằng nam nữ quan hệ tùy tiện, nhưng vẫn có những tập quán tốt, đó là không được sử dụng vũ lực để chiếm đoạt. Cho nên nếu như mỹ điệp nhân đúng là người như vậy thì không ai dám đụng tới nàng. Đến lúc này thì ngay cả ta cũng hết sức tò mò.

Tổ Thiện như đã đoán trúng tâm sự, thân thiện nép vào ta nói: "Nguyên lai Phương lão nhân tuổi cao nhưng tâm vẫn còn trẻ trung. Biết đâu khi gặp mỹ điệp nhân có thể được nàng cho ngài hôn lên mái tóc."

Nàng biết rất rõ ta già nhưng tâm không già, nhưng cũng muốn đùa nghịch, dạy ta một tư vị mới. Trong lòng cũng cảm thấy thú vị, ngày nào đó khi ta già rồi, có lẽ ta vẫn còn có sức hút đối với phụ nữ. Bang Na nhảy dựng lên nói: "Để ta thử coi xem hôm nay nàng ấy có tâm tình tham dự không?"

Bên ngoài toà nhà bóng đêm bao trùm, hoả đăng lấp loé. Tiếng vó ngựa vang lên dưới đường, rồi biến mất nhanh chóng. Ta tạm dừng thời cơ hỏi: "Tại sao có nhiều kỵ binh đi qua đi lại vậy?"

Tổ Thiện khuôn mặt vui vẻ trả lời: "Nghe nói man tộc nam phương sắp tới tấn công Nhật Xuất thành. Bọn chúng đều là cường đồ giết người không nháy mắt, trong thành ai cũng lo lắng."

Ta hỏi: "Hiện nay ai là người kiểm soát Nhật Xuất thành?"

Tổ Thiện trả lời: "Vốn dĩ là do Liên Lệ Quân thống soái, nhưng nàng đã đi ra biển, đến giờ vẫn chưa có tin tức. Hiện nay là do Lệ Thanh quận chúa thống soái."

Ta lo lắng thầm nhủ, phải chăng Dực Kỳ không thoát được cơn bão đó? Tổ Thiện lại nói: "Lệ Thanh quận vương không rõ từ đâu triệu hồi vô số người lạ trở về, phần đông đều thủ bên ngoài thành, nhờ vậy mà chúng ta mới cảm thấy an toàn."

Lúc này thực khách cũng lục tục kéo tới, mười tám chỗ ngồi đã đầy, phong đăng toả sáng càng khiến không khí thêm nhộn nhịp. Những tửu nữ quần áo thướt tha từ nội đường bước ra, ngồi xuống kế bên khách quan, pha trò vui vẻ, âm thanh liên miên bất tuyệt. Bang Na khuôn mặt vui vẻ tiến tới, nói: "Thần y đúng là danh chấn thiên hạ. Tối nay có đến bảy người muốn nàng tới ca hát nhưng nàng chỉ đáp ứng mỗi ngài mà thôi."

Ta cười trả lời: "Xem ra người đã nói rất nhiều điều tốt về ta."

Bang Na tất nhiên không phủ nhận: "Đương nhiên! Đương nhiên! Ta nói cho nàng biết rằng ngài là đại ân nhân của ta. Bất quá, nàng không phải vì nguyên nhân này mà đến. Bởi vì nàng đã tra vấn ta xem có phải là ngài đã

từng đi qua rất nhiều địa phương. Ta trả lời 'phải' thì nàng liền chủ động tới đây."

Trong tâm ta dậy lên một cảm giác kỳ quái. Tại sao nàng lại muốn tìm hiểu chuyện bên ngoài Nhật Xuất thành?

Trong sảnh đường đột nhiên trở nên tĩnh lặng, mọi ánh mắt đều tập trung đổ dồn lên vị mỹ nhân yêu kiều bước ra từ nội đường. Ta liền hạ mắt xuống, cố tình không nhìn nàng. Đối với ta, kẻ đã thường thức qua vô số tuyệt sắc mỹ nữ mà nói, đương nhiên là có chút定力. Nói thật, ta không tin nàng đẹp như Đạm Như hay Thái Nhu, càng không cần phải nói đến Ma Nữ Bách Hợp.

Mỹ điệp nhân cử gót ngọc, nhẹ nhàng bước tới chỗ của ta. Ta không cần nhìn cũng biết ánh mắt hâm mộ của mọi người đang tập trung lên "lão nhân gia" may mắn này. Bang Na khiêm tốn đứng lên. Tổ Thiện cũng sùng kính đứng thẳng lên. Chỉ có ta thủy chung vẫn cúi đầu, ngồi yên một chỗ. Nàng mà cao ngạo ư? Lão nhân gia ta đây so với nàng còn cao ngạo hơn!

Mỹ điệp nhân ngồi xuống trước mặt ta. Ta ngẩng đầu lên nhìn nàng. Vừa nhìn thấy thì toàn thân chấn động, không thể tin nổi trọn mắt nhìn nàng. Tây Kỳ! Nàng đích thị chính là Tây Kỳ hàng thật chính gốc, ta có chết cũng thể quên được hình dáng của nàng. Nàng không phải đã chết rồi sao? Ngay cả thi thể ta cũng đã hỏa táng.

Thanh âm Tổ Thiện vang lên bên cạnh nhắc nhở: "Phương lão! Phương lão!"

Bang Na cũng hỏi: "Ngài có quen biết với Tây tiểu thư hay sao?"

Tây Kỳ đã trưởng thành, so với trước kia càng thêm động lòng người. Vẻ đẹp thanh tú mỹ lệ thoát tục, nhưng vẻ mặt lạnh băng. Thấy ta nhìn trừng trừng, ánh mắt nàng lộ vẻ khó chịu như muốn thầm nói "lão già háo sắc" ta rút đi. Ta đè nén cảm giác kích động và kinh hãi vào trong lòng, uyển chuyển nói: "Tây tiểu thư nhìn rất giống cháu gái của một vị lão bằng hữu của ta."

Tây Kỳ ngờ ngác nhìn về phía ta. Bang Na ngạc nhiên: "Thần y chắc nhìn lầm người rồi! Tây tiểu thư từ bé đã thất lạc gia đình, làm sao mà có ông nội."

Ta tâm niệm chuyển động, tìm diệu kế để nói chuyện riêng với nàng: "Hoặc ta nhìn lầm, Tây tiểu thư sắc mặt có điểm tái nhợt, thôi thì để ta bắt mạch khám cho."

Tây Kỳ hồ hững nói: "Có bệnh thì tốt, lão nhân gia không cần phải quan tâm." Chính là giọng nói ngọt ngào và nũng nịu của Tây Kỳ. Nàng hiển nhiên cho rằng ta muốn lợi dụng xem bệnh để chiếm tiện nghi của nàng, bằng không thì cũng không cần nhắc nhở ta là lão nhân gia.

Ta suýt nữa vất đi tất cả, chỉ muốn ôm nàng nói rõ ta là ai, chỉ hận là không thể làm được như vậy. Bang Na nhìn ta vẻ thâm thúy, muốn nhắc nhở ta về sự không khách khí của Tây Kỳ. Tổ Thiện hảo tâm nói: "Tây tiểu thư, Phương lão y thuật đích thị thiên hạ vô địch, vô cùng hiệu quả. Mấy ngày nay ta..."

Tây Kỳ không nhịn được đứng lên, hướng về phía Bang Na, nói: "Ta đến đây không phải để khám bệnh." rồi xoay người bước đi.

Bang Na cũng kinh ngạc đứng sững tại đường trường, vô kế khả thi. Ta mất đi bình tĩnh, bất ngờ đứng dậy, kêu lên: "Tây Kỳ tiểu thư xin dừng bước!" Trong lúc cấp thiết, ta đã quên giả giọng của một lão nhân.

Tây Kỳ toàn thân kịch chấn, lập tức dừng lại. May mắn là Bang Na và Tổ Thiện đều không phát hiện được giọng nói đã thay đổi của ta. Bang Na hướng về phía ta, ngạc nhiên nói: "Thần y, người nói sai rồi. Tây tiểu thư tên là Tây Lan, không phải Tây Kỳ." Tây là Tây Kỳ, Lan là Lan Đặc, ta quá cao hứng suýt nữa cúi xuống đất hôn con mẹ nó bảy bảy bốn chín đêm liền.

Đôi vai mảnh mai của Tây Kỳ phập phồng dữ dội, chậm rãi quay lại, ánh mắt không thay đổi đánh giá lại ta. Ta biết nàng đã nhận ra thanh âm của ta, bây giờ nàng lờ mờ từ thân hình khí độ mà đoán ra ta. Nước mắt từ khoé mắt của nàng chảy ra. Ta trong lòng vừa thầm kêu không hay thì nàng đã vứt bỏ tất cả, nhảy ngay vào lòng của lão nhân gia ta.

Toàn trường diện mục đều chấn động. Ta trong lúc nguy hiểm đột nhiên nảy ra một kế, lớn tiếng nói: "Không cần phải khóc, ta sẽ chữa bệnh cho cháu, sẽ lập tức chữa trị. Đến sáng sớm mai, cháu sẽ khoẻ lại thôi."

Rồi hướng về phía Bang Na, hỏi: "Gia trang của Tây tiểu thư ở hướng nào? Bệnh của nó phi thường khó chữa, phải tốn một đêm công phu mới

khoẻ được.”

Bang Na lẩm bẩm: "Nguyên lai là có bệnh thật. Phương lão nhân không hổ là thiên hạ đệ nhất thần y, phương thức chẩn đoán thuộc loại siêu nhân."

Tổ Thiện hỏi: "Tại sao không về nhà ta, chỗ đó có thuốc?"

Ta bịa chuyện: "Bệnh này phải có liệu pháp đặc biệt, không cần đến dược thảo. Nàng về nhà trước, sáng mai mới đến tìm ta."

Sau khi lên xe ngựa, Tây Kì vẫn còn khóc, tựa như bao nỗi buồn khổ dồn nén bấy lâu được giải phóng. Bàn tay ta đặt lên lưng nàng, chậm chậm truyền vào dị năng. Rõ ràng khác biệt với người khác. Dị năng vừa đưa vào cơ thể nàng lập tức hình thành một luồng nhiệt lưu vận chuyển theo một lộ tuyến kỳ dị, khiến cho ta biết được thể chất đặc biệt của nàng có thể hấp thu và vận dụng trực tiếp năng lượng của ta. Nàng vì sao đã chết mà có thể sống lại? Có phải vì nàng là con gái của Bách Hợp, hay vì nàng đến từ hạt giống kỳ dị của phế tích chăng?

Xe ngựa dừng lại trước một tiểu lâu ở phía tây thành. Ta ôm nàng xuống xe, hai tỳ nữ liền lập tức ngênh tiếp. Tây Kì đã ngừng khóc, nhờ Bang Na ra lệnh cho chúng tỳ nữ đi làm việc, rồi kéo ta vào khuê phòng của nàng. Đến khi cửa đã đóng, nàng nhảy tới, dùng hết sức ôm chặt lấy ta, bi ai kêu lên: "Lan Đặc! Lan Đặc! Ta yêu chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng!"

Ta thăm thiết hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, đến khi thiếu chút nữa thì hết hơi mới hỗn hển buông nàng ra. Tây Kì nói: "Ta không chết! Chàng cũng không chết! Đây thật là điều tuyệt diệu."

Ta hỏi: "Tại sao nàng chưa chết? Ta rõ ràng đã hỏa táng nàng mà."

Tây Kì đáp: "Ta không biết, mơ mơ hồ hồ, phát hiện ra là mình đã tỉnh lại ở nơi hoang dã đó, nhưng không thể cử động, không thấy được gì, cũng không cảm giác được cơ thể bản thân. Sau đó ta mới từ từ cảm giác được cơ thể, thấy được sự vật."

Nàng dừng một chút rồi hỏi: "Gia gia đâu?"

Ta ngạc nhiên không biết trả lời sao với nàng, đương nhiên không thể nói là Kỳ Bắc chết bởi độc châm của nàng. Ta lắc đầu: "Ông ấy bị trúng quỷ kế của Vu sư mà hy sinh." Nước mắt Tây Kì buồn bã nhỏ xuống.

Ta ôm nàng ngồi bên thành giường. Sau một hồi thân mật, tâm trạng của nàng dần trở lại bình thường. Tây Kì nói: "Sau khi ta hồi phục lại khí lực, liền cố gắng bò dậy muốn đi tìm chàng, mơ mơ màng màng gặp được một đội thương lữ đang đi đến Nhật Xuất thành. Họ đối với ta rất tốt, dẫn ta vào Nhật Xuất thành. Ta giấu đi tên thật của mình, vào Nhật Xuất viện làm việc, hy vọng từ đó có thể nghe được tin tức của chàng."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Chuyện của ta vang động khắp nơi, tại sao nàng lại không nghe thấy?"

Tây Kì đáp: "Trong thành không ai dám nhắc đến tên chàng. Ta từng hỏi qua nhiều người, họ đều hoảng sợ ngăn cản ta đừng hỏi chuyện của chàng. Bởi vậy, hôm nay ta nghe được có vị thầy thuốc đến từ phương xa nên mới chịu đi gặp chàng. Ông trời rất cục cựa cũng rủ lòng thương với ta, đáp ứng lời cầu nguyện mỗi ngày của ta. Ôi! Vì sao chàng lại biến thành một lão già như thế! Ta không chịu đâu! Ta muốn chàng biến trở lại hình dạng trước kia."

Ta thấy nàng hồi phục tâm tình đáng yêu ngày xưa, trong lòng vô cùng sung sướng, nhanh chóng giải thích cho nàng. Tây Kì giờ mới hiểu được, khuôn mặt thông minh đột nhiên hiện lên hai nét điểm hồng, cái miệng nhỏ nhắn ghé vào tai ta nói: "Thần y lão nhân gia của ta, nhanh chóng chữa bệnh cho ta đi."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Nàng bị mắc bệnh gì?"

Bàn tay nhỏ bé của Tây Kì đánh lên người ta mấy cái, nhẹ nhàng nói: "Bệnh yêu đơn phương!"

Ta cười đáp: "Bệnh khác thì không giỏi, nhưng với bệnh yêu đơn phương hoặc bệnh tương tư thì ta lại là bậc thầy về y thuật."

Tây Kì ôn nhu nói: "Ta biết linh dược tốt nhất cho bệnh này, thần y có biết được đó là thuốc gì không?"

Lần này ta cũng ngần ngại, ngập ngừng hỏi: "Là thuốc gì?"

Tây Kì vô cùng thẹn thùng nói: "Đó là một loại thuốc rất khó kiếm, tên là 'đêm sớm'."

Ta trong lòng cảm động, thở dài: "Đấy là linh dược tối thượng trên thế gian này, nó có thể kết hợp với các vị thuốc của chính nó, gọi là hai đêm, ba

đêm, vạn đêm, hoặc hai vạn đêm."

Tây Kì sẵn giọng: "Thế thì chàng còn đợi gì nữa. Người ta đã sớm có linh dược, chàng còn chưa chịu chữa bệnh cho ta?"

Ta giúp nàng đứng lên, một mặt giúp nàng cởi bỏ y phục, một mặt cam đoan: "Lão nhân gia ta vì y đức mà chữa bệnh cho nàng một đêm."

Sáng sớm thị nữ đến gõ cửa, nói rằng có người đến tìm ta. Ta một mặt thì nguyên rửa còn một mặt rời khỏi giường. Tây Kì đứng dậy, vừa hầu hạ ta mặc quần áo vừa thương hại hỏi: "Cái mặt nạ giả hiện nay của chàng chắc làm chàng rất khó chịu?"

Ta đáp: "Không có nó, ta càng cảm thấy khó chịu hơn. Hơn nữa nó cũng có một ưu điểm là ngay cả rửa mặt cũng có thể được miễn."

Tây Kì phàn nàn: "Ta không vui vì tóc chàng lại biến thành màu tro. Nếu ngày nào đó không thể trở lại hình dạng vốn có, ta sẽ tính sổ với chàng."

Ta mở cửa, lập tức cảm thấy xấu hổ. Hai ả tiểu tỳ đang nhìn trộm ta, trong mắt xuất hiện vẻ khác lạ, ẩn chứa sự ngạc nhiên tột độ. Đương nhiên trong lòng các nàng đều suy nghĩ tại sao một lão nhân gia lại ở qua đêm trong phòng tiểu thư. Ta ho hai tiếng, rồi đi ra sảnh.

Tổ Thiện đang ở trong sảnh. Vừa thấy ta, nàng liền chào đón như gặp lại người thân lâu năm xa cách, rồi hỏi: "Phượng lão! Sao không thấy Tây tiểu thư, nàng rốt cuộc là bị bệnh gì?"

Ta đương nhiên không thể nói cho nàng biết Tây Kì vốn dĩ mắc bệnh yêu đơn phương, nhưng trong lúc vội vàng cũng không biết bịa ra một căn bệnh lạ như vậy ngành y học, liền tìm cách thay đổi chủ đề: "Tại sao nàng lại đến tìm ta sớm vậy?"

Tổ Thiện hoài nghi nhìn ta vài lần, rồi nói: "Sớm ư? Trước cửa nhà ta sáng sớm hôm qua đã có hơn mười người đang đợi ngài tới xem bệnh."

Tây Kì bước tới trong y phục nam trang, đầu đội một chiếc nón nhỏ để che mái tóc, cười nói: "Vậy chúng ta phải mau đi! Đừng để họ nóng ruột. Trước tiên, ta phải gọi xe đến đây."

Tổ Thiện thấy nàng cải trang, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, nhân khi Tây Kì bước ra ngoài cửa, ghé sát bên cạnh ta nói: "Xem ra bây

giờ nàng ta mới bị bệnh."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 7

Lan Phi Con Ta

Vào lúc chính ngọ, một đội kỵ binh đi tới Mạc phủ, một phó lĩnh quân dẫn đầu đội ngũ tiến vào. Phó lĩnh quân thuộc loại sĩ quan cao cấp, so với Mạc Ngôn cao hơn ít nhất ba cấp. Người của Mạc gia vội vàng đi ra chào hỏi. Ta biết Đạm Như đã thực hiện thành công kế hoạch bước đầu của nàng, chính là đưa ta vào trong cung.

Vị phó lĩnh quân chờ sau khi ta xem xong hai bệnh nhân cuối cùng, rồi mới lễ phép nói: "Xin mời vị lão y sư này đi theo ta một chuyến, tới trị bệnh cho một bệnh nhân."

Ta lắc đầu: "Có bệnh thì mời người đó hãy đến đây một chuyến. Ta đã già rồi, không thể bôn ba tứ xứ giống như hồi thanh niên được."

Tổ Thiện đứng bên cạnh ta khẽ nói: "Bọn họ là cấm vệ quân trong cung....."

Phó lĩnh quân tính cách rất tốt, mời tiếp: "Chúng tôi có xe ngựa, lão y sư chỉ cần ngồi lên thì có thể yên yên ổn ổn đi đến nơi xem bệnh, một chút vất vả cũng không có."

Ta nhìn hẩn một cái, gật đầu: "Xem ra các người quả thực có chút thành ý, ta gắng gượng đi một chuyến vậy, tiểu Kì!"

Tây Kì ứng tiếng đáp: "Sư phụ! Có chuyện gì vậy?"

Ta mệt mỏi duỗi lưng, dặn: "Đến kho thuốc lấy một ít dược liệu tốt nhất, bỏ vào túi rồi đi cùng ta vào cung."

Tổ Thiện vội nói: "Còn có trợ thủ ta đây nữa!"

Ta mỉm cười với nàng: "Nàng phải lo việc nhà nặng nề, lần sau sẽ mang nàng đi!"

Ta và tiểu đồ đệ xinh đẹp Tây Kì được thị vệ dẫn tới nội viện của cung điện. Dọc đường, ta phát hiện ra vài doanh trại của Âm Phong tộc. Bọn chúng đều đã thay đổi sang cách ăn mặc của Hắc Khôi võ sĩ để sát nhập vào Phượng Hoàng kỳ của Lệ Thanh. Nhưng đối với người hiểu rõ quân đội Đế quốc như ta mà nói, chỉ cần liếc một cái là đã nhìn thấu sự nguy trang của bọn chúng.

Nội viện lại đổi sang nữ thân binh ăn mặc đồng phục. Sau khi tiến hành việc tra khám lễ phép, họ mới để cho chúng ta tiến vào trong viện. Đi qua ba cung điện, băng qua một hoa viên, dưới sự bảo vệ trước sau của hai mươi nữ thân binh, bọn ta đi tới Di Tình viện, nơi mà Đại Nguyên Thủ cư trú ngày trước.

Bước vào đại sảnh, Lệ Thanh quận chúa đã lâu không gặp, đang chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng không yên. Tây Kì lần đầu tiên nhìn thấy loại uy thế này, lộ ra vẻ lo sợ bất an, nhưng trong mắt ta lại thấy hợp lí. Điều đó khiến người khác không nghi ngờ chúng ta có ý đồ khác.

Vừa mới bước qua ngưỡng cửa, có người hô lớn: "Người đến hãy quỳ xuống tham kiến nữ hoàng bệ hạ!"

Ta rửa thềm một tiếng, đành quỳ xuống chào. Tây Kì tất nhiên bắt chước theo. Mỗi lần nhìn nàng, cảm giác ngọt ngào đều chảy qua trái tim ta.

Lệ Thanh quay mình lại, lạnh nhạt nói: "Tiên sinh xin hãy đứng lên. Nghe nói tiên sinh chính là thiên hạ đệ nhất hồi xuân diệu thủ, thuốc đến bệnh trừ, hy vọng lần này sẽ không làm ta thất vọng."

Ánh mắt chuyển tới khuôn mặt Tây Kì, quan sát trên dưới, cảm thấy kinh dị trước vẻ mỹ lệ của nàng. Tây Kì bị nàng ta nhìn nên hơi mất tự nhiên. Lệ Thanh hỏi: "Người là đồ nhi của tiên sinh phải không?"

Tây Kì nhẹ gật đầu, nét mặt xấu hổ bất an. Ánh mắt sắc bén của Lệ Thanh quét đi quét lại vài lượt trên người nàng, khóe miệng lộ xuất một tia tiểu ý quỷ dị, rồi mới di chuyển trở lại trên khuôn mặt ta, trầm giọng: "Nếu như ngài chữa trị tốt cho hài tử của ta thì sẽ có thưởng lớn. Nếu không thì ngài cũng không rời khỏi được nơi này nữa. Nếu như hài tử chết, ngài phải

bị bồi táng theo." Nàng vẫn xinh đẹp như thế, vẫn ngang ngược bá đạo như thế.

Ta thần sắc như thường, cười nhẹ, đổi giọng khàn khàn nói: "Hài tử cần chữa trị đang ở đâu?"

Thấy ta không mấy may kinh hoàng, Lệ Thanh sau khi nhìn chăm chú vào đôi mắt ta, mới nói: "Hãy đi theo ta!" Nói rồi dẫn đầu đi đến nội đường.

Cuối cùng đã đến một gian tẩm thất rộng lớn. Vài nữ hầu đang cẩn thận chăm sóc một tiểu hài nhi mới bảy tám tháng tuổi nằm ở trên giường, trên khuôn mặt bao phủ thanh khí khiến người kinh tâm sợ hãi. Ta trong lòng chấn động mãnh liệt. Đây nhất định là hài nhi mà Lệ Thanh đã nói sẽ sinh với ta.

Ta phân phó Tây Kì đứng chờ một bên, đi đến bên giường, bắt chước động tác khám bệnh cho hài nhi. Khi đầu ngón tay ta vừa mới tiếp xúc với cơ thể hài nhi, một thứ cảm ứng kì dị chảy qua, khiến ta thiếu chút nữa đã hô lên kinh hãi. Cuối cùng, bằng trực giác, ta đã khẳng định được đây là hài tử của ta. Trời ơi! Ta phải xử trí ra sao với thân mẫu độc ác của hài tử là Lệ Thanh đây? Thần sắc của ta hiện tại nhất định rất khó coi.

Lệ Thanh đi tới bên cạnh ta, khẽ hỏi: "Tiên sinh, ngài chẩn đoán ra điều gì vậy?"

Ta ngửi thấy mùi thơm thân thể quen thuộc của nàng, lại nhớ tới ngày đó, trong chiếc lều vải nằm giữa hai đội quân đứng song song đối diện, nhớ tới tình cảnh cùng nàng liêu mình trong êm đềm ngủ, và bên mình đây chính là sản phẩm kết tinh của thời khắc đó. Nghĩ tới đó, ta không nén nổi trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ta thở ra một hơi thật dài: "Bệ hạ! Xin ra đây một bước rồi nói chuyện."

Lệ Thanh mặt ngọc thoáng lạnh: "Không được nói với ta là ngài thúc thủ vô sách."

Ta lạnh lùng nhìn lại nàng, đáp: "Trong thiên hạ, không có chứng bệnh nào có thể làm khó ta."

Lệ Thanh nói: "Tiên sinh rất tự phụ, cũng rất có胆識. Nếu ngài thực sự chữa trị tốt cho Lan Phi con ta, sau này hãy cứ theo ta. Ta đảm bảo ngài

muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hưởng thụ đến tận cùng vinh hoa phú quý. Thậm chí, cả các thứ như món ăn hiếm lạ cùng mỹ nữ cũng có."

Ta biết nàng thấy ta dẫn theo một tiểu đồ đệ cực kỳ động lòng người như Tây Kì, cho nên đoán lầm ta già mà không đáng tôn kính, tham hoa luyện sắc. Đây quả thật có phải là hiểu lầm của hiểu lầm không? Lệ Thanh nói: "Hãy theo ta!"

Ta ra hiệu cho Tây Kì đang bưng túi thuốc, bảo nàng ngoan ngoãn lưu lại chỗ này chờ đợi, rồi bám theo Lệ Thanh đi vào trong phòng. Đó là một gian phòng rộng đặt đầy văn kiện cơ mật. Lệ Thanh trước tiên ngồi xuống chiếc ghế dựa lớn ở giữa phòng, rồi mới mời ta ngồi đối diện với nàng.

Ta ho khan một tiếng, nói: "Nếu thần đoán không lầm chứng bệnh thì tiểu vương tử phát bệnh lúc không giờ sáng sớm hôm nay, đúng không?"

Lệ Thanh gật đầu kinh ngạc: "Phương lão tiên sinh quả thực là có bản lĩnh, nói không sai chút nào."

Ta cố ý lộ xuất thần sắc ngưng trọng: "May mà thể chất của tiểu vương tử hết sức đặc biệt, nếu không thì tuyệt không thể kéo dài được đến thời khắc này."

Mỗi một câu nói của ta đều đánh vào trong tư tưởng Lệ Thanh. Bởi vì không có người nào hiểu rõ đứa con của chính mình hơn ta, cũng không có người nào nắm rõ quái bệnh của hài tử hơn ta do người làm cho nó trở thành hình dạng như thế này chính là Vinh Đạm Như. Đây là một chuỗi mưu kế liên hoàn. Vững chỉ có Đạm Như mới có thể nghĩ ra mưu kế thần diệu như vậy.

Lệ Thanh lo lắng đứng lên nói: "Chúng ta còn ở chỗ này nói chuyện làm gì. Mau đi trị bệnh thật tốt cho hài tử giúp ta."

Sự quan tâm của nàng đối với Lan Phi tuyệt đối là chân thành, khiến ta lại càng cảm thấy khó xử. Ta muốn ôm nhi tử của mình vào trong lòng để che chở biết bao, muốn hiến dâng toàn bộ tình yêu của phụ thân cho nó. Ta thở ra một hơi, nói: "Phải đến lúc không giờ tối hôm nay thì ta mới có thể trị bệnh cho tiểu vương tử."

Lệ Thanh lộ ra thần sắc hoài nghi, lạnh giọng: "Trị bệnh cũng phải chờ đợi thời điểm sao? Nếu như con ta có gì bất trắc, ngài phải biết hậu quả là

thế nào đó."

Ta hờ hững: "Nhi tử của bộ hạ tịnh không phải mắc bệnh, mà đã bị trúng vu thuật."

Lệ Thanh toàn thân chấn động, chờ người ra một lúc rồi mới ngồi lại vào trong ghế, ánh mắt lảng lệ dán chặt vào ta. Ta vì để lấy tín nhiệm của nàng, liền nhất nhất kể ra những triệu chứng mà Đạm Như đã nói cho từ trước. Ví như lúc đầu nôn mửa, sau đó co giật, tiếp đó thì bất tỉnh nhân sự, rồi nhiều lần nói mê sảng. Lệ Thanh không ngừng gật đầu, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, hỏi: "Con ta đã bị trúng vu thuật được bao lâu?"

Ta khẳng định: "Ít nhất cũng đã một tháng rồi."

Khoảng thời gian này vô cùng quan trọng. Nếu nói là ngày hôm qua, Lệ Thanh cũng sẽ đưa Đạm Như vào diện phải tính toán xem xét. Nhưng nếu như là một tháng, Đạm Như vẫn chưa đến, hung phạm đáng ngờ duy nhất tất nhiên chính là Âm Phong pháp sư. Trên thực tế, kế hoạch này quả thực là áo trời không kẻ hở. Bởi vì ta là do Lệ Thanh tự mình mời về, cho nên nàng tuyệt đối không liên tưởng đến việc ta và Đạm Như đã thông đồng với nhau xong xuôi từ trước.

Lệ Thanh trầm ngâm một lúc, mới hỏi tiếp: "Tiên sinh sao lại biết vu thuật? Ngài có nắm chắc sẽ chữa trị tốt bệnh của con ta không?"

Ta đáp: "Trong tình huống hiện tại, thần chỉ có năm phần chắc chắn."

Lệ Thanh lại nói: "Ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi đầu tiên của ta."

Ta đáp: "Điều đó có liên quan tới bí mật của tộc nhân của thần, cho nên thần không muốn nói ra."

Ánh mắt của Lệ Thanh trở nên sắc bén, cất tiếng hỏi: "Ngài phải chăng là người của bộ tộc mà đám hải dân vẫn gọi là Thiên Y tộc?"

Thiên Y tộc là một truyền thuyết cổ xưa. Nghe nói tổ tiên của chủng tộc này nhân khẩu không quá trăm người, đến từ một hòn đảo nhỏ nằm ngoài khơi, sở trường về y thuật và vu thuật. Lệ Thanh nghĩ ta là người của bọn họ cũng là suy đoán rất hợp lý. Ta nhẹ gật đầu: "Xin bộ hạ đừng nói chuyện này cho người khác."

Lệ Thanh đáp ứng: "Được! Hãy nói cho ta biết, trong tình huống thế nào thì ngài mới có thể có được mười phần chắc chắn."

Ta hờ hững đáp: "Nếu như thần có thể tìm ra người thi thuật rồi tiến hành cấm chế, thì chỉ cần sau nửa khắc, thần có thể làm cho tiểu vương tử thuyên giảm nhanh chóng rồi khỏi bệnh."

Đây chính là điểm lợi hại nhất của liên hoàn kế. Không có sự trợ giúp của Lệ Thanh, muốn giết chết loại cao thủ như Âm Phong pháp sư thì quả thực là chuyện khó hơn lên trời, mà sau đó cũng rất khó trốn thoát ra được. Khuôn mặt thanh tú của Lệ Thanh tối sầm lại, do dự bất quyết, sau một lúc lâu mới hỏi: "Có cần phải giết chết người thi thuật hay không?"

Ta đáp: "Không cần! Thần chỉ cần lấy được kiện đồ vật pháp lực quan trọng nhất của hắn là được rồi."

Lệ Thanh nghe thấy không phải giết người thì thở phào một hơi rồi nhú mày vắt trán suy nghĩ một lúc, hỏi tiếp: "Ngài có thể khẳng định ai là kẻ thi thuật hay không?"

Ta đáp lời: "Chỉ cần kẻ đó ở trong cung, thần nhất định có thể tìm ra hắn, cũng sẽ biết được cái thứ pháp lực quan trọng nhất của hắn là cái gì?"

Sau khi vắt óc suy nghĩ giây lát, Lệ Thanh nói hơi do dự: "Nếu đạo hạnh của kẻ đó cao minh hơn ngài thì hậu quả sẽ ra sao?"

Ta nói: "Ta chỉ là muốn cứu người, tịnh không phải là cùng hắn đấu pháp. Với lại, lúc ta vừa khám cho tiểu vương tử, cũng đại khái biết được công lực của kẻ đó đạt tới trình độ nào. Chỉ cần có cơ hội tiếp cận hắn, công kì vô bị, ta đảm bảo sau khi hắn tỉnh lại cũng không hiểu đã từng xảy ra chuyện gì."

Lệ Thanh bán tín bán nghi nhìn ta, cuối cùng thở ra một hơi, quyết định: "Ngài có thể tự do hoạt động trong cung. Ta sẽ chỉ cho ngài thấy hai người, kẻ thi thuật có thể là một trong số đó."

Ta đứng lên nói: "Cứ quyết định như vậy. Hiện giờ, để thần đi ổn định lại tình trạng của tiểu vương tử, giúp ngài từ giờ tới lúc chập tối hôm nay cũng sẽ không bị người làm tổn thương."

Ta xoay người bước đi hai bước, Lệ Thanh ở phía sau kêu lên: "Tiên sinh!"

Ta quay đầu lại, hỏi: "Bệ hạ có gì phân phó?"

Lệ Thanh rút qua thần sắc ưu thương trong mắt, thổ lộ: "Thần thái của tiên sinh rất giống một kẻ phụ tình mà ta biết, cho nên ta rất nguyện ý tin tưởng ngài."

Ta thấy sợ hãi trong lòng, giả bộ kinh ngạc: "Hắn đã là kẻ phụ tình thì tại sao bệ hạ lại tin nhiệm thần vì thần giống hắn?"

Lệ Thanh thở ra một hơi, nói: "Không sao đâu, mời tiên sinh hãy đi đi!"

Ta dựa vào một chiêu nửa thức học được trong sách thầy cúng, bắt chước làm một số động tác, thi triển thủ pháp đặc biệt trên thân thể ái nhi của ta. Cuối cùng, chiếu theo phương pháp mà Đạm Như dạy, từ gan bàn chân của hài nhi, truyền vào một chút dị năng. Sắc mặt tiểu Lan Phi đã hồi phục màu hồng nhuận, chỉ còn lại nơi ngực vẫn có một vùng khí sắc nhỏ màu xanh đen, hô hấp cũng trở nên thông suốt. Lệ Thanh vui mừng đến thiếu chút nữa thì đã trào nước mắt. Tới lúc này, sự hoài nghi đối với đạo hạnh của ta đã hoàn toàn tan biến.

Ta nhấn mạnh: "Trước không giờ đêm nay, nếu không thể y kế hành sự, bệnh tình của tiểu vương tử sẽ bất thành linh xấu đi, sợ rằng không sống được qua đêm nay."

Lệ Thanh nghiêng rằng: "Được! Bây giờ, ngài muốn ta làm thế nào?"

Ta thò tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử bảo bối một cách đầy yêu thương, thầm thỉnh cầu nó tha thứ cho phụ thân đã lợi dụng nó, khiến nó phải chịu đựng một chút đau khổ.

Lệ Thanh hỏi: "Tiên sinh phải chăng rất yêu thích hài tử này?"

Ta gật đầu: "Thần đặc biệt hợp ý với hài tử này."

Lệ Thanh nhu hòa nói: "Ta thấy rằng hài tử thật đáng thương, sinh ra đã không còn phụ thân. Nếu như tiên sinh thực sự chữa trị tốt cho hài tử, ta sẽ để cho nó nhận ngài làm gia gia nhé."

Nữ nhân này thật lợi hại. Nàng ta đã nhìn ra giá trị lợi dụng của ta, nhìn ra sự yêu quý của ta đối với nhi tử của mình, lại nhìn ra ta là người không màng danh lợi, ngay lập tức dùng cảm tình để tiến hành lung lạc.

Ta sau khi nói lời tạ ơn, liền nói: "Chúng ta trước hết hãy đi ra ngoài phòng rồi nói tiếp, để cho tiểu vương tử nghỉ ngơi một lát cho khoẻ."

Sau khi căn dặn tỳ nữ mấy câu, Lê Thanh dẫn ta và Tây Kỳ đi ra ngoài phòng. Sau khi vẫy tất cả mọi người lui ra, Lê Thanh nhìn về phía Tây Kỳ, xuất kì bất ý hỏi: "Tiểu cô nương, cô đeo nữ trang vào lại càng xinh đẹp! Hãy kể cho ta, tấm thân xử nữ của cô đã hiến dâng cho người nào vậy?"

Kinh nghiệm của Tây Kỳ trước sau vẫn còn non nớt. Bất ngờ không kịp phòng bị, khuôn mặt thanh tú của nàng đỏ ửng, trông lại phía ta. Ta thầm kêu hồngбет, lúc này phủ nhận thì ngược lại với lời nói lúc trước. Đón ánh mắt của Lê Thanh bắn tới, ta đáp thay Tây Kỳ: "Người Thiên Y tộc của chúng thần có bí phương "xử tử bảo thọ". Nếu không thì thân thể của thần làm sao có thể cường tráng như thế này."

Lê Thanh nhìn ta, hỏi: "Tiên sinh năm nay đã bao nhiêu tuổi?"

Ta mỉm cười: "Thần sớm đã quên mất rồi nhưng sợ rằng cũng không dưới chín mươi tuổi."

Trong mắt Lê Thanh hiện lên thần sắc kinh dị, nhìn về phía Tây Kỳ, gật đầu: "Ngài thật biết chọn lựa, đây là mỹ nữ thiên sinh lệ chất vạn người khó gặp."

Ta tán tụng: "Bệ hạ cũng vô cùng mỹ lệ động lòng người."

Lê Thanh phong tình vạn chủng liếc ta một cái: "Ta đã nhiều năm không có nam nhân. Ngài làm việc thật tốt cho ta, nói không chừng, ta nhất thời cao hứng, có thể để cho ngài muốn làm gì thì làm."

Ta trong lòng thầm phẫn nộ. Dâm phụ này sau khi đã trở thành mẫu thân hài tử của ta, lại vẫn còn dám đi câu dẫn nam nhân khác. Đến cả một lão già không có điểm nào để coi cũng không chịu bỏ qua. Bề ngoài lại giả bộ hình dạng tim đập thành thạch, ánh mắt phóng đăng quét lên quét xuống trên cơ thể nàng. Tây Kỳ hung hãn trừng mắt với ta một cái.

Lê Thanh cười phóng đăng: "Ngài vẫn còn chưa nói cho ta tiếp theo phải làm thế nào?"

Ta hướng về phía Tây Kỳ, gọi: "Tiểu đồ nhi, cầm túi thuốc lại đây!"

Tây Kỳ, tiểu nữ hài nhi này đang cúi kính, không vui nhìn ta và Lê Thanh liếc mắt đưa tình với nhau, bực tức ném túi thuốc qua. Ta quay lưng về phía Lê Thanh, hướng về phía nàng đưa mắt ra hiệu, thò tay vào túi thuốc, tùy tiện lấy ra một nhánh hương quế, chuyển cho Lê Thanh, nói:

“Xin bệ hạ hãy cầm đốt trên tay, trong lòng nghĩ đến tiểu vương tử, tro tàn sẽ rơi về một phía, ứng nghiệm chỉ vào vị trí hiện giờ của kẻ thi thuật.”

Lệ Thanh tin tưởng đón lấy nhành hương quế mà không nghi ngờ gì. Trái lại, Tây Kì cảm thấy vô cùng kinh dị, đôi con người đen cứ liếc đi liếc lại trên khuôn mặt ta. Tính trẻ con trời dậy, ta kéo Tây Kì tới trước người. Lưng nàng quay về phía ta, khuôn mặt hướng về phía Lệ Thanh, ba người vừa khéo tạo thành một đường thẳng.

Lệ Thanh hỏi: "Ta châm lửa nhé!"

Ta đáp lời: "Có thể châm được rồi! Nhưng đôi mắt của bệ hạ phải nhìn ngọn lửa, trái tim phải nghĩ tới tiểu vương tử, không được nhìn trở lại đằng sau."

Lệ Thanh sau khi đồng ý, lấy ra mồi lửa, châm lên đầu nhành quế đang được dựng thẳng lên, mùi hương quế lập tức bao phủ trong phòng. Ta duỗi tay lên phía trước, ôm lấy vòng eo của Tây Kì, bàn tay đặt lên bụng dưới của nàng, nhẹ dục lực. Tây Kì toàn thân nhũn ra, kêu “Um” một tiếng, dựa vào trong ngực ta. Ta tìm đến đôi môi mọng đỏ của nàng, mạnh mẽ hôn lên.

Đêm qua, Tây Kì vừa mới từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ, sao có thể chịu đựng được sự trêu chọc như thế. Huống hồ đằng trước còn có Lệ Thanh, đặc biệt gia tăng kích thích cùng cảm giác nguy cơ. Thân thể lập tức nóng lên hằm hập, nhiệt liệt đáp lại. Cả người ta lỏng đi, thể xác và tinh thần thư sướng vô bì, dị năng đưa vào trong cơ thể Tây Kì rồi lại từ cơ thể nàng chuyển ngược trở lại. Tinh thần ta trước đây chưa có giây phút nào ngưng kết như vậy, kéo dài mở ra khắp nơi, lòng tìm Âm Phong pháp sư, kẻ có linh lực tà ác.

Người đầu tiên tìm được chính là Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như. Nàng ở trong cái đình nhỏ phía tây một hoa viên, đang nhớ tới ta. Ta không dám quấy nhiễu nàng, tinh thần di chuyển đến nơi khác. Không thể tưởng được trong lúc tình cờ lại phát hiện ra Tây Kì có trợ giúp to lớn như thế đối với ta. Rất nhanh chóng, ta đã tìm được vị trí của Âm Phong pháp sư. Linh lực liên thủ của ta và Tây Kì đi tới chỗ tro tàn của nhành quế vẫn đang bốc cháy đến mức hiện lên màu đỏ sậm, vận khởi tâm lực.

“Phách!” Nhành quế gãy đoạn, rớt xuống trên mặt đất. Địa điểm chỉ tới vừa khéo lại là phía Âm Phong pháp sư ở chính nam. Ta buông Tây Kì vốn đã xấu hổ đến đỏ bừng vành tai ra. Lệ Thanh sau khi chuyển thân lại nhìn chúng ta một cái, không nói một lời vội vã bước đi, lộ rõ vẻ muốn kiểm chứng xem người nào đang ở vị trí chính nam.

Tây Kì sẵn giọng: "Chàng thật là càn quấy! Sau này, người ta sẽ không để ý đến chàng nữa!"

Ta biết nàng vẫn đang giận ta vì đã tán tỉnh Lệ Thanh, cười làm lành: "Bảo bối ngoan, cục cưng bé nhỏ của ta, hãy tha thứ cho ta đi!"

Tây Kì nói: "Chàng đã trở nên xấu xa hơn rất nhiều, đêm hôm qua lại càng xấu xa đến cực độ. Mau mau cung khai ra, sau khi rời khỏi ta, chàng đã quấy nhiễu bao nhiêu nữ nhân rồi?"

Ta buông tay, đáp: "Ít nhất thì nàng cũng phải cho ta khoảng thời gian ba ngày ba đêm thì mới có thể cung khai ra tất cả được."

Tây Kì bực bội đấm ta một quyền thật mạnh, rồi lại cười hi hi: "Đại tình nhân của ta ơi, khoảng thời gian ba ngày ba đêm có thực là đủ không?"

Tiếng bước chân vang lên, chúng ta đã phân khai ra. Lệ Thanh quay trở lại với sắc mặt bình tĩnh, nói: "Quả nhiên là hãn. Hừ! Lại dám ám toán nhi tử của ta. Ta phải làm cho hãn có mạng đến mà không có mạng trở về."

Ta hỏi: "Đó là kẻ nào vậy?"

Lệ Thanh đáp: "Kẻ này tên là Âm Phong pháp sư, vu thuật và võ công đều cực kỳ cao minh. Hãn hiện đang thi pháp ở trong hình thất, muốn khống chế linh hồn của một tên phản đồ, lại chỉ thị cho tên phản đồ đó đi hành thích một kẻ địch chung của chúng ta."

Trái tim ta nảy lên mấy cái mãnh liệt, hỏi tiếp: "Bệ hạ có biết tình hình thi pháp của hãn hay không?" Ta không dám hỏi thẳng người bị thi pháp đó là ai nên chỉ đành nói bóng nói gió.

Lệ Thanh không đáp lời, sau khi vắt óc suy nghĩ một hồi mới hỏi ngược lại ta: "Ngài có nắm chắc sẽ giết chết được người này hay không?"

Đến lúc này, ta không nén nổi thật lòng bội phục trí tuệ của Đạm Như. Nàng sớm đã nhận định được rằng cuối cùng nhất định có thể bức bách được Lệ Thanh đi nước cờ này. Bởi vì Âm Phong pháp sư đã hạ độc thủ đối

với nàng và nhi tử của ta, đương nhiên cũng không đặt nàng vào mắt. Nói không chừng, đây chính là mệnh lệnh của Vu Đế đã ngầm ngầm ban hạ, và Âm Phong pháp sư chỉ là kẻ chấp hành.

Một điểm càng trọng yếu hơn chính là Lệ Thanh thân là một trong Vu đế bát phi, vốn là hoàng hậu Âm Phong tộc. Giết chết Âm Phong pháp sư, đại quân của Âm Phong tộc sẽ bị khống chế trong tay nàng. Sau đó, nàng mới toàn lực ứng phó với đại quân của Lan Đặc ta và thuộc hạ. Nếu không được việc thì trở về Vu quốc. Chỉ cần nàng làm sạch sẽ gọn gàng, thậm chí cả lão nhân gia ta đây cũng thủ tiêu luôn, thì có thể đẩy bỏ hoàn toàn trách nhiệm lên thân ta, Lan Đặc "chân chính".

Hoặc là nàng có thể cùng ta tiến hành đàm phán. Bắn vào tư cách thân mẫu nhi tử của ta, ta không thể không nhường nàng ba phần. Lúc đó, nữ nhân ác độc chứa đầy dã tâm này lại có thể chờ đợi cơ hội thống nhất Đế quốc lần thứ hai. Nếu như ta viễn chinh Vu quốc, cơ hội của nàng sẽ đến.

Lệ Thanh thấy ta lặng lẽ không nói, còn tưởng rằng sức ta không đủ, bèn khích lệ: "Ta có thể ở bên cạnh giúp đỡ ngài. Ta từng chịu qua huấn luyện, có thể đối kháng lại vu thuật."

Ta lắc đầu: "Thứ ta luyện tập chính là bạch vu thuật, đã từng lập thế không dùng vu thuật giết người."

Ta nói như vậy, Lệ Thanh trái lại càng tín nhiệm ta. Nàng lầm tưởng ta có nhược điểm "người già nhưng tâm không già", bèn di chuyển qua, đến khi thiếu chút nữa là đụng vào cơ thể ta, mới cười quyến rũ: "Ngài chỉ cần chế trụ hắn, việc giết người sẽ do ta thực hiện. Kẻ này dám hạ độc thủ đối với tiểu hài tử, xem như là chết cũng xứng đáng!

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 8

Lạt Sát Hành Động

Theo như lời Đạm Như, Âm Phong pháp sư là người bẩm sinh tàn ác, cho dù không có Vu Đế kiểm chế phía sau, bản thân hắn cũng là hóa thân của ma quỷ. Huống hồ bởi vì hai nữ nhân đều chết dưới tay ta, cho nên hắn đối với người Đế quốc và ta đây cừu hận, tuyệt không thể có khả năng hòa giải. Cho nên ta phải giết chết hắn, không thể có lựa chọn thứ hai.

Trong Tứ đại pháp sư, nếu luận về công lực của vu thuật, dẫn đầu là Cuồng Vũ pháp sư, kế đến là Âm Phong pháp sư, tiếp theo là Đạm Như và tên Vu sư đã chết.

Chỉ có điều, Vu sư đứng chót, pháp lực của hắn chỉ đủ để giết loại cao thủ như Kỳ Bắc. Nếu không phải ta nhân lúc công lực hắn đang suy giảm, lại phân tâm vì thân thể trinh nữ trần truồng đến mê người của Tây Kỳ, ta nhất định không thể giết được hắn. Căn cứ vào đó có thể suy ra sự lợi hại của tứ đại pháp sư.

Trong cuộc đấu tranh với Đạm Như, ta cũng chỉ là thắng trong hiểm cảnh. Mấu chốt vấn đề ở chỗ, nàng hoàn toàn không ngờ sau khi nàng tự sát, ta có thể đem tình yêu bao la nhờ dị năng đưa vào trong người, làm suy yếu tà lực do Vu đế trao lại cho nàng, tăng cường tình yêu của nàng đối với ta và tăng cường cả bản tính của nàng.

Cho nên Âm Phong pháp sư tuyệt không dễ dàng đối phó.

Thêm vào đó, Đạm Như hiểu hắn rất rõ nhưng vẫn không rõ về công lực của hắn cụ thể ra sao, chỉ biết là cao thâm mạc trắc. Đây chính là chỗ lợi hại của hắn, khiến người ta không thể nào đối phó.

Bản thân Âm Phong pháp sư cũng là cao thủ võ công đáng sợ, vũ khí của hắn là hai con “Phong xà” đã trải qua chế luyện, da cứng như thép, dù cho bảo đao cũng không chém chúng đứt đoạn được, nhưng nếu để chúng cắn một cái, tất tắng mạng tại chỗ.

Huống hồ hắn còn có bốn gã Âm Phong nô kê kề bên cạnh. Bốn tên này đã từng được huấn luyện đặc biệt và dùng được vật của hắn, kích thích tiềm năng của cơ thể, to lớn vô cùng, hung mãnh không sợ chết, kiếm thuật xuất chúng, rất khó có thể đối phó.

Cho nên nếu không lôi kéo Lệ Thanh vào kế hoạch đã được tính toán cho việc giăng bẫy, muốn đường hoàng giết hắn thực là khó hơn lên trời.

Ưu thế duy nhất là chúng ta ở trong tối, hắn ở ngoài sáng. Âm Phong pháp sư có năm mạng cũng không thể nghĩ được Đạm Như sẽ phản bội Vu đế, trở thành nữ nhân và trợ thủ của ta.

Sau khi an bài ta và Tây Kỳ nghỉ tạm tại một căn nhà nhỏ yên tĩnh và xinh xắn riêng biệt, Lệ Thanh đã y theo chỉ thị của ta, đi dò la tin tức tình báo có liên quan đến Âm Phong pháp sư.

Ta biết thêm rằng Lệ Thanh còn có một mục tiêu khác, chính là đối phó với Vinh Đạm Như.

Đạm Như là một trong tứ đại pháp sư, thân phận tương đương với Âm Phong pháp sư, lại có thể chỉ huy quân đội của Âm Phong, nếu không trừ nòng, cho dù giết được Âm Phong pháp sư vẫn sẽ thất bại trong gang tấc.

Đây đúng là một nước cờ hay trong liên hoàn kế của Đạm Như.

Nàng có thể dùng nó để che chở cho thập nhị du nữ của nàng đào tẩu, tạo ra cho Lệ Thanh cơ hội tốt đối phó nàng.

Chúng ta tuy ngồi chờ cũng không hề tịch mịch. Tây Kỳ đã mong chờ cơ hội chỉ có hai người chúng ta cả ngày nay, rốt cuộc cũng đã có được. Nàng đối với ta si mê quần quýt không rời, lại luôn miệng hỏi han, việc gì cũng biến thành câu chuyện đầy thú vị.

Ta nhắc lại chuyện cũ, ngày đó vì trốn tránh bọn Thượng Hiệu mà ta phải nấp dưới căn hầm lằng mằng. Tây Kỳ then thùng nói: “Lan Đặc chàng thẳng thắn nói cho ta biết, ngày đó chàng là có phải cố ý đụng vào người ta,

đó là lần đầu tiên ta để cho một nam nhân chiếm tiện nghi bằng cái kiểu xâm phạm như thế.”

Ta kêu lên oan uổng: “Là nàng tự mình ngã vào! Làm sao có thể trách ta được?”

Tây Kỳ ngồi trên đùi ta, ôm lấy cổ ta nũng nịu nói: “Người ta là bất đắc dĩ mới chen vào lòng chàng, nhưng chàng lại cố ý di chuyển thân thể động chạm vào người ta, chiếm tiện nghi mà không dám thừa nhận. Khi đó ta quen biết chàng còn chưa đến ba ngày mà.”

Ánh mắt ta dừng lại ở bộ ngực vun cao của nàng, mỉm cười nói: “Đừng quên trên người nàng có vài bộ phận nhô lên bất thường, trừ phi chúng ta ngừng thở, bằng không chắc chắn sẽ có cảm giác nàng chạm ta, ta chạm nàng.”

Tây Kỳ không chịu nổi, hờn dỗi nói: “Ai chạm chàng!”

Ta mừng đến hồn phách bay bổng. Tìm lại được thứ mà mình đánh mất là điều tuyệt diệu nhất trên đời, huống chi là người trong mộng yêu quý của ta. Hy vọng có thể nhanh chóng tìm được công chúa, Lan Đặc ta không có gì phải hối tiếc nữa.

Ta nhớ đến một chuyện, lo lắng hỏi: “Vừa rồi có phải là nàng ghen hay không? Nàng không thích ta có nữ nhân khác hay sao?”

Tây Kỳ lắc đầu nói: “Ta chỉ là không thích Lê Thanh, còn bất kỳ ai khác ta cũng không quản. Chỉ cần cùng chàng ở cùng một nơi là tốt rồi. Nói cho ta biết! Hải tử của Lê Thanh có phải là con của chàng hay không?”

Ta sợ đến nhảy dựng lên: “Nàng sao nghĩ đến chuyện này?”

Tây Kỳ nói: “Nó sinh ra rất giống chàng, hơn nữa ta có cảm giác nó là cốt nhục của chàng.”

Ta còn muốn nói tiếp nhưng tiếng bước chân của Lê Thanh đã vọng đến.

Tây Kỳ trao cho ta một nụ hôn, nàng lưu luyến không muốn rời khỏi đùi ta nhưng cũng đến ngồi ở chiếc ghế đối diện.

Lê Thanh đẩy cửa phòng tiến vào, ánh mắt sắc sảo lướt trên người chúng ta, rồi cười quyến rũ nói: “Các người có thể tiếp tục thân thiết, không cần phải kiêng dè điều gì cả.” tiếp theo liếc mắt nhìn ta nói: “Xem ra người

trên giường chắc hẳn phải có một bộ công phu đặc biệt, nếu không tiểu cô nương này sẽ không si mê người như vậy.”

Nàng quay sang Tây Kỳ hỏi: “Ta có nói sai không?”

Tây Kỳ chưa hề gặp qua nữ nhân phóng đảng như vậy, xấu hổ đến hai mang tai đỏ bừng, nhưng khó mà gật đầu. Ta nhìn đến trong lòng rung động, xương cốt đều mềm nhũn.

Lệ Thanh ngồi xuống bên cạnh Tây Kỳ, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm mặt nói: “Nói cho ta biết, nếu đối phương là cao thủ vu đạo có dị lực tâm linh, người có thể nắm chắc xuất kỳ bất ý khiến cho tâm linh đối phương bị khống chế trong chốc lát không?”

Ta mỉm cười nói: “Nàng cũng nhìn thấy được ta là cao thủ về phương diện này hay sao?”

Lệ Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy! Từ lần đầu nhìn thấy người, ta đã cảm thấy người có sức mạnh tinh thần đáng sợ, nếu không cũng không dựa vào người để đối phó hai người kia.”

Ta giả vờ ngần ngại hỏi: “Hai người?”

Lệ Thanh nói: “Đúng vậy! Là hai người, bây giờ người đầu tiên chúng ta đối phó là một nữ nhân tinh thâm mỹ thuật, nàng rất là xinh đẹp tuyệt vời, người tốt nhất cúi đầu xuống chứ đừng nhìn ả...”

Ta ngắt lời nàng nói: “Yên tâm đi! Ta thưở nhỏ đến lớn hầu như là được huấn luyện tâm linh rất nghiêm khắc, cho dù đối phương là mỹ thuật cao thủ, cũng không ảnh hưởng đến ta.”

Trong mắt Lệ Thanh ánh lên thần sắc lạnh lẽ, chăm chú nhìn ta nói: “Tiên sinh vì sao đột nhiên trở nên vui vẻ hợp tác. Đương nhiên không thể chỉ vì thân thể của ta rồi.”

Ta trong lòng phát run, dâm phụ này thật là lợi hại tinh minh. May là điều này cũng đã sớm nằm trong dự đoán của ta và Đạm Như, cho nên ta ngay cả đầu mày cũng không nhú lại, lập tức trầm tính, nói: “Thân thể của nàng là một nguyên nhân trong đó, nhưng trọng yếu nhất là con trai của nàng, nó là một kì tài thiên phú. Ôi! Lão phu là người cuối cùng có đạo hạnh của Thiên y tộc, những người khác đều không có kết quả, để cho toàn

bộ Thiên y đạo không bị thất truyền, Lan Phi là hy vọng cuối cùng của ta, nói như vậy người có minh bạch hay không?”

Lệ Thanh lộ vẻ vui mừng nói: “Nhi tử của ta có huyết thống vĩ đại nhất trên đại địa, tất sẽ không làm tiên sinh thất vọng.”

Ta xuất kỳ bất ý hỏi: “Phụ thân của hãn là ai?”

Lệ Thanh ngẩn người, trong mắt ánh lên nỗi nhớ nhung hận thù và thần sắc phức tạp của đau khổ, lạnh lùng nói: “Sự tình sau này ta sẽ nói cho người, vốn dĩ ta định vĩnh viễn không bao giờ lại để nam nhân khác tiến nhập vào thân thể của ta, nhưng người đã làm ta thay đổi chủ ý, bởi vì người và hãn có đều cùng có một loại phẩm chất tương đồng khó có thể hình dung.”

Ta trong lòng cảm thấy xúc động, hận ý đối với nàng đã giảm đi nhiều, gật đầu nói: “Tốt! Làm sao giết nữ nhân hiểu mỹ thuật đó?.”

Lệ Thanh nói: “Hiện tại là cơ hội ngàn năm có một, hộ vệ của yêu nữ này đều bị ả sai ra ngoài thành điều tra đại quân của địch nhân áp sát. Ta sẽ mời ả đến khám cho Phi nhi. Khi ta quay sang người ra hiệu, người phải lập tức hành sự. Chuyện giết người thì do ta làm, trên đời này không có người đàn ông nào có thể nhẫn tâm hạ thủ đối với ả đâu.”

Khi Tú Lệ pháp sư thiên kiều bá mỹ đi tới bên giường của Lan Phi, trong phòng chỉ có ta, Tây Kỳ và Lệ Thanh.

Vinh Đạm Như nòng nân liếc mắt nhìn ta, ánh mắt chuyển qua Tây Kỳ, chợt hiện lên thần sắc kinh ngạc, rõ ràng nàng đã cảm ứng được khí chất riêng biệt của Tây Kỳ, nhưng cũng thán phục vẻ mỹ lệ của nàng. Tây Kỳ cũng trở mắt nhìn nàng, không thể tưởng trên đời lại có mỹ nữ không hề thua kém nàng.

Lệ Thanh nói: “Đạm Như! Ta mời nàng tới là muốn nàng khám cho Phi nhi.”

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta, nhếch mép cười mê người: “Vị tiên sinh đẹp lão và tiểu cô nương xinh đẹp này là cao nhân phương nào?”

Lệ Thanh không ngờ ánh mắt Vinh Đạm Như lại sắc bén như thế, thờ hắt ra tức giận nói: “Cao nhân nào, chỉ là ngự y của ta và tiểu đồ nhi của hãn.”

Vinh Đạm Như trừng mắt liếc nhìn ta quở mắng, cười duyên nói: “Sư đồ! Ta thấy tiểu cô nương này mới vừa 'phá thân' xong, cho nên trên mặt vẫn còn nét xuân tình. Lão tiên sinh, xin hỏi có phải do ngài ra tay hay không?” Tây Kỳ xấu hổ đến không biết tìm chỗ nào để trốn.

Ta mỉm cười nói: “Ánh mắt Vinh tiểu thư thật là lợi hại, ta nghĩ kinh nghiệm của nàng cũng phong phú phi thường.”

Vinh Đạm Như “Hứ” một tiếng: “Đạm Như không nói với người, để cho ta xem qua Phi nhi!”

Lệ Thanh quay sang ta vẫy tay ra hiệu, muốn ta tiến vào vị trí chiến lược. Ta làm theo kịch bản, dẫn Tây Kỳ qua bên kia giường, đối mặt với Đạm Như. Lệ Thanh bước đến cạnh Đạm Như.

Vinh Đạm Như quay sang Lệ Thanh nói: “Ta muốn cùng người nói chuyện riêng.”

Điều này trái ngược hẳn so với dự định của Lệ Thanh nhưng cũng nhanh chóng đáp: “Nói đi! Hai sư đồ này là tâm phúc của ta, có thể tuyệt đối tín nhiệm.”

Vinh Đạm Như trầm giọng nói: “Không biết người có tin hay không nhưng có người định phản bội Vu đế đấy.”

Lệ Thanh ngạc nhiên nói: “Người nói cái gì vậy?”

Lệ Thanh tự nhiên biết Đạm Như được Vu đế tin cẩn nhất, chỉ biết cùng nàng chung trận tuyến, như thế nào lại vô cớ rắp tâm đối phó nàng? Vinh Đạm Như vạch cặp mắt đưa con lanh lợi của ta ra, xem xét tỉ mỉ một lúc rồi nói: “Ái tử của người không phải bị bệnh mà là trúng một loại vu thuật cực kỳ ác độc, gọi là Âm thi cổ. Sau bốn mươi chín ngày bị nhiễm, người thi thuật chỉ cần hai ngày liên tục thi pháp vào lúc nửa đêm, người bị nhiễm sẽ đột nhiên phát bệnh. Trừ phi giết chết người thi thuật, nếu không thần tiên cũng khó mà cứu được.”

Lệ Thanh hít vào một hơi rồi nói: “Điều đó và phản bội Vu đế có liên quan gì?”

Vinh Đạm Như nói: “Sự lợi hại của vu thuật này là, không phải có mặt để giết người, mà là từ thân thể của người bị hại sinh ra một loại vi trùng cực kỳ ác độc, khi người đó chết thì bay ra ngoài, theo không khí lan truyền

khắp nơi, tạo ra một loại ôn dịch đáng sợ. Trừ phi dùng giải dược, nếu không trong vòng trăm dặm, người vật sẽ chết hết, lợi hại vô cùng.”

Lệ Thanh giật nảy người: “Âm Phong pháp sư!”

Vinh Đạm Như nhìn ta nói: “Không thể tưởng được người lại là vu đạo cao thủ, lại hiểu được phương pháp tạm thời khống chế Âm thi cổ, người tốt cuộc là ai?”

Lệ Thanh nói: “Âm Phong pháp sư có gan phản bội Vu đế sao?”

Vinh Đạm Như nói: “Tại Vu quốc hãn không có đảm lượng như vậy, nhưng khi tới đây hãn đã có. Chỉ cần hãn tìm được phế tích, nắm được dị năng của quái vật kia, từ nay về sau không cần nhìn sắc mặt Vu đế mà làm việc, đồng thời biến thành thần nhân bất tử. Người nói xem chuyện này có rất hấp dẫn không. Bất quá Vu đế đã sớm nhìn ra dã tâm của hãn, cho nên từng đặc biệt phân phó ta cẩn thận giám thị hãn.”

Lệ Thanh thấy Vinh Đạm Như cùng nàng ở một bên chiến tuyến, địch ý đối với nàng đã giảm đi nhiều, càng muốn lôi kéo nàng, tăng cường đối phó thực lực của Âm Phong pháp sư, vì thế thay đổi chủ ý nói: “Cho nên hãn muốn trừ khử tất cả những người có quan hệ với Vu quốc, kể cả tộc nhân của ta. Hừ! Ta muốn dạy cho hãn chết không có chỗ chôn, hy vọng Tú Lệ pháp sư có thể giúp ta một tay.”

Vinh Đạm Như nói: “Việc này ta đang dốc hết sức mình, kỳ thực tên tử quỷ này đã nhìn thấy ta đến, cho nên mới thôi phát Âm thi cổ, tưởng ta không hề trừ khử. Ta không thể để cho hãn như ý được.”

Lệ Thanh hơi nghi hoặc một chút, hỏi: “Hãn không sợ người bây giờ nhìn ra âm mưu của hãn hay sao?”

Vinh Đạm Như sớm đã chuẩn bị đáp án, lập tức kính cẩn trả lời: “Bởi vì hãn tưởng rằng ta không phát hiện ra thủ đoạn của hãn, làm sao có thể biết Vu đế đem mảnh khố của hãn tiết lộ cho ta. Nhưng có một điểm ta cũng không được rõ lắm, khi hãn thi pháp ta sẽ phát sinh cảm ứng, người cũng phát hiện được sao?”

Lệ Thanh giật mình nói: “Ta hiểu rồi, hãn lấy tiếng là vào nhà ngục thi pháp đối phó với tên phản đồ Dực Kỳ, thật ra mục tiêu chính là Phi nhi của ta.”

Ta trong lòng chấn động, cuối cùng đã chứng thực được điều ta đoán, Dực Kỳ đã rơi vào tay của bọn chúng.

Vinh Đạm Như nói: "Đó là độc kế nhất tiễn xạ song điêu. Đại quân của Lan Đặc đã đến cách thành năm mươi dặm, vài ngày nữa sẽ công thành. Âm thi cổ sẽ phát tác lúc bọn họ hội quân, Đế quốc còn chưa trở thành vật trong túi của tên tử quỷ Âm Phong hay sao."

Lệ Thanh lo lắng nói: "Giết Âm Phong rồi, Phi nhi có hồi phục sức khỏe lại được không?"

Vinh Đạm Như nói: "Yên tâm đi! Không có Âm Phong thì thuật phát động, ta cất tay là có thể phá tan cái loại thủ đoạn phát tán ôn dịch bằng cơ thể người này, cam đoan sau này không hề có di chứng."

Đến đây Lệ Thanh hoàn toàn rơi vào trò bịp được sắp đặt một cách tỉ mỉ của chúng ta.

Điều lợi hại nhất của Đạm Như là sự gấp rút của thời gian khiến Lệ Thanh không có rảnh rỗi để suy xét tỉ mỉ, không có thời gian điều tra hoặc còn muốn lại gia hại chúng ta, thậm chí để giữ bí mật còn không dám đem việc này nói cho những người khác tránh tiết lộ phong thanh. Ta thật may mắn có thể cướp Đạm Như trên tay Vu Đế, để nàng làm địch nhân thật không phải là chuyện tốt lành.

Vinh Đạm Như nhìn ta dò xét, nói: "Vốn ta không hề nắm chắc việc đối phó tên tử quỷ Âm Phong, nhưng đã có người là Vu thuật cao thủ, sự tình hoàn toàn thay đổi, người có biết dùng kiếm không?"

Lệ Thanh đứng một bên nói: "Thiên y của Thiên y tộc, đều là cao thủ dùng kiếm."

Ta gật đầu nói: "Thỉnh bộ hạ ban hai thanh kiếm sắc bén cho sư đồ chúng ta!"

Lệ Thanh định đáp ứng, Vinh Đạm Như cắt ngang: "Ta đưa bảo kiếm cho người, đi theo ta! Chúng ta hãy xem kế hoạch đối phó với kẻ thù chung của mình ra sao."

Để làm cho toàn bộ trò bịp được hoàn hảo, ta còn một câu nhất thiết phải nói ra. Ta nhíu mày nói: "Vinh tiểu thư! Âm Phong muốn đạt được

mưu gian như lời người nói, vì sao không tùy tiện tìm người đến thi thuật, khi đó không phải càng dễ dàng hành động hay sao? ”

Thân hình mềm mại của Lệ Thanh thoáng chấn động, biết rõ mình quan tâm quá nên mới rối loạn, nhìn không ra kẽ hở rõ ràng này, không khỏi nhìn ta cảm kích, sự tín nhiệm đối với ta càng tăng thêm.

Nàng không biết toàn bộ kế hoạch, mỗi một chi tiết, lời nói đều là ta cùng Đạm Như nằm trên giường mà nghĩ ra, Đạm Như nhanh chóng có đáp án, nói: “Người hỏi câu này là bởi vì không biết Âm thi cổ là một trong ba loại Vu thuật có sức sát thương cực mạnh. Ngoại trừ người thi thuật phải có công lực cực mạnh, khó nhất là phải có được 'thuốc dẫn'. Tiểu Phi nhi có thể chất đặc biệt phi thường, chỉ có nó mới có thể làm thuốc dẫn, những người khác đều không được.”

Ta giả vờ giật mình tỉnh ngộ, nói: “Tiểu vương tử đúng là Vu chủng như người ta nói, ta nhất thời bỏ qua không nghĩ đến điều này.”

Nghi ngờ của Lệ Thanh vừa mới bắt đầu đã biến mất, nhất quyết tin tưởng vào những lời dối trá do chúng ta biên soạn.

Nàng đã từng lừa ta, ta lừa nàng một lần cũng rất công bằng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8 Chương 9

Thâu Thiên Hoán Nhật

Đạm Như tùy tiện tìm kiếm một lý do để Lệ Thanh và Tây Kỳ ở lại trong phòng, kéo ta vào phòng nàng. Sau khi đóng cửa, nàng lập tức nhào tới, dâng lên cặp môi thơm. Nụ hôn nóng bỏng như lửa, thiếu chút nữa đã làm ta tan chảy. Sau khi rời nhau ra, nàng hờn dỗi nói: "Chàng tốt nhỉ! Hơn mười ngày không gặp mà đã câu dẫn được thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Xem ra đến cả khuôn mặt già lão này cũng không che đậy được mị lực của chàng."

Ta kêu to oan uổng, vội vàng giải thích ngắn gọn, nàng mới áy náy tỏ vẻ đã trách nhầm ta. Sau khi lấy được Ma Nữ nhận và thanh hoàng kim chủ thủ, chúng ta đi ra khỏi phòng. Ánh mắt sáng rực của Lệ Thanh và Tây Kỳ đảo đi đảo lại trên người chúng ta. Trong khi ta cảm thấy vô cùng lúng túng thì Đạm Như vẫn điềm nhiên như không: "Hiện tại đến lúc không giờ vẫn còn cả một canh giờ, đủ cho chúng ta sắp đặt đối phó với Âm Phong."

Lệ Thanh không có thời gian tính toán xem chúng ta đã làm chuyện gì trong phòng, hỏi luôn: "Bước tiếp theo phải thực hiện ra sao đây?"

Vinh Đạm Như đáp: "Sau khi bệ hạ nghỉ ngơi, chỉ cần mời Âm Phong pháp sư đi đến chính điện của người, nghĩ cách nói chuyện với hắn để kéo dài thời gian. Tất cả các chuyện khác cứ giao cho chúng thần lo liệu."

Lệ Thanh cũng là người tinh minh lợi hại, nhú mày hỏi: "Ta có nên đề cập với hắn chuyện của Phi nhi hay không? Nếu không, hắn chẳng lẽ lại không hoài nghi ta có mưu mô khác sao?"

Đây là một điểm mấu chốt khác trong toàn bộ sự bố trí, chúng ta sao có thể để sót được. Đạm Như đáp: "Bệ hạ có thể đề cập với hãn là Phi nhi đã mắc bệnh, nhưng bảo hãn rằng thầy thuốc nói không có trở ngại gì lớn. Nhất thiết đừng để cho hãn nhìn thấy Phi nhi, nếu không thì hãn sẽ nhìn ra có cao nhân vu thuật nhúng tay vào trong đó. Thế thì sẽ hỏng việc mất."

Lệ Thanh nhìn ta một cái, khẽ nói: "Các người phải cẩn thận một chút!" Nói rồi chuyển thân bỏ đi.

Nàng ta vừa mới bỏ đi, Đạm Như đã chạy đến bên cạnh Tây Kỳ, ôm lấy nàng trò chuyện thân thiết. Ta biết mị thuật của nàng đến cả nữ nhân cũng không kháng cự được, bèn tự đi đến trong đình viên ở ngoài nhà, hít thở vài hơi không khí trong lành. Trên bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao, ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, trong tâm có cảm giác thỏa mãn vô cùng. Chỉ cần giết được Âm Phong pháp sư, Đế quốc sẽ lại có thể khôi phục hòa bình, ta sẽ phân định biên giới của các dân tộc, làm cho tất cả mọi người an cư lạc nghiệp. Sau đó, ta sẽ cùng Đạm Như và Tây Kỳ đi tới Vu quốc, cùng Vu đế quyết một trận thư hùng, cứu công chúa trở về.

Tây Kỳ chính là hạt giống kỳ dị của phế tích. Nếu như ta có thể phát huy lực lượng hàm ẩn trong người nàng, thì việc đối phó với Vu đế lại càng nắm chắc thành công. Nghĩ đến đây, Đạm Như và Tây Kỳ đã đi ra. Hai nàng đều đeo trường kiếm bên hông, anh khí bức nhân. Ta thò tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của hai người, cười hỏi: "Các nàng đã thương lượng ổn thỏa xem ai làm vợ lớn, ai làm vợ nhỏ chưa?"

Vinh Đạm Như giận dữ nói: "Không được đến ly gián tình cảm của tỷ muội chúng ta."

Tây Kỳ tiếp lời: "Nguyên lai các người sớm đã thông đồng xong xuôi, đến cả ta cũng bị lừa nên mới tin theo các người."

Ta nói: "Thời gian không còn nhiều nữa. Chúng ta trước tiên đi cứu Dực Kì ra đã."

Nhà tù nằm ở dưới lòng đất của chính điện, cửa vào thì ở phía sau chính điện, là một thạch thất hình vuông trông giống như một cái hộp. Xung quanh thạch thất đều là đất trống, bốn bức tường của căn phòng đều có một hàng cửa sổ nhỏ, cho nên chỉ cần phía sau mỗi cửa sổ có một thủ vệ thì

nhất cử nhất động bên ngoài thạch thất đều không qua khỏi đôi mắt của bọn chúng. Bức tường ngoài của căn phòng treo đầy phong đăng, chiếu rọi vùng đất trong phương viên mười bước sáng rõ như ban ngày.

Chúng ta thần sắc an nhàn đi tới căn thạch thất hình vuông. Đạm Như nói: "Thiếp đã liên lạc với Khôi Ưng, chàng đoán xem câu đầu tiên hắn nói là gì?"

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, ta đáp: "Hắn đã nói một cái gì đó mà có thể khiến nàng phải nhớ mãi không quên, đúng không?"

Vinh Đạm Như bật cười: "Chàng quả là nhìn thấu được thiếp. Khôi Ưng bảo nếu như Chiến Hận yêu cầu Đại Kiếm Sư mang nàng tặng cho hắn một đêm, Đại Kiếm Sư sẽ làm thế nào?" Tiếp đó đậm chân hờn dỗi nói: "Chàng nói đi! Lời nói như vậy khiến người kinh sợ, chàng bảo thiếp sao có thể không nhớ suốt đời được. Lan Đặc, chàng mau bày tỏ thái độ đi, chàng có thể đáp ứng yêu cầu bỉ ổi của tên thổ cầu đó hay không?"

Ta chống đỡ không nổi, đành lảng tránh: "Đến nơi rồi!"

Ở phía trước cửa hình thất mười bước, Đạm Như kéo ta dừng lại, đau khổ đáng thương cúi thấp đầu xuống, yếu ớt nói: "Chàng mà không tỏ rõ lập trường, thiếp sẽ không buông cho chàng đi tiếp."

Tây Kỳ giật nhẹ ống tay áo của Đạm Như, đề tỉnh: "Thủ vệ trong phòng đều đang nhìn chúng ta."

Vinh Đạm Như tha thiết nói: "Kỳ Kỳ nhà ngươi ngoan ngoãn một chốc cho ta, để ta đối phó xong với kẻ không chịu bày tỏ rõ thái độ này, rồi mới đưa ngươi tiến vào hình thất ngầm dưới đất."

Ta sợ người trong phòng nghe được lời nói chuyện của chúng ta, bèn hạ giọng nói khẽ: "Trừ phi có sự đồng ý của nàng, nếu không thì ta tuyệt đối không đem nàng tặng cho người khác, một nửa đêm cũng không."

Vinh Đạm Như nhẹ nhàng nói: "Mấy lời này quá nguy hiểm. Với đạo hạnh nói lời ngon tiếng ngọt của chàng, nhất định có phương pháp thuyết phục thiếp gật đầu đồng ý."

Ta chỉ muốn nhanh chóng tiến vào xem xét tình hình của Dục Kỳ, chỉ đành đầu hàng: "Ta tuyệt đối không thuyết phục nàng. Nàng đã hài lòng chưa?"

Vinh Đạm Như nhảy nhót tung tăng như tiểu nữ hài, hướng về phía ta nở nụ cười ngọt ngào: "Đi theo chàng làm thê tử vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp thôi!" Rồi đi về phía cửa chính của căn thạch thất. Ta trước sau đều không chống đỡ nổi mị thuật của nàng.

Chúng ta đi qua địa đạo trong căn thạch thất có hơn chục tên Hắc Khôi vũ sĩ canh gác, đi xuống mười bậc, tới nơi cửa vào ở bên dưới hành lang. Hai bên trái phải, mỗi bên có chín gian hình thất, cửa phòng đều treo phong đăng. Ánh đèn khiến người ta có một cảm giác âm u đáng sợ. Ta tuyệt không lạ gì cái địa phương đáng sợ có mười tám gian hình thất này. Năm đó, phụ thân tôn kính của ta, Lan Lăng đã chịu đựng sự hành hạ trong đó cho đến lúc chết. Nơi này mặc dù ở trong lòng đất, nhưng thiết bị thông khí rất tốt, tuyệt đối không bị bí khí.

Viên hình quan phụ trách bước theo tới, hướng về phía Đạm Như cung kính thi lễ: "Bệ hạ vừa mới thông báo cho chúng tôi, phải hoàn toàn nghe theo sự phân phó của Vinh tiểu thư." Vừa nói vừa không nhận được thỉnh thoảng liếc trộm Đạm Như, lộ vẻ ngẩn ngơ bị sắc đẹp chi phối.

Vinh Đạm Như lướt ánh thu ba, hỏi: "Nơi này có bao nhiêu phạm nhân?"

Viên hình quan đáp: "Chỉ có một người, còn những người khác đều đã chuyển đến nhà giam rồi."

Vinh Đạm Như bèn ra lệnh: "Dẫn chúng ta đi xem hắn."

Viên hình quan phải rất khó khăn mới rời ánh mắt khỏi khuôn mặt thanh tú của nàng, dẫn chúng ta đi tới trước cánh cửa rào sắt của gian hình thất ở nơi tận cùng hành lang bên trái. Trong lòng ta chấn động, đây chẳng phải chính là gian hình thất mà phụ thân ta đã chết thảm trong đó sao? Tây Kỳ đứng bên cạnh ta, khuôn mặt thanh tú trở nên trắng nhợt. Sắc mặt nàng biểu thị đã bị hình cụ dùng hành hạ phạm nhân, chia ra treo ở hai bên hình thất rộng lớn, dọa đến táng đờm kinh hồn.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của phong đăng ở bốn góc, Dực Kỳ bị trói lên chính giữa một khung sắt lớn hình chữ thập (chữ thập: 十), đầu rũ xuống, trên người mặc một chiếc bạch bào lấy bút pháp màu đỏ tươi vẽ đầy các

dạng ký hiệu kỳ quái, vốn đã bất tỉnh nhân sự. Hình quan tuân theo phân phó, mở rào sắt ra.

Vinh Đạm Như nói: "Người ra chỗ cửa chờ chúng ta, bất cứ người nào cũng không được phép tiến vào, biết chưa! À! Giao chìa khóa cho ta." Viên hình quan giao chìa khóa ra rồi mới lưu luyến rời đi.

Ta gấp gáp, không kịp chờ đã nhào qua nắm lấy hai vai Dực Kỳ. Tay chân Dực Kỳ bị vòng sắt siết chặt giang ra theo hình chữ đại (chữ đại: 大). Ta kêu lên: "Dực Kỳ!"

Vinh Đạm Như nói: "Không cần phải lo lắng. Anh ta chỉ là đã bị Âm Phong pháp sư phục mê được làm suy yếu ý chí và khiến anh ta nảy sinh ảo giác, vẫn chưa thi triển mê hồn đại pháp."

Tây Kỳ hỏi: "Khi nào hãn sẽ trở về thi pháp?"

Ta ôm lấy nàng vốn đang tâm sợ mặt run, an ủi: "Có ta ở đây, Kỳ Kỳ ngoan không cần phải sợ hãi."

Vinh Đạm Như cũng an ủi: "Yên tâm đi! Thời gian thi pháp tốt nhất của Âm Phong pháp sư là lúc không giờ. Chưa đến thời gian đó thì hãn tuyệt sẽ không xuất hiện."

Ta tán thưởng: "Đạm Như nàng quả thực tính toán không bỏ sót. Mỗi khi đến lúc không giờ, Âm Phong nhất định đến thi pháp, lại sẽ khiến cho Lệ Thanh càng tin tưởng chúng ta nói không sai."

Vinh Đạm Như hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"

Ta nhìn Dực Kỳ, chợt nảy ra một suy nghĩ ngoài dự tính, quyết định thay đổi một chút kế hoạch đã định ra lúc đầu, kiên quyết nói: "Nếu như ta có thể biến thành Dực Kỳ, trong lúc Âm Phong đến thi pháp, có thể xuất kỳ bất ý đâm hãn một kiếm."

Vinh Đạm Như nói: "Không có người nào có thể ám toán Âm Phong, khi nhìn thấy hãn thì chàng sẽ hiểu rõ lời của thiếp. Nhưng thiếp quả thực là có phương pháp biến chàng trở thành Dực Kỳ."

Ta cực kỳ mừng rỡ: "Phương pháp gì nào?"

Vinh Đạm Như đáp: "Dưới ánh đèn u ám như thế này, chỉ cần thiếp hóa trang cho chàng một chút. Trừ phi Âm Phong nâng khuôn mặt của chàng lên nhìn, còn tuyệt đối không thể phát giác các người đã đánh tráo nhau."

Ta trong lòng thoáng động, bèn hỏi: "Nàng có phương pháp cứu tình Dục Kỳ, biến huynh ấy thành hình dạng lão nhân này của ta hay không? Như thế thì có thể từ huynh ấy hóa trang thành ta, rời khỏi chốn này."

Vinh Đạm Như nhú mày suy nghĩ, móc ra từ trong ngực một bình sứ nhỏ, đổ ra tám viên tiểu dược hoàn, mớm cho Dục Kỳ uống xong, rồi bảo: "Chàng có thể chuyển dị năng vào trong cơ thể huynh ấy, giúp huynh ấy tỉnh lại nhanh hơn một chút."

Ta vội ngừng tụ tinh thần. Dị năng lập tức cuộn cuộn không dứt từ lòng bàn tay ta thấu qua hai vai Dục Kỳ, chuyển vào trong cơ thể anh ta. Sau một hồi lâu, Dục Kỳ rên lên một tiếng, ngẩng đầu mở to mắt, ngờ ngàng trông lại phía ta. Ta vô cùng mừng rỡ, gọi: "Dục Kỳ! Là ta, ta là Lan Đặc!"

Dục Kỳ chấn động tỉnh lại, kêu lên với vẻ không thể tin nổi: "Đại Kiếm Sư! Ta"

Ta khuyên: "Không nên nói chuyện! Trước hết hãy để ta giải khai vòng xích ở tứ chi của huynh."

Vinh Đạm Như bắt đầu động thủ. Sau khi vòng xích được giải khai, nếu không có ta và Tây Kỳ một phải một trái đỡ anh ta thì bảo đảm anh ta sẽ ngã nhào ra đất.

Vinh Đạm Như đem đến chiếc ghế dựa, để cho Dục Kỳ ngồi xuống, lấy ra chiếc túi vải bố nhỏ mà hôm đó dịch dung cải trang cho ta, thực hiện các động tác trên khuôn mặt Dục Kỳ. Còn ta thì móc ra cây chủy thủ hoàng kim, phá hỏng bốn vòng xích đó, làm cho chúng chỉ có thể tạm giữ nguyên hình dạng. Dưới diệu thủ của Đạm Như, chỉ một lát sau, Dục Kỳ đã biến thành hình dạng hao hao giống ta. Ta lấy nước thuốc mà Đạm Như chuyển qua, dưới sự giúp đỡ của Tây Kỳ, tẩy đi lớp ngụy trang trên khuôn mặt và mái tóc, trở lại diện mạo vốn có.

Tây Kỳ reo lên một tiếng, ôm lấy ta rồi hôn như mưa lên môi, vui mừng kêu lên: "Lan Đặc ơi! Thiếp nhớ khuôn mặt anh tuần, hại người phải suy nghĩ khổ sở này của chàng biết bao!"

Dục Kỳ dần dần khôi phục khí lực, hướng về phía ta, ngờ ngàng hỏi: "Trời ơi! Các người sao có thể đến được nơi này cứu ta?"

Ta nói: "Không còn thời gian giải thích nữa." Rồi quay sang phía hai người Đạm Như và Tây Kỳ, quyết định: "Các nàng mang Dực Kỳ đi giao cho Khôi Ưng, để Khôi Ưng đưa anh ta đến địa điểm an toàn."

Đạm Như đi tới trước mặt ta, lại thi triển diệu thuật của nàng lần nữa. Nàng chiếu theo dáng dấp đầu tóc bù xù, không có nửa điểm khí sắc con người của Dực Kỳ trước kia để thi triển thuật hóa trang thần diệu. Tây Kỳ đứng bên cạnh, há hốc miệng nhìn. Ta cảm nhận được sự ấm áp, thơm tho, dễ chịu khi cánh tay nhỏ nhắn của nàng bôi lên khuôn mặt ta một loại phấn trắng lên khuôn mặt.

Ta phân phó: "Sau khi Âm Phong và người của hắc tiến vào, các người lập tức hạ tấm bản sắt lớn ở lối vào, phong kín cửa. Tự ta có thể làm cho Âm Phong không ra được."

Tây Kỳ biến sắc: "Không! Thiếp phải lưu lại bên cạnh chàng."

Vinh Đạm Như cũng ngăn người: "Chàng có lẽ vẫn chưa hiểu rõ sự đáng sợ của Âm Phong và bốn tên Âm Phong nô đó của hắc. Thiếp nhất định phải ở lại, cùng chàng liên thủ đối phó với bọn chúng."

Ta lắc đầu: "Nếu như vậy, chúng ta có thể toàn quân bị diệt. Nàng cũng không phải là không hiểu rõ tính phản phúc vô thường của Lệ Thanh. Nếu như chúng ta đều ở trong lòng đất, Lệ Thanh chỉ cần đóng kín cổng vào phía trên, lại dẫn nước vào qua các lỗ thông khí, chúng ta sẽ chết cả đám, ai cũng không cứu được chúng ta. Cho nên các nàng nhất định phải lưu lại bên ngoài, giám thị và chế trụ Lệ Thanh, đó mới là kế sách vạn toàn."

Tây Kỳ bướng bỉnh: "Có Như tỷ ở bên ngoài là đủ rồi, thiếp có thể kiểm một gian hình thất và nấp vào, đến lúc thì sẽ đi ra trợ giúp chàng."

Đạm Như lắc đầu: "Người không giấu được Âm Phong vì hắc là người có linh giác. Huống hồ thính giác hai con ác xà của hắc vô cùng linh mẫn, âm thanh hô hấp cực nhỏ cũng không giấu được chúng."

Ta nói: "Nàng hãy thông tri cho Khôi Ưng, để hắc tình tuyên ra một đám hảo thủ, mai phục gần đây. Nếu như Lệ Thanh"

Đạm Như cười ngắt lời: "Như thế chỉ làm đả thảo kinh xà thôi. Yên tâm đi! Thiếp có mười hai Du nữ trợ trận, sẽ không sợ Lệ Thanh. Huống hồ, Lệ Thanh vẫn còn chưa muốn phản bội Vu đế, sao có thể lại đi động thủ với

thiếp khi chưa nắm chắc. Nàng ta còn muốn thiếp đi cứu nhi tử bảo bối của chàng nữa."

Ta nghĩ cũng thấy phải, thò tay xoa nhẹ khuôn mặt mềm mại, mịn màng của hai nàng một cách đầy thương yêu, nói tiếp: "Hai nàng phải tùy cơ ứng biến, chiếu cố lẫn nhau, không được để tổn thương một lông tơ sợi tóc. Điều đó sẽ khiến trái tim ta đau xót đến chết mất."

Hai nàng nhu thuận gật đầu đáp ứng. Ta đứng dậy, trao đổi y phục với Dục Kỳ, để cho bọn họ động thủ đưa ta giam hờ vào vòng xích. Khuôn mặt Tây Kỳ đầy nét ưu sầu, buồn rầu nói: "Nếu như chàng có chuyện gì, thiếp nhất định không thể sống tiếp nữa."

Đạm Như vội tiếp lời: "Thiếp cũng vậy!"

Ta cảm thấy xúc động trong lòng, nói vẻ khẳng định: "Yên tâm đi! Một tên Âm Phong, ta sao lại không đối phó được chứ."

Đạm Như hỏi: "Ma Nữ nhận giấu ở chỗ nào mới tốt đây?"

Ta đáp: "Nàng rút nó ra, cột ở sau lưng ta, còn cây chủy thủ thì buộc ở bắp đùi cho ta."

Tây Kỳ lại hỏi: "Bọn thiếp làm sao biết được chàng phát sinh chuyện gì bên trong?"

Ta nhìn nàng, ngưng tụ tinh thần, nói bằng tâm linh: "Đã biết chưa nào?"

Tây Kỳ sợ giật thót mình, đáp: "Vì sao trong đầu thiếp lại nghe được lời nói của chàng?"

Ta trong lòng cực kỳ mừng rỡ, biết mình đoán không sai. Tây Kỳ và Phi Tuyết đều có linh chất đồng nhất, có thể cùng ta sinh ra cảm ứng tâm linh.

Vinh Đạm Như xen vào: "Các người đã có bản lĩnh tâm linh tương thông, như vậy càng dễ xử lý." Tiếp đó lại hướng về phía ta, chính sắc nói: "Đại anh hùng của thiếp, nếu như tình hình bất diệu, chàng không được sính cường, phải mau chóng thông tri cho chúng thiếp nhé!"

Ta mỉm cười: "Yên tâm đi! Ta sẽ đem tin Âm Phong đã chết thông tri cho các nàng đầu tiên. Chỉ hy vọng các nàng ở phía trên cũng có thể sắp xếp sự việc chu đáo ổn thỏa."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 10

Hình Thất Chi Chiến

Một khắc trước lúc không giờ.

Tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần, không lâu sau tiếng xích sắt vang lên.

Ta không dám ngẩng đầu nhìn bọn họ, chỉ thấy năm cái bóng dài, được đăng hỏa soi bóng, đang đi đến gần.

Một giọng nói hùng tráng nhưng có vẻ già nua lạnh lùng phát ra hai từ.

Ta tuy cùng Khôi Ưng học được vài ngày tiếng Vu quốc, mấy từ chào hỏi may ra nghe còn hiểu được, nhưng không phải hai tiếng này, cho đến khi phong đăng ở bốn góc của hình thất ngừng cháy, ta mới hiểu được hai từ nghe được chính là người của Âm Phong ra một mệnh lệnh đại loại là "Tắt đèn". Có người đi ra ngoài hình thất tắt toàn bộ đăng hỏa trên các bó đuốc dài, bốn phía chìm trong hắc ám, đưa tay cũng không thấy năm ngón.

Chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng và một vài tiếng xì xì lạ lùng, có lẽ là lưỡi hai con độc xà của Âm Phong lúc thò ra thụt vào phát ra tiếng xì xì.

Ta cuối cùng cũng ứng phó với loại binh khí sống này, nhất định phải cẩn thận một chút.

“Choang!”

Một âm thanh vang lên, chấn động cả không gian yên lặng của hình thất.

Ta sợ đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, trong lòng thầm kêu. Tên gia hỏa này đã thi triển Ly hồn đại pháp đối với ta rồi, vội vàng vắt óc nhớ lại pháp môn trong Vu thần thư mà Khôi Ưng đã dịch cho ta

Trong Vu thần thư nói, mục đích cuối cùng của Ly hồn pháp chính là phải khống chế tâm linh của người bị thi thuật, là cảnh giới tối cao, đương nhiên là giống như Vu đế đem tà lực đưa vào tâm linh của đối phương, làm cho người bị thi thuật biến thành công cụ tuyệt đối trung thành của mình.

Loại thứ hai là nhập những mệnh lệnh đơn giản vào, làm đối phương chấp hành, hoặc trong một tình huống nào đó có phản ứng theo yêu cầu của người thi thuật.

Ngày đó, mệnh lệnh khêu gợi dục tính của ta đối với Đạm Như chính là loại này. Chắc Âm Phong đã quen thuộc với loại vu thuật này hơn ta rất nhiều, không hề giống như ta, hiệu lực của mệnh lệnh sau vài ngày đã tiêu thất. Nhưng e rằng hắn còn xa mới có thể đạt đến cảnh giới của Vu Đế, nếu không hắn đã là một Vu Đế khác rồi

Vu thần thư hướng dẫn, bước đầu tiên thi triển pháp thuật là phải tạo ra một hoàn cảnh mộng ảo không có thực, làm yếu đi sự linh hoạt của người bị thi thuật đối với hiện thực.

Cho nên Âm Phong trước hết dùng dược vật làm mê man thần kinh Dược Kỳ, hiện tại lại đem hết đèn tắt đi.

Bước thứ hai là phải thu hút tâm trí đối phương, làm đối phương không hề chú ý đến sự vật nào khác ngoại trừ người thi thuật.

Lúc này có tiếng kim loại vang lên, chính là muốn kinh động sự chú ý của ta.

Ta thật sự sợ đến giật bắn người, giả vờ ngẩng đầu ngơ ngác.

Trong bóng tối đen kịt như thế này, dù cho ta dùng dạ nhãn cũng không thấy gì, lại càng không tin Âm Phong có thể nhận ra ta là giả mạo. Ta ngậm vận tâm lực, kiềm chế quang mang trong mắt, đi tới phía trước, vừa nhìn thấy thiếu chút nữa đã kêu lên thất thanh.

Ta thấy năm cặp lớn và hai cặp nhỏ tổng cộng là bảy cặp mắt.

Đây thật sự là chuyện cực kỳ kinh nhân, hai đôi mắt nhỏ đó màu đỏ như máu, không cần phải nói chính là ánh mắt của phong xà ác độc. Năm cặp mắt kia thì cặp mắt ở trước mặt ta lấp lánh sắc xanh sâu thẳm, nhìn chính diện vào song mục của ta, tựa như một cặp tiểu phong đăng bật sáng trong

đêm tối. Có bốn cặp mắt khác u ám hơn, xếp thành hàng ngang sau lưng Âm Phong, có vẻ hung tàn tà dị.

Ta ngậm hít một ngụm lương khí.

Đối phương quả là hung nhân có linh lực tà dị, đối lại ta trước kia, chắc chắn không thoát được độc thủ của chúng. May là hôm nay ta cũng có dị năng tương tự, nếu không thật sự không thể chịu được khi nghĩ đến.

Tà nhân của Âm Phong ánh lên hai điểm tinh mang, vây chặt lấy ánh mắt của ta.

Trong lúc nhất thời, đầu ta không thể nghĩ được chuyện gì, toàn bộ đất trời dường như chỉ còn tồn tại ánh mắt tà ác của Âm Phong.

“Người là ai?”

Tiếng nói của Âm Phong vang lên phía trước, lại giống như đến từ một thế giới khác không thể lường được.

Ta thầm kêu lợi hại, để hấn tùy ý khống chế tâm trí của mình, chỉ giữ lại một chút linh quang, bảo trì thần trí bất diệt, y theo Vu thần thư miêu tả tình huống của người bị thi thuật, miệng há to, không ngừng thở, ép mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

Dựa vào dị năng ta có thể dễ dàng kiểm soát tình trạng thân thể, đánh lừa đối phương.

Âm Phong lại hỏi: “Người là ai?”

Hơi thở ta càng hỗn hển gấp rút, vất vả nói: “Người là ai?”

Ánh mắt Âm Phong càng sắc bén, quát: “Ta là ai?”

Để thỏa mãn hấn, ta nói theo: “Ta là ai?”

Một ánh lửa bên hông Âm Phong sáng lên.

Ta tập trung nhìn vào, một ánh lửa xanh ma quái nhảy múa chập chờn tại ngón trở cong gập của Âm Phong, tình cảnh thật quái dị vô luân.

Chuyện này không được nhắc đến trong Vu thần thư, ta không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ trợn mắt nhìn ngây ngốc. Đốm lửa xanh trên ngón tay Âm Phong di chuyển dần, cuối cùng đến phía dưới cằm Âm Phong khoảng một thốn.

Ta rốt cuộc đã nhìn thấy mặt Âm Phong. Điều này quả thực là kỳ tích.

Nếu không phải Khôi Ưng nói cho ta biết Âm Phong là cha của tỷ muội Âm Nữ Sư, thật sự là đánh chết ta cũng không thể tin được.

Hắn thật sự rất trẻ, chỉ có thể là sư huynh đệ của Âm Nữ Sư.

Đó là khuôn mặt anh tuấn hầu như không có lấy một vết nhăn và tiếng nói âm trầm già nua của hắn tuyệt không phù hợp, chẳng lẽ hắn đeo mặt nạ? Trên vai hắn quần hai sợi dây xù xì trông như cánh tay nhỏ, chính là quái xà toàn thân màu xanh lam, đầu hình tam giác, đôi mắt rắn trông như hai điểm huyết điểm, nhìn chòng chọc vào ta.

Đến lúc này ta mới minh bạch lời Đạm Như nói, cho dù Âm Phong đang ngủ, cũng không ai có thể ám toán hắn mà không bị đôi rắn hình dạng đáng sợ này phát giác.

Ta càng cẩn thận, đem tâm thần thoái ẩn trong nơi bí mật của tâm linh, để hắn không chế bề mặt tâm linh của ta.

Khóe miệng Âm Phong lướt qua một nét cười quỷ dị, nói: “Người cảm thấy rất mệt mỏi, ngủ đi, ngủ đi!”

Ta giả vờ mệt mỏi đến cực độ, phát ra tiếng ngáy đều đều.

Choang!

Một âm thanh vang lên.

Ta bừng tỉnh lại, thấy trên tay hắn đu đưa hai quả cầu sắt nối với nhau bằng một sợi dây, âm thanh phát ra trong sát na hai quả cầu chạm nhau.

Ta vừa mở mắt nhìn hắn, hai mắt Âm Phong tà quang đại thịnh, ánh mắt hắn tựa hai mũi tên xạ thẳng vào trong mắt ta, rồi tiềm nhập vào tâm linh của ta.

Ta biết đây là thời khắc tối quan trọng, ta lại không thể bị động mặc hắn muốn làm gì thì làm, bởi vì chỉ cần để hắn không chế tâm linh của ta, ta sẽ thật sự trở thành nô lệ của hắn, đó không phải là chuyện đùa.

Ta y theo những hướng dẫn trong Vu thần thư, chỉ dùng ý dẫn pháp tắc linh hoạt.

Chỉ có ý chí mới có thể không chế linh lực.

Sức mạnh ý chí không bị hạn chế như vật chất, bởi vì nó là sản phẩm của tâm linh.

Ta lập tức thu nhiếp tâm thần, ngưng tụ tất cả sức mạnh ý chí, đem di năng trong cơ thể tập trung vào hai mắt, giống như hai con cự long nô hống theo ánh mắt phóng ra, tiếp đón hai “mũi tên” của Âm Phong.

Ánh mắt giao nhau.

Hồn thể Âm Phong chấn động.

Trong lúc hăn bất ngờ không kịp phòng ngừa, linh năng của ta phá vỡ tà lực của hăn, phản lại khống chế tâm thần của hăn. Âm Phong giống như bị hãm trong một cơn ác mộng không thể nào tỉnh lại, song mục lộ vẻ muốn chống cự.

Ta trong lòng mừng rỡ, đang muốn rút Ma nữ nhận ở sau lưng ra chém đầu hăn. Đạm Như nói đó là phương pháp phá vỡ chú ngữ của Vu sư trước khi chết, không ngờ dị biến xuất hiện.

Hồng quang đột nhiên chớp động, hai con phong xà so với tốc độ của gió còn nhanh hơn, lao thẳng vào ta. Một hướng tới hạ âm mà táp, một nhằm yết hầu cắn vào. Cái cách con rắn chọn nơi để cắn thật sự là chưa bao giờ nghe qua.

Ta hét lớn một tiếng, hai tay vòng lại, vừa vặn thu vào trước mặt, chụp lấy cổ của hai con quái xà đang há mồm cắn tới.

A!

Mắt tai mũi miệng của Âm Phong phun máu, hai mắt trợn lên bùng tỉnh, lùi lại phía sau.

Ánh lửa xanh trên đầu ngón tay hăn biến mất.

Hình thất hồi phục bóng tối như cũ, vươn tay không thấy ngón.

Cùng lúc thất khiếu của hăn phun huyết, ngực ta như bị sét đánh, trong miệng thấy ngòn ngọt, cũng thổ ra một ngụm máu.

Đây là loại vu thuật gì mà đáng sợ thế.

Nhưng ta lại biết rõ hăn tuy phản kích thành công, thoát ra khỏi Ly hồn thuật của ta, nhưng bị thương nặng hơn ta nhiều. Tay ta phát run, biết rằng không thể nắm chặt hai con ác xà sức mạnh vô cùng này, thuận thế toàn lực đem chúng quăng lên trần phòng. Thân rắn cương ngạnh đến nỗi da ta rách toạc, máu tươi chảy ra.

Tiếng gió đập vào mặt, bốn gã Âm Phong nô vô thanh vô tức huy kiếm đánh tới, bảo vệ chủ nhân của chúng

Bộp! Bộp!

Hai con phong xà đụng mạnh vào đỉnh tường, nhanh chóng rơi xuống.

Ta phản thủ xuất ra Ma Nữ nhận, hoàn toàn bằng thính giác nắm bắt vị trí và tốc độ rơi xuống của phong xà, Ma Nữ nhận dùng tốc độ nhanh nhất chém ngang.

Chết đi! Ta không tin Ma Nữ nhận không chém đứt hai con đại độc xà này

Ma Nữ nhận quét qua cổ hai độc xà.

Xà huyết bắn tung tóe.

Âm Phong sinh ra cảm ứng, kêu một tiếng thảm thiết, nghe có tiếng bước chân lui lại hai bước.

Cùng lúc ta tránh sang một bên, bằng trí nhớ lui đến một hình cụ trông giống như một cái ống tròn.

Đình đình đang đang!

Bốn thanh kiếm của bọn Âm Phong nô toàn bộ đều chém vào khoảng không phía trên khung sắt dùng để khóa ta trước đây.

Trong phòng giam bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Lúc này ai cũng không nhìn thấy nhau.

Thật quái gở!

Một đạo quang diễm chói mắt lóe lên trong hình thất, yên hoa chớp nháy diên cuồng, chiếu sáng hình thất như ban ngày.

Lúc này không cần phải so đo ai là kẻ quăng ma đạn chiếu sáng, bốn gã cự hán dữ tợn đứng ở giữa phòng cầm kiếm chém tới.

Cơ hồ vừa nhìn thấy bọn chúng di chuyển tấm thân to lớn cao đến bảy thước thì bốn thanh kiếm đã chia làm bốn góc độ chém tới, phong kín đường lui của ta. Nếu lùi lại phía sau, ta sẽ bị ép vào góc tường, kiếm thế cũng khó mà triển khai.

Ta chưa hề gặp qua hảo thủ cao minh như vậy, chứng minh tiềm năng của con người thật đáng sợ, nhất là dùng để làm việc ác.

Ta căn răng, rút hoàng kim chủ thủ trên đùi, tránh sang bên cạnh, né được hai tên bên phải, hướng về hai tên bên trái tiếp chiêu, Ma Nữ nhận cũng toàn lực chống đỡ.

Keng!

Hoàng kim chủ thủ trước tiên chém tới trường kiếm của tên ngoài cùng bên trái, rồi xoay cạnh chủ thủ, chiếu ánh vàng vào mắt tên còn lại.

Tên nọ bị cường quang che mắt phải ngừng lại một lúc.

Ta phóng đến phía bên phải nơi trường kiếm của hắn không vươn đến được, Ma Nữ nhận đâm chính xác vào tim hắn.

Gã Âm Phong nô điên cuồng hét lên một tiếng kinh thiên động địa, trường kiếm rơi xuống đất, hai tay thu vào nắm lấy lưỡi Ma Nữ nhận, cuối cùng tuyệt khí tại chỗ.

Ta rút mạnh Ma Nữ nhận nhưng không được, đúng lúc này, thân thể to lớn của tên Âm Phong nô ngoài cùng bên trái phóng đến, trường kiếm mượn lực của thân thể đâm tới, hoàng kim chủ thủ của ta thiếu chút nữa là đâm ngược vào mình.

Hai gã Âm Phong nô khác từ bên phải công đến, hàn phong ập vào mặt.

Ta thấy tình thế nguy cấp, điên cuồng hét lớn, xoay mạnh cổ tay, mười ngón tay của tên Âm Phong nô bị đâm thủng tim bị cắt gãy như cành cây khô.

Keng, keng, coong, coong.

Đao kiếm giao kích.

Ta từ bên tên Âm Phong nô đang hấp hối thoát ra khỏi vòng vây, đồng thời đùi trái trúng một kiếm, tay trái bị chém một đường sâu đến thấy cả xương.

Đây là lần đầu tiên, ta không thể dả thương địch nhân được nửa kiếm.

Đột nhiên tất cả tối sầm lại. Ma đạn đã cạn kiệt lực lượng chiếu sáng.

Ta trong lòng chột động, nắm lấy thân thể tên Âm Phong nô đang lao đao sắp ngã, thừa dịp tất cả trở nên tối đen, đem hắn đẩy về phía ta vừa thoát đi.

Tên Âm Phong nô sắp chết bước về phía đó, tựa như là ta đang bị thương. Ba gã Âm Phong nô còn lại cùng hướng về phía tên thể thân của ta

đánh tới.

Bọn nô tài này có khả năng bị Âm Phong phục được quá nhiều, bản năng phát huy rất tốt, nhưng không may là linh hoạt của trí não không được tốt.

Ta cười thầm, vô thanh vô tức chuyển sang bên phải, bằng cảm giác đuổi tới sau lưng hai tên Âm Phong nô, Ma Nữ nhận chém ra.

A!

Một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa, đến từ tên thể thân của ta. Ba thanh kiếm chém hẳn làm ba đoạn, lần này ta mới không tin là hẳn không chịu chết. Cùng lúc Ma Nữ nhận lướt ngang qua cái cổ xù xì của hai gã Âm Phong nô, làm đầu lâu của chúng văng lên giữa phòng.

Hai thanh kiếm rơi xuống đất.

Càng không thể tưởng được chuyển đáng sợ xảy ra.

Tiếng bước chân vang lên như đất rung núi chuyển, tiếp theo là hai tiếng kêu thảm thiết. Một trong số đó là của Âm Phong, hẳn điên cuồng hét lên: “Nô tài ngu ngốc, buông ta ra!”

Ta hoảng sợ bước thụt lùi đến khi sống lưng va vào tường. Tuy mắt không thấy gì nhưng ta cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Hai tên Âm Phong nô không đầu sau khi chết càng lợi hại so với khi còn sống, xác không hồn bất ngờ điên cuồng tấn công người bên cạnh. Người gặp tai ương đầu tiên là một tên Âm Phong nô khác, tiếp theo chúng định xông đến thu thập Âm Phong pháp sư của ta.

Kế đến là tiếng vật lộn giãy dụa. Trong hình thất vang lên tiếng rên rĩ thống khổ và tiếng tru của dã thú.

Cuối cùng chỉ còn tiếng hô hấp yếu ớt.

Ta không ngờ đến sự tình có thể kết thúc như vậy, dựng cả tóc gáy, vội đốt lên một ngọn lửa nhỏ.

Tình cảnh trước mắt cực kỳ thê thảm, ngay cả liếc nhìn cũng không đành, tên Âm Phong nô không đầu bị kéo lê trên sàn, thân thể biến dạng, mắt mũi tai miệng của Âm Phong pháp sư toàn bộ ứa máu, ta thở dài: “Tự tác nghiệt, không thể sống được!”

Ta ngồi xuống, đưa tay điểm vào mi tâm của hắc, truyền dị năng vào. Ta đương nhiên không cứu hắc, huống hồ thương thế này dị năng kiểu gì cũng không dùng được, chỉ là muốn hắc nói ra di ngôn.

Hắc nói một cách yếu ớt: “Người là Lan Đặc.”

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta chính là Lan Đặc.”

Âm Phong pháp sư hồi phục được chút sinh lực, cười hung ác nói: “Người trốn không thoát đâu, quái vật trong phế tích cũng không sống lâu được đâu. Khi chủ nhân có được cơ thể mới, chính là ngày tàn của các ngươi.”

Thân thể mới, phải chăng là chỉ công chúa. Tim ta đập mạnh.

Hai mắt Âm Phong pháp sư nhắm lại, tắt thở. Hắc có lẽ là một cao thủ đáng sợ, đáng tiếc là ngay cả cơ hội xuất chiêu cũng không có.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 11

Xưng Hùng Đế Cương

Khi ta trở lại mặt đất, Đạm Như và Khôi Ưng đã khống chế được đại cuộc.

Kiểm của Đạm Như gác ngang trên cổ của Lệ Thanh.

Ta xóa đi lớp hóa trang, ôm Tây Kỳ vào lòng, trên người đầy máu đen, ta đi đến trước mặt Lệ Thanh, cười khổ nói: “Nói cho ta biết! Tất cả chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Cho dù nàng có được thiên hạ bất quá ngủ cũng chỉ trong phạm vi vài thước, chuyện đó nàng cũng cảm thấy rất là thoải mái khi ở trong lòng ta mà!”

Lệ Thanh thì thầm: “Lan Đặc! Ta xác thực là không bằng chàng, cầu xin chàng tự tay giết ta đi!”

Ta thở dài: “Nàng biết rõ ta không thể hạ thủ, cũng sẽ không hạ thủ. Nàng muốn ta thành cừu nhân giết mẹ của con ta sao?”

Lệ Thanh nói: “Chàng rất nhẫn tâm, lợi dụng con trai của mình hại đến mẹ nó.”

Vinh Đạm Như cười duyên: “Lệ Thanh người nói sai rồi. Lan Đặc không phải muốn hại người mà là muốn cứu người, đi theo Vu đế làm những chuyện thương thiên hại lý nhất, sẽ có kết quả tốt ra sao”

Ta nói: “Thả nàng ra!”

Vinh Đạm Như thu hồi trường kiếm, cười nói: “Bây giờ người và chúng ta hợp mưu giết Âm Phong pháp sư, Vu đế nhất định sẽ không tha cho người, người nghĩ phải làm sao bây giờ”

Ta bảo Tây Kỳ đi sang một bên rồi tới trước mặt Lê Thanh, lấy tay nâng khuôn mặt thanh tú nhưng hoa dung thâm đậm, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng đang ẩn giấu những tình cảm cực kỳ phức tạp, nói: “Chuyện trước kia ta có thể không tính toán với nàng, nhưng kể từ hôm nay, nàng phải trở thành người mẹ tốt của con ta, nàng đồng ý không?”

Lê Thanh khẽ nói: “Trừ phi ngài đồng ý cùng ta ân ái trở lại, nếu không ta tình nguyện tự sát.”

“Mẹ nó!”

Trước sau vẫn là bản sắc của dâm phụ.

Ta nhìn sang Tây Kỳ. Nàng nhiệt lệ tràn mi, ngậm gật đầu, biểu hiện không phản đối.

Ta nhìn về Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như, nàng quay sang Lê Thanh cười đùa: “Lê Thanh! Đến hôm nay người mới hiểu được điều hạnh phúc nhất trên đời là gì.”

Dực Kỳ lúc này chạy đến báo cáo: “Toàn bộ tướng lĩnh trong thành đang chờ Đại Kiêm sứ triệu kiến bên ngoài.”

Ta hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của Lê Thanh rồi nói: “Chúng ta đi ra ngoài nào!”

Khi bước ra ngoài, tiếng tung hô vạn tuế vang lên rung chuyển trời đất.

Trên khoảng đất rộng đầy những tướng lĩnh và võ sĩ của Đế quốc.

Ta nhìn lên bầu trời trắng sáng vắng vặc, biết rằng thành tựu của mình giống như trăng tròn soi sáng khắp trời, chiếu sáng đến mỗi một tấc đất của Đế quốc.

Chiến tranh cuối cùng cũng nhờ ta mà kết thúc

Hòa bình cũng do ta mà bắt đầu.

Ta đưa tay ôm eo Tây Kỳ, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Tiểu Tây Kỳ, ngày đó trong địa động, ta thật sự là có ý muốn chiếm tiện nghi của nàng. Nếu lúc đó ta không bị thương, đêm động phòng của nàng sẽ không bị lùi lại đến tối hôm qua mới cho ta được hưởng thụ.”

Đạm Như từ phía sau ôm ta thật chặt, dùng ngữ âm bộc lộ cảm xúc nhất nói: “Lan Đặc! Ta chịu đựng đã hơn mười ngày rồi, chàng phải bồi thường thật nhiều cho ta nhé.”

Ta nhớ đến lời của Sơn Mỹ, chỉ có ngọn lửa đục tình nồng cháy nhất của nam nữ, mới có thể rửa sạch bi thương và mất mát do cừu hận chiến tranh mang lại. Đến lúc này ta mới minh bạch chân lý vĩnh cửu đó

Lê Thanh nhìn chúng tướng cao giọng nói: "Nhân danh Đại Kiếm sư bộ hạ ta tuyên bố, toàn thành đêm nay cuồng hoan khánh chúc, nghênh đón đại quân từ phương nam tiến vào thành."

Tiếng hò reo lại vang lên như triều dâng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 9

Chương 1: Quân Lâm Đế Thổ

Chương 2: Hồ Thiên Hồ Địa

Chương 3: Thê Nhân Chi Lạc

Chương 4: Quân Phân Cường Thổ

Chương 5: Cải Biến Kế Hoạch

Chương 6: Viễn Chinh Vu Quốc

Chương 7: Nghênh Lăng Chi Thành

Chương 8: Phong Thành Diễm Hậu

Chương 9: Tâm Hữu Linh Tê

Chương 10: Tâm Linh Bút Kí

Chương 11: Cuồng Vũ Pháp Sư

Chương 12: Binh Lai Tướng Đáng

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 1

Quân Lâm Đế Thố

Ngày thứ ba sau khi Âm Phong pháp sư bị trừ khử, Ma Nữ quốc, Thiểm Linh tộc, Dạ Lang tộc và những nơi trực thuộc quân đội Đế quốc của ta, dưới sự lãnh đạo của Hoa Nhân, tất cả tướng lĩnh đều hoan hỉ đi đến Nhật Xuất thành.

Ta ngồi trên một chiếc xe ngựa hoa lệ do Dực Kỳ đặc chế dùng mười sáu thớt tuần mã để kéo, dọc theo đường lớn của Nhật Xuất thành, li khai hoàng cung, ra khỏi thành đón tiếp.

Đi phía trước xe là chiến mã vô song Phi Tuyết. Lệ Thanh quận chúa, Tây Kỳ, Vinh Đạm Như ba người vui mừng hớn hở, ngồi bên cạnh ta.

Trên tay quận chúa đang ôm nhi tử bảo bối của ta. Có nó rồi, dâm phụ này không còn lo ta không tha thứ cho nàng nữa.

Không biết có phải là nàng bị tình thế bắt buộc mà khuất phục ta, hay là từ nay nàng sẽ thật sự thay đổi, thậm chí yêu ta, Đây cuối cùng vẫn là một vấn đề cần phải lý giải cho triệt để, nếu không có thể biến thành mầm mống tổn hại đến hòa bình, Nàng tịnh không phải là một nữ nhân bình thường an phận.

Trong tương lai quãng thời gian này sẽ là những ngày mang tính quyết định với Đế quốc. Ta phải quyết định khuôn mẫu của quốc gia, phân phối đất đai, để hòa bình có thể tiếp tục kéo dài.

Hai bên đường lớn nhà nhà treo đèn kết hoa, nhân dân Nhật Xuất thành đều chen nhau ra đường, sắp thành hàng mà hoan hô. Hoa tươi ném tới

chúng ta như mưa, tiếng hô Lan Đặc đại để vang lên như tiếng sóng ào ào từ trên đổ xuống.

Đại quân của Âm Phong tộc tuân theo mệnh lệnh của Lệ Thanh lui về Triều Dương cảng ở Lâm Hải, đợi ta ra chỉ thị tiếp theo. Cách làm này của Lệ Thanh làm ta sinh ra hảo cảm, tỏ rõ nàng không thể lợi dụng Âm Phong đại quân đến uy hiếp ta, ảnh hưởng đến quyết định của ta.

Đó có phải là một thái độ giả dối để kiếm lấy những lợi ích bất hợp pháp to lớn sau này hay không, ta thậm chí còn không biết.

Vinh Đạm Như nhìn thấy tất cả nhân dân Nhật Xuất thành đều rất nhiệt tình bèn hướng về ta cảm khái nói: "Lan Đặc! Chàng bây giờ là người có quyền thế lớn nhất Đế quốc rồi, chàng muốn những người này sống, họ mới có thể sống vui vẻ an cư lạc nghiệp, muốn bọn họ chết, thế giới này sẽ ngập tràn những tiếng khóc lóc thảm thiết đau khổ!"

Khi xe ngựa đến nơi, những người hoan hô đều lần lượt quỳ xuống chào ta. Ta biến thành vị thần trong lòng bọn họ, may mắn là thiện thần chứ không phải ác thần. Ta phải lợi dụng thân phận này thật tốt. Sự sùng kính của bọn họ đối với ta, tuyệt không phải vì quyền lực, mà vì hòa bình.

Xe ngựa dưới sự bảo vệ của hai hàng vệ sĩ khoanh tay trước ngực, hiên ngang tiến vào cửa thành.

Tây Kỳ ngả đầu lên vai ta, nhiệt lệ rơi xuống nói: "Lan Đặc, thiếp cảm thấy hạnh phúc vô cùng, không tính toán so đo với chàng nữa. Chàng thuộc về bọn họ, chàng là đại anh hùng, đại hoàng đế cần phải có vô số mỹ nữ đi theo.

Ta đưa tay qua ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, ghé vào bên tai nàng thấp giọng nói: "Chỉ có khi tiến nhập thân thể của các nàng, ta mới cảm thấy mình có được cái gì đó. Còn lại tất cả mọi thứ khác đều là phù hoa giả dối trước mắt thôi."

Tây Kỳ thân hình mềm mại rung động, nhiệt lệ cuối cùng rơi xuống. Cô bé này sau khi được tình yêu của ta tưới tắm, toát ra vẻ mỹ lệ kinh nhân. Tư thế mỹ lệ đó đúng là chấn nhiếp nhân tâm, càng ngày càng giống Ma Nữ Bách Hợp mẫu thân của nàng. Ngay đến Vinh Đạm Như mỹ sắc xuất quần bạt chúng cũng không thể hơn nàng được.

“Ôi!”

Chuyện Ma Nữ Bách Hợp là mẫu thân của nàng làm ta phiền nhiễu đến khổ. Nếu Ma Nữ Bách Hợp thật sự chưa chết, ta có thể mang cả mẹ con bọn họ mà kiêm thu cả không? Ngay cả ở Đế quốc đây cũng là một chuyện trái với thường tình.”

Ta hướng về Lệ Thanh đang ngồi ôm nhi tử của ta ở phía sau nói: "Quận chúa đang nghĩ gì vậy?"

Lệ Thanh lạnh lùng nói: "Đang hận chàng!"

Tây Kỳ và Vinh Đạm Như nhất tề ngạc nhiên, ngoái đầu nhìn về phía nàng ta.

Lệ Thanh trừng mắt nhìn ta nói: "Lan Đặc chàng biết rõ hơn một năm nay thiếp không hề có nam nhân nào khác an ủi. Người ta từng gây từng phút đều khao khát có được sự sủng ái của chàng như đã từng có trong ba ngày trước kia. Chàng đến đầu ngón tay cũng không chạm vào thiếp, nói mà không giữ lời, chàng nói xem thiếp có nên hận chàng hay không?"

Vinh Đạm Như thản nhiên cười nói: "Lệ Thanh à, không bằng cô lập tức xin với Lan Đặc, để ta tới hầu hạ cô, bảo đảm sự hưởng thụ của cô tuyệt không kém hơn Lan Đặc tạo ra cho cô bao nhiêu cả. Vô luận là nam nhân hay nữ nhân, ta đều có thể làm bọn họ khoái lạc vô biên.”

Tây Kỳ nghe được kêu “A” lên một tiếng, nghĩ đến điều gì đó mà khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên. Ta trong lòng chột động, biết rằng chắc chắn Vinh Đạm Như đã làm một số chuyện với Tây Kỳ, nếu không thì mấy ngày vừa rồi Tây Kỳ không thể cùng nàng ta thân ái còn hơn cả chị em ruột.

Ngay cả người khôn ngoan và lão luyện như Lệ Thanh cũng không khỏi đỏ mặt, liếc mắt nhìn sang nàng ta nói: "Người tốt nhất là hãy xem lại mình đi, nếu làm Lan Đặc chán ghét hai người chúng ta, ta tuyệt không buông tha cô.”

Vinh Đạm Như khoác tay lên vai ta, “Ai da!” Một tiếng tỏ vẻ nịnh nọt nói: "Lệ Thanh, nếu không có Lan Đặc, người càng không thể giết được ta.”

Lệ Thanh sợ hãi liếc mắt nhìn ta, cúi đầu xuống, làm ta biết nhất định hai người này đã có quan hệ nhục thể không tầm thường.

My thuật của Vinh Đạm Như vốn không phân đối tượng là nam hay nữ.

Nói thật ra, ta tịnh không tính toán tới những chuyện vui vẻ mà hai người bọn họ đã làm qua trước đây. Bọn họ thủy chung đều là người của ta, lại là chuyện của quá khứ. Ta chỉ quan tâm đến Tây Kỳ đang còn là thiếu nữ hồn nhiên thiếu kinh nghiệm ít ỏi, bèn quay sang Tây Kỳ nói: "Kỳ Kỳ! Đạm Như có phải đã đụng chạm vào người nàng?"

Vinh Đạm Như cười nắc nẻ, chồm nửa người lên, cúi đầu xuống trước Tây Kỳ nói: "Kỳ Kỳ ngoan! Nói cho phu quân của chúng ta đi!"

Tây Kỳ chân tay rối loạn, xoay người ngã vào lòng ta, cái miệng nhỏ kề vào tai ta thì thầm: "Như tử đêm qua kéo thiếp, ôm thiếp, hý lộng người ta. Um! Trong mê hồ mà hôn tử ấy, giống như là hôn chàng vậy, từ sau Tây Kỳ không dám nữa."

Ta ôn nhu nói: "Còn có lần khác sao? Cô ta có dùng tay vuốt ve thân thể nàng không?"

Tây Kỳ xấu hổ lắc đầu: "Không có sờ mó thiếp, nhưng cùng tử ấy hôn môi có phải là không đúng không? Như tử hôn rất giỏi, bất quá lúc đó thiếp chỉ nghĩ đến chàng."

Vinh Đạm Như công nhiên cắn vào tai ta nói: "Lan Đặc! Thiếp xin lỗi, Kỳ Kỳ ngoan quá xinh đẹp, có sức dụ hoặc rất lớn với thiếp. Nhưng cô ấy là người của chàng, cũng coi như là chàng luôn. Bất quá nếu chàng không gật đầu, cho dù Đạm Như gan to bằng trời cũng không dám cùng cô ấy hoan hảo thật sự."

Ta có chút khó chịu, biết nàng thật sự có my lực và thủ đoạn mê hoặc bạn đồng tính, có được kiều thê như nàng cuộc sống đúng là có thêm lạc thú, nhưng cũng có thể tạo thành một cục diện khác khó có thể phán đoán trong đám thê thiếp của ta, tất phải cẩn thận chỗ này.

Ta đưa tay qua, dụng lực véo lấy cái eo của nàng tức giận nói: "Chốc nữa ta sẽ tính toán với nàng."

Sau đó quay đi, đưa tay vuốt ve khuôn mặt non nớt của con trai ta, cúi người hôn vào đôi môi đã lâu ngày xa cách của Lệ Thanh, không quan tâm đến chuyện mình là mục tiêu của trăm vạn mục quang đang hướng đến,

Lệ Thanh ban đầu cố làm ra vẻ lãnh đạm, nhưng sau thoáng chốc đã phản ứng lại nhiệt tình như lửa, thân thể kiều diễm run rẩy. Oán phụ phần hận đã lâu này lại động tình rồi.

Cuối cùng cũng đã ra khỏi thành.

Hoa Nhân, Hàn Sơn Mỹ hai người được bọn Cự Linh, Chiến Hận, Bạch Đan, Anh Diệu tiễn hô hậu ủng thúc ngựa tiến lại.

Hai bên đều lần lượt xuống xe xuống ngựa.

Người lao đến đầu tiên là Hàn Sơn Mỹ, nàng vừa khóc vừa lao vào lòng ta. Không thể ngờ với sự kiên cường khoáng đạt của mình mà nàng cũng không tránh khỏi những giây phút giống như những cô gái khác. Có được nàng, ta không khỏi cảm thấy càng yêu cuộc sống hơn.

Người hai bên đã vây lấy chúng ta.

Ta đang kỳ quái tại sao Chiến Hận trông thấy Đạm Như mà vẫn nhin không chiếm chút tiện nghi của nàng thì sau lưng hăn có một vị giai nhân xinh đẹp đi đến. Nàng xấu hổ hướng về phía ta gọi: "Thải Dung lại được gặp Đại Kiếm Sư rồi."

Thì ra là vậy.

Hoa Nhân nhìn thấy Lệ Thanh, trong mắt vụt qua một nhãn thần vô cùng kỳ quái, thấp giọng nói: "Xin chào quận chúa!"

Lệ Thanh vẫn là một đấng anh thư mưu lược, biết rằng nếu không cùng nữ tử đã từng là thuộc hạ mình sủng ái nhất này hòa hảo, thì sẽ là quan hệ tình địch đối đầu, sau này đừng hòng có được những ngày tốt đẹp. Nàng bèn đi đến ôm lấy eo đưa Hoa Nhân đi sang một bên nói chuyện riêng, Ta biết với người trọng tình như Hoa Nhân nhất định sẽ tha thứ cho nàng ta.

Hàn Sơn Mỹ lúc này mới rảnh rồi mà đánh giá những người bên cạnh ta, nhìn thấy Tây Kỳ thì ngây ngốc nói: "Cô thật đẹp."

Tây Kỳ xấu hổ nói: "Tỷ cũng rất đẹp."

Ta trong lòng vô cùng vui vẻ, thuận theo phong tục của Dạ Lang tộc vỗ vỗ vào hông Hàn Sơn Mỹ bảo: "Các nàng đi qua một bên mà thân mật, giới thiệu cho nhau biết quá trình mình làm sao mà bị Lan Đặc ta thu phục.

Lưỡng nữ nhất tề trừng mắt nhìn ta, sau đó dắt tay nhau mà đi qua một bên.

Vinh Đạm Như ghé sát bên tai ta vui vẻ nói: "Trong những câu chàng vừa nói có một câu mà nghìn vạn lần đừng nói với thiếp, nếu không thì Đạm Như có thể hiểu nhầm đấy, bởi vì thiếp đã yêu Tây Kỳ."

Nói xong nàng không cho ta cơ hội trả lời mà từ từ đi về hướng Chiến Hận.

Mọi người đều mở to mắt, xem nàng ta muốn làm cái gì."

Chiến Hận như ngơ ngẩn nhìn nàng đang tiến đến gần.

Vinh Đạm Như cọ vào vai Chiến Hận rồi đi qua, một tay nắm lấy tay Thái Dung kéo đi, cười nói: "Tiểu muội muội mỹ lệ, để ta nhận muội làm đồ đệ, dạy muội làm thế nào mà quản thúc được con sói đói của muội nhé."

Ai nấy không khỏi mỉm cười.

Cự Linh đi đến ôm chặt lấy ta một lúc rồi mới buông ra vui vẻ nói: "Đại Kiếm Sư! Mơ ước của chúng ta đã thành sự thật rồi, đại địa là của chúng ta rồi."

Chiến Hận đi đến, chán nản nói: "Chán thật, còn chưa đánh trận nào mà đã toàn thắng rồi."

Chúng nhân đều cười lớn.

Ta hướng về mọi người nói: "Đợi sau khi Hắc Kiếm tới, chúng ta lập tức cử hành hội nghị, quyết định hình thức thống trị Đế quốc và phân phối đất đai như thế nào."

Chúng nhân đều mặc nhiên đồng ý.

Hôm đó cả thành đều vui vẻ tưng bừng. chúc mừng cuống nhiệt.

Chiến tranh và thù hận cuối cùng đã trở thành chuyện của quá khứ.

Sau cả một đêm vui vẻ điên cuồng, đến khi trời gần sáng tất cả mọi người đều đã chi trí không nổi, phải rời khỏi điện chính, nơi cử hành thịnh yến, tự mình đi về nghỉ ngơi.

Ta mang theo chúng nữ, trở về tẩm cung.

Đạm Như không hổ danh là Tú Lệ pháp sư mỹ thuật trứ danh, không đến một ngày đã cùng Hoa Nhân, Sơn Mỹ, Mỹ Cơ mấy người thân như tỉ muội, khuất phục dưới mị lực nhiếp nhân của nàng ta.

Tú Lệ pháp sư này đúng là kinh địch của ta, may là nàng đang say mê ta, chứ không phải là ta đang mê luyến nàng. Đạm Như đã không thể không có

ta. Ta cảm giác được điều đó.

Nan đề duy nhất là Lệ Thanh, nàng đối với dã tâm quyền lực tịnh không phải có thể dùng ái tình thay thế. Nàng từng dùng sự thực chứng minh chuyện này, bất quá ta cần đối chứng kê đơn mà chế phục nàng ngoan ngoãn làm một người mẹ tốt cho con trai ta.

Vừa rồi trong chiếu Đạm Như và Tây Kỳ đã trở thành mục tiêu cho chúng nhân chuốc rượu.

Đạm Như đặc biệt yêu thích Tây Kỳ, giúp nàng chặn phần lớn thế công lại, cho dù như vậy Tây Kỳ cũng không tránh khỏi say đến bất tỉnh nhân sự trên chiếu, nhưng Đạm Như vẫn nói nói cười cười như tự nhiên. Mấy người Chiến Hận dần dần đều gục ngã dưới chén của nàng mà nàng vẫn chỉ là cước bộ hơi bồng bênh. Phong thái của loại mỹ nhân nửa say nửa tỉnh đó, lại phối hợp với những cái đưa tay nhắc chân của nàng đều như không chú ý giơ lên mà phát xuất phong tình, ai có thể không cảm thấy nghiêng ngã.

Quận chúa là mục tiêu thứ ba của mọi người. Bọn họ đã không thể cùng nàng gặp gỡ trên chiến trường, chỉ còn cách so cao thấp về tửu lượng thôi.

Tửu lượng của Lệ Thanh cao vô cùng, nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nhiều tửu quý như lang như hổ như vậy, trở thành mỹ nữ thứ hai “gục ngã” sau Tây Kỳ.

Sơn Mỹ vẫn chưa bị người ta chuốc rượu, chỉ là nàng đã quá hưng phấn mà uống thêm mấy cốc, vừa đến nửa đêm đã ngã vào lòng Hoa Nhân mà ngủ gục.

Hiện tại chỉ còn ta và Hoa Nhân là tương đối tỉnh táo.

Ta ôm lấy Tây Kỳ, Hoa Nhân đỡ Sơn Mỹ, Mỹ Cơ dìu Lệ Thanh, Đạm Như níu vào vai ta làm chỗ dựa, bảy người quá hưng phấn mà thành ra thế này,

Ta có một cảm giác vô cùng thỏa mãn, so với ngày đó thu phục được Tịnh Thổ còn cảm thấy vui vẻ hơn. Bởi vì ta sẽ sớm có thể trở về Tịnh Thổ. Ta đã từng đáp ứng với bọn Thái Nhu, trước khi đến Vu quốc ta nhất định phải trở về Tịnh Thổ. Đây là một lời hứa, Ta cũng muốn trở về để tận mắt nhìn thấy nữ nhi thần thánh của ta ra đời.

Bước vào trong cung ta lập tức ngăn người ra như tượng gỗ.

Đây là phòng ngủ lớn nhất hào hoa nhất trong đời ta, đủ chứa cả trăm người. Trên đất trải đầy những tấm thảm lông dê dày mang đầy những đồ án màu bích lục có xen chút lam sắc giống như thảm cỏ xanh hoang dã vừa dày vừa mềm ở Tịnh Thổ, một vài chiếc ghế hình dáng tinh mỹ tuyệt luân. Đây còn chưa phải là chỗ ta kinh ngạc nhất, điều làm ta không ngờ đến nhất là trong phòng đặt năm chiếc giường lớn.

Đạm Như hôn ta một cái nói: "Lan Đặc đại đế, đây là giường cho năm vị quý phi của ngài, ngài thích ngủ ở giường nào thì ngủ ở giường đó đi."

Ta ngạc nhiên nói: "Chủ ý của ai?"

Mỹ Cơ đỡ lấy Lệ Thanh đặt nàng ta nằm trên giường, hướng về ta hành lễ, khuôn mặt đỏ lên mà lẩn ra ngoài.

Hoa Nhân đặt Hàn Sơn Mỹ lên một cái giường trong đó, quay đầu lại thân nhiên cười nói: "Đây là do năm người bọn thiếp quyết định sau khi đã thương lượng với nhau. Vốn là muốn làm thêm một chiếc cho Mỹ Cơ, nhưng cô bé này nói thế nào cũng không chịu, chỉ đành để muội ấy ngủ ở phòng bên ngoài. Nếu chàng muốn sủng ái muội ấy, làm phiền đại đế chàng đi thêm vài bước."

Ta dấy lên cảm giác mình giống như một hôn quân hoang dâm vô đạo, cười khổ nói: "Đừng gọi ta là đại đế tiểu đế gì cả nữa."

Đạm Như nói: "Chàng muốn không làm đại đế người khác nhất định sẽ nói chàng đấy! Bọn thiếp vốn có ba an bài, chính là một chiếc giường thật lớn, hoặc là năm phòng ngủ riêng biệt hay sắp xếp như năm chiếc giường hiện tại, cuối cùng vẫn chọn như thế này. Chàng có biết nguyên nhân đằng sau không?"

Ta mang Tây Kỳ trong lòng đặt lên một chiếc giường trống, đắp chăn cho nàng rồi ngồi xuống nói: "Nói đi!"

Đạm Như và Hoa Nhân thân mật ngồi xuống hai bên ta, sau đó cười nói: "Nếu chỉ có một chiếc giường, sợ chàng mỗi đêm đều hoan hảo với tất cả chúng ta rồi mới chịu ngừng lại, Nếu phân phòng bọn ta lại sợ cái cảm giác không có chàng ở bên cạnh, Bây giờ thì tốt rồi, chàng thích ngủ ở giường nào thì ngủ ở giường đó đi, nếu muốn trong một đêm có thể ngủ khắp các giường, với toàn bộ các các thê tử."

Ta hướng về Đạm Như nói: ” Khi ta và Hoa Nhân tương hảo với nhau, nàng ở bên cạnh nghe thấy chẳng phải là rất khó chịu sao?”

Hoa Nhân nghe thầy vậy đâm vào ngực ta một phát.

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta nói: "Chàng biết thì tốt, bất quá với thể năng siêu nhân của chàng, cho dù tất cả những tỉ muội ở Tịnh Thổ có tập trung ở đây, chỉ sợ ngài cũng có thể làm tất cả chúng ta thỏa mãn, thừa sức ứng phó. Đúng không ?”

Ta thất thanh nói: "Như vậy và một chiếc giường lớn có gì phân biệt.”

Hoa Nhân tức giận nói: "Đương nhiên có khác biệt rồi! Cuối cùng chàng chỉ có thể ngủ trên một chiếc giường, như vậy nữ nhân đợi chàng lâu nhất sẽ có thể được ôm chàng đến khi trời sáng mà ngủ để bồi thường rồi.”

Vinh Đạm Như thấp giọng bồn chồn: "Bất quá ta sợ khi đó trời đã sáng rồi.”

Dứt lời hai nàng phủ phục lên vai ta mà cười rộ lên,

Ta đưa tay giữ lấy bờ vai thơm của hai nàng cảm thán: "Sau này ta không cần ngủ nữa rồi!”

Vinh Đạm Như đứng lên, vừa cởi y phục vừa cười quyến rũ nói: "Để tiết kiệm thời gian cho chàng, tỷ muội bọn thiếp sẽ đặt ra quy củ, không cần biết có được chàng sủng ái hay không, trước khi lên giường đều phải cởi hết quần áo ra, như vậy chàng vừa lòng chưa?”

Mỗi động tác thoát y của nàng đều uyển chuyển vô biên, ta và Hoa Nhân nhìn không chớp mắt, khi kiều đỉnh thắm kín tuyệt mỹ như hoa xuân của nàng hiện ra trước mắt, Hoa Nhân không nhịn nổi cảm thán: "Như tỉ! Tỷ thật đẹp, Khó trách Lan Đặc chút nữa bại dưới tay tỷ rồi.”

Vinh Đạm Như ôn nhu ngồi vào trong lòng ta nói: ” Trên sự thực người bại là ta, đến hiện tại Đạm Như tình cảm đã mọc rễ vô cùng thâm sâu, khó mà nhổ ra được, Nếu Lan Đặc vứt bỏ ta, ta nhất định sẽ tự sát, Nhân muội! Muội còn chưa thoát y, để ta thưởng thức thân thể của muội xem nào.”

Hoa Nhân tuy cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên, vì chúng ta mà cởi bỏ y phục.

Tú Lệ pháp sư trong lòng ta lúc này đã bắt đầu kích động. Lửa dục dâng cao, ta lần lượt chiếm hữu các nàng, đến Sơn Mỹ và Tây Kỳ đang ngủ say

trên giường cũng không bỏ qua; cuối cùng khi ta đề lên thân thể đang khóa thân của Lệ Thanh, vị mỹ nữ đã sinh cho ta một hài tử này ôn nhu nói: "Lan Đặc à Lan Đặc! Chàng vừa là nam nhân đáng hận nhất lại vừa là nam nhân đáng yêu nhất trên đời này."

Ta thô bạo tiến nhập nàng, dùng phương thức cuồng mãnh mà tự nhiên để sát phạt, để phát tiết sự yêu hận khó phân của ta với nàng, Lệ Thanh giống như cỏ hạn lâu ngày được tưới nước cam lộ, loại phản ứng nhiệt liệt đó chút nữa đã hòa tan cả ta. Nghĩ đến chuyện chúng nữ đang vừa xem vừa nghe bên cạnh, ta lại cảm thấy một niềm hưng phấn vô cùng. Cho tới khi mặt trời lên cao bằng ba con sào ta mới thỏa mãn và vui vẻ mà buông tha nữ nhân đang cầu xin ta tha thứ ra.

Ta biết mình lại một lần nữa chinh phục nhục thể của nàng ta, thậm chí cả trái tim của nàng, mang nàng vào ma chướng tình yêu của ta.

(Hết chương 1)

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 2

Hồ Thiên Hồ Địa

Ta ngồi phía trước đài, chuyên tâm xem xét sáu quyển Trí tuệ điển giấu trong cung mà Lê Thanh đưa cho ta.

Ta lật đến chương có quan hệ đến chế độ chính trị, càng xem càng cảm thấy hay đến phải đập bàn kêu tuyệt, không ngờ văn minh của nơi phế tích đó lại đã từng trải nghiệm qua những nền chính trị có những bất đồng lớn như vậy! Từ xã hội nguyên thủy lấy nữ nhân làm trung tâm, rồi thống trị bộ lạc bằng thần quyền, quân chủ tập quyền, chế độ liên bang, cho đến chế độ quốc hội trên toàn thế giới.

Nhưng bọn họ cuối cùng cũng đã thất bại.

Đó tựa hồ tình không có liên quan tới bản thân chế độ chính trị, bởi vì sự sinh ra của một chế độ đều có những nhân tố và bối cảnh khách quan đương thời, vấn đề không phải tại chế độ mà là tại con người.

Tại sao khi một chế độ được kiến lập, đều có một loại tinh thần nào đó. Khi tinh thần này tàn lụi chế độ sẽ theo đó mà suy tàn.

Ta nên kiến lập chế độ nào trên vùng đất bao la bát ngát này đây?

Thật là đau đầu.

Lê Thanh không biết đã đi đến từ lúc nào, ngồi lên đùi ta, ôm lấy gáy ta, nhìn ta với vẻ thâm tình mà từ trước đến nay chưa hề có ôn nhu nói: "Lê Thanh nguyện ý vì chàng mà vứt bỏ tất cả, chuyên tâm làm một người mẹ tốt."

Ta mỉm cười nói: "Đây có phải là vì sáng nay được ta sủng ái rồi mới quyết định không? Vậy ta đáng yêu hay đáng hận?"

Lệ Thanh đưa tay vuốt ve hai má ta nhẹ nhàng nói: "Ta không tin khi cùng chàng ân ái lại có nữ nhân có thể phân tâm nghĩ đến chuyện khác. Sau khi chuyện đó xảy ra Lệ Thanh đã lập tức quyết định rồi. Chàng cố ý báo thù làm người ta giống như chết đi sống lại, chàng tự mình nói đi! Lan Đặc đáng yêu hay đáng hận?"

Ta cười lớn nói: "Đương nhiên là đáng yêu! Hà huống ta còn có một lễ vật định tình tặng cho nàng đấy, thưa nữ hoàng bệ hạ!"

Lệ Thanh run rẩy nói: "Chàng nói cái gì vậy?"

Ta đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hôn lên bờ môi thơm, đồng thời lưu tâm quan sát phản ứng của nàng.

Hai bờ môi vừa chạm vào nhau, đôi mắt to mỹ lệ của Lệ Thanh lập tức hiện lên một thần sắc say mê. Hai mắt nàng lim dim rồi đưa cái lưỡi nhỏ sang, nhiệt liệt phản ứng. Đôi mắt khẽ khép lại đó sẽ chẳng nhìn thấy tình hình gì được, làm ta biết nàng đã giống như Đạm Như, đối với ta khó mà cầm lòng được, không thể rút ra.

Khi hai bờ môi chạm vào nhau, ta mang một đạo dị năng ẩn chứa ái tình đưa vào trong thần kinh nàng.

Lệ Thanh "A" một tiếng, kiều khu run rẩy.

Mỹ nữ trong Vu đế bát phi này đã mở rộng toàn bộ tâm linh mình, dị năng mang theo tinh thần của ta có thể nhìn thấy hết những bí mật thâm sâu trong góc ngách tâm trí nàng.

Ta từ từ rời khỏi bờ môi thơm của nàng.

Lệ Thanh không ngại ngần gì lao đến ôm chặt lấy ta, bàn tay luồn vào trong búi tóc sau đầu ta, không để ta rời ra, tiếp tục hôn nồng nàn, thân thể như rắn uốn éo cọ xát vào ta.

Tâm ta ổn định lại, đôi tay giải phóng thân thể của nàng ra khỏi y phục, nhất thời trong phòng xuân sắc vô biên.

Một lúc lâu sau, Lệ Thanh khóa thân trong lòng ta thở gấp nói: "Lan Đặc chàng mãi ý chưa. Con tim và thân xác Lệ Thanh đều đã bị chàng chinh phục triệt để rồi. Ai! Từ đầu năm nay, mỗi lần nhìn thấy nhi tử của chúng ta thiếp đều nghĩ đến chàng. Chính nỗi nhớ nhung đó đã dày vò thiếp đến chết, nhưng thiếp vẫn ngu xuẩn cho rằng có thể kháng cự được chàng.

Cho đến đêm qua khi cùng chàng tương hảo thiếp mới hiểu chỉ có ở cùng chàng thiếp mới có thỏa mãn và vui vẻ một cách chân chính. Bây giờ thiếp chỉ muốn quỳ xuống đầu hàng chàng, chàng đúng là khắc tinh của đời thiếp."

Ta mỉm cười nói: " Ta yêu nàng! Sau khi nhìn thấy Phi nhi, ta mới biết từ trước đến nay ta luôn yêu nàng."

Lệ Thanh dùng ngữ khí mềm mại yếu đuối mà từ trước đến nay chưa hề có, nói: "Chàng thật sự yêu thiếp người đã từng là một nữ nhân dân đảng, tất cả nam nhân đều có thể làm chồng sao?"

Ta lắc đầu nói: "Nàng tịnh không dân đảng. Nếu không thì nàng không thể cả một năm nay không để cho bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào."

Lệ Thanh vui mừng ôm chặt lấy ta nói: "Cho dù đây là chàng lừa gạt để thiếp vui vẻ, thiếp cũng cảm kích chàng đã nói như vậy."

Ta nghĩ lại một vấn đề nói: "Nàng là một trong bát phi, nói cho ta tình huống khi cùng Vu đế lên giường là như thế nào, hẳn là một quái vật như thế nào."

Lệ Thanh lắc đầu đáp: "Thiếp không biết, bởi vì từ trước đến nay thiếp chưa từng nhìn thấy hắn."

Ta ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Lệ Thanh nói: "Mỗi lần thiếp vào cung, chỉ là nằm trong một tấm thất đã được chỉ định. Sau đó hắn đến, đó chỉ là một loại cảm giác, đột nhiên thiếp xuân tình đột phát, sau đó biến thành một nữ nhân dân đảng ti tiện nhất, sự thực lại chỉ có một mình thiếp ở đó."

Ta nhớ lại Âm Phong đã từng nói Vu đế sẽ sớm có thể có được thân thể mới. Nói như vậy, há chẳng phải là hắn vốn không có thân thể, vậy hắn còn có thể coi là người sao? Nhưng tại sao Đạm Như miêu tả hắn lại tựa hồ giống như một kẻ có da có thịt? Ta lại bắt đầu nghĩ đến công chúa đã lọt vào tay hắn.

Lệ Thanh hoảng sợ nói: "Sắc mặt của chàng sao lại biến thành khó nhìn như vậy? Đừng trách thiếp dân đảng, vốn dĩ thiếp là một nữ nhân cái gì cũng không hiểu, là Vu đế làm thiếp thành ra thế này đó."

Ta vỗ vỗ tay vào tấm lưng trần của nàng an ủi: "Ta không phải trách nàng, chỉ là nghĩ đến một vấn đề khác."

Lệ Thanh lúc này mới nhớ lại cách xưng hô của ta với nàng vừa nãy bèn hỏi: "Tại sao chàng vẫn gọi thiếp là nữ hoàng?"

Ta thu nhiếp tâm thần nói: "Nàng hãy nói cho ta biết trước, tại sao lại trỗi lên ý muốn phản bội Vu đế vậy?"

Lệ Thanh nghĩ ngợi một hồi lâu rồi nói: "Thiếp cũng không rõ, thiếp phụng mệnh Vu đế, đến hiệp trợ Đại Nguyên Thủ, nhưng khi thiếp vừa bước chân vào Đế quốc, tư tưởng đã từ từ phát sinh biến hóa, thường muốn lấy lại được thứ đồ gì đó mà dường như đã đánh mất lâu rồi. Khi gặp được chàng, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt, làm thiếp căm hận tất cả những gì có liên quan đến Vu đế."

Ta nói: "Không chỉ nàng, đến Đại Nguyên Thủ, Vu sư, Đạm Như mấy người cũng đều như vậy, có thể thấy sự khống chế tinh thần của Vu đế trên mảnh đất ẩn tàng dị vật này là không thể thực hiện được."

Lệ Thanh ôn nhu nói: "Hoặc giả đúng là như vậy, chàng còn chưa trả lời vấn đề của thiếp đó?"

Ta cười nói: "Tại sao lại khẩn trương như vậy?" Thẳng thắn mà nói, ta vẫn chưa tin tưởng nàng đến như vậy.

Lệ Thanh liếc mắt nhìn sang ta nói: "Bởi vì thiếp sợ chàng lại nói bừa để bắt thiếp ở lại đây quản lý quốc gia, bỏ thiếp lại không mang theo đi Tịnh Thổ."

Ta cảm thấy không thể hoài nghi sự chân thành của nàng, ngây ngốc nói: "Nàng thật sự đã thay đổi rồi!"

Lệ Thanh buồn rầu cảm thán: "Đến giờ phút này, thiếp mới biết bất kỳ quyền lực nào cũng không quan trọng bằng có được sự sủng ái của chàng. Lệ Thanh bây giờ đến một khắc cũng không rời xa chàng, mỗi đêm đều muốn cùng chàng tương hảo như đêm qua."

Ta cười mắng: "Nàng đúng là dâm phụ!"

Lệ Thanh ôn nhu đính chính: "Thiếp chỉ biến thành dâm phụ khi đứng trước mặt chàng thôi."

Ta nghiêm nét mặt nói: "Ta thật sự muốn nàng lưu lại đây để coi sóc tất cả"

Lệ Thanh chấn động kịch liệt nói: "Không!"

Ta ngạc nhiên nhìn nàng.

Nàng tựa hồ như rất nghiêm túc.

Lệ Thanh nói: "Đủ rồi! Một năm nay thiếp đã chịu đủ dầy vò rồi. Cái gì mà quyền lực địa vị đều không bằng một nụ hôn của Lan Đặc chàng. Cầu xin chàng, mang theo thiếp bên cạnh đi! Chỉ có khi ở cùng chàng, thiếp mới có thể quay lại vui vẻ vô ưu vô lo như trước kia khi chưa phải làm một trong bát phi."

Ta cuối cùng đã hiểu rõ sự chuyển biến của Lệ Thanh. Trừ tình yêu với ta ra, nguyên nhân trọng yếu hơn là bởi vì dị năng trong thể nội ta, có thể giúp nàng thoát li hoàn toàn khỏi ảnh hưởng của Vu đế.

Nếu ta li khai nàng, nói không chừng nàng lại hồi phục lại bộ dạng trước đây, biến thành một họa căn đáng sợ, trừ phi ta có thể giết được Vu đế đi.

Ta gật đầu nói: "Tốt! Sau này chúng ta sẽ nói lại vấn đề này."

Ta cùng Lệ Thanh đi đến đại hoa viên sau tấm cung. Đạm Như, Sơn Mỹ, Tây Kỳ và Hoa Nhân bốn người đang vô cùng cao hứng mà tán chuyện trong đình.

Nhìn thấy chúng ta, Sơn Mỹ hướng về Lệ Thanh tức giận nói: "Bọn ta muốn người vào tìm Lan Đặc ra bồi tiếp chúng ta. Người đi một lần mà mất cả nửa ngày trời, làm người ta đợi lâu muốn chết a." Rồi đổi sang sắc mặt vui vẻ quay sang ta, bộ dạng giống như sợ ta đột nhiên có thể biến mất.

Lệ Thanh hôn lên khuôn mặt thanh tú của Sơn Mỹ, thấp giọng nói: "Lan Đặc muốn tính toán cùng ta!" rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Hoa Nhân đang bế nhi tử của ta, cùng chơi với bảo bối ngoan ngoãn này. Tình mẫu tử của hai nàng được biểu lộ trọn vẹn.

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta nói: "Lan Đặc! Chàng có cần tính toán với thiếp không? Chỉ cần chàng thích, ở chỗ nào cũng không quan trọng."

Ta biết không có chuyện gì có thể giấu được đại pháp sư thông hiểu yêu thuật này, gật đầu nói: "Sớm muộn cũng tính toán với nàng, đến đây, nói chuyện về tương lai chúng ta nào."

Chúng nữ đều nhìn về phía ta, lộ xuất thần sắc khấn trương.

Hoa Nhân nói: "Không cần biết thế nào, chàng cũng phải mang bọn thiếp theo bên cạnh."

Tây Kỳ nghiêm túc nói: "Dù thế nào thiếp cũng không ly khai chàng."

Ta giơ tay đầu hàng nói: "Không có sự phê chuẩn của các nàng, ta bảo đảm mình sẽ không một mình đào tẩu."

Tiếp đó Hàn Sơn Mỹ nhìn ta lo lắng nói: "Vậy chàng thật sự muốn bỏ bọn thiếp lại để đi Vu quốc sao?"

Ta chuyển thủ thành công nói: "Đạm Như! Nàng hiểu rõ tình hình Vu quốc nhất, nàng nói đi."

Vinh Đạm Như mỉm cười, từ trong lòng móc ra một thứ đồ vật kỳ quái, hướng về ta nói: "Nếu chàng muốn mang hết tinh binh đi viễn chinh Vu quốc, bằng hùng tài đại lược của chàng, cuối cùng có lẽ sẽ đánh được tới 'Địa Uyên' đặt tại vu cung, nhưng như vậy có lẽ cần đến mười thậm chí là hai mươi năm. Bất quá với cái mặt nạ da của Âm Phong pháp sư này, chỉ nội trong nửa năm là chàng có thể nhìn thấy Vu đế, cùng hắn quyết một trận thư hùng."

Ta nhận lấy đồ vật đó, vừa nhìn xuống đã thấy da đầu nóng lên, quả đúng là bộ mặt to lớn anh tuấn tà dị của Âm Phong pháp sư mà hôm đó ta đã gặp. Ban đầu khi ta nhìn hắn, sớm đã thấy kỳ lạ tại sao hắn lại trẻ như vậy. Thì ra hắn đã mang thứ đồ quý quái này.

Lệ Thanh nhíu mày nói: "Y không có hai con ác xà đó, tiếng Vu quốc lại không ổn, rất dễ dàng bị người ta khám phá ra thân phận."

Vinh Đạm Như nói: "Tiếng có thể học, hai con ác xà đó ư? Có thể nói là đã bị Đại Kiếm Sư hủy đi khi quyết chiến rồi, có người và ta yểm trợ, trừ Cuồng Vũ ai có thể vạch trần chúng ta đây."

Tài trí của Đạm Như so với ta chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Có nàng bên cạnh, lòng tin của ta được tăng lên rất nhiều."

Hoa Nhân nói: "Chậm một chút! Bọn thiếp có phải cũng có suất đi Vu quốc không vậy?"

Ta nói: "Đừng lo, ta cũng không mong không nhìn thấy các nàng. Chúng ta hãy đến Tịnh Thổ trước, đến đó rồi sẽ quyết định lại chuyện lúc nào sẽ đi

Vu quốc.”

Chúng nữ nhất tề hoan hô, nhảy nhót không thôi.

Đạm Như kéo Lệ Thanh đến một bên, thì thầm một hồi.

Tây Kỳ vui vẻ nhảy nhót, đi đến chỗ còn trống bên cạnh ta. Ta thấy tâm lý được giải tỏa, kéo Sơn Mỹ và tiểu Tây Kỳ ngồi xuống lan can bên đình, đặt tay lên vai hai nàng, vô cùng thỏa mãn.

Rồi hướng về Hoa Nhân nói: "Lúc nào nàng sinh cho ta một hài tử vậy?"

Hoa Nhân xấu hổ mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn ta nói: "Chàng chuyện gì cũng tinh minh, chỉ có chuyện này là hết sức hồ đồ."

Ta vui mừng nói: "Nàng có rồi phải không?"

Hoa Nhân xấu hổ gật đầu rồi liếc mắt nhìn ta thấp giọng nói: "Thiếp và Sơn Mỹ đều đã hoài thai rồi."

Hàn Sơn Mỹ bên cạnh ta nói: "Thật đó Đại Kiếm Sư, thiếp và Hoa Nhân tử đều vui vẻ muốn chết."

Tây Kỳ bên cạnh ghé vào tai ta nói nhỏ: "Lan Đặc! Thiếp cũng muốn có hài tử."

Ta ngây ngốc một hồi, thầm nghĩ Tây Kỳ không phải một người bình thường, không biết có thể sinh hài tử giống như thường nhân hay không bèn an ủi nàng: "Tạm thời nàng không thể có hài tử, bởi vì nếu không có nàng, ta có thể sẽ bị bại dưới tay Vu đế."

Hoa Nhân và Sơn Mỹ sớm đã biết lai lịch kỳ dị của nàng cho nên tịnh không vì mấy lời này của ta mà kinh ngạc.

Tây Kỳ ngạc nhiên nói: "Thiếp quan trọng như vậy sao?"

Ta gật đầu nói: "Nàng có một tiềm chất kinh nhân, cho nên nàng không những là kiều thê xinh đẹp của ta mà còn là đồ nhi tốt của ta. Ta có thể huấn luyện nàng cả khi trên giường và dưới giường, hai cái cùng phối hợp, đồng thời tiến hành."

Hàn Sơn Mỹ hướng về Tây Kỳ nói: "Kỳ Kỳ ngoan! Nhớ lấy trừ lúc trên giường ra, những lúc khác hãy gọi hã là sư phụ, gọi chúng ta là sư mẫu."

Tây Kỳ tức giận vùng quyền đánh bừa ra, đẩy ta ra nói: "Lan Đặc đáng chết! Lan Đặc bại hoại! Thích nhất là trêu đùa người ta, khinh phụ người ta

thôi. Từ lúc rời khỏi địa động đến giờ, chàng luôn đáng ghét như vậy.”

Ta trong lòng vô cùng vui sướng hướng về Hoa Nhân, Sơn Mỹ hạ lệnh: “Sau khi đến Tịnh Thổ, hai người các nàng ở lại đó, ngoan ngoãn sinh hài tử cho ta, không được nghĩ linh tinh bậy bạ đâu đấy.”

Hoa Nhân lại trừng mắt nhìn ta nói: "Thiếp sớm đã biết chàng sẽ nói thế này mà. Bớt đi hai người quản lý chàng, xem xem tiểu thư nhà ai lại gặp phải tai ương nào.”

Thanh âm của Vinh Đạm Như nổi tiếp: "Nhân muội thật có con mắt tinh đời, Vu quốc sắp tới sẽ có rất nhiều tiểu nữ nhân gặp phải tai ương rồi.”

Nguyên lai nàng ta và Lệ Thanh đã thương lượng xong, trở lại trong đình.

Chúng ta nghe ra nàng lời nói của nàng có ẩn ý, nhìn về nàng một cách khó hiểu.

Mỹ nữ có đôi mắt mị nhân điên đảo chúng sinh này không khách khí chút nào, ngồi ngay vào lòng ta, thừa thế vượt nhẹ lên khuôn mặt tròn của Sơn Mỹ, lại thò tay ra véo lên vị trí mẫn cảm nhất trên ngực Tây Kỳ một cái, làm Tây Kỳ xấu hổ trốn vào sau lưng Hoa Nhân.

Lệ Thanh cười “phì” một tiếng mắng: "Cô đúng là đồ nữ sắc lang!”

Vinh Đạm Như hướng về Tây Kỳ nói: "Tiểu muội muội! Xin mời tham gia khóa huấn luyện trên giường mà ta và Đại Kiếm Sư mở.”

“Bách!” Tiếp theo là tiếng kêu thảm của Đạm Như.

Ta không hề khách khí vỗ mạnh lên cặp hông đầy đặn của nàng ta.

Tây Kỳ vỗ tay nói: "Tốt lắm! Giúp thiếp báo thù rồi.”

Hoa Nhân nhin cười nói: "Như tử! Nói cho chúng ta biết những lời tử vừa nói, tại sao mỹ nữ của Vu quốc lại gặp tai ương vậy?”

Lệ Thanh nói: "Bởi vì Âm Phong pháp sư nổi tiếng dân đảng háo sắc sắp trở lại Vu quốc rồi. Muội nói xem như vậy mỹ nữ ở đó có phải gặp tai ương không.”

Sơn Mỹ ngạc nhiên nói: "Hắn ta không phải từ Vu quốc tới sao? Tại sao người nói cứ như đây là lần đầu tiên hắn tới nơi đó vậy?”

Đạm Như hôn mạnh ta một cái rồi hướng về mọi người nói: "Mấy năm trước Âm Phong pháp sư từng tới Vu cung, trên đường đi đã gian dân hơn

một trăm mỹ nữ. Cô nói đi, bây giờ hẵn lại trở về, không làm nhục đến mười mỹ nữ, sao có thể gạt người khác tin hẵn là Âm Phong pháp sư.”

Lệ Thanh giải thích tiếp: "Vu quốc nằm ở nơi gọi là châu Đại Dương, chỉ nhỏ hơn Đế quốc châu lục một chút, ngoài hai đại lục ra còn có một đại lục chỉ nhỏ bằng một nửa châu Đại Dương. Âm Phong tộc của Âm Phong pháp sư và ta chính là nằm tại nơi đó. Ba châu lục này chiếm đến bốn phần năm đất đai của viên cầu này, những nơi khác đều là những tiểu đảo lớn nhỏ.”

Chúng nữ lúc này mới minh bạch.

Ta nhú mày nói: "Ta đóng giả thành Âm Phong pháp sư thì không có vấn đề gì, nhưng sao có thể bắt chước hành động âm thầm của hẵn.”

Đạm Như hi hi cười nói: "Nếu chàng muốn không tổn một binh một tốt nhìn thấy Vu đế, đây là phương pháp duy nhất. Cuồng Vũ pháp sư vô luận tài trí yêu thuật đều ở trên Âm Phong. Nếu muốn gạt được hẵn ta, chàng chỉ có học hết những cử chỉ hành động lời nói của Âm Phong pháp sư, đâu có bảo chàng đi giết người. Vì vận mệnh của hàng ngàn hàng vạn người, trăm mỹ nữ thất thân có là gì đâu. Không chừng bọn họ còn cảm kích chàng ấy chứ?”

Lệ Thanh nói: "Ta và Đạm Như đã thương lượng xong rồi, ta có thể soái lĩnh Âm Phong nhân ở đây trở về châu Tiểu Dương, quét sạch những tàn dư thế lực của Vu đế còn ở nơi đó, đợi tin tức chàng tiêu diệt Vu đế truyền đến. Đây cũng là một cách chuộc lại những tội nghiệt mà ngày trước ta đã gây ra !”

Ta cảm kích nắm lấy tay nàng rồi hôn lên đó một cái.

Trong mắt Lệ Thanh toát ra nhu tình vô hạn, quay đầu về Hoa Nhân nói: "Hoa Nhân! Phi nhi giao cho muội chăm sóc đó.”

Hoa Nhân gật đầu nói: "Hoa Nhân lĩnh mệnh!”

Lúc này thân binh đến báo. Chiến Hận và Cự Linh muốn tìm ta cùng đi uống rượu giải trí.

Hoa Nhân gật đầu nói: "Chàng đi đi! Nếu trước nửa đêm không thấy chàng trở lại, toàn thể bọn thiếp sẽ xuất động lòng bắt chàng. Thiếp sẽ quản lý chặt chẽ Như tử, không để cô ấy vụng trộm với mỹ nữ của chàng.”

Ta cười khố nói: "Hi vọng nàng không phải là đến thân mình còn khó giữ!"

Ta và Chiến Hận, Cự Linh ba người cỡi vũ khí xuống, đổi thành y phục bình thường, dùng mũ che đi nửa mặt, ra khỏi hoàng cung, trong lòng vô cùng vui vẻ hồn nhập vào đoàn người trên đường.

Cùng với hai lãnh tụ và cũng là hai chiến sĩ xuất sắc này ở cùng nhau, ta có một cảm giác thân thiết không bị câu nệ.

Trên đường vẫn ngập tràn không khí vui vẻ như ngày Tết. Từng đám thanh niên nam nữ đang đùa giỡn vui vẻ trên đường. Những người xa lạ chào hỏi lẫn nhau càng làm tăng thêm phần nhiệt náo. Những người say rượu đỡ nhau mà đi, cất cao giọng mà hát.

Ba người chúng ta đi được trăm bước, ít nhất cũng đã hôn vào mười mấy thiếu nữ.

Mỗi lần tên tiểu tử Chiến Hận này thừa cơ buông thả tay chân, cợt chút dầu mỡ, những mỹ nữ nhiệt tình đều bị hấn làm cho mặt mũi đỏ bừng rồi mới có thể bỏ chạy, vui vẻ lây đến cả chúng ta.

Tiếng hoan hô "Lan Đặc vạn tuế!" mọi nơi đều có thể nghe thấy.

Từ khi bị vây hãm đến giờ, Nhật Xuất thành chưa từng vui vẻ cuồng nhiệt như vậy.

Ba người chúng ta tìm một nhà hàng sạch sẽ, chọn lấy một bàn lộ thiên ở ngoài cửa mà ngồi xuống, gọi một mâm hoa quả và hai bình mỹ tửu, thoải mái mà ăn uống từng miếng lớn, vừa thưởng thức cảnh mọi người vui vẻ trên đường vừa chia nhau hưởng sự vui vẻ của thời đại thái bình thịnh thế.

Cự Linh uống hết sạch rượu trong chén rồi nói: "Ta rất muốn được gặp lại Thái Nhu."

Ta chấn động nói: "Cái gì?"

Cự Linh vỗ vai ta, cười lớn nói: "Đừng cho rằng ta có ý gì, ta chỉ muốn xem nàng đã trở thành mỹ lệ đến thế nào thôi. Lẽ nào Đại Kiếm Sư không biết nữ nhân nào đã được ngài ân sủng đều càng ngày càng mỹ lệ sao?" Anh ta cười phá lên, lập tức thu hút sự chú ý của những người ngồi bàn bên cạnh. Mấy thiếu nữ mỹ lệ ở những bàn bên cạnh, nhìn thấy thể hình tráng

kiện của chúng ta, đôi mắt xinh đẹp đều phát ra ánh sáng, mũi nhĩn không ngừng nhìn sang, cười nhỏ nhẹ, đúng là một chuyện vô cùng dụ hoặc, gãi đúng vào chỗ ngứa của Chiến Hận, khiến hản thường xuyên cùng đối phương liếc mắt đưa tình.

Trong lòng ta lại nghĩ đến mỹ nữ cùng ta hợp thể giao hoan, có thể thu được những điều lợi ích từ dị năng, cho nên càng có thêm mỹ thái phong tư.

Cự Linh sợ những thiếu nữ đó nhận ra ta, hướng về Chiến Hận cảnh cáo: "Người còn cùng bọn họ đầu mảy cuối mắt như thế này, bọn ta sẽ bỏ người lại không quản nữa đấy."

Chiến Hận đành chịu phải thu lại mục quang, gật đầu nói: "Cự Linh người nói không sai. Hàn Sơn Mỹ xinh đẹp này nở hơn nhiều rồi, đến yêu nữ không thể đẹp hơn được nữa hình như lại cũng có vẻ đẹp hơn, dụ nhân hơn! Hi vọng ta có thể nhìn được."

Ta và Cự Linh nhìn nhau, hản mà cũng hiểu chữ "nhìn" "sao?"

Chiến Hận tuy thô hào, nhưng ý tưởng lại vô cùng cẩn thận, nhìn thấy biểu tình của chúng ta, cười khổ nói: "Vinh yêu nữ cảnh cáo ta, nếu ta dám đòi lại Thái Nhu từ ngài, yêu nữ đó sẽ đùa nghịch Thái Dung trên tay, lại bảo chứng sau này Thái Dung sẽ không yêu nam nhân nữa. Ấy! Ta quả có tin là Vinh yêu nữ có bản lĩnh này. Để có được một đêm với Thái Nhu mà mất đi Thái Dung, ngài nói đi ta có nên nhìn không."

Ta và Cự Linh ôm bụng cười lớn, sau khi phát giác đến người đang đi trên đường cũng nhìn về phía chúng ta mới lập tức ngoan ngoãn mà thu tiếng cười lại.

Chiến Hận đột nhiên vui vẻ gọi: "Có mỹ nữ đến rồi! Không quản chuyện của ta nữa, cũng đừng trách ta."

Lúc này chúng ta mới phát giác bàn đó phái đi thiếu nữ cao nhất mỹ lệ nhất làm đại biểu cho bọn họ, đi về hướng chúng ta mà bắt chuyện.

"Ba vị có phải là chiến sĩ thủ hạ của Lan Đặc đại đế không?" Thiếu nữ cười tươi như hoa, làm người ta không thể cự tuyệt trả lời câu hỏi đầy thiện ý của nàng.

Ta kéo mũ xuống thấp, cúi đầu xuống, sợ nàng nhận ra mình là ai.

Chiến Hận thừa cơ nói: "Nếu nàng chịu ngồi lên đùi ta, hôn ta một cái trọn vẹn, ta có thể cho nàng một đáp án là phải hay không phải."

Khuôn mặt thiếu nữ hồng lên, tròng mắt liếc Chiến Hận một cái, nói: "Người ta đến tên anh còn chưa biết, đã vội muốn người ta hôn một cái trọn vẹn sao?"

Ba người bọn ta nghe đến vô cùng vui vẻ, bởi vì nàng tính không biểu thị nàng không nguyện ý, mà nàng thật sự vừa trẻ vừa đẹp. Đương nhiên so với Tây Kỳ, Sơn Mỹ vẫn còn thua xa.

Cự Linh cười ha hả nói: "Giá trị của tên tuổi rất cao, sau khi nàng bồi tiếp chúng ta trên giường mới có thể nói cho nàng biết được."

Tiểu mỹ nữ chống đỡ không nổi, dậm chân che mặt mà chạy về bàn.

Ba người chúng ta đều cười lớn lên, chút nữa thì nghẹt thở mà chết.

Chiến Hận nói: "Lại đến rồi!"

Người đến không phải là những thiếu nữ ngồi ở bàn lớn vừa nãy, mà là một diễm nữ mặt lạnh như sương mặc võ trang ngồi một mình một bàn. Nàng ta đi thẳng đến bên cạnh chúng ta nhẹ nhàng nói: "Người ta là cô nương tôn quý cao nhã, muốn đến kết giao bằng hữu với các người, các người ba kẻ từ nơi khác đến lại nói ra toàn những lời bẩn thỉu, nếu hôm nay không phải là ngày đại hỉ khánh ta nhất định sẽ không tha cho các người."

Chiến Hận lạnh lùng nói: "Tiểu thư, khẩu khí của cô rất lớn, ây! Bất quá cô thật sự rất đẹp."

Tiếp đó khuỷu tay huých vào Cự Linh nói: "Cái này nhường cho anh."

Ta cũng rất muốn xem xem nàng xinh đẹp như thế nào, đáng hận là lại không dám ngẩng đầu lên xem.

Nữ tử đột nhiên nói: "Lại dám lấy ta ra làm trò cười!"

Cự Linh cười nói: "Tiểu thư đừng nóng. Hai người chúng ta đều là kẻ thô lỗ, trong lòng muốn làm gì miệng đều nói ra hết. Nếu nàng không muốn nghe những lời thật lòng, ví dụ như ta rất muốn ôm nàng lên giường chẳng hạn, xin hãy trở về chỗ ngồi đi. Còn chúng ta phải nói nhỏ đi, để tránh cho đôi tai mỹ lệ của tiểu thư phải nghe những lời vô vị."

Ta và Chiến Hận vỗ bàn kêu tuyệt, thầm nghĩ Cự Linh đúng là cao thủ đỉnh cao trên tình trường.

Nữ tử đó nghe xong sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng hồi phục lại hồng sắc kiêu diễm ban đầu. Ngoài ý liệu của mọi người, nàng ta lại ngồi xuống một cái ghế trống bên cạnh Cự Linh nói: "Nếu lời nói thật lòng dễ nghe như những lời anh vừa nói, ta thật sự rất muốn nghe những lời thật lòng."

Ba người chúng ta đối mặt nhìn nhau, không ngờ nàng lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Lúc này vị tiểu mỹ nữ vừa rồi dưới sự xúi giục của sáu cô gái cùng bàn đi về phía chúng ta giận dữ nói: "Không công bằng! Cô ta có thể ngồi xuống, tại sao ta lại không thể."

Mỹ nữ vừa ngồi xuống nói: "Nếu các cô không muốn bồi tiếp ba người bọn hăn lên giường thì đừng ngồi xuống."

Tiểu mỹ nữ trừng mắt nhìn cô ta ngạc nhiên nói: "Một mình tỷ tỷ ứng phó ba tráng hán cao như núi này sao?"

Chúng ta cũng ngơ ngẩn chẳng hiểu ra sao, muốn nghe xem đáp án thế nào.

Cho đến lúc này vẫn chưa có ai nhận ra ta. Trong lòng ta thấy yên tâm một chút, lập tức thấy tự nhiên thoải mái, có tâm tình hân hưởng những chuyện náo nhiệt lãng mạn đến bất ngờ như thế này.

Những người khác đối với chuyện này không hề thấy ngạc nhiên, cứ tiếp tục say trong trời đất của chính mình, không hề có tâm tình mà quan tâm tới bọn ta.

Nữ nhân xinh đẹp đã ngồi xuống đó nhún vai nói: "Việc chưa xảy ra làm sao mà biết được, lúc này mới dự định thử xem xem." Ta thừa cơ đánh giá nàng ta, đúng là tương đối xinh đẹp, mang theo chút tính hoang dã và dụ cảm của Thái Nhu.

Tiểu mỹ nữ đang đứng ở một góc đột nhiên căn răng hướng về đồng bạn của nàng gọi: "Ai dám cùng bọn họ lên giường thì đến đây." Những thiếu nữ đó có vẻ cũng thích thú, nhưng lại không có gan qua đây.

Nhãn quang của ta và Cự Linh tự nhiên liếc về thân thể mỹ nhân đã sớm ngồi xuống kia.

Mỹ nữ đó biến sắc nói: "Cầu xin các người đừng ở đây, đến nhà ta đi!"

“Ô!” một tiếng kêu thất kinh của một nữ tử từ bên đường vọng lại.
Là Tố Thiện, thê tử của Mạc Ngôn, người đã từng làm trợ thủ cho ta.
Ta ngẩn người nhìn nàng ngồi xuống bên cạnh ta.
Chỉ cần nàng ta gọi một tiếng, ta sẽ lập tức toi đời.
Tố Thiện ngạc nhiên, chỉ về ta nói: "Chỉ bồi tiếp một mình anh ta lên giường được không?"

Ta thất thanh nói: "Nàng đã có chồng rồi mà!"

Mỹ nữ nọ liếc sang Chiến Hận đang đùa nghịch với thiếu nữ trong lòng hân rất nhiệt tình, cười nói: "Có gì ghê gớm đâu, ta cũng có chồng rồi mà."

Giờ đến Cự Linh thất thanh nói: "Nàng đã có chồng rồi, đem bọn ta về nhà, muốn hại chúng ta sao?"

Nữ tử cười nói: "Hắn vừa đi lo công chuyện cho ta rồi, mười bữa nửa tháng không thể trở về đâu. Đến nhà ta thì sợ cái gì chứ, cho dù hắn trở lại cũng không sợ. Hắn dám trêu hoa ghẹo nguyệt, tại sao ta không thể ông ăn chả bà ăn nem chứ."

Đến Chiến Hận cũng ngạc nhiên mà dừng miệng dừng tay lại, cùng hai người chúng ta nhìn nhau.

Cự Linh vỗ đùi nói: "Mỹ nữ thú vị đấy, nàng dám lén lên giường với trai, ta nhất định phụng bồi."

Nữ tử đứng lên nói: "Đến đây, đến nhà ta đi." Rồi kéo Cự Linh dậy lôi đi. Chiến Hận ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp động lòng người kia rồi vội vàng đuổi theo.

Giờ ta mới khở đây. Tố Thiện thân mật đi tới, kéo ta giống như ngày trước, vui vẻ lững thững bước đi.

Ta nói: "Sao nàng lại biết ta là thần y?"

Tố Thiện nhảy dựng lên nói: "Mạc Ngôn trở về nói cho thiếp đó. Trí mưu thần diệu ngài dùng để đại phá Nhật Xuất thành, bây giờ trong thành ai mà không biết."

Ta giữ nàng dừng lại rồi nói: "Không bằng đi dạo khắp nơi xem đèn một chút được không?"

Tố Thiện kéo ta đi theo sau Chiến Hận, nhập vào dòng người trên đường, nghiêng rằng nói: "Không! Chúng ta phải đến nơi đó vui vẻ một

chút.”

Ta ngần ra như tượng gỗ nói: "Đừng quên ta biết trượng phu và người nhà của nàng, sao có thể làm loại chuyện này được?"

Tố Thiện cúi đầu nghiêng rằng kiên quyết nói: "Ai biết được chứ? Đây chỉ là bí mật của hai người chúng ta, vì tình yêu của thiếp đối với chàng, thiếp chẳng cố kị gì nữa. Sinh mệnh của thiếp chỉ thiếu đoạn hồi ức mỹ lệ này thôi, sau này không thể vui vẻ lên được nữa. Ngày đó khi chàng là thần y, thiếp đã lén nghĩ làm sao có thể lén lút dụ chàng lên giường rồi, đáng tiếc để Tây Kỳ tiểu thư nhanh chân giành trước mất.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 3

Thê Nhân Chi Lạc

Trước nửa đêm, khi ta trở về hoàng cung, ngũ nữ đều đã chờ sẵn trong sảnh.

Mỹ Cơ vội vàng chuẩn bị nước nóng cho ta tắm.

Tây Kỳ và Hàn Sơn Mỹ hai người nhỏ nhất, vui vẻ nháy nhót liên tục, kéo lấy hai tay ta, không còn chút dịu dàng nào, trách ta không chịu về nhà khi chưa tới thời hạn cuối cùng.

Vinh Đạm Như hướng tới tiểu Lan Phi đang ôm trong lòng khuyên răn: "Con trai à! Sau khi trưởng thành con đừng có học theo phụ thân Lan Đặc mà yêu đương tràn lan nhé!"

Ta có chút tức giận, đi đến đưa tay ra, kéo lấy Phi nhi trong lòng Đạm Như ra, một trận cảm xúc nổi lên.

Đây chính là cốt nhục thân sinh có huyết mạch tương liên với ta.

Hoa Nhân yêu kiều nói: "Yên tâm đi! Bọn thiếp tuyệt không hỏi chàng đã đi đến nơi nào, có lên giường với cô gái nào khác không."

Lệ Thanh nhẹ nhàng tiếp lời: "Trừ phi Đại Kiểm sư tình nguyện cung khai ra."

Vinh Đạm Như đứng dậy, đưa tay tách Phi nhi đang ôm chặt lấy cổ ta ra, duyên dáng nói: "Nếu chàng không nói ra, bọn thiếp sẽ dùng đại hình thị hầu ngài. Người thông minh như chàng chắc biết nên làm thế nào rồi chứ!"

Tây Kỳ cố nhịn cười nói: "Sư phụ! Các vị quý phi phái đồ nhi đến phục thị ngài tắm rửa, thuận tiện kiểm tra xem trên thân thể ngài có lưu lại chứng

cứ như tóc tai gì đó của nữ nhân hay không, xem xem ngài đã làm chuyện gì mờ ám phạm phạm pháp nào chưa.”

Ta ngạc nhiên nói: "Các nàng đúng là những nữ nhân nhàn rỗi không có việc gì làm, ngồi từ hoàng hôn đến giờ, nghĩ ra được cái chủ ý quỷ quái này phải không?"

Chúng nữ cùng cười vang.

Vinh Đạm Như vừa cười vừa ho tiếp lấy Phi nhi, thâm tình liếc mắt về phía ta nói: "Ngoài Mỹ Cơ và Tây Kỳ ra, chàng có thể chọn thêm một người nữa giúp chàng tắm rửa, đây là một trong mười đại gia quy mà chúng thiếp đã lập ra sau cả nửa ngày mở hội nghị gia đình đó "

Hàn Sơn Mỹ như con sói cái cắn vào vai ta hỏi: "Xem chàng sau này còn dám trốn hạp nữa không?"

Ta hướng về Sơn Mỹ mỉm cười nói: "Nàng còn dám cắn ta thêm một miếng nữa, ta sẽ không chọn nàng bồi tiếp ta tắm đâu."

Hàn Sơn Mỹ cười trừ nói: "Sơn Mỹ không dám nữa rồi!"

Vinh Đạm Như đi đến gần hôn ta một cái nói: "Đừng cho rằng thiếp có thể thất vọng, điều thứ hai trong gia pháp là trong ba người Lệ Thanh, Nhân muội và thiếp ra, người cuối cùng mà chàng chọn sẽ bồi tiếp chàng ngủ. "

Ta bị mấy nàng quý phi này làm cho thần hồn điên đảo, nhún nhường hỏi: "Vậy điều thứ ba trong gia pháp nói gì vậy?"

Hoa Nhân nhìn cười không nổi, phủ phục lên lưng Lệ Thanh, toàn thân mềm nhũn vô lực, thật là đáng yêu quá đi.

Vinh Đạm Như thần thiết hôn ta một cái rồi nói: " Người cuối cùng được chọn đó, ngày mai có thể ngồi cả ngày trên chiếc đùi to lớn của chàng."

Gia pháp như vậy mà bọn họ cũng có thể nghĩ ra được, ta đúng là phải vỗ bàn kêu tuyệt, kéo Tây Kỳ và Sơn Mỹ lại tiến vào phòng tắm, lúc này mới hiểu được sự vui vẻ của trêu hoa ghẹo nguyệt.

Sau khi tới Tịnh Thổ, khi thể lực của hai nhóm mỹ nữ ác độc tập hợp lại, chỉ sợ Lan Đặc ta khổ sở rồi.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, Mỹ Cơ vừa bị ta làm cho mệt mỏi vô lực ôm lấy Phi nhi, ngủ vùi cùng với nó và bà vú.

Người đầu tiên là Hoa Nhân.

Nàng xấu hổ nói: "Trước khi gặp chàng, thiếp từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng mình có thể cam tâm tình nguyện mà cởi hết y phục nằm lên giường chờ nam nhân dưới con mắt theo dõi của bao nhiêu người thế này."

Người thứ hai là Lệ Thanh, bởi vì ta muốn ngày mai nàng có thể ngồi lên đùi ta, để ta có thể an ủi làm giảm bớt nỗi buồn của nàng khi phải chia li trong mấy ngày sắp tới.

Cuối cùng là Đạm Như, khi ta chui vào trong chăn, để hai thân hình dán chặt vào nhau, không nhịn nổi phải thăm kêu lên một tiếng thiên sinh vưu vật. Cái chỗ độc nhất vô nhị của nàng là có thể làm cho ta mỗi lần đều có cảm giác mới lạ.

Đạm Như vui vẻ nói: "Mau leo lên người thiếp, để chúng ta còn bàn chính sự."

Ta biết thói quen của nàng, vội vàng y mệnh hành sự.

Đạm Như toàn thân kịch chấn, như con rắn nước quăn vào, cắn nhẹ vào tai ta rồi nói: "Từ hôm nay trở đi, Vinh Đạm Như sẽ là sư công của Tây Kỳ và là sư phụ của ngài..."

Động tác của ta càng mạnh mẽ hơn, đưa nàng tới cực điểm của khoái lạc.

Tú Lệ pháp sư thở hổn hển nói: "Thiếp có thể dạy chàng biến thành một Âm Phong pháp sư thật sự, bởi vì bọn ta cần ân ái cho đến khi chết già, quyết không bỏ qua."

Trước buổi trưa hôm đó, chúng nữ mới lục tục bò ra khỏi giường, ăn một chút điểm tâm mà Mỹ Cơ đã chỉ đạo cho các tỷ nữ mang đến cho chúng ta.

Mọi người trên chiếu tâm tình đều rất vui vẻ. Tây Kỳ và Sơn Mỹ hai bên tranh nhau gắp cho ta những món ăn ngon, đúng là cảm giác đã được hưởng tận diễm phúc của nhân gian. So với cảnh bi thương túng quẫn ngày đó khi rời khỏi Ma Nữ quốc truy kích Đại Nguyên Thủ, đúng là giống như người được sống lại.

Từ lúc đó tới giờ, là một quãng đường vô cùng dài.

Bà vú lúc này đã ôm lấy Tiểu Phi tiến vào, giao cho Lê Thanh. Lê Thanh nhìn thấy con trai, mỹ mục lập tức sáng lên, ôm lấy bảo bối yêu quý vào lòng.

Ta quay sang Lê Thanh hỏi: "Với thể chất của nàng, khẳng định là có đủ sữa, tại sao không tự mình cho nó bú vậy?"

Lê Thanh từ khi "hoàn lương" đến giờ, so với trước đây dễ đỏ mặt hơn nhiều, lúc này cũng không phải ngoại lệ, liếc ngang sang ta nói: "Sao chàng biết thiếp không cho nó bú?"

Hoa Nhân trách móc: "Quận chúa tử không đúng rồi, đến chuyện cho Tiểu Phi bú cũng không cho bọn muội xem, như thế mà là hảo tử muội sao?"

Đạm Như đứng dậy từ sau ghế túm lấy Lê Thanh, thuần thục cởi bỏ phần y phục phía trên của nàng ra, lộ ra đôi nhũ phong sung mãn đang run rẩy."

Lê Thanh tức giận quát: "Người làm gì vậy? Ái! "Toàn thân như nhũn ra, thì ra nhũ tử của ta đã nhào lên bộ ngực của nàng, cái miệng nhỏ đang mút lấy cái đầu vú phấn hồng ấy. '

Ta kích động một trận, cảm thấy sự vui vẻ và hạnh phúc từ việc thành gia lập thất.

Lê Thanh mệt mỏi dựa vào ghế, đôi mắt xinh đẹp toát ra thâm tình vô hạn nhìn về ta.

Thế sự đúng là khó có thể tưởng tượng được, vốn Lê Thanh vì ta mà sinh nhĩ tử, chủ yếu là để đổi phỏ ta, nào biết tự mình trói buộc mình, đến bản thân cũng không thoát ra nổi, giống như tình hình bây giờ vậy.

Thân binh đến báo Cự Linh, Chiến Hận hai người cầu kiến.

Ta cho người mời bọn họ vào, rồi hướng về Đạm Như cười nói: "Người Vinh tiểu thư sợ nhất đến rồi, có cần tránh ra sau tường một lát không?"

Vinh Đạm Như trừng mắt nhìn ta nói: "Người thiếp sợ nhất không phải là con dã lang đó, mà là Đại Kiếm Sư ngài. Sợ ngài khẳng khái rộng lượng quá, đến vợ mình cũng có thể tặng cho người khác, chỉ cần chàng tuân thủ lời hứa, đổi mặt với con sói đó thiếp sợ gì chứ."

Mỹ Cơ mang thêm ra hai chiếc ghế trống đặt đối diện ta.

Hai người đi vào. Chiến Hận nhìn thấy Đạm Như, hai mắt phát quang tranh ngay lấy chỗ ngồi cạnh nàng.

Sau khi hai người ngồi xuống, ánh mắt không hẹn mà gặp tập trung lên ngọn nhũ phong đang được lộ ra để cho con bú của Lệ Thanh.

Chiến Hận cố chọn ra từ ngữ hay nhất mà ca ngợi: "Nhũ phong của quận chúa thật là đầy đặn sẵn chắc a."

Lệ Thanh lộ ra vẻ xấu hổ hiếm thấy của nữ nhân, cúi đầu không nói gì, nhưng vẻ mặt lại rất vui mừng.

Vinh Đạm Như hướng về Chiến Hận cúi người xuống, hôn lên má hân một cái rồi cười quyến rũ: "Nếu người làm một hài tử ngoan, sau này mỗi lần gặp ta sẽ thưởng cho người một cái hôn."

Chiến Hận như người mất hồn, không ngừng gật đầu.

Chúng nhân đều bật cười.

Tây Kỳ hướng về Cự Linh hỏi: "Đêm qua các anh đi đâu vậy?"

Cự Linh sau khi ngơ ngẩn một chút, nhìn vẻ mặt ta rồi mới ho khan một tiếng nói: "Đêm qua hả? Đêm qua, à! Bọn ta mặc thường phục ra ngoài tuần tra, thăm dò một vài người dân, nghe tiếng nói trong lòng từ những đại biểu của quần chúng."

Sơn Mỹ nói: "Có phải nằm trên giường nghe không?"

Chiến Hận hướng về muội muội mình nói: "Đương nhiên! Đó là nơi thoải mái nhất, nghe rõ ràng nhất. Bất quá yên tâm đi! Em rể tốt của ta chỉ phụ trách ở ngoài cửa canh chừng, đề phòng những kẻ xấu xa nhân lúc ta và Cự Linh đang bận mà tiến vào trộm cắp đó thôi."

Chúng nữ bán tín bán nghi, lại chẳng có cách nào tóm cổ hai người, chỉ đành trừng mắt mà nhìn thôi.

Cự Linh nghiêm mặt nói: "Có tin tức mới vừa truyền đến, Hắc Kiếm và Bạch Thiên hai người đang mau chóng đến đây, xem ra muộn nhất là ngày mai, sẽ có thể đến được đây rồi."

Chiến Hận nói: "Sau khi phân chia lãnh thổ, Đại Kiếm Sư có phải muốn xuất binh viễn chinh Vu quốc không?"

Ta nói: "Viễn chinh Vu quốc là chuyện tất phải làm, bất quá lại không cần xuất binh." Rồi vắn tắt mang kế hoạch của Đạm Như nói cho bọn họ.

Cự Linh nói: "Không cần biết Đại Kiếm Sư nghĩ thế nào, bọn ta nhất định sẽ tận lực cho cuộc viễn chinh Vu quốc này."

Ta mỉm cười nói: "Ta đương nhiên hiểu rõ tâm tình các anh, nhưng sự nghiệp vĩ đại kiến lập Thiểm Linh quốc và Dạ Lang quốc làm sao có thể không có các anh cơ chứ?"

Chiến Hận nói: "Đại Kiếm Sư không cần lo lắng, ta và Cự Linh bên dưới đã có nhân tài. Huống hồ bọn ta có thể tìm người Đế quốc hay Ma Nữ quốc tới giúp đỡ. Tiêu diệt Vu đế là chuyện trọng yếu nhất, nếu không thắng nổi trận này, có thể vốn liếng sẽ mất hết." Rồi lại thở dài nói: "Nếu không thể bồi tiếp ngài đi vui chơi một trận thống khoái, đó có thể là hối tiếc lớn nhất của đời người."

Vinh Đạm Như giờ tay nghiêm túc nói: "Thiếp phản đối Chiến Hận đi, trừ phi hẳn ta công khai phát thệ vĩnh viễn không chạm vào người thiếp."

Chúng nhân bật cười khanh khách.

Chiến Hận nhìn về nàng ra vẻ khổ sở nói: "Nhiều lắm là ta đáp ứng sẽ không cưỡng ép, bất quá có lúc thân mật nhẹ nhàng một chút cũng được chứ! Đại Kiếm Sư có thể thông cảm cho vị hảo huynh đệ này mà!"

Vinh Đạm Như yêu kiều cười: "Cùng ta nhẹ nhàng thân mật một chút thì được, nhưng phải do ta chủ động, chỉ giới hạn trong cách hôn vừa nãy thôi. Người tự mình suy nghĩ một chút đi."

Chiến Hận buông tay chịu thua nói: "Ta thừa nhận không đấu nổi nàng, được rồi! Ta đáp ứng nàng!"

Vinh Đạm Như vô cùng vui vẻ, đứng hẳn lên, đi đến trước mặt Chiến Hận, ôm lấy cổ hắn, hôn lên hai bên má trái phải của anh ta một cái, ngọt ngào cười nói: "Đây mới là hài tử ngoan."

Chiến Hận thì chỉ muốn ôm chặt lấy nàng.

Vinh Đạm Như cảnh cáo: "Ấy! Nhớ lấy chỉ có thể do ta động thủ, người không được động vào dù chỉ là một đầu ngón tay đấy." Yếu điệu ngồi trở lại chiếc ghế, rồi gửi đến Chiến Hận một một làn thu ba.

Chúng nhân đều cười ầm lên.

Hoa Nhân nói: "Hai người tốt nhất là học tiếng Vu quốc với Khôi Ưng, nếu không thì sau khi đến Vu quốc, cho dù tình thoại có đầy trong lòng, chỉ

sợ cũng chẳng có cách nào mà nói với các mỹ nữ trên giường đâu.”

Chiến Hận lắc đầu nói: "Ta phải học Tịnh Thổ ngữ trước. Nghe Dực Kỳ nói, Tịnh Thổ mỹ nữ vừa đa tình vừa thoải mái, để ta vợ vét thật nhiều Tịnh Thổ mỹ nữ lại, mang về để trong hậu cung mà từ từ hưởng dụng.”

Lệ Thanh thấp giọng mắng: "Lại thêm một tên hôn quân hoang dâm vô đạo rồi.”

Ta thất thanh nói: "Quận chúa nói rõ ràng chút đi, đây há chẳng phải là đến ta cũng có thể hưởng được sao.”

Lệ Thanh liếc sang ta hỏi: "Vậy nói cho bọn thiếp, đêm qua chàng ở bên ngoài phòng hóng gió hay là ở trên giường nghe tiếng lòng của dân nữ?”

Ta nhất thời cứng họng không biết nói gì.

May mà Lệ Thanh phát giác đôi mắt của tên sắc lang Chiến Hận đang mê mải nhìn lên bộ ngực của nàng, Tiểu Phi nhi lại đang bú không thể bỏ giữa chừng, vội vàng xấu hổ đứng dậy, ôm lấy Phi nhi mà đi vào trong.

Hoa Nhân và Sơn Mỹ cười hi hi rồi đuổi theo vào trong.

Bữa tiểu yến này không biết nên tính là bữa sáng hay bữa trưa được tiếp tục tiến hành trong không khí vui vẻ.

Ta cùng hai người nói về mảnh đất lý tưởng trong lòng bọn họ, tăng thêm sự cởi mở và hiểu biết về phương diện này, đến phương thức và thời gian di chuyển cũng đã định ra, cho đến khi trời đã về chiều, hai người mới hài lòng mãn nguyện mà rời đi.

Ta cảm thấy trước đó chưa từng có những sự vui vẻ thoải mái như vậy, hướng về Đạm Như nói: "Sư phụ! Đồ nhi chuẩn bị xong rồi, lúc nào bắt đầu học tập tiếng Vu quốc và học làm tên Âm Phong pháp sư dâm đẳng bá đạo đây?”

Vinh Đạm Như hững hờ hỏi: "Chàng không cần ra ngoài đi dạo quan sát dân tình nữa sao, bây giờ thuận đường ra ngoài vừa đi vừa nghe nhé?”

Ta cười nói: "Dân tình làm sao bằng tiếng kêu trên giường của nàng được, Lan Đặc vốn là trời sinh dùng để trị quốc, lại chắc chắn là tình nhân và trượng phu tốt nhất.”

Vinh Đạm Như ôn nhu:” Chỉ cần chàng thích, thiếp lúc nào cũng có thể ngoan ngoãn mà kêu cho chàng nghe.”

Tây Kỳ nhào vào người ta nói: "Thiếp không chịu nổi mỹ thuật của Như tử, chàng hãy cứu thiếp đi."

Vinh Đạm Như cười: "Sau khi tiểu nha đầu thưởng thức qua tư vị của nam nhân, giờ lại muốn thưởng thức tư vị của nữ nhân rồi."

Trong thời kỳ chiến tranh này, nam ít hơn nữ nhiều, nam nhân có hơn mười thê tử cũng là bình thường, lại không phải ai cũng có dị năng trong người, cho nên trong đám thê tử chuyện du hí giả phượng hư hoàng cũng không phải là hiếm hoi cho lắm. Đám trượng phu chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua, không ngờ ta cũng lại gặp phải chuyện này.

Ta không thể làm gì được nhìn về Vinh Đạm Như nói: "Tú Lệ nàng đừng câu dẫn trêu chọc Kỳ Kỳ ngoan nữa được không?"

Vinh Đạm Như cười nói: "Oan uổng a! Thiếp chỉ câu dẫn chàng thôi! Sao mà biết được tiểu Kỳ Kỳ lại không chịu nổi. "Sau đó thản nhiên cười nói: "Bất quá thực lòng mà nói, chàng là nam nhân duy nhất khiến thiếp động lòng, mà Kỳ Kỳ lại là mỹ nữ duy nhất khiến thiếp động lòng."

Ta lắc đầu cười khò: "Gia tộc khó phòng!"

Vinh Đạm Như nghiêm mặt nói: "Lan Đặc lang quân của thiếp à! Thế chất của tiểu Kỳ vô cùng đặc biệt, làm thiếp thường muốn thân cận cô ấy, khi ôm lấy cô ấy thiếp có được cảm giác rất vi diệu, tuyệt không có một chút tà niệm dâm dục nào, chàng yên tâm đi!"

Tây Kỳ từ trên người ta chống tay đứng dậy, lắc đầu nói với nàng ta: "Thật vậy sao! Vậy thì tốt rồi, thiếp cũng thích được Như tử ôm, cảm giác đó rất thoải mái."

Trong lòng ta nổi lên một cỗ cảm giác kỳ quái, giống như nắm được một cái gì đó, nhưng vẫn là lơ mơ không biết đâu mà lần.

Liệu có phải là vì trong thế nội bọn họ đều có dị năng của ta hay không?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 4

Quân Phân Cương Thổ

Chúng ta đã trải qua những ngày tháng vui vẻ đến chẳng biết thời gian trôi qua thế nào. Hoàng hôn hôm đó, Hắc Kiếm và Bạch Thiên đã đến bên ngoài Nhật Xuất thành.

Bọn họ cố ý để hai vạn Dã Mã nhân tùy hành lưu lại ngoài thành, chỉ cùng với mấy người vào thành, biểu thị sự tín nhiệm tuyệt đối với chúng ta.

Ta bày một tiểu yến bên ngoài đại sảnh của tẩm cung, thức ăn toàn do các kiều thê mỹ thiếp của ta phụ trách. Ta muốn quyết định vận mệnh tương lai của Đế quốc trong một không khí thân thiết hòa hợp.

Nửa giờ trước khi yến hội bắt đầu, tất cả đều đã chuẩn bị xong, chuyện duy nhất chính là bình tĩnh đợi những quý khách đến.

Chúng nữ đều vây quanh Mỹ Cơ, đùa nghịch với tiểu Phi nhi đang được nàng ôm trong lòng. Thăng bé đó rất biết cách cười, cười thật là ngọt ngào. Chúng nữ đều coi nó như châu như ngọc, chính nó đã giúp Lệ Thanh và chúng nữ có được quan hệ tốt đẹp hơn.

Sơn Mỹ thấy ta bị bỏ rơi một bên bèn đi đến ôm lấy ta nói: "Lúc ở Dạ Lang hạp, Sơn Mỹ từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ có ngày hạnh phúc như thế này, thật hi vọng hài tử của chúng ta có thể lập tức ra đời. Nếu là con trai thì sẽ giống chàng, nếu là con gái thì sẽ giống thiếp."

Ta mỉm cười: "Thật cao hứng khi thấy nàng vui vẻ như vậy."

Lệ Thanh lắc đầu nói: "Tộc nhân của thiếp bắt đầu biểu hiện ra sự ưu tư bất an, nếu không mang theo bọn họ đi châu Tiểu Dương, bọn họ có thể làm loạn lên mất." Dừng một chút rồi nói tiếp: "Đêm qua có hơn mười

người lén lút rời cung, ngấm tiến vào trong khu dân cư, cưỡng gian một đám nữ tử, đã thương hơn mười người. Bọn họ mất đi bản tính rồi."

Ta gật đầu biểu thị đã hiểu.

Đối với bất kì chiến sĩ nào mà nói, chiến tranh chính là biểu thị cho đất đai và nữ nhân. Thắng được một trận, tất cả tiền bạc, đất đai và nữ nhân của địch nhân đều thuộc về bọn họ, đây chính là động lực vốn có của chiến tranh. Dùng sức mạnh bắt mười vạn nam nhân tráng kiện không biết vì nguyên nhân gì mà phải ở trong cung, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Bọn họ cần giải tỏa.

Lệ Thanh nói: "Yên tâm đi! Tạm thời bọn họ vẫn nằm dưới sự khống chế của thiếp, bất quá ngày mai nhất định phải đi, nói cho thiếp, Lan Đặc thật sự yêu Lệ Thanh không?"

Ta nói một cách khẳng định: "Ta yêu nàng!"

Lệ Thanh nói: "Thiếp muốn cầu xin chàng một chuyện."

Ta nói: "Nói đi! Vô luận là chuyện gì ta cũng đáp ứng."

Lệ Thanh ghen ngào nói: "Thiếp muốn ở riêng với chàng một đêm, giống như đêm đó ở trong trướng mạc vậy."

Ta dùng đầu lưỡi liếm hết nhiệt lệ trên mặt nàng nói: "Hoàn toàn đồng ý."

Tây Kỳ lúc này đi đến nói: "Hắc Kiếm đại vương và Bạch Thiên đến rồi."

Ta thả Lệ Thanh ra, khoác vai Tây Kỳ rồi đi ra bên ngoài, tịnh không nói cho các tỷ muội của nàng chuyện Lệ Thanh cần đi và an bài đêm nay.

Tây Kỳ gật đầu rời đi.

Ta giang hai tay ra nghênh đón Hắc Kiếm và Bạch Thiên, ôm lấy hai người để tỏ tình huynh đệ, cười nói: "Tinh thần các người đều rất tốt, chẳng giống phải kiên trì cả ngày đêm để đến đây chút nào."

Hắc Kiếm cười nói: "Vừa rồi bọn Dực Kỳ, Chiến Hận, Cự Linh đã đưa bọn ta đi ngâm nước tắm rửa ở bể tắm trong kỹ viện rồi, do những kỹ nữ trứ danh nhất ở đây thị hầu tắm rửa và mát xoa, mọi mệt nhọc đều không cánh mà bay mất. Bọn ta nghe nói Đại Kiếm Sư có ý muốn đem nam

phương bao gồm cả Dã Mã thảo nguyên đều cắt cho bọn ta, điều đó thật là lý tưởng quá.”

Bạch Thiên hưng phấn nói: "Có Dã Mã thảo nguyên rồi, bọn ta có được một mảnh đất đai phì nhiêu với hơn mười con sông lớn nhỏ, sau này không cần lo lắng lương thực và vật liệu không đủ nữa rồi. Chỉ là nếu bọn ta có thể có được Bôn Mã sơn mạch với tài nguyên khoáng sản phong phú thì tất cả đều có thể tự cung tự cấp rồi.”

Ta mỉm cười nói: "Hảo huynh đệ! Bốn nhân tự có an bài rồi, bảo đảm có thể hài lòng mọi người. A! Xem là ai đến kìa.”

Dưới sự chỉ huy của Anh Diệu và Dực Kỳ, bảy đại tướng khác dưới cờ của Lệ Thanh, đều quỳ xuống phía trước, hô vang lên “Đại đế! “

Ta vội vàng đỡ dậy, thân thiết nói chuyện với bọn họ.

Lúc này Chiến Hận và Cự Linh mang theo mấy thủ hạ đặc lực nhất đi vào, bên cạnh Chiến Hận là Thái Dung đã thành thực hơn rất nhiều.

Mấy người Hoa Nhân mỉm cười nghênh tiếp, đưa mỹ tửu và thức ăn lên. Không khí nhẹ nhàng vui vẻ.

Ta nhìn về Thái Dung rồi hướng về Vinh Đạm Như cảnh cáo: "Đừng có dạy hư thế tử tốt nhà người ta đấy.”

Vinh Đạm Như liếc nhìn sang ta nói: "Nam nhân các người không phải cần một thế tử chỉ biết làm chuyện xấu xa với các người ư?" Rồi không lý gì nữa bỏ đi.

Chiến Hận vỗ vỗ vai ta thở dài: "Đại đế! Đối với yêu nữ này, xem ra ngài là ngoài thì là thắng mà thực ra là thua, không chiếm được đến nửa điểm tiện nghi.”

Chúng nhân đều cười vang lên.

Ta cất cao giọng nói: "Đến đây! Để ta nói với mọi người suy nghĩ của ta về tương lai.”

Chúng nhân vốn cho rằng lần này chỉ là yến tiệc hoan nghênh trước hội nghị, làm sao biết hốt nhiên lại biến thành một buổi tụ tập quan trọng nhất trên lịch sử Đế quốc.

Ta ung dung nói: "Tất cả suy nghĩ của ta chỉ có một mục tiêu, chính là hòa bình vui vẻ, có ai phản đối đại tiền đề này không?”

Chúng nhân ồn ào ứng lời: "Tán thành!"

Ta nói: "Dã Mã tộc sẽ có mảnh đất nam phương bao gồm cả Dã Mã thảo nguyên trong đó. Thiểm Linh tộc trừ việc được giữ Thiểm Linh cốc và Thánh nguyên ra, lãnh địa sẽ hướng về hai bên mà mở rộng, một là hướng tây hướng về Dạ Lang hạp, Liên Vân sơn và sa mạc Thân Diên, phía khác là hướng về hướng đông, mang tất cả các nguyên thủy sâm lâm cho vào trong lãnh thổ, còn bao gồm cả mảnh đất phì nhiêu ở phía tây Mã Nữ hà bên ngoài sâm lâm. “

Chúng nhân nín thở im lặng, nghe công bố những quyết định trọng yếu với tương lai của mỗi dân tộc. Ta hướng về Chiến Hận cười nói: "Cái anh đạt được là mảnh đất phía tây rộng rãi, đó có phải là mảnh đất mà anh mong muốn nhất không?"

Chiến Hận cảm kích nói: "Đa tạ Đại Kiếm Sư đã hoàn thành mộng ước từ mấy trăm năm nay cho Dạ Lang tộc. Chúng tôi thực tại là quá chán ghét sa mạc rồi, chỉ muốn tránh đến một mảnh đất cách sa mạc xa nhất trên đại địa, sẽ không còn phải nghe tiếng gió từ sa mạc thổi tới nữa."

Ta hướng về Bạch Đan nói: "Ma Nữ quốc bảo lưu nguyên trạng, nhưng không thiết lập bất kỳ đội quân nào, chiếm lấy trung tâm của đại địa, phía tây đã tiếp giáp với các quốc gia khác, chân chính quản lý 'Nguyên thủ hội' của đại địa cứ ba năm cử hành một lần ở đó. Mà nguyên thủ của Ma Nữ quốc chính là 'Phì quân sư' Mã Nguyên. Bảo hộ Ma Nữ quốc sẽ là trách nhiệm của tất cả mọi người."

Đây là lần đầu tiên mọi người nghe tới danh từ Nguyên thủ hội liền ồn ào truy vấn.

Ta đưa ra nút thắt đầu tiên: "Để thực lực cân bằng, giúp đỡ nhau quản lý, ta có thể mang Đế quốc một chia thành hai, biến thành hai quốc gia độc lập, lấy Vọng Nguyệt thành và Nhật Xuất thành làm thủ đô, Dực Kỳ và Anh Diệu là hai Nguyên thủ, có ai phản đối không?"

Dực Kỳ và Anh Diệu hai người ngây ngốc nói: "Ngài mới là lãnh tụ của bọn ta!"

Ta hét lớn: "Đây là mệnh lệnh của ta!"

Hai người sợ hãi vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Chiến Hận nói thẳng: "VẬY ngài làm cái gì? Bọn ta chỉ khâm phục một người là ngài, hi vọng ngài có thể cai quản bọn ta."

Ta mỉm cười: "Mang tất cả quyền lực tập trung trong tay một người là một chuyện rất nguy hiểm, ngoài ra có thể xuất hiện vấn đề thừa kế."

Cự Linh nhíu mày nói: "Nếu có chuyện gì xảy ra, ai có năng lực dẹp yên tranh chấp đây."

Ta nói: "Cho nên ta mới nghĩ ra cái Nguyên thủ hội đó. Nguyên thủ của mỗi quốc gia có một ghế, các nước đều có chính quyền bên trong của mình. Nếu là chuyện liên quan giữa các nước với nhau, tất cả sẽ do Nguyên thủ hội giải quyết. Khóa đầu tiên của Nguyên thủ hội sẽ cử hành vào ngày mai. Các vị cần quyết định sự phân chia biên giới, cân đối binh lực, phương thức liên lạc giữa các nước với nhau, phương pháp kế thừa, từng bước từng bước liên kết các nước với nhau, để nhân dân tự do thông hôn, buôn bán. Đến một ngày khi biên giới của các quốc gia biến mất thì nền hòa bình chân chính đã đến."

Hắc Kiếm nói: "Lẽ nào Đại Kiếm Sư không cần cái gì sao?"

Ta cười nói: "Ta đã có được tất cả, chính là những vị hảo huynh đệ như các người. Đất nước của các người, chính là đất nước của ta. Nhà của các người, không phải nhà của ta sao?"

Chiến Hận hét lớn: "Không quản ngài nói thế nào, ngài đã là Lan Đặc đại đế, chỉ cần là lời ngài nói ra, chính là phép tắc chí cao vô thượng."

Ta thấp giọng nói: "VẬY chúng ta tìm lúc nào đó mà xuống bể tắm tắm rửa cho vui vẻ đi!"

Mọi người ngậy ra một hồi rồi mới ôm bụng cười vang.

Ta vỗ vai Hắc Kiếm nói: "Chỉ cần người có lương thực có hàng hóa, đến cái giếng nước trên quý trong sa mạc của Cự Linh cũng có thể đổi lấy mà uống, còn lo lắng gì nữa? Đạo sinh tồn quyết định ở chỗ phải dựa vào nhau, tín nhiệm lẫn nhau."

Hắc Kiếm cảm động nói: "Cho đến hôm nay ta mới hiểu vĩ nhân là như thế nào."

Ta giơ cao cánh tay hô: "Công việc của vĩ nhân hoàn tất rồi, những việc khác sẽ toàn là do các anh hiệp thương quyết định, không cần đến làm

phiền ta nữa."

Mọi người rất vui vẻ nhận lời.

Dực Kỳ đi đến bên cạnh ta, mở lời có chút khó khăn: "Đại đế! Ta muốn theo ngài đi Tịnh Thổ. Cái chức nguyên thủ của Nhật Xuất thành này tôi không muốn làm đâu."

Ta cười nói: "Người lo lắng cái gì chứ? Ta có thể cho người đưa người tình Tịnh Thổ của người tới cho người, cố gắng làm tốt đi nhé! Khi tất cả đã bình yên rồi, có thể chọn người có tài có đức thay người, lúc đó người đi đâu cũng được."

Dực Kỳ được ta đề tỉnh, vui vẻ gia nhập với những người khác, tiếp nhận lời chúc mừng.

Chiến Hận và Cự Linh ôm lấy nhau, biểu thị sự mãn ý và cảm kích của bọn họ.

Chúng nữ thấy ta đã nhàn nhã trở lại, đồng thời tiến đến, ôm lấy ta mà hôn tới tấp để chúc mừng.

Đạm Như nói: "Thiếp sớm đã biết ngài là người như vậy. May là ngài không có đem bọn thiếp tặng đi như đất đai."

Ta cười nói: "Làm sao ta có thể bỏ các nàng được."

Bạch Đan đến bên cạnh ta nói: "Không có an bài nào tốt hơn của Đại Kiếm Sư được. Cái làm bọn ta tin tưởng nhất là nguyên thủ sáu nước đều là hảo huynh đệ với nhau. Chỉ cần không ngừng thông hôn và giao dịch với nhau, ai có thể ngu xuẩn đến mức có hứng thú đánh nhau."

Ta gật đầu nói: "Không có chiến tranh, nhân khẩu có thể tăng lên điên cuồng làm xuất hiện một vấn đề mới. Vậy nên ngày mai khi người đại biểu cho Mã Nguyên tham gia Nguyên thủ hội, nhất định phải nghĩ ra phương pháp khống chế sự tăng trưởng của nhân khẩu."Tiếp đó hô lớn:"Lệ Thanh ở đâu?"

Tây Kỳ và Sơn Mỹ đỡ Lệ Thanh đi đến.

Ta nắm lấy tay Lệ Thanh đưa lên, mỉm cười: "Có hứng thú cùng ta cười chung Phi Tuyết, dạ thám tiểu trưởng dưng ngoài thành không?"

Lệ Thanh kinh hỉ nói: "Thật sự có lều trưởng sao?"

Hoa Nhân đi đến hôn nàng một cái nói: "Phân phó của quận chúa, Hoa Nhân đương nhiên làm theo rồi."

Ta ôm lấy ngang hông Lệ Thanh, đi thẳng về hướng đại môn. Ở chỗ này, không ai không quỳ xuống kính lễ, lại quản chuyện ta không có một binh một tốt, nhưng quyền lực của ta trên mảnh đất này, vẫn là chí cao vô thượng, không có người nào dám chất vấn."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 5

Cải Biến Kế Hoạch

Hôm sau trong sự lưu luyến không muốn rời xa, Lê Thanh mang theo đại quân của Âm Phong tộc, lại ngồi trên những con thuyền trước đây mà trở về châu Tiểu Dương.

Hai tháng sau đó, dưới sự hướng dẫn của vị sư phụ mỹ lệ Đạm Như đốc lòng truyền đạo, ta học tập Vu ngữ, mô phỏng theo tất cả những thứ thuộc về Âm Phong pháp sư, bao gồm cả yêu thuật trên Vu thần thư của hân.

Một học sinh khác là Tây Kỳ.

Dưới huấn luyện nghiêm khắc của ta, kiếm thuật của nàng tiến nhanh vùn vụt, rất nhanh chóng đã có thể đấu ngang ngửa với Đạm Như.

Nàng giống như một chú bướm dần biến đổi, dưới sự tưới tắm của ta, càng ngày càng trở nên xinh đẹp, phong tư yếu điệu, khí chất nhiếp nhân, gần như có thể so sánh với Ma Nữ Bách Hợp. Không những vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, trí tuệ của nàng cũng không ngừng tăng lên, từng lời nói đều có mị lực khiến người ta cam tâm phục tùng. Trừ những lúc gặp ta nàng còn lộ xuất dáng vẻ của một thiếu nữ, nhưng với người khác nàng đã có một phong phạm thánh khiết cao đến không thể với tới.

Đạm Như càng say đắm nàng hơn, cũng chỉ có nàng ta mới dám ôm lấy Tây Kỳ, thỉnh thoảng lại hôn một cái.

Mặt khác, khóa đầu tiên của Nguyên thủ hội đang được cử hành, tỉ mỉ thảo luận về từng vấn đề nhỏ. Mưu thần tướng lĩnh của các nước không ngừng đi đi lại lại, chuẩn bị nghênh đón một thời đại mới.

Cuối cùng thì Phì quân sư Mã Nguyên cũng đến, làm ta biết được công tác trùng kiến Ma Nữ thành đang tiến hành rất thuận lợi, cũng càng làm ta thêm nhớ nhung Ma Nữ Bách Hợp.

Ta lệnh cho người mang sáu quyển Trí tuệ điển sao ra vài bản, tặng cho nguyên thủ các nước, đồng thời còn cường điệu cái này chỉ có thể làm hướng dẫn, phương pháp trị quốc chân chính là phải được quyết định sau khi khảo sát kỹ càng dân tình, dực tốc bất đạt.

Trải qua một thời gian dài bị thống trị bởi bạo lực và chiến tranh, điều nhân dân cần không phải là cướp bóc, tranh đoạt mà là phải được nghỉ ngơi để sinh sôi, hồi phục lại nguyên khí.

Một thu hoạch khác trong hai tháng này chính là sáu vị nguyên thủ cùng với các thuộc hạ của bọn họ đã bồi dưỡng được một tình bằng hữu chân chính. Điều này đã giải quyết được những vấn đề mà trước đây tưởng như không thể.

Quân đội các nơi dần dần đã trở về nguyên vị, không khí của Nhật Xuất thành từ rục rờ vui vẻ đã trở lại bình lặng. Nhân dân trải qua một cuộc sống đầy đủ và an nhàn.

Thời khắc trở lại Tịnh Thổ cuối cùng cũng đến rồi.

Sau khi ăn xong bữa tối hôm đó, ta cùng bốn vị kiều thê ngồi tại lương đình ở vườn sau tán chuyện phiếm.

Tây Kỳ toàn thân mặc gấm trắng, trên mặt lấp lánh thánh quang động lòng người, khoan thai đến bên cạnh chiếc ghế, làm cho chúng ta nhìn đến ngây ngốc.

Tây Kỳ cuối cùng đã phát giác ra dị dạng của chúng ta, hờn dỗi nói: "Mọi người sao lại nhìn người ta như vậy?"

Sơn Mỹ thân hình khẽ động thở ra một hơi nói: "Tiểu Kỳ ngày càng xinh đẹp, đẹp đến mức làm người ta không dám nhìn. Bây giờ ta mới hiểu tại sao Như tử thích ôm muội như vậy."

Hoa Nhân nói theo: "Thân thể của Kỳ Kỳ có thể phát sáng, da thịt bóng loáng như trong suốt vậy, khó trách Chiến Hận, Cự Linh mấy người đều ngây ngốc mà nhìn. May mà trên thế giới này còn có Lan Đặc, không thì ai có thể kết duyên với muội. Ai có tư cách chiếm hữu muội đây?"

Đạm Như yêu kiều cười nói: "Có! Đó chính là ta, đến đây! Kỳ Kỳ ngoan, ngồi lên đùi ta đi, để ta yêu thương muội như phu quân nào."

Tây Kỳ mỉm cười, lắc đầu nói: "Tỷ còn chưa được sự đồng ý của Lan Đặc."

Đạm Như hướng về phía ta nhăn mũi lại một cách đáng yêu nói: "Thiếp đồ kị với chàng, lại yêu chàng!"

Ta trong lòng đang nghĩ, nếu Tây Kỳ không ngừng phát triển như vậy, có thể một ngày mị lực của nàng còn vượt qua cả Bách Hợp. Như vậy nàng sẽ còn đẹp đến như thế nào nữa đây?

Sơn Mỹ hướng về ta ngạc nhiên nói: "Tại sao đêm nay chàng lại đặc biệt trầm mặc vậy?"

Tây Kỳ nói: "Chàng đang nghĩ đến Ma Nữ Bách Hợp."

Ta chấn kinh nói: "Sao nàng biết?"

Tây Kỳ thâm tình nhìn ta, đôi mắt trong veo không lẫn nửa điểm tạp chất. Nàng nhẹ nhàng nói: "Trái tim của thiếp và chàng đã gắn liền với nhau, tự nhiên thiếp có thể cảm nhận được cái chàng đang nghĩ. Nhưng có một chuyện thiếp không đồng ý, đó là dự niệm của chàng với thiếp đã giảm đi rất nhiều. Nếu còn như vậy, thiếp sẽ dừng lại không học kiếm thuật và tu luyện lực lượng tâm linh với chàng nữa đâu. Không có chàng, chẳng cái gì còn ý nghĩa với thiếp nữa."

Ta hít sâu một hơi, gật đầu nói: "Nàng nói như vậy ta mới phát giác mình đúng là như vậy. Nguyên nhân này là do cả hai bên, nàng không cảm thấy sự say mê của nàng với ta đã giảm đi sao? Cho nên không thể hoàn toàn trách ta, còn chậm trễ chút nữa ta sẽ dựng cho nàng một thánh điện, cho nàng vào trong đó làm thánh nữ."

Phương dung thánh khiết của Tây Kỳ đã lộ xuất một tia tiểu ý. Nàng đi đến, ngồi vào trong lòng ta, bình tĩnh nói: "Đừng có đa tâm, thiếp cảm thấy chỉ cần được ở cùng chàng, được nhìn chàng, nghe lời chàng nói là đã thỏa mãn lắm rồi. Bất quá chàng cũng biết đấy! Chỉ cần chàng chạm vào thiếp, Kỳ Kỳ ngoan của chàng không thể ngăn được mình động tình, chủ động muốn cùng chàng ân ái!"

Đạm Như cười nói: "Đại Kiếm Sư mau chạm vào muội ấy đi! Để bọn thiếp xem xem bộ dạng đáng yêu của thánh nữ khi biến thành dân nữ."

Tây Kỳ liếc sang nhìn Đạm Như, tức giận nói: "Như tử cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện này. Mọi người nói cười vui vẻ không tốt sao?"

Vinh Đạm Như lộ xuất một nụ cười cực kỳ dụ hoặc, hai mắt vụt qua ánh sáng nhiếp phách câu hồn, ôn nhu nói: "Tây Kỳ! Như tử đẹp không?"

Tây Kỳ thở dài nói: "Như tử đương nhiên đẹp rồi!"

Ta biết Đạm Như đang thi triển mỹ thuật với Tây Kỳ, Tây Kỳ lại không bị làm sao, lửa lòng của ta lại nổi lên. Tây Kỳ lập tức cảm thụ được phản ứng của ta, "A" một tiếng nhìn về phía ta, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, phủ phục lên người ta giận dữ nói: "Lan Đặc chàng thật xấu, lại đi giúp Như tử trêu đùa người ta."

Đạm Như băng tuyết thông minh vốn lúc đầu không hiểu, bây giờ đã hiểu rõ cái móc xích ái tình vi diệu bên trong bèn cười rộ lên. Mỹ dạng đó thật là làm ta động tâm đến cực điểm.

Cả người Tây Kỳ nóng lên.

Không sai, nàng đối với tình dục ngày càng lãnh đạm, không thể chủ động nghĩ đến chuyện nam nữ, nhưng lại tuyệt không thể chịu nổi sự khiêu tình của ta. Đó là bởi vì nàng yêu ta yêu quá thâm sâu rồi hay còn một nguyên nhân huyền diệu nào trong đó nữa?

Ta ôm lấy nàng, đi về tẩm cung rồi hướng về ba người kia nói: "Đến đây! Để hoang dân đại đế ta đối phó với bốn tiểu phi tử xinh đẹp khả ái nào."

Đạm Như đuổi theo nói: "Đại đế, đêm nay bốn tiểu phi tử bọn thiếp đồng sàng thị tẩm được không?"

Tây Kỳ nhìn rõ ý đồ của nàng, tức giận nói: "Như tử!"

Đạm Như thờ ơ nói: "Muội dám không nghe lời của Lan Đặc sao?"

Đêm đó lửa dục của ta bốc cao đến cực điểm. Khi tứ nữ đều đã ngủ say, ta vẫn có chút chưa cảm thấy thỏa mãn, giống như có một thanh âm nào đó gọi ta. Ta bèn đến căn phòng nhỏ bên cạnh nội sảnh tìm Mỹ Cơ.

Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ mà vào, chiếu lên Mỹ Cơ đang nằm trên giường đang ôm lấy một đồng chăn mà ngủ say.

Ta ngồi bên mép giường, vừa chạm tay lên khuôn mặt xinh đẹp của Mỹ Cơ, đột nhiên cảm thấy có chuyện dị thường.

Mỹ Cơ không phải đang ngủ mà là đang hôn mê.

Đột nhiên, ta cảm thấy bên trong tấm chăn cạnh nàng hãy còn một người.

Không có một ngọn bút nào có thể miêu tả sự sợ hãi trong lòng ta. Từ khi ta có được dị năng từ Ma Nữ nhận truyền vào cơ thể đến giờ, trước nay chưa từng có người nào ở gần thế này mà không bị ta phát giác.

Tại sao đến giờ ta mới cảm thấy trong chăn có người. Nhưng trong lòng không hề có một chút cảm giác nguy hiểm nào. Vậy có thể là ai đây.

Ta nằm lấy góc chăn, từ từ vén lên.

Toàn thân kịch chấn.

Dưới ánh trăng sáng màu vàng huyền ảo, một ngọc dung thanh lệ mà ta ngày đêm mong nhớ xuất hiện trước mắt ta với một tư thế tuyệt mỹ.

Trời ơi, lại là Ma Nữ Bách Hợp!

Ta chấn kinh nhắc cả tấm chăn lên, lộ xuất thân hình khỏa thân băng cơ ngọc cốt của nàng.

Bách Hợp đẹp như ánh thái dương kiều diễm trên trời, đẹp đến mức làm cho người ta không dám nhìn. Nàng làm ta không thể rời khỏi mục quang quyến rũ đang chiếu ra thâm tình vô hạn của nàng, nhẹ nhàng níu lấy ta. Ta giống như bị một hòn đá nam châm với sức hút mạnh nhất trên đời hút lấy.

Bách Hợp vô cùng tha thiết đưa tay xoa lên gò má ta, đôi môi ngọc khê hé ra: "Lan Đặc! Chàng không làm thiếp thất vọng, làm rất tốt! Còn tốt hơn cả hi vọng của thiếp."

Ta không ngăn nổi nước mắt đầm đìa, run giọng nói: "Bách Hợp!"

Một giọt lệ châu óng ánh cũng từ trên mắt nàng chảy xuống, rơi lên khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết của nàng.

Bách Hợp an nhàn nằm đó, toàn thân là làn da lỏng lẻo nhiếp nhân. Chiếc đùi tuyệt đẹp không chút tí vết nào của nàng co lại, dán lên sườn ta. Thanh âm ôn nhu ưu nhã như tiên nhạc của nàng vang lên: "Hài tử ngốc, đừng khóc, nếu không ta sẽ khóc theo chàng mất. Bởi vì tâm linh chúng ta từ thời khắc chàng tiếp lấy Ma Nữ nhận sớm đã liên kết lại với nhau. Tất cả

những bi khổ ai lạc, dục diễm cuồng tình, mỗi một cái Bách Hợp đều cảm nhận được, cho nên chàng trước nay chưa hề cô độc, và sẽ vĩnh viễn không cô độc.”

Ta cuối cùng cũng không ngăn nổi tình cảm bột phát mãnh liệt. Ta phủ phục vào lòng nàng, quên hết mọi thứ khóc rống lên.

Tất cả những ái niệm ưu tư của ta với nàng, giờ phút này đã có được sự đền đáp.

Vô luận ngày thường Lan Đặc ta kiên cường thế nào, nhưng dưới tuế nhãn của nàng một con người không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, hiểu rõ nhân tình thế thái, ta chỉ là một tiểu hài tử yếu đuối.

Bách Hợp dùng đôi ngọc thủ tưởng chừng không thể thấy được trên trần thế của nàng ôm lấy đầu ta, ôn nhu luồn vào trong tóc ta, nhẹ nhàng xoa bóp làm dịu đi những cơn sóng gió trong lòng ta.

Ta run rẩy nói: "Bách Hợp! Ta không dám, bởi vì ta không xứng." Nhưng tay của ta lại chẳng hề phối hợp với lời nói, đang chẳng hề sợ hãi gì mà di chuyển trên thân thể nàng, yêu thích không muốn rời ra. Thân thể của nàng đẹp đến không thể đẹp hơn được nữa, so với Đạm Như còn ưu mỹ hơn mấy phần.

Ma Nữ Bách Hợp ngồi dậy, chấn động dưới bàn tay của ta, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên má ta, thâm tình nói: "Thể chất của thiếp không giống với Tây Kỳ hay công chúa, chỉ có thể cùng chàng ân ái một lần, sau này vô luận thế nào cũng không thể cùng chàng thân mật, nếu không thì thiếp sẽ không thể ngăn nổi lửa dục bạo phát mà chết. Cho nên thiếp muốn chàng hãy quý trọng lấy một lần duy nhất với Bách Hợp này. Sau này chàng phải dựa vào bản thân mà khắc chế chính mình, chàng là người duy nhất mà Bách Hợp khó lòng cự tuyệt, bởi vì trong người chàng có tình yêu của thiếp.

Ta chấn kinh nói: "Chúng ta lại dùng một lần duy nhất trân quý vô song ấy nhanh như vậy sao?"

Bách Hợp không nhịn được ôm chặt lấy ta rên rỉ: "Chàng nhịn được sao?"

Ta cười khổ lắc đầu.

Bách Hợp lộ ra vẻ mặt xấu hổ hiếm có nói: "Bách Hợp cũng không nhin nổi."

Trong lòng ta nổi lên một trận kích động, ôm thật chặt lấy nàng hưởng thụ lấy cảm giác mê người khi cùng nàng tiếp xúc nhục thể.

Ta cảm thấy linh hồn của chúng ta giống như nhục thể đã liên kết lại với nhau, bay đến một nơi cao vô tận trong hư không.

Cả vũ trụ đang được mở rộng ra.

Tại thời khắc này ta cảm thấy mình như biến thành thần tiên trên trời.

Nếu chúng ta đúng là những tinh tú trên trời hạ phàm, lúc này chính là lúc phải đi khỏi phàm giới, trở lại thiên đình.

Chúng ta liều mình trong trận ân ái triền miên.

Năng lượng như sóng biển từ trong thân thể nàng lao vào người ta, lại từ trong thân thể ta quay trở lại người nàng. Trên phương diện sinh mệnh và tâm linh, chúng ta đã hoàn toàn gắn kết với nhau.

Thời gian như điện quang thạch hỏa trôi đi mau chóng.

Cuối cùng ta nằm trên thân thể nàng mà thở gấp.

Nàng ôm chặt lấy ta không rời, giống như sợ ta đột nhiên rời bỏ nàng mà đi.

Chúng ta trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào, không khí trở lại hài hòa thư thái khi cơn cuồng phong bạo vũ vừa qua đi.

Bách Hợp thở dài nói: "Lan Đặc chàng thật tốt. Chỉ có chàng mới làm thiếp cảm nhận được tư vị chân chính khi làm nữ nhân, thiếp sẽ vĩnh viễn không quên."

Lúc này ta mới mơ hồ mà nghĩ lại nàng là mẫu thân của Tây Kỳ.

Bách Hợp mỉm cười nói: "Lúc này nghĩ đến thì đã quá muộn rồi?"

Ta ngây ngốc nói: "Nàng thật sự biết trong lòng ta nghĩ đến cái gì sao?"

Bách Hợp gật đầu, sau đó nói: "Không thể ân ái cũng không sao, được chàng ôm thế này Bách Hợp cũng cảm thấy thỏa mãn rồi."

Không ngờ nàng thật sự say mê ta như vậy, ta hài lòng nói: "Sau này mỗi đêm ta đều muốn ôm nàng."

Bách Hợp nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Lan Đặc đáng yêu, chàng còn có chuyện rất quan trọng phải đi làm, bởi vì chàng cần đến Vu quốc, ngăn cản

việc đáng sợ nhất xảy ra.”

Ta trầm ngâm nói:” Nàng nói là chuyện của công chúa.”

Bách Hợp gật đầu nói: "Đúng vậy! Vu đế là lực lượng tà ác nhất, đáng sợ nhất trên thế giới này. Nếu để hắn mượn lấy thân thể của công chúa, mang lực lượng ngưng tụ lại trong một thân thể, sẽ không còn ai có thể ngăn cản hắn làm chuyện ác nữa. Khi hắn hủy diệt được phụ thần của thiếp trong phế tích, cả tinh cầu này sẽ bị hãm nhập vào trong thế kỷ hắc ám, vĩnh viễn trầm luân, vĩnh viễn bất lực.”

Ta giật mình nói: "Công chúa bị đưa tới đó đã hơn một năm rồi, bây giờ còn kịp không?”

Bách Hợp nói: "Chuyển di năng lượng là kỳ tích trong vũ trụ, nếu không cẩn thận sẽ bị hủy diệt triệt để. Năng lượng to lớn ẩn tàng trong Ma Nữ nhận có thể thành công mà chuyển vào trong người chàng, lại chưa từng làm tổn thương chàng, không biết đã phí đi bao nhiêu tâm lực của thiếp. Vu đế nếu muốn chiếm lấy siêu thể chất của công chúa cho mình, cũng phải cần một khoảng thời gian dài, cho nên vẫn có thể đến kịp để ngăn chặn hắn.”

Ta nói: "Vậy nàng đi cùng ta.”

Bách Hợp thở dài cảm thán: "Chàng nghĩ Bách Hợp không muốn sao? Nhưng thiếp cần trở lại phế tích, đi tìm phụ thần, làm rõ một vài chuyện quan trọng, nếu không thì chúng ta vĩnh viễn không thể đánh bại Vu đế. Ấy! Trời sắp sáng rồi.”

Ta lắc đầu nói: "Nàng cho rằng ta sẵn sàng để nàng đi sao?”

Bách Hợp ngọt ngào cười nói: "Hài tử ngốc! Nhân lúc kiều thê của chàng còn chưa dậy, hãy tiếp tục ái nghiệp còn chưa hoàn thành của chúng ta đi!”

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa làm ta tỉnh lại. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu óc ta là: "Ma Nữ đi rồi.”

Ta ngồi dậy, trên giường không có ai ngoài ta, cả Mỹ Cơ cũng không thấy đâu.

“Y a!” Cánh cửa được đẩy ra, bất ngờ là Mỹ Cơ lại đi vào nói: "Ngài cuối cùng cũng dậy rồi, các vị quý phi không nhìn thấy ngài đều đang rất tức giận."

Ta thấy trong đầu mù mờ nói: "Khi nàng tỉnh dậy có thấy cái gì không?"

Mỹ Cơ kinh ngạc nói: "Đương nhiên nhìn thấy ngài, tại sao đêm qua ngài không gọi thiếp dậy, để Mỹ Cơ thị hầu ngài?"

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!”

Sơn Mỹ hét lên rồi tiến vào trong, sau lưng là Đạm Như, Hoa Nhân và Tây Kỳ. Ta nhìn về bọn họ trầm giọng nói: "Kế hoạch thay đổi rồi, ta cần lập tức đến Vu quốc."

Hoa Nhân và Hàn Sơn Mỹ hoa dung thất sắc, bởi điều đó nói lên việc ta phải sớm rời xa bọn họ.

Ta ôm lấy bọn họ nói: "Ta là bất đắc dĩ thôi, thậm chí đến thời gian trở về Tịnh Thổ cũng không có."

Vinh Đạm Như nhú mày nói: "Đây là mùi thơm gì vậy?"

Tây Kỳ nhẹ nhàng nói: "Là mùi thơm trên cơ thể mẫu thân."

Tam nữ biến sắc nói: "Ma Nữ Bách Hợp, nàng ta vẫn chưa chết sao?"

Ta bừng tỉnh nói: "Bách Hợp tìm nàng lúc nào vậy?"

Tây Kỳ ngồi trong lòng ta, ôm lấy ta nói: "Lan Đặc, sau này thiếp sẽ không giấu giếm chàng chuyện gì nữa, tha thứ thiếp một lần duy nhất này thôi nhé. Mẫu thân bà ấy chỉ có thể cùng chàng thân mật một lần, cho nên phải đợi tới lúc thiếp thật sự có thể giúp đỡ chàng đối phó Vu đế mới cùng chàng gặp mặt. Nhưng đó cũng là thời khắc chàng phải đi đến Vu quốc rồi."

Đạm Như như tỉnh mộng nói: "Thảo nào hai tháng nay muội chuyển biến lợi hại như vậy, thì ra mang tiềm năng của muội phát huy ra."

Hoa Nhân ngồi bên cạnh ta cúi đầu nói: "Lúc nào chàng đi?"

Ta đưa tay nắm lấy vai nàng nói: "Sáng sớm ngày mai." Tiếp đó hướng về Mỹ Cơ nói: "Lập tức tìm Chiến Hận, Cự Linh và Khôi Ứng ba người đến đây."

Mỹ Cơ vâng lệnh đi ra.

Ta đứng dậy, đưa tay lau những giọt tình lệ trên khuôn mặt xinh đẹp của Sơn Mỹ, ôn nhu nói: "Vì hài tử của chúng ta, ta muốn nàng và Hoa Nhân an tâm đợi ta trở về."

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 6

Viễn Chinh Vu Quốc

Chúng ta lên con thuyền kiên cố đang phấp phới ngọn Song xà kỳ của Âm Phong pháp sư, tiến thẳng về biển rộng mênh mang.

Trải qua ba ngày gió yên sóng lặng, cuối cùng gió đã nổi lên rồi.

Đầu tiên gió từ hướng đông nam nhẹ nhàng thổi đến. Không lâu sau gió càng ngày càng mạnh, ba chiếc buồm đều đã căng đầy gió, phòng lên căng cứng, cực kỳ có uy thế, cực kỳ có thần thế.

Khôi Ưng và hai trăm hảo thủ hàng hải được chọn lựa kỹ càng của hãn chia ca mà trực ban giữ tay lái. Thập nhị du nữ của Đạm Như phụ trách mang đồ ăn thức uống lại cho chúng ta. Mọi người đều hăng say làm việc.

Ta và Chiến Hận, Cự Linh cho đến Tây Kỳ đều phải cố gắng học Vu ngữ, đến nói chuyện cũng chỉ cho dùng Vu ngữ, không biết phải chịu bao nhiêu vất vả.

Âm Phong hiệu chậm chạp và rộng rãi, chắc chắn và nặng nề, bình ổn lướt tới trên mặt biển dậy sóng hung dữ, tịnh không hề có chuyện vừa gặp sóng gió là đã ngã nghiêng trái phải như hai chiếc Đế quốc thuyền của Dực Kỳ.

Trong biển rộng mênh mang, chúng ta cảm nhận được cảm giác cô độc không ai trợ giúp một cách sâu sắc.

(Mất một đoạn do bản gốc bị thiếu).

"Một nửa cũng được rồi. Ha! Ấn tượng sâu sắc nhất là cái màu hồng nhạt đó, vào nước là tan, xuân được kích tình không màu không vị, thật

muốn cho các nàng uống một viên, xem các nàng sẽ biến thành bộ dạng gì."

Tây Kỳ cười nói: " Không cần lãng phí tâm cơ, thiếp và Như tỷ đều không sợ xuân dục, chỉ sợ thủ đoạn gởi tình của chàng thôi."

Đạm Như kinh ngạc nói: " Lời lẽ của Kỳ Kỳ ngoan đã trở nên sắc bén rồi, Lan Đặc! Sợ rằng tương lai chàng sẽ phải chịu đựng đó."

Ta cảm thán: " Uống cho ta yêu thương nàng như vậy, vừa có cơ hội là đã không chịu buông tha cho ta rồi."

Hai nàng đều bật cười, ngoan ngoãn dâng hiến nụ hôn cho ta.

Ta nhàn nhã vô sự bèn quay sang hỏi Đạm Như tình hình thế cuộc của Vu quốc.

Đạm Như tường thuật lại: " Châu Đại Dương là thiên hạ của Hắc Xoa nhân và Hồng Ma nhân, hai tộc này vốn vẫn trường kỳ chiến đấu với nhau. Sau khi Hắc Xoa vương Nghiêu Địch bị thiếp thu phục, chiến tranh mới kết thúc."

Ta ngạc nhiên nói: " Thì ra nàng là Vu thần quản lý Hắc Xoa nhân."

Đạm Như nói: " Nếu không phải thiếp có nhiệm vụ khác thì sớm đã cùng chàng giao thủ ở Tịnh Thổ rồi."

Ta thở ra một hơi lạnh nói: " May là như vậy, nếu không thì với quân lực của Hắc Xoa nhân, phối hợp với tài trí của nàng, rất có thể sẽ xảy ra một kết cục hoàn toàn khác hẳn."

Đạm Như nói: " Cuồng Vũ pháp sư là lãnh tụ chí cao vô thượng của Hồng Ma nhân, tài trí không dưới thiếp. Cho nên chàng nhất định phải vứt bỏ tất cả, biến thành một Âm Phong pháp sư chân chính. Nếu làm hấn sinh lòng hoài nghi, chúng ta nhất định sẽ chẳng có một người nào có thể sống sót mà rời đi đâu."

Tây Kỳ hỏi: " Như tỷ! Mục đích của chúng ta bây giờ là gì đây?"

Đạm Như nói: " Để an toàn, chúng ta có thể lên bờ ở 'Hải Long cảng' trong phạm vi thế lực của Hắc Xoa nhân. Đó là một trong mười thành thị của Hắc Xoa nhân, phu quân a, thiếp sợ chàng không đủ nhẫn tâm mà đóng vai Âm Phong, như vậy thì tệ lắm."

Ta thở dài một hơi nói: ” Yên tâm đi! Ta sẽ y theo lời của nàng mà làm. May là trong Hắc Xoa nhân có một vị mỹ nữ ta rất nguyện ý cưỡng gian, chính là Đái Thanh Thanh.”

Đạm Như trừng mắt nhìn ta nói: ” Thì ra Thanh Thanh cũng không thoát khỏi ma trảo của chàng. Vậy thì được rồi, chỉ cần cưỡng gian thêm mấy mỹ nữ nữa hay cứ mập mờ là qua được. Bất quá sau khi rời khỏi phạm vi thế lực của Hắc Xoa nhân sẽ là nơi của kẻ khác. Lúc đó chàng nhất định phải bộc lộ hành vi tà ác của Âm Phong, nếu không thì ai cũng đều biết chàng là đồ giả. Ác thú quen ăn thịt không thể biến thành ăn cỏ được.”

Tây Kỳ lo lắng nói: ” Âm Phong pháp sư năm năm trước mới đến Vu quốc, bọn chúng có thể từ thanh âm thể hình mà nhận ra Lan Đặc không?”

Vinh Đạm Như nói: ” Cái này chúng ta không cần lo lắng, một là bọn họ thể hình giống nhau, khả năng bắt chước của phu quân lại cao. Thanh âm ư, Âm Phong pháp sư trước nay nói chuyện không nhiều, phu quân trải qua mấy ngày nay luyện tập, ngữ điệu và giọng nói cũng giống như đúc rồi. Chỉ có một chỗ còn sơ hở, vẫn là hành vi thâm đặng làm người ta cảm giận của Âm Phong.”

Ta không muốn nói về vấn đề này nữa bèn thay đổi chủ đề: ” Vu quốc trừ hai đại tộc ra hãy còn chủng tộc và Vu thần nào khác vậy?”

Vinh Đạm Như nói: ” Trong Vu quốc có hơn trăm chủng tộc lớn nhỏ, đa phần là phân tán sống trong núi rừng hoang dã, chỉ có 'Bạch Nữ', 'Sắc Nhĩ', 'Trường Thối', 'Thiết Quỷ' mấy chủng tộc đó có thành thị, đem Hắc Xoa và Hồng Ma lưỡng đại tộc tách ra, bốn tộc này vốn do 'Hoán Thiên Vu Thần' quản lý, bất quá Hoán Thiên bốn năm trước vì luyện Vu thuật đi vào đường rẽ nên đã thảm tử. Vị trí đó bây giờ do 'Tiểu Phong Hậu' Ninh Tổ Chân kế thừa. Hoán Thiên trước nay bất hòa với Âm Phong, bởi vì Âm Phong từng mấy lần yêu cầu có được con gái ông ta, cho nên lần này nếu gặp phải Tiểu Phong Hậu, Âm Phong pháp sư chàng nhất định phải có biểu hiện mới được.”

Tây Kỳ nói: ” Ninh Tổ Chân biết Vu thuật không vậy?”

Vinh Đạm Như nói: ” Ninh Tổ Chân nổi tiếng là căm ghét Vu thuật, cũng do đó mà có được sự yêu quý của nhân dân. Cho nên Cuồng Vũ đặc

biệt không thích nàng, chỉ là Vu đế muốn nàng làm trung gian hòa hoãn giữa Hồng Ma nhân và Hắc Xoa nhân nên Cuồng Vũ mới không dám động vào nàng. Quan hệ của thiếp và nàng rất không tốt! Ai! Nếu muốn đến được Vu Đế cung, nhất định phải đi qua lãnh thổ của nàng, muốn tránh cũng không tránh nổi. Vì chúng ta cần từ đó ngồi thuyền đi đến thủ đô của Hồng Ma nhân.”

Ta cảm thấy vô cùng đau đầu nói: ” Hồng Ma nhân là chủng tộc cường đại nhất trong tam đại tộc, vậy họ có những nhân tài nào đây?”

Vinh Đạm Như nói: ” Hồng Ma nhân chỉ vương Đồ Long là đồ đệ của Cuồng Vũ pháp sư, vô cùng trung thành với Vu đế. Con gái của hắc Đồ Giáo Giáo cùng với Ninh Tố Chân, Đái Thanh Thanh và thiếp được xưng là Vu quốc tứ đại mỹ nhân. Nhưng Đồ Giáo Giáo thì chàng tuyệt đối không được động vào bởi vì nàng là người được Cuồng Vũ sủng ái nhất. Thủ hạ Đồ Long có hai kiếm thủ siêu trác, một tên Liễu Khách, một tên Cơ Phong, hai người đều là mãnh tướng trí dũng song toàn, đang tranh làm phu quân của Đồ Giáo Giáo. Chuyện này ở Vu quốc không ai không biết. Nếu chàng nhúng tay vào, cục diện sẽ không thể tưởng tượng được.”

Tây Kỳ nhú mày nói: ” Chúng ta có thể mượn cơ cần yết kiến Vu đế gấp, mỗi nơi đi qua chỉ dừng lại một hai ngày, như vậy có phải đã bớt đi được rất nhiều phiền phức rồi không?”

Vinh Đạm Như than: ” Ta cũng rất muốn làm vậy, bất quá sợ rằng rất khó làm được. Hắc Xoa nhân là thuộc hạ của ta, Như tỷ rất khó có thể không lý gì tới chuyện của bọn họ mà cứ vội vàng đi qua chỗ bọn họ. Sau khi đến được nơi của Hồng Ma nhân rồi lại phải phụ thuộc vào cách hành sự của Cuồng Vũ. Nếu hắc rắp tâm không để chúng ta đi gặp Vu đế, hay là Vu đế không muốn triệu kiến chúng ta sớm, sẽ lớn chuyện đấy.”

Lúc này thủ lĩnh của thập nhị du nữ Thiên Nhân đến báo rằng bữa tối đã chuẩn bị xong. Đạm Như phân phó: “Gọi Khôi Ưng đến đây cho ta!”

Thiên Nhân lĩnh mệnh đi ngay.

Thập nhị du nữ này vì cần được huấn luyện mỵ thuật, nên phải chọn từ trong nghìn vạn người ra. Chúng đều là mỹ nữ hiếm gặp, sở trường về thuật

hóa trang, thêm vào đó là võ công cao cường, lại cực kỳ trung thành với Đạm Như, đó đúng là một lực lượng hỗ trợ rất lớn cho ta.

Đạm Như mỉm cười nói với ta: “Đã biết chàng có lòng hướng về Đái Thanh Thanh như vậy chúng ta có thể thay đổi lộ trình, từ một bến cảng khác lên bờ, để Đái Thanh Thanh không tránh khỏi tên tà nhân thâm nhục chàng.”

Ta đúng là dở khóc dở cười không được, lúc này lại nghĩ tới một chuyện bèn hỏi: “Chiến Hận và Cự Linh trốn đi đâu rồi?”

Vinh Đạm Như nói: “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, hai vị hảo huynh đệ của chàng nhàn nhã vô sự cho nên cả ngày cùng với mấy cô bé ngoan của thiếp ăn chơi trác táng rồi. Được sự đồng ý của thiếp, có bốn du nữ không ngăn nổi tình cảm đã thất thân vào tay bọn họ rồi. Chàng nói xem bọn họ còn có thời gian rồi không?”

Ta nghe xong cảm thấy vô cùng thoải mái, đặc biệt là đỡ áy náy về Cự Linh. Đây có thể coi là sự bồi thường cho hấn khi mất đi Thái Nhu. Hà huống các du nữ tự mình cam tâm tình nguyện, tình chàng ý thiếp còn gì mà vui vẻ bằng?

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn ta nói: “Trong mấy nữ nhi ngoan của thiếp có Thiến Nhân và Tuệ Nhân là tư chất tốt nhất. Hay là chàng thu chúng làm thị tỳ cận thân, cùng với Mỹ Cơ và Lăng Tư ở Tịnh Thổ, cùng nhau thị hầu chàng được không?”

Ta cười nói: ” Nàng không nhớ xa bọn họ sao?”

Vinh Đạm Như nhìn ta quyến rũ, đưa bờ môi thơm lên nói: ” Đương nhiên là không nhớ rồi, tốt nhất là chàng hãy an bài sớm một chút, nếu chậm thêm chút nữa nói không chừng sẽ bị tên Nga Lang kia dẫn đi hết đấy.”

Không thể phủ nhận, Chiến Hận và Cự Linh có mị lực nam tính của nam nhân, có lực hấp dẫn vô cùng to lớn với nữ giới. Ta tuyệt không thể cùng bọn họ tranh đoạt tình nhân, bởi vì bọn họ đều là hảo huynh đệ.

Ngoài ra ta có được nhiều mỹ nữ như thế này rồi nên lại càng có lòng muốn nhường nhịn, cười nói: “Chuyện này để sau hẵng nói đi.”

Hai mươi ngày sau đó vẫn không thấy chút bóng dáng nào của đất liền. Sóng gió thì cứ ập đến một cách hung dữ và hỗn loạn.

Chúng ta đều lên đài quan sát trên đỉnh thuyền, nhìn về phương xa.

Chiến Hận và Cự Linh đều chưa có một chút kinh nghiệm về hàng hải nào nên ngạc nhiên nói: “Tại sao thế gió không mạnh mà sóng lại lớn như vậy nhỉ?”

Vinh Đạm Như đáp: “Từ năm mươi dặm phía trước trở ra là ‘Quý Tiều’ (tiều là đá ngầm) mà dân hàng hải sợ nhất, không cần thận một chút là lật tức thuyền lật người chết ngay.”

Cự Linh biến sắc nói: “Hải dương lớn như vậy, lẽ nào không thể vòng qua nó mà đi sao?”

Khôi Ưng thở dài: “Nếu có thể thì ai muốn gặp nó chứ. Chỉ là dải đá ngầm này dài cả trăm dặm, trên mặt biển lại vô tung vô ảnh. Khi chúng ta bị hải lưu mang đến đây mới có thể từ sự mạnh lên của con sóng mà dần biết rằng mình đang tiếp cận nó, muốn tránh cũng không tránh nổi.”

Chiến Hận thở ra một hơi lạnh nói: “Vậy thì làm thế nào đây?”

Khôi Ưng nói: “Bây giờ gió nam đang thổi, cho nên hi vọng duy nhất là từ phía bắc tránh qua dải đá ngầm. Nhưng nếu gió đột ngột đổi hướng thổi từ phía tây lại thì lúc đó chúng ta coi như rồi đời.”

Lúc này các thủy thủ đã y theo hướng gió mà xoay hướng buồm, xoay bánh lái, nương theo ngọn gió nam biển ảo khó lường từ sau lưng thổi tới đang làm mọi người run rẩy sợ hãi mà tiếp tục tiến đi.

Chiến Hận và Cự Linh đều rất thích Tây Kỳ nên kéo nàng sang một bên nói chuyện huyền thuyên để làm dịu bớt nỗi bất an trong lòng.

Ta và Đạm Như đến bên mép thuyền, tâm tình mọi người đều có chút trầm trọng.

Đạm Như ngả vào lòng ta, nhẹ nhàng nói: “Từ trước đến nay thiếp chưa từng có cảm giác sợ hãi, nhưng từ sau khi gả cho chàng lại lại thường phải sợ hãi mà suy tính hơn thiệt, sợ rằng những ngày vui vẻ sẽ không tồn tại được lâu.”

Ta nắm lấy bờ vai nàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng, không ai có thể đoạt nàng đi từ trong tay ta, kể cả vận mệnh cũng vậy.”

Đạm Như yếu ớt nói: “Thật sự có thể như vậy sao?”

Tam mĩm cười nói: “Nếu rơi xuống biển, ta sẽ kéo nàng lên.”

Hơn mười giờ sau, các thủy thủ đã chuẩn bị tất cả các biện pháp đối phó, mang lương thực và nước ngọt đặt trong mười chiếc thuyền cứu sinh nhỏ, tiếp đó quấn chặt tất cả các đồ vật trên thuyền lại để ứng phó với những cơn sóng ngầm và những con sóng bạc đầu đột ngột.

Sau buổi trưa mưa phùn rơi lất phất, phía trước vô cùng mù mịt càng làm tăng thêm sự nguy hiểm.

Chúng ta không dám tránh vào trong khoang thuyền, sợ rằng khi thuyền lật thì sẽ chạy không kịp. Tất cả tập trung lên boong, chuẩn bị để bất cứ nào cũng có thể ngồi lên thuyền cứu sinh mà đi.

Khi trời tối tình hình càng thêm hiểm ác, cách chuyển động của Âm Phong hiệu tựa hồ có chút khác lạ.

Khôi Ưng cho người đứng lên cột buồm, nhìn ra xa chỉ thấy mặt biển vô cùng trầm lặng đen tối. May là mưa đã ngừng lại, dưới ánh sáng yếu ớt của các vì sao vẫn miễn cưỡng có thể nhìn thấy phía trước mặt biển đột nhiên xuất hiện một dải đá ngầm đen sì đang đến gần.

Khi tiếng kêu của các thủy thủ từ trên cột buồm truyền xuống, Khôi Ưng sắc mặt xám như tro tàn, vội cao giọng dùng thổ ngữ của Ưng tộc để gọi họ. Các thủy thủ chạy tới chạy lui chặt cột buồm xuống, giống như ngày tận thế một khắc sau sẽ đến vậy.

Khôi Ưng thở gấp đi đến mặt mũi nói: “Gió nam ngừng thổi rồi, bây giờ chúng ta bị cuốn vào dòng nước xiết ở phía đông, nếu vẫn di chuyển theo hướng này thì sẽ bị cuốn về dải đá ngầm.”

Chiến Hận kinh hãi nói: “Vậy thì làm thế nào?”

Khôi Ưng nói: “Bây giờ chỉ có thể dùng sức người mà cố gắng thôi, dưới khoang thuyền có chở theo thuyền nhẹ, hi vọng có thể thoát khỏi dòng nước xiết này.”

Ta nói: “Để bọn ta tới giúp một tay.”

Khôi Ưng nói: “Không! Thủ hạ của ta phối hợp với nhau cũng quen rồi, để bọn họ làm cũng tương đối ổn.” Nói xong vội vàng đi ngay.

Âm Phong hiệu nghiêng ngả liên tục, những cơn sóng hung dữ trên mặt biển chắc chắn là do dải đá ngầm tạo thành.

Cơn sóng trước chưa qua cơn sau đã ập đến, Âm Phong hiệu như một khối gỗ nhỏ bập bênh, mọi người đều mất hứng thú nói chuyện.

Ta ôm chặt lấy Tây Kỳ và Đạm Như, cùng với Chiến Hận Cự Linh và thập nhị du nữ đứng trên đầu thuyền lo lắng về vận mệnh sắp tới trong tương lai.

Lúc này phía trước toàn là những ma ảnh đáng sợ của dải đá ngầm phía trước, nó gần đến mức làm người ta có cảm giác thò tay ra là với được.

Âm Phong hiệu nghiêng qua một bên áp sát thẳng vào dải đá ngầm mà tiến qua.

Dải đá ngầm trong nước nửa ẩn nửa hiện, trên mặt biển bọt nước bắn tung lên trắng xóa.

Lúc này nếu rơi xuống nước sẽ không phải chết chìm mà sẽ bỏ mạng vì liên tục va đập vào đá ngầm.

Khôi Ưng lao đến gọi: “Lên thuyền cứu sinh, chúng ta tuyệt không thể tránh khỏi đá ngầm rồi. Bây giờ phương pháp duy nhất là vứt bỏ thuyền lớn để đào sinh thì mới có một cơ hội mong manh.”

Ta đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tây Kỳ, linh giác hướng về dải đá ngầm ở hai dặm phía ngoài, lắc đầu nói: “Thuyền nhỏ càng không thể chịu nổi dòng nước xoáy này, chỉ bằng chúng ta lao nhanh qua dải đá ngầm này.”

Khôi Ưng ngạc nhiên nói: “Sao có thể như vậy được?”

Ta quát lớn: “Ta không có thời gian giải thích, kéo tất cả buồm lên, y theo lời của ta tiến lên.”

Đạm Như cũng yêu kiều quát lớn: “Làm theo phân phó của Đại Kiếm Sư đi!”

Trong cơn sóng lớn cuộn cuộn, trên thuyền dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc phong đăng, Âm Phong hiệu vẫn đang hướng về hướng dải đá ngầm có thể nuốt chửng bất kỳ con thuyền nào mà lao thẳng đi, Tây Kỳ sợ hãi nắm phục vào trong lòng ta, đôi tay nắm chặt lấy tay trái ta, nhưng ta vẫn đưa tay phải lên, ngón tay chỉ ra, bình tĩnh chỉ về phương hướng và góc độ mà con thuyền nên đi. Khôi Ưng mắt không hề chớp hành động theo chỉ thị

của ta, hô lên góc độ của con thuyền cần đi, làm người lãnh đạo điều chỉnh phương hướng của con thuyền.

Tâm linh của Tây Kỳ và ta hợp thành một thể làm linh giác của ta được tăng cường lên gấp bội, dò ra những nguy hiểm có thể đột ngột xuất hiện trên mặt biển một cách vô cùng rõ ràng, chính xác.

Ta tập trung toàn bộ linh lực để ứng phó với lữ trình đầy gian khổ sắp tới.

Đây là một cuộc chơi giữa sống và chết, nếu để thân thuyền va vào dải san hô sắc nhọn thì cả con thuyền sẽ vỡ tan, những con sóng lớn sẽ cuốn Âm Phong hiệu đi một cách vô tình. Lúc đó tất cả mọi người đều biến thành vật cúng tế cho dòng nước xoáy, không có một ai có thể sống sót.

Trong tiếng ầm ầm, Âm Phong hiệu run rẩy lao vào dải san hô ngầm.

Ta nhẹ nhàng thả lỏng người, đột nhiên phát hiện giữa những dải san hô có một khoảng không gian rất lớn, chân chính nguy hiểm là những dải đá ngầm ẩn tàng dưới mặt nước.

Linh giác không ngừng lan ra, trong nháy mắt tất cả tình hình đã hiện ra rõ ràng trong đầu ta.

Cũng nhìn thấy bãi đá ngầm không có đường đi qua chẵn ngang ở phía trước.

Tay ta vội vàng nghiêng về bên trái một góc bốn mươi năm độ rồi hét lớn: “Nguy hiểm, xoay về bên trái!”

Khôi Ưng hét lớn truyền mệnh.

Cơn sóng mạnh mẽ đổ lên đài quan sát, không ai không bị ướn nhẹp toàn thân.

Càng làm người ta kinh tâm động phách là cơn sóng va vào dải đá ngầm tạo nên âm thanh như sấm giập, lại phảng phất giống như tiếng kêu bi thảm của ma quỷ dưới đáy biển, vang lên trong bầu trời đêm đen tối.

Dưới sự cheo lái thực mạng của những thủy thủ và nửa cánh buồm được căng lên, Âm Phong hiệu vòng sang bên trái mà đi, tránh khỏi những tai ách nguy hiểm trong gang tấc.

Những cơn sóng lớn ầm ập đến, đánh thẳng vào những tảng đá ngầm chung quanh. Chúng ta giống như đang ở trong quỷ vực, không hề cảm

thấy một chút bình tĩnh và ấm áp nào của nhân gian.

Thân thể mềm mại của Tây Kỳ dán chặt vào người ta, không ngừng run lên.

Âm Phong hiệu xuyên qua hai cơn sóng giống như hai ngọn núi lớn mà đi, lộ trình cứ y theo chỉ thị của ta mà rẽ trái ngoặt phải, tránh khỏi những tảng đá ngầm dưới nước, những ngọn sóng lớn kẹp vào hai bên bãi san hô, càng cuộn càng cao. Sóng và bụng sóng sâu thẳm ở giữa làm chúng ta không thể không bám chặt vào mấy vật như cột buồm hay dây chèo gài đó đề phòng rơi xuống biển.

Lúc này chúng ta không nghe thấy tiếng gầm thét giận dữ từ mạch đá ngầm truyền đến, trong tai chỉ có tiếng bình bình từ dây đá ngầm to lớn từ hai bên ập đến.

Trên lưng Đạm Như quấn một sợi dây thừng, từ phía sau ôm chặt lấy ta, Chiến Hận và Cự Linh từ hai bên đỡ lấy ta, giúp ta có thể giữ nguyên tư thế đứng thẳng.

Đột nhiên, một cơn sóng lớn không biết từ đâu ập đến. Âm Phong hiệu bay lên vô lực lao thẳng lên không, dùng tốc độ kinh nhân mà đè lên đầu ngọn sóng, cả con thuyền phát ra tiếng kêu răng rắc, năm người chúng ta lập tức không trụ được, nhất tề lặn lông lốc trên đài quan sát.

Âm Phong hiệu rơi xuống, theo cơn sóng dữ dội từ phía sau ập đến mà lao về phía trước như ngựa phi.

Thời khắc này ngay đến ta cũng bó tay chẳng thể làm gì, chỉ có thể xem xem lão thiên gia an bài thế nào thôi.

Ta không thể nắm chắc vận mệnh trong tay nữa rồi.

Lại một cơn sóng lớn như ngọn núi từ phía sau đổ đến, khi Âm Phong Hiệu rơi xuống, sóng biển từ phía sau lại độc ác lao lên va mạnh vào con tàu, cả thuyền lẫn người đều trầm mình vào trong nước.

Lực hút kéo cường đại đã làm chúng ta lặn lộn không ngừng trên boong tàu.

Bất ngờ áp lực giảm đi, ngọn sóng lớn vừa tạo ra những tiếng kêu đình tai nhức óc giống như một vị ác khách không mời giờ đã đi qua rồi.

Cánh buồm cột buồm của Âm Phong hiệu vẫn còn nguyên vẹn trên đầu như một kì tích, ngay cả ngọn đèn gió cũng không hề tắt.

Mọi thứ bỗng nhiên im ắng.

Âm Phong hiệu nhấp nhô lướt về phía trước.

Chúng ta không thể tin được trèo lên xem.

Không biết Khôi Ưng từ đâu lao tới hét lớn: “Đi qua rồi! Đã đi rồi! Chúng ta đã xuyên qua được rồi.”

Mọi người trên thuyền đều hoan hô như sấm động, vui vẻ như điên, ôm chặt lấy nhau mà chúc mừng, ngay cả Vinh Đạm Như cũng để cho Chiến Hận thừa cơ ôm lấy.

Khi trời sáng ra, mặt biển đã hồi phục lại vẻ gió yên bể lặng.

Ta và Đạm Như, Tây Kỳ trở lại đuôi thuyền, hưởng thụ sự vui vẻ và yên bình sau tai kiếp.

Tây Kỳ hướng về ta cười nói: “Lan Đặc, vừa rồi khi tâm linh của thiếp và chàng kết thành một thể, thiếp cảm thấy rất hưng phấn, lại có chút cảm giác giống như đang cùng chàng ân ái vậy.”

Ta ngây ngốc một chút rồi nói: “Thật không vậy? Có thể do ta phải phân tâm lên bãi đá ngầm cho nên không có loại cảm giác này, chỉ đành đợi lúc khác cùng nàng làm thử vài lần để bồi thường lại những tổn thất này vậy.”

Khuôn mặt mỹ lệ của Tây Kỳ đẹp đến mức làm người ta hoa mắt lộ ra một biểu tình làm người ta cảm thấy không biết là đang tức giận hay đang buồn cười, nàng trừng mắt nhìn ta một cái rồi quay lại nhìn về bãi đá ngầm xa xa phía sau.

Đạm Như khẽ thở dài: “Đến bây giờ thiếp mới hiểu chàng thật sự có thể nắm chắc vận mệnh của mình, từ trước đến giờ chưa từng có con thuyền nào dám lao qua bãi đá ngầm đáng sợ này.”

Chiến Hận, Cự Linh, Khôi Ưng ba người nhất tề đi về hướng đuôi thuyền, báo cáo tình huống tổng quát trên thuyền, Khôi Ưng nói: “Thuyền bị hủy hoại không nhiều, có thể sửa chữa rất nhanh. Vấn đề lớn nhất là lương thực đã bị nước cuốn đi, tất cả đồ ăn đều trôi mất rồi. Lương thực đặt trong thuyền cứu sinh cũng không còn lại chút nào. Hành trình còn tới hơn bốn chục ngày, lương thực có thể trở thành vấn đề lớn nhất.

Ta mỉm cười rút một ngọn lợi tiền từ trong hộp tên đặt bên cạnh chiếc ghế bạch dương ra, đứng lên tìm một sợi dây thừng buộc vào đuôi tiền, đầu kia buộc vào tay vịn của ghế, cầm lấy “Xạ Nhật” đại cung, đi đến đuôi thuyền.

Chúng nhân hiểu kì đi đến bên cạnh, xem xem ta làm thế nào mà lấy được thức ăn từ trong biển ra.

“Vút!”

Kinh tiền bay vào trong nước. Sợi dây thừng cũng thẳng như ngọn bút lao theo, tiếp đó rung lên.

Khôi Ưng hét lớn: “Trời! Sao ngài có thể nhìn thấy vật ở dưới nước vậy?”

Ta cười lớn nói: “Con cá này ít nhất cũng nặng bằng một người. Các trợ thủ, giúp ta lôi nó lên nào.”

Chúng nhân đều hưng phấn lên, tranh nhau đến kéo dây thừng.

Ta mỉm cười nói: “Nếu chúng ta chết đói, ai sẽ đi nói với người khác chúng ta đã từng băng qua được bãi đá ngầm kia?”

----- Bài viết này được hoabeo thêm vào sau 26 phút và 28 giây -----

Quyển 9: Vu vực tranh hùng

Chương 7: Nghênh lăng chi thành

Người dịch: vo vong

Biên dịch: nvfacu

Biên tập: hoabeo

Tàng Thư Viện – tangthuvie

“Keng Keng Keng!”

Tây Kỳ chặn hoàn toàn ba mâu dữ dội của Chiến Hận lại, kiếm thế vừa thi triển đã đánh cho đối phương phải không ngừng lùi về sau, không ngớt kêu lên những tiếng quái dị.

Cự Linh thở dài: “Kiếm pháp của tiểu Kỳ Kỳ thật lợi hại. Mỗi lần giao thủ đều thấy nàng tiến bộ hơn một chút, nói ra thì chẳng có ai tin được.”

Vinh Đạm Như quát lên một tiếng rồi lao ra, đón lấy công thế của Tây Kỳ và đấu với nàng.

Chiến Hận lau mồ hôi rồi cười khố nói: “Nhìn thân thủ của nàng có thể tưởng tượng ra vì sao Đại Nguyên Thủ lại sợ Ma Nữ Bách Hợp. Tây Kỳ là kiếm thủ trời sinh, sợ rằng ngoài Đại Kiếm Sư ra chẳng có ai có thể thắng nổi nàng.”

Ta mỉm cười nhìn lưỡng nữ người tiến người lui, ngang sức ngang tài, sau khi liên tiếp đánh với ba người Tây Kỳ vẫn chưa hề có dấu hiệu mệt mỏi.

“Đình đình!”

Vinh Đạm Như yêu kiều cười nói: “Ta không đánh nữa!”

Tây Kỳ tra kiếm vào vỏ, Đạm Như thừa thế lao lên, ôm chặt lấy nàng vào lòng, hôn lên môi nàng một cái.

Chiến Hận hai mắt sáng lên, gọi lớn: “Tú Lệ pháp sư, đến đây! Ta cùng nàng luyện kiếm, sau khi luyện xong cũng như vậy nhé.”

Lưỡng nữ bật cười đi đến.

Vinh Đạm Như hướng về Chiến Hận nói: “Không cần tỷ kiếm xong rồi mới thân mật!” Nói xong tiến đến gần Chiến Hận, đưa bờ môi lên, để tên Ngạ Lang này lần đầu tiên được môi tiếp môi với nàng, tiếp đó mới mỉm cười trở về bên cạnh ta.

Chiến Hận thần hồn điên đảo cảm thán: “Đúng là yêu tinh hiểu cách mê hoặc nam nhân nhất!”

Chúng nhân lại bật cười.

Cự Linh ghen tị nói: “Không công bằng! Ta đối với Đạm Như luôn tuân thủ quy tắc, càng nên được thưởng mới phải chứ.”

Ta đưa tay vỗ lên vai Tây Kỳ ra hiệu một cái.

Tây Kỳ xinh đẹp cười lên, đi đến ôm chặt lấy Cự Linh, đưa bờ môi thơm lên.

Cự Linh toàn thân nhất chấn, vội vàng hôn xuống.

Hắn so với Chiến Hận thì quân tử hơn nhiều, nhẹ nhàng hôn một cái rồi bỏ Tây Kỳ ra, tán tụng: “Tôi nghĩ cho dù có hôn Ma Nữ Bách Hợp cũng chẳng khác thế này là mấy.”

Đây là lần đầu tiên Tây Kỳ hôn một nam nhân khác ngoài ta, khuôn mặt xinh đẹp khê đỏ lên, trở lại bên cạnh ta.

Ta cảm nhận được tình bạn chân chính ở nhân gian. Cuộc hành trình gần trăm ngày nay đã làm chúng ta biến thành một gia đình thân thiết, không hề phân biệt lẫn nhau.

Chiến Hận nói: “Ta bỗng nhiên cảm thấy cho dù không có được thân thể của Tú Lệ pháp sư cũng vẫn mãn nguyện rồi, bây giờ loại quan hệ này càng thêm mỹ diệu.”

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn y nói: “Vậy mới là hài tử ngoan.”

Cự Linh điểm đầu nói: “Nữ nhi của Đạm Như đều là do nàng ta chân truyền, cái loại cảm giác kiều mị trên giường đó đúng là có thể làm nam nhân phát cuồng. Những ngày trên thuyền khó chịu như vậy lại biến thành thiên đường giữa chốn nhân gian.

Trên cột buồm thuyền tới một tiếng hét hưng phấn.

Vinh Đạm Như vui vẻ nói: “Nhìn thấy đất liền rồi!”

Nghênh Lãng thành là một đại thành thị ven biển của châu Đại Dương, là hải cảng trọng yếu nhất của miền duyên hải Vu quốc. Vịnh biển sâu rộng, bên trong đậu đầy các loại thuyền.

Khi Âm Phong hiệu tiến vào cảng khẩu, bốn chiếc chiến thuyền đi đến nghênh đón, hai chiếc bảo vệ hai bên, hai chiếc đi trước dẫn đường, đưa chúng ta đến bến lớn nhất thả neo.

Ta mặc quần áo, đeo vào khuôn mặt giả tinh xảo của Âm Phong, cùng với Đạm Như song song đứng trên đầu thuyền.

Chiến Hận và Cự Linh đổi sang trang phục tướng lĩnh của Âm Phong, chỉ huy bọn hộ vệ.

Tây Kỳ mặc nam trang, che đi khuôn mặt xinh đẹp, sau lưng đeo Ma Nữ nhận, biến thành nữ đồ nhi của ta.

Âm Phong lúc còn sống có một thói quen là mỗi đêm nhất định phải có nữ nhân ngủ cùng, cho nên có một nữ đồ tùy thân cũng là một chuyện tất nhiên.

Tiếp đó là mười hai nữ nhi ngoan của Đạm Như và Khôi Ưng.

Trong tiếng ầm ầm, Âm Phong hiệu thả neo cạnh bờ.

Tiếng kèn lệnh nổi lên, một đội nghi trượng Hắc Xoa mặc y phục hoa lệ đứng trên bờ tấu nhạc nghênh tiếp chúng ta. Những nhân vật trọng yếu của

Nghênh Lăng thành đứng trên bờ xếp hàng kính cẩn chờ đợi. Ta đưa mắt tìm ra Đái Thanh Thanh trong hàng đầu tiên, ta nhất định phải tìm cơ hội, nói cho nàng ta là ai để khỏi phát sinh những hiểu lầm không đáng có, rồi lợi dụng nàng để diễn xuất một màn kịch thú vị.

Âm Phong hiệu cuối cùng đã dừng lại.

Sau khi chào hỏi một hồi, Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như lãnh tụ của Hắc Xoa nhân dẫn đầu đoàn người đi xuống thuyền. Ta theo ngay sau nàng đi lên bến cảng.

Khi đứng vững trên mặt đất rồi, đúng là có cảm giác như cách biệt đã lâu. Ta nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng từ hai người Chiến Hận và Cự Linh ở sau lưng. Tất cả mọi người trên bến cảng đều nhất tề quỳ xuống dùng tiếng Vu quốc hô to” Tú Lệ pháp sư” ba lần.

Vinh Đạm Như cười nói: “Các vị, mời đứng dậy, ta mang đến một vị quý khách, chính là Âm Phong pháp sư tôn quý.”

Chúng nhân đứng dậy, nhìn về phía ta với nhãn thần hoảng sợ, chỉ từ thần thái của bọn họ đã có thể thấy Âm Phong pháp sư không được hoan nghênh như thế nào.

Ta bắt mình lộ ra ý niệm tà ác, từ trong mắt xuất ra, quét qua chúng nhân, khi đến trên thân hình Đái Thanh Thanh, đánh giá cặp mắt thanh tú đang thoáng qua thần sắc tức giận của nàng một hồi, cố nhẫn nhịn không phát tác mà chuyển hướng quay về phía Vinh Đạm Như nói: “Thuộc hạ ở đông cung an bài đi chỗ khác hết, để làm chỗ qua đêm cho Âm Phong pháp sư ta và tùy tùng.

Vinh Đạm Như nói: “Để bọn họ và ta ở lại chính cung, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc.”

Đái Thanh Thanh sắc mặt khế biến, không dám làm trái chỉ thị của Vinh Đạm Như, cúi đầu nói: “Bọn ta còn cần báo cáo với pháp sư tình hình cuộc chiến ở Tịnh Thổ.”

Vinh Đạm Như lạnh lùng nói: “Ta vừa từ Đế quốc trở về, đã biết tình hình xảy ra rồi. Thất bại lần này, mỗi người đều khó tránh khỏi trách nhiệm.”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh đều lộ xuất thần sắc sợ hãi.

Đái Thanh Thanh nói: “Bọn ta nguyện đảm đương trách nhiệm. Bây giờ Nghiêu Địch chết rồi, pháp sư nhất định phải lập cho chúng tôi một tân vương khác, nếu không thì quần long vô thủ, có thể xuất hiện cục diện phân liệt.

Vinh Đạm Như gật đầu nói: “Ta tự có an bài.” Rồi quay đầu về phía ta nói: “Âm Phong pháp sư! Mời theo Tú Lệ lên xe.”

Ta bắt chước Âm Phong, phát xuất một nụ cười tà ác, hạ giọng nhỏ xuống, biến thành khàn khàn nói: “Tú Lệ nàng phải tìm một tên thanh niên khỏe mạnh khác bồi tiếp nàng thôi! Ta muốn cùng Đái thần tướng đi chung một xe, hỏi về những chuyện bọn họ đã trải qua khi giao thủ với Lan Đặc.”

Vinh Đạm Như nở một nụ cười như tiếng chuông ngân, trừng mắt nhìn ta nói: “Tùy ngài thôi! Cần thận Thanh Thanh lại cho ngài một kiếm đấy.”

Ta điên cuồng cười nói: “Không có nữ nhân nào sau khi trải qua tư vị còn nở gíết ta, bao gồm cả Tú Lệ pháp sư nàng trong đó.”

Đái Thanh Thanh tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, vẫn cố nhin không phát tác, thấp giọng nói: “Mời pháp sư đi thôi.”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh khác lộ ra nhãn thần tức giận nhìn về phía ta.

Ta hừ lạnh một tiếng, vận một luồng tà khí sâm lạnh lên, quét về phía bọn họ.

Những Hắc Xoa nhân chống đỡ không nổi, vội vàng né tránh ánh mắt của ta. Đây là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Ta và Đái Thanh Thanh song song ngồi trên chiếc xe, đi về hướng chính cung.

Nghênh Lãng thành còn kém xa Nhật Xuất thành về độ hùng vĩ to lớn, nhưng lại hơn ở chỗ thực dụng đơn giản, có một loại quy mô đặc biệt riêng. Trên đường đi nhìn thấy rất nhiều thần miếu, biểu lộ sự cuồng nhiệt với tôn giáo của Hắc Xoa nhân.

Trên đường không có đoàn người hoan nghênh, những người đi đường lựa thưa khi nhìn thấy xe ngựa của Tú Lệ, trong mắt đều lộ ra thần sắc hoảng sợ. Xem ra với sự thống trị của Vu đế, bọn họ thật cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Đặc biệt là Nghiêu Địch đã chết, thực lực quốc gia

suy yếu đi rất nhiều, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể bị Hồng Ma nhân thôn tính cả quốc gia.

Đái Thanh Thanh bên cạnh đang ở trạng thái giới bị cao độ, sợ rằng ta có thể thi triển một loại vu thuật khó mà đề phòng với nàng.

Bên cạnh cỗ xe song mã của ta có rất đông Hắc Xoa tướng lĩnh đi kèm, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong xe, sợ ta hạ thủ với Đái Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy ta đặc biệt trầm mặc, cao thâm mặc trặc, càng thêm kinh sợ bất an.

Ta thấp giọng nói: “Thanh Thanh!”

Đái Thanh Thanh rít lên: “Đừng thi triển yêu thuật với ta!”

Tướng lĩnh hai bên vội vàng đến gần quát lên: “Đái thần tướng, không sao chứ?”

Ta trong lòng vô cùng lúng túng, biết rằng Thanh Thanh nghe được tiếng Lan Đặc gọi nàng, lại tưởng rằng đó là một loại Vu thuật cho nên mới có phản ứng như vậy.

Hai mắt trừng trừng, ta quét mắt qua những tướng lĩnh bên ngoài xe lạnh lùng quát: “Các người muốn phản bội Vu đế sao?”

Đái Thanh Thanh sợ hãi nói: “Pháp sư hiểu lầm rồi!” Nói xong hướng về phía thủ hạ quát lớn: “Không có gì!”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh lại tiếp tục hộ vệ bên xe mà đi.

Nghĩ ra một cách, ta nhìn về phía nàng, nhãn thần hồi phục vẻ trong sáng thường ngày, ôn nhu nói: “Đái thần tướng! Ta.....”

Đái Thanh Thanh quá sợ hãi quát lên: “Ta biết pháp sư ngài thiện dùng mê hồn đại pháp. Nếu ngài dám thi triển với ta, cho dù phải liều mạng ta cũng không bỏ qua cho ngài đâu.”

Chuyện này thật là vô cùng đau đầu, ta thấp giọng nói: “Nàng có nhớ ta đã từng thấy tấm lưng trần của nàng hay không?”

Đái Thanh Thanh toàn thân kịch chấn nhìn về phía ta.

Hắc Xoa tướng lĩnh bên ngoài phát giác có chuyện lạ, lại hướng vào Đái Thanh Thanh hỏi thăm.

Đái Thanh Thanh vẫy tay ra hiệu cho bọn họ lùi lại, khó tin nhìn về phía ta, đôi môi run rẩy, vừa sợ ta đang thi triển Vu thuật, lại vừa hoài nghi ta

thật sự là Lan Đặc.

Ta ôn nhu nói: “Đừng sợ, đừng có phản ứng mạnh quá, ta là Lan Đặc. Âm Phong bị ta giết rồi, bây giờ ta chỉ giả làm hăn thôi.”

Đái Thanh Thanh kiêu khu lại run rẩy nói: “Lan Đặc! A! Lan Đặc! Cuối cùng chàng cũng tới rồi.” Tiếp đó chấn kinh nói: “Chàng làm sao mà giấu được Tú Lệ yêu nữ?”

Ta nói: “Hà tất phải giấu nàng ta, nàng ta là người của ta rồi, nhớ lấy! Bây giờ ta đang đóng giả làm Âm Phong tà dân vô bì, nàng ngàn vạn lần đừng có lộ ra kẽ hở nào đấy. Sớm mai ta phải khởi hành đến Phong thành của tiểu Phong Hậu rồi.” Tiếp đó lại lộ ra dáng vẻ của Âm Phong tà dị cười nói: “Tối nay ta muốn chơi đùa thỏa thích với nàng, có phản đối không?”

Đái Thanh Thanh vừa vui mừng vừa xấu hổ nói: “Không phản đối!”

Trong lòng ta nóng lên nói: “Nàng cần tung tin ra, phóng đại hành vi dân đảng của ta, cứ như vậy, ai dám hoài nghi thân phận của ta.”

Lúc này xe ngựa đã dừng lại. Thì ra đã đến trước cửa của chính cung.

Đái Thanh Thanh mượn cơ có chuyện quan trọng cần thương thảo với Tú Lệ cho nên đã thủ tiêu tất cả yến hội.

Chúng ta lưu lại trong hậu cung, hưởng thụ sự thoải mái sau hành trình gần trăm ngày gian khổ trên biển.

Khi gần tối, Đạm Như và Thanh Thanh hai người trở về hậu cung, tất cả chúng ta tránh vào hội nghị sảnh, bên ngoài là Khôi Ưng và thập nhị du nữ canh chừng.

Ta lột bỏ bộ mặt giả, cặp mắt thanh tú của Thanh Thanh sáng lên, bắt chập ánh mắt của mọi người lao thẳng vào lòng ta, không muốn rời ra.

Chiến Hận thấy Đái Thanh Thanh xinh đẹp như vậy lại mang theo di quốc phong tình, nhìn đến không chớp mắt.

Vinh Đạm Như tức giận mắng: “Phải để tên Nga Lang người giả làm Âm Phong mới đúng, chỉ cần diễn lại chính bản thân người, chắc chắn không ai phát giác được.” Dừng lại một chút nàng nói tiếp: ” Hắc Xoa quốc bây giờ tình hình vô cùng ác liệt, chàng sẽ nói cho Thanh Thanh biết nhé.”

Đái Thanh Thanh vẫn không rời khỏi vòng tay của ta, xấu hổ chào hỏi mọi người, ta thừa cơ giới thiệu từng người một.

Thanh Thanh lúc này mới phát giác Tây Kỳ đã thay sang trang phục nữ nhân, ngây ngốc nói: “Nàng còn đẹp hơn cả tiên nữ!”

Tây Kỳ thân thiết cười nói: “Sau này chúng ta là tỷ muội rồi!”

Đái Thanh Thanh tâm tình vô cùng thoải mái nói: “Cả Hắc Xoa quốc bị Cuồng Vũ bố trí đầy gián điệp. Cho nên sau khi đoàn bại binh bọn ta trở về, lập tức đã xuất hiện tin đồn, nói bọn ta lén lút cùng Tịnh Thổ nhân hòa giải, phản bội lại Nghiêu Địch. Bây giờ Hồng Ma nhân đang điều động đại quân muốn uy hiếp bọn ta. Cuồng Vũ đã đưa tới thông điệp tối hậu, lệnh cho những thần tướng còn lại của bọn ta đến Hồng đô giải thích, cái đó với chuyện không đánh mà hàng kỳ thực chẳng có gì khác nhau.”

Vinh Đạm Như cười lạnh nói: “Đó là hãn nhân lúc ta không ở đây, thừa cơ xâm phạm địa bàn của ta.”

Ta bị mối quan hệ của bọn họ làm cho hồ đồ nói: “Đạm Như, nàng hãy cho ta biết rõ mối quan hệ giữa các nàng trước đi.”

Vinh Đạm Như áy náy nói: “Xin lỗi, trên sự thực cái chuyện hồ đồ này là do Vu đế một tay tạo thành. Hãn huấn luyện ra mấy Vu thần bọn thiếp để chinh phục tất cả các dân tộc ở châu Đại Dương, Tiểu Dương, còn chinh chiến thế nào, quản lý thế nào lại không lý tới, cũng không quan tâm tới. Chuyện hãn quan tâm nhất chỉ là làm thế nào chinh phục được Đế quốc, cho nên mới có chuyện xuất binh đi đánh Tịnh Thổ và Đế quốc. Hãn đã từng hứa rằng, ai có thể khống chế được Đế quốc thì hãn sẽ lập người đó làm tam châu chi vương, cho nên mấy Vu thần bọn thiếp đều lấy chuyện chinh phục Đế quốc làm mục tiêu tối cao.”

Đái Thanh Thanh nói: “Tú Lệ pháp sư được Vu đế sủng ái nhất, cho nên cũng dẫn đến sự ghen ghét của Hồng Ma nhân và Cuồng Vũ pháp sư, một khi có cơ hội là sẽ lập tức ức hiếp bọn thiếp. Bây giờ lại có cái cơ tốt như thế này, Tú Lệ pháp sư lại vừa hay không ở đây, cho nên hãn sao có thể bỏ qua bọn thiếp được.”

Ta nói: “Vu đế thật sự không quan tâm tới chuyện đấu tranh giữa các nàng sao?”

Vinh Đạm Như nói: “Hãn nói chỉ có đấu tranh mới có thể bồi dưỡng nên cường giả, bất quá cuộc đấu giữa các Vu thần hãn lại cấm chỉ. Cho dù

Cuồng Vũ có đem tất cả Hắc Xoa nhân mà giết sạch đi, hắn cũng không thèm quan tâm tới. Nhưng nếu Cuồng Vũ giết thiếp sẽ lập tức bị Vu đế trừng trị."

Đái Thanh Thanh nói: "Bây giờ làm thế nào mới được đây?"

Ta nhẹ nhàng nói: "Vạn sự đều đã có Đạm Như gánh vác, nàng ấy sẽ tự mình đi chu toàn chuyện Cuồng Vũ. Chỉ cần đợi đến lúc quét sạch được Vu đế, Hồng Ma nhân sẽ chẳng còn đáng là gì nữa đâu."

Vinh Đạm Như lắc đầu nói: "Lan Đặc chàng đánh giá thủ đoạn của Cuồng Vũ quá thấp rồi, nếu hắn tìm cách giam lỏng thiếp một thời gian thì Hắc Xoa nhân khẳng định là xong rồi. Cho dù sau này thiếp có tố cáo với Vu đế, Vu đế cũng tuyệt không lý tới."

Tây Kỳ nhẹ nhàng nói: "Chỉ là một mình tỷ có lẽ không đấu lại Cuồng Vũ. Nhưng nếu thêm Âm Phong vào, tình huống sẽ khác đấy."

Vinh Đạm Như nhú mày nói: "Âm Phong chân chính làm sao có thể hợp tác cùng ta được. Chỉ một điểm này thôi cũng đã đủ làm Cuồng Vũ hoài nghi rồi."

Ánh mắt Tây Kỳ vụt qua một tia trí tuệ, nàng chậm chậm nói: "Nếu hai người bọn tỷ thật sự hợp tác, Cuồng Vũ tất nhiên sẽ cố tìm cách tìm ra nguyên nhân hai người hợp tác. Lúc đó chúng ta có thể bố trí ra một cục diện mập mờ khó mà phân biệt để Cuồng Vũ tự đi đoán. Lúc đó hắn sẽ không hoài nghi về thân phận của phu quân."

Đôi mắt xinh đẹp của Vinh Đạm Như sáng lên, đi đến ôm chặt lấy eo của Tây Kỳ và Thanh Thanh rồi hướng về phía ta yêu kiều cười nói: "Ba người bọn thiếp ai đẹp nhất?"

Chúng ta hơi ngạc nhiên, không ngờ lúc này nàng còn có tâm tình như vậy.

Ta nói: "Trong lòng ta, ba người các nàng đều đẹp như nhau."

Vinh Đạm Như nói: "Hãy để ba người bọn thiếp cùng chàng tạo nên một quan hệ mơ mơ hồ hồ nhé!" Tiếp đó hôn lên mặt Đái Thanh Thanh một cái nói: "Từ hôm nay trở đi, Thanh Thanh sẽ thừa hưởng vị trí của Nghiêu Địch, trở thành Hắc Xoa chi vương." Lại hôn lên mặt Tây Kỳ một cái nói: "Muội sẽ giả làm một hạt giống khác đến từ phế tích, bị Âm Phong khống

chế tâm thần, còn ta sẽ giả vờ là đã phát sinh một quan hệ ám muội với Âm Phong, chỗ này cũng đủ để cho bộ não của Cuồng Vũ hưởng thụ rồi.”

Cự Linh vỗ bàn kêu tuyệt nói: “Ta hiểu rồi, sau khi tin tức Thanh Thanh bị Âm Phong cưỡng bức truyền ra ngoài, Cuồng Vũ sẽ hoài nghi Âm Phong muốn khống chế Hắc Xoa nhân, mà lại không hiểu rõ được quan hệ giữa Tú Lệ và Âm Phong là ai khống chế ai, dưới tình huống này, hẳn tất sẽ không dám khinh cử vọng động, để tránh khỏi chuyện bị hai người liên thủ công kích.

Chiến Hận cũng bưng tỉnh nói: “Thậm chí hẳn có thể còn không dám ngăn cản chúng ta đi gặp Vu đế, bởi vì sợ rằng làm hỏng mất đại sự đưa hạt giống mỹ lệ này đi.”

Vinh Đạm Như cười nói: “Chỉ cần mọi người hàm hàm hồ hồ, thật giả khó lường, giống thật mà giả, nhất định sẽ làm Cuồng Vũ đau đầu đến chết.” Lại hôn Tây Kỳ một cái rồi tán thưởng: “Cái đầu của muội thật là giỏi.”

Ta đứng dậy lười nhác vắn lưng một cái rồi nói: “Cho nên chỗ quan trọng chính là ta cần phải diễn tốt vị trí của Âm Phong, tốt rồi! Thanh Thanh, ta sợ là cũng nên bắt đầu cưỡng bức nàng rồi đấy!”

Đái Thanh Thanh xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt đỏ hồng lên, nhẹ nhàng gật đầu rồi tự đi trước.

Chiến Hận than: “Hảo huynh đệ! Chi bằng để cho ta đóng làm Âm Phong đi, tránh cho người khỏi lương tâm sợ hãi bất an nhé!”

Ta mang theo Cự Linh Chiến Hận hai người, ngang nhiên tiến xuyên qua các phòng ốc, đi thẳng đến tẩm cung nơi Thanh Thanh ở.

Tứ đại thị vệ cản tại nơi cửa lớn quát lên: “Thần tướng có lệnh, ai cũng không được đi vào.”

Hai mắt ta phóng ra tà quang, trù xuống bốn người. Tứ đại thị vệ ngây ngốc ra, vũ khí trên tay đều rơi xuống đất, người cũng hôn mê ngã ra đất luôn.

Mê hồn đại pháp này của ta, chỉ sợ còn lợi hại hơn cả Âm Phong tự mình thi triển. Chúng ta tiến thẳng vào trong, chế phục tất cả những nữ thân binh ngăn cản trên đường, tiến thẳng vào trong nội cung.

Mấy thị nữ gặp phải đều bị Chiến Hận Cự Linh hai người trói chặt lại, không thể động đậy, ta muốn để bọn họ làm nhân chứng cho “ác hành” này.

Đái Thanh Thanh dưới sự bảo vệ của hai nữ thân binh đi ra, tức giận quát lớn: “Âm Phong pháp sư, ngươi muốn làm gì?”

Ta ngược lên trời cười lớn: “Nữ nhân ta muốn, trước nay chưa từng thoát khỏi bàn tay của ta, Đái Thanh Thanh nàng cũng không phải là ngoại lệ đâu.”

Hai nữ thân binh tức giận quát lên một tiếng, bạt trường kiếm ra, chém về phía ta. Chiến Hận, Cự Linh ở hai bên tả hữu lao ra ngăn cản, đấu với đối phương, trận chiến trong chớp mắt đã kết thúc, hai nữ thân binh đã lọt vào trong tay Chiến Hận, Cự Linh.

Ta cười lạnh nói: “Hai người này cho các người hưởng dụng, nhớ lấy, hãy ôn nhu một chút.”

Trong tiếng khóc, Chiến Hận Cự Linh hai người ôm lấy lưng nữ, đi vào trong nội đường.

Mấy tiếng kêu khóc đó đương nhiên là giả, lưng nữ đều là thân tín của Đái Thanh Thanh, nhưng còn “cưỡng gian”? Đó lại là thật, nếu không thì sao có thể để người khác tin. Bất quá không phải do ta nghĩ ra mà là do bọn họ yêu cầu, và đã được Thanh Thanh đồng ý.

Khuôn mặt Đái Thanh Thanh cứng lại, bàn tay nắm lên chuôi kiếm quát lên: “Kêu hai tên thủ hạ thối của ngươi thả người của ta ra.”

Ta tiến về phía nàng.

Choang!

Thanh Thanh bạt xuất trường kiếm.

Bùng!

Một làn khói hồng từ trên đầu ngón tay ta bắn ra, bay thẳng vào mặt Thanh Thanh.

Trường kiếm trong tay Thanh Thanh rơi xuống, ta ôm lấy nàng đi thẳng vào bên trong.

Trong khuê phòng thơm tho của Thanh Thanh, ta đặt nàng xuống đất.

Thanh Thanh vô cùng vui mừng ôm chặt lấy ta nói: “Có sợ thủ hạ của thiếp tới cứu thiếp không?”

Ta lắc đầu nói: “Khôi Ưng và thủ hạ của y đã theo lệnh của Đạm Như mà thủ ngoài cung, ai dám tiến vào nào, mà cũng chẳng ai biết ta ở đây. Nàng có thể yên tâm đi.”

Thanh Thanh lắc đầu yêu kiều cười nói: “Nếu chàng không bỏ bộ mặt giả đáng sợ này ra, thiếp thà chết cũng không chịu bị tên gian đồ chàng đâm nhọc đâu.”

Ta vừa cười vừa bỏ bộ mặt giả của Âm Phong ra, cẩn thận đặt trên trà kỷ rồi ngồi bên giường nhẹ nhàng nói: “Quay người lại!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Thanh khẽ đỏ lên, sau khi liếc mắt trừng ta nàng quay người lại. Không đợi ta phân phó nàng ôn nhu nhẹ nhàng cởi bỏ y phục ra, cho đến khi tấm lưng trần hướng về phía ta nàng mới kiêu ngạo mà đứng thẳng lên nói: “Vừa ý chưa! Đại Kiếm Sư.”

Nhìn tấm lưng ngọc động nhân của nàng, ta nuốt nước bọt thở dài: “Ngày đó khi ta nhìn thấy tấm lưng trần của nàng thì chỉ nghĩ đến một chuyện, chính là nhất định phải ở đẳng trước nhìn xem, nếu không thì sẽ là chỗ khiếm khuyết lớn nhất của đời người.”

Đái Thanh Thanh dựa lưng vào ta nói: “Đại Kiếm Sư có nhớ Thanh Thanh không?”

Thời gian ta nghĩ đến nàng tịnh không nhiều, lúc này lại không thể cho nàng một đáp án chính xác bèn nói: “Đương nhiên là nhớ nàng rồi!”

Đái Thanh Thanh nhẹ nhàng nói: “Từ khi bại dưới kiếm của chàng, lại bị chàng làm nhọc một hồi, mỗi buổi tối thiếp đều nghĩ đến chàng, mơ về chàng.”

Ta ngạc nhiên nói: “Vậy ban ngày nàng nghĩ cái gì?”

Đái Thanh Thanh dậm chân hờn dỗi nói: “Lan Đặc! Chàng giống hệt kiếm của chàng, quá bá đạo rồi, làm người ta không thể không tức giận.” Dừng lại một chút rồi lại nhẹ nhàng cảm thán: “Ban ngày thiếp liêu mạng làm việc, cố gắng hết sức để không nghĩ đến chàng, nếu không thì thiếp có thể vì nhớ chàng mà tâm lực cạn kiệt rồi chết mất, vừa ý chưa?”

Ta trong lòng vô cùng cảm động, không ngờ nàng lại yêu ta sâu sắc như vậy.

Đái Thanh Thanh hơi tức giận nói: “Chàng nhìn đủ chưa vậy?”

Ta cười nói: “Đến đây! Để ta nhìn mặt kia của nàng.”

Đái Thanh Thanh chậm rãi quay người lại, mang thân thể kiều ngạo mỹ lệ của nàng không giữ lại một chút gì mà phơi bày trước ánh mắt tham lam của ta rồi ôn nhu nói: “Chàng chỉ nhìn thôi sao?”

Ta không thể ngăn nổi dục hỏa bùng lên, đưa tay ra ôm chặt lấy thân thể đang ở trong lòng.

Chúng ta ở trên giường điên cuồng ân ái.

Trong lần nghỉ ngơi cuối cùng, Thanh Thanh ôn nhu hỏi: “Chàng có thể đưa thiếp cùng đi đến Tịnh Thổ không?”

Ta nói một cách khẳng định: “Đương nhiên có thể.”

Thanh Thanh ôm chặt lấy ta, thở gấp nói: “Nếu chàng thật sự là Âm Phong thì thiếp thảm rồi, sau khi thiếp biết bọn chàng tới, lúc đó còn chưa biết đó là chàng, đã chuẩn bị tự sát để vì chàng mà bảo tồn trinh tiết, nhưng lại không cam tâm, bởi vì không còn có cơ hội thấy chàng nữa, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Bây giờ thật tốt, tuy bị người lăng nhục rồi, nhưng lại không cần chết, lại có thể thấy được chàng. Lan Đặc, thiếp có thể theo chàng đi đến Vu cung không? Cứ coi như thiếp bị chàng khống chế linh hồn là được rồi, bất quá đó cũng là sự thật.”

Ta cảm thán: “Ta cũng không nỡ xa nàng, nhưng đang có chuyện quan trọng, nàng hãy ngoan ngoãn lưu lại đây đi! Ta chắc chắn sẽ quay lại đón nàng.”

Đôi mắt của Đái Thanh Thanh xoay chuyển, nàng không hề có chút thất vọng nói: “Thiếp tin chàng, tin rằng chàng nhất định còn tới gặp thiếp, chỉ là không ngờ chàng đến nhanh như vậy, lại nhanh như vậy đã cùng thiếp như bây giờ. Lan Đặc! Chàng là nam nhân đầu tiên mà thiếp vừa nhìn thấy đã muốn cùng lên giường.”

Ta vô cùng hứng thú hỏi: “Chuyện này quá kỳ quái, đối với nam nhân mà nói, chỉ cần đối phương có chút lực hấp dẫn là có thể lên giường lần đầu tiên. Nhưng nữ nhân thông thường đều chậm chạp hơn một chút, tại sao Đái thần tướng lại ân sủng Lan Đặc ta như vậy?” Trong lòng lại đang nghĩ, trong lòng nàng chắc chắn là đang có kế hoạch, muốn làm ta không thể bỏ nàng lại.

Đái Thanh Thanh thâm tình nói: “Có thể là vì khí khái anh hùng của chàng! Cũng có thể là vì ánh mắt của chàng, cũng sắc bén giống như kiếm của chàng vậy, phá tan tất cả phòng ngự và sự thận trọng của người ta rồi.”

Ta cảm thán: “Rất nhiều lúc ta cảm thấy mình là một kẻ tham hoa luyện sắc, thấy một người yêu một người, hiếu sắc như mệnh!”

Đái Thanh Thanh dang hiển môi thơm nói: “Không phải như vậy, chỉ là chàng mềm lòng đa tình thôi! Chàng vì hòa bình mà nỗ lực, cũng nên có hồi báo chứ, tại sao không thể để bọn thiếp hiển thân xác và trái tim để báo đáp chàng, đó không phải là rất đẹp sao? Lẽ nào chàng nhẫn tâm không lý đến nữ tử đang khổ sở vì yêu như thiếp? Hà huống tham hoa luyện sắc cũng là chuyện thường tình của con người, ai mà không có cả một đám thê thiếp đây?”

Ta cảm động nói: “Đúng vậy! Ta không thể, cũng không được bỏ mặc các nàng không lý tới.”

Đái Thanh Thanh nói: “Lan Đặc à! Trời sắp sáng rồi, trước khi chàng ly khai, hãy yêu thương Thanh Thanh đi. Đáng thương cho thiếp ngày mai còn phải giả làm bộ dạng thê lương sau khi bị chàng cưỡng bức, chàng bây giờ định bồi thường thế nào đây?”

Ta mỉm cười nói: “Nàng không cần đóng giả bộ dạng thê lương, bởi vì nàng đã câu hồn ta rồi.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 7

Nghênh Lăng Chi Thành

“Keng Keng Keng!”

Tây Kỳ chặn hoàn toàn ba mâu dữ dội của Chiến Hận lại, kiếm thế vừa thi triển đã đánh cho đối phương phải không ngừng lùi về sau, không ngớt kêu lên những tiếng quái dị.

Cự Linh thở dài: “Kiếm pháp của tiểu Kỳ Kỳ thật lợi hại. Mỗi lần giao thủ đều thấy nàng tiến bộ hơn một chút, nói ra thì chẳng có ai tin được.”

Vinh Đạm Như quát lên một tiếng rồi lao ra, đón lấy công thế của Tây Kỳ và đấu với nàng.

Chiến Hận lau mồ hôi rồi cười khổ nói: “Nhìn thân thủ của nàng có thể tưởng tượng ra vì sao Đại Nguyên Thủ lại sợ Ma Nữ Bách Hợp. Tây Kỳ là kiếm thủ trời sinh, sợ rằng ngoài Đại Kiếm Sư ra chẳng có ai có thể thắng nổi nàng.”

Ta mỉm cười nhìn lưỡng nữ người tiến người lui, ngang sức ngang tài, sau khi liên tiếp đánh với ba người Tây Kỳ vẫn chưa hề có dấu hiệu mệt mỏi.

“Đình đình!”

Vinh Đạm Như yêu kiều cười nói: “Ta không đánh nữa!”

Tây Kỳ tra kiếm vào vỏ, Đạm Như thừa thế lao lên, ôm chặt lấy nàng vào lòng, hôn lên môi nàng một cái.

Chiến Hận hai mắt sáng lên, gọi lớn: “Tú Lệ pháp sư, đến đây! Ta cùng nàng luyện kiếm, sau khi luyện xong cũng như vậy nhé.”

Lưỡng nữ bật cười đi đến.

Vinh Đạm Như hướng về Chiến Hận nói: “Không cần tẩy kiễm xong rồi mới thân mật!” Nói xong tiến đến gần Chiến Hận, đưa bờ môi lên, để tên Nga Lang này lần đầu tiên được môi tiếp môi với nàng, tiếp đó mới mỉm cười trở về bên cạnh ta.

Chiến Hận thần hồn điên đảo cảm thán: “Đúng là yêu tinh hiểu cách mê hoặc nam nhân nhất!”

Chúng nhân lại bật cười.

Cự Linh ghen tị nói: “Không công bằng! Ta đối với Đạm Như luôn tuân thủ quy tắc, càng nên được thưởng mới phải chứ.”

Ta đưa tay vỗ lên vai Tây Kỳ ra hiệu một cái.

Tây Kỳ xinh đẹp cười lên, đi đến ôm chặt lấy Cự Linh, đưa bờ môi thơm lên.

Cự Linh toàn thân nhất chấn, vội vàng hôn xuống.

Hắn so với Chiến Hận thì quân tử hơn nhiều, nhẹ nhàng hôn một cái rồi bỏ Tây Kỳ ra, tán tụng: “Tôi nghĩ cho dù có hôn Ma Nữ Bách Hợp cũng chẳng khác thế này là mấy.”

Đây là lần đầu tiên Tây Kỳ hôn một nam nhân khác ngoài ta, khuôn mặt xinh đẹp khẽ đỏ lên, trở lại bên cạnh ta.

Ta cảm nhận được tình bạn chân chính ở nhân gian. Cuộc hành trình gần trăm ngày nay đã làm chúng ta biến thành một gia đình thân thiết, không hề phân biệt lẫn nhau.

Chiến Hận nói: “Ta bỗng nhiên cảm thấy cho dù không có được thân thể của Tú Lệ pháp sư cũng vẫn mãn nguyện rồi, bây giờ loại quan hệ này càng thêm mỹ diệu.”

Vinh Đạm Như liếc mắt nhìn y nói: “Vậy mới là hài tử ngoan.”

Cự Linh điểm đầu nói: “Nữ nhi của Đạm Như đều là do nàng ta chân truyền, cái loại cảm giác kiều mị trên giường đó đúng là có thể làm nam nhân phát cuồng. Những ngày trên thuyền khó chịu như vậy lại biến thành thiên đường giữa chốn nhân gian.

Trên cột buồm thuyền tới một tiếng hét hưng phấn.

Vinh Đạm Như vui vẻ nói: “Nhìn thấy đất liền rồi!”

Nghênh Lãng thành là một đại thành thị ven biển của châu Đại Dương, là hải cảng trọng yếu nhất của miền duyên hải Vu quốc. Vịnh biển sâu rộng, bên trong đậu đầy các loại thuyền.

Khi Âm Phong hiệu tiến vào cảng khẩu, bốn chiếc chiến thuyền đi đến nghênh đón, hai chiếc bảo vệ hai bên, hai chiếc đi trước dẫn đường, đưa chúng ta đến bến lớn nhất thả neo.

Ta mặc quần áo, đeo vào khuôn mặt giả tinh xảo của Âm Phong, cùng với Đạm Như song song đứng trên đầu thuyền.

Chiến Hận và Cự Linh đổi sang trang phục tướng lĩnh của Âm Phong, chỉ huy bọn hộ vệ.

Tây Kỳ mặc nam trang, che đi khuôn mặt xinh đẹp, sau lưng đeo Ma Nữ nhận, biến thành nữ đồ nhi của ta.

Âm Phong lúc còn sống có một thói quen là mỗi đêm nhất định phải có nữ nhân ngủ cùng, cho nên có một nữ đồ tùy thân cũng là một chuyện tất nhiên.

Tiếp đó là mười hai nữ nhi ngoan của Đạm Như và Khôi Ưng.

Trong tiếng ầm ầm, Âm Phong hiệu thả neo cạnh bờ.

Tiếng kèn lệnh nổi lên, một đội nghi trượng Hắc Xoa mặc y phục hoa lệ đứng trên bờ tấu nhạc nghênh tiếp chúng ta. Những nhân vật trọng yếu của Nghênh Lãng thành đứng trên bờ xếp hàng kính cẩn chờ đợi. Ta đưa mắt tìm ra Đái Thanh Thanh trong hàng đầu tiên, ta nhất định phải tìm cơ hội, nói cho nàng ta là ai để khởi phát sinh những hiểu lầm không đáng có, rồi lợi dụng nàng để diễn xuất một màn kịch thú vị.

Âm Phong hiệu cuối cùng đã dừng lại.

Sau khi chào hỏi một hồi, Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như lãnh tụ của Hắc Xoa nhân dẫn đầu đoàn người đi xuống thuyền. Ta theo ngay sau nàng đi lên bến cảng.

Khi đứng vững trên mặt đất rồi, đúng là có cảm giác như cách biệt đã lâu. Ta nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng từ hai người Chiến Hận và Cự Linh ở sau lưng. Tất cả mọi người trên bến cảng đều nhất tề quỳ xuống dùng tiếng Vu quốc hô to” Tú Lệ pháp sư” ba lần.

Vinh Đạm Như cười nói: “Các vị, mời đứng dậy, ta mang đến một vị quý khách, chính là Âm Phong pháp sư tôn quý.”

Chúng nhân đứng dậy, nhìn về phía ta với nhãn thần hoảng sợ, chỉ từ thần thái của bọn họ đã có thể thấy Âm Phong pháp sư không được hoan nghênh như thế nào.

Ta bắt mình lộ ra ý niệm tà ác, từ trong mắt xuất ra, quét qua chúng nhân, khi đến trên thân hình Đái Thanh Thanh, đánh giá cặp mắt thanh tú đang thoáng qua thần sắc tức giận của nàng một hồi, cố nhẫn nhịn không phát tác mà chuyển hướng quay về phía Vinh Đạm Như nói: “Thuộc hạ ở đông cung an bài đi chỗ khác hết, để làm chỗ qua đêm cho Âm Phong pháp sư ta và tùy tùng.”

Vinh Đạm Như nói: “Để bọn họ và ta ở lại chính cung, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc.”

Đái Thanh Thanh sắc mặt khế biến, không dám làm trái chỉ thị của Vinh Đạm Như, cúi đầu nói: “Bọn ta còn cần báo cáo với pháp sư tình hình cuộc chiến ở Tịnh Thổ.”

Vinh Đạm Như lạnh lùng nói: “Ta vừa từ Đế quốc trở về, đã biết tình hình xảy ra rồi. Thất bại lần này, mỗi người đều khó tránh khỏi trách nhiệm.”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh đều lộ xuất thần sắc sợ hãi.

Đái Thanh Thanh nói: “Bọn ta nguyện đảm đương trách nhiệm. Bây giờ Nghiêu Địch chết rồi, pháp sư nhất định phải lập cho chúng tôi một tân vương khác, nếu không thì quần long vô thủ, có thể xuất hiện cục diện phân liệt.”

Vinh Đạm Như gật đầu nói: “Ta tự có an bài.” Rồi quay đầu về phía ta nói: “Âm Phong pháp sư! Mời theo Tú Lệ lên xe.”

Ta bắt chước Âm Phong, phát xuất một nụ cười tà ác, hạ giọng nhỏ xuống, biến thành khàn khàn nói: “Tú Lệ nàng phải tìm một tên thanh niên khỏe mạnh khác bồi tiếp nàng thôi! Ta muốn cùng Đái thần tướng đi chung một xe, hỏi về những chuyện bọn họ đã trải qua khi giao thủ với Lan Đặc.”

Vinh Đạm Như nở một nụ cười như tiếng chuông ngân, trừng mắt nhìn ta nói: “Tùy ngài thôi! Cần thận Thanh Thanh lại cho ngài một kiếm đấy.”

Ta điên cuồng cười nói: “Không có nữ nhân nào sau khi trải qua tư vị còn nở gíết ta, bao gồm cả Tú Lệ pháp sư nàng trong đó.”

Đái Thanh Thanh tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, vẫn cố nhin không phát tác, thấp giọng nói: “Mời pháp sư đi thôi.”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh khác lộ ra nhãn thần tức giận nhìn về phía ta.

Ta hừ lạnh một tiếng, vận một luồng tà khí sâm lạnh lên, quét về phía bọn họ.

Những Hắc Xoa nhân chống đỡ không nổi, vội vàng né tránh ánh mắt của ta. Đây là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Ta và Đái Thanh Thanh song song ngồi trên chiếc xe, đi về hướng chính cung.

Nghênh Lãng thành còn kém xa Nhật Xuất thành về độ hùng vĩ to lớn, nhưng lại hơn ở chỗ thực dụng đơn giản, có một loại quy mô đặc biệt riêng. Trên đường đi nhìn thấy rất nhiều thần miếu, biểu lộ sự cuồng nhiệt với tôn giáo của Hắc Xoa nhân.

Trên đường không có đoàn người hoan nghênh, những người đi đường lựa thưa khi nhìn thấy xe ngựa của Tú Lệ, trong mắt đều lộ ra thần sắc hoảng sợ. Xem ra với sự thống trị của Vu đế, bọn họ thật cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Đặc biệt là Nghiêu Địch đã chết, thực lực quốc gia suy yếu đi rất nhiều, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể bị Hồng Ma nhân thôn tính cả quốc gia.

Đái Thanh Thanh bên cạnh đang ở trạng thái giới bị cao độ, sợ rằng ta có thể thi triển một loại vu thuật khó mà đề phòng với nàng.

Bên cạnh cỗ xe song mã của ta có rất đông Hắc Xoa tướng lĩnh đi kèm, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong xe, sợ ta hạ thủ với Đái Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy ta đặc biệt trầm mặc, cao thâm mặc trặc, càng thêm kinh sợ bất an.

Ta thấp giọng nói: “Thanh Thanh!”

Đái Thanh Thanh rít lên: “Đừng thi triển yêu thuật với ta!”

Tướng lĩnh hai bên vội vàng đến gần quát lên: “Đái thần tướng, không sao chứ?”

Ta trong lòng vô cùng lúng túng, biết rằng Thanh Thanh nghe được tiếng Lan Đặc gọi nàng, lại tưởng rằng đó là một loại Vu thuật cho nên mới có phản ứng như vậy.

Hai mắt trừng trừng, ta quét mắt qua những tướng lĩnh bên ngoài xe lạnh lùng quát: “Các người muốn phản bội Vu đế sao?”

Đái Thanh Thanh sợ hãi nói: “Pháp sư hiểu lầm rồi!” Nói xong hướng về phía thủ hạ quát lớn: “Không có gì!”

Những Hắc Xoa tướng lĩnh lại tiếp tục hộ vệ bên xe mà đi.

Nghĩ ra một cách, ta nhìn về phía nàng, nhãn thần hồi phục vẻ trong sáng thường ngày, ôn nhu nói: “Đái thần tướng! Ta.....”

Đái Thanh Thanh quá sợ hãi quát lên: “Ta biết pháp sư ngài thiện dùng mê hồn đại pháp. Nếu ngài dám thi triển với ta, cho dù phải liều mạng ta cũng không bỏ qua cho ngài đâu.”

Chuyện này thật là vô cùng đau đầu, ta thấp giọng nói: “Nàng có nhớ ta đã từng thấy tấm lưng trần của nàng hay không?”

Đái Thanh Thanh toàn thân kịch chấn nhìn về phía ta.

Hắc Xoa tướng lĩnh bên ngoài phát giác có chuyện lạ, lại hướng vào Đái Thanh Thanh hỏi thăm.

Đái Thanh Thanh vẫy tay ra hiệu cho bọn họ lùi lại, khó tin nhìn về phía ta, đôi môi run rẩy, vừa sợ ta đang thi triển Vu thuật, lại vừa hoài nghi ta thật sự là Lan Đặc.

Ta ôn nhu nói: “Đừng sợ, đừng có phản ứng mạnh quá, ta là Lan Đặc. Âm Phong bị ta giết rồi, bây giờ ta chỉ giả làm hắc thôi.”

Đái Thanh Thanh kiều khu lại run rẩy nói: “Lan Đặc! A! Lan Đặc! Cuối cùng chàng cũng tới rồi.” Tiếp đó chấn kinh nói: “Chàng làm sao mà giấu được Tú Lệ yêu nữ?”

Ta nói: “Hà tất phải giấu nàng ta, nàng ta là người của ta rồi, nhớ lấy! Bây giờ ta đang đóng giả làm Âm Phong tà dân vô bì, nàng ngàn vạn lần đừng có lộ ra kẽ hở nào đấy. Sớm mai ta phải khởi hành đến Phong thành của tiểu Phong Hậu rồi.” Tiếp đó lại lộ ra dáng vẻ của Âm Phong tà dị cười nói: “Tối nay ta muốn chơi đùa thỏa thích với nàng, có phản đối không?”

Đái Thanh Thanh vừa vui mừng vừa xấu hổ nói: “Không phản đối!”

Trong lòng ta nóng lên nói: “Nàng cần tung tin ra, phóng đại hành vi âm thầm của ta, cứ như vậy, ai dám hoài nghi thân phận của ta.”

Lúc này xe ngựa đã dừng lại. Thì ra đã đến trước cửa của chính cung.

Đái Thanh Thanh mượn cơ có chuyện quan trọng cần thương thảo với Tú Lệ cho nên đã thủ tiêu tất cả yến hội.

Chúng ta lưu lại trong hậu cung, hưởng thụ sự thoải mái sau hành trình gần trăm ngày gian khổ trên biển.

Khi gần tối, Đạm Như và Thanh Thanh hai người trở về hậu cung, tất cả chúng ta tránh vào hội nghị sảnh, bên ngoài là Khôi Ưng và thập nhị du nữ canh chừng.

Ta lột bỏ bộ mặt giả, cặp mắt thanh tú của Thanh Thanh sáng lên, bắt chập ánh mắt của mọi người lao thẳng vào lòng ta, không muốn rời ra.

Chiến Hận thấy Đái Thanh Thanh xinh đẹp như vậy lại mang theo dị quốc phong tình, nhìn đến không chớp mắt.

Vinh Đạm Như tức giận mắng: “Phải để tên Nga Lang người giả làm Âm Phong mới đúng, chỉ cần diễn lại chính bản thân người, chắc chắn không ai phát giác được.” Dừng lại một chút nàng nói tiếp: ” Hắc Xoa quốc bây giờ tình hình vô cùng ác liệt, chàng sẽ nói cho Thanh Thanh biết nhé.”

Đái Thanh Thanh vẫn không rời khỏi vòng tay của ta, xấu hổ chào hỏi mọi người, ta thừa cơ giới thiệu từng người một.

Thanh Thanh lúc này mới phát giác Tây Kỳ đã thay sang trang phục nữ nhân, ngây ngốc nói: “Nàng còn đẹp hơn cả tiên nữ!”

Tây Kỳ thân thiết cười nói: “Sau này chúng ta là tỷ muội rồi!”

Đái Thanh Thanh tâm tình vô cùng thoải mái nói: “Cả Hắc Xoa quốc bị Cuồng Vũ bố trí đầy gián điệp. Cho nên sau khi đoàn bại binh bọn ta trở về, lập tức đã xuất hiện tin đồn, nói bọn ta lén lút cùng Tịnh Thổ nhân hòa giải, phản bội lại Nghiêu Địch. Bây giờ Hồng Ma nhân đang điều động đại quân muốn uy hiếp bọn ta. Cuồng Vũ đã đưa tới thông điệp tối hậu, lệnh cho những thần tướng còn lại của bọn ta đến Hồng đô giải thích, cái đó với chuyện không đánh mà hàng kỳ thực chẳng có gì khác nhau.”

Vinh Đạm Như cười lạnh nói: “Đó là hãn nhân lúc ta không ở đây, thừa cơ xâm phạm địa bàn của ta.”

Ta bị mối quan hệ của bọn họ làm cho hồ đồ nói: “Đạm Như, nàng hãy cho ta biết rõ mối quan hệ giữa các nàng trước đi.”

Vinh Đạm Như áy náy nói: “Xin lỗi, trên sự thực cái chuyện hồ đồ này là do Vu đế một tay tạo thành. Hắc huấn luyện ra mấy Vu thần bọn thiếp để chinh phục tất cả các dân tộc ở châu Đại Dương, Tiểu Dương, còn chinh chiến thế nào, quản lý thế nào lại không lý tới, cũng không quan tâm tới. Chuyện hắc quan tâm nhất chỉ là làm thế nào chinh phục được Đế quốc, cho nên mới có chuyện xuất binh đi đánh Tịnh Thổ và Đế quốc. Hắc đã từng hứa rằng, ai có thể khống chế được Đế quốc thì hắc sẽ lập người đó làm tam châu chi vương, cho nên mấy Vu thần bọn thiếp đều lấy chuyện chinh phục Đế quốc làm mục tiêu tối cao.”

Đái Thanh Thanh nói: “Tú Lệ pháp sư được Vu đế sủng ái nhất, cho nên cũng dẫn đến sự ghen ghét của Hồng Ma nhân và Cuồng Vũ pháp sư, một khi có cơ hội là sẽ lập tức ức hiếp bọn thiếp. Bây giờ lại có cái cơ tốt như thế này, Tú Lệ pháp sư lại vừa hay không ở đây, cho nên hắc sao có thể bỏ qua bọn thiếp được.”

Ta nói: “Vu đế thật sự không quan tâm tới chuyện đấu tranh giữa các nàng sao?”

Vinh Đạm Như nói: “Hắc nói chỉ có đấu tranh mới có thể bồi dưỡng nên cường giả, bất quá cuộc đấu giữa các Vu thần hắc lại cấm chỉ. Cho dù Cuồng Vũ có đem tất cả Hắc Xoa nhân mà giết sạch đi, hắc cũng không thèm quan tâm tới. Nhưng nếu Cuồng Vũ giết thiếp sẽ lập tức bị Vu đế trừng trị.”

Đái Thanh Thanh nói: “Bây giờ làm thế nào mới được đây?”

Ta nhẹ nhàng nói: “Vạn sự đều đã có Đạm Như gánh vác, nàng ấy sẽ tự mình đi chu toàn chuyện Cuồng Vũ. Chỉ cần đợi đến lúc quét sạch được Vu đế, Hồng Ma nhân sẽ chẳng còn đáng là gì nữa đâu.”

Vinh Đạm Như lắc đầu nói: “Lan Đặc chàng đánh giá thủ đoạn của Cuồng Vũ quá thấp rồi, nếu hắc tìm cách giam lỏng thiếp một thời gian thì Hắc Xoa nhân khẳng định là xong rồi. Cho dù sau này thiếp có tố cáo với Vu đế, Vu đế cũng tuyệt không lý tới.

Tây Kỳ nhẹ nhàng nói: “Chỉ là một mình tỷ có lẽ không đấu lại Cuồng Vũ. Nhưng nếu thêm Âm Phong vào, tình huống sẽ khác đấy.”

Vinh Đạm Như nhíu mày nói: “Âm Phong chân chính làm sao có thể hợp tác cùng ta được. Chỉ một điểm này thôi cũng đã đủ làm Cuồng Vũ hoài nghi rồi.”

Ánh mắt Tây Kỳ vụt qua một tia trí tuệ, nàng chậm chậm nói: “Nếu hai người bọn tỷ thật sự hợp tác, Cuồng Vũ tất nhiên sẽ cố tìm cách tìm ra nguyên nhân hai người hợp tác. Lúc đó chúng ta có thể bố trí ra một cục diện mập mờ khó mà phân biệt để Cuồng Vũ tự đi đoán. Lúc đó hẳn sẽ không hoài nghi về thân phận của phu quân.”

Đôi mắt xinh đẹp của Vinh Đạm Như sáng lên, đi đến ôm chặt lấy eo của Tây Kỳ và Thanh Thanh rồi hướng về phía ta yêu kiều cười nói: “Ba người bọn thiếp ai đẹp nhất?”

Chúng ta hơi ngạc nhiên, không ngờ lúc này nàng còn có tâm tình như vậy.

Ta nói: “Trong lòng ta, ba người các nàng đều đẹp như nhau.”

Vinh Đạm Như nói: “Hãy để ba người bọn thiếp cùng chàng tạo nên một quan hệ mơ mơ hồ hồ nhé!” Tiếp đó hôn lên mặt Đái Thanh Thanh một cái nói: “Từ hôm nay trở đi, Thanh Thanh sẽ thừa hưởng vị trí của Nghiêu Địch, trở thành Hắc Xoa chi vương.” Lại hôn lên mặt Tây Kỳ một cái nói: “Muội sẽ giả làm một hạt giống khác đến từ phế tích, bị Âm Phong khống chế tâm thần, còn ta sẽ giả vờ là đã phát sinh một quan hệ ám muội với Âm Phong, chỗ này cũng đủ để cho bộ não của Cuồng Vũ hưởng thụ rồi.”

Cự Linh vỗ bàn kêu tuyệt nói: “Ta hiểu rồi, sau khi tin tức Thanh Thanh bị Âm Phong cưỡng bức truyền ra ngoài, Cuồng Vũ sẽ hoài nghi Âm Phong muốn khống chế Hắc Xoa nhân, mà lại không hiểu rõ được quan hệ giữa Tú Lệ và Âm Phong là ai khống chế ai, dưới tình huống này, hẳn tất sẽ không dám khinh cử vọng động, để tránh khỏi chuyện bị hai người liên thủ công kích.

Chiến Hận cũng bừng tỉnh nói: “Thậm chí hẳn có thể còn không dám ngăn cản chúng ta đi gặp Vu đế, bởi vì sợ rằng làm hỏng mất đại sự đưa hạt giống mỹ lệ này đi.”

Vinh Đạm Như cười nói: “Chỉ cần mọi người hàm hàm hồ hồ, thật giả khó lường, giống thật mà giả, nhất định sẽ làm Cuồng Vũ đau đầu đến chết.” Lại hôn Tây Kỳ một cái rồi tán thưởng: “Cái đầu của muội thật là giỏi.”

Ta đứng dậy lười nhác vắn lưng một cái rồi nói: “Cho nên chỗ quan trọng chính là ta cần phải diễn tốt vị trí của Âm Phong, tốt rồi! Thanh Thanh, ta sợ là cũng nên bắt đầu cường bức nàng rồi đấy!”

Đái Thanh Thanh xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt đỏ hồng lên, nhẹ nhàng gạt đầu rồi tự đi trước.

Chiến Hận than: “Hảo huynh đệ! Chi bằng để cho ta đóng làm Âm Phong đi, tránh cho người khỏi lương tâm sợ hãi bất an nhé!”

Ta mang theo Cự Linh Chiến Hận hai người, ngang nhiên tiến xuyên qua các phòng ốc, đi thẳng đến tẩm cung nơi Thanh Thanh ở.

Tứ đại thị vệ cản tại nơi cửa lớn quát lên: “Thần tướng có lệnh, ai cũng không được đi vào.”

Hai mắt ta phóng ra tà quang, trù xuống bốn người. Tứ đại thị vệ ngây ngốc ra, vũ khí trên tay đều rơi xuống đất, người cũng hôn mê ngã ra đất luôn.

Mê hồn đại pháp này của ta, chỉ sợ còn lợi hại hơn cả Âm Phong tự mình thi triển. Chúng ta tiến thẳng vào trong, chế phục tất cả những nữ thân binh ngăn cản trên đường, tiến thẳng vào trong nội cung.

Mấy thị nữ gặp phải đều bị Chiến Hận Cự Linh hai người trói chặt lại, không thể động đậy, ta muốn để bọn họ làm nhân chứng cho “ác hành” này.

Đái Thanh Thanh dưới sự bảo vệ của hai nữ thân binh đi ra, tức giận quát lớn: “Âm Phong pháp sư, người muốn làm gì?”

Ta ngược lên trời cười lớn: “Nữ nhân ta muốn, trước nay chưa từng thoát khỏi bàn tay của ta, Đái Thanh Thanh nàng cũng không phải là ngoại lệ đâu.”

Hai nữ thân binh tức giận quát lên một tiếng, bạt trường kiếm ra, chém về phía ta. Chiến Hận, Cự Linh ở hai bên tả hữu lao ra ngăn cản, đấu với đối phương, trận chiến trong chớp mắt đã kết thúc, hai nữ thân binh đã lọt vào trong tay Chiến Hận, Cự Linh.

Ta cười lạnh nói: “Hai người này cho các người hưởng dụng, nhớ lấy, hãy ôn nhu một chút.”

Trong tiếng khóc, Chiến Hận Cự Linh hai người ôm lấy lưỡng nữ, đi vào trong nội đường.

Mấy tiếng kêu khóc đó đương nhiên là giả, lưỡng nữ đều là thân tín của Đái Thanh Thanh, nhưng còn “cường gian”? Đó lại là thật, nếu không thì sao có thể để người khác tin. Bất quá không phải do ta nghĩ ra mà là do bọn họ yêu cầu, và đã được Thanh Thanh đồng ý.

Khuôn mặt Đái Thanh Thanh cứng lại, bàn tay nắm lên chuôi kiếm quát lên: “Kêu hai tên thủ hạ thối của người thả người của ta ra.”

Ta tiến về phía nàng.

Choang!

Thanh Thanh bật xuất trường kiếm.

Bùng!

Một làn khói hồng từ trên đầu ngón tay ta bắn ra, bay thẳng vào mặt Thanh Thanh.

Trường kiếm trong tay Thanh Thanh rơi xuống, ta ôm lấy nàng đi thẳng vào bên trong.

Trong khuê phòng thơm tho của Thanh Thanh, ta đặt nàng xuống đất.

Thanh Thanh vô cùng vui mừng ôm chặt lấy ta nói: “Có sợ thủ hạ của thiếp tới cứu thiếp không?”

Ta lắc đầu nói: “Khôi Ưng và thủ hạ của y đã theo lệnh của Đạm Như mà thủ ngoài cung, ai dám tiến vào nào, mà cũng chẳng ai biết ta ở đây. Nàng có thể yên tâm đi.”

Thanh Thanh lắc đầu yêu kiều cười nói: “Nếu chàng không bỏ bộ mặt giả đáng sợ này ra, thiếp thà chết cũng không chịu bị tên gian đồ chàng đâm nhục đâu.”

Ta vừa cười vừa bỏ bộ mặt giả của Âm Phong ra, cẩn thận đặt trên trà kỷ rồi ngồi bên giường nhẹ nhàng nói: “Quay người lại!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Thanh khẽ đỏ lên, sau khi liếc mắt trừng ta nàng quay người lại. Không đợi ta phân phó nàng ôn nhu nhẹ nhàng cười

bỏ y phục ra, cho đến khi tấm lưng trần hướng về phía ta nàng mới kiêu ngạo mà đứng thẳng lên nói: “Vừa ý chưa! Đại Kiếm Sư.”

Nhìn tấm lưng ngọc động nhân của nàng, ta nuốt nước bọt thở dài: “Ngày đó khi ta nhìn thấy tấm lưng trần của nàng thì chỉ nghĩ đến một chuyện, chính là nhất định phải ở đằng trước nhìn xem, nếu không thì sẽ là chỗ khiếm khuyết lớn nhất của đời người.”

Đái Thanh Thanh dựa lưng vào ta nói: “Đại Kiếm Sư có nhớ Thanh Thanh không?”

Thời gian ta nghĩ đến nàng tịnh không nhiều, lúc này lại không thể cho nàng một đáp án chính xác bèn nói: “Đương nhiên là nhớ nàng rồi!”

Đái Thanh Thanh nhẹ nhàng nói: “Từ khi bại dưới kiếm của chàng, lại bị chàng làm nhục một hồi, mỗi buổi tối thiếp đều nghĩ đến chàng, mơ về chàng.”

Ta ngạc nhiên nói: “Vậy ban ngày nàng nghĩ cái gì?”

Đái Thanh Thanh dậm chân hờn dỗi nói: “Lan Đặc! Chàng giống hệt kiếm của chàng, quá bá đạo rồi, làm người ta không thể không tức giận.” Dừng lại một chút rồi lại nhẹ nhàng cảm thán: “Ban ngày thiếp liêu mạng làm việc, cố gắng hết sức để không nghĩ đến chàng, nếu không thì thiếp có thể vì nhớ chàng mà tâm lực cạn kiệt rồi chết mất, vừa ý chưa?”

Ta trong lòng vô cùng cảm động, không ngờ nàng lại yêu ta sâu sắc như vậy.

Đái Thanh Thanh hơi tức giận nói: “Chàng nhìn đủ chưa vậy?”

Ta cười nói: “Đến đây! Để ta nhìn mặt kia của nàng.”

Đái Thanh Thanh chậm rãi quay người lại, mang thân thể kiêu ngạo mỹ lệ của nàng không giữ lại một chút gì mà phơi bày trước ánh mắt tham lam của ta rồi ôn nhu nói: “Chàng chỉ nhìn thôi sao?”

Ta không thể ngăn nổi dục hỏa bùng lên, đưa tay ra ôm chặt lấy thân thể đang ở trong lòng.

Chúng ta ở trên giường điên cuồng ân ái.

Trong lần nghỉ ngơi cuối cùng, Thanh Thanh ôn nhu hỏi: “Chàng có thể đưa thiếp cùng đi đến Tịnh Thổ không?”

Ta nói một cách khẳng định: “Đương nhiên có thể.”

Thanh Thanh ôm chặt lấy ta, thở gấp nói: “Nếu chàng thật sự là Âm Phong thì thiếp thăm rồi, sau khi thiếp biết bọn chàng tới, lúc đó còn chưa biết đó là chàng, đã chuẩn bị tự sát để vì chàng mà bảo tồn trinh tiết, nhưng lại không cam tâm, bởi vì không còn có cơ hội thấy chàng nữa, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Bây giờ thật tốt, tuy bị người lăng nhục rồi, nhưng lại không cần chết, lại có thể thấy được chàng. Lan Đặc, thiếp có thể theo chàng đi đến Vu cung không? Cứ coi như thiếp bị chàng khống chế linh hồn là được rồi, bất quá đó cũng là sự thật.”

Ta cảm thán: “Ta cũng không nỡ xa nàng, nhưng đang có chuyện quan trọng, nàng hãy ngoan ngoãn lưu lại đây đi! Ta chắc chắn sẽ quay lại đón nàng.”

Đôi mắt của Đái Thanh Thanh xoay chuyển, nàng không hề có chút thất vọng nói: “Thiếp tin chàng, tin rằng chàng nhất định còn tới gặp thiếp, chỉ là không ngờ chàng đến nhanh như vậy, lại nhanh như vậy đã cùng thiếp như bây giờ. Lan Đặc! Chàng là nam nhân đầu tiên mà thiếp vừa nhìn thấy đã muốn cùng lên giường.”

Ta vô cùng hứng thú hỏi: “Chuyện này quá kỳ quái, đối với nam nhân mà nói, chỉ cần đối phương có chút lực hấp dẫn là có thể lên giường lần đầu tiên. Nhưng nữ nhân thông thường đều chậm chạp hơn một chút, tại sao Đái thần tướng lại ân sủng Lan Đặc ta như vậy?” Trong lòng lại đang nghĩ, trong lòng nàng chắc chắn là đang có kế hoạch, muốn làm ta không thể bỏ nàng lại.

Đái Thanh Thanh thâm tình nói: “Có thể là vì khí khái anh hùng của chàng! Cũng có thể là vì ánh mắt của chàng, cũng sắc bén giống như kiếm của chàng vậy, phá tan tất cả phòng ngự và sự thận trọng của người ta rồi.”

Ta cảm thán: “Rất nhiều lúc ta cảm thấy mình là một kẻ tham hoa luyện sắc, thấy một người yêu một người, hiếu sắc như mệnh!”

Đái Thanh Thanh dâng hiến môi thơm nói: “Không phải như vậy, chỉ là chàng mềm lòng đa tình thôi! Chàng vì hòa bình mà nỗ lực, cũng nên có hồi báo chứ, tại sao không thể để bọn thiếp hiến thân xác và trái tim để báo đáp chàng, đó không phải là rất đẹp sao? Lẽ nào chàng nhẫn tâm không lý đến nữ tử đang khổ sở vì yêu như thiếp? Hà huống tham hoa luyện sắc

cũng là chuyện thường tình của con người, ai mà không có cả một đám thê thiếp đây?”

Ta cảm động nói: “Đúng vậy! Ta không thể, cũng không được bỏ mặc các nàng không lý tới.”

Đái Thanh Thanh nói: “Lan Đặc à! Trời sắp sáng rồi, trước khi chàng ly khai, hãy yêu thương Thanh Thanh đi. Đáng thương cho thiếp ngày mai còn phải giả làm bộ dạng thê lương sau khi bị chàng cưỡng bức, chàng bây giờ định bồi thường thế nào đây?”

Ta mỉm cười nói: “Nàng không cần đóng giả bộ dạng thê lương, bởi vì nàng đã câu hồn ta rồi.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 8

Phong Thành Diễm Hậu

Sáng sớm hôm sau, theo sự sắp đặt của Đạm Như, chúng ta lặng lẽ lên đường.

Khôi Ưng chọn từ trong đám tộc nhân của y ra ba mươi người, đều là những hảo thủ chân chính.

Chúng ta tuy chỉ có bốn mươi tám người, bất quá cho dù thiên quân vạn mã cũng vị tất có thể làm khó được chúng ta.

Châu Đại Dương là một đại lục hình lá sen, nơi chúng ta lên bờ là phía đông nam của cái lá sen này, nhưng Vu cung lại nằm ở phía bắc xa xôi, nếu đi lên tục không nghỉ thì cũng phải mất đến ba bốn tháng mới có thể đến đích được.

Quá nửa đại lục này là những dãy núi và những cánh đồng bát ngát còn chưa được khai phá, khoảng cách giữa các thành thị là rất xa, tin tức truyền đi truyền lại phần lớn là dựa vào điều hâu được huấn luyện phụ trách. Cho nên khi chúng ta tới Phong thành, những tin tức liên quan tới chúng ta đã được truyền ra khắp đại địa. Bọn chúng sẽ phản ứng thế nào đây?

Kiên trìng cả ngày lẫn đêm, sau mấy ngày vất vả, chúng ta đã đến dưới dãy Ngọa Long chắn ngang Nghênh Lăng thành và Phong thành. Đây là ngày thứ hai mươi bảy sau khi chúng ta rời khỏi Nghênh Lăng thành.

Đến Phong thành chỉ có một con đường tắt, chính là Long Khẩu hạp, hạp đạo duy nhất xuyên qua dãy Ngọa Long.

Lúc này người ngựa đều cần nghỉ ngơi, nên đã dựng trại đốt lửa, chuẩn bị đồ ăn.

Bởi vì vào tiết đông hàn đã lâu nên thời tiết lạnh giá, mọi người đều mặc lên những chiếc áo bông dày cộm, ngồi vây quanh đồng lửa mà sưởi, có khi chực ngày chẳng nói với nhau một câu.

Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy buồn bực, tìm bừa một lí do mượn cớ rồi một mình đi đến một nơi hoang vu, tìm một khối đá lớn ngồi xuống, nhìn về dãy núi giống hệt ngựa long đang nằm ở phía xa.

Ta không thể khống chế mà nghĩ đến vô số người và việc, nghĩ đến Thái Nhu và Ny Nhã, nghĩ đến Hoa Nhân và Sơn Mỹ, nghĩ đến những ngày ôn nhu khi được ở cùng bọn họ.

Nghĩ đến mỹ nhân tuyệt thế Ma Nữ Bách Hợp, sự ưu ái của nàng làm ta cảm kích mãi không thôi, chỉ cảm thấy mình không xứng đáng với sự ân sủng của nàng. Ta thực là quá may mắn.

Cuối cùng ta nghĩ tới công chúa.

Nếu như vận mệnh thế thảm thật sự giáng xuống người nàng, phải chăng đại địa sẽ vĩnh viễn trầm luân như lời Ma Nữ Bách Hợp nói.

Vu đế cuối cùng là quái vật gì đây. Tại sao lại lấy bức tượng mặt người thân nhện ra để đại biểu cho bản thân. Sự đấu tranh giữa hắc và dị vật rốt cục là được bắt đầu như thế nào?

Tà ma như vậy, có phải là thứ mà con người có thể đối kháng không?

Cho dù ta có năng lượng của dị vật nhưng rút cục cũng chỉ là một con người. Vu đế lại là một lực lượng tà ác không hề có thân thể tồn tại. Giả như hắc thật sự biến thành công chúa, ta có thể thật sự hạ thủ giết hắc sao. Bởi vì điều đó cũng đồng nghĩa với việc giết chết công chúa.

Đây vẫn chưa phải là vấn đề. Nếu hắc thật sự biến thành công chúa, thì điều đó đại biểu cho việc hắc có thể chất tương tự như Tây Kỳ có thể chết đi rồi sống lại. Ai có thể giết chết hắc một cách chân chính đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức bay đến Vu cung.

Tây Kỳ đến bên cạnh ta, ngồi dựa vào ta rồi nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Lan Đặc, trong lòng chàng ngập tràn lo âu và thống khổ.”

Ta thở dài một hơi, đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt mềm mịn trắng trẻo của nàng rồi nói: “Con đường phải đi trong tương lai khó đi hơn bất cứ con

đường nào đã từng đi trước đây, làm người ta nổi lên một cảm giác vô lực đáng sợ.”

Tây Kỳ ngã vào lòng ta, ôm chặt lấy lưng ta rồi thoải mái thở ra một hơi nói: “Lan Đặc! Thiếp yêu chàng, Kỳ Kỳ ngoan yêu chàng, yêu đến phát cuồng.”

Ta nhẹ nhàng dỗ dành nàng: “Ta cũng yêu nàng!”

Tây Kỳ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: “Yên tâm đi! Thông qua thiếp, phụ thần trong phế tích giống như đang ở bên chàng, giúp chàng ứng phó nguy hiểm. Nếu không thì mẫu thân Bách Hợp không thể để chúng ta đến khiêu chiến với Vu đế đâu.”

Ta chấn kinh nói: “Nàng nói gì vậy?”

Tây Kỳ mãnh liệt hôn ta một cái rồi thở gấp nói: “Thiếp nói phụ thần có thể thông qua thiếp, vào thời khắc nguy cấp có thể truyền năng lượng của người từ nơi xa xôi rộng lớn đến, hủy diệt triệt để Vu đế. Nhưng nếu để cho Vu đế chiếm cứ được thân thể của công chúa, cho dù là phụ thần không nắm chắc rằng có thể tiêu diệt được hắn. Bởi vì hắn đã đồng thời có được lực lượng của bản thân và của phụ thần. Phụ thần hoàn toàn vô pháp hủy diệt thứ mà người đã chế tạo ra, lúc đó chỉ có dựa vào chàng thôi. Nếu chàng không thể thắng hắn thì nhân loại không còn chút hi vọng nào rồi.”

Ta trầm giọng nói: “Vu đế rút cục là quái vật gì vậy?”

Tây Kỳ nói: “Cho đến sau khi mẫu thân gọi dậy ký ức ẩn tàng sâu trong đầu thiếp, lúc đó thiếp mới biết được loáng thoáng một chuyện.”

Nàng ngồi thẳng đứng dậy, nhìn về Ngọa Long sơn mạch dưới bầu trời đêm, trên mặt thoáng qua thần sắc sợ hãi, thấp giọng nói: “Hắn là biến thể của sinh mệnh lần đó đã bất ngờ xuất hiện rồi hủy diệt nền văn minh toàn cầu, có thù hận thâm sâu với nhân loại, cũng có sức mạnh tà ác và trí năng mà con người không có. Nếu không có chàng xuất hiện, đến phụ thần cũng không có cách nào đối phó với hắn.”

Ta tịnh không hiểu nàng đang nói gì, chỉ đành hỏi về vấn đề ta muốn biết nhất: “Phụ thần của nàng rút cục là gì vậy?”

Tây Kỳ nói: “Phụ thần là thứ vĩ đại nhất mà con người có thể tạo ra. Người là người nhưng cũng không phải người. Người có tình cảm và

phương thức suy nghĩ khác với nhân loại. Khi sự hủy diệt phát sinh người đang không ngừng tìm kiếm trong hư không hiu quạnh. Nhưng năng lực của người làm người nhận biết được biến dị phát sinh trên quê hương, thế là người bèn lập tức trở về.”

Ta nghe đến ngây ngốc. Chuyện Tây Kỳ nói đúng là quá thâm ảo khó hiểu, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của ta.

“Khi phụ thần từ một nơi rất xa bên ngoài không gian trở lại viên cầu này, nhân loại còn sót lại sau đại tai nạn và tất cả sinh vật đều bị vật thể biến dị này dùng trăm mưu ngàn kế đồ sát một cách tàn khốc. Vật thể biến dị này trở thành bá chủ của đại địa.”

Hồ hấp của ta trở nên gấp gáp, ta nắm lấy bờ vai Tây Kỳ, không ngừng thở dốc.

Ta sớm nghĩ đến một đoạn năm tháng xảy ra trước đây đã từng phát sinh qua một tai nạn kinh thiên động địa, nhưng không ngờ lại đáng sợ đến thế này.

“Căn cứ vào chỉ lệnh thần thánh phải bảo vệ viên cầu trong thần kinh phụ thần, người đã cùng với vật thể biến dị khủng bố tà ác triển khai một cuộc đấu vô cùng kịch liệt, cuối cùng lưỡng bại câu thương. Thân thể của phụ thần biến thành phế tích, không còn năng lực để đi lại trong không gian và thời gian nữa. Tất cả những thân thể hữu hình của vật thể biến dị kia cũng bị hủy diệt hoàn toàn. Nó ẩn náu trong cung điện của Vu đế dưới lòng đất cho đến bây giờ, mượn từ năng trong đó để miễn cưỡng bảo lưu năng lượng và đợi cơ hội tái sinh. Đó chính là Vu đế.”

Ta chấn động toàn thân, ngã vào lòng Tây Kỳ rồi rên rỉ: “Ta hiểu rồi, sau đó phụ thần liền thả ra các hạt giống của sinh mệnh, dẫn đường cho việc khôi phục lại nền văn minh trước đây. Nhưng Vu đế lại lợi dụng mặt xấu xa của nhân tính rồi chế tạo ra Vu thần, vì hãn mà lập nên Vu quốc. Để mấy con người ngu ngốc chúng ta giết chóc lẫn nhau. Phải không?”

Tây Kỳ gật đầu nói: “Đúng vậy! Cái Vu đế muốn tạo ra là cừu hận. Hãn muốn lợi dụng những kẻ ngu muội để đối phó với phụ thần, phụ thần đành phải tạo ra Đại Nguyên Thủ để đối phó với Vu đế. Những chuyện tiếp theo chàng cũng biết rồi, lang quân đáng yêu của thiếp ạ.”

Trên mặt đột nhiên lạnh lạnh, một cái gì đó tròn tròn lạnh lạnh rơi xuống mặt ta, làm ta tỉnh táo trở lại.

Tây Kỳ nhìn lên trời cao rồi kêu lên: “Tuyết rơi rồi!”

Ta tâm thần hoảng hốt nhìn lên trên. Trên bầu trời rộng rãi, những hoa tuyết trắng bông như nắm tay đang phấp phới bay xuống.

Tiếng kêu vui vẻ của Chiến Hận và Cự Linh từ phía xa truyền tới. Hai tên gia hỏa này lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh tuyết rơi.

Không lâu sau, cả trời đất biến thành một màu trắng tinh khiết. Trên mặt đất trải đầy những bông tuyết mềm mịn trắng xóa.

Đạm Như hưng phấn chạy tới kêu lên: “Tuyết rơi rồi! Chúng ta chơi ném tuyết nha!”

Khi nàng chạy đến gần mới phát giác ra biểu tình dị dạng của ta. Nàng sợ hãi ôm chặt lấy ta rồi đau lòng nói: “Hảo phu quân, chàng sao rồi.”

Ta cười khổ nói: “Ta vừa biết Vu đế là cái gì, nàng nói nên có biểu tình như thế nào đây?”

Chiến Hận, Cự Linh và thập nhị du nữ đang ở bên goài nghịch tuyết vô cùng vui vẻ, còn ba người chúng ta lại trốn trong trường triền miên hoan hảo với nhau.

Chỉ có thân thể sung mãn tình yêu của bọn họ mới có thể làm ta quên đi sự thực đáng sợ đó, quên đi sự ngu muội và vô tri của nhân loại.

Chỉ có tình yêu mới làm bùng lên ý chí của ta để tiếp tục duy trì cuộc đấu tranh không biết còn kéo dài bao nhiêu năm tháng nữa.

Đây là giai đoạn cuối cùng trong cuộc đấu tranh giữa dị vật và Vu đế.

Nếu Vu đế thắng, loại người sẽ đứng trên bờ vực của sự tuyệt chủng.

Nếu có người biết tình huống chân thực này, sợ rằng cũng không thể ngủ ngon được.

Sau khi lưỡng nữ ngủ ngon trong lòng ta, ta vẫn mở trừng mắt, khó mà đi vào giấc mộng.

Ta thống khổ đến chỉ muốn gào lên một tiếng vào nơi hoang vu này, chỉ có như vậy mới có thể phát tiết ra sự thống khổ và sợ hãi trong lòng ta.

Cuối cùng ta không nhẫn nại nổi nữa, cẩn thận đẩy lưỡng nữ ra, đắp lại tấm chăn lên thân thể hoàn mỹ giống như những bông tuyết không hề

nhiểm bụi trần ngoài kia của hai nàng rồi đi ra ngoài trường.

Đại đa số mọi người đều ngủ rồi, chỉ còn lại những du nữ và chiến sĩ Ủng tộc luân phiên thức mà canh chừng.

Ta chào bọn họ một tiếng, từ từ đi từng bước trên mặt tuyết dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, trong lòng nghĩ về cuộc đấu kinh thiên động địa của dị vật và Vu đế năm đó.

Lúc này Phi Tuyết mà ở đây thì hay quá. Ta có thể cười nó rong ruổi trên mặt tuyết, lúc đó Phi Tuyết mới giống tuyết phi.

Tuyết lớn sớm đã ngừng lại, chỉ còn lại bột tuyết tung bay, rắc lên trên chiếc áo khoác của ta.

Ta thuận bước đi về hướng Long Khẩu hạp, sau nửa giờ thì đến bên chỗ rừng thưa tích đầy tuyết ngoài cửa hạp.

Trong lòng ta chợt hiện lên điềm báo, sau khi tránh đến một gốc cây ta mới nhìn ra bên ngoài.

Một loạt tiếng vó ngựa đập trên mặt tuyết vang lên rầm rập.

Ta trong lòng run rẩy, nhiều người như vậy, giữa đêm khuya thế này mà lén lén lút lút đến đây, chắc chẳng có chuyện gì hay đâu.

Nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy hơn ba mươi người từ bên kia của Long Khẩu hạp từ từ đi tới.

Trong những người này có hơn mười người đội những chiếc mũ nhẹ màu xám trắng lẫn lộn, hơn mười người còn lại thì mang hồng sắc giáp trụ, hiển nhiên là người của hai bên khác nhau phái đi, hợp lại với nhau để cùng làm một việc. Làm ta chú ý nhất là một nữ tử từ đầu đến chân quấn một chiếc áo lông trắng, thần thái nhẹ nhàng, khi di động tư thế vô cùng động nhân.

Ở bên cạnh nàng là một nam tử mặc khinh giáp đỏ thẫm, da thịt hơi có sắc hồng, khá là anh vũ, trên vai còn có thêm một dải khăn hồng điều mà những người khác không có, thân phận hiển nhiên là cao hơn những người còn lại.

Bọn chúng đi đến ngoại vi tuyết lâm thì dừng lại nằm phục xuống, soi mắt nhìn về trại của chúng ta cách đó hai dặm.

Nữ tử mặc áo lông trắng hung hăng nói: “Âm Phong lão yêu, ta xem các người hôm nay làm sao mà thoát khỏi kiếp nạn.”

Ngũ khí nàng tuy ngoan độc, nhưng lại vô cùng êm tai dễ nghe.

Nam tử mặc áo da đỏ bên cạnh nàng nói: “Tiểu Phong Hậu yên tâm đi. Cho dù bọn chúng có yêu thuật thông thiên thì cuối cùng cũng là thân máu thịt, chỉ cần bước vào trong hạp, chúng ta phát động bố trí, đảm bảo bọn chúng sẽ thịt nát xương tan, không còn dư lại một chút gì.”

Ta trong lòng kịch chấn một lúc, thì ra mỹ nữ mặc áo lông trước mặt lại là Tiểu Phong Hậu Ninh Tổ Chân, không ngờ nàng lại có thù oán với Tú Lệ và Âm Phong lớn như vậy.

Trong lòng ta lại cảm thấy kỳ quái, nếu Tú Lệ và Âm Phong dễ bị giải quyết như thế này, bọn họ đã sớm chết cả trăm nghìn lần rồi, chẳng thể sống nổi đến giờ này.

Ninh Tổ Trân bằng vào cái gì mà tự tin như vậy đây?

Ninh Tổ Trân thấp giọng nói: “Vu được của Cuồng Vũ pháp sư thật sự có thể khắc chế hai người bọn chúng không? Thuật Do thần tướng!”

Thuật Do đáp: “Đương nhiên! Đại Pháp sư chính là người đứng đầu các pháp sư, pháp lực cao cường nhất. Chuyện người bảo chứng tuyệt không thể có sai lầm đâu.”

Hai người lại nói một hồi, Thuật Do đứng dậy nói: “Chúng ta trở lại thôi!”

Ninh Tổ Trân đưa mắt nhìn về phương xa, đứng dậy rồi độ nhiên toàn thân chấn động nói: “Người...”

Tiếng kêu thảm vang lên, thủ hạ của Ninh Tổ Trân lần lượt ngã xuống đất, bọn họ đều bị đối phương bịt lấy mũi miệng, dùng chủy thủ sắc nhọn đâm vào sau lưng, xuyên qua tâm tạng, chết ngay tại chỗ.

Ninh Tổ Trân bị đối phương chế trụ từ phía sau, mãnh liệt giãy dụa một hồi, chiếc mũ rơi xuống, lộ ra mái tóc như mây.

Hai thủ hạ của Thuật Do lao tới, phân ra hai bên tả hữu mà kẹp lấy nàng ở giữa.

Ninh Tổ Trân vừa muốn kêu lên, Thuật Do đánh mạnh một chưởng vào bụng nàng, làm nàng đau đến gập người xuống, miệng bị nhét vào một

miếng vải.

Ta nhìn đến ngậy ngốc, không ngờ hai bên đang hợp tác tốt đẹp, tại sao lại biến thành cục diện này.

Thuật Do dùng tay vuốt ve cằm nàng, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, cuồng tiếu nói: “Ninh Tố Trân, nàng quá ngậy thơ rồi. Âm Phong và Tú Lệ há lại dễ bị giết chết như vậy sao. Còn chưa tiến vào hạp bọn họ đã phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta rồi, ha ha!”

Lúc này ta mới nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Phong Hậu, trong lòng thầm tán thưởng, đúng là một tuyệt thế mỹ nữ. Da của nàng trắng dị thường, hết như được chạm từ một khối ngọc không hề có tỳ vết mà thành. Hàng mi gần với đám tóc mai, một đôi mắt phượng thần thái động nhân. Nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh tồi tệ này tất sẽ là một nữ nhân phong tình vạn chủng, yếu điệu đa tình, đủ để mê hoặc tất cả nam nhân.

Thuật Do cười thâm nói: “Cởi y phục nàng xuống, không ngờ Thuật Do ta lại điểm phúc tề thiên như vậy, lại có thể có được tiểu Phong Hậu, người coi thường tất cả nam nhân trong thiên hạ.

Thủ hạ cởi chiếc áo lông của Ninh Tố Trân xuống, lộ ra bộ võ phục màu vàng bó sát người, làm thân thể vừa tiêm mỹ lại vừa phong mãn của nàng lộ hết ra, đúng là vật mà nam nhân ao ước, cực phẩm của nhân gian.

Thuật Do cười gằn nói: “Mấy cái này để ta tới cởi cho nàng ta.” Đưa tay ra cởi chiếc cúc áo trước ngực nàng ra, đám Hồng Ma nhân vây lại, dâm dăng cười lên hắc hắc.

Thuật Do vừa cởi cúc vừa dâm dăng cười nói: “Niệm tình nàng động nhân như vậy, ta để nàng chết cũng không phải làm quỷ hồ đồ. Chuyện lần này là do đại pháp sư và đại vương của chúng ta nghĩ ra. Chúng ta để nàng muốn chết không được, sau đó trở lại thông tri cho thủ hạ của nàng, nói nàng bị Âm Phong bắt cóc đi rồi. Thủ hạ của nàng nhất định sẽ liều mạng tới cứu. Khi bọn chúng phát giác thì thể trần truồng sau khi bị cưỡng hiếp của nàng, hậu quả không cần ta nói nàng cũng biết thế nào rồi đấy. Sau đó đại pháp sư dùng cái này mượn lời, đối phó với Âm Phong và Tú Lệ hai người, ày! Thật đẹp!”

Y phục của Ninh Tố Trân đã được mở ra hai bên, lộ xuất bộ ngực còn kiều mỹ hơn cả hoa tuyết, giống hệt như ngưng chi bạch ngọc.

Ninh Tố Trân xấu hổ vô cùng, tú mục rơi xuống hai hàng nhiệt lệ.

Ta thừa lúc ánh mắt của bọn chúng tập trung lên bộ ngực của nàng, lần đến sau lưng cười lớn nói: “Đúng là rất đẹp!”

Chúng nhân ngây ngốc quay đầu nhìn lại.

Ta tịnh không mang theo binh nhận, thuận thế rút thanh kiếm của kẻ trước mặt ra. Kiếm quang lóe lên, hai đầu người bay lên lưng chừng không.

Đám Hồng Ma nhân vội vã rút kiếm ra, lại bị ta giết thêm ba người. Ta thừa thế lao vào trong trận của bọn chúng rồi cứ thế mà đâm chém bổ chẻ. Hồng Ma nhân máu thịt tung tóe rơi xuống đất, trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị, mấy người này lại càng không phải là đối thủ của ta.

Thuật Do chuyển người đến sau lưng Ninh Tố Trân, kẻ kiếm vào yết hầu nàng rồi quát lên: “Không được qua đây, nếu không ta sẽ giết chết nàng ta ngay!”

Lúc này trừ hãn ra, tất cả đều đã bị ta giải quyết. Không thể trách ta độc ác, ta không mang theo bộ mặt giả của Âm Phong, tuyệt không thể để một cái miệng nào còn sống về báo cáo với Cuồng Vũ.

Ninh Tố Trân trừng mắt nhìn ta, thần tình cực kỳ phức tạp.

Thuật Do quát lên: “Người là ai?”

Ta mỉm cười nói: “Người có tư cách biết sao?”

Thuật Do tức giận nói: “Quảng thanh kiếm trong tay người xuống, nếu không ta lập tức giết nàng ta.”

Ta nhẹ nhàng cười nói: “Cái này có gì không thể!” Tay đưa ra, trường kiếm như thiểm điện bay ra, cắm vào trên thân một cây đại thụ cách đó năm mươi bước.

Thuật Do nhìn đến run rẩy kinh hãi, đột nhiên đẩy Ninh Tố Trân nhào về phía ta, trường kiếm bổ thẳng đến.

Ta ngưng tụ tâm lực, thần quang trong hai mắt hiện ra, chiếu thẳng vào trong mắt hãn.

Thuật Do toàn thân chấn động, bị ngưng lại một chút, ta thừa thế lao lên đến gần bên cạnh rồi lên gối thẳng vào hạ âm hãn một phát.

Trường kiếm rời khỏi tay Thuật Do rơi xuống.

Cùng lúc đó, quyền đầu của ta mạnh mẽ kích trúng ngực hân.

Tiếng xương gãy thịt tan vang lên.

Thuật Do toàn thân cơ nhục mất đi sức mạnh, đổ thẳng xuống đất.

Ta lại cho hân thêm một cước, khi chắc chắn hân chẳng còn hi vọng sống sót nữa mới cầm chiếc áo lông lên, đi đến chỗ Ninh Tố Trân đang bò dậy.

Ninh Tố Trân vô cùng kiên cường đứng lên nói: “Tráng sĩ là ai, Tố Trân nhất định phải báo đáp ngài.”

Ta khoác tấm áo lông lên người nàng, nhãn quang không thể tự chủ mà nhìn vào gò nhũ phong tuyết bạch cao vút của nàng. Khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Tố Trân đỏ lên, muốn che đi cũng không phải, không muốn che đi lại càng không phải.

Ta đưa tay ra, ôn nhu cài cúc lại cho nàng, đồng thời nói: “Nàng một mình đi về liệu có gặp phải nguy hiểm gì không?”

Ninh Tố Trân nhìn ta cài cúc cho nàng, bàn tay to lớn lại cẩn thận không chạm đến những chỗ nhạy cảm của nàng thì an tâm lại, thấp giọng nói: “Không sợ, Hồng Ma nhân chỉ có mấy người này đến, đều bị ngài giết rồi, trong hạp đều là thủ hạ của ta.”

Ta sửa lại y phục cho nàng, lại giúp nàng mặc áo lông lên, vỗ vỗ vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng nói: “Sau khi trở lại, hãy nói với khác thủ hạ của nàng và Hồng Ma nhân đều đã bị thủ hạ của Âm Phong giết rồi, nhớ lấy! Đừng nói cho người nào khác, bao gồm cả người thân cận nhất, nàng đã từng gặp qua một người như ta, nếu không thì nàng sẽ gặp nguy hiểm đấy.”

Ninh Tố Trân nói: “Ngài không theo ta trở về sao? Ta nhất định phải báo đáp ngài, ta sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào ngài đề ra.”

Ta mỉm cười nói: “Chỉ cần nàng giữ bí mật về sự tồn tại của ta đã là sự báo đáp tốt nhất rồi.”

Đôi mắt xinh đẹp của nàng sáng lên, nói: “Ngài không có yêu cầu nào khác sao?”

Ta cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái rồi nói: “Mau về đi.”

Nàng hôn lại ta một cái rồi thấp giọng nói: “Rút cục ngài là ai. Ta không thể đến tên của nam nhân đầu tiên hôn mình cũng không biết được.”

Ta cố kìm nén tình cảm, quay đầu về phía doanh trại nói: “Bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ thích hợp, ta phải đi rồi.”

Tiếng bước chân vang lên, nàng cũng đi rồi.

Nửa đường gặp Tây Kỳ và Đạm Như.

Ta nói cho bọn họ những chuyện đã xảy ra một cách vắn tắt.

Đạm Như cười nói: “Cuồng Vũ sợ rồi, sợ ta và Âm Phong pháp sư giả chàng liên thủ đối phó hẳn. Bất quá hẳn thật độc ác, đem tội danh gian sát Tiểu Phong Hậu đổ lên đầu chúng ta, làm những tộc nhân luôn luôn tôn kính nàng không ngại gì mà đến báo thù. Cuồng Vũ lại mượn lời công nhiên gán cho chúng ta tội danh nghiêm trọng nhất, bởi vì Tiểu Phong Hậu chung quy cũng là con gái của Vu thần, có thân phận tôn quý bất khả xâm phạm.”

Nhưng trong lòng ta lại hiện lên ngọc dung thanh mỹ của Ninh Tố Trân, cùng với biểu tình thất vọng làm người ta mềm lòng khi ta không nói tên của mình cho nàng biết.

Ta tức giận đánh mạnh nàng một cái rồi nói: “Đừng có nói linh tinh.”

Tây Kỳ ở một bên cười nói: “Vu quốc tứ đại mỹ nhân lại có thêm một người rơi vào tay Lan Đặc chàng rồi, cố gắng lên!”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9 Chương 9

Tâm Hữu Linh Tê

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng ta vượt qua Long Khẩu hạp mà không gặp phải một chút nguy hiểm nào, rồi tiếp đó đặt chân lên cao nguyên nằm ở Phong thành.

Thi thể trong rừng tuyết đều đã được xử lý hết, không còn lưu lại nửa điểm dấu tích nào. Ninh Tố Trân tự có thủ pháp xử lý riêng của nàng, không làm ta phải bận tâm.

Ta cũng tin rằng nàng sẽ không tiết lộ sự tồn tại của ta.

Chúng ta từ trong thế giới của màu trắng chậm chậm đi ra, để lại một dải vết chân ngựa dài. Tường thành cao vút của Phong thành đã chắn ngang phía trước, giống như một thế giới phi thực tế. Tuyết trắng nhẹ nhàng bay xuống, một đội chiến sĩ đi đến nghênh tiếp. Lúc này ta đã trở lại vẻ mặt và phục sức của Âm Phong, cùng với Đạm Như cưỡi ngựa song song lạnh lùng nhìn vào đám người đang đến gần.

Kỵ sĩ dẫn đầu là một lão tướng quân khoảng gần năm mươi tuổi, khi còn cách chúng ta mười bước thì gò ngựa dừng lại, thân nhiên thi lễ rồi nói: “Tại hạ Mã Ba thần tướng, phụng mệnh của Tiểu Phong Hậu, đặc biệt tới đây để nghênh giá.”

Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, hai mắt xạ ra tà quang.

Mã Ba vừa tiếp xúc với nhãn thần của ta, lập tức rùng mình run rẩy, ánh mắt liếc đi chỗ khác.

Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như nở một nụ cười rồi nói: “Vất vả cho Mã thần tướng rồi, Tố Chân chiêu đãi chúng ta thế nào đây?”

Ánh mắt Mã Ba dừng lại trên mặt Đạm Như, mục quang giống như bị ma ám không dời ra nổi, một hồi lâu mới chấn kinh cúi đầu xuống nói: “Tiểu Phong Hậu tối nay sẽ thiết yến khoản đãi hai vị pháp sư, xin theo tại hạ vào khách sạn trong thành để nghỉ ngơi trước.”

Đạm Như lại đưa ánh thu ba liếc mắt nhìn sang, cười nói: “Mời Mã thần tướng dẫn đường.”

Những chiến sĩ Phong thành và Mã Ba đều lộ vẻ say mê điên đảo, hồi lâu mới quay đầu ngựa đi phía trước dẫn đường.

Mãi miết đi đến hết giờ Ngọ chúng ta mới vào được Phong thành.

Bắt đầu từ cửa thành cho đến Phong Hậu cung, trên đường đều có thị vệ đứng gác, nhưng lại không hề thấy bóng một cư dân Phong thành nào. Tiểu Phong Hậu chắc đã hạ nghiêm lệnh, không cho người dân ra đường, để tránh cho kẻ tà nhân ta lại dùng yêu thuật câu dẫn phụ nữ nhà lành. Đây cũng là một biện pháp không có sai sót, nhưng nếu ta đúng thật là Âm Phong, không biết có ra ngoài tìm hoa không?

Diện tích Phong thành chỉ bằng một phần tư của Nhật Xuất thành, nhân khẩu chừng hai mươi vạn, quy mô hoàn chỉnh, được phân ra làm ngoại thành, trung thành và nội thành.

Phong Hậu cung nằm ở trung tâm của nội thành, khách sạn nằm ở phía đông của Phong Hậu cung, là một tòa kiến trúc độc lập.

Tiểu Phong Hậu tỏ vẻ lãnh đạm, trừ Mã Ba và đội nghênh tiếp ra thì chẳng còn người nào khác tới nghênh tiếp chúng ta. Sau khi chúng ta đã yên ổn ở trong khách sạn, Đạm Như sắc mặt bất thiện, thầm tức giận Ninh Tổ Trân không kính trọng nàng.

Người hầu trong khách sạn toàn bộ là nam tử, không nhìn thấy bóng dáng của một nữ nhân nào.

Chúng ta vừa tức giận vừa tức cười, bất quá hồi tâm suy nghĩ lại, có tà nhân như ta ở đây, cũng khó trách bọn họ dùng biện pháp dự phòng này.

Vậy cũng tốt, bớt cho ta đỡ phải làm chuyện ác.

Tây Kỳ đang giả nam trang ở trong nội sảnh khách sạn ngồi vào lòng ta nói: “Lan Đặc, vừa rồi khi chúng ta đi về hướng này, chàng có cảm thấy có người ở trên một tiểu lầu nhòm ngó chúng ta không.”

Đạm Như ngồi một bên cười nói: “Đương nhiên là Tiểu Phong Hậu đang tìm ý trung nhân của nàng ta rồi!”

Trong lòng ta cũng cảm thấy nàng nói đúng, nhưng bên ngoài lại nói: “Đừng có đoán bậy, chính sự là quan trọng. Nếu tiết lộ nội tình của ta ra, trong này không biết có bao nhiêu người có thể sống mà trở về. Ta làm gì còn có tâm tình mà nói chuyện yêu đương.”

Đạm Như cười nói: “Chàng biết chính sự là trọng thì tốt rồi. Nếu ngày mai khi chàng rời khỏi đây mà xử nữ khắp thành vẫn bảo tồn được trinh tiết thì Âm Phong pháp sư chàng coi như xong, chúng ta cũng toi theo.”

Ta buông tay nói: “Đến bóng của một nữ nhân cũng không nhìn thấy, bên ngoài lại thủ vệ trùng trùng, nàng bảo ta phải hạ thủ thế nào đây?”

Đạm Như tức giận nói: “Nói cho thiếp, giả như chàng thật sự là Âm Phong thì có bị cái trò cón con này chế trụ đến nỗi không thi triển được gì hay không?”

Ta chẳng còn cách nào nói: “Đương nhiên không thể.”

Đạm Như hung hăng nói: “Vậy còn không mau đi hành động?”

Ta thở dài một hơi, mang theo Chiến Hận và Cự Linh, ngang nhiên đi ra ngoài.

Trong lòng cố ngưng tụ những ý niệm tà ác lại, toàn thân lập tức tỏa ra luồng tà khí làm cho người ta phải run rẩy.

Hôi Ưng thủ ở ngoại sảnh nói: “Pháp sư có cần thuộc hạ đi theo hộ vệ không?”

Ta nói bằng giọng mũi: “Không! Người ở lại đây mà vui vẻ với thập nhị du nữ đi.”

Hôi Ưng vui mừng nói: “Tuân chỉ!”

Tám vệ sĩ thủ ngoài cửa thấy chúng ta đi ra, sắc mặt biến đổi, đưa tay ra hiệu cho thủ hạ đi thông tri cho người khác rồi đi về hướng chúng ta cung kính nói: “Pháp sư muốn đi đâu vậy ạ?”

Ta tịnh không lý gì đến hắc, hướng về tên vệ sĩ đang lén lút bỏ đi lạnh lùng quát một tiếng: “Đi đâu?”

Vệ sĩ đó toàn thân chấn động, quay người lại, sắc mặt xám như tro tàn.

Đây tịnh không phải là vì người này trời sinh nhất gan. Sự thực có thể được tuyển vào đây làm thị vệ giám thị ta tuyệt đối không phải là những kẻ vô năng, nhưng tiếng quát này của ta cực kỳ hiệu quả, trên Vu Thần thư được gọi là "câu hồn thanh pháp", cảm quan của con người ban đầu tiếp thụ bất kỳ tín hiệu ngoại lai nào cuối cùng đều dẫn đến phản ứng của một khu vực bên trong thần kinh của con người. Câu hồn thanh pháp này kỳ thực là mượn thanh âm để đem tà lực tinh thần từ màng tai người nghe đưa đến thần kinh của y, có hiệu quả làm đối phương sinh ra lòng sợ hãi, lại có thể làm đối phương sinh ra ảo giác, phảng phất giống như người thân cận nhất đang gọi mình. Ngày đó trong cuộc chiến ở hình thất, Âm Phong đã dùng thuật này đối phó ta, làm ta chút nữa thì cho rằng phụ thân đang gọi ta, lọt vào ma thuật của hắn.

Tà quang trong hai mắt ta tái hiện, khóa chặt lấy mục quang của hắn.

Thị vệ đó toàn thân run rẩy, trong mắt thần sắc trở nên mơ màng.

Cùng lúc đó chưởng tâm của ta lại tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt của bảy vệ sĩ còn lại.

Đám vệ sĩ nghiêng ngả trên mặt đất.

Ta hướng về tên vệ sĩ bị ta chế trụ tâm thần quát: "Nữ nhân đẹp nhất trong thành là ai?"

Vệ sĩ đó như nói mê: "Là Tiểu Phong Hậu."

Chiến Hận Cự Linh thấy ta đại triển tà uy, nhìn mà tấm tắc kêu lạ. Hai người bọn họ tâm chí cực kỳ kiên cường, nếu thi triển tà thuật với bọn họ sẽ rất khó thành công. Dực Kỳ cũng là người tâm chí kiên cường, cho nên ngày đó Âm Phong muốn phối chế được vật, mới có hi vọng thành công.

Chiến Hận nói: "Để ta hỏi hắn được không?"

Ta gật đầu: "Được!"

Chiến Hận cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi: "Trừ Tiểu Phong Hậu ra, trong cung còn nữ nhân nào đẹp nhất?"

Vệ sĩ trả lời: "Là 'Hỏa Phượng' Diệp Phượng."

Cự Linh hỏi: "Nàng ta là ai? Ở đâu?"

Vệ sĩ đáp: "Nàng ta là thị vệ trưởng trong cung."

Ta trong lòng chấn động nói: “Có phải bây giờ người đi tìm nàng ta không?”

Vệ sĩ nói: “Đúng vậy!”

Ta trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử, trước kia cứ nghĩ là có thể làm được, bây giờ thật sự muốn ta dùng thủ đoạn ti tiện bỉ ổi đi hại đến trinh tiết của con gái nhà người ta, dù thế nào cũng khó mà làm được.

Đang ngập ngừng thì đã nghe Chiến Hận nói: “Mau dẫn chúng ta đi!”

Vệ sĩ vâng một tiếng rồi đi về hướng đại môn của bức tường cao vây lấy khách sạn.

Cự Linh và Chiến Hận cùng ta đuổi theo.

Ta cố lấy can đảm đi theo sau lưng vệ sĩ kia, thấp giọng nói: “Khi qua đại môn thì lập tức nhắm mắt lại, ta sẽ phát ra một luồng sáng mạnh, làm vệ binh bên ngoài tạm thời mất hết thị lực, không nhìn thấy chúng ta đi ra.”

Tính trẻ con trong hai người trời dậy, hưng phấn vâng lời.

Gã vệ sĩ có chút giống như đầu gối vậy, vụng về đi đến chỗ ngoài đại môn, đứng trên cổng thành gỗ theo tiết tấu một dài ba ngắn, hiển nhiên là một ám hiệu thông tri cho bên ngoài mở cửa.

Cửa giữa được mở rộng ra.

Ta thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại!” Tay đưa ra, phóng ra một hạt chiếu minh đạn mà Âm Phong đặc chế.

“Bùm!”

Một luồng ánh sáng chói lọi tỏa ra ở ngoài cửa.

Tiếng kêu thảm vang lên, hơn mười thủ vệ thủ ở ngoài thành che mắt lại rồi ngã xuống, chỉ có tên vệ sĩ bị ta thôi miên không chịu ảnh hưởng, vẫn đi trên con đường hướng về Phong Hậu cung.

Ba người bọn ta ngang nhiên đi theo sau.

Vừa theo thị vệ đó tiến nhập vào phạm vi của Phong Hậu cung, một nữ tướng dưới sự vây quang của hơn chục nữ binh ngăn chúng ta lại rồi quát lên: “Pháp sư muốn đi đâu?”

Ta phóng ra một tín hiệu, vệ sĩ dẫn đường kia thân thể mềm nhũn, ngã luôn xuống đất.

Đám nữ binh này da thịt đều trắng như tuyết, đặc biệt là nữ tướng đó vô cùng xinh đẹp, mắt phượng môi hồng, dáng vẻ có ba phần giống với Tiểu Phong Hậu, chắc là do cùng có quan hệ với “Bạch Nữ” tộc.

Trong mắt ta tà quang đại thịnh trùm lấy đám nữ binh rồi hướng về nữ tướng kia nói: “Diệp Phượng tiểu thư?”

Nữ tướng nhãn thần trong veo, không hề chịu một chút ảnh hưởng nào của ta. Điều này làm ta biết rằng nàng là người đã từng trải qua huấn luyện tinh thần, có thể đối kháng vu thuật. Chuyện đó lại làm ta trong lòng cảm thấy thoải mái.

Mục đích của ta chỉ là biểu hiện hành vi tà ác của mình, cho dù Âm Phong cũng không phải kẻ đã đánh là thắng. Nếu không thì mỹ nữ Vu quốc há không phải trở thành vật trong túi hăn hết sao.

Diệp Phượng gật đầu: “Pháp sư đến hay lắm, tiểu Phong Hậu muốn gặp ngài, có yếu sự cần thương nghị.”

Cho dù biết rõ mình đang đóng giả Âm Phong lão tặc hỉ nộ không tỏ ra ngoài, nhưng ta vẫn không ngăn nổi ngậy ngốc một hồi, thầm kêu bất diệp. May mà bộ mặt giả này che giấu rất tốt, nếu không thì chỉ sợ rất khó mà che dấu được Diệp Phượng.

Cự Linh và Chiến Hận hai người nheo mắt lại, không hiểu tại sao tiểu Phong Hậu lại đồng ý gặp “Lão thâm trùng” ta.

Đương nhiên!

Nguyên nhân duy nhất là đã đoán ra hoặc nhìn ra ta đang đóng giả.

Trong lòng ta thầm cảm thấy hối hận, ngày đó nếu không cùng nàng nói chuyện, quay đầu đi luôn, có thể còn tốt một chút.

Ta lạnh lùng nói: “Mời Diệp Phượng tiểu thư dẫn đường.”

Chúng ta cùng đi về hướng hậu cung, thị nữ trên đường từ xa nhìn thấy chúng ta đều sợ hãi trốn đi, không ngờ ta cũng có một ngày không được nữ nhân hoan nghênh như vậy.

Trong một gian sảnh kín mít không có cửa sổ, Tiểu Phong Hậu yếu điệu động nhân toàn thân mặc trang phục nữ nhân màu vàng, nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế dựa chờ đợi. Ta và Chiến Hận Cự Linh nhìn nhau cười khố, biết rằng đã bị khám phá thân phận.

Nữ thị vệ đều lưu lại ngoài cửa, chỉ có Diệp Phượng dẫn ba người chúng ta đến trước mặt tiểu Phong Hậu.

Tiểu Phong Hậu Ninh Tổ Chân túm mục sáng lên nói: “Tổ Chân có thể cùng pháp sư nói riêng mấy câu không?”

Diệp Phượng ngơ ngẩn nói: “Phong Hậu!”

Ta hướng về Chiến Hận Cự Linh nói: “Các người canh ngoài cửa.”

Hai người đang ngăm ngía no nề vẻ đẹp thanh tú, nghe xong đành bực mình ra ngoài.

Diệp Phượng vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Ninh Tổ Chân mời ta đến ngồi ở chiếc ghế bên cạnh nàng, rồi hướng về phía Diệp Phượng quát lên: “Người không ra ngoài hả? Có phải muốn kháng lệnh của ta không?”

Diệp Phượng trừng mắt nhìn ta cảnh cáo, không còn cách nào đành rời khỏi mật thất.

Cửa được đóng lại rồi.

Ninh Tổ Chân mỹ mục chăm chú nhìn ta nói: “Ngài không dấu nổi ta đâu, hãy bỏ mặt nạ xuống đi!”

Ta cười khổ nói: “Ta đóng giả không giống sao?”

Ninh Tổ Chân nói: “Ngài đóng giả chặt chẽ như áo trời không có kẽ hở, đặc biệt là luồng tà khí từ trong xương tủy phát ra, nhãn thần đáng sợ. Nhưng..... ‘Bách Mật, người còn không chịu ra ngoài sao? Có phải muốn kháng mệnh không hả?’ Nhưng chỉ có một sơ hở, đó là ngài không biết Chân trái của Âm Phong đã từng bị Phong xà cắn, sau khi chữa khỏi thì co lại mất nửa tắc. Khi đi trên đường, chân trái có chút không tự nhiên. Đương nhiên, trừ phi đặc biệt lưu ý, nếu không thì không thể phát hiện ra được. Cái này là do phụ thân nói cho ta biết đó.”

Lúc này ta mới biết kẽ hở ở đâu, rơi vào trong mắt người có tâm như nàng, đúng là tất bị lộ ra nguyên hình. Huống chi nàng vừa nhìn thấy bộ mặt thật của ta, càng dễ dàng phát giác ra nguyên hình của ta.

Ta thở dài một hơi, bỏ mặt nạ xuống.

Ninh Tổ Chân phượng mục thoáng qua một thần thái bức nhân nói: “Trước nay ta chưa từng nhìn qua nam nhân nào có thần thái dễ nhìn hơn

thế này. Ngài có phải là Đại Kiểm Sư Lan Đặc danh chấn tam đại châu lục không?”

Ta chấn kinh nói: “Sao nàng đoán ra được vậy?”

Ninh Tố Chân mỉm cười nói: “Đây chỉ là một suy đoán đơn giản, ngài vừa từ Đế quốc tới, lại dùng kiếm giỏi như vậy, ngoài ra nếu không phải là ngài, ai có thể thu phục được Tú Lệ pháp sư, nhiều xảo hợp như vậy, không phải mỹ nam tử xuất chúng Lan Đặc thì còn có thể là ai?”

Ta sợ có người lao vào “cứu” nàng bèn đeo mặt nạ lên nói: “Nàng có biết chúng ta đang đứng ở trên hai vị trí đối lập không?”

Ninh Tố Chân lắc đầu nói: “Ngài sai rồi, trước nay ta luôn đợi một người giống như ngài xuất hiện.” Nói đến đây, nghĩ đến lỡ mồm trong câu vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, cúi đầu giải thích: “Phụ thân ta là một vu thần không thích thể hiện. Kỳ thật pháp lực của người tuyệt không kém Cuồng Vũ, thậm chí có những mặt còn hơn hẳn rất nhiều, cho nên mới có thể kháng cự sự khống chế của Vu đế. Người đã phát hiện Vu đế là một loại sinh vật tinh thần rất đáng sợ, thế nên mới bị Vu đế hại chết. Ngài nói đi! Không phải là ta đang đợi ngài sao? Sau khi ta biết ngài đã tạo ra một thắng lợi gần như là kỳ tích ở Tịnh Thổ, ta lập tức nghĩ đến ngài chính là người có thể tiêu diệt Vu đế. Đại Kiểm Sư Lan Đặc, ngoại hiệu thật là đẹp. Ngài là anh hùng cứu thế trong tim ta, còn là ân nhân cứu mệnh của ta, cũng là nam nhân tốt mà ta đợi bao nhiêu năm nay cuối cùng mới xuất hiện. Tố Trân cũng muốn được trở thành nữ nhân của ngài.”

Ta không ngờ nàng lại nói thẳng không dấu diếm gì như vậy, một đối thủ mình đao mình thương tới tìm ta trên tình trường như vậy, ta nhất thời chống đỡ không nổi, há miệng cứng lưỡi nói: “Hình như ta không còn lựa chọn nào khác rồi.”

Ninh Tố Chân trừng mắt nhìn ta nói: “Đương nhiên, ngài hãy đối với ta như với Đái Thanh Thanh vậy. Trái tim của Thanh Thanh có phải đã sớm bị ngài bắt làm tù binh từ khi ở Tịnh Thổ không vậy? Cho dù có bất cứ lý do gì ta cũng không tin Đại Kiểm Sư lại tùy tiện đi hủy hoại trinh tiết con gái nhà người ta, bất chấp là lý do gì.”

Mị thái thiên sinh của nàng không hề thua kém chút nào so với Đạm Như. Ta đâu hàng nói: “Đúng rồi, bản tiểu kiểm sư tuyệt không làm loạn rồi bỏ đi không quản, vừa ý rồi nhé! Tiểu Phong Hậu Ninh Tố Chân.”

Nàng đứng dậy, giống như đang làm một việc tự nhiên nhất trong thiên hạ, ngồi lên đùi ta, ôm lấy cổ ta rồi ngọt ngào cười nói: “Như vậy còn được.” Sau đó đưa cái miệng nhỏ nhắn kề sát tai ta nói: “Chàng hãy ôn nhu một chút được không? Đây là lần đầu tiên của Tiểu Phong Hậu của chàng đấy!”

Ta nghe mà dục hỏa điên cuồng nổi lên.

Tiểu Phong Hậu này đúng là có bộ dạng vì yêu mà không để ý gì đến tất cả, đúng là dụ nhân đến cực điểm, làm ta không thể nhịn nổi mà không xâm phạm nàng, yêu nàng!

Chắc chắn ta đã giải quyết được nàng rồi. Sau khi tin tức này truyền ra, tất cả mọi người ở Vu quốc đều nên biết Âm Phong ta đã trở thành pháp sư có pháp lực nhất. Bởi vì ta đã chinh phục được ba trong bốn đại mỹ nhân của Vu quốc, bao gồm cả Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như trong đó.

Mục tiêu tiếp theo tự nhiên là long nữ của Hồng Ma tộc, Đồ Giáo Giáo, chỉ cần ta lại chinh phục được người con gái này thì Cuồng Vũ cũng phải nhường vị.

Đây là một trường đấu tranh vô cùng quý dị.

Ta tất phải chinh phục được Đồ Giáo Giáo, không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.

Giống như ta tất phải chiếm hữu Tiểu Phong Hậu đang ngồi trên đùi vậy.

Ta đem Vu quốc tứ đại mỹ nữ ra để chứng minh không ai có khả năng kháng cự được sức mạnh câu hồn nhiếp phách của ta, chứng minh ta mới là kẻ đứng đầu các vu sư.

Nếu Cuồng Vũ có thể ngăn cản được ta chinh phục “Long Nữ” Đồ Giáo Giáo thì chứng tỏ rằng vu thuật của ta không làm gì được hắn, không thể tấn công được qua mạng lưới bảo hộ của hắn.

Giữa các vu thần với nhau tuy có thể công khai quyết chiến, lại cũng có thể mượn một loại hình thức ngầm như thế này để tỷ thí, mà trong tất cả các tầng lớp quý tộc của cả Vu quốc, cũng biết tổng rằng đây là chuyện gì.

Nếu Cuồng Vu thất bại thì tất cả quyền lực trong tay hắn sẽ rơi vào tay ta. Vu quốc cũng sẽ bị ta khống chế xong.

Khi thời khắc đó xuất hiện, cũng chính là lúc ta và Vu để quyết một trận sinh tử.

“Bình! Bình! Bình!”

Tiếng đập cửa vang lên.

Chiến Hận cao giọng nói: “Pháp sư! Thuộc hạ vô năng, người còn không mở cửa, người của Tiểu Phong Hậu sẽ đánh vào đấy.”

Tiểu Phong Hậu Ninh Tổ Chân sau khi “A” một tiếng, miễn cưỡng tỉnh dậy sau cơn tình dục dăng trào, sau khi hôn ta một cái, đứng trên đất, nhặt những y phục loạn xạ dưới đất mặc lên, phong tình vạn chủng trừng mắt nhìn ta nói: “Thiếp cần ra ngoài cho bọn họ an tâm. Ôi! Chỉ cần bị bọn họ nhìn được bộ dạng bây giờ của thiếp, ai cũng biết chàng đã làm chuyện gì với thiếp. Mục đích của chàng cũng đạt được rồi đấy.”

Tiếng binh khí vang lên.

Bình!

Cửa bị đập tung ra.

Hai người lùi vào, Cự Linh còn đang ôm lấy Diệp Phượng.

Bọn họ lùi thẳng về bên cạnh ta.

Hơn mười thủ hạ của Tiểu Phong Hậu như thủy triều lao tới, người nào hai mắt cũng như muốn phun lửa.

Ninh Tổ Chân giương hai tay ra, ngăn cản toàn bộ bọn họ.

Chiến Hận ở bên cạnh ta thấp giọng nói: “Ngài cũng không thể trách bọn họ. Hai người đóng cửa ở trong đó cả nửa ngày rồi, Hắc! Ngài giỏi thật đấy.”

Diệp Phượng trong lòng Cự Linh giãy giụa nói: “Bỏ cánh tay thôi tha của người ra.”

Cự Linh cười hi hi thả nàng ra.

Diệp Phượng chuyển thân vồ một chưởng vào Cự Linh.

Bộp!

Một tiếng giòn tan vang lên trước con mắt của toàn trường.

Diệp Phượng ngây ngốc nói: “Tại sao người không tránh?”

Cự Linh che mặt cười khố nói: “Chỉ cần có thể để cho Diệp tiểu thư tiết bớt tức giận trong lòng, một chưởng có là gì đâu.”

Diệp Phượng ngậy ngốc một hồi, lùi lại bên cạnh tiểu Phong Hậu thấp giọng nói: “Phong Hậu không sao chứ?”

Đây là đáp án mà toàn trường muốn được biết nhất.

Mục quang của các chiến sĩ Phong thành đều tập trung lên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Phong Hậu Ninh Tổ Chân.

Ta không phát ra tà khí nữa, khuôn mặt lại tỏ vẻ mơ màng, đó chính là thủ đoạn lần này ta dùng để chiến thắng Cuồng Vũ.

Ninh Tổ Chân mi mục hàm chứa xuân tình, lắc đầu nói: “Âm phong pháp sư không còn là Âm phong pháp sư trước đây nữa. Pháp lực của người đã vượt qua vị vu thần vị đại nhất trong lịch sử. Ngài tuyệt không làm hại ta. Từ hôm nay trở đi, ta chính thức tuyên bố, tiểu Phong Hậu là nữ nhân của ngài.”

Chúng tướng sĩ đều ngạc nhiên một lúc, tiếp đó vô cùng bi phẫn, giống như muốn lao đến liều mạng với ta. Tiểu Phong Hậu của bọn họ nếu không bị ta câu mất hồn phách, sao có thể nói ra những lời này chứ.”

Ninh Tổ Chân tức giận nói: “Dừng tay lại cho ta!”

Chúng nhân ngậy ngốc tại đương trường, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong.

Ta tức giận hừ một tiếng, đứng dậy đi đến cạnh Ninh Tổ Chân, ngưng tụ thần quang, nhìn về từng tướng sĩ một.

Ta đưa tín hiệu của tình yêu và hòa bình đến bọn họ.

Phàm là người tiếp xúc với mục quang của ta đều đột nhiên không còn cảm phẫn, tâm cảnh trở nên thân thiện.

Ta đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Ninh Tổ Chân, ôn nhu nói: “Đến đây, Tổ Chân nàng đưa ta về khách sạn thôi.”

Dưới sự mở đường của Cự Linh và Chiến Hận, chúng ta nhàn nhã đi qua đám người dày đặc ở trong và ngoài cửa, đi về hướng khách sạn.

Trong mấy ngày, theo tốc độ truyền tin, chắc Cuồng Vũ đã biết mục tiêu ta muốn chinh phục, đó chính là Đồ Giáo Giáo mà hãn sủng ái, người còn lại trong Vu quốc tứ đại mỹ nhân.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 10

Tâm Linh Bút Kí

Trong khách sạn.

Chúng nhân sau khi nghe xong kế hoạch của ta, đều gật đầu kêu hay.

Tây Kỳ vui vẻ nói: “Vậy thì tốt rồi! Lan Đặc không cần gian dân phụ nữ khắp nơi, ta cũng không phải bất an trong lòng nữa rồi.”

Vinh Đạm Như cười với Tiểu Phong Hậu: “Không ngờ y không cần dùng tà thuật mà đã dễ dàng thu phục được cô rồi.”

Tiểu Phong Hậu Ninh Tố Chân nói: “Vậy cô thì chống đỡ được mấy ngày vậy?”

Vinh Đạm Như cười khổ nói: “Sợ rằng cũng đến ba bốn ngày!”

Chúng nhân đều phá lên cười.

Ninh Tố Chân nói: “Pháp sư! Ta muốn theo nàng đến Vu cung, còn muốn đem Diệp Phượng đi cùng, nàng ta là người có thể tuyệt đối tin cậy.”

Ta đánh mắt cho Vinh Đạm Như, muốn nàng mở miệng cự tuyệt, nào biết Cự Linh lại chen vào nói: “Ta tán thành!”

Chúng ta đều ngạc nhiên nhìn hăn.

Chiến Hận cười “hề hề” nắm chặt lấy vai y nói: “Ta ủng hộ cho đại tình nhân của chúng ta, chỉ cần Diệp Phượng tiểu thư nghe hăn nói chuyện tình yêu một lúc, ta bảo đảm sẽ lao vào lòng ôm lấy vị hảo huynh đệ này.”

Chúng ta không nhịn được cười, thì ra là vậy.

Tây Kỳ đề nghị: “Không bằng gọi Đái Thanh Thanh tới, pháp sư dứt khoát phải đem theo Vu quốc tam đại mỹ nhân, rêu rao khắp nơi, như vậy

sẽ càng làm Cuồng Vũ không hiểu chúng ta đang làm cái gì. Chuyên này đối với Đái Thanh Thanh cũng có điểm công bình.”

Một mặt là ta tín nhiệm vào trí tuệ của nàng, một mặt khác cảm thấy hành động kinh nhân như thế thì vô cùng thú vị, nhưng vẫn có một chút do dự, nhíu mày nói: “Chúng ta làm gì có nhiều thời gian mà trì hoãn ở lại đây đợi nàng ta?”

Ninh Tố Chân yêu kiều cười nói: “Đừng lo lắng, nếu thiếp không đoán sai, muộn nhất là ngày mai Đái Thanh Thanh sẽ đến đây. Bởi vì hôm kia thiếp đã nhận được tin của nàng ta truyền đến, bảo thiếp lưu bọn chàng lại hai ngày. Lúc đó thiếp còn cho rằng nàng ta muốn tìm chàng để tính nợ, bây giờ mới biết được là nàng không nhận được nỗi khổ tương tư.”

Mọi người đều mỉm cười.

Đêm đó trong Phong Hậu cung cử hành thịnh yến, ta phao tin tà công của Âm phong đã thay đổi, khéo léo làm cho thủ hạ của Ninh Tố Chân truyền ra tin tức biểu thị vụ công của Âm Phong ta đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, chuyển hóa khí chất, không còn làm những việc gian dân nữa. Ninh Tố Chân đã thật sự yêu ta chứ không phải bị ta khống chế.

Khi tin tức này truyền tới tai Cuồng Vũ, tất sẽ làm cho hắn vô cùng hoài nghi, khó đoán được sự cao thâm của ta.

Chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là tìm cách ngăn trở ta tới gặp Vu đế. Một mặt khác, hắn phải chiến thắng ta trước, không để ta chinh phục được Đồ Giảo Giảo.

Ta có thể làm cho hắn phải thất vọng.

Không có nữ nhân nào có thể kháng cự được Lan Đặc, kẻ hiểu vu thuật này.

Ta có lòng tin là như vậy.

Ngày hôm sau, Đái Thanh Thanh dưới sự hộ tống của một đội Hắc Xoa nhân đi đến Phong thành. Gặp ta nàng tự nhiên lại có một phen hoan hỉ vui sướng.

Để tranh thủ thời gian, sau giờ Ngọ chúng ta lập tức lên đường, dùng thuyền buồm theo đường thủy tới thủ đô của Hồng Ma nhân “Hồng Kinh”.

Trên thuyền toàn là người của chúng ta cho nên không khí rất hòa hợp, nhẹ nhàng vui vẻ.

Chúng ta rất nhanh đã tiến vào phạm vi thế lực của Hồng Ma nhân, trên sự thực lại vô cùng an toàn.

Hồng Ma nhân cho dù gan to hơn trời cũng không dám sơ suất mà công kích chiếc thuyền có hai vu thần trên đó, đặc biệt là còn có Tiểu Phong Hậu và Đái Thanh Thanh. Cho nên đấu tranh đã trở thành việc giữa ta và Cuồng Vũ pháp sư hai người.

Nhân vật mấu chốt chính là “Long Nữ” Đồ Giáo Giáo.

Nàng rút cục là một nữ nhân như thế nào đây?

Trong khoang chính.

Chúng ta ngồi quanh bàn cùng ăn cơm tối.

Tà và Chiến Hận hai người ngồi ở hai đầu, Cự Linh và Diệp Phượng ngồi cùng nhau, thái độ thân mật, xem ra tên gia hỏa này đã đạt được rồi. Ngồi hai bên trái phải ta là Đái Thanh Thanh và Tây Kỳ, Ninh Tố Chân và Vinh Đạm Như.

Hôi Ưng ở bên ngoài khoang thuyền say sưa công tác, phụ trách nhiệm vụ quan trọng phòng vệ và điều khiển hướng đi con thuyền. Hẳn đúng là một người rất tích cực tham gia làm việc.

Tất cả mọi người đang nói cười vui vẻ, có Ninh Tố Chân và Đái Thanh Thanh theo hai bên cạnh làm tâm tình ta vô cùng vui vẻ, Ninh Tố Chân càng là vạn chủng phong tình, mỹ thái đủ mọi mặt, yếu điệu vô cùng.

Chủ đề cuộc nói chuyện rất nhanh đã chuyển sang Đồ Giáo Giáo.

Ninh Tố Chân nói: “Giáo Giáo là một nữ hài tử khá là ngang tàng phóng khoáng, con người lại băng tuyết thông minh, rất không dễ ứng phó.”

Chiến Hận nói: “Không cần biết nàng ta kiêu ngạo thế nào ta cũng không tin nàng ta có thể chạy thoát khi Đại Kiếm Sư phóng lưới tình ra. Chỉ sợ là Cuồng Vũ đưa nàng ta đến nơi khác, làm chúng ta không có cơ hội nào để gặp nàng ta.

Vinh Đạm Như nói: “Chuyện này thì người không cần lo lắng. Nếu Cuồng Vũ làm như vậy thì trong cuộc chiến bằng vu thuật có thể coi như hăn sớm đã thua rồi, bởi vì từ đó ai cũng có thể nhìn ra hăn là kẻ nhát gan.

Vu thần nhất gan sao có thể phục chúng, huống chi hãn cũng biết nhất gan sẽ làm pháp lực suy giảm.”

Đái Thanh Thanh nhú mày nói: “Việc này thủy chúng ta vẫn không hiểu lắm, tại sao nếu Đồ Giáo Giáo thất thân trong tay Âm Phong lại đại biểu cho việc kẻ thua là Cuồng Vũ nhỉ?”

Vinh Đạm Như nói: “Đạo lý rất đơn giản, đây là Cuồng Vũ thông qua Đồ Giáo Giáo giao chiến với Âm Phong. Âm Phong sau khi đeo mặt nạ vừa già vừa xấu, tuyệt không thể hấp dẫn được nữ nhân. Cái hãn dựa vào chỉ có Vu pháp. Nếu Đồ Giáo Giáo thật sự bị Âm Phong câu dẫn, chính là đại biểu cho việc Cuồng Vũ không có năng lực phá giải vu pháp của Âm Phong, không bảo hộ nổi một nữ nhân.” Nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Ngoài ra, tình thế đối với Cuồng Vũ chỉ có lợi mà không có hại, bởi vì Đồ Giáo Giáo là người đã trải qua huấn luyện, chắc là có thể đối kháng với vu thuật lợi hại nhất, ác cảm đối với Âm Phong của nàng rất sâu. Trong tình hình đó, Âm Phong căn bản không có chỗ nào để dựa vào. Cho nên Cuồng Vũ có thể tạo ra cơ hội để Âm Phong pháp sư của chúng ta thi triển pháp thuật, vì nếu Cuồng Vũ có thể nhất cử phá được yêu pháp của Âm Phong pháp sư của chúng ta, hãn không những đã thắng lợi mà còn có thể biến Âm Phong thành một nô tài nghe lời hãn, vĩnh viễn bị hãn khống chế.”

Cự Linh bật cười nói: “Nhưng trên thực tế thứ mà Đại Kiếm Sư thi triển với Đồ Giáo Giáo tịnh không phải là vu thuật mà là tình thuật. Đồ Giáo Giáo ngăn cản bằng cách nào đây? Cuồng Vũ phá thế nào đây?”

Tây Kỳ bình tĩnh phân tích: “Đừng có dương dương đắc ý như vậy. Cho dù Đại Kiếm Sư mang bộ mặt thật ra gặp Đồ Giáo Giáo, nói hết những lời ngọt ngào nhưng vì vốn đã có thành kiến nên Đồ Giáo Giáo có thể cho rằng đây chính là một loại vu thuật ở cảnh giới tối cao. Đến lúc đó nói không chừng lại chữa khéo thành vụng đấy.”

Mọi người suy nghĩ một hồi, đều cảm thấy nàng nói cũng rất có đạo lý. Sự háo hức vui vẻ đang bùng lên lại tắt xuống.

Ta nói: “Kỳ thực mục đích chân chính của chúng ta chỉ là cần tiến vào Vu cung, tìm Vu để tính nợ...”

Vinh Đạm Như ngắt lời ta nói: “Ta hiểu chàng đang nói gì. Đó chỉ là vì chàng không biết tình hình Vu cung thủ vệ sâm nghiêm thế nào đấy thôi. Thủ vệ trong Vu cung được gọi là Vu nô, tuy bọn người này chỉ có hơn chục, nhưng đều giống như nô tài của Âm Phong vậy, bị Cuồng Vũ dùng được vật kích phát tiềm năng trong thể nội, sức mạnh vô cùng, vừa hung hãn lại không sợ chết, tai mắt rất thính, muốn vượt qua bọn chúng đúng là khó hơn lên trời. Cho nên phương pháp tốt nhất là phải vượt qua Cuồng Vũ trước. Tốt nhất là có thể thật sự chế phục được hãn thì chúng ta mới có thể an nhiên mà nhập cung.”

Chiến Hận nói: “Giả như chúng ta đến được Hồng Kinh, Cuồng Vũ lại lập tức tiếp thụ yêu cầu của chúng ta, để chúng ta tiến cung, há không phải là tất cả nan đề đều đã được giải quyết sao. Lần này chúng ta tới là muốn đem thánh nữ Tây Kỳ hiến cho Vu đế cơ mà!”

Vinh Đạm Như thở dài: “Cuồng Vũ há lại là kẻ dễ dãi như vậy. Trước đây mỗi lần chúng ta vào gặp Vu đế đều là vì Vu đế triệu kiến chúng ta. Lần này chúng ta đi gặp Vu đế như vậy đúng là lần đầu tiên trước nay chưa từng thấy, Cuồng Vũ sao có thể không hoài nghi động cơ của chúng ta. Cho nên nếu chúng ta đề xuất muốn hiến người, hãn sẽ lấy người trước, sau đó mới nói để Vu đế tự quyết định xem có nên gặp chúng ta hay không. Người nói xem Đại Kiếm Sư có thể để Kỳ Kỳ ngoan của chúng ta đi vào hiểm cảnh sao?”

Chiến Hận cứng họng không biết nói gì.

Ninh Tổ Chân nói: “Muốn qua được cửa của Cuồng Vũ, nhất định phải chế phục được hãn. Bất quá muốn chinh phục được Đồ Giáo Giáo còn có một nan đề khác, chính là Đồ Giáo Giáo cùng hai đại tướng trẻ tuổi của phụ thân của nàng ta Liễu Khách và Cơ Phong đang bị hãm vào cục diện cuộc tình tay ba khổ sở. Cho dù dưới tình huống bình thường Đại Kiếm Sư muốn chen một chân vào cũng không dễ dàng, cho nên việc này tịnh không lạc quan đâu. Cuồng Vũ tuy không phá nổi tình pháp của Đại Kiếm Sư, nhưng muốn trong một thời gian ngắn mà đoạt được trái tim của Đồ Giáo Giáo lại cực kỳ không dễ dàng.”

Nói đến đây, mọi người đều cảm thấy con đường phía trước rất là mờ mịt, vả lại nếu lộ ra ngọn nguồn, dưới thế lực cường đại của Hồng Ma nhân, đào mệnh đã không dễ dàng rồi hà huống còn có Vu đế thâm sâu khó dò ở đó, ai có thể đo được pháp lực của hắc kinh nhân đến như thế nào?

Vu Thần hà là con sông lớn nhất trong phạm vi Vu quốc, khởi nguồn từ phía nam Phong thành, chảy về hướng bắc, chảy qua hơn mười thành thị của Hồng Ma nhân.

Hồng Kinh, thủ đô của Hồng Ma nhân là một mảnh lục địa có bờ bắc giáp biển, cũng là nơi đô hội hùng vĩ nhất trong Vu quốc. Ngoại ô phía nam Hồng Kinh có một địa quật thiên nhiên kỳ dị, trên tường có đầy những nhũ thạch mỹ lệ. Vu cung làm người ta nghe danh mà mất vía được xây trong động chính rộng rãi nhất của địa quật đó.

Địa quật này có tên là Vu Uyên.

Đến Vu quốc chính là vì muốn đến nơi đó.

Ta có thể đến cứu công chúa ra kịp lúc không đây?

Sau khi xong chuyện, ta không quản chuyện gì nữa, mang theo những nữ nhân mà ta yêu cùng với cốt nhục của ta, tìm lấy một thắng cảnh ưu mỹ chốn nhân gian ở Tịnh Thổ mà cùng với bọn họ hưởng thụ những tư vị ngọt ngào của tình yêu suốt đời, để thanh lợi kiếm năm một chỗ mà tích bụi, vậy là tốt rồi.

Ta ở đuôi thuyền dựa vào lan can mà nhìn về hai bờ được mặt trăng chiếu xuống ở phía xa cùng với dòng sông rộng rãi thấp thoáng ánh đèn.

Ở Vu quốc, Vu thần có một quyền lực chí cao vô thượng. Họ đại biểu cho Vu đế, cho nên chúng ta muốn đến Hồng Kinh, trên đường Hồng Ma nhân tuyệt không dám ngăn cản, chỉ cần một ngày thân phận của ta không bị nhìn ra thì ta vẫn vô cùng an toàn.

Ngày đó nếu không có Cuồng Vũ ở phía sau chống lưng, Thuật Do cũng không dám thi hành quỷ kế với chúng ta.

Tây Kỳ đến bên cạnh ta, dựa vào ta rồi ôn nhu nói: “Lan Đặc! Trước giờ thiếp chưa bao giờ cảm thấy chàng tâm trạng bất an như bây giờ. Có phải là chàng mất đi lòng tin rồi không?”

Ta gật đầu nói: “Từ khi biết Vu đế tịnh không phải là con người, đến một chút nằm chắc và tin tưởng ta cũng không có được.”

Tây Kỳ nói: “Nghìn vạn lần đừng đánh mất lòng tin. Nếu không chúng ta tất bại không nghi.”

Ta thở dài một hơi nói: “Yên tâm đi! Sau khi một kiếm thủ giỏi xuất kiếm, tâm thần của anh ta sẽ hợp thành một thể với kiếm, chỉ biết muốn thủ thắng, tất cả những chuyện khác đều bị quên đi.”

Tây Kỳ vui vẻ nói: “Thiếp tin chàng!”

Ninh Tố Chân đến bên kia ta nói: “Có thể gia nhập với bọn chàng không?”

Ta cười nói: “Nếu bây giờ ta cùng Tây Kỳ trên giường ân ái, nàng tuyệt không thể nói câu này, cứ cười hết ra rồi trèo lên là được rồi.”

Ninh Tố Chân lập tức giận dữ quả măng: “Chàng thật xấu!”

Ta nghĩ đến một chuyện bèn hỏi: “Phụ thân nàng bị Vu đế hại chết như thế nào vậy?”

Ninh Tố Chân thân tình trở nên âm đạm, lặng yên một lúc rồi mới nói: “Từ sau khi phụ thân thành công trừ đi tâm linh cấm chế mà Vu đế cài vào, luôn luôn tìm cách mượn cơ cớ tuyệt sự triều kiến mười năm một lần của Vu đế. Vu đế vì vậy mà sinh lòng nghi ngờ, sai khiến Âm Phong tới giết hại phụ thân. Hắn thôi miên một tỷ nữ được phụ thân sủng ái rồi giấu một con tiểu xà cực độc vào trong người nàng. Khi phụ thân và sủng thiếp đó hoan hảo, hắn ở một nơi khác thi pháp, làm độc xà từ trong người sủng tỷ chui ra, cắn vào yết hầu phụ thân. Sủng tỷ đó như là phát cuồng mà quần lấy phụ thân, làm người không thể kịp thời lấy thuốc ra giải độc. Người thảm tử như vậy đó.”

Ta nghe mà sợ đến sồn gai ốc lên, vu thuật như vậy thật là quá khủng bố.

Ninh Tố Chân thấp giọng nói: “Thiếp còn chưa cảm tạ chàng đã báo đại thù cho thiếp nữa!”

Ta đưa tay ra ôm chặt lấy nàng, yêu thương nói: “Nàng đã dùng thân báo đáp cho ta rồi, còn có lẽ vật nào có thể trân quý hơn thế nữa?”

Ninh Tố Chân nói: “Phụ thân từ một công cụ gây tội ác cho Vu đế biến thành hoàn toàn đối lập với Vu đế là một cuộc đấu tranh trường kỳ, người đã ghi lại kỹ càng quá trình này, chàng có muốn xem không?”

Ta đại hỉ nói: “Đó là một chuyện cực kỳ quan trọng, ta cần lập tức đi đọc ngay.”

Ninh Tố Chân nói: “Đợi đến lúc đi ngủ thiếp sẽ đem đến cho chàng.”

Ta gật đầu nói: “Từ hôm nay trở đi, trừ việc cùng các nàng hoan hảo ra, một tiết mục khác trên giường chính là đọc quyển nhật ký này.”

Vinh Đạm Như và Đái Thanh Thanh cũng vừa hay đi đến. Đạm Như đưa tay ôm lấy vai ta và Ninh Tố Chân, hướng về Ninh Tố Chân mỉm cười nói: “Tiểu Phong Hậu cô có quen với việc cùng với ba nữ nhân khác, đồng thời ở trên một chiếc giường hoan hảo với một nam nhân không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Tố Chân đỏ lên, nàng xấu hổ nói: “Ta cũng không quen việc cùng một nam nhân ân ái trên một chiếc trường kỷ, nhưng tối qua không phải là như vậy sao?”

Ta nghe mà lòng mềm ra, hướng về Đái Thanh Thanh đang đứng sau lưng ta nói: “Nàng nói sao?”

Đái Thanh Thanh nhẹ nhàng nói: “Thiếp sớm đã bị chàng dùng Vu pháp câu mất hồn phách rồi, chàng muốn thiếp làm cái gì thì thiếp sẽ làm cái đó.”

Ta cười lớn nói: “Một đêm đẹp như vậy há có thể uổng phí, chúng ta lập tức mở đường về khoang thôi, đừng bỏ phí mất thời gian xem sách.”

“Khai khiếu trở thành Vu thần đã ba mươi năm rồi, nhưng năm đó, ta chưa từng có một ngày hoài nghi những việc mình làm là sai. Cho đến cái đêm đó, trước thần tượng của Vu đế, khi hắc và ta tâm linh tiếp xúc, không biết vì nguyên nhân gì, ta lại nhìn thấy bộ mặt thật của hắc. Từ đó về sau mỗi đêm ta đều tỉnh lại sau những cơn ác mộng. Đó có phải là ảo tượng? Không phải! Trong thâm tâm ta biết rằng đó là sự thực, sự tu luyện nhiều năm đã giúp ta có một trực giác vượt hắc thường nhân. Ta cảm thấy bị quan tuyệt đối. Ta biết Vu đế đang hoài nghi ta đã nhìn ra chân tướng của hắc. Ta biết có một ngày ta sẽ bị giết hại. Vu đế sẽ không dung tha cho bất kỳ kẻ nào biết được bộ mặt thật của hắc. Đây là một kinh nghiệm đáng sợ mà

chưa từng có người nào từng trải qua. Vu đế tịnh không phải là người, hẳn là một loại sinh vật đáng sợ ẩn tàng dưới đất sâu. Có lẽ còn thiếu một vài điều kiện gì đó, cuối cùng có một ngày hẳn sẽ xuất hiện. Vận mệnh bi thảm của nhân loại sớm đã được định trước rồi. Người có cơ hội đọc được những chuyện ta viết dưới đây, chớ có cho rằng ta là người điên nói xằng. Mỗi một chữ ta viết đều là những kết luận sau khi được suy nghĩ vô cùng kỹ càng. Trong lĩnh vực vu thuật, cái ta cảm thấy hứng thú nhất chính là tâm linh huyền bí kỳ dị khó dò của nhân loại...”

Hơn mười trang tiếp đó đều là ghi lại ông ta làm thế nào mà rèn luyện được tâm linh của mình, cũng là trong quá trình tu luyện này, ông đã phát hiện Vu đế đã đặt một cấm chế trong tâm linh ông ấy.

Dưới cái chăn ấm áp lại có Thanh Thanh và Tố Chân thân thể xích lửa nóng bừng đang quấn chặt lấy ta, dưới sự phụ họa của Tây Kỳ và Đạm Như, ta đọc mà chân tay vẫn phát lạnh, nhưng lại không thể ngưng lại không đọc, bởi vì ta rất nóng lòng muốn biết tất cả về Vu đế, càng nhiều càng tốt.

Giá trị của bản bút ký này với ta mà nói đúng là lớn đến khó mà đoán được, làm ta đối với sự hiểu biết về tâm linh rộng lớn vô biên của nhân loại đã tiến thêm được một bước lớn so với lúc trước.

Bút ký tiếp tục viết: “Tà lực mà Vu đế cấy vào linh hồn ta tràn đầy sự cay nghiệt và thù hận. Đó là một loại cảm giác tà ác mà ta hoàn toàn không thể hiểu nổi. Phương pháp đối kháng duy nhất chính là tình yêu của nhân loại. Chỉ có tình yêu mới có thể giúp ta hóa giải cấm chế này, giúp linh hồn ta đoạt lại tự do.”

Ta trong lòng chột động, nghĩ đến cái lúc ta giúp Đạm Như thoát khỏi sự khống chế của Vu đế, không phải là cũng dùng tình yêu nồng cháy của ta với nàng sao?

Bút ký đến đây là kết thúc.

Ta không ngăn nổi cảm thấy vô cùng thất vọng.

Phụ thân Vu thần của Tố Chân tại sao không viết ra thân phận thực của Vu đế rút cục là từ đâu đến, cũng không viết phương pháp cụ thể để giải trừ cấm chế ra.

Ta không ngăn nổi khổ não mà thở dài một hơi.

Tây Kỳ trèo lên, lộ ra thân hình xích lô mỹ lệ của nàng, mặt đỏ bừng nói với ta: “Lan Đặc! Ngủ đi!”

Ta lại thở dài một hơi nói: “Ta cần được yêu nhiều thêm một chút, nếu không nhất định sẽ gặp ác mộng.”

Dục hỏa trong hai mắt Tây Kỳ bừng lên, nàng ngọt ngào cười nói: “Để Kỳ Kỳ ngoan của chàng cho chàng được không?”

Trong lòng ta chột động, tựa hồ đã nắm chắc được một chuyện trọng yếu.

Tây Kỳ thối tắt đèn, trèo qua Đái Thanh Thanh, trong bóng đêm nàng nằm áp lên người ta nhẹ nhàng nói: “Chàng không được động đây, để Kỳ Kỳ phục thị ngài, đừng làm bọn họ tỉnh lại.”

Sáng sớm hôm sau, tứ nữ bên bàn ăn đặc biệt nhu mì khả ái, đặc biệt là càng ngày càng trở nên lãnh đạm như thường. Tây Kỳ đã vượt qua nhục dục càng trở nên đặc biệt kiêu mị mê nhân, bất thời khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên lén nhìn ta, làm tâm ta khó chịu như bị kiến cắn, không nhìn được ghé sát tai nàng thấp giọng nói: “Tại sao Kỳ Kỳ ngoan của ta hôm nay lại trở nên động lòng người như thế, đã có chuyện gì xảy ra trên người nàng vậy.”

Tây Kỳ xấu hổ không dám gắng đầu lên, làm một động tác mà chỉ có Đạm Như mới có thể làm ra, từ dưới bàn đưa tay ra bấm vào bắp đùi ta nói: “Đêm qua khi chàng xem bút kí, thiếp đã đem tâm linh của mình hợp thành một thể với chàng, bởi tiếp chàng cùng nhau tử mị đọc quyển sách đó, đột nhiên trái tim thiếp bừng lên một ngọn lửa tình yêu mạnh mẽ, làm toàn thân thiếp như bốc cháy hừng hực lên, hoàn toàn không tự chủ được mà cầu xin tình yêu của chàng. Cảm giác đó cho đến bây giờ vẫn lưu lại ở nơi thâm sâu nhất trong cơ thể thiếp, từ sau khi được mẫu thân dẫn phát tiềm năng trong cơ thể, đây là lần đầu tiên thiếp như vậy, cảm giác đó rất hay! Thật sự rất hay! Lan Đặc, thiếp yêu chàng.”

Ta ngây ngốc nói: “Đúng vậy, trong mấy ngày nay đây là lần đầu tiên nàng tràn trề nhiệt tình như vậy.”

Tây Kỳ vừa mừng vừa giận trừng mắt nhìn ta, bàn tay nhỏ xinh dưới bàn véo mạnh ta một cái.

Đạm Như nhìn Tây Kỳ một cách kỳ quái.

Ta linh cơ nhất động bèn hướng về Tây Kỳ hỏi: “Ngày đó Bách Hợp nói cho ta rằng đã đem tình yêu truyền vào trong Ma Nữ nhận, làm nguồn năng lượng cực kỳ to lớn trong nhận có thể chuyển đến trong cơ thể ta, đó rút cục là chuyện gì vậy?”

Tây Kỳ đưa cái miệng nhỏ xinh ghé sát tai ta nói: “Trong Ma Nữ nhận có ẩn tàng một nguồn linh năng cường đại vô bì mà phụ thần truyền vào. Đó là một loại năng lượng có thể kết hợp với nhục thể và tinh thần của nhân loại, nhưng làm thế nào để kết hợp được với nhân loại yếu ớt thì lại là một đại vấn đề khó mà vượt qua. Cho dù với thể chất của mẫu thân thiếp cũng khó mà chịu được.”

“Vì vậy mẫu thân đã nghĩ ra một phương pháp vô cùng tuyệt diệu, chính là, đầu tiên phải yêu một nam nhân, sau đó bà mới dùng sức mạnh tâm linh đem tình yêu của bản thân thâm nhập vào trong nhận, kết hợp với nguồn linh năng to lớn có thể làm vạn vật tái sinh đó, dùng tình yêu để dẫn đường, làm cho nguồn linh năng đó trở nên thật sự ‘yêu’ chàng. Cho nên nó cũng không thể làm tổn thương chàng giống như sự kết hợp của nam nữ vậy. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà không có nữ nhân nào có thể kháng cự được chàng.”

Ta chấn kinh nói: “Đêm qua nàng nhất định là đã có được sự kích thích của linh năng, cho nên không nén nổi tình cảm mà cầu xin ta yêu thương phải không?”

Tây Kỳ cười ngọt ngào gật đầu, ngọc thủ dưới bàn véo ta càng mạnh hơn.

Chiến Hận sờ nhẹ vào mông của hai trong thập nhị du nữ vừa mang thức ăn tới một cái rồi hướng về ta cầu nhàu: “Sao mới sáng sớm mà Đại Kiếm Sư đã cùng với tiểu tình nhân của ngài thăm thì riêng gì vậy. Kỳ Kỳ mặt mũi đỏ bừng lên rồi kìa. Ngài làm ta đổ kị muốn chết, có phải đó là phương thức thị uy với Dạ Lang nhân chúng ta không vậy.”

Đạm Như trừng mắt nhìn Chiến Hận nói: “Người tự mình còn không thỏa mãn sao, đêm qua đem Tuệ nhi của ta lên giường vui vẻ rồi, ta còn chưa tính toán cùng người đấy.”

Cự Linh dắt tay Diệp Phượng bước vào trong khoang, nghe xong cười nói: “Con thuyền này chúng ta nên gọi là ‘con thuyền tình yêu’. Hôm nay là ngày đầu tiên trong đời ta không dậy luyện kiếm trước khi mặt trời mọc, cảm giác đó thật là tốt.”

Thanh Thanh và Tổ Chân nghĩ lại chuyện hoang đường hôm qua, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, vô cùng đồng ý với lời của Cự Linh cho nên cùng nổi lên sự đồng tình.

Đạm Như hướng về Tây Kỳ trêu chọc: “Từ lúc nào mà Kỳ Kỳ ngoan đã hiểu được cách chủ động gọi tình nam nhân vậy, không phải vừa mới dậy được nửa khắc lại muốn cùng nam nhân của muội trở lại giường chứ?”

Tây Kỳ lập tức mặt mũi đỏ bừng, bàn tay dưới bàn vẫn không bỏ ta ra, cúi đầu xuống như mặc nhận.

Chúng nhân bất luận nam nữ đều bị phong tình đăng thái của nàng làm cho tim đập thành thịch, ngây ngốc tại đương trường.

Trong lòng ta lại động, biết rằng bởi vì nàng đã cảm thụ được sự kết hợp của tình yêu và linh năng trong người ta, kéo theo sự biến hóa của tình yêu trong lòng với ta, nhưng không ngờ lại đến mức vừa phát ra đã không thể thu thập như thế này.

Đồng thời ta nghĩ đến tình ý vi diệu giữa Đạm Như và nàng, cũng là bởi vì trên thân hai người đồng thời có “ái năng” của ta cho nên mới hấp dẫn lẫn nhau.

Cũng minh bạch vì sao với tâm linh thánh khiết của nàng mà vẫn không chịu nổi một chút khiêu khích của ta.

Càng minh bạch hơn vì sao lại có lúc dị năng có thể suy kiệt, nhưng khi ta vì Hoa Nhân trị thương, linh năng lại không giảm mà tăng.

Bởi vì đó là một dạng trao đổi tình yêu.

Trong cuộc chiến tranh đoạt Đạm Như, Vu đế đã bại dưới tay ta cũng tình không phải là ngẫu nhiên, bởi vì ta đã có tình yêu để khắc chế Vu đế.

"Tình yêu" mà Hoán Thiên vu thần chỉ ra trong bút kí có phải là như vậy không?

Vu đế có phải là một sinh vật tà ác chỉ có thù hận, không có tình yêu không. Nếu để tình yêu xâm nhập vào trong tâm linh hắc, hắc sẽ toi luôn. Tình yêu đối với hắc cũng giống như một liều kịch độc vậy.

Bởi vì hắc không chịu nổi.

Ta cảm thấy vui vẻ như phát điên, biết rằng mình đã nắm được một mẫu chốt quan trọng trong cuộc đấu tranh với Vu đế, nắm chắc được bí quyết tất thắng trong việc chinh phục Đồ Giáo Giáo.

Tây Kỳ ghé vào tai ta hô nhẹ: “Lan Đặc, xin chàng lập tức cùng thiếp trở về giường đi, chàng làm lửa tình nguyên thủy nhất, cuồng dã nhất trong cơ thể người ta nổi lên rồi.”

Ta mỉm cười với nàng: “Ta còn chưa cả chạm một đầu ngón tay vào nàng mà!”

Tây Kỳ thấp giọng nói: “Là Kỳ Kỳ không tốt, từ tối qua đến giờ, tâm linh của thiếp đều không thể dời được chàng, cho nên mới thành ra thế này. Bất quá chàng cũng phải chịu trách nhiệm đấy.”

Ta trong lòng vô cùng vui mừng ngưỡng mộ linh năng trong người lại, nhưng không giống với trước đây trong lòng tình yêu kích thích vô cùng mạnh mẽ, ta nhìn về Đạm Như.

Đạm Như cũng đang mỉm cười nhìn ta, xem ra đang mỉm cười chế giễu ta, nhưng vừa tiếp xúc với nhãn thần của ta, lập tức kiều khu kịch chấn, đôi mắt xinh đẹp như bị ta hút lấy, khuôn mặt diễm lệ như hoa đỏ hồng lên.

Ta ôn nhu nói: “Đạm Như, nàng có cảm giác gì?”

Đạm Như lần đầu tiên xấu hổ nói: “Tên hoại đản chàng, trêu đùa người ta như vậy sao.” Tiếp đó lại ngây ngốc nói: “Tại sao chàng lại hiểu my thuật?”

Khi nàng động tình, ta phát giác ra mình đã thành công khóa chặt được tâm linh nàng, không để cho nàng có cơ hội trốn thoát. Đột nhiên ta nắm chắc được tinh túy của Vu thuật, chính là tìm cách để khống chế được tâm linh người khác. Bất quá Vu thuật muốn khống chế linh hồn người khác là có ác ý, còn ta lại là có thiện ý.

Vu để dùng sức mạnh tà ác khống chế người khác còn ta dùng sức mạnh của tình yêu.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Như đỏ lên, hô hấp trở nên gấp gáp, đây là bởi vì trong tình yêu của ta hàm chứa tình dục.

Ta cảm thấy mình hoàn toàn nắm chắc nguồn linh năng to lớn vô bì mà dị vật truyền vào trong Ma Nữ nhận.

Ta tha cho Đạm Như mà nhìn về phía Chiến Hận, ánh mắt tràn đầy tình bằng hữu.

Khi nhân thần của ta và Chiến Hận tiếp xúc, y ngây ngốc một hồi, mục quang lộ ra tình cảm chân thành tha thiết.

Ta hiểu rồi.

Linh năng này không những có thể chế ngự thế giới vật chất mà còn có thể chế ngự thế giới tinh thần.

Đó toàn là bởi vì tình yêu của Ma Nữ.

Chiến Hận ngạc nhiên nói: “Nhân quang của ngài rất kỳ quái, giống như đưa sinh cơ vô hạn vào trong người ta vậy, làm ta cảm thấy cả thiên địa này đều trở nên đáng yêu. Tất cả đồ kỳ ghen ghét đều biến mất.”

Lòng hiếu kỳ của Cự Linh nổi lên, anh ta nói: “Ngài cũng nhìn ta đi.”

Ta mỉm cười nhìn về anh ta, đưa niềm cảm kích trong lòng qua.

Cự Linh chấn động nói: “Quả nhiên lợi hại, ta cảm thấy tất cả mọi sự vật đều trở nên sống động, tràn đầy tình ý vượt qua khỏi nhục dục của con người.

Ninh Tố Chân kéo vạt áo ta thấp giọng nói: “Đại Kiếm Sư đừng thiên vị thế, thiếp cũng muốn chàng khiêu khích thiếp như vậy.”

Ta vui sướng vô bì nhìn về phía nàng, cố ý gia tăng thành phần nhục dục.

Cô nương này bản thân đối với ta tình yêu vô cùng sâu đậm, sao mà chịu nổi sự xung kích của linh năng. Toàn thân nàng run lên, cái miệng nhỏ mở ra, khó mà ngăn được tình cảm lộ ra trên mặt, trong mắt lóe lên ngọn lửa dục vọng.

Để công bằng ta đưa ánh mắt đầy dục tình truyền đến Đái Thanh Thanh. Hắc mỹ nhân này lại càng không thể ngăn chặn được. Nàng ôm lấy ngực,

đôi tai đỏ rực lên.

Đạm Như đứng dậy kéo ta đi, hung hăng nói: “Âm Phong pháp sư, quyền ăn sáng của ngài đã bị những hành vi dâm dăng của chính ngài tước đoạt hết rồi. Mau cùng chúng ta lên giường đi.

Đây là lần đầu tiên ta được thưởng thức cái tư vị của việc khiêu khích tình cảm dẫn đến những phản ứng cường liệt như vậy.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 11

Cuồng Vũ Pháp Sư

Trong cuộc hàng trình hơn mười ngày tiếp đó, ta bỏ mặc tất cả để chuyên tâm nắm bắt và khống chế dị năng vẫn đục trong người, cho chúng hợp thành một thể với tinh thần.

Đó là một con đường rất xa xôi. Có được dị năng trong Ma nữ nhận mới chỉ là khởi điểm đầu tiên, tiếp đó cần phải dần dần học hiểu được cách dùng ý niệm để điều khiển dị năng. Rồi sau đó là Vu Thần thư của Ứng Vu đã mang đến đột phá, giúp ta tiến nhập cảnh giới có thể dùng sức mạnh tinh thần chế ngự vật chất và tư tưởng ý chí người khác. Ta cũng học được một phương thức khác để truyền linh năng đi, giống như truyền dị năng bằng ánh mắt, trở thành thôi miên thuật hay mê hồn pháp.

Đột phá thứ hai là cuộc đấu với Đạm Như, ta học được cách đem tình yêu truyền vào trong tâm linh nữ tử mà ta yêu, khiến nàng trở thành tù binh trong tình yêu của ta. Đột phá thứ ba đến từ bút ký của Hoán Thiên và Tây Kỳ, bọn họ làm ta hiểu được mình đang có cái gì, cũng lập tức ngộ ra làm thế nào để phát huy. Ta ấn ước cảm thấy đêm đó tiếp xúc với Ma Nữ Bách Hợp cũng là một mấu chốt rất quan trọng trong đó, chỉ là bây giờ ta vẫn còn chưa hiểu lắm.

Tứ nữ trở thành đối tượng thay đổi cho ta luyện tập. Ta làm cho đến cả Đạm Như tinh thông my thuật, Tây Kỳ người có linh giác siêu nhiên cũng không thể không cả ngày thần hồn điên đảo, biếng nhác vô cùng, vừa sợ ta tìm bọn nàng làm đối tượng, lại yêu ta đến muốn chết. Thanh Thanh và Tố Chân thì càng không cần nói, chẳng phân biệt ngày đêm mà tắm mình trong

dòng sông của tình yêu, hưởng tận những tư vị ngọt ngào động nhân nhất của tình yêu, nhưng cũng bị tình yêu dẫn vật dầy vò đến vô cùng mệt mỏi.

Lúc còn ba ngày nữa trước khi đến được Hồng Kinh, ta ngừng việc thi triển dị thuật tâm linh với các nàng lại. Bọn họ tuy vẫn si mê ta vô cùng, những cũng đã dần dần hồi phục lại được bản thân. Trước đó các nàng thường oán giận ta đùa bỡn làm họ mệt mỏi vô cùng, bây giờ lại oán ta không tùy tiện “đùa bỡn”. Trái tim của nữ nhân chính là kỳ quái như vậy.

Sau hoàng hôn hôm đó, ta và tứ nữ ngồi ở đuôi thuyền hân hưởng cảnh tuyết đang bay tràn ngập trong trời đất. Bên cạnh là một mảng màu trắng mênh mông, ta cảm thấy tinh thần và thể năng mình đã đạt đến trạng thái đỉnh cao mà trước đây chưa từng có.

Đạm Như thở dài nói: “Cả đời thiếp chưa từng trải qua mười ngày vui vẻ khoái lạc như vậy bao giờ, thì ra làm tù binh ái tình cho Lan Đặc áp giải đi du lịch là vui vẻ như vậy đấy.”

Thanh Thanh tức giận nhìn ta: “May là thiếp đuổi theo kịp, Đại Kiếm Sư độc ác chàng lúc đầu còn muốn bỏ rơi thiếp lại không quan tâm nữa đấy.”

Ta kêu lên oan uổng: “Đừng nói thành nghiêm trọng như vậy được không?”

Tổ Chân xen vào: “Thiếp không quản! Chỉ cần thiếp yêu một nam nhân thì sẽ mãi ở bên nam nhân đó, cho dù đánh thiếp đuổi thiếp, thiếp cũng tuyệt không rời xa nửa bước.”

Tây Kỳ đã hồi phục lại vẻ đẹp lạnh lùng riêng biệt, nàng mỉm cười: “Muội đang nghĩ đến bộ dạng của Đồ Giáo Giáo, dưới khiêu tình đại pháp của Lan Đặc, không biết sẽ thành ra lăng lờ như thế nào đây.”

Chúng nữ đều yêu kiều cười rộ lên, lộ ra dáng vẻ vô cùng động nhân, chắc là đang nghĩ tới bộ dạng phóng đảng của mình khi không chịu nổi sự khiêu tình. Ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nghĩ đến tương lai khi gặp lại mấy nàng Thái Nhu, Ny Nhã, Hoa Nhân hay Hoa Vân, ta mà thi triển thủ đoạn kinh nhân này với bọn họ thì sẽ tạo thành một tình cảnh động nhân như thế nào đây.

Đạm Như quát lên: “Lan Đặc! Chàng đang nghĩ gì vậy? Sao lại cười cái kiểu giả dối đáng ghét đó.”

Ta bật cười đáp: “Ta đang suy nghĩ! Nữ nhân thật hay thay đổi. Đêm qua bốn người các nàng còn vì chuyện ngồi lên đùi ta mà nổi ghen tranh nhau, hôm nay để cái đùi ta trống không. Chỉ riêng chuyện này, các nàng nói xem đó là chuyện gì vậy?”

Tứ nữ nhất tề liếc mắt nhìn ta, thần tình tựa hồ như muốn nhất tề đánh ta một trận để phát tiết tình yêu trong lòng.

Tổ Chân nói: “Hơn mười ngày nay, chàng đùa giỡn người ta như vậy còn chưa đủ hay sao? Đến sự trang nghiêm và xấu hổ của người ta cũng bị vu pháp của chàng hủy đi rồi.”

Ta cười lớn: “Hứng thú của ta lại tới rồi.” Tứ nữ nhất tề xin tha, đến cả Tây Kỳ cũng không ngoại lệ.

Một lúc sau Đạm Như lại đứng dậy lao vào lòng ta, ngồi lên đùi ta mà thỏ thẻ: “Để thiếp vì các tỷ muội hy sinh bản thân vậy! Bất quá chàng không được thi triển yêu pháp, chỉ được dùng những thủ đoạn phong lưu phổ thông đối phó thiếp thôi.”

Ta cười lớn: “Sao nàng lại sợ hãi như vậy, mỹ thuật của nàng đi đâu mất rồi?”

Đạm Như đáp: “Mỹ thuật của thiếp vẫn đây, bất quá không dám động thổ trên đầu thái tử, để tránh khỏi bị chàng cản lại. Mãn ý chưa, phu quân đại nhân của thiếp?”

Ta mỉm cười hỏi: “Phu quân của nàng đã viết ra gia pháp điều thứ mười một, Tú Lệ pháp sư nàng có muốn nghe không?”

Vinh Đạm Như nhún nhường đáp: “Tú Lệ sao dám không nghe?”

Ta chỉnh sắc nói: “Đó chính là phạm thê tử nào ngồi trên đùi ta thì đều phải chịu sự thi pháp của ta.”

Vinh Đạm Như ngạo mạn “hứ” lên một tiếng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi lòng ta, mang theo một cơn gió thơm, ngồi ra chiếc ghế cách xa ta nhất, không quay mặt lại đặc ý cười nói: “Thiếp không nhìn vào mắt chàng, xem chàng làm thế nào mà thi pháp?”

Thanh Thanh ôm bụng cười nói: “Như tỷ có cam lòng không nhìn nam nhân của mình không?”

Ta hướng về phía nàng gọi: “Nàng!”

Thanh Thanh sau khi nhìn trái nhìn phải mới sợ hãi chỉ vào chiếc mũi nhỏ đáng yêu của mình ngạc nhiên hỏi lại: “Thiếp?”

Ta lạnh lùng khẳng định: “Chính là Đái Thanh Thanh nàng, mau đến ngồi lên đùi ta. Đây là gia pháp điều thứ mười hai, ta muốn ai ngồi thì người đó ngồi, không được làm trái.”

Thanh Thanh đứng dậy với khuôn mặt khổ sở, tiếp đó đi đến ngồi lên đùi ta, đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng áp lên gáy ta.

Tổ Chân cười đến gập cả người lại, thở dốc nói: “Thanh Thanh ngây thơ quá, cho rằng không nhìn vào mắt chàng thì sẽ không bị chàng thi pháp. Cô ấy không biết rằng chỉ cần thân thể tiếp xúc thì chàng cũng có thể thi thuật.”

Ta trong lòng cảm thấy chấn động. Đúng vậy! Linh lực có thể truyền từ ánh mắt ra, cũng có thể truyền từ thân thể đến một thân thể khác, tại sao không thể thông qua vật thể truyền ra, giống như Ma Nữ nhận vậy.

Ý niệm vừa nổi lên, dị năng đã từ trong người ta truyền xuống sàn thuyền, theo các tấm gỗ trên thuyền mà truyền đi, đến được dưới chân Đạm Như, lại từ chân nàng truyền đến tim nàng.

Vinh Đạm Như toàn thân run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp hồng lên, kinh ngạc hỏi: “Lan Đặc! Chàng làm cái quỷ quái gì vậy?”

Ta biết lực đối kháng của nàng còn mạnh hơn thường nhân cả mười lần, bèn đặc biệt gia tăng dị năng, đem ái niệm như trăm sông ngàn suối truyền vào trong người nàng. Vinh Đạm Như thân thể run rẩy, đôi mắt mở nửa khép, bên trong tràn ngập khát vọng và dục hỏa, nàng đành cầu xin: “Đạm Như biết sai rồi, tha cho thiếp đi!”

Ta vô cùng mừng rỡ trước đột phá này, thu hồi lại sự khiêu dẫn với nàng, đem linh lực mượn tấm ván trên khoang thuyền truyền ra bốn phía. Trong khoảnh khắc, nhất cử nhất động trên thuyền đều được thu vào tâm linh ta.

Ta “nhìn” thấy Chiến Hận đang ôm Tuệ nhi trong phòng mà vui vẻ, “nhìn” thấy Cự Linh và Diệp Phượng đang ngồi trên đài quan sát, “nghe” thấy Cự Linh đang nói ra những câu tình thoại liên miên, cảm nhận được vị trí và cử động của từng người trên thuyền.

Linh giác của ta lại mở rộng ra, tiến nhập vào dòng nước sông, leo lên bờ với một tốc độ kinh nhân, vươn dài về hai bờ sông hoang dã, cảm nhận được từng sinh vật trong các bụi cỏ, “nhìn” thấy những chú quạ nhỏ đang nhảy nhót giữa những trạc cây.

Cảm thấy không thể kéo dài hơn, sau đó là một trận tâm khô lực kiệt, đã đến lúc năng lực đạt đến cực hạn. Ta “tĩnh” lại. Tứ nữ nhìn ta không chớp mắt. Tây Kỳ hỏi: “Lan Đặc chàng làm thế nào mà làm được vậy. Không cần nhìn, không cần tiếp xúc mà cũng có thể khiến cho Như tử chết khiếp?”

Ta nhìn về phía Đạm Như vẫn đang xuân tình nhộn nhạo, mặt đỏ tai hồng, mi mục hàm xuân ý mà hỏi: “Biết sự lợi hại của ta chưa?”

Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như ra vẻ đáng thương đáp: “Người ta sớm đã đầu hàng rồi.”

Ta mỉm cười: “Vậy tại sao vừa rồi còn cố ý không nhìn ta, đó há không phải là công nhiên đối kháng với ta sao, ta muốn yêu nàng cũng không được sao?”

Vinh Đạm Như phì cười: “Chàng muốn khi phụ người ta thì khi phụ một lần cho đủ đi! Làm gì phải đóng giả cái bộ dạng hung dữ đó?”

Chao ôi! Mỵ thuật của nàng vẫn là thanh bảo đao chưa già.

Thân thể Đái Thanh Thanh trong lòng ta trở nên nóng hổi, nàng xoa nhẹ lên mặt ta nói: “Thi pháp với Thanh Thanh đi! Đại pháp sư của thiếp.”

Ninh Tổ Chân ngượng ngùng đề nghị: “Thiếp cũng muốn!”

Ta hào tình đại phát, hướng về phía Tây Kỳ quát lên: “Chỉ còn một mình Kỳ Kỳ nàng vẫn chưa tỏ thái độ thôi, mau thể hiện lập trường đi!”

Tây Kỳ mỉm cười ung dung đáp: “Nếu bọn chàng đều tránh trong phòng tầm hoan tác lạc, Kỳ Kỳ sao lại muốn ở một mình ngoài này mà cô đơn chứ? Đại Kiếm Sư Lan Đặc công tử, hảo phu lang gia pháp như sơn.”

Hồng Kinh đã nằm trong tầm mắt. Đó là một tòa thành thị hùng vĩ, kiến trúc rất sắc sỡ. Mấy công trình kiến trúc nhọn hoắt cao nhất đột nhiên xuất hiện trên tường thành, sau trận tuyết lộ ra một màu hồng tươi sáng vô cùng, vô cùng chói mắt, trong đó một công trình hình tròn đặc biệt cao chính là Viên Hồng điện trứ danh nhất trong hoàng cung.

Vu Thần hà chảy lượn quanh tòa thành. Trên bến sông bên ngoài tường thành là Hồng Ma nhân quân dung cường thịnh, tựa hồ muốn biểu thị thực lực cường đại với chúng ta.

Ta và Đạm Như song song bước xuống thuyền, phía sau là Tiểu Phong Hậu Ninh Tổ Chân và Đái Thanh Thanh đi theo. Tây Kỳ được Chiến Hận, Cự Linh ở hai bên tả hữu bảo vệ đi theo sau cùng. Khôi Ưng và thập nhị Du nữ lưu lại trên thuyền, chờ sau khi chúng ta nắm rõ hình thế mới quyết định hướng đi của họ.

Một đám người tới nghênh tiếp chúng ta. Hai người đi đầu tiên là Cuồng Vũ, kẻ đứng đầu tứ đại pháp sư và Hồng Ma nhân chi vương Đồ Long.

Cuồng Vũ thân hình hùng vĩ như sơn, mặc một chiếc áo choàng dài, bộ dạng thân thiện, khóe miệng dường như vĩnh viễn mang theo một nụ cười ý tứ, làm người ta rất dễ cho rằng hắn là một trưởng giả thiện lương. Chỉ có khi ta cẩn thận nhìn kỹ mắt hắn mới phát hiện trong đó ẩn tàng một sự thâm thúy khó dò, có lực nhiếp phục làm người ta không chiến mà khuất. Đây đúng là một đối thủ vô cùng khó chơi.

Còn Đồ Long là một kẻ dung mạo đặc biệt tuấn vĩ. Giống như các Hồng Ma nhân khác, màu da hắc trắng hồng, song mục sáng quắc hữu thần, thân thể vô cùng cao lớn, chẳng trách có thể sinh ra một nữ nhi mỹ lệ như Đồ Giáo Giáo. Bên cạnh hắn là một tuyệt sắc mỹ nhân ung dung hoa lệ, xem ra là phi tử được đặc sủng nhất. Tuyệt không có Đồ Giáo Giáo, nàng ta không hề ở trong đội ngũ nghênh đón.

Sau lưng bọn họ là hơn mười tướng lĩnh toàn thân bận quân trang, già trẻ nam nữ đều có cả, chắc là những kẻ lãnh đạo thuộc tầng lớp thuộc hạ cao nhất của Đồ Long.

Ta y theo lễ tiết mà Đạm Như dạy, trước tiên hướng về Cuồng Vũ biểu thị sự tôn kính với trưởng lão, rồi tiếp đó mới tiếp nhận kính lễ của Đồ Long.

Cuồng Vũ cười ha hả: “Sau lần gặp gỡ ở Vu cung, đến nay chắc cũng năm năm rồi, Âm Phong, Tú Lệ các người phong thái còn tốt hơn ngày đó, chắc là vu pháp lại tiến thêm một tầng rồi, đáng mừng đáng mừng.”

Lão hồ ly này không hề có câu nào đề cập đến chuyện Vu quốc, không hỏi chúng ta tại sao lại tới đây, dùng cách lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.

Mục quang Đồ Long quét lên mặt ta, ánh mắt thoáng qua vẻ đồ kị, tiếp đó chuyển qua Đạm Như, lộ ra thần sắc say mê. Hắn hồi phục lại sự tỉnh táo rồi cười nói: “Tú Lệ pháp sư và Âm Phong pháp sư cùng nắm tay nhau giá lâm tề quốc, Hồng Ma nhân ai cũng cảm thấy vinh hạnh vô cùng.”

Tiếp đó hắn giới thiệu những người bên cạnh một lượt. Đầu tiên là tuyệt sắc mỹ nhân đó, thì ra là hậu phi mới nạp.

Khi giới thiệu đến Liễu Khách và Cơ Phong, hai kẻ đã cùng Đồ Giáo Giáo rơi vào cuộc tình tay ba, ta thầm lưu ý. Liễu Khách dáng vẻ phong lưu tuấn tú, tay chân đặc biệt dài, tạo ra cho người ta cái cảm giác vô cùng linh diệu! Cơ Phong lại là một nhân vật có dáng vẻ thiết hán hào hùng, nhưng hai tay nhỏ dài, tỏ ra là một người trong thâm có xảo.

Hai người tư thế hào hùng, chẳng trách Đồ Giáo Giáo lại khó lựa chọn như vậy. Nhưng về khoản bụng dạ sâu sắc thì bọn họ còn xa mới so được với Cuồng Vũ và Đồ Long, trên mặt tuy có vẻ cung kính, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ dè chừng và địch ý, không thể giấu nổi mắt ta.

Một người khác làm ta có ấn tượng sâu sắc là một nữ tướng tên Tuyết Chi, nhân thần trong sáng, không hề có cái vẻ thận trọng dè chừng như vị Đồ Long phu nhân kia, mà trái lại còn có bộ dạng giống như hứng thú với ta, khiến ta biết rằng nàng đã được Cuồng Vũ huấn luyện qua, tự tin có thể ngăn cản vu thuật của ta.

Hừ! Rất nhanh nàng đã biết đạo hạnh của mình còn chưa đủ.

Ta cố ý phát ra một luồng tà khí khó mà ngăn cản, như có như không, làm cho Cuồng Vũ cũng không thể dò được sự nông sâu của ta, nhưng lại biết rõ ta đã khác rồi.

Đạm Như thu ba lưu chuyển, mỹ mục lướt qua khắp nơi, đám Hồng Ma nhân không ai không lộ ra thần sắc say mê, Đồ Long cũng không ngoại lệ. Dưới sự tưới tắm của ta, mỹ lực của Tú Lệ pháp sư càng thêm kinh nhân rồi. Đái Thanh Thanh và Ninh Tố Chân cũng cùng thi lễ với đối phương.

Nhìn bề ngoài, xem ra nghi thức lễ mạo này có vẻ khách khí, nhưng thực ra ai mà biết được sự hung hiểm gian trá trong đó.

Mục quang của Cuồng Vũ quét tới Tây Kỳ, hắc mím cười hỏi: “Trên thế gian lại có mỹ nữ khí chất kinh nhân thế này sao, xem ra Vu quốc tứ đại mỹ nữ cần phải thêm một người vào rồi. Âm Phong người từ đâu mà thu thập được cực phẩm kinh nhân như thế này vậy?”

Ta mím cười nhìn về phía Đạm Như. Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như phát ra một tiếng cười vui vẻ trong trẻo như chuông bạc ngân vang đáp: “Lão đại à! Không có chuyện gì có thể thoát được con mắt tinh tường của ông. Chúng ta lần này đến chính là để đem nữ nhân này hiến lên Vu đế, ông đoán xem tương lai nàng có vượt qua chúng ta không?”

Tìm ra nhân tuyển mới cho chức Vu thần là trách nhiệm của mỗi Vu thần, Cuồng Vũ hai mắt tinh quang hiện ra, nhìn sâu vào trong mắt Tây Kỳ. Tây Kỳ nhẹ nhàng nhìn hắc, thần tình bình tĩnh vô cùng.

Cuồng Vũ mím cười hỏi: “Nàng tên là gì?”

Tây Kỳ nhìn về phía ta rồi nhẹ đáp: “Sư phụ gọi ta là Tiểu Kỳ Nhi.”

Đến lúc này không ai không biết Tây Kỳ là đồ nhi của ta, đương nhiên cũng là nữ nhân của ta. Cuồng Vũ và Hồng Ma nhân ai cũng lộ ra thần sắc kinh dị. Thanh Thanh, Tố Chân và Tây Kỳ, ba vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương này không hề có một chút hiện tượng nào giống như đã bị mê thuật của ta khống chế. Lẽ nào Âm Phong pháp sư ta có thể không cần dựa vào tà thuật mà vẫn thu phục được bọn họ sao?

Nhân quang của Cuồng Vũ nhìn lên mặt ta. Ta đón lấy nhân thần của hắc, mô phỏng lại mục quang của Âm Phong ngày đó, nhìn về phía hắc.

Hai người bọn ta đồng thời chấn động. Trước ngực ta như bị người ta đánh mạnh một quyền vào vậy, hô hấp khó khăn, nhưng ta cũng biết đối phương tuyệt không dễ chịu hơn bao nhiêu. Cuồng Vũ đúng là không tầm thường, khiến dị năng của ta không xâm nhập vào tâm linh của hắc được một chút nào.

Đồ Long biết hai người bọn ta vừa trao đổi một chiêu bèn cung kính nói: “Đồ Long đã chuẩn bị một nơi rất tốt trong cung để các vị nghỉ ngơi cho

khỏe, chỉ không biết hai vị pháp sư muốn ở chung một chỗ hay là muốn ở hai tấm thất riêng đây?”

Câu này phải nói là cực kỳ lợi hại, muốn bức ta và Đạm Như bày tỏ thái độ rõ ràng, xem có ở cùng nhau hay không. Tiếng cười nhếch phách câu hồn của Đạm Như vang lên: “Chọn hai gian tấm thất gần nhau sẽ thuận tiện hơn một chút.”

Đồ Long ngạc nhiên vô cùng. Đáp án này mập mờ ba phải, làm hăn không thể hiểu rõ nội tình được.

Cuồng Vũ cười lớn: “Nhìn thấy hai vị hóa can qua thành ngọc bạch, trong lòng lão phu vui mừng vô bì. Nào hãy đến đây, để bọn ta đưa các vị vào hậu cung nghỉ ngơi, có chuyện gì thì cứ đợi đến thịnh yến đêm nay hãy nói.”

Ta nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, tâm linh thuận thể trải dài trên mặt đất đi tìm vị trí của Cuồng Vũ. Tâm linh lấy phía bắc hoàng cung nơi ta đang ở làm trung tâm, xuyên qua mặt đất, lao đi bốn phía tìm kiếm với tốc độ kinh nhân. Ta “nhìn” thấy từng thủ vệ một, cảm thụ được sự giới bị cao độ của bọn họ. Cuối cùng, trong một mật thất dưới hoàng cung, ta đã tìm thấy Cuồng Vũ.

Khi cảm giác của ta đến trên người hăn, thân thể hăn liền sản sinh ra một luồng nhiệt lưu cảnh giác. Ta vội vàng lùi lại, để linh giác của tinh thần như gần như xa nấp quanh nơi đó, khiến cho Cuồng Vũ cho rằng đó chỉ là ảo giác nhất thời. Lão gia hỏa này quả không hổ danh là kẻ đứng đầu tứ đại pháp sư.

Trong mật thất, trừ Cuồng Vũ ra còn có Đồ Long, Đồ phu nhân, quân sư Phạm Đa Trí của Đồ Long, Liễu Khách và Cơ Phong, hai kẻ được gọi là Hồng Ma song kiếm, nữ tướng xinh đẹp Tuyết Chi. Cuối cùng là một vị mỹ nữ phong hoa tuyết đại, không cần nói cũng biết đó là Long Nữ Đồ Giáo Giáo. Ngũ quan của nàng vô cùng mỹ lệ xinh đẹp, làn da trắng thoáng hồng của nàng đẹp đến độ khiến người ta phải kinh tâm động phách. Nơi dụ nhân nhất của nàng lại là cái vẻ kiên cường phát ra từ cái bề ngoài yếu ớt. Rõ ràng sau cái vẻ đáng thương bên ngoài lại có một sự cao ngạo ẩn tàng sâu trong xương tủy, hình thành nên một phong vận vô cùng đặc biệt và độc

đáo. Đôi con người xinh đẹp phảng phất giống như nước sơn đang nhìn ngó xung quanh, đích thực là có thể khiến người ta phải tiêu hồn lạc phách.

Lúc này bọn họ đang tiến hành tranh luận sôi nổi. Cuồng Vũ sắc mặt hiện lên tiểu dung ôn hòa, không nói lời nào, chỉ để cho những người khác nói. Hai người Liễu Khách và Cơ Phong cố gắng biểu hiện trước mặt Đồ Giảo Giảo trí tuệ và dũng khí không sợ hãi trước Âm Phong của họ.

Lúc này Đồ phu nhân nói: “Đây là lần thứ hai tôi gặp Âm Phong, cảm giác lần này và lần trước có chỗ tương đồng, cũng có chỗ bất đồng. Điều này nói lên rằng vu thuật của hãn đích xác là có tinh tiến.”

Đồ Long cũng nói: “Biến hóa của Tú Lệ pháp sư mới thật kinh nhân. Đây là lần thứ ba ta gặp cô ta rồi. Hai lần trước ta còn có thể miễn cưỡng ngăn cản mị hoặc của cô ta. Nhưng lần này lại có cái cảm giác thần hồn điên đảo, muốn phòng vệ cũng không thể, rốt cục đã có chuyện gì phát sinh trên người cô ta? Bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện Âm Phong có thể thành công thu phục cô ta làm sủng phi riêng, trong lòng đã lập tức cảm thấy vô cùng không thoải mái rồi.”

Liễu Khách khó chịu một tiếng: “Âm Phong đã từng dính phải độc của phong xà, cho nên bộ mặt thật ẩn tàng dưới cái mặt nạ anh tuấn đó chắc chắn là một dung mạo xấu xí đáng sợ. Hãn bằng cái gì mà có thể có được sự xem trọng của mấy mỹ nữ đệ nhất lưu đó. Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra nguyên nhân là có thể phá đi yêu pháp của Âm Phong.”

Cơ Phong cười ha hả: “Liễu thần tướng lẽ nào không nhìn ra thần sắc không hề bị khống chế tâm linh một chút nào của Tú Lệ pháp sư, Đái Thanh Thanh, Tiểu Phong Hậu và Tiểu Kỳ Nhi đó hay sao? Nếu bọn họ thật sự cam tâm tình nguyện làm đồ chơi của hãn, chúng ta nhất định phải phán đoán lại thực lực của Âm Phong rồi.”

Hai người này trong thời khắc đại địch phía trước vẫn không quên được chuyện so sánh cao thấp. Liễu Khách bị đối phương mỉa mai thì cảm thấy vô cùng phẫn nộ, đành cố đợi thời cơ phản bác.

Nữ tướng Tuyết Chi nói: “Có thể là vì Âm Phong thành thực thâm thuật trên giường, khiến cho tứ nữ thần hồn điên đảo, mê luyện không thôi. Đây tịnh không phải là đoán bừa. Nơi chân mày khéo mắt tứ nữ đều không giấu

nổi vẻ phong tình, đó là dấu tích của việc thỏa mãn cực độ sau cuộc nam hoan nữ ái.”

Thì ra nàng đã nghĩ đến điểm này. Không lạ khi đối với ta có vẻ hứng thú vô cùng, nguyên lai là muốn thử qua năng lực của bản thân.

Đồ Giáo Giáo nhẹ thở dài, lắc đầu nói: “Thực là khiến người ta khó mà hiểu được, một quái vật độc ác như vậy mà lại có thể chế phục được mấy người Tú Lệ pháp sư. Ta rất muốn nhanh chóng được gặp Tiểu Kỳ Nhi kia một chút, xem xem hình dung của các người về nàng ta có phải là phóng đại quá không?”

Quân sư Phạm Đa Trí cũng xen vào: “Tên Âm Phong này từng lời nói, từng hành động đều khác hẳn trước kia. Ta thật hoài nghi là hẳn đang đóng giả, nếu không thì sao đến cả phong xà mà lúc ngủ cũng không rời lại không thấy nữa?”

Cuồng Vũ trước giờ chưa nói câu nào, bây giờ mới mở lời: “Quân sư đừng hoài nghi cách nghĩ của mình, tên Âm Phong này chắc là giả đó.”

Tất cả chúng nhân bao gồm cả ta trong đó đều bị hấn dọa cho giật mình. Đồ Long nói: “Đại pháp sư đã nói như vậy tất nhiên là có đạo lý, nhưng người thì có thể là giả còn Vu pháp thì không thể giả trang được! Đặc biệt là ánh mắt đó, đúng là ánh mắt tà tâm độc nhất vô nhị của Âm Phong.”

Cuồng Vũ lãnh đạm đáp: “Ta cùng hẳn đã thăm dò nhau một hồi, đó thiên chân vạn xác là Vu pháp của Âm Phong. Nếu không phải như vậy thì ta đã sớm vạch mặt hẳn đương trường, rồi lập tức giết đi, không cùng hẳn nói nhiều thêm một câu nào.”

Đồ phu nhân ngạc nhiên hỏi: “Vậy tại sao đại pháp sư lại hoài nghi hẳn là giả trang?”

Cuồng Vũ đáp: “Nếu hẳn đủ gan giả làm Âm Phong tới để lừa chúng ta thì tất hẳn đã thập phần nắm chắc không thể bị chúng ta vạch trần. Nếu không với trí tuệ của Tú Lệ, sao có thể để hẳn lộ cái xấu ra, mất đi mặt mũi. Chúng ta không tìm được kẻ hở cũng là phải thôi.”

Đồ Giáo Giáo hỏi: “Nếu hẳn là giả, vậy thì hẳn có thể là ai đây?”

Cuồng Vũ bình tĩnh nói: “Nếu hẳn là giả thì hẳn chắc chắn là Đại Kiếm Sư Lan Đặc. Nếu không thì ai có thể giết được Âm Phong, thu phục Tú Lệ,

lại chinh phục được Đái Thanh Thanh và Ninh Tố Chân. Chỉ Lan Đặc mới có cái mỵ lực mà nữ nhân vô pháp kháng cự.”

Chúng nhân nhất tề biến sắc.

Ta không khỏi cảm thấy trong lòng bội phục hãn ta. Đạm Như nói không sai, trí tuệ của Cuồng Vũ cao minh phi thường, có thể từ chỗ không có sơ hở mà tìm ra sơ hở lớn nhất. Ta đặc biệt lưu ý tới phản ứng của Đồ Giáo Giáo, phát giác khi nàng nghe thấy tên ta, thân thể lộ ra tình cảm hưng phấn.

Đồ Long hít sâu một hơi nói: “Chúng ta có nên lập tức bày kế giết chết hãn không? Chỉ cần tùy tiện mượn một cái cớ là có thể phân khai hãn và Tú Lệ pháp sư. Dưới sự hiệp trợ của đại pháp sư, ta nắm chắc mười thành có thể giết chết hãn.”

Lần đầu tiên từ trước đến nay, Cuồng Vũ phải thở dài một hơi: “Đây là một cách nghĩ đầy cảm dỗ. Nhưng cho dù hãn có là giả đi nữa, nếu chúng ta thật sự giết hãn rồi thì những Vu thần khác sẽ nghĩ thế nào? Âm Phong tộc, Hắc Xoa nhân, Ưng tộc và thủ hạ của Tiểu Phong Hậu sẽ phản ứng thế nào? Ta sợ cả châu Đại Tiểu Dương sẽ lập tức phân liệt, trở lại thời đại Chiến Quốc năm trăm năm trước, hậu quả đó chúng ta không gánh nổi đâu. Huống chi chúng ta vẫn chưa xin chỉ thị của Vu đế.”

Hãn dừng một chút rồi nói tiếp: “Từ nửa năm trước, sau khi Vu đế có được nữ nhi của Ma Nữ Bách Hợp, đã nghiêm lệnh bất kỳ người nào cũng không được làm phiền đến sự thanh tu của ngài. Lão phu cũng không dám tùy tiện quấy rầy.”

Trong lòng ta thoáng qua nỗi lo âu vô cùng, cũng biết nếu không thể kích bại Cuồng Vũ thì đừng hòng nghĩ tới chuyện đến Vu cung cứu người.

Liễu Khách nói: “Nếu hãn thật sự là Lan Đặc, sau khi giết chết hãn, bóc trần mặt nạ của hãn ra thì không phải là chân tướng rõ ràng hay sao? Những Vu thần khác có thể trách gì chúng ta chứ?”

Quân sư Phạm Đa Trí phản bác: “Ai đã từng nhìn thấy Lan Đặc? Những người khác có thể nghĩ chúng ta tùy tiện đi tìm một người tới lừa gạt, lúc đó có đạo lý cũng không nói rõ ra được. Giả như hãn đúng thật là Âm

Phong thì chúng ta đã làm trái với pháp lệnh của Vu đế, hậu quả đó ai gánh nổi đây?”

Đây đúng là tình huống mà Đạm Như đã dự liệu, cho dù bọn chúng có hoài nghi thần phận của ta, nhất thời cũng không thể làm gì được.

Cuồng Vũ nói: “Ta thì không thể chính diện giao phong với Âm Phong hay Tú Lệ. Phương pháp duy nhất vẫn là cần phải bố trí một cạm bẫy cho bọn chúng dẫm vào. Phương pháp hữu hiệu nhất vẫn là bóc trần được cái mặt nạ của hắn ra, để hắn không thể che thân.”

Tiếp đó hắc hắc cười nói: “Ta có một loại dược vật, chỉ cần thấm vào mặt nạ của hắn thì sẽ có thể làm mất luôn đi lớp mặt nạ.”

Chúng nhân trở nên trầm mặc. Chuyện này nói thì dễ, nhưng bất quá ai có thể tiếp xúc với cái mặt nạ của ta đây. Tại Vu quốc, Vu thần có quyền lực chí cao vô thượng, không cần phải chịu sự quản chế của bất kỳ người nào, chỉ do Vu đế trực tiếp phụ trách, tiếp thụ chỉ lệnh của hắn, ngay cả Cuồng Vũ cũng không thể chất vấn thần phận của ta.

Cuồng Vũ ngẩng mặt lên trời cười lớn rồi quay sang hỏi Đồ Giáo Giáo: “Vô luận hắn là Âm Phong hay là Đại Kiếm Sư Lan Đặc, Giáo Giáo có lòng tin sẽ chống đỡ được mị hoặc của hắn không?”

Đồ Giáo Giáo kiêu ngạo đáp: “Đương nhiên có, vì tộc nhân của con và Vu quốc, con nắm chắc có thể ứng phó với bất kỳ sự khiêu chiến nào.”

Hai người Liễu Khách và Cơ Phong tề thanh phản đối. Đồ Phu nhân cũng nói: “Đến cả Tú Lệ pháp sư còn bại trong tay hắn, Giáo Giáo tuy ý chí kiên cường, tinh thông cách đối phó Vu pháp, nhưng chắc vẫn không ứng phó nổi thủ đoạn của hắn đâu.”

Cuồng Vũ nói: “Vô luận hắn là ai, hắn cũng đã thành công bức ta tới chỗ không thể không cùng hắn đấu pháp. Bây giờ trong Vu quốc ai không biết mục tiêu của Âm Phong là Giáo Giáo. Nếu hắn có được Giáo Giáo, chuyện hắn trở thành Vu thần có danh vọng nhất sẽ là không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng nếu ta không để Giáo Giáo ra mặt chính diện tiếp thụ sự khiêu chiến của hắn thì sau này ta không thể ngẩng mặt lên mà làm người nữa rồi.”

Dừng một chút rồi hần lại kiêu ngạo cười nói tiếp: “Bất quá lần này ta nhất định phải làm cho hần chán nản, chưa nuốt xong đã phải bỏ chạy rồi.”

Liễu Khách và Cơ Phong nghe xong, lo âu đến không biết nói gì, tề thanh kinh hô: “Đại pháp sư!”

Cuồng Vũ đưa tay ngắt lời hai người, vô cùng tự tin mỉm cười nói: “Khi Giáo Giáo và Âm Phong gặp riêng nhau, lão phu sẽ ở phòng bên cạnh vận khởi Xuất Khiếu đại pháp, hỗ trợ cho tâm linh của Giáo Giáo. Cho nên nếu hần thật sự là Âm Phong thì cứ thực thà mà tiếp kiến hần, nếu hần là Lan Đặc thì sẽ vạch trần thân phận của hần. Lão phu bảo đảm Giáo Giáo sẽ không thiệt thòi gì trong tay hần đâu, tuyệt sẽ không mất đi tấm thân xử nữ.”

Chúng nhân lúc này mới trở nên yên tâm. Đồ Long nghĩ đến một vấn đề khác bèn hỏi: “Làm thế nào mới có thể để cho người trong thiên hạ biết trận chiến này ai thắng ai bại đây?”

Cuồng Vũ thản nhiên đáp: “Khi Âm Phong nói muốn gặp Giáo Giáo, lão phu sẽ bức hần phải nói ra một kỳ hạn, ví dụ như trước khi mặt trời mọc mà vẫn không chinh phục được Giáo Giáo thì coi như hần đã thua. Hần ta sẽ không thể không tiếp thụ. Ha ha! Vô luận hần có thủ đoạn thế nào, lần này cũng chắc chắn sẽ thất bại, hần làm sao nghĩ được chuyện ta có thần thông pháp lực như thế.”

Đồ Long vô cùng mừng rỡ nói: “Đại pháp sư thực là trí tuệ thông thần. Sau khi kích bại Âm Phong, Tú Lệ pháp sư còn không phải là vật trong túi hay sao. Ta nhất định phải cho yêu nữ này biết ta là một nam nhân còn tốt hơn.”

Chúng nhân đều đắc ý cười lên. Ta vừa muốn chuyển linh năng đi, nữ tướng mỹ lệ Tuyết Chi nói: “Tôi còn có một đề nghị rất thú vị.”

Chúng nhân ngạc nhiên nhìn về phía nàng. Tuyết Chi nói tiếp: “Tôi muốn thử qua hần trước. Nếu tôi thật sự bị hần mê hoặc, với thần thông của đại pháp sư tất có thể giúp tôi giải trừ cấm chế, Tuyết Chi sẽ vạch trần chân tướng của hần ra. Nếu hần chỉ dùng thủ đoạn ái tình phổ thông đối phó, tôi sẽ càng có thể chứng thực hần chính là Lan Đặc. Lúc đó chúng ta có thể dùng bất kỳ phương thức nào bức hần thất bại mà đào tẩu, ví dụ như lộn đi

cái mặt nạ của hắn, lại thêm vào truy sát, như vậy không phải là càng đỡ mất thời gian và tinh thần sao?”

Trong mắt Cuồng Vũ lấp lánh tinh quang, hắn cười lớn: “Không hổ là hảo đồ nhi của ta, cứ làm theo lời con nói đi!”

Ta trong lòng thầm run rẩy, mấy người này đúng là không dễ đối phó, tiếp đó bỏ hết ưu lo để tập trung tinh thần, để tâm linh nhẹ nhàng lùi đi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 12

Binh Lai Tướng Đáng

Cảm giác linh năng đã trở lại trong người, làm ta tỉnh lại.

Tứ nữ cùng bọn Chiến Hận, Cự Linh, Khôi Ưng đều đang khẩn trương nhìn ta.

Ta nhanh chóng đem những chuyện mắt thấy tai nghe thuật lại cho bọn họ một cách vắn tắt.

Đạm Như ngồi bên cạnh ta, có chút lo lắng, nói: “Vừa rồi chàng và Cuồng Vũ ngầm giao thủ một chiêu hình như không chiếm được của hắn chút tiện nghi nào, nếu pháp lực của Cuồng Vũ thật sự kết hợp lại với Đồ Giảo Giảo, chàng sẽ chẳng làm gì được hắn, huống chi Cuồng Vũ thanh tu từ nhỏ, sớm đã không còn ham muốn gì về tình dục nam nữ, khi chàng thi thuật với Đồ Giảo Giảo, làm sao có thể thực thi? Huống chi chàng tuyệt không thể để Đồ Giảo Giảo chạm vào mặt của chàng, nàng ta chỉ cần đem được vật cho vào móng tay rồi bơi lên mặt chàng là có thể phá được lớp mặt nạ rồi, bởi vì mặt nạ không hề có độ đàn hồi của cơ thể, lúc đó chúng ta nhất định bại lộ.

Cự Linh ngạc nhiên nói: “Vậy há không phải là không làm được gì sao? Âm Phong không thể sợ bị nữ nhân vuốt ve được, đúng không?”

Trữ Tố Chân nói: “Thiếp chẳng rồi hơi mà đi lo mấy chuyện xa xôi như vậy, sắp tới mỹ nữ đã động xuân tâm Tuyết Chi đã là một đại nan đề rồi, Đại Kiểm Sư gặp cô ta cũng không được, không gặp cô ta thì lại sợ tiết lộ cho bọn chúng biết căn nguyên của bí mật; động vào cô ta không được,

không động vào cô ta càng không được. Vô luận chàng làm thế nào cũng bị đối phương khám phá ra thực hư.”

Tây Kỳ nói: “Nói không chừng trên móng tay nàng ta đã quét cái loại dược vật có thể làm mất mặt nạ đi rồi.”

Mọi người đã lo càng thêm lo.

Khôi Ưng nói: “Ta thấy tốt nhất là mau chóng định ra kế hoạch ứng phó, nếu không muốn chạy cũng chạy không thoát đâu.”

Ta thần nhiên nói: “Không! Lần này chỉ được tiến không được lùi, nếu để Vu đế lấy được thân thể của công chúa, hủy đi Phụ thần ở phế tích, toàn nhân loại sẽ coi như xong rồi.”

Lúc này Thiến Nhi người đứng đầu thập nhị du nữ cũng là một trong hai du nữ đẹp nhất trong đi đến nói: “Tuyệt Chi thần tướng một mình cầu kiến, đang đợi trong sảnh.”

Chúng nhân đều cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ mỹ nữ có ý đồ gây rối này lại vội vã không chờ được mà tới nhanh như vậy.

Ta đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Đạm Như ở sau lưng ta nói: “Nếu trước buổi yến hội tối nay Đại Kiếm Sư có rồi, hãy lấy đi tấm thân xử nữ của Thiến Nhi, nó luôn khổ tâm thủ giữ để chờ chàng ân sủng đó.”

Chiến Hận vỗ trán nói: “Chẳng trách ta không động tay vào được.”

Thiến Nhi sợ hãi quỳ phục xuống trước mặt ta, thân thể run rẩy.

Mọi người biết Đạm Như cảm thấy bị quan trọng cuộc chiến tối nay giữa ta và Cuồng Vũ để đoạt lấy Đồ Giáo Giáo, cho nên hi vọng thừa dịp trước khi ta thất bại, muốn giúp tâm nguyện của Thiến Nhi được hoàn thành.

Có thể tưởng tượng ra, Đồ Long tất sẽ điều động hết cao thủ, đem hoàng cung vây chặt lại, chỉ cần vạch trần ra được ta thật sự là Lan Đặc thì sẽ lập tức hạ sát thủ.

Người có công phu cao cường trong tình hình này cũng tuyệt không có hi vọng sống sót, cho dù là bản lĩnh như Cự Linh Chiến Hận, có thể chạy thoát hay không cũng là một vấn đề.

Mà ta vì phải bảo hộ bọn họ nên không thể một mình trốn đi, hơn nữa có Cuồng Vũ ở đó, Vu pháp của ta và Đạm Như cũng giảm đi rất nhiều, một người không xong là coi như toàn quân có một kết cục thê thảm.

Ta ngẩng mặt lên trời cười lớn một trận nói: “Yên tâm đi! Ta có thể dẫn mọi người đến đây, cũng sẽ mang đi không thiếu một người nào. Thiến Nhi! Nàng chuyển tất cả mọi người trong đại sảnh đi, không được để bất kỳ người nào tiếp cận, ta chỉ cần Chiến Hận và nàng lưu lại đó thôi.

Thiến Nhi cúi đầu đứng dậy vâng mệnh đi ra.

Chiến Hận ngạc nhiên nói: “Ta có thể giúp được gì vậy?”

Ta mỉm cười nói: “Người chỉ cần phát huy lang tính của mình thật tốt là đã giúp đỡ ta rất nhiều rồi.”

Tuyết Chi xinh đẹp cười quyến rũ đứng trước sảnh, bên cạnh ghế của ta là Chiến Hận và Thiến Nhi.

Tuyết Chi ưỡn ngực lên, thân thể ưu mỹ như ngọc tán phát ra mỹ lực và sự tự tin vô cùng dụ nhân.

Ta quyết ý đem sự tà tâm của Âm Phong phát huy đến tận cùng, dùng linh lực bức ra mị lực yêu dị và tà khí, đôi mắt giống như nhìn xuyên qua y phục của nàng ta, xem xét từ trên xuống dưới rồi lạnh lùng nói: “Thần tướng đơn độc một mình tới gặp bản pháp sư, không sợ khó giữ được sự thanh bạch sao?”

Trên mặt Tuyết Chi xuân tình phơi phới, nàng ta nhu thuận nói: “Khi pháp sư đã nhìn ra Tuyết Chi vẫn là thân xử nữ, thiếp đã dám đến đây thì tuyệt không nghĩ là mình có thể trở về mà vẫn bảo tồn được trinh tiết, pháp sư có hiểu không?”

Ta cười phóng đảng ba tiếng rồi nói: “Thiên hạ mỹ nữ nghe đến tên ta ai mà không lùi lại ba xá (30 dặm là 1 xá), nhìn thấy ta chỉ có van nài bản pháp sư nương tay cho, bây giờ nàng lại dám dâng đến tận cửa, nhưng đáng tiếc là ta lại có hứng nhìn các nữ tử khổ sở van xin, đáng tiếc đáng tiếc!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Chi trở nên lạnh lẽo, nàng ta nói: “Thì ra Âm Phong pháp sư là một kẻ nhát gan, chắc ta đã nhìn nhầm người rồi, Tuyết Chi không dám làm phiền.” Nói xong chuyển thân muốn đi ra.

Ta quát lớn: “Đứng lại!” Tuyết Chi từ từ quay người lại, ngọc kiếm mang theo một nụ cười vô cùng mê người, ánh mắt như không giấu nổi xuân ý, nàng cắn chặt môi nói: “Pháp sư thay đổi chủ ý rồi sao?”

Ta mỉm cười nói: “Xin lỗi! Chủ ý mà bản pháp sư đã đưa ra, trước nay chưa từng thay đổi.” Tiếp đó quay sang Chiến Hận nói: “Bắt nàng ta lại!”

Tuyết Chi sắc mặt biến đổi, “Keng” một tiếng rút thanh kiếm bên hông ra.

Mâu của Chiến Hận như độc long công tới.

Một loạt những tiếng mâu kiếm giao kích vang lên đình tai nhức óc.

Kiểm thuật của Tuyết Chi rất khá, nhưng so với Chiến Hận vẫn còn cách một khoảng xa, miễn cưỡng có thể cản được mười kiếm, khi lùi ra đến cửa đã bị Chiến Hận tìm ra sơ hở, một kiếm đâm vào không khí bị Chiến Hận dùng mâu đánh rơi xuống đất.

Chiến Hận dang thân lao tới. Sau một hồi quần lấy nhau kịch liệt, nàng đã bị Chiến Hận giữ chặt lấy hai tay, đẩy đến trước mặt ta.

Ta cười ha ha, đưa tay ôm Thiến Nhi vào trong lòng, dùng một tư thế nam nữ hoan hảo mà đặt nàng ngồi lên đùi ta, Thiến Nhi không kịp phòng bị bất ngờ bị xâm phạm vừa xấu hổ vừa vui mừng, ta hắc hắc cười nói: “Vào cửa của ta rồi há lại có thể để nàng nguyên lành mà trở về, chỉ có tiếng khóc của nữ nhân mới có thể làm ta cảm thấy hưng phấn khoái lạc, nàng đã muốn thỏa mãn ta, bản pháp sư sẽ để nàng được như ý nhé.”

Dứt lời quay sang Thiến Nhi nói: “Hãy tẩy sạch Vu dục trên móng tay cô ta trước. Đồ đĩ điếm to gan, dám bày kế với ta, khi người vừa bước vào ta đã phát hiện ra âm mưu của người rồi.”

Tuyết Chi lúc này đại kinh thất sắc, nhưng sao có thể thoát ra khỏi Chiến Hận khỏe mạnh như trâu đó, tên gia hỏa này đã thừa cơ chiếm rất nhiều tiện nghi của nàng ta, sờ mó loạn lên trên người Tuyết Chi, tùy tiện khinh bạc, ngày đó ngay cả Đạm Như cũng bị hãm làm cho mặt mũi đỏ bừng, Tuyết Chi chỉ là thiếu nữ chưa từng trải thì làm sao có thể chịu nổi.

Thiến Nhi bịn rịn không rời khỏi lòng ta mà đi đến, y theo cách Đạm Như dạy nàng, rửa sạch dục vật trên móng tay Tuyết Chi.

Thiến Nhi đang cúi đầu muốn đi đến bên cạnh ta thì ta đã ra lệnh: “Ngồi lên đùi ta, ta muốn vừa xem kịch vừa vui vẻ với nàng.”

Trên mặt Thiến Nhi lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ, nàng cam tâm tình nguyện mà ngồi vào lòng ta, tiếp thụ sự xâm phạm của ta.

Ta muốn đem cuồng tính của Âm Phong mà biểu hiện hết ra, nhưng lại không thể để Tuyết Chi dò ra hư thực.

Tuyết Chi nghe ra hàm ý trong lời nói của ta, nàng sợ hãi lên: “Người dám làm tổn thương ta, sự phụ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Ta ha ha cười nói: “Ta không tìm hấn tính số đã là may mắn cho hấn lắm rồi, nô tài còn không mau động thủ, làm một màn kịch vui vẻ cho ta xem nào.”

Chiến Hận lộ vẻ vui mừng, không rảnh mà nghĩ đến chuyện ta vừa mở mồm gọi hấn ta là nô tài, huống chi thân phận của hấn đang là nô tài của Âm Phong, bèn lập tức động thủ động cước, làm một cuộc tấn công và xâm phạm toàn diện với nữ tướng này.

Y phục của Tuyết Chi và Thiến Nhi đồng thời ít đi.

Tiếng khóc của Tuyết Chi cùng với tiếng rên rỉ uyển chuyển của Thiến Nhi cùng vang lên.

Lương tâm ta tịnh không hề có chút bất an nào, Cự Linh đã có Diệp Thanh, cũng nên để Chiến Hận đoạt được Tuyết Chi chứ.

Ta một bên cùng với Thiến Nhi vui vẻ trên ghế, một bên đem ái dục đang bùng lên dữ dội trong lòng, truyền vào tâm trí Tuyết Chi.

Chỉ qua một hồi, sự đối kháng của Tuyết Chi đã dần biến mất, nàng say sưa mà ngênh đón sự xâm phạm của Chiến Hận.

Đây chính là hiệu quả mà ta yêu cầu, sau khi Tuyết Chi trở về, khi cứ theo sự thực mà báo lên cho Cuồng Vũ, lão gia hỏa này trừ việc kêu lớn” đã mất phu nhân lại thiệt quân” * ra thì còn có thể làm gì khác để bổ cứu đây.

Loại hành vi điên cuồng tà ác này rất thích hợp với thân phận của Âm Phong, sau khi trải qua chuyện này, ta tin là trừ Cuồng Vũ có chút hoài

nghi ra, những người khác đều không thể cho rằng ta là Đại Kiếm Sư Lan Đặc người đại biểu cho chính nghĩa nữa rồi.

Càng có lợi hơn là Đồ Giáo Giáo không dám đem cái dưng vật có thể làm hồng mặt nạ này bôi lên móng tay, cũng không thể dùng cái kế khi cho rằng ta là Đại Kiếm Sư Lan Đặc nữa.

Tuyệt Chi mỹ lệ sẽ ‘thân bất do chủ’* mà yêu Chiến Hận, nói không chừng còn có thể giúp ta một tay trong thời khắc trọng yếu.

Nàng ta vốn là muốn liều mình hi sinh nhục thể. Bây giờ hiến cho Chiến Hận thì có gì khác đâu?

Sau khi ta đưa Thiến Nhi đang xích lửa trong lòng lên đến đỉnh điểm của khoái lạc bèn thấp giọng hỏi: “Nàng có hối hận không?”

Thiến Nhi lắc đầu một cách chắc chắn nói: “Tuyệt không hối hận, còn vô cùng vui vẻ nữa, sau này hãy để Thiến Nhi được phục thị người và các vị phu nhân.”

Ta mỉm cười nói: “Nàng yêu ta từ lúc nào vậy?”

Thiến Nhi then thùng nói: “Là khi lần đầu thiếp nhìn thấy ngài!”

Ta đặt tay lên vai Chiến Hận và Thiến Nhi, khi ta dùng tư thế của kẻ thắng lợi trở về tấm thất, chúng nhân đều mặt mày hớn hở mang theo thần sắc nghi vấn mà yêu cầu Chiến Hận lập tức phải thuật lại rõ ràng tình hình chiến trận.

Thiến Nhi đang muốn đào tẩu thì đã bị Đạm Như giữ lại hỏi: “Vui vẻ không?”

Ta thấp thoáng nghe thấy tiếng trả lời của Thiến Nhi: “Thiến Nhi có chết cũng không hối hận!”

Lúc này Chiến Hận hướng sang Cự Linh nói: “Sau khi con bé động nhân đó ngoan ngoãn mà để ta giúp đỡ mặc lại từng chiếc từng chiếc áo, lúc gần đi nàng còn liếc mắt nhìn ta, làm xương ta như mềm cả ra, Đại Kiếm Sư đúng là hảo huynh đệ của ta, khi ta li khai nhất định sẽ mang nàng theo.”

Cự Linh cười lớn nói: “May là chúng ta theo Đại Kiếm Sư đi, một hành trình thống khoái vui vẻ lại còn nguy hiểm kích thích như vậy, để lỡ mất đúng là hối hận cả đời.”

Diệp Phượng bên cạnh hần nhẹ nhàng nói: “Nếu như chàng không tới, vậy bảo người ta phải làm thế nào đây?”

Chiến Hận và Cự Linh đồng thanh cười lớn, xuân phong đặc ý chi tình, biểu lộ hết ra ngoài.

Tứ nữ vây quanh ta hôn nồng nhiệt, chúc mừng ta hóa giải được vấn đề bức thiết nhất, tranh thủ tình thế thời gian vừa dài vừa tốt đẹp này vui vẻ với nhau.

Lúc này du nữ Tuệ Nhi đến báo, Đồ Long tự mình dẫn chúng ta đến buổi dạ yến.

Ta hướng về mọi người cười nói: “Ngày mai khi mặt trời mọc, một là chúng ta toàn bộ tử chiến đương trường, hai là cả Vu quốc sẽ bị chúng ta khống chế, không còn khả năng thứ ba nữa đâu.”

*: tác giả sử dụng điển tích trong truyện tam quốc - Khổng Minh bày kế giúp Lưu Bị cưới được em gái của Tôn Quyền, tránh khỏi âm mưu của Chu Du.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 10

Chương 1: Hồng Cung Thịnh Yển

Chương 2: Chinh Chiến Tình Trường

Chương 3: Nghiệt Tình Vương Thân

Chương 4: Vu Cung Chi Hành

Chương 5: Tuyết Nguyên Dạ Vũ

Chương 6: Chiến Tranh Tình Ái

Chương 7: Tâm Linh Chi Chiến

Chương 8: Đối Quyết Vu Cung

Chương 9: Ma Tung Xa Xôi

Chương 10: Liên Hệ Thiết Đoạn

Chương 11: Cửu Biệt Trọng Phùng

Chương 12: Tiếp Tục Hành Trình

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 1

Hồng Cung Thịnh Yến

Dưới sự dẫn dắt của Đồ Long, chúng ta chậm rãi bước vào xem bên trong Đại Viên Hồng điện, trung tâm quyền lực của Hồng Ma nhân.

Đại điện này không chỉ là nơi cử hành quốc yến mà còn là nơi tổ chức tất cả các nghi thức, khánh điển, vũ hội.

Hồng điện là công trình kiến trúc hình tròn lớn nhất của Vu quốc, đỉnh mái vòm của nó cao ngất, hơn cả những kiến trúc khác trong lâu đài, ở cách xa cũng có thể nhìn thấy, khi tiến vào bên trong điện, càng cảm nhận được không gian tròn rộng lớn của nó.

Trong ánh đèn đuốc huy hoàng, gần ngàn quý tộc và tướng lĩnh của Hồng Ma quốc, dưới sự lãnh đạo của Cuồng Vũ, đứng dậy trang trọng nghênh tiếp vị khách quý không thể hoan nghênh là ta tiến vào.

Sau khi bọn họ thấy ta, đều chịu không được tà khí trên người ta, mục quang tập trung vào bốn vị quốc sắc thiên hương phía sau.

Mục quang của ta nhìn khắp nơi, các Hồng Ma nữ sĩ đều sụp mắt lại, đương nhiên là sợ ta câu mắt hồn phách bọn họ.

Vì bộc lộ thực lực cho Cuồng Vũ, ta đặc biệt chọn các Hồng Ma nữ mỹ lệ truyền đi một ít dị năng hàm chứa ái dục, cho nên khi ta đi đến khách tọa bên cạnh Cuồng Vũ, làm hơn mười vị nữ khách đẹp nhất tham gia yến hội, tất cả trở thành mặt mày đỏ bừng, ánh mắt long lanh nhìn ta, tràn đầy xuân ý.

Trong mắt Cuồng Vũ lóe lên vẻ kinh dị, hiển nhiên đối với “yêu thuật” cao cường của ta rất là khiếp sợ, thêm một bước bị ta làm dịu đi lòng tin

của hân đang nghĩ ta là Lan Đặc.

Hơn hai trăm bàn tròn lớn, xếp thành trong ngoài hai vòng tròn lớn, trên bàn xếp đầy mỹ tửu và mỹ thực, cực kỳ xa hoa và thịnh soạn.

Chỗ ngồi của Cuồng Vũ, Đồ Long cùng với chỗ ngồi của chúng ta nằm ở hướng chính bắc của viên điện, phân chia như những buổi tiệc thông thường khác, đặc biệt lộ rõ thân phận tôn quý của hai chỗ ngồi.

Sau bài mở đầu và lời giới thiệu trang trọng, mọi người ngồi vào ghế, đều hướng về đại viên trì ở tâm điện được lát bằng một loại hồng thạch quý giá.

Một ban nhạc tiến vào trung tâm của viên trì, người cầm các loại nhạc cụ, người đàn, người thổi, người gõ, âm nhạc du dương tràn ngập cung điện, hơn trăm Hồng Ma nữ ăn mặc khêu gợi, nhẹ nhàng chạy nhảy vào hồng thạch viên trì, vừa ca vừa múa, không khí bắt đầu sôi nổi, khi màn ca múa chấm dứt, các ca vũ nữ và ban nhạc lui khỏi viên điện, đại điện yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của chúng nhân tập trung đến chỗ ngồi của ta.

Ta ngồi giữa bốn cô gái, bên trái là Đạm Như, Đái Thanh Thanh và Chiến Hận, bên phải là Tây Kỳ và Tiểu Phong Hậu, ngoài cùng bên phải là Cự Linh và Diệp Phượng.

Ánh mắt của Vinh Đạm Như lưu chuyển, đám Hồng Ma nhân khắp nơi đều lộ vẻ hứng thú, Đồ Long càng thần hồn điên đảo, rõ ràng là đang nghĩ đến cảnh tượng nhận được Đạm Như sau khi Cuồng Vũ chế phục ta.

Cuồng Vũ điều khiển mọi người hướng về chúng ta mời ba lượt rượu, rồi nói: “Âm Phong pháp sư lần này viễn chinh Đế Quốc trở về, không biết có mang tin tức tốt đẹp gì về hay không?”

Mục quang của ta từ từ quét qua chỗ ngồi của hân, dừng lại ở chiếc ghế của Đồ Long, Đồ phu nhân mỹ lệ, Liễu Khách, Cơ Phong và quân sư Phạm Đa Trí của Đồ Long, nhưng lại không thấy tăm hơi của Đồ Giáo Giáo và Tuyết Chi, ta mỉm cười nói: “Đương nhiên là có một ít thu hoạch, nếu không làm sao dám đến bẩm báo với Vu đế”.

Cuồng Vũ biết khó mà moi được điều gì từ sự dấu diếm của ta, kín đáo cười, tiếp tục trầm mặc.

Đồ Long hướng về phía Đạm Như nâng ly nói: “Tú Lệ pháp sư! Ly rượu này chúc nàng mãi mãi xinh đẹp”.

Đạm Như cười tủm tỉm nâng chén nói: “Nghe nói Đại vương tại biên giới điều động quân đội, có phải muốn biến Hắc Xoa quốc của Tú Lệ thành Hồng Ma quốc hay không?”

Đồ Long không ngờ nàng lại nói thẳng toạc ra như vậy, cảm thấy lúng túng, ho khan hai tiếng rồi nói: “Tú Lệ pháp sư không nên hiểu lầm, Đồ Long chỉ vì nghe nói Đại kiếm sư Lan Đặc sẽ đến bất cứ lúc nào, cho nên dưới sự đồng ý của Cuồng Vũ pháp sư, sớm chuẩn bị đầy đủ, để có thể chi viện bất cứ lúc nào cho thành thị nào bị tấn công”

Đạm Như cười quyến rũ làm hồn phách mọi người xao động rồi thản nhiên nói: “Chuyện đó để Tú Lệ kính Đại vương một chén để cảm tạ tình cảm cao thượng của ngài”

Hai người đối ẩm từ xa. Đạm Như buông chén rượu, quay sang ta thì thầm nhắc nhở: “Đồ phu nhân!”

Ta minh bạch ý tứ của nàng, là muốn ta mượn sự câu dẫn Đồ Phu Nhân để bộc lộ thực lực cho Cuồng Vũ và Đồ Long thấy, cũng giải thích cho sự hoài nghi ta là Lan Đặc của bọn họ.

Vừa rồi Đồ Long không hướng ta chúc rượu mà lại mời Đạm Như trước, rõ ràng không đặt tên Âm Phong ta trong mắt, đồng thời biểu thị ý muốn tranh đoạt Đạm Như từ ta, theo tác phong nhất quán của Âm Phong, tự sẽ có phản ứng thích hợp.

Lại hướng chi đây là an bài của Cuồng Vũ, dùng để kiểm tra ta không phải là Lan Đặc.

Đối với bọn người Cuồng Vũ mà nói, nếu có thể vạch trần thân phận thật sự của ta tại đường trường, sự tình sẽ đơn giản rất nhiều, lúc đó chỉ cần hạ lệnh cho thủ hạ toàn lực vây công, giết chết ta.

Chuyện đó chứng minh Đạm Như Thanh Thanh và Tiểu Phong Hậu đã phản bội Vu quốc, bọn họ cũng không cần khách khí.

Ta cười ha hả, rót đầy một ly rượu, đứng dậy đi đến chỗ ngồi của Cuồng Vũ, đến giữa hai chiếc ghế rồi dừng lại.

Toàn trường gần ngàn ánh mắt tập trung vào người ta.

Ta nâng ly hướng về Đồ phu nhân nói: “Có qua có lại, Đại vương đã chúc rượu nữ nhân của ta, cho phép ta cũng hướng phu nhân kính một ly”

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển qua Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như, nhìn nàng đối với sự công khai nói nàng là nữ nhân bị ta chinh phục, sẽ có phản ứng gì.

Đạm Như cười quyến rũ, không cần giả vờ, đắm đuối nhìn ta.

Nam nhân toàn trường đều lộ vẻ thèm muốn không thể che dấu; Nữ nhân lại nhìn ta đánh giá, suy đoán yêu pháp của ta lợi hại như thế nào lại có thể đùa bỡn vị Tú Lệ pháp sư, danh chấn trong khắp nam nhân của Vu quốc, phải cam chịu sự điều khiển.

Vị Đồ phu nhân mỹ lệ nhìn Cuồng Vũ và Đồ Long cầu cứu. Trong mắt Đồ Long lóe lên thần sắc kinh nộ, ánh mắt hướng Cuồng Vũ thỉnh thị.

Tất cả mục quang đều tập trung vào người Cuồng Vũ, quyết định của hắn như thế nào.

Lúc này đến phiên ta bắt đầu đau đầu. Rốt cuộc ta phải thắng hay thua đây?

Nếu thắng ván này, Cuồng Vũ tự nhiên sẽ rất kinh hãi; Nhưng nếu là thua, hắn sẽ sinh ra sự khinh thị đối với ta.

Ta ra quyết định rất nhanh. Ta nhất định phải thắng, mà phải thắng một cách rõ ràng, không thể hàm hồ. Để cho mọi người tại đây đều biết vị thủ tịch pháp sư Cuồng Vũ đã bại trận.

Như thế cho dù không có thông qua cuộc chiến bí mật với Đồ Giáo Giáo, Hồng Ma nhân toàn quốc cao thấp đều biết.

Cho nên phải ép Cuồng Vũ, bắt buộc cùng ta tiến hành một trận quyết chiến tối hậu, hy vọng có thể dựa vào bí thuật cùng ý chí kiên cường của Đồ Giáo Giáo phục hồi đại cục. nếu không hắn sẽ thua cuộc.

Đồ Long cũng phải cân nhắc hậu quả sau khi đắc tội với ta.

Cuồng Vũ mắt xạ kỳ quang, nhìn vào mắt Đồ phu nhân, gửi đến lực lượng tinh thần, giúp nàng tránh khỏi một kiếp nạn.

Ta trong lòng cười lạnh, dị năng theo chân truyền xuống đất, chạy dài tới, thâm nhập vào người Đồ phu nhân, phong bế tâm linh, ngăn chặn không cho Cuồng Vũ truyền lực lượng tinh thần vào nàng.

Cuồng Vũ mỉm cười, hướng về Đồ phu nhân gật đầu. Với công lực của hãn nhiên không thể biết được ta đã âm thầm hạ thủ.

Đồ phu nhân rót đầy chén rượu, duyên dáng đứng dậy, lộ ra vẻ tự tin đi về phía ta.

Trong mắt ta phát ra một luồng tinh mang trùm lên nàng.

Khi nàng vừa rời khỏi ghế, ngay bước đầu tiên, dị năng tràn ngập dục diệt tình hỏa từ mặt đất truyền vào cơ thể nàng, kích thích sự khao khát dục tình cuồng dại hoang dã nhất của nàng.

Nàng vừa mới quay lưng với Đồ Long và Cuồng Vũ đang ngồi trên ghế, do đó khi nàng bỗng nhiên run lên, hai gò má đỏ hồng, bọn Cuồng Vũ đều không thấy, nhưng toàn trường có hơn nửa số người thấy được tình hình này, la lên thất thanh.

Trong mắt Cuồng Vũ bắn ra thần sắc kinh hãi.

Đồ Long cũng cảm thấy không ổn, muốn tìm cách ngăn lại, nhưng ta lại phóng đi một đạo dị năng tà quý, tạm thời làm tê liệt năng lực hành động và nói chuyện của hãn.

Ta muốn khiến cho hãn biết, hãn khó mà kháng cự lại lực lượng của ta.

Đôi mỹ mục của Đồ phu nhân lộ ra vẻ muốn kháng cự, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ từng bước đi về phía ta, khi đến gần khoảng hai xích, mới cố gắng dừng lại, nếu không sẽ đem cơ thể mảnh dẽ đó đổ ập vào người ta

Ta đối với sự tự chủ của nàng không thấy ngạc nhiên.

Tại Vu quốc, các lãnh tụ toàn bộ là đồ đệ của Vu thần, được huấn luyện Vu thuật đối kháng, nếu Đồ phu nhân không phải ở trong đám cao thủ đó, Đồ Long sẽ không dám cho nàng đi tiếp thụ khiêu chiến.

Ánh mắt của Đồ phu nhân hồi phục sự trấn tĩnh, nhưng thân thể động nhân không ngừng run rẩy, liều chết áp chế sự khêu gợi dục tình của yêu pháp mà ta đối với nàng.

Sau khi nàng hít một hơi sâu, liền nâng chén mỹ tửu đầy tràn, run giọng nói: “Chén rượu này xin kính Âm Phong pháp sư”

Ta dưới mỉm cười dưới mặt nạ, nụ cười truyền đến bộ mặt giả lại biến thành một bộ mặt cười quý dị, lồng tay qua cánh tay đang cầm rượu của

nàng, đồng thời đưa tay đến phía trước, nâng chén đến cặp môi anh đào của nàng

Khuỷ tay quấn vào nhau.

Toàn trường yên tĩnh trở lại.

Ai nấy đều hiểu, rượu của Âm Phong tuyệt không thể uống, ai dám bảo chứng trong đó không có bỏ vào dược vật làm ý loạn tình mê.

Cho nên nếu Đồ phu nhân uống rồi, có thể chứng minh nàng đã bị ta khống chế tâm trí

Đồ phu nhân hoảng sợ lùi lại.

Dị năng từ người ta truyền sang cơ thể nàng, luồng dị năng này tràn đầy tình yêu cái đẹp và cảm xúc tình ái cuồng nhiệt giữa nam nữ.

Đôi mắt của đồ phu nhân sáng lên, nhìn ta không hề có nửa điểm tà ác, đã thấy có vẻ mặt lực nhiếp nhân.

Ta muốn nàng cam tâm tình nguyện bại trận.

Trời sinh con người đối với sự vật tà ác có khuynh hướng cự tuyệt và sợ hãi, cho nên ta dùng mê hồn thuật đối phó nàng, tại hoàn cảnh tuyệt không thích hợp này, đồ phu nhân lại biết rõ Đồ Long nhìn chăm chăm phía sau, nói không chừng có thể cạn kiệt năng lực, quay người rút lui

Nhưng cái cách của ta làm nàng từ trong thâm tâm sinh ra một ánh mắt vui mừng, kết hợp với dị lực khơi gợi tình dục không ngừng tiến vào cơ thể của nàng, làm cho nàng không thể chống cự

Tại sát na này, ta càng khóa chặt tinh thần của nàng, khống chế nàng.

Hừ!

Tiếng hừ lạnh của Cuồng Vũ truyền lại.

Đồ phu nhân toàn thân chấn động, trong mắt bắn ra thần sắc hoảng sợ, thoát khỏi sự khống chế của ta.

Cuồng Vũ không hổ là tay đứng đầu tứ đại pháp sư, có thể dùng âm thanh làm hồi phục thần trí của Đồ phu nhân.

Ta không hề hoảng loạn, mượn sự giao tiếp của cánh tay đưa một đạo khí ấm chậm rãi thư giãn thần kinh của nàng, truyền vào sâu trong thâm tâm của nàng.

Vẻ hoảng sợ trong mắt Đồ phu nhân biến mất, thay vào đó là một ngọn lửa nhiệt tình.

Ta lúc này há có thể chần chờ, ôn nhu nói: “Ta kính phu nhân một chén, chúc phu nhân vĩnh viễn hạnh phúc”.

Đồng thời trong lòng hướng về nàng kêu gọi: “Uống chén rượu này đi! Nàng sẽ vĩnh viễn xinh đẹp như vậy”

Đồ phu nhân nồng nàn liếc ta, đưa môi lại gần cái chén, để ta đổ rượu vào đôi môi hồng của nàng.

Cơ thể của nàng dán chặt vào người ta, làm khủy tay của chúng ta áp vào trước ngực, ngoan ngoãn cầm trọn cả chén rượu.

Loại tiếp xúc thân nhiệt này, lấy thân phận tôn quý của nàng mà nói, giống như là dâng hiến thân thể cho tên tà nhân ta.

Nàng ôn nhu đồng thời nâng chén mỹ tửu hướng về ta. Hai chén rượu đồng thời uống cạn không còn một giọt.

Tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên, nguyên lai là Chiến Hận và Cự Linh hai người thừa cơ gây rối.

Phía Hồng Ma nhân lại yên lặng như tờ, ánh mắt của bọn họ lộ ra vẻ bi phẫn và khuất nhục, hoảng sợ và cam chịu!

Ai cũng biết lần giao thủ này với Cuồng Vũ, “Âm Phong” đã toàn thắng. Chúng ta tách ra.

Đồ phu nhân sau khi được ta khai mở sự khống chế, ánh mắt hồi phục sự trong sáng, mỹ mục nhìn ta sâu thẳm, lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp, ẩn chứa sự nghi ngại, có cả niềm vui và khát vọng.

Đó là ánh mắt của kẻ bị chinh phục. Ta biết xuân tình trong cơ thể nàng bị kích thích vẫn đang nhộn nhạo.

Toàn trường yên tĩnh đến rơi một cây kim cũng nghe thấy, ngay cả tiếng hô hấp cũng giảm bớt

Choang!

Chiếc chén trên tay nàng rơi xuống sàn, vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Đến lúc này ta mới phóng thích sự khống chế tinh thần của Đồ Long. Đồ Long nhìn về phía chúng ta, sắc mặt trở nên càng khó coi.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào Đồ phu nhân, nhìn xem nàng có phản ứng gì không, chén rượu có phải đã được bỏ tà dục?

Ta cười ha hả nói: “Rượu của Đồ phu nhân thật sự rất thơm”

Đồ phu nhân trên mặt nổi lên hai áng mây đỏ, đứng gần đến có thể nghe được thanh âm của hai chúng ta, nói: “Ngài hại ta rồi!”

Nói xong xoay người che mặt, chạy về đến bên ghế của Đồ Long.

Trong lòng ta cảm thấy áy náy.

Nhưng vì hạnh phúc của đại địa, hạnh phúc cá nhân tính làm gì. Lại hưởng hồ chúng ta là địch chứ không phải là bạn, ta đối tốt với chúng, chẳng lẽ chúng sẽ bỏ qua cho ta.

Ánh mắt của ta và Cuồng Vũ chạm nhau. Trong mắt hấn bắn ra vẻ kiên quyết, tỏ rõ ý quyết chiến với ta.

Mục đích của ta đã đạt, liền quay về ghế ngồi xuống. Ngoại trừ Cuồng Vũ, không có ai dám đối mặt với ta khiêu chiến. Đồ phu nhân sau khi về chỗ vẫn cúi đầu im lặng không nói gì

Đồ Long tịnh không hề nổi trận lôi đình như ta tưởng tượng, ngược lại quan tâm nói: “Phu nhân sao không quay về hậu cung nghỉ ngơi”

Đồ phu nhân chỉ lắc đầu, không hề cầu xin sự tha thứ của Đồ Long. Ai cũng đều thấy cảm xúc của nàng trở nên rối loạn.

Cuồng Vũ hai mắt lóe ra tinh mang, trên mặt u ám, chân khí chao động.

Chiến Hận lăm lăm nói: “Vì sao không thấy ả lăng lơ kia?”

Ả lăng lơ của hấn chính là Tuyết Chi, sau khi bị hấn đùa bỡn như vậy, tiểu thư người ta sao còn có thể đến gặp mặt hấn?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 2

Chinh Chiến Tình Trường

Đại môn đóng lại phía sau ta.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của hai dãy đèn dầu trên bức tường ở hai bên cạnh cửa, căn phòng ngủ rộng rãi của Đồ Giáo Giáo đắm chìm trong sắc vàng óng ả nhu hòa.

Chính giữa phòng đặt một chiếc giường lớn hoa lệ, bốn phía xung quanh bố trí thanh nhã điều hòa. Đồ trang trí nho nhỏ không những bày biện đầy trên mấy chiếc kệ, mà còn đặt đầy lên hai chiếc tủ cao đặc chế.

Đối diện với cửa chính là một hàng tám cửa sổ lớn và một ô cửa hình quạt khác. Bên ngoài là một hậu hoa viên yên tĩnh, được tường cao bao quanh, dưới ánh trăng chiếu rọi thấy ẩn hiện trồng đầy hoa cỏ xanh tươi. Giữa viện còn có một tòa tiểu đình tinh xảo, khe suối nhân tạo chảy vòng quanh bên cạnh, tiếng nước chảy róc rách vọng lại.

Ở hai bên vách tường, một bên treo bức tranh chân dung Đồ Giáo Giáo cười ngửa cầm kiếm, bên còn lại trưng bày hơn chục loại binh khí khác nhau, khiến người ta cảm thấy nữ chủ nhân văn võ kiêm toàn.

Đồ Giáo Giáo xinh đẹp tựa thiên tiên, mặc một chiếc trường bào tuyết bạch mềm mại, ngồi trên chiếc ghế dựa sát cửa sổ, lạnh lùng nhìn ta.

Ta không cần thăm dò tâm linh nàng cũng biết rằng nàng thề quyết tâm liều chết kháng cự. Nàng không chỉ vì bản thân, mà cũng vì hạnh phúc và lợi ích của toàn bộ Hồng Ma quốc. Nếu như để cho "Âm Phong" ta đây thay thế địa vị của Cuồng Vũ, Hồng Ma quốc sẽ rơi vào thế kỷ hắc ám sợ hãi, thê tử và nữ nhi của Hồng Ma nhân sẽ phải chịu nhục.

Nếu như ta không thể tiêu trừ được nỗi sợ hãi này của nàng, cho dù Cuồng Vũ không trợ giúp nàng, ta e rằng cũng rất khó đoạt được nàng trong cam tâm tình nguyện. Ý chí của con người là lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Tâm linh của ta trải ra bốn phía, lập tức tìm được Cuồng Vũ đang ngồi xếp bằng trong gian tiểu thất sát vách, khép mắt chìm sâu vào suy nghĩ, đã tiến vào cảnh giới ly hồn xuất khuy*. Tâm linh lại vươn qua phía Đồ Giáo Giáo, vừa định tiến vào thần kinh của nàng, thì một cỗ linh lực như thủy triều phun ngược trở lại, xua đuổi ta cách xa thân thể nàng.

Ta vô cùng kinh hãi, thầm biết bất diệu. Không thể tưởng được Cuồng Vũ, dù lòng tin đã bị ta đả kích cho tan tác, mà vẫn có lực lượng phản kích ngoan cường như thế. Lúc này mới biết hẳn có thể ngồi ở vị trí thủ lĩnh vu thần, quả là có bản lĩnh chân thực.

Ta thử đến mấy lần nhưng đều không thể chiếm lĩnh, trong lòng cảm thấy sốt ruột. Đôi mắt thanh tú của Đồ Giáo Giáo sáng lên, lạnh lùng khiêu khích: "Pháp sư không phải đã sợ rồi chứ! Tại sao cứ đứng trơ không nhúc nhích ở đó?"

Ta chấn chỉnh tinh thần, thông thả bước tới ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh nàng, nhìn nàng qua chiếc bàn. Nàng nhìn lại ta không chút sợ sệt, ánh mắt trong suốt kiên định. Ý chí và lực lượng tâm linh của mỹ nữ này có lẽ mạnh mẽ hơn gấp trăm lần Đồ phu nhân. Với lại, chuyện thất bại của Đồ phu nhân xảy ra là do bất thành linh, bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng Đồ Giáo Giáo lại dường như chờ đợi.

Đồ Giáo Giáo yêu kiều cười rộ lên: "Nếu như Âm Phong pháp sư lập tức thừa nhận thất bại, ta sẽ bằng lòng đưa các người đi ngay trong đêm, tuyệt đối không gây khó dễ. Thế nhưng, người vĩnh viễn không được đặt chân lên Đại Dương châu nửa bước."

Ta cảm thấy hoàn toàn vô phương tiến vào trong tâm linh của nàng. Đồ Giáo Giáo sau khi kết hợp với tâm linh của Cuồng Vũ, đã nâng cao rồi chuyển hóa đến một trình độ khác, cao cường hơn so với bất cứ một người nào trong hai người, giống như một tòa thành lũy hoàn toàn không có cách nào công kích. Ta đã nổi lên cảm giác bất lực của thất bại.

Trong mắt Đồ Giáo Giáo lóe lên thần sắc chán ghét, nói với vẻ xem thường: "Ta thực không hiểu được bọn Tú Lệ pháp sư sao có thể chạy theo người. Ta chỉ cần nghĩ đến diện mạo đáng sợ của người sau chiếc mặt nạ kia thì đã thấy buồn nôn."

Tuy biết rõ người nàng nhắm vào là Âm Phong mà không phải là Lan Đặc ta, nhưng ta vẫn có cảm giác nhục nhã, hơi tức giận nói: "Nàng có muốn biết tại sao các nàng ấy cứ khăng khăng một mực với ta như vậy không?"

Đồ Giáo Giáo khép đôi mắt đẹp như trăng sáng trên bầu trời lại, thần sắc giễu cợt, chiếc miệng nhỏ nhắn hơi cong lên: "Người muốn khoe khoang kỹ thuật phòng the sao? Tiếc là ta chẳng phải là đồ dâm phụ hư hỏng như các nàng ấy, đối với sở trường của các hạ thì không có một chút hứng thú. Chỉ có tình yêu chân chính mới có thể khiến ta động tâm, nhục dục không có tình yêu thì chỉ là hành vi cầm thú."

Ta cảm thấy rất bức bối, thò tay định sờ nhẹ lên khuôn mặt thanh tú của nàng. Đồ Giáo Giáo ngọc dung lạnh lẽo, quát: "Nếu như người động tay động chân, liền tính là người sử dụng bạo lực và đã thua cuộc. Người muốn thắng trận này, phương pháp duy nhất chính là làm cho ta yêu thương người, thôi hành động đó ngay đi."

Ta thở ra một hơi, nói: "Không thể tưởng tượng được tiểu nữ tử nàng lại lợi hại như vậy."

Đồ Giáo Giáo trầm giọng đáp: "Chỉ cần nghĩ đến việc người sai người cường hiếp Tuyết Chi ở trước mặt, thì đã khiến cho người ta nghe thấy là phần nô. Người đừng nghĩ ta sẽ để cho người chạm vào, dù chỉ một đầu ngón tay. Người có nghĩ rằng nếu như con gái người bị lăng nhục như vậy, bản thân sẽ có cảm nhận gì không?"

Ta đường cùng bèn hỏi: "Nhưng nàng có từng nghĩ lúc đó Tuyết Chi khoái lạc biết bao không?"

Đồ Giáo Giáo trừng mắt nhìn ta, hung dữ nói: "Đây là chỗ đáng kinh tởm nhất của người, không biết đã dùng yêu thuật gì mà lại khiến cho Tuyết Chi vẫn còn giống như thằm thích thú. Hừ! Cái trò đó đừng hòng sử dụng trên người ta."

Ta lắc đầu cười khỗ, khuỷu tay gối lên chiếc kỷ trà cao đặt giữa hai người chúng ta, chống tay lên cằm, chăm chú quan sát nàng kỹ hơn, thờ dài: "Vốn dĩ ta chỉ nghĩ rằng đánh bại Cuồng Vũ, mới có thể có được nàng. Nhưng hiện giờ ta đã yêu thương nàng, quyết định chinh phục nàng đến cùng, muốn nàng sau này ngoan ngoãn đi theo ta, nghe lời ta. Khi bản nhân vui vẻ muốn thoát trần nàng thì lúc đó sẽ thoát trần nàng, khi muốn lên giường cùng nàng thì lúc đó lên giường."

Đồ Giảo Giảo tức giận đến xanh mặt, nghiêng răng phẫn nộ: "Bây giờ cho dù ngươi lập tức nhận thua, ta cũng sẽ thỉnh cầu sư phụ không tha thứ cho ngươi nữa."

Ánh mắt đen của ta lướt xuống bộ ngực đang thở gấp gáp phập phồng của nàng, cất tiếng khen ngợi: "Giảo Giảo thực là thiên sinh lệ chất, bất luận phẫn nộ hay tươi cười đều động lòng người. Nếu như ta không thể nhìn thấy biểu tình cực khoái của nàng trên giường, đó sẽ là chuyện đáng tiếc suốt đời."

Đồ Giảo Giảo đột nhiên bình tĩnh lại, hờ hững nói: "Ngươi muốn chọc tức ta sao? Đừng hòng đạt được điều đó. Ngươi vốn đầy miệng là lời lẽ bẩn thỉu, bản công chúa không có hứng thú nói chuyện với ngươi. Bây giờ sẽ ngồi cùng ngươi tới tận lúc bình minh, nhìn biểu tình thống khổ vì thất bại của ngươi."

Ôi! Chẳng lẽ việc sắp thành lại hỏng như vậy sao?

Tâm tư bắt đầu nôn nóng, ta liền vội nhắc nhở bản thân việc khẩn yếu nhất là phải duy trì sự bình tĩnh. Hiện giờ cách bình minh tối đa chỉ có ba tiếng đồng hồ. Khoảng thời gian này nói ngắn chẳng ngắn, nói dài cũng chẳng dài.

Đồ Giảo Giảo quay mặt đi, không nói một lời, thực hiện chủ ý không tiếp tục nói chuyện với ta nữa. Đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng thật xinh đẹp!

Ta ngồi trở lại, duỗi thẳng hai chân, thoải mái dựa lên lưng ghế. Đột nhiên trong lòng thoáng động, tinh thần trải dài đến trong cơ thể Cuồng Vũ ở phòng bên cạnh, chui vào trong thần kinh của hắn.

Bên trong trống không lằng đằng, giống như một cái vỏ không, khiến ta tự do không có mục tiêu, tựa như đưa tay luôn vào trong một cái hộp rỗng, không tìm thấy gì cả. Xem ra ngay cả tà lực mà Vu đế đưa vào trong tâm linh của Cuồng Vũ cũng đã thuận theo linh trí của hắc, không còn lưu lại một chút nào.

Lúc này, ta mới đích thực cảm thấy tuyệt vọng. Hy vọng thủ thắng duy nhất của ta chính là phân khai tinh thần của Cuồng Vũ và tinh thần của Đồ Giáo Giáo. Lúc đó chỉ cần đối phó với một mình Đồ Giáo Giáo, có lẽ sẽ chắc chắn thành công hơn. Cho nên ta mới nghĩ tới việc động thủ cưỡng trên người Cuồng Vũ, nhưng lại đành thờ dãi vì không có chỗ mà dùng sức. Có cách nào có thể làm cho Cuồng Vũ tự động bật ra, rút lui khỏi người Đồ Giáo Giáo không?

Ta bỗng thoáng động linh cơ, nghĩ đến một nước cờ hiểm. Ta hỏi nàng: "Này! Đồ Giáo Giáo!"

Khuôn mặt thanh tú của Đồ Giáo Giáo hiện lên thần sắc chán ghét khinh thường, yêu kiều "hừ" một tiếng, thờ ơ trông lại phía ta.

Ta thò tay bóc mặt nạ xuống, hỏi: "Nàng xem ta là ai?"

Đồ Giáo Giáo ngạc nhiên trông lại, vừa nhìn thấy, khuôn mặt thanh tú thoáng biến đổi: "Người giở yêu pháp gì đây!"

Lúc này, ta cảm nhận được tinh thần của Cuồng Vũ đã xuất khiếu ra, nhanh chóng rút lui. Bởi vì hắc đã biết ta là ai, cho nên lui về trong cơ thể, chuẩn bị lập tức dẫn người đến vạch trần và giết chết ta.

Ta ra sức áp chế ý nghĩ vui mừng trong lòng xuống, yên lặng ở trong thần kinh của hắc chờ đợi hắc quay về.

Cuồng Vũ trở về đến nơi. Trong khoảnh khắc đó, ta dùng lực lượng của toàn bộ tâm linh, dựa vào lời giảng dạy trong Vu Thần thư, làm tê liệt thần kinh của hắc. Cuồng Vũ ở phòng bên cạnh bị bất ngờ nên không kịp phòng bị, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi hôn mê đi.

Thành công rồi. Nếu ta không khai mở cấm chế đối với thần kinh của hắc, hắc tuyệt đối sẽ không thể hồi phục lại, tất nhiên lại càng không thể xuất khiếu tới trợ giúp Đồ Giáo Giáo nữa.

Ta mở mắt ra, thần quang trầm tĩnh nghênh đón ánh mắt kinh nghi bất định của Đồ Giáo Giáo. Ta mỉm cười nói với nàng: "Đây không phải là yêu pháp, mà là diện mạo thật sự của ta. Nếu nàng không tin thì có thể đưa tay qua sờ thử."

Đồ Giáo Giáo nhảy bật dậy, chạy nhanh về phía đại môn.

Ta nếu như để nàng tẩu thoát như vậy, sau này thật không còn mặt mũi nào trở về gặp đám huynh đệ và người yêu ở Đế quốc và Tịnh Thổ nữa.

Ta bước một bước dài về phía trước, ôm ngang eo nàng.

Không biết từ đâu mà nàng rút ra một thanh chủy thủ lông lánh kim quang, đâm tới trước mặt ta.

Ta nghiêng mặt tránh qua, một tay đánh rơi chủy thủ nàng, thừa thế ôm lấy nàng đang nhảy tới, cùng nhau ngã xuống chiếc giường lớn, vừa vặn đè lên người nàng, tứ chi cùng lúc quăn chặt lấy tứ chi của nàng. Nàng mở miệng muốn kêu nhưng bị miệng ta phong kín phía trên.

Vùng vẫy một hồi, nàng kiệt lực yên tĩnh trở lại. Ta rời cặp môi thơm của nàng, tách ra một chút, để cho hai bên có thể nhìn rõ nhau.

Đồ Giáo Giáo thở gấp: "Người là Đại Kiếm Sư Lan Đặc. Người không trốn thoát được đâu, trừ phi ngay lập tức giết chết ta."

Ta nhu hòa hỏi lại: "Giết nàng thì ta không phải lại càng trốn không thoát sao?"

Nàng hừ lạnh một tiếng không phục, bộ dạng tức giận như thế người biết thế là tốt. Bất quá, rõ ràng là đã không còn sợ ta nữa, cũng không còn thần thái chán ghét xem thường.

Ta nhìn đến vừa hận vừa yêu, mỉm cười: "Bây giờ nàng đã hiểu rõ tại sao tứ đại mỹ nhân của bọn nàng có tới ba người đầu hàng ta rồi chứ! Bởi vì ta không phải là Âm Phong."

Đồ Giáo Giáo lạnh lùng: "Các nàng ấy đều là phản đồ của Vu quốc."

Ta hỏi ngược lại: "Đã phản bội ai?"

Đồ Giáo Giáo đáp: "Phản bội lại Vu đế!"

Ta nhu hòa hỏi: "Vu đế là thứ gì?"

Đồ Giáo Giáo vừa mới định hồi đáp, mở miệng ra nhưng lại không thốt ra tiếng.

Ta thở dài: "Các người có lẽ làm nô lệ đã quá lâu, lâu đến mức quên mất vấn đề này. Các người tính toán điều gì nào? Chỉ cần một mệnh lệnh của Vu đế, Hắc Xoa nhân đã dùng vạn kế đi xâm lược quốc gia khác, sát hại người vô tội. Các người chỉ là thanh đao của tên đao phủ, không có một chút năng lực tự chủ."

Đồ Giáo Giáo phản bác lại: "Đế quốc các người tốt đẹp hơn bao nhiêu. Không phải là đang tự tàn sát lẫn nhau hay sao? Bây giờ đến lượt các người đến xâm lược chúng ta."

Ta chân thành nói: "Nàng sai rồi. Chiến tranh tàn khốc ở Đế quốc là do Vu đế một tay tạo thành. Hiện giờ, Đế quốc đã khôi phục hòa bình, tất cả mọi người đều tương thân tương ái. Ta đến đây lần này không phải là muốn xâm lược các người, mà là muốn đem hòa bình đến cho các người. Nếu không thì ta tuyệt đối không cần hóa trang thành Âm Phong, chỉ cần dẫn theo hết quân tinh nhuệ của Đế quốc và Tịnh Thổ, thêm vào quân đội của Hắc Xoa nhân, Âm Phong tộc và Tiểu Phong Hậu. Nàng cho rằng Hồng Ma nhân có thể chống đỡ được bao nhiêu ngày? Luận về pháp lực, Cuồng Vũ cũng không theo kịp ta. Nếu không thì hiện giờ, hắn cũng đã không cần hôn mê ở phòng bên cạnh."

Đồ Giáo Giáo đại kinh thất sắc, run giọng: "Sư phụ đã hôn mê rồi ư!"

Tiểu nữ tử này tính toán giáo hoạt, cố ý nói chuyện phiếm cùng ta một hồi, hóa ra chỉ hy vọng Cuồng Vũ thông tri cho người khác đến cứu nàng.

Ta kỳ thực có thể đưa ý nghĩ yêu thương vào trong cơ thể nàng, kích thích tình dục của nàng. Bất quá cách này đích thực không quang minh chính đại lắm. Ta muốn giành được nàng trong tâm phục khẩu phục, không muốn nàng sau khi sự việc xảy ra lại có ý hối tiếc.

Đôi nhãn châu của nàng đang chuyển động, trù tính kế sách thoát thân. Đây rõ thật là một nữ hài tử chủ quan quật cường. Nhưng có chỗ tốt là nếu như có thể thuyết phục được nàng, nàng sẽ không thay đổi.

Ta trầm ngâm giây lát: "Thế này đi! Ta hỏi nàng mấy vấn đề. Chỉ cần nàng thẳng thắn thành khẩn hồi đáp, Lan Đặc ta sẽ lập tức thả cho nàng đi."

Đồ Giáo Giáo ngăn người: "Người không sợ ta gọi người giết sạch các người sao?"

Ta mỉm cười: "Nếu như ta bị người giết chết dễ dàng như vậy thì hiện giờ đã không thể đề nàng trên giường nghe ta nói chuyện. Nếu như các người thực sự có thể giết chết ta, ba đại lục sẽ rơi vào trong trạng thái chiến tranh vĩnh viễn, cho đến khi một bên nào đó hoàn toàn bị tiêu diệt."

Đồ Giáo Giáo trong mắt lộ xuất thần sắc hoảng sợ, rõ ràng nghĩ đến tính nghiêm trọng của sự việc, gật đầu nói: "Được! Người hỏi đi!"

Ta nói: "Nếu như nói cho nàng biết Vu đế chẳng những không phải là loài người, mà còn là một chủng loại sinh vật tinh thần đáng sợ muốn hủy diệt nhân loại, nàng nhất định sẽ bảo ta đặt chuyện lừa dối nàng, phải không?"

Đồ Giáo Giáo đáp: "Lan Đặc hóa ra là người lắm điều nói dài như vậy. Đã biết rõ rằng ta sẽ không tin, tại sao còn nói ra?"

Ta cười khố: "Bởi vì nếu như không thuyết phục được nàng, ta quả thực vẫn sẽ giữ lời thả nàng ra, cho nên nói chuyện mới có chút dài dòng. Bởi vì ta đã quá chán ngán tình cảnh máu chảy thành sông rồi."

Đồ Giáo Giáo lạnh lùng: "Mau nói ra vấn đề của người đi!"

Ta nói: "Nhưng ta muốn nàng nói ra lời từ chân tâm, mà không phải là nói lấy lệ. Nếu không thì lời hứa vô hiệu."

Đồ Giáo Giáo sốt ruột: "Mau nói đi!"

Ngữ khí và thần thái của nàng tuy rằng bất thiện nhưng ta lại cảm thấy thân thể nàng đã nói lỏng ra, không còn sự khẩn trương và cương ngạnh như lúc trước. Năm phục trên người nàng quả thực là sự hưởng thụ mềm mại tuyệt vời không gì sánh được.

Ta nói: "Hãy nói cho ta biết, trong số thập đại vu thần thì có bao nhiêu là người tốt?"

Đồ Giáo Giáo ngạc nhiên: "Sự phụ ta đối với chúng ta có thể coi là không tệ."

Ta hỏi lại: "Hắn mà lại tính là người tốt sao?"

Đồ Giáo Giáo thở ra một hơi: "Ở Vu quốc, ai mà chẳng người tranh ta đoạt, người lừa ta gạt."

Ta hỏi tiếp: "Tên Âm Phong đó có tính là người tốt không?"

Đồ Giáo Giáo cười lạnh: "Đương nhiên không phải người tốt, mà còn là đồ sắc ma biến thái. Thế nhưng Lan Đặc nhà người so với hãn thì tốt đẹp hơn bao nhiêu? Nếu không thì Tuyết Chi đã không bị cưỡng bạo dưới tay người."

Ta mỉm cười: "Nếu như nàng ấy không đến trêu chọc ta, ta tuyệt đối không thể đối đãi với nàng ấy như vậy. Với lại nàng ấy căn bản là định bụng hiến dâng thân xác, khiến cho ta không có lựa chọn khác. Xin đừng quên rằng ta đang đóng vai Âm Phong đó."

Đồ Giáo Giáo nói vẻ khinh thường: "Giáo biện!"

Ta thở ra một hơi: "Bất kể thế nào, lỗi không phải do ta. Là ai đã bồi dưỡng ra thập đại vu thần? Là ai ngấm ngấm ủng hộ bọn chúng làm điều ác? Hãy nói cho ta biết đi!"

Đồ Giáo Giáo trầm mặc giây lát, bất lực đáp: "Là Vu đế!"

Ta bình tĩnh hỏi: "Thằng thăn nói thật cho ta biết, một ngày còn Vu đế và vu thần thì các người có thể làm chủ vận mệnh bản thân hay không?"

Đôi mắt xinh đẹp của Đồ Giáo Giáo hiện lên thần sắc ngờ ngàng, một hồi lâu mới khẽ trả lời: "Không!"

Ta hôn nhẹ lên môi nàng, chống người dậy, đi đến trước cửa sổ, nhìn về phía trăng sáng trên bức tường cao ở bên ngoài viện. Quay lưng về phía nàng, ta nói: "Nếu như nàng cho rằng phải trở thành kẻ địch với ta thì có thể ly khai rồi."

Thanh âm Đồ Giáo Giáo rời giường vang lên, tiếp đó là tiếng bước chân đi về phía cửa phòng, sau đó là tiếng mở cửa ra. Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng kêu ngạc nhiên mừng rỡ của Liễu Khách và Cơ Phong.

"Ầm!" Cánh cửa đã đóng lại.

Quay đầu nhìn lại, Đồ Giáo Giáo quả thực đã ly khai như vậy. Ta lại thất bại rồi. Một cổ cảm giác phẫn nộ mạnh mẽ bốc lên trong lòng. Ta chuyển thân quay lại, nhìn về phía trăng sáng trên bầu trời. Được rồi! Vận mệnh đã như vậy, ta đành hủy diệt Hồng Ma quốc thôi. Rốt cuộc có bao nhiêu người trong chúng ta có thể chạy thoát khỏi vùng đất này đây?

Tiếng cửa mở vang lên. Ta sắp quay người lại, đại khai sát giới một vòng.

Tiếng đóng cửa vang lên. Tiếp đó là tiếng nói của Đồ Giáo Giáo: "Người thực sự không sợ ta có thể bán đứng người sao? Tại sao lại không thêm quay đầu lại?"

Ta cố nén nổi vui mừng trong lòng, điềm đạm cất lời: "Cho dù nàng bán đứng thì ta cũng không có cách nào. Lan Đặc há lại là kẻ không giữ lời hứa."

Đồ Giáo Giáo đi tới sau lưng ta, nhẹ thở dài: "Người có biết hậu quả của việc phản bội lại Vu đế đáng sợ biết bao không? Giả như người không giết được hắn, chúng ta cũng xong luôn."

Ta chuyển thân lại, đưa tay nâng cằm nàng lên, mỉm cười: "Các người không cần gánh vác bất cứ trách nhiệm gì cả. Ngoài Cuồng Vũ ra, ai biết được ta là Lan Đặc?" Bỗng nhiên nghĩ tới Liên Lệ Quân, trong lòng lập tức nhói lên một cái.

Đồ Giáo Giáo mặc cho ta nâng cằm nàng, ánh mắt chăm chú nhìn ta, hỏi: "Người có nắm chắc giết chết được Vu đế không?"

Ta cười khở: "Ta ngoài việc tận lực mà làm ra, còn có lựa chọn nào khác chứ?"

Ta hạ bàn tay đang nâng cằm nàng xuống, đeo mặt nạ lên, sau đó ôn nhu kéo tay nàng, đi về phía cửa phòng.

Đồ Giáo Giáo dùng một tay kéo ta lại, cắn răng cúi đầu: "Người không phải là muốn chiếm hữu ta sao?" Nói xong, chiếc cổ trắng đỏ rực tới tận mang tai.

Ta ngạc nhiên: "Ta cứ kéo tay nàng đi ra như thế này, ai cũng phải biết đã xảy ra chuyện gì chứ."

Đồ Giáo Giáo khẽ nói: "Bọn họ có thể kiểm tra đệm giường. Nếu như phát hiện không có vết máu của xử nữ, có thể sinh lòng hoài nghi."

Ta mỉm cười: "Ai lập ra cái quy định rằng việc này nhất định phải làm trên giường. Cứ nói với bọn họ là ta đã chiếm hữu nàng ở hậu viện. Đến khi bọn họ phát hiện ra có vấn đề thì ta đã vào Vu cung rồi."

Đồ Giáo Giáo bực bội nói: "Thế nhưng vừa rồi lúc ta ra khỏi phòng, quần áo không có một chút nếp nhăn nào. Bây giờ lại nhanh chóng ra ngoài thế này, y phục trên người lại hoàn hảo vô khuyết, đến cả tóc cũng không

có nửa điểm tán loạn. Ai cũng đều biết người không phải là tên Âm Phong gian dân."

Ta cảm thấy rất thoải mái, nỗi kìm nén vừa rồi được xả hết, cố ý bảo: "Điều này thì dễ thôi. Chúng ta lại nói chuyện thêm lát nữa, sau đó nàng làm tán loạn mái tóc, làm nhăn y phục, chẳng phải là đã xong sao?"

Đồ Giảo Giảo lúc này cũng biết ta đang trêu chọc nàng, vô cùng hờn dỗi: "Ta không thể tự mình động thủ được. Nếu muốn thì người làm đi!"

Ta thoải mái cười lớn, đưa tay đến mò loạn trên đầu nàng một trận, bứt rơi đồ trang sức trên mái tóc nàng. Trong mái tóc đen nhánh mềm mại không đều của nàng, thoáng hiện ra đám tóc dài màu nâu đỏ rủ xuống hai vai, được tôn lên bởi chiếc bạch bào, đẹp đến mức khiến ta chết lặng người.

Nàng đứng thẳng trông thật xinh đẹp, mặc cho ta hành động. Đôi mắt thanh tú xạ xuất thần sắc vừa hận vừa yêu, nàng giậm chân nói: "Con người này của người thật nhỏ mọn. Vẫn còn nhớ người vừa nói muốn ta ngoan ngoãn theo người, muốn đem ta lột trần rồi ôm lấy ta ngủ. Hãy nói cho Giảo Giảo biết, đó phải chăng chỉ là lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt ta."

Ta ngạc nhiên: "Nàng lúc đó không phải đã nói rằng ta đừng có vọng tưởng sao?"

Đồ Giảo Giảo tức giận vô cùng, dấm một quyền lên vai ta. Ta giả đồ giống như đã thụ trọng thương, ngã ngò vào trong chiếc ghế dựa lớn ở phía sau.

Đồ Giảo Giảo nhào qua, ngồi vào trong lòng ta, ôm lấy cổ ta, nói: "Hồng Ma nhân chúng ta xem trọng nhất là danh tiết. Chỉ cần chúng ta bước ra ngoài cửa như thế này, tất cả Vu quốc đều biết rằng trinh tiết của Giảo Giảo đã mất trong tay người. Người bảo ta vẫn còn có thể lấy một nam nhân khác ư? Đây là chuyện không giải thích được!"

Cho tới giờ phút này, Lan Đặc ta đã nhận được nhiều ân sủng của phụ nữ. Bản nhân tịnh không phải là ai đến cũng không cự tuyệt, mà là cự tuyệt không xong. Với lại so với Chiến Hận ngày trước với hơn ba mươi thê tử thì Lan Đặc ta chỉ là tiểu phù thủy gặp đại phù thủy mà thôi. Nghe kể rằng một tộc trưởng thổ hào có chút quyền thế, số lượng thê tử đạt đến trăm người. Điều đó tất nhiên là thái quá. Một người làm sao có thể ứng phó

được với nhiều nữ nhân như vậy, đối với cả đôi bên đều chỉ có thể là chuyện đau khổ.

Ta thở ra một hơi, cất tiếng: "Ngoài cửa không phải là có hai nam nhân yêu thương nàng, đang đau khổ chờ đợi nàng hay sao?"

Đồ Giáo Giáo nói: "Nếu như Giáo Giáo thực sự yêu thương bọn họ thì bây giờ đã không còn tấm thân xử nữ. Không có nữ nhân nào có thể chống đỡ được sự khiêu tình và dụ dỗ của nam nhân mà mình yêu thích."

Ta mỉm cười hỏi: "Nàng đã quyết định gả cho ta sao?"

Đồ Giáo Giáo mắt không chớp, hiên ngang đáp: "Tất nhiên rồi! Nếu không thì Vu quốc tứ mỹ bị thiếu đi một, người không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Ta bế nàng đứng dậy, đi về phía giường lớn, bảo: "Đã là như vậy, ta cũng không khách khí nữa, để tránh cho tộc nhân của nàng khỏi phải hao tâm tổn sức đi tới hậu viện tìm kiếm loạn một trận!"

Chú thích:

* Ly hồn xuất khuy: hồn lìa ra để đi nhìn ngắm khắp nơi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 3

Nghịet Tình Vương Thân

Khi ta ngồi lên chiếc bảo tọa đặt trên bậc thềm đá ở chính giữa Hồng cung nghị sự sảnh, ta biết rằng mình đã trở thành người có quyền thế nhất Vu quốc.

Đồ Long ngồi bên trái ta, Đạm Như ngồi bên phải. Những người khác đứng trang nghiêm dưới bậc thềm, một bên là tướng lĩnh Hồng Ma nhân, bên kia là mấy người phe ta như Tây Kỳ, Chiến Hận, bao gồm cả Đồ Giáo Giáo trong đó. Từ Đồ Long trở xuống đều có sắc mặt sợ hãi, biểu tình giống như đại họa lâm đầu, không biết ta sẽ xử trị bọn họ thế nào.

Lúc rời khỏi tẩm cung, Đạm Như thông báo với ta rằng Liên Lệ Quân đã quay trở lại Vu cung, xin Vu đế chỉ thị cho ta phải gặp hẳn. Tin tức này khiến lòng ta càng nặng như đeo chì, cảm thấy rất không ổn, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Đồ Long muốn nói lại thôi, trông thấy sắc mặt điềm tĩnh của ta, miễn cưỡng nuốt lời định nói trở lại.

Ta thu nhiếp tinh thần, ra hiệu cho Đồ Long có thể nói chuyện. Đồ Long cung kính thưa: "Cuồng Vũ pháp sư vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta..."

Ta ngắt lời ông ta: "Yên tâm đi! Hẳn chẳng qua là tinh thần hao tổn quá độ, không ngủ hơn chục ngày thì tuyệt đối không thể tỉnh lại. Sau khi bản pháp sư yết kiến Vu đế xong, lúc trở về sẽ cứu tỉnh hẳn."

Đồ Long yên tâm một chút, tiếp đó khó khăn lắm mới mở miệng, khẽ nói: "Âm Phong pháp sư! Đồ Long có một thỉnh cầu, hy vọng pháp sư nghĩ tới thuộc hạ nhiều năm trung thành cần cần, rộng lòng đồng ý cho."

Ta ngạc nhiên: "Cứ nói hết ra. Nếu như ta làm được, nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Đồ Long không thể tưởng được ta lại nói chuyện dễ dàng như thế, nhưng vẫn dè dặt: "Hy vọng pháp sư nương tay buông tha cho Nhã Tử. Mặc dù thuộc hạ biết thỉnh cầu này có phần quá mức, nhưng thuộc hạ quá thực yêu thương sâu sắc nữ nhân này."

Ta nhất thời nghĩ không ra, đành hỏi: "Nhã Tử là ai?"

Đồ Long đáp: "Chính là đệ nhất hậu phi của thuộc hạ."

Ta lúc này mới tỉnh ra, cảm thấy hơi lúng túng, trầm ngâm: "Người không chán ghét nàng vì nàng đã từng phản bội người sao?"

Đồ Long sợ hãi nói: "Sao có thể như vậy? Nếu như pháp sư có hứng thú với nàng, Nhã Tử bất cứ lúc nào cũng có thể bồi tiếp ngài. Chỉ có điều ... Chỉ có điều ..."

Ta không thể tưởng được Đồ Long lại chung tình như vậy, gật đầu: "Yên tâm đi! Ta sẽ không chạm đến nửa đầu ngón tay của nàng nữa đâu."

Ngừng lời lại, hướng về phía các Hồng Ma tướng lĩnh ở dưới bậc thềm, nói tiếp: "Cho phép bản pháp sư tuyên bố tại đây. Ta đã giác ngộ thông suốt cảnh giới tối cao của vu thuật, đã biến đổi khí chất. Nếu không thì cũng không thể giành được cả phương tâm của tứ đại mỹ nhân. Hứng thú của ta không còn chuyên chú tới trên thân thể nữ nhân nữa, cũng không cần đến xử nữ để luyện công. Cho nên các người cứ yên tâm! Ta tuyệt đối không đụng chạm tới bất cứ phụ nữ nào của Hồng Ma quốc nữa."

Toàn bộ Hồng Ma nhân sau khi ngẩn người ra, đều hiện xuất thần sắc kinh ngạc vui mừng, nhưng lại sợ ta đang đánh lừa bọn họ. Ta đặc biệt chú ý đến phản ứng của Liễu Khách và Cơ Phong, hai người nổi danh theo đuổi Giáo Giáo, phát giác trong mắt bọn họ mặc dù vẫn chứa đựng sự ghen ghét, nhưng phần nhiều vẫn là sự bất lực. Giữa ái tình và sinh mệnh, bọn họ rõ ràng đã chọn lựa sinh mệnh.

Thanh âm của Đạm Như vang lên: "Xin hỏi Âm Phong pháp sư hiện giờ cảm thấy hứng thú nhất với cái gì?"

Ta cười nhẹ: "Đây chính là nguyên nhân mà bản pháp sư đến yết kiến Vu đế lần này. Đại Kiếm Sư Lan Đặc đã thống nhất Đế quốc, thế binh lực

không thể ngăn chặn được. Nếu như để cho thù hận kéo dài thêm nữa, chiến hỏa có thể lan tràn tới hai châu Đại Dương và Tiểu Dương. Cho dù thắng lợi cuối cùng thuộc về chúng ta, nhưng cũng có thể thấy trước được hậu quả đáng sợ đó. Huống hồ khả năng chiến thắng của chúng ta không cao, cho nên ta dự định bắt tay giảng hòa với Lan Đặc. Tất nhiên, quyết định sau cùng vẫn ở trong tay Vu đế."

Lần này, đám Hồng Ma nhân thực sự trợn mắt líu lưỡi, chỉ biết ngây ngốc nhìn ta. Ai mà lại nghĩ được Âm Phong hung ác hiếu chiến lại chủ trương hòa bình? Đồ Long sợ ta đang dò xét ông ta nên không dám đáp lời.

Đạm Như nói: "Nếu như muốn giảng hòa với Lan Đặc, trước hết chúng ta phải đoàn kết một lòng, tránh giết hại lẫn nhau thì mới thực hiện được."

Ta đáp: "Lãnh tụ của ba thế lực lớn mạnh nhất Đại Dương châu đều ở tại nơi đây. Đồ Long nhà ngươi có thể tiến hành hội nghị với Tiểu Phong Hậu và Đái Thanh Thanh, ký kết điều ước không xâm phạm lẫn nhau. Ai dám khai chiến, ta tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó."

Đồ Long vốn là kẻ rất có dã tâm. Nhưng dưới tình hình hiện nay, có gan trời hăn cũng không dám có hành động vượt rào, đành phải vâng dạ đồng ý.

Phạm Đa Trí, quân sư của Đồ Long cất tiếng: "Lan Đặc và chúng ta thù sâu như biển, e rằng không chịu giảng hòa."

Ta hờ hững: "Việc này người có thể hỏi kỹ Thanh Thanh. Giả như hăn không chịu giảng hòa, ta thấy sẽ không có một Hắc Xoa nhân nào có thể còn sống mà quay về cố thổ." Lại quay về phía Đạm Như hỏi: "Lúc nào chúng ta khởi hành tới Vu cung?"

Đạm Như đáp: "Liên Lệ Quân bảo chúng ta kiên trì chờ đợi tin tức của nàng. Xem ra không chờ đợi hai ba ngày thì không đi được."

Tâm tư của ta lại càng không thoải mái.

Trong khi Thanh Thanh, Tố Chân, Đạm Như và Hồng Ma nhân tổ chức hội nghị, ta nhàn rỗi buồn tẻ nên dẫn theo hai nàng Đồ Giáo Giáo và Tây Kỳ, thúc ngựa rời thành, thỏa thích rong ruổi đến vùng đồng hoang ở ngoại ô.

Trút bỏ ý nghĩ sầu muộn mệt mỏi kéo dài ở trên thuyền, chúng ta thuận đường ngắm qua cảnh đẹp phương bắc của Đại Dương châu. Tất cả đồng

nội hoàn toàn được che phủ bởi tuyết trắng mênh mông, có loại cảm giác bao la thanh tịnh thuần mỹ.

Chúng ta sau khi chạy lên một gò đất nhỏ, liền nhảy xuống ngựa, đôi mắt nhìn bốn phía, vui vẻ thoải mái. Nước da trắng hồng của Giảo Giảo và vẻ băng cơ ngọc cốt của Tây Kỳ nổi lên trên cánh đồng tuyết khiến người phải lóa mắt.

Giảo Giảo khen ngợi Tây Kỳ: "Vẻ thiên sinh lệ chất của Kỳ Kỳ còn vượt xa bọn ta, vẫn được gọi là Vu quốc tứ mỹ. Phàm là Hồng Ma nhân gặp qua người, bất luận là nam hay nữ, đều thấy ái mộ."

Tây Kỳ mỉm cười đáp lời: "Giảo Giảo nhà người mới thật sự xinh đẹp. Lan Đặc thực là diễm phúc tề thiên."

Ta đưa tay ôm lấy vòng eo hai nàng, cười nói: "Ta phát hiện ra bản thân càng ngày càng háo sắc! May mà nơi đây không có giường. Nếu không, nhất định sẽ bế các nàng lên giường tận tình hoan lạc."

Đồ Giảo Giảo bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn rất có tính cách đó của nàng: "Nam nhân nếu không còn ai háo sắc thì thiếp mới tin chàng là ngoại lệ."

Ta đáp: "Chẳng lẽ nàng đã quên rằng đêm đó, nếu như không phải là nàng hết lời cầu xin, thì ta đã không cùng nàng lên giường. Còn nói ta háo sắc ư?"

Giảo Giảo tức giận vô cùng, nói với vẻ không hài lòng: "Hôm đó là chàng cố tình trêu đùa ta. Nếu không thì tại sao phải đề ta lên giường, chiếm hết tiện nghi? Nói chuyện không thể ngồi nói sao?"

Tây Kỳ cũng hừ lạnh: "Còn nói là không háo sắc. Ngày đó, trong hầm đất, chàng không phải là không giữ quy củ với ta hay sao? Lúc đó thương thế của chàng còn chưa khỏi, cũng mới quen biết người ta chưa đến hai ngày."

Tiểu nữ tử khả ái này chung quy cũng không quên được tình cảnh trong một ngày dưới lòng đất đó, có cơ hội lại nói ra, đủ biết ấn tượng sâu sắc khó quên biết bao. Trên thực tế, ta cũng chưa từng có giây phút nào có thể quên được.

Ta nói với Tây Kỳ: "Còn nói là ta háo sắc. Bản nhân có động tay động chân với nàng không? Nàng phải khen ngợi ta có định lực, không cuốn theo

sự quyền rũ của dục vọng chứ."

Tây Kỳ giận dữ nói: "Lan Đặc không bị dục vọng mê hoặc ư? Lẽ nào đã quên chàng từng hôn lên thùy tai và hai má của ta?"

Tiểu nữ tử này còn nhớ từng chi tiết, nửa điểm cũng không sót. Ta hồ hững đáp: "Đó là chính bản thân nàng đã động xuân tâm, đưa khuôn mặt cùng thùy tai nhỏ nhắn đến tận miệng ta chứ!"

Tây Kỳ nháy dựng lên, túm lấy vạt áo bông của ta, bức bối trừng mắt với ta, giận dữ nói lớn: "Lan Đặc! Ta thề phải tính toán cho rõ với chàng về chuyện mơ hồ này!"

Giảo Giảo ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Kỳ Kỳ! Chúng ta đánh hẳn một trận thật đau nhé?"

Tây Kỳ hưng phấn kêu lên: "Được thôi!" Nói xong, gắng sức đẩy về phía ta. Đôi bàn tay trắng như phấn của Giảo Giảo cũng đâm tới ta.

Ta thừa thế kéo tay hai nàng, ngã vào trong đồng tuyết tích đùn rất dày ở phía sau. Hai người đồng thời đè lên mình ta, chẳng ngờ sau lưng vừa đúng là chỗ sườn dốc. Trong tiếng hô kinh hãi, ba người đồng loạt lăn xuống dưới, cho đến tận chân gò đất mới dừng lại.

Ta cười đến mềm liệt cả người trong tuyết. Hai nàng liêu mình trèo lên, nhào tới trên người ta, túm lấy ta mà đánh đấm. Những nắm quyền trắng phấn tung ra như mưa. Ta ôm lấy đầu, lớn tiếng xin tha.

Cuối cùng, hai nàng cười mềm cả người, nằm phục lên người ta. Ta đưa tay ôm các nàng, trong lòng bình yên, toàn bộ bầu trời đều bị ta ôm vào trong lòng. Chỉ có trong khoảnh khắc chớp mắt này, ta mới thực sự gác bỏ Vu đế sang một bên.

Từ sau khi phát hiện ra Liên Lệ Quân là công cụ của Vu đế, tâm tình của ta luôn nặng trĩu. Cho đến tận bây giờ, chuyển đi tới Vu quốc đều hết sức thuận lợi. Nhưng ta biết rằng mình đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong ở thời điểm then chốt cuối cùng này.

Liên Lệ Quân tại sao lại phải giúp ta qua mặt Cuồng Vũ cùng Hồng Ma nhân? Đáp án thật đơn giản và trực tiếp! Chính là nàng muốn ta đi gặp Vu đế. Phải chăng bởi vì Vu đế muốn đích thân tiêu diệt ta? Trực giác của ta

cảm thấy nội tình bên trong còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng. Bởi vì Vu đế không phải là con người, hẳn có phương thức suy nghĩ khác.

Tại địa phương cách Vu cung chỉ có vài ngày lộ trình này, nỗi nhớ của ta đối với công chúa lại càng mãnh liệt. Công chúa có phải vẫn là “nàng” của ngày trước hay không?

Lúc quay trở về chỗ ở của ta trong hoàng cung, ở phía ngoài tân quán, ta gặp Cự Linh và Diệp Phượng. Ta thuận miệng hỏi: "Tiểu tử Chiến Hận đó xéo đến nơi nào rồi?"

Diệp Phượng cười đáp: "Hắn có thể đến nơi nào chứ? Còn không phải là đang tìm Tuyết Chi tiểu thư của hắn hay sao!"

Ta bật cười, cùng hai nữ nhân đi thẳng vào trong nội sảnh. Thiến nhi ra nghênh đón, thấp giọng nói: "Đồ phụ nhân đã đến, bà ta đang ở trong tẩm thất chờ chàng."

Vừa nghe xong, chân mày ta đã nhíu hẳn lại. Ta đã từng đáp ứng Đồ Long sẽ không đụng vào nữ nhân của hắn. Chuyện này phải ứng phó ra sao mới tốt đây?

Đồ Giáo Giáo hiểu rõ sự tình nghiêm trọng, lo lắng nói: "Chàng phải cẩn thận ứng phó mới được."

Ta khẽ gật đầu, cất tiếng hỏi Thiến nhi: "Các nàng ấy vẫn đang họp hội nghị sao?"

Thiến nhi gật đầu. Ta đưa tay vỗ nhẹ an ủi lên khuôn mặt nàng, cất tiếng hỏi: "Hôm qua bị ta xâm phạm như vậy, trong lòng nàng có trách ta không?"

Khuôn mặt thanh tú của Thiến nhi đỏ lên, khẽ đáp: "Thiến nhi vui thích còn chưa hết, sao lại có thể trách Đại Kiếm Sư chứ!"

Đồ Giáo Giáo trừng mắt với ta một cái, xen lời: "Chàng rõ thật là loại người này mà. Ai dám tỏ vẻ bất mãn với chàng chứ? Chẳng lẽ không sợ mất đầu sao?"

Thiến nhi vội vàng biện hộ giúp ta: "Không phải đâu! Thiến nhi thực sự là cam tâm tình nguyện, bọn thiếp không sợ Đại Kiếm Sư, ngài là người nhân từ nhất."

Tây Kỳ vẫn chưa nguôi cơn tức, cất tiếng: "Thiên nhi không cần phải nói tốt cho hã, thông minh nhất chính là gia nhập vào liên minh của chúng ta, cùng đối phó với hã."

Ta cười nói: "Nàng ấy sớm đã là một phần tử của liên minh, gọi là 'Liên minh vâng lời'. Kỳ Kỳ ngoan đừng tưởng rằng bản thân có thể là ngoại lệ." Nói xong, phớt lờ sự phản đối của nàng, ta đẩy cửa bước vào trong tấm thất.

Đồ phu nhân Nhã Tử ung dung lộng lẫy ngồi ở cạnh giường, thấy ta tiến vào thì đứng dậy, "A!" lên một tiếng ngạc nhiên mừng rỡ.

Ta cảm thấy rất kỳ quái. Nếu như ta dùng khuôn mặt và thân phận của Lan Đặc khuất phục trái tim nàng, ta sẽ không thấy kỳ quái chút nào về thái độ trước mắt này của nàng. Thế nhưng, Âm Phong là nhân vật tà ác, bị toàn bộ nữ nhân Vu quốc căm hận. Cho dù nhất thời bị dụ dỗ khó nén nổi lòng, nhưng sau khi sự việc xảy ra cũng phải xuất hiện tâm trạng bi phẫn. Nàng không nên tìm đến đây để đưa dê vào miệng cọp. Chuyện này chẳng lẽ không phải là rất kỳ quái sao!

Đồ phu nhân vội vàng chạy đến, trực tiếp đem cơ thể mềm mại áp sát vào ta, hoàn toàn không có ngăn cách. Cánh tay nhỏ nhắn của nàng quấn lên cổ ta, rồi mới ngẩng mặt lên, vô cùng e thẹn nói: "Pháp sư, chàng rốt cuộc đã về rồi!"

Ta bình tĩnh nói: "Đồ phu nhân lẽ nào không biết rằng ta đã đáp ứng Đồ Long, không đụng chạm tới nàng nữa hay sao?"

Trong mắt Đồ phu nhân vút qua thần sắc u oán, nguýt mắt với ta: "Thiếp mặc kệ, chàng không cần phải cam đoan với hã. Chàng đã từng công khai biểu thị muốn thiếp theo chàng, và Nhã Tử khi đó cũng đã công khai đồng ý rồi."

Ta cảm thấy rất đau đầu, đành đáp: "Lúc đó phu nhân bị vu pháp của ta mê hoặc, sao có thể đáng tin được. Người khác sẽ không coi bất cứ hành động nào lúc đó của nàng là xuất phát từ chân tâm."

Đồ phu nhân nở một nụ cười đầy thâm ý, nói: "Thiếp đích thực đã bị chàng mê hoặc, nhưng lại hoàn toàn không có liên quan đến vu pháp."

Ta chấn động: "Nàng nói cái gì?"

Đôi môi thơm của Đồ phu nhân hôn nhẹ lên môi ta, nhu hòa nói: "Không được lừa gạt thiếp nữa, chàng là Đại Kiếm Sư Lan Đặc!"

Ta lạnh lùng đáp: "Phu nhân nhầm rồi!"

Đồ phu nhân mỉm cười không nói, tự đưa cánh tay nhỏ nhắn ra, lần mò trên khuôn mặt ta một hồi, tháo bỏ chiếc mặt nạ của ta xuống. Tiếp đó, đôi mắt thanh tú sáng rực lên, lộ xuất thần sắc điên đảo mê say, khen ngợi: "Khó trách không có nữ tử nào không bị chàng làm cho mê đảo. Chàng thật vô cùng đẹp đẽ, còn có đôi mắt có thể câu dẫn hồn phách của bất cứ nữ nhân nào."

Ta cảm thấy lạnh gáy, sau khi hít sâu một hơi mới hỏi: "Nàng phát hiện ra ta là Lan Đặc lúc nào?"

Đồ phu nhân nói về đặc ý: "Đó là khi cánh tay của chàng quấn lên cánh tay thiếp. Bản thân chàng có lẽ không lưu tâm, nhưng thiếp lại chưa bao giờ tiếp xúc với bắp thịt cường tráng và chứa đựng sức mạnh muốn nổ tung như vậy."

Ta thở dài: "Âm Phong chẳng phải cũng rất cường tráng sao?"

Đồ phu nhân đáp: "Thiếp đã từng gặp qua Âm Phong. Hắn có thể tính là cường tráng, nhưng lại không có khí tức thanh xuân và năng lực sinh mệnh mà thân thể chàng đang phát ra. Điều đó tuyệt đối không giấu được thiếp."

Ta thở dài ra một hơi, hỏi: "Tại sao nàng không lật tẩy ta ngay tại chỗ?"

Đồ phu nhân đáp: "Nhã Tử sao lại phải làm việc đó chứ? Chàng đến đây tất nhiên là muốn đối phó với Vu đế. Ở nơi này, trong thâm tâm mọi người, ai mà không cảm hận cùng sợ hãi hắn? Chẳng qua là không dám phản kháng mà thôi!"

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm kêu may mắn. Ta còn tưởng rằng bản thân đóng vai Âm Phong đến mức không có kẽ hở. Thế mà đầu tiên thì để cho Tiểu Phong Hậu phát hiện ra sự giả dối, hiện giờ lại bị trực giác của mỹ nhân trong lòng này biết rõ chân tướng nguy trang. May mà thanh danh của Đại Kiếm Sư vẫn còn không tệ, mới có thể làm cho hai mỹ nữ cam tâm giúp đỡ.

Nhưng mà điều này cũng dẫn đến phiền não, nếu như Đồ phu nhân dùng điều này để uy hiếp ta, thì sẽ phải lo liệu sao đây? Ta dĩ nhiên có thể thắng

thần nói ra chân tướng với Đồ Long, thế nhưng phản ứng của hắn vẫn khó mà dự liệu được. Trong thời khắc sắp sửa quyết chiến cùng Vu đế này, không nên có những chuyện phiền phức.

Trong khi đang tìm lời thích hợp để cự tuyệt nàng, trong mắt Đồ phu nhân lại xạ xuất thâm tình, nhu hòa hỏi: "Lan Đặc công tử, Nhã Tử giúp chàng thắng một trận như vậy, chàng nên đền đáp thiếp ra sao đây?"

Ta hỏi lại: "Đồ Long chân tâm đối đãi tốt với nàng, tại sao nàng vẫn muốn phản bội lại hắn?"

Đồ phu nhân lạnh lùng đáp: "Hắn chẳng qua chỉ là tham luyện sắc đẹp của thiếp. Một khi thiếp không còn trẻ nữa, hắn lại không vứt thiếp đi như giẻ rách hay sao."

Ta ngạc nhiên: "Sao nàng biết được ta không phải là người như vậy?"

Đồ phu nhân đáp: "Thiếp cảm giác được. Hôm qua, lúc chàng hôn thiếp, Nhã Tử cảm nhận được cảm tình phong phú của chàng. Lúc đó, mặc dù chàng xâm phạm một cách rất xấu xa, sỉ nhục thiếp, nhưng bản thân chàng không biết sao, tay chàng bên trong vẫn cực kỳ ôn nhu, phương diện nặng nhẹ cũng rất có chừng mực."

Ta một lần nữa lại lau mồ hôi lạnh trên trán. May mà ta không tuân theo lời dận dò của Đạm Như, hành dâm khắp nơi. Nếu không, nhất định sẽ tiết lộ ra sự khác nhau giữa ta và Âm Phong ở những chi tiết không để ý này. Ta trước sau không thể bắt chước Âm Phong, sáng khoái khi ngược đãi phụ nữ, khiến cho các nàng đau đớn không chịu nổi.

Ta hỏi: "Nàng không cảm thấy phản bội trượng phu là sai sao?"

Đồ phu nhân đáp: "Công tử xin hãy nói cho thiếp biết, tại sao nam nhân có thể có vô số nữ nhân, mà nữ nhân lại chỉ có thể trung thành với một nam nhân?"

Ta lập tức ghen lời. Một nam nhân có nhiều nữ nhân. Trong thời đại này, điều đó tự nhiên giống như hít thở vậy, chỉ cảm thấy thiên kinh địa nghĩa. Chưa từng có ai hoài nghi điều đó là có công bằng hay không.

Điều này có lẽ là một vấn đề của mạnh yếu hay nhiều ít. Loại phụ nữ mạnh mẽ giống như Lệ Thanh quận chúa lại có thể có vô số sủng nam. Mà những tên này cũng không hoài nghi điều đó là công bằng hay không.

Đồ phu nhân nhìn ta thâm tình: "Vả lại, Đồ Long chẳng qua cũng ỷ vào quyền thế bản thân, cướp đoạt thiếp từ trong tay nam nhân trước kia? Nam nhân đầu tiên của thiếp về sau bị hấn dùng mưu gian hại chết. Chàng bảo thiếp có nên mù quáng trung thành với hấn hay không?"

Ta càng thêm đau đầu, than: "Chính miệng ta đã từng đáp ứng Đồ Long sẽ không cùng hấn tranh đoạt nàng. Nếu như lật lọng thì sẽ sinh ra vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Trong thời khắc trọng yếu này, ta kỳ thực không có dư lực để ứng phó với loại chuyện thế này."

Đồ phu nhân hớn hở: "Thiếp không phải là muốn đi theo chàng. Về phương diện giữ bí mật thì thiếp tự có biện pháp, không cần chàng bận tâm lo nghĩ. Thiếp cũng sẽ không gây ra chuyện, chỉ cần cùng chàng thân mật một lần mà thôi."

Ta bất lực thở dài: "Tất cả hãy chờ ta từ Vu cung trở về rồi nói tiếp nhé!"

Đôi mắt thanh tú của Đồ phu nhân sáng lên tia tình cảm hừng hực, lắc đầu: "Không! Thiếp muốn chàng an ủi thiếp trước!"

Ta sao lại không hiểu rõ hàm ý chân chính của từ "an ủi", chỉ đành cười khổ: "Không được càn quấy!"

Đồ phu nhân hung dữ trừng mắt với ta một cái, lui lại, kéo vạt áo ra một chút, lại nhét chiếc mặt nạ giả của ta vào giữa bộ ngực cao thẳng, mỉm cười: "Nhã Tử xin cáo lui!"

Đến lúc này, ta mới lĩnh hội sâu sắc được vẻ ngang tàng đáng yêu và sự cay độc quyến rũ của Hồng Ma nữ lang. Đồ Giảo Giảo như vậy, Đồ phu nhân Nhã Tử cũng như thế.

Trước khi Nhã Tử giả bộ rời khỏi phòng, ta chặn ngang người nàng. Nàng cố tình kêu lên kinh hoảng: "Pháp sư, ngài muốn gì đây?"

Ta không chút khách khí, nhắc thân thể mềm mại của nàng lên vác trên vai, đi đến trước giường và quăng nàng xuống. Tiếp đó, đè chặt nàng trên giường, phớt lờ lời cầu xin và tiếng rên đau đớn của nàng, đánh "phách phách bạch bạch" liên tiếp hơn mười cái lên đôi mông trắng phấn tròn trịa nhô cao, lúc đó mới tiêu tan được hết khí giận.

Mỹ nhân phong tình vạn chủng này, sau khi thở ra đau đớn, liền xoay người lại, khuôn mặt sáng rỡ vẻ dụ nhân, mị nhãn như tơ, yếu ớt nói:

"Chàng đánh thiếp như vậy, thiếp phải theo chân chàng cả đời để báo thù xứng đáng. Trừ phi, chàng ngay lập tức bồi thường tổn thất cho thiếp, còn phải làm cho thiếp hài lòng với bồi thường đó thì thiếp mới có thể buông tha cho chàng."

Sau khi ta tiễn Đồ phu nhân đi, lúc quay về nội sảnh, Đồ Giáo Giáo nắm chặt lấy đầu vạt áo của ta, giận dữ nói: "Còn nói là chàng không háo sắc. Nhìn hình dạng đó của nàng ta, ai cũng biết các người đã làm chuyện gì trong phòng?"

Ta vừa dỗ dành vừa cưỡng ép lôi nàng sang một bên ngồi lên đùi ta, kể thật tất cả mọi chuyện vừa rồi cho nàng nghe. Tính cách của tiểu nữ tử này vốn cương nghị quật cường, nếu không dùng đạo lý thuyết phục nàng thì rất có thể lại gây ra chuyện.

Sau khi nghe toàn bộ mọi chuyện, khuôn mặt thanh tú đang căng cứng của Đồ Giáo Giáo mới giãn ra, nói với vẻ hơi xấu hổ: "Thiếp đã trách oan chàng rồi!"

Tây Kỳ vốn ngồi bên quan sát mọi chuyện này giờ đã chạy lại, ngồi lên tay ghế, mỉm cười: "Thiếp chưa bao giờ thấy qua Lan Đặc nhỏ giọng mềm mại với nữ nhân như vậy. Có phải cảm thấy đã chịu ủy khuất hay không?"

Giáo Giáo nghe nàng nói như thế, thần tình trở nên mất tự nhiên. Tây Kỳ đưa tay nắm lấy bả vai nàng, ghé sát bên tai nàng, nhu hòa nói: "Hãy tin nhiệm Lan Đặc đi! Chàng làm bất cứ chuyện gì cũng đều có lý do khiến người tin phục. Ta và các tỷ muội khác tuy có cùng chàng chơi đùa âm ỉ, nhưng lại chưa từng có ai nghi ngờ chất vấn chàng liệu có đi sai bước hay không."

Giáo Giáo bị nàng nói như vậy, hai mắt đỏ lên, lã chã chực khóc. Tây Kỳ vỗ nhẹ lên mặt nàng, chân thành nói: "Ta thực sự là muốn tốt cho muội. Các nàng ấy đều chiều chuộng Lan Đặc. Nếu như nhìn thấy dáng vẻ hung dữ đó của muội đối với chàng, thì có thể sẽ không hài lòng, cuộc sống của muội sau này sẽ khó chịu."

Giáo Giáo gật đầu nghe theo, liếc trộm ta một cái, khẽ hỏi: "Lan Đặc chàng có vì chuyện này mà không yêu mến thiếp nữa hay không?"

Ta bật cười ha hả, ôm nàng vào trong lòng, chuyển chủ đề: "Mặt trời cũng sắp xuống núi, tại sao các nàng ấy vẫn chưa quay về?"

Lời còn chưa dứt, tiếng nói cười của bọn Đạm Như đã từ phía ngoài truyền tới. Đồ Giảo Giảo thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của ta rồi đứng lên. Đạm Như, Thanh Thanh, Tiểu Phong Hậu, Cự Linh, Diệp Phượng, Chiến Hận, tất cả đều đã quay về.

Ta hỏi Đạm Như sơ lược về tình hình hội nghị. Sau khi biết tất cả đều thuận lợi thì mới nói cho bọn họ biết chuyện của "Hắc Quả Phụ" Liên Lệ Quân. Mọi người nghe xong đều cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đạm Như hiểu rõ nhất sự đáng sợ của Vu đế, khuôn mặt thanh tú trở nên ảm đạm, đề nghị: "Chúng ta phải chăng nên phớt lờ đi chỉ thị của Liên Lệ Quân, lập tức đuổi tới Vu cung, cùng Vu đế quyết một trận thư hùng?"

Tây Kỳ nói: "Nếu như chúng ta không làm rõ được động cơ thật sự của Liên Lệ Quân, thì sẽ vô cùng bất lợi."

Đạm Như nói: "Thực ra, trong lòng ta luôn cảm thấy không thích đáng. Vu đế là tà vật có sức mạnh phi thường. Nhưng lần này, toàn bộ hành trình thật ra lại rất dễ dàng và thuận lợi. Hẳn không thể không biết chúng ta muốn đến tiêu diệt hắn. Thế nhưng, hắn lại hoàn toàn không có bất cứ hành động nào nhằm đối phó với chúng ta, trái lại, còn để cho Liên Lệ Quân nhiều lần ám trợ cho Lan Đặc."

Cự Linh hỏi: "Phải chăng bởi vì hắn chắc chắn xơi tái chúng ta, cho nên mới hoan nghênh chúng ta đến Vu cung?"

Chiến Hận rung mình đáp: "Hắn nhất định muốn tự tay tiêu diệt chúng ta."

Ta hướng về phía Tây Kỳ hỏi: "Ma Nữ từng nói Phụ Thần có thể thông qua sự liên thủ giữa ta với nàng để phát ra năng lượng hủy diệt có thể giết chết Vu đế. Phải chăng thực sự có chuyện như vậy?"

Tây Kỳ khẳng định: "Đúng vậy!"

Ta thở dài một hơi rồi phân tích: "Hiện giờ, chúng ta chỉ có thể đoán rằng Vu đế đánh giá thấp chúng ta, không nghĩ đến Phụ Thần lại bí mật làm hậu thuẫn. Cho nên hắn mới dẫn dắt chúng ta đến Vu cung nhằm hoàn thành một mục tiêu nào đó."

Ngừng một lát, ta nói tiếp: "Đã như vậy, chúng ta cứ kiên nhẫn một chút, chờ tin tức của Liên Lệ Quân, rồi đi đến Vu cung gặp hẳn."

Đạm Như gật đầu: "Xem ra đành phải như thế thôi."

Không biết vì nguyên nhân gì mà trong lòng ta, cảm giác bất an lại càng mãnh liệt hơn. Có lẽ ta biết nguyên nhân ở nơi đó. Từ sau khi đặt chân đến Vu quốc, ta cảm nhận được, có thể dưới tình huống nào đó, dị lực dự báo tương lai đã biến mất không còn chút tung tích. Con đường phía trước ẩn giấu trong thế giới tối tăm không bờ bến.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 4

Vu Cung Chi Hành

Giữa trưa ngày thứ ba, chim ưng truyền thư của Liên Lệ Quân bay đến Hồng Kinh

Giờ khởi hành đã đến

Ta rất muốn để Tổ Chân, Thanh Thanh, Giáo Giáo lại Hồng Kinh, không cần theo chúng ta mạo hiểm, nhưng các nàng nói thế nào cũng không chịu đáp ứng, cuối cùng, ta cũng bị khuất phục.

Trong cơn mưa tuyết, chúng ta ngồi trên xe trượt do hơn hai mươi con cự khuyển đã được huấn luyện đặc biệt, hướng về trung tâm đại tuyết nguyên cách đây hơn tám mươi dặm, nơi vực thẳm có Vu cung.

Ngoại trừ Tây Kỳ và Vu quốc tứ mỹ, thập nhị du nữ, Khôi Ưng và ba mươi tám tên thủ hạ, Cự Linh đương nhiên mang theo Diệp Phượng, Chiến Hận cũng không thua kém, để cho cô vợ mới Tuyết Chi đi theo

Năm nữ nhân định ra quy cũ, thay nhau ngồi trên xe trượt tuyết của ta. Bồi tiếp ta lần đầu tiên là Giáo Giáo và Tổ Chân. Hai nàng cười nói vui vẻ, nhưng tâm tình của ta lại trĩu nặng

Những con cự khuyển kéo xe có bộ lông xám dày ấm áp, tựa như những con ngựa con được thả yên, lợi dụng sức mạnh của ngực, mười hai con thành một tổ, kéo xe trượt như bay trên tuyết. Bọn chúng có một đặc điểm kỳ quái, không phải không có đuôi, chỉ là đuôi ngắn mà dựng đứng, bộ dạng trông rất buồn cười.

Chúng ta nắm bắt rất nhanh kỹ thuật điều khiển bọn chúng, Cự Linh và Chiến Hận, hai gã nổi tính trẻ con, bỏ đoàn chạy lên phía trước dẫn đầu

Ta bắt đầu nhớ đến Đại Hắc ở Tịnh Thổ. Khi nào mới có thể lại ôm nó vào lòng mà thân nhiệt đây?

Ta cũng không khỏi nhớ tới Thái Nhu, Ny Nhã các nàng, hiện tại trong hành trình đến Vu cung, vốn là phải có phần của các nàng, nhưng vì tình huống nguy cấp, làm ta không thể không lỗi hẹn, đối với việc này ta rất áy náy.

Hành động lần này bất luận thành bại ra sao, nếu ta còn sống trở về, trước tiên sẽ đến Đế quốc đón Hoa Nhân, Sơn Mỹ và Tiểu Phi, sau đó lập tức lên đường đến Tịnh Thổ, cho dù ta phải phá luật mà đền bù cho các nàng

Tuyết rơi càng lúc càng dày, bầu trời mênh mông đầy những quả cầu tuyết to bằng nắm tay rơi chậm chậm.

Tiếng hú của bầy sói hoang lúc xa lúc gần, đuổi theo chúng ta, thỉnh thoảng lại thấy thân ảnh chúng phía sau những gốc cây tùng đóng băng.

Chúng ta y theo tấm địa đồ mà Đồ Long đã cung cấp, trước khi mặt trời xuống núi phải đến được hẻm núi nhỏ duy nhất có thể cắm trại đốt lửa tránh gió, chỉ một buổi chiều đã đi được chừng mười hai dặm đường, loại cầu xa phương tiện này, trên mặt tuyết có thể so với cưỡi ngựa phi nước đại trên thảo nguyên

Củi đốt đều từ Hồng Kinh mang theo, đã giúp chúng ta tránh được rất nhiều phiền toái.

Khôi Ưng đi đến cạnh ta, kéo ta sang một bên nói nhỏ: “Đám tuyết khuyến rất là bất thường, túm tụm thành một đám run rẩy, không chịu ăn bất cứ thứ gì.

Ta gọi Đạm Như đang cùng chúng nữ vây quanh đồng lửa nói chuyện với nhau tới, nói cho nàng nghe tình huống này rồi hỏi: “Lần trước khi nàng đến Vu cung, đám chó có xuất hiện tình huống như thế này hay không.” Đạm Như sắc mặt âm trầm lắc đầu nói: “Không có! Tất cả đều bình thường.”

Cự Linh và Chiến Hận lúc này đã đến, nhú mày nói: “Đám cự khuyến này sợ thứ gì vậy? Chúng quy không phải là do đám sói bên ngoài hẻm núi hay sao?”

Chiến Hận vỗ vai ta nói: “Đại kiếm sư không phải ngài có cách nhìn thấy sự vật từ xa hay sao? Vì sao không xem qua tình hình của Vu đế, ít nhất có thể thấy được Liên Lệ Quân và đám Vu nô bày bố cạm bẫy gì để đối phó chúng ta”

Ta gật đầu đáp: “Ta đã từng nghĩ qua điều này, nhưng mà chỉ sợ đả thảo kinh xà, cho nên không dám khinh xuất”

Cự Linh ngạc nhiên nói: “Vu đế sớm đã biết chúng ta sẽ tìm đến, hẳn cũng tuyên bố không sợ chúng ta, vậy còn sợ đả thảo kinh xà cái gì”

Ta giải thích: “Ta sợ chính là cho hẳn biết thực lực của ta, làm hẳn để tâm phòng bị, lại không thể thu được hiệu quả của việc hẳn không kịp ứng phó khi bị tấn công”

Khôi Ưng nói: “Ngài sao biết rằng hẳn không rõ thực lực của ngài?”
Đạm Như nói: “Ta từng cùng Lan Đặc nghiên cứu qua vấn đề này, đều cho rằng lực lượng của Vu đế chỉ có thể hữu hiệu trong một vài phạm vi đặc biệt nhất định, vượt qua phạm vi này, lực lượng tinh thần của hẳn không thể thi triển được, nếu không hẳn không cần thông qua Vu thần để khống chế Đại Tiểu Dương châu, Liên Lệ Quân cũng không cần phải đến Vu cung gặp hẳn để xin chỉ thị”

Ta nói tiếp: “Thậm chí tà lực của Vu thần mà hẳn khống chế cũng theo thời gian mà suy giảm, cho nên Vu thần mỗi mười năm phải đến Vu cung triệu kiến hẳn, để hẳn truyền thêm tà lực mới vào người, làm bọn chúng không thể thoát khỏi ma chướng của hẳn.”

Cự Linh nói: “Nói như vậy, nếu chúng ta có thể giết chết Liên Lệ Quân và Vu nô, lại cấm chỉ bất luận kẻ nào bước vào địa phương năm mươi dặm xung quanh phương viên của Vu cung, giống như là đem hẳn nhốt lại, làm hẳn không thể tác ác, ai!”

Chúng ta đều hiểu được hẳn tại sao phải thờ dài, là bởi vì phương pháp tốt đẹp này đối với tình huống hiện tại khó mà hữu dụng, bởi vì công chúa đã rơi vào tay hẳn.

Chúng ta phải cứu được công chúa, cho nên cũng khó mà tránh khỏi cùng hẳn mặt đối mặt.

Vô luận chúng ta dùng cảm bao nhiêu, thủy chung cũng là loài người, mà sự thật trong quá khứ đã chứng minh loài người đều không phải là đối thủ của hắc

Dưới sự hỗ trợ của dị vật trong phế tích, chúng ta có thể ngoại lệ làm ra kỳ tích hay không?

Không ai dám đưa ra kết luận.

Tiếng cười của Giáo Giáo truyền đến: “Bữa tối đã chuẩn bị xong!”

Chúng ta vây quanh đồng lửa, cùng ăn bữa tối. Món ăn phong phú ngon lành, nhưng ta và bọn Cự Linh cũng cảm thấy món ăn thật vô vị

Giáo Giáo, Thanh Thanh, Diệp Phương và Tuyết Chi đang cao hứng, không ngừng cười đùa với nhau, làm bầu không khí lạnh lùng tỏa ra một điểm sinh cơ.

Ta nhìn Tiểu Phong Hậu Ninh Tố Chân ngồi bên cạnh nói: “Đem nụ cười khả ái của nàng đến đây”

Tố Chân đưa cái miệng nhỏ xinh đến gần bên tai ta, nhỏ nhẹ nói: “Đại kiếm sư! Tố Chân sợ lắm”

Ta ngạc nhiên nói: “Nàng không còn tin ta nữa hay sao?” Tố Chân nói: “Không phải thiếp không tin ngài, mà là nhớ lại lời cha kể về Vu đế”

Ta giật mình, không khỏi tự trách mình bỏ qua không hỏi cô con gái ngoan của Hoán Thiên pháp sư, còn trách bút ký của Hoán Thiên tả không được tường tận, vội hỏi: “Nhạc phụ của ta kể như thế nào?” Tố Chân vui mừng liếc mắt nhìn ta nói: “Cha kể! Vu đế đối với tất cả sinh mệnh trên trái đất đều tràn ngập cừu hận thâm sâu, có khuynh hướng hủy diệt tất cả mọi thứ, nhưng hắc không hề vì điên cuồng mà làm, mà còn có trí tuệ xuất sắc hơn so con người, cho nên mỗi một bước đều là thâm mưu viễn lược, kế hoạch chu toàn, việc này cũng là chỗ đáng sợ nhất của hắc”

Giọng nói nàng tuy nhỏ nhưng vẫn Cự Linh nghe được, hỏi: “Chuyện này còn không không sợ, thì cái gì mới đáng sợ?”

Tứ nữ đang cười nói ngừng lại, nhìn về phía Tố Chân.

Tây Kỳ vẫn trầm mặc nói: “Chân tử nói đi!”

Tố Chân nói: “Cha nói rằng! Chỗ đáng sợ nhất của Vu đế, chính là hắc là một kẻ theo chủ nghĩa công lợi thuần túy, ví như để đối phó dị vật của

Đế Quốc châu, hẳn có thể hoàn toàn bỏ qua cừu hận đối với nhân loại, khổ tâm huấn luyện ra Vu thần, những người đó thay cho hẳn hoàn toàn nắm giữ cấu tạo nội tại của con người, cho nên hẳn mới có thể khống chế loài người. Hẳn tuyệt sẽ không giống như loài người vì sợ hãi, ghen tức, thù oán mà phạm phải sai lầm”

Chiến Hận thở dài nói: “Trời ơi! Ta đã hiểu minh bạch ý của nàng rồi, Tổ Chân có phải muốn nói, Vu đế để chúng ta đến Vu cung, tuyệt không phải bởi vì muốn tự mình giết chúng ta cho nhàn hạ, mà là sau lưng tất nhiên đối với hẳn có lợi, đối với chúng ta là một đại âm mưu”

Chúng ta tuy trên người khoác áo da thú, lại có bếp lửa nhưng vẫn cảm thấy không khí đột ngột hạ xuống.

Có người lại không nhận được nhìn ra bốn phía, xem Vu đế có âm thầm lạnh lùng rình mò tính kế với chúng ta. Bọn Giáo Giáo mất đi hứng thú cười nói.

Đội quân viễn chinh này của chúng ta, phải chăng chính là một bầy cừu tự động tiến vào miệng hổ?

Ta cùng chúng nữ quây quần ngồi trong trướng mạc.

Phía xa bên ngoài doanh trại, thỉnh thoảng vang lên tiếng sói hú dài thê lương làm người ta sợ đến lạnh người.

Đại tuyết đã ngừng lại, nhưng không khí lại càng lạnh hơn

May mắn là những trướng mạc này đều được chế ra để chống lại khí hậu giá lạnh, lớp bên ngoài có thể phòng mưa tuyết, lớp bên trong có thể giữ ấm.

Trong trướng ngập tràn mùi hương và hơi ấm của cơ thể chúng nữ. Theo lệnh của ta, Thiến Nhi đêm nay cũng ngủ tại tiểu thế giới ấm áp này.

Sự ngọt ngào bập bênh nhập vào xuân ý trong lòng tại trướng nội làm tâm tình chúng ta an định bình tĩnh trở lại

Từ trước đến giờ, ta đều có thể nắm thế chủ động, nhưng hiện tại ta cũng hữu tâm vô lực, ai có thể phỏng đoán được hành động kế tiếp của Vu đế ra sao?

Hẳn căn bản không phải là loài người. Chúng ta cũng không rõ hẳn rốt cuộc là sinh vật đáng sợ gì. Dùng năng lực của Phụ thần trong phế tích, vẫn

chỉ có thể cùng hấn đấu lưỡng bại câu thương.

Các nữ nhân của ta yên lặng trầm tư, không dám quấy rầy, chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Để xóa đi nỗi sợ hãi của các nàng, ta miễn cưỡng khuấy động tinh thần, cười nói: “Đến đây! Chúng ta cùng chơi trò chơi tình ái!”

Giảo Giảo cho rằng ta muốn cùng các nàng ân ái, thẹn thùng nói: “Sớm biết ngài sẽ không buông tha cho chúng ta mà”

Thanh Thanh cười trêu nàng: “Người muốn Lan Đặc buông tha cho người sao? Có muốn ta cho người khỏi phục thị không?” Tây Kỳ liếc ta, hướng hai người nói: “Các người yên tâm đi, đêm nay trong trường này, không ai có thể tránh được “sắc trảo” của Đại kiếm sư, bất quá ngài bây giờ thật sự muốn cùng chúng ta chơi một trò chơi”

Ta trong lòng chấn động, nhớ tới trong bút ký của Hoán Thiên Vu thần từng đề cập đến tình yêu của loài người đối với Vu đế mà nói tựa như độc dược phong hầu, ta thấp thoáng cảm thấy mấu chốt quyết định để cùng Vu đế đấu tranh có thể là cùng các nữ nhân của ta hoan lạc cuồng nhiệt mà tìm ra.

Thử hỏi có điều gì yêu thương hơn tình yêu nồng nhiệt của nam nữ. Đó chính là nguồn gốc của sinh mệnh. Vu đế dùng tử vong và hủy diệt để đối phó chúng ta; chúng ta sẽ dùng sinh cơ và luyện ái để chống lại.

Nghĩ như vậy, ta bắt đầu tích cực phân phó các cô gái ngồi xuống, tay nắm tay tạo thành một vòng tròn nhỏ thân thiết ngọt ngào.

Tây Kỳ và ta cùng ngồi xuống. Đạm Như và Thanh Thanh ở bên trái, Tố Chân, Giảo Giảo và Thiển Nhi ở bên phải, tay nắm chặt nối với nhau.

Tây Kỳ nhìn ta mỉm cười nói: “Sáu vị thê tử ngoan ngoãn của ngài ở đây, tùy ý ngài có thể chơi đùa bất cứ trò gì cùng các nàng, xin hãy hạ lệnh!”

Ta ngẫm nghĩ nói: “Nàng cùng ta đưa linh năng vào cơ thể bọn họ, xem sẽ sinh ra cảm ứng kỳ diệu gì”

Đạm Như nói: “Ta có một đề nghị, trong Vu thần thư từng nói đến lực lượng tối nguyên thủy của vũ trụ, cơ bản tự nó là hai loại lực lượng tương phản đối nhau, thể hiện tại thế giới của chúng ta trở thành quang minh và

hắc ám, chính nghĩa và tà ác, sinh mệnh và tử vong, nam tính và nữ tính. Đã là như thế, sao không thử để Kỳ Kỳ đem linh năng của nàng từ phải đưa sang trái, phu quân lại theo hướng khác đưa đi, biến thành một thuận một nghịch, bắt chước kết cấu nguyên bản của vũ trụ."

Ta vỗ bàn khen hay, đang muốn theo cách đó thực hiện.

Tổ Chân nói: "Tổ Chân cũng có một đề nghị, phụ thân từng nói khả năng duy nhất đánh bại Vu đế, có thể là tình yêu của con người, không bằng chúng ta trước tiên kích khởi ngọn lửa tình yêu trong người, khi linh năng chảy qua cơ thể chúng ta, sẽ đem tình yêu của chúng ta kết hợp thành một rồi chảy tiếp, khi đó sẽ là chuyện càng tuyệt vời hơn"

Thanh Thanh cười nói: "Chỉ cần hảo phu quân của chúng ta thi triển yêu thuật, không cần chúng ta kích phát ái niệm, chúng ta sớm đã ngập chìm trong biển yêu thương rồi"

Giảo Giảo bán tín bán nghi hỏi: "Lan Đặc thực sự có bản lĩnh này hay sao? Vì sao ngày đó chàng không thi triển với ta? Chúng nữ ngạc nhiên nhìn ta, lúc này mới biết ngày đó ta là dùng bản lĩnh chân thật hàng phục kiều nữ bản tính điêu ngoa này"

Tây Kỳ chăm chú nhìn Thanh Thanh nói: "Vì khơi gợi tình dục của phu quân và kích khởi ái niệm trong tâm là bất đồng, Tổ Chân nói đúng, đến đây! Để chúng ta cùng nhất tề suy nghĩ về Lan Đặc, chỉ nghĩ đến chỗ tuyệt vời nhất của ngài, hi hi!"

Ta bắt đầu nhập vào trò chơi tình thái tuyệt luân này, lại đề nghị: "Trước tiên, ta và Kỳ Kỳ giống như Đạm Như nói một thuận một nghịch tổng xuất, sau đó chúng ta đồng loạt xem ai nói ra câu nói ngọt ngào nhất, để cho chuyện này biến thành một trò chơi tình ái thật sự"

Mọi người vui vẻ đồng ý.

Ta cùng Tây Kỳ trao đổi ánh mắt, linh năng đồng thời tổng xuất. Bảy người chúng ta cùng lúc phát sinh cảm ứng, cả người run lên.

Ái niệm và linh lực ấm áp liên tục truyền đi, giống như một dòng suối trong xanh, từ hồ này chảy sang hồ khác, sinh cơ liên tục luân chuyển.

Khi hai cổ linh năng gặp nhau, bọt sóng tình yêu bắn ra tung tóe, sau đó lại tan ra, nhưng rõ ràng đã được tăng cường, cảm giác lại như tăng cường

thêm ôn nhu và ấm áp, giống như nam nữ giao hoan.

Đó không chỉ là linh năng của ta và Tây Kỳ, còn có mỵ lực bản thân của Đạm Như và ái ý nồng nhiệt của chúng nữ.

Mỗi lần linh năng chạy qua cơ thể, ta đều cảm ứng được dị năng trong cơ thể mình tăng lên một chút, trong lòng ngập tràn tình yêu vô cùng tận.

Dưới vầng sáng của ánh lửa phong đăng, vẻ tuyệt mỹ của chúng nữ sáng tỏ, dị sắc liên tục hiện ra, dung quang rạng rỡ.

Đó là một cảnh tượng kỳ diệu đẹp đến khó mà hình dung. Chúng ta quên đi những lời tình tứ, tâm linh hòa hợp, khó mà tách rời. Nhiệt ái của chúng nữ như thủy triều trào dâng cuộn cuộn, mà tình yêu của ta thì như cơn sóng lớn cao ngất trời ập đến.

Đó là so với cảm giác nam nữ hoan hảo động lòng người. Cũng như ta cùng các nàng cùng ân ái đến quên hết mọi thứ.

Không biết bao lâu, phong đăng cháy cạn. Trong tối tăm, trò chơi tình ái này vẫn tiếp tục sôi nổi.

Bởi vì chúng ta liên tục kích khởi ái ý đến đỉnh cao nhất, tới một tầng cao nhất định, linh năng bắt đầu ngừng lại nhưng không hề suy giảm.

Sau đó không biết bao lâu.

Một tiếng hét kinh hãi từ bên ngoài truyền đến.

Chúng ta mở mắt ra mới phát giác trời đã sáng rồi, mọi người tuy cả đêm không ngủ nhưng tinh thần sảng khoái khác thường.

Đạm Như nói: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng ta dậy lên một cảm giác bất tường, buông tay đứng lên nói: “Để ta đi xem sao!”

Hơn hai trăm con tuyết khuyến nằm đầy trên mặt đất, trên người đóng một lớp băng mỏng, thân thể cứng như đá

Thoạt đầu, chúng ta còn tưởng bọn nó vì lạnh mà chết, nhưng đến khi thấy mắt tai mũi miệng bọn chúng ứ máu đen, thì mới biết cái chết của bọn chúng là do một nguyên nhân đáng sợ khác.

Cự Linh ngơ ngác hỏi: “Bọn chúng phải chăng là trúng độc?” Đạm Như nói: “Không! Là Vu để tàn sát chúng”

Chiến Hận hoảng sợ nhìn chung quanh, nói: “Hắn tới khi nào?” ta giận dữ nói: “Nơi này là phạm vi tà lực của hắn vươn đến, hắn muốn giết tuyệt

khuyến là chuyện dễ dàng”

Cự Linh thở ra một làn khói trắng nói: “Đúng vậy! Tuyệt khuyến ngày hôm qua đúng là bởi vì cảm ứng được sự tồn tại của Vu đế, cho nên mới có hành vi bất thường đó”

Ta hỏi Thiến nhi: “Khôi Ưng đã đến đây chưa?” Nàng đứng cạnh tuệ nhi đáp: “Khôi Ưng và thủ hạ phát hiện điều gì đó, đã ra bên ngoài hạp cốc.”

Chúng ta ngạc nhiên nhìn nhau, biết rằng nhất định đã có chuyện bất thường đã xảy ra.

Chúng ta gặp được Khôi Ưng tại đầu hẻm núi.

Mặt hắc xám như tro, đi tới đầu đón nói: “Tám tay thủ hạ tại hạp khẩu chẳng biết vì nguyên nhân gì lại rời khỏi cương vị, tự mình đi ra ngoài sơn hạp, chúng ta...mẹ nó... bên ngoài hạp tìm được những đoạn chân tay bị chó sói cắn và dấu máu, trời! Bọn họ vì sao lại đại đột đi vào chỗ bày sói mà chịu chết?” Chúng ta vừa khiếp đảm vừa phẫn nộ.

Bất minh bất bạch, chúng ta mất đi tám hảo thủ, chết hơn hai trăm tuyệt khuyến. Không có xe trượt tuyết, chúng ta làm sao đến được Vu cung.

Tây Kỳ nhú mày nói: “Vu đế đã muốn chúng ta đến Vu cung, tại sao còn muốn hủy đi phương tiện giao thông và dùng bày sói giết người của chúng ta?” Điều đó là một vấn đề không ai có thể trả lời.

Trong lúc đó một du nữ run giọng nói: “Hiện tại phải làm sao bây giờ?” Lúc này mọi người kể cả các du nữ và mười ba chiến sĩ Ưng tộc còn lại vây chung quanh ta, không ai không mang bộ mặt hoảng sợ.

Cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, cũng sẽ không làm bọn họ khiếp nhược đến như vậy. Bởi vì bọn họ đối mặt với điều không thể lý giải được, cũng là lực lượng tà ác đang thực chất tồn tại.

Ánh mắt mọi người tập trung lên người ta, xem ta như lãnh đạo họ ứng phó thế nào với khó khăn vô hình vô ảnh này.

Vu đế là địch nhân không thể nhìn thấu được của ta, giả thiết nếu ta không thể nắm được động cơ và âm mưu của hắn, ngày hôm nay tất bại vô nghi.

Những người chung quanh ta, từng người một sẽ bị hắn dùng những thủ đoạn không thể đoán được sát hại. Mỗi một người đều sẽ chết rất thê thảm.

Ta trầm ngâm một hồi, thở dài nói: “Khôi Ưng, Thiến Nhi! Ta muốn hai người các người lập tức suất lĩnh thủ hạ quay về Hồng Kinh, dọc đường không được dừng lại”

Khôi Ưng lạnh lùng nói: “Đại kiếm sư hãy giết Khôi Ưng đi! Hãn tuyệt không thể lâm trận mà lùi bước, trừ phi là đã chết.” ta cảm thấy đau đầu, nhìn qua Thiến Nhi.

Thiến Nhi cúi đầu kiên quyết nói: “Thiến Nhi sẽ nghe theo bất kỳ lời nói nào của Đại kiếm sư, ngoài trừ chuyện muốn thiếp rời đi”

Ta nhượng bộ nói: “Như vậy đi! Khôi Ưng và Thiến Nhi có thể lưu lại nhưng thủ hạ các người phải lập tức rời đi, ta không muốn lại có sự hy sinh vô nghĩa”

Ta không để bọn họ có cơ hội phản đối, trở về nơi cắm trại phân phó: “Đem tất cả vật tư tập trung tại vài xe trượt tuyết do chúng ta kéo”

Đi được vài bước, thanh âm tranh biện của Khôi Ưng và thủ hạ đã truyền đến tai. Thập nhị du nữ tụ bên cạnh Đạm Như, thấp giọng nói chuyện.

Cự Linh và ta sóng vai đi tới, cảm động nói: “Xem ra không ai muốn ly khai”

Chiến Hận nói: “Không thể tưởng được tất cả đều là hảo hán tử, hảo nữ tử”

Ta đi đến tảng đá bên cạnh hạp chán nản ngồi xuống, nhìn thi hài tuyết khuyến nằm khắp nơi trên mặt đất đối diện, nảy lên một ý nghĩ kỳ quái! Vu để nếu muốn cảnh cáo hoặc uy hiếp chúng ta, vì sao không giết thập nhị du nữ mà chỉ giết chiến sĩ Ưng tộc và tuyết khuyến? Nếu hãn giết chết một kiều thê của ta hoặc bọn Chiến Hận, Cự Linh, Diệp Phượng, Tuyết Chi, có phải càng có thể làm tổn thương ta, sinh ra hiệu quả chấn động càng mãnh liệt.

Hoặc giả mục tiêu kế tiếp của hãn mới là bọn họ ư?

Từ sau khi tìm được dị năng chân ái của Bách Hợp chứa trong Ma Nữ nhận, mỗi lần sắp gặp nguy hiểm, ta luôn luôn có thể sinh ra cảm giác, đoán trước tương lai, nhưng từ sau khi tiến vào tuyết nguyên, năng lực này

đã tiêu thất, nếu không đã có thể ngăn chặn sự phát sinh thảm kịch tối hôm qua.

Đạm Như và Khôi Ưng đi về phía ta, cùng nói: “Bọn họ đều không chịu đi!”

Ta trong lòng nóng lên, thở dài: “Được rồi! Phải chết thì chết cùng một chỗ” Tây Kỳ đến sau lưng ta ôm chặt rồi thở dài: “Lan Đặc! Chàng ngàn vạn lần đừng nản chí, nếu chàng biến thành như thế, chúng ta càng không có hy vọng chiến thắng Vu đế”

Chúng ta xỏ vào tuyết hài mang theo, rời khỏi sơn hạp, tiếp tục hành trình

Tuyết hài giống như xe trượt loại nhỏ, để hài lắp một bản hẹp bằng sắt tinh luyện, đầu đuôi đều ghếch lên, làm chúng ta tựa như nổi trên mặt tuyết nhu nhuyễn, không đến nỗi bị hãm trong tuyết, trên dốc tuyết càng có thể trượt xuống dưới, nếu không cũng không biết đi như thế nào với sáu mươi dặm hành trình còn lại.

Vừa rời khỏi hạp cốc, ông trời giống như cùng chúng ta đối đầu, mưa tuyết, trong mưa tuyết lẫn gió hướng chúng ta gieo rắc băng phấn.

Khắp nơi đều trắng mịt mờ, làm cho tâm tình của chúng ta càng tồi tệ. Tuyết địa xa xôi không có cảm giác sinh mệnh, chỉ có vài tảng đá kết băng tô điểm cho cảnh sắc hoang lương.

Chúng ta chẳng những phải chống lại băng lãnh của gió tuyết mà còn chịu đựng cái lạnh của sự sợ hãi trong lòng.

Ta không nhịn được liền quay sang hỏi Đạm Như: “Trước kia các nàng đến Vu cung như thế nào?” Đạm Như đáp: “Chúng ta gọi Vu cung là địa phương tối hàn lãnh, nhưng mà mỗi lần đến đó, thời tiết đều rất tốt, chưa bao giờ có tình hình như hiện tại, ô! Chẳng lẽ....” Chúng ta nhìn nhau vẻ hoảng sợ, đồng thời nghĩ đến thời tiết có thể là do tà lực của Vu đế đứng sau thao túng, nếu là như thế, lực lượng của hắn thật sự không giống như những gì chúng ta nghĩ đến.

Đi trên tuyết nguyên làm ta nhớ tới một nơi cực kỳ khác biệt nhưng lại vô cùng đáng sợ “đại sa mạc” Chỉ có điều cát vàng lấp lánh thay cho tuyết trắng xóa, sóng nhiệt thiêu người thay cho bạo tuyết băng hàn!

Đồ vật toàn bộ tập trung trên mười chiếc xe trượt, do ba mươi chiến sĩ Ưng tộc thay nhau kéo, trên mặt tuyết lưu lại từng vệt tuyết.

Cho dù mang tuyết hài, nhưng tuyết mới vừa rơi mềm nhuyễn phi thường, bước chân luôn bị ngập chìm trong tuyết phải cố sức rút ra, làm chúng ta muốn đi nhanh cũng không được.

Vừa mới rời hạp cốc, trong cốc truyền ra thanh âm đáng sợ của bọn sói đối tranh nhau ăn thi thể của đám tuyết khuyến, càng làm tăng thêm sự bất lực và đau thương trong lòng.

Hai canh giờ sau, thời tiết càng biến đổi rõ rệt.

Chúng ta kéo màn che tuyết xuống che mặt, cài chặt vào cổ áo, chống những bông tuyết đập vào mặt. Gió tuyết gào thét mãnh liệt, lay lắc, xé rách áo khoác, xô đẩy chúng ta xiêu vẹo, cất bước khó khăn.

Cho dù lúc thời tiết quang đãng, muốn tại tuyết nguyên không lạc đường đã là chuyện khó, hiện tại nhìn thế giới qua màn chắn tuyết càng tăng thêm khó khăn phân biệt phương hướng và cảnh vật! Nhất là những thứ chúng ta mặc trên người, áo khoác da hay lông thú, quần da, tuyết hài đều nặng nề phi thường, càng tăng thêm sự gian khổ của hành trình.

Nếu như cơn lốc này là do Vu đế tạo ra, hẳn đúng là không muốn chúng ta nhanh chóng dễ dàng đến chỗ của hắn.

Ta thật sự không rõ hắn muốn chúng ta như thế nào.

Áo ngoài của chúng ta cùng áo khoác phủ đầy băng tuyết, thỉnh thoảng phải dùng sức giữ bỏ, nếu không bông vải sẽ bị rạn, sau đó sẽ bị đóng băng đến chết cứng.

Khôi Ưng chạy tới bên cạnh ta hét lớn: “Đi như thế này không phải là biện pháp, chúng ta phải tìm một chỗ tránh trận bão tuyết này!”

Mặc dù biết hắn hét lớn bên tai ta, nhưng âm thanh truyền vào tai ta mơ hồ không rõ, giống như từ một phía khác của đại địa theo gió thổi tới. Ta ra dấu đồng ý, trả lời: “Nơi đây có chỗ tránh bão tuyết?” Khôi Ưng chỉ về phía bên chỗ có địa thế hơi mập mờ.

Khi chúng ta thay đổi phương hướng, đi đến phía bên trái, bão tuyết đột nhiên dừng lại, nhưng chúng ta vẫn không chịu nổi mệt mỏi khó mà tiếp tục hành trình.

Ta không có lấy nửa điểm vui mừng, chỉ là càng tăng sự hoài nghi của mình! Vu để thật sự có thể thao túng khống chế khí hậu của tuyết nguyên.

Hắn vì sao muốn chúng ta ngừng lại? Có phải hắn ta chưa chuẩn bị gặp chúng ta hay không? Nếu còn chưa có thể khống chế công chúa, hắn có thể đơn giản để Liên Lệ Quân thông tri cho Cuồng Vũ giết chúng ta.

Hắn lại không hề làm như vậy.

Chúng ta lê bước trên dốc tuyết mềm nhuyễn ngập chân.

Địa thế lần đầu xuất hiện biến hóa, nham thạch hắc sắc phá mở tuyết, địa tôn thành một khối tách bạch.

Nham thạch do băng giá và sương gió, vỡ vụn thành những khối đá bất kỳ và lớp nham thạch, những khối đá sắc nhọn như dao bén khiến người ta không dám bước chân lên.

Chúng ta cố sức bò lên một dốc núi, lớp nham thạch dưới chân rơi rào rào, ta và chúng nữ lên đến đỉnh đầu tiên.

Bầu trời rất cuộc trời quang mây tạnh, từ trong u ám lộ ra sắc trời màu xanh. Tầm nhìn mênh mông vô hạn.

Ở hướng mặt trời lặn, nơi đất bằng sơn lĩnh đột ngột nhấp nhô, tất cả không phải là núi cao, do phong hóa làm phân mảnh, khiến cho người ta nhớ cảnh tượng thời hồng hoang.

Các chiến sĩ Ưng tộc bên dưới đang hò hét nỗ lực, cố gắng kéo xe trượt lên núi.

Sỏi đá cọ xát vào xe trượt phát ra tiếng quạc quạc khó nghe, làm người ta lo lắng ván trượt sẽ bị thủng

Đạm Như mở áo choàng và mạng che mặt lộ ra dung nhan tuyết thế, chỉ vào sơn lĩnh bên kia nói: “Nơi đó gọi là Phục Thần lĩnh, ở trong có đường đi bằng dây căng, sau khi đi qua nơi này, chính là cổng vào Vu Uyên”

Chúng nữ nhao nhao cởi áo khoác và mạng che, đi đến bên cạnh ta.

Tây Kỳ ước đoán: “Nếu như không có mưa tuyết, nhiều nhất một ngày chúng ta có thể lên đến Phục Thần lĩnh”

Lúc này Cự Linh trèo lên, đi đến một phía khác của đỉnh núi nhìn xuống nói: “Trời! Các ngươi xem đó là cái gì?”

Chúng nữ tranh nhau chạy đến, nhìn tới chỗ theo hướng chỉ của Cự Linh, tất cả cùng ngậy người. Ta cảm thấy hiếu kỳ, đi tới và cũng ngậy người tại chỗ.

Dưới chân chúng ta, xuất hiện một sơn cốc, sườn núi chung quanh phủ đầy tuyết trắng, trong đó có một tiểu hồ đầy vẻ thơ mộng nằm tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng hòa nhập vào sơn cốc, gió thậm chí không thổi đến nơi này. Tiểu hồ mơ màng nằm dưới đáy cốc, trên mặt che phủ một lớp băng mỏng màu xanh lam, dường như còn chưa tỉnh lại từ trong cái lạnh khắc nghiệt. Ánh tà dương còn sót lại từ sau núi chiếu chéo qua một bên, đem sắc hồng rực rỡ tỏa sáng trên mặt băng, thần bí thế lưỡng.

Chúng nữ hò reo, tranh nhau trượt xuống. Giảo Giảo nóng lòng nhất, chạy nhanh đến mất thăng bằng, cứ như vậy lăn xuống. Trong tiếng cười vui vẻ, chúng ta tạm thời quên đi sự uy hiếp của Vu đế.

Chúng ta dừng trướng, đốt lửa bên bờ hồ, chuẩn bị ăn tối. Sắc trời nhanh chóng tối sầm, màn đêm thần bí bao phủ mọi vật, những điểm tinh quang thấp thoáng ẩn hiện bên trên.

Chúng ta chia làm ba tổ, ngồi ăn chung quanh đồng lửa.

Cự Linh đi đến bên cạnh ta ngồi xuống, hạ giọng tựa như sợ người ta nghe thấy: “Đại kiểm sư có nhận ra hay không, sau khi đến đây chẳng những không thấy dấu vết của sinh vật nào, ngay cả tiếng sói tru cũng không nghe được”

Ta sớm đã chú ý đến điểm này, chỉ là sợ nói ra sẽ làm mọi người hoảng sợ.

Chiến Hận ngồi đối diện Tuyết Chi và Tuệ Nhi sắc mặt cực kỳ u ám, gật đầu nói: “Ta cũng nhận thấy tình hình bất thường này, chỉ là không rõ tại sao như vậy!”

Giải giáo nói: “Đám sói đó có phải đã đến hấp cốc ăn thi hài của đám tuyết khuyến không?” Tổ Chân lắc đầu: “Không! Đại kiểm sư có nhận ra không, lại đây” Ta cũng nhận thấy chuyện bất thường, chúng ta nhìn về phía nàng

Tổ Chân nói: “Cha từng kể cho ta, trong phạm vi năm mươi dặm của Vu cung, chẳng những không có sự tồn tại của sinh vật, ngay cả cỏ cây cũng

không thể sinh trưởng. Bởi vì Vu đế là kẻ hủy diệt sinh mệnh, tất cả sinh vật đều phải tránh xa hắn”

Sắc mặt Đạm Như bỗng trắng bệch cúi đầu không nói gì.

Ta ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói: “Nàng nghĩ đến điều gì?” Đạm Như thấp giọng: “Vu đế đã có thể ở nơi xa như hạp cốc giết chết tuyết khuyển, lại có thể làm người ta mất đi bản tính, đi ra ngoài cốc đầu thân tự sát bởi bầy sói. Hiện giờ chúng ta thâm nhập đến bên trong phạm vi tà lực tối cường của hắn, chẳng phải để cho hắn giết chúng ta bất kỳ lúc nào sao?” Tây Kỳ ngần ngại nói: “Như tử nói không sai, từ sau khi ly khai hạp cốc, càng đi đến Vu cung, ta càng có cảm giác đang bị người nào đó nhìn chăm chăm, giống như một chút bí mật cũng không thể che dấu, thân thể hoàn toàn trong suốt trần trụi”

Mọi người đều gật đầu, biểu thị có cảm giác giống vậy. Ta trong lòng rất ngạc nhiên, vì sao chỉ có mỗi mình ta không có cảm giác đó, chẳng lẽ Vu đế không thể nhìn thấu ta. Ý nghĩ này làm ta cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Giống như lời Tổ Chân nói, Vu đế sẽ không làm chuyện vô bổ, phía sau mỗi hành động đều có một vài mục đích, hắn hiện tại ép chúng ta ngừng lại ở nơi đây là lại có âm mưu gì?

Tuyết Chi run giọng nói: “Ta đêm nay có chết cũng không ngủ!”

Diệp Phượng ngã vào lòng Cự Linh nói khẽ: “Cự Linh chàng phải bảo vệ ta”

Cự Linh nhìn ta cười khố, có chút mùi vị đau thương của anh hùng mạt lộ.

Ta vẫy Tây Kỳ: “Kỳ Kỳ! Đến đây!”

Tây Kỳ đến ngồi cạnh ta. Chúng nhân đều hiếu kỳ nhìn chúng ta.

Ta một tay ôm Đạm Như, tay kia nắm tay Tây Kỳ nói: “chúng ta đến Vu cung trình sát tình hình của Vu đế”

Chúng nhân đương nhiên biết chúng ta không phải muốn trong đêm đến Vu cung mà là dựa vào linh lực bí mật vượt qua đại địa, đến dò xét Vu cung.

Chiến Hận nhíu mày nói: “Ngài trước đây lại nói là sợ đã thảo kinh xà?”
Ta nhạt giọng nói: “Hắn đã có thể nhìn xuyên qua tâm linh của Kỳ Kỳ, tự hắn cũng biết được năng lực của nàng, bất cứ cách gì cũng không lừa được hắn, không đáng để sắp xếp rõ ràng cùng hắn đấu một trận, kiểm tra tà lực của hắn”

Tất cả mọi người sắc mặt đều lộ vẻ khẩn trương. Ta và Tây Kỳ cùng đồng thời nhắm mắt lại. Hai tâm linh kết hợp chặt chẽ với nhau. Linh năng dần dần ngưng kết lại. Chúng ta từ cảm quan của mắt tai mũi miệng đi đến chỗ sâu kín của tâm linh, dùng tâm linh để nhìn và lắng nghe. Tây Kỳ và tâm linh của ta sau khi kết hợp hòa nhập vào tuyết địa, lướt qua hắc ám mênh mê, theo mặt đất tiến đến Phục Thần linh.

Mắt đã thấy địa uyên trước mắt. Chuyện đáng sợ đã xảy ra. Tâm linh của chúng ta cảm thấy một cỗ lực lượng tà ác to lớn vô cùng phô thiên cái địa (che kín cả trời đất) ép thẳng tới. Thứ tà lực đó tràn ngập tuyệt vọng, hủy diệt và cừu hận.

“Oanh!”

Chúng ta không thể tránh được, cùng cỗ tà lực đó đụng thẳng vào nhau. Điều đó tựa như người đang toàn lực chạy như điên, đột nhiên đụng vào một vật chắn phía trước mà không hề có bức tường nào tồn tại ở đó.

Thần kinh chấn động, trong nhất thời hoàn toàn mất đi năng lực tri giác. Một lúc sau ta mới hơi hồi phục thần trí, phác giác mình đã về tới doanh trại nằm bên tiểu hồ, buông tay của Tây Kỳ ra, hai tay ta ôm đầu, đau đớn không chịu nổi, ngã vào lòng Đạm Như.

Tiếng gọi của bọn Cự Linh Chiến Hận như từ xa xa nơi các vì sao truyền đến. Ta cố gắng ngồi dậy, chịu cơn đau như não bị chẻ làm hai, mở to mắt ra. Mặt Tây Kỳ không chút huyết sắc, nằm gục trong lòng Đạm Như, toàn thân run rẩy. Chúng nữ toàn bộ đều rơi lệ.

Ta không để ý đến mọi thứ, nhào đến, hôn lên đôi môi thơm của nàng, đem một ít dị năng còn sót trong cơ thể đưa vào cơ thể nàng.

Thân thể băng lãnh cứng đờ của Tây Kỳ dần dần mềm ấm trở lại, khuôn mặt đã hồng trở lại, ngừng run rẩy, túm tụm từ từ mở ra âu yếm dừng lại ở ta.

Mọi người thở phào. Ta ôm Tây Kỳ ngồi dậy, cũng còn hơi hoảng sợ nói: “Thật là lợi hại!”

Ánh mắt mong chờ và tràn đầy sự sợ hãi của mọi người toàn bộ tập trung vào ta. Sau khi ta kể lại chuyện vừa rồi đã cùng tà lực của Vu đế tương ngộ, không ai không mặt mày xanh xám, nói không ra lời.

Nếu tà lực của Vu đế vượt xa chúng ta, chúng ta còn lấy thứ gì để khiêu chiến với hắn?

Hắn không hề là sinh vật tinh thần tà ác mà con người có thể đối phó.

Tây Kỳ hồi phục lại như cũ, nghiêm mặt nói: “Không biết mọi người có cảm thấy hay không, hiện tại đã không còn cảm giác Vu đế đang rình mò bên cạnh”

Đạm Như thân là Vu thần, linh giác nhạy cảm nhất, giật mình nói: “Kỳ Kỳ nói không sai, đúng rồi, chính xác là không còn cảm giác đó nữa”

Cự Linh mừng rỡ nói: “Điều đó cho thấy tà lực của Vu đế không hề mạnh hơn Đại kiếm sư và Kỳ Kỳ nhiều lắm, cho nên hắn cũng bị thương ở một mức độ nhất định, lại có lẽ do ngăn cản hai người dò tìm ra hắn, hiện tại chưa có thể hồi phục lại, cho nên không có dư lực đến giám thị chúng ta?” Nhưng ta biết chuyện thật sự xảy ra không phải là như vậy, lực lượng của hắn so với chúng ta thật sự mạnh hơn rất nhiều, nhưng sự thật hiện tại hắn không có ở gần đây, vấn đề rốt cuộc là ở đâu.

Giả thiết là ta có thể biết cách phá bỏ điểm này, hoặc là thật sự có thể đánh bại tên địch nhân cường đại vô bì này không chừng.

Lửa trại nổ lách tách.

Lúc này Khôi Ưng và thủ hạ của hắn, Thiến Nhi và các du nữ toàn bộ đã đến, biến thành hai vòng tròn lớn trong ngoài. Trong lòng mọi người đều lo lắng không yên.

Tây Kỳ đột nhiên biến sắc, hoảng sợ nói: “Vu đế lại đến”

Lần này ngay cả ta cũng cảm thấy rõ ràng.

Đó là một loại hàn ý, không giống với không khí lạnh bên ngoài, nó đến từ bên trong tim chúng ta, lửa cháy hừng hực cũng không thể xua nó đi được mấy may.

Ta nhớ lại cổ băng hàn gập trong thần kinh của Đạm Như và cổ tà lực phong bế tâm linh của Liên Lệ Quân. Chẳng lẽ Vu đế muốn khống chế chúng ta?

Hàn ý nhanh chóng tăng lên, cuối cùng ngoại trừ ta và Tây Kỳ, ngay cả Đạm Như cũng lạnh đến phát run. Ta biết không thể để cho chuyện này tiếp tục, bằng không ngoại trừ ta và Tây Kỳ, ai cũng sẽ bị chết cồng.

Ta nhồm dậy nói: “Mọi người làm thành một vòng tròn lớn, Kỳ Kỳ đến phía đối diện với ta.”

Mọi người bắt đầu run rẩy bò đến, lão đảo dùng dư lực làm thành một vòng tròn lớn, tay nắm tay ngồi cùng một chỗ. Ta và Tây Kỳ một thuận một nghịch tổng xuất linh năng. Hàn ý bỗng nhiên tăng cường.

Hai chiến sĩ Ứng tộc và một du nữ “Rằm” té nhào về phía trước. Ta hét lớn: “Đừng buông tay họ ra”

Vừa mới tương ngộ cùng Vu đế, hao tổn một lượng lớn linh năng của ta và Tây Kỳ, đến lúc này còn chưa hồi phục được một nửa năng lượng, hiện tại muốn đồng thời chuyển qua cơ thể của năm mươi ba người, hầu như ngay từ đầu, lực lượng của ta và Tây Kỳ đã đến giới hạn cho phép.

Ta hét lớn: “Ta cần tình yêu của các người, không cần sợ hãi, không cần thù hận, chỉ có tình yêu mới khả dĩ làm chúng ta tránh được tổn thương của Vu đế”

Đạm Như kiệt lực kêu lên: “Các nữ nhân và Ứng tộc chiến sĩ, chúng ta cùng hát lên bài tình ca của Vu quốc”

Nàng bắt đầu, mọi người dùng những thanh âm run rẩy hát theo. Lúc khởi đầu, hát không thành lời, âm không thành điệu, nhưng rất nhanh càng lúc càng nhiều người gia nhập vào đội ngũ hát vang, tiếng hát càng mạnh mẽ.

Tình yêu nhân loại trong chúng ta đang trỗi dậy.

Linh năng của ta và Tây Kỳ giống như một hồ nước khô cạn được cấp một nguồn cam lộ tình yêu vô tận, từ yếu chuyển thành mạnh.

Chúng ta đem vài bài hát có giai điệu ưu mỹ nhất, không ngừng hát, đến nỗi sau cùng, ngay cả ta và bọn Cự Linh cũng nắm vững ca từ và âm điệu, hưng phấn cất tiếng hát vang.

Linh năng cường đại trong tay và nắm tay tuần hoàn chảy liên tục.

Ta cảm thấy linh năng đã đột phá khỏi đỉnh cao nhất của trò chơi tình ái cùng chúng nữ trong trường tối hôm qua, nó vẫn tiếp tục tăng lên không ngừng.

Thân thể chúng ta bắt đầu ấm áp trở lại, các chiến sĩ và du nữ bị lạnh đến hôn mê đều đã phục nguyên, gia nhập đám ca hát đến quên hết mọi thứ của chúng ta.

Trên mặt mỗi người tỏa sáng lấp lánh, có người thậm chí rơi cả nhiệt lệ.

Minh ngộ từ trong lòng ta dậy lên, đột nhiên ta hoàn toàn hiểu rõ bút ký của Hoán Thiên Vu thần. Nhân loại duy nhất chỉ có thể đánh bại năng lực của Vu đế bằng tình yêu.

Ta không ngừng tổng xuất linh năng tràn ngập tình yêu nhận được ái ý của những người khác gửi tới. Linh năng của ta không ngừng tăng cường phát sinh, trong lòng bỗng nổi lên đấu chí và niềm tin to lớn vô cùng, suy nghĩ vô lực cùng Vu đế đối kháng trước đây đã không còn nữa.

Tiềm tàng trong cơ thể của ta, những lực lượng không thể nào xuất ra cũng bị kích phát, làm ta tựa như tìm được một kho báu mới.

Tà lực của Vu đế chẳng những đã bị áp chế, mà còn bị đuổi đánh vô tung vô ảnh.

Ta hướng Tây Kỳ gửi đi một thông điệp tâm linh, để linh năng luân lưu trong cơ thể của ta và nàng tương ngộ, để mỗi người đem linh năng hấp thụ thành của mình, kích thích phát huy lực lượng tiềm tàng của mỗi người.

Sau khi trải qua trò chơi tình ái này, vào trước thời khắc trọng yếu, thể chất của năm mươi ba người có mặt tại đây sẽ có thể xuất hiện biến hóa kinh thiên động địa.

Tựa như ngày đó, ta nhận được năng lượng của Ma nữ nhận.

Mỗi một cá nhân đều sẽ biến thành hạt giống tình yêu, sau khi rời khỏi đây, sẽ có một ngày tình yêu tuyệt vời này thông qua chúng ta sẽ truyền bá rộng rãi, toàn bộ loài người đều sẽ sinh ra biến hóa, biến thành một thể hệ mới.

Một thời đại hoàn toàn mới sẽ đến.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 5

Tuyệt Nguyên Dạ Vũ

Khi chúng ta phấn khởi đứng lên, chúng ta đều biết đã đánh thắng một trận lớn trong cuộc đấu tranh với Vu đế.

Bất kể là ai, trước tiên đều vây lấy đồng lửa trại rồi nhảy múa. Trong chớp mắt, quá nửa số người đều tham gia vào vũ điệu cuồng say sôi động. Những người không khiêu vũ thì đứng bên cạnh reo hò hưng phấn. Những tiếng kêu kỳ quái hòa cùng với tiếng vỗ tay.

Đạm Như trở thành cái đích trung tâm của tất cả mọi người, bởi vũ điệu của nàng chứa đầy mị lực thu hút. Ngay cả chiến sĩ Ưng tộc, từ trước tới nay vốn luôn kính ngưỡng nàng như thần thánh, cũng đã loại bỏ chướng ngại trong lòng, cùng nàng xoay vòng nhảy múa.

Chiến Hận đi tới bên cạnh ta, nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy cả người giống như thoát thai hoán cốt, cả thị lực và thính giác đều trở nên linh mẫn. Hy vọng đây không phải là hiện tượng tạm thời, nếu không thì sẽ rất khó chịu."

Ta ra sức vỗ mạnh lên người hấn một cái, cười nói: "Yên tâm đi! Dị năng đã kết hợp với tiềm lực trong cơ thể người. Sau này chỉ có thể không ngừng tăng cường, chứ tuyệt đối không thể giảm bớt."

Thanh Thanh vừa mới ngừng múa trở về, đôi mắt thanh tú lóe lên thần sắc mà trước đây chưa từng có, nghe vậy liền hỏi: "Tại sao đêm qua chúng ta cũng làm chuyện tương tự nhưng lại không có công hiệu thần kỳ như lần này?"

Ta đáp: "Một là bởi vì lần này có nhiều người tham gia, lực lượng hơn xa so với những người trước, thành công chế tạo ra một trường năng lượng to lớn! Quan trọng hơn chính là đêm qua, tâm tình chúng ta là chơi đùa du hí, nhưng tối nay, chúng ta lại là vì đối kháng lại Vu đế, vì sinh tồn mà chiến đấu anh dũng. Trong giây phút sinh tử, tiềm năng của mỗi người đều được kích phát ra. Từ giờ khắc này, Vu đế không còn có thể tiếp tục chi phối vận mệnh của chúng ta nữa."

Tây Kỳ hỏi: "Vừa rồi, Vu đế rõ ràng là muốn giết chết tất cả mọi người, ngoại trừ chàng với thiếp. Vì sao hắn lại muốn làm vậy?"

Cự Linh lúc này ngồi phía trước ta, đang vô cùng hứng thú ôm lấy hai nàng Du nữ, gật đầu: "Có lẽ hắn chỉ muốn hai người các người đến Vu cung, để tiện tiến hành một âm mưu nào đó nhằm đối phó với các người."

Ta cười nhẹ: "Ta vừa mới hiểu ra vì sao hắn muốn làm vậy. Nhất định là muốn nhân cơ hội giết chết người mà ta vô cùng yêu thương, kích khởi nỗi thống khổ cùng cừ hận của ta. Bởi vì hắn sợ ta có ý nghĩ yêu thương dồi dào trong tâm tưởng."

Mọi người chờ ra ngây ngốc, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ suy nghĩ của ta. Đúng vậy! Vu đế sợ nhất chính là tình yêu của nhân loại. Chuyện này mặc dù huyền diệu khó giải thích nhưng lại là sự thực, bởi vì chúng ta và Vu đế căn bản là hai loại sinh mệnh hoàn toàn không giống nhau. Tình yêu của nhân loại vừa đúng lại là khắc tinh của hắn. Giống như cá không thể rời xa nước mà sống được, nhưng nếu như đem con người ngâm trong nước thì chỉ có thể chết vì ngạt thở. Tình yêu chính là thứ nước trí mạng có thể làm cho Vu đế ngạt thở.

Nếu như bọn Cự Linh, Đạm Như, tất cả đều bị giết chết, tình yêu trong lòng ta sẽ không còn sót lại chút gì. Cái còn lại chỉ có thống khổ, thù hận và ăn năn đau buồn. Khi đó, Vu đế không cần phải sợ ta nữa.

Chiến Hận bật cười hỏi: "Lúc đó, ngài liệu có phải liên tục nói rằng "ta yêu người" thì mới có thể một kiếm giết chết Vu đế hay không?"

Mọi người không thể không mỉm cười. Từ lúc lên đường, chưa từng có thời khắc nào thoải mái dễ chịu như bây giờ.

Lúc này, Đạm Như thoát thân quay về, thân thiết phục xuống trên lưng Tây Kỳ, cùng Tây Kỳ mặt kề mặt.

Cự Linh hỏi: "Có một chuyện mà ta trước sau vẫn không minh bạch. Vu đế đã là sinh vật tinh thần vô hình, chúng ta làm sao có thể giết chết hắc đây?"

Ta quay sang phía Tây Kỳ, hỏi: "Ta cũng không hiểu rõ lắm, Kỳ Kỳ có thể nói ra đáp án hay không?"

Tây Kỳ đáp: "Thiếp chính đang định nói ra câu chuyện mà mẫu thân nói cho thiếp biết."

Ngừng một lát rồi kể tiếp: "Mẫu thân kể, Vu đế vốn không phải vô hình. Chỉ là do toàn bộ cơ thể bị Phụ Thần triệt để hủy đi, mới bắt buộc phải nấu thân trong từ trường dưới nền đất của Vu cung, kéo dài hơi tàn. Nếu như chúng ta có thể phá hỏng từ trường, mà hắc lại không thể tiến vào trong thần kinh của công chúa, sự tồn tại thuần tinh thần của hắc sẽ tiêu tan thành mây khói, cũng giống như giết chết hắc."

Đạm Như vẫn còn phẫn khởi: "Nếu như chúng ta có thể cứu thoát công chúa, không phải là đã đứng ở thế bất bại ư. Rồi cứ ban hạ một đề nghị ở đằng trước, không cho phép bất cứ ai đi vào khu vực lân cận Vu cung. Lúc đó, bất luận tà lực của hắc lợi hại thế nào thì cũng không có đất mà giở ra bản lĩnh."

Ta nói: "Đạm Như chớ có vì thắng lợi nhỏ mà khinh địch. Tà lực của Vu đế vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tất cả chúng ta lúc này cộng lại. Thêm nữa, hắc có trí tuệ hơn người, chúng ta đích thực đấu không lại hắc. May mà chúng ta có tình yêu có thể khắc chế hắc, mới có thể giúp chúng ta không bị thua bất cứ hành động nào của hắc. Cứu công chúa trở về tuyệt đối không phải là chuyện dễ."

Khôi Ưng lúc này cũng gia nhập vòng tròn nhỏ của chúng ta, nói chen vào: "Chỉ xem hắc có thể khống chế thời tiết thì đã khiến người ta cảm thấy khó mà thắng được hắc. Huống chi, hắc còn có hơn chục tên vu nô đáng sợ cùng với Liên Lệ Quân giúp đỡ. Tình hình đối với chúng ta quả thực không hề lạc quan."

Tây Kỳ thở dài: "Vấn đề lớn nhất là địch tối ta sáng. Trải qua cuộc chiến vừa rồi, hắn đã nắm chắc được thực lực của chúng ta, trong khi chúng ta vẫn hoàn toàn không biết gì về hắn. Đến cả nguyên nhân chân chính vì sao hắn muốn chúng ta đến Vu cung cũng vẫn mù mịt không manh mối."

Ta trêu chọc Tây Kỳ: "Kỳ Kỳ đề cao khí thế địch nhân như vậy, coi chừng ta đánh vào mông nàng."

Tây Kỳ hờn dỗi: "Thiếp chẳng qua chỉ lời thẳng nói thật! Đã phạm phải lỗi lầm gì chứ?"

Ta mỉm cười: "Vu đế đối với chúng ta đã không còn giống như ngón tay và bàn tay nữa. Bắt đầu từ tối nay, do đã sợ hãi ‘ái năng’ của chúng ta, cho nên hắn không thể nhìn thấu chúng ta. Cho dù không thể địch lại được Vu đế, chúng ta cũng có thể sử dụng trí kế để chiến thắng hắn, cùng hắn so xem rốt cuộc ai mới là sinh vật ưu tú hơn."

Đạm Như bĩu cái miệng nhỏ nhắn: "Xem bộ dạng khinh địch dương dương đắc ý của phu quân, nhất định là đã nghĩ thông âm mưu to lớn của Vu đế."

Uy hiếp của Vu đế đã giảm bớt, mỹ nữ này ngay tức khắc đã khôi phục sự linh hoạt thông minh, phong tình vạn chủng của ngày thường. Đây đã không còn là cuộc chiến tranh chỉ nghiêng về một phía nữa.

Chiến Hận lặng lẽ nói: "Đến cả tại sao Vu đế muốn đưa ngài đến Vu cung mà ngài cũng nghĩ thông. Điều đó thật sự khiến người ta khó mà tin được."

Đạm Như ôm lấy Tây Kỳ, nói: "Nếu như hảo phu quân của chúng ta đã thực sự nghĩ thông câu đố này, mà chúng ta vẫn mù mờ không hiểu, chúng ta sẽ bị ép buộc thần phục dưới trí tuệ của chàng. Hảo Kỳ Kỳ, chúng ta mau mau suy nghĩ đi!"

Cự Linh bật cười: "Hiện giờ kể cả có nghĩ được điều gì đi nữa thì có gì mà khoe khoang chứ. Bởi vì đã chậm chạp hơn so với Đại Kiếm Sư rồi."

Giảo Giảo và Tố Chân kéo tay nhau trở lại, cười hỏi: "Mọi người nói chuyện gì mà tràn trề hứng thú đến vậy?"

Nhân lúc Cự Linh giải thích cho các nàng, ta nhìn về phía thập nhị Du nữ đang cùng Ưng tộc chiến sĩ khiêu vũ cuồng say. Vừa vận công thấy

Thiền nhi đang sôi nổi lẫn lư thân thể mỹ lệ thanh xuân thẳng chắc của nàng, tạo ra đủ loại tư thế múa uyển chuyển, dẫn dắt đám đông tham gia đều vây quanh xem nàng múa. Tiếng la hét vang lên sôi động.

Mỗi người đều tràn đầy ý nghĩ yêu thương. Dục vọng nam nữ không hề liên quan tới ý nghĩ này, tuy rằng nó cũng được bao quát bên trong. Đó là một thứ tình yêu đối với sinh mệnh đã thăng hoa lên, tạo thành sinh mệnh đối với khát vọng bản thân của nàng. Bên trong sự di chuyển đó, chỉ có tiếng vui cười và động lực của hỏa nhiệt.

Trong thời khắc sắp sửa cùng Vu đế chính diện giao tranh này, ta rốt cuộc đã hiểu thông được ý nghĩa chân chính của sinh mệnh. Đó chính là phải tận tình hưởng thụ mặt tốt đẹp mà sinh mệnh trao cho. Ta không thừa nhận bản thân là đồ tham hoa luyện sắc nữa. Đó chỉ là ta trung thành với sinh mệnh của chính mình, là sự trung thành mà không được làm trái.

Phụ Thần ở trong phế tích tịnh không thể giúp đỡ ta giải quyết nghi nan này. Bởi vì trước sau ông ta cũng không phải là nhân loại. Chỉ có nhân loại mới có thể giải quyết được sự việc của chính mình. Đó cũng là mục đích của sinh mệnh.

Giảo Giảo nhảy nhót tới bên cạnh ta, nồng nhiệt kéo ta đòi hỏi: "Hảo phu quân, mau vén mở chân tướng sự việc đi!"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên khuôn mặt ta. Ta ung dung nói: "Đạm Như hãy nói cho nam nhân của nàng biết, mục tiêu lớn nhất của Vu đế là gì?"

Đôi mắt xinh đẹp của Đạm Như sáng lên, nàng cất tiếng đáp: "Đương nhiên là muốn hủy diệt Phụ Thần trong phế tích."

Đôi mắt nàng lấp lánh ánh sáng trí tuệ, nói tiếp: "Để đạt được mục đích này, hẳn ta nhất định cần phải giành được thân thể của công chúa, để có thể thoát ra khỏi từ trường trong lòng đất. Có nơi nấu thân mới, hẳn sẽ lợi dụng thân thể của công chúa đi vào trong phế tích nhằm giết chết đại địch của mình. Tiếp đó mới xoay qua đối phó với loài người chúng ta. Phải không, nam nhân của thiếp?" Rồi cười nhẹ nói: "Thiếp cũng đã nghĩ thông rồi!"

Tây Kỳ giậm chân: "Thật không chịu đâu. Đáp án kỳ thực rất đơn giản, sao thiếp lại không suy đoán được nhỉ?"

Chiến Hận gãi đầu ngơ ngác hỏi: "Tại sao ta vẫn không nghĩ thông nhỉ? Trước đây ta còn cho rằng mình là người thông minh nhất trên đời này."

Mọi người cười đến gập cả người lại. Tổ Chân thúc giục: "Mau nói ra đi!"

Ta hờ hững nói: "Đây chẳng qua là một suy luận đơn giản. Phụ thân nàng đã từng nói rằng Vu đế sẽ không làm chuyện vô vị, cho nên tất cả mục đích của hành động đều là để đạt được mục đích mà Đạm Như vừa giải thích. Đã là như vậy, hãn muốn ta và Tây Kỳ đến Vu cung, tất nhiên là muốn lợi dụng chúng ta giúp hãn hoàn thành mộng tưởng, đem bản thân hãn chuyển vào trong cơ thể công chúa. Không có sự giúp đỡ của chúng ta, hãn căn bản hoàn toàn không có biện pháp để đạt được mục đích này. Nếu không, đối với hãn mà nói, dù có phải đợi thêm một hai trăm năm nữa thì cũng có là gì đâu."

Thanh Thanh hỏi: "Hãn sẽ lợi dụng các người thế nào?"

Ta mỉm cười: "Chúng ta sẽ rất nhanh biết được thôi. Để chứng minh suy đoán của ta không sai, chúng ta sẽ lưu lại nơi này phong lưu khoái hoạt. Mỗi buổi tối thì múa hát tưng bừng, ngắm sao trời, cho đến khi Vu đế phái người đến mời chúng ta đến Vu cung."

Mọi người nghe mà ngẩn cả ra. Ta vỗ mạnh lên người Chiến Hận, bảo: "Hảo tiểu tử! Hãy quay về lều của ngươi, cùng bọn Tuyết Chi, Tuệ nhi ăn chơi trác táng đi! Cho dù sau này ngươi có trở thành thánh, nhưng cuối cùng bất quá cũng chỉ là một con thánh lang mà thôi."

Ta ôm lấy Thanh Thanh đi về phía lều vải. Thanh Thanh thâm tình nói: "Chúng ta đều rất cao hứng vì Đại Kiếm Sư đã khôi phục lại lòng tin, một lần nữa thể hiện ra phong độ bày mưu lập kế, quyết thắng nghìn dặm của chàng. Một khắc trước đây, người ta không biết lo lắng biết bao nhiêu cho chàng đấy!"

Đạm Như từ phía sau đuổi tới, yêu kiều gọi: "Lan Đặc!"

Ta cùng Thanh Thanh dừng lại.

Đạm Như ưỡn thẳng bộ ngực xấp mềm, đứng chắn trước mặt ta. Hình dáng ngang ngược kiều mị khả ái đó có thể khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng phải cúi đầu xưng thần. Nàng dậm chân nói: "Thiếp biết Lan Đặc

chàng còn có một chút sự tình liên quan đến Vu đế vẫn chưa nói ra. Nhìn vẻ mặt tươi cười tràn đầy mưu mô lúc vừa rồi của chàng thì rõ."

Ta cúi xuống hôn lên môi nàng, mỉm cười trêu nàng: "Với trí tuệ của Tú Lệ pháp sư, sao lại đoán không ra sự tình mà Lan Đặc suy nghĩ trong lòng?"

Thân thể động lòng người của Đạm Như dán sát vào, ôm lấy cổ ta, đáp: "Nếu như tài trí của Đạm Như hơn được chàng, thì hiện giờ đã không biến thành tù binh tình ái của chàng."

Ta cười nhẹ: "Đó chỉ là bởi vì Vinh tiểu thư coi trọng Lan Đặc thôi. Cho nên mới giả vờ ngu ngốc, cố ý thua một trận, tự hạ thấp địa vị, nhằm có thể lấy thân đền đáp chứ gì!"

Đạm Như giận dỗi: "Chàng nhất định ôm lấy chủ ý không nói ra sao!"

Ta ung dung đáp: "Hiện giờ, ta chỉ có hứng thú cùng các nàng làm tình và nói những lời ngon tiếng ngọt. Hãy ngoan ngoãn đi nói với các hảo tỷ muội của nàng, chơi đùa ở bên ngoài lâu một chút cũng không có quan hệ gì. Bởi vì sau khi ta bước vào lều thì sẽ không đi ra, cho đến khi Liên Lệ Quân tới tìm ta."

Đạm Như ngẩn người: "Giả dụ Liên Lệ Quân không đến, chàng không phải sẽ vĩnh viễn lưu lại trong lều chứ?"

Ta cười đáp: "Tất nhiên là có thời hạn. Ta sẽ chờ nàng ta trong lều ba ngày. Nếu như nàng ta không đến, chúng ta ngay lập tức rời khỏi, vĩnh viễn không quay lại nữa, khoái khoái lác lác qua ngày. Bởi vì điều đó đã chứng tỏ rằng Lan Đặc thực sự không phải là đối thủ của Vu đế, đến cả trí tuệ cũng không hơn được hẳn."

Đạm Như ngẩn người nói: "Lan Đặc à! Lòng tin của chàng phải chăng đã hơi quá mức?"

Ta đáp: "Muốn đối phó với Vu đế, sinh vật tà ác phi thường này thì chỉ có cách sử dụng thủ đoạn phi thường. Hãy đi nói với tỷ muội của nàng rằng, cứ từng người tiến vào trong lều cùng ta hoan hảo. Hiện giờ, ta trước tiên muốn cùng Thanh Thanh triền miên một hồi trong thế giới thu nhỏ ấm áp đó, nói ra những lời tâm sự nhỏ bé."

Đạm Như hôn nhẹ lên môi ta, thủ thủ: "Con người này của chàng luôn có thể khiến cho Đạm Như mỗi lần đối diện, đều cảm thấy tươi mới tốt đẹp giống như lần đầu tiên vậy. Lan Đặc ơi, thiếp càng ngày càng yêu chàng."

Sau khi nàng ra đi, mang theo một làn gió thơm, ta và Thanh Thanh tiến vào trong lều.

Tựa hồ như vừa mới bước vào trong chiếc lều ấm áp, hai chúng ta liền bắt đầu sự nghiệp tình ái vĩ đại. Thanh Thanh ở dưới người ta đang nhiệt liệt hòa theo.

Lúc này, tất cả bọn Tây Kỳ, Đạm Như, Tố Chân, Giáo Giáo và Thiển Nhi đang chen nhau tiến vào trong lều, ngồi vây lấy nhìn chúng ta. Khuôn mặt đỏ ửng thẹn thùng nhìn hai người chúng ta tiến hành các động tác kịch liệt trong chăn.

Thanh Thanh nhắm đôi mắt lại, yêu kiều thờ gấp. Nàng hoàn toàn không để ý xem bên cạnh có người quan sát hay không, cũng không còn tâm tình để ý đến tất cả mọi thứ bên ngoài cơ thể.

Ngũ nữ nhìn đến đỏ mặt tía tai. Giáo Giáo giận dữ nói: "Lan Đặc! Chàng đang cố tình lợi dụng Thanh Thanh để trêu ghẹo chúng ta."

Ta cười hỏi: "Người kế tiếp là ai đây?"

Ngũ nữ nhìn nhau một cái, ai cũng khát khao muốn làm người kế tiếp, nhưng lại xấu hổ không muốn tranh tiên. Tố Chân nói: "Tự phụ quân chàng đến chọn đi!"

Đôi mắt thanh tú của Tây Kỳ lóe lên tia sáng trí tuệ: "Phu quân làm như vậy là có mục đích đó! Chúng ta phải tự mình quyết định thứ tự trước sau."

Đạm Như ngăn người: "Chàng có mục đích gì chứ. Nhìn xem! Chàng đang rập tâm làm cho Thanh Thanh phóng dăng nhiệt tình như vậy."

Giáo Giáo bỗng nhiên nhào lên lưng ta, run giọng: "Lan Đặc! Chàng xấu xa lắm. Giáo Giáo nén chịu không được!"

Đạm Như chấn động; "Thiếp hiểu rồi. Lan Đặc chàng đang tiến hành ứng phó với âm mưu của Vu đế. Cho nên mới cố tình khơi dậy cảm giác cuồng dã nhất, dục vọng nguyên thủy nhất của chúng ta!"

Tây Kỳ ửng hồng hai gò má: "Lan Đặc chàng đã thành công rồi. Biết rõ vừa rồi chúng ta, do bởi trò chơi tình ái đó, mà trong lòng đang tràn đầy lửa

tình nhiệt huyết đối với sinh mệnh. Hiện giờ bị chàng dụ dỗ như thế này, tất cả đều phun trào ra. Tối nay, hãy để cho chúng thiếp quăng đi tất cả, triệt để đầu hàng chàng, đem thân xác cùng sự ngoan ngoãn dâng lên cho chàng, được không?"

Ta thở gấp: "Hãy tin ta đi! Ta đã nắm chắc bí quyết then chốt để chiến thắng Vu đế. Đó là phương pháp mà đến cả Phụ Thần trong phế tích cũng không thể tưởng được."

Tinh thần và thể lực của ta leo tới đỉnh cao chưa từng có. Việc giao hoan nam nữ được duy trì liên tục, giúp ta đưa tình yêu trong cơ thể đến được những đỉnh cao còn lại. Với lại, không giống như người bình thường, sau khi việc đó đạt đến cao trào thì ngay lập tức suy yếu, ta lại liên tục giữ nguyên ở trạng thái đó, đem tiềm năng dẫn phát ra, để cho sinh mệnh phát huy đến cùng tận. Đây mới chân lý của tình yêu nam nữ. Ta từ trong "trò chơi tình ái" mà đạt được điều giác ngộ này.

Từ xưa đến nay, mọi người đều mong muốn có thể đạt được khoái lạc và thỏa mãn lớn nhất từ trong hoan hảo nam nữ, truy cầu đủ loại kỹ xảo dụ dỗ trên xác thịt. Nhưng họ lại không hiểu rõ rằng, sự tiếp xúc thân mật của xác thịt chỉ là thủ đoạn, mục đích chân chính chỉ là sự dung hòa và kết hợp của tâm linh. Cho nên nếu nam nữ chỉ thuần túy truy cầu khoái cảm nhục thể xác thịt, cuối cùng đều sẽ không thu được bất cứ điều gì. Chỉ khi tâm linh và dục vọng không chia rẽ khỏi nhau, nam nữ mới có thể chân chính chia nhau hưởng lợi từ phía đối tác, cùng lúc cho và nhận.

Tâm linh mỗi người đều là một vực sâu tối tăm phân cách. Khi nam nữ kết hợp, cho dù yêu thương sâu sắc đối phương thế nào, bộ phận có thể động chạm được chỉ là lớp vỏ bề ngoài của vực sâu tâm linh này. Chính như cái mà chúng ta gọi là "chân thành", rốt cuộc có thể "chân thành" đến mức đó không? Loài người nếu một ngày vẫn không thật sự hiểu rõ bản thân, thì sẽ không thể hiểu rõ được "chân thành" là cái gì. Ngay cả bản thân mình mà cũng không hiểu thì làm sao có thể khiến cho người khác hiểu rõ được?

Để đối phó được với Vu đế, ta nhất định phải hoàn toàn hiểu rõ chân diện mạo chân thực của tình ái, không còn phương pháp nào khác.

Hiện giờ, ta chính đang muốn tiêu trừ triệt để sự ngăn cách với chúng nữ. Ta muốn đem chính bản thân mình hiến dâng hoàn toàn cho các nàng, cũng muốn các nàng đem chính bản thân hoàn toàn hiến dâng cho ta. Muốn đạt được mục đích này, phương pháp duy nhất chính là duy trì ở mức cao nhất trạng thái cực lạc trong sự giao hòa giữa tâm linh và dục vọng, cho đến khi các nàng hoàn toàn khai mở tâm linh, tình ái không tự kiềm chế và “sự chân thành” hiến dâng hoàn toàn, không lưu giữ một chút nào. Thứ tình ái đó mới là tình ái đích thực và vô tư. Ta rốt cuộc đã thành công, làm được chuyện mà chưa từng có một đôi nam nữ nào có thể làm được.

Dị năng tình ái chân thành của Bách Hợp đến từ Ma Nữ nhận chỉ là một ngọn lửa, tác dụng của nó là thuốc dẫn để châm lửa ái tình, phóng xuất năng lực ẩn tàng ra. Hiện giờ, ngọn lửa sinh mệnh đã bốc cháy rừng rực, không có thứ gì có thể ngăn trở sự khuyếch tán nhanh chóng của nó.

Nhân loại vốn có thứ năng lực kỳ diệu này, chẳng qua là bản thân lại không biết. Đã thế lại còn quen cho rằng không biết thì có thể có được những thứ càng tốt đẹp hơn. Đó là giấc mộng đẹp mà mỗi cá nhân, trong đêm tối hiu quạnh, luôn ní non truy cầu. Đó mới là ái tình chân chính. Những cái khác đều là sự giả tạo và ảo giác, bởi vì theo thời gian sẽ dần hiểu rõ mà giảm xuống và dần dần mất hẳn, thậm chí có thể trở thành sự căm hận sâu sắc giữa đôi bên.

Ái tình thông thường có thể làm cho nhân loại có được cái “chân thành” ngắn ngủi, nhưng sau đó sẽ không có gì cả. Họ lại đắm chìm vào trong ý thức nặng nề thường ngày, chỉ muốn một lần nữa trải qua cái thứ “chân thành” dựa vào giác quan kích thích mà mang đến đó. Tiếp đó, lại một lần nữa mất đi, họ trở lại thành một cá thể cô độc.

Nhưng hiện tại, loại ái tình giữa ta và chúng nữ đã vĩnh viễn đập tan sự cách ly và cô độc. Bởi vì, ái tình đó không chỉ là sự kết hợp của xác thịt, mà cũng là sự hòa hợp khăng khít của tâm linh. Ái tình đó là thứ mà loài người trước nay tự có, thôi thúc họ liên tục truy tìm không ngừng nghỉ.

Khi ta từ từ tỉnh lại, phát giác đang nằm trong vòng tay ấm áp của Thiên nhi.

Nàng mỉm cười nhìn ta, không còn một chút khiếp sợ và tự ti nào nữa. Khoảng cách trên dưới về thân phận đã không còn tồn tại trong suy nghĩ của nàng. Ta là nam. Nàng là nữ. Cùng nhau yêu thương sâu sắc đối phương chính là như thế này.

Nàng cúi thấp đầu xuống, hôn ta một cái thắm thiết, nhẹ nhàng nói: "Các nàng đều đã ra ngoài thưởng thức cảnh tuyết rơi, để lại một mình thiếp bồi tiếp chàng. Chúng thiếp sẽ luân phiên nhau chăm sóc chàng, được chàng yêu thương và quan tâm."

Ta mỉm cười hỏi: "Hiện tại đã là mấy giờ rồi?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Thiến nhi thoáng hồng, nàng cất tiếng đáp: "Đã là buổi tối của ngày thứ hai rồi. Chàng thấy đói bụng phải không?"

Ta giật mình, trầm ngâm giây lát, ngạc nhiên nói: "Ta quả thực không đói, thậm chí không muốn ăn thứ gì cả."

Thiến nhi e thẹn bảo: "Chắc là tối qua và sáng nay, chàng đã ăn quá nhiều một 'thứ gì' khác rồi."

Ta véo nhẹ lên khuôn mặt nàng, đáp trả: "Thế nàng không ăn 'thứ gì' sao?"

Thiến nhi ngã vào trong lòng ta, cất giọng nói: "Thiếp đã ăn rồi! Lại còn ăn đến rất thỏa mãn, rất khoái lạc! Trời ơi! Chàng có biết chàng đã làm chuyện gì với chúng thiếp không? Chàng đưa chúng thiếp đi đến thế giới cực lạc, thế giới mà chúng thiếp chưa bao giờ nghĩ đến có thể tuyệt vời như vậy."

Nội tâm ta thoáng động, Thiến nhi lập tức cảm nhận được: " Có chuyện gì vậy?"

Ta bình tĩnh đáp: "Liên Lệ Quân đến rồi?"

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 6

Chiến Tranh Tình Ái

Tâm linh của ta trải dài ra phía ngoài, tìm đến Tây Kỳ, cùng nàng kết hợp lại. Tinh thần và thể xác của Tây Kỳ tràn ngập khoái lạc vô cùng tận, nàng từ trong tâm linh nói với ta: "Hảo phu lang của thiếp, còn có chuyện gì có thể giấu được chàng đây?"

Ta thông qua đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn về sườn núi phủ tuyết phía đông. Hơn chục điểm hỏa quang đang nhanh chóng tiếp cận.

Bọn Chiến Hận, Cự Linh ngồi vây quanh đồng lửa trại, chiếu theo kế hoạch định ra từ trước, tỏ vẻ vô phớt lờ đối với kẻ đến thăm, dáng vẻ không chút quan tâm.

Trong vòng vây của mười hai tên vu nô, Liên Lệ Quân lưỡng thường tiến tới. "Ta và Tây Kỳ" đã qua ngênh đón, ngăn lối đi của Liên Lệ Quân.

Ánh mắt của Liên Lệ Quân rõ ràng không giống với ngày xưa, tà mang bắn ra, tựa như đã biến thành một người khác. Vu đế đã tăng cường khống chế đối với nàng. Điều này chứng tỏ rằng thực ra nàng yêu thương ta sâu sắc. Cho nên Vu đế mới sợ nàng vì tình yêu đối với ta mà thoát khỏi sự khống chế của hắn, phải tăng cường thi triển nhiều tà lực hơn lên tâm linh nàng.

Liên Lệ Quân dừng lại trước Tây Kỳ ba bước. Mười hai tên vu nô cường tráng ở phía sau cũng đồng thời dừng bước.

Liên Lệ Quân liếc nhìn mọi người đang ngồi vây quanh đồng lửa, trông thấy bọn họ đối với việc nàng đến cứ coi như không nhìn thấy, trong mắt lóe lên thần sắc nghi hoặc bất an.

Tây Kỳ cười hỏi: "Liên tiểu thư đến đây có chuyện gì vậy?"

Liên Lệ Quân chăm chú nhìn nàng một lát, trầm giọng: "Các người không phải định đến Vu cung sao? Liên Lệ Quân đặc biệt tới dẫn đường."

Tây Kỳ đáp: "Chỉ có một người có thể quyết định việc này, người ấy đang ở trong lều vải chờ tiểu thư. Liên tiểu thư đi vào đi! Thủ hạ của tiểu thư thì phải lưu lại nơi này."

Liên Lệ Quân tức giận nói: "Các người nếu không muốn đến Vu cung thì thôi."

Tây Kỳ mỉm cười: "Liên tiểu thư xin cứ tùy ý!" Nói rồi quay đầu đi về phía bọn Chiến Hận.

Trong mắt Liên Lệ Quân hiện ra lệ mang dữ dội, quát lên: "Chậm đã!"

Tây Kỳ quay đầu lại, hỏi: "Liên tiểu thư có gì chỉ giáo?"

Liên Lệ Quân giậm chân nói: "Được! Ta vào gặp Lan Đặc."

Tinh thần của ta trở về trong cơ thể, vỗ nhẹ lên bờ vai thơm của Thiển nhi, bảo: "Nàng hãy tránh đi một lát! Khách nhân muốn tiến vào rồi."

Liên Lệ Quân khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo, vén lều tiến vào. Trông thấy phần thân trên xích lõa của ta, đang dương dương tự đắc hờ hững ngồi ôm chân trong một góc lều, nàng rõ ràng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bèn dừng lại trong phạm vi một tấc vuông.

Ta ôn nhu bảo: "Lệ Quân! Ngồi xuống đi!"

Liên Lệ Quân trông lại phía ta, đôi mắt xạ xuất tà mang kiên định, mở lời: "Ta đến chỉ để hỏi người một câu, người rốt cuộc có muốn đến Vu cung hay không?"

Ta mỉm cười: "Không muốn!"

Liên Lệ Quân thất sắc: "Người nghìn cay vạn khổ cố sức lừa gạt người Vu quốc, không phải là muốn đến Vu cung cứu công chúa hay sao? Tại sao đến lúc thì lại bỏ đi?"

Ta hờ hững đáp: "Trừ phi nàng đáp ứng ta một điều kiện. Trước tiên, hãy ngồi xuống nghe ta nói đã."

Thần sắc trong mắt Liên Lệ Quân hơi biến đổi. Cuối cùng thở dài một tiếng ngồi xuống, ngưng mục nhìn ta: "Người là người vĩnh viễn không để cho kẻ khác lần mò được sự nông sâu. Hãy nói đi!"

Ánh mắt nàng kiên định mạnh mẽ, không mảy may bị ảnh hưởng bởi thâm tình trong mắt ta. Nếu đổi lại là ta của trước đêm qua, thì nhất định sẽ vô kế khả thi đối với nàng, bởi vì ta căn bản không xông vào được trong tâm linh của nàng, vốn đang bị Vu đế toàn lực trói chặt. Có điều là ta lúc này không giống như trước nữa, ta đã nắm chắc được phương pháp kỳ diệu để khắc chế tà lực của Vu đế.

Liên Lệ Quân sẽ là quân cờ quan trọng nhất trong cuộc tranh đấu giữa ta và Vu đế. Nếu như ta không thể tranh thủ được nàng, ta tình nguyện lập tức rút lui. Bởi vì điều đó đã chứng tỏ rằng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn. Huống chi, cho dù có khả năng chiến thắng tà lực mà Vu đế gia tăng lên tâm linh của nàng, ta vẫn còn xa mới là đối thủ của hắn.

Nhưng ta lại có diệu pháp khác. Đối với Vu đế chỉ có thể dùng trí, tuyệt đối không thể dùng lực. Hiện giờ chỉ đợi đến lúc Vu đế giẫm vào trong cạm bẫy mà ta thiết lập dành cho hắn. Cuộc đấu tranh với Vu đế chỉ mới bắt đầu. Con đường phía trước còn nhiều gian khó.

Liên Lệ Quân bình tĩnh nói: "Hãy nói ra điều kiện của người đi."

Ta nhớn nhoe nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Không thể phủ nhận được rằng Liên Lệ Quân mỹ lệ đến mức rất có tính cách. Nàng có loại ý vị nham hiểm độc ác, xinh đẹp xảo quyệt, khiến người khác rất khó tưởng tượng được ra dáng điệu mê hoặc quyến rũ khi nàng khéo léo hầu hạ, cũng đặc biệt khiến người ta có thể nhớ mãi.

Ta thở dài: "Lệ Quân! Nàng không cảm thấy mình trở nên rất gay gắt sao? Nghĩ tới lúc ở Tịnh Thổ, nàng đối với ta thế nào?"

Trong mắt Liên Lệ Quân thoáng hiện một tia ngỡ ngàng rồi ngay lập tức biến mất: "Hiện tại là hiện tại, ai rảnh rỗi quan tâm đến chuyện quá khứ chứ. Người nếu không nói ra điều kiện, ta phải trở về Vu cung đây."

Ta thoải mái nằm dài xuống chiếc gối mềm cao, trả lời: "Vậy thì nàng hãy đi đi! Sau này đừng hòng ta gặp lại nàng nữa."

Thân thể mềm mại của Liên Lệ Quân hơi chấn động, lo lắng kêu lên: "Lan Đặc!"

Nàng ngây ngẩn trong chốc lát rồi bình tĩnh trở lại, gật đầu: "Ôi! Ta đấu không lại người. Người đã nhìn thấu được rằng ta phụng mệnh đến đưa

người tới Vu cung, cho nên không lo ta rời đi, phải không?"

Ta bật cười: "Nàng thẳng thắn chịu thua thật là đáng yêu!"

Liên Lệ Quân cười nhẹ: "Người không cần lừa gạt ta. Với tính cách của người, nhất định sẽ đến Vu cung cứu công chúa, cho nên ta cũng không lo người không theo ta đến Vu cung. Đừng có giở trò lừa bịp nữa."

Ta đáp: "Đã là như vậy, nàng hãy lập tức dẫn người hồi cung, còn ta sẽ trực tiếp rời khỏi Vu quốc, trở về Đế quốc. Không tin thì nàng có thể thử xem."

Liên Lệ Quân trong đôi mắt lấp lánh tà mang, chăm chú nhìn thẳng vào ta.

Tà lực của Vu đế và năng lực tâm linh của ta hoàn toàn không giống nhau. Ta có thể thông qua Tây Kỳ để nhìn, để nghe, còn hắc lại không thể làm chuyện tương tự thông qua Liên Lệ Quân. Hắc chỉ có thể khống chế tâm linh của Liên Lệ Quân, làm cho nàng diễn đạt được mục đích bản thân của hắc. Bởi vì hắc thiếu yếu tố tình ái. Chỉ có tình ái mới có thể kết hợp hai tâm linh lại. Vu đế trước sau vẫn là một loại sinh vật khác, có sự khác biệt so với loài người, không giống như giữa người với người, thiên sinh đã có khuynh hướng truy cầu sự kết hợp tâm linh, khuynh hướng này lại càng mãnh liệt hơn giữa hai giới tính với nhau.

Cuối cùng, Liên Lệ Quân chán nản thở dài một hơi, trả lời: "Được rồi! Ta đã nhận thua. Hãy nói ra điều kiện của người đi. Xem như là Lệ Quân đang cầu xin người."

Cùng nàng nói nhiều như vậy nhưng mục đích tự nhiên chỉ có một, chính là dẫn dắt cảm xúc rừng rực của nàng đối với ta, thứ cảm xúc vốn đang bị Vu đế cưỡng chế. Ta ôn nhu nói: "Ta muốn nàng cùng ta làm tình. Sau khi sự việc xong xuôi, ta lập tức theo nàng đến Vu cung."

Liên Lệ Quân ngạc nhiên: "Điều kiện của người chính là như vậy sao?"

Sau khi trầm mặc cảnh giác giây lát, nàng mới nói tiếp: "Sức lực của người mạnh hơn ta rất nhiều, muốn đoạt được thân thể ta không phải là rất dễ dàng hay sao? Tại sao lại phải ra vẻ sử dụng điều kiện cùng ta giao dịch?"

Ta hờ hững đáp: "Bởi vì ta không chỉ muốn đoạt được thân thể nàng, mà còn muốn đoạt được trái tim nàng giống như ngày trước. Ta muốn nàng toàn tâm toàn ý thoát y cùng ta ân ái, hành động theo tâm ý của ta. Nếu không, ta lập tức xua đuổi nàng đi, vĩnh viễn không đặt chân tới Vu cung. Đây là sự quyết định và thừa nhận của Đại Kiếm Sư, không ai có thể thay đổi được."

Đây chính là gậy ông đập lưng ông. Vu đế đã hạ nghiêm lệnh, muốn nàng bất chấp thủ đoạn ép ta đến Vu cung. Ta lại muốn lợi dụng điểm này, yêu cầu nàng cùng ta giao hoan, chơi một trò du hí tình ái, nhằm giải trừ khống chế của Vu đế đối với nàng.

Bởi vì tà lực mà Vu đế gia tăng trên người nàng đích thực vô cùng to lớn. So với khống chế của bọn Đạm Như, Cuồng Vũ, tà lực khống chế nàng còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, cho nên Vu đế mới yên tâm để nàng đến gặp ta. Nếu không thì chẳng lẽ hãn lại không sợ rằng Lệ Quân có thể trở thành một Đạm Như khác hay sao? Chỉ có bản thân Liên Lệ Quân mới có thể cứu được chính nàng.

Trong mắt Liên Lệ Quân lóe lên thần sắc giễu cợt: "Ta cũng có điều kiện đáp lại người trước khi bằng lòng làm như vậy, người có nguyện ý nghe không?"

Ta cười lớn: "Nàng có vốn liếng và tư cách để nói chuyện điều kiện sao?"

Liên Lệ Quân bình tĩnh: "Tất nhiên là có! Nếu như người đáp ứng điều kiện này, ta sẽ chân thành toàn tâm toàn ý làm người vui sướng trên giường, cũng như hưởng thụ người. Nếu không, ta chỉ giả bộ thôi, bảo đảm người sẽ không thể phát hiện ra sự phân biệt trong đó."

Ta cười sắc lạnh: "Đã không có phân biệt, ta làm sao mà biết được là thật hay giả?"

Liên Lệ Quân cười đáp: "Người buộc lòng phải tin ta!"

Ta gật đầu: "Được rồi! Ta tạm tín nhiệm nàng. Đó là bởi vì ta tín nhiệm Liên Lệ Quân khi ở Tịnh Thổ."

Trong mắt Liên Lệ Quân lại vút qua thần sắc ngờ ngàng, giống như là ta đã thành công dẫn dắt ra chút hồi ức nào đó ẩn tàng trong quá khứ của

nàng. Sau một lúc lâu, nàng mới hồi phục được ánh tà mang trước kia, chậm rãi đứng lên nói: "Không được lòi chuyện quá khứ ra. Nếu như người không chịu nghe theo điều kiện của ta, ta sẽ lập tức quay đầu rời đi, vĩnh viễn không trở lại nữa. Người có muốn thử không?"

Ta mỉm cười nhìn nàng, thầm nghĩ tiểu nữ tử này rốt cuộc đã phản kích. Nếu như ta nhân nhượng, lực lượng của Vu đế trong đầu nàng sẽ tăng cường mạnh mẽ, khả năng thất bại của ta cũng sẽ tăng theo. Ta gật đầu: "Có khí phách lắm! Đến cả sự trừng phạt của Vu đế mà nàng cũng không sợ. Hãy xéo đi cho ta!"

Thân thể mềm mại của Liên Lệ Quân bắt đầu run rẩy, trong mắt xạ xuất thần sắc phức tạp của sự hoảng hốt và ai oán, nhanh chóng sụp đổ, quỳ xuống đất, nhiệt lệ chảy tràn mi, đau buồn nói: "Lan Đặc, chàng sao có thể đối xử với ta như vậy?"

Ta biết đạo lý đến lúc thích hợp thì phải dừng, cúi đầu về phía trước, dùng góc chăn lau đi lệ châu trên khuôn mặt thanh tú của nàng, ôn nhu đáp: "Được rồi! Ta đáp ứng điều kiện của nàng. Chỉ vì ta thực sự yêu thương nàng. Nhưng ta vẫn phải nói rằng, Liên Lệ Quân mà ta yêu không phải là Liên Lệ Quân của hiện tại, mà là Liên Lệ Quân của ngày trước."

Liên Lệ Quân ngạc nhiên: "Chàng ngay cả nội dung điều kiện cũng không hỏi mà đã đáp ứng rồi sao?"

Ta mỉm cười: "Điều kiện của nàng có phải là chỉ cho phép hai người là ta và Tây Kỳ đi đến Vu cung không?"

Liên Lệ Quân chấn động mãnh liệt: "Người sao có thể biết được?"

Ta đáp: "Vu đế tính toán điều gì? Nếu như ta không triệt để nhìn thấu hắn, sao có thể nằm ở nơi này chờ nàng đến hiến thân?"

Liên Lệ Quân lộ ra sắc mặt kinh hãi không thể che giấu. Trong thời khắc này, ta đã nắm được cấm chế mà Vu đế thi triển trên người nàng, đã phá thủng được một khe hở nhỏ.

Ta thừa thế ôm nàng vào trong lòng, cắn nhẹ lên thùy tai của nàng, cất tiếng hỏi: "Còn nhớ khi ở Tịnh Thổ, trong khoang đáy của chiếc thuyền Đế quốc đó, ta đã từng ôm nàng không?"

Liên Lệ Quân toàn thân run rẩy, gật đầu tỏ ý còn nhớ. Không thể để cho nàng có cơ hội xả hơi, ta phải dẫn dắt và giành được tình yêu của nàng đối với ta. Ta bức tới từng bước: "Ta đã từng hôn nàng phải không?"

Chiếc miệng xinh đẹp của Liên Lệ Quân như bị một vùng hơi nước phủ lên, nàng say sưa nói: "Thiếp còn nhớ! Chàng chỉ muốn nhẹ nhàng hôn thiếp cho qua chuyện. Là thiếp không chịu buông tha chàng, muốn chàng hôn thiếp thật thống khoái."

Ta dịu dàng cởi áo, tháo dây lưng giúp nàng. Cho đến khi trên người nàng không còn một mảnh vải nhỏ, ta mới kéo vào nàng vào trong ổ chăn ấm áp, ôm lấy nàng, nằm nghiêng trên tấm thảm da thú êm dày và mềm mại.

Ta ngừng mục nhìn bờ môi thanh tú, vuốt ve mơn trớn, đồng thời tiến thật sâu vào trong cơ thể ấm áp của nàng, động tác thật dịu dàng, rồi cất tiếng hỏi: "Hãy nói cho ta biết, nàng đã yêu thương ta từ khi nào?"

Thần sắc trong hai mắt của Liên Lệ Quân không ngừng thay đổi, lộ rõ nội tâm đang đấu tranh vật lộn vô cùng quyết liệt.

Ta cảnh cáo: "Đừng quên là nàng phải toàn tâm toàn ý lấy lòng ta, hưởng thụ ta. Nếu không, giao dịch của chúng ta chắc chắn sẽ phải dẹp bỏ."

Trong cuộc chiến tâm linh này, Liên Lệ Quân rốt cuộc đã rơi xuống thế hạ phong toàn diện. Bởi vì, bất luận là bộ phận bị Vu đế khống chế hay bản tính bị áp chế xuống của nàng, cả hai đều phải tuân theo cái lý do bất đồng, chính là phải biểu thị sự cống hiến toàn tâm toàn ý đối với ta. Bộ phận bị khống chế làm thế, tất nhiên là vì muốn dụ dỗ ta đi đến Vu cung. Còn bản tính bị áp chế làm vậy, chính là vì yêu thương ta. Cho dù là Vu đế cũng tuyệt đối không thể nằm mơ đến tình huống này xuất hiện. Hẳn trước sau không phải là loài người, sao có thể tiếp cận được lý giải của ta đối với đồng loại.

Liên Lệ Quân lại run rẩy một trận nữa, trong ánh mắt đã chan chứa tình dục, nàng thở gấp: "Lan Đặc à! Cầu xin chàng hãy yêu thương thiếp đi! Hãy thực sự yêu thương thiếp! Đừng trêu đùa thiếp nữa."

Ta duy trì tiết tấu động tác nhẹ nhàng chậm chạp như cũ, mỉm cười: "Không! Nếu như nàng không cho ta một câu trả lời tốt, ta sẽ ngay lập tức

rời khỏi nàng và đuổi nàng đi. Nhưng nếu như nàng ngoan ngoãn, ta sẽ làm cho nàng cực kỳ khoái lạc, so với khoái lạc mà Vu đế cho nàng thì còn tốt đẹp hơn ngàn vạn lần. Bởi vì hắn chỉ là một thứ súc sinh tà ác, một thứ quái vật vô nhân tính."

Trong mắt Liên Lệ Quân tà mang tái hiện. Ta mỉm cười cảnh cáo: "Đừng quên là nàng phải thực sự hưởng thụ ta nhé!"

Liên Lệ Quân chấn động, tà mang trong mắt triệt tiêu hoàn toàn. Nàng trông lại phía ta, thần sắc phức tạp đến cực điểm.

Nhân lúc nàng tâm tư rối loạn, ta thừa cơ nạp đầy dị năng tình ái. Dựa vào sự giao hợp nam nữ, ta từng bước truyền vào trong cơ thể nàng, kích thích nhục thể, khiêu dẫn tình dục của nàng.

Tâm linh Lệ Quân vẫn khóa rất chặt. Tình ái của ta chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài đại môn của tâm linh nàng, nhưng thân xác nàng lại hoàn toàn rơi vào trong tầm khống chế của ta. Ta muốn nàng cảm thấy khoái cảm thể nào thì nàng có khoái cảm như vậy.

Ta bức tới: "Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi trước của ta. Nếu không trả lời, ta sẽ lập tức rút lui."

Liên Lệ Quân không chịu đựng được khoái cảm mãnh liệt của nhục thể nữa, tứ chi bắt đầu quẫn chặt lấy ta như cá, nàng kêu lên kinh hãi: "Lan Đặc! Đừng rút lui. Có rất nhiều chuyện mà thiếp cũng không nhớ rõ, phải dụng tâm suy nghĩ."

Tà lực mà Vu đế gia tăng lên tâm linh nàng cuối cùng đã lộ ra một khe hở nhỏ. Linh năng đang nằm rình bên cạnh của ta liền mạnh mẽ tiến vào như thủy triều. Tiếng kêu sắc nhọn của Liên Lệ Quân vang lên điên cuồng. Thân thể mềm mại không khống chế nổi đang run rẩy dữ dội.

Động tác tình ái của ta đối với nàng bất ngờ gia tăng mạnh mẽ. Ta chồm người lên, đè nàng xuống dưới thân, tận lực đưa nàng lên đỉnh cao nhất mà sự giao hoan nam nữ có thể đạt tới, đồng thời duy trì ở trạng thái đó.

Cuối cùng, nàng đã hoàn toàn khai phóng tâm linh cùng nhục thể đối với ta. Chỉ có tình ái mới có thể khắc chế tà lực của Vu đế. Ta sớm đã chứng thực điểm này trên người Đạm Như. Liên Lệ Quân cũng không tự chủ được mà leo lên đến đỉnh cao của cực lạc nam nữ.

Ta kêu to: "Nàng yêu thương ta chứ?"

Liên Lệ Quân không ngừng gật đầu một cách say sưa, yêu kiều rên rỉ. Ta từng bước từng bước giành lại thế giới tâm linh của nàng vốn bị Vu đế chinh phục, dùng tình ái vây bọc lấy tà lực của Vu đế, nhưng không triệt để trừ bỏ nó. Bởi vì ta muốn Liên Lệ Quân, tại một thời khắc nào đó, lợi dụng tà lực vẫn tồn tại này để đi lừa gạt Vu đế, khiến hắn không biết rằng Liên Lệ Quân đã phản bội lại.

Tâm linh của ta và Liên Lệ Quân bắt đầu kết hợp lại, không còn phân chia người hay ta. Cơ thể mỹ lệ của Liên Lệ Quân không ngừng rớm ra mồ hôi. Nàng sẽ vĩnh viễn không quên được sự hoan lạc mà ta cho nàng, vĩnh viễn không rời bỏ ta nữa. Sự khoái lạc mà Vu đế ban cho phi tử như nàng tuyệt đối không thể theo kịp được một phần vạn của ta cho nàng.

Giống như phương pháp mà ta đã dùng chinh phục Lệ Thanh. Vu đế đã dùng tình dục để chinh phục và khống chế Lệ Thanh cùng Liên Lệ Quân, ta lại dùng tình dục để giải trừ cấm chế cho các nàng, không còn biện pháp nào khác.

"A!" Liên Lệ Quân kêu lên cuồng dại!

Ta đã ngừng lại. Nhưng Liên Lệ Quân vẫn phong cuồng hòa theo tình ái.

Ta tổng ra sự ôn hòa cùng yên tĩnh, vỗ về hệ thần kinh đang phấn khích của nàng. Nàng bỗng chốc mềm liệt xuống. Tiếng thở gấp từ trầm trọng chuyển sang nhẹ nhàng, từ cuồng dã chuyển thành ôn nhu.

Khi nàng mở mắt ra, Liên Lệ Quân mà ta từng gặp ở Tịnh Thổ đã xuất hiện trở lại bên mình. Ánh mắt giao nhau khóa chặt, chuyển cho nhau thâm tình cùng sự triền miên không dứt.

Ta ôn nhu hỏi: "Nàng cảm thấy tốt chứ?"

Liên Lệ Quân gật đầu: "Thiếp tựa như đã phát sinh một cơn ác mộng cực kỳ kinh nhân. Hiện giờ rốt cuộc đã tỉnh."

Ta cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ghé bên tai nàng mà nói ra kế hoạch của ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 7

Tâm Linh Chi Chiến

Buổi chiều cùng ngày, chúng ta dời trại lên đường.

Dưới bầu trời sáng mây trong, lúc hoàng hôn, chúng ta đã đến được Phục Thần sơn. Bên ngoài Phục Thần sơn là một bệ đá thiên nhiên rộng rãi, đối diện với Vu Uyên (1) thần bí quỷ dị.

Vu Uyên là một khe đất lớn trên mặt đất bị nứt tách ra, rộng khoảng nửa dặm, dài đến ba dặm. Thiểm Linh nhân nhất định sẽ cho rằng đó là cái khe được Thiểm Linh Thần dùng thiểm điện oanh kích trên mặt đất mà khai mở ra. Hai đầu khe đất nhọn và hẹp, sâu vào trong lòng đất có đến ba bốn trăm thước.

Một tòa công trình kiến trúc hình tam giác dùng đá lớn xây nên đứng sừng sững trong đó. Ngoài một đại môn ra thì đến nửa cánh cửa sổ cũng không có, khiến người ta cảm nhận được không gian bên trong hình tam giác ắt phải rộng lớn và quái dị.

Chúng ta không hề biết liệu Vu đế đã biết rõ việc chúng ta đến hay không? Từ đêm đó, sau khi ta và Tây Kỳ kích phát thành công tiềm năng của mọi người, chúng ta đã chế tạo thành công ra một trường linh lực, khiến cho hắc không thể tùy ý xông vào. Cho nên hắc mới phải phái Liên Lệ Quân tới mời chúng ta đi đến Vu cung. Ta tin rằng hắc vẫn chưa biết Liên Lệ Quân đã phản bội lại hắc. Ta rất nhanh sẽ biết sự thực chính là như vậy.

Ta nói với Liên Lệ Quân ở bên cạnh: "Đã có thể đi rồi!"

Liên Lệ Quân có chút do dự: "Lan Đặc chàng thực sự có thể bảo hộ cho thiếp chứ? Thiếp tuyệt đối không muốn lại bị hãm khống chế lần nữa."

Ta dụng lực ôm lấy bờ vai thơm của nàng, khích lệ: "Tuyệt đối không thể. Bởi vì ta sẽ ở cùng một chỗ với nàng để ứng phó với hãm. Tất cả mọi người nơi đây đều sẽ trợ giúp nàng."

Liên Lệ Quân sau khi hít sâu một hơi liền dẫn mười hai tên vu nô đi tới phía dưới chiếc bệ, tiến sâu vào bậc đá nhỏ hẹp nhiều tầng, thẳng tới đáy vực, vốn được dùng sức người mở ra.

Nhìn bóng hình của nàng dần dần đi xa, ta ngoảnh lại nói với mọi người: "Nào! Chúng ta hãy liên kết lực lượng thôi."

Mọi người ào ào ngồi xuống, xếp thành một hình chữ ngang và dài, bàn tay đều gắn kết ở cùng một chỗ. Linh năng cường đại nhanh chóng ngưng tụ, từ trong người ta xuất ra ngoài, trong nháy mắt đã đuổi vượt lên phía trên Liên Lệ Quân, kết hợp cùng tâm linh của nàng.

Liên Lệ Quân trong lòng ngạc nhiên mừng rỡ: "Các người đến rồi!"

Ta ở trong lòng nàng, cất tiếng đáp: "Đúng vậy! Chúng ta đã đến."

Linh năng của ta chui vào nơi sâu nhất trong tâm linh nàng, tiếp đó núp tại nơi ấy. Đồng thời phóng thích tà lực Vu để bị áp chế ra, để cho tà lực bao lấy linh năng. Tà lực đó tựa như lớp mặt nạ mà ta mang trên mặt khi đóng giả thành Âm Phong, kỳ thực bên trong vẫn là Lan Đặc. Tà lực của Vu để cũng giống như chiếc mặt nạ lừa gạt người đó.

Linh lực của chúng ta đi xuống mười bậc cùng với Liên Lệ Quân. Đi xuống phía dưới thì mới phát giác ra dưới Vu Uyên đặc biệt lại có động thiên. Dưới mặt đất chứa đầy những quật động thiên nhiên liên tiếp không ngừng. Nóc động rủ xuống các chung nhũ thạch vô cùng kỳ quái, đẹp đẽ kỳ dị.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của những bó đuốc được các vu nô cầm trên tay, một thế giới trong lòng đất ánh lên đầy vẻ kỳ dị. Bậc đá thỉnh thoảng lại vất ngang qua những động huyết này, khiến ta nhìn đến hoa mắt thần mê.

Sau khi đi được khoảng một nghìn bậc thềm đá, phía trước rộng mở ra. Vu điện hình tam giác xuất hiện ở phía trước, nằm ở trung tâm một vùng

đất trống rộng rãi.

Liên Lệ Quân thâm liễm tinh thần, đi về phía cửa chính. Cánh cửa không có gió đã tự động mở ra. Ta nhìn ra ngoài thông qua đôi mắt của nàng, không hèn mà bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

Cuối cùng đã tiến vào cửa điện. Trong ánh lửa chiếu sáng của vu nô, chúng ta rốt cuộc đã đối diện với cự hình thạch điêu (2) đại biểu cho Vu đế. Trời ơi! Đó là một thạch điêu khổng lồ khiến người nhìn thấy không rét mà run.

Trên một thân mình hình nửa khối bầu dục, nửa người nửa thú, cơ nhục thô tráng cường hoành bồng bồng nở nang, mọc ra những chiếc chân dài phân thành ba đốt mọc ra. Với hơn hai mươi chiếc thô tráng mạnh mẽ, trông nó có vẻ giống như chân loài nhện. Chúng nâng đỡ thân mình, treo ở trên không trung của một phía khác của lục điện. Đầu trên của thân mình hình cầu có một đôi mắt dài mảnh nhìn không rõ nhãn châu và một chiếc miệng lớn như một chậu máu, với hàm răng sắc mang vẻ u mịch.

Toàn bộ bức cự điêu cao đến hơn năm mươi thước, độ rộng của đám chân tay xòe mở ra ước chừng cũng phải rộng đến phân nửa của đại điện hai trăm thước, hùng bá phần mặt đối diện với đại môn của đại điện. Bức điêu tượng được sơn màu đen âm u đáng sợ. Ngón chân, nơi tiếp xúc với mặt đất, giống như lưỡi dao sắc bén. Khắp thân mình mọc ra đầy những đầu nhọn ngắn, tựa như xúc tu. Đó chính là thạch tượng được tạc ra theo khuôn mẫu Vu đế.

Ở trung tâm của đại điện có đặt một chiếc giường đá hình chữ nhật. Đang nằm trên giường là một nữ thể xích lôa. Dưới ánh hỏa quang chiếu rọi, thân thể nõn nà như bạch ngọc đang lấp lánh ánh màu trơn bóng mỹ lệ.

Cuối cùng, chúng ta đã nhìn thấy công chúa. Đôi mắt nàng khép chặt, tựa như bức tượng nữ thần đang ngủ say.

Lệ Quân đi thẳng về phía trước, tới bên cạnh chiếc giường đá mà công chúa đang nằm, quỳ xuống bầm bái: "Đế quân! Phi tử đã quay về rồi!"

Cùng lúc đó, đôi mắt không có nhãn châu của bức tượng Vu đế chợt sáng lên hai quầng sáng màu đỏ tươi, xạ xuất hai đạo hồng quang, che phủ hoàn toàn công chúa cùng Liên Lệ Quân trong làn ánh sáng đỏ.

Ta vội nấp vào nơi sâu nhất trong tâm linh của Lệ Quân, ẩn núp tại nơi đó. Tà lực to lớn thẩm thấu vào qua mọi chỗ, giống như ngay lập tức nhận ra được sự tồn tại của ta. Nhưng ta đã cùng với bản nguyên bị áp chế của Lệ Quân kết thành một thể. Cho dù hãn có phát hiện ra ta thì cũng chỉ cho rằng đó là bản nguyên của Lệ Quân.

Ánh hồng quang tiêu thất. Vu đế đã lui trở lại, chỉ lưu lại hai điểm hồng mang trong mắt thạch điêu. Một thanh âm âm lãnh không có bất cứ cảm tình gì vang lên trong đại điện: "Tại sao Lan Đặc và Tây Kỳ không theo người tới!"

Lệ Quân thấy Vu đế không phát hiện ra trò lừa bịp của ta, thở phào một cái, ứng tiếng đáp: "Bọn chúng không chịu đi tới nơi đây trong lúc đêm tối, nhưng đã đáp ứng ngày mai, trước khi mặt trời mọc sẽ đến."

Lần này, đôi mắt không xạ xuất ánh hồng quang, nhưng tà lực xâm nhập vào trong thần kinh của Lệ Quân, tìm kiếm ký ức tối qua của nàng.

May mà ta đã sớm nghĩ được hãn có nước cờ này, vội đem những hình ảnh cùng lời đối thoại được chuẩn bị thật tốt từ trước chuyển ra ngoài, để hãn nghiên cứu và thẩm xét. Hãn "nhìn thấy" Lệ Quân tiến vào trong lều gặp ta, lừa dối được sự tín nhiệm của ta, ước định với ta lúc mặt trời mọc ngày mai sẽ đến cứu thoát công chúa, và nàng sẽ làm nội ứng.

Vu đế vừa ý lui ra. Thanh âm âm lãnh không chứa bất cứ cảm tình gì của hãn lại vang lên lần nữa: "Lệ Quân, người làm rất tốt, ta sẽ biến người trở thành người có quyền lực nhất Vu quốc. Bây giờ, người hãy đem toàn bộ vu nô dời đi, sau đó quay lại chỗ Lan Đặc, nói với hãn rằng tối nay ta sẽ thi pháp chiếm giữ cơ thể công chúa, bức bách hãn lập tức đến cứu người."

Lệ Quân ứng mệnh rời khỏi. Trong khoảng thời gian chớp mắt này, linh lực của ta đã rời khỏi tâm linh của Lệ Quân, từ gầm giường đá bí mật tiến vào trong cơ thể công chúa.

Tâm linh của công chúa đã hoàn toàn bị tà lực phong bế. Từng sợi thần kinh đều đã bị cải biến, chứa đầy khí tức tử vong. Nếu như tình hình này không cải biến thì nàng sẽ chỉ là một chiếc thi thể biết đi mà không có linh hồn.

Ta sớm đã dự liệu được tình huống này, không chút hoang mang đem ý nghĩ yêu thương vô tận từ từ dung nhập vào trong thần kinh nàng, cải tạo hồi phục lại tình trạng trước kia.

Vu đế lạnh lùng quát: "Người còn lưỡng lự gì đó? Mau ra ngoài làm việc cho ta."

Lệ Quân biết ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, đành bịa chuyện: "Nếu như Lan Đặc cứ khẳng khẳng muốn sáng mai mới tới thì phi tử sẽ phải làm thế nào?"

Thanh âm của Vu đế vang lên: "Nếu như hãn tín nhiệm lời nói của người, tất sẽ ngay lập tức đuổi tới. Có thể nói với hãn rằng khi ta thi pháp thì ta căn bản vô phương chú ý tới chuyện khác, là thời cơ tốt nhất để giết chết ta. Đã hiểu rõ chưa?"

Ta biết tình hình nguy cấp, vội tụ tập linh lực của tất cả mọi người ngưng tụ cho ta, mạnh mẽ chui vào trong tâm linh đã bị phong bế của công chúa, đồng thời hướng về phía linh hồn công chúa bị giấu kín trong tà lực mà hô hoán: "Công chúa, ta là Lan Đặc, ta đã tới rồi."

Ta nghe thấy tiếng hô hoán thể lương của công chúa đang truyền lại từ một nơi xa không thể đạt tới. Trong lòng ta trào lên ý nghĩ yêu thương mãnh liệt đến cực điểm.

Bỗng bên trong tà lực của Vu đế đang che phủ đã mở ra một khe hở nhỏ, khiến cho tình yêu sâu sắc, mãnh liệt đến mức có thể dung hóa bất cứ trở ngại gì đã rót vào thành công. Tà lực sẽ vĩnh viễn không thể hoàn toàn phong bế tâm linh của công chúa. Bởi vì tà lực không thể phong tỏa chỗ hồng đó lần nữa.

Ta lập tức lùi ra, lặng lẽ trở về trong tâm linh của Lệ Quân. Lệ Quân đứng dậy, xoay mình dẫn đám vu nô đi về phía cửa điện.

"Đứng lại!" Tiếng quát lớn của Vu đế chấn động không gian đại điện.

Lệ Quân đột ngột dừng bước. Ta cũng thầm kêu bất diệp.

Lực lượng tà ác to lớn đang bao phủ khắp đại điện. Hãn nhận ra sự việc có chút không bình thường đã phát sinh và đang tìm kiếm nguyên nhân. Nếu như bây giờ hãn điều tra công chúa, biết được mưu mô mà ta thi triển, thì Lệ Quân sẽ phải đứng mũi chịu sào, bị hãn giết chết.

Tình hình cực kỳ nguy cấp. Linh cơ ta thoát động, lấy một chút linh lực phát ra ngoài từ cơ thể của Lệ Quân. Tà lực lập tức tập trung đến linh lực nhỏ bé không đáng đó. Tiếp đó lại tra xét lần nữa thân thể và thần kinh của Lệ Quân.

Lệ Quân chấn động run rẩy, kêu lên: "Đế quân! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vu đế đáp: "Không có gì, chỉ là thân thể người vẫn chứa đựng năng lượng đáng ghét của tên Lan Đặc, hiện giờ đã bị ta trừ bỏ rồi. Người này thật không đơn giản, người phải cẩn thận hành sự, chớ để hãn phát hiện ra đây là một cạm bẫy."

Lệ Quân lĩnh mệnh rời khỏi đại điện. Ta đã hết lo lắng việc hãn có thể phát hiện ra tình trạng hiện tại của công chúa. Bởi vì hãn sẽ không làm chuyện mà hãn cho là nhàm chán.

Chú thích:

(1) Vu Uyên: vực sâu ở Vu quốc

(2) Cự hình thạch điêu: hình điêu khắc lớn bằng đá

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 8

Đôi Quyết Vu Cung

Ta ôm Lệ Quân vào lòng an ủi, thân thể nàng vẫn còn run rẩy vì sợ hãi: “Không sao rồi! Nàng làm tốt lắm! Những chuyện còn lại sẽ do ta và Tây Kỳ hoàn thành”

Đạm Như kéo tay ta, hôn lên hai má, ôn nhu nói: “Ta đại biểu cho mọi người, cầu chúc Đại kiểm sư mã đáo thành công, tiêu diệt Vu đế.”

Chiến Hận đi đến cạnh Tây Kỳ, nghiêm mặt nói: “Ta đại biểu cho tất cả nam nhân toàn trường hôn Tiểu Kỳ Kỳ của chúng ta”

Tây Kỳ đưa mặt đến sát mặt hắn, mỉm cười nói: “Người không cần tìm cớ hôn ta, hôn thì hôn đi! Ta sao dám đắc tội với hảo bằng hữu của Lan Đặc?”

Chiến Hận rõ dãi, tham lam hôn liên tục lên đôi má thơm của Tây Kỳ, lại làm ra vẻ thần hồn điên đảo, bộ dạng đáng ghét bước liêu xiêu một hồi rồi mới chịu lui về. Ta nhẹ nhàng đẩy Liên Lệ Quân, dịu dàng nói: “Ngoan ngoan ở lại chờ ta về” đồng thời hôn lên đôi môi nhỏ của nàng.

Sau khi Tổ chân, Thanh Thanh, Giáo Giáo và Thiến Nhi bốn người lần lượt đi đến để ta hôn tạm biệt các nàng, ta nắm tay Tây Kỳ, bước xuống thềm đá, đi về phía Vu Uyên.

Dưới bầu trời sao mờ mờ, chúng ta thỏa sức chạy, nhẹ nhàng không mất một chút sức lực. Tay trái ta cầm bó đuốc, phá tan màn đêm u tối của Địa Uyên quỷ vực.

Dọc theo con đường vào bên trong động, những cây thạch nhũ kỳ quái, tuyệt đẹp rủ xuống khắp bốn phía.

Đây là cuộc quyết đấu cuối cùng giữa loài người và một loài sinh vật khác ngoan cường hơn. Nhân loại nếu thất bại, sẽ vĩnh viễn trầm luân. Nếu Vu đế bại trận, loài sinh vật mà hắn đại biểu sẽ lập tức tan biến như mây khói, không còn một chút dấu vết. Đại biểu nhân loại chính là một nam một nữ. Vũ khí của bọn họ chính là tình yêu.

Tâm linh của ta và Tây Kỳ không ngừng dung hợp, dần dần chuyên chú ngưng thần, chỉ chạy liên tục, ngoài thạch nhũ và Vu Uyên, đất trời yên tĩnh này không còn thứ gì khác nữa. Trừ lúc này, mọi hành động của con người không hề tồn tại, dường như chưa từng tồn tại qua

Chúng ta chạy như điên tựa hồ vĩnh viễn không có đoạn cuối. Vũ trụ quay cuồng cùng chúng ta. Cuối cùng chỉ còn có ta và Tây Kỳ, với tình yêu say đắm.

Vu điện ngay trong tầm mắt. Chúng ta không chút do dự, xông thẳng vào.

Trong sát na tiến vào điện, toàn thân Tây Kỳ bỗng phát sáng, nguồn năng lượng khổng lồ từ tay nàng tuôn trào vào người ta. Cùng lúc ta cảm ứng được Phụ thần phế tích của sa mạc đế châu đến từ xa vạn dặm, vượt qua không gian bao la rộng lớn, đem luồng năng lượng còn lại, chuyển vào cơ thể của Tây Kỳ, truyền vào người ta, rồi lại từ ta chảy vào người Tây Kỳ.

Keng!

Tây Kỳ đã rút Ma Nữ nhận. Chúng ta tiến vào bên trong điện.

Bức thạch điêu Vu đế đáng vẻ khủng bố đứng sừng sững ở cuối điện, tương phản với tấm thân trần trụi mê người của công chúa, càng làm ta cảm thấy sự âm trầm nguy dị.

Bước chân chúng ta không dừng lại, tâm niệm chợt động, phát ra một lực lượng khổng lồ của nội thể, nâng chúng ta bay lên không, đối mặt về bức thạch điêu, trong nháy mắt chúng ta bay lại gần trước đôi mắt to lớn đáng sợ của hắn.

Đôi mắt nhắm lại đó chiếu sáng giống như cường quang của thái dương, lướt qua từ hai bên chúng ta, chiếu như xuyên thấu qua người công chúa

đang nằm trên chiếc giường đá, không bao hàm bất kỳ huyền tượng thực thể nào.

Ma Nữ nhận của Tây Kỳ như thiểm điện chọc đúng vào chính giữa cặp mắt của khối cự thạch. Năng lượng khổng lồ do Phụ thần truyền tới, theo mũi nhận phóng vào trong cự thạch rồi nổ vang. Ta và Tây Kỳ cùng lúc kiệt lực ngã lăn ra. Ma Nữ nhận rút ra rồi chém tới, biến thành một luồng lam mang sáng chói.

Hai đạo điện quang từ trong đôi mắt của khối cự thạch lại bắn ra, kích vào người công chúa, giống như mấy trăm con quang xà cuốn quanh thân thể nàng mà cuồng vũ.

Ầm ầm!

Cả khối cự thạch hóa thành tro bụi, rơi lả tả. Trong loạt tiếng nổ ầm vang, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tiếp theo đất trời rung chuyển, cả tòa Vu cung từ từ sụp xuống, dưới nền điện xuất hiện vô số vết nứt.

Ta và Tây Kỳ đều nghĩ đến một vài chuyện sẽ phát sinh lúc địa từ bị hủy, nhưng lại không nghĩ nó kinh thiên động địa đến thế này, trong lúc hoảng sợ, một khối cự thạch rơi xuống đầu chúng ta.

Khối cự thạch đó sợ rằng nặng đến vạn cân, nếu bì đè lên, cam đoan sẽ biến chúng ta thành một đồng thịt bằm. Cực kỳ sợ hãi, ta không chú ý đến công chúa, ôm lấy Tây Kỳ trong màn mưa đá đầy trời, lăn sang một bên. Cự thạch rơi xuống chỉ cách vài tấc, dừng lại bên cạnh chúng ta, ngập xuống đất gần phân nửa, làm thành một hố to. Trong khi trí não vẫn chưa hồi phục bình thường, một khối cự thạch khác lại rơi xuống tiếp.

Lúc này cả đất trời toàn bộ là các khối đá lớn nhỏ rơi xuống, không thể tránh khỏi.

Tây Kỳ tự đoán khó tránh được tai ương, kêu lên sợ hãi, vội ôm lấy ta. Ta nhanh trí cùng nàng lăn đến bên cự thạch, chen vào lỗ hổng

“Ầm!”

Cự thạch đè xuống. Ta và Tây Kỳ ôm chặt lấy nhau. Trời đất như đang rung chuyển. Những mảnh vỡ nhỏ bắn vào người chúng ta, may mắn khối cự thạch phía trước đã nhận lấy những viên đá lớn.

Trong cảnh tối tăm, cả đại điện đang chấn động liên hồi. Ta liều mạng ôm lấy Tây Kỳ, nhưng trong lòng lại nghĩ đến công chúa. Linh lực của ta truyền ra bên ngoài, bất ngờ tiếp xúc với tà lực cường đại vô cùng của Vu đế, nhưng không tìm thấy chút bóng dáng của tâm linh công chúa. Toàn thân ta toát mồ hôi lạnh.

Vì sao lại xuất hiện tình huống này, ta đã dùng linh năng phá mở tà lực, đem ái năng cường đại đưa vào trong tâm linh của công chúa, khiến cho nàng tỉnh lại, lại cải biến tình trạng thể chất và thần kinh của nàng, Vu đế lẽ ra không thể tiến chiếm thân thể của nàng, vì thế đã bị tiêu diệt, nhưng tại sao Vu đế vẫn tồn tại?

Giải thích duy nhất, chính là hắc đã nhập vào thành công trong thân thể của công chúa. Chẳng lẽ sau khi Lệ Quân ly khai, làm hắc phát hiện âm mưu của ta, đã cải tạo thần kinh của nàng?

Nếu là như thế, kế hoạch của ta đã hoàn toàn thất bại. Tà lực của Vu đế, cộng thêm thể chất và tiềm năng siêu nhân của công chúa, sẽ không có cái gì có thể ngăn cản Vu đế hủy diệt cả nhân loại.

Đất trời dần dần yên tĩnh trở lại, tiếng nổ dưới lòng đất không ngừng giảm xuống, như là đã ngưng hoạt động.

Tây Kỳ phát run trong lòng ta, hoảng sợ nói: “Lan Đặc!”

Ta miễn cưỡng chấn khởi ý chí, đỡ nàng từ khe hở giữa hai khối cự thạch đi ra ngoài. Khi chúng ta leo lên đỉnh của đám loạn thạch, cả tòa đại điện cũng không thấy nữa, dưới ánh trăng sao soi xuống, tại đáy vực chỉ có một ngọn đồi tạo bởi những viên đá vỡ vụn.

Thoáng nhìn, mọi việc yên ổn đến làm cho lòng người phát run. Nhưng chúng ta đều biết Vu đế vẫn chưa bị hủy diệt, hắc mượn thân thể công chúa mà hồi sinh lại, đang ẩn tại đồng loạn thạch này.

Tây Kỳ rút Ma Nữ nhận, trong lòng run rẩy giới bị. Ta nhớ lại lời nói của Bách Hợp, nếu để Vu đế thành công mượn được thân thể công chúa, ngay cả Phụ thần của phế khu cũng không phải là đối thủ của hắc, nhân loại sắp gặp phải vận mệnh bi thảm nhất.

Tây Kỳ run giọng nói: “Lan Đặc chúng ta thất bại rồi”

Ta hét lên: ” Không! Vu đế người mau ra đây”

Tà lực khổng lồ trong nháy mắt bao phủ cả không gian, nó là một loại băng hàn không thể kháng cự, tràn ngập trong đầu chúng ta, ta và Tây Kỳ không khỏi ôm chặt nhau, khởi phát linh năng, hy vọng có thể kháng cự.

Ầm!

Đá lớn đá nhỏ bắn tung tóe lên trời. Khi những tảng đá rơi xuống, trong màn bụi đá một thân thể trần truồng tuyệt mỹ, ngạo nghễ đứng trên đầu một tảng đá, một chân co ngang gối, tư thế đẹp đến khó có thể hình dung.

Trời!

Chuyện đáng sợ nhất đã phát sinh. Vu đế đã thật sự chiếm cứ thành công thân thể của công chúa.

Giọng cười như tiếng chuông bạc ngân vang trong không gian, nhưng lại không có lấy một chút cảm giác ôn nhu ngọt ngào vốn có của công chúa, mà lại tràn đầy âm lãnh, cừu hận và khinh miệt.

Chúng ta không thể cảm ứng được dù chỉ một chút đến linh hồn công chúa. Tà lực đã hoàn toàn thôn phệ nàng. Nàng không phải là công chúa, mà chính là Vu đế. Tiếng cười chột ngưỡng lại.

Trong mắt của Vu đế ánh lên một màu đỏ quỷ dị, hắc dùng giọng nói của công chúa, băng lãnh và không có chút tình cảm con người, nói: “Ta tuy không bao giờ cảm tạ con người, nhưng hiện tại không thể không phá lệ, phải biểu lộ sự cảm kích của ta, không có hai tên ngu ngốc các người, ta vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi địa tù, cũng không thể đem năng lượng chuyển đến thân thể mỹ lệ và sinh mệnh bên trong mà Bảo Hộ thần đã tổn hao tâm lực đặc chế ra.”

Ta hỏi: “Bảo Hộ thần?” Vu đế chậm rãi nói: “Đúng vậy! đó chính là Bảo Hộ thần mà nền văn minh đời trước của nhân loại các người làm ra, hiện tại đang chết cứng trong sa mạc”

Cảm giác thất bại trào dâng mãnh liệt, ta chán nản hỏi: “Người sao biết chúng ta đã hạ thủ cước trên người công chúa?”

Vu đế lại dùng giọng nói của công chúa cười lên điên cuồng: “Các người kỳ thật cũng không làm sai chuyện gì, chỉ là trí tuệ nhân loại rốt cuộc là hữu hạn, ta lệnh cho Liên Lệ Quân đi tìm người, sớm biết năng lực của người có thể giải khai sự phong tỏa tâm linh của nàng, cũng đoán được trí

tuệ của người có thể phát hiện ta muốn mượn lực lượng của người phá hồng địa từ, giải thoát cho ta. Vì vậy tương kế tựu kế, tùy ý người tiến vào thân thể công chúa, lại bố trí cho người tin vào cái bẫy, mọi chuyện còn lại, không cần ta nói, người cũng đã biết rồi.”

Cả đời ta, chưa bao giờ mất tinh thần và bất lực như hiện tại.

Ta đã không hiểu rõ trí tuệ của hắc, cho nên mới dẫn tới thảm bại như bây giờ. Chẳng lẽ loài người lại kết thúc như thế này?

Vu đế ngược mặt nhìn bầu trời đêm, không vui không buồn, nói như không có liên quan gì đến mình: “Ta sẽ đem tất cả các người giết sạch, sau đó đến phế khu tiêu diệt Bảo Hộ thần, rồi lại đem mầm mống của đồng loại ta thả ra, bồi dưỡng bọn chúng, đem tất cả sinh vật trên đại địa làm đối tượng săn mồi của chúng, chuyện đó sẽ là một bắt đầu cực kỳ thú vị”

Ta thiếu chút nữa quy xuống, vì thất bại của nhân loại mà than khóc. Tây Kỳ đứng bên cạnh ta cũng đang run rẩy.

“Keng!”

Ma Nữ nhận từ trong tay Tây Kỳ trượt xuống, rơi trên mặt đất. Vu đế quay phắt lại phía chúng ta, mắt bắn ra hai đạo hồng quang, bao phủ chúng ta trong đó. Chúng ta giống như bị rơi vào một hầm băng, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể cử động.

Tại lần ranh tồn vong hiểm nghèo, sự sinh tử treo trên đầu sợi tóc, bỗng chốc giọng nói của Ma Nữ Bách Hợp vang lên trong tâm linh của chúng ta: “Lan Đặc, Kỳ Kỳ, đừng tuyệt vọng, đừng tức giận, hắc muốn khơi dậy tình cảm bi thương hối hận của các người, làm hắc có cơ hội lợi dụng. Lan Đặc! Chàng có nhớ rõ lời của ta, lúc chúng ta ân ái tại căn phòng nhỏ trong cung điện không? Ba mẹ con chúng ta đều yêu thương chàng sâu đậm. Chàng phải....”

Vu đế điên cuồng hét lên một tiếng. Tà lực như toàn phong cuộn cuộn nổi lên, đá vụn bắn lên đầy trời.

Giọng nói của Bách Hợp bị cắt ngang rồi đột nhiên biến mất.

Ta và Tây Kỳ bị ép tới mức cả thể xác và tinh thần cũng không thể động dậy, cơn lạnh kỳ lạ bỗng nhiên giảm hắc xuống. Hai chúng ta tâm ý tương thông, lập tức kích khởi tình yêu bất tận trong lòng, chuyện đó không đơn

giản là nam nữ luyện ái, còn có tình yêu tha thiết đối với nhân loại. Lớp hồng quang bao phủ chúng ta dần dần tản ra.

Vu đế lại điên cuồng cười rộ: “Hay lắm! Các người có thể chống lại lực lượng tinh thần của ta, nhưng chắc chắn không thể thắng được lực lượng nhục thể của ta, các người đều phải chết.”

Trong tiếng cười dài, hắc lãng không bay về phía chúng ta. Người chưa đến, luồng khí lưu mãnh liệt đã ập đến.

Ta quay sang Tây Kỳ hét lớn: “Ma Nữ nhận!” Rồi xông lên phía trước, bạt xuất hoàng kim chủ thủ, phóng vào mi tâm của hắc.

Trong mắt Vu đế hiện lên thần sắc trào lộng, nhất chưởng phách ra đúng ngay vào mũi nhọn của chủ thủ. Chủ thủ hướng thẳng về phía ta bay ngược trở lại, tốc độ và lực đạo đều tăng lên rất nhiều. Ta nhanh như chớp né tránh khỏi lưỡi chủ thủ, Vu đế tung người lên cao, mười ngón tay xòe ra chụp lên thiên linh cái của ta và Tây Kỳ.

Ta buông tay Tây Kỳ, dùng đầu vai đẩy nàng ngã xuống đất, rồi nghiêng người vận toàn lực chém vào cổ tay hắc. Vu đế không tưởng được ta lại phản ứng mãnh liệt cơ biến như vậy, hừ một tiếng, chịu cho ta chém trúng cổ tay, đồng thời ngã đầu bay về phía sau.

Ta truy theo như hình với bóng, song quyền toàn lực đánh vào lưng hắc. Mắt thấy sắp đánh trúng. Sau lưng Vu đế tựa như có mắt, hắc cúi người về phía trước, tung chân như thiểm điện đá ra sau, trúng ngay vào bụng dưới của ta.

Một cổ lực đạo cường đại không thể kháng cự truyền đến, cả người ta bay ra sau, rớt xuống đồng loạn thạch, bụng dưới đau nhức vô cùng, nhất thời không thể đứng lên.

Tây Kỳ kêu lên đau đớn. Ta cố nén cơn đau, gắng gượng đứng dậy.

Chỉ thấy Tây Kỳ đang cầm Ma Nữ nhận, biến thành ngàn vạn đạo kiếm ảnh.

Ta không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy Vu đế dùng bàn tay thon dài mềm mại của công chúa bắt lấy Ma Nữ nhận vô địch, một âm thanh trầm muộn vang lên.

“A!”

Tây Kỳ kêu lên một tiếng thảm thiết, bị Vu đế một tay chụp lấy Ma Nữ nhận sắc nhọn, tay kia dùng quyền phách vào bả vai Tây Kỳ. Tây Kỳ bắn tung lên, rơi xuống đồng loạn thạch. Ta kinh hoàng, không biết dùng sức mạnh từ đâu, bật dậy xông tới Vu đế.

Vu đế đứng yên bất động, Ma Nữ nhận đảo ngược lại, mũi nhận chĩa vào ta. Ta hoảng sợ dừng lại, Vu đế không có vũ khí là ta đã không thể địch nổi, huống chi hiện tại trên tay hãn còn có Ma Nữ nhận.

Mắt hãn lại đỏ lên, bắn ra sát ý tàn nhẫn hung ác, không thềm nói lời nào.

Một ý niệm kỳ quái xẹt qua trong đầu ta. Đây mới là Vu đế chân chính. Vô luận là tà lực của hãn, hoặc là sức mạnh của nhục thể cũng đủ để giết chết chúng ta. Cho nên không cần thiết nói chuyện dư thừa.

Đổi lại là con người, có thể sẽ nhân lúc địch thủ bị hãm vào hiểm cảnh mà tỏ ra đặc ý. Nhưng hãn không phải là con người. Giống như lúc chúng ta giết một con sói hoang, tuyệt không cần học tiếng sói, hoặc nói một hồi rồi mới giết nó. Vu đế tuyệt sẽ không làm chuyện vô vị này.

Nhưng tại sao trước đó hãn lại muốn dùng miệng lưỡi phá hủy lòng tin của chúng ta, tạo ra sự sợ hãi. Sau lưng tất nhiên tồn tại một lý do. Chuyện duy nhất làm hãn sợ hãi, tất nhiên phải có quan hệ đến công chúa.

Trong mắt Vu đế tà mang ngày càng cường thịnh, từng bước hướng về phía ta, Ma Nữ nhận thu về bên người rồi giơ ngang trước ngực.

Ta bị tà mang của hãn làm cho hoảng sợ đến toàn thân vô lực. Lúc mà Ma Nữ nhận của hãn phóng ra cũng chính là thời khắc táng mệnh của ta.

Tây Kỳ bắt đầu trèo lên đồng loạn thạch, hét lên một tiếng chói tai rồi nhắm hãn xông tới. Tâm thần của ta chấn động, trào lên một tình yêu bất tận đối với Tây Kỳ, khôi phục lực lượng cường đại vô cùng, hướng về Vu đế xông tới.

Ta lúc này cách Vu đế bởi năm sáu đồng loạn thạch chập chùng, Tây Kỳ đã chạy lên cùng khối đại thạch hãn đang đứng, lúc hãn giết được Tây Kỳ, ta cũng không thể đến đó dù chỉ với phân nửa khoảng cách.

Tây Kỳ kêu lên thảm thiết: “Lan Đặc chàng chạy nhanh đi!”

Nàng định hy sinh thân mình để cứu ta. Ái ý trong lòng ta tuôn ra mạnh mẽ, linh năng trong nội thể dâng cao, tăng tốc xông tới Vu đế.

Vu đế hờ hững không đếm xỉa tới Tây Kỳ, hai mắt nhất định nhìn ta, hai chân dụng lực tránh khỏi Tây Kỳ, lẳng không bay tới.

Một ý niệm khác trong đầu ta lóe lên như thiểm điện. Hẳn vì sao không giết Tây Kỳ trước.

Nguyên nhân duy nhất là hẳn chỉ muốn giết ta.

Linh quang chợt lóe sáng. Ta đã biết hẳn vì cái gì rồi!

Điều hẳn sợ chính là nội tâm của ta đối với tình yêu của công chúa, hẳn phong tỏa công chúa nhưng có sơ hở, cho nên hẳn dùng trăm phương ngàn kế muốn kích thích cảm xúc tiêu cực của ta, làm ta không thể kích khởi ái ý trong tâm.

Vu đế đã bay đến, Ma Nữ nhận đang hướng vào ngực ta

Ta cười dài một tiếng, bước lên đón chào, đồng thời ngưng khởi linh năng ái ý toàn thân, chuẩn bị xuất ra đương đầu với ái năng đồng dạng ẩn chứa bên trong mũi nhận.

Tiếng Tây Kỳ kêu lên sợ hãi vọng lại, sau khi dùng sức quá mạnh, nàng ngã lăn xuống đất.

Lưỡi nhận nhọn hoắt chạm vào ngực ta. Linh năng của ta toàn lực tổng xuất như thủy triều tiến vào trong thân nhận, hợp với lượng linh năng to lớn có sẵn trong nhận kết thành một thể thống nhất. Nó như một cơn sóng dữ cuồn cuộn tiến vào thể nội Vu đế, hóa thành hàng ngàn giòng chảy mãnh liệt, không thể kháng cự, đổ dồn vào tâm trí hẳn.

Vu đế phát ra một tiếng rú kinh thiên động địa, trên mặt hiện ra thần sắc đau đớn đến cực điểm, lực đạo của Ma Nữ nhận cơ bản đã giảm xuống. Mũi nhận tiến sâu khoảng nửa tấc, đâm vào trước tim, mười ngón tay ta nắm chặt lưỡi nhận, không cho tiến vào nữa. Tà lực khổng lồ từ trong cơ thể Vu đế tuôn vào người ta.

Linh năng trong người ta cũng phản kích trở lại. Ma Nữ nhận từ mũi cho tới tay cầm, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Bỗng nhiên, lúc đó giữa hai chúng ta không còn vật gì ngăn cách, thân thể Vu đế bay đến ập vào người ta. Ta đã chờ sẵn, nắm lấy người hẳn,

nguyên là thân thể trần trụi mê hồn của công chúa.

Một sức nặng phi thường ập tới. Ta bật ra phía sau, đồng thời mượn lực xoay một vòng, quật hắc đề xuống đất. Vu đế kêu thảm, sống lưng đập vào cạnh bên của một khối đá sắc bén. Hắc chịu đau dụng lực xoay lại, quật ta xuống phía dưới.

Những viên đá vỡ gồ ghề lởm chởm không thể đứng vững, chúng ta ôm chặt lấy nhau, lăn xuống bờ dốc của đám loạn thạch, đá vụn rào rào đổ xuống người chúng ta.

Hai bên mặt đối mặt. Tà quang trong mắt Vu đế lại rực lên.

Ta hiểu rõ, linh năng tổng xuất vào trong thể nội của hắc chỉ tạm thời khắc chế được một lúc, hiện tại hắc đang nhanh chóng phục nguyên trở lại. Lực ôm siết của hắc đang mạnh dần lên, làm ta càng lúc càng cảm thấy khó thở. Trong cơn quay cuồng, ta đột nhiên hôn lên đôi môi của “nàng”.

Ngay lúc đó, ta cảm thấy tình yêu của Tây Kỳ và Bách Hợp với ta hợp với tình yêu của ta đối với công chúa nhập lại làm một tổng xuất ra. “Thân thể mềm mại” của Vu đế bắt đầu run rẩy.

Bịch!

Cơn quay cuồng đã ngưng lại, ta đè chặt hắc bên dưới một khối đá lớn.

Ta quên đi hết thảy, tiến vào tâm linh công chúa nằm ẩn sâu bên trong tà lực của hắc, nhanh chóng tìm được lỗ hổng đã bị phá vỡ lúc trước, dùi thẳng vào như một mũi kiếm sắc nhọn, tựa như khoan vào một khối sắt đặc. May mắn khối sắt này là loại giòn và mỏng, đã bị ái năng của ta bắn ngược trở lại lúc trước phá thủng. Tiên đoán lúc trước của ta không hề sai, Vu đế tuy phong tỏa tâm linh công chúa nhưng lại có sơ hở.

Lúc ở Vu điện ta đã sớm phá được lỗ hổng, lúc đó Vu đế cũng không thể dùng tà lực để phong tỏa sơ hở, cho nên hắc mới sợ bị ta phát hiện

Đột nhiên ta liên kết thành công với tâm linh của công chúa. Công chúa đau khổ kêu lên: “Lan Đặc cứu thiếp!”

Ta từ trong tâm đáp lại: “Không cần sợ! Ta đã đến rồi! Sẽ không có ai lại phân khai được chúng ta.”

Công chúa nói: “Thiếp trước giờ vẫn đấu tranh với Vu đế nhưng không nghĩ đến lỗ hổng bị hắc phong bế này.”

Ta liên tục đem ái năng từ lỗ hổng liên miên bất tuyệt truyền đến công chúa đang bị giam hãm trong tâm linh, kích dẫn tiềm năng tinh thần to lớn của bản thân nàng, liên tục mở rộng lỗ hổng bị Vu đế phong tỏa. Bỗng nhiên thân thể Vu đế sinh ra cuồng lực.

Ta hừ một tiếng, kích vào thân thể của “hắn”, làm hắn bắn vào đồng đá vụn cách khoảng mười bộ. Vu đế điên cuồng gào thét, hai tay ôm đầu lăn ra xa, bỗng nhiên hắn nhảy bật lên, tiến vào vòng trong hắc ám, biến mất không tăm tích.

Ta lập tức tập trung truy tung theo hắn, cảm giác được hắn đã tiến vào trong hang động bên dưới Vu Uyên.

Ta lại không nghe được thanh âm của công chúa, nhưng tâm linh ta và nàng đã bắt đầu liên kết, vô luận tà lực của Vu đế cường đại ra sao, khoảng cách xa thế nào, mối liên hệ tình yêu này cũng sẽ không bị đứt đoạn.

Bởi vì tình yêu đúng là khắc tinh của Vu đế.

Ta bắt đầu trèo lên, vừa vặn Tây Kỳ chạy tới, nhào vào lòng ta. Ta cũng chưa hết sợ hãi vội ôm lấy nàng.

Tây Kỳ khóc vì vui mừng: “Chúng ta đã đánh bại hắn rồi”

Ta nói: “Không! Cuộc đấu tranh mới chỉ bắt đầu”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 9

Ma Tung Xa Xôi

Trong lúc Tây Kỳ đang xem xét kỹ lưỡng vết kiếm thương trên ngực cùng tấm lưng lở mờ máu lẫn thịt của ta, mấy người Chiến Hận, Cự Linh, Đạm Như mới chạy tới trường tai nạn này. Dưới ánh hỏa quang chiếu rọi, mọi người đều biến sắc trước cảnh tượng đập vào mắt.

Tổ Chân nhào vào trong lòng ta trước nhất, bi thiết kêu lên: "Lan Đặc!"

Chúng nữ đi đến vây quanh, yêu thương nhìn ta vốn đang khắp người đầy máu tươi. Đạm Như hỏi Tây Kỳ: "Kỳ Kỳ, không có chuyện gì chứ?"

Khắp khuôn mặt của Tây Kỳ chứa đầy những tia máu nhỏ ngừng kết lại, lắc đầu: "Chỉ là vết thương ở xương bả vai, không có điều gì quá trở ngại cả."

Lệ Quân vẫn mang theo thần sắc kinh hãi, cất tiếng hỏi: "Ban nãy đã phát sinh chuyện gì vậy? Chúng ta nhìn thấy Vu cung đổ sụp xuống liền lập tức đuổi tới, hắn ... hắn đâu?"

Cự Linh tiếp lời: "Công chúa đang ở đâu?"

Ta tóm tắt lại sự việc vừa phát sinh cho bọn họ nghe. Mọi người đều sắc mặt đại biến khi nghe được. Khôi Ưng nói với thủ hạ và mười hai Du nữ: "Lục soát!" Mọi người lĩnh mệnh tản đi.

Tổ Chân cùng Giáo Giáo dìu ta, Đạm Như, Thanh Thanh thì dìu Tây Kỳ, rời khỏi Vu cung vốn đã sụp đổ thành một đồng gạch vụn. Mọi người đi tới một khu đất trống ở phía ngoài cung rồi ngồi xuống, giúp hai người chúng ta rửa sạch và băng bó vết thương.

Chiến Hận ngồi xồm xuống bên cạnh ta, cất tiếng hỏi: "Bây giờ làm thế nào mới tốt đây?" Đây là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết rõ, nhưng rất tiếc là ta lại không thể trả lời.

Ta nhắm mắt lại, tâm linh ngưng tụ, lập tức cảm nhận được tâm linh công chúa đang phản ứng lại. Hai tâm linh giống như đã kết hợp thành một sợi dây gắn kết vô hình, cho phép cảm thụ được từng rung động nhỏ của đối phương, nhưng lại không thể trao đổi tin tức.

Ta không biết thứ liên hệ này có thể tạo thành hạn chế to lớn đối với Vu đế hay không? Chỉ biết rằng nếu liên hệ này bị đứt đoạn, điều đó có nghĩa là Vu đế đã tìm ra được phương pháp để khắc chế tình yêu của nhân loại và ngày diệt vong của chúng ta cũng đã tới.

Ta mở mắt ra, cố gắng phấn chấn tinh thần: "Chuyện duy nhất mà bây giờ chúng ta có thể làm chính là duy trì sự khoái lạc thoải mái, chan chứa ý nghĩ yêu thương, nếu không thì linh năng của ta sẽ bị giảm bớt, nói không chừng, Vu đế có thể cắt đứt được sự liên hệ giữa ta và công chúa, cho phép hãm lại phong bế được lỗ hổng tinh thần đó, một lần nữa hoàn toàn khống chế được công chúa. Các người phải trợ giúp ta!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau. Phương thức đấu tranh quỷ dị như thế này quả thực khiến người không biết làm sao mới tốt.

Khôi Ưng tới báo cáo: "Một chút dấu vết cũng không tìm được. Xem ra trong địa quật có thông tới lối ra của khu vực khác. Chấn động vừa rồi vô cùng dữ dội, rất nhiều hang hốc đã đổ sụp xuống. Những chỗ chưa sụp thì bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ, khiến cho chúng ta không dám tiến vào sâu."

Ta nghĩ tới tốc độ đào tẩu kinh người của hãn, thở dài: "Có tìm được hãn cũng vô ích. Tốc độ hãn thiếu chút nữa là vượt qua Phi Tuyết, căn bản không ai có thể truy đuổi kịp, mà có truy đuổi được thì cũng chỉ tự tìm đường chết."

Tây Kỳ khê nói: "Cho dù hãn đưa thân cho chúng ta giết thì chúng ta hạ thủ được sao? Giết chết hãn cũng là giết chết công chúa."

Đạm Như mặt ủ mày chau, tiếp lời: "Đó vẫn không phải là vấn đề lớn nhất. Để tiêu diệt Vu đế, ai cũng đồng ý bỏ ra cả tính mạng. Nhưng chỉ sợ

công chúa đã biến thành thân thể của Vu đế, giống như Tây Kỳ, sau khi bị lửa thiêu mà vẫn có thể sống lại. Đó mới thật sự là điều đáng sợ nhất."

Ta cảm thấy tinh thần và thể xác trở nên hư nhược, thở dài ra một hơi thật sâu. Tây Kỳ đưa tay nắm chắc lấy vai ta, nghiêm túc nói: "Sở dĩ có thể chiến thắng người của Vu đế, chính là nhờ vào Lan Đặc chàng. Chỉ có chàng mới có thể thông qua mối liên hệ tinh thần vi diệu, cùng công chúa đánh đuổi Vu đế ra khỏi tâm linh và thân thể nàng. Đó là phương pháp duy nhất để tiêu diệt Vu đế."

Nàng đứng dậy, hướng về phía mọi người nói tiếp: "Mà trách nhiệm của chúng ta chính là phải toàn tâm toàn ý yêu thương Lan Đặc, bất luận đó là tình yêu nam nữ hay là tình bằng hữu huynh đệ."

Ta đứng dậy, gật đầu: "Quả là Kỳ Kỳ tốt của ta, vi phu đã minh bạch rồi. Bắt đầu từ thời khắc này, ta phải bảo toàn lòng tin mạnh mẽ, dựa vào phương pháp mà phụ thân của Tổ Chân ngô ra, thực hiện tu hành về tinh thần, cho đến khi phân thắng bại xong với Vu đế mới thôi."

Mọi người thấy ta hồi phục được sự ung dung, đều phấn chấn lên, cảm thấy tiền đồ tịnh không phải tối tăm tuyệt vọng. Cự Linh hỏi: "Chúng ta có phải tiếp tục lục soát truy tung nữa hay không?"

Ta lắc đầu đáp: "Không! Chúng ta trước tiên hãy trở lại Đế quốc, rồi đi đến Tịnh Thổ, sau đó đến phế tích."

Giảo Giảo ngăn người hỏi: "Nếu như Vu đế xuất hiện làm điều ác thì ở Vu quốc ai có thể chống lại hắn chứ?"

Lúc này sắc trời dần sáng, ánh sáng được càng thêm âm đạm. Trong lòng ta thoáng động, hướng về phía Lệ Quân hỏi: "Hơn chục vụ nô trồng coi điện đi đâu rồi?"

Liên Lệ Quân đáp: "Thiếp phân phó bọn chúng coi giữ ở trong mật thất phía sau điện. Xem ra đều đã bị chôn sống."

Ta thở dài trong lòng, bảo: "Đưa tay nàng cho ta!"

Liên Lệ Quân đưa tay qua cho ta nắm lấy. Ta đem linh năng trải sang tay nàng, một hồi lâu mới nói: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, tà lực của Vu đế còn sót lại trong tinh thần Lệ Quân đã tan biến hoàn toàn. Điều này chứng tỏ hãn ta do lo thân còn chưa xong, nên không đủ dư lực để

khống chế các vu thần khác. Vu quốc không còn chịu ảnh hưởng của hắc nữ. Điều này giảm bớt rất nhiều phiền phức cho ta."

Ta quay sang phía Giáo Giáo, nói tiếp: "Nàng không cần phải lo lắng. Vu đế tuyệt sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Sau khi có thể khắc chế thành công linh năng mà ta đưa vào trong thần kinh của công chúa, việc đầu tiên hắc phải làm chính là tới tìm ta. Chỉ có giết chết ta thì hắc mới có thể cắt đứt mối liên hệ giữa ta và công chúa, cũng như mới có thể phong bế lại lỗ hổng đã bị phá thủng đó. Hy vọng lúc đó ta sớm đã đến phế tích, tìm được Phụ Thần, xem có thể đối phó với hắc thế nào."

Đến lúc này, mọi người mới hiểu rõ nguyên nhân khiến ta gấp gáp muốn trở về Đế quốc. Đạm Như góp ý: "Các vị xin hãy vui vẻ một chút, đừng có thần sắc giống như đại họa lâm đầu vậy, được không!" Chiến Hận cười ha hả, thế nhưng vẫn tràn đầy chút ý vị đau khổ.

Chúng ta trở về trong tiểu hồ mỹ lệ đó, quăng đi mọi ưu hoài. Mỗi tối đều khiêu vũ cùng ca hát, khi hứng thú đạt tới đỉnh điểm thì nhất tề tu luyện trò chơi tình ái đó. Ta dựa vào mối liên hệ tinh thần với công chúa để từ xa phát ra linh năng tràn đầy sinh cơ cùng ý nghĩ yêu thương.

Ta cảm thấy lực lượng tinh thần của mình không ngừng tăng trưởng, cho nên mặc dù công chúa vẫn chưa thể phát ra tin tức tới ta, nhưng ta cảm thấy rất rõ tâm linh của nàng cũng bắt đầu lớn mạnh, khiến chúng ta càng tràn trề hy vọng.

Về u sầu mất tinh thần đã bị quét sạch. Chúng ta đã hồi phục sự ung dung và hoan lạc. Tiếng cười đã nhiều lên. Chúng nữ đương nhiên là dốc hết tâm lực làm cho ta vui vẻ.

Đến ngày thứ năm thì nhận được thông tin Đồ Long tự thân dẫn Đồ phu nhân cùng một đám tướng lĩnh, mang theo xe trượt tuyết đến nghênh đón chúng ta trở về.

Bọn họ vừa mới đến nơi thì đã lập tức quỳ xuống đất tung hô Lan Đặc đại đế. Ta vẫn còn đang đóng vai Âm Phong, sau khi ngăn người mới cúi bỏ mặt nạ, nhìn về phía Đồ phu nhân. Diễm phụ này tặng ta một cái liếc mắt quyến rũ, mỉm cười không nói.

Ta bảo bọn họ không cần phải đa lễ. Đồng thời đem sự việc đã phát sinh kể lại tường tận. Đám người Hồng Ma nhân nghe đến trố mắt lú lười, một hồi lâu cũng không nói nên lời. Cuối cùng, Đồ Long kinh ngạc hỏi: "Như vậy thì làm thế nào mới tốt đây?"

Ta mỉm cười nói cho ông ta nghe nguyên nhân không cần phải sợ hãi nữa. Đồ Long nhẹ nhõm một chút, nói về kính phục: "Nếu không có trí tuệ hơn người của Đại Kiếm Sư thì tuyệt không có khả năng dồn ép được Vu đế vào trong hoàn cảnh thế này."

Ta hỏi tình hình của Cuồng Vũ. Đồ Long đáp: "Đại pháp sư đã tỉnh lại, thân thể vẫn rất hư nhược. Thân phận thật sự của ngài chính là do ông ta nói cho chúng ta biết. Kỳ quái ở chỗ ông ta còn muốn chúng ta hợp tác với ngài."

Ta thành khẩn nói: "Phương pháp duy nhất để đối phó với Vu đế chính là tình yêu của nhân loại. Chờ ta dạy cho các ngài một trò chơi tình ái rồi bắt đầu tiến hành từ hôm nay, trên thế giới sẽ không còn chỗ dung thân cho thù hận và giết chóc nữa."

Đồ phu nhân nghe mà mắt sáng lên, hướng về phía ta cười ngọt ngào hỏi: "Trò chơi tình ái ư?"

Ta liếc nàng một cái sắc lẹm, đáp: "Đó tịnh không phải là trò chơi tình ái giữa nam nữ, mà là một thứ diệu pháp kỳ diệu có thể kích thích tiềm năng cùng lòng yêu thương của nhân loại. Dựa vào diệu pháp đó, chúng ta có thể đạt được hòa bình vĩnh viễn."

Đồ Long gật đầu: "Sau khi trải qua nhiều năm chiến tranh như vậy, chúng ta quả thực đã chán ngán vô cùng!"

Đồ phu nhân vẫn không hết hy vọng, hướng về phía ta cười quyến rũ: "Đại Kiếm Sư có thể cùng Nhã Tử làm một khóa riêng lẻ hay không?"

Ta mỉm cười: "Sau này, khi nàng tới Tịnh Thổ thăm ta, chắc ta có thể thử cân nhắc đề nghị của nàng xem."

Đồ Long xem ra tịnh không biết ẩn tình giữa ta và nàng, hưng phấn nói: "Chúng ta nhất định sẽ tới thăm ngài."

Sau cơn mưa ngớt ở Hồng Kinh, trong tiếng tiễn biệt vui vẻ của toàn dân Hồng Ma quốc, chúng ta bước trên con đường trở về. Sau hai tháng, chúng

ta ngồi trên chiếc Âm Phong Hiệu, giường buồm ra biển, chạy về phía Đế quốc.

Trước buổi tối mỗi ngày chuẩn bị đi ngủ, chúng ta đều phát ra linh năng hướng về phía công chúa. Lực lượng của công chúa đang từng bước tăng lên. Ước đoán sự khống chế của Vu đế đối với nàng sẽ càng ngày càng khó khăn, tâm tình ta dần trở nên dễ chịu.

Tình cảm giữa ta và chúng nữ lại càng phát triển, trở nên sâu sắc hơn. Các nàng đều muốn bản thân trở nên vui vẻ giống như những chú chim nhỏ lúc đầu xuân, cả ngày cùng ta cười đùa vui vẻ. Người khác nhìn cũng thấy các nàng quả thực không chút ưu sầu lo nghĩ. Ngoại trừ Tây Kỳ, toàn bộ chúng nữ đều đã hoài thai. Điều đó khiến ta lại càng cảm thấy mỹ mãn.

Hôm nay, ta ôm lấy chiếc bụng nhỏ hơi nhô lên của Liên Lệ Quân, ngồi trên chiếc ghế dựa làm bằng gỗ bạch dương đặt tại đuôi thuyền, đang chiêm ngưỡng cảnh đẹp của biển cả.

Nữ ma đầu từng khiến biết bao người Đế quốc phải kinh sợ này đang ôm chặt lấy ta như một chú chim nhỏ, thâm tình hỏi: "Chàng không phải đã từng hỏi rằng thiếp đã yêu chàng từ lúc nào hay sao? Lúc đó thiếp không đáp lời chàng. Bây giờ, chàng vẫn muốn biết đáp án chứ?"

Ta trêu mếu bảo: "Muốn đến chết đi được. Đối với lời ngon tiếng ngọt của các ái thiếp, ta từ trước tới giờ chưa hề chê ít."

Lệ Quân e thẹn nói: "Còn nhớ lần thứ hai mà chàng bắt được thiếp không? Khi mũi kiếm của chàng chĩa vào nơi yết hầu của thiếp, thiếp có thứ cảm giác đã bị chàng chinh phục. Thời khắc đó, thiếp nghĩ rằng thiếp đã yêu chàng."

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp: "Vớ lại lúc đó chàng còn ôm thiếp, khiến cho trái tim người ta bắt đầu được nuôi dưỡng."

Ta bật cười thoải mái.

Đạm Như, Giáo Giáo cùng nhau vừa cười đùa vừa đi đến đuôi thuyền. Đạm Như cất giọng gọi: "Phu quân! Tốt nhất là chàng đi xem Kỳ Kỳ đi. Thiếp trông nàng ấy giống như đang có chút tâm sự."

Nhẹ gật đầu, ta đã nghĩ ra nguyên nhân mà Tây Kỳ không vui. Ta tìm được Tây Kỳ đang ngồi ngẩn ngơ phía trước cửa sổ trong phòng, kéo nàng

lại, ôm vào trong lòng, nhu hòa hỏi: "Nàng không vui sao?"

Tây Kỳ cúi thấp đầu xuống. Ta nâng khuôn mặt thanh tú u sầu của nàng lên, nhẹ nhàng hỏi: "Có phải bởi vì chưa hoài thai hài tử giống như các nàng kia, cho nên nàng không được vui phải không?"

Trên đôi mắt xinh đẹp của Tây Kỳ, những giọt lệ tuôn ra như suối, buồn rầu kêu lên: "Thiếp không chịu đâu! Thiếp muốn sinh hài tử cho chàng."

Ta an ủi: "Yên tâm đi! Ta sẽ đưa nàng tới phế tích, xin Phụ Thần giúp nàng có năng lực sinh nhi tử bảo bối ngoan ngoãn cho ta. Hãy nhẫn nại chút nhé!"

Tây Kỳ bán tín bán nghi hỏi lại: "Chàng thực sự có thể làm được việc đó sao?"

Ta đáp: "Lan Đặc đã từng nói mà không giữ lời chưa?" Tây Kỳ dùng toàn bộ sức lực ôm chặt lấy ta.

Lúc ăn tối, mọi người đều ra sức kiến tạo bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Chiến Hận tính xấu không đối, ở bên cạnh bàn công nhiên ve vãn hai nữ nhân Tuyết Chi và Tuệ nhi. Mọi người trách móc không được, đành ngoảnh mặt làm ngơ. Cự Linh so với hắn thì lịch sự hơn, thăm thì những lời nho nhỏ đầy vui vẻ với Diệp Phượng và một Du nữ khác tên là Huệ nhi.

Tâm tình của Tây Kỳ đã tốt hơn một chút. Thêm vào chúng nữ rập tâm làm nàng vui vẻ, nàng lại biết rằng không thể để ta vì nàng mà bận tâm, chưa đến một lát đã nói cười tự nhiên trở lại.

Cự Linh quay sang hỏi ta: "Sau khi trở về Đế quốc, trước khi đi đến phế tích, Đại Kiếm Sư có dự định gì không?"

Chiến Hận đã ngừng ve vãn hai nữ nhân, yên tĩnh trở lại, lưu tâm lắng nghe. Mục quang của mọi người đều di chuyển tới chỗ ta.

Ta ngả người trên chiếc ghế dựa, ung dung trả lời: "Sau khi trở về Đế quốc, hai người các ngươi trước hết hãy quay lại quốc gia của mình, xem tình hình phát triển ra sao, đồng thời đem hạt giống tình yêu truyền bá rộng rãi. Ta hy vọng toàn bộ nhân loại có thể tiến hóa thêm một bước nữa, trở thành sinh vật cao quý, không có chiến tranh và thù hận."

Chiến Hận như hùng ưng giương cánh, ôm chặt lấy Tuệ nhi cùng Tuyết Chi, tiếp lời: "Hiện tại, ta ngoài tình yêu ra thì không cảm thấy hứng thú

với bất cứ thứ gì. Chuyện động đao động kiếm, trừ phi là Đại Kiếm Sư có lệnh, nếu không thì chớ có tìm ‘Ái Lang’ Chiến Hận ta."

Đạm Như thấp giọng mắng: "'Sắc Lang' Chiến Hận mới đúng."

Chiến Hận cười lớn: "Chỉ cần nhìn thấy Đạm Như thì ta không thể không biến thành Sắc Lang. Vinh tiểu thư xin hãy ghi nhớ cẩn thận lời này."

Mọi người cười phá lên. Cự Linh chỉnh sắc nói: "Cuộc đấu tranh cùng Vu đế còn chưa kết thúc, sao có thể không có chúng ta chứ?"

Ta mỉm cười: "Chúng ta không cần phải phát ra linh năng về phía công chúa nữa. Bởi vì năng lượng lưu chuyển to lớn trong cơ thể nàng đã bị chúng ta dẫn phát, Vu đế khó lòng ước chế thêm nữa. Chỉ cần ta và nàng duy trì mối liên hệ tâm linh, Vu đế sẽ không có chỗ để giở ra bản lĩnh của hắn. Cho nên việc cấp bách sắp tới chính là phải cải tạo lại cái tật xấu thích tranh đấu đã thành thâm căn cố đế của loài người. Khi loài người mới với đặc tính chỉ biết yêu thương không còn tranh đấu xuất hiện, chúng ta mới thực sự thu được thắng lợi hoàn toàn. Vu đế không thể không biết đến tình huống này, đó chính là một thứ thủ đoạn để ta bức bách hắn xuất hiện. Hắn sao có thể cho phép mỗi một người đều trở thành Lan Đặc chứ?"

Tất cả mọi người đều thán phục. Cự Linh thở dài: "Trong tộc huấn của Thiểm Linh nhân chúng ta đã kiên trì nhắc nhở chúng ta cần phải nhiệt tâm yêu thương từng người trong tộc. Trên thực tế, chúng ta lại chưa bao giờ làm được, bởi vì chúng ta đều có tư tâm cùng dục vọng chiếm hữu. Nhưng hiện tại, ta quả thực phát hiện ra mình rất khó thù hận một người khác. Bởi vì ta biết bản chất tâm linh của bọn họ đều chứa đầy khát khao cùng sự nhiệt tình yêu thương tươi đẹp, chẳng qua là bị ham muốn hưởng thụ vật chất che đậy lại mà thôi!"

Ta nhớ tới Thái Nhu, bèn tán tụng: "Lúc đó, Cự Linh người cũng đã hơn những người khác rất nhiều rồi."

Chiến Hận nói: "Đối với Dạ Lang nhân chúng ta mà nói, tội ác lớn nhất là sự cô lập tình cảm. Đó là lý do mà chúng ta đều thích cùng với người khác chia vui sự cảm nhận và tình cảm tốt đẹp nồng nàn của chúng ta."

Đừng xem ta suốt ngày không kiêng kị vui vẻ cùng các kiều thê mà trách móc. Kỳ thực, đó chỉ là một tập quán tự nhiên mà thôi."

Tổ Chân khá bảo thủ, không nhịn được hỏi: "Người không cảm thấy rằng trượng phu ăn chơi trác táng cùng nữ nhân khác, thê tử tiếp nhận nam nhân khác, là một hành vi bất trung hay sao?"

Chiến Hận cao giọng đáp: "Chỉ có trong một tình huống mới xuất hiện hành vi bất trung. Đó chính là khi hấn ta hoặc nàng ta vì quan hệ với người khác mà làm suy yếu tình cảm tốt đẹp vốn có đối với thê tử hoặc trượng phu, tội bất trung mới có thể hình thành. Nếu như việc quan hệ với người khác không hề phá hoại tình yêu giữa vợ và chồng thì loại hành vi đó tuyệt đối không bị coi là bất trung. Ở Dạ Lang tộc, việc quan hệ ngoài giá thú chỉ bị xem là đang thực hiện một thứ hành vi chia sẻ tình yêu, một thứ tác dụng tăng dần có lợi mà vô hại, trượng phu hoặc thê tử phải cảm thấy tự hào vì điều này. Đó cũng là phương pháp giảm thiểu tranh chấp."

Chúng ta không thể tưởng được đằng sau con người Chiến Hận hiếu sắc như mạng mà lại có triết lý sâu sắc như thế, cảm thấy rất thú vị.

Chiến Hận nói tiếp: "Nếu như Cự Linh và Đại Kiếm Sư cảm thấy hứng thú với nữ nhân của ta, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy hưởng dụng. Điều kiện tiên quyết là nhất định phải được các nàng cam tâm tình nguyện, dĩ nhiên là thế rồi! Tuyệt Chi và Tuệ nhi đối với điều này cầu mà không được."

Nói xong thì quay sang hai nữ nhân, hỏi lại: "Ta có nói sai không?"

Hai nữ nhân e thẹn cúi đầu xuống, thần sắc vui mừng, không cần nói ra nhưng ai cũng hiểu rõ câu trả lời.

Đạm Như thấp giọng mắng: "Đồ ngạ lang (*) có trái tim không biết đập!"

Mọi người bật cười vang. Giáo Giáo nói: "Ta cảm thấy mình rất may mắn. Trong trò chơi tình ái diễn ra đêm đó mà tất cả mọi người đều tham gia, lần đầu tiên, ta đã khai phóng toàn bộ tâm linh của bản thân, cảm thấy mình yêu thương mọi người sâu sắc, cũng cảm thấy tất cả mọi người đều yêu thương ta thâm sâu, yêu thương sâu sắc và nồng nhiệt đến như vậy. Bên dưới tình yêu thương đó, vẫn còn ẩn tàng yêu thương lớn hơn nữa,

hoàn toàn không có điểm tận cùng. Ta cảm thấy mỗi một bông tuyết đều tung bay phấp phới những ý nghĩ yêu thương, cảm thấy cả đại địa cũng tràn đầy hơi thở tình ái. Ta không còn một chút sợ hãi hay nửa điểm ưu tư nào, ta cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc. Cảm giác đó đến tận bây giờ vẫn không có mảy may giảm bớt. Trái lại, nó càng sâu sắc và phong phú hơn."

Thiền nhi cũng nói ra cảm thụ của nàng: "Ta chưa bao giờ nghĩ rằng thế giới tâm linh lại rộng lớn vô biên như vậy, mỗi một chuyện đều tốt đẹp như vậy. Sinh mệnh, mộng tưởng, cảm tình bỗng nhiên hòa hợp ở cùng một chỗ, bày ra mặt mỹ lệ nhất. Chỉ cần khai thác thêm nữa về phía đó cũng đủ khiến ta cảm thấy đã không phụ cuộc đời này."

Mọi người trầm lặng xuống, hiểu được cảm giác sâu sắc đó. Thanh Thanh nói: "Trước khi gặp được Đại Kiếm Sư, cho dù ta có quyền thế to lớn, bao nhiêu người kết bạn với ta, nhưng chung quy lại thì chỉ có cảm giác cô độc, một thứ cảm giác thờ ơ quên sót trống rỗng. Ta nghĩ loại cảm giác đó quấy nhiễu từng con người, sinh mệnh không phải là hình dạng đó. Ta thực sự chân thành cảm tạ Đại Kiếm Sư. Chàng đã ban tặng cho Thanh Thanh một sinh mệnh mới."

Ta mỉm cười: "Không cần phải tạ ơn ta. Nếu muốn thì phải cảm tạ Phụ Thần trong phế tích và Bách Hợp."

Cự Linh gật đầu: "Nếu như Đại Kiếm Sư đi đến phế tích, nhất định phải dẫn chúng ta theo."

Chiến Hận nuốt nước bọt, nói: "Ta muốn được gặp Ma Nữ Bách Hợp, xem nàng ta có thể vượt qua được Kỳ Kỳ ngoan của chúng ta hay không?"

Tây Kỳ vốn từ nãy giờ không nói câu nào, bỗng cất tiếng: "Mẫu thân có lẽ không có ta thì tốt hơn. Để khi người chiếm tiện nghi của bà, nói không chừng sẽ giáng cho người một cái bạt tai."

Mọi người bật cười thất thanh. Chiến Hận thì dương dương tự đắc, không mảy may cảm thấy hổ thẹn, nói tiếp: "Đại Kiếm Sư! Ngài xem ta có đoán sai không nhé! Sau mấy trăm năm nữa, trên trái đất, toàn bộ những cái gì là Hắc Xoa giáo, Thiểm Linh thần sẽ không còn nữa, chỉ còn lại 'Ái Chi giáo' của ngài. Thần cũng chỉ có một, chính là 'Đại Kiếm thần'."

Ta bật cười khanh khách: "Ai có thể quản được chuyện xa xôi như thế chứ. Huống hồ ta lại không thể biết được người có đoán sai hay không!"

Chiến Hận thấp giọng xuống, làm như có thật: "Ngài và Kỳ Kỳ nhất định nhìn được. Chúng ta nói không chừng cũng có thể còn sống để nhìn thấy."

Mọi người nhất tề chấn động, nhìn lại phía hắn. Chiến Hận mau chóng thở gấp: "Do thể chất của chúng ta đều được linh năng cải biến, nói không chừng có thể sẽ không sinh bệnh, không già yếu giống như Ma Nữ Bách Hợp."

Mọi người đều trở nên ngây ngốc. Lời Chiến Hận nói mặc dù là điều tưởng, nhưng không phải là tuyệt đối không có khả năng. Ý thức của chúng ta tạm thời vẫn không thể chứa đựng được sự tình kỳ lạ này.

Đạm Như liếc ta một cái, nói: "Chúng ta phải nghiêm cấm chàng tiếp tục nạp tân sủng. Nếu cứ như thế này nữa, nói không chừng, chỉ riêng thê tử của chàng đã có thể tạo thành một quốc gia rồi."

Chiến Hận nói chen vào: "Vinh tiểu thư đến lúc đó có lẽ cũng muốn thay đổi khâu vị rồi."

Đạm Như quát lên một tiếng yêu kiều, tiện tay bắt lấy một chiếc bánh mì, nhắm thẳng khuôn mặt sói của hắn mà ném tới.

Chiến Hận ung dung đón một cái, kêu lên mập mờ: "Đa tạ Vinh tiểu thư ban thưởng."

Mọi người cười đến gập cả người lại. Cự Linh thở ra một hơi thật dài, khoan khoái dựa lên lưng ghế, thả lỏng tay chân, nói với khát khao vô hạn: "Cho phép ta cũng thử đoán tương lai của loài người nhé! Sau không biết bao nhiêu năm, thông qua sự chỉ bảo của Đại Kiếm thần giúp loài người sử dụng trò chơi tình ái, toàn bộ tâm linh đã hoàn toàn dung hòa kết hợp lại. Đó là hóa thân của tình ái, là sự kết hợp ái tình chân thật và thuần mỹ nhất. Đó có lẽ chính là 'Chân thần' mà chúng ta vẫn luôn luôn truy cầu. Không còn bi thương và cô độc, không còn tư tâm và đố kỵ, cũng không còn sự phân biệt người hay ta, chỉ có niềm khoái lạc không bờ bến tồn tại vĩnh viễn."

Dứt lời liền đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, nói: "Nhưng trước khi điều đó xảy ra, ta vẫn cần sự kết hợp nhục thể. Ai đến bồi tiếp ta nào?"

Diệp Phượng và hai Du nữ khác e thẹn đứng dậy.

Chiến Hận cũng đứng dậy nói: "Ta cũng phải đi giao chiến với các nữ nhân của mình. Bất quá, chỉ là vật lộn ở trên giường thôi."

Sau khi hai người cùng với nữ nhân của bọn họ rời đi, các Du nữ khác cũng e thẹn rời khỏi, đi tìm Khôi Ưng và các tình lang Ưng tộc của các nàng.

Ánh mắt của ta di chuyển tới khuôn mặt chúng nữ. Đạm Như nói: "Chúng ta phải suy nghĩ cho hài tử trong lòng, chỉ có cách đem chiến sự tạm nhường cho Kỳ Kỳ. Không thể đứng bên cạnh quan sát, cũng không thể nghe. Bởi vì, điều đó so với giết chết chúng ta càng khó chịu hơn."

(*) Ngạ lang: sói đôi

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10 Chương 10

Liên Hệ Thiết Đoạn

Ta, Chiến Hận và Cự Linh đứng trên đầu thuyền, ngắm nhìn mặt biển. Cự Linh nói: “Có một chuyện ta trước sau cũng không hiểu, tại sao ngài không truy sát Vu Đế?”

Ta lắc đầu nói: “Đạo lý đơn giản phi thường, ta căn bản không nắm chắc phần thắng đối với hắn”

Chiến Hận hỏi: “Hắn thật sự lợi hại như vậy sao?”

Ta thở dài: “Hắn nếu đã có ý đào tẩu, ta tuyệt không thể đuổi kịp, hắn chạy còn nhanh hơn cả phi tuyết, cho nên chỉ có thể dùng một phương thức khác đấu với hắn”

Cự Linh gật đầu: “Ta minh bạch rồi! Có phải ngài lo lắng cho công chúa?”

Ta thở dài không nói. Nghĩ đến sự khổ cực của công chúa, lòng ta đau như rĩ máu, nhưng ta tuyệt không thể sa vào cảm giác này.

Bởi vì tâm tư của ta và công chúa đã được liên kết lại, chỉ có tình yêu và hạnh phúc mới có thể làm vu đế không lợi dụng được sơ hở nào, nếu trong trường hợp tâm tư ta đầy những tình cảm tiêu cực, Vu Đế có thể lập tức cắt đứt liên hệ giữa ta và công chúa, lúc đó công chúa sẽ chết, nhân loại cũng sẽ kết thúc.

Tà lực của Vu Đế tuyệt không thể chiến thắng linh năng hiện tại của ta, hắn đang ở thể hạ phong, chỉ có thể đi vào cái bẫy không thể thoát thân

Một khi để hắn thật sự khống chế được tâm linh công chúa, trên đời này sẽ không có lực lượng nào ngăn trở được sự tà ác của hắn. Ta tuyệt không

thể để tình huống đó xuất hiện.

Có tiếng hét từ trên cột buồm truyền xuống. Chúng ta ngạc nhiên nhìn lên. Một gã Ưng tộc nhân trèo lên vọng đài trên cột buồm đang chỉ về phía trước la hét rất to. Chúng ta nhìn theo hướng chỉ của hắn, thấy ở nơi xa nhất trên mặt biển hiện lên một đường đen.

Nỗi vui mừng cực đại trào dâng trong lòng. Cuối cùng đã nhìn thấy lục địa.

Thấy Âm Phong hiệu trở về, các chiến thuyền và ngư thuyền đang cập bến tại cảng toàn bộ ủa đến, nhiệt liệt đón chào chúng ta. Những người trên thuyền lấy ra tất cả những thứ có thể phát ra tiếng động phối hợp với tiếng reo hò của những người đứng trên bờ, làm không khí trở nên rất náo nhiệt

Ta và mọi người đứng trên đầu thuyền, tất cả trở nên kích động, liên tục vỗ tay. Giáo Giáo, Thanh Thanh, Tổ Chân, Diệp Phượng và Tuyết Chi đều là lần đầu đến Đế Quốc, càng cảm thấy một sự khác biệt mới mẻ.

Ta thầm than, nếu những người này biết được có một loại sinh vật đáng sợ, đang ẩn nấp đâu đó, một khi nắm được cơ hội, lập tức xuất đầu lộ diện hủy diệt nhân loại, thì họ có cười nổi hay không!

Nghĩ đến đây, ta chợt nghĩ ra một ý, nắm lấy bàn tay mềm mại của Tây Kỳ, đem tâm linh truyền khắp xung quanh. Bọn Đạm Như thấy vậy cũng nắm lấy tay nhau, kết nối với ta và Tây Kỳ.

Ta nhất thời cảm thấy lực lượng đã được tăng cường, hòa nhập vào trong tâm linh. Linh năng và tình yêu cùng niềm hạnh phúc tăng lên một cách bất ngờ. Nếu trước kia ái năng là một dòng suối yên tĩnh, bây giờ lại là một dòng sông lớn cuộn cuộn chảy.

Ta nhờ vào nguồn năng lượng có được từ sự liên kết với bọn Tây Kỳ, dẫn dắt con sông tình yêu này đến mối liên hệ tinh thần với công chúa, sau đó theo mối liên hệ huyền diệu này tiến sâu vào trong tâm linh của nàng.

Nơi đó, lỗ hồng nhỏ vẫn chưa được mở rộng, bỗng chốc vỡ tan giống như bị những cơn sóng triều vỗ vào.

Linh năng cuộn cuộn trào tới, muốn phá vỡ sự phong bế tâm linh công chúa. Tà lực cường đại của Vu Đế vây quanh, chế ngự sự lan tràn của linh năng. Nhưng lỗ hồng này từ lỗ kim mở rộng thành một lỗ hồng to chừng

một hai ngón tay. Chuyện này đúng là một chiến thắng nhiệm màu trước tà lực cường đại của Vu Đế.

Hắn thua là vì không kịp đề phòng, lần sau sẽ không có chuyện may mắn như vậy. Tà lực dần dần tích tụ lại, chuẩn bị phản kích.

Tâm linh của ta hướng về công chúa kêu lên: “Công chúa! công chúa! Nàng có nghe thấy ta không? Ta là Lan Đặc thân yêu của nàng đây”

Theo luồng ái lưu liên tục đẩy tới, công chúa cuối cùng cũng có thể phản ứng trở lại, bình tĩnh nói: “Thiếp nghe được chàng nói rồi, Lan Đặc à! Chàng có biết ta cũng rất yêu chàng, mong ước được chàng ôm ấp, an ủi, chỉ có tình yêu của chàng, mới có thể làm thiếp tiếp tục duy trì, mới thấy cuộc sống có ý nghĩa”

Tâm linh ta vui mừng nói: “Tình hình của nàng bây giờ ra sao?”

“Linh năng của chàng đã kích khởi năng lực và ký ức tiềm tàng của thiếp, thiếp sẽ không sợ hãi và suy sụp tinh thần nữa, bởi vì đây là sứ mệnh mà Phụ thần muốn thiếp đến làm tại thế giới này, chàng nhất thiết không thể lơ là khinh địch, Vu Đế lại dần dần khống chế nhục thân của thiếp, đem tâm trí cải biến thành mong muốn của hắn, sau khi hắn thành công, sẽ tìm đến chàng, lợi dụng sức mạnh vật chất tiêu diệt chàng”

Ta hỏi: “Nàng chẳng lẽ không có biện pháp gì đối phó với hắn sao?”

Nàng nói: “Tà lực tinh thần của hắn sẽ nhân cơ hội kiểm chế thiếp, khó mà đem toàn bộ tùy ý phát huy ra được, nhưng lực lượng bản thân của hắn thật là kinh nhân, ngày đó trong cuộc chiến tại Vu cung, chàng cũng đã rõ điều đó. Lúc lực lượng nhục thể của hắn hoàn toàn phục nguyên, lực lượng tinh thần của hắn cũng sẽ không cần chú ý đến thiếp nữa mà bắt đầu trở nên cường đại, ngắt bỏ mối liên hệ của chúng ta, lúc đó cũng là thời khắc hắn tìm đến chàng.”

Ta nén lại nỗi kinh hoàng trong tâm: “Mặc kệ hắn giết ta, nhưng hắn lại không thể giết nàng, phải không?”

“Đây chỉ là suy nghĩ lạc quan, ngày đó Vu Đế biết rõ hắn không thể lấp đi lỗ hổng trong tâm linh của thiếp, do hắn không thể khống chế được Phụ thần của phế tích, nhưng vẫn quyết tâm phế bỏ địa từ, đem toàn bộ tà lực chuyển qua thân thể của thiếp, rồi tìm trong kho tư liệu của Phụ thần

phương pháp hủy diệt thiếp, ngàn vạn lần chàng không thể để tình huống như vậy xảy ra, nếu để hắc đem toàn bộ tà lực tinh thần phát huy ra, thêm vào lực lượng của thiếp, toàn nhân loại trong phút chốc sẽ chết trong thâm. Lan Đặc à! Vạn mệnh của nhân loại tất cả nằm trong tay chàng, chàng....”

Tà lực cuồng khởi, quay ngược ập lại. Mạch tiếp xúc đã đứt đoạn, ngay cả mối liên hệ cũng biến mất vô ảnh vô tung. Tiếp theo tà lực cũng tiêu thất. Ta rốt cuộc cũng không thể cảm giác được điều gì. Không thể cảm nhận được tâm linh của công chúa. Ta giật mình chấn động, toàn thân toát mồ hôi lạnh, bật ngửa ra sau, may mà có Cự Linh phía sau đỡ lại.

Ta quay về với hiện thực.

Tiếng hoan hô đang vang lên khắp nơi, nhưng trong lòng ta không hề có một chút cảm giác vui sướng. Chân tay trở nên lạnh toát.

Sự tình đáng sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10 Chương 11

Cửu Biệt Trọng Phùng

Hoàng hôn ngày hôm đó, Hoa Nhân, Sơn Mỹ, Mỹ Cơ và bọn tướng lĩnh Dực Kỳ vội đến bến cảng gặp ta.

Tại dinh thự của quan viên hải cảng, ta ôm Hoa Nhân, Sơn Mỹ và Mỹ Cơ đang khóc lóc vào lòng. Ta ly khai các nàng đã hơn một năm, lần gặp mặt này thật sự có cảm giác không khác nào đã cách xa một đời.

Tiểu Phi nhi đã hai tuổi, dùng sức đôi chân nhỏ của nó, nhảy vào lòng ta, lúc ôm lấy nó, trong lòng ta không khỏi nhớ đến Lệ Thanh mẫu thân của nó, tình hình gần đây của nàng tại Tiểu Dương châu rốt cuộc là tốt hay xấu?

Từ trong tay thị nữ, Hoa Nhân và Sơn Mỹ ôm lấy con trai và con gái mới vài tháng tuổi của chúng ta, vui mừng để cho ta phụ thân này yêu thương. Ta ấm ức nói: “Vì sao bọn chúng giống các nàng như vậy, chỉ có đôi mắt là giống ta”

Hoa Nhân liếc ta nói: “Thứ quan trọng nhất giống chàng còn không đủ hay sao” bọn Đạm Như, Tây Kỳ vây quanh, tranh nhau ôm bọn chúng.

Giảo Giảo ôm Tiểu Phi nhi cười nói: “Tiểu tử anh tuần khả ái này thật là hiếm thấy, Lan Đặc chàng còn không thể không thiên vị, đứa nhỏ trong bụng ta nếu là con trai, tối thiểu phải đẹp trai như chàng.”

Ta cười khổ, chuyện này và thiên vị thật sự không có quan hệ gì. Trước mặt toàn bộ là chuyện vui sướng tốt đẹp, nhưng nếu ta thất trận trước Vu Đế, hết thảy đều không tồn tại.

Ta cùng bọn Kỳ Kỳ nắm tay hỏi han tình hình. Sau khi gặp gỡ mọi người, Hoa Nhân bỗng nhiên nói: “Lan Đặc! Còn có một người muốn gặp

chàng đến chết.”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Ai? Chẳng lẽ là Mã Nguyên, Anh Diệu, Bạch Đan, hoặc Hắc Kiếm. Bọn người Bạch Thiên”

Nhưng dường như khả năng không lớn, bọn họ vì chuyện lập quốc bận rộn đến tối tăm mặt mũi, sao có thì giờ nhàn rỗi ra ngoài thành đợi ta về. Ta nhìn về phía đại môn. Một bóng hình động lòng người xuất hiện ở đó. Ta vui mừng kêu lên: “Lệ Thanh!”

Quận chúa diễm lệ từ từ cất bước rồi chạy nhanh, trong chốc lát đã xông vào lòng ta, vui mừng mà khóc nói: “Lan Đặc! Lan Đặc! Ta nhớ chàng muốn phát điên lên.”

Ta vừa giận vừa mừng, đánh mạnh vào mũi nàng vài cái, nói: “Đã nhớ ta nhiều như vậy, tại sao còn muốn dùng thủ pháp phô trương với ta, làm ta cho rằng nàng còn chưa trở về”

Sơn Mỹ đứng bên cạnh cười nói: “Không cần trách Thanh tỷ, là ta và Hoa Nhân chỉ cho tỷ làm như vậy, muốn làm cho chàng ngạc nhiên.”

Ta nói với Lệ Thanh: “Thật sự là làm cho ta vừa vui vừa sợ không giải thích được, không thể tưởng được nàng có thể trở về nhanh đến như vậy.”

Lệ Thanh nói: “Bởi vì thiếp tìm được nhân tuyến thích hợp, đã giao lại trách nhiệm, thiếp còn ở lại đó làm gì? Chẳng lẽ còn nểm chưa đủ tư vị tương tư đau khổ sao?” Chiến Hận nói: “Chúng ta mau nhập tiệc rồi chuyện trò cho thống khoái, nói cho hết sự chia ly.”

Đám Lệ Thanh trợn tròn mắt, không ngờ những lời văn nhã như thế lại có thể phát ra từ miệng của con sói này. Sơn Mỹ kéo tay hắn hỏi: “Đại ca! Mỹ nữ Vu quốc ít như vậy sao?”

Chiến Hận liếc nhìn Tuyết Chi nói: “Đẹp như thế làm sao có nhiều được?” rồi hỏi tiếp: “Thải Dung vì sao không ở đây chờ ta?”

Hoa Nhân cười nói: “Người đã làm phụ thân mà cũng không biết hay sao? Thải Dung bị tộc nhân của người đón về, chuyên tâm sinh lang tử tại sào huyết mới của người, chờ người trở về với nụ hôn chân thật của người”

Chiến Hận nghe vậy trên mặt lộ vẻ vui mừng, kêu lên một tiếng quái dị, làm mọi người sợ hãi giật bắn người. Cự Linh ôm vai hắn, đẩy hắn đến chỗ

cái bàn dài đã xếp sẵn hơn ba mươi chỗ ngồi, cười nói: “Người lại nổi lang tính lên rồi.”

Chúng nhân ngồi vào bàn trong tiếng cười nói vui vẻ. Ta ôm Mỹ Cơ, nói: “Nàng và chúng ta ngồi cùng một chỗ nhé”

Mỹ Cơ đỏ mặt nói: “Không! Để thiếp phục vụ mọi người.” Sơn Mỹ cười hì hì ép nàng phải ngồi xuống ghế.

Một bên bàn là ta và chúng thê, bên kia là Dực Kỳ và chúng tướng, Chiến Hận, Khôi Ưng và nữ nhân của bọn họ ngồi ở một bàn khác, Cự Linh, Diệp Phượng và các Du nữ ngồi đối diện bọn họ, bầu không khí trở nên náo nhiệt vui vẻ. Lúc này ta mới có cơ hội giới thiệu cho bọn họ.

Sơn Mỹ đếm đếm, rồi quay sang ta cười nói: “Đại đế chỉ có bốn vị phi tử, làm chúng ta thua hoàn toàn.”

Hoa Nhân cười: “Thiếp đoán chàng ít nhất sẽ nạp mười vị phi tử, không ngờ chàng lại tu tâm dưỡng tính như vậy”

Ta ôm Tiểu Phi bảo bối nói: “Nàng cho chúng ta là liệt điểm lữ hành đoàn hay sao?” Qua ba tuần rượu, Dực Kỳ báo cáo: “Nơi này hết thấy mọi sự đều tiến hành rất thuận lợi, Đại Đế có muốn đến các nơi để tuần sát, động viên tinh thần bọn họ, khán khán hữu không có có cái gì tái khả cải tiến đích địa phương.”

Ta lắc đầu nói: “Không! Ngày mai ta muốn khởi hành đến Tịnh Thổ, rồi đi đã hơn hai năm mà chưa quay về, các nàng sẽ nói ta không thủ tín, không đúng kỳ hẹn ba năm”

Hoa nhân ngẩn người hỏi: “Không ở thêm vài ngày được sao?” Đạm Như cười: “Người sợ cái gì, Lan Đặc không nói sẽ không đem người theo, chỉ cần có chàng bên cạnh người, ở đây hay nơi khác thì cũng giống nhau mà?” Hoa Nhân liếc mắt nhìn ta nói: “Trừ khi chàng giết ta, nếu không đừng nghĩ đến chuyện lại bỏ rơi ta lần nữa.”

Lê Thanh nói: “Chuyện Vu Đế đã giải quyết xong chưa?”

Mọi người bình ổn trở lại, ánh mắt tập trung vào ta. Tim của ta lập tức như bị một thanh kiếm đâm vào, hô hấp trở nên khó khăn. Bọn Cự Linh hiểu rõ chuyện tình, cùng trở nên ủ rũ.

Hoa Nhân biến sắc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Đạm Như than nhẹ một tiếng, đem sự tình kể lại. Mọi người vừa nghe chuyện tình nghiêm trọng đến như vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Sơn Mỹ rên rỉ nói: “Phải làm sao bây giờ?” Ta không muốn bọn họ vì vậy mà lo lắng, chấn khởi tinh thần, mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, ái tâm của loài người là thú duy nhất có thể khắc chế Vu đế, chỉ cần cho ta thu thập thêm chục cô vợ, gia tăng thêm ái ý, ta nhất định có thể diệt trừ hắn.”

Tây Kỳ trề môi nói: “Nhân tâm không đủ, bao nhiêu đây tỷ muội toàn tâm toàn ý yêu thương chàng còn chưa đủ hay sao?” Hoa Nhân nói: “Chính xác số lượng đã là mười sáu rồi.”

Chiến Hận hòa theo: “Chuyện đó tính làm gì, Đại kiểm sư thể chất phi phàm, thiên phú hơn người, ta trước kia còn có đến ba mươi tám cô vợ, Đại kiểm sư ít nhất phải có ba trăm tám mươi cô mới có thể xứng với thân phận đại đế khắp thiên hạ.”

Sơn Mỹ thấp giọng mắng: “Vậy sẽ biến thành hoang dân đại đế hay sao?” Mọi người mỉm cười, bầu không khí trở nên nhẹ nhõm một chút.

Đạm như tự nhiên nói: “Theo điều thứ mười ba của gia pháp, số lượng thê tử của Lan Đặc đại đế nhất định không thể hơn mười sáu người, đại đế hiểu rất rõ điều đó.”

Bọn nam nhân dùng ánh mắt thương cảm nhìn về phía ta.

Ta mỉm cười nói: “Tối thiểu phải là mười tám.” Chúng nữ ngẩn ngơ, cùng kêu lên truy vấn.

Tâm trí của ta bay trở về Tịnh Thổ, hướng về tương lai tốt đẹp nói: “Người thứ mười bảy chính là Hoa Vân nữ tể ti xinh đẹp nhất Tịnh Thổ, trước kia ta có thể để cho nàng duy trì ý muốn làm một vị tể ti độc thân, nhưng Lan Đặc hôm nay đã hiểu được ý nghĩa thật sự của nhân sinh, không thể để chuyện song phương cùng thống khổ xảy ra, vô luận là dùng tà thuật của Âm Phong hay ngạ lang thuật của Chiến Hận, đời này ta cũng phải thưởng thức nàng cho bằng được.”

Mọi người cười ngất vì câu nói thẳng thắn, trực tiếp từ phế phủ của ta. Bóng ma của Vu đế cách chúng ta ngày càng xa.

Đạm Như nói: “Vị kiều thê thứ mười bảy này là hợp tình hợp lý, đồng ý với thỉnh cầu của chàng, người thứ mười tám sẽ là ai?” Ta nghiêm mặt nói: “Vị kiều thê thứ mười tám đại biểu cho sinh tử tồn vong của nhân loại, giả sử ta có thể tìm được nàng, cũng là lúc Vu Đế bị tiêu diệt”

Chúng nhân không ai không biết người ta nói chính là công chúa, lập tức nhận ra sự uy hiếp hủy diệt của Vu Đế đối với loài người.

Chiến Hận nói: “Ta và Cự linh đã thương lượng qua, chúng ta đều muốn cùng ngài kề vai sát cánh mà tác chiến, nếu không về đến nhà sẽ ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày treo trong lòng, chi bằng theo ngài đến sa mạc cùng Vu Đế đánh một trận sanh tử”

Cự Linh cũng nói: “Chiến Hận nói rất đúng, hưởng chi hai người chúng ta tinh thần và thể lực đều tăng lên gấp bội, rất có lòng tin giúp ngài đối phó Vu Đế.”

Ta thở dài: “Nếu chỉ là múa kiếm huy mâu, ta sẽ để các người cùng đi, nhưng lần này đấu tranh cùng Vu Đế sẽ bằng một phương thức kỳ quái, trước giờ chưa hề có, ta một thân cùng hấn quyết một mất một còn, phải dứt bỏ mọi lo lắng, chuyên tâm đối phó quái vật này.”

Đạm Như giật mình nói: “Chàng ít nhất cũng phải mang Kỳ Kỳ theo mới được”

Ánh mắt mong chờ của Tây Kỳ nhìn về phía ta. Ta gật đầu nói: “nếu đến lúc đó nàng ấy chưa mang thai thì ta sẽ dẫn theo”

Cự Linh biết sự tình này ta đã quyết định, bèn thở dài, không kiên trì nữa.

Chiến Hận thất vọng nói: “Ta đây không thể đến Tịnh Thổ hay sao? Mỹ nữ Tịnh Thổ không có phần của ta a?” Mọi người cùng cười trêu chọc hấn.

Sơn Mỹ tức giận trách huynh trưởng: “Đừng có quên Thái Dung mỗi ngày đều nằm trên giường chờ người trở về.”

Chiến Hận nhớ tới Thái Dung, lập tức mặt mày hớn hờ, không hề vì không thể đến Tịnh Thổ mà thất vọng.

Đạm Như cười nói: “Dù sao người cũng là một con sói bất tử, có hỏi nhiều cũng không dùng được, đợi mọi việc xong xuôi, có thể dùng cái chân sói của người, đến Tịnh Thổ đánh hơi tìm nữ nhân đẹp nhất ở đó không

được sao?” Chiến Hận nhanh chóng phản ứng: “Cuối cùng sẽ ngủi đến chiếc giường của Tú Lệ pháp sư. ”

Đôi mắt mơ màng của Đạm Như trợn lên: “Người thử nói lại xem.”

Lệ Thanh cười nói: “Trong cuộc hành trình này, con sói này có chiếm được tiện nghi của nàng không?” Đạm Như bật cười nói: “Có một chút thôi!”

Bầu không khí từ lúc này lại ấm áp trở lại.

Ta nhớ lại một chuyện liền quay sang Hoa Nhân hỏi: “Các nàng quên dẫn Phi tuyết đến gặp ta sao?” Hoa nhân thần tình âm đạm nói: “Thiếp vốn định trì hoãn báo tin cho chàng, ba ngày sau khi chàng đến Vu quốc, Phi Tuyết hốt nhiên thất tung, tìm kiếm như thế nào cũng không thấy nó.”

Ta ngăn người cả nửa ngày, nói: “Không cần lo lắng, ngoại trừ Ma Nữ Bách Hợp, ai cũng không thể cười được nó, bọn họ chắc chắn đã đến sa mạc rồi.”

Tiếp theo hướng Tổ Chân, Thanh Thanh, Giáo Giáo, Lệ Quân và bọn Tình Nhi năm người nói: “Các nàng đều không nói chuyện, còn bỏ ngõ hay sao? Nhưng Lệ Quân nàng cùng Lệ Thanh, Hoa Nhân phải rất quen thuộc mới đúng!”

Liên Lệ Quân cười: “Nghe mọi người nói, chúng ta cũng rất vui.”

Tổ Chân nói: “Các người xa cách đã lâu mới gặp lại, chúng ta tự nhiên phải nhường cho khóc lóc một chút!”

Giáo Giáo đối với Tiểu Phi nhi đặc biệt yêu thích, gõ gõ vào lưng ta, nói: “Ta không muốn nói chuyện, chỉ cần chàng đưa Phi nhi cho ta ôm.” Ta cười chuyển con trai qua cho nàng.

Cự linh nâng ly hướng về phía ta nói: “Ly rượu này để ta tiễn Đại kiếm sư lên đường, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Mọi người vội vàng nâng ly chúc mừng.

Chiến Hận vỗ vai Khôi Ưng nói: “Sau khi tới Tịnh Thổ, nhớ lưu lại vài mỹ nữ cho ta, đừng có một mình người độc quyền tại Tịnh Thổ a!”

Mọi người cùng cười phá lên.

Cự Linh nói: “Chúng ta trước hết về thăm nhà, sau đó sẽ đến Tịnh Thổ hội họp cùng Đại kiếm sư, tham gia thịnh yến Đại kiếm sư lấy cô vợ thứ

mười bảy và mười tám”

Mọi người hò reo nâng ly chúc mừng. Yến hội tiếp tục trong bầu không khí náo nhiệt, mãi cho đến tối, mọi người mới tàn cuộc quay về phòng nghỉ ngơi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 10 Chương 12

Tiếp Tục Hành Trình

Mấy người Đạm Như một mặt vì đã mang thai, mặt khác cũng hy vọng ta có thể an ủi tốt Lệ Thanh, Hoa Nhân, Sơn Mỹ và Mỹ Cơ, cho nên tới ngủ ở một gian phòng khác, để ta bầu bạn với tứ nữ.

Sau khi được Sơn Mỹ cùng Mỹ Cơ hầu hạ tắm rửa, ta cảm thấy từng lỗ chân lông tràn đầy sức sống, khoan khoái ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh giường tâm sự cùng tứ nữ.

Lệ Thanh hỏi: "Đạm Như nói rằng chàng đã phát minh ra một trò chơi tình ái, có thể giúp nữ nhân trở nên mỹ lệ hơn, thậm chí trường sinh bất tử, có chuyện này không?"

Sơn Mỹ nói tiếp: "Xem ra Đạm Như không giống như đang nói dối. Không chỉ nàng càng xinh đẹp hơn so với trước đây, mà đến cả hình dáng cùng cử chỉ nói năng của đại ca xem ra cũng thuận mắt hơn nhiều."

Ta mỉm cười: "Đúng là có chuyện như vậy. Nhưng trước tiên, ta muốn nghe các nàng kể lại tỉ mỉ với ta về nỗi khổ tương tư, làm cho ta thật cao hứng thì ta mới có thể cùng các nàng chơi hai loại trò chơi tình ái, một trò về tinh thần, một trò về nhục thể."

Hoa Nhân giả vờ giận dữ trách móc: "Chẳng lẽ trước đây, khi chàng và chúng ta nhục thể giao hoan, lại không truyền tinh thần vào hay sao? Chàng xem chúng ta là cái gì nào, là công cụ tiết dục hay sao?"

Ta bật cười: "Hoa Nhân thông cảm, vì phu sao dám lấy nàng làm công cụ chứ. Sự phân biệt chẳng qua chỉ là đại thể mà thôi, kỳ thực hai trò chơi đều bao quát sự tiếp xúc của nhục thể và tâm linh."

Sơn Mỹ ngẩn người: "Nhưng chàng sao có thể cùng với nam nhân như bọn đại ca thực hiện trò chơi này?"

Ta cười lớn: "Nàng nghĩ lệch rồi, nắm tay nhau mà cũng không được hay sao? Tốt lắm! Ai ngồi lên đùi cùng ta thân mật trước đây?"

Chúng nữ nhìn nhau một cái, xấu hổ giành lên trước. Nếu như đổi lại là Hồng Nguyệt, nhất định sẽ bất chấp tất cả mà nhào vào trong lòng ta trước tiên, không nghĩ tới chuyện khác nữa. Nghĩ tới ngày mai có thể lên đường trở về gặp các nàng, trong lòng ta bất giác tràn đầy cảm giác hạnh phúc và khoái lạc.

Bọn Thái Nhu phải chăng vẫn ở Vọng Hải thành chờ ta? Nhận Phi Phi có thể hoài thai thành công hài tử của ta không? Còn Đại Hắc thì ra sao rồi? Nghĩ tới tất cả những điều đó, thật hận là không thể lập tức mọc ra đôi cánh để bay trở về Tịnh Thổ.

Ta nhìn về phía Mỹ Cơ đang nhút nhát ngồi ở một bên, dịu dàng hỏi: "Nàng có nhớ ta không?"

Đối với thiếu nữ yếu đuối từng chịu rất nhiều cực khổ này, ta đặc biệt yêu thương. Nhìn hình dáng đáng thương của nàng khi bị bán như hàng hóa ở Vọng Nguyệt thành, không có giờ khắc nào mà ta có thể quên được.

Loại chuyện như thế sau này cũng sẽ không thể phát sinh nữa. Mỗi một con người đều phải được tôn trọng, mỗi một con người đều phải được tự do. Sau khi trừ bỏ được Vu Đế, thế giới sẽ không còn thù hận và chiến tranh nữa, chỉ còn lại hòa bình và yêu thương.

Ta nhìn Mỹ Cơ với ánh mắt thương yêu vô hạn. Mỹ Cơ e thẹn gật đầu.

Lệ Thanh khẽ nói: "Lan Đặc, chàng sau này không cần phải hỏi câu này nữa. Nữ nhân của chàng, ai có thể quên được chàng chứ?"

Hoa Nhân nói tiếp: "Nam nhân chính là như vậy. Trái tim yêu thương nhất và thân thể của chúng ta đều đầu hàng chàng, một lần vẫn chưa đủ, còn muốn luôn luôn đầu hàng nữa."

Chúng ta đều cười phá lên. Ta vỗ nhẹ lên đùi, quát lên: "Hoa Nhân, nàng hãy qua đây!"

Hoa Nhân đáp: "Không! Quận chúa qua trước. Thời gian nàng ấy không gặp chàng còn lâu hơn so với chúng ta."

Lệ Thanh lắc đầu: "Không! Một là tất cả chúng ta cùng bồi tiếp chàng trên giường, nếu không thì nói chuyện cười đùa như thế này không phải cũng rất thoải mái sao? Cũng không nhất định phải lên giường."

Ta cười bảo: "Nếu như không phải hình dạng của nàng không thay đổi, ta có thể tưởng là lời vừa rồi là của một người khác."

Lệ Thanh giận dữ: "Chàng ước hiếp ta?"

Ta đứng lên nói: "Chúng ta ngồi xuống đất nào."

Tứ nữ ngoan ngoãn đứng dậy, cùng ta ngồi xuống đất, tay nắm tay lập thành một vòng tròn nhỏ. Ta dạy các nàng tâm pháp của trò chơi, ngưng tụ linh lực, đem tình yêu chuyển vào cơ thể các nàng.

Năng lượng tình yêu bỗng chốc lên cao. Ta cảm thấy sự nhiệt tình và khát vọng đau khổ nhớ nhung ta trong suốt cả một năm của các nàng bùng lên như dung nham núi lửa. Linh lực của chúng ta trong nháy mắt đã tăng lên đỉnh điểm.

Trong lòng ta thoáng động, nhớ tới Bách Hợp ở hoang mạc, thầm đoán rằng nàng luôn luôn tồn tại mối liên hệ cùng tâm linh của ta. Bất quá, đó cũng chỉ là một phía từ nàng. Đã như vậy, ta tất nhiên cũng có thể dựa vào sự liên hệ đó để liên lạc với tâm linh nàng.

Trong lòng ta gọi to: "Bách Hợp! Nàng có nghe thấy lời ta không?"

Bỗng tâm linh của Bách Hợp tiếp nối với ta, chỉ nghe thấy nàng nói từ xa thăm: "Lan Đặc à! Tại sao đến tận thời khắc này, chàng mới nhớ tới thiếp?"

Ta ngạc nhiên mừng rỡ: "Tại sao nàng không đến tìm ta? Chẳng lẽ nàng không biết rằng ta nhớ nàng hay sao? Hôm đó, tại Vu cung, nàng không phải cùng với tâm linh ta kết hợp làm một hay sao?"

Bách Hợp đáp: "Thiếp không phải không muốn cùng chàng thực hiện giao đàm tâm linh, mà là do năng lực của chàng vẫn chưa đạt tới trình độ đó. Nhưng bây giờ thì chàng không còn giống trước kia nữa. Chỉ cần chàng nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thiếp. Thiếp yêu chàng."

Trong lòng ta tràn đầy sự hân hoan, nhưng nghĩ tới công chúa, không khỏi thở dài: "Chúng ta phải làm sao đây? Ta đối với Vu Đế, thật sự là một điểm nằm chắc cũng không có."

Bách Hợp đáp: "Nhất thiết không được ngã lòng! Vu Đế tuy đáng sợ, nhưng không phải không có kẽ hở. Cuối cùng sẽ có một ngày, chàng có thể đánh bại hắn, hãy đến phế tích nhé! Thiếp và Phụ Thần đều sẽ trợ giúp chàng."

Ta bỗng cảm thấy tâm mỗi lực kiệt. Bách Hợp nói: "Chàng phải không ngừng thực hiện trò chơi tình ái. Trò chơi đó giúp tình yêu và linh lực của chàng không ngừng tăng trưởng. Bây giờ, hãy cùng các ái thiếp của chàng khoái lạc thật tốt đi!"

Ta kêu lên: "Đừng đi! Nàng có thể làm thiếp tử của ta không?"

Bách Hợp đáp: "Trò chuyện thế này có thể làm hao tổn một lượng lớn linh năng của chàng đó! Lan Đặc! Thiếp yêu chàng, nhưng lại không thể bầu bạn cùng chàng giống như thiếp tử. Tây Kỳ và công chúa sẽ thay thế thiếp thực hiện trách nhiệm về mặt này. Tốt rồi, thiếp phải đi đây."

Ta quay trở về hiện thực. Khuôn mặt tứ nữ đầy nét đỏ thẹn thùng, tình yêu trong mắt hướng về phía ta mà thiêu đốt cùng quẩn chặt.

Ta cười bảo: "Đã đến lúc lên giường rồi!" Đêm đó, chúng ta không ngừng triền miên và nói những lời âu yếm bất tận.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta cùng chúng thiếp bước lên Âm Phong Hiệu, do Khôi Ưng và các thủ hạ của hắn điều khiển, dùng kỹ thuật hàng hải tinh xảo, chở chúng ta giương buồm đi về phía Tịnh Thổ. Đó là vùng đất mỹ lệ mà chỉ có thần mới có thể sáng tạo ra.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 11

Chương 1: Hồi Phục Linh Giác

Chương 2: Nộ Hải Tranh Hùng

Chương 3: Kỳ Hạn Ba Năm

Chương 4: Tương Tư Chi Tình

Chương 5: Du Sơn Ngọa Thủy

Chương 6: Ái Tình Du Hí

Chương 7: Thiên Nguyên Ái Hỏa

Chương 8: Thanh Khê Đàm Ái

Chương 9: Đại Mạc Chi Lữ

Chương 10: Tử Lí Đào Sinh

Chương 11: Sa Trung Lục Cảnh

Chương 12: Hiểm Xứ Hoàn Sinh

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 1

Hồi Phục Linh Giác

Trên Âm Phong hiệu lúc sáng sớm khởi hành.

Một bên là bờ biển đế quốc, một bên là đại hải mệnh mông, biển trời trải dài hòa hợp thành một màu xanh biếc. Ta thầm nghĩ tới mặt biển phía xa xa, trải dài vô tận đến Vu quốc.

Vài ngày sau, chúng ta cách xa dần lục địa đế quốc, Âm Phong hiệu biến thành một chấm nhỏ phiêu bạt trên “lam sắc bình nguyên” này.

Ta có ý định không nghĩ đến Vu Đế và công chúa, lao vào niềm vui cùng vợ con. Không có Cự Linh và Chiến Hận, chúng ta cảm thấy không quen, dường như mất mát điều gì đó. May mắn chúng nữ quan hệ ngày càng tốt, rất hòa hợp vui vẻ.

Ngày hôm nay trời trong nắng ấm, cảnh vật xanh biếc không hề có lấy một hạt bụi cùng với không khí trong lành của nước biển, làm thể xác và tinh thần của chúng ta được gột rửa hoàn toàn.

Ta mỉm cười nhìn Tây Kỳ đang đứng bên cạnh: “Xem kìa! Đây mới là thế giới của chúng ta, Âm Phong hiệu giống như một con cá lớn, trở thành một phần của tự nhiên, thích ứng với dòng hải lưu và hướng gió”

Tây Kỳ dường như có chút trầm tư: “Phải! chỉ có tại đây, ta mới cảm thấy không làm tổn hại đến sự hài hòa của tự nhiên, trên sự thật, văn minh nhân loại là một sản phẩm bất thường, phá hoại sự hoàn mỹ của tự nhiên, chỉ là chúng ta ở trong hoàn cảnh đó, không thể nhận ra được”

Tổ Chân đứng bên cạnh bật cười nói: “Chúng ta có nên biến thành dã thú hay chim cá, để xây dựng tự nhiên lại từ đầu hay không.”

Tây Kỳ nghiêm túc nói: “Lúc văn minh nhân loại phát triển đến cực hạn, một là kết cục bi thảm hoàn toàn hủy diệt, một là nhận thức được sự phát triển bên ngoài không bao giờ dừng lại là không có tiền đồ, ngày nay nhân loại chỉ biết hủy hoại tự nhiên, chỉ biết tạo ra những tình huống đối lập, lúc đó những ngày an cư của loài người, chỉ có thể bấm đốt tay mà đếm”

Chúng ta đều trầm mặc, văn minh ngay từ đầu đã khuếch trương tiến độ phát triển, ai có thể làm nó ngừng lại

Gió biển từ từ thổi tới, ba người chúng ta ngồi ở đuôi thuyền, ngẩn người nhìn biển trời xanh biếc, suy nghĩ đến vấn đề đặt ra của Tây Kỳ

Nếu như nền văn minh trước đây là do nguyên nhân này hủy diệt, chuyện đó sớm muộn chúng ta cũng sẽ cùng đi trên một con đường, trừ phi có nhân loại mới xuất hiện. Khi loài người không cần vì sinh tồn mà phá hoại tự nhiên, không hề vì lợi ích mà người tranh ta đoạt, chúng ta mới có thể chân chính hòa nhập với tự nhiên, hòa nhập với vũ trụ.

Sơn Mỹ lúc này ôm con gái đến đuôi thuyền, để cho nó khai mở tầm nhìn, Tổ Chân vội chạy qua chơi đùa với tiểu bảo bối.

Ta nhìn Tiểu Phong Hậu bụng đã khệ nệ, mỉm cười bảo nàng cẩn thận. Tây Kỳ im lặng không nói, ta hiểu tâm sự của nàng, nói: “Kỳ Kỳ ngoan! Đến đây với ta.”

Tây Kỳ nhu thuận đứng dậy, ngã vào lòng ta.

Ta ngồi trên ngai vàng bằng gỗ bạch dương, ôm lấy mỹ nữ thiên kiều bá mỵ, kề vào tai nàng nói: “Để chúng ta vì cái bụng nhỏ của Kỳ Kỳ ngoan nghĩ ra một biện pháp kỳ diệu làm nó lớn lên”

Tây Kỳ ôm chặt lấy ta, khuôn mặt dán vào mặt ta, nói: “Lan Đặc! Ta thật muốn có thể sinh con cho chàng, làm một người mẹ bình thường, nếu không tình yêu của chúng ta sẽ luôn giống như thiếu một cái gì đó”

Ta ôn nhu khuyên giải: “Tình yêu của chúng ta bản thân nó đã là hoàn mỹ rồi, có hay không một hạt nhân, cũng không thể cải biến sự thật này”

Tây Kỳ sẵn giọng: “Chàng đã có những đứa con bảo bối khả ái như vậy, đương nhiên là có thể nghĩ như vậy, nhưng đối với một nữ nhân mà nói, không thể vì trọng phu của mình mà sinh con, lại là khuyết điểm và thiếu sót lớn nhất”

Ta nói: “Bách Hợp đã có thể sinh ra các nàng, chứng minh các nàng cũng có năng lực sinh con...” Tây Kỳ quay ra sau nhìn ta, nghiêm mặt nói: “Mẫu thân đã nói cho ta biết! Chính xác mà nói, bà cũng không thể xem là mẫu thân của chúng ta, ta và công chúa chỉ là hai mầm mống nằm trong tử cung của bà, là lúc Phụ thần sáng tạo ra bà đặt trong cơ thể bà, ngoại trừ mượn thân thể của bà để thành thai, chúng ta cùng bà không hề có quan hệ máu mủ gì cả”

Linh quang của ta chợt hiện: “Trong cơ thể của nàng có loại mầm mống này hay không?” Tây Kỳ lắc đầu nói: “Không có!” Ngừng một hồi, nàng lại hỏi: “Ta từng hỏi qua mẫu thân vấn đề này, bà có nói vài chuyện kỳ quái phi thường”

Ta vui mừng hỏi: “Nhanh nói cho ta biết!”

Tây Kỳ cảm động nói: “Xem ra chàng thật sự thích ta sanh hài tử cho chàng”

Ta nói: “Đương nhiên! Ai cũng muốn xem Tây Kỳ mỹ nhược thiên tiên vì ta sinh những hài tử bảo bối như thế nào”

Tây Kỳ thất thanh nói: “Chàng chỉ là vì hiếu kỳ mới muốn ta sinh hài tử?” Ta vung tay vỗ mạnh vào đôi mắt tròn căng của nàng rồi trách: “Nàng khi nào trở nên đa nghi không tự tin như vậy, nhanh nói cho ta biết Bách Hợp nói gì với nàng”

Tây Kỳ lộ ra thần sắc thẹn thùng nói: “Mẫu thân nói, ta và công chúa vì tàng trữ năng lượng, đem tất cả lực lượng cơ thể dùng tại phương diện đó, có lẽ vì nguyên nhân đó, ta mới mất đi năng lực mang thai thật sự! Trừ chàng ra, ai cũng không thể lay động dự tính của ta”

Ta ngăn người hỏi: “Nói như vậy, có thể ta sẽ có biện pháp”

Tây Kỳ vui mừng nói: “Lan Đặc chàng còn không mau nói cho ta biết”

Ta mỉm cười: “Nếu như ta có thể đem đi lực lượng trong cơ thể của nàng, chẳng lẽ không phải làm nàng từ tiên nữ biến thành phạm nhân hay sao”

Tây Kỳ mất hứng nói: “Nhưng như thế nào có thể làm được đây?” ta ôm nàng vào lòng nói: “Không bằng chúng ta tìm người đến hỏi”

Tây Kỳ ngạc nhiên hỏi: “Tìm ai?” Ta không trả lời, tâm linh cùng nàng kết hợp lại, chuyển lời kêu gọi đến Bách Hợp trong sa mạc.

So với lần trước còn dễ dàng thuận lợi hơn, chúng ta lập tức thiết lập mối liên hệ huyền diệu cùng Bách Hợp.

Bách Hợp vui mừng nói: “Tiểu tình nhân khả ái và con gái ngoan của ta, chúng ta lại có thể nói chuyện với nhau rồi.”

Ta mượn linh lực của hai người, hướng về Bách Hợp gửi đi một tin tức: “Ta và mối liên hệ với công chúa đột nhiên bị đứt đoạn, rõ ràng lực lượng của Vu Đế bắt đầu trở nên cường đại, chúng ta có thể có cơ hội thắng hẳn hay không?” Bách Hợp thở dài nói: “Thật sự mà nói là ta không biết.”

Ta chùng xuống, cố gắng chấn khởi tinh thần hỏi: “Phụ thần như thế nào?”

Lời của Bách Hợp, thông qua khoảng không xa xôi, truyền tới: “Năng lượng của Phụ thần truyền đến cho người đã dùng hết, lúc hủy diệt địa từ tại nơi ẩn thân của Vu Đế, hiện tại ông ta lui về ẩn ở hạch tâm của phế tích, không có bất kỳ phản ứng gì, ta vì vậy đang rất lo lắng! Lan Đặc! Ta chỉ muốn được chàng ôm vào lòng, chỉ tại nơi đó, ta mới cảm thấy an toàn”

Ta cảm thấy sự sợ hãi của Tây Kỳ và của chính mình, nhất thời không biết nói sao. Từ lúc cùng Vu Đế đấu tranh tới nay, ta chưa bao giờ có cảm giác đơn độc như hiện tại, không có sự trợ giúp của Phụ thần, cũng là mất đi một lực lượng đứng sau giúp đỡ chúng ta.

Tâm linh của Tây Kỳ lên tiếng: “Mẫu thân, người đừng lo lắng, Lan Đặc có năng lực ứng phó bất kỳ nguy cơ gì, ta đối với chàng tuyệt đối tin tưởng.”

Bách Hợp vui mừng nói: “Ta cũng tin như vậy, tiểu tình nhân của ta ới, hãy nhanh đến đây! Bách Hợp yêu quý của chàng đang đợi.”

Trong lòng ta nóng lên, kêu lớn: “Ta sẽ đến đó rất nhanh.”

Đang do dự không biết có nên hỏi nàng vấn đề của Tây Kỳ hay không, bởi vì ta muốn thông qua nàng dò hỏi Phụ thần, Bách Hợp đã sớm cảm giác được tâm sự của chúng ta: “Đại nguyên thủ là một siêu nhân loại đời đầu tiên, do Phụ thần sáng tạo ra bởi sinh mệnh trong sinh mệnh bảo khối, để đối phó với Vu Đế, không có năng lực sinh sản. Ta chính là siêu nhân loại

đời thứ hai, tình cảnh có khá hơn một chút, tuy không thể thụ tinh sinh sản, nhưng Phụ thần có thể ẩn vào trong ta một mầm mống sinh sản. Kỳ Kỳ và tiểu công chúa là đời thứ ba, ngoại trừ sức sống đặc biệt cường đại, mọi thứ so với thường nhân không hề khác, nhưng khi thành bào thai thì không ngừng hấp thụ năng lượng của ta, mới thành thể chất đặc dị. Cho nên chàng có thể hấp thụ dị năng của nàng, chẳng những có thể tăng cường lực lượng của chàng lên nhiều lần, mà còn làm Kỳ Kỳ hồi phục năng lực hoài thai. Nhưng năng lượng của nàng sẽ vĩnh viễn biến mất, làm nàng không khác gì so với các thê tử khác của chàng, may mắn là chàng có thể một lần nữa đem ái năng luân chuyển vào cơ thể của nàng, vì vậy nàng cũng sẽ không gặp phải vấn đề sinh lão bệnh tử.”

Tây Kỳ vừa mừng vừa sợ nói: “Chỉ cần con có thể vì nam nhân của mình sinh hài tử, con sẽ không so đo bất cứ thứ gì, huống chi còn có thể gia tăng lực lượng cho Lan Đặc đối phó Vu Đế, Kỳ Kỳ vui còn không kịp!”

Ta ôm chặt lấy Tây Kỳ, cảm thụ tình yêu vô tư tuyệt đối của nàng, hướng đến Bách Hợp hỏi: “Ta làm sao mới có thể hấp thụ dị năng của Kỳ Kỳ đây” Bách Hợp nói: “Ta cũng không biết, vì vậy chàng chỉ có thể từ tình huống bản thân mà tự tìm hiểu vấn đề này, có nhớ ta từng nói qua, không thể cùng chàng thân nhiệt nửa không? Bởi vì trong lúc đạt đến cao trào của tình dục, thể xác và tinh thần của ta sẽ hoàn toàn mở ra, do đó năng lượng trong cơ thể sẽ liên tục chảy ra, bị chàng hoàn toàn hấp thụ, rồi ta sẽ biến thành mây khói”

Ta run lên nói: “Nguyên lai vì lý do này mà nàng không thể cùng ta thân nhiệt, tình hình tương tự cũng sẽ phát sinh trên người Kỳ Kỳ.” Bách Hợp cười nói: “Yên tâm đi! Kỳ Kỳ và ta khác nhau, nàng không có năng lượng sẽ trở thành một người bình thường, ai! Bách Hợp cũng rất mong cùng tiểu tình nhân khả ái của ta hợp thể giao hoan. Tình cảnh lần trước cùng chàng thân nhiệt, ta đến nay vẫn không thể quên đi dù chỉ một khắc”

Lòng ta bùng cháy lên: “Chúng ta tuy không thể thật sự thân nhiệt, nhưng thân mật thì sao? “Chàng xem ta là một tảng đá vô tri sao? Một lần ta có thể chịu đựng, ai biết được lần sau sẽ phát sinh chuyện gì, Vu Đế một ngày chưa trừ được, ta sẽ không cam tâm ly khai, cũng muốn cùng chàng

sánh vai kháng địch, sau khi trừ Vu Đế, ta sẽ cùng chàng điên cuồng thân nhiệt, sau đó vui sướng rời khỏi thế giới này, ta đã sống quá lâu mà không có những năm tháng yêu thương, cũng cảm thấy rất chán ngán”

Trong lòng ta run lên, đau buồn kêu lên: “Không, Bách Hợp, ta muốn cùng sống và yêu nàng...” Bách Hợp bình tĩnh nói: “Tiểu tình nhân đáng yêu của ta, Bách Hợp cùng Kỳ Kỳ và công chúa của chàng khác nhau, không thể chân chính thưởng thức tư vị của cuộc sống vợ chồng, vì thế sống tiếp cũng không có ý nghĩa gì, biết đâu một ngày lực lượng của chàng cường đại hơn, có thể làm ta sống lại, hay lắm, ta đã cảm thấy mệt mỏi rồi, hãy để ta tạm nghỉ!”

Bách Hợp trở nên trầm mặc, mỗi liên hệ đứt đoạn.

Chúng ta “tĩnh lại”.

Tây Kỳ vừa buồn vừa vui nhìn ta.

Ta hôn nàng rồi nói: “Nghe được không? Bắt đầu từ giờ phút này, ta sẽ không ngừng dẫn dụ nàng, không ngừng giao hoan, cho đến khi tình dục của nàng đạt đến đỉnh điểm cao trào, mới có thể cùng nàng hoan hảo, để nàng sinh hài tử cho ta, vì vậy chớ có trách ta bướng bỉnh.”

Tây Kỳ hoan hỉ gật đầu, kể tai ta nói nhỏ: “Kỳ Kỳ hoàn toàn là của chàng, chàng muốn thao túng và trêu chọc nàng như thế nào cũng được”

Đêm đó chúng ta một nhà lớn nhỏ, tại khoang ăn cùng dùng bữa tối.

Hứng thú của Tây Kỳ rõ ràng đã thay đổi, thỉnh thoảng còn cùng Vinh Đạm Như thì thầm to nhỏ với nhau, cười rúc rích, chẳng biết vui như thế nào.

Ài! Nàng vẫn còn là một tiểu hài tử, không hề lo lắng cho việc lành dữ của Phụ thân, cũng tựa hồ không hề sợ ta đánh không lại Vu Đế, cứu không được công chúa.

Liên Lệ Quân ngồi một mình trong góc, chuyên tâm uống mạch thang, dường như có chút tâm sự, ta vừa định cùng nàng nói chuyện, Hoa Nhân quay sang ta nói: “Lan Đặc! Quận chúa bảo ta hỏi chàng có phải đang nhớ đến công chúa hay không?”

Ta nhìn về phía nàng đang quan tâm chăm chú nhìn ta, nói: “Quận chúa nàng vì sao không trực tiếp hỏi ta, có phải quen ra lệnh cho Hoa Nhân hỏi

cái này làm cái kia, nhất thời không cải biến được hay sao!”

Lệ Thanh liếc nhìn ta cười mắg: “Chàng biến đi! Thiếp chỉ muốn không làm hồng bầu không khí vui vẻ trong bàn tiệc nên mới bảo Hoa Nhân vụng trộm hỏi chàng, không phải là ra lệnh cho nàng, Hoa Nhân hiểu nhất là ta có phải không?”

Hoa Nhân nói: “” Quận chúa muốn ta nói, Hoa Nhân sao dám nói không, ai da!”

Lệ Thanh nhéo mạnh vào eo Hoa Nhân, chính mình lại không nhịn được nằm phục trên lưng Hoa Thiển cười rộ lên

Đồ Giảo Giảo và Đái Thanh Thanh ngồi ở đối diện cũng cười vui vẻ

Ta cũng không khỏi mỉm cười, lúc này Mỹ Cơ bê lên một mâm mì khô, muốn cho thêm vào trong tô của ta, ta thuận tay kéo nàng vào lòng, ép nàng ngồi trên đùi.

Mỹ Cơ dùng ánh mắt biết nói liếc nhìn ta: “Đại kiếm sư muốn ăn thêm mì nữa không?” Ta hỏi: “Ai nấu mì này?” Mỹ Cơ đáp: “Biết chàng thích ăn mì, thiếp và Thiển Nhi đặc biệt làm cho chàng”

Ta vỗ mạnh vào đùi nàng, bày tỏ sự tán thưởng: “Ta ít nhất cũng muốn ăn thêm một chén.” Mỹ Cơ múc cho ta thêm một tô đầy, hôn lên mặt ta rồi hoan hỉ rời đi.

Ta nhìn về phía bàn bên kia, Tố Chân, Sơn Mỹ và Thiển Nhi mỗi người ôm một bảo bối, trêu đùa bọn chúng, không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Sau khi tới Tịnh Thổ, ta sẽ còn hưởng thụ càng nhiều hạnh phúc gia đình hơn nữa.

Khát vọng thật sự của ta là nhìn thấy con gái mà Ny Nhã sinh cho ta, xem thử mức độ đáng yêu của nó đến mức nào

Ài! Nếu như Vu Đế đã bị ta tiêu diệt, bây giờ hội ngộ càng thoải mái dễ chịu. Nhưng Vu Đế trước mắt lại là một khối đá lớn đè nặng trong lòng ta. Ta ngay cả một chút nắm chắc có thể đối phó hãn cũng không có. Không nói đến linh lực của ta đấu không lại ta thuật của hãn, so về kiếm pháp, ta sợ rằng cũng không phải đối thủ của hãn.

Có một đại địch như vậy rình mò một bên, ta có thể nào yên tâm.

“Lan Đạc! Đại kiếm sư! Hảo phu quân! ”

Ta miễn cưỡng mỉm cười, quay sang Tú Lệ pháp sư hỏi: “Pháp sư có gì chỉ giáo?” Đạm Như quyến rũ liếc mắt nhìn ta nói: “Kỳ Kỳ muốn ta hỏi chàng, đến giờ phút này, chàng sao chưa trêu chọc nàng?”

Tây Kỳ mặt đỏ tạt mang tai, nằm phục trên vai Đạm Như, oán hận nói: “Ta đã nói là tỷ đừng nói ra, Như tỷ xấu xa lại nói mất rồi”

Ta không khỏi động lòng, tạm thời dứt bỏ Vu Đế và công chúa, cười nói: “Ta muốn trước tiên treo lên khẩu vị của Tây Kỳ thánh nữ, đợi khi cùng nàng tương hội thì mới có thể làm ít hưởng nhiều

Đạm Như cười sặc sụa, ôm Tây Kỳ thở gấp nói: “Nguyên lai người không biết mình là con dê con trong miệng hổ, còn oán lão hổ sao không đến ăn thịt”

Mọi người không nhịn được cười ồ. Tây Kỳ then đến muốn chui xuống đất, nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Giáo Giáo nháy mắt trêu ta, nói: “Chàng hiểu ý của Kỳ Kỳ không?”

Ta hít mạnh một hơi uống cạn chén, cười đứng lên, khi chúng nữ đi tìm Tây Kỳ cho ta, ta xoay người đi đến cạnh Lệ Quân, đưa tay choàng sau lưng nàng, vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng, tay khác xoa lên cái bụng phình lên của nàng, kề miệng bên tai nàng hỏi: “Lệ Quân nàng đang suy nghĩ điều gì?” Lệ Quân ngẩng mặt say đắm nhìn ta thì thầm: “không biết có phải ảo giác hay không, từ sớm ta đã cảm thấy lực lượng của Vu Đế đang không ngừng tăng lên, ta rất sợ hãi!”

Đạm Như kêu lên: “Liên Lệ Quân! Người có thể nói lớn một chút không? Chúng ta không nghe được lời của người.”

Lần này, ngay cả Tổ Chân, Sơn Mĩ và Thiến Nhi đang chơi đùa cũng ngừng lại, nhìn về phía ta và Lệ Quân

Ta biết Lệ Quân và Vu Đế quan hệ rất mật thiết, có cảm ứng như vậy cũng không lạ, nói không chừng, Vu Đế đang đuổi theo chúng ta, bởi vì hắn càng lúc càng tiếp cận chúng ta, cho nên Lệ Quân mới cảm giác được lực lượng ngày càng cường đại của hắn

Nghĩ đến đây, ta lập tức toát mồ hôi lạnh khắp người. Nếu để Vu Đế lên thuyền, chuyện đó thực sự là một tai họa đáng sợ. Nhưng vì sao ta lại

hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của hân? Chuyện này có chứng minh được tu vi của ta và hân cách nhau quá xa.

Ta hôn lên khuôn mặt thơm ngát của Lệ Quân, trang nghiêm hướng về chúng kiều thê nói: “các nàng chú ý nghe ta phân phó, nếu ta đoán không sai, Vu Đế đang truy theo sau chúng ta.”

Chúng nữ nhất tề biến sắc. Bọn Tố Chân không tự chủ được, đem bảo bối của mình ôm chặt vào lòng, giống như sợ Vu Đế sẽ cướp đi.

Ta ép mình nở một nụ cười tràn ngập niềm tin, nói: “Đừng sợ, ta tự có phương pháp ứng phó, tất cả các nàng ở tại nơi này, đừng ly khai.”

Nói xong, ta ra khỏi khoang thuyền, tìm Khôi Ưng, cảnh báo cho hân khả năng này. Khôi Ưng sợ đến mặt cắt không còn chút máu, ngập ngừng nói: “Phải làm sao bây giờ?”

Ta vỗ vai an ủi hân: “Vu Đế sẽ không bơi theo chúng ta, người có thể phái người luân phiên giám sát mặt biển, nếu phát hiện có thuyền xuất hiện, lập tức phát sinh cảnh báo.”

Sau khi phân phó vài câu, ta quay về khoang ngủ phía sau thuyền.

Tây Kỳ nghe tiếng gõ cửa của ta, xấu hổ cúi gục đầu, nhớ đến tình cảnh đêm dăng hiến cho ta tại Nhật Xuất thành.

Ta thầm than, nói thực ra, ta hiện tại, nửa phần tâm tình ân ái với nàng cũng không có, nhưng một mặt vì phải gấp rút để nàng hoài thai, đồng thời tăng cường công lực của mình đối phó với lực lượng của Vu Đế, thành ra phải cùng nàng hợp thể giao hoan vào thời điểm và nơi chốn không thích hợp này.

Ta ngồi xuống cạnh Tây Kỳ, ôm vai nàng, đang định nói thì Tây Kỳ đã thì thầm: “Lan Đặc vì sao ta cảm thấy chàng đầy bất an và sợ hãi vậy?” Ta biết không có khả năng đánh lừa linh giác của nàng, vừa định giải thích, chợt giật mình, nhớ đến một vấn đề tối quan trọng.

Sự thật ngay cả Bách Hợp cũng không biết làm sao để lấy được lực lượng ẩn hàm trong thân thể và tâm trí của Tây Kỳ, số lần mà ta cùng Tây Kỳ tương hảo, tối thiểu cũng hơn trăm lần, nhưng cho đến bây giờ cũng không dám hấp thu năng lượng của nàng, bởi vì ân ái là một loại đối lưu, chúng ta cùng không thể tự chủ phải khai phóng tâm linh và thân thể của

mình, năng lượng của nàng chảy sang thân thể ta, năng lượng của ta cũng chạy trở lại cơ thể nàng, đó là sự trao đổi của ân ái.

Ta e rằng cùng nàng ân ái hơn trăm lần nữa, tình hình cũng sẽ không thay đổi. Nhưng hiện tại chúng ta không có nhiều thời gian, bởi vì Vu Đế bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi tới, giết sạch toàn bộ chúng ta, lúc đó nhân loại cũng sẽ kết thúc.

Cho nên lần này ta không thể thất bại.

Ta nhớ tới lúc Đạm Như thi triển my thuật tâm pháp “bất động tâm”, chỉ có một bên đơn phương động tình, một bên bất động tình mới có thể phong bế thân thể và tâm linh, chuyên chú hấp thu năng lượng của đối phương.

Nếu là tình huống bình thường, đối với Tây Kỳ, mỹ nữ kiều diễm tuyệt luân, ta tự vẫn tuyệt sẽ không có định lực bất động tâm, nhưng hiện tại tâm trí ta đang hoàn toàn nghĩ tới việc như thế nào ứng phó Vu Đế, lo sợ thảm họa sẽ phát sinh với vợ con ta.

Nếu chúng ta không thể đào thoát được, đương nhiên! Chuyện đó là giả thiết. Bởi vì nếu để Vu Đế đuổi tới Tịnh Thổ, hậu quả đó thật sự là không tưởng tượng nổi.

Cho nên chúng ta nhất định phải thử một lần, xem thượng thiên có chiếu cố cho nhân loại đang vật lộn bên lề ranh của sự tồn vong

Tây Kỳ thì thầm: “Lan Đặc chàng đến đây đi, ta biết chàng đang nghĩ gì”

Ta vươn tay ra, luồn vào trong áo nàng, mò mẫm thân thể mịn màng của nàng, lạnh lùng nói: “Kỳ Kỳ ngoan đừng có trách ta, lần này ta sẽ làm cho nàng trở thành công cụ tiết dục của ta.”

Tây Kỳ đỏ mặt, người mềm nhũn, run giọng nói: “Kỳ Kỳ sao dám trách chàng, chàng thích làm sao thì làm đi.”

Tay của ta càng lúc càng hỗn xược, địa phương tối mẫn cảm nào cũng không bỏ qua. Nhưng tâm trí của ta càng lúc càng bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nghĩ đến Vu Đế.

Tây Kỳ thở hổn hển, thân hình tuyệt mỹ liên tục run rẩy vặn vẹo, lửa dục bùng cháy, thần thái kiều mỹ mê người này làm lòng ta như nóng lên,

vội vàng lại nghĩ đến ảo ảnh Vu Đế sẽ lên thuyền đồ sát, mà ta cũng vô lực ứng cứu. Lúc đó dục vọng mới miễn cưỡng lui lại

Từng món quần áo của Tây Kỳ dần dần bị ta cởi ra. Lúc thân thể tuyệt mỹ trắng nõn của nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt, ta tự mình thoát y rồi mới đặt nàng lên giường, lợi dụng sự tiếp xúc toàn diện của thân thể để thúc đẩy dục tình của nàng.

Toàn thân của nàng đỏ ửng, rên rỉ liên hồi, tâm linh nhục thể hoàn toàn khai phóng. Ta cảm thấy dị năng trong cơ thể nàng mệnh mệnh cuộn cuộn, dâng lên như thủy triều, đồng thời ta đem linh năng hàm chứa hỏa dục mãnh liệt tiến vào trong cơ thể nàng, làm cho thần kinh của nàng không chịu nổi sự khiêu khích.

Tây Kỳ tựa như một con đại xà mỹ lệ, vặn vẹo chào đón dưới hạ thể của ta, tiến nhập vào một trạng thái hoang dại chưa hề có trước đó.

Ta tiếp tục lạnh lùng khơi gợi nàng, đưa nàng lên đến cao trào. Tây Kỳ đột nhiên cả người run lên bần bật, cố gắng kêu lên: “Chàng mau đến đây! Kỳ Kỳ đã chuẩn bị xong rồi.”

Ta không do dự, thu nhiếp tâm thần, dùng phương thức thô bạo nhất tiến chiếm nhục thể hoàn mỹ của nàng.

Tây Kỳ phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, chân tay quăn chặt lấy ta như một con bạch tuộc, chủ động đem năng lượng hoàn dâng hiến cho ta. Ta cố hết sức ngưng tụ tâm thần, đem lực lượng to lớn của nàng hấp thu lại.

“Oanh!”

Đầu của ta chấn động. đột nhiên, ta không cảm giác được sự tồn tại của Tây Kỳ, cũng không cảm giác được sự tồn tại của cơ thể.

Linh giác không ngừng tăng lên. Trong lòng vui mừng đến cực độ. Từ khi đặt chân đến Vu quốc, ta dần dần mất đi linh giác kỳ dị có thể dự báo được tương lai.

Đặc biệt là lúc tiến vào tuyết nguyên bị tà lực của Vu Đế bao phủ, xúc giác linh dị này đã mất sạch. Khi đó, ta sinh ra hoài nghi, đến bây giờ càng nghi vấn không lẽ Vu Đế đã âm thầm hạ thủ cướp đoạt lên người ta, cấm chế bản lĩnh siêu phàm này của ta.

Hiện tại, sau khi có được toàn bộ dị năng trong thể nội của Tây Kỳ, linh giác này một lần nữa sống lại trong tâm linh của ta. Ta ở trong không gian kỳ dị vô hạn đó làm một lữ khách tâm linh.

Trong lúc ánh sáng trước mặt dần dần mờ đi, bỗng nhiên ta phát giác mình đang ở trên cao, nhìn thấy một chiếc cự hạm năm cột buồm đang chạy hết tốc lực trên đại dương.

Trong lòng chấn động, ta biết rằng đó chính là tọa giá của Vu Đế.

Cuồng phong nổi lên, nhưng mặt biển vẫn gió yên sóng lặng, gió chỉ thổi trên cao, không cần nói, đó chính là tà lực hô phong hoán vũ của Vu Đế mới có thể làm thành hiện tượng quái dị như vậy.

Ta không biết chiếc cự hạm này cách chúng ta bao xa, bất quá dựa theo tốc độ của nó, sớm sẽ đuổi kịp chúng ta.

Ta ngưng tụ tâm lực linh giác tiến về phía cự hạm. Tình cảnh trước mắt làm ta lạnh người.

Trên thuyền đầy những Hắc Xoa chiến sĩ, trong mắt bọn họ lóe lên hàn quang tà dị, rõ ràng đã bị Vu Đế khống chế tâm linh, biến thành dũng mãnh không sợ chết, tà vật chịu sự phân phó của Vu Đế.

Bọn chúng sát khí đằng đằng đứng tại các vị trí chiến lược, mào móc, vũ khí, cung tiễn và dây móc đã chờ sẵn, chuẩn bị cho một trận hải chiến, từ điểm đó xem ra, bọn chúng chỉ biết mang đến tử vong và hủy diệt, đang ở khoảng cách có thể đuổi kịp chúng ta.

Trên thuyền không có lấy một ngọn đèn, cho nên trừ phi nó đến gần chúng ta, bọn Khôi Ưng mới có thể phát hiện chiếc tàu này.

Vu Đế tiến chiếm thân thể mỹ lệ của công chúa đang đứng ngạo nghễ trên đài quan sát, nhìn về phía trước, nhãn thần u ám, không hề có lấy một chút tình cảm của con người.

Cơ thể được phủ thêm một lớp giáp trụ uy phong lẫm liệt, vừa kiêu ngạo vừa ưu mỹ, làm người ta không thể nghĩ đến trong đó lại có một sinh mạng tà ác đáng sợ.

Hắn đối với sự thăm dò của ta không hề có cảm giác. Trong lòng ta không khỏi mừng rỡ. Xem ra hắn đích tà lực tịnh không thể điều tra được

hình thức linh giác này của ta. Lòng tin một lần nữa lại trở nên mênh mông. Ta biết thời gian không thể trì hoãn, vội lui về thể nội.

Đột nhiên ta trở lại thân thể nằm trên giường trong khoang ngủ, Tây Kỳ đang nằm dưới cơ thể của ta, điên cuồng toàn tâm toàn ý nghênh đón những trận sát phạt tàn nhẫn của ta đối với nàng, tứ chi nàng tê liệt đang thẳng, miệng rên rỉ đến kiệt lực.

Ta tràn ngập tình yêu, hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi nàng, đồng thời ra lệnh cho nàng biến thành tinh hoa sinh mệnh hài tử của ta, hòa lẫn vào ái năng, đưa vào trong cơ thể của nàng

Mùi hương thơm ngát trên người Tây Kỳ toát ra đầm đìa, kêu lên: “Lan Đặc, ta yêu chàng!”

Ta cảm thụ thân thể, có thể làm ta tan chảy, bởi sự ấm áp của nàng, kề vào bên tai nàng, nói: “Nàng ngoan ngoãn ngủ trong chốc lát! Sau khi ta làm xong một vấn đề sinh tử, mới gặp lại nàng.”

Tây Kỳ ê a nói: “Không! Ta muốn luôn bên cạnh chàng, một khắc cũng không rời xa, người ta chưa bao giờ thử qua sự vui sướng hưng phấn như thế này”

Tây Kỳ thật sự động lòng người của lần gặp mặt đầu tiên đã trở lại.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 2

Nộ Hải Tranh Hùng

Ta ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ bạch dương ở phía đuôi thuyền. Bên cạnh là một đám kiêu thê, bao gồm cả Tây Kỳ trong đó, tất cả họ đều đứng sau lưng ta, còn ba bảo bối Tố Trân, Sơn Mỹ và Thiến Nhi thì được ta ôm trong lòng.

Khôi Ưng và các chiến sĩ Ưng tộc của y đã đứng vào tất cả các vị trí có lợi nhất để chờ đợi địch nhân. Đạn đá được nạp sẵn vào máy bắn.

Trừ Lệ Quân thần sắc đang càng ngày càng bất an ra, chúng ta đối với Vu đế đều không có chút cảm giác sợ hãi nào.

Vu đế đương nhiên không ngu ngốc tới mức dùng tà lực tới thăm dò chúng ta, để chúng ta phát giác ra hắn đang đến đây.

Phía xa mặt biển vô cùng tĩnh lặng âm trầm, trên trời mây đen mù mịt, không cần nói cũng biết là Vu đế đang giở trò, khống chế thời tiết.

Nếu không phải là vì ta đã hấp thụ được năng lượng của Tây Kỳ nên tu vi đại tăng thì tịnh không thể phá nổi cấm chế mà không biết Vu đế đã dùng thủ pháp gì hạ lên người ta, khi đó đêm nay tất cả sinh mệnh trên con thuyền này sẽ không tránh khỏi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đột nhiên linh giác của ta lại lan rộng ra, ta nhìn thấy Hắc Xoa hạm của Vu đế.

Hắn đã ở trong vòng mười lăm dặm gần đây, rất nhanh sẽ đuổi kịp chúng ta.

Ta đưa tay ra nắm chặt lấy ngọc thủ của Hắc Quả Phụ Liên Lệ Quân bên cạnh rồi truyền qua đó một luồng ái năng và ôn nhu nói: “Đừng sợ! Ta có

thể ứng phó Vu đế, không ai có thể làm tổn thương chúng ta.”

Tuy Liên Lệ Quân đã điểm đầu, nhưng sắc mặt vẫn rất khó nhìn, không ai có thể hiểu rõ sự đáng sợ của Vu đế hơn nàng.

Đạm Như vuốt ve Tây Kỳ đang yếu ớt vô lực mà ôn nhu nói: “Đại Kiếm Sư thật thiên vị, Đạm Như cũng muốn được chàng làm thành bộ dạng như Kỳ Kỳ ngoan ngoãn bây giờ.”

Nếu hai câu này được nói ra vào lúc bình thường thì nhất định đã mang tới một trận cười vui vẻ, nhưng vào thời khắc không ai không đang vô cùng lo lắng này thì đến nửa điểm phản ứng cũng không có.

Để không khí nhẹ nhàng đi một chút, ta chuyển thân quay người lại, véo vào khuôn mặt đáng yêu của Vinh Đạm Như một cái rồi cười nói: “Đừng có hối hận khi đề ra yêu cầu này nhá, chắc nàng chưa biết tiểu Kỳ Kỳ đã bị ta làm cho thê thảm đến thế nào mới có được sự hưởng thụ như thế này đâu.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Như đỏ lên, nàng cúi đầu xuống nhìn Tây Kỳ hỏi: “Chàng nói đúng không vậy?” Khuôn mặt trắng trẻo non nớt của Tây Kỳ đỏ bừng lên, nàng khẽ điểm đầu và xấu hổ nói: “Bất quá nó tuyệt đối đáng giá đó.”

Trong lòng ta không khỏi cảm thấy ấm áp mà muốn nói đùa thêm một hai câu, đột nhiên Khôi Ưng thất thanh gọi: “Nhìn kia!”

Ta nhanh chóng xoay người lại rồi nhìn về phía đại hải môn mông mù mịt.

Cự hạm của Vu đế cuối cùng cũng đã từ trong bóng tối đi ra, nó giống như ma quỷ từ địa ngục xuất hiện vậy.

Hồ hấp của mọi người lập tức trở lên gấp gáp.

Ta thu nhiếp tâm thần rồi bình tĩnh xem xét cự li và tính toán, tiếp đó từ từ lấy Xạ Nhật đại cung được treo bên cạnh ghế xuống, cánh tay còn lại rút một mũi Trân Ô tiễn được bọc vải tẩm dầu ở phía đầu mũi tên ra, đặt lên đại cung.

Cự hạm của Vu đế đuổi đến như tên bắn, chỉ sau khoảng khắc khoảng cách giữa chúng ta chỉ còn ba dậm.

Ta hét lớn: “Châm lửa!”

Đái Thanh Thanh cầm ngọn đuốc đến, châm lửa vào mớ vải được quấn ở đầu mũi tên cho ta.

Liệt hoả cháy lên bùng bùng.

Ta vươn người đứng dậy, giữ chắc trường cung rồi thở ra một hơi dài, tiếp đó kéo Xạ Nhật cung căng tròn thành hình bán nguyệt.

Cự hạm giống như một con mãnh thú đang lao thẳng đến.

Vút! ...

Trân Ô tiễn mang theo hoả diệm bùng bùng đã bay theo một quỹ đạo mỹ lệ, dùng tốc độ kinh nhân nhất mà vượt qua mặt biển, bắn thẳng tới địch hạm.

Trái tim mọi người đều như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mà nhìn theo thế tiến của mũi tên.

Bục!

Hoả tiễn đã cắm vào cánh buồm lớn nhất, theo thế gió ngọn liệt hoả đã nhanh chóng bùng lên.

Khi mọi người đồng thanh hoan hô, mũi tên thứ hai đã được bắn ra từ Xạ Nhật cung và lao thẳng đến thuyền đối phương, tiếp đó là mũi tên thứ ba thứ tư...

Mọi người đang nhảy nhót hoan hô, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cơn mưa rào ào ào rơi xuống.

Ta quát ra lệnh cho đám kiều thê đang hoài thai lui vào khoang thuyền để tránh mưa gió, còn bản thân và Hôi Ưng thì lao về phía đuôi thuyền, đôi mắt mở trừng trừng nhìn ngọn lửa lớn bị nước mưa dập tắt trong sự tiếc nuối vô hạn.

Trận mưa này đương nhiên là không phải ngẫu nhiên.

Tà lực của Vu đế đúng là làm người ta cảm thấy khó mà chống đỡ được.

Trong năm cái cột buồm của địch hạm đã có hai chiếc bị phá hỏng, không còn tác dụng, trong ba chiếc còn lại có một chiếc chỉ còn gần nửa, tốc độ giảm xuống rất nhiều, mà trên thuyền những Hắc Xoa nhân đã bị Vu đế khống chế linh trí hiển nhiên là vẫn chưa thể quen được với việc điều khiển một chiếc thuyền lớn chỉ còn dư lại hai chiếc buồm căng gió phía

đuôi, bởi vì hai phương diện linh hoạt và thăng bằng đều mất đi. Do đó hai chiếc thuyền của chúng ta dễ dàng bỏ xa bọn chúng.

Lệ Thanh bên cạnh thở ra một hơi nói: “Nếu theo tốc độ hiện giờ, Vu đế dừng hòng mà đuổi kịp chúng ta.”

Mặt biển vốn u ám nay lại chìm trong mưa gió, do đó càng khó nhìn rõ mọi vật hơn, các ngọn đuốc đều bị tắt hết, chỉ còn lại hơn mười ngọn đèn bão đang được treo lên, chuyện này làm chúng nổi lên cái cảm giác địch ám ta mình, nhưng, nhưng cũng lại không thể tắt đèn bão đi, nếu không người bên ta có đưa tay ra cũng chẳng nhìn thấy ngón tay mình đâu.

Chúng ta đều toàn thân ướt sũng, đúng là vô cùng khó chịu.

Sơn Mỹ dựa vào long ta rồi sợ hãi nói: “Lan Đặc! Chúng ta có trốn nổi không?” Ta lắc đầu nói: “Nàng đánh giá Vu đế quá thấp rồi!”

Lời còn chưa dứt, một trận cuồng phong thổi tới.

Chúng ta đều cảm thấy không đúng, khi định thần lại mới biết bởi vì hướng gió đã thay đổi rồi, cho nên đầu thuyền cũng bị đổi hướng.

Khôi Ưng kêu lên: “Không ổn!”

Thân thuyền kịch chấn một cái, tiếp đó cả chiếc Âm Phong Hiệu nghiêng về bên trái và giường như sắp lật.

Mọi người không thể đứng vững mà ngã cả ra.

Ta nhanh chóng lùi lại, vừa ra lệnh cho bọn Đạm Như lùi vào khoang thuyền vừa cầm Xạ Nhật đại cung và túi tên lên, tiếp đó cùng Khôi Ưng, Hoa Tây, Lệ Thanh mấy kẻ không hoài thai chạy lên vọng đài.

Âm Phong Hiệu bị ngọn cuồng phong do Vu đế kêu đến thổi cho nghiêng nghiêng ngã ngã, không thể đứng vững.

Hoa Nhân và Sơn Mỹ đều là lần đầu ngồi thuyền mà lại gặp phải bão, không thể chịu nổi sự giằng vẹo bị quăng đi quật lại, cho nên đều nôn mửa cả ra, ta lệnh cho người đỡ hai nàng vào trong khoang nghỉ ngơi.

Trên vọng đài chỉ còn lại ta, Khôi Ưng và Lệ Thanh ba người cùng với hơn hai mươi chiến sĩ Ưng tộc đang bày thế chờ địch.

Ta biết, nếu để đến khi cự hạm của Vu đế xuất hiện trong cự li mà mắt thường có thể nhìn thấy thì tất cả đã quá muộn rồi. Ta mau chóng ngưng tụ tinh thần và vươn dài tâm linh ra.

Sau phút chốc Vu hạm đã xuất hiện trong linh giác của ta, nó đang mau chóng lao thẳng tới từ bên trái, xem ra chắc là muốn đâm chìm thuyền của chúng ta.

Ta trừng mắt kinh hãi, ngón tay chỉ về phương hướng mà Vu hạm đang lao tới kêu lên: “Nó đang lao đến từ chỗ đó, mau tránh ra!”

Khôi Ưng lao vào phòng điều khiển, đồng thời phát xuất mệnh lệnh, kêu những thủy thủ dưới đáy khoang thuyền đổi hướng.

Âm Phong hiệu trái qua trăm cay nghìn đắng mới ngăn cản được cơn cuồng phong có hướng thổi vô định và tà tà rẽ sang hướng khác.

Trong lòng chợt động, ta hôn Lê Thanh một cái rồi phân phó: “Nàng xuống bên dưới trông nom bọn họ đi.”

Không đợi nàng đồng ý ta đã nhắc ống tên có chứa đầy Trân Ô tiến lên. Tay nhắc Xạ Nhật đại cung lên, tiếp đó dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên mấy lần để đến trên nơi cao nhất, sau mấy lần đổi hơi ta đã đến vọng đài ở đuôi thuyền nơi cao nhất con thuyền. Ở đó những Ưng tộc chiến sĩ đang chăm chú nhìn về phía xa, vừa giương cung lắp tiễn thì Vu hạm đã xuất hiện từ phía sau mạn trái con thuyền, và vùn vụt lao tới.

Vút!

Trân Ô tiến phá không bay đi.

Soạt!

Kình tiến cắm thẳng vào cột buồm của một trong hai cánh buồm căng tròn còn lại.

Mũi tên mà Xạ Nhật đại cung bắn ra lực đạo cường mãnh tới mức độ nào. Gỗ vụn bay ra loạn xạ, cây cột buồm to như cái đui lập tức thủng mất một lỗ rộng khoảng phần ba cây cột.

Ta vừa muốn bắn ra mũi tên thứ hai thì Vu hạm đã lao đến gần, còn cách chưa đầy nửa dặm, sau tiếng trống nổi lên, ba chiếc máy bắn đá phía đầu Vu hạm đã bắn ra ba tảng cự thạch, lao thẳng về phía bọn ta.

Dưới tình trạng thị giác mơ hồ như thế này, mấy người bọn Khôi Ưng đến chuyện nhìn rõ ràng cũng khó chứ đừng nói đến chuyện xoay sở né tránh.

Với mục lực siêu nhân, ta nhanh chóng phán đoán được điểm rơi của ba viên đạn đá, biết được hai viên trong đó nhất định sẽ bắn trúng chiếc thuyền mà ta chỉ có thể chọn cách ngăn chặn một trong hai viên.

Tâm niệm xoay chuyển, Trân Ô tiền được bắn ra nhanh như điện.

Xoẹt!

Viên đá bị Trân Ô tiền, vô kiên bất tời (cho dù cứng rắn thế nào cũng bị phá vỡ) bắn trúng. Hai luồng sức mạnh gặp nhau, một tiếng nổ lớn vang lên.

Oanh!

Một viên đạn đá khác nặng nề bắn trúng sàn thuyền, hai Ưng tộc chiến sĩ bị đè chết tại chỗ, sàn thuyền nứt toác, dư thế của đạn đá vẫn không ngừng lại mà lao thẳng vào lan can bên thành thuyền, lan can được làm bằng loại gỗ vô cùng chắc chắn mà cũng bị vỡ tan ra rồi theo đạn đá rơi xuống biển sâu.

Chấn động đó ảnh hưởng đến ta đang ở trên vọng đài cao năm chục thước, nó khiến ta cảm thụ được chấn động cực lớn, cũng cảm nhận được sự sợ hãi của những người bên dưới.

Một viên đạn đá khác bay đến chỉ cách Âm Phong hiệu chừng mười thước và rơi vào trong biển cả.

Âm Phong hiệu giống như một chú cừu non thụ thương, cứ nghiêng ngả về hai bên.

Vu hạm cách đuôi Âm Phong hiệu chừng hơn hai trăm bước đang mau chóng lao tới, tên bắn bắn tới như mưa.

Lúc này mưa lớn vẫn đổ xuống, nhưng thế gió đã trở lại bình thường, bởi vì khi khoảng cách giữa hai con thuyền trở nên gần nhau, nếu Vu đế tạo ra những trận cuồng phong vô định thổi tới thì đối với Vu hạm cũng không tốt lắm.

Ta vì hai chiến sĩ vừa chết đi mà nộ hỏa bốc lên, một mũi Trân Ô tiền khác lại được bắn ra, bắn vào cái lỗ trên cột buồm vừa bị ta bắn trúng.

Khi mũi tên bắn ra, một tấm thuẫn bài được ném ra từ trong tay Vu đế, trúng ngay vào thân tiễn.

Đang!

Trân Ô tiến bị chấn bay về phương xa, không tạo thành uy hiếp gì nữa.

Tiếng cười “yêu kiều” của Vu đế vang lên trong mưa gió: “Lan Đặc! Mấy chiêu mèo ba chân của người không ăn thua gì đâu. Xem ta đây!”

Ta vừa muốn mắng lại thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra một tấm thuẫn bài khác bị hắt ném ra đang lao thẳng về cái chân cột nơi ta đang đứng.

Dưới sự kinh sợ ta không kịp rút tiến mà đối phó bèn bật xuất trường kiếm đeo trên lưng ra mà ném về hướng thuẫn bài.

“Đang!” Một tiếng động vang lên kịch liệt chấn nhiếp toàn trường, đến tiếng mưa gió và tiếng cánh buồm đang kêu phần phật cũng bị lu mờ.

Kiểm thuẫn giao kích trong không trung, trường kiếm lập tức gãy rời, thế tiến của thuẫn bài vẫn không dừng lại, “phốc” một tiếng, cắm thẳng vào cây cột.

Ta thầm kêu hồng rồi, chút nữa thì nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, may mà thuẫn bài bị trường kiếm do ta ném ra cản mất một nửa lực đạo, thế ném hơi giảm đi, chỉ khảm được vào quá nửa cây cột gỗ mà không thể cắt đứt nó được.

Âm Phong hiệu mau chóng rẽ ra ngoài, hai con thuyền mau chóng chạy đi.

Thế gió bỗng chốc mạnh lên.

Ta vừa kêu lớn bất diệu, cây cột buồm đã không chống nổi cuồng phong, tiếng “rắc rắc” vang lên, chỗ thuẫn bài khảm phải đã bị gãy rời.

Đoạn buồm gãy mang theo ta và cánh buồm lớn nhất đổ xuống đầu thuyền.

Tại thời khắc sinh tử tồn vong này, ta một tay nắm chắc Xạ Nhật đại cung, một tay nhắc ống tiến lên, cố gắng đứng dậy mà nhảy về hướng đuôi thuyền.

“Ầm Ầm!”

Cây cột và cánh buồm lớn rơi xuống đầu thuyền khiến cả con thuyền nghiêng ngả, tiếng kêu thảm liên bất tuyệt truyền đến bên tai.

Xoẹt!

Ta mất hút ở chỗ vọng đài, nếu chỉ có ta một người thì nhiều nhất cũng chỉ va thủng một lỗ trên sàn thuyền ở vọng đài, nhưng thêm vào trọng lượng của Xạ Nhật đại cung và ống tiễn với hơn ba mươi mũi Trăn Ô tiễn bên trong thì lại là chuyện khác.

Sàn thuyền trên vọng đài vỡ tan, ta, đại cung và ống tiễn xuyên qua sàn tàu rơi xuống tầng dưới.

Âm Phong hiệu đang nghiêng nghiêng ngả ngả. Ta cố nhịn đau đứng dậy, không quan tâm xem bản thân đang ở đâu, nhìn thấy cánh cửa ta lập tức đập vỡ mà xông ra. Thì ra ngoài cửa là con đường thông với đuôi thuyền, Lê Thanh và Sơn Mỹ đang lao thẳng tới, dưới ngọn đèn gió đang đưa, hai nàng hoa dung thất sắc, nhìn thấy ta thì đau buồn kêu lên: “Chàng không sao chứ?”

Ta cố cười lên một tiếng trả lời: “Tránh vào trong khoang thuyền đi, chiếu cố những người khác.”

Ta lách người qua, lao về phía đuôi thuyền.

Những chiến sĩ thụ thương được đưa vào hành lang, ta dán sát người vào tường, đợi sau khi bọn họ đi qua mới đi về phía đuôi thuyền. Vừa rồi đếm qua một lượt ta thấy ít nhất cũng có bảy người trúng tiễn bị thương, đó còn chỉ là những người ở đuôi thuyền bị thương, như vậy cũng đủ biến chúng ta đang ở trong tình hình xấu như thế nào rồi.

Ta chen vào đuôi thuyền nơi các chiến sĩ Ưng tộc đang bày trận chờ đợi, nhìn thấy đạn đá xếp hai bên đài được ném ra, trong lòng ta chột động, ta ra lệnh cho bọn họ: “Các anh hãy nhìn tay ta, chỉ cần tay ta hạ xuống, thấy long bàn tay ta hướng về phía nào thì đó chính là vị trí mà địch hạm vừa tiến vào xạ trình của chúng ta.”

Chúng binh sĩ ầm ầm vâng lời.

Lúc này Khôi Ưng không biết từ đâu chạy ra, y đến bên cạnh ta nói: “Tốc độ thuyền giảm một nửa rồi, bất quá cũng có chỗ tốt, không bị cơn gió kỳ quái của Vu đế thổi cho quay tròn.

Không rảnh mà lý đến y, ta thu nhiếp tâm thần, linh giác vươn về bốn phía, sau khi kết hợp với linh lực của Tây Kỳ, chỗ tốt lớn nhất chính là Vu

để vẫn chưa cảm nhận được hình thức của linh lực, cho nên ta vẫn chưa bị tà lực của hắc cản trở.

Một lần nữa ta lại cảm nhận được vị trí của Vu hạm.

Ta đột nhiên chỉ tay ra rồi quát lớn: “Vị trí khoảng chừng ba trăm mã (đơn vị đo độ dài) ở bên đó.”

Các chiến sĩ vội vàng điều chỉnh góc độ của máy bắn đá mà chờ đợi.

Ta và Khôi Ưng lại chạy về vọng đài, nơi đó bị bắn thủng một hố lớn, chỉ thấy phần đầu của chiếc thuyền bị cánh buồm phủ kín, cây cột buồm lớn ngăn cản trước khoang thuyền, hi vọng là lúc ấy ở đó không có ai là tốt rồi.

Âm Phong hiệu vẫn ổn định mà phá sóng tiến đi.

Mưa lớn vẫn rơi trên cánh buồm to lớn phát ra những tiếng “rào rào” đâm thẳng vào tai, càng làm tăng thêm không khí khẩn trương và hỗn loạn trong lòng mọi người.

Ta kéo cung lấp tiển, linh giác lại được vươn dài ra đến vị trí của Vu hạm.

Hai trăm năm mươi mã! Đó là cự ly mà Xạ Nhật đại cung có thể dễ dàng ứng phó, “xoẹt” một tiếng, kinh tiển hướng thẳng vào cái lỗ chừng ba phân trên chiếc cột buồm mà bắn đi một cách chính xác, bong đêm và mưa lớn không hề ảnh hưởng đến linh giác của ta một chút nào. Tiếp đó ta lại dùng tốc độ nhanh nhất để bắn ra mũi Trân Ô tiển thứ hai, lần này mũi tên hướng thẳng vào kẻ đang cầm lái trong khoang thuyền đối phương, ta phải làm cho bọn chúng không thể thay đổi phương hướng để tránh viên đạn đá.

“Đang!”

Mũi tên thứ nhất lại bị Vu đế ném ra một thanh trường mâu chắn cho lệch hướng, không biết đã bị bay đi phương nào.

Tiếp đó là một tiếng kêu thảm, tên lái thuyền đó có năm mạng cũng không ngờ được cái tai họa từ trên trời rơi xuống này, cùng với một vòi máu phun ra, Trân Ô tiển xuyên qua người khiến hắc ngum củ tỏi đương trường.

Xin lỗi, biết rõ ngươi là thân bất do kỷ, nhưng ta cũng chẳng còn cách nào khác. (Nói với thẳng vừa chết)

Hai trăm mã.

Vu hạm như quỷ ảnh xuất hiện trong phạm vi mà mắt thường có thể nhìn thấy.

“Oanh oanh!”

Hai viên đạn đá được bắn ra, ném thẳng về phía địch hạm.

Cùng lúc đó, ta bắn ra mũi Trân Ô tiền thứ ba, mục tiêu là Vu đế đang đứng trên tầng một sàn tàu.

Mũi Trân Ô tiền thứ ba này hậu phát tiên trí (bắn sau tới trước), đã tới trước người Vu đế sớm nửa khắc so với đạn đá.

Tốc độ của kinh tiền quả thật quá nhanh, bất quá phản ứng của Vu đế cũng không hề chậm, y rút kiếm chém thẳng vào mũi tên.

“Đang!”

Trân Ô tiền cùng với thanh kiếm của y lại nhất tể gãy rời, có thể thấy lực giao kích mạnh mẽ đến mức nào.

Thế đi của mũi Trân Ô tiền bị chem. đứt vẫn không giảm chút nào mà đâm thẳng vào ngực Vu đế, ta vừa muốn hoan hô thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra mũi Trân Ô tiền vừa đâm vào được chừng một thốn thì bị dừng lại, tiếp đó một chuyện càng khiến người ra sợ hãi hơn đã xảy ra.

Trân Ô tiền bị bắn ngược lại.

“Oanh oanh!”

Hai tầng đạn đá đã thành công rơi xuống địch hạm, một tầng ép một trong các mộc đài thành bụi cám, ném cho những Hắc Xoa nhân đang thủ tại đó ngã nghiêng ngã cả ra, thương vong vô số; viên đạn đá kia thì lệch sang một chút, nhưng nó cũng kích trúng được mạn thuyền bên trái của đối phương, gỗ vụn bắn ra tứ tung, thân thuyền bị thủng một lỗ lớn, bọt nước bắn lên tung toé phía đầu thuyền lập tức ào ào chui vào.

Địch hạm bắn ra bốn tầng đạn đá nhưng chúng ta đều tránh được. Không có kẻ lái thuyền, kẻ địch đang cách đuôi Âm Phong hiệu chừng năm mươi dặm đang nghiêng ngả lao đến.

Các chiến sĩ nhất tề phóng tiễn về phía địch hạm.

Ta lại tuyệt không có chút vui vẻ nào, đến Trân Ô tiền được bắn ra từ Xạ Nhật đại cung mà cũng không đâm vào nổi thân thể công chúa mà Vu đế đang chiếm giữ thì ta còn cách nào có thể giết chết hắn đây?

Khi cự li giữa hai con thuyền gần nhất, Vu đế yêu kiều cười lên một trận, một sợi dây cáp được bắn ra mắc ngay vào cột buồm, y mượn lực lao lên trên không rồi kêu lên sắc nhọn: “Lan Đặc! Ta tới đây!”

Vào lúc chúng ta còn đang ngạc nhiên, Vu đế bay lên chỗ cao nhất, tiếp đó buông tay ra rồi lẳng không bay về phía ta.

Khôi Ưng toàn thân chấn động, y kinh hãi nói: “Trời ạ!” Ta nghiêng rặng toàn lực bắn về phía hắn một mũi Trân Ô tiền, thông thời đem ái năng truyền vào mũi tên cho đến khi nó đạt đến bão hoà đỉnh điểm.

Trên không trung Vu đế cười lên điên cuồng: “Mũi tên của người làm gì được ta nào?”

“Vút!”

Kình tiễn lao đến vun vút, cắm ngay vào ngực hắn.

Ta trong lòng đang cầu khẩn. Nếu mũi tên mang theo ái năng này mà còn không thể làm tổn thương hắn thì ta chỉ còn cách trừng mắt ra mà nhìn hắn nhảy đến giết sạch chúng ta thôi.

Tiếng cười yêu kiều của Vu đế bị ngưng lại.

Y toàn thân kịch chấn.

Mũi Trân Ô tiền cắm phập vào người hắn, chỉ còn lộ ra phần đuôi, nhưng lại không hề có một chút máu tươi nào phun ra từ sau lưng.

Khuôn mặt “xinh đẹp” của Vu đế kịch biến, y tựa hồ đang ngưng thần nhìn đối phương đang đứng trên đài, tiếp đó mới kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống dưới.

Ta lập tức bắn ra mũi Trân Ô tiền chứa đầy ái năng thứ hai.

Vu đế tức giận gầm lên một tiếng, tiếp đó đẩy mũi Trân Ô tiền nhanh như điện thứ hai ra.

Đến giờ ta mới biết mũi tên thứ nhất may mắn đến thế nào.

“Hắn” tuyệt không bao giờ làm một chuyện dư thừa, cảm thấy không cần thiết phải chặn mũi tên đó lại cho nên nó mới có thể thừa cơ mà lợi dụng.

“Rào rào!”

Vu đổ rơi xuống nước.

Lập tức mưa gió dừng lại.

Hắc Xoa cự hạm đang đi về phía xa có một nửa đã ngập vào trong nước, có vẻ như đã sắp chìm xuống.

Đột nhiên ta lại một lần nữa cảm nhận được sự liên hệ tâm linh mà công chúa tạo lên.

Ta phân phó cho Khôi Ưng không được làm phiền ta rồi đem ái năng càng mạnh mẽ hơn ào ào bất tuyệt truyền về phía công chúa.

Thanh âm của công chúa vui vẻ vang lên trong tâm linh ta: “Lan Đặc đáng yêu của ta! Ta càng ngày càng thêm tin tưởng chàng, tin rằng chàng sẽ kích bại hắn một lần nữa.”

Ta đáp lại: “Nàng không sao chứ!”

Công chúa nói: “Sức mạnh của ta càng ngày càng giảm đi, nhưng bây giờ khác rồi, ái năng của chàng làm ta có thêm sức sống hơn trước nhiều. Hắn muốn cắt đứt sự liên hệ giữa chúng ta cũng khó khăn hơn nhiều rồi, một ngày mỗi liên hệ còn chưa bị cắt đứt thì hắn còn chưa dám trực tiếp đối diện chàng, mau đến phế tích đi! Bây giờ việc duy nhất Vu đế muốn làm không phải là giết chết chàng, mà là đến phế tích, tìm ra cách trừ bỏ ta một cách triệt để, nhưng chàng nhất định sẽ nhanh hơn hắn, bởi vì mũi tên mang theo ái năng đó đối với thân thể bị hắn chiếm cứ của thiếp đã tạo nên thương tổn, không có thời gian một tháng thì hắn tuyệt không thể hoàn toàn phục nguyên đâu.”

Trong tâm linh ta kêu lên: “Công chúa! Lan Đặc yêu nàng, nàng có đồng ý gả cho ta, làm vợ ta không?” Công chúa vui vẻ trả lời: “Đương nhiên nguyện ý rồi, ta muốn cùng chàng mãi mãi bên nhau, để chàng mãi mãi thương yêu ta, ta chỉ muốn thuộc về chàng thôi.”

Ta còn muốn nói nữa nhưng tà lực của Vu đế đã bùng lên ngăn cản cuộc nói chuyện giữa chúng ta, nhưng vẫn chưa hoàn toàn ngăn chặn triệt để được mối liên hệ giữa chúng ta.

Ta mở mắt ra.

Nhưng ta lại biết, trên mặt biển mỹ lệ này, Vu đế, kẻ có thể huỷ diệt tất cả mọi sinh vật trên đại địa vẫn đang ngoan cường tồn tại, đợi cơ hội phục thù.

Mặt biển hồi phục lại sự yên bình, tung ảnh của địch hạm đã hoàn toàn biến mất.

Mây đen tan ra lộ xuất bầu trời trong xanh quang đãng.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 3

Kỳ Hạn Ba Năm

Chúng ta đã tổn thất mười hai hảo huynh đệ Ưng tộc, đều là vong mạng đương trường. Có hơn năm mươi người bị thương. Sau khi được dị năng của ta trị liệu, những người trọng thương đã ổn định trở lại, những người bị thương nhẹ đã khỏi hẳn.

Sau khi cử hành tang lễ cho những người đã chết chúng ta mới hơi giảm bớt được sự đau buồn trong lòng.

Tâm tình của mọi người đã dần dần hồi phục trở lại, đã bắt đầu vì chuyện vừa thắng đẹp Vu đế được một trận mà vui mừng cổ vũ.

Đặc biệt là các vị hiền thê, nhìn thấy ta không ngừng kích lui Vu đế, còn làm hẳn thụ trọng thương, lòng tin của bọn họ lập tức đại tăng, đối với cuộc đấu giữa ta và hẳn vô cùng tin tưởng.

Ta đương nhiên là không nghĩ như vậy.

Điều ta lo lắng là mối liên hệ với công chúa lại một lần nữa bị cắt đứt, đó giống như một cơn ác mộng khác sắp sửa đến gần.

Bất quá ta thường chẳng có đến một cơ hội để thở nữa.

Đêm đó tất cả mọi người đều vui vẻ hưng phấn mà đợi trời sáng, trời còn chưa sáng bọn ta đã cùng nhau ăn cơm một cách hưng phấn.

Ta không ngừng dò xét Tây Kỳ bên cạnh.

Trời ơi!

Người con gái đã vì ta mà hiến tặng linh năng càng trở lên xinh đẹp thoát tục hơn so với trước đây, loại mỹ thái đó giường như có thể trực tiếp

so sánh với Ma Nữ Bách Hợp. Đến trăng sao rực rỡ trên cao giường như cũng lu mờ trước vẻ đẹp của nàng.

Chúng kiều thê cũng không nhin nổi mà đánh giá nàng, kinh dị trước những chuyển biến khiến người khác phải mờ mắt say mê của nàng.

Tây Kỳ không còn luôn lạnh lùng nữa, nàng biến thành một tiểu nữ hài ngây thơ hay xấu hổ, nàng sẵn giọng nói với chúng ta: “Sao các người lại cứ trừng mắt nhìn người ta vậy?” Nói xong trừng mắt nhìn ta, chút nữa thì câu hết cả hồn phách của ta ra ngoài.

Đạm Như người thương yêu Tây Kỳ nhất nhìn về phía ta kháng nghị: “Phu quân nhất định là đã đặc biệt sủng ái Kỳ Kỳ rồi, nếu không sao muội ấy lại càng thêm xinh đẹp, trở nên xinh đẹp hơn hẳn chúng thiếp.”

Ta nhớ tới bọn Thái Nhu, Ny Nhã, trong lòng không khỏi toát lên sự ấm áp ngọt ngào, ta lắc đầu nói với Đạm Như: “Có phải Đạm Như nàng đã hối hận khi mang thai không, có phải bây giờ mỗi giây mỗi khắc đều nhớ tới những xung động khi cùng ta làm tình, khiến cho những chuyện trong lòng đều muốn phát tiết hết ra ngoài, đóng mở miệng đều trực tiếp hay gián tiếp đưa sự tức giận trong lòng mình ra ngoài cái miệng nhỏ xinh kia không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Như đỏ lên, nàng tức giận trừng mắt nhìn ta nói: “Nếu không phải là Tú Lệ cam tâm tình nguyện thì cho dù chàng có kẻ kiếm vào cổ bản pháp sư thì cũng chẳng thể bức ta sinh con cho chàng đâu, chàng cho rằng mình là bảo bối sao? Không cùng chàng tương hảo mấy tháng thì có là cái gì đâu.” Tiếp đó nàng cúi đầu hung hăng nói: “Lan Đặc chàng giỏi lắm! Dám trêu đùa Tú Lệ, cẩn thận ta vác cái bụng to này bức chàng làm tình, để cho chàng hiểu thế nào là muốn làm bừa mà không dám làm bừa, cho tên hôn quân chàng biết cái gì gọi là sâu khổ, khó mà vui vẻ đến tận cùng.”

Tú Lệ pháp sư đem những câu nói lợi hại nhất trong my thuật của mình xuất ra, nó không những làm cho bản hôn quân ta kêu cứu không ngừng mà đến đám kiều thê cũng tiêu thụ không nổi.

Giảo Giảo nói đầu tiên: “Tú Lệ pháp sư à, cô hãy tốt bụng một chút đi, đừng có thi triển my thuật của cô, khiến Giảo Giảo ta không nhin nổi mà

muốn xem xem cái bụng bự của cô khi làm tình với Lan Đặc sẽ có tư vị như thế nào.”

Tổ Chân mặt đỏ thân mềm mà oán hận rên rỉ nói: “Giáo Giáo quý phi à, cầu xin cô đừng nói nữa.”

Ta tỏ vẻ ngạc nhiên nói với Hoa Nhân: “Bụng to thì không thể làm tình thật sao?” Không biết vì sao lần này Hoa Nhân lại đặc biệt tốt bụng, lại đi nói giúp tên hôn quân ta: “Chỉ cần chàng có thể giảm bớt đi chín mươi chín phần trăm thói quen bạo lực thường ngày, biến thô dã thành ôn nhu, ta nghĩ các vị quý phi đã bị chàng làm to bụng sao lại không thể làm tình với chàng chứ.”

Liên Lệ Quân đã hồi phục tinh táo, nàng nói với Lệ Thanh: “Quận chúa quản lý cho tốt tên thuộc hạ đã phản bội đầu hàng Lan Đặc của nàng đi, đừng để nàng ta giúp y lừa dối chúng ta, những quý phi đáng thương vừa muốn sinh hài tử cho tên hôn quân y, nhưng lại vừa muốn làm tình với y được!” Chúng nữ càng nói càng lỗ rõ bản chất, khiến ta trong lòng kêu hồng hét, khi bắt đầu ta chỉ muốn xem bộ dạng của họ khi bị ta làm cho không thể ngăn nổi tình cảm, bây giờ xem ra là kiếp nạn khó tránh rồi.

Ai!

Chỉ có thể dung một phần trăm “bạo lực”! Người khó chịu nhất là ta chứ không phải là bọn họ.

Thiên Nhi hé miệng cười nói: “Thiếp biết Đại Kiểm Sư đang hối hận rồi nhé.”

Lệ Thanh bật cười nói: “Cái này gọi là tự tác nghiệt Lan Đặc ạ, ta rất muốn xem tên hôn quân xấu xa chàng ứng phó thế nào!...” Nàng dùng đầu ngón tay chỉ về Đạm Như, Tổ Chân, Giáo Giáo, Thanh Thanh, Thiên Nhi, Lệ Quân từng người một rồi chậm rãi đếm: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu phi tử bụng bự đáng yêu.”

Ta khẽ mỉm cười nói: “Có gì to tát đâu, nhiều nhất bất quá là yêu thương, ôn nhu với bọn họ thêm chút thôi.”

Thanh Thanh đang ngồi bên cạnh đưa khuôn mặt xinh đẹp kề lên vai ta thấp giọng nói: “Đại đế à! Hãy chọn một phi tử để chàng yêu thương đi! Không có ai nguyện ý đợi thêm nữa đâu!”

Sơn Mỹ ngạc nhiên nói: “Sáng nay sao tất cả nữ nhân trên thuyền đều biến thành háo sắc như Lan Đặc vậy?” Không ai còn có thể nhin cười, chút nữa thì cả cái ghế dài cũng lật ngửa.

“Ba! Ba!”

Phi nhi trong lòng Sơn Mỹ kêu lên rồi đưa tay qua phía ta như muốn được bế.

Ta vội vàng chạy tới, ôm lấy Phi nhi từ trong tay Sơn Mỹ, ngón tay chỉ vào bộ ngực cao vút của nàng báo thù nói: “Phi nhi! Có muốn bú sữa không?”

Sơn Mỹ đại kinh, nàng lắc đầu chỉ về Lệ Thanh nói: ‘Sữa ở kia kìa!’

Chúng nữ lại cười lên âm âm.

Trong lòng ta như chứa đầy mật ngọt, ngọt đến tận linh hồn.

Loại vui vẻ đến từ gia đình thê nhi này mới đúng là thú vui đích thực trên đời.

Ta ôm lấy tiểu Phi nhi rồi nhẹ nhàng đến cạnh Lệ Thanh, tên tiểu gia hỏa này lại muốn tìm mẹ nó rồi, ta chỉ còn cách đưa nó vào trong vòng tay Lệ Thanh để nàng cho nó bú.

Đến phía sau Đạm Như, ta nắm lấy hai bờ vai của nàng nói: “Nàng đã nhin không nổi thì ta đành tốt bụng mà an ủi nàng trước vậy, những người còn lại cứ theo thứ tự như ngày trước mà xếp hàng nhé.”

Những ngày này đúng là được sống trong biển ái tình nồng cháy.

Ngọn lửa tình yêu càng ngày càng đỏ lên, đem khoảng cách ngăn ngủi còn lại giữa nam và nữ hoàn toàn xóa sạch.

Chúng kiều thê mỗi ngày đều cùng ta triền miên trong tình thoại, những lời nói riêng tư trong lúc nửa đêm không người càng chẳng thể cho người ngoài biết được.

Ngay cả Mỹ Cơ thường ngày ngoan ngoãn cũng càng ngày càng trở nên lớn mật nhiệt tình, thỉnh thoảng cũng chủ động ôm lấy ta.

Mắt thấy chỉ còn vài ngày nữa là đến Tịnh thổ, những ngày mòn mỏi chờ mong cùng với bóng ma của Vu đế cũng đã biến mất.

Thông qua sự liên lạc huyền diệu, tâm linh của ta và công chúa đã quấn chặt lấy nhau.

Mỗi ngày ta đều đem tình yêu của mình, thông qua linh năng truyền đến nàng, an ủi tâm linh đang bị khốn trong tà lực của Vu đế của nàng. Cái này không giống với trước kia nữa, nó không còn là chuyện đơn phương, nàng cũng đã bắt đầu đem năng loại linh năng khác hẳn với Tây Kỳ của nàng truyền sang ta. Nếu nói linh năng của Tây Kỳ là một dòng suối mát thì ái năng của công chúa lại giống như một dòng liệt hỏa.

Linh năng và thể chất của bản thân ta cũng không ngừng tăng tiến.

Hôm đó, khi trời còn chưa sáng ta đã bò dậy khỏi giường, đi đến đuôi thuyền thưởng thức cảnh mặt trời mọc trên mặt biển.

Tây Kỳ đuổi theo tới, nàng đưa cánh tay xinh đẹp ra ôm lấy ta, chủ động trao cho ta một nụ hôn dài, tiếp đó thâm tình nói: “Lan Đặc! Thiếp yêu chàng, yêu chàng nhiều hơn cả yêu bản thân thiếp.”

Luồng ái ý vô cùng vô tận của ta bùng lên truyền ra bốn phía. Nhưng nghĩ lại sự vô thường của sinh mệnh, sự sinh ly tử biệt chẳng thể nào ngăn cản ta bùi ngùi nói: “Nàng biết không! Năm đó cái chết giả của nàng đã đưa đến cho ta một sự đả kích lớn, khiến ta nhận ra vô cùng khó khăn, nếu nàng không sống lại, có lẽ cả đời này ta tuyệt đối không thể chân chính vui vẻ.” Nói đến đây, ta không khỏi nghĩ đến cái chết thảm của Phượng Hương, thần sắc trở nên ảm đạm đau buồn, cho dù nơi đây tràn ngập không khí trong lành của buổi sáng.

Tây kỳ vuốt ve khuôn mặt của ta một cách yêu thương, tiếp đó khẽ hôn ta một cái rồi nói: “Đừng buồn nữa! Khổ nạn rồi sẽ qua đi, chúng ta không phải đang vui vẻ ở bên nhau sao? Lan Đặc! Kỳ Kỳ của chàng rất vui, trước nay chưa từng được vui như thế này.”

Ta đột nhiên vui vẻ reo lên một tiếng: “Nàng có rồi!”

Tây Kỳ then thùng nói: “Đúng vậy! Đến lúc này thiếp mới chân chính được hưởng thụ tư vị ngọt ngào từ chàng, nó đang ở trong bụng thiếp nhìn ra, đó là giấc mộng đẹp nhất của thiếp, giấc mộng mà thiếp không hề muốn tỉnh lại, Kỳ Kỳ đã có cốt nhục của chàng, như vậy thiếp mới cảm nhận được sự hoàn mỹ vô khuyết của ái tình.”

Thấy những lời nói đầy thâm tình của nàng, nhiệt lệ từ trên mắt ta lăn xuống.

Ta nhìn về mặt trời vừa nhô lên khỏi mặt biển, trong lồng ngực nổi lên một luồng đấu chí cường đại.

Ta nhất định phải tiêu diệt Vu đế, phải sống mà về gặp lại những thê tử của ta và hưởng thụ một cuộc sống mới.

Âm Phong Hiệu bị bốn chiếc thuyền ngăn lại, tiếp đó biến thành những tiếng hoan hô từ những chiến hạm của những chiến sĩ Tịnh Thổ, ta đường hoàng tiến vào cảng biển lớn nhất trên bờ bắc tịnh Thổ- Vọng Hải thành.

Ta cùng chúng thê nhi đứng ở đầu thuyền, trong lòng lo lắng tư lự, không biết những người ngọc thể nào rồi? Ta mất đi sự tự tin và tinh táo thường ngày, chỉ hận không thể giống như Vu đế gọi đến một trận cuồng phong để một hơi thổi chúng ta đi thẳng đến bờ Tịnh Thổ.

Tiếng sủa từ xa truyền đến.

Ta không nhịn nổi, liên tục vẫy tay kêu lớn: “Đại Hắc! Đại Hắc!”

Phía xa, một điểm đen thấp nhỏ đang vui vẻ điên cuồng chạy tới. Nhiệt lệ trào ra, ta không ngừng kêu lớn. Đạm Như, Tây Kỳ, Hoa Nhân cũng nhìn ta bằng những ánh mắt vui vẻ. Âm Phong Hiệu từ từ quay đầu lại. Đã ba năm rồi! Đối với sự li biệt nam nữ mà nói, quãng thời gian đó dài như một thế kỷ vậy. Cái thang gỗ vừa được đặt xuống, Đại Hắc đáng yêu đã vội vã lao lên như tên bắn, ở phía sau Hồng Nguyệt, Long Di, Thái Nhu, Ny Nhã và Lăng Tư đang chạy tới, nhưng lại không thấy Nhạn Phi Phi đâu. Ta bị bức phải dừng lại ở đầu thuyền để ôm lấy Đại Hắc vào lòng. Nó không ngừng liếm lên mặt ta, cùng lúc đó ta cũng đem linh năng cường hóa sinh mệnh lần đầu tiên truyền vào thân thể nó, biểu đạt tình cảm của ta với tên gia hỏa này. Hương phong ào tới, Hồng Nguyệt không quản chuyện gì mà mau chóng lao vào lòng ta, khóc lóc mà tranh vị trí trong lòng ta với Đại Hắc. Ta đỡ nàng đứng dậy. Lúc này Long Di cũng đã tới, ta vội vàng đưa một cánh tay ra ôm lấy nàng vào trong lòng. Ôm hai thân thể ấm áp trong lòng, trong tâm ta không khỏi có một trận sóng tình dữ dội trào lên. Cảm tạ trời cao, ta cuối cùng cũng đã giữ được lời hứa với các nàng, ba năm đã qua đi rồi. Thái Nhu cũng đã xuất hiện trên sàn tàu, tiếp đó là Ny Nhã và Lăng Tư. Tất cả đều vô cùng kích động, trên mặt toàn là nước mắt. Vinh Đạm Như cũng đi lên, nàng nhìn Thái Nhu và nói với vẻ không thể tin được: “Ta

vốn cho rằng Thiểm Linh tộc không có nữ nhân nào có thể đẹp hơn Thái Dung, bây giờ mới biết mình đã nhầm rồi.”

Ny Nhã cố gắng rời ánh mắt khỏi người ta, dùng tiếng Đế Quốc chính thống để ca ngợi: “Vị tỷ tỷ này mới đúng là đẹp tựa thiên tiên.”

Trong chúng nữ nàng có thể coi là tinh táo nhất rồi, đương nhiên đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Đạm Như chỉ về Tây Kỳ cười nói: “Thiên tiên ở kia kìa!” Ta không để tâm nghe những lời đối đáp của bọn họ nữa, bởi vì Thái Nhu đã từ chỗ Hồng Nguyệt và Long Di chen lên, dùng tất cả khí lực mà ôm chặt lấy ta, nồng nhiệt đưa đôi môi nóng bỏng lên. Mấy nàng đều trở nên thành thực hơn đẹp hơn hẳn so với trước đây.

Tiếng kêu vui mừng vang lên. Thì ra Đái Thanh Thanh và Lăng Tư chủ tứ lâu ngày không gặp đã ôm chặt lấy nhau thành một khối. Nhiệt lệ không ngừng chảy xuống, trong mơ hồ ta dường như nhìn thấy Yến Sắc đại công xuất hiện trước mặt. Tam nữ vẫn y như trước không nỡ buông ta ra. Ta đi lên bắt tay bọn Yến Sắc đại công, sau đó là ôm chặt lấy Ny Nhã vẫn đang chờ đợi, tiếp đó trao cho mỗi nàng một nụ hôn dài rồi mới buông nàng ra. Lúc này Đái Thanh Thanh vừa cười vừa đẩy Lăng Tư đến trước mặt ta nói: “Còn có một người nữa này!” Chúng nhân bật cười giòn dã, ta chẳng nghĩ ngợi gì mà hôn Lăng Tư một nụ hôn nóng bỏng. Yến Sắc cười lớn nói: “Đại Kiếm Sư cuối cùng cũng đã trở về rồi, không có chuyện gì tốt hơn thế.” Tiếp đó lại kỳ quái nhìn Đái Thanh Thanh nói: “Có phải Đại Kiếm Sư đã lén lút đi chinh phục Vu quốc, còn mang được chiến lợi phẩm này về không vậy?”

Tất cả mọi người đều bật cười ha hả, chỉ có bọn Hoa Nhân mấy người không hiểu tiếng Tịnh Thổ mới lơ mơ không rõ, cần phải có “chiến lợi phẩm” Đái Thanh Thanh tự mình đi phiên dịch cho bọn họ.

Đại Hắc đột nhiên nhảy đến trước mặt ta điên cuồng sửa lên vài tiếng.

Ta vuốt ve cái đầu to của nó rồi nói: “Hảo gia hỏa! Tại sao dám mắng ta hả?” Chúng nhân không khỏi bật cười.

Hồng Nguyệt cúi xuống ôm chặt lấy Đại Hắc rồi ra vẻ thật thà trách mắng nó: “Đại Hắc mày không phải là nhớ kẻ xấu xa kia nhất sao, ba năm

nay luôn mong ngóng tên Kiếm Sư tàn nhẫn kia?” Long Di không ngần nổi năm phục lên lưng ta, những ngón tay nhỏ nhắn từ phía sau đưa lên nói: “Kỳ thực người nhớ chàng nhất, thâm tâm nhất chính là Hồng Nguyệt đó, một năm nay, mỗi ngày cô ấy đều ra bờ biển chờ chàng, nói thế nào cũng không chịu về nhà, cho nên khi tiếng chuông báo hiệu chàng xuất hiện vừa vang lên, cô ấy đã khiến cho cả Tịnh Thổ này xao động lên rồi.”

Chúng nhân đều bật cười đến rung trời.

Đái Thanh Thanh đương nhiên nhận trách nhiệm phiên dịch, lại một lần nữa một trận cười vang lên. Hồng Nguyệt bị mọi người cười hai lần, nàng tức giận nhìn Long Di một cách hung hăng nói: “Sau này ta sẽ tính nợ với cô.”

Ta nhìn Hồng Nguyệt cười nói: “Tiểu Hồng Nguyệt, nàng còn có thời gian mà tính toán với người khác sao? Ba năm này, hàng đêm nàng thiếu ta bao nhiêu lần rồi?” Hồng Nguyệt vô cùng xấu hổ mà đưa cặp mắt phong tình vạn chủng lườm ta, đôi mắt đó giống như muốn nói rằng “Tiểu tử mau lại đây! Lẽ nào bản quý nữ ta lại sợ người sao?” Cô bé này đúng là thành thực hơn rồi, thân thể càng trở nên phong mãn động nhân hơn trước.

Đại Hắc bỗng bất ngờ sửa lên, dọa cho chúng ta bất ngờ mà nhảy bật lên.

Thải Nhu mỉm cười quỳ xuống sàn tàu. Nàng nhẹ nhàng nắm lấy hai bên mồm Đại Hắc rồi ôn nhu nói: “Có phải người nhớ hảo bằng hữu Phi Tuyết của mình không?”

Mọi người nhất tề giật mình.

Đây là tâm sự lớn nhất của Thải Nhu và Đại Hắc.

Ta đỡ tam nữ dậy rồi chỉ tay về cái đầu lớn của Đại Hắc an ủi: “Yên tâm đi! Cuối cùng sẽ có một ngày người sẽ lại nhìn thấy được vị hảo bằng hữu của mình.”

Đến lúc này ta mới có cơ hội đem chuyện của Khôi Ưng và chúng nữ giới thiệu cho bọn Yến Sắc, Ny Nhã biết.

Yến Sắc cười to nói: “Trong vòng mười ngày lam điều sẽ đem tin tức ngài trở về truyền ra khắp cả Tịnh Thổ, cứ nghĩ đến chuyện bọn Long

Thằng. Hồng Thạch đang đi cả ngày lẫn đêm gắng sức đến đây là ta lại cảm thấy vui vẻ.”

Ta không khỏi nhớ tới Hoa Vân, vị nữ tể ti cao quý, mỹ lệ, u nhã.

Đạm Như nói với ta: “Có thể xuống thuyền không vậy? Mấy người chúng ta muốn bước lên mặt đất Tịnh Thổ.”

Ta cười nói: “Xuống thuyền đi!” Đồng thời ta kéo lấy Ny Nhã nói: “Nữ nhi của ta ở đâu rồi? Sao Phi Phi lại không đến đón ta?” Ny Nhã xấu hổ nói: “Ta vừa nghe tin chàng trở về thì đã chẳng kịp quản tới chuyện gì, lại sợ con chúng ta còn ngủ, cho nên đã không đánh thức nó để đưa đến đón chàng.”

Hồng Nguyệt nói “Phi Phi của chàng đã đến nam phương rồi, nàng ta ở bên một hồ nước mỹ lệ theo ý chàng, xây dựng nên một gia viên cho chúng ta. Úc! Nàng ta đã vì chàng mà sinh ra một bảo bối nhi tử rồi đó!” Trong lòng ta vô cùng cảm động. Sinh mệnh đẹp đẽ như vậy đó! Đáng hận là ta còn phải đi đến cái sa mạc đáng sợ đó, cùng với Vu đế tiến hành một trận quyết chiến sinh tử.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Di

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 4

Tương Tư Chi Tình

Đêm đó, dưới sự chủ trì của Yến Sắc đại công, thịnh yến đã được cử hành tại phủ đại công ở Vọng Hải thành để hoan nghênh sự trở về của ta.

Ba năm nay, bọn Ny Nhã đều đã học được tiếng Đế quốc từ chỗ Thái Nhu, cho nên chuyện giao tiếp với đám Hoa Nhân không hề gặp phải một chút khó khăn nào.

Người được hoan nghênh nhất không phải là ta mà lại là Đại Hắc, đến tiểu Phi nhi cũng tranh giành cùng nó chơi đùa.

Ny Nhã đã vì ta mà sinh ra một nữ nhi còn đẹp hơn trong tưởng tượng của ta gấp cả mười lần, tự nhiên nó cũng trở thành đối tượng mà chúng nhân tranh nhau trên đùa.

Trong yến hội đương nhiên không thể thiếu được khiêu vũ.

Trong chư nữ, ngoại trừ Đạm Như với cái bụng bự ra, những người khác như Hoa Nhân, Lệ Thanh đều trở thành đối tượng để các nam sĩ Tịnh Thổ đa tình mời khiêu vũ, bọn họ đương nhiên cũng không thể bỏ qua tiểu Tây Kỳ xinh đẹp.

Ta còn muốn hỏi Yến Sắc về tình hình của mọi người ở Tịnh Thổ gần đây nhưng Hồng Nguyệt đã không nhẫn nại nói: “Lan Đặc! Chàng hãy mau cùng Thái Nhu, Ny Nhã khiêu vũ đi, tiếp đó sẽ là ta, Long Di và Lăng Tư, chuyện này sớm đã được quyết định rồi.”

Ta tóm lấy nàng, đè xuống rồi hướng về phía Yến Sắc đại công hỏi thăm tình hình gần đây của Hoa Vân. Tiếp đó kéo theo Thái Nhu đi về hướng vũ

trì, đi qua chỗ Khôi Ưng đang ôm một mỹ nữ Tịnh Thổ khiêu vũ, ta cố ý va vào y một cái rồi mới ôm lấy Thái Nhu mà bắt đầu khiêu vũ.

Thái Nhu hừ nhẹ một tiếng rồi dán người qua, sau đó nàng cố gắng ôm chặt lấy ta, hung hăng cắn mạnh lên vai ta một cái.

Ta kêu thảm một tiếng, khiến cho hơn mười đôi nam nữ đang khiêu vũ xung quanh đều vội vã hướng về phía chúng ta hành lễ.

Ta đặc biệt chịu không nổi ánh mắt của bọn Hoa Nhân, đặc biệt là ta đã từng cường điệu sự ngoan ngoãn của Thái Nhu với bọn họ và muốn bọn họ học tập, lúc này đúng là vô cùng xấu hổ, ta vội vàng kéo nàng tới một góc yên tĩnh, tiếp đó nhìn vào đôi mắt mỹ lệ của nàng nói: “Sao lại cắn ta?” Thái Nhu trách móc: “Chàng đoán xem! Nếu không đoán được thì đêm nay đừng hòng đòi tiểu Thái Nhu để ý đến chàng.”

Ta tức giận nói: “Hừ! Không lý đến ta, người thê thảm còn không phải là hảo Thái Nhu của ta sao?” Thái Nhu nói: “Chàng muốn người ta thảm thì đừng đoán nữa.”

Ta lại bắt đầu đau đầu mà cố gắng nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Có phải là nàng hận ta có nhiều thê tử như vậy không?”

Thái Nhu dậm chân nói: “Ai dỗi hơi mà quản việc chàng có nhiều thêm vài nữ nhân chứ!” Ta nghĩ mãi mà chỉ ra được lý do này cho nên cảm thấy vô cùng đau đầu, đành đoán tiếp: “Có phải là vì ta lâu như vậy mới trở về, trong lòng nàng thảm hận, cho nên không nhin nổi mà muốn nuốt một miếng thịt của ta vào bụng không hả?”

Thái Nhu hôn ta một cái rồi nói: “Bây giờ chàng đã ở bên cạnh thiếp, ai còn nhớ đến chuyện trước đây chàng đã đi được bao lâu chứ?”

Tiếp đó lại dậm chân nói: “Người ta lại cho chàng một cơ hội nữa.”

Ta thầm nghĩ rút cục là có chuyện gì mà lại khiến vị Thiểm Linh mỹ nữ này hận ta như vậy, ta lại cố gắng suy nghĩ một hồi, trong đầu ta chợt sáng lên, ta không vội nói ra mà cố ý trêu nàng: “Lần này hỏng rồi, nếu ta đoán không ra, đêm nay sẽ khiến cho Thái Nhu đã độc thủ không phòng ba năm nay phải khổ sở chờ đợi rồi, ày! Vốn ta cũng không nở đâu, nhưng dù sao thì ta cũng tôn trọng nàng ấy nhất, không dám vi kháng mệnh lệnh của nàng ấy, ày!” Thái Nhu dậm mạnh vào chân ta một cái rồi vui vẻ nói: “Đại

Kiểm Sư đừng lừa ta, Thái Nhu biết chàng đã đoán được rồi, xin ngài hãy nói cho người ta đi! Đêm nay Thái Nhu sẽ nghe lời chàng, chàng muốn thế nào cũng được.”

Lòng ta mềm lại, ta không nỡ trêu đùa vị mỹ nữ đã cùng ta trải qua hoạn nạn này nữa, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ta nói: “Ta đã nói với Cự Linh rồi, đã hoàn thành được lời hứa với đệ nhất mỹ nữ Thiểm Linh tộc, đem sự hoàn bình và an cư lạc nghiệp đời đời của Thiểm Linh tộc ra đổi lấy nàng, sau này Thái Nhu sẽ hoàn toàn là của ta rồi.”

Thái Nhu vui vẻ nhảy dựng lên, môi thơm vãi lên mặt ta tới tấp như mưa.

Lúc này cô bé Hồng Nguyệt lại chen qua Ny Nhã đang vạ phần xấu hổ để đến bên cạnh ta, nàng không hề khách khí mà vỗ lên bờ vai thơm của Thái Nhu nói: “Hảo Thái Nhu! Tỷ đã nhảy với Lan Đặc hai điệu rồi, mau nhường cho Ny Nhã đi, sau đó đến lượt muội rồi.”

Thái Nhu vô cùng xấu hổ quay người lại trừng mắt nhìn Hồng Nguyệt rồi chạy đi.

Ta ôm Ny Nhã đang cúi đầu xấu hổ vào trong lòng, bước theo những bước xoay ưu mỹ của nàng mà bắt đầu khiêu vũ.

Ny Nhã ngẩng khuôn mặt cao quý lãnh ngạo lên nhìn ta rồi nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc à! Thiếp đã hi vọng rất nhiều, chỉ mong chàng ở bên cạnh thiếp, để thiếp nắm lấy tay chàng, nhẫn nhịn đúng là làm người ta đau đớn đến phát cuồng.”

Ta thương yêu nói: “Nữ công tước kính yêu của ta, không thể tận mắt nhìn thấy con gái của ta trào đời như thế nào là việc thiếu sót lớn nhất trong đời Lan Đặc ta. Chỉ riêng chuyện này cũng đã đủ để trừng phạt ta rồi.”

Ny Nhã đưa tay vuốt ve mặt ta và ôn nhu nói: “Đừng tự trách mình, ây! Ba năm nay chỉ riêng chuyện lo lắng cũng đủ thảm cho bọn thiếp rồi.”

Ta thuận miệng hỏi: “Tại sao Nhạn Phi Phi lại một mình đến nam phương vậy?” Ny Nhã nói: “Sau khi chàng đi bọn thiếp đều cảm thấy vô cùng buồn rầu, ngoài ra thiếp cũng có trách nhiệm phải đi xem xét Bộ Hỏa thành của mình, cho nên cùng với các nàng ấy nhất tề đi đến nam phương, thuận đường khôi phục lại hòa bình Tịnh Thổ.”

Ta giật mình nói: “Nhưng trên đường các nàng đã phát hiện ra một thắng cảnh của nhân gian có thể làm gia viên cho chúng ta, cho nên Nhạn Phi Phi vĩ đại đã tình nguyện ở lại đốc thúc, giám sát công cuộc xây dựng ngôi nhà của chúng ta.”

Ny Nhã lắc đầu nói: “Không phải là bọn thiếp phát hiện, mà là khi ở Bộ Hỏa Thành, Hoa Vân tế ti nói cho bọn thiếp biết có một nơi tốt, đúng là phải cảm ơn cô ấy rồi.”

Ta nói một cách khẳng định: “Ta nhất định sẽ đích thân đến cảm tạ nàng ấy.”

Ny Nhã sau một hồi do dự rồi mới nói: “Hoa Vân bảo thiếp hỏi chàng, chàng có biết tại sao nàng ấy lại đột nhiên rời khỏi chàng, trở về phương nam không?”

Ta ngạc nhiên nói: “Không phải là do nàng thật sự muốn rời khỏi ta sao?” Ny Nhã điểm đầu nói: “Đúng vậy! Bởi vì nàng ấy sợ, nếu còn không rời khỏi chàng thì sẽ phát sinh quan hệ không nên xảy ra với chàng.”

Ta ngây ngốc nói: “Ta là hồng thủy, mãnh thú sao?” Ny Nhã nói: “Đừng đa tâm, chàng đối với Hoa Vân mà nói, không những không đáng sợ mà còn quá đáng yêu là khác, Việc này mới có thể khiến nàng sợ không ngăn nổi lòng mình, phá hỏng mất lời thề vì Tịnh Thổ mà bảo tồn trinh tiết.”

Ta nhất thời không nói lên lời.

Ny Nhã nói: “Hoa Vân tế ti tin rằng nhục thể có sinh mạng vô cùng ngắn ngủi, chỉ có tinh thần mới là vĩnh hằng không giảm, cho nên nàng ấy hi vọng có thể yêu chàng từ mặt tinh thần, hi vọng chàng có thể hiểu và tôn trọng nàng ấy.”

Ta thở dài một hơi nói: “Xin lỗi! ta không thể đồng ý yêu cầu bất hợp lý loại này, bởi vì ta tin nhục thể cũng có thể vĩnh hằng, ta sẽ dùng sự thực để chứng minh điểm này.”

Ny Nhã nháy nháy đôi mắt thanh tú, nàng đang định nói tiếp thì Hồng Nguyệt đã mỉm cười đi đến bên cạnh chúng ta.

Ny Nhã hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta một cái rồi mới lưu luyến rời khỏi ta.

Hồng Nguyệt lao ngay vào lòng ta, đôi tay mềm mại của nàng vuốt ve cổ ta, nàng nhẹ nhàng nói: “Đại Kiếm Sư à! Ba năm là một quãng thời gian rất rất dài đó!” Ta cố ý đè thân thể nàng xuống rồi cười nói: “Ba năm nay cũng thật là xấu. Trừ việc khuôn mặt của nàng gầy đi, thân thể của nàng lại phong mãn hơn rất nhiều. Tư vị của một nữ nhân sung mãn, đêm nay ta nhất định phải hưởng thụ cho tốt mới được.”

Hồng Nguyệt vui vẻ nói: “Mọi người đều nói ta càng lớn càng xinh đẹp, chàng cảm thấy bọn họ nói có đúng không vậy? Tiểu Hồng Nguyệt có thể so sánh với tiểu Tây Kỳ xinh đẹp như tiên của chàng không vậy?” Ta nói: “Đương nhiên có thể rồi, nàng không biết sự dụ hoặc của nàng với ta lớn đến thế nào đâu.” Ta không khỏi nghĩ lại nguyên nhân khiến ngày đó ta yêu nàng, chính là bởi vì nàng khiến ta nghĩ lại tiểu Tây Kỳ.

Hồng Nguyệt không chịu nổi việc thân thể dán chặt vào người ta, nàng thở gấp nói: “Cầu xin chàng, đừng có trêu chọc người ta nữa được không? Bởi vì ít nhất thì ta cũng còn phải đợi Long Di và Lăng Tư khiêu vũ với chàng xong thì mới có thể cầm loan đao lên mà bức chàng cùng với ta rời khỏi đây.”

Đêm đó ta tịnh không phải chỉ khiêu vũ với Lăng Tư xong là có thể thoát thân về Đại Công phủ yên tĩnh, bởi vì đám kiều thê Hoa Nhân với những “hành động linh hoạt” của mình vừa học được Tịnh Thổ vũ, do vậy sau khi khiêu vũ với từng người trong bọn họ xong ta mới có thể chán nản mà lui về.

Chúng nữ đã sớm có hiệp nghị, đêm nay ta chỉ bồi tiếp năm vị mỹ nữ đã phải ở Tịnh Thổ chờ ta cả ba năm trời.

Khi tắm rửa ta đã không thể nhịn được mà cùng với ngũ nữ hồ thiên hồ địa, khi từ trong phòng tắm đi ra ngũ nữ đã vô cùng mệt mỏi ngã xuống giường mà ngủ ngon lành.

Trước khi trời sáng hai giờ ta đã tỉnh trở lại. Sau một hồi gian khổ mới có thể trèo ra khỏi giường, ta bước đến cửa sổ và nhìn lên bầu trời mỹ lệ, tìm thấy Thiên Mộng tinh và Phiêu Hương tinh hai ngôi sao sáng chói.

Cuối cùng ta đã trở lại vùng đất Tịnh Thổ xinh đẹp này rồi.

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong lòng ta đúng là muôn vàn cảm khái.

Thải Nhu có thể là đã bị ta làm cho tỉnh lại, nàng bước xuống giường và đến sau lưng ta, ôm chặt lấy ta, cái miệng nhỏ lẽ sát tai ta nói: “Lan Đặc! Thiếp muốn mỗi đêm đều được bồi tiếp chàng, không bao giờ phân li nữa, ây! Thật không thể hiểu được con người chàng làm từ cái gì, đến khả năng ân ái cũng có thể tiến bộ đến như vậy. Đúng là làm người ta vui vẻ chết đi thôi.”

Ta cảm nhận được tư vị của hai thân thể xích lõa nóng bừng đang dán chặt vào nhau, tay ta đưa ra vuốt ve trên tấm lưng nõn nà của nàng mà không nỡ dời ra, miệng ôn nhu nói: “Khi ta rời khỏi lăng mộ dưới lòng đất, nơi mà Bách Hợp giả chết, ta đã cho rằng mình không thể yêu thêm nữ nhân nào khác, nào biết đêm đó trong màn trướng tại Thiểm Linh cốc ta đã gặp được một mỹ nhân, khiến cho kẻ đang vô cùng thống khổ ta bị cải biến triệt để, khiến ta không thể tự chủ mà tiếp thụ hạnh phúc, Thải Nhu! Nàng có biết ta cảm kích nàng đến thế nào không?” Thân thể quyến rũ của Thải Nhu hơi run rẩy, nàng hơi rời ra một chút khiến ta không thể tập trung nhìn ngắm trăng sao được nữa mà phải tỷ mỷ nhìn ngắm diễm dung tuyệt thế và thân thể kiều mỹ của nàng, đôi tay của nàng run rẩy vuốt ve khuôn mặt ta, trên mặt ánh lên những giọt lệ vui vẻ, nàng nhẹ nhàng nói: “Lan Đặc! Chuyện chàng đi sa mạc tìm kiếm thiếp không quản, nhưng chàng nhất định phải sống mà trở về đó.”

Ánh đèn vụt sáng lên.

Thì ra Ny Nhã đã châm mấy ngọn đèn dầu ở đầu giường lên, khiến căn phòng tràn ngập trong ánh sáng ấm áp.

Ny Nhã ngồi dậy, ánh đèn mờ ảo chiếu vào thân thể nàng giống như đang chiếu lên một pho tượng hoàn mỹ trên trần thế, ánh sáng giống như đang lẩn trốn bóng đêm, càng cường điệu thêm vẻ mỹ lệ của nàng, ta nhìn đến ngây dại, hô hấp vô cùng khó khăn.

Nàng nhú mày sẵn giọng: “Sao chàng không ở trên giường bồi tiếp bọn thiếp, sao Thải Nhu cô lại dung túng y vậy!” Ta kéo theo Thải Nhu trở lại ngồi bên mép giường, ta đưa tay kéo Ny Nhã lại gần, sau khi dứt dục hôn

nàng một hồi ta mới bỏ nàng ra và nói: “Ta sợ nếu còn ở trên giường, ta sẽ không nhịn nổi mà xâm phạm các nàng mất, các nàng thật sự là quá dụ nhân.”

Ny Nhã sớm đã bị ta hôn cho nộ khí mất hết, nàng nói với vẻ xấu hổ: “Tại sao lại sợ chuyện xâm phạm bọn thiếp? Đều là người của chàng cả rồi. Chàng muốn xâm phạm thế nào cũng được.”

Nghe những lời nói mềm mỏng của mỹ nhân khiến tâm hồn ta như bị khóa chặt. Ta kéo tay lưỡng nữ rồi truyền vào đó hai luồng ái năng.

Thân thể xích lửa mê người của Ny Nhã và Thái Nhu đồng thời run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp như nảy sinh xuân ý.

Ta cười nói: “Ta quên nói cho các nàng biết, ta đã học được yêu pháp khiêu tình, có thể làm cho những thực nữ cao quý nhất biến thành những dâm phụ phóng đảng nhất đó.”

Ny Nhã và Thái Nhu cùng hứ một tiếng rồi lao vào lòng ta.

Ta dừng việc dùng ái năng trên đầu bọn họ lại rồi ôm chặt lấy hai người. Trong lòng ta nổi lên một cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn vô cùng thoải mái. Trên hai tấm lưng nõn nà của hai nàng, ta tận tình xoa bóp một cách ôn nhu.

Ny Nhã sẵn giọng nói: “Biết rõ người ta đang ở trong trạng thái nào rồi mà chàng hãy còn khách khí thủ lễ với người ta như vậy sao?” Thái Nhu cũng nói với vẻ tức giận: “Lan Đặc! Có phải chàng muốn người ta cầu xin chàng thì chàng mới thỏa mãn không?” Ta cảm thấy vô cùng vui vẻ nói: “Yên tâm đi! Chúng ta hãy cứ nói rõ quy củ trước đã, ngày mai mặt trời mà chưa lên tới đỉnh thì ta nhất định không để cho các nàng rời khỏi chiếc giường này đâu. Ta có thể dùng ái năng cải biến thể chất của các nàng, biến các nàng thành những tiên nữ chân chính, vĩnh viễn có thể bầu bạn với thiên đế ta đây.”

Lúc này linh giác của ta đã cảm nhận được Lăng Tư đang nằm ở ngoài cùng đã tỉnh lại, nhưng do sợ hãi mà nàng vẫn không dám gia nhập với chúng ta, đêm qua nếu không phải là ta bức nàng lên giường thì có lẽ nàng cũng không dám cùng bọn Ny Nhã và ta đồng sang cộng tấm đầu.

Lòng thương tiếc chợt nổi lên, ta điều khiển ái năng vượt qua chiếc giường lớn truyền vào thân thể nàng.

Thải Nhu khẽ cười nói: “Long Di và Hồng Nguyệt đúng là ham ngủ, ồn như vậy mà cũng không thể làm bọn họ tỉnh được. Không ngờ Lăng Tư cũng lại như vậy nữa.” Ny Nhã cảm thán: “Đáng thương cho bọn họ mấy tháng nay mỗi đêm đều không được ngủ ngon, đặc biệt là Hồng Nguyệt, ai mà ngờ được người yêu ngủ như muội ấy mà cũng có thể bị mất ngủ đây?” Ta vừa muốn hỏi nàng xem nàng có mất ngủ hay không thì Lăng Tư đã không chịu nổi sự kích thích của ái năng mà yêu kiều kêu “a” một tiếng. Ny Nhã và Thải Nhu đồng thời ngây ngốc cả ra. Ta đặc ý nói: “Lăng Tư à, ta còn cho rằng định lực của nàng còn tốt hơn Ny Nhã Thải Nhu, thì ra cũng chỉ không kham nổi một kích như vậy thôi.”

Lúc này Ny Nhã, Thải Nhu mới biết ta đang trêu đùa Lăng Tư đang giả vờ ngủ.

Lăng Tư ngồi dậy, nàng run giọng cầu xin: “Đại Kiếm Sư!”

Ta buông tha nàng, nói: “Đến đây đi!” Lăng Tư bật dậy, nàng từ phía bên đó của chiếc giường bò qua rồi ngồi vào sau lưng ta, dùng hết tất cả khí lực của mình mà ôm lấy ta, hiển nhiên là đã động tình đến cực điểm. Ny Nhã ngồi thẳng người lên, phong tình vạn chủng trừng mắt nhìn ta nói: “Bọn thiếp sớm đã từ chỗ Như tử biết được chàng đã học được thứ yêu pháp có thể khi phụ bọn thiếp từ Vu quốc, cho nên bọn thiếp đã quyết định kết thành liên minh mật thiết, cùng nhau đối kháng với kẻ khắc tinh của nữ nhân chàng.”

Ta nhìn về Long Di và Hồng Nguyệt đang ngủ say mà cười vang một hồi, tiếp đó cánh tay ta không nhịn nổi mà lần vào trong tấm chăn của bọn họ mà lần mò khắp nơi. Đột nhiên cái miệng nhỏ thơm của Ny Nhã kề đến bên tai ta nhẹ nhàng nói: “Chàng còn chưa đặt tên cho bảo bối ngoan của chúng ta đó!” Bàn tay của ta dừng lại trên ngực Hồng Nguyệt, ta suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Hãy gọi nó là Hương Ưc đi được không?” Ny Nhã biết ta đang nhớ về Phượng Hương đã chết bèn gật đầu nói: “Đây là một cái tên không thể tốt hơn, Lan Đặc! Ny Nhã thích chàng đa tình như vậy.”

Thải Nhu rời khỏi lòng ta, nàng đứng dậy nói: “Để thiếp đi lấy chút rượu lại đây trợ hứng.”

Lăng Tư cuống quýt đứng lên nói: “Để nô tỳ phục thị mọi người nhé!” Thải Nhu đẩy nàng vào lòng ta rồi cười nói: “Sao không thể là ta phục thị muội chứ.” Nói rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài sảnh.

Đợi sau khi thân thể kiều mỹ của nàng khuất sau cánh cửa ta mới nhớ đến việc phải thu hồi mục quang, một tay ta đang xoa bóp trên người Lăng Tư mà thương yêu nàng, còn tay kia vẫn đang tiếp tục hoạt động trong chăn.

Ny Nhã nhìn đến đỏ bừng cả khuôn mặt xinh đẹp lên, nàng trừng mắt nhìn ta nói: “Chàng đúng là sắc ma!” Long Di tỉnh dậy đầu tiên, nàng rên rỉ: “Đại Kiếm Sư! Ấy!” Ta buông tha nàng rồi chuyển qua đối phó Hồng Nguyệt để đền bù cho ba năm tương tư của nàng. Hồng Nguyệt tuy không vận vẹo rên rỉ nhưng thần trí vẫn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Đại Hắc đang nằm phía đuôi giường thấy nhiệt nào thì tỉnh dậy, nó trải qua muôn vàn khó khăn mới có thể bò lên, tiếp đó vượt qua thân thể Hồng Nguyệt và chui vào lòng ta. Ny Nhã ôm nó sang rồi yêu kiều cười nói: “Không! Đêm nay Lan Đặc Là của bọn ta.”

Đại Hắc lại ngã vào lòng Ny Nhã rồi tiếp tục giấc ngủ. Thấy vậy chúng ta không khỏi buồn cười, hôm qua nó đã quá hưng phấn rồi.

Long Di trèo tới, nàng ôm chặt lấy ta rồi điên cuồng hôn hít khiến ta tận hưởng được tư vị ôn nhu. Hồng Nguyệt cuối cùng cũng tỉnh lại, đôi mắt tràn đầy tình dục của nàng nhìn chăm chăm vào ta.

Thải nhu ôm theo một bình mỹ tửu và sáu chiếc cốc đi vào.

Hồng Nguyệt cũng đã trèo đến, lao vào lòng ta, dáng vẻ nửa tỉnh nửa mê mà rên rỉ: “Lan Đặc!” Chúng ta đều bật cười. Thải Nhu “dã tính” đại phát, nàng mang tất cả chăn gối vứt xuống dưới giường, tiếp đó đặt mâm rượu ra giữa giường.

Lăng Tư đi đến, phụ trách việc rót rượu đầy sáu cái chén.

Ta ngạnh bức Hồng Nguyệt ngồi xuống, sáu người ngồi vây quanh bàn rượu trên giường.

Trong lòng ta cảm thấy ấm áp vô hạn, ta tiếp lấy cốc rượu được đưa đến rồi đưa lên nói: “Nữ nhân nào không muốn sinh con cho ta thì đừng chạm cốc này.”

“Choang!” Sáu chiếc cốc cùng chạm vào nhau, âm thanh này đại diện cho lời hứa của chúng nữ với ta. Ta đem mỹ tửu một hơi uống cạn rồi đặt chiếc cốc xuống mâm, tiếp đó thuận tay đưa sang. Hồng Nguyệt xấu hổ nói: “Để ta dạy cho chàng một khóa, để chàng biết cái gì mới là ái tình vĩnh hằng bất diệt.”

“Tiểu ni tử! Nằm xuống giường cho ta, để ta dạy cho nàng một khóa trước, để nàng biết cái gì mới là ái tình bất diệt!”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 5

Du Sơn Ngoạn Thủy

Sáng hôm sau, khi ta tỉnh lại, đúng với dự ngôn, mặt trời đã lên cao quá đầu mà ngũ nữ vẫn còn chìm trong giấc mộng.

Đêm qua, ta đã thi triển toàn bộ sự ôn nhu của mình, không những để bọn họ thưởng thức được sự cuồng hoan trước nay chưa từng có, mà còn dùng ái năng triệt để cải tạo thể chất của bọn họ.

Đại Hắc sớm đã tỉnh lại và đi tới bên giường, thấy ta không có động tĩnh gì nó mau chóng đứng dậy dùng mũi cọ cọ vào ta.

Ta vuốt ve cái đầu to của nó, dùng một luồng ái năng truyền về hướng công chúa đang ở một nơi xa xôi.

Ta đã cảm thấy công chúa cũng đã đưa linh năng của nàng truyền trở lại, cái cảm giác mỹ diệu đó tuyệt không hề thua kém cái cảm giác khi nam nữ chân chính giao hoan.

Tinh thần của ta đột nhiên ngưng tụ lại rồi lan tỏa ra, ta tâm niệm chợt động, thầm nghĩ không biết mình có thể đồng thời kiến lập một mối liên hệ với Ma Nữ Bách Hợp hay không, nghĩ đến đây ta lập tức bắt đầu hành động, ta dẫn luồng dị năng của công chúa kết hợp với mình rồi vươn dài về phía sa mạc xa xôi.

Bỗng dừng năng lượng tinh thần của Bách Hợp tiến đến nghênh tiếp chúng ta, ba luồng linh năng như hòa vào nhau làm một.

Thanh âm đã lâu không được nghe thấy của công chúa vang lên “ai da” một tiếng, tiếp đó nàng nói: “Mẫu thân a!” Thanh âm của Bách Hợp hiền hòa vang lên: “Tiểu bảo bối của ta, đừng đau buồn nữa. Con đã làm rất tốt

rồi, hãy nhẫn nại thêm chút nữa, mọi chuyện sẽ mau chóng được giải quyết thôi.”

Tà lực của Vu đế điên cuồng nổi lên, y tìm đủ mọi cách để tiến vào trong cuộc giao tiếp giữa ba người chúng ta.

Chúng ta giống như một con thuyền nhỏ đang phải chống đỡ với sóng gió dữ dội trên đại dương rộng lớn bao la, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy cơ.

Tiếng nói của Bách Hợp trở nên yếu nhược, nàng cố gắng đem tin tức truyền đến: “Tình yêu! Cái chúng ta cần là tình yêu.”

Trong lòng ta đã hiểu rõ, ta ngưng tụ tất cả ái ý trong lòng, toàn lực truyền ra.

Mỗi liên hệ tam giác của chúng ta cố gắng hết sức để ngăn cản tà lực của Vu đế, cùng với “hắn” chính diện giao phong.

Tình yêu vô cùng vô tận từ phía công chúa và Bách Hợp bùng lên lao về phía ta, một lần nữa xoay tròn trong cơ thể ta.

Ta biết đây là thời khắc sinh tử quan đầu, chỉ cần để dị năng của Vu đế xâm nhập được vào dòng chảy tình yêu của chúng ta, hắn sẽ thừa cơ hội này tiến vào tâm linh ba chúng ta, khống chế linh hồn của chúng ta, khiến chúng ta biến thành công cụ của hắn.

Khi đó nhân loại coi như hết rồi.

Cái duy nhất có thể đối kháng với hắn chính là tình yêu giữa chúng ta.

Loại đấu tranh tâm linh này, bên ngoài có vẻ như không nguy hiểm chút nào nhưng kỳ thực nó lại huyền diệu vô cùng.

Linh năng của ta đã cạn kiệt đi phần lớn, vào lúc nó gần cạn kiệt thì tà lực của Vu đế đã giống như triều thủy mà rút đi.

Chỉ còn lại tình yêu vô tận.

Tiếng nói của Bách Hợp vang lên: “Lần này thất bại của Vu đế là một đả kích vô cùng trầm trọng với hắn, Lan Đặc chàng hãy tới đi! Bách Hợp đợi chàng.”

Giọng nói của nàng đã dần dần nhỏ đi, cuối cùng không thể nghe thấy nữa.

Trong việc liên hệ với công chúa, cũng bởi vì mất đi sự chi trì của nàng mà chuyện này trở nên vô cùng gian nan.

Nhưng mỗi liên hệ vẫn được chi trì một cách kiên cường.

Cuối cùng trong lòng ta nổi lên một trận mơ hồ, tiếp đó ta như hôn mê đi.

Khi ý thức của ta trở lại với thần kinh thì trong phòng đã tràn ngập tiếng oanh hót yến kêu của các kiều thê.

Ta nghe được Thái Nhu đang nói với Sơn Mỹ: “Ngày đó ta nhìn thấy cô bị Lan Đặc bắt sống trên lưng ngựa là đã biết cô không thoát nổi móng vuốt của y rồi, cho nên đêm qua nhìn thấy cô và y đồng thuyền mà tới ta không hề cảm thấy kỳ quái chút nào.”

Sơn Mỹ e thẹn nói: “Ngày đó không biết người ta hãm mộ cô, đổ kị cô đến thế nào nữa?” Thái Nhu nói: “Vậy tại sao cô không đi tới sa mạc tìm chúng ta?” Sơn Mỹ nói: “Ta từng một mình đuổi theo hai người suốt ba ngày, nào biết các người lại có thủy đạo của Niên Gia, sau này đại ca cho người bắt ta trở về, từ hôm đó trở đi, cả năm ta không thém để ý đến đại ca nữa!” Ấy! Thì ra bên trong lại có một đoạn cổ sự như vậy, kỳ quái là Sơn Mỹ đến hài tử của ta cũng đã có rồi mà lại không nói cho ta hay. Tây Kỳ và Hồng Nguyệt đang ngồi ở thành giường nói chuyện. Hồng Nguyệt có chút lo lắng nhìn về phía ta rồi dùng tiếng Đế quốc nói: “Tại sao bây giờ Lan Đặc vẫn chưa tỉnh lại? Có phải y mệt quá thành bệnh không nhỉ?” Tây Kỳ an ủi: “Đừng lo lắng, ta sớm đã nói rồi, chàng chỉ là đã dùng cạn linh năng cho nên cần phải nghỉ ngơi lâu một chút thì mới có thể phục nguyên trở lại, ta thấy có lẽ chàng cũng đã sắp tỉnh rồi đấy.”

Cánh tay mềm mại của Hồng Nguyệt vuốt ve trên đầu ta, nàng ngây thơ nói: “Ta vẫn hoài nghi chuyện chàng dùng cạn linh năng, cô không biết tối qua y...hu hu...tối qua.....thôi, không nói nữa.”

Thì ra cô bé này cũng biết thẹn thùng nữa.

Tại đuôi giường, Đạm Như bị Hồng Nguyệt làm cho phải bật cười, nàng nói: “Tiểu Hồng Nguyệt yên tâm đi! Cho dù Đại Kiếm Sư đó của cô có làm cho chúng ta điên đảo thì y vẫn mạnh như rồng hổ, chẳng có vấn đề gì đâu.”

Tiếng nói của Ny Nhã lại vang lên bên cạnh ta: “Như tỷ đừng để ý tới Hồng Nguyệt, mau tiếp tục kể chuyện của mọi người và Lan Đặc khi ở Đế quốc đi! Coi như ta cầu xin tỷ đó.”

Phía bên kia là tiếng của tiểu Phi nhi và Đại Hắc đang đùa nghịch, ngoài ra còn có tiếng cười vui vẻ của mấy người Lệ Thanh, Hoa Nhân, Tố Chân và Tuệ nhi.

Cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn nổi lên trong lòng ta, giống như thủy triều tràn qua từng sợi dây thần kinh của ta, những nữ nhân mà ta yêu trong cuộc đời này, trừ Bách Hợp, công chúa, Phi Phi và Hoa Vân ra, tất cả đều đã tập trung trong căn phòng này rồi, còn có những nhi tử bảo bối đã được sinh ra hay vẫn còn nằm trong bụng mẹ, tất cả những khổ đau và nỗ lực trong quá khứ đã được đền bù.

Hai tay ta vươn ra, mò lên đùi của Ny Nhã và Hồng Nguyệt đang ở gần nhất.

Hai nàng đồng thời kêu lên. Dọa cho chúng kiều thê phải ngạc nhiên mà nhìn lại.

Ta ngồi dậy rồi lười nhác ưỡn lưng nói: “Ai lên trước đây?” Đạm Như trừng mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Chàng có biết mình đã ngủ bao lâu rồi không?” Ta nhìn ra bầu trời âm đạm bên ngoài cửa sổ rồi ngơ ngẩn nói: “Thì ra mặt trời đã xuống núi rồi.”

Ny Nhã vừa cười vừa ngả vào lòng ta, nàng thở gấp nói: “Lan Đặc à! Bây giờ là hoàng hôn ngày thứ hai rồi, chàng đã ngủ đủ hai ngày hai đêm, không biết đã khiến cho bọn ta phải đợi chờ gian khổ đến thế nào, những ngày không có chàng, một giây một phút cũng vô cùng khó chịu a!” Chúng ta lưu lại Vọng Hải thành ba ngày, sau đó cưỡi thuyền nam hạ. Trừ Âm Phong Hiệu ra còn có thuyền của Yến Sắc đại công, con người nhiệt tình tốt bụng này cho dù thế nào cũng đòi dẫn chúng ta xuống nam phương. Chúng nữ đã hoài thai đến kỳ sinh nở đã lần lượt sinh hạ cho ta hai nam ba nữ. Cái bụng của Tây Kỳ và Mỹ Cơ cũng đã lần lượt to lên. Thái Nhu, Hồng Nguyệt, Long Di và Lăng Tư cũng đã mang thai. Tuy biết đại địch vẫn còn đang chờ đợi ở đâu đó nhưng chúng ta vẫn vô cùng vui vẻ. Khi tới Tụ Tiên hồ lại là một hồi nhiệt náo. Hai vị đại công Tạ Vấn và Trác Liên đã

bày đại yến để chào mừng chúng ta. Các mỹ nữ Tịnh Thổ biết được đám Khôi Ưng là thủ hạ của ta thì đều sáng mắt lên, khiến cho gần hai trăm chiến sĩ Ưng tộc vô cùng vui vẻ. Hai ngày trước khi rời khỏi Tự Tiên hồ, Ước Nặc Phu đã tới nơi cùng ta tương kiến, đêm đó chúng ta ngồi uống cả đêm mà bàn luận linh tinh, bất quá vướng có Đạm Như và Thanh Thanh ở đó, đề tài không dám nhắc đến cuộc chiến với Hắc Xoa nhân mà chỉ bàn về mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, âu cũng là một loại vui vẻ. Ước Nặc Phu, Yến Sắc, Trác Liên, Tạ Vấn mấy người đưa chúng ta đến Nghịch Lưu Tiên hà rồi quay trở lại. Khi tới Lưu Hà thành, phụ tử Long Thăng và Long Ca đã huy động dân chúng toàn thành tới vùng phụ cận để nghênh đón chúng ta, tên tiểu tử Long Ca này cũng có chút thủ đoạn, y tìm lấy hơn nghìn mỹ nữ Tịnh Thổ, cho họ mặc những y phục gợi cảm rồi đứng ở hai bên bờ sông mà nhảy múa cuồng nhiệt, không khí quả thực là vô cùng nhiệt náo.

Chúng ta nhất thời đề cao cảnh giác, đề phòng ta đi theo tên bạn xấu xa này đi làm những hành động vượt ra ngoài quy định, dẫm vào vết xe đổ ngày đó khi ta cùng Chiến Hận và Cự Linh cùng đi ra khỏi thành.

Đêm đó, trong đại công phủ bày ra tới hơn trăm chiếu. Toàn thành, tất cả những người có chút thân phận, tất cả những mỹ nữ có nhan sắc đều đã tới. Không khí vô cùng nhiệt náo. Đạm Như sau khi hồi phục được thân hình thon thả, cho dù đã làm mẹ, nhưng diễm sắc vẫn vượt lên, mỗi cái đưa tay nhắc chân, mỗi nụ cười tiếng nói đều mang theo mỹ lực mê người, khiến cho tất cả các nam nhân Tịnh Thổ đều thần hồn điên đảo, đến cả mấy người Tạ Vấn, Long Đăng cũng khó mà chống nổi chứ đừng nói đến bọn Ước Nặc Phu, Long Ca một đám thanh niên tướng lĩnh, bọn họ ào ào lên mời Đạm Như ra cùng khiêu vũ. Đạm Như thì lại không hề cự tuyệt ai, may mà Tịnh Thổ mỹ nữ của nàng còn chưa thành thực, nếu không có thể còn gây ra “tai họa” lớn hơn nữa.

Tây Kỳ sợ nhất cái loại náo nhiệt này, nàng dựa vào ta, nhưng cái bụng đã hơi to lên, cho nên tuy hấp dẫn mục quang của nam nhân toàn trường nhưng vẫn tránh khỏi việc bị mọi người mời khiêu vũ.

Thanh Thanh, Tố Chân. Giáo Giáo, Hoa Nhân, Sơn Mỹ, Lệ Quân mấy người đương nhiên trở thành các đối tượng được mời nhiều nhất, các nàng liên tục không ngừng nhận được lời mời khiêu vũ, khiến cho các nàng cảm nhận được sự nhiệt tình và lãng mạn của nam nhân Tịnh Thổ.

Long Ca và Đạm Như còn chưa múa xong thì y đã bị Ước Nặc Phụ giành mất, anh ta hưng phấn đến bên cạnh ta rồi ngồi xuống nói: “Sao Đại Kiếm Sư lại không khiêu vũ, Vinh tiểu thư múa thật là đẹp quá đi, được ôm nàng ta đúng là một giấc mộng đẹp.”

Ta thoải mái mà vươn tay vươn chân nói: “Ta già rồi! Để mấy tên tiểu tử trẻ tuổi các người khiêu vũ thôi!” Long Ca xùy một tiếng nói: “Ngài lớn hơn ta được bao nhiêu chứ, cùng lắm là năm sáu tuổi chứ gì!” Tiếp đó y chuyển sang nói với Long Di: “Muội tử không phải muốn nhất là được Đại Kiếm Sư ôm sao? Đến đây! Đi ra để Đại Kiếm Sư công khai ôm nào!” Long Di tức giận quát lên: “Đúng là miệng chó chẳng mọc được ngà voi, chẳng lẽ không biết chúng ta đang mang thai sao? Làm sao có thể vận động mạnh được chứ.”

Hồng Nguyệt vỗ vỗ vào Đại Hắc dưới chân nàng rồi nói: “Đại Hắc! Đi cản anh ta đi!”

Long Ca vẫn không chịu từ bỏ ý định nói: “Ny Nhã đại công tước, cô hãy thay mặt các mỹ nữ Tịnh Thổ khiêu vũ với Đại Kiếm Sư đi!” Ny Nhã trừng mắt nhìn y nói: “Người nghĩ ta không biết âm mưu của người sao? Vừa rồi người lén lén lút lút nói chuyện với đám nữ nhân phóng đảng kia cứ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Lan Đặc, chắc là đã nhận lệnh phải mời Đại Kiếm Sư ra khiêu vũ để bọn họ có cơ hội tiếp cận Lan Đặc hả, quý kế như vậy đừng hòng mà thực hiện được nhé!” Long Ca mặt không đổi sắc nói: “Ny Nhã đại công, lẽ nào không phải cô trưởng thành tại Tịnh Thổ sao? Nam nữ gặp gỡ là chuyện bình thường nhất, khiêu vũ thì có gì là ghê gớm chứ.”

Ny Nhã cười nói: “Xin lỗi! Ny Nhã ta bây giờ đi theo Lan Đặc làm người Đế quốc rồi.”

Long Ca tắc họng không nói được gì nữa.

Thải Nhu thấy y xấu hổ thì không đành lòng, nàng đứng dậy nói: “Long quý sĩ, Thải Nhu khiêu vũ với anh một bài được không? Nhưng chỉ là một

bài thôi đấy, anh phải giúp ta ngăn cản những người khác lại.”

Long Ca mừng rỡ nhìn lên không ngừng điểm đầu, tiếp đó kéo Thái Nhu đi ra.

Hồng Nguyệt cười nói: “Ai dám cá cùng ta nào, ta đoán Thái Nhu nhất định sẽ không trở về được, người cùng cô ấy nhảy điệu sau nhất định sẽ là Ước Nặc Phu.”

Chúng ta đều biết tâm ý của Ước Nặc Phu với Thái Nhu, tự nhiên chẳng có ai nguyện ý cá cùng Hồng Nguyệt cả.

Tây Kỳ kể vào tai ta nói: “Sau khi Kỳ Kỳ ngoan sinh cho chàng một bảo bối thì nhất định phải khiêu vũ cho đủ, Tịnh Thổ vũ thật là mê người quá.” Ta đưa tay vuốt ve cái bụng của nàng rồi cười nói: “Chỉ cần nàng nguyện ý, tất cả nam nhân Tịnh Thổ đều tranh nhau đến nhảy với nàng đó.”

Tây Kỳ nói: “Thiếp chỉ muốn nhảy với chàng thôi!” Long Di cười nói: “VẬY thì muội khó mà nhảy cho đủ được đó, trừ phi muội đã đền đáp đủ cho chúng ta.”

Ny Nhã nhìn Đạm Như giống như hồ điệp xuyên hoa trong trường mà không ngừng tán thưởng: “Nếu ta là nam nhân thì cũng bị Như tử mê hoặc đến chết mất.”

Yến Sắc lúc này cầm rượu đến trước mặt ta, ta vội vã cầm cốc lên cạn với ông ta.

Yến Sắc nói: “Tin tức đã thu lại được Thiên miếu truyền tới, Hồng Bách phụ tử và tam đại tể ti nam phương đều đã tới Thiên miếu để cung nghênh đại giá của ngài.” Ta nghe mà tim cứ đập rộn ràng, cố áp hạ lại tâm thần xung động, ta nói: “Tam đại tể ti của nam phương?” Yến Sắc đại công cười một cách thâm thúy: “Đương nhiên là cũng có Hoa Vân, tể ti ưu nhã nhất Tịnh Thổ trong đó.”

Ta vốn cho rằng Hoa Vân sẽ trốn tránh ta, nào biết nàng ta cũng cùng với Thiên Nhân và Linh Trí đến Thiên Miếu gặp ta.

Bất quá nghĩ lại một chút ta lại cảm thấy không hay.

Thiên Miếu đối với một vị tể ti như nàng mà nói tuyệt không phải là một địa phương thích hợp để cho nam hoan nữ ái. Bởi vì trong tâm lý nàng khi

ở trong Thiên Miếu, nàng có thể ý thức được trách nhiệm tế ti trên vai mình một cách rõ ràng hơn bất cứ nơi nào khác.

Yến Sắc thấy ta trầm ngâm một hồi bèn vỗ vỗ vào vai ta một cái rồi đi ra chỗ khác.

Ta nhìn về những đôi nam nữ đang khiêu vũ trong trường một cách náo nhiệt, lần đầu tiên trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia cảm giác mất mát.

Trước buổi trưa ngày hôm sau, bọn ta và các đại công tướng lĩnh đã lên đường, vào lúc hoàng hôn đã đến được Đại Kiếm Sư bảo ở Gia Đạt Tân Kiến thành.

Đó đúng là một tòa thành bảo mỹ lệ.

Bảo chủ chính là Tiểu Ái Bàn, người đã lập được đại công trong cuộc chiến với Hắc Xoa nhân, bạn gái hãn Linh Chi đã sinh cho hãn một nam một nữ, khiến cho khuôn mặt tròn của hãn thiếu chút nữa thì giống như đang viết hai chữ “hạnh phúc”.

Sau khi ở lại nơi đó ba ngày, chúng ta đã khởi trình đi về Thiên miếu.

Trên đường những cảnh đẹp mỹ lệ đã làm cho những người mới đến đây lần đầu tiên như Đạm Như, Khôi Ứng được mở rộng tầm mắt, ngơ ngẩn ngắm nhìn.

Lúc này, lòng ta đang nghĩ đến Hoa Vân.

Một đêm trên đường đã qua đi, khi sáng sớm mấy chiếc xe ngựa đã từ từ lên núi, tiếp đó đi liên tục không ngừng cho đến hoàng hôn, cuối cùng đã đến được trên Thiên Nguyên.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 6

Ái Tình Du hí

"Nếu ta đến, ta không chỉ đơn giản là hôn vào miệng nàng đâu, mà còn hôn lên tất cả mọi nơi trên thân thể nàng đó, từng tức từng tắc một! Mà hôn vẫn chưa đủ, còn phải động thủ nữa! Động thủ cũng....."

Dưới sự dẫn dắt của đại tể ti, Hoa Vân, Thiên Nhân, Linh Trí, Quan Âm bốn vị tể ti và Hồng Thạch phụ tử, Ninh Tố đại công và Cập Nhật Tông, Tú Thanh, Hầu Ngọc mấy tướng lĩnh đã bố thành đội ngũ để nghênh tiếp ta, cung hầu ta giá lâm.

Ta và đại tể ti bắt tay một cái thật nhiệt liệt và thân thiết.

Đại tể ti cảm thán: "Đại Kiểm Sư luôn sáng tạo được ra kỳ tích, bây giờ tam đại châu lục đều nhờ ngài mà có được nền hòa bình vĩnh cửu, ai có thể so được với ngài đây."

Ta cười khở nói: "Đợi sau khi ta sống sót từ sa mạc trở về thì hãy nói những lời này với ta nhá."

Thiên Nhân bên cạnh đại tể ti nói với ta: "Đại Kiểm Sư nhất định sẽ giành được thắng lợi hoàn toàn."

Ta vui vẻ nói: "Đây có phải là một dự ngôn không vậy."

Thiên Nhân bình tĩnh nói: "Chỉ là ta tin tưởng như vậy thôi."

Ta thừa cơ liếc nhìn sang Hoa Vân, khuôn mặt nàng vô cùng diễm đạm, nàng cúi đầu xuống không dám nhìn ta.

Ta trong lòng giận dữ, chút nữa thì muốn truyền sang cho nàng chút ái năng, bất quá nếu như vậy thì có khác gì ta thi triển yêu pháp với nàng. Hành động ti bỉ này Lan Đặc ta làm sao có thể làm được chứ. Ta phải dùng

một phương pháp đường đường chính chính để đoạt được thân xác và trái tim của nàng.

Linh Trí nói: “Đại Kiếm Sư đúng là vĩ đại nhất từ trước đến nay, thật khiến người ta phải kinh ngạc.”

Mấy người Hồng Thạch cũng đồng thanh phụ họa.

Hoa Vân cuối cùng cũng không nhịn nổi mà lén nhìn về phía ta.

Ta mỉm cười ngênh đón ánh mắt của nàng.

Hoa Vân vừa tiếp xúc với mục quang của ta, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên, nàng lại một lần nữa cúi đầu xuống.

Vốn dĩ đại tể ti đã thay mặt cho cả Tịnh Thổ bắt tay hành lễ với ta, nhưng ta vẫn cố ý đi đến trước mặt Hoa Vân rồi đưa tay ra trước mặt nàng. Hoa Vân hứ một tiếng và trừng mắt nhìn ta với vẻ trách móc. Tiếp đó không còn cách nào đành phải đưa cánh ngọc thủ ra và bị ta nắm chặt lấy.

Tình cảm luyện ái của ta với Hoa Vân chỉ sợ là cả thiên hạ đều biết, mọi người đang ồn ào lập tức đều trở nên im lặng. Mục quang đều tập trung lên người chúng ta.

Đạm Như, Thái Nhu cùng chư nữ sau lưng ta càng yên lặng hơn để nhìn sự việc tiến triển, xem xem vị nữ tể ti mỹ lệ này liệu có bị mị lực của ta khuất phục hay không. Ta nắm chặt lấy bàn tay mềm mại như không có xương của nàng mà dường như có một cảm giác mất rồi lại được. Không để ý đến ánh mắt của mọi người, ta kề sát miệng vào tai nàng nói: “Thứ trên bức thư đó có phải là thật không vậy?” Hoa Vân thấy trước mặt chúng nhân mà ta lại dùng phương pháp thân mật này nói với nàng thì đúng là tiêu thụ không nổi. Nàng hơi lùi lại nửa bước, nhãn thần trong suốt nhìn vào ta rồi nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên là thật rồi, trên Tịnh Thổ bây giờ không có một ai có thể không nhắc đến Đại Kiếm Sư.”

Hai câu này của nàng rõ ràng là đang muốn lừa gạt chính mình, và cũng khiến ta tâm hồi ý lạnh. Sau khi lạnh lung liếc mắt nhìn nàng, ta bỏ tay nàng ra. Thầm nhủ thôi đi, ta đã có nhiều nữ nhân yêu ta sâu sắc như vậy, việc gì mà phải cưỡng ép một nữ nhân không muốn gả cho ta, làm thê tử của ta mà muốn bảo trì cái gọi là trinh tiết và phương thức sinh hoạt của nàng.

Đi con mẹ nó cái cảm tình đơn thuần về mặt tinh thần đi.

Tinh thần của con người là do từ thân thể mà đến, nam nữ thực không nên xa cách nhau. Đã không yêu thì thôi, chứ yêu thì không thể không làm gì được. Cứ giống như thế này, song phương đều phải khổ sở, sao lại phải như vậy chứ.

Hoa Vân không thể tưởng tượng là thái độ của ta với nàng lại có thể thay đổi nhanh như vậy. Trong mắt nàng thoáng qua một tia thê lương, nhưng sau chớp mắt lại đã hồi phục lại được vẻ bình tĩnh.

Trong lòng ta thoáng qua một tia thương cảm, nhưng rất nhanh sau đó đã bị cái khoái cảm khi được làm tổn thương nàng thay thế, ta mỉm cười nói: “Lan Đặc hiểu rồi.” Tiếp đó chuyển sang nói với Ninh Tổ: “Đại công! Đêm này an bài tiết mục gì để khoản đãi chúng ta vậy.”

Trữ Tổ nói: “Đại Kiếm Sư hỏi đúng người rồi, hội lửa ngoài trời đêm nay đúng là kế hoạch của ta. Nó được cử hành ngay trên bầu trời của Thiên Nguyên, tất cả mọi người ở Thiên miếu đều sẽ tới tham gia. Sẽ không có bất kỳ một nghi thức nghiêm túc nào cả, tất cả đều rất thoải mái, vô câu vô thúc.”

Ta vui vẻ nói: “Ninh Tổ đại công đúng là hiểu rõ tính cách của ta.”

Hồng Thạch cười nói: “Còn nhớ Quan Bộc không? Đại Kiếm Sư hãy vào trong tắm rửa thay quần áo trước đi. Hội lửa ngoài trời đến nửa đêm mới bắt đầu cơ, mọi người hãy đi nghỉ ngơi chút đi.”

Ta cố dẫn lòng không nhìn lại Hoa Vân, sau khi thi lễ với đại tể ti, ta chuyển thân mang theo chúng nữ đi về hướng Quan Bộc quán! Sau khi tắm rửa, ta thoải mái nằm trên chiếc ghế dựa vào cửa sổ trong tắm thất. Một người Đạm Như đều đi tới sau núi để ngắm nhìn ngọn nguồn của Thiên hà. Ny Nhã và Thái Nhu không đi, hai nàng đều biết ta tâm tình không tốt nên cố ý lưu lại ở ngoại sảnh, để ta một mình yên lặng ở trong.

Ta cố ép mình đem tất cả hình ảnh về Hoa Vân trong đầu bỏ hết ra ngoài, tiếp đó tập trung tinh thần rồi truyền linh năng về phía công chúa.

Thanh âm của Ny Nhã đột nhiên vang lên bên tai ta: “Lan Đặc! Lan Đặc!” Ta chậm rãi lùi ra từ trong không gian tinh thần. Mở trừng hai mắt ra, cái ta nhìn thấy là đôi mắt chứa đầy tình cảm của Ny Nhã. Ny Nhã ngồi

lên đùi ta, dựa vào lòng ta, nàng khẽ nói: “Hoa Vân tế ti đến thăm chàng kìa!”

Ta toàn thân chấn động nói: “Nàng ta ở đâu?” Ny Nhã nói: “Nàng ta ở ngoài sảnh chờ chàng, Thái Nhu đang tiếp chuyện nàng ấy.”

Ta thiếu chút nữa thì muốn nhảy lên từng từng, chỉ muốn lao ra ngoài gặp nàng. Nhưng ta cố gắng áp hạ những xung động trong lòng, thầm nghĩ tương kiến mà như không thấy, cái loại tình ái dây dưa không rõ ràng này đúng là vô cùng đáng ghét. Hà huống ta lại sắp đi sa mạc, vì tương lai của nhân loại mà tranh đấu, cái nhi nữ tư tình này có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Hà huống đối phương vì một lời thề cho nên không thể chấp nhận ta. Tại sao ta phải khổ sở cầu xin nàng thay đổi chủ ý chứ. Ta lạnh lùng nói: “Nói với nàng ta là ta ngủ rồi! Muốn gặp ta thì hãy chờ đến hội lửa ngoài trời đêm nay.”

Ny Nhã nhú mày nói: “Đừng có như vậy được không? Hoa Vân tế ti rất yêu chàng đó, trong bụng chàng cũng biết rõ rồi mà!” Ta hơi tức giận nói: “Yêu ta! Nàng có nghe thấy vừa rồi cô ấy nói gì không? Cô ấy yêu ta chỉ bởi vì những chuyện mà ta đã làm cho Tịnh Thổ thôi!”

Ny Nhã thở dài một hơi rồi ôm chặt lấy ta nói: “Ny Nhã mới chỉ nhìn thấy Đại Kiếm Sư tức giận hai lần, lần đầu tiên là bởi vì Ny Nhã không tin Âm Nữ Sư là kẻ gian, không tín nhiệm chàng! Lần thứ hai chính là bây giờ. Đại Kiếm Sư chàng đúng là đã quá yêu Hoa Vân rồi cho nên mới có thể tức giận như vậy. Với sự bao dung của chàng, chỉ có nữ nhân chàng yêu thương mới có thể làm tổn thương đến chàng.

Ta có một loại cảm giác xấu hổ khó chịu khi bị nhìn ra tâm sự bèn cười khổ nói: “Đúng vậy! Ta yêu Hoa Vân, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi. Nàng ta đã muốn bảo trì phương thức sinh hoạt của bản thân, vậy thì ta đành phải xin lỗi nàng ta vậy, bởi vì ta cũng có phương thức sống của ta. Từ thời khắc ban nãy trở đi, ta sẽ quên hẳn nàng ta đi. Nàng ta muốn hưởng thụ ái tình về mặt tinh thần như thế nào là chuyện của nàng ta, ta sẽ không quan tâm đến, mà cũng không có hứng thú để đi quan tâm đến nữa. Tốt nhất là nàng dùng một phương pháp nào đó đừng để nàng ta nhìn thấy ta nữa, nếu không, nói không chừng ta sẽ làm nàng ta vô cùng khó chịu đấy.

Thân thể mềm mại của Ny Nhã run rẩy một trận, nàng nói: “Đại Kiếm Sư....” Ta ôm lấy nàng rồi đứng dậy, tiếp đó đẩy nàng về phía cửa phòng và nói: “Nếu nàng không nghe lời của ta thì cả nàng cũng sẽ gặp phải phiền phức đấy.”

Ny Nhã không còn cách nào đành phải đẩy cửa đi ra.

Ta gầm lên một tiếng trong lòng, tiếp đó đi đến bên cửa rồi nhìn ra bên ngoài. Khi lên bầu trời dày đặc những sao trên bầu trời Thiên Nguyên lòng ta mới hơn bình tĩnh trở lại.

“Két két!” Cửa phòng bị đẩy ra. Ta cho rằng là Ny Nhã lại đi vào để thuyết khách cho nên quay lại thở dài: “Ny..... Ấy!” Người đi vào thì ra là Hoa Vân. Mục quang u oán của nàng nhìn chằm chằm vào ta, nàng đi thẳng tới trước mặt ta nói: “Trước nay ta chưa từng nghĩ rằng Lan Đặc lại có thể trở nên độc ác như thế, đến gặp cũng không muốn gặp Hoa Vân.”

Ta hít sâu một hơi rồi lạnh lùng nói: “Ta không gặp nàng chỉ vì tôn trọng ý nguyện của nàng, tể ti hiếu lắm ta rồi.”

Hoa Vân hồi phục lại vẻ bình tĩnh, nàng ôn nhu nói: “Chàng có biết vì sao ta lại tới Thiên Miếu không, bởi vì ta muốn được gặp chàng sớm một chút thôi đó.”

Ta thất thanh nói: “Muốn gặp ta? Vậy tại sao vừa rồi nàng luôn cúi đầu, chẳng có vẻ gì là muốn nhìn ta cả.”

Hoa Vân thở dài một hơi, trên khuôn mặt của nàng xuất hiện một thần thái động nhân mà trước nay chưa từng xuất hiện, loại phong vận mê nhân đó có thể so sánh với mị thuật của Đạm Như.

Ta thấy vừa yêu lại vừa hận, đưa tay ra nắm lấy vai nàng, ta nói: “Yên tâm đi! Ta quyết định sẽ tôn trọng ý kiến của nàng, để cho nàng độc thân, nàng hãy ngoan ngoãn mà trở về đi! Gặp gỡ trong phòng riêng thế này đối với nàng và với ta đều không có chỗ nào tốt cả. Nàng làm ta cảm thấy nam nữ yêu nhau bằng nhục thể là một tội ác, đi đi!” Ta đẩy nàng về phía cửa phòng. Đi được hai bước, Hoa Vân giãy ra khỏi tay ta rồi hơi sảng giọng nói: “Chàng muốn đuổi ta đi sao?” Ta thở dài: “Vậy nàng muốn ta làm cái gì đây?” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Vân lộ ra vẻ buồn bã, nàng cúi đầu xuống nói: “Xin lỗi, vừa rồi không phải là ta muốn làm tổn thương chàng,

chỉ là bị chàng ép buộc dữ quá, ta không nhịn nổi mà buột miệng nói bừa thôi.”

Ta cố làm ra vẻ rộng lượng nói: “Đừng để tâm, cuối cùng ta đã nghĩ thông rồi, mỗi một người đều có quyền lựa chọn phương thức sinh hoạt cho riêng mình, ây! Ta thật ngốc! Đến lúc này mới hiểu được đạo lý đó, nên là ta xin được nàng tha thứ mới phải.” Không biết thế nào, càng làm tổn thương nàng ta càng cảm thấy vui vẻ, không ngờ ta cũng biến thành độc ác như thế. Mà không biết tại sao, ta lại không hề muốn tha cho nàng.

Hoa Vân ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, nàng nhìn sâu vào mắt ta rồi nói: “Lan Đặc! Ta có thể thu hồi lại những lời ta vừa nói với chàng ở Thiên Miếu không?” Ta phát hiện thấy trong tú mục của nàng đã tràn đầy nước mắt, trong lòng liền mềm lại, ta điểm đầu nói: “Được! Coi như nàng đã thu hồi lại hai câu đó, nhưng vậy thì có gì khác nhau chứ?” Hoa Vân lại nhìn ta một hồi, nàng buồn bã thở dài một hơi rồi chuyển thân đi về hướng cửa phòng.

Ta thiếu chút nữa thì đã vứt bỏ hết lòng tự tôn của mình mà chuyển thân gọi nàng quay lại. Nhưng miệng ta như cứng lại không mở ra nổi, cho đến khi tiếng mở cửa vang lên ta mới khẽ thở dài một hơi.

Bản thân mình rút cục là muốn làm ra chuyện ngốc nghếch gì đây?

Trước khi tới Tịnh Thổ không phải là ta đã dự định phải thu phục được thân xác và tâm hồn nàng sao? Sao sự tình lại có thể phát triển đến bước này chứ.

Ta nắm chặt tay lại rồi khẽ nói: “Hoa Vân nàng giống như yêu tinh hại người vậy.” Ta giống như đang bị tảng đá ngàn cân đè lên vậy.

“Lan Đặc!” Ta bị dọa đến giật nảy mình mà quay người nhìn lại. Hoa Vân vẫn đứng nguyên ở cửa phòng, thì ra nàng chưa hề rời đi. Tiếng đóng mở cửa phòng vừa rồi chỉ là lừa ta thôi. Ta vô cùng xấu hổ mà ngây ngốc đương trường. Hoa Vân mỉm cười đến trước mặt ta, nàng đưa ngọc thủ nhỏ nhắn ra ôm lấy cổ ta rồi nói: “Đại Kiếm Sư đã nói ra lời thật lòng, không bằng cũng để yêu tinh hại người ta thổ lộ tiếng lòng được không?” Ta tâm thần đã hơi ổn định trở lại bèn thản nhiên nói: “Hoa Vân tế ti chí tịnh chí khiết cũng biết gạt người sao?” Hoa Vân ôn nhu nói: “Ai bảo cô ấy gặp

phải một tên yêu tinh hại người khác, chàng hại ta, ta hại chàng, để xem rút cục là ai hại ai đây?”

Ta nhíu mày nói: “Nàng có biết nói những lời có tính đùa nghịch cao độ này với ta có thể mang đến hậu quả gì không?”

Hoa Vân dán sát thân mình vào ta rồi ngẩng mặt lên nói một cách thâm tình: “Hậu quả gì ta cũng không quản, ta tuyệt không để chàng hận ta, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng. Vừa rồi cái loại ánh mắt chàng nhìn người ta trong Thiên Miếu thật đáng sợ, nó khiến lòng Hoa Vân như tan nát, chỉ muốn quỳ ngay xuống trước mặt chàng, cầu xin chàng tha thứ, nào biết chàng lại độc ác như vậy, chẳng cho người ta chút cơ hội nào.”

Ta nói với vẻ hoài nghi: “Cái này có phải biểu thị nàng đã không tôn sùng cách sống độc thân nữa không?” Hoa Vân thở dài một hơi rồi nói: “Ba năm trước người ta đã luôn xem xét bản thân, để ta nói rõ cho chàng biết nhé! Trước khi gặp chàng ta chưa từng nằm mộng, nhưng sau đó có quá nửa những buổi tối là ta gặp phải những giấc mộng mà khi tỉnh lại khiến người ta phải đỏ mặt, đối tượng chính là chàng, tên yêu tinh hại người chân chính.”

Ta tâm tình chuyển sang vui vẻ, ôm chặt lấy nàng, ta nói: “Vậy tại sao vừa rồi nàng lại nói những câu vô tình như vậy?” Hoa Vân nói: “Tâm tình ta mâu thuẫn, thực tại rất khó giải thích, vừa muốn kháng cự chàng, lại vừa sợ chàng không vui. Bất quá, khi ta phát hiện mình thật sự có thể mất đi chàng thì bèn cảm thấy trừ chàng ra tất cả những việc khác đều không quan trọng, cho nên ta mới không quản tất cả mà tới gặp chàng (cái này là nói tới vụ tới Thiên Miếu, ko phải bây giờ). Với những thủ đoạn khiêu tình mà chàng triển khai với ta, ta sẽ để bản thân mơ mơ hồ hồ mà giao lại hết cho chàng. Nào biết chàng đến cơ hội gặp mặt cũng không cho người ta, khiến người ta phải bỏ cả lòng tự tôn của mình đi để tới gặp chàng, vậy mà còn bị chàng trêu đùa một hồi. Vốn ta đã muốn đi rồi, sau này không gặp lại chàng nữa, nhưng cuối cùng ta vẫn không nỡ rời xa chàng. Ai!” Lời còn chưa dứt ta đã ôm lấy nàng mà hôn cuồng nhiệt rồi. Lúc này ta chẳng còn khách khí nữa. Ta dùng đầu lưỡi đưa ái năng truyền vào cơ thể nàng, khiến cho vị mỹ nữ đáng vẻ luôn luôn ung dung thanh nhã này cùng phải toàn thân run rẩy,

miệng không ngừng thở gấp, nhục thể không ngừng cọ vào ta, rõ ràng là đã động tình tới cực điểm. Hoa Vân lại một lần nữa run rẩy mạnh mẽ một trận, nàng cố gắng dùng lực đẩy dựa thoát ra khỏi vòng tay của ta, tiếp đó đỏ bừng mặt mà thở gấp nói: “Trời! Sao ta lại biến thành như vậy, cái hôn của chàng giống như có mang theo ma pháp vậy.”

Lúc này đến lượt ta “chỉnh” nàng, nàng đã đầu hàng ta như vậy ta tự nhiên cần phải “chỉnh” nàng cho tốt để báo cái thù vừa rồi. Ta từng bước từng bước đi đến gần chiếc ghế bên cửa sổ, tựa vào đó rồi hướng về phía nàng đang cách đó mười bước mà nói: “Hoa Vân tể ti, đã biết cái hôn của Lan Đặc ngọt ngào như thế nào chưa? Bỏ qua là hối hận cả đời đó.”

Tú mục của Hoa Vân như đang bùng bùng một ngọn lửa tình. Biết rõ ta đang trêu đùa nhưng nàng vẫn không thể nào hồi phục được sự tỉnh táo, nàng gất gỏng: “Sao đến lúc này rồi mà chàng còn rời đi chứ?” Ta vắt chân lên ghế rồi vươn tay ra kê xuống dưới đầu, hai mắt như bốc lửa mà rà khắp thân thể mỹ lệ của nàng rồi cười nói: “Nàng đã không muốn ta đi, tại sao vừa rồi còn đẩy ta ra?”

Hoa Vân hoàn toàn mất đi vẻ ung dung trước đây, nàng dậm chân nói: “Cái hôn của chàng lợi hại quá, khiến người ta chẳng thể khống chế nổi bản thân. Đây là chuyện người ta chưa từng nghĩ qua cho nên tiêu thụ không nổi mà đẩy chàng ra theo phản ứng mà thôi!” Vậy có còn muốn ta hôn nàng nữa không?” Hoa Vân xấu hổ đến đỏ bừng cả hai gò má lên, không còn cách nào khác đành khẽ gật đầu.

Lòng ta mềm lại mà quát lên: “Vậy thì đến đây đi!” Hoa Vân tức giận trừng mắt nhìn ta, nàng nói: “Không! Chàng đến đây!”

Ta cảm thấy vô cùng sảng khoái, nói: “Nếu ta đến, ta không chỉ đơn giản là hôn vào miệng nàng đâu, mà còn hôn lên tất cả mọi nơi trên thân thể nàng đó, từng tức từng tắc một! Mà hôn vẫn chưa đủ, còn phải động thủ nữa! Động thủ cũng.....” Hoa Vân trừng mắt nhìn ta rồi ngắt lời: “Chàng có nhiều thời gian thế sao? Dừng quên hội lửa ngoài trời tối nay sắp bắt đầu rồi.”

Lời còn chưa dứt.

Tiếng đập cửa vang lên.

Ta và Hoa Vân nhìn nhau, trong lòng đều biết đối phương vô cùng oán giận cái tiếng gõ cửa không đúng lúc kia.

Hội lửa ngoài trời cuối cùng lại đến vào cái lúc không được hoan nghênh nhất này.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 7

Thiên Nguyên Ái Hỏa

Ny Nhã vừa đẩy cửa ra, Hoa Vân đang đỏ bừng mặt đã lách qua nàng rồi lao ra ngoài như một cơn gió.

Ny Nhã vô cùng kinh ngạc nhìn theo bóng nàng. Tiếp đó từ bên cạnh nàng các vị kiêu thê tiến vào như triều thủy, thì ra tất cả bọn họ đều đã tụ tập ở bên ngoài để nghe lén những chuyện phát sinh trong phòng.

Hồng Nguyệt nhảy vào lòng ta rồi oán giận nói: “Chàng hại Hồng Nguyệt thua cược rồi, tại sao trên người Hoa Vân tế ti vẫn còn quần áo chứ?” Ta ôm lấy nàng, mỉm cười rồi hôn nàng một cái và nói: “Nàng cho rằng ta là một tên cuồng sắc tinh, vừa có cơ hội là cời hết quần áo người ta ra sao? Tất cả đám kiêu thê đều lè lưỡi, ra vẻ coi thường.

Đạm Như đi tới níu lấy cánh tay ta rồi nói: “Chàng không những là một tên cuồng sắc tinh mà còn là một cao thủ trong môn trêu đùa nữ nhân, cho nên chàng mới biết cách buông dây câu dài câu cá lớn, muốn bắt thì phải thả trước để “sử” người khác.

Chuyện này thì đúng là bất kỳ chuyên gia nào cũng có thể nhìn ra thủ đoạn của ta, ta đành lảng sang chuyện khác: “Hội lửa ngoài trời bắt đầu chưa vậy?” Thái Nhu nói: “Không những đã đến rồi mà còn qua rồi nữa cơ. Máy người Hồng Tình, Ước Nặc Phu bọn họ đều đang ở ngoài đại sảnh chờ chàng đó, mau đi ra đi!” Ny Nhã ở bên cạnh Đạm Như thấp giọng nói: “Không phải ta muốn làm phiền bọn chàng, mà là bọn họ đã đợi quá lâu rồi.”

Ta mỉm cười rồi hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, tiếp đó đẩy Hồng Nguyệt vẫn nằm trong lòng ra, rồi kéo theo mọi người bước ra đại sảnh.

Hồng Tình, Long Ca, Ước Nặc Phu, Điền Tông, Tú Thanh, Hầu Ngọc mấy tướng lĩnh trẻ quen thân đều đồng thời đứng dậy hoan nghênh ta.

Hơn mười vị kiều thê xinh đẹp như hoa như ngọc đó của ta khiến cho đám tướng lĩnh quý tộc suốt ngày bám theo mỹ nữ này phải ngây người ra mà nhìn.

Hồng Tình đi đến bên cạnh ta, ngăn Hồng Nguyệt lại rồi nói: “Lại muốn dùng thủ đoạn quỷ quái của muội sao? Lần này chúng ta đông người, không sợ bọn muội nữa rồi.”

Mọi người đều bật cười.

Ước Nặc Phu thở dài: “Bây giờ điều ta lo lắng là Đại Kiếm Sư không thể ứng phó nổi nhiều người như thế.”

Người luôn luôn có vẻ văn nhã Tú Thanh nói: “Nếu Đại Kiếm Sư không muốn vất vả như vậy chỉ cần nói một tiếng, ở đây trong chúng ta không có một ai là không vui vẻ đưa tay ra tương trợ.”

Chúng nữ đều ào ào mắng y.

Trong đám kiều thê từ Vu quốc và Đế quốc tới, hai người Đạm Như và Tây Kỳ là có thiên phú về ngôn ngữ nhất, đều đã nghe và nói được Tịnh Thổ ngữ kha khá rồi. Tổ Chân, Giáo Giáo mấy người còn chưa ổn, vẫn cần dựa vào Liên Lệ Quân giải thích cho bọn họ.

Hồng Tình nhìn thấy Liên Lệ Quân thì hai mắt sáng lên, y đứng chắn ngay trước mặt nàng nói: “Liên tiểu thư ngày đó đã đánh ngất ta, hôm nay có nên bồi thường chút gì không nhỉ?” Liên Lệ Quân thấy chúng nhân đều hồ mục trừng trừng nhìn nàng thì cảm thấy hơi xấu hổ. Bất quá nàng cũng là người vô cùng dễ hòa nhập, đôi mắt nàng xoay chuyển một hồi, nàng nói: “Ai đánh ngất anh chứ, kiếm cửa người ta còn chưa va vào đầu anh, anh đã bị dọa cho ngất đi rồi.”

Mọi người trong sảnh đều cười lên âm âm.

Hồng Tình vội vén tóc rồi la lên: “VẬY sao trên đầu ta vẫn còn vết sẹo to đùng này chứ?” Liên Lệ Quân mặt không đổi sắc nói: “Đó là do lúc anh hôn mê ngã va vào thành giếng tạo ra đó!” Chúng nhân lại càng cười dữ dội

hơn. Hồng Tình cãi không nổi, chẳng còn biết nói gì thêm. Liên Lệ Quân phong tình vạn chủng liếc mắt quét khắp chúng nhân rồi đến trước mặt Hồng Tình hôn mạnh y một cái rồi cười nói: “Coi như bồi thường chuyện dọa anh ngắt xiù rồi nhé.”

Trong tiếng cười ngặt nghèo chúng ta cùng tiến ra Thiên Nguyên.

Đó đúng là một buổi tụ hội vô câu vô thức, so với hội lửa ở Thiểm Linh cốc còn tùy ý hơn.

Khi đội nhạc tấu lên những khúc nhạc du dương, trên Thiên Nguyên đã tụ tập lại trên vạn người, trong mấy nghìn đồng lửa rải rác trên cao nguyên mọi người tụ tập lại để uống rượu, thưởng thức hoa quả và thịt nướng. Đám nam nữ thì nhảy múa với nhau hoặc ngồi xuống chiếu mà tán gẫu về những câu chuyện bất tận.

Khi chúng ta tới hiện trường thì đã mang tới một trận xao động, nhưng rất nhanh sau đó những người ở Thiên Miếu rất hiểu chuyện này đã hồi phục lại sự bình tĩnh.

Ta dẫn chúng nữ và chúng tướng lĩnh trẻ tuổi vui vẻ mà gia nhập vào vòng người đang vây quanh các đại công và tế ti.

Hoa Vân cũng ở đó, nàng vẫn cúi đầu không dám nhìn ta, nhưng so với vẻ muốn lẫn tránh ánh mắt của ta lúc hoàng hôn thì khác nhau một trời một vực.

Sau khi cùng đại tế ti thân thiết đàm luận một hồi ta phát giác Đạm Như, Thanh Thanh, Giáo Giáo mấy người đều đã bị người khác mời đi khiêu vũ. Chỉ còn lại Tây Kỳ đang hoài thai và bọn Thái Nhu đang bế nhi tử của ta ngồi trên chiếc ghế mà ta đặc chế cho bọn họ, vô cùng vui vẻ thưởng thức các thứ mỹ vị.

Ta trong lòng nhớ đến Hoa Vân, cho nên không nhịn nổi mà đi về phía nàng đang nói chuyện cùng Ninh Tổ và Hồng Thạch hai người.

Ánh mắt mọi người xung quanh lập tức tập trung lên người ta. Hoa Vân tuy vẫn giả vờ không thấy ta nhưng kỳ thực vẫn đang chú ý đến từng động tĩnh của tên “hại nhân tinh” ta. Ta còn chưa đến bên cạnh thì khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã đỏ bừng lên, nhưng cử chỉ của nàng vẫn ung dung điềm tĩnh, lộ ra sự tu dưỡng hơn người.

Hồng Thạch và Trữ Tố đứng dậy chào ta.

Đầu tiên ta cùng bọn họ cạn một cốc chúc mừng, uống cho rượu trong cốc không còn một giọt.

Nữ nhân xinh đẹp được đặc phái tới để thị hầu ta vội vàng châm đầy mỹ tửu.

Ta đưa cốc rượu đến trước mặt Hoa Vân rồi nói: “Cốc này là để chúc nữ tể ti mãi mãi xinh đẹp động nhân như một đóa hoa.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Vân lộ ra diễm sắc làm say lòng người nhưng nhân thần nàng vẫn giữ nguyên vẻ trong sáng bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng nói: “Đa tạ Đại Kiếm Sư! Nhưng Hoa Vân trước nay không uống rượu.”

Ta thấp giọng trêu đùa: “Ta tịnh không phải là ngày đầu tiên quen biết nàng, sao lại không biết nàng không uống rượu, cũng không ăn thịt, bất quá lần này ta tới là để bức nàng phá giới, cho dù chỉ là khẽ nhấp một ngụm.”

Hoa Vân nhìn sâu vào mắt ta. Tú mục nàng quét qua một lượt, phát giác tất cả mọi người ở gần đó đều đang chờ phản ứng của nàng. Khẽ thở ra một hơi, nàng đứng dậy rồi đi đến gần ta hơn một chút. Nàng đặt tay lên mặt ta, tiếp đó dán cả người vào rồi kề cái miệng nhỏ nhắn vào tai ta nói: “Đại Kiếm Sư không cảm thấy mình quá bá đạo sao? “ Ta ôn nhu nói: “Còn nhớ trước đây Hồng Thạch đại công đã từng bức Ninh Tố đại công uống một cốc rượu không? Ninh Tố tuy công khai đầu hàng nhưng cô ấy đã đổi lấy được hạnh phúc hiện nay. Lúc đó nàng nói nam nhân chúng ta đều giống như vậy cả, tại sao lúc này lại ngạc nhiên về hành động của ta như vậy?” Hoa Vân sắc giọng trách móc: “Chàng đang trả thù ta hả?”

Chúng ta hai người đều nói rất nhỏ nhẹ, trừ Hồng Thạch, Ninh Tố có thể ẩn ước nghe thấy một vài câu ra thì tất cả những người khác đều không biết bọn ta đang nói gì. Mấy người Ny Nhã, Thái Nhu chắc là đang rất khó chịu trong lòng.

Ta thấy nên thu thế lại bèn cười lớn nói: “Xin tể ti lượng thứ cho Lan Đặc tội vô lễ. ta chỉ là nhất thời hứng lên. Cùng cô đùa một chút, tuyệt không hề có ý mạo phạm.”

Nâng cốc lên đặt vào miệng. Khi ta uống hết nửa cốc, đột nhiên Hoa Vân dậm chân rồi đưa tay ra đoạt lấy chiếc cốc. Cầm chiếc cốc trong tay, nàng cúi đầu xuống, tiếp đó từ từ tiến từng bước ưu nhã về phía thềm đá ở Thiên Miếu cách đó vài trăm mã tiến đi.

Lần này đến lượt ta ngây ngốc đứng nhìn.

Hồng Thạch vỗ mạnh vào vai ta nói: “Mỹ nhân đã mời, còn không mau lên đi.”

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, ta cảm thấy vô cùng xấu hổ. Khẽ ho một tiếng, ta vội đuổi theo Hoa Vân.

Sau lưng những tiếng kêu kì lạ cũng có, những tiếng vỗ tay cũng có, nhất thời không khí ồn ào vô cùng.

Ta đuổi kịp Hoa Vân nơi thềm đá rồi hai người sánh vai đi về phía trước.

Hoa Vân đưa cốc rượu lên uống cạn một hơi, sau đó ngọc thủ vung ra.

“Choang!” Chiếc cốc va vào tường rồi nát bầy. Hoa Vân quay mặt lại, có chút thoải mái nói: “Mãn ý nhé! Đại Kiếm Sư!” Trong lòng cảm thấy có lỗi, cúi đầu xuống ta không nói tiếng nào. Hoa Vân tiếp tục bước lên, chỉ qua một hồi chúng ta đã tiến vào trong Thiên Miếu, nơi yên lặng không một bóng người. Nơi cửa là hai ngọn đèn gió tỏa sáng, chúng dùng ánh sáng nhẹ nhàng chiếu khắp phạm vi mười mã quanh cửa vào, vàng sáng cứ lan ra rồi chuyển dần từ sáng sang tối, hình thành lên một không khí vô cùng lãng mạn. Ta dừng lại, nhìn Hoa Vân đang bước vào tâm điện, nơi vàng sáng đã đến tận cùng. Hoa Vân quay người lại chăm chú nhìn ta. Trong ánh sáng mờ ảo này, sự mỹ lệ của nàng mang lại cảm giác thần bí giống như đã mất đi thực thể. Hoa Vân cười “hi hi” một tiếng và nói: “Ta cảm thấy một sự vui vẻ thoải mái đang tràn ngập trong cơ thể, ây! Lan Đặc! Sao chàng ngây ngốc đứng đó mà không nói tiếng nào vậy.”

Ta tròn lòng càng thêm cảm thấy có lỗi.

Có phải là ta đã quá ích kỷ không, trước nay ta chưa từng thật sự hiểu rõ suy nghĩ của nàng, chỉ biết oán trách và bức bách nàng.

Hoa Vân như một đám mây bay tới, nàng kéo tay ta nói: “Ta lại tìm thấy bi thương trong mắt chàng rồi. Bất quá vô luận nhân thần chàng biến thành thể nào thì cũng vẫn rất đẹp.”

Ta rút tay ra khỏi tay nàng rồi đưa lên vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ta thở dài: “Ta đúng là quá bá đạo rồi!” Hoa Vân kéo tay ta xuống rồi nắm chặt lấy, rồi nàng ôn nhu nói: “Đừng tự trách, sự bá đạo của chàng mang lại cho ta một sự kích thích chưa từng có, chàng đối với các nữ hài tử cũng giống như thanh kiếm của chàng vậy, đã đánh là thắng. Hoa Vân vốn cho rằng mình là ngoại lệ duy nhất, nào biết đã bị một nụ hôn của chàng chinh phục rồi.”

Ta càng cảm thấy xấu hổ thêm, bởi vì trên sự thật nàng chỉ là bị cái “yêu pháp” của ta chinh phục, ta chán nản nói: “Trước khi hôn ta, không phải nàng đã nói yêu ta đến mức không thể tự không chế bản thân sao? Lẽ nào đều là giả?” Hoa Vân nói: “Đừng có đa nghi, chàng tuyệt không thể hoài nghi tình yêu của ta với chàng, nếu không tại sao dù biết rõ sẽ mang lại phiền phức lớn nhưng ta vẫn viết một bức thư tình mang đầy ái ý gửi cho chàng. Chỉ là trước nụ hôn đó, cái Hoa Vân truy cầu chỉ là tình yêu về tinh thần, nhưng nụ hôn đó đã khiến Hoa Vân thay đổi, khiến Hoa Vân thật sự khao khát có được tình yêu kèm theo nhục dục nam nữ.”

Ta đã tốt hơn một chút, không nhịn nổi ta hỏi: “Lẽ nào trước nụ hôn đó, nàng chưa từng dự định phát sinh qua hệ nhục thể cùng ta sao?” Hoa Vân cười lơ đãng cái thật ngọt ngào, nàng kéo ta đến một chỗ tối tăm mà ánh đèn không chiếu tới rồi ôn nhu nói: “Dương nhiên sẽ vẫn đem thân thể dâng cho chàng, nhưng chủ yếu là để cho chàng vui vẻ thôi. Nhưng nụ hôn đó mới khiến thiếp biết khoái lạc có thể là chuyện của cả hai bên.”

Ta kéo nàng lại, ôm vào trong lòng rồi hậm hực nói: “Tế ti nàng đang lừa ta, kỳ thực nàng thừa biết cùng ta giao hoan là một chuyện mỹ diệu nhất trên đời. Nếu không tại sao nàng không ngừng có những giấc mộng đẹp dễ như vậy?”

Hoa Vân bị ta ôm đến toàn thân nóng bừng, ngọc thủ đưa ra sau cổ ta, nàng thở gấp nói: “Xin lỗi! Cái gọi là những giấc mộng đẹp dễ của Hoa Vân tịnh không giống như tưởng tượng của chàng đâu, đó chỉ là cùng chàng nắm tay đi trên thảo nguyên hay ở bên một dòng suối mát thôi!” Ta cảm thấy vô cùng thất vọng mà thở dài một hơi. Hoa Vân trêu đùa: “Bất quá những giấc mộng sau này thì không dám nói nữa rồi.”

Ta cười khố mà thực thà nói: “Ta chỉ là thắng cũng bất võ, bởi vì trong cái hôn đó ta thực sự đã dùng yêu pháp khiêu tình lĩnh ngộ được từ trên Vu Thần thư.”

Hoa Vân mỉm cười nói: “Chàng cho rằng Hoa Vân không biết sao? Nhưng vậy thì có gì khác nhau chứ? Chỉ cần là thủ đoạn của Lan Đặc thì ta đều cam tâm nguyện ý tiếp thụ, ây!” Nàng giống như một con chim nhỏ nhảy ra. Ta nói với vẻ như không mang theo chút hảo ý nào: “Đây là nàng tự nói đó, cho nên đừng có trách ta không nhin nổi mà trêu đùa nàng, hơn nữa ta còn phải đề tỉnh nàng trước, yêu pháp của ta không cần thân thể tiếp xúc cũng có thể truyền vào thân thể mỹ lệ của nàng đó.”

Hoa Vân then thùng vô hạn nói: “Đại Kiếm Sư! Coi như là Hoa Vân cầu xin ngài đi, hãy để chúng ta nói chuyện một lúc đã nhé! Chàng cũng biết là ta thích nhất là nói chuyện cùng chàng mà.”

Ta nói: “Nàng không sợ lại có người chẳng biết gì từ đâu xông tới, phá hỏng đi cuộc gặp gỡ tán tỉnh này của chúng ta sao?” Hoa Vân vừa cười vừa nắm tay ta nói: “Sợ muốn chết ấy chứ, chúng ta hãy đến Thiên Bộc đi, chỗ đó có thể nhìn được cả Thiên Nguyên và bầu trời, còn có nền cỏ mềm mại, có thể làm giường ngủ cho chúng ta.”

Hoa Vân bên cạnh ta tỉ tê: “Từ khi nhân loại có trí tuệ đến nay luôn truy cầu sự vĩnh hằng, đó cũng là thứ mà ta luôn khao khát.”

Chúng ta hai người sánh vai ngồi ở nơi cao nhất có thể leo tới trên Thiên Nguyên, trước mắt bên trên là cả một trời sao rộng lớn, bên dưới là vô số những nhân ảnh đang không ngừng khiêu vũ trên Thiên Nguyên.

Tiếng cười vui cùng tiếng nhạc ẩn ước truyền tới.

Phía sau là Thiên bộc (bộc là thác nước) không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng cùng Thiên hà đang cuồn cuộn chảy về hướng Thiên Nguyên.

Ta thở dài một hơi nói: “Ta nghĩ từ khi con người đầu tiên nhìn lên bầu trời, cái họ nghĩ đã là bí ẩn về sự vĩnh hằng, bởi vì sinh mệnh của nhân loại thực sự là quá ngắn ngủi, có lẽ ta có thể thay đổi chuyện này, Ma Nữ Bách Hợp đã dùng sự thực để nói cho chúng ta biết chuyện này có thể xảy ra. Chỉ có tình yêu mới có thể thay đổi tất cả, đó là nguồn gốc của sinh mệnh.”

Hoa Vân nói: “Ta cũng rất tin tưởng vào dị lực của tình yêu, nhưng đó lại là sự thăng hoa của tình yêu về mặt tinh thần chứ không phải sự phát tiết của quan hệ nhục dục giữa nam nữ. Bất quá lòng tin này của ta đã bị chàng làm thay đổi rồi, Lan Đặc chàng có nguyện ý chỉ bảo cho Hoa Vân không?” Ta đưa tay ra nắm lấy bờ vai nàng rồi nói: “Ta vô cùng nguyện ý. Đợi sau khi ta trở về từ sa mạc, ta sẽ cải biến tất cả mọi người trên đại địa.”

Hoa Vân vui sướng ngã vào lòng ta, gối lên đùi ta. Nàng nằm trên mặt cỏ với phong tư ưu nhã độc nhất vô nhị, đôi mắt của nàng như phát ra một ánh sáng thần thánh. Mắt nàng nhìn lên bầu trời đêm, miệng nàng phả ra hơi lan, nàng nói: “Chàng xem bầu trời có giống như một tấm lưới lớn mà ta không thể trốn thoát không, từ lâu nay chúng ta vốn đã bị một bàn tay thần thánh nào đó một lưới bắt gọn.”

Ta bắt đầu có chút hiểu được thế giới nội tâm của Hoa Vân, đó là một vùng trời đất tràn ngập sự hiểu biết và tưởng tượng, ý niệm về nam nữ nhục dục tầm thường đúng là có thể phá hoại sự chí tinh chí thuần của nàng.

Trăng sáng chậm rãi lên tới đỉnh Thiên Miếu, ánh trăng nhu hòa chiếu cho Thiên Miếu trở nên lấp lánh. Chúng ta dường như có một cảm giác mờ ảo mê li, không hề giống với thực tại, nhưng lại cũng không hề giống với cảm giác kỳ dị huyền ảo.

Ta đã bị suy nghĩ của Hoa Vân thay đổi, trong lòng ta biến thành có thiện cảm với suy nghĩ của nàng.

Hoa Vân ung dung nói: “Lan Đặc! Nói cho ta biết những chuyện đã xảy ra trên người chàng trong ba năm nay đi! Ta muốn biết tại sao chàng nói có thể làm cho ta có được tình yêu vĩnh hằng.”

Ta phủ đầu lên dung nhan thanh nhã cao quý của nàng rồi nói: “Đó là một câu chuyện rất dài, tể ti có gì để thưởng cho ta không?”

Hoa Vân ngọt ngào cười một cái, nàng kéo lấy bàn tay ta rồi đặt lên bộ ngực vừa mềm mại vừa cao vút của nàng. Nàng thở dài một hơi rồi nói: “Chàng có thể vừa nói, vừa vuốt ve thân thể Hoa Vân. Nhưng chàng không được dùng yêu thuật, cũng không được mang theo sắc tâm trên đầu ta đó, chàng hãy giống như trong bức tranh mà Phượng Hương đã vẽ! Đồng ý không?” Ta mỉm cười nói: “Nhưng trong bức vẽ cuối cùng của Phượng

Hương, nàng không hề mặc quần áo đó nha!” Hoa Vân nhắm mắt lại rồi nói: “Nếu ta không sợ lạnh thì nhất định sẽ thoát y cho chàng xem, bây giờ chàng hãy nhường ta một chút, cho tay vào trong y phục được không?” Khi tay của ta tiến vào trong quần áo nàng, câu chuyện của ta cũng bắt đầu truyền vào tai nàng.

Sau khi ta nói ra toàn bộ quá trình đã trải qua, bàn tay của ta có lẽ đã tuần du trên thân thể nàng hơn trăm lượt rồi.

Chúng ta tuy còn chưa hợp thể giao hoan, nhưng quan hệ mật thiết của hai người đã đi đến mức có thể hòa nhập vào nhau, không hề còn chút cách biệt nào.

Hoa Vân nắm lấy bàn tay ta, kéo ra khỏi y phục rồi dờ lên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của nàng. Nàng nhìn sâu vào mắt ta và nói: “Đạo của sinh tồn là tiến hóa, đó là một quá trình nội tại trong bản thân con người. Cho nên nhân loại đã giải quyết sự tồn tại bằng phương pháp tốt nhất, chỉ có thể cầu mong tâm linh có được. Đó là cách duy nhất để tiếp tục sinh tồn, Lan Đặc à! Thiếp yêu chàng.”

Hoa Vân nói: “Cho dù có lạnh thì cũng không thể để ý nhiều đến thế, ai bảo thiếp đã bị bàn tay không mang sắc tâm của chàng khơi dậy sắc tâm, cho dù có bị bệnh vẫn có thể sống tiếp, coi như đó là sự trừng phạt của trời cao với việc Hoa Vân phá giới đi.”

Ta cúi đầu xuống hôn lên bờ môi thơm của nàng và nói: “Có thể dùng yêu pháp chưa? Ta bảo đảm nàng sẽ không lạnh đâu.”

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 8

Thanh Khê Đàm Ái

Khi ta tay nắm tay cùng với vị nữ tể ti lần đầu nếm trải tư vị ái tình trở lại Quan Bộc quán, tất cả chúng nữ đã quay về, đang cười đùa ầm ĩ trong căn đại sảnh rực rỡ ánh đèn. Lũ hài tử được các bà vú chăm sóc, đang ngủ say trong gian phòng của chúng.

Hai chúng ta bước vào cửa, tất nhiên là một trận ồn ào nổ ra.

Đại Hắc chạy tới đầu tiên, hiếu kỳ ngửi và nhìn Hoa Vân, lộ ra vẻ kỳ quái không hiểu tại sao trên người nàng lại có mùi của ta. Cái dáng vẻ đó lại càng mạnh mẽ hơn so với bất cứ lời trêu chọc nào.

Hoa Vân vô cùng thẹn thùng, vùng vẫy thoát khỏi bàn tay ta, núp sau chiếc ghế dựa ở bên cạnh Ny Nhã, lúc này trông nàng giống một tiểu nữ hài hơn là một vị tể ti.

Hồng Nguyệt hồn nhiên chạy qua, kéo tay Hoa Vân, không biết đã nói điều gì đó, hay hỏi những vấn đề gì đó mà nàng không nên hỏi, khiến cho Hoa Vân càng xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong. Ôi! Hồng Nguyệt, tiểu nữ tử này! Tính cách không chịu bỏ qua cho người khác của nàng chung quy vẫn không thay đổi được.

Đạm Như đi tới, kéo ta ngồi lên chiếc ghế dựa của nàng, tiếp đó lại ngồi lên đùi ta, thở thê: "Chúng ta còn tưởng chàng sớm trở lại để cùng chơi thứ trò chơi tình ái đó trên Thiên Nguyên, đâu có ngờ rằng chàng lại một đi không trở lại."

Chúng kiêu thê yên tĩnh trở lại, chờ xem ta giải thích thế nào.

Ánh mắt ta lướt qua trên thân thể từng nàng, cất tiếng đáp: "Ta có chút sợ hãi khi làm như vậy. Bởi vì có một lần, ta với công chúa bị Vu Đế cắt đứt mối liên hệ tâm linh. Đó chính là lúc về đến Đế quốc, khi chúng ta đang kết hợp với lực lượng tâm linh của đoàn người hoan nghênh trong hải cảng. Cho nên, ta sợ sẽ xuất hiện tình huống tương tự."

Chúng nữ nhất tề ngẩn ngơ, lần đầu tiên nghĩ đến vấn đề này. Tây Kỳ cất tiếng hỏi: "Phải chăng bởi vì có quá nhiều người, cho nên không đồng lòng lắm?"

Ta gật đầu: "Đó là một trong số các khả năng. Một khả năng khác là trong niềm háo hức nhiệt liệt chào đón chúng ta trở về, vẫn chen lẫn rất nhiều háo hức tiêu cực, để cho Vu Đế có thể thừa cơ, dùng một phương thức mà chúng ta không hiểu rõ, lợi dụng lực lượng của chúng ta, cắt đứt thành công mối liên hệ."

Hoa Vân lúc này đã định thần lại, xen lời: "Lan Đặc, không biết chàng có từng nghĩ tới một chuyện không? Tuy chàng không ngừng tiến bộ trong việc tu luyện lực lượng tâm linh, nhưng trên thực tế Vu Đế cũng có tiến bộ tương tự, nhất là hắn mới đoạt được thân thể công chúa vốn có thể chất siêu nhân, cũng cần một quãng thời gian để thích ứng rồi mới có thể nắm bắt và phát huy lực lượng bản thân."

Ngừng lại một lát rồi nàng thở dài: "Lan Đặc! Không phải ta trách móc chàng. Có quá nhiều chuyện khiến chàng phân tâm, bao gồm cả Hoa Vân trong đó. Mà Vu Đế lại chuyên tâm nhất chí, mục tiêu duy nhất chính là tiêu trừ chàng cùng với Phụ Thần trong phế tích."

Chúng kiều nữ nhất tề biến sắc. Hoa Vân là người ngoài cuộc nên sáng suốt, một lời đã thức tỉnh chúng ta, những kẻ đang sa vào yên vui nhàn hạ. Ta không cầm được mồ hôi đầm đìa.

Tây Kỳ run giọng: "Lan Đặc! Trong lúc thực hiện trò chơi tình ái ở lần bị cắt đứt liên hệ đó, chàng có cảm thấy việc trò chuyện cùng công chúa được kiến lập dễ như trở bàn tay hay không, một chút trở lực cũng không có phải không?"

Ta chấn động toàn thân: "Trời của ta ơi! Nếu như ta đoán không sai thì chính là Vu Đế cố tình để cho chúng ta có thể dụng thần đối thoại, còn hắn

lại ở trong bóng tối động tay động chân, cắt đứt thành công mối liên hệ. Sau đó, hắn mới lên đường tới chặn giết chúng ta, cho nên mới có cuộc chiến trên biển hồi đó. Lần đó, chúng ta chẳng qua thắng nhờ may mắn thôi, về mặt sách lược thì chúng ta hoàn toàn ở trong thế bị động và bất lợi."

Ta không cầm được nghĩ đến lần đó cùng công chúa, Bách Hợp kiến lập mối liên hệ tam giác, nói không chừng cũng là âm mưu của Vu Đế. Hoa Vân nói đúng, Vu Đế đang học tập và hiểu rõ ái năng của chúng ta, nếu không thì sao có thể xâm nhập vào trong mối liên hệ tam giác giữa chúng ta được.

Hoa Vân nói tiếp: "Vu Đế biết rõ một trong các nhược điểm của nhân loại, đó chính là rất dễ bị cảnh yên vui nhàn hạ trước mắt che đậy, sản sinh ra lòng tin mù quáng. Chúng ta trước sau là con người, cho nên cũng khó tránh được phạm phải sai lầm này."

Khuôn mặt thanh tú của Thái Nhu trở nên trắng bệch: "Tế ti! Bây giờ chúng ta phải làm sao mới tốt đây?"

Hoa Vân đáp: "Chúng ta tuyệt không thể tiếp tục để cho Vu Đế có thời gian nghỉ xả hơi và học tập, nếu không thì lực lượng của hắn sẽ càng to lớn và trở nên khó chế phục. Lan Đặc! Bỏ đi tất cả, hãy lập tức đuổi tới phế tích. Chúng ta tuy không biết hành tung của Vu Đế, nhưng nhìn việc Vu Đế có thể đuổi theo các người ở trên biển, chắc chắn hắn phải nắm rõ vị trí của Lan Đặc. Cho nên nếu như Lan Đặc đi tới sa mạc, nhất định có thể buộc hắn cũng phải đuổi đến nơi đó."

Hồng Nguyệt buồn rầu nói: "Lan Đặc! Chàng phải cẩn thận đó!"

Ta hít sâu vào một hơi, đáp: "Được rồi! Tất cả các nàng hãy lưu lại nơi này. Sáng mai, ta sẽ ngày đêm kiên trì đi đến sa mạc."

Đạm Như đang ngồi trên đùi ta, liền phản đối: "Không! Lan Đặc, nếu như chàng vội vàng chạy tới sa mạc trong tâm trạng nóng ruột thế này, thì nhất định sẽ thất bại."

Tổ Chân đồng tình: "Như tỷ nói đúng, tâm tư của phu quân có chút rối bời. Vu Đế sợ nhất là tình yêu trong lòng chàng. Điều đó cũng giải thích vì sao chúng ta vẫn cứ sống rất tốt cho đến tận thời khắc này. Giả như một

mình chàng hấp tấp chạy tới như thế, khó tránh bị phân tâm vì nhớ mong chúng ta, cũng mất đi cơ hội dựa vào chúng ta để tăng cường ý nghĩ yêu thương."

Ny Nhã cũng đề nghị: "Thế này đi! Để hai người trong số chúng ta bồi tiếp chàng cho đến lúc tới ngoại vi sa mạc, được không?"

Nàng nói cũng có đạo lý nhất định. Những ngày này, ta sớm đã quen với sinh hoạt thần tiên có ái ân bầu bạn hầu hạ giấc ngủ, bỗng nhiên lại từ yêu thương biến thành cô độc một mình, có thể sẽ vì không quen mà nảy sinh tình cảm tiêu cực, làm giảm ái năng xuống.

Thế nhưng ai sẽ là hai người đó? Ta không dám nói ra vì sợ rằng người không được chọn sẽ trách ta không công bằng. Ta thở dài: "Ai đi theo ta đây?"

Giáo Giáo đáp: "Dĩ nhiên là mỗi người đều muốn đi cùng chàng."

Thải Nhu nói: "Hai người đi cùng chàng nhất thiết phải tạo ra được tác dụng lớn nhất đối với chàng. Như thiếp đây đã hoài thai, tất nhiên là không thể được chọn rồi."

Ny Nhã cũng nói: "Trong số các thê tử của chàng ở Tịnh Thổ, thiếp đề cử Hoa Vân tề ti đi cùng chàng."

Long Di dẫu môi cười: "Hiện giờ xem ra nàng ấy là tươi mới nhất."

Hoa Vân vừa xấu hổ vừa vui mừng, trừng mắt với Long Di một cái. Chúng thê đều cảm thấy Hoa Vân là nhân tuyển thích hợp nhất. Bởi vì nàng tu hành tinh thông trong thời gian dài, đã đạt tới được trình độ hoàn mỹ, có thể tạo ra sức sống, có trợ lực không thể tưởng được đối với ta.

Trong số các nữ nhân Đế quốc đi cùng ta, vốn dĩ Tây Kỳ có tư cách theo ta đi nhất. Mặc dù nàng đã đem năng lượng kỳ dị của bản thân trao cho ta, nhưng thể chất siêu nhân không hề thay đổi, phối hợp với ái năng mà ta chuyển trả về cho nàng, khi gặp phải Vu Đế cũng có thể giúp một tay. Nhưng nàng đã hoài thai, thật không thích hợp với bốn ba đường dài, thuyền xe cực khổ.

Còn lại Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như là có tư cách được chọn nhất. Pháp lực, mị thuật cùng trí tuệ của nàng, trừ Tây Kỳ ra thì khó có nhân tuyển thứ hai.

Ta và Đạm Như đang nằm trong lòng nhìn nhau một cái, đều biết tâm ý đối phương, nhưng lại không dám chủ động đề xuất.

Vẫn còn có Hoa Nhân hiểu biết đại thể, nàng quyết định: "Người còn lại sẽ là Như tử nhé! Ta nghĩ không có ai phản đối."

Lệ Quân thở dài: "Ai chẳng muốn được chọn chứ, nhưng ta tự đánh giá thấy mình quả thực không thích hợp bằng Tú Lệ pháp sư."

Thải Nhu nói: "Hoa Vân tế ti, Như tử, Lan Đặc sẽ giao cho các người chăm sóc."

Hồng Nguyệt thấp giọng hỏi: "Hai nàng ấy có ứng phó được với phu quân háo sắc không?"

Mọi người đều mỉm cười. Ta cũng phì cười: "Nha đầu ngốc này, Tú Lệ pháp sư dùng mị thuật lập nghiệp, bản sự trên giường lợi hại không biết bao nhiêu đâu."

Long Di ranh mãnh hỏi: "Nhưng Hoa Vân tế ti thì sao?"

Hoa Vân giận dữ nói: "Có phải từ nay không còn ai tôn trọng tế ti như ta nữa hay không?"

Rồi nàng quay sang trách móc ta: "Chàng phải gánh vác trách nhiệm."

Ta cười đáp: "Yên tâm đi! Từ nay về sau, mỗi tối ta sẽ đều huấn luyện thật tốt nữ tế ti khả kính của chúng ta."

Đây là đêm mà chúng ta cười cười nói nói cho đến tận lúc hừng sáng.

Sau khi cáo biệt các vị kiều thê, các tế ti của Thiên Miếu, các đại công và đám tướng lĩnh, ta cùng Hoa Vân, Đạm Như lập tức lên đường, đi thẳng đến phía nam.

Sau mười lăm ngày đêm gấp rút đi đường, chúng ta đổi ngựa mới, bổ sung lương thực tại Phiêu Hương thành, lại xuôi theo Phiêu Hương hà gấp rút tiến bước. Tối nay, cả người lẫn ngựa đều kiệt sức không chịu nổi nữa, bèn tìm kiếm một tiểu hồ có cảnh sắc khiến người cảm thấy dễ chịu, rồi cắm trại nhóm lửa bên hồ.

Đạm Như thấy thời tiết nóng nực, không nhẫn nhịn được sự dục hoặc của nước hồ mát lạnh. Nàng thoát trần, nhảy vào trong làn nước, lại còn khích lệ Hoa Vân vốn đang nhìn về phía nàng. Hoa Vân chỉ mỉm cười lắc đầu.

Ta đưa tay ôm lấy bờ vai thơm của Hoa Vân, cất tiếng hỏi: "Tại sao lại không xuống nước, nàng chẳng phải từng mơ tới được cùng ta đùa nghịch dưới dòng suối trong vắt sao? Lúc đó ta cũng quên hỏi nàng xem rốt cục chúng ta trong mộng mặc y phục hay xích lỏa."

Hoa Vân điềm đạm cười đáp: "Dĩ nhiên là không mặc y phục. Nhưng chàng đừng có nghĩ ngợi không đứng đắn, chúng ta chỉ đuổi nhau trong nước thôi, chứ không liên quan tới chuyện gì cả."

Ta thấy nàng đã cùng ta hoan hảo hơn chục lần mà vẫn cứ giữ vững điểm này, bèn mỉm cười: "Đó phải chăng là nàng đuổi theo ta?"

Hoa Vân giận dữ đáp: "Tất nhiên là chàng đuổi ta."

Lúc này, Đạm Như bơi tới trước mặt chúng ta, kêu to: "Trong nước dễ chịu đến chết mất, hai người các người vẫn còn không xuống sao. Lan Đặc! Hãy cởi áo cho nữ tỳ ti hay mặc cổ của chúng ta đi! Nàng ấy từ trước tới nay đều không cự tuyệt đối thủ như chàng đâu."

Hoa Vân cười mắng: "Pháp sư phóng đấng nhà người! Chẳng qua là muốn Lan Đặc xuống bồi tiếp người, thế mà lại muốn kéo ta xuống nước."

Ta mỉm cười: "Tú Lệ ngoan ngoãn cứ chờ một lát, ta đang suy nghĩ một vấn đề."

Đạm Như yêu kiều cười lên một hồi, rồi bơi sang bờ bên kia. Dưới ánh trăng, lỏa thể của nàng tràn đầy sức sống, cực kỳ dụ nhân.

Hoa Vân thấp giọng hỏi: "Chàng đang nghĩ tới chuyện gì đó, có thể nói cho Hoa Vân được không?"

Ta đáp: "Nàng muốn biết hả? Trước tiên hãy đưa môi lên hôn một cái rồi nói tiếp."

Hoa Vân xấu hổ đưa cái miệng nhỏ lại gần để ta thưởng thức. Sau khi hôn nàng xong, ta hỏi: "Nàng thực sự thích cùng ta nói chuyện như thế sao?"

Hoa Vân gật đầu: "Tất nhiên! Chàng chẳng những là chiến sỹ giỏi nhất, là tình thánh hiếu hạnh phúc của nữ nhân nhất, mà còn là triết nhân không ngừng tạo ra những suy nghĩ sâu xa, và đó cũng chính là thứ khiến Hoa Vân khó kìm lòng nhất. Cho nên nếu như chàng muốn ta một lòng yêu chàng, bản thân chàng cần phải tâm sự nhiều với ta."

Ta nhớ tới tình cảnh ngây ngất đêm đó cùng nàng định tình trên Thiên Bộc, liền kéo nàng đổ vào lòng ta, để đầu nàng gối lên đùi, thân thể mềm mại nằm ngửa lên, lại rút trâm gài tóc của nàng xuống, mặc cho mái tóc nàng tán loạn rủ xuống dòng suối trong dưới ánh trăng một cách tự nhiên, ra sức hôn lên cặp môi thơm của nàng rồi mới hỏi tiếp: "Tế ti nàng thích làm tình cùng Lan Đặc không?"

Hoa Vân mỗi lần đối diện với vấn đề thế này, chung quy đều không thoát khỏi sự e thẹn. Lần này cũng không phải ngoại lệ, nàng nhắm đôi mắt lại, gật nhẹ đầu, phong vận cực kỳ mê người.

Ta ôn nhu bảo: "Vấn đề ta nghĩ đến, đó là nàng chẳng phải từ trước tới nay đều cho rằng bản thân sẽ không rơi vào luyện ái nam nữ nhục dục sao? Nhưng hiện giờ tại sao lại thay đổi. Phải chăng bởi vì nàng là nhân loại, mà nhân loại chung quy vốn là một loài động vật có tình cảm, khi đã động chân tình thì khó có thể chinh đốn được?"

Hoa Vân hé mở đôi mắt xinh đẹp, thâm tình nhìn ta rồi hỏi: "Chàng trước hết hãy nói cho ta biết vì sao lại nghĩ tới vấn đề này?"

Ta trả lời: "Hơn mười ngày nay, ta luôn luôn suy nghĩ tới chuyện của Vu Đế, mà vũ khí đối phó hữu lực duy nhất đối với Vu Đế chính là tình yêu của nhân loại! Cho nên nếu không thể nắm chắc được bản chất tình yêu, sẽ rất khó phát huy tình yêu đến mức tận cùng để diệt trừ Vu Đế. Bởi vậy ta mới suy nghĩ tìm hiểu xem tình yêu rốt cuộc là cái gì? Nó phải chăng chỉ là sản phẩm phụ đến từ ‘bản năng của giới tính’?"

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hoa Vân lấp lánh tia sáng trí tuệ, nàng đáp: "Dĩ nhiên không phải như thế. Tình yêu là một loại hành vi phổ biến của loài người. Tình yêu có thể rực cháy nhất, nhưng vẫn chỉ là một trong số các loại hành vi."

Khi nói những lời này, khuôn mặt thanh tú của nàng tràn ngập ánh sáng thần thánh. Ta trong lòng rung động, không nhịn được cúi xuống, tham lam hôn lên đôi mắt sáng, chiếc mũi xinh, đôi thùy tai tròn bóng, cùng bờ môi nhỏ nhắn đỏ thắm của nàng.

Hoa Vân khoan khoái rên lên: "Lan Đặc! Xin đừng như vậy mà! Người ta không có cách nào tập trung tinh thần để nói chuyện nữa."

Ta nhích xa nàng một chút rồi hỏi: "Tế ti chẳng phải là có định lực rất lớn sao?"

Hoa Vân liếc ta một cái: "Nếu như thực sự có định lực thì hiện tại cũng sẽ không bị chàng tùy tiện như vậy, cái thận trọng gì gì đó cũng đã chẳng còn."

Ta ngẩng đầu nhìn về phía vầng trăng sáng trên trời, trầm ngâm không nói. Hoa Vân đưa tay dịu dàng vuốt ve bộ ngực trơn rộng của ta, rồi hỏi tiếp: "Ta thích nhất là nhìn dáng vẻ trầm tư của chàng hiện giờ. Hãy nói cho Hoa Vân biết, trong lòng chàng đang nghĩ tới gì nào?"

Ta đáp: "Ta đang nghĩ xem nhân loại ngoài hành vi cơ bản là truy cầu sự sinh tồn ra, những thứ khác phải chăng hoàn toàn xuất phát dựa trên tình yêu. Ngay cả danh lợi, quyền vị, tài phú, nói cho cùng đều là vì muốn dễ dàng có được tình yêu của người khác hơn."

Thanh âm của Đạm Như truyền tới: "Để thiếp đến nói cho chàng nhé! Mỗi một cá nhân ở sâu trong lòng đều khát khao được đồng loại liệu giải và nhận thức, cũng như mong muốn ý nghĩ của bản thân có thể được chấp nhận. Chỉ có thông qua con mắt của người khác thì mới có thể xây dựng được giá trị tồn tại của mình. Cái vĩ đại nhất của tình yêu nam nữ chính là làm cho cả hai bên đều có thể khẳng định giá trị bản thân."

Trong tiếng nước ào ào, thân thể kiều mỹ đến cực điểm của Đạm Như từ trong nước nhảy ra, từ bên cạnh ta đi trở về lều vải, vừa đi vừa cười: "Lan Đạc, chàng không phản đối thiếp không mặc y phục chứ?"

Hoa Vân ngồi dậy, khen ngợi: "Pháp sư quả là đẹp đến mức khiến người lóa mắt."

Ta hỏi: "Đạm Như nói đúng chứ?"

Hoa Vân thở dài một hơi, thân mật tựa khuôn mặt lên vai ta, ngọc thủ của nàng đặt trong bàn tay to của ta, bàn tay còn lại ôm lấy vòng eo ta, đáp: "Tình yêu của nhân loại sinh ra từ nỗi sợ hãi cô đơn của họ. Chỉ khi ôm lấy một người khác thì mới có thể giúp họ giảm bớt cảm giác trống rỗng đáng sợ đó."

Lúc này, chủ đề câu chuyện của chúng ta càng nói càng xa, tựa như không có quan hệ trực tiếp đến Vu Đế. Câu chuyện đấu tranh với Vu Đế

thật sự là một câu chuyện huyền diệu khó giải thích, liên quan đến bản chất tâm linh của loài người.

Những năm gần đây, Vu Đế liên tục thông qua sự hiểu biết đối với loài người mà khống chế hai châu lục lớn, nếu không thì cũng không thể viết ra được Vu Thần thư. Cho nên mặc dù câu chuyện của chúng ta tựa như là vấn đề của nhân loại không có quan hệ gì cả, nhưng nói không chừng, dưới một tình huống nào đó sẽ có thể sinh ra tác dụng đối phó Vu Đế. Giả như chúng ta có thể hiểu rõ vì sao Vu Đế lại sợ hãi tình yêu của nhân loại, nói không chừng cũng có thể nắm bắt được nhược điểm, rồi nhất cử tiêu diệt hẳn.

Lúc này, Đạm Như đi tới ngồi xuống bên còn lại cạnh ta, cầm lấy tấm khăn bông vải, lau khô mái tóc đang vương đầy những giọt nước suối. Ta nhìn lỏa thể chứa đựng dáng vẻ xinh đẹp kinh nhân của nàng, trong lòng lại cảm thấy một vùng yên lành cùng tĩnh mịch, không có một chút tà niệm.

Đạm Như nghiêng khuôn mặt thanh tú, sau khi tặng ta một nụ cười ngọt ngào đến mê người mới nói với Hoa Vân: "Tế ti ngoan của Lan Đặc nói đúng. Sau khi Đạm Như yêu Lan Đặc thì không còn cảm thấy cô độc nữa."

Tiếp đó lại liếc ta một cái: "Lần đầu tiên thấy chàng nhìn lỏa thể của người ta mà lại không có dáng vẻ mê sắc, chàng bảo Tú Lệ nên cao hứng hay là thương tâm đây."

Ta đưa tay ôm lấy chiếc cổ ngọc tu mi rồi siết chặt lấy nàng, sau khi hôn như mưa một hồi, mới buông nàng ra: "Kẻ không có tình yêu đều là kẻ thất bại, thua cuộc và cô độc. May mà loài người đã phát minh ra thần linh, giúp cho người không có tình yêu cuối cùng vẫn có một cơ hội tìm được tình yêu, cảm nhận được giá trị tồn tại của bản thân."

Hoa Vân hỏi: "Tại sao chàng lại phải nói là ‘phát minh’? Nhìn lên bầu trời đêm bát ngát không ranh giới, chẳng lẽ chàng vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của thần linh sao?"

Ta ôm chặt lấy hai nàng, thở dài một hơi: "Nếu như thần linh chỉ đại biểu cho một thứ lực lượng nào đó bản nguyên nhất của vũ trụ, ta mới thừa nhận sự tồn tại của thần linh."

Đạm Như gật đầu: "Tú Lệ đã hiểu ý của phu quân. Có phải chàng muốn nói rằng thần linh mà chàng tin tưởng không hề giống với thần linh bình

thường tồn tại trong lòng con người! Vị thần đó quan tâm đến nhân thế, thường thiện phạt ác, bảo hộ người tốt, và cũng chỉ là một loại lực lượng trí tuệ, có thể sản sinh ra vũ trụ cùng sinh mệnh."

Hoa Vân nhìn ta chăm chú, lộ rõ vẻ nóng lòng muốn biết đáp án của ta. Ta đáp: "Đúng vậy! Đó chỉ là một thứ lực lượng vĩ đại bao lấy tất cả, một thứ có thể sản sinh ra lực lượng kỳ dị, có ở Dạ thần của Hắc Xoa nhân và Thái Dương thần của Tịnh Thổ nhân."

Hai nữ nhân đều im lặng không lên tiếng. Ta trầm giọng: "Tình cảm là gánh nặng lớn nhất của loài người! Tình yêu chính là căn nguyên của mọi khoái lạc và thống khổ. Đời người không nằm ngoài việc làm sao để trốn tránh thống khổ và tìm kiếm hạnh phúc. Những phương pháp, ví như yêu đương nam nữ, danh lợi, tài phú, quyền lực, kích thích, không có cái nào lại không nhằm đạt tới mục đích này. Nhưng cuối cùng, tử vong lại khiến cho chúng ta hoàn toàn không đạt được bất cứ điều gì cả, đó là nỗi sợ hãi lớn nhất của loài người. Vu Đế đã dùng tử vong làm thủ đoạn đe dọa, thống trị Đại Tiểu Dương châu lâu tới cả nghìn năm. Phương pháp duy nhất đối kháng lại thứ đáng sợ nhất này, chính là sử dụng thứ tôn giáo quan tâm đến mọi thứ sau khi chết. Chỉ cần một ngày chết đi, tôn giáo đó sẽ giúp tồn tại vĩnh viễn trong thế giới loài người. Giả như đã không còn tử vong, một thứ 'tôn giáo' hoàn toàn mới khác sẽ xuất hiện."

Hoa Vân hôn ta rồi nói: "Phu quân! Chàng nói thật dễ nghe."

Ta hân hoan đáp: "Tế ti! Đây là lần đầu tiên nàng gọi ta là phu quân."

Đạm Như bưng miệng cười: "Tế ti ngoan rồi cuộc đã bị chinh phục bởi những 'lời đường mật' chứa đầy triết lý của chàng rồi, nên cam tâm tình nguyện ngậm gả cho chàng, sau này có đuổi cũng không đi."

Hoa Vân giận dữ nói: "Tú Lệ pháp sư nhà người từ sau khi rời khỏi Thiên Miếu, câu nào nói ra cũng đều không chịu buông tha cho ta."

Ta vỗ lên bờ vai Hoa Vân, cất lời an ủi: "Tế ti nàng tạo cho người khác ấn tượng về sự ung dung ưu nhã, tuyệt thế tiên tư, đích thực vô cùng sâu sắc. Ai cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ động phàm tâm của nàng, ta tất nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cho nên, khoảng thời gian mỗi khi trêu đùa nàng cũng đặc biệt dài hơn, khó trách Tú Lệ ghen tị với nàng."

Đạm Như véo mạnh một cái lên cánh tay ta, giận dữ nói: "Ai vì thứ chuyện đó mà ghen tị nào, ta còn vui mừng vì bản thân không phải chịu đựng thứ khoản đãi đó nữa."

Hoa Vân xấu hổ đến mức mặt đỏ tới tận tai, thiếu chút nữa đã cắn ta một miếng.

Đạm Như thò tay vào trong y phục ta, mò mẫm cơ ngực gồ cao, hỏi tiếp: "Thứ tình yêu giữa Lan Đặc và Tú Lệ có phải cũng giống như tình yêu chân thành của tôn giáo không?"

Ta ngạc nhiên hỏi lại: "Nàng đang thi triển mị thuật hay là đang muốn đặt câu hỏi đó?"

Hoa Vân nhin cười hỏi xen vào: "Ta muốn hỏi hai vị một vấn đề. Giả như hai vị chỉ có sinh mệnh trong một ngày, hai vị sẽ lựa chọn làm chuyện gì nào?"

Tiếp đó, nàng lại khế thì thầm bên tai ta: "Lan Đặc! Chàng có thể mò mẫm trên đùi thiếp không? Nhưng chỉ được giới hạn mò mẫm đùi thôi, Hoa Vân muốn tiếp tục cùng chàng trò chuyện thân mật hơn."

Ta thò tay tiến vào trong váy nàng, y lệnh mà làm, cũng không khỏi ngạc nhiên: "Hình như nàng tới bây giờ mới thực sự động tình đối với ta."

Hoa Vân bị ta lần mò đến mức toàn thân nhũn ra, chịu không nổi, miễn cưỡng đáp: "Trước kia thiếp phải bị chàng khiêu dụ mới động tình động dục, nhưng tối nay lại không cần phải có quá trình đó mới động tâm. Sự khác nhau chỉ có ở điểm này thôi, sao có thể trách người ta trước đây không từng động lòng với chàng được?"

Đạm Như cũng đáp: "Giả như ta chỉ có một ngày thì ta nhất định phải sử dụng toàn bộ thời gian để làm tình cùng Lan Đặc."

Hoa Vân nắm lấy bàn tay háo sắc của ta đang tung hoành trong váy nàng, thở gấp: "Lan Đặc, để thiếp nghỉ một lát."

Rồi quay sang nói với Đạm Như: "Đáp án của pháp sư cũng chính là đáp án mà ta phát hiện ra từ đại tự nhiên. Trong tự nhiên có rất nhiều loài phi trùng có tuổi thọ ngắn ngủi, ví như uyên ương, cũng đều dùng toàn bộ thời gian cùng khí lực để bay và làm tình."

Ta toàn thân kịch chấn: "Ta đã hiểu tại sao Vu Đế lại sợ hãi tình yêu của nhân loại rồi. Bởi vì tình yêu là tinh hoa sinh mệnh, là thứ tình cảm rực cháy nhất của loài người. Vu Đế không phải là sợ tình yêu, mà là sợ thứ sinh mệnh hình thức đó của loài người." Ta bỗng lơ mơ hiểu ra bí phương để chiến thắng Vu Đế.

Đạm Như cực kỳ mừng rỡ hỏi: "Lan Đặc, chàng có phải đã nắm được điều gì đó rồi không?"

Ta cười đáp: "Nói ra thì sẽ mất linh." Rồi một đôi bàn tay lại bắt đầu hoạt động trên thân thể hai nàng.

Hoa Vân không chịu: "Thiếp vẫn chưa nói đủ đâu?"

Ta mỉm cười hỏi: "Tại sao nàng không học theo Tú Lệ cái kiểu đang lúc làm tình mới bàn chính sự nhỉ?"

Đạm Như ồ lên yêu kiều: "Thiếp lại không có đặc tội với chàng như tể ti, tại sao lại chỉ trích lỗi của thiếp chứ?"

Hoa Vân run giọng đáp: "Chàng đang khen ngợi người đó!"

Ta cười lớn: "Đã đêm rồi! Các nàng muốn ngủ trong lều hay ngủ ngoài lều đây?"

Đạm Như cười quyến rũ: "Trong hay ngoài đều không quan trọng, miễn là có chàng ở chỗ đó thì sẽ làm."

Ta mừng lắm, quay sang hỏi Hoa Vân: "Tể ti thì sao?"

Hoa Vân cố gắng áp chế xuân tình đang bốc lên mãnh liệt, cắn răng đáp: "Thiếp muốn cùng chàng yêu thương ở trong nước hồ!"

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 9

Đại Mạc Chi Lữ

Sáng hôm sau, chúng ta tiếp tục thúc ngựa đi về phía nam, trên thảo nguyên mênh mông vô bờ tiến về phía Bộ Hỏa sơn mạch.

Chúng ta phi ngựa từ từ, phía sau là hơn chục con tuần mã thồ hành lý. Ta nói với Hoa Vân bên trái và Đạm Như bên phải: "Các nàng đến đây nào! Cùng lên ngồi ngựa của ta đi."

Đạm Như do dự: "Không sợ con ngựa của chàng không mang nổi trọng lượng của ba người sao?"

Ta cười bảo: "Yên tâm đi! Khi bảo các nàng qua, ta đã tự có chừng mực. Những con ngựa này đều được ta truyền dị năng vào người, cải thiện thể chất, đảm bảo chúng sẽ không bị khổ. Đạm Như! Nàng chọn ngồi phía trước hay phía sau ta?"

Đạm Như đáp: "Hai chỗ đều mê người như vậy, người ta làm sao mà chọn đây, úc"

Ta không đợi nàng nói xong đã nhắc nàng qua, đặt ở phía sau, rồi cất tiếng cười lớn: "Nàng đã chủ động yêu thương như vậy, thì ta để nàng ở sau lưng mà thao túng nhé! Nhớ ôm chặt một chút. Úc! Đừng ôm chặt như thế, ta còn cần phải thở nữa."

Hoa Vân đang cười gập cả người trên ngựa, cũng bị ta từ trên lưng ngựa ôm qua, đặt ngồi phía trước người. Ba người chen thành một đoàn hạnh phúc trên yên ngựa. Một ngày trôi qua trong thứ tư vị ấm áp thơm tho đó.

Bộ Hỏa sơn mạch rất cuộc cũng xuất hiện ở nơi tận cùng của bình địa.

Đêm đó, chúng ta ngồi trên một tảng đá lớn, hưởng thụ từng làn gió mạnh thổi trên thảm cỏ xanh của đồng nội, ngừng mắt nhìn một bên xanh ngắt túm mây của Bộ Hỏa sơn mạch, đồng thời tưởng tượng ra bên kia trọc trụi và xấu xí! Đó cũng là hai mặt trái nhau của hữu tình và vô tình.

Đạm Như nhìn ta chăm chú, mềm giọng cầu khẩn: "Lan Đặc! Chúng ta có thể cùng chàng tiến vào sa mạc không?"

Ta kiên quyết lắc đầu: "Không được! Các nàng chờ ta ở Bộ Hỏa thành."

Hoa Vân khẽ nói: "Xem như Hoa Vân cầu xin chàng đi mà! Hãy để chúng thiếp đưa chàng qua Bộ Hỏa thành, cho đến giếng nước đầu tiên ở ngoại vi sa mạc, được không?"

Ta cười đáp: "Trước sau gì cũng phải phân ly, lúc đó chẳng phải vẫn thấy buồn như vậy hay sao?"

Đạm Như bướng bỉnh nói: "Đương nhiên là không giống. Tú Lệ chỉ cần nghĩ rằng vẫn còn có mười ngày ở cùng chàng mà không phải là hai ngày, thì tối nay cũng đã vui vẻ hơn nhiều rồi. Ôi! Từ sau khi Đạm Như biết chàng, thiếp luôn ở cùng chàng, chưa từng có một ngày rời xa. Thật không biết bản thân liệu có chịu đựng được nỗi dằn vặt hay không đây?"

Ta chỉ đành gật đầu đáp ứng. Hai nàng tâm tình tốt lên, chủ động hướng về phía ta nồng nhiệt đưa tình.

Nữ tể ti mỹ lệ trải qua những ngày sống chung với nhau, đối với ta ngày càng quẩn quýt si mê, khiến ta có được khoái cảm triệt để chinh phục được mỹ nữ nồng nhiệt này.

Ta trêu nàng: "Hãy nói cho ta biết, tại sao nàng đột nhiên lại đưa cho ta bức thư tình ngắn ngủi viết trên viên cầu phong kín đó?"

Hoa Vân u oán liếc ta một cái rồi đáp: "Chàng, cái đồ nhảm tâm này. Đêm đó tại Đoạn Lộ bảo, trong lúc chàng biết rõ người ta phải trở về phương nam, nhưng lại phản ứng lãnh đạm vô tình khiến người ta cứ như chú gà dây, suốt ngày không thể loại bỏ được nỗi nhớ mong, cuối cùng không chịu đựng được cảm giác đau lòng đó, đành viết thư đầu hàng chàng."

Ta cười lớn: "Hóa ra Hoa Vân tể ti là người ăn mềm chứ không ăn cứng (1)."

Hoa Vân giận dữ đáp: "Thiếp chỉ có lòng tốt, không muốn chàng vì Hoa Vân mà mất đi sự vui vẻ, chàng còn nói người ta như vậy sao?"

Đạm Như cười hỏi: "Nói như vậy, tể ti vì niềm vui của Lan Đặc, chuyện xấu hổ hay mất mặt gì cũng đều bằng lòng làm đúng không?"

Hoa Vân bức bối đáp: "Người có thể buông tha cho ta một lần được không?"

Đôi tay Đạm Như bám lấy đầu ta, cơ thể mềm mại uốn sang Hoa Vân cạnh đó, nhanh chóng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Hoa Vân, tiếp đó ngồi trở lại, cười lên yêu kiều: "Yên tâm đi! Sau khi Lan Đặc rời đi, Tú Lệ sẽ thay thế Lan Đặc, an ủi thật tốt nữ tể ti mỹ lệ cao quý đáng yêu nhất Tịnh Thổ này."

Hoa Vân bất ngờ không kịp đề phòng, lần đầu tiên bị một nữ nhân khác hôn trộm, gò má ngọc đỏ như ráng chiều, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, thừa cơ làm nũng với ta: "Lan Đặc, chàng nhất định phải mang thiếp đi cùng đến sa mạc, đừng để thiếp rơi vào trong ma thủ của pháp sư đáng sợ này."

Ta sao lại không hiểu tâm ý các nàng chứ, nói đến cùng vẫn là muốn xin ta cho phép đi cùng tới phế tích. Nói thật lòng, ta cũng không nỡ rời bỏ các nàng, thế nhưng nghĩ tới Vu Đế, lại không thể không kiên quyết cự tuyệt các nàng.

Sau khi thở dài một hơi, ta nhu hòa bảo: "Hãy tin ta đi! Nếu ta phải phân tâm chiếu cố cho các nàng, hay các nàng xảy ra chuyện gì đó, ta đến cả nửa phần cơ hội chiến thắng Vu Đế cũng không còn."

Hai nàng thấy ta nói nghiêm trọng như thế, cũng không dám cầu xin nữa. Thế nhưng, trong viền mắt lại lấp lánh ánh lệ, khiến cho ta không ngớt đau lòng.

Ta thoái nhượng một bước: "Được rồi! Các nàng có thể cùng ta đi tới sa mạc, thế nhưng khi ta cảm giác được Vu Đế sắp sửa xuất hiện tại nơi nào đó, các nàng phải lưu lại, không được theo ta."

Hai nàng lộ vẻ mừng rỡ, ôm lấy ta rồi mãnh liệt hôn lên. Ta cũng nhân cơ hội, dựa vào các nàng để quên đi ưu phiền.

Hoa Vân mặc cho ta hành động, yêu kiều thở gấp: "Chàng quả thực có thể cảm ứng được Vu Đế ư!"

Ta gật đầu: "Chuyện này đến từ nhiều tháng nay. Toàn bộ tinh thần của ta đều tập trung tu luyện tâm linh. Mỗi buổi tối đều dựa vào tình yêu của các nàng để tăng cường linh lực bản thân, cho nên có nhiều tiến bộ, cảm thấy được thân thể Vu Đế không chỉ đã phục nguyên, mà còn đang tiến tới một hướng khác của sa mạc. Mỗi liên hệ với công chúa cũng được tăng cường, cho nên điều lo lắng duy nhất hiện giờ chính là việc ứng phó không xong với lực lượng nhục thể đáng sợ của hắn."

Hoa Vân nắm lấy bàn tay của ta đang hoạt động trên người nàng, hít sâu một hơi rồi nói: "Lan Đặc! Thiếp quả thực rất cảm ơn chàng, chàng đã giúp thiếp lĩnh hội được tư vị động lòng người của sự kết hợp đồng thời tâm linh và nhục thể. May mắn là điều đó có thể thực sự nắm bắt được, giúp hai phía chúng ta có thể vĩnh viễn chia nhau hưởng thụ sự vui sướng mê người. Có lẽ tình yêu của nhân loại chỉ là một bộ phận nhỏ của thần, nhưng tình yêu của chàng chắc chắn giúp Hoa Vân tiếp xúc được vị thần đó. Lan Đặc à! Hoa Vân đã tràn đầy tình yêu, mà tình yêu này sẽ vĩnh viễn duy trì liên tục, vĩnh viễn không bị suy kiệt, cho đến bờ bến của vĩnh hằng. Trước đây, thiếp trong mỗi buổi tối cô độc, thút thít khóc thầm cho mộng tưởng truy cầu, cuối cùng điều đó lại do chàng mang đến cho thiếp."

Ta và Đạm Như đều không tưởng được nàng đột nhiên có cảm xúc nói ra những lời rung động lòng người. Có lẽ nàng đang sợ ta rốt cuộc không địch lại được Vu Đế, cho nên thừa cơ hội này mà thổ lộ những lời nói từ đáy lòng.

Trong lòng ta trào lên tình yêu thương vô hạn, bèn kéo tay hai nàng quay trở về lều vải, đem toàn bộ năng lực của ta cuồn cuộn đã trêu đùa cùng yêu thương mãnh liệt các nàng. Trong đêm đen dung hóa, chúng ta bảo trì ở đỉnh điểm tình ái, tâm linh cùng nhục thể kết hợp chặt chẽ, cùng nhau trải qua một đêm dài đằng đằng nhưng lại ngắn ngủi vô cùng.

Hai ngày sau, chúng ta vượt qua Bộ Hỏa sơn mạch, trở về đại sa mạc, nơi mà ta đã từng trải qua đoạn thời gian đau buồn nhất trong sinh mệnh. Tối hôm đó, ta dựng lều tại chính địa điểm mà ngày đó cắm trại cùng Thái Nhu.

Chúng ta nhân lúc ánh sáng và sự ấm áp vẫn còn tồn tại trước khi mặt trời xuống núi, trèo lên một khối cự thạch, nhìn về phía con đường xa xa trước mặt. Nơi tầm mắt chiếu tới chỉ có nham thạch cùng sa mạc bằng phẳng trơ trụi, liên miên bất tuyệt đuổi về phía phía trước.

Hoa Vân cùng Đạm Như đều là lần đầu tiên đến địa vực hoang vu này, một nơi hoàn toàn không nhìn thấy sự thay đổi và sinh cơ.

Ta mặc dù sớm đã quen thuộc với cảnh sắc đơn điệu tựa hồ vĩnh viễn không có điểm tận cùng của nó, thế nhưng hoang mạc mênh mông hoang vắng đó vẫn khiến ta nhìn mà thấy sợ hãi. Thật không hiểu năm đó, ta sao lại có thể cùng với Thái Nhu, Đại Hắc đi qua nó, có lẽ là tình yêu đối với Thái Nhu đã giúp đỡ ta. Thế nhưng hiện giờ, ta lại phải tiến sâu vào tận nơi hạch tâm của nó.

Đây là một thế giới vô tình, với bất cứ sinh mệnh nào cũng không liên quan, cho dù nóng bỏng giống như bó đuốc, vẫn tạo cho người ta cảm giác băng lãnh tối tăm.

Đạm Như yếu ớt dựa vào lòng ta, thở dài: "Thiếp chưa bao giờ tưởng tượng được trên đời lại có nơi hoang lương giống như chỗ này. Cằn cỗi như vậy, đơn điệu như vậy. Nhìn cát vàng phía xa kia, có lẽ muốn tìm một khối đá cũng không tìm được. Đó là một thế giới khác, một vùng thiên địa khác hoàn toàn."

Ta thấy hai nàng sa sút tinh thần vì cảnh tượng trước mặt, bèn làm bộ ung dung bảo: "Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ có một khoảng thời gian rất dài không có cơ hội tắm rửa, các nàng vẫn chịu thân mật cùng với Lan Đặc bản thủ chứ?"

Hai nàng bật cười. Hoa Vân vùi khuôn mặt thanh tú lên vai ta, ngượng ngùng đáp: "Chỉ cần có lời của Lan Đặc, Hoa Vân sẽ cam tâm tình nguyện. Chi bằng bây giờ chúng ta quay về lều, nhân lúc còn chưa quá dơ bẩn, thực hiện hai lần yêu thương nhiều hơn mọi lần được không?"

Ai cũng không thể tưởng được nữ tể ti mỹ lệ, từ nhỏ giữ nghiêm thanh quy, tựa như không hề ăn những thức ăn của nhân gian, lại có thể chủ động đòi hỏi ái ân. Ta cùng Đạm Như đồng thời cảm thấy ngạc nhiên.

Hoa Vân giận dữ nói: "Có gì kì quái đâu, chỉ có tình yêu của chàng mới có thể đem sa mạc biến thành thiên đường, đem vùng đất khô hạn đáng sợ này hóa thành Tịnh Thổ xanh tươi động lòng người."

Đêm đó trong lều, tất nhiên là xuân sắc vô biên.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta để cho hai nàng quần lên tấm vải bố trắng, ngay cả đầu và mũi miệng cũng đều được bao kín lại, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp có thể nhiếp phách câu hồn. Hai nàng nhìn thấy hình dáng của đối phương, đều cảm thấy rất hứng thú, dường như sa mạc cũng không đáng sợ nữa.

Ta cười lớn: "Nếu như ta đem các nàng bán cho dân du mục trong sa mạc, nhất định có thể đổi lại được một đội thiên lý đà số lượng cực nhiều."

Trong tiếng cười ha hả, chúng ta bước trên con đường hành trình. Ngoài ba con ngựa chúng ta cưỡi, còn có chục con ngựa nhỏ chở đồ ăn nước uống. Sau khi cải tạo thể chất chúng, ta có lòng tin sức thích ứng của lũ ngựa này so với thiên lý mình đà càng mạnh mẽ hơn. Hiện giờ nhìn hình dáng khoan thai tự nhiên của chúng, lòng tin của ta lại càng được củng cố.

Vào lúc chính ngọ, chúng ta đã tiến vào đại mạc cát trời lẫn lộn. Bụi bặm dưới bốn móng chân ngựa cuộn cuộn bốc lên, chúng ta giống như đang trôi đi trong chất khí dày đặc. Cho dù thể chất đều khác với người thường, thể nhưng thể giới nóng bỏng khô cằn này vẫn khiến chúng ta cảm thấy không dễ chịu lắm.

Chúng ta không ngừng tiến bước. Hình ảnh nhìn thấy trước mắt chỉ có đồi cát nhấp nhô cùng bầu trời xanh. Mục đích đến đầu tiên của ta là "Sa Trung Lục Cảnh", nơi Đỗ Biễn chiếm cứ ngày trước. Sau khi tới nơi đó, sẽ tiếp tục đi tới "Ma Nhãn" ở trung tâm sa mạc.

Từ lúc biết rằng không tránh được phải quay lại sa mạc, ta đã từ chỗ Chiến Hận hỏi han tường tận tình huống địa thế của sa mạc, cũng học một chút cách ra dấu bằng tay đơn giản cùng ngôn ngữ vùng đại mạc, đủ có thể ứng phó trong giao đàm thông thường, nhằm tránh sinh ra những hiểu lầm không đáng có với dân du mục ở sa mạc.

Năm ngày sau, chúng ta đến Thái Thạch bình nguyên (2), nơi mà ngày đó đã từng đi qua khi cùng Thái Nhu tới Tịnh Thổ.

Hai nữ nhân đã dần quen với sa mạc, khi nhìn thấy địa phương kì dị này, liền cảm thấy hưng phấn, nhảy xuống dựng lều và nhóm lửa nấu ăn. Đêm đó, trong khi những cơn gió lạnh thổi mạnh ở phía ngoài, chúng ta tránh vào trong lều vải.

Đạm Như từ lúc vào trong lều đã không mặc bất cứ y phục gì. Lúc này, nàng cũng không ngoại lệ, nhanh chóng cởi sạch trơn, tiến vào trong chăn, sau đó dùng đôi mắt câu hồn nhìn về phía ta cười quyến rũ, ý nghĩa phía sau nụ cười đó tất nhiên là không khó để hiểu.

Hoa Vân đã thay áo ngủ, nhìn Đạm Như lắc đầu thở dài: "May mà pháp sư nhà người gả cho Lan Đặc, nếu không thì nam nhân có thể chịu đựng tốt, dù có biết rõ, cũng không chịu nổi sức dụ hoặc không ngừng của người."

Ta đứng dậy, vén lều đi ra. Hoa Vân ló đầu ra hỏi: "Chàng đi đâu đó?"

Ta ngoảnh lại cười đáp: "Ta có một chủ ý hay."

Ta tiến vào cái lán lớn được thiết kế đặc biệt cho lũ ngựa nhỏ, từ trong đồng đồ lật vạt tìm được cái chậu đồng, lại lấy ra từ trong đồng đồ một túi nước lớn, đổ đầy vào chậu, rồi cẩn thận bưng vào trong lều. Hai nữ nhân thấy ta bưng về một chậu nước, thứ trân quý nhất trong sa mạc, đều cảm thấy rất khó hiểu.

Ta lấy một chiếc khăn mặt, quay về phía Đạm Như bảo: "Pháp sư! Mau lăn ra đây cho ta."

Đạm Như nhăn chau xoay chuyển, đã biết được ta nghĩ đến điều gì, vẻ mặt vô cùng vui mừng, nhảy ra từ trong ổ chăn, đứng thẳng trước mặt ta.

Ta nhúng khăn mặt vào trong nước, sau khi vặn nửa vòng, mới lau người nàng, đồng thời quay sang phía Hoa Vân bảo: "Tế ti! Mau cởi bỏ y phục của nàng đi, rồi đứng bên cạnh Đạm Như."

Hoa Vân then thùng đáp: "Chàng cứ giúp pháp sư lau sạch thân thể trước đi!"

Ta để cho nàng nhìn thấy chiếc khăn trắng sắp sửa biến thành khăn đen, rồi nói: "Ta sao có thể dùng nước bẩn sau khi lau cho Đạm Như để lau người nàng được?"

Hoa Vân không chịu, đáp: "Nhưng người ta không quen để cho chàng như vậy."

Đạm Như cười bảo: "Tế ti trước đây không phải cũng không quen cùng phu quân làm tình sao, hiện giờ thì thế nào? Bản pháp sư có thể bảo chứng nàng sau khi thử để cho Lan Đặc lau người, sẽ có cảm giác giống như thái độ lúc làm tình của nàng, chỉ hận là làm quá ít."

Hoa Vân kiên quyết nói: "Nếu không có Lan Đặc ở đây, ta chắc chắn sẽ đánh lên người người một trận."

Ta cười bảo: "Tế ti, nàng còn không nghe lời, mau cởi y phục ra."

Hoa Vân bất lực đứng lên, quay lưng lại phía ta, cởi bỏ y phục. Đạm Như cố nhịn cười, xoay người nàng qua đối diện với ta.

Hai nữ thể vô cùng xinh đẹp phơi bày ra không chút bảo lưu trước mắt ta. Ta dĩ nhiên lau đến mê mẩn, càng thêm tỉ mỉ, càng thêm cẩn thận.

Hai nàng đều dùng một tay ấn lên vai ta, gắng sức giữ cho thân thể thẳng bằng. Mỗi lần chiếc khăn ướt vuốt qua làn da vô cùng non mịn, các nàng đều khoan khoái khép đôi mắt lại, thân thể mềm mại nổi lên một trận run rẩy, tiếng rên rỉ bật lên. Con người không thử đi qua sa mạc, vĩnh viễn cũng không biết được tư vị động lòng người trong đó.

Năm ngày sau, chúng ta đi lệch khỏi lộ tuyến mà ngày đó ta cùng Thái Nhu đến Tịnh Thổ, đi chệch về phía đông bắc, bắt đầu cuộc hành trình tiến sâu vào sa mạc.

Trước khi tới Sa Trung Lục Cảnh, chúng ta đi qua vài ốc đảo tương đối nhỏ. Dọc đường, ngoại trừ việc ngẫu nhiên phát hiện ra xác thiên lý đà, đến nửa bóng người cũng không thấy. Trong thế giới rộng rãi này, chỉ còn lại ba người chúng ta cùng mười ba con ngựa.

Ta dùng linh lực thần dị, tránh khỏi mấy trận bão cát. Đến ngày thứ ba mươi, chúng ta rốt cuộc đã đến ốc đảo đầu tiên cách Sa Trung Lục Cảnh gần trăm dặm.

Phía sau gò núi nhỏ nhấp nhô không bằng phẳng, tình cảnh lọt vào trong tầm mắt khiến chúng ta há hốc miệng nhìn nhau. Nơi này trong sa mạc xuất hiện một vùng đồng cỏ xanh lá, phương viên đạt tới hơn chục dặm, trân quý vô cùng, đã tụ tập đầy tiếng kêu của thốc ửng nghe phảng phất trong

gió sa mạc mà đến. Thanh âm tranh giành thức ăn phát ra của chúng, ở phía xa cũng có thể nghe thấy rõ.

Trong lòng chúng ta nổi lên cảm giác bất an mãnh liệt. Chúng ta ghì mình ngựa dừng lại.

Đạm Như nhìn quen tình cảnh này nên vẫn có thể giữ nguyên sự trấn tĩnh, còn Hoa Vân thì đã hoa dung thất sắc. Ta nhắm mắt lại, linh giác trải dài về phía trước. Cảnh tượng tiến vào trong đôi mắt tâm linh của ta vô cùng thê thảm.

Trên ốc đảo, toàn bộ là xác chết của cả người lẫn vật, lều bạt cũng bị thiêu cháy sạch, thi thể nữ nhân và hài tử có thể thấy ở khắp nơi, phụ nữ rõ ràng đều có vết tích bị cưỡng bạo. Đây là một cuộc đại đồ sát tàn nhẫn, ai có thể gây ra tội ác khiến người phản nộ hôm nay đây?

Ta để cho hai nữ nhân đi vòng qua ven rìa ốc đảo, bản thân thì tiến vào vùng đất giống như quỷ vực này. Đến khi rót đầy hơn chục túi nước trong tiểu hồ tại trung tâm ốc đảo, ta mới cố gắng nhìn nộ hỏa trong lòng, rồi cùng hai nàng tiếp tục hành trình.

Tâm tình chúng ta đều rất trầm trọng. Nghĩ tới vận mệnh toàn nhân loại đang lưỡng lự ở bước ngoặt của tồn vong, con người ngu xuẩn vẫn không quên tàn sát lẫn nhau, sao không khiến cho Vu Đế ở bên cạnh cười thầm.

Sau khi vượt qua ốc đảo, địa thế vẫn nhấp nhô không bằng phẳng, trên mặt đất rải rác đầy đá sỏi. Cho tới khi dừng lều tại một vùng đất thấp tránh gió, tâm tình chúng ta vẫn không thể chuyển biến tốt đẹp. Chúng ta lặng lẽ ăn lương khô trong lều.

Màn đêm buông xuống, bỗng nhiên gió nổi lên, càng tăng thêm vẻ thê lương hoang vắng. Hoa Vân bỗng hỏi: "Lan Đặc! Thảm sự vừa rồi có thể dính dáng tới Vu Đế không?"

Ta lắc đầu khẳng định: "Đương nhiên không thể, ta cảm giác được hãn, vẫn không biết vì sự cố gì mà hãy còn lưu lại ở vùng đất ven sa mạc. Huống hồ vừa nãy ta đã từng kiểm tra những thi thể đó, đều là bị những vũ khí không giống nhau giết chết."

Ngừng một lát rồi cười khờ: "Với lại Vu Đế cũng không có năng lực và hứng thú cưỡng hiếp nữ nhân."

Đạm Như yếu ớt thở dài: "Lan Đặc! Không phải Đạm Như không tin tưởng vào linh giác của chàng. Bắt đầu từ sáng nay đến trước khi tới ốc đảo, thiếp có cảm giác tim nhảy loạn xạ, chỉ là thấy chàng hoàn toàn không có cảm giác, mới cho rằng bản thân nghi thần nghi quỷ. Thế nhưng, cảm giác khiến người sợ hãi trong lòng này, tới tận bây giờ, chẳng những chưa thể tiêu trừ, mà tựa hồ như lại càng mạnh mẽ hơn."

Ta toàn thân chấn động, nhìn về phía Hoa Vân. Hoa Vân khuôn mặt thanh tú bỗng chốc biến thành không chút huyết sắc, run giọng nói: "Thiếp cũng có cảm giác bất an mãnh liệt, nếu Đạm Như không nói ra, thiếp vẫn còn cho rằng nó xuất hiện là do nhìn thấy thảm sự hôm nay."

Ta lập tức phát lạnh toàn thân, biết rằng đã bị Vu Đế lừa gạt, thiếu chút nữa hối hận đến mức muốn tự sát.

Mối liên hệ giữa ta và công chúa, sự thực cũng giống như liên hệ với Vu Đế. Tà lực của Vu Đế quả thực lớn hơn rất nhiều so với linh lực của ta. Cũng không biết hắc dùng thủ đoạn gì mà đã khiến ta sinh ra ảo giác về vị trí tồn tại của hắc, cho rằng hắc vẫn chưa tiến vào sa mạc. Nhưng trên thực tế, hắc đã đi vào trong sa mạc từ lâu, còn lặng lẽ đuổi theo chúng ta, nói không chừng đang rình mò quanh đây.

Linh giác đặc biệt của ta có thể giấu được Vu Đế, chỉ có thể phát huy trong cự ly hơn chục dặm, ngoài ra còn đòi hỏi phải dựa vào ý chí bản thân, rắp tâm hành động, mới có thể phát huy tác dụng. Nếu như không có sự đề phòng của hai nàng, có lẽ đến khi Vu Đế xuất hiện trước mặt, ta mới biết hắc đến.

Ta hít sâu một hơi, quay sang phía hai nàng, bảo: "Hiện giờ, mỗi câu ta nói, các nàng đều phải lưu tâm nghe, rồi thực sự đi làm, không được đề xuất ý kiến, đồng ý với ta không?"

Đạm Như nhiệt lệ tuôn ra, đau thương kêu lên: "Lan Đặc!"

Hoa Vân cũng biết đã phát sinh chuyện gì, nhào vào trong lòng ta, nước mắt ròn ròn: "Lan Đặc à! Chàng chú ý cẩn thận một chút, chúng ta ở đây chờ chàng, cho đến khi chàng trở về."

Ta ôm các nàng đứng lên rồi bảo: "Nếu ta đoán không sai, Vu Đế phải ở một nơi không xa đây, đang dùng tốc độ cao nhất đuổi tới, muốn giết chết

ta trước khi ta đi vào trong phế tích."

Nghĩ tới việc Vu Đế không làm chuyện dư thừa, ta liền thông suốt: "Dựa vào điểm này mà nói, hấn sợ ta đi đến phế tích, nếu không thì cũng không cần phải làm như vậy. Sau khi ta đi, các nàng có thể đi tới ốc đảo kia, dọn dẹp các xác chết, nhưng ngàn vạn lần không được sơ ý."

Thở ra một hơi rồi nói tiếp: "Mục đích của Vu Đế là ta, cho nên ta nhất định có thể dẫn dắt hấn theo, nên các nàng sẽ không bị hấn gây tổn thương."

Hai nàng ôm chặt lấy ta, chỉ biết khóc lóc thảm thiết. Ta ruột gan muốn đứt đoạn, sau khi ra sức hôn các nàng, bèn vén lều đi ra.

Cuồng phong thốc tới trước mặt. Bên ngoài là bóng tối cùng sự hoang lương vô cùng vô tận.

Chú thích:

(1) Ăn mềm chứ không ăn cứng: Thành ngữ chỉ việc có thể thương lượng, đừng đe dọa nhau mà không xong việc.

(2) Thải Thạch bình nguyên: Vùng bình nguyên đầy đá nhiều màu sắc.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11 Chương 10

Tử Lí Đào Sinh

Ta cười con ngựa trông có vẻ cường tráng nhất, dẫn theo một con ngựa khác chở khẩu đại cung và gần hai mươi thanh Trân ô tiền, phi hết tốc lực trong đêm đen.

Tâm linh tiến đến cực cảnh không gợn bất cứ điều gì, có thể cảm thụ những nguy hiểm tới gần. Theo mỗi liên hệ tâm linh của công chúa, ta biết vô luận đi đến nơi nào, Vu Đế cũng có thể truy tới.

Đáng giận, ta lại không dám chủ động cắt đứt mỗi liên hệ đó, kỳ thật cũng chẳng biết như thế nào để làm được, cho nên chỉ có thể tránh khỏi sự truy đuổi của Vu Đế, chạy vội tới phế tích.

Đến lúc bình minh, ta chẳng biết đã chạy được bao lâu, chỉ biết nhờ sao trời dẫn đường, hướng sa trung lục cảnh chạy tới.

Vào lúc này, ta cảm thấy lực lượng tà ác của Vu Đế từ nơi nào đó ở phía sau dần dần tiếp cận. Trái lại ta cảm thấy yên lòng, ít nhất Đạm Như và Hoa Vân tạm thời được an toàn.

Ta đem dị năng truyền vào cơ thể hai con ngựa, thúc đẩy tiềm năng của chúng nó, càng chạy càng nhanh, khi vầng thái dương gay gắt lên đến đỉnh đầu, Vu Đế tựa hồ làm ta kiệt lực, nhưng ta không dám lơ đãng, băng qua từng đồi cát, gấp rút lên đường.

Xem ra Vu Đế dùng siêu thể năng của hãn chạy bộ đuổi theo ta, nếu như tốc độ của hãn thật sự không đuổi kịp hai con ngựa chiến, được ta liên tục truyền dị năng, ta sẽ có cơ may vượt qua hãn một bước đến phế tích.

Chuyện này vừa nghĩ đến, dị biến đã xảy ra.

Bầu trời xanh thẳm trong suốt bỗng dừng bắt đầu ảm đạm, càng lúc càng âm trầm, cuồng phong vô duyên vô cớ nổi lên.

Ta cũng không có thời gian nghiên cứu tà lực của Vu Đế làm sao thực hiện được chuyện này, cũng không biết bản lĩnh chân tướng của nó, đâm thẳng vào cơn bão chạy tiếp.

Cát mịn bay loạn, đập vào mặt, đường chân trời trở nên mờ ảo bởi vô số hạt cát rất nhỏ, do uy lực mạnh mẽ của cơn bão thổi bay lên.

Mà vô luận chúng ta đi đến đâu, tất cả bạo sa của cuồng phong toàn bộ tập trung đến trên người chúng ta, cả sa mạc như một cơn sóng triều điên cuồng cuồn cuộn đuổi theo chúng ta, một người hai ngựa mà đã kích.

Ta biết đây chính là trò chơi của Vu Đế. Ta không khỏi ngẫm sợ hãi, bởi vì ta biết hẳn rất nhanh sẽ đuổi tới đây. Ta vội nhảy xuống ngựa, kéo chúng nó, không ngừng đi tới, đi càng xa càng tốt.

Mưa cát đập vào người, làm ta cảm thấy nôn nóng. Cát bay vào cổ và y phục của ta, không lỗ nào không lọt, lúc này mới hiểu được du dân sa mạc sao lại dùng khăn để bịt mặt, may mắn ta cũng có bảo vệ như vậy, nếu không cát khẳng định sẽ bay đầy vào tai và miệng. Nhưng cát lại làm ta không mở mắt được, chỉ có thể trải dài linh giác, tìm kiếm chỗ để đào tẩu.

Ta chưa bao giờ thử qua khó khăn như vậy, cũng nghĩ tới lực lượng của Vu Đế tại sa mạc, so với các nơi khác hẳn càng đáng sợ hơn, bởi vì bão cát, cũng chính là lực lượng của hắn.

Ta cảm thấy trong cơn bão cát mịt mù, tuyệt đối bị cô lập và không nguồn trợ giúp. Cơn bão càng lúc càng lớn, mỗi bước đi đều phải chịu một nỗi thống khổ.

"Hí!" Giữa tiếng kêu gào thê thảm, con ngựa chở Xạ Nhật đại cung bỗng nhiên ngã xuống, xem ra hung đa cát thiếu, mặc dù nó đã được cải tạo thể chất, nhưng không thể chống đỡ nổi cơn bão cát đáng sợ. Ta do dự một lúc, quyết định từ bỏ Xạ Nhật cung, mang theo nó, chạy càng chậm, hơn nữa ta hoài nghi nó đối với Vu Đế sẽ không có uy hiếp gì. Bão cát cuồn cuộn gào thét bốn phía xung quanh ta, lại đi được trăm bước, con ngựa kia cũng ngã xuống cát. Lúc này, tà lực Vu Đế lại xuất hiện phía sau, hẳn dùng tốc độ cao nhất của con người để đuổi theo.

Ta nghiêng rằng, từ lưng con ngựa ngã xuống rút ra bội kiếm mà Ny Nhã đã tặng ta, đứng tại chỗ, ngưng thần chuyên chú, chờ đợi sự xuất hiện của hắc. Bão cát bỗng nhiên ngừng thổi. Trên bầu trời vẫn tràn đầy cát bụi như cũ, cát ào ào bay xuống, phủ từng lớp lên mặt đất. Từ tầm nhìn dần dần mở rộng, thân hình xinh đẹp thon dài của công chúa xuất hiện trước mắt, mang theo trường kiếm, từ xa đi đến. Ta thu nhiếp tâm thần, đem ái năng vô hạn tiến nhập vào cơ thể. Vu Đế đứng trước ta khoảng mười bước, cười duyên: "Lan Đặc! Người tuy là kẻ cao siêu nhất của loài người, bất quá người không đấu lại ta. Ta thật sự lần này muốn xem người làm sao thoát khỏi tay ta?" "Hắc" so với trước kia càng xinh đẹp, so với Tây Kỳ cũng không kém, tựa hồ còn có một chút phong tình nữ tính.

Nghe vậy ta mỉm cười: "Người lại còn vòng vo, nói dư thừa như vậy, còn không động thủ, thử xem là ai giết được ai?"

Vu Đế rõ ràng ngạc nhiên, hai mắt tà quang đại thịnh, âm trầm nói: "Đúng vậy! Nói thật là dư thừa, ta ngay cả thân thể cũng mượn của nhân loại các người, cho nên nhiệm phải sự ngu xuẩn của các người, bất quá đây cũng không phải là vấn đề lớn, sau khi giết người, ta sẽ đến phế tích, bắt sống ma nữ Bách Hợp, khống chế sự bảo vệ của các người, khi đó ta có thể lợi dụng tư liệu và mầm mống giấu trong tàng khố của quái vật kia, làm chủng tộc của ta sống lại, khi đó ngày tàn của loài người đã đến. Ha ha"

Ta cười to: "Người vì sao không đợi ta đến phế tích rồi tiêu diệt ta? Chuyện này có phải là chuyện dư thừa? Hoặc giả người sợ ta đến được phế tích, nhưng người rốt cuộc là sợ cái gì?"

Vu Đế hai mắt tà mang chiếu xạ, bao phủ lên người ta, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không trả lời vấn đề này của người, đến đây! Để ta xem kiếm thủ đáng sợ nhất của nhân loại trên mặt đất. Rốt cuộc có thể đỡ của ta bao nhiêu kiếm?"

Ta biết hắc sợ ta đem ái năng truyền tiến vào thân thể của hắc, mới phải dùng kiếm để đối phó ta, mỉm cười: "Người khẩu khí tuy ngạnh, nhưng nhìn người ngay cả việc này cũng không dám nói cho ta biết, biểu thị người

tin rằng không có thể giết ta, sợ ta mang bí mật rời đi, động thủ đi! Ta không có thời gian cùng người ở chỗ này."

Vu Đế hai mắt tà quang nổi lên, kêu lên một tiếng yêu kiều, hàn mang trong tay chột lóe, đâm thẳng ngay vào mặt, tốc độ đó làm ta tự thẹn không bằng.

Ta hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay bổ mạnh vào trên thân kiếm của hắn.

"Bồng!" Trường kiếm tràn ngập năng lượng của ta và thanh kiếm đầy tà lực của hắn giao kích cùng một chỗ. Một cỗ cuồng lực ập đến. Trường kiếm của ta bị hất ra. Kiếm của Vu Đế vừa thu lại, chém ngang từ trái sang phải vào trước ngực trống không của ta. Ta biết kém thế lui về phía sau, định dựa theo tốc độ của hắn, cắn răng, không lùi mà tiến tới, chiếm lấy mé phải của hắn, đồng thời hồi kiếm đâm vào cổ hắn, dùng phép đồng ư quy tặc. Vu Đế cười ha ha, thân thể mềm mại di chuyển, bỗng nhiên lùi khỏi vài thước, tránh khỏi kiếm của ta. Ta vừa thầm vui mừng. Bỗng nhiên hàn mang đại thịnh, kiếm Vu Đế hóa thành kiếm ảnh đầy trời, so với cơn bão cát vừa rồi còn muốn cường mãnh hơn công tới, làm ta ngay cả cơ hội thở ra một hơi cũng không có. "Keng keng" trong tiếng giao kích, ta dồn hết toàn lực, xuất ra tất cả bản lĩnh, liên tiếp chặn của hắn hơn năm mươi kiếm.

Mỗi lần đỡ kiếm của hắn, ta đều cảm thấy hơi thở run lên, không ngừng phát xuất dị năng trong cơ thể, đến kiếm thứ năm mươi tám kiếm, linh năng trong cơ thể ta đã như ngọn đèn sắp cạn. Ta thầm kêu không ổn, bắt đầu lui về phía sau.

Nhưng hắn lại không hề buông lỏng, từng bước bức tới, dựa vào tốc độ, ép ta cùng hắn ngạnh tiếp. Lúc này ta đã lùi đến đỉnh đồi, nếu ta lùi tiếp xuống sườn đồi sẽ có thể mất thăng bằng, lúc đó càng thêm tệ hại.

Ta lui về phía sau từng bước theo sườn dốc, kiếm thuật thi triển đến mức tận cùng, chống đỡ sức mạnh vạn cân của đối phương, kiếm pháp lãng lệ như cuồng phong lạc diệp, hoàn toàn vô lực phản kích, chỉ kiên trì chống đỡ, khi kiệt lực thì cũng chính là thời khắc táng mệnh của ta, ai cũng không thể thay đổi được vận mệnh này.

Lúc này ánh nắng gay gắt lại từ trên trời xạ xuống, hơi nóng từ mặt cát lại bốc lên. Nhưng ta lại không cảm thấy khó chịu như trước kia, trái lại dường như nó có thể bổ sung dị năng, nhanh chóng làm biến mất cảm giác hàn lãnh.

Dị năng của ta lại tràn ngập luồng khí lưu nóng rực.

Mỗi bước lùi của ta, chân lại lún vào trong cát nóng, hỏa nhiệt trong cát thấm nhập bàn chân, truyền lên những dây thần kinh trong cơ thể, làm ta cảm thấy rất dễ chịu.

Nhưng còn lâu mới có thể bắt kịp tốc độ tiêu thất dị năng của ta.

Vu Đế cười lên điên cuồng, kiếm mang bạo khai. Ta dồn hết dư lực, phát xuất kiếm ảnh mãn thiên, nghênh đón.

Tiếng vũ khí giao kích liên tiếp vang lên, "Keng!" Một tiếng, trường kiếm trong tay ta cuối cùng bị hất tung. Ta hoảng hốt, té sang một bên. Lúc ta lăn xuống sườn dốc, kiếm Vu Đế chợt lóe, đâm vào bả vai trái của ta. Ta kêu thảm một tiếng, lăn xuống sườn đồi cao gần trăm thước, chính vào lúc này, ta cảm thấy mối liên hệ tinh thần cùng công chúa bị huyết kiếm cắt đoạn. Nơi bị đâm, máu tươi bắn ra tung tóe, đồng thời một cổ băng hàn ập vào, tiến vào mỗi dây thần kinh trong người ta, đuổi đi tất cả ấm áp, làm huyết dịch đọng lại.

Rơi đến lưng chừng dốc, tay chân ta trở nên cứng như đá, đầu ngón tay cũng không cử động được. Cát ào ào đổ theo. Ta hoàn toàn mất năng lực điều khiển cơ thể, tới chân dốc vẫn không thể ngừng được, không biết lăn bao nhiêu vòng mới bị một cồn cát khác ngăn lại. Ta nằm thẳng người ra nhìn. Thái dương chói chan làm ta nhất thời không thể nhìn thấy gì. Tim ta gần như rỉ máu, tinh thần suy sụp, cơ thể không thể di chuyển. Ta bại. Nhân loại cũng đã lâm vào tuyệt lộ. Các thế tử và con yêu quý của ta, Đại Hắc, các băng hữu và mọi người trên đại địa, đều sẽ gặp phải vận mệnh bi thảm nhất.

Tiếng cười Vu Đế từ trên đỉnh đồi truyền xuống: "Lan Đặc! Vô luận người lợi hại ra sao, cũng giống như một con súc sinh bị ta giết chết, đối với loại sinh vật ưu việt hơn hẳn so với các người mà nói, người chỉ là một con súc sinh mà thôi!"

Toàn thân ta băng hàn lạnh thấu xương, nhin không được rằng đánh cầm cập, duy nhất làm ta cảm thấy thoải mái chính là cát nóng, làm lưng của ta có thể bảo trì một chút ấm áp.

Không thể tưởng được Vu Đế dùng cách của ta để dùng trên người ta. Hai lần trước ta đều là dựa vào ái năng tổng nhập, làm hãn chịu nhục! Lần này lại là hãn dùng tà năng làm ta hoàn hoàn toàn biến mất lực lượng chống cự.

Vu Đế dùng thanh âm ngọt ngào của công chúa cười điên cuồng: "Sau khi giết người, thế giới này nhất định là của ta. Không có lực lượng gì có thể ngăn cản ta."

Những hạt cát hấp thu sức nóng của thái dương dừng mãnh nhập vào sống lưng của ta, tay chân ta bắt đầu tự có năng lực hoạt động.

Tiếng cát rơi truyền đến, biểu thị Vu Đế đang đi xuống sườn đồi đối phó ta.

Ta nhớ lại kinh nghiệm ngày đó dị năng của ma nữ nhận truyền vào xương sống, tâm niệm vừa động, cố gắng vận khởi ý chí, thuần thực dùng xương sống hấp thụ nhiệt năng của cát. Hàn lãnh thôi lui.

Linh năng trong cơ thể tuy một giọt cũng không còn, nhưng thay vào đó lại là nhiệt năng của thái dương ẩn trong cát, ta cảm thấy nhiệt lượng trong những hạt cát cuộn cuộn tiến vào cơ thể, đuổi sạch tà khí của Vu Đế.

Ta nghiêng đầu nhìn lại, Vu Đế đã leo đến nửa sườn đồi. Ta không dám chần chờ, hét to một tiếng, nhảy lên, dùng hết khí lực toàn thân, hướng đồi cát bò lên.

Vu Đế hiển nhiên bất ngờ, thét lên một tiếng, đuổi theo. Ta nhanh chóng chạy lên đỉnh đồi. Vu Đế cũng chạy đến chân gò cát, nhanh chóng trèo lên.

Thế lực của ta tuy đã khôi phục, nhưng linh năng lại chưa hồi đủ, đối với hãn thật sự là không chịu nổi một kích, trong lúc gấp rút ta nảy ra một ý, giả vờ đứng không vững, lật ngang về bên kia sườn đồi, sự thật là chui xuống lớp cát nóng ở ngay bên dưới, bình ổn thân thể.

Ta vừa mới nấp xong, nhiệt sa bắt đầu bao phủ, bỗng vang lên tiếng gió, Vu Đế từ bên trên lướt qua, chạy xuống chân đồi.

Ta biết hẳn không thấy được ta, xác định ta đã trốn vào trong cát, khi đó hẳn tha hồ sục sạo trên con dốc dài này. Sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy ta, chỉ có cách tháo chạy thoát thân, nhất định mạo hiểm, đánh cược rằng hẳn đã mất đi mối liên hệ với ta, không thể cảm ứng được sự tồn tại của ta.

Ta từ dưới cát ra, vừa vịn thấy lưng Vu Đế chạy xuống chân đồi. Cát chảy xuống khi ta chui ra, nhưng do Vu Đế khi đi xuống chân đồi cũng kéo cát chảy thành dòng, tiếng động bị che lấp, cho nên hẳn không hề hay biết, cũng không quay đầu lại.

Ta đánh giá không sai, vì mối liên hệ với công chúa không còn, hoặc do năng lượng trong cơ thể ta tương tự nhiệt năng của cát, có thể nói đối với hẳn! Ta và cát không hề khác nhau. Cho nên hẳn không thể cảm ứng được sự tồn tại của ta.

Trong lòng mừng rỡ, thừa dịp hẳn không quay đầu lại, ta bò lên đỉnh đồi, rồi lăn xuống phía bên kia. Ta rơi thẳng xuống chân dốc, theo hướng khác nhanh chóng chạy đi, sau liên tiếp chạy qua vài đồi cát, ta mệt mỏi không chịu nổi, vội tìm một gò cát nhỏ ẩn thân, chỉ đưa mặt ra ngoài một chút để hít thở, cam đoan Vu Đế nhìn từ xa cũng không thể thấy gì.

Tâm thần ta bắt đầu ổn định, không khỏi cảm tạ sa mạc đã ban lực lượng cho ta.

Thái dương là nơi phát ra hết thảy mọi năng lực sinh mệnh trên đại địa. Không có thái dương. Đại địa chỉ là một vùng đất chết, hoang lương lạnh lẽo.

Cho nên thái dương cũng chính là năng lượng của sinh mệnh. Có phải vì nguyên nhân này, nhiệt lượng của nó có thể giống như dị năng bổ sung cho nhu cầu của ta. Thậm chí năng lượng tương tự ẩn tàng trong ma nữ nhận, cũng là một loại lực lượng nào đó, nếu không vì sao nhiệt lực đó lại tương tự như vậy.

Nhiệt lượng ẩn tàng trong cát này có thể nướng chín bất kỳ sinh vật nào, nhưng ta đã chịu qua thời gian dài cải tạo thể chất bởi ái năng, nên có thể hấp thu năng lượng của thái dương ẩn tàng dưới lớp cát của sa mạc.

Phát hiện này làm ta lần nữa dấy lên hy vọng. Thể lực của ta có thể được hỗ trợ dựa vào nhiệt năng của thái dương. Một hắc ảnh chợt hiện lên trong

mắt.

Vu Đế nhanh chóng từ phía xa bên trái lướt qua, chạy lên một đồi cát. Ta thầm sợ hãi, biết Vu Đế vừa dò tìm đồi cát đó xong, bây giờ đang truy tìm ta ở xung quanh.

Thái dương bắt đầu lặn xuống.

Đột nhiên ta nhớ tới một vấn đề, cho dù đang nấp dưới lớp cát nóng rực, nhưng mồ hôi lạnh vẫn toát ra.

Cát sa mạc hấp nhiệt và tán nhiệt đều rất nhanh, sau khi mặt trời xuống núi, chỉ một lát sau, nhiệt khí trong cát sẽ mất đi, khi đó chỉ có thân thể của ta tỏa ra một lượng nhiệt năng lớn, với linh giác tà dị của Vu Đế, sẽ lập tức nhận ra ta.

Nghĩ đến đây, Vu Đế xinh đẹp vô luân, nhưng lại đại biểu cho lực lượng đáng sợ nhất, xuất hiện tại đỉnh đồi cát phía trước, hướng thẳng về phía ta đang ẩn thân đi tới.

Ta thầm kêu xong xuôi.

Lúc này một cử động nhỏ ta cũng không dám, chỉ biết nhẹ nhàng trườn đầu xuống cát, sợ làm đổi phương cảnh giác. Mà ta tự nghĩ cũng không thể bế khí trong cát lâu.

Lúc này, trên mặt ta chỉ là một lớp cát mỏng, ánh mắt Vu Đế chỉ cần nhìn xuống, ta lập tức không thể lẫn trốn.

Vu Đế mắt nhìn phía trước, tà mang liên tiếp lóe lên, tựa hồ đang suy tư một vấn đề nan giải. Đại khái không ngoài chuyện ta đột nhiên biến mất không tăm tích.

"Phốc! Phốc!" Tiếng bước chân vang lên bên tai. Vu Đế như đi qua không thấy ta bên cạnh, một chút cũng không cảm giác được sự tồn tại của ta. Ta thở ra một hơi, ngóc đầu lên, nhìn cho đến khi thấy hắc biến mất phía sau đỉnh đồi, mới vội chạy ra, dốc toàn lực chạy trốn. Ta dùng tốc độ cao nhất của con người, vượt qua các ngọn đồi, gặp sườn đồi thì lăn xuống. Càng chạy càng nhanh. Nhiệt lượng trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, khi thái dương xuống núi, nhiệt năng của ta còn dư lại không nhiều lắm. Gió lạnh thổi qua, tựa như âm phong từ địa ngục thổi tới, làm thể nhiệt của ta nhanh chóng giảm xuống. Sau một hồi mệt mỏi, ta từ một đỉnh đồi lăn

xuống, trong mơ hồ ta tựa hồ nghe được tiếng kêu và ánh lửa, sau đó trước mắt tối sầm, mê đi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11 Chương 11

Sa Trung Lục Cảnh

Khi ta mở mắt ra, cái nhìn thấy được lại là một đỉnh trướng bông. Trướng bông này được dùng những mảnh vải bố màu lam dài bọc bên ngoài, bên trong được chống bằng sáu cột và hai xà đỡ mà thành. Chỉ từ chút hình thức của cái trướng bông này là biết đây không phải loại trướng bông được dựng tùy tiện qua loa. Cho nên đây chắc là một nơi ở có tính vĩnh cửu, điều đó cũng nói lên rằng ta đã được cứu về nơi du dân trên sa mạc tụ họp. Rút cục đây là nơi nào? Ta ngồi dậy rồi thử vận động toàn thân. Ta hoảng sợ đến toát cả mồ hôi lạnh. Dị năng trong người ta đã đi đâu mất rồi, ta thầm nghĩ vấn đề này chắc có liên quan đến việc Vu đế đã ngấm ngầm truyền tà lực vào trong người ta, năng lượng mặt trời trong sa mạc tuy có thể khu trừ tà khí đi nhưng lại không thể khôi phục lại dị năng của ta. Thế lực của ta đã cùng dị năng kết hợp lại với nhau, không có dị năng, sức lực của ta cũng theo đó mà đi hết rồi.

Hiện tại ta còn không bằng cả thường nhân. Một luồng cảm giác tuyệt vọng xuất hiện trong đầu ta. Tuy ta đã chạy thoát, nhưng với tình huống bây giờ so với việc Vu đế giết ta đi còn khiến ta dễ chịu hơn. Biện pháp duy nhất chính là đưa ta vào sa mạc, để ta hấp thụ năng lượng mặt trời trong đó.

Nghĩ đến đây ta đột nhiên nổi lên một điểm hi vọng. Ta đánh giá cái trướng bông này một chút. Trong trướng rất rộng rãi, dài khoảng hai mươi thước, rộng chừng mười thước và cao chắc cũng gần mười lăm thước. Những mảnh vải bố bị ánh nắng mặt trời chiếu vào trong một thời gian dài cho nên đã phai màu. Trướng bông được ngăn thành hai phần nhờ những

tắm tắm dày màu sắc tươi sáng, một bên mặt đất cũng được trải những tấm tắm dày. Ở một góc khác là các thứ như cung tiễn, mâu đao, yên lạc đà, bút da mấy thứ đồ được xếp thành đồng. Tiếng người ẩn ước truyền tới từ ngoài trướng. Ta vừa mở miệng muốn gọi, nhưng nào biết thanh âm vừa đi đến yết hầu thì đã biến thành những tiếng rên rỉ ư ư a a, đồng thời yết hầu đau đớn giống như bị lửa thiêu đốt. Từ ngoài trướng vang lên tiếng bước chân, một lão nhân cao lớn vén trướng đi vào. Thấy ta đã tỉnh lại thì lộ ra vẻ vui mừng. Ông đứng bên cạnh ta, đưa tay sờ lên trán ta kiểm tra, sau đó ông ta lú lo nói một thứ tiếng lạ. Vị lão nhân này khí độ bất phàm, thân thể dẻo dai linh hoạt. Ông mặc một chiếc trường bào màu lam, khuôn mặt đầy những râu, rất có khí thế. Đáng tiếc ta chỉ có thể nghe hiểu được một vài chữ đơn giản trong đó. Đến việc đưa tay ra hiệu ta cũng không làm nổi, nghĩ đến việc bất cứ lúc nào Vu đế cũng có thể tìm đến đây, chút nữa thì ta muốn khóc lên. Lão nhân đó đỡ ta dậy, cho ta uống vài ngụm nước, lại tiếp tục nói một tràng cái thứ tiếng kỳ quái đó. Ta tuy đã từ chỗ Chiến Hận phí mất một quãng thời gian để học ngôn ngữ của du dân, nhưng vị lão nhân gia này nói vừa nhanh vừa khó nghe, ta làm sao mà nghe nổi cơ chứ. Đột nhiên một luồng sức mạnh đập vào người ta, trước mắt như tối đen, ta lại hôn mê đi. Khi ý thức trở về đầu óc ta, ta nghe thấy những âm thanh kỳ dị “lách tách lách tách” vang lên.

Ta cố gắng xoay đầu, cái xuất hiện trước mắt ta là một đôi mắt to quyền rũ.

Đôi mắt đó đang chăm chú nhìn ta.

Chủ nhân của đôi mắt đó là một vị tuyệt sắc mỹ nữ chừng hai mươi tuổi. Thoáng nhìn qua, kết hợp khuôn mặt dài vô cùng đáng yêu, nữ tử mặc áo sa đen của người xuất gia này còn có một thân thể động nhân tràn đầy sức sống và mị lực, thật là đẹp a.

Nàng nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất. Trước mặt nàng có trải một cái khay đồng, bên trên là các thứ lá trà, nước, ấm trà và các chén trà nhỏ được xếp chỉnh tề.

Tiếng lách tách vang lên từ chỗ những cành cỏ bị đốt để đun một ấm nước.

Khói từ từ bay lên, một ô cửa sổ được mở ra trên đỉnh trướng.

Thấy ta tỉnh lại, nàng không hề đặc biệt kinh dị. Chỉ cười thẹn thùng, nàng lại tiếp tục cúi đầu mà chuyên tâm vào việc mình đang làm.

Dương quang qua ô cửa sổ chiếu xuống, vừa may lại chiếu ngay lên người nàng, khiến cho người ta cảm thấy nàng như siêu việt hơn so với phàm thế. Nhìn màu sắc và góc độ ánh dương quang chiếu vào, có lẽ bây giờ là sáng sớm.

Trong trướng tràn ngập cảm giác an tĩnh bình hòa.

Bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu của người ngựa, còn có cả tiếng kêu của thiên lý đà.

Tiếng nước sôi vang lên.

Mỹ nữ đó đem nước sôi chắt vào trong cái ấm, cho thêm một ít lá trà, lại đem cái ấm đặt trên ngọn lửa tàn mà hơi một chút. Khi tất cả đã xong, mỹ nữ giơ cao bình trà lên quá đầu. Đôi tú mục trong sáng chăm chú nhìn vào bình trà, thanh âm ngọt ngào nhẹ nhàng của nàng vang lên giống như đang đọc cái gì đó như kiểu kinh văn để cảm tạ trời đất thánh thần, hoàn toàn không nhìn vào ta, kẻ đang ở bên cạnh chăm chú nhìn nàng.

Niệm xong kinh văn, nàng rót trà vào những chiếc chén nhỏ, tự mình nếm một ngụm, khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên thần sắc mãn ý. Sau đó nàng bưng chén trà lên, chậm rãi đứng dậy rồi đi đến bên cạnh ta và quỳ xuống. Đầu tiên nàng đưa tay đỡ ta ngồi dậy, rồi lại đưa chén trà đến trước ngực ta, thấp giọng nói một câu nào đó, chắc là biểu thị muốn ta uống nó rồi.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng đưa tay lên. Nhưng đưa lên được một nửa thì lại cảm thấy lực bất tòng tâm, đành buông tay xuống.

Trong mắt mỹ nữ lộ ra thần sắc thương tiếc, nàng hơi ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên rồi nói: “Ngẩng cao đầu lên đi!” Ta trong lòng đại hỉ, nàng nói chậm như vậy, phát âm cũng rõ ràng. Cuối cùng ta cũng nghe hiểu được lời nói của nàng. Ta vội vàng ngẩng đầu lên. Nữ tử ôn nhu chậm rãi đem trà nóng đưa đến miệng ta. Ta uống từng hớp từng hớp một, một cảm giác thoải mái khó mà hình dung được truyền đến. Nữ tử vui vẻ nói: “Loại trà

ngọt này là thứ giải nhiệt độc tốt nhất đấy, rất nhanh thôi cái cổ họng đã bị hỏng của người có thể nói chuyện lại được.”

Nàng đỡ ta nằm trở lại chiếc thảm rồi đứng dậy. Tiếp đó vô cùng cẩn thận bưng những dụng cụ châm trà đặt trở lại một cái rương ở góc trưởng bông.

Ta trong lòng nổi lên một tia cảm kích.

Mỹ nữ này xem ra là tiểu thê tử của lão nhân đó.

Du dân trên sa mạc đều vô cùng khó khăn, lão giả này có thể có được một trưởng bông hào hoa như vậy đương nhiên phải là một nhân vật có địa vị cỡ như tộc trưởng, cho nên có thể có được một thê tử trẻ tuổi mỹ lệ như thế này cũng chẳng có gì là đặc biệt. Bên ngoài đột nhiên truyền đến những tiếng kêu là kịch liệt.

Mỹ nữ toàn thân chấn động mà lộ ra thần sắc kinh hãi, nàng co người về một góc.

Trong lúc ta đang không thể quay đầu ra thì tấm thảm sắc sỡ che trưởng được người ta vén lên.

Ta ngạc nhiên nhìn ra.

Chỉ thấy mấy hán tử hung hãn mặc đồ như đao phủ đang vây quanh lão nhân cao lớn đó mà tranh luận kịch liệt.

Thảm được kéo lên, mắt chúng nhân đều lóe lên hung quang mà tập trung lên người ta. Một đại hán mặt dẹt đặc biệt cường tráng chừng ba mươi tuổi dẫn đầu trong đó nhân quang chiếu lên người mỹ nữ, ánh lên dục vọng gần giống như dã thú.

Ta cảm thấy vô cùng không đúng.

Một người trong đó đi tới đưa tay ngăn cản lão giả đó và cao giọng trách móc.

Sau khi ồn ào một hồi, đám người đó mới từ từ rời đi, xem ra có vẻ sẽ không bỏ qua.

Lão giả tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, y chậm rãi hướng về phía mỹ nữ đó mà nói lại vài câu rồi lại chậm rãi đi ra ngoài trưởng.

Lúc này có lẽ đầu óc ta đã tỉnh táo hơn một chút, đại khái có thể hiểu được lão giả có ý bảo mỹ nữ đó lưu lại trong trưởng, đừng đi ra ngoài.

Còn nghe được ông ta gọi nữ tử đó là “Sa Na”.

Trong trường một lần nữa lại chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta nhìn Sa Na, vừa khéo nàng cũng đang nhìn ta.

Ta dùng mắt nhìn về phía nàng như muốn hỏi, rút cục đã phát sinh chuyện gì rồi.

Sa Na cúi đầu thấp giọng nói: “Bọn họ muốn đại nhân của Sa Na giao người ra, bởi vì người là hung thủ.”

Ta trong lòng chấn động, hiện tại ta đến sức để ngồi dậy cũng không có. Nếu bị mấy du dân này hồ đồ giết đi, thật là quá oan uổng a.

Sa Na mở một cái rương gỗ khác ra và lấy ra một bộ y phục. Nàng yên lặng ngồi vào một góc rồi cẩn thận may vá.

Ta không còn cách nào đành nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

Chỉ qua một chút Sa Na lại nói: “Người đừng khó chịu, trước nay đại nhân chưa từng nhìn sai người đâu, người nói người không phải là người xấu thì chắc chắn người không phải người xấu.” Ở đây nam quyền là chí thượng, “đại nhân” chính là cách xưng hô tôn kính của thê tử với trượng phu.

Sa Na xem ra bình thời cực kỳ ít có cơ hội nói chuyện, vừa nói ra thì liền thao thao bất tuyệt. Nàng có vẻ hưng phấn mà tiếp tục nói: “Bọn chúng cứ ngoan cố cho rằng người là hung thủ đã đánh lén ‘Cổ Thập Nhĩ’, chỉ là Sa Phách vẫn sợ đại nhân! Hẳn thật ra đã muốn làm tộc trưởng từ lâu rồi.”

Lời nói của nàng ta chỉ có thể nghe ra bảy tám thành, còn lại đều chỉ là đoán ra. Lúc này trong mắt ta bắn ra thần sắc muốn hỏi rõ, biểu thị muốn biết Sa Phách là ai.

Sa Na liếc nhìn ta rồi cúi đầu nói: “Sa Phách chính là đại hán mặt dẹt đó, y là chiến sĩ tốt nhất ở đây, ây!” Đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn ta rồi run giọng nói: “Tại sao chỉ nhìn vào mặt người mà ta lại có thể hoàn toàn hiểu rõ người đang nghĩ gì thế nhỉ?” Ta cũng chấn động trong lòng, biết rằng mình vẫn bảo tồn được năng lực kỳ dị có thể tâm truyền tâm, điều này chứng minh dị năng trong người ta vẫn còn, nhưng tại sao lại chỉ dừng lại ở đây thôi.

Trước đây đã có lần dị năng hao tận, nhưng rất nhanh nó đã được phục hồi, nhưng tại sao lần này lại không như vậy?

Ta nhìn về Sa Na, đem suy nghĩ của mình truyền đến nàng: “Có thể đặt ta trở lại sa mạc không?”

Sa Na sắc mặt trở nên trắng bệch. Nàng đột nhiên nhảy lên, vén cửa trướng ra rồi chạy trốn chết ra ngoài.

Ta ngẫm thở dài một hơi, nếu Sa Na nói cho người khác biết ta có đôi mắt có thể thi triển yêu pháp, có lẽ đến vị lão nhân cứu ta đó cũng thay đổi chủ ý, để tên mặt dẹt hung hãn Sa Phách đó đến giết ta. Bất quá lúc này có hối hận cũng đã muộn rồi.

Bên ngoài nhanh chóng vang lên những tiếng ồn ào.

Khi ta thầm kêu bất diệu thì lão nhân đó đã dẫn Sa Phách cùng hơn mười người lao vào với kiếm, đao, phủ đều mang trên tay. Họ nhìn ta giống như nhìn đại địch vậy.

Sa Na bây giờ xem ra chẳng còn chút đáng yêu nào đang co người lại đứng sau lưng lão nhân đó.

Lão nhân chỉ về phía ta và quát lên: “Người có phải là yêu vu của Bái Nguyệt tộc?” Ta rất rụt rè mà nhìn về phía ông ta, trong lòng thầm nói: “Xin đừng hiểu lầm ta!”

Lão nhân toàn thân chấn động, ông ta quát lớn: “Người này thật sự hiểu yêu pháp, ta đã cứu nhầm hãn rồi.”

Lời còn chưa dứt, hai lưỡi búa đã từ hai bên chém tới.

Ta thầm kêu mạng ta xong rồi.

“Keng! Keng!” Lưỡi búa vỡ tan. Sa Phách vận lực đẩy hai lưỡi búa ra, rồi nhìn về chúng nhân và hét lên: “Không thể giết hãn như thế này được!” Lão nhân cũng nói: “Ai giết chết hãn sẽ có thể gặp tai họa vì lời nguyện rửa trước khi chết của hãn.”

Lời của bọn họ bây giờ đều liên quan tới ta, khiến ta có thể hiểu ý của bọn họ tương đối rõ.

Một người thanh thế hung dữ đứng ra nói: “Chúng ta nên đối phó hãn thế nào?”

Sa Phách độc địa cười nói: “Hãy để vị thần sa mạc giết chết hãn đi!”

“Xoẹt!” Trên tay hấn phồng ra một sợi dây dài rồi trói chặt lấy hai chân ta, tiếp đó kéo ta ra ngoài trường. Những tiếng hét cuồng dã vang lên.

Bốn phía đều vang lên những tiếng hét điên cuồng của cả nam lẫn nữ muốn đưa ta đến chỗ chết. Đột nhiên, thân hình ta bị kéo như bay về phía trước. Thì ra Sa Phách đã buộc đầu kia của sợi dây vào yên ngựa mà lôi ta đi lòng vòng trên vùng đất nửa cát nửa cỏ này. Những người đứng xem đều vỗ tay hoan hô. Lưng ta vô cùng đau đớn, y phục toàn bộ rách tan. Cũng không biết đã qua mấy vòng, Sa Phách đột nhiên thay đổi mà kéo thẳng ta đi. Bốn phía tiếng vó ngựa vang lên, hiển nhiên là tiếng của những kẻ hiếu sự đang cưỡi ngựa theo sau. Cảm giác của ta như hoàn toàn mất hết, cái duy nhất ta biết chính là bản thân vẫn đang sinh tồn. Thân hình không ngừng va vào đá gồ khiến cho toàn thân ta máu thịt bầy nhầy. Đột nhiên ta cảm giác mình lại đến sa mạc. Có người đi đến cõi trời cho ta rồi nhâng bổng ta lên.

“Bịch!”

Không biết một quyền của kẻ nào đã đâm vào bụng ta, khiến ta đau đến cong người lại, phía sau lại một kẻ lao đến, sau một trận đâm đá đổ lên người ta, một người phía sau tiến đến kéo ta ra.

Ta cố đứng vững rồi ngẩng mặt lên trời.

Miễn cưỡng mở hai mắt ra, cái đi vào mắt ta chính là mặt trời chói lọi. Những hạt cát nóng rực truyền vào tận xương cốt ta, nhất thời ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Đây là chuyện ta vô cùng khao khát, chỉ là không ngờ có được trong tình huống được đối đãi không thân thiện cho lắm.

Bất quá sự hoan hỉ của ta bảo trì không được bao lâu, ta đã bị người ta kéo lấy rồi bị đặt vào một cái giá gỗ hình chữ đại (大), tay chân đều bị trói chặt vào đó, tuy bên dưới là mặt đất, nhưng ta lại không thể chạm vào những hạt cát nóng bỏng mà ta cần.

Ta thất vọng đến chút nữa thì muốn phát cuồng lên. Chỉ là khoảng cách có mấy thốn mà lại khác nhau như thiên đường và địa ngục vậy.

Bốn phía đều là những khuôn mặt đáng sợ đang tàn nhẫn nhìn ta.

Ta nhìn thấy lão nhân đó và Sa Na.

Thần sắc của Sa Na rất kỳ quái, tựa hồ có chút hồi ý và thương tiếc.

Nhưng mà tất cả đều đã quá muộn rồi.

Hay lắm!

Đúng là một nữ nhân lỗ mãng vô tri.

Có kẻ lại lấy chân đá ta.

Ta chỉ còn cách giả vờ hôn mê đi, ta chẳng tin bọn họ dám dùng những giọt nước trân quý để làm ta tỉnh lại.

Ta chẳng cần động nộ với mấy người này làm gì.

Sau khi lại làm nhục ta thêm một hồi, bọn chúng dần tản đi, cuối cùng chỉ còn lại ta và cái giá gỗ đó trong sa mạc nóng bừng.

Những giọt nước chảy ra từ thân thể ta nhanh chóng bốc hơi.

Nhiệt hỏa từ thái dương bên trên chiếu thẳng xuống người ta, cũng từ những hạt cát nóng bỏng bên dưới bay lên vào lưng ta.

Ta đứng yên chẳng còn việc gì mà làm. Ta đành thu nhiếp tâm thần, xem xem có còn cách nào để thu lấy năng lượng từ ánh dương quang.

Thời gian như dừng lại vậy, thân thể của ta càng ngày càng nóng lên. Thần kinh trong thể nội đột nhiên lại như nhận được đầy năng lượng, so với trực tiếp hút năng lượng từ cát nóng còn hiệu quả hơn.

Ta chuyên tâm nhất trí mà cố gắng hết sức hấp nạp toàn bộ những luồng nhiệt năng đó vào trong cơ thể, sau đó dẫn chúng đi qua từng sợi kinh mạch một.

Trong mơ mơ hồ hồ, ngoài trời đã lạnh đi, thì ra mặt trời đã xuống núi rồi.

Lúc này thân thể của ta chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào, ngược lại ta còn cảm thấy càng lạnh càng tốt, nó làm cho năng lượng mặt trời trong cơ thể ta càng ngày càng thêm ngưng tụ lại.

Ta vận hết toàn bộ sức lực mà đem những luồng năng lượng mặt trời từng bước từng bước đưa đến từng sợi cơ nhục, từng sợi dây thần kinh. Không biết sau bao lâu, đột nhiên ta lâm vào trạng thái quên hết mọi thứ, toàn thân cảm thấy mờ mờ ảo ảo chẳng biết đang ở nơi nào, sau đó năng

lượng mặt trời lại chiếu lên thân thể ta, thì ra một ngày một đêm đã trôi qua rồi.

Ta quên đi thân thể mình đang ở nơi đâu, cũng chẳng nhớ lại được tại sao người ta lại trói mình ở nơi đây, ta chỉ biết rằng có người tới thăm ta, người đó ở một bên mà nói với ta những lời nhỏ nhẹ thân thiết, hình như đại ý là mong ta ngoan cường sống sót.

Tiếp đó cái lạnh của màn đêm lại tới rồi.

Lúc này cơ thể ta sớm đã có đủ nhiệt năng, ta bắt đầu dùng ý chí vô thượng của mình, thử bằng kinh nghiệm trước đây để đem chuyển hóa năng lượng mặt trời thành linh năng rồi sử dụng.

Lần này năng lượng mặt trời hấp thụ được so với lần trước nằm vùi trong cát hoàn toàn khác nhau, hơn nữa lần đó ta chẳng có thời gian để đem năng lượng chuyển hóa thành linh năng.

Linh năng được hóa thành từ năng lượng mặt trời sẽ vĩnh viễn không bao giờ mất đi.

Thời gian dần dần trôi qua, ta cảm thấy linh giác của mình đang vươn dài ra, so với lần trước nó còn cường đại hơn và tự do hơn, tâm linh ta không khỏi lập tức hướng về phía Bách Hợp mà kêu gọi.

Thanh âm vừa kinh ngạc vừa vui mừng của Bách Hợp vang lên trong tâm linh ta: “Lan Đặc a! Ta lo đến chết thôi, mười lăm ngày trước Bách Hợp đã hoàn toàn mất đi cảm ứng với chàng, rút cục đã phát sinh chuyện gì vậy? Tại sao cảm giác của ta đối với chàng lại hoàn toàn khác? Chàng bây giờ đã cường đại hơn, sung mãn sức sống hơn hẳn rồi.”

Ta nói vắn tắt các tình huống lại cho nàng, tiếp đó hỏi: “Vu đế tại sao lại muốn ngăn cản ta đến chỗ phụ thần vậy?” Bách Hợp trả lời: “Đạo lý này rất đơn giản, bởi vì nếu Vu đế lấy được những hạt giống của đồng loại hẳn từ chỗ phụ thần ra thì cần phải bồi dưỡng một thời gian, lúc đó hẳn sẽ phải tiến nhập vào trạng thái minh tướng, tuyệt không thể bị những người và sự vật từ bên ngoài làm ảnh hưởng, cho nên một ngày hẳn còn chưa giết chết được chàng và thiếp thì cho dù khống chế được phụ thần hẳn cũng không dám triển khai kế hoạch.” Ta liền nói: “Ta cảm thấy nàng tịnh không ở trong phế tích, nàng đang ở đâu vậy?”

Bách Hợp nói: “Từ sau khi mất đi liên hệ với chàng, ta liền rời khỏi phụ thân mà đi khắp nơi tìm chàng. Bây giờ ta đang cách cái ốc đảo chàng đang ở chừng gần bốn trăm dặm, được rồi! Tình nhân đáng yêu của ta, chàng cứ ở lại đó, đừng đi, ta sẽ mang theo Phi Tuyết đến gặp chàng.”

Ta nói: “Cẩn thận gặp phải Vu đế.”

Bách Hợp nói: “Yên tâm đi! Đánh không lại hãn thì ta chạy, hãn vẫn chưa có năng lực đuổi kịp Phi Tuyết đâu. Chúng ta rất nhanh thôi sẽ được gặp lại. Bách Hợp thật sự rất cao hứng!”

Mỗi liên hệ ngưng lại.

Tâm linh ta vươn dài về phía ốc đảo, sau một lát đã đến bên trong trước của Sa Na và lão nhân đó.

Lão nhân sớm đã ngủ say.

Sa Na đang ở bên cạnh lão nhân, hai mắt nàng mở to, đột nhiên nàng lặng lẽ bò dậy rồi lấy ra một bộ y phục và một bình nước từ trong trước rồi khoác áo lên và lén lút chui ra ngoài.

Linh giác của ta đuổi theo nàng, trong lòng ta thầm cảm thán: “Sớm biết như vậy thì lúc trước hà tất phải làm thế?” Bất quá ta vẫn cảm kích mà nhìn theo nàng.

Nếu không như vậy ta há lại có thể thoát thai hoá cốt, biến thành một người có linh lực cường đại hơn.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 11 Chương 12

Hiếm Xứ Hoàn Sinh

Sa Na cười trên một con ngựa, thừa lúc trời tối chạy về phía ta.

Linh giác của ta sớm đã dò khắp sa trung lục cảnh. Đó là một địa phương trong sa mạc, người ta có thể tưởng tượng nó như một thảo nguyên khả ái, bao quanh là những cồn cát, bên ngoài mọc đầy những cây đại thụ cao trăm thước, có sức sống ngoan cường, không sợ bão cát, như đội vệ binh oai vệ đứng canh gác thần tích hiếm có này.

Phương viên bên trong cũng rộng đến trăm dặm, nhiều dân tộc kết thành những liên minh lỏng lẻo, tụ tập ở chỗ này, quan hệ đan xen phức tạp, hận ái khó phân, nhưng khi có ngoại lực xâm lấn, bọn họ sẽ không quản bất cứ chuyện gì để liên thủ chống đỡ địch nhân.

Trước kia ở chỗ này thế lực lớn nhất chính là Sa Đạo của Đồ Biển, bọn họ chủ yếu là người của Bái Nguyệt tộc, từ khi Đồ Biển bị giết, Bái Nguyệt tộc càng bị đẩy lùi khỏi những giếng nước trên quý.

Sa Na chạy xuyên qua bên ngoài rừng cây, leo lên đồi cát, chạy thẳng tới chỗ của ta ngoài sa mạc.

Ta mở mắt.

Mặt trăng tròn vành vạnh treo giữa trời, các ngôi sao khác trở nên ảm đạm thất sắc. Ánh hoàng kim chiếu khắp sa mạc.

Tiếng vó ngựa truyền đến tai.

Ta lại nhắm mắt. Sa Na nhảy xuống ngựa, chạy tới, bổ nhào vào ta trên người, khóc rống lên, tràn ngập ân hận hối tiếc.

Ta vẫn không nhúc nhích, không tỏ phản ứng gì. Nếu nói ta đối với nàng không có nửa điểm hận ý, đó chỉ là lừa gạt chính mình.

Sa Na khóc lóc: "Ta biết mình sai rồi, người là một hảo nhân chân chính, cho dù bọn họ như vậy đối với người, trong mắt người lại không có chút cừu hận Trời! Vì sao ta lại làm hại một người tốt như vậy ..." Ta thầm cảm thấy xấu hổ. Ta cũng không phải là không có oán hận, chỉ là so với người bình thường thì bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng lấy nước đổ lên tay, sau đó đắp lên môi ta, cho từng chút một vào miệng ta. Ta tuy không cảm thấy khát, nhưng cảm thấy nước trong tiến vào cổ họng cũng là một tư vị làm động lòng người. Nàng lại dùng nước, rửa sạch máu đen trên mặt và người ta, bàn tay ôn nhu làm ta rên lên vì thoải mái.

Nàng giật mình ngừng tay, nhào vào người ta, run giọng nói: "Vì sao thân thể người lại ấm áp như vậy, tất cả vết thương đã hoàn toàn khép lại, tựa như không có bị thương như vậy?"

Ta chậm rãi mở mắt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nói: "Người nhanh lên trở về đi! Lúc nàng đi ra tiếng chó sủa đã làm Sa Bá sinh cảnh giác. Bây giờ bọn họ đang đuổi theo, nếu phát hiện nàng ở chỗ này, chỉ sợ nàng sẽ gặp phiền toái đó."

Ngôn ngữ du dân của ta tuy không thuần thực, nhưng có thể biểu đạt rõ ràng ý tứ của ta.

Sa Na không thể tin được vào tai mình: "Trời! Người không bị sao cả, không ai có thể chịu quá một ngày một đêm ở đây, không bị ánh mặt trời thiêu chết, thì cũng bị hàn phong thổi chết cóng. Bây giờ người thậm chí có thể nói chuyện."

Ta nhíu mày nói: "Nàng còn không mau đi, bọn họ đã đến rồi. Sa Na kiên quyết nói: "Không! Bọn họ đối với người rất sợ hãi, lần này đến đây quyết giết người."

Ta ôn nhu nói: "Nàng không sợ Sa Bá sao?" Sa Na lộ ra thần sắc khinh bỉ nói: "Hắn tối đa là cường gian ta mà thôi, tuyệt sẽ không giết ta! Chỉ cần ta đáp ứng sau này đi theo hắn, hắn có thể sẽ tha cho người."

Ta hỏi: "Đại nhân của người thì xử lý ra sao?" Sa Na thở dài: "Ông ta là người tốt, chỉ là thủ đoạn đối với địch nhân không đủ độc辣, ta sợ ông ta sớm muộn sẽ bị Sa Bá giết chết, để chuộc lại tội lỗi đối với người, chuyện gì ta cũng mặc kệ."

Ta cảm thấy kỳ quái, theo Chiến Hận nói, du dân tại sa mạc, nữ nhân chỉ là món đồ lệ thuộc vào nam nhân, nửa phần địa vị cũng không có, vì sao Sa Na lại giống như có thể tự quyết định mình có thể lựa?

Sa Na nhìn vào mắt ta hiểu ý nói: "trước khi theo Sa Thiên, ta được tuyển làm "Trà Ti", là nữ nhân duy nhất trong tộc có quyền tự chủ, cho nên Sa Bá mới hận ta tự nguyện đi theo Sa Thiên như vậy."

Bọn họ toàn dùng Sa làm họ, tại đại mạc chuyện đó là hợp lý.

Tiếng vó ngựa vang lên. Sa Bá và hơn mười kỵ sĩ nhanh chóng phi tới, vây quanh chúng ta.

Sa Bá cười âm trầm: "Sa Na người đến nơi này làm gì, muốn thả tên yêu nhân này phải không?" Những người khác chửi mắng ầm ĩ.

Sa Na biểu hiện ra dũng khí hoàn toàn bất đồng với lúc trước, lạnh lùng nói: "Sa Bá nếu người chịu để hãn đi, ta sẽ rời bỏ Sa Thiên, sau này để người muốn làm gì thì làm."

Sa Bá ngồi trên mình ngựa hô hấp gấp rút, một hồi lâu mới nói: "Vừa rồi người nói hãn là yêu nhân, muốn chúng ta giết hãn, sao bây giờ lại muốn cứu hãn, có phải là đã bị yêu pháp của hãn mê hoặc rồi?" Sa Na sợ bọn họ đi tới thương tổn ta, liền nằm phục trên người, dùng thân bảo vệ ta, nói: "Người đừng để ý đến ta, chỉ cần người lập tức thả hãn rời đi, ta sau này là của người."

Những người khác nhao nhao xuất ngôn phản đối. Nói rằng ta chính là yêu nhân, nếu không vì sao cho đến bây giờ vẫn chưa chết, nếu không lập tức giết chết ta, có thể sẽ bị ta trả thù. Sa Bá quát to: "Im miệng! Ta tự sẽ quyết định chuyện của mình."

Tiếng vó ngựa lại vang lên.

Tâm trí của ta vờn ra, thấy lão nhân Sa Thiên đang cưỡi ngựa phi tới. Ta trong lòng thầm than, thử bằng lực lượng của mình, biết sợi dây gân bò trói ta tuy cứng chắc, nhưng tuyệt không ngăn cản được lực đạo của ta.

Sa Thiên đi đến bên cạnh Sa Bá, đang muốn lên tiếng, Sa Bá hét lên một tiếng, rút cự phủ treo ở bên hông ngựa, chém một nhát như thiểm điện vào mặt Sa Thiên. Ông ta không kịp kêu, té nhào xuống đất.

Đột biến này ngay cả ta cũng không thể nghĩ ra, không kịp đề phòng mà ứng cứu. Sa Na hét lên thảm thiết, xông về phía xác của Sa Thiên.

Sa Bá cười gằn, cúi người bắt Sa Na bỏ lên lưng ngựa, cười điên cuồng: "Sau này ta là tộc trưởng, Sa Na cũng thuộc về ta, giết tên này đi!" Chúng nhân chờ người kinh ngạc, không có hành động. Sa Bá ôm Sa Na trong lòng tựa thỏ con giẫy dụa trong hồ chảo, quát to: "Ai không nghe phân phó, Sa Thiên là tấm gương của hã."

Chúng nhân vẫn không động đậy, hiển nhiên bất mãn Sa Bá giết chết Sa Thiên như vậy.

Ta thầm hận tự mình không thể bảo vệ Sa Thiên, hã chung quy là ân nhân cứu mệnh của ta. Sự thật là chỉ cần "Yêu pháp" của ta, không cần động ngón tay cũng dễ dàng chế phục Sa Bá, nhưng như thế càng làm du dân kinh sợ, coi ta như mãnh thú thời tiền sử, đối với Sa Na cũng không có ích lợi, đành tổng xuất một đạo linh năng, tiến vào não bộ của Sa Bá, làm hã đau đớn.

Sa Bá đau đến cả người chấn động, tháo mở dây trói tay của Sa Na.

Sa Na thừa cơ nhảy xuống ngựa, chạy thẳng tới chỗ ta, dùng thân thể mềm mại che người ta lại, hét to: "Các người không thể giết chết hã."

Sa Bá không có thời gian để tìm hiểu vì sao lại đau đầu, cầm cự phủ đi về phía chúng ta. Ta thở ra một hơi, tay chân dùng sức, sợi dây gân bò đứt thành từng đoạn.

Lúc này đại phủ trên tay Sa Bá rời tay bay tới, chuẩn bị chém bay đầu của ta, tên này thật là tàn nhẫn hiếu sát. Ta ôm Sa Na đứng dậy.

"Đốc !" Lợi phủ chém mạnh vào cây gỗ dùng để quấn dây trói ta hai ngày nay. Những người khác sợ tới mức kéo ngựa lui lại. Sa Bá chạy đến gần, hoảng sợ rút ra trường đao, chém vào cổ ta, ta cười lạnh một tiếng, chụp lấy trường đao của hã, lôi hã xuống ngựa, thuận tay giáng một quyền vào bụng dưới của hã. Sa Bá cả người giống như không có trọng lượng đổ sập xuống, lăn lộn trên cát, , ôm bụng dưới đau đến không nói

được câu nào, toàn thân co giật. Những người khác không biết làm sao, chẳng biết tiếp thụ đột biến kinh nhân trước mắt như thế nào.

Ta ôm Sa Na đi đến bên xác Sa Thiên, buông nàng ra, cẩn thận quan sát, thấy ông ta sớm đã tuyệt khí, dùng linh năng của ta cũng không thể nào xoay chuyển. Sa Na bị thương nằm trên người ông ta khóc lớn, ta ôm lấy thi thể Sa Thiên, sau đó hướng những người khác tại đường trường nói: "Giết người của mình, rốt cuộc có ý nghĩa gì, chỉ biết làm suy yếu và phân liệt lực lượng của các người, khi địch nhân đến, lúc đó các người sẽ giống như dê con vào lò mổ."

Nói xong, ta không hề để ý đến bọn họ, ôm thi thể Sa Thiên, cùng Sa Na đi về phía lục cảnh.

Sau khi ta và Sa Na đem Sa Thiên hỏa thiêu, về tới trưởng mạc, ngày hôm đó ta một bước cũng không rời khỏi trưởng mạc, chỉ dốc lòng tĩnh dưỡng, tiếp tục đem thái dương năng chuyển hóa thành linh năng. Ta sợ đột nhiên lại kiến lập liên hệ với công chúa, làm cho Vu Đế tìm đến.

Cho dù lực lượng của ta tăng cường, tự biết cũng không phải là đối thủ của Vu Đế, chỉ có điều không giống trước kia, hoàn toàn vô lực hoàn thủ.

Sa Na nhanh chóng hồi phục sau bị thương. Du dân trong sa mạc đối với tử vong có cái nhìn khác hẳn so với nơi khác, họ cho rằng tử vong là kết thúc tốt nhất. Ngẫm lại cuộc sống gian khổ của bọn họ, đây tự nhiên cũng là một giải thích hợp lí.

Nàng ra khỏi trưởng mạc nhiều lần, đến hoàng hôn thì trở lại, rụt rè quỳ gối bên cạnh ta nói: "Trưởng lão trong tộc muốn mời người ăn cơm."

Ta chậm rãi mở mắt, nhìn Sa Na. trong mắt nàng hiện ra thần sắc bối rối, cúi gục đầu. Ta nhớ tới lúc nàng cho ta uống trà, vươn tay ra, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của nàng, đưa vào linh năng làm thư thái cơ thể và tâm trí của nàng.

Sa Na thoải mái nhắm mắt lại, bắt đầu rên rỉ, thân thể mềm mại run lên. Ta không muốn trêu chọc nàng quá đáng, bởi vì nhìn khuôn mặt động lòng của đại mạc phong tình mỹ nữ, ta rất khó khắc chế lửa dục trong lòng, chỉ đem linh năng truyền vào cơ thể nàng. Ta buông tay, kéo nàng đứng dậy,

nói: "Dẫn ta đi!" Sa Na sợ sệt nói: "Người sẽ không trừng phạt bọn họ chứ! Bọn họ đều rất sợ hãi."

Đối lại ta là bọn họ, nhìn thấy thủ pháp thu thập chiến sĩ giỏi nhất của bọn họ, không sợ hãi chỉ là giả vờ, ta mỉm cười: "Ta sao lại thương tổn bọn họ?"

Sa Na cúi đầu nói: "Người người không trách ta bán đứng người sao?" Ta bật cười nói: "Ngốc hài tử! Đến đây đi, đừng có để bọn họ chờ lâu."

Sa Na vui mừng đi bên cạnh ta, hạ giọng nói: "Sa Na vui mừng vì vừa rồi người vượt ve ta." Ta quen cùng bọn Đạm Như trêu ghẹo, nghe vậy, sắc tâm nổi dậy, hỏi: "Ta muốn vượt ve chỗ khác có được không?" Sa Na hơi ngạc nhiên nói: "Đương nhiên có thể, người đã thành tân đại nhân của Sa Na, trừ phi người đem ta tặng người khác, nếu không ta chính là của người."

Ta nuốt nước bọt, trong lòng nóng lên, không thể tưởng được lại nhanh có mỹ nữ như vậy, mà ta xác thực rất cần hành động này, đem linh năng trong cơ thể chuyển hóa thành ái năng, dùng đối phó Vu Đế.

Không có năng lượng do tình dục nam nữ sản sinh ra, ta càng không phải là đối thủ của Vu Đế. Dù công hay tư ta cũng sẽ không buông tha mỹ nữ độc đáo này. Ta còn muốn trêu đùa làm tăng thêm bản năng tình dục của nàng.

Bên ngoài tưởng mạc không một bóng người. Nhưng tại mỗi căn lầu đều có ánh mắt nhìn ta dò xét, hiển nhiên du dân đối với ta nghi ngờ và sợ hãi. Bọn họ hoặc từng tham gia đánh đập ta, hoặc từng đứng ngoài cổ vũ, ai mà không sợ gặp phải sự báo thù của ta.

Sa Na dẫn ta tới một bãi đất bằng tại doanh trường, sớm có bảy tám người ngồi bên đồng lửa chờ ta, nhìn thấy ta đến, lập tức đứng dậy kính lễ. Ta dùng phương pháp do Chiến Hận chỉ dẫn, đại biểu cho lễ kiến diện hữu hảo với bọn họ. Tám người nọ khuôn mặt khẩn trương giãn ra, nhận nhíp ngồi xếp bằng quanh đồng lửa.

Sa Na mang đến một chén nước trong, đưa đến trước mặt ta. Ta còn tưởng dùng để uống, vừa định nâng lên uống một ngụm lớn, Sa Na nhần

nại cười nói: "Là dùng để rửa tay."

Ta mỉm cười, thầm nghĩ có thể là nước rửa tay đắt tiền nhất, muốn đem song thủ cho vào trong nước. Tám người kia vừa rồi còn sợ hãi, đồng loạt cười ồ lên.

Ta biết không đúng, nhìn Sa Na. Sa Na không dám cười, cố nín đến nỗi mặt đỏ bừng, then thùng, nói: "Chỉ có thể rửa tay phải."

Ta xấu hổ đưa tay phải vào, khoát vài cái cho xong. Nàng lại đem nước cho những người khác, để bọn họ thay phiên rửa tay phải. Ta hướng Sa Na thấp giọng hỏi: "Vì sao chỉ rửa tay phải?"

Sa Na nói: "Vì sao người hiểu tiếng chúng ta mà lại không biết tập quán của chúng ta. Tay phải là dùng để bốc thức ăn, cho nên mới tẩy rửa."

Ta ngạc nhiên nói: "Còn tay trái?" Sa Na mặt đỏ bừng, muốn trả lời nhưng chẳng biết nói như thế nào, cuối cùng nhào vào lòng ta, công nhiên ôm eo ta.

Ta nhớ tới đến tập quán của tên Nga Lang Chiến Hận đến từ sa mạc thích nhất là cùng các nữ nhân ái ân tập thể, thầm kêu bất diêu, xem ra đây cũng là tập quán của du dân! Ta phải nhập gia tùy tục sao?

Lúc này chảo mỡ lộn trên đồng lửa bắt đầu sôi, phát ra tiếng xèo xèo. Một người tới phía trước chảo, đem thịt thiên lý đã đã xắt ra tấm dầu, sau đó cho từng miếng vào chảo mà chiên. Chúng nhân im lặng cầu khẩn, ăn đổi bọn họ mà nói là chuyện rất linh thiêng. Khiến người nhớ tới hoàn cảnh tại sa mạc gian khổ có thức ăn để ăn là chuyện nên quý trọng và cảm tạ thần linh.

Ta thừa cơ dò xét bọn họ. Tám người này phân nửa là dưới bốn mươi, đều đặc biệt cường tráng, có thể nhìn ra nơi này vũ lực là chuyện tối trọng yếu. Cho đến lúc này bọn họ vẫn chưa tự giới thiệu với ta, hoặc dò hỏi ta là ai, hoặc là tập tục như thế, ta im lặng không hỏi.

Khi tất cả thịt lạc đà được chiên, người nọ lại bỏ gạo và sữa vào, dùng mộc côn khuấy lên, khi tất cả trở thành một thứ gì đó, có hai người đến trợ giúp, dùng một cái xẻng, đem đám hỗn hợp gì đó cho vào một cái bồn to. Chúng nhân lại hướng thiên cầu nguyện.

Sa Na nằm trong lòng ta ngủ say sưa. Mấy ngày nay quả thực đã hành hạ nàng rất thảm.

Một tráng hán tóc dài chấm vai khoảng bốn mươi tuổi trong tám người, ôm mâm đồ ăn, quỳ trước mặt ta, rất cung kính nói: "Sa Nam đại biểu cho Hoàng Sa tộc, hướng quý khách đại nhân hiến thực, hy vọng quý khách đại nhân không truy cứu tội lỗi của chúng ta."

Không có Sa Na nhắc nhở, ta cũng không biết làm như thế nào mới hợp lễ tiết, liền đưa tay cầm lấy mâm thức ăn bốc khói, không để rơi rớt, ăn hai miếng, sau đó gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, kỳ thật cũng không biết thứ đó khó ăn đến mức nào.

Chúng nhân há hốc miệng nhìn ta ăn. Ta thầm kêu bất diêu, nhưng lại chẳng biết nhằm lẫn chỗ nào.

Sa Nam cầm mâm thức ăn ngồi bên cạnh ta, có chút xấu hổ nhìn ta, do dự cả nửa ngày, rồi mới đưa tay phải ra, dùng tay bốc một nắm lên, bóp thành hình trứng gà, rồi mới cho vào miệng. Tiếp theo đem mâm chuyển cho những người khác, không giống ta tay chân lúng túng ăn ngay hai miếng.

Ta đỏ mặt, chỉ biết cười trừ.

Mâm thức ăn truyền đi vài lần đã hết sạch. Sa Nam ho khan vài tiếng, cấp tốc nói một hồi. Hắn nói nhanh như vậy, thanh âm không rõ ràng lắm, ta làm sao nghe được, đành phải nhờ hắn nói chậm một chút.

Sa Nam cẩn thận nhìn ta nói: "Quý khách đại nhân có phải đến từ ngoài sa mạc?" Ta gạt đầu nói: "Phải! Ta là người của đế quốc."

Bọn họ không khỏi động dung. Sa Nam hỏi: "Ngôn ngữ chúng ta là ai dạy người nói."

Cho đến bây giờ, vẫn chỉ một mình Sa Nam phát ngôn, cũng biết bọn họ giống như Dã Lang tộc, không có sự chấp thuận của người cầm đầu, lúc cùng khách nhân nói chuyện, không ai được phép ngắt lời.

Ta nói: "Là Dã Lang tộc Nga Lang Chiến Hận dạy ta, hắn là huynh đệ tốt của ta."

Bọn họ đều rung động. Sa Nam run giọng nói: "Quý khách đại nhân danh tự là" Ta thần nhiên trả lời: "Ta là Lan Đặc."

Bọn họ đồng loạt kêu lên quái dị, toàn thể phủ phục trên mặt đất. Sa Na bừng tỉnh, ngờ ngàng nhìn chúng ta.

Sa Nam run giọng nói: "Nguyên lai là đại ân nhân của lục cảnh thập tộc chúng ta, đại kiếm sư Lan Đặc, chúng ta phạm vào di thiên đại tội, đại kiếm sư xin trừng phạt chúng ta."

Sa Na vui mừng nói: "Đại ân nhân nguyên lai là đại kiếm sư Lan Đặc, đại anh hùng giết ma vương Đỗ Biến."

Ta không thể tưởng được thanh danh của mình tại đại mạc có thể vang dội như thế, vội cho bọn họ ngồi dậy. Thái độ chúng nhân trở nên hoàn toàn bất đồng.

Sa Nam nói: "Đại kiếm sư? Xin chỉ thị cho chúng ta khi nào giết chết Sa Bá?" Ta nhíu mày nói: "Tính ra! đuổi hẩn khỏi lục cảnh, vĩnh viễn không cho hẩn trở về! Ta đã dùng chỉ điểm hẩn, kiếp này hẩn không thể nào phục nguyên được, đã là trừng phạt lớn nhất đối với hẩn."

Sa Nam lộ vẻ khó xử, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng. Ta liền hỏi bọn họ chuyện quan hệ đến Bái Nguyệt tộc.

Sa Nam hưng phấn nói: "Đại kiếm sư đến đây thật tốt, từ sau khi Đỗ Biến bị đại kiếm sư diệt trừ, đám Sa Đạo lui về sa mạc, đổi lại do một tên hung nhân gọi là "Hắc Xà" lãnh đạo, định tái kiến lập uy danh của Sa Đạo, liên tục cướp đoạt nước và giết người, cưỡng gian phụ nữ, chúng ta đang lo lắng bọn chúng sẽ tiến công lục cảnh lúc nào? Cho nên đặc biệt khẩn cấp, đã hiểu lầm đại kiếm sư."

Chỉ nhìn ánh mắt bọn họ, ta hiểu bọn họ rất muốn biết ta vì sao lại bị thương, bất quá chi tiết trong chuyện này, ngay cả ta cũng không biết phải nói cho bọn họ như thế nào, vì vậy vờ như chẳng biết, hỏi: "Thực lực song phương như thế nào?" Tuy biết rõ mình còn nhiều thời gian, nhưng nếu các phần tử Sa Đạo còn sót lại đến cướp bóc, ta há có thể thấy chết không cứu, huống chi ta từng tận mắt nhìn thấy bọn chúng bạo hành thảm sát gà chó không tha trên khắp vùng ốc đảo.

Sa Nam thấy ta hỏi chuyện bọn họ, càng cảm kích, vội nói: "Chúng ta phỏng chừng nhân số của bọn Sa Đạo khoảng một vạn hai ngàn người, mười gia tộc lớn nhỏ chúng ta tại lục cảnh, số nam đinh vượt hơn tám ngàn

người, không sai biệt nhiều lắm so với bọn họ, nhưng bọn họ đều quen chinh chiến, lấy giết chóc làm vui, cho dù nhân số ít hơn so với chúng ta, sợ rằng chúng ta cũng không phải là đối thủ bọn họ, bất quá có đại kiếm sư lãnh đạo, chúng ta sẽ không sợ nữa."

Ta trầm ngâm hồi lâu, hỏi: "Người của các gia tộc khác có biết chuyện phát sinh hai ngày nay của ta hay không?."

Sa Nam hiện ra thần sắc xấu hổ: "Chỉ biết mơ hồ, bởi vì trong chuyện này có quy củ bất thành văn, giữa các tộc không được thăm dò hoặc can thiệp chuyện nội bộ của tộc khác."

Ta vỗ tay nói: "Chuyện này đã xong, ta muốn các người loan truyền ra, nói ta bị chết đói, thi thể quăng ngoài sa mạc cho quạ ăn, các người có thể làm được không?"

Sa Nam cứ tưởng rằng mình biết rõ: "Đại kiếm sư quả nhiên đầy bụng kỳ mưu, nếu không bọn Sa Đạo biết ngài ở đây, nghe gió đã bỏ trốn, muốn tìm bọn họ rất khó khăn." Hắn dừng một chút lại nói: "Không bằng đem Sa Bá giết chết, miễn cho hắn sau khi ly khai lục cảnh, tiết lộ phong thanh, người này tâm tính rất xấu, nói không chừng sẽ đầu hàng Sa Đạo."

Sa Na nằm trong lòng ta khóc rưng rức: "Đại kiếm sư đại nhân, cầu người giết hắn báo thù cho Sa Thiên đại nhân."

Ta cân nhắc lợi hại, nghĩ thầm dưới tình huống như vậy, nhân từ kiểu đàn bà, chỉ làm hỏng việc, đành liều đáp ứng.

Sa Na vui vẻ, lại kéo vạt áo, đặt tay ta lên bộ ngực đầy đặn ấm áp của nàng, rồi rên rỉ một tiếng, nằm gọn trong lòng ta. Ta hơi xấu hổ, may mắn mọi người coi như không thấy, không hề để bụng.

Nếu nói ta không cảm động thì chỉ là gạt người, cho nên lúc này nghĩ đến, chỉ là chạy nhanh trở lại trường: "Các người lưu tâm một chút cho ta, nếu phát hiện có vị mỹ nữ trẻ tuổi đi vào lục cảnh, tối khẩn yếu là giữ bình tĩnh, báo cho ta biết ngay."

Sa Na chấn động nói: "Đại nhân, có phải ngài cũng bị thất lạc thể tử?" Vấn đề này càng khó trả lời, ta thờ dãi nói: "Việc này một lời khó nói hết, có cơ hội ta sẽ nói cho nàng."

Sau khi nói chuyện, ta và Sa Na trở lại lều. Đêm đó tự nhiên là phong lưu bất tận, xuân sắc vô biên. Về tình về lý, ta cũng phải nhận tiểu thê tử do ân nhân Sa Thiên lưu lại, mong hồn thiêng của hân cũng sẽ an nghỉ.

Hai ngày tiếp theo, ta đều ở lại trong trướng, không ngừng cùng Sa Na triền miên ân ái. Ái năng lại dần dần phát sinh trong cơ thể, cho dù gặp gỡ Vu Đế, ta cũng nhất quyết thư hùng một cách tự tin với hân.

Sớm ngày hôm đó tỉnh lại, Sa Na dùng kỹ thuật pha trà siêu trác của nàng phục thị ta, nàng mở một cái bao, lấy ra một gói bột, thêm nước và phụ gia. Dùng khuôn gỗ ép thành từng bánh, đặt ở trên thiết bản, dùng lửa nhỏ nướng lên. Nàng lại hầm một tô canh thịt lạc đà, đem bánh dày ta chấm vào canh, vị đạo thật sự không tệ.

Qua hai ngày chung sống này, cảm tình của ta và Sa Na đã đến mức phu thê hòa hợp. Sa Na theo lệ để ta ăn trước, vui mừng nhận sự tán thưởng của ta đối với thủ nghệ tinh trạm của nàng.

Ta ăn xong, ôm nàng bắt ăn ngay trong vòng tay ta. Sa Na đỏ mặt, nói nhỏ: "Đại nhân! Sa Na chưa bao giờ vui sướng như vậy, lúc cùng đại nhân ân ái, Sa Na giống như lên thiên đường vậy."

Ta mỉm cười: "Nàng bây giờ có muốn lên thiên đường nữa không?" Sa Na cười quyến rũ nói: "Đương nhiên muốn! Để Sa Na cởi áo cho người."

Ta ngăn nàng lại, nhú mày nói: "Chờ chút! Có người đến đây."

Sa Na nhìn về trướng môn. Thanh âm Sa Nam vang lên: "Là ta! Có sự tình khẩn cấp muốn báo cáo."

Ta nói: "Tiến vào đây đi !" Sa Nam vén màn, hưng phấn nói: "Thê tử thất lạc của Đại kiếm sư đã đến đây."

Ta lập tức biến sắc, lạnh người hỏi: "Ở đâu?" Hai người nhìn thấy thần sắc của ta, đều cảm thấy không ổn.

Sa Nam nói: "Tin tức này do Bạch Sa tộc ở cách đây hơn năm mươi dặm phía đông lục cảnh truyền đến, nghe nói nữ nhân kia thiên kiều bách mị, làm tộc trưởng Bạch Thụ của Bạch Sa tộc mê mẩn đến thần hồn điên đảo, đuổi hết hơn mười thê tử, để nữ nhân kia ở lại."

Ta trong lúc nhất thời tâm trí rối loạn.

Lúc này chuyện nên làm nhất, chính là lập tức bỏ chạy, cắt đứt dấu vết với Vu Đế, sau đó chạy tới phế tích. Nhưng ta có thể nào không để ý đến mấy vạn du dân của duyên cảnh đây? "Ta nghiêng rằng nói: "Tiếp tục lưu ý động tĩnh của nàng, phía Sa Đạo có tin tức gì mới không?" Sa Nam đạo: "Việc này phi thường kỳ quái, bọn họ giống như đột nhiên thất tung, một chút dấu vết cũng không lưu lại."

Tâm trí ta hoàn toàn đặt ở chuyện Vu Đế, đâu có thời gian để ý đến đám Sa Đạo.

Vu Đế lần này đến duyên cảnh, phải trà trộn vào du dân, chắc là cảm ứng không được sự tồn tại của ta, tìm không ra, đành dùng tai mắt của du dân dò xét hành tung của ta.

Khi hẳn nghe người của Bạch Sa tộc nói có một người như ta đến duyên cảnh, bị người của Hoàng Sa tộc đánh chết, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào, sẽ có hành động gì?

Nghĩ đến đây, ta thấp giọng căn dặn Sa Nam, nếu hẳn có gặp Vu Đế thì phải nói chuyện gì về ta. Sa Nam liên tục gật đầu, sau đó nói: "Chúng ta đã chọn sớm hôm nay tại mộ phần Sa Thiên tộc trưởng xử quyết Sa Bá, thỉnh đại kiếm sư chủ trì." Ta muốn cự tuyệt, Sa Na kéo áo ta, trong mắt lộ vẻ cầu xin. Ta thở dài, cho Sa Nam ra ngoài trưởng chờ ta.

Sau khi Sa Nam xuất trưởng. Dưới sự giúp đỡ của Sa Na, ta mặc vào trang phục sa mạc của Hoàng Sa tộc, toàn thân bó trong tấm vải vàng, đầu cũng bịt lại, chỉ lộ đôi mắt ra.

Sa Na mở một chiếc hộp dài, lấy ra một thanh kiếm, đeo bên hông ta, nói: "Đây là kiếm của Sa Thiên đại nhân, gọi là Hoàng Sa kiếm, là vật trấn tộc của chúng ta, rất nổi danh trên sa mạc."

Ta đa tạ, kéo nàng đi ra khỏi trưởng. Sa Nam và hơn mười nhân vật đứng đầu hoàng sa tộc, đang cung kính cùng đợi ta.

Bọn họ và ta mặc giống nhau như đúc, lẫn vào trong bọn họ, không người nào có thể phát hiện ta là người ngoại tộc, bất quá đối với tà thuật của Vu Đế mà nói, ta lại không dám khăng định.

Chúng ta lên ngựa, phi tới đồi cát chôn Sa Thiên.

Ta đang muốn dò hỏi Sa Bá về nơi đó, phía trước một kỵ sĩ mặc áo bào trắng cưỡi ngựa chạy như bay tới. Ta vừa thấy đã sợ tới mức muốn ngã ngựa.

Nguyên lai bên cạnh bạch bào nhân dẫn đầu, bất ngờ lại là Vu Đế xinh đẹp. Không thể tưởng được nàng tới nhanh như vậy.

Ta phải làm sao đây?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

Quyển 12

Chương 1: Lục Cảnh Chi Chiến

Chương 2: Vạn Lí Đào Vong

Chương 3: Man Thiên Quá Hải

Chương 4: Diệt Kế Khắc Địch

Chương 5: Tội Hạng Nhất Trảm

Chương 6: Thâm Nhập Ma Nhân

Chương 7: Sa Huyết Xuân Triều

Chương 8: Phụ Thần Chi Tâm

Chương 9: Cuộc Chiến Cuối Cùng

Chương 10: Sinh Mệnh Chi Nghĩa

Chương 11: Hậu Ký

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 1

Lục Cảnh Chi Chiến

Đây là cực nam của "Sa trung lục cảnh", có hơn hai mươi giếng nước, mọi người Hoàng Sa tộc tập trung cư trú ở đây, cho nên lều trưởng đặc biệt đông đúc.

Tại sa mạc nghèo nàn tài nguyên, đạo sinh tồn hoàn toàn là công bình phân phối và tự hạn chế, ngay cả trưởng ốc phân bố cũng đặc biệt ngay ngắn, gọn gàng, những gia súc quý giá được vây quanh bởi hai vòng rào, bên trên phủ một lớp vải, làm giảm bớt viêm nhiệt và hàn phong. Bốn phía biển thực năng bóng đại thụ, đảo cũng tức giận tràn trề, khó trách có thể trở thành sa mạc tối danh địa phương.

Từng cụm trưởng ốc tụ cùng một chỗ, mỗi cụm có đến mấy trăm căn, được nối bởi những con đường rộng rãi.

Lúc này lục cảnh chính là một mảnh đất hòa bình an lành.

Những người chăn dê đang đuổi gần trăm con dê béo mập ra ăn cỏ ngoài sườn đồi; vài đám tiểu hài đang tụ tập chơi đùa; các phụ nữ ngồi bên ngoài trưởng may vá; sa dân đang kéo dây thừng giữa các lều trưởng, treo cả ngàn khối thịt lạc đà, để sức nóng của mặt trời biến chúng thành thịt khô; lạc đà và ngựa kêu hí từng hồi.

Trong thời khắc an nhàn như vậy, Vu Đế tên ác ma đáng sợ nhất trên đại địa đang thúc ngựa phi đến. Ta cố nén sự kinh hãi trong lòng, liệu mình đón nhận.

Hai nhóm kỵ sỹ rốt cuộc gặp nhau ở giữa đường.

Ánh mắt mọi người không thể tự chủ, tập trung nhìn Vu Đế, thứ nhất bởi vì nàng xinh đẹp như thiên sứ, càng khiến người chú mục chính là nàng mặc giáp trụ khác hẳn với sa dân, tuy mặt trời đã khuất nhưng vẫn trầm ổn, không hề bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ.

Ánh mắt lảng lệ của Vu Đế chậm rãi đảo qua chúng ta, nhìn đến đâu, bọn Sa Nam đều tránh đi, không dám cùng "Hắn" đối mắt.

Khi ánh mắt hắn nhìn đến ta, ta cũng bắt chước bọn họ, lập tức cụp mắt.

Ánh mắt Vu Đế không ngừng lại chuyển qua Sa Na đứng bên cạnh, rồi lại chuyển đi.

Xem ra hắn không thể nhận ra ta từ ánh mắt, hoặc trong lòng hắn có dự kiến trước, đang thi triển quỷ kế, đối với hắn, ta càng lúc càng không thể nắm chắc.

Sa Nam hai tay áp lên ngực, lập tức hướng Bạch Sa tộc, tộc trưởng Bạch Thụ thi lễ: "Bạch Thụ tộc trưởng, chẳng biết cơn gió nào của sa mạc, đem người đưa đến nơi này?"

Bạch Thụ liếc nhìn Vu Đế đang lộ vẻ lạnh lùng như nham thạch, nghiêm túc nói: "Sa Nam đại nhân, Bạch Thụ lần này đến đây, là để giúp nữ kiếm sĩ cao quý này, hỏi thăm một sự kiện."

Sa Nam sau khi tò mò dò xét Vu Đế, hướng Bạch Thụ nói: "Bạch Thụ tộc trưởng xin mời nói! Chỉ cần Sa Nam biết, nhất định sẽ nói cho các người. Chúng ta là huynh đệ chi tộc mà!"

Vu Đế duyên dáng cười, nói: "Nghe nói nơi này, gần đây có một người lạ đến, Sa Nam đại nhân có thể kể lại không."

Ai cũng không thể ngờ được "Hắn" nói tiếng bản địa giỏi như vậy, đều ngạc nhiên.

Bạch Thụ đứng cạnh giải thích: "Sa Nam đại nhân xin mời! Bởi vì có thể người đó chính là đại cừu gia của nữ kiếm sĩ này, lần này nữ kiếm sĩ đến nơi này chỉ muốn truy sát hắn."

Ta thầm mừng, Bạch Thụ này rước họa vào thân mà không biết, còn dương dương tự đắc tưởng rằng có thể đeo đuổi "Mĩ nữ". Sa Nam y theo lời ta, kể lại mọi chuyện, đương nhiên ẩn đi phần mấu chốt! Là ta vẫn chưa chết. Nhân thần Vu Đế không hề thay đổi, làm người ta hoàn toàn không

biết hăn đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng lạnh lùng hỏi: "Thì thể hăn ở đâu?"

Sa Nam lập tức đem đáp án của ta cung cấp, nói: "Chúng tôi đã đem thi thể của hăn quăng ngoài hoang mạc làm đồ ăn cho quạ, ngày hôm qua mới có người nhìn qua, ngay cả xương cũng không còn."

Mắt Vu Đế tà quang lóe lên, nhìn về phía Sa Nam.

Ta biết hăn đang dùng tà lực sục sạo tư tưởng trong đầu Sa Nam, trong lòng biết hư chuyện, vội đem linh năng chuyển tới, nhập vào thần kinh Sa Nam, tạo ra một tình cảnh quạ rĩa “hài cốt” của ta, đồng thời hình thành các loại cảnh tượng ta bị ấu đả ngược đãi.

Chúng nhân cảm thấy khác thường và hoảng sợ, bất an nhìn hai mắt Vu Đế phát quang. Vu Đế tà quang thu liễm, gật đầu, hướng Bạch Thụ nói: "Xem ra cừu nhân của ta thật sự chết rồi."

Ta trong lòng giãn ra, không thể tưởng được lừa hăn dễ dàng như thế, hoàn toàn chẳng biết ta đang âm thầm động thủ cướp, thật sự phải đa tạ năng lượng kỳ dị ta thu hoạch được từ thái dương, đó là một loại lực lượng nằm ngoài tri thức Vu Đế, cho nên hăn phát hiện không ra.

Tin tưởng trong lòng ta tăng lên rất nhiều.

Sau khi, Bạch Thụ hướng Sa Nam nói vài câu cảm tạ, đang muốn rời đi, tiếng vó ngựa từ bên phải vang lên. Chúng ta cùng quay sang nơi đó.

Bốn tên kỵ sĩ từ giữa đám lều trưởng phi tới, ở giữa chính là Sa Bá bị giải tới pháp trường. Song thủ của hăn bị trói sau lưng, cổ bị dây thừng cột chặt, bị dắt theo bởi một kỵ sĩ, mặt xám như tro. Mắt bị bịt khăn đen, nhưng miệng lại không bị bịt lại.

Tim ta không thể khống chế lập tức đập loạn.

Hai mắt Vu Đế tà mang lại nổi lên, lạnh lùng nói: "Người này phạm vào tội gì?"

Sa Bá há mồm hét lớn: "Ta vô tội! Ta...." Sa Nam cũng là một tay lợi hại hét to: "Im miệng!"

Một tên kỵ sĩ đứng đó, tung ra một cước, đá vào mặt hăn. Sa Bá kêu thảm một tiếng, ngã ngựa.

Ta biết tình thế nguy cấp, hướng Sa Na đứng bên cạnh, truyền ra một thông điệp tâm linh: "Giết hắc!"

Sa Na hét lên, xông tới kêu lên điên cuồng: "Người, tên súc sinh ti tiện!" Nàng rút chủy thủ, đâm vào ngực hắc. "Keng !"

Bàn tay Vu Đế vung lên, phóng ra một thanh tiểu đao, làm chủy thủ trên tay Sa Na bị đánh bay.

Sa Na bị trúng phải lực đạo kinh nhân của tiểu đao, té sang một bên, ôm chặt hồ khẩu chảy máu, đau đến không phát ra tiếng, mặt cắt không còn giọt máu. Ta thở dài, cho dù đau đớn khôn cùng, cũng chỉ có thể nuốt giận.

Toàn trường hoảng sợ, không thể tưởng được nữ tử xinh đẹp như thiên tiên này, phi đao chuẩn xác không cần nhìn, lực đạo lại kinh nhân. Sa Bá tuy mắt không thể thấy, nhưng cảm thấy bầu không khí khác thường tại hiện trường, tưởng rằng có thể xoay chuyển, kêu lên: "Ta bị yêu...." Lúc này lực lượng của ta đã tiến vào thân thể hắc, tới gốc lười của hắc.

Cổ họng Sa Bá vang lên tiếng "Ú ớ", nói không nên lời. Tiếp theo hai mắt trợn lên, hôn mê ngã xuống đất. Hai mắt Vu Đế tà quang đại thịnh, phóng về hướng ta. Hắc rốt cuộc đã phát hiện ra ta.

Ta biết ác chiến khó tránh, thậm chí bỏ chạy cũng không được, liền giật tấm khăn che mặt ra, "Keng!" một tiếng, rút trường kiếm ra, cười ha ha: "Được! Để đại kiếm sư Lan Đặc ta xem thử, rốt cuộc là tà ma lợi hại, hay là nhân loại lợi hại hơn."

Ta cố ý bộc lộ thân phận, là dạy dỗ bọn xuân tài Bạch Thụ, đừng cuốn vào cuộc đấu tranh giữa ta và Vu Đế, nếu không sẽ uổng mạng. Bọn Bạch Thụ ngạc nhiên nhìn về phía ta.

Tà quang trong mắt Vu Đế lóe lên độ đậm đặc tối đa, lúc này bất luận là ai cũng có thể nhìn ra sự đáng sợ của nàng, nhân loại sao có thể có ánh mắt khủng bố như thế.

Đám ngựa phản ứng rất kịch liệt, nhảy chồm hý vang, nhất thời tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

"Choang!"

Toàn trường bất luận Sa Nam hoặc người của Bạch Thụ, đều rút vũ khí ra, hướng Vu Đế, đó là một loại phản ứng bản năng của sinh vật đối với Vu

Đế, đồng thời cũng kiên trì khống chế tọa kỵ đang hoảng loạn.

Bạch Thụ là người duy nhất chưa rút kiếm, nghi ngờ nhìn Vu Đế đang tản ra tà khí âm hàn, đang muốn nói chuyện. Vu Đế nghiêng người dùng tay, cực nhanh bóp vào thiên linh cái của Bạch Thụ.

Bạch Thụ thất khiếu và đỉnh đầu máu tươi phun ra, mất mạng tại đường trường.

Vu Đế không thèm nhìn, thu hồi huyết thủ, vừa lấy lại thăng bằng, vừa vặn là lúc Bạch Thụ "Bịch" một tiếng té xuống đất.

Ngựa của Bạch Thụ chồm lên, phát xuất một tiếng hí dài kinh thiên động địa, dường như đau buồn vì chủ nhân bị bạo tử. Chuyện này phát sinh quá nhanh, nhanh đến không ai kịp phản ứng, huống chi căn bản bị dọa đến ngây người. Trảo lực của mã nữ này, so với trảo lực của gấu càng mạnh hơn, càng có thể ban ra tử vong. Sắc mặt chúng nhân có bao nhiêu vẻ khó coi đều lộ ra hết.

Ta quát to: "Vu Đế người nếu đáp ứng ta không thương tổn bất luận kẻ nào nơi này, ta sẽ cùng người quyết chiến cho đến phân được sinh tử."

Trong mắt Vu Đế bắn ra cừu hận cường liệt, chăm chú nhìn ta nói: "Người căn bản chạy không được hay không dám chạy, có phải vì sợ ta sẽ giết sạch mọi người nơi này, cho nên vì sao ta phải đáp ứng người?"

Ta đã hoàn toàn thông suốt, hồi phục vẻ ung dung khi đối mặt cường địch trước kia, mỉm cười, nói: "Người quản làm gì! Chỉ cần ta ẩn trong sa mạc, hơn một trăm tên như người cũng tìm không thấy."

Trong mắt Vu Đế hiện lên một chút thần sắc kỳ dị mà ta chưa bao giờ gặp qua. Đó là thần sắc tôn kính đối thủ xứng đáng của hãn. Chỉ có loại sinh vật như hãn mới dùng phương pháp biểu hiện đó.

Quả nhiên hãn nói: "Được rồi! Ta đáp ứng người, bởi vì người là đối thủ xứng đáng, huống chi chỉ cần giết chết người, bọn họ nhất định sẽ sớm gặp phải một kết thúc bi thảm."

Ta biết cùng hãn nói chuyện cũng không có ý nghĩa thực chất gì, quay sang bọn Sa Nam quát: "Các người toàn bộ ẩn vào trong trướng, bởi vì trong người vị nữ kiếm khách xinh đẹp này tàng ẩn một yêu vật so với tất cả Sa Đạo càng lợi hại hơn trăm ngàn lần, ta dùng danh dự đại kiếm sư cam

đoan tuyệt vô hư ngôn, không ai dám nói các người tránh đi là hành vi khiếp sợ." Ta cố không chú ý đến Sa Na, để tránh gây nên nghi tâm của Vu Đế đối với quan hệ của chúng ta. Nhưng lại đem thông điệp truyền đến tâm linh nàng, bảo nàng phải làm như thế nào.

Vu Đế chẳng nói câu nào, không hề vì ta gọi hắn là yêu vật mà sinh ra chút phản ứng hứng thú nào.

Hắn cũng không phải là ngoại trừ cừu hận không còn hứng thú nào khác, nếu không cũng sẽ không có làm ta phát giác hắn chợt hiện lên vẻ mặt tôn kính đối thủ, bất quá chỉ là một khoảng khắc ngăn ngui hắn hữu mà thôi!

Bọn Sa Nam sớm đã sợ sệt, nghe vậy xuống ngựa nâng Sa Na dậy, lệnh mọi người nhanh chóng vào doanh trường.

Chỉ chốc lát xung quanh trở thành một mảnh đất chết.

Hai tiếng hí thảm vang lên. Tọa kỵ của Vu Đế và ta đồng thời té lăn trên đất. Vu Đế nhẹ nhàng nhảy xuống, rút kiếm, lạnh lùng nói: "Ta không thích cảm giác cưỡi ngựa."

Ta lúc này cũng tung người đứng trên mặt đất, mỉm cười nói: "Người vì sao căm ghét các sinh mệnh khác, giết chúng nó làm gì? Chúng nó tịnh không hiểu chuyện tranh bá của người."

Hắn cười lạnh: "Cường giả sinh tồn, đây là định luật của vũ trụ, nếu thượng thiên chịu cấp cơ hội cho chúng nó, chúng nó cũng có thể như chúng ta trở thành tử địch cùng tranh hùng với nhân loại các người. Sự thật dạy chúng ta, đại địa chỉ thuộc về sinh mệnh mạnh nhất, các loài khác đều sẽ bị cường giả diệt tuyệt, nếu không sẽ không xứng với tối cường giả. Nếu nhân loại các người hiểu được đạo lý này, chúng ta sẽ không có cơ hội phát triển lớn mạnh."

Ta oai nghiêm nói: "Các người vốn rất cuộc là chủng loài gì? Vì sao đột nhiên tiến hóa lợi hại như vậy?"

Vu Đế bình tĩnh nói: "Ta là bởi vì tôn kính người là một đối thủ, mới bỏ đi thù hận nhân loại, nhiều lời với người làm gì, động thủ đi!"

Ta bật cười: "Tốt! Chúng ta so kiếm pháp đi! Để ta xem người có thể dùng kiếm giết ta hay không?"

Tiếp theo ta quát lạnh một tiếng, phóng tới như tên bắn, hoành kiếm chém ra, trong lòng dậy lên hứng thú mãnh liệt lực tảo thiên quân, trong phút chốc đem kiếm pháp phát huy đến đỉnh cao cực tận.

Ngọc thủ Vu Đế nhích động, một đạo hàn mang chém vào Hoàng Sa kiếm.

"Đỉnh!"

Vang vọng toàn trường, át cả tiếng kêu của lạc đà và ngựa.

Một cổ băng hàn theo kiếm truyền vào, làm ta xuýt nửa đánh rơi kiếm, cước bộ loạn choạng. Vu Đế giận dữ hét lên, trường kiếm trong tay tạo ra kiếm ảnh trùng trùng, đâm thẳng tới. Ta biết tuyệt không nên cùng hãn so tốc độ, nhưng lại không thể tránh khỏi.

Ta lui nhanh hai bước, Hoàng Sa kiếm từ dưới đâm lên, tiếng kim khí giao kích vang lên liên tiếp, ta liên tục gạt đỡ mười tám kiếm mãnh liệt của hãn.

Thái dương đã lên đến đỉnh đầu.

Ta cảm thấy năng lượng cuộn cuộn không dứt từ quang nhiệt của thái dương truyền xuống, làm lực lượng trong người ta tràn đầy dùng mãi không hết. Khi đỡ đến kiếm thứ mười tám kiếm, ta hét lớn một tiếng, lặn vào vòng kiếm mang của đối phương, Hoàng Sa kiếm đột nhiên phát ra, phiêu hồ bất định, che khuất tầm mắt làm đối phương không biết sẽ đâm vào đâu.

Vu Đế chưa từng gặp qua kiếm pháp tinh diệu của ta lúc không bị ảnh hưởng bởi tà lực của hãn, mà lại còn có thể có thể thi triển với tốc độ tương đương hãn, hãn lần đầu bị ta bức lui ba bước, chống đỡ chật vật, cay đắng phi thường.

Những người đang rình xem trong trường lập tức hoan hô như sấm dậy, cổ vũ cho ta đến khàn cả giọng.

Vu Đế lui nhưng không loạn, trong nháy mắt đã ổn định trận thế, kiếm thế trở nên lãng lệ, sau khi đỡ hơn mười kiếm của ta, quát to một tiếng, kiếm mang bạo khởi, tựa như thiểm điện.

Ta cảm thấy trước mắt đầy kiếm mang, như cuồng phong lạnh lẽo ập vào mặt, toàn thân bỗng nhiên lạnh toát như ở trong hầm băng.

Một kiếm này của Vu Đế tốc độ hoàn toàn không chịu những giới hạn vật chất của đại địa, nhanh như ánh sáng.

Lui cũng không kịp. Ta kêu lên một tiếng nặng nề, ngã ngửa ra sau, sau đó sang lăn ngang.

"Bùng !"

Nơi ta vừa ngã xuống đã bị kiếm của hắn chém toác thành một đường dài hơn mười thước, bụi đất và cỏ cây bay lên cao hơn ba mươi thước, thanh thế làm cho người ta sợ hãi đến cùng cực.

Mọi người bên trong trường đều tắc ngẹn, không nói được lời nào.

Ta vừa mới đứng dậy, một nhân ảnh đã hiện lên trong khóe mắt, Vu Đế chỉ cho ta một khoảng thời gian để thở, trường kiếm lia vào bên cổ ta, vừa nhanh vừa độc. Thật sự so về tốc độ, ta đã tiến xa so với trước đây, nhưng vẫn kém hắn một bậc.

Ta chỉ có thể dựa vào chiến lược và kiếm thuật. Ta rùn người xuống, đẩy mạnh chuôi kiếm tới trước mặt, thẳng vào giữa mũi kiếm của đối phương.

Vốn lực đạo của ta tuyệt không thể so với Vu Đế, nhưng căn cứ theo nguyên lý cơ học, chuôi kiếm lực đạo lớn hơn mũi kiếm. Ta có ý toàn lực xuất chiêu, lần đầu tiên trường kiếm của hắn xuyết văng khỏi tay.

Cơ thể xinh đẹp của hắn ở cách ta gần năm thước, bỏ trống hoàn toàn. Ta sao có thể bỏ qua cơ hội nghìn năm có một này, Hoàng Sa kiếm trầm xuống, chém một đường vào vùng ngực bỏ trống của hắn.

Vu Đế hét lớn một tiếng, vung thanh kiếm lên cao, không biết đón đỡ như thế nào, khi ta đang tưởng rằng đã chém trúng hắn, Hoàng Sa kiếm đã bị hắn đè xuống, đồng thời xoay người, chẳng những muốn đoạt Hoàng Sa kiếm, một tay khác còn biến chỉ thành đao, chém mạnh vào hông ta.

Ta không sợ mà còn vui mừng, dựa theo thế chém của hắn, nhảy xổ vào người hắn, đồng thời đem thái dương năng tiến vào trong cơ thể hắn. Vu Đế toàn thân kịch chấn, bắn ra như bị điện giật. Cùng lúc, một luồng tà lực to lớn băng hàn chí cực đùng phải Hoàng Sa kiếm. Bị hai cổ lực đạo tương kích, ta bị quăng ra sau tựa như con diều đứt dây.

"Bùng !" Ta cảm thấy lưng của mình đùng vào một đoạn vòng rào gỗ, tiếng gỗ gãy răng rắc vang lên.

"Phịch !" Cuối cùng ta té xuống đất. Đám ngựa trong vòng rào cả kinh hý lên điên cuồng.

Ta hít sâu, nhờ vào năng lượng liên miên bất tuyệt từ thái dương, khu trục hàn khí. Trong lòng hoảng sợ, không ngờ đến tình huống này Vu Đế vẫn có lực lượng phản kích.

Đang thất thần, vừa vặn thấy Vu Đế từ ngoài trăm bộ, tung người nhảy lên cao, tay cầm thanh trường kiếm chém xuống.

Ta hét lớn, xông tới. Trường kiếm lại chậm rãi đâm ra. Mỗi kiếm đâm ra, linh lực càng lúc càng ngưng tụ trên kiếm. Điều kỳ diệu đã xuất hiện.

Trong phút chốc ta tiến vào cảnh giới vong ngã, trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, không hề có chút gợn. Ta giống như hạch tâm của vũ trụ.

Tất cả năng lượng của lục nguyên và sa mạc bên ngoài đều tập trung trên người ta, từ kiếm phong xạ kích ra ngoài. Năng lượng thái dương từ trên cao như thủy triều ào ào tiến vào trong cơ thể, cùng linh năng của ta hòa nhập, thông qua cánh tay đang cầm kiếm, mũi kiếm hướng thẳng về phía Vu đế.

Trong mắt Vu Đế lần đầu lộ ra thần sắc kinh hoảng, ngẩng đầu xem xét thái dương trên cao, rốt cuộc phát hiện mối quan hệ huyền diệu giữa ta và thái dương.

Ta trong lòng tràn đầy ái ý đối với nhân loại và vũ trụ, hợp thành linh năng cực đại, hướng về Vu Đế phóng xuất.

Mái tóc Vu Đế bị linh năng thổi đến bay loạn, nhưng cơ thể xinh đẹp lại tựa như một tòa núi sừng sững đón gió. Tà quang trong mắt hắt bạo phóng, tựa như mặt trăng rơi vào mắt hắt, hắt hét lớn tiến trong gió ngược, trường kiếm hướng thẳng vào mũi kiếm của ta.

Cùng lúc, đất trời tối sầm. Chẳng biết khi nào, bầu trời quang đãng, dần dần biến thành mây đen vần vũ. Thiên địa biến sắc. Thái dương năng liên miên bất tuyệt nhanh chóng bị yếu nhược.

"Keng !"

Trong sát na mũi kiếm giao kích, một âm thanh kinh thiên động địa vang lên. Hai thanh trường kiếm đồng thời vỡ vụn thành từng mảnh. Chúng ta hai người không kịp được, va vào nhau.

Đầu vai truyền đến cơn đau đến tê liệt tâm phể, thủy triều băng hàn dừng mãnh nhập vào. Nếu ta xoay người, Vu Đế chỉ cần nghiêng người thúc khuỷa tay, cam đoan sẽ đụng vỡ xương sườn của ta. Cùng lúc, ta co gối thúc vào eo của hắn.

Ta và hắn cùng loạn choạng ngã lăn ra đất.

Khi ta chạm mặt đất, toàn thân cơ hồ lạnh cóng. Trên trời đầy mây đen cuồn cuộn, cắt đứt sự cung ứng năng lượng của thái dương đối với ta. Ta cay đắng, cố gắng chồm dậy.

"Bùng !"

Vu Đế chẳng biết khi nào xuất hiện, một cước điên cuồng nhắm vào ngực ta. Ta bị đá bay ra xa hơn ba mươi bộ, té lăn ngay trước một căn lều.

Tiếng kêu thét trong lều vang lên. Ta cố gắng bò dậy, toàn thân vô lực, cả người đau đớn.

Không có thái dương năng duy trì, chỉ bằng năng lượng trong cơ thể ta, căn bản không thể là đối thủ của hắn. Ta quay đầu nhìn lại Vu đế. Chỉ thấy hắn mệt mỏi quy ngã xuống đất, tóc tai rối bời, thở hổn hển nhìn ta. Ta mặc dù bị thương nặng, tình trạng của hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Một tiếng thét phá vỡ yên tĩnh. Sa Na vung chủy thủ chẳng biết từ nơi nào lao ra, hướng Vu Đế xông đến. Ta gào thét điên cuồng, đứng lên một cách kỳ diệu, thét: "Đừng !"

Nhưng đã không kịp ngăn cản thảm kịch phát sinh. Sa Na đã nhào vào Vu Đế dùng chủy thủ đâm vào tim hắn.

"Cạch !" Chủy thủ gãy đôi.

Sa Na bị Vu Đế phát xuất lực phản chấn, bị ném tung lên trời như một con rối, máu tươi từ trong mắt mũi miệng phun ra, chưa rơi xuống đất đã sớm ngọc vẫn hương tiêu.

Bi phần trong lòng ta trào dâng, trong cơn điên cuồng, bỗng nhiên ta xông đến trước mặt Vu đế, toàn lực tung một quyền vào mặt hắn.

Chính vào lúc này, tiếng vó ngựa gấp rút từ phía sau lưng ta vang lên. Ta còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, Vu Đế khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, một tay bóp chặt quyền đầu của ta. Lực lượng toàn thân của ta hoàn toàn tiêu thất, gục ngã ngay trước mặt hắn.

Vu Đế hoàn toàn không để ý đến tiếng vó ngựa kinh thiên động địa đang vang lên từ phía sau, lạnh lùng nhìn ta nói: "Lan Đặc lần này cái chết của người đã định, bây giờ người trong lòng chỉ có hận mà không có yêu thương, là bởi vì ta đã giết chết nữ nhân của người rồi !"

Trong mơ hồ, ta nghe được thanh âm "Sa Đạo đã đến" vang lên khắp nơi.

"Bịch !" Tiếng thi thể của Sa Na ngã xuống đất vang lên.

Ta chấn động, hóa bị phản thành lực lượng, toàn lực vung quyền, nắm chặt Vu Đế lôi lại, húc đầu vào mặt hắn.

Vu Đế cười ha ha, thâm xuất tà lực.

Ta giống như mất đi toàn bộ trọng lượng, ngã lăn ra sau, lộn hơn mười vòng, mới phát giác hai bên đều là vó ngựa. Đám Sa Đạo đã tiến nhập vào lục nguyên tàn sát.

Không biết ta bị bao nhiêu vó ngựa giẫm lên người, chịu nổi thống khổ đó, bất quá còn đỡ hơn bị tà lực của Vu Đế thâm tiến vào cơ thể.

Ta biết thời gian khẩn bách, dứt bỏ cái chết thâm mang đến bi thống trùng kích của Sa Na, tập trung ngưng thần, vận tụ trong lòng chút linh năng còn sót, khu trục âm hàn tà lực đang khống chế thần kinh.

Tiếng kinh hô của Sa Đạo liên tiếp vang lên. Ta cố gắng nhìn về phía Vu Đế. Chỉ nhìn thấy trong đám người ngã ngựa đổ, hắc quyền vũ cước thích, liều mình chém giết mở một huyết lộ trong đám Sa Đạo đông đen, hướng ta xông tới. Trong đó một tên Sa Đạo bị hắc nắm cả người lẫn ngựa quăng giữa không trung, cái loại thâm thiết kinh nhân đó, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, sẽ khó mà tin được.

Đám Sa Đạo bị kích thích hung tính, không rõ tình hình cũng xông đến vây đánh Vu Đế. Vu Đế hiển nhiên trong trận đấu mới vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, trong lúc nhất thời chỉ có thể dùng lực lượng thân thể đối kháng sự điên cuồng tấn công của Sa Đạo.

Ta cảm thấy sau lưng hỏa quang rùng rục, tiếng kêu thét sợ hãi vang lên bên tai không dứt, đương nhiên là bọn Sa Đạo đang dùng thủ đoạn giết người phóng hỏa.

Ta nằm phục trên mặt đất, vẫn chưa có thể cử động. Một luồng dương quang đang chiếu trên người ta ngay vào thời khắc nguy cấp này. Trong lòng ta hiện lên một chút hi vọng, biết tà lực gần như khô kiệt của Vu Đế đang không thể khống chế mây đen, bị thái dương phá mây chiếu rọi, vội tập trung toàn bộ tinh thần hấp thu năng lượng của thái dương.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Vu Đế càng lúc càng tiến gần. Ta cố gắng đứng dậy.

Tiếng gió rít qua tai.

Ta trở tay chụp lấy một ngọn trường mâu đang đâm đến sau lưng, lôi một tên Sa Đạo xuống ngựa, thuận tiện tung một cước, kết liễu hẳn. Ba gã Sa Đạo thúc ngựa vọt tới, đao phủ cùng chém xuống người ta.

Lửa hận của ta, cuối cùng cũng tìm được cơ hội phát tiết. Trường mâu liên tiếp tung ra. Ba tên Sa Đạo gục xuống lưng ngựa.

Ta thừa thế nhảy lên lưng một con tuấn mã, trường mâu vận khởi, quét sạch bọn Sa Đạo cản đường, máu tươi văng tung tóe, người ngã ngựa đổ.

Tình thế xung quanh vô cùng thảm liệt.

Ít nhất hơn trăm lều trưởng bị hãm trong biển lửa, trong hỗn loạn cũng không biết có bao nhiêu Sa Đạo đến đây. Khắp nơi đều là chiến mã và Sa Đạo, đuổi giết những người của Hoàng Sa tộc từ trong trưởng mạc chạy ra.

Tiếng kêu khóc vang lên tận trời.

Bên kia là Vu Đế chặn ngay giữa đường tiến sâu vào lục nguyên của bọn Sa Đạo, đang chém giết bọn chúng.

Ta nổi trận lôi đình, hét lớn, xông về bọn Sa Đạo bịt khăn đen chém giết, hạ thủ bất lưu tình, thấy người là giết, tựa như lang hổ tàn sát trong đám Sa Đạo.

Tiếng Vu Đế điên cuồng gào thét từ sau truyền đến: "Lan Đặc! Người không giữ lời muốn bỏ chạy sao?"

Bọn Sa Đạo xung quanh nghe được cái tên Lan Đặc, nhất tề chấn động, hoảng sợ nhìn về phía ta.

Ta cười bi thương: "Người muốn ta chạy, ta cũng không thể chạy, trước tiên phải thanh lý đám rác rưởi này, ta mới cùng người tính sổ." Nhớ tới cái chết thê thảm của Sa Na, muốn ta không cùng hắn liều mạng mới là lạ.

Trong lúc nói chuyện, hơn chục tên Sa Đạo đã chết dưới lưỡi mâu.

Vu Đế hét lớn: "Tốt! Ta cũng rất muốn giết người, chúng ta cùng giết!"

Ta không nhiều lời, vừa hấp thu thái dương năng lượng, vừa phi về hướng khác chém giết.

Bọn Sa Đạo xung quanh bị ta và Vu đế tàn sát đến hồn phi phách tán, nhốn nháo chạy khắp bốn phía, nhưng đám Sa Đạo vừa đến lại hoàn toàn chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, ào ào xông lên đi tìm cái chết.

Vu Đế lúc này cũng cướp được một con ngựa, đuổi tới, một trước một sau cùng ta tàn sát đám Sa Đạo đang tụ tập. Trong phủ quang, kiếm ảnh, đột nhiên trước mắt trống không, thi thể Sa Đạo chất đầy phía sau.

Phía trước, đại quân chủ lực của Sa Đạo bố trận trên sườn núi, sợ rằng có đến vạn tên.

Sát tiến lục nguyên chỉ là bộ đội tiền phong của chúng, bị một trận trùng sát của ta và Vu Đế, đã sa cơ thất thế, người của Hoàng Sa tộc đã có thể dễ dàng ứng phó.

Ta càn hăng hái, vỗ ngựa phi băng băng đến đám Sa Đạo vẫn còn đội ngũ tề chỉnh.

Mây đen trên cao bị mặt trời chói chan chiếu xạ đến tan biến, tản mát khắp nơi, không thể che nổi ánh dương quang. Trong cơ thể tràn đầy một nguồn năng lượng mới.

Một tiếng hô to, trăm ngàn mũi tên bắn ra đầy trời hướng về phía ta. Ta vũ khởi trường mâu, gạt bỏ hoàn toàn trận mưa tên. Trong chớp mắt ta đã đến trước trận, ghìm ngựa dừng lại, quát to: "Hắc Xà ở đâu?"

Một tiếng hét hùng tráng từ trên đỉnh đồi vang lên: "Ta chính là Hắc Xà, ngươi là người ở đâu?"

Ta còn chưa trả lời, Vu Đế vỗ ngựa xông tới, như một cơn lốc lướt qua cạnh ta, tay rút đại phủ, tiến vào trong trận của Sa Đạo tàn sát.

Không thể tưởng được hăn lại có thể trở thành chiến hữu cùng kẻ vai tác chiến, ta thở dài, quát to: "Hắc Xà hôm nay ngươi tội ác tày trời, để Lan Đặc ta đến lấy mạng chó của ngươi!" Ta dứt lời liền từ bên trái xông lên núi chém giết.

Thanh âm "Lan Đặc" vừa ra khỏi miệng, Sa Đạo lập tức đã loạn càng thêm loạn. Hắc Xà điên cuồng rống lên! "Giết!"

Cuộc chiến bùng lên mãnh liệt.

Ta và Vu Đế giống như thi nhau chém giết, đám Sa Đạo đáng thương mặc dù không hề sợ chết công tơi, nhưng không ngăn được thế công của chúng ta.

Sa Đạo cả đời giết hại các dân tộc khác trên sa mạc, không thể tưởng được hôm nay cũng thế gặp được vận mệnh như vậy. Ta và Vu Đế không phân biệt trước sau cao thấp, lập tức từ hai bên trái phải của Hắc Xà, chém giết bọn Sa Đạo.

Lúc này bọn Sa Đạo quân tướng tan rã, gần phân nửa không đợi ta đến giết, phát cuồng chạy về hướng sa mạc.

Hắc Xà thấy tình thế không ổn, hét to, cũng thúc ngựa chạy về phía sa mạc. Vu Đế thét lên. Tọa kỵ của Hắc Xà và mấy trăm tên Sa Đạo hộ vệ bên cạnh toàn bộ phún huyết, té quy. Bọn Hắc Xà toàn bộ bị đẩy xuống sườn đồi, trộn lẫn cùng xác ngựa.

Ta truy tới, vượt qua Hắc Xà, trường mâu đâm xuyên qua ngực, chấm dứt mạng sống của tên hung nhân tàn bạo này.

Sa Đạo hoàn toàn mất đi đầu chí, đám còn bỏ chạy vào sa mạc, không có ngựa, chúng chắc chắn bỏ mạng tại đại mạc.

Ta ghìm ngựa, nhìn Vu Đế. Ở ngoài xa hơn trăm bộ, hắc ngạo nghễ ngồi trên ngựa, lạnh lùng nhìn ta. Ta buồn bã cười nói: "Đi theo ta! Sa mạc có vẻ yên tĩnh hơn."

Vu Đế thúc ngựa như bay xuống cồn cát, chặn phía trước trầm giọng nói: "Đừng làm quỷ kế nữa, tới sa mạc, ta tìm người khó khăn hơn."

Ta cố nén đau thương nói: "Yên tâm đi! Người giết nữ nhân của ta, ta nhất định phải cùng người phân sinh tử mới được, huống chi người cũng tiêu hao đại lượng tà lực, nếu không bây giờ cũng sẽ không có dương quang chiếu khắp! Muốn đào tẩu không phải là người sao?"

Vu Đế lạnh lùng nói: "Nhưng bây giờ người trong lòng lại chỉ có hận mà không có yêu thương, cho nên đối với ta lại không có nửa điểm uy hiếp."

Ta nhảy xuống ngựa, cầm mâu chia về phía hắc, trả lời: "Chỉ cần năng lượng hỏa nhiệt của thái dương, cũng đủ để chế phục người."

Vu Đế cười rộ, nhảy xuống ngựa, phóng tới như thiểm điện, một búa bổ tới. Ta đem năng lượng tập trung vào mâu, hướng lưỡi phủ đâm tới.

"Keng keng!" Mâu phủ đồng thời gãy đoạn. Hắc bởi vì không sợ ái năng của ta, cho nên có ý định chấn đoạn binh khí song phương. Vu Đế dứt bỏ cán búa, tung người lên.

Ta ném bỏ nửa thanh mâu còn lại, khủy tay giương lên, đỡ sức nặng của hắc, xoay người dùng một tay khác phách một chưởng vào bối tâm của hắc, đồng thời truyền vào nhiệt năng thái dương.

Vu Đế tuy chấn động, cơ thể lại giống như một khối nham thạch vạn cân, không hoảng hốt, khủy tay cũng đập mạnh vào bối tâm của ta.

Ta như chịu lời kích, miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay xuống dốc. Vu Đế ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, cực kỳ đắc ý. Lần này gặp lại Vu Đế, so với trước kia hắc đã có vẻ giống người hơn, chẳng biết có phải đã bị cơ thể công chúa ảnh hưởng.

Thầm kêu hỏng việc, vì Sa Na chết thảm mà không còn ái năng, không có lấy nửa điểm uy hiếp đối với Vu Đế, ta lần này thật sự chết chắc. Trong khi suy nghĩ, ta đã lăn đến cuối dốc.

Vu Đế sợ ta chạy vào sa mạc, đuổi theo như hình với bóng, ta còn chưa đứng lên, hắc phóng ra một cước đúng ngay giữa bối tâm.

Ta choáng váng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời nghe được tiếng xương gãy, trong cơn đau chưa bao giờ gặp, người ta bị hất tung ra, nằm phục trên mặt cát nóng bỏng.

Ngay cả lực lượng hấp thu nhiệt năng từ cát của ta cũng mất đi. Tiếng cười đắc ý của Vu Đế càng lúc càng gần.

Ở lúc này, tiếng vó ngựa cũng vang tới. Một tiếng quát truyền đến, tiếp theo là tiếng hí quen thuộc của Phi Tuyết.

Tiếng kêu kinh sợ của Vu Đế vang lên.

Lúc ta vừa nghĩ rằng Bách Hợp đã tới thì đã bị xách lên, đặt lên lưng ngựa, dựa vào cơ thể ấm áp của Bách Hợp.

Phi tuyết nhanh chóng phi nước đại. Tâm trí ta thả lỏng, không chịu đựng được nữa, ngất đi.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 2

Vạn Lí Đào Vong

Khi ta tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong lòng ma nữ Bách Hợp, ở trên lưng Phi Tuyết. Hai người một ngựa, phi hết tốc lực ngược hàn phong của đêm đen trên sa mạc.

Ta nằm dựa trong vòng tay của Bách Hợp, từ góc độ này nhìn qua, vừa vặn thấy được những đường cong của Bách Hợp, dưới ánh sao đêm, ngọc dung của nàng xinh đẹp đến mức làm người ta khó tin nổi.

Tinh thần của sa mạc và thiên thượng đang cùng chúng ta cộng vũ.

Lòng ta trào lên mối bi thương đối với cái chết thảm thương của Sa Na, bắt đầu rên rỉ. Bách Hợp đang trầm tư về chuyện gì đó, cúi đầu nhìn ta, trong mắt lộ ra thần sắc triu mến, ôn nhu nói: "Tiểu tình nhân! Trong lòng chàng đầy bi thương, đối với thân thể của chàng, tuyệt đối không có nửa điểm tốt đẹp nào."

Ta thở dài, cười khố: "Ta biết! Nhưng tâm tình ta lại không có cách nào thay đổi được."

Nàng cười nhợt nhạt, ngẩng cao đầu, nhìn tinh không vô tận, tựa một người mẹ dẫn dắt từng bước cho con: "Nhìn vũ trụ có bao nhiêu sự kỳ diệu! Cái gì là bắt đầu? Cái gì là chấm dứt? Đây là sự sống? Đây là cái chết? Ai có thể trả lời. Cho nên sao lại phải bỏ qua hoặc không biết sự bi thương của mình? Hãy hưởng thụ thời khắc trân quý đoàn tụ cùng Bách Hợp đi, ta cảm thấy sinh mệnh của mình đã đến tận cùng, những ngày cùng chàng quây quần cũng không còn nhiều lắm."

Ta chấn động: "Đừng dọa ta!"

Bách Hợp sâu lắng nhìn bầu trời sao trên đại mạc mênh mông, khước miệng nhếch lên, tự nhiên nói: "Tiểu tình nhân! Sinh sinh tử tử chỉ là một câu chuyện! Vũ trụ không ngừng tuần hoàn và lặp lại, nhưng mỗi lần lặp lại đều sinh ra biến hóa, từ thịnh đến suy, suy rồi lại thịnh, có sinh tất có tử, chàng nếu ngay cả tử vong cũng e ngại, Bách Hợp sau này sẽ không ái mộ chàng nữa."

Ta rốt cuộc bị những lời "Tình thoại" tràn ngập trí tuệ của nàng, thiêu đốt mãnh liệt ái ý, thở dài: "Ta có thể không lo lắng sinh tử của chính mình, nhưng lại không thể thờ ơ đến sinh tử của nàng, chuyện này chẳng lẽ là sai sao?"

Bách Hợp nói: "Tiểu tình nhân nói rất hay! Chàng là một người rất dễ mềm lòng, nếu không vừa rồi chàng đã có thể giết chết Vu Đế. Ta vẫn quan sát bên cạnh, đến lúc cuối cùng, mới nhịn không được, đến cứu chàng. Giả thiết chàng thật sự có thể hoàn toàn thờ ơ đến sinh tử, kể cả của người khác, Vu Đế chắc chắn sẽ bại dưới tay chàng."

Ta ngạc nhiên nói: "Nàng đến lúc nào?"

Bách Hợp cúi nhìn ta, ánh mắt tràn ngập thâm tình, ôn nhu nói: "Khi chàng cùng Vu Đế chưa chạm mặt thì ta đã đến."

Ta ngạc nhiên nói: "Vì sao nàng không dẫn ta đào tẩu sớm một chút, không phải đã tránh được Vu Đế sao?"

Bách Hợp nói: "Ngốc hài tử! Chàng lần này đến sa mạc, không phải cùng với Vu Đế quyết một trận tử chiến sao? Hẳn chịu đưa đến cửa, vì sao còn muốn cự tuyệt đây? Chỉ có đối mặt khiêu chiến, tiềm năng của chàng mới có thể bắt đầu kích thích toàn diện. Chuyện nguy hiểm này là không thể bất chấp."

Ta cười khở: "Giết Vu Đế, không phải cũng là giết công chúa sao?"

Bách Hợp nói: "Vu Đế đã biết chàng sẽ mềm lòng, cho nên nơi nào cũng chiếm được thượng phong."

Ta ngẩn ngơ: "Nàng muốn ta ngay cả sinh tử của công chúa cũng không để ý sao?"

Bách Hợp mỉm cười khẽ lắc đầu: "Ta làm sao có thể ép chàng làm chuyện trái với ý nguyện, chàng thấy đó, Bách Hợp luôn tự tin đối với tiểu

tình nhân của ta."

Cảm giác nàng là hồng nhan tri kỷ đối với ta càng khắc sâu: "Vu Đế có đuổi theo phía sau không?"

Bách Hợp nhìn về phía trước, gật đầu: "Đúng vậy! Hắn đang đuổi theo phía sau, lực lượng còn liên tục tăng cường, với tốc độ của Phi Tuyết chạy hai ngày hai đêm, vị tất có thể bỏ hẵn lại phía sau."

Ta hoảng sợ nói: "Ta đã hôn mê hai ngày hai đêm sao?"

Bách Hợp thở dài yếu ớt nói: "Ta đã liên tục đem ái năng truyền vào trong cơ thể chàng, nhưng trong lòng chàng tràn ngập nỗi đau đối với cái chết, cho nên tốc độ phục nguyên rất chậm."

Ta rốt cuộc hiểu được dụng tâm của nàng, gật đầu: "Ta hiểu rồi!" Tâm thần hoàn toàn đặt ở cơ thể mỹ lệ đang kề sát bên mình, hít thở mùi hương độc hữu của nàng.

Đó là mùi hoa Bách Hợp. Tâm trí ta quay lại thời khắc lúc ta và nàng sơ ngộ.

Bách Hợp thần bí nấu mình trong tấm bạch sa, tựa như đang ẩn trong đám sương mù không thể xuyên thấu.

Nghĩ vậy, ta yên tĩnh trở lại, cảm thấy linh năng của nàng cuồn cuộn không dứt tổng nhập vào cơ thể. Bất giác, ta ngủ mê đi.

Đó cũng không hẳn là một giấc ngủ, mà chỉ là một loại thư giãn thoải mái, vô tư vô niệm, nhưng ý thức lại rõ ràng thông suốt.

Khi ta tỉnh lại, tình huống đã có biến chuyển lớn.

Phi Tuyết phi ngược bão cát, khó nhọc công hai người chúng ta đi tới.

Bách Hợp đem tuyệt thể dung nhan của nàng dấu sau tấm bạch sa, ngay cả cặp mắt nhiếp hồn của nàng cũng ẩn sau tấm mạng.

Ta ngồi thẳng dậy, phát giác mình đã phục nguyên, lực lượng so với trước kia tựa hồ còn mạnh hơn. Thật sự, mỗi một lần nguy nan, tinh thần và lực lượng của ta đều có phát triển lớn.

Bão cát bất ngờ thốc vào mặt.

Với sự trợ giúp của Bách Hợp, ta bịt mặt lại, thay nàng cầm cương Phi Tuyết ngược gió mà đi. tâm linh và thân thể chúng ta hòa nhập thành nhất thể, không gì có thể chia cắt.

Đây là cảm giác trước giờ chưa bao giờ có, ngay cả khi cùng Tây Kỳ, cũng không có loại cảm thụ say lòng người như thế này, không thể đạt đến cảnh giới mãnh liệt như thế.

Linh năng của ta hướng về Bách Hợp hỏi: "Vu Đế có đuổi theo không?"

Tâm linh của Bách Hợp hồi đáp: "Đúng vậy! Hắn đang ở cách sau chúng ta khoảng mười dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua chúng ta."

Ta hoảng sợ nói: "Hắn chẳng lẽ có thể chạy nhanh hơn Phi Tuyết sao?"

"Dưới tình huống bình thường, tốc độ của hắn tuyệt không thể đuổi kịp Phi Tuyết, nhưng hắn lại phóng xuất ra một cơn phong bạo, làm tốc độ chúng ta giảm xuống rất nhiều, mà hắn lại càng lúc càng gần."

Ta nhú mày: "Hắn vì sao không lập tức vượt lên, giết chết chúng ta, xem ra lực lượng của hắn đang tăng cường không ngừng."

Bách Hợp thở dài: "Hắn đang chờ thời khắc thái dương hạ sơn, không có thái dương, năng lực của chàng sẽ rất kém, hắn đối phó chúng ta sẽ dễ dàng hơn."

Ta nghiêng rằng nói: "Không bằng chúng ta quay lại đi tìm hắn?"

Nàng lại thở dài: "Vô dụng thôi, sớm hôm nay, ta đã từng quay lại tìm hắn, nhưng hắn lại trốn mất, so với hồ li hắn còn狡 hoạt gấp trăm ngàn lần."

Ta im lặng không nói gì, kéo cương Phi Tuyết, hai người một ngựa không ngừng chống chọi với cuồng phong và bão cát, trong cơn mưa cát, thẳng tiến trong biển cát u ám vô tận.

Ta đem linh năng truyền vào cơ thể Phi Tuyết, nhằm hỗ trợ cho nó trong thế giới đáng sợ của những cơn cuồng phong và thị giác mơ hồ này.

Ta tựa như một người bỗng nhiên bị mất đi thị giác, chỉ bằng cảm giác bước đi trong cơn bão cát cuồng nộ gào thét chung quanh. Trong tình cảnh như vậy, căn bản là không có biện pháp gì để biết thời gian thế nào. Ta hướng Bách Hợp dò hỏi.

Ma nữ Bách Hợp nói: "Khoảng sau giờ ngọ, ta vẫn cẩn thận tính toán thời gian. Ai!"

Ta hiểu được hàm ý tiếng thở dài của nàng, bởi vì nó tựa như một bài tính chúng ta còn bao nhiêu tiếng đồng hồ có thể sống.

Đột nhiên ta nảy ra một ý, nghĩ đến một vấn đề trọng yếu, hướng ma nữ nói: "Rất kỳ quái, Vu Đế đã có thể chế tạo một cơn bão cát u ám thiên địa như vậy, sớm đã cắt đứt liên hệ giữa ta và thái dương, vì sao không mau chóng đuổi tới, giải quyết chúng ta?"

Bách Hợp bình tĩnh trả lời: "Ta cũng từng nghĩ tới này vấn đề, khả năng lớn nhất là có thể khi hấn cùng chúng ta huyết chiến, khó có thể phân thân khống chế thiên khí, cho nên mới đợi đến ban đêm, không còn thái dương."

Ta ghìm cương, trầm tư hồi lâu, quay đầu ghé tai nàng nói: "Nếu như lực lượng hai người chúng ta lực lượng kết hợp lại so với Vu Đế khác biệt không xa, hấn đã có thể khống chế thiên khí, chúng ta vì sao không thể triển khai phản kích đối với hấn, chỉ cần hấn phân tâm, sẽ không thể tiếp tục khống chế trận bão cát này, chúng ta sẽ có thể chạy đến phế tích trước hấn."

Bách Hợp vui vẻ nói: "Chúng ta tạm thử một lần, cho dù không thành công, còn hơn là ngồi chờ chết."

Ta mỉm cười, nói: "Chúng ta tuy không thể thật sự ân ái, nhưng dung hợp tinh thần, có phải cũng giống như ân ái? Đến đây đi! chúng ta dùng tinh thần để ân ái, phá vỡ uy phong của Vu Đế."

Ta vỗ lưng Phi Tuyết, tiếp tục đi tới.

Linh năng của Bách Hợp liên tục đổ vào cơ thể ta, rồi từ trong người ta chảy vào cơ thể nàng.

Sau vài lần tuần hoàn, tâm linh chúng ta dung hợp thành nhất thể, sản sinh ra lực lượng như toàn phong, vươn ra khắp bốn phía. Tà lực khổng lồ của Vu Đế tràn ngập trong bão cát, tựa như bức tường sắt, khó có thể công phá hoặc chuyển dời.

Ta trong lòng vừa động, đem lực lượng tâm linh liên thủ phóng lên không trung. Linh giác liên tục truyền đi, chỉ chốc lát xuyên phá lớp mây mù và bụi mờ tầng tầng lớp lớp, tiếp xúc với ánh sáng và nhiệt năng của viêm dương.

Chúng ta tâm thần lĩnh hội, hấp nạp ánh sáng và nhiệt năng vào thân thể chúng ta. Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, một đạo dương quang

phá mây mù, chiếu xuống chúng ta. Điều đó giống như tại một thế giới hôn ám không ánh sáng, đột nhiên một ngọn đèn chiếu rọi vào chúng ta.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Tựa như cảnh mặt trời chiếu rọi tại lục cảnh lại tái diễn. Dương quang liên tục khuếch tán, lực lượng của bão cát lúc này liên tục bị suy yếu. Tâm linh chúng ta cùng hò reo phấn khởi.

Phi Tuyết toàn thân thả lỏng, phóng như bay. Chúng ta phi đến đâu, dương quang lập tức đuổi tới nơi đó, mây đen trên thiên không thượng bị phá thành một khe hở dài, trông như một kỳ quan.

Tốc độ của Phi Tuyết bỗng chốc lên đến đỉnh điểm, trong nháy mắt xuyên qua cuồng sa, phi như điên cuồng dưới bầu trời trong xanh.

Ta cùng Bách Hợp tháo mạng che mặt, thả sức phóng như bay trên sa nguyên sáng rực. Ta quay đầu lại. Khuôn mặt tuyệt thế của Bách Hợp đang phát sáng, mái tóc dài óng ánh dưới dương quang chiếu rọi, phất phơ trong gió, vẻ tuyệt mỹ siêu nhiên đó làm ta cảm động đến rơi lệ.

Đến hoàng hôn chúng ta rốt cuộc cũng bỏ xa Vu Đế. Bách Hợp nhẹ nhàng nói bên tai ta: "Lan Đặc! Chúng ta phải ngừng lại cho Phi Tuyết tạm nghỉ, nó đã sớm dùng hết toàn lực, chỉ nhờ vào dị năng của chàng, nếu không cho nó nghỉ ngơi, nó sẽ kiệt lực mà chết."

Ta sợ hãi cùng nàng xuống ngựa.

Lúc này những đụn cát nhấp nhô như sóng biển, đã bị thay thế bởi bình nguyên sa thạch. Chúng ta chậm rãi đi giữa đất trời mênh mông, trên đầu lác đác vài đám mây trôi bồng bềnh tựa lá rơi. Ánh tịch dương từ phía sau chiếu tới, in dài bóng chúng ta trên hoang nguyên.

Hai con hải âu bay ngang qua trên đầu chúng ta, tiếng kêu ầm ĩ của chúng làm cho vùng đất không chút sinh khí này dường như có thêm chút sức sống.

Ta nhìn lướt qua cảnh sắc xung quanh, khi ta âu yếm nhìn nàng, nàng luôn đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào, đôi mắt mị mị sáng, cực kỳ động lòng.

Vẻ đẹp của nàng không thể so sánh được, đặc biệt là ánh mắt hiếu đời của nàng, càng khiến người say mê. Tuy vẫn chán nản về cái chết của Sa

na, nhưng trong ký ức cổ quên của ta, nó cũng đã phai nhạt đi rất nhiều. Muốn chiến thắng Vu Đế, chỉ có thể dựa vào tình yêu.

Cặp mắt ranh mãnh của Phi Tuyết càng lúc càng mất dần thần sắc. Chúng ta không thể không ngừng lại, ngồi nhìn đêm đen buông xuống.

Ta tựa như một tiểu hài tử, rúc vào trong cơ thể thơm tho của Bách Hợp, hưởng thụ đêm đen của hoang nguyên.

Minh nguyệt dần dần lên cao, ánh hoàng kim hoàng của nó làm Thiên Mộ, Phiêu Hương hai ngôi sao sáng cũng phải ảm đạm thất sắc.

Dưới nguyệt dạ mệnh mông, ta sinh ra cảm giác rất kỳ dị, giống như chúng ta đột nhiên bị thu nhỏ lại. Chúng ta hai người một ngựa chỉ là một điểm nhỏ.

Mà cả bình nguyên sa thạch, thậm chí khắp sa mạc, cũng chỉ là một chấm nhỏ trong vũ trụ mệnh mông. Vây quanh chúng ta là màn đêm vô tận.

Bách Hợp ôn nhu nói: "Tiểu tình nhân! Phải chăng vì cảnh tượng kỳ lạ trước mắt mà sinh ra cảm xúc."

Ta gật đầu nói: "Nói cho ta biết! thế giới này rốt cuộc là như thế nào?"

Bách Hợp khẽ thở dài: "Với sinh mệnh rất dài của ta so với thường nhân, ta cũng vẫn suy tư vấn đề này, chàng cũng từng xem qua miêu tả trong Trí Tuệ Điển, thái dương của chúng ta cùng hàng triệu thái dương khác, phân bố trong không gian rộng lớn này, mãi mãi tỏa sáng, không có nguyên nhân hay mục đích gì cả."

Ta chấn động: "Không! Nhất định có mục đích gì đó, chỉ là chúng ta không biết thôi!"

Bách Hợp nói: "Chàng nhanh đến phế tích, trực tiếp hỏi phụ thần, biết đâu ông ấy có thể cho chàng một đáp án." Ta tràn đầy hi vọng: "Nàng không phải nói ông ấy tổn hao hết năng lượng, đã ẩn đi không nói nữa sao?"

Bách Hợp mỉm cười: "Ông ấy đã có thể chuyển lực lượng cho chúng ta, ta cũng có thể chuyển lực lượng lại cho ông ấy, ông ta lại không thể trả lời chàng sao?"

Nàng ngừng lại một lúc, tâm trạng đầy cảm xúc: "Chàng nhìn bầu trời đêm này, vài triệu năm trước là hình dáng này, vài triệu năm sau cũng vẫn

vậy, nó mặc dù cũng có sinh diệt biến hóa, lại không phải là chuyện mà sinh mệnh ngăn ngại của chúng ta có thể thấy."

Ta trong lòng mọc lên một cổ hàn ý.

Cả hằng vạn năm không hề thay đổi bỗng trong khoảnh khắc này đã trở nên khác xa vô hạn. Không chỉ một cá nhân, thậm chí tất cả sinh mệnh đều không quan hệ đến sự phát sinh và phát triển của nó.

Nhưng đối với nhân loại, hoặc đối với ta và Bách Hợp mà nói, đấu tranh cùng Vu Đế chính là một việc trọng yếu, nhưng trong vũ trụ bao la này lại chỉ là một chuyện vặt vãnh.

Vinh nhục của nhân loại đối với vũ trụ, chỉ là một hạt bụi dưới ánh dương quang vĩnh hằng. Hiện thực tựa như từng hỏa cầu và những tinh thể tại hư không vĩnh cửu không ngừng quay tròn, tuần hoàn không ngừng nghỉ tại không gian vô tận, coi thường tất cả chuyện phát sinh.

Bách Hợp nhìn mình nguyệt cao chiếu, buồn bã nói: "Mỗi khi ta nhìn lên bầu trời đêm, đều cảm thấy nhỏ bé và cô độc, theo như trí tuệ điển nói, tinh quang bây giờ chúng ta thấy, có thể là một tinh thể đã biến mất ức vạn năm trước, đến bây giờ mới chiếu đến mắt chúng ta, chuyện đó làm người ta cảm thấy run sợ."

Phi Tuyết lúc này phát ra một tiếng hý nhỏ, hấp dẫn sự chú ý của chúng ta. Ta đưa tay vuốt ve đầu nó. Phi Tuyết dùng mũi ngửi lên tay ta. Một trực giác làm ta run sợ trỗi dậy trong lòng! Sinh mệnh của Phi Tuyết đang rời đi.

Bách Hợp thở dài: "Đừng uống phí linh năng, nó sớm đã hao hết năng lượng sinh mệnh, hãy để nó an nghỉ đi" Ta không thể tin được ôm lấy cổ Phi Tuyết, nhiệt lệ trào ra: "Không!"

Nó còn chưa gặp Đại Hắc, có thể nào chết đi được.

Mái tóc Bách Hợp tung bay trong dạ phong băng hàn của sa mạc, vẻ mặt đặc biệt bình tĩnh, nhưng lại có vẻ bi thống, chậm rãi nói: "Nếu vũ trụ cũng có khởi đầu sinh diệt, sinh mệnh cũng không ngoại lệ, hãy để nó bình tĩnh ra đi! Nó đã cùng chúng ta đi một đoạn đường rất xa, ta và nó đều cảm thấy rất mệt mỏi."

Trong lòng ta trỗi dậy một cảm giác bất tường.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 3

Man Thiên Quá Hải

Khi trời gần sáng Phi Tuyết đã “từ trần” trong tĩnh lặng.

Chúng ta cố nén đau buồn vùi nó vào trong cát, sau đó miễn cưỡng chấn chỉnh tinh thần lặng lẽ lên đường.

Không có Phi Tuyết, chúng ta càng không nắm chắc việc có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Vu đế.

Bây giờ chỉ đành đi một bước tính một bước mà thôi.

Chúng ta quấn kín toàn thân bằng những mảnh vải, tay nắm tay nhanh chóng bước đi.

Theo lời Bách Hợp nói, với tốc độ như thế này của chúng ta thì phải cần tới ba mươi ngày mới tới được trung tâm sa mạc, phế tích.

Ta tập trung toàn bộ tinh thần nắm chắc ngọc thủ nhỏ nhắn mềm mại của Bách Hợp, trong lòng traten ngập một tình yêu vô cùng vô tận, nàng cũng hồi đáp ta bằng một tình yêu như vậy. Đó là một tình yêu siêu việt, nó vượt qua mối quan hệ về nhục thể, lúc này giữa linh hồn ta và nàng hoàn toàn là một tình yêu vô cùng sâu sắc.

Trên thực tế trên sa mạc cũng chẳng có bất kì vật gì có thể khiến chúng ta phân tâm, trừ bầu trời xanh lam vô cùng vô tận đang chiếu xuống những dải ánh sáng chói lòa khiến người ta khó mà phân biệt phương hướng.

Sau buổi hoàng hôn, khắp nơi là một mảng tối đen, khi chúng ta đi qua đều để lại những dấu chân rất nhẹ, những làn gió đêm thổi tới lại lập tức xóa sạch chúng đi, có lẽ chuyện này cũng giống như tình huống của một sinh mệnh trong vũ trụ vậy! Bóng chim tăm cá, qua rồi là mất hút.

Ta có một cảm giác mất mát! Vô luận là những con người nhỏ bé chúng ta có làm ra được những đại sự oanh liệt gì trên vũ đài sinh mệnh thì cũ trư vẫn chẳng thêm để ý đến.

Có lẽ ý niệm này do việc Phi Tuyết đột nhiên đi tới và đột nhiên chết đi mang lại. Cách nghĩ này càng làm ta cảm thấy thêm bi ai và mờ mịt.

Những hạt cát dần dần trở nên thô ráp.

Khi mặt trăng lại một lần nữa mọc lên, dưới chân ta đã là những tảng đá nhỏ thô cứng.

Ta có một loại cảm giác mộng ảo không hề chân thực, trong cái không gian rộng lớn vô bờ vô bến này, con người đã trở nên quá nhỏ bé.

Chúng ta không dám dừng lại, cả hai cứ lặng lẽ bước đi, trên đầu là những trận gió đêm lạnh ngắt, cứ như vậy chúng ta bước về phía phế tích đang ẩn tàng sâu trong sa mạc.

Đến khi trời sáng, phía trước đột nhiên bị một cồn cát dài ngăn chặn lại.

Bách Hợp nói: “Vậy là chúng ta đã đến ‘Mê Li sa hải’ phía trước ‘Ma Nhân’, vùng đất này dài cả ngàn dặm, ốc đảo phía bên ngoài được gọi là “Đan Đán Nã”, đó là trạm dừng chân cuối cùng của sa dân (du dân trên sa mạc), trước nay chưa có người nào dám vượt qua ‘Đan Đán Nã’ để đến ‘Ma Nhân’ cả.”

Ta nói: “Liệu có phải Vu để đang ở trong đó đợi chúng ta?”

Bách Hợp mỉm cười: “Chỉ cần chúng ta tiến nhập vào ‘Đan Đán Nã’ lúc trời sáng thì còn sợ gì hăn chứ, nếu hăn đến tìm chúng ta thì đúng là cầu còn không được nữa là!”

Chúng ta tiếp tục đi, trên cồn cát hình mảnh trăng khuyết vô cùng vô tận chúng ta bước đi một cách gian khổ, mỗi một bước chân đều ngấp sâu vào trong cát.

Mặt trời đang chậm rãi ló ra từ phía đông, cái rét buốt của buổi sớm dần bị xua đi.

Nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Cồn cát liên miên bất tuyệt, nó cứ một mạch kéo dài vô hạn đến nơi xa.

Điều khiến người ta khó mà tưởng tượng được là ngoài những mảng cát vàng còn có những địa phương có những bộ mặt khác.

Chúng ta cứ đi theo hình chữ “chi” (之) mà tuần tự vượt qua từng cồn cát một.

Để di chuyển được trong sa mạc quả thật phần cần một thể năng và học vấn rất lớn, cho dù là những người có thể chất siêu nhân như ta và Bách Hợp cũng vẫn phải vô cùng cẩn thận, không dám sơ xuất chút nào để tránh tiêu hao quá nhiều thể lực.

Từng cồn cát giống hệt như bộ ngực phong mãn của những mỹ nữ vậy, bên trong như đang ngầm ẩn chứa cả đất trời.

Hai bên cồn cát đều vô cùng âm u, một bên liên tục phải đón những cơn gió vô cùng lạnh lùng, những hạt cát ở nơi đây vô cùng nhỏ bé nhưng chúng lại kết hợp với nhau vô cùng chặt chẽ; phía bên kia vừa khéo lại ngược lại, nhẹ nhàng lỏng lẻo, vừa dẫm chân vào một cái là có thể ngập đến tận đùi khiến ta cảm thấy nóng bỏng, quả thật vô cùng nguy hiểm.

Bách Hợp cẩn thận quan sát màu sắc của cát rồi phán đoán lộ tuyến, sau đó cẩn thận kéo ta đi.

Cũng không biết đã bao nhiêu ngày chúng ta chưa hề ăn uống, cả hai chỉ dựa vào nguồn linh năng đang sung mãn trong nội thể để chi trì, bất quá cũng đang ở vào giai đoạn giống như chiếc đèn sắp cạn dầu rồi, thực sự cần phải tìm lấy một nơi để nghỉ ngơi và bổ sung nhu cầu của thân thể.

Vu để thủy chung vẫn là mượn thân thể người khác, sau mấy ngày đuổi theo chúng ta chắc chắn cũng sẽ hao tổn một lượng lớn thể năng, ta chẳng tin hẳn tốt hơn chúng ta được bao nhiêu.

Chúng ta cứ liên tục bước đi trên cồn cát như vậy.

Thời gian trôi qua trong sự tĩnh lặng hoàn toàn, chỉ có màn đêm đầy gió lạnh và ban ngày nắng gắt là không ngừng thay đổi vị trí cho nhau.

Khi chúng đi gần như đã chẳng thể vượt qua được một cồn cát cực lớn thì một biến hóa vô cùng kịch tính đã xuất hiện. Bên ngoài cồn cát là một bãi thạch bình nguyên (bình nguyên có nhiều loại đá nhiều màu sắc) còn to hơn bãi thạch bình nguyên trứ danh ở ngay sát Tịnh Thổ gấp cả trăm lần.

Đưa mắt nhìn đi, khắp cả bình nguyên được hình thành như những khối đá sặc sỡ đầy màu sắc, khắp mảnh đất đều tràn ngập những màu sắc lam, vàng, tím...

Những ngọn núi nhỏ bé phân bố khắp nơi trong cái thế giới kì dị và sắc sỡ đó, điều khiến người ta khó mà tin nổi là trên thế gian không ngờ lại có một nơi mỹ lệ như vậy, đặc biệt là sau khi trải qua một thế giới vô cùng đơn điệu của những dải cát vàng.

Ta và Bách Hợp đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, hai tay nắm tay nhau, tâm tình trở nên tốt đẹp và nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 4

Diệu Kế Khắc Định

Sáng sớm hôm sau, chúng ta đã rời khỏi vùng đất rực rỡ sắc màu, đi xuyên qua hạp khẩu. Ngoài hạp lại là một cảnh sắc khác.

Trước mắt là một vùng bình nguyên đã khô cạn nứt nẻ. Ngoài trừ một gò đất nhỏ ngẫu nhiên có ra, thì là một đám loạn thạch giống như được một bàn tay thần linh nào đó tùy ý rải ra trên mặt đất, kích cỡ không đều.

Chúng ta trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, lại tiếp tục tiếp thu hơi nóng từ mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu tuôn xuống, rồi đặt chân lên vùng đất không chút sinh cơ này.

Tới giữa trưa, nơi bình địa đã xuất hiện một đường thẳng màu trắng kỳ dị.

Bách Hợp vui mừng kêu lên: "Ngày mai, chúng ta đã có thể tới "Đan đán nã" rồi. Đường thẳng màu trắng đó chính là 'Diêm Điền Bạch Vực' (1) nổi tiếng, nằm ở trước nơi đó."

Hóa ra màu trắng chính là đồng muối.

Không thể tưởng được trong sa mạc vẫn có địa phương nhiều điều kỳ dị thế này. Trước đây, ta cứ tưởng rằng trong sa mạc chỉ có cát và đá nóng bỏng.

Chúng ta chạy rất cẩn thận, cố gắng hết mức che giấu lộ tuyến. Cho dù Vu Đế coi giữ trên con đường phía trước, cũng khó có thể nhận ra chúng ta bằng mắt.

Tới ngoại vi của đồng muối, mặt trời bắt đầu xuống núi.

Không còn sự yếm hủ của mặt trời nữa, chúng ta không dám vượt qua vùng đất kỳ dị giống như một hải dương bạch sắc này. Chúng ta tìm kiếm một chỗ tránh gió, ôm nhau mà ngủ. Phiến nam thạch trở thành chiếc giường lớn, ánh trăng làm chăn đệm cho chúng ta, nói không hết được sự sáng khoái và ấm áp thơm tho. Ta chưa bao giờ cùng một nữ nhân thân mật đến một bước cũng không rời như vậy, lại không có quan hệ nhục thể. Mà mỹ nữ này chính là Ma Nữ Bách Hợp tràn đầy sự truyền kỳ, thần bí khó lường.

Thứ cảm giác đó thật là mềm mại tuyệt vời không gì sánh được.

Ta hôn lên đôi mắt động nhân của nàng rồi hỏi: "Nói cho ta biết, Phụ Thần rốt cuộc là ai nào?"

Ma Nữ Bách Hợp bị ta hôn đến mức thân thể tựa như sắp tan ra, khẽ rên rỉ: "Tiểu tình nhân! Đừng như vậy? Bách Hợp so với bất cứ một tiểu thê tử nào của chàng, cũng thua về mặt chịu đựng sự dụ dỗ và trêu đùa của chàng. Chớ quên chàng là vật ân huệ chờ đợi mấy trăm năm của thiếp."

Ta thấy thương tiếc mà ngừng hôn nàng, lúc này cũng có phần hiểu được tại sao nàng lại muốn ái tình mà không muốn sinh mệnh. Cũng như Tây Kỳ cảm thấy ái tình không có hài tử là ái tình không hoàn mỹ, đối với Bách Hợp mà nói, ái tình không có kết hợp nhục thể nam nữ căn bản không được coi là ái tình.

Bách Hợp lại yêu kiều thở gấp một hồi, u oán nói: "Điều này phải bắt đầu nói từ nền văn minh thuở xưa. Đó là một thời đại lớn đã phát sinh rất nhiều sự việc kích động nhân tâm, trái đất bước vào sự phát triển nhị nguyên của văn minh thành nội và thành ngoại."

Ta hít sâu một hơi, cảm thấy phạm vi suy nghĩ của bản thân mở rộng ra vô hạn, đang vươn dài trong thời không.

Bách Hợp vừa nhớ lại vô cùng tận, vừa kể ra căn kẽ: "Đại bộ phận con người bị lưu lại trong mấy chục thành thị lớn, tiếp nhận sự kiểm chế tư tưởng và sự thống trị bằng quân pháp khắt khe của quân chính phủ. Thành ngoại chính là thôn trang bỏ hoang, tiếp nhận những người biến dị bị ảnh hưởng bởi tai biến, cùng với phản quân tạm bợ cầu sinh nhằm trốn tránh

quân chính phủ truy sát, và chủng tộc có thể sinh tồn trong điều kiện của thành ngoại."

"Quy mô của những thành thị đó đều lớn hơn rất nhiều so với bất cứ thành thị nào ở hiện tại, có kỹ thuật cao mà chúng ta không thể tưởng tượng được và vũ khí đáng sợ. Phi thuyền mà bọn họ chế tạo ra có thể bay tới những tinh thể xa hơn cả mặt trăng, tham gia công tác thực dân và khai thác quặng."

Ta nghe đến há hốc miệng.

Thuyền có thể bay (Phi thuyền), đó là chuyện khiến người ta kinh ngạc biết bao. Ta bất giác nhớ tới Bì Điều Phi mà Tiểu Ái Bàn tạo ra cho ta.

Bách Hợp thở dài xa thẳm: "Tiền thân của Phụ Thần chính là bậc thầy khoa học kỹ thuật có trí tuệ nhất trong quân chính phủ. Người đã phát triển thành công một loại máy móc kỳ dị, có trí tuệ và năng lực của con người. Người cũng kết hợp với nó, trở thành bộ trí não to lớn nửa con người nửa máy móc. Đó là một loại khả năng và mộng tưởng tiến hóa của nhân loại, đến tận Người mới làm thành công lần đầu tiên."

Ta thở gấp, khàn giọng hỏi: "Phụ Thần có tên không ?"

Ma Nữ gật đầu: "Người tên là Đạt Gia Tây (2) !"

Bách Hợp mơ màng nói tiếp: "Có một ngày, Phụ Thần rời khỏi tinh hệ lấy mặt trời làm trung tâm này của chúng ta, bắt đầu cuộc lữ hành vô tận trong hư không. Cũng không biết qua bao nhiêu năm tháng, Phụ Thần nhận được tin tức của quê hương, biết rằng trên đại địa đã xảy ra chuyện hết sức đáng sợ. Ngay sau đó, Người liền vội vã trở về trái đất, mới phát hiện toàn bộ tinh hệ đều bị một loại sinh vật đáng sợ chiếm giữ, đó chính là Vu Đế và đồng loại của ả."

"Đó là một loại sinh vật tàn khốc, có lực lượng tinh thần to lớn, lấy việc tàn sát sinh mệnh khác làm niềm vui. Bọn chúng chỉ có thù hận mà không có khoa học kỹ thuật, nhưng lại có thể vượt qua thời không xa rộng, xâm chiếm tinh hệ khác. Khi Phụ Thần trở về, bọn chúng đang tiến hành thực nghiệm tập trung toàn bộ lực lượng tà ác, chuẩn bị tìm kiếm sinh mệnh của tinh hệ khác, tiến hành chinh phục và đồ sát."

Ta không thể tưởng được Vu Đế lại đáng sợ đến mức này, khó trách với cả sự cao minh vô cùng của Phụ Thần mà vẫn chỉ có thể đấu lưỡng bại câu thương với ả. Ta bèn hỏi: "Bọn chúng rốt cuộc từ đâu đến vậy?"

Bách Hợp thở dài một hơi nặng nề: "Bọn chúng không phải từ nơi nào đến, mà chính là một loại sinh mệnh trong trái đất, gọi là" Nhện độc mặt người ", hoặc là" Độc quả phụ".

Ta chấn động mãnh liệt: "Cái gì cơ?"

Bức điêu tượng đáng sợ đó của Vu Đế ngay lập tức xuất hiện trong đầu ta. Đúng rồi! Đó là hình dáng của một con nhện mặt người, chỉ có điều lớn hơn nhiều so với con nhện trong hiện tại. Ta kêu lên thất thanh: "Điều này làm sao có thể?"

Bách Hợp đáp: "Trong vũ trụ này, không có chuyện gì là không thể. Lúc mới đầu khi chúng xuất hiện, người bồi táng còn không phải là nhân loại chúng ta. Sự ô nhiễm trong thời gian dài cùng với nguyên tố có tính phóng xạ kỳ dị, đã khiến cho các loại sinh mệnh nằm ngoài suy nghĩ của loài người lặng lẽ xuất hiện biến hóa, trong đó thì tiến hóa đến mức lợi hại nhất chính là loài nhện độc các nàng. Chẳng những thể hình trở nên to lớn, mà còn bắt đầu có tư tưởng, cuối cùng phát triển dị lực tinh thần xuất sắc hơn nhân loại rất nhiều, rồi sau đó quay lại phá hủy triệt để nhân loại và toàn bộ phương tiện. Vũ khí và công kích của nhân loại đối với chúng căn bản không tạo ra được bất cứ tác dụng gì."

Trong đầu ta hiện lên một tình cảnh đáng sợ trong tưởng tượng.

Bách Hợp tiếp tục nói: "Phụ Thần và bọn chúng đã tiến hành một cuộc đại chiến kinh tâm động phách. Lúc đầu, Phụ Thần hoàn toàn ở trong tình thế bất lợi. Thế nhưng, Phụ Thần không ngừng thu thập và nghiên cứu hết thảy mọi thứ có liên quan đến chúng, cuối cùng lật ngược tình thế, chiếm được ưu thế. Ngay sau đó, Vu Đế cùng với ngàn vạn đồng loại tập trung lực lượng lại, tiến hành trận quyết chiến cuối cùng với Phụ Thần. Kết quả thì chàng cũng biết rồi, đồng loại của Vu Đế hoàn toàn bị tiêu diệt, chỉ còn lại Vu Đế đã bị mất thân xác, nấp vào trong địa từ, chờ đợi cơ hội phục thù. Thân thể của Phụ Thần thì hóa thành Phế tích, ẩn vào nơi hạch tâm của sa mạc. Từ trong ký ức, Người đã thả ra hạt giống sinh mệnh, chế tạo ra nhân

loại thay thế là chúng ta đây. Thế nhưng cuộc đấu tranh còn chưa chấm dứt, hiện giờ đã đến giây phút cuối cùng. Nếu như để Vu Đế tảo, Phụ Thần và chúng ta đều xong." Ngừng một lát rồi nàng lại thở dài: "Có thể toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ cũng xong luôn."

Ta hít sâu một hơi, hỏi tiếp: "Tại sao Vu Đế lại sợ hãi tình yêu của nhân loại như vậy, chẳng lẽ giữa đồng loại của chúng cũng không có tình yêu sao?"

Bách Hợp đáp: "Điều này có lẽ phải trách chính loài người chúng ta. Vu Đế bọn họ phải chịu đựng việc chúng ta không ngừng phá hoại và chà đạp sự phát triển trong tự nhiên một thời gian dài, giúp chúng một yếu tố quan trọng trong việc tiến hóa, chính là thù hận và hủy diệt. Mà bản thân chúng cũng là một loài sinh vật cô độc, lấy việc hành hạ sinh vật khác đến chết làm đạo sinh tồn của mình. Nhện cái là một trong số ít những loài sinh vật lại ăn thịt bạn tình sau khi giao phối, cho nên chúng căn bản không có tình yêu. Nếu để cho thứ tình cảm này của nhân loại xâm nhập vào thần kinh chúng, thì sẽ phá hoại nhân tử sinh mệnh của chúng, hủy diệt chúng hoàn toàn."

Ta nghe đến không rét mà run, thở dài một hơi, miễn cưỡng thu nhiếp tinh thần hỏi: "Bọn chúng đã căm ghét lẫn nhau, tại sao vẫn có thể hợp tác với nhau, tiến hành đồ sát và phá hoại?"

Bách Hợp trầm giọng: "Thù hận là nguồn gốc toàn bộ động lực của bọn chúng, nhưng trí tuệ của ả cũng khiến cho chúng hiểu được tầm quan trọng của việc sinh sôi nảy nở. Trong thế giới của chúng, nhện đực chỉ có vai trò phụ thuộc, chân chính lãnh đạo đều là nữ tính. Các ả đều là sinh vật chỉ có chủ nghĩa công danh lợi lộc, Vu Đế chính là nhện cái có lực lượng to lớn nhất trong số các nàng. Dưới sự lãnh đạo của ả, tất cả nhện cái đều đoàn kết lại, tiến hành chinh phục và phá hoại đối với vũ trụ. Chỉ bằng vào lực lượng của Vu Đế, ả cũng không đủ sức vượt qua thời không xa rộng, nếu không thì có lẽ ả đã sớm giết sạch sẽ đồng loại khác rồi."

Hóa ra Vu Đế là giống cái, vậy thì từ nay về sau phải xưng hô là "Ả" mà không gọi bằng cách xưng hô nam tính là "ả" nữa.

Bách Hợp nói tiếp: "Nếu lần này nhân loại chiến tắng, chúng ta sẽ hiểu được sự việc trước nay chưa có. Nhân loại mới, thoái biến ra từ trong tai nạn lớn này, có thể là sản phẩm mới của vũ trụ, hạt giống đó ở trên thân thể chàng. Còn Phụ Thần và thiếp chỉ là người môi giới giúp đỡ chàng trưởng thành. Đó chính là kế hoạch vĩ đại mà Phụ Thần đã suy nghĩ ra trong thời gian dài. Tiểu tình nhân à! Hiện giờ chàng đã hiểu nỗi khổ tâm của Phụ Thần cùng Bách Hợp chưa ?"

Ta ôm chặt lấy nàng rồi bảo: "Bách Hợp! Ta yêu nàng, ta không muốn mất nàng."

Bách Hợp nói: "Chàng còn không hiểu sao? Bộ phận những sinh vật hữu hình đều sẽ chết đi, nhưng bộ phận những sinh vật vô hình thì lại vĩnh viễn bất tử, cho dù có hủy diệt tất cả những sinh mệnh trong vũ trụ đi cùng chẳng thể làm chúng biến mất được. Cho nên khi chàng trở nên cường đại thì sẽ có thể giống như phụ thần, có thể làm thiếp sống lại, cũng có thể làm phụ thần sống lại, mệnh vận của Bách Hợp toàn bộ đều nằm trong tay chàng."

"Khi phụ thần du lịch trong vũ trụ vô hạn, trong vô số dải ngân hà phiêu đảng như những đám mây nhiều màu sắc, người đã phát hiện trong đó tồn tại vô số những sinh mệnh kì diệu, mục đích của chúng đều là không ngừng tiến hóa về phía trước, đi tìm hiểu tất cả những thứ đã được sinh ra từ trước đến nay, tìm hiểu những nơi xa xôi nhất trong vũ trụ, vượt qua tất cả những sự tưởng tượng về không gian về thời gian, thậm chí cuối cùng còn vượt qua cả cực hạn của vũ trụ, đây chính là sứ mệnh tồn tại của các sinh mệnh. Cho dù vũ trụ có bị hủy diệt thì bọn chúng vẫn chờ đợi vũ trụ tái sinh để rồi lại tiếp tục nỗ lực."

Trước nay ta chưa từng nghĩ rằng mỗi sinh mệnh lại có một mục đích vĩ đại như vậy, nghe xong lời của nàng ta không khỏi sửng sờ.

Bách Hợp ôn nhu nói: "Khuya rồi! Chúng ta hãy ngủ một giấc nào! Ngày mai còn phải tiến nhập vào ‘Đan Đán Nã’, Vu Đế nhất định sẽ đợi chúng ta ở đó."

Ngày hôm sau, khi mặt trời vừa ló ra chúng ta đã thức dậy trong cái giá rét của buổi sáng sớm rồi bắt đầu khởi hành vượt qua những ruộng muối.

Chúng ta cẩn thận bước trên những lớp muối bề mặt khá là cứng rắn, nếu đạp thủng lớp muối đó mà thụt chân xuống thì quả thật vô cùng nguy hiểm.

Sau khi vượt qua ruộng muối thì lại là một bình nguyên đầy cát và đá.

Hai tiếng đồng hồ sau, chúng ta lại chuyển sang đi về hướng tây bắc, vượt qua mấy mỏm núi đá nhấp nhô, sau đó lại trèo lên một con dốc dựng đứng, một dãy núi dài nhưng cây cối lại rất thưa thớt.

Vượt qua những sơn đạo quanh co khúc chiết, những đỉnh núi gập ghềnh hiểm ác, qua bao nhiêu gian khổ, cuối cùng chúng ta đã trèo lên tới một con đường nhỏ hẹp rất gần với đỉnh núi.

Đó là một nơi bằng phẳng và vô cùng rộng rãi.

Một mảnh bình nguyên rộng rãi hiện ngay ra trước mắt, cánh đồng cỏ thưa thớt tô điểm thêm cho mặt đất, cứ thỉnh thoảng cách nhau một quãng một quãng lại xuất hiện một bụi cỏ.

Tại gần nơi trung tâm của bình nguyên có một khu phương viên chừng hai mươi dặm, bên trong lác đác vài loại cây cỏ hoang dã, ẩn ước có thể nhìn thấy những đỉnh trướng bông và những căn phòng ốc màu trắng, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, căn phòng màu trắng đó lại ánh lên những tia sáng chói.

Trong ráng chiều, những làn khói bay lên phất phơ, khung cảnh quả thật vô cùng an lành và yên tĩnh.

Phía xa là biển cát vàng cuộn cuộn, xa hơn nữa là một mảnh đất bằng phẳng tựa hồ như vô hạn.

Ta hít sâu một hơi: “Đan Đán Nã!”

Bách Hợp nắm chặt tay ta đích, tựa đầu vào lòng ta và điểm đầu nói: “Đây chính là trạm cuối cùng để từ đại mạc đến Ma Nhãn, nơi này có tên là ‘Hang Ổ Của Cường Đạo’, bởi vì chỉ có những người cường hãn nhất mới có thể sinh tồn ở nơi đây.

Ta nói: "Rốt cuộc là cái gì đã hấp dẫn những sa dân đó từ những nơi xa xôi đến đây vậy?"

Bách Hợp nói: “Đan Đán Nã không chỉ có những mỏ muối phong phú, nơi đây những lá trà tốt nhất trong đại mạc phát triển mạnh mẽ, giá của lá

trà trong sa mạc có thể sánh với hoàng kim, không có nó thì đến một ngày sa dân cũng chẳng sống nổi.”

Ta không khỏi nhớ tới Sa Na tinh thông trà đạo, trong lòng không khỏi ảm đạm.

Bách Hợp nói tiếp: "Không bằng chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi một chút, đến nửa đêm thì mới đến ‘Đan Đán Nã’, như vậy chúng ta còn có một ngày để có thể cắt đuôi Vu Đế đang truy tung.

Ta gật đầu đáp ứng, tiếp đó ôm nàng ngồi xuống nói: "Với tốc độ của Vu Đế, đuổi kịp chúng ta thật sự là dễ như trở bàn tay, cho nên ả mới có thể an nhiên mà đến ‘Đan Đán Nã’ đợi chúng ta, không bằng chúng ta cướp lấy chủ động, ngày mai liền đến ‘Đan Đán Nã’ tìm ả tính sổ, nếu có thể đánh cho ả một đòn thật mạnh sau đó tranh thủ kẻ hở đó mà đến phế tích trước ả một bước.

Bách Hợp vui vẻ nói: “Cách nghĩ của chàng đúng là vừa lớn gan vừa quyết đoán, thảo nào chàng có thể trở thành Đại Kiếm Sư mà người người kính ngưỡng, Bách Hợp sẽ nghe theo sự phân phó của chàng.”

Ta khẽ hôn lên khuôn mặt mịn màng của nàng một cái, mục quang rời xuống bộ ngực cao vút dụ nhân đang rung rinh của nàng, ta cố cầm lòng để nghĩ sang chuyện khác mà hỏi: “Ta từng nghe nói truyền thuyết về sa nữ bên trong Ma Nhân, nàng đã từng gặp qua bọn họ chưa vậy.

Bách Hợp gật đầu nói: "Đương nhiên biết, bọn họ là những nhân loại đời đầu tiên mà phụ thần sáng tạo ra, tất cả đều là nữ, phần lớn đều rất mỹ lệ. Thể năng cũng siêu tuyệt hơn hẳn người thường, đặc biệt là vị sa nữ lãnh tụ. Cho nên trong hoàn cảnh Ma Nhân hiểm ác như vậy mà bọn họ vẫn có thể kiên cường sinh sống, bảo vệ cho thân thể đã mất đi sinh cơ của phụ thần. Hàm lượng nước ẩn hàm trong một hạt cát đủ cho bọn họ sống trong một ngày, bất quá nhân số của họ đang không ngừng giảm xuống, hiện tại chỉ còn có mười ba người, sau khi Vu Đế tới, không biết trong bọn họ còn bao nhiêu người có thể sống sót.

Lòng hiếu kỳ của ta nổi lên, ta hướng về phía Bách Hợp hỏi lại: “Nghe nói thỉnh thoảng bọn họ cũng ra khỏi Ma Nhân, đến nơi phụ cần tìm những

nam tử khỏe mạnh để giao phối, qua đó sinh ra một đời sa nữ mới, có đúng là có chuyện này không vậy ?”

Bách Hợp bật cười nói: "Đó là cách nói phóng đại mà thôi, do đã từng nhìn thấy phần thân trên xích lỏa của bọn họ cho nên mấy tên sa dân hiểu sự trong đại mạc mới suy nghĩ bậy bạ mà thôi. Bọn họ căn bản chẳng thể sinh con, cũng chẳng có yêu cầu về dục tính, nhưng đến một thời kì nào đó, bọn họ sẽ lột xác để biến thành những thân thể mới để tiếp tục sinh tồn, nhục thể không chịu sự uy hiếp của tử vong."

Ta ngạc nhiên nói: "Đã như vậy, tại sao nhân số của bọn họ lại không ngừng giảm xuống thế ?”

Bách Hợp âm thầm nói: "Những ngày không có tình yêu, tiểu tình nhân chàng có biết nó khó chịu như thế nào không, cho nên những sa nữ đều có thiên hướng tự sát mãnh liệt, một trận bão cát nổi lên cũng có thể làm bọn họ muốn đi tìm cái chết."

Ta hoảng sợ nói: "Vì sao lại có thể như vậy ?”

Bách Hợp thở dài: "Đó là sai lầm của phụ thần, vì để đối phó với Vu Đế người đã thử lợi dụng tư liệu về những hạt giống sinh mệnh tồn tại trong kho kí ức của người mà chế tạo ra một loài người mới cường đại hơn. Sau trải qua vô số lần thất bại người mới sáng tạo ra sa nữ, đó là một loại sinh mệnh mạnh mẽ không chịu sự khống chế của tình cảm, nhưng người lại không ngờ trong sa nữ lại thiếu mất phần ham muốn sinh tồn, cho nên mới xuất hiện khuynh hướng tự hủy, mười ba sa nữ còn sống này đều là những người có cảm giác về sứ mệnh phải bảo vệ phụ thần đặc biệt cường liệt, do đó họ mới có thể sống đến bây giờ. Sau khi trải qua lần thất bại này, phụ thần không dám thử chế tạo ra những sinh mệnh mới nữa, người chỉ vung những hạt giống sinh mệnh cũ ra, để bọn chúng sinh trưởng tự nhiên, đó chính là bọn chàng và những động thực vật khác hiện nay."

Ta ngạc nhiên nói: "Vậy vì sao lại có Đại Nguyên Thủ, nàng, Tây Kỳ và công chúa ?”

Bách Hợp nói: "Đó là chuyện mà phụ thần bắt buộc phải làm, bất quá lần này người đã cẩn thận hơn rất nhiều, mấy người thiếp và Tây Kỳ trừ những khiếm khuyết rất nhỏ ra thì đã chẳng khác gì bọn chàng rồi."

Ta thở phào một hơi, phát tiết ra những sự chấn kinh trong tâm thần vừa rồi, những nhất thời chẳng biết nói gì. Thân thể mềm mại của Bách Hợp chấn động, nàng chỉ vào bình nguyên nói: "Nhìn kìa !"

Ta nhìn về hướng nàng vừa chỉ, chỉ thấy một điểm nhỏ đang rời khỏi “Đan Đán Nã” mà mau chóng vượt qua bình nguyên, lao về ngọn núi cao nơi chúng ta đang nghỉ ngơi.

Đó là Vu Đế.

Có thể tưởng tượng ả đã truy đuổi một mạch tới bên ngoài “Đan Đán Nã”, không phát giác được tung ảnh chúng ta thì liền giật mình tỉnh ngộ mà quay trở lại “Đan Đán Nã” tìm kiếm, khi vẫn không tìm được chúng ta, nghĩ đến chuyện đã có thể bị chúng ta lừa gạt vì vậy liền tiếp tục quay lại.

Nếu như ta là ‘ả’ thì nhất định sẽ thủ trên sơn đạo bắt buộc phải đi qua nếu muốn đến “Đan Đán Nã” này, đến buổi đêm sẽ dùng linh giác của ‘nàng’ mà dò xét khắp cả ngọn núi, khiến chúng ta chẳng còn chỗ nào mà lẫn trốn.

Cho dù chúng ta còn chưa đến, chỉ cần ả thủ vững nơi đây, cho dù chúng ta có thái dương yểm hộ cũng chẳng thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ‘ả’, lúc đó ả có thể đi theo chúng ta từ xa, khi mặt trời xuống núi thì tử kì của chúng ta đã đến.

Bách Hợp kéo ta đứng dậy nói: "Chúng ta cứ tìm một nơi để lẫn trốn trước đã rồi hãy nghĩ biện pháp."

Ta đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Sơn đạo này một bên là vách núi cheo leo, một bên thì là những sườn núi dựng đứng vươn dài đến đỉnh.

Trên một sườn dốc đầy những tảng đá kì quái này, muốn tìm lấy một nơi để ẩn thân không khó, nhưng nếu muốn thoát khỏi sự tìm kiếm của Vu Đế vào ban đêm thì thật sự không có khả năng. Bất quá trừ nơi này ra thì chẳng thể tìm được nơi nào khác nữa, chẳng còn cách nào khác ta đành điểm đầu đáp ứng rồi trèo lên sườn dốc và trốn vào sau một đồng đá hỗn loạn.

Bách Hợp hạ giọng nói: "Hi vọng ả không biết chúng ta đã thấy ả đi lên và cứ tìm ở phía sau, lúc đó chúng ta có thể thừa cơ thoát đến ‘Đan Đán Nã’ rồi."

Ta lắc đầu nói: "Nếu 'ả ta' là tà vật do nhện độc tiến hóa mà thành thì nhất định sẽ còn có tính nhẩn nại hơn bất kì người nào, đừng quên sự trầm ổn của nhện khi kết lưới bắt mồi. Cho nên ả chỉ cần kết một tấm lưới trên con đường mà côn trùng tất phải đi qua rồi chờ đợi, mà chúng ta chính là mấy con côn trùng đó."

Bách Hợp gật đầu đồng ý, nàng thở dài nói: "Thật đáng hận cho hai con tiểu trùng chúng ta, biết rõ là nàng đã giăng lưới chờ sẵn ở đây mà vẫn phải đâm đầu vào."

Ta thở dài: "Nếu có Bì Điều Phi khi phá Lưu Tiên thành khi xưa ở đây thì đã tốt rồi, chúng ta có thể từ trên đỉnh núi bay xuống. Vu Đế chẳng bao giờ làm chuyện thừa, có lẽ ả căn bản sẽ chẳng để ý đến những vật bay qua trên không."

Bách Hợp chấn động nói: "Chuyện này không phải là không có khả năng."

Ta cũng chấn động nhìn về phía nàng, đồng thời nhìn kỹ người nàng.

Bách Hợp lắc đầu nói: "Chuyện đó không được, lúc chúng ta phi hành, trên mặt đất sẽ xuất hiện bóng ảnh, đừng hòng có thể lừa được Vu Đế."

Ta hôn đôi môi thơm của nàng, mỉm cười, nói: "Nàng còn muốn nghĩ."

Bách Hợp liếc ta, đứng dậy nói: "Ta hiểu được rồi, chàng phụ trách chặt cây làm khung, ta phụ trách nối các cây thành khung, bất quá thoát y không phải là trách nhiệm của một mình ta." Rồi nàng thản nhiên cười: "Cùng sống với chàng thật sự là một khắc cũng không có uổng phí. Tiểu tình nhân ơi! Bách Hợp yêu chàng."

Tim ta bị những lời đường mật của nàng làm tan ra.

Bầu trời dần dần sẫm tối, những ngôi sao bắt đầu sáng lên. Hàn phong gào thét thổi qua đỉnh núi của chúng ta.

Bồ Điều Phi gấp rút được cột lại, hình dáng tuy phi thường đơn giản, nhưng giờ phút này trong mắt chúng ta lại là một thứ gì đó đáng yêu nhất trên đời.

Trên người Bách Hợp chỉ còn lại nội y, làm cơ thể xinh đẹp của nàng biểu lộ không bỏ sót chỗ nào, cánh tay và đôi chân thon dài lộ ra trong không khí. Mái tóc dài tung bay trong gió đêm.

Trên người ta lại chỉ có một chiếc quần ngắn, đương nhiên không hề có chút cảm giác hàn lạnh nào.

Chúng ta nằm trên bố điều phi, không cho gió thổi nó bay đi.

Vu Đế chắc đã bắt đầu thăm dò, nhưng muốn tra xét cả tòa đại sơn, sẽ mất của ả một đoạn thời gian.

Chúng ta kiên nhẫn chờ đợi.

Minh nguyệt chậm rãi mọc lên cao, tỏa ra sắc quang kim hoàng.

Ta mỉm cười, nói: "Vì sao minh nguyệt lại xinh đẹp như vậy?"

Bách Hợp cười: "Sự xinh đẹp của nàng là mượn từ thái dương, bởi vì nàng phản xạ ánh sáng của thái dương."

Ta rất ngạc nhiên: "Cái gì? Mặt trăng không phải tự nó sáng lên hay sao?"

Bách Hợp mỉm cười lắc đầu, không giải thích tiếp.

"Đan đán nã" ở xa xa lấp lánh đăng hỏa, làm người nghĩ đến chiếc giường ấm áp nơi đó. Hết thấy đều giống như mộng ảo, không có thật.

Bỗng nhiên một cỗ cảm giác băng hàn lướt qua thân thể chúng ta. Vu Đế rốt cuộc đã tìm được chúng ta. Ta và Bách Hợp cùng cười, tâm linh kết hợp lại, dò theo phương hướng của Vu Đế, chỉ chốc lát năm chắc được sự tồn tại của ả.

Ả đang điên cuồng chạy đến phía chúng ta. Cỗ hết sức của ả, muốn đến đỉnh núi cũng mất khoảng nửa canh giờ.

Chuyện đó có nghĩa là, nếu ả muốn quay trở lại, cũng phải mất bao nhiêu đó thời gian; mà chúng ta chỉ cần một khoảng ngắn ngủi, là có thể bay xuống núi.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Vu Đế càng lúc càng gần.

Ta đột nhiên nhớ tới một vấn đề, lập tức mồ hôi chảy đầy lưng. Bách Hợp cũng sinh ra cảm ứng, hoảng sợ nói: "Chúng ta quá sơ hở rồi."

Đúng vậy!

Chúng ta quên mất năng lực khống chế thiên khí của Vu Đế, nếu như ả phát hiện chúng ta bay ra khỏi núi, tự nhiên có thể dễ dàng khống chế hướng gió, thổi chúng ta quay về đỉnh núi này, thậm chí dùng toàn phong

đem chúng ta đảo quanh không trung, rồi mới chậm rãi nghĩ phương pháp đối phó chúng ta.

Ta và Bách Hợp nhìn nhau, đều cảm thấy sự kinh hoàng của đối phương. Bách Hợp nghiêng răng nói: "Chàng đi một mình thôi! Thiếp lưu lại đây đối phó ả, làm ả không thể phân tâm đối phó chàng."

Ta quả quyết nói: "Không! Phải chết thì chết chung, sống một mình thì có ý nghĩa gì, mà ta sẽ vì mất đi nàng mà tràn đầy bi thương, càng không phải là đối thủ của ả."

Vu Đế lúc này đã đi đến sơn đạo bên dưới.

Ta phân phó: "Nàng nâng Bồ Diệu Phi chờ ta, ta muốn tặng cho ả một thứ nàng một thứ nhớ đời, cho ả không có dư lực đối phó chúng ta."

Bách Hợp lo lắng: "Cẩn thận một chút !"

Ta cầm lấy bội kiếm của nàng, xông xuống núi.

Dưới ánh trăng mờ mịt, thân hình xinh đẹp của Vu Đế đang nhanh chóng dọc theo sườn núi chạy lên, so với hầu tử còn linh hoạt hơn. Ta tung thân hai lần, đến trước mặt ả khoảng mười bước, trường kiếm chĩa thẳng, mỉm cười, nói: "Người rốt cuộc đã đến đây, bọn tại hạ rất cay đắng."

Vu Đế tỉnh táo dừng lại, rút ra thanh kiếm đeo bên hông, chậm rãi đánh giá ta, trầm giọng nói: "Ma nữ làm gì ở trên đó, nàng để cho một mình người một đến nhận lấy cái chết hay sao ?"

Ta ngửa mặt lên trời cười dài: "Đương nhiên không nữ !" Nhất kiếm hướng đầu ả phách xuống.

Trong lòng đồng thời hướng Bách Hợp trên đỉnh núi tổng xuất tin tức, nói nàng nghe theo chỉ thị của ta, tùy thời đem lực lượng hướng ta truyền tới, cấp cho Vu Đế một sự bất ngờ thú vị.

"Keng !"

Vu Đế thông dong đẩy ra một kích có vẻ như toàn lực của ta, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường, kiếm quang bỗng nhiên mạnh mẽ, như sông dài sóng lớn hướng ta công tới. Ta đang muốn ả làm như vậy.

Trải qua mấy ngày nay ở cùng Bách Hợp, cùng với việc liên tục hấp thu năng lượng thái dương, rồi chuyển hóa thành linh năng tràn đầy nhiệt ái của

hai người, lực lượng của ta so với trước kia tăng cường nhiều lần, đã có thể so với Vu Đế.

Ta thua bởi hậu lực của ả, ta không thể dai sức như ả. Chuyện này cũng là nguyên nhân ả chọn khi thái dương hạ sơn mới đến tìm ta. Một điều thua khác chính là tốc độ.

Thân pháp kỳ dị của ả nhanh như quỷ mị, làm ta rất khó nắm bắt được kiếm lộ của ả, nhưng sau khi ta biết rõ ả chỉ là sinh vật mà nhân diện độc chu tiến hóa thành, ta hiểu rõ phương thức chuyển động của ả thật sự là phương thức chuyển động của con nhện.

Phải biết kiếm thủ đối địch, phải tri kỷ tri bỉ, mới có thể đem kiếm thuật phát huy đến mức tận cùng.

Bây giờ ta có thể ước đoán kiếm lộ của ả. Ta tựa như chặt vật chống đỡ ả vài kiếm, một bước thối lui.

Vu Đế cười duyên, nói: "Không còn thái dương, nguyên lai người tệ hại như vậy sao?"

Lúc này ta dẫn ả lên một sườn núi rất dốc, bỗng dừng một tiếng thét lớn vang lên, tựa như tấn lôi kích điện, ta toàn lực chém ả bảy kiếm, mỗi một kiếm đều tràn đầy ái năng.

"Keng keng" tiếng vang không dứt bên tai, át cả tiếng gió đang gào thét.

Hai kiếm mỗi lần giao kích, đều nổ lên điện quang cường liệt chói mắt, biểu thị hai cổ cự lực va vào nhau làm sản sinh năng lượng kinh nhân, khiến đêm đen lúc sáng lúc tối, tình cảnh quỷ dị vô cùng.

Vu Đế không thể tưởng được lực lượng của ta đã tăng lên rất nhiều, đương nhiên do Bách Hợp đang truyền năng lượng tới cho ta.

Ả cố gắng né trái tránh phải, nhưng chuyển động của ả đã bị ta tính toán trước, vô luận chuyển đến nơi nào, kiếm của ta luôn phách chính xác vào mặt ả, bức ả phải cử kiếm đón đỡ.

Ả đang chịu thiệt thòi, bởi vì ta từ trên cao đánh xuống, có thể dùng hết toàn bộ lực lượng, mà ả lại là cử kiếm chống đỡ trên sườn núi, không dùng được đến một nửa lực lượng. Chỉ cần ả chiếm dụng thân thể con người, liền bị ép phải tuân thủ pháp quy vật chất này.

Trước kia mỗi lần ta tỉ đấu cùng ả, đều không thể không lưu lại dư lực, dùng để ứng phó thân pháp quý mị. Ngày đó lúc ả ở sa trung lục cảnh cùng ta quyết chiến, chuyện đầu tiên là giải quyết tất cả tọa kỵ, chỉ không muốn bị lũ ngựa hạn chế tốc độ của ả.

Nếu không kiếm thuật của ả sao có thể so với ta.

Sau khi toàn lực chém ra bảy kiếm, kiếm thế của ả rốt cuộc cũng rối loạn, lộ ra một khe hở. Ta biết đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu ở tại bình địa, không thể nào có kết quả như vậy.

Kiếm của ả bị ta đánh bật về bên trái. Ta vội hướng Bách Hợp tổng xuất tin tức. Tâm linh chúng ta kết hợp lại. Ái ý vô cùng vô tận hòa lẫn với linh năng, từ chỗ Bách Hợp truyền tới ta.

Ta hét lớn, mũi kiếm rung lên, hư hốt vô định, như tiến mà lại như lùi, như một đạo thiểm điện bắn vào mi tâm của Vu Đế. Kiếm chưa đến, ái năng bàng đại vô cùng từ mũi kiếm thấu ra, bao trùm cả người ả. Vu Đế cả người kịch chấn, hất mái tóc, điểm mũi chân, đổ người ra sau.

Ta sớm đã biết trước phản ứng đương nhiên này của ả, hai tay đẩy kiếm tới, toàn bộ tinh thần tập trung vào thanh kiếm, trường kiếm hóa thành một đạo trường mang sáng rực, bắn tới với tốc độ ánh sáng.

"Đỉnh !" Mũi kiếm đâm vào giữa mi tâm Vu Đế.

"Rắc rắc !" Trường kiếm nổ thành mảnh vụn.

Vụ nổ làm thành một vầng sáng chói lọi, trùm lấy nửa thân trên của Vu Đế đang nhảy lên không trung. Vu Đế kêu thảm, trường kiếm rời tay, rớt xuống sơn đạo.

Ta quay đầu nhanh chóng hướng đỉnh núi chạy lên. Vu Đế tuy bị thương nặng, nhưng ả rõ ràng vẫn có lực lượng phản kích, mà ta vừa rồi chém ra bảy kiếm cùng một nhát đâm tối hậu, với giới hạn lực lượng của ta, không còn dư lực thừa tãg truy kích.

Đến đỉnh núi, Bách Hợp đã chuẩn bị nâng Bồ Đề Phi, đang nôn nóng đợi ta. Ta lướt đến, ôm thân thể hoàn mỹ của Bách Hợp. Bách Hợp kêu một tiếng yêu kiều, nhảy khỏi đỉnh núi.

"Vù!" Một trận trường phong thổi tới, đem chúng ta bay đến hư không rộng lớn bên ngoài. Gió thổi vào tai, Bồ Đề Phi hướng tới "Đan đàn nã",

tốc độ liên tục gia tăng.

Vu Đế lúc này ngay cả lực lượng dò xét chúng ta cũng không có, cho nên khi ả đuối tới đỉnh núi, cho dù nghĩ đến vỡ cái đầu nhện của ả, cũng không thể nghĩ ra vì sao chúng ta có thể đột nhiên tiêu thất.

1) Diêm Điền Bạch Vực: Vùng đất màu trắng, do các đồng muối tạo thành.

2) Sự tích liên quan tới Đạt Gia Tây, xem ở hai tập “Siêu cấp chiến sĩ” thượng và hạ - TG

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 5

Tối Hậu Nhất Trạm

Chúng ta an toàn vượt qua “Đan Đán nã” hạ xuống cách đó nửa dặm. Hai chúng ta ôm chặt lấy nhau cùng thở gấp, một hồi lâu sau, khí lực mới tạm thời hồi phục.

Nguy hiểm vẫn chưa hết. Hiện tại cách lúc trời sáng ít nhất còn bốn đến năm tiếng đồng hồ, Vu Đế vẫn có thể đuổi tới khi chúng ta cạn kiệt linh năng.

Sau khi nghỉ ngơi được nửa tiếng đồng hồ, chúng ta bắt đầu đứng dậy. Bách Hợp nói: "chàng cảm thấy thế nào?"

Ta thở dài: "Đi đường còn có thể, nhưng nếu cùng Vu Đế động thủ, sợ rằng ngay cả vài kiếm cũng không đỡ được, huống chi chúng ta ngay cả kiếm cũng không có mang theo." Rồi cười khổ: "Ngay cả đi cũng không nhanh được!"

Bách Hợp nói: "Ta so với chàng cũng không khá hơn bao nhiêu, vừa rồi năng lượng gì cũng đã chuyển hết cho chàng. Bất quá chúng ta không cần lo lắng quá mức, Vu Đế tuyệt không thể khá hơn chúng ta bao nhiêu. Không bằng chúng ta dứt khoát dừng tại" đơn đan nã " đợi ả, hi vọng lúc ả đến, lực lượng của chúng ta có thể khôi phục thêm một chút."

Ta gật đầu đồng ý, ôm nàng hướng “Đan Đán nã” đi đến. Khi chúng ta gần đến “Đan Đán nã”, đập vào mắt đầu tiên chính là một hàng đại thụ.

Tiếng kêu của lạc đà và ngựa truyền vào tai. Vào thời gian vốn là giờ ngủ, “Đan Đán nã” lại đèn đuốc sáng rực, tiếng người huyên náo.

Bách Hợp giải thích: "Ở chỗ này ngày đêm đảo lộn, mọi người vì tránh đi cái nóng ban ngày, buổi sáng đi ngủ, lúc hoàng hôn mới tỉnh lại tiến hành các hoạt động."

Ta kéo nàng lại, nói: "Thái dương tặng cho chúng ta lực lượng tuy là uy lực vô cùng, nhưng khuyết điểm lại là rất dễ cạn kiệt, vô luận chúng ta hấp thu dương quang bao lâu, nhưng thân thể chúng ta lại chỉ như một cái chung,

Tìm được năng lượng chỉ bằng một cái chung, làm sao có phương pháp gì có thể làm cái chén đó to hơn? Khi đó chúng ta không cần phải sợ Vu Đế nữa."

Bách Hợp cười yếu ớt: "Nhưng hiện tại chàng phải thật sự cảm tạ cái chung nhỏ đó, bởi vì sau khi dùng hết thái dương năng, trong cơ thể chúng ta chỉ còn lại ái năng, mà ái năng của chúng ta, Vu Đế không thể dò ra, cho nên chúng ta mới có thể nghĩ cách cùng nàng trốn tìm cho đến trời sáng."

Thấy nụ cười tinh ranh của nàng, khuôn mặt ánh lên vẻ yêu kiều, ta trong lòng nóng lên, hầu như chỉ muốn trao cho nàng một nụ hôn nóng bỏng, vội đè xuống tình ý trong lòng, kéo nàng tiếp tục đi tới.

Khi tiến vào khu rừng bên ngoài "Đan Đán dã", Bách Hợp nói: "Chúng ta tốt nhất đi trộm lấy hai bộ quần áo mặc vào, nếu không với hình dáng này, đi đến nơi đó sẽ gây ra náo loạn, muốn tránh khỏi tai mắt của Vu đế càng khó khăn."

Tính trẻ con của ta nổi lên, kêu nhỏ: "Đi! Chúng ta cùng đi làm ăn trộm." Ta kéo nàng chạy lom khom, nương theo góc tối mà dăng hỏa không chiếu đến, chạy đến phía những nhà kho và lều trướng gần đó.

Có tiếng người vang lên ầm ĩ. Chỉ thấy một bãi đất trống bên ngoài nhà, có vài đồng lửa, có hơn trăm du dân sa mạc, chủ yếu bận áo choàng màu trắng, đen và xám, đang ồn ào tiến hành giao dịch gì đó.

Sau khi chúng ta lén đến một ngôi nhà màu trắng lớn nhất, sờ vào tường, mới phát hiện nhà được làm bằng muối khối, chắc cả vô cùng. Chiếc cửa sổ treo một tấm màn đen lộ ra ánh đèn ôn nhu, thoáng có tiếng người truyền ra.

Tình thần của chúng ta tiến vào trong phòng, "Thấy" trong phòng có vài tên đại hán đang đứng, tập trung tinh thần xem một đôi nam nữ đang phúc vũ phiên vân trên giường, làm đủ loại động tác nam nữ giao hoan. Nữ tử kia dung mạo bình thường, nhưng dáng người lại rất thành thực và đầy đặn.

Bách Hợp thấy vậy mặt đỏ lên, đẩy ta ra, muốn ta đến một ngôi nhà khác. Ta trong lòng đang thắc mắc vì sao trong phòng lại có tình huống kỳ quái như vậy, đôi nam nữ kia sao chịu để cho người đứng xem chung quanh như vậy, Bách Hợp đã kéo ta đến một căn lều không có ánh đèn.

Bên cạnh lều có một đám khoảng mười con thiên lý đà đang ngồi, chúng nó bị quây quanh một vòng rào gỗ, nhìn thấy chúng ta đến, ba bốn con trong đó cất tiếng cảnh giác rất khó nghe.

Linh giác chúng ta khẳng định đó là một căn lều bỏ không, chúng ta rút lên một cây cọc, vén màn lén vào. Hơi ấm trong lều làm chúng ta cảm thấy an toàn hơn. Dựa vào ánh hỏa quang nhấp nháy bên ngoài, chúng ta rất nhanh tìm được hai bộ quần áo sạch bên trong lều.

Bách Hợp đang muốn mặc quần áo. Ta nhìn không được kéo nàng vào lòng, đưa tay vuốt ve cánh tay trần và đôi chân thon dài của nàng, không muốn buông tay. Bách Hợp run lên, kháng nghị: "Tiểu tình nhân! vừa rồi" nhìn" thấy tình cảnh xấu hổ như vậy, mà chàng lại trêu chọc Bách Hợp, không để ý tới nỗi khó chịu của người ta hay sao?"

Ta cố nén dục hỏa, buông nàng ra, giúp nàng thay bộ áo choàng màu tuyết trắng. Bách Hợp nhắm mắt, thần sắc đỏ bừng mê người, trong một tiểu trường ấm áp như vậy, có phần làm người ta chỉ muốn xông đến xâm phạm.

Sau khi giúp nàng thay y phục, ta cũng mặc một bộ bạch bào khác, kích thước tuy hơi nhỏ, nhưng ta cũng khá hài lòng. Bách Hợp lúc này từ trường mặc chứa binh khí bên cạnh tìm được hai thanh trường kiếm, cười nói: "Tại" đơn đản nã " thứ không hề thiếu chính là vũ khí, nếu muốn cung tiễn hoặc trường mâu, càng có nhiều thứ cho chàng lựa chọn."

Ta ôm chặt nàng vào lòng. Bách Hợp rung động buông rơi hai thanh kiếm trên thảm, đôi tay không tự kìm hãm được cuộn trên cổ ta, rên rỉ chủ động hôn trên miệng ta. Ta không khỏi mê đắm, nhiệt tình đáp lại. Cơ thể

và tâm linh chúng ta cùng hòa nhập lại, điều khiển bầu máu nóng đang dâng cao như thủy triều.

Bách Hợp vặn vẹo thở gấp, ta lại không ngừng áp lên thân thể làm cho người ta muốn phạm tội của nàng. Đôi tay tham lam của ta tham lam vuốt ve tấm lưng mịn màng và đôi mông tròn căng của nàng. Lửa dục dâng trào làm chúng ta quên đi hết thảy.

Một tiếng thét thê lương làm thức dậy ý chí đang trầm luân của chúng ta. Tiếp theo là hai tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, đến từ một góc xa của “Đan Đán nữ”.

Đà mã kinh hoàng kêu rống vang trời. Bên ngoài tiếng người bắt đầu nhốn nháo, tình cảnh hỗn loạn. Những người ở khu đất trống bên ngoài trường hiển nhiên chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Lại có vài tiếng kêu thảm thiết.

Chúng ta sợ tới mức phải tách ra. Ta vạch một góc cửa lều, nhìn ra bên ngoài

Chỉ thấy trên bãi đất trống, có hàng trăm người cầm vũ khí, kinh hoàng nhìn về một góc xa của “Đan Đán nữ”. Hỏa quang bùng bùng, chiếu sáng “Đan Đán nữ” trong màu đỏ của máu.

Ai đang giết người phóng hỏa?

Mọi người từ trong nhà và lều trường từ bốn phía cầm vũ khí chạy ra xem chuyện gì đã xảy ra? Bách Hợp đứng sau ta nói: "Vu Đế đã đến đây, ả biết không thể trong một thời gian ngắn như vậy lục soát cả" đơn đán nữ ", chó nên cố ý giết người phóng hỏa, bức chúng ta hiện thân."

Tiếng kêu thảm liên tục vang lên, phá vỡ bầu không khí vốn an lành của nơi tận cùng của lục thổ.

Tiếng kêu rống của đà mã càng tăng thêm cảm giác đáng sợ. Những người gan dạ ào ào kéo đến nơi phát sinh sự tình.

Phương pháp này của Vu Đế rất hữu hiệu, chúng ta có thể nào ngồi nhìn cảnh tàn sát trước mắt đây? Bách Hợp trầm giọng nói: "Chúng ta đến cũng bằng thừa, không bằng lập tức bỏ chạy đến Ma nhãn, may ra có thể kéo ả đuổi theo. Chỉ cần thêm nửa canh giờ, thái dương sẽ mọc lên."

Ta kiên quyết lắc đầu: "Không! Có lẽ ta chỉ là một tên ngốc, nhưng nếu ngồi nhìn Vu Đế giết sạch người ở" đơn đán nã", trong lòng ta sẽ tạo thành sự nuối tiếc bất an rất lớn, sau này nếu có cùng Vu Đế quyết chiến thì cũng chỉ là một tên thua trận."

Bách Hợp gật đầu nghiêm nghị nói: "Ta đồng ý với chàng, hơn nữa rất khâm phục tình yêu thương vô tư của chàng, nhưng chúng ta phải làm sao đây?"

Ta thở dài: "Bây giờ chỉ có thể đến đâu hay đến đó."

Vu Đế trong cơ thể xinh đẹp của công chúa, mỹ mục tà quang lóe sáng, tay trái giơ lên cao một bó đuốc cháy bùng bùng, tay phải cầm kiếm kiếm, chân đạp lên các thi thể bị ả tàn sát, nhanh chóng di chuyển giữa các lều trưởng.

Hơn mười lều trưởng xung quanh bị vây trong biển lửa liệt diễm trùng thiên. Sau khi ả phá cửa xông vào một ngôi nhà, tiếng kêu thảm thiết còn chưa tắt, ả đã xông ra như quỷ mị, chém đứt đôi người của mấy tên đại hán xông tới, huyết nhục bay tứ tung, làm người ta kinh sợ không dám nhìn.

Những người vốn định tiến lên động thủ, đều sợ tới mức trốn chạy khắp nơi. "Đan Đán nã" đang rơi vào hoảng loạn khi mặt trời còn chưa mọc.

Sau khi ta phân phó vài câu với Bách Hợp, liền nhảy ra ngoài, hét lớn: "Vu Đế !"

Vu Đế đang muốn đuổi giết những người đang bỏ chạy, nghe vậy liền quay người lại, nhìn ta đang đứng ở ngoài trăm bộ, trong mắt lóe lên cừu hận thâm sâu, lẳng lặng quăng bó đuốc trên tay, từng bước đi về phía ta.

Ta ngẩng đầu nhìn mình nguyệt trên cao, thầm nghĩ mình có thể thấy ánh trăng sáng nữa hay không? Đột nhiên giật mình, nhớ lại Bách Hợp từng nói qua, mặt trăng có thể phản xạ quang tuyến của thái dương, ta vội ngưng thần hấp thu nguyệt năng.

Vu Đế đi đến đứng trước ta khoảng mười bước, lạnh lùng nói: "Thái dương năng của ngươi đã dùng đến giọt cuối cùng, xem ngươi lần này sẽ như thế nào."

Lúc này mọi người trong "Đan Đán nã" đều đã thoát khỏi nơi này, ngoại trừ tiếng lều trưởng bị cháy và đà mã kêu hý, xung quanh tựa như quỷ vực.

Hàn phong thổi vù vù. Thiên địa tắm trong hỏa quang đỏ như máu.

Cơ thể ta dần dần ấm lên, nguyệt năng đang chậm rãi rót vào trong cơ thể ta, có điều quá trình rất chậm chạp.

Có cách gì có thể kéo dài thời gian chẳng?

Vu Đế cũng lộ rõ bị thương nặng bởi một kiếm trước kia, tà lực giảm đi, đang ngưng tụ tà năng, chuẩn bị tung ra một kích tất sát dành cho ta.

Đối mặt với địch nhân tựa hồ không thể đánh bại, trí não của ta linh hoạt phân tích tình thế song phương.

Bây giờ tà lực Vu Đế đã thấp hơn so với trước kia một ít. Lúc trước cùng ả đối địch, tà lực của ả luôn luôn bao phủ ta hoàn toàn bao, ta phải liên tục dùng tinh thần lực kháng cự, giờ phút này lại toàn không có cảm giác đó.

Tinh thần lực của ả tựa hồ không thể phóng ra như trước kia, cho nên phải dùng cách giết người phóng hỏa ép chúng ta chạy ra, nếu không ả đã có thể dùng tà lực quét qua toàn bộ “Đan Đán nã”, để phát hiện ra chúng ta ở đâu.

Vì ả không cảm ứng được ái năng của chúng ta, mới vận dụng thủ đoạn tàn khốc ép chúng ta.

Nếu là như thế. ả bây giờ chỉ là một “người” đáng sợ, dựa vào tốc độ kinh nhân, thể lực và tà năng còn sót lại trong cơ thể. Ba phương diện này so ra ta đều kém hơn, nhưng ta lại có ưu thế về chiến lược và kiếm thuật.

Ta truyền tin đến nơi Bách Hợp đang ẩn náu.

Ánh mắt Vu Đế tỏa ra bốn phía, lạnh lùng nói: "Ma nữ chấn động đại địa Bách Hợp ở đâu! Vì sao chỉ biết lẫn trốn."

Ta càng khẳng định suy nghĩ của ta, ả không hề có dư lực để tìm kiếm Bách Hợp. Nguyệt năng chậm rãi tích tụ trong cơ thể, cường hóa thể năng của ta.

Ta biết rõ ả cũng đang ngưng tụ tà năng, cố ý nói: "Người tối nay vì sao có hứng thú như thế, có dư thời gian để nói nhảm, hay là người muốn kéo dài thời gian, không sợ trời sáng hay sao?"

Vu Đế hai mắt tà quang đột nhiên tỏa sáng, bình tĩnh nói: "Hiện tại cách lúc trời sáng chỉ có nửa canh giờ, mà ta giết người chỉ cần vài khắc thời

gian, nếu người sốt ruột thì cứ động thủ!"

Chúng ta song phương đều có mưu mô.

Ả đang chờ đợi tà năng khôi phục, ta lại hi vọng có thể tận lực hấp thu dương quang phản xạ qua nguyệt quang.

Trong lúc nhất thời đã thành ra cục diện giằng co. Nhưng nhân thần lắng lẽ của đôi bên lại không ngừng giao kích.

Ta đột nhiên nghĩ đến công chúa đang ẩn tàng trong trí não của ả, thầm nghĩ bây giờ tà lực của ả giảm đi, ta có thể kêu gọi ý thức của công chúa, phản công từ bên trong Vu Đế hay không?

Nhĩ đến đó, Bách Hợp cũng sinh ra cảm ứng, cùng tâm linh của ta kết hợp lại.

Linh năng tràn đầy tình yêu phóng về phía Vu đế, cùng lúc hướng đến tinh thần của công chúa kêu gọi.

Bỗng dưng chúng ta lần nữa lại cảm ứng được sự tồn tại của công chúa, nàng vẫn kiên cường bất khuất chống chọi tà lực.

Vu Đế cả người kịch chấn, dùng dư lực phong bế sự xâm lấn của chúng ta. Cơ hội tốt như thế, làm sao có thể bỏ qua. Ta hét lớn, đâm thẳng tới một kiếm.

Vu Đế hồi phục thần thái băng lạnh, yêu kiều kêu lên, trường kiếm tung ra, kích đúng vào lưỡi kiếm của ta. Một cỗ cự lực không gì sánh được xuyên thấu qua kiếm mà đến. Hổ khẩu của ta đau đến tê cứng, ta liều mạng nắm chắc chuôi kiếm, đau đớn thối lui.

Kiếm này chứa đầy tà lực, thái dương năng đã cạn kiệt của ta sao là đối thủ, nếu vừa rồi không tích tụ nguyệt năng, kiếm này nhất định đánh rơi kiếm của ta.

Nhân ảnh chợt lóe, Vu Đế đã bức đến trước mặt, mưa kiếm đầy trời, hướng về ta vẩy xuống.

Ta không tin ả có thể giữ được năng lực vừa rồi, hét lớn một tiếng, hóa xảo thành vụng, chém thẳng vào cạnh kiếm, vừa đúng vào chỗ yếu nhược nhất trong kiếm thể của ả, nhìn như một kiếm rất đơn giản,

Đó là tinh hoa kiếm thuật của cả đời Lan mỗ, biến vụng thành khéo, kỳ diệu đến cực điểm.

"Keng!"

Vu Đế bị ép đến biến công thành thủ, ngạnh tiếp một kiếm lăng lệ vô bì của ta.

Ta tuy hổ khẩu đau đớn, nhưng quả nhiên so với vừa rồi đã khá hơn.

Vu Đế chuyển thành hư bộ, tựa như muốn sang trái nhưng lại thay đổi phương hướng, xoay ngang chuyển sang bên phải. Đây chính là bộ pháp chuyển động của con nhện.

Ta sớm đã tính trước, cúi người tung ra một cước, kích vào ngay giữa tiểu thối của ả, dùng ái năng còn sót lại tiến nhập vào cơ thể ả.

Vu Đế có năm mơ cũng không thể tưởng được ta có thể tính được chính xác bộ pháp của ả, dễ dàng đá trúng ả như thế, kêu lên sợ hãi, toàn thân run lên, nghiêng người lùi lại, đó là phương thức bỏ chạy theo bản năng của ả.

Phía sau lưng Vu Đế kiếm quang lóe sáng.

Bách Hợp dùng tốc độ kinh nhân xông ra từ chỗ nấp, kiếm pháp lăng lệ triển khai đến cực tận, hướng Vu Đế công tới. Đây là lần đầu ta trông thấy tư thế oai hùng của Bách Hợp.

Nàng luôn luôn nhu mì bỗng hóa thành cương mãnh, mái tóc tung bay, xuất ra một tư thái mỹ diệu khôn tả

Vu Đế lần đầu tiên hiện ra thần sắc kinh hoàng, mãnh liệt chuyển thân, nghênh đón trường kiếm của Bách Hợp.

"Đinh đương".

Hai nữ nhân có thể nói đẹp nhất trên đời lúc phân lúc hợp, đánh đến khó phân thắng bại.

Vu Đế hiển nhiên bị một cước vừa rồi của ta vẫn chưa phục nguyên lại, liên tục lui về phía sau, đẩy xuống hạ phong.

Ta vừa rồi đem linh năng còn sót lại tổng xuất ra, lúc này toàn thân yếu ớt vô lực, đơn kiếm chống xuống đất, duy trì thân thể đang lảo đảo, may mắn nguyệt năng không ngừng hấp nạp tiến vào, bổ sung cho ta.

Ta nhìn chăm chú trận ác đấu kịch liệt, trong lòng thầm kêu bất hảo. Bách Hợp tuy chiếm thượng phong, nhưng ta lại biết nàng là nỏ mạnh đã giương, duy trì không được lâu.

Mà Vu Đế lại càng thủ càng vững, hiển nhiên đang hồi phục sau một cước của ta.

Lúc này ta đã hồi phục một chút khí lực, tâm sinh nhất kế, tiến đến phía sau Vu Đế, quát to: "Xem kiếm !"

Vu Đế quả nhiên cả kinh xoay ngang. Ả đối với ta sợ hãi còn hơn cả kiếm của Bách Hợp bây giờ.

Bách Hợp hét lên, trường kiếm chọt lóe, đâm vào bả vai của Vu Đế. Tuy không có nửa giọt máu tươi chảy ra, nhưng Vu Đế lại kêu thảm, loạng choạng ngã sang một bên.

Thân thể mềm mại của Bách Hợp run lên, chống kiếm xuống đất để không té ngã. Nàng cũng giống ta, đã dùng cạn kiệt tất cả ái năng.

Ta biết ở thời khắc tối quan trọng này, nếu để Vu Đế nhìn rõ nội tình hai người chúng ta, đêm nay ta và Bách Hợp sẽ cùng nhau xuống hoàng tuyền,

Ta hét to, gom hết dư lực, xông đến.

Ả hoảng sợ quay sang nhìn ta.

Ta xuất ra tư thế oai hùng long tinh hổ mãnh, trường kiếm hư trương thanh thế đánh tới, quát: "Đừng chạy!"

Chuyện này hoàn toàn là đánh cuộc với số mệnh, nếu Vu Đế phóng kiếm đâm lại, cam đoan có thể dễ dàng xuyên qua tim ta.

Nhưng ả tuyệt sẽ không làm chuyện dư thừa.

Quả nhiên Vu Đế ngã lảo lổ xuống đất, lảo lổ đến hơn hai mươi bước mới đứng dậy chạy trốn, hét lớn: "Khi ta khôi phục lại, chính là tử kỳ của hai người các người."

Ta lại đứng không vững, ngã ngối xuống mặt đất.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 6

Thâm Nhập Ma Nhân

Để tránh khỏi nỗi khổ phải giải thích với người Đan Đán Nã, ta và Bách Hợp cố gắng chịu đựng thân thể mệt mỏi, lúc trời còn chưa sáng đã rời khỏi đầu trạm cuối cùng giáp với Ma Nhân này, mỗi người đeo hai túi nước lớn, đi vào trong biển cát mênh mông thông tới phế tích.

Nơi này thật giống như một hải dương của cát. Đại địa phơi bày ra bề mặt quả đất giống như đại dương mênh mông. Loại hình thái này tựa như chỉ có nước mới có thể tạo ra, trên thực tế là gió làm cho bụi cát nhấp nhô lên xuống như sóng biển. Sa mạc so với bất cứ nơi nào khác càng khiến người mê muội.

Ta vỗ nhẹ túi nước trên lưng, thầm nghĩ nếu có thể lấy một túi trong đó tới lau thân thể Bách Hợp, đó nhất định là một kỷ niệm cực kỳ mỹ diệu. Bách Hợp cảm ứng được ý nghĩ của ta, trừng mắt liếc ta một cái: "Nếu Vu đế đuổi kịp, chúng ta từ trong lều vải náo loạn chạy ra, xem chàng còn dám càn quấy hay không?"

Trong lòng ta trào lên cảm nhận vô cùng phức tạp, cũng không biết là tư vị gì, thở dài một hơi. Bách Hợp nhận thức được tình cảm mâu thuẫn của ta, nàng nắm chặt tay ta, lặng lẽ bước đi.

Đi được nửa ngày sau, bụi cát giống như gợn sóng được thay thế bằng cồn cát nhấp nhô lẫn lộn.

Mười ngày tiếp đó, chúng ta gấp rút lên đường, ngày đêm không dừng, một khắc cũng không dám dừng lại nghỉ. Ban ngày, chúng ta đồng thời hấp

thu năng lượng mặt trời, đêm tối lại hấp thu ánh sáng mặt trời từ mặt trăng phản xạ tới.

Đến ngày thứ năm, ta và Bách Hợp đều xảy ra biến hóa kì dị, tinh thần càng lúc càng thỏa mãn, linh giác hoàn toàn thông suốt. Chúng ta đều không biết là do nguyên nhân gì. Có lẽ đi hấp thụ thứ năng lượng mặt trời suốt ngày suốt đêm, một mảnh một yếu này, có thể sản sinh ra hiệu quả hoàn mỹ hơn như vậy.

Ta càng ngày càng không sợ sa mạc. Nếu không có cảm giác khát miệng và nóng nực, những gò cát quả thực rất đẹp. Chúng liên miên bất tuyệt, nhấp nhô lẫn lộn, chỉ có bàn tay kỳ diệu của đại tự nhiên mới có thể vẽ ra những đường nét ưu mỹ, trải dài về phía xa xa khắp bốn phương tám hướng vô cùng tận.

Trên bầu trời, mặt trời hết mọc rồi lại lặn, quầng trăng trên không, rồi lại trở thành một bàn cờ đầy sao chi chít khắp nơi. Đại mạc tựa như một nữ lang xinh đẹp thiên biến vạn hóa, nhưng lại thần bí mạc trắc, mỗi loại phong vận đều mê người như vậy.

Chúng ta lên lên xuống xuống trên các gò cát, hai trái tim kết chặt làm một, tinh thần trải dài khắp chốn xa xăm. Lúc thì ta dẫn dắt, lúc lại là Bách Hợp làm chủ đạo. Bách Hợp thỉnh thoảng để cho ta "nhìn" vào trong sinh mệnh lâu dài của nàng mà xem qua từng sự vật mỹ lệ. Đó có thể là một vầng trăng đơn chiếc treo lơ lửng trên tòa thành hoang, hoặc cũng có thể là một tốp hài nhi ngây thơ đang say sưa nô đùa trên đường phố. Ta và Bách Hợp, trong hành trình kéo dài tuyệt vời này, đã đắm say sâu sắc trong bể tình ái tràn trề cuồng nhiệt.

Sa mạc cũng không phải vắng vẻ không tiếng động. Khởi cần nói đến tiếng gió thổi trong đêm, khi chúng ta đang đi trên cát, bụi cát trên các gò sụt lở, lúc lăn xuống dưới gò, tiếng vang "ầm ầm" tựa sấm rền có lẽ do ma sát phát ra, thật phần thú vị.

Chúng ta càng đi càng nhanh, tinh hoa càng đầy đủ, tinh thần càng ngưng tụ. Đến ngày thứ mười lăm, ít nhất đã vượt qua lộ trình xa đến nghìn dặm.

Hoàng hôn hôm đó, chúng ta lại cảm nhận được sự tồn tại của Vu đế. Tà lực của nàng ta so với bất cứ lần nào trước đây, càng trở nên đáng sợ và thâm bất khả trắc hơn. Chúng ta và nàng đều đang tiến bộ không ngừng. Vốn dĩ ta có lòng tin cùng nàng ta quyết một trận thư hùng, hiện giờ bỗng nhiên lại biến thành không thể khẳng định chắc chắn.

Mặt trời dần dần lặn xuống phía trời tây. Vu đế cách đó không gần không xa đuổi theo chúng ta, chờ đợi đêm xuống. Điều càng khiến chúng ta lo âu là vầng trăng tối nay chưa tới nửa đêm thì tuyệt không thể mọc lên, và lại cho dù mọc lên thì cũng chỉ là một vầng trăng khuyết.

Vu đế hiển nhiên cũng hiểu rõ rằng ta có thể nhận được sự tiếp viện từ trăng, cho nên mới chọn một buổi tối có lợi đối với hắn như thế này để truy kích ta.

Bách Hợp nói: "Chỉ cần chạy tiếp ba giờ đồng hồ nữa, thì sẽ có thể đến Nguyệt Nha sơn ở ngoại vi phế tích. Ài! Thật không cam tâm bị hắn đuổi kịp vào thời khắc này."

Ta cũng khổ não đến muốn khóc lên. Vu đế chỉ cần nửa giờ đồng hồ, nhất định có thể đuổi vượt qua chúng ta. Ta không khỏi nhớ tới nơi lưng ngựa thoải mái của Phi Tuyết, trong lòng nổi lên cảm giác nhói như kim châm.

Bách Hợp nghiêng răng bảo: "Chạy đi." Ta hét lên một tiếng dài, kéo nàng chạy nhanh về phía trước.

Mặt trời chỉ còn lại non nửa, lộ ra trên bình địa. Trong màn đêm, bầu trời trên sa mạc có một màu lam nhạt đặc thù, thay thế cho ánh bạch quang chói mắt. Gió lạnh thổi vù vù qua thế giới mênh mông vô bờ của cát.

Chúng ta thẳng tiến rất nhanh về phía nội địa của sa mạc. Thời gian trôi qua càng lúc càng chậm, cuối cùng hoàn toàn tĩnh tại. Chúng ta lao đi điên cuồng như đang trong cơn ác mộng, trốn tránh kẻ ác đuổi theo đằng sau.

Những ngôi sao nhỏ trên bầu trời, từng điểm từng điểm lộ ra vẻ đẹp của chúng. Bầu trời đêm vô cùng âm u và sâu thẳm thẳm.

Vu đế vô thanh vô tức xuất hiện cách mấy dặm phía sau, nhanh chóng tiếp cận.

Vu đế cũng sử dụng thân thể loài người để đi đường, tại sao có thể nhanh hơn chúng ta nhiều như vậy? Nghĩ đến đây, trong lòng ta thoáng động, đem năng lượng mặt trời chuyển vào trong bốn chân của ta và Bách Hợp.

Chuyện kỳ diệu đã phát sinh. Khi chúng ta đặt chân xuống nền cát, vừa tiếp xúc hạt cát thì đã lập tức nảy lên, không bị sụt xuống như trước đây nữa. Tốc độ lập tức tăng lên gấp bội.

Bách Hợp thích thú nhìn sang ta bảo: "Tiểu tình nhân à! Bách Hợp yêu chàng vô cùng."

Chúng ta bỗng chốc đã kéo dài được khoảng cách với Vu đế. Hai người chúng ta giống như hai làn khói nhẹ thổi trên mặt đất.

Tốc độ của Vu đế lại gia tăng, sau một giờ đồng hồ đã truy đuổi ở phía sau cách chúng ta chừng một nghìn mã, đang từ từ tiếp cận. Tốc độ của nàng cuối cùng đã thắng chúng ta.

Bách Hợp hô lớn: "Chúng ta chạy nhanh hơn nữa đi. Nhìn kia! Nơi tận cùng của bình địa chính là Nguyệt Nha sơn."

Ta dõi hết tầm mắt nhìn về phía trước, tại nơi bình địa thấy núi non nhấp nhô ẩn hiện.

Vu đế kêu lên một tiếng sắc nhọn, tốc độ nâng lên đến cực hạn, đuổi tới chúng ta như một cơn gió. Cự ly bỗng nhiên thu ngắn đến còn ba trăm mã.

Lúc này, địa hình bắt đầu đã có biến hóa, gò cát càng lúc càng thấp phẳng. Sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, chúng ta đã lao băng băng tới nơi hoang vu chứa đầy bụi cát và đá sỏi. Bốn phía xung quanh bố trí đầy đá núi nhấp nhô, khối đá đen sẫm phát sáng, có khi lại là một núi đá nhỏ đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Vu đế giữ nguyên thứ tốc độ cao đó, không ngừng tiếp cận. Trong lòng ta thấy kỳ lạ! Tại sao nàng không lợi dụng tà lực khổng lồ chế thời tiết, nổi lên mấy trận cuồng phong, ngăn chặn thế tiến của chúng ta?

Trong lòng xoay chuyển, ta lại nghĩ đến nguyên nhân là nàng đang bảo tồn thực lực, càng thấy lạnh lẽo trong lòng. Hiện giờ song phương đều hiểu rõ, mọi người đều có thời khắc kiệt quệ sức lực. Thế nhưng so với chúng ta,

tà lực của Vu đế tựa như vô cùng vô tận. Giống như lúc này, chúng ta đã đạt đến cực hạn của tốc độ, nhưng nàng vẫn có thể không ngừng tăng tốc.

Lúc này, mặt đất lại xuất hiện biến hóa. Nơi chúng ta đặt chân đã biến thành cát xộp mềm, tình huống khi đặt chân lên sa mạc đã trở lại. Tốc độ Vu đế mặc dù nhanh, song nếu nàng muốn vượt qua chúng ta, e rằng vẫn không thể làm được trước khi đến Nguyệt Nha sơn.

Bỗng nhiên bóng dáng của Vu đế ở phía sau biến mất. Một tiếng kêu sắc nhọn từ trong không trung truyền tới. Vu đế chạy lên một tòa núi nhỏ nhô cao hẳn lên, tiếp đó lẳng không nhảy xuống.

Ta và Bách Hợp kinh ngạc dừng bước. Vu đế rơi xuống vị trí mặt cát cách hai mươi bước phía trước, không chút lắc lư, từ từ quay mình lại, tà quang trong mắt chụp lấy chúng ta bên trong.

Ta và Bách Hợp rút kiếm ra, chỉ thẳng vào nàng ở phía xa xa, bày thế sẵn sàng đón địch.

Vu đế yêu kiều cười lên một trận, đặc ý nói: "Vô cùng thất vọng sao! Cuối cùng, trước mộ của Đạt Gia Tây lão yêu thì bị ta ngăn chặn."

Ta và Bách Hợp nhìn nhau một cái, đều thấy kỳ quái vì sao Vu đế càng ngày càng trở nên nhân tính hóa. Thứ thần thái khi nói chuyện hiện giờ của nàng, trước đây khó có thể tưởng tượng ra.

Biết rõ không tránh được ác chiến, ta buông tay Bách Hợp ra, thu nhiếp tinh thần, hờ hững cười bảo: "Đừng có khí thế phấn chấn như vậy, đừng quên kết quả của mấy lần giao thủ trước đây là như thế nào, hy vọng lần này người không phải tiếp tục thất vọng."

Bách Hợp cũng cười tiếp lời: "Người không cảm thấy bản thân càng lúc càng không kiềm chế được tình cảm sao?"

Vu đế đáp với vẻ không lưu tâm: "Ta không sợ nói cho các người nghe. Trước đây, ta luôn luôn kháng cự, không muốn kết hợp quá mật thiết với thân thể nhân loại, cho nên lực lượng của bản thân chỉ có thể phát huy được một nửa, để các người hết lần này đến lần khác chạy thoát khỏi kẽ tay ta. Hiện giờ, ta đã cải chính lại sai lầm này, mặc dù rơi vào trong dòng chảy tình cảm của nhân loại, nhưng lực lượng của ta cũng có thể phát huy ra toàn

diện, khiến ta có thể dễ dàng hoàn thành sứ mạng vĩ đại phục hưng họ hàng của ta."

Ta cười lạnh: "Lực lượng của người cũng không thể chân chính phát huy ra được, bởi vì người hoàn toàn không thể hiểu rõ được tình yêu của nhân loại, đó cũng là nhân tố dẫn đến thất bại của người."

Bách Hợp nói: "Nếu ta nhìn không sai, người lúc đầu không dám kết hợp với thân thể nhân loại là do không biết làm thế nào để áp chế tình ái. Hiện giờ người rốt cuộc đã tìm được phương pháp rồi."

Trong mắt Vu đế bùng lên ánh lệ mang, hắn đáp: "Không hổ là Ma Nữ Bách Hợp, đã bị người nhìn thấu rồi. Đúng vậy! Tình yêu chỉ là một thứ tình cảm, trải qua đoạn thời gian này, ta đã thành công diệt trừ tận gốc nó, cho nên lực lượng của ta cũng đạt đến đỉnh điểm."

Ta mỉm cười: "Người nhầm rồi, tình yêu tịnh không phải chỉ là một thứ tình cảm, mà là bản năng của con người. Người vĩnh viễn cũng không thể trừ bỏ hoàn toàn nó đâu."

Trong mắt Vu đế lóe lên tia sợ hãi, trường kiếm trong tay chợt lay động, trong nháy mắt đã lách đến bên phải Bách Hợp, vung kiếm chém vào cổ nàng, vừa độc lại vừa nhanh.

Bách Hợp quát lên một tiếng yêu kiều, vận kiếm ngăn cản. Ta di chuyển sang ngang, kiếm đâm về phía dưới sườn nàng ta.

Vu đế lóe lên biến mất, rồi lại xuất hiện phía sau lưng Bách Hợp. Mũi kiếm rung động, trong chớp mắt đã xuất ra ba kiếm ngoan lạt về phía Bách Hợp. Bách Hợp cất lực ngăn chặn ba kiếm liên tục, lùi nhanh về phía sau, hy vọng ta có thể trợ công từ bên cạnh.

Ta xuất ra nghìn tầng kiếm ảnh biến ảo, định ngăn cản nàng ta tiếp tục cuồng công về phía Bách Hợp. Ai ngờ Vu đế lắc mình di chuyển, lách sang bên trái Bách Hợp, tiếp tục tấn công nàng. Khi ta đuổi lên, nàng lại di chuyển tới phía sau Bách Hợp, khiến ta ngay cả kiếm của nàng cũng không chạm vào được.

Lực đạo chứa đựng trong thanh kiếm của nàng chắc chắn rất mạnh, lại thêm vào sự mau chóng khác thường, càng đáng sợ hơn chính là bộ pháp phiêu hốt của nàng, không còn nửa điểm vết tích của phương thức di động

như con nhện trước đây nữa. Bách Hợp bị nàng đánh đến đỡ trái hờ phải, nguy như chồng trứng sắp đổ, trong khi ta lại không hỗ trợ được chút nào.

"Đang". Trường kiếm của Bách Hợp bị đánh bay, nàng loạng choạng lùi về phía ta.

Ta vô cùng kinh hãi, nhào về phía trước cứu viện, nhưng đã chậm một bước. Trường kiếm Vu đế đâm liên tục như ánh chớp về phía bụng tim của Bách Hợp.

Bách Hợp kêu lên một tiếng hoảng sợ, cố gắng vận chưởng vỗ lên trên mũi kiếm. Trường kiếm chệch sang một chút, đâm lên bả vai nàng. Máu thịt bắn tung tóe, Bách Hợp cả người bị tà năng cuốn cuộn trong kiếm đánh ngã bay về phía sau.

Ta phần nộ công tâm, quát lớn một tiếng, kiếm thế triển khai đến cực tận, nghênh tiếp Vu đế.

"Bồng" một tiếng, Bách Hợp rơi trên mặt cát vàng, không còn một chút âm thanh nào.

"Đinh đinh đang đang", thanh âm của tiếng kim thiết giao nhau vang lên như pháo nổ.

Kiểm pháp Vu đế chợt biến đổi, từ biến ảo khó lường chuyển sang âm độc trầm ổn, chỉ thủ không công. Lại còn thủ không có kẽ hở, tỉ mỉ liên tục. Bất luận kiếm pháp của ta lăng lệ thế nào, biến hóa ra sao, vẫn không thể công được vào trong kiếm võng của nàng.

Ta hiểu rõ là nàng đang dụ cho ta kiệt quệ năng lượng. Thế nhưng, do sốt ruột bị thương vì sinh tử của Bách Hợp chưa rõ, ta vẫn tung hết toàn lực, hy vọng có thể nhất cử hạ địch.

Vu đế đã có kế hoạch, chậm rãi lùi về phía sau. Sau khi ngăn được hơn trăm kiếm của ta, nàng cười lạnh một tiếng, triển khai phản công. Nhất thời hàn khí đại thịnh. Tà lực của Vu đế mở rộng đến cực tận, toàn lực công tới ta. Lần này đến lượt ta liên tiếp lùi về phía sau.

Mỗi lần mũi kiếm giao kích đều bùng lên ánh tinh mang nóng sáng của linh năng tóe lên cuốn cuộn. Tiếng nổ vang lên không dứt. Mỗi một kiếm của nàng đều có lực đạo bằng cả vạn quân, khiến ta không thể không toàn lực ngăn chặn.

Đến kiếm thứ ba mươi tám, linh năng của ta đã không thể tiếp tục được nữa. "Keng keng", một âm thanh giao kích vang lên. Trường kiếm gãy đoạn.

Ta quát lớn một tiếng, ngưng tụ lực lượng còn dư lại, nhân lúc kiếm gãy, cũng là lúc lực đạo của nàng đã dùng hết, nắm lấy mũi kiếm, rùn người tung một cú đá về phía vùng bụng nhỏ của nàng.

Không hiểu vì nguyên nhân gì đó, Vu đế dường như sinh cảnh giác, nhìn về phía Bách Hợp đang nằm sấp trên đất, thân hình chậm lại một chút.

"Bồng", cú đá của ta đánh trúng vào vùng bụng nhỏ của nàng. Vu đế kêu lên một tiếng đau đớn, ôm kiếm ngã lui về phía sau. Đáng tiếc một cước này dư lực có hạn, tổn thương đối với nàng tất nhiên cũng không cao.

Vu đế lùi hơn mười bước, ổn định thân thể, rồi lại muốn nhào tới.

Ta toàn thân mệt mỏi, thầm kêu một tiếng mạng ta xong rồi, đột nhiên mắt cá chân chợt căng ra. Một đôi bàn tay từ dưới cát đào lên, vừa vặn nắm lấy ta.

Vu đế xông tới nhanh như quỷ mị. Bàn tay đang nắm lấy mắt cá chân của ta kéo mạnh một cái. Một vùng đất cát trũng xuống.

Trong nỗi đại kinh thất sắc, ta theo bụi cát rơi vào trong lòng đất, vừa vặn tránh được một kiếm quét ngang của Vu đế.

Sau khi rơi vào trong cát chừng chục thước, bàn tay đang lôi mắt cá chân ta liền kéo ta di chuyển sang ngang. Thân thể chợt nổi lông, hóa ra đã tới một địa đạo.

Trong bóng tối đen kịt như mực, ta bị đôi tay đó kéo nhanh vào sâu. Sau khoảng ít nhất trăm thước, di chuyển vòng một cái, xuống một sườn dốc, lại tiếp tục tiến vào sâu.

Bỗng nhiên, ta bị kéo vào trong cát sâu tầng tầng trong lòng đất, miệng mũi không thể hít vào phổi một chút không khí nào. Lẽ nào ta đã bị chôn sống như vậy? Bách Hợp đâu? Nàng phải chăng đã chết rồi?

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 7

Sa Huyết Xuân Triều

Thân thể chợt lỏng ra, lại rơi vào trong một đoạn sa đạo khác. Tuy rằng không khí ô trọc, mùi vị của đất cát khiến người nghẹt thở khó chịu, nhưng cũng đủ cho ta tiếp tục sinh tồn.

Cho đến tận lúc này, ta vẫn không biết người kéo mắt cá chân ta có hình dáng thế nào. Một mặt bởi vì nơi đây là một thế giới hoàn toàn tối tăm, mặt khác là do nơi tiếp xúc giữa đối phương với ta chỉ giới hạn trong đôi bàn tay nắm lấy mắt cá chân.

Đôi bàn tay đó mềm mại mà có lực, dù kéo một hán tử hùng vĩ như ta mà vẫn không chút nhọc nhằn. Với tốc độ bò đi trong huyết đạo nhỏ hẹp, chỉ có thể cho phép người nằm bò như thế, cho dù ta hồi phục thể năng cũng không có khả năng vượt qua đối phương được.

Sau khi di chuyển quanh co uốn lượn qua một đoạn đường, cuối cùng đã dừng lại. Hai bàn tay buông mắt cá chân ta ra. Một nữ thể phong mãn, tràn đầy tính đàn hồi từ dưới chân bò lên trên người ta, thân mật khăng khít đè chặt lên ta.

Trước mặt ta xuất hiện đôi điểm lục sắc lớn, long lanh tựa như bảo thạch, hơi thở thơm dịu nhẹ nhàng phả trên khuôn mặt ta. Ta nhìn thẳng vào đôi mắt kỳ dị đối diện, đang phát sáng trong bóng tối này, cảm thấy ngẩn ngơ.

Một giọng nữ băng lãnh, cảm giác hơi khàn nhưng lại trầm thấp, vang lên trong địa huyết: "Chúng ta đã chờ ngài hơn hai nghìn năm rồi, ngài biết không? Đại Kiểm Sư Lan Đặc." Lời nàng nói ra lại là Tịnh Thổ ngữ.

Ta tâm thần rung động, hỏi: "Sa nữ?"

Đôi mắt đối diện đang phát ra lục quang đó của sa nữ quan sát ta kỹ lưỡng, mà ta lại không nhìn được hình dạng của nàng một chút nào.

Ta thấy nàng không nói tiếp, nóng lòng hỏi: "Bách Hợp thế nào rồi?"

Giọng nói băng lãnh êm tai của sa nữ vang lên: "Yên tâm đi! Nàng ta đã được đưa đến chỗ đó của thần. Chúng ta lợi dụng ngài để dẫn dụ Vu đế rồi đi."

Ta nghĩ đến lúc Vu đế đột nhiên thất hồn lạc phách, tập trung đá ta một phát, sa nữ nhất định nhân lúc đó kéo Bách Hợp vào trong cát.

Một tiếng kêu thảm thiết, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, ầm ược truyền vào tai ta thông qua vách huyết. Ta kinh ngạc hỏi: "Đã phát sinh chuyện gì vậy?"

Sa nữ bình tĩnh đáp: "Lại có một vị tỷ muội bị Vu đế giết chết khi tập kích nàng ta. Từ đầu đến giờ có tất cả ba vị tỷ muội đã hy sinh."

Nàng ngừng lại chút rồi hỏi tiếp: "Thấy kỳ lạ không? Ta chẳng những có thể nói tiếng Tịnh Thổ, mà còn có thể nói ngôn ngữ của nơi khác."

Ta vội bảo: "Mau gọi các nàng ấy đình chỉ tiến công về phía Vu đế, các người không phải đối thủ của nàng ta."

Sa nữ hờ hững đáp: "Chúng ta đã chờ đợi hơn hai nghìn năm, mục đích chính là có thể vì Phụ Thần và nhân loại mà hiến dâng sinh mệnh. Ngài sao có thể bắt chúng ta vứt bỏ quyền lợi quang vinh này?"

Ta nhớ tới lời Bách Hợp nói tới khuynh hướng tự sát của các nàng, đành chán nản không nói gì.

Sa nữ giống như muốn nói lại thôi, một lát lâu sau mới hỏi: "Ngài bị ta đè lên thế này, có cảm giác gì vậy?"

Sau khi được nàng nhắc nhở, ta lập tức cảm nhận được bộ ngực xấp mềm, cao thẳng của nàng, cặp đùi thon dài tròn bóng, đầy tính đàn hồi đang ép chặt lên ta, khẽ hỏi: "Nàng có phải đang không mặc bất cứ y phục nào không?"

Sa nữ lạnh lùng đáp: "Mặc y phục ư, như vậy thì sao có thể di chuyển trong cát được? Song ta cũng không phải không mặc bất cứ thứ gì, hạ thân ta có vải bố lót trong. Ngài vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của ta?"

Lúc nói tới câu sau cùng, ngữ khí rõ ràng đã được rót vào một thứ cảm tình, hoàn toàn khác biệt so với ngữ khí băng lãnh trầm thấp của nàng trước kia.

Lúc này, ta đã cất đi nỗi tâm sự về Bách Hợp, ngay lập tức cảm nhận được một nữ thể phong mãn hoàn toàn trần trụi đang kề sát, cùng sự kích thích mãnh liệt do ma sát trong thế giới tối tăm này. Năng lượng trong cơ thể dường như có dấu hiệu hồi phục, lại nhớ tới sa nữ đã sống hơn hai nghìn năm này, không hề có xung động về mặt tình dục nam nữ, liền hiếu kỳ hỏi: "Thân thể nàng chắc chắn vô cùng mỹ lệ động nhân, khiến ta cảm thấy cực kỳ thoải mái, còn nàng có cảm giác gì vậy?"

Sa nữ nằm phục người xuống, khuôn mặt thanh tú kề sát mặt ta, nàng thì thầm bên tai ta: "Ta cũng rất thoải mái, có một loại cảm giác chưa bao giờ trải nghiệm qua. Phụ Thần đã từng nói cho chúng ta, ngài là người duy nhất trên đời này có thể khơi gợi được một thứ xung động nào đó bị áp chế của chúng ta. Úc! Lan Đặc! Đó có phải chính là tình yêu không? Khi vừa rồi ta nắm lấy mắt cá chân ngài, đã cảm thấy một tư vị rất mỹ diệu, hiện giờ cùng ngài ôm ấp, cảm giác đó càng mãnh liệt hơn, sinh mệnh giống như đột nhiên tràn đầy ý nghĩa khó hiểu."

Hai tiếng kêu thảm thiết khác truyền tới. Sa nữ đứng thẳng dậy, dường như đang lặng lẽ quan sát hoạt động ở một nơi nào đó trong cát, rồi nói với đôi chút khẩn trương: "Vu đế thật lợi hại, lại có thể dựa vào cảm ứng để truy thẳng tới, tiếp tục giết chết hai vị tỷ muội của chúng ta, chúng ta phải tiếp tục chạy đi!"

Tiếp đó nàng lại kéo ta, bắt đầu cấp tốc di chuyển, xuyên qua mấy đạo sa huyết liên tiếp, sườn dốc, đất cát, sau ít nhất một giờ đồng hồ, đã lọt vào trong một địa thất tương đối rộng rãi. Nàng ôm ta lên, đặt trên một tấm hình vuông tạo thành từ bùn cát, tiếp đó nằm bên cạnh ta, ôm chặt lấy ta. Trong quãng đường đi này, tiếp tục có năm lần tiếng kêu gào của sa nữ lâm tử truyền vào trong tai. Sa nữ hiện giờ chỉ còn lại ba người vẫn chưa bị Vu đế giết chết.

Ta bất giác cảm thấy trong lòng chứa đầy bi thương thù hận. Sa nữ sinh ra cảm ứng, lần đầu tiên nói bên tai ta bằng ngữ khí ôn nhu: "Đừng bi

thương, tử vong là phương thức hay nhất và duy nhất để giải quyết sinh mệnh trống rỗng tịch mịch của chúng ta. Với lại, nếu không phải các tỷ muội bỏ mặc thân mình để kiềm chế Vu đế, ngài và Ma Nữ cũng đừng hòng trốn thoát được. Hiện giờ chúng ta về cơ bản đã an toàn, ngài chờ ta một lát."

Nàng đã rời khỏi ta. Trong đêm tối, ta nghe được âm thanh của máy móc hoạt động.

Chỉ chốc lát, cơ thể động nhân của nàng lại chen vào trong lòng ta. Nàng khẽ nói: "Ta đã khởi động thiết bị, có thể triệt để phá hủy hoàn toàn sa đạo trong nháy mắt, chôn vùi Vu đế dưới tầng tầng bùn cát trùng, sâu tới hàng dặm. Với sức mạnh của nàng ta, muốn leo trở lại mặt đất, tuyệt đối không thể làm được trong vòng mười tiếng đồng hồ. Huống chi Trường Sa trùng của chúng ta nuôi ở trong cát sẽ tạo ra vương mắc cho nàng, khiến nàng càng khó bò lên mặt đất hơn."

"Ầm ầm ầm ầm!" Thanh âm tựa sấm rền chốc chốc lại truyền tới từ trong cát. Cả gian địa thất bắt đầu chấn động, sa thạch vỡ ra rơi xuống. Tiếng nổ vang chột gần chột xa, lúc trên lúc dưới, duy trì liên tục nửa giờ đồng hồ rồi mới ngừng lại.

Ta kinh ngạc hỏi: "Vậy chúng ta quay lại mặt đất như thế nào đây?"

Sa nữ đáp: "Vị trí chúng ta hiện giờ, bốn phía xung quanh đều có tầng đá dày bảo hộ, cùng với một đường địa đạo xuyên qua tầng đá chen lẫn, cho phép thông thẳng tới nơi đó của Phụ Thần. Ngài cứ yên tâm, chúng ta sao có thể mắc phải sơ suất tự hãm trong tuyệt cảnh này được."

Ta lo lắng hỏi: "Nếu Vu đế chui đến nơi này, nàng ta không phải có thể dễ dàng quay lại mặt đất sao?"

Sa nữ đáp: "Yên tâm đi! Lộ tuyến mà ta dẫn ngài đào tẩu lúc vừa rồi được dày công sắp đặt. Với lại các tỷ muội của ta luân phiên xuất kích đánh nàng, chính là muốn dụ nàng tiến vào địa huyết mà chúng ta muốn nàng đi tới. Nàng nếu muốn bò tới nơi này, so với trực tiếp bò lên mặt đất thì còn phải gặp càng nhiều tầng nham thạch trở ngại hơn. Nàng ta sẽ không ngu ngốc như thế."

Tảng đá lớn trong lòng ta lúc này mới hoàn toàn được cất đi, ta hỏi tiếp: "Vậy tại sao chúng ta còn chưa đến chỗ ở của Phụ Thần?"

Sa nữ đáp: "Chúng ta phải ở lại đây lâu một chút, khiến cho Vu đế do cảm thấy ngài vẫn còn ở trong lòng đất, tiếp tục tìm kiếm mù quáng một hồi, để cho hai vị tỷ muội đã đưa Ma Nữ đi đó của chúng ta có thể có nhiều thời gian điều trị thương thế hơn cho Ma Nữ. Cứ yên tâm! Nàng ấy sẽ bình phục rất nhanh."

Ta không khỏi cảm thấy bội phục sâu sắc kế hoạch chu đáo của các nàng. Cũng biết được lực lượng của Vu đế quả thực đã tăng lên gấp bội, chúng ta không còn tránh được linh giác của nàng điều tra.

Ta thuận miệng hỏi: "Nàng tên là gì vậy?"

Sa nữ ngẩn người một lát, mới đáp: "Ta không có tên!"

Ta rất muốn ôm chặt lấy nàng, thế nhưng thân thể vẫn không có một chút khí lực nào, liền đề nghị: "Ta đặt cho nàng một cái tên được không?"

Sa nữ vui vẻ đáp: "Ta gọi thế nào mới tốt đây?"

Ta suy nghĩ rồi hỏi: "Gọi là Sa Diễm được chứ?"

Sa nữ lẩm bẩm đọc vài lần, thích thú nói: "Từ nay về sau, ta sẽ gọi là Sa Diễm, là Sa Diễm của Lan Đặc."

Trong lòng ta cảm thấy mềm đi: "Nàng có thể áp sát lên ta giống như vừa nãy không?"

Sa Diễm lập tức bò lên, phục xuống người ta. Đôi mắt xanh lục đó của nàng lại xuất hiện trước mặt ta mấy tấc.

Trong cơ thể ta dần dần sinh ra một cỗ nhiệt năng, vô cùng thoải mái, bèn hỏi: "Dễ chịu không? Hảo Sa Diễm của ta?"

Sa Diễm thở dài: "Rất dễ chịu! Chưa bao giờ thấy dễ chịu như thế. Thân thể ngài tràn đầy điện năng cùng sinh khí, khiến cho hoạt động của các tuyến nội tiết trong cơ thể ta gia tăng mãnh liệt, tràn đầy nhiệt lưu tình cảm. Từ lúc Phụ Thần đưa ta đến thế giới này đến giờ, Sa Diễm chưa từng nghĩ rằng có thể có cảm nhận mỹ diệu như thế."

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp: "Ngài cũng làm tiểu tình nhân của ta nhé?"

Ta phì cười: "Tiểu tình nhân ư?"

Sa Diễm không chút ngượng ngập đáp: "Ngài không phải là tiểu tình nhân của Ma Nữ sao? Ta cũng muốn học theo Ma Nữ, muốn ngài làm tiểu tình nhân."

Ta cười bảo: "Nàng có biết nếu làm tiểu tình nhân của ta, thì ta sẽ có quyền lợi đặc biệt gì đối với nàng không?"

Sa Diễm ngạc nhiên: "Quyền lợi gì cơ?"

Ta nhu hòa đáp: "Kéo nàng ôm vào lòng là một trong số đó. Ngoài ra còn hôn nàng, vỗ về chơi đùa thân thể động nhân của nàng, thậm chí có thể tiến vào nàng, cùng nàng thực hiện sự kết hợp nam nữ."

Sa Diễm im lặng không nói. Lúc ta cho rằng chút lời tán tỉnh của ta đã khiến nàng tức giận, nàng lại mềm mại nằm phục trên người ta, khuôn mặt kề sát ta, yếu ớt thở thê: "Tiểu tình nhân à! Chuyện ngài vừa nói, ta cũng không hiểu. Nhưng ta có thể cho phép ngài có bất cứ quyền lợi gì với ta, ngài có thể dạy ta không? Sa Diễm sẽ cố gắng học hỏi. Ma Nữ từng nói, ngài có thể dạy cho chúng ta biết những thứ mà chúng ta chưa từng biết. Khi đó chúng ta vẫn còn không tin đâu, nhưng bây giờ ta đã bắt đầu tin rồi, bởi vì ta cảm nhận được bản thân đang tha thiết mong đợi ngài sẽ có liên quan chút gì đó đối với ta. Thứ cảm giác đó rất kỳ lạ, nhưng cũng rất tuyệt vời."

Ta thở dài: "Tiếc là hiện giờ ta đến cả động đậy cũng không xong, nếu không thì nhất định sẽ cho nàng nếm thử tư vị rất đặc biệt."

Sa Diễm thất vọng thở dài một hơi, nhưng sau chốc lát lại hưng phấn nói: "Chỉ ôm lấy ngài, ta đã có cảm giác rất tốt đẹp rồi. Mặc dù ta không thể nói ra rõ ràng được, nhưng trong thân thể ngài ẩn chứa một thứ dị lực khiến ta rung động mê mẩn, tựa như có thể bổ khuyết chỗ thiếu sót trên tinh thần của ta. Mà ta cũng cảm thấy bản thân có thứ xung động, muốn đem lực lượng tích tụ được từ trong sa mạc trong suốt hơn hai nghìn năm nay dâng tặng cho ngài để báo đáp."

Tâm ý ta chấn động mạnh, biết rằng giữa chúng ta đã sản sinh sức hấp dẫn vi diệu. Sa nữ sinh hoạt trong sa mạc qua thời gian dài, đã hình thành nên trực giác mãnh liệt, cho nên nắm bắt được rằng ta có ái năng cải biến sinh mệnh tịch mịch của nàng. Mà ta cũng biết sự kết hợp khi làm tình với

nàng chẳng những có thể khiến ta khôi phục nguyên khí, mà còn có thể tăng cường lực lượng mạnh mẽ, ví như có thể quan sát sự vật trong đêm tối như thế này và chạy băng băng trong cát giống như nàng vậy. Như vậy thì đối phó với Vu đế sẽ càng chắc chắn hơn.

Chuyện hai bên cùng có lợi thế này, cứ sao lại không làm? Tiếc là thể năng mệt mỏi của ta hiện giờ thật khó khăn để vận động mạnh.

Hô hấp của Sa Diễm dài và nhẹ, không có một chút dấu hiệu động tình nào.

Ta dứt khoát khép mắt dưỡng thần, cảm thụ nhiệt lượng ngấm vào từ thân thể động nhân của nàng. Nhiệt độ cơ thể nàng khiến ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, linh năng trong cơ thể từ từ ngưng tụ.

Trong sự yên lặng tuyệt đối, Sa Diễm mơ màng nói: "Tiểu tình nhân! Ngài nhất định phải dạy bảo và chỉ dẫn cho ta."

Ta thầm nghĩ dù sao cũng không có việc gì làm, chỉ bằng trước tiên cùng nàng tâm tình tạo không khí vui vẻ, tiện thể nghiên cứu thử xem có phương pháp nào có thể khơi dậy tình dục của nàng không, liền gật đầu: "Nàng trước hết hãy cởi tấm vải bố lót trong ở trên người ra đi!"

Sa Diễm rất tự nhiên thò tay vào giữa vòng eo, gỡ đi tấm vải che đậy cơ thể. Ta ôn nhu hỏi: "Nàng kéo bàn tay ta vuốt ve thân thể nàng, xem nàng có cảm giác gì?"

Sa Diễm y theo chỉ thị, đồn bộ tròn trịa vô cùng đầy đặn ngồi trên vùng bụng nhỏ của ta, cặp đùi quỳ ở hai bên thân thể ta, vừa đúng tạo thành tư thế giao hoan nam nữ. Nàng cầm lấy hai bàn tay ta, rồi hỏi: "Ngài muốn vuốt ve nơi nào trước tiên?"

Ta tự nhiên sinh ra phản ứng nguyên thủy nhất của nam giới. Không thể tưởng được trong thế giới tối tăm này, thân mật cùng với một nữ tử mà đến cả dáng dấp của nàng thế nào cũng không biết, lại có thể kích thích như vậy, bất giác bật lên tiếng rên rỉ.

Sa Diễm cũng cùng lúc rên lên, run giọng bảo: "Tiểu tình nhân à! Cái thứ có thể biến thành to lớn đó của ngài, chuyển một cỗ nhiệt lưu vào trong cơ thể ta, khiến ta có cảm giác muốn nổ tung."

Cùng lúc đó, ta cũng cảm nhận được một cỗ năng lượng kỳ dị, từ bộ phận đó truyền trở lại thể nội của ta, khiến ta toàn thân thư thái, cảm giác thân mỗi lực kiệt biến mất hoàn toàn. Thân thể cũng hồi phục khả năng hoạt động, hai tay đưa ra thăm dò phía trước, nắm lấy bộ ngực khỏe đẹp của nàng. Hai người chúng ta đều có cảm giác như điện giật, nhất tề run rẩy.

Thân thể Sa Diễm đã bắt đầu phát sáng. Ta rốt cuộc đã nhìn thấy thân thể cùng dung mạo động nhân của nàng.

Trong một tầng quang sáng hồng nhạt bao quanh, một nữ thể thon dài yếu đuối không chịu nổi kích thích đang vịn vẹo trên người ta, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy cổ tay ta. Nàng vô cùng xinh đẹp, có thứ thần thái ngây thơ thanh thuần, không vương một chút tục lệ nào.

Lúc này, đôi mắt thanh tú của nàng tràn đầy tình cảm mãnh liệt, nửa khép nửa mở nhìn ta gấp gáp. Thân thể của nàng nóng như than hồng.

Ta rất nhanh trí hiểu rằng nàng do nhận được sự khiêu dẫn của ái năng, đã dẫn phát tình dục kiềm chế gần hai nghìn năm. Nếu không thể phát tiết thích hợp, nàng quả thực sẽ tự bốc cháy mà chết. Ta vội thu hồi bàn tay đang xoa nắn chơi đùa nàng, nhẹ nâng thân thể nàng dậy, mạnh mẽ mà có lực tiến vào trong cơ thể nàng.

Sa Diễm không thể khống chế, kêu lên điên cuồng, vịn vẹo loạn xạ. Đôi bàn tay che kín khuôn mặt thanh tú, toàn thân run rẩy lắc lư, tựa như cọng cỏ nhỏ, yếu đuối nhưng dẻo dai kiên cường dưới cuồng phong thổi qua. Ta đem ái năng từ từ theo tiết tấu đã có, chuyển vào trong cơ thể nàng.

Hồng quang phát ra từ thân thể Sa Diễm bỗng chốc đại thịnh, khiến người lóa mắt, đột nhiên lại thu về trong cơ thể. Tiếp đó, ta liền cảm thấy năng lượng cường đại từ trong cơ thể nàng chuyển vào cơ thể ta như trường giang đại hà. Thể nội ta lập tức tràn đầy lực lượng không gì sánh bằng. Đó là lực lượng của thái dương.

Đến lúc này ta mới hiểu rõ, lực lượng đến từ sa mạc của Sa Diễm cũng là lực lượng của thái dương. Chỉ có điều nó mạnh mẽ hơn gấp ngàn vạn lần so với năng lượng thái dương mà ta có thể hấp thu trước kia, dầu sao đó cũng là sự tích lũy quý giá từ hơn hai nghìn năm của nàng.

Sa Diễm đã ngừng dùng đưa kịch liệt, tiếng rên rỉ điên cuồng đã biến thành khoái lạc.

Ta ngừng thần định chí, không ngừng đem năng lượng thái dương chuyển hóa thành vụ năng (1) của tình yêu, từng trận từng trận chuyển vào trong cơ thể nàng, liên tục đưa nàng lên cực điểm khoái lạc.

Tình yêu mở rộng trong sự dâng trào. Ta cảm thấy linh giác vươn dài vào trong nham tầng ở phía ngoài căn phòng, đi sâu vào trong bùn cát, rất nhanh tìm được vị trí của Vu đế. Nàng ta đang ở một nơi sâu trong lòng đất, cách mặt đất gần năm dặm, đang vùng vẫy để chui lên trên.

Cơ hội tốt như thế há có thể bỏ qua. Ta dùng ái năng đang phát ra mạnh mẽ, bắt đầu vây bọc quanh nàng, rồi tiến vào trong não nàng.

Vu đế kinh ngạc chấn động, ngừng lại động tác, lập tức khởi phát tà lực, định phong bế sự xâm nhập của ta. Lực lượng của nàng vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với ta, thế nhưng ta lại biết nàng có một nhược điểm và kẻ hờ không thể phòng thủ được. Đó chính là lỗ hổng tinh thần mà trước kia chúng ta đã phá thủng.

Ái năng cuộn cuộn không ngừng đột kích vào lỗ hổng đó. Cùng lúc, năng lượng thái dương chan chứa ý nghĩ yêu thương cũng xuất ra ở mọi chỗ trên từng tấc da thịt nàng, xâm nhập vào thần kinh của nàng.

Vu đế bị ta tấn công đến ứng phó không kịp, chỉ có thể khốn khổ phản kháng. Có thể tưởng tượng sau khi trải qua nghìn dặm truy đuổi điên cuồng rồi cả một đêm khổ chiến với chúng ta và sa nữ, hiện giờ lại phải vùng vẫy để bò lên mặt đất, lực lượng của nàng quả thực đã suy yếu đi nhiều. Mà ta lại đang trong trạng thái quân tướng đầy đủ sức lực, tinh thần phấn chấn.

Năng lượng thái dương trong cơ thể các sa nữ mặc dù to lớn không gì sánh bằng, thế nhưng các nàng lại không biết đem nó hóa thành lực lượng tinh thần, cộng thêm các nàng thiếu đi tình yêu, cho nên không phải là đối thủ của Vu đế. Nhưng ta lại hoàn toàn khác. Năng lượng thái dương cường đại như thế đi vào thân thể ta, sao lại không khiến cho Vu đế lập tức chịu thiệt thòi lớn được.

Trong lúc Vu đế phân thần để đối kháng lại ái năng tiến vào trong cơ thể, ta cuối cùng đã xuyên phá được lồng bảo hộ tinh thần của nàng, cùng

với tiềm năng của công chúa liên kết chặt chẽ ở cùng một chỗ.

Công chúa vô cùng hân hoan kêu lên: "Lan Đặc à! Chàng rốt cuộc đã trở lại."

Ta vui vẻ đáp: "Bé ngoan, nàng quan trọng nhất là phải tiếp tục kiên trì. Bây giờ ta sẽ đem ái năng to lớn chuyển vào tâm linh nàng, khiến nàng trở nên mạnh mẽ, để trong thời khắc then chốt sẽ giúp ta đuổi Vu đế ra khỏi thân thể nàng. Khi đó, nàng sẽ khôi phục tự do, làm kiều thê hạnh phúc của ta." Công chúa vui vẻ đáp ứng.

Ái năng cuộn cuộn đổ về phía nàng như sông lớn. Trong chớp mắt năng lượng chuyển vào đã tăng thêm gấp hơn chục lần so với ái năng trước kia.

Tà lực của Vu đế dường như lại bắt đầu lớn mạnh trở lại. Ta hướng về phía nàng ta, cười lạnh: "Không thể tưởng được ư! Lần này mới chỉ là giáo huấn sơ lược với người thôi, lần sau sẽ là tử kỳ của người."

Thanh âm của Vu đế tràn đầy thù hận: "Ta phải giết chết toàn bộ nhân loại các người, người tuyệt đối không phải là ngoại lệ."

Ta cười ha hả, từ từ lui trở về. Hoàn toàn lui trở về, mặc cho sợi tơ liên kết bị Vu đế cắt đứt. Nhưng ta lại không hề lo lắng, bởi vì năng lực của ta hiện giờ có thể cùng tâm linh công chúa liên kết ở cùng một chỗ vào bất cứ lúc nào.

Khi ta trở về trong cơ thể, Sa Diễm yếu đuối nằm phục xuống người ta.

Đôi mắt đã bắt đầu sáng lên, trong phòng tràn đầy ánh sáng màu lục nhạt. Ta đã có thể nhìn sự vật trong thế giới tối tăm của sa huyết giống như sa nữ.

Ta ôm Sa Diễm lật người trở lại, đè lên cơ thể nàng. Lần này đến lượt ta mặc sức hưởng thụ nàng. Dục hỏa phải đau khổ áp chế trong những ngày này rốt cuộc đã tìm được mục tiêu mỹ lệ để phát tiết.

Sa Diễm cố gắng ôm lấy ta, nhưng rốt cuộc vô lực xụi xuống.

Sau một thời gian cũng không biết bao lâu, ta đem tinh hoa sinh mệnh trút vào cơ thể nàng. Nàng bắt đầu run rẩy kịch liệt, không ngừng thở gấp.

Ta ngưng tụ ái năng, từ từ luân lưu đi lại, cải tạo kinh mạch và sinh lý cho nàng. Trải qua lần lưu chuyển này, nhu cầu và ham muốn của nàng so

với người bình thường lại càng mãnh liệt hơn. Có lẽ đó chính là sự đền bù cho nàng đối với những thiếu hụt tình yêu từ trước tới nay chẳng!

Tất nhiên trách nhiệm này cũng đổ lên người ta. Người bình thường nếu cùng nàng ân ái, đảm bảo sẽ bị lực lượng to lớn vô cùng của nàng ôm chặt lấy mà chết.

Sa Diễm nói bên tai ta: "Không có chuyện gì có thể khiến người thoải mái và thần hồn điên đảo so với chuyện này. Tiểu tình nhân! Sau này có thời gian, ngài nhất định phải làm như vậy với ta."

Ta cười đáp: "Việc này đúng là ta cầu mà chẳng được, nhưng chúng ta đã có thể đi ra ngoài chưa?"

Sa Diễm khẽ chấn động, đẩy ta ra, ngồi dậy nói: "Ta thiếu chút nữa đã quên mất, mau ra ngoài thôi!"

Chú thích:

(1) Vụ năng: năng lượng sương mù

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 8

Phụ Thần Chi Tâm

Khi ta cùng Sa Diễm lên mặt đất, đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi. Cửa ra tại một tiểu sơn cốc trong Nguyệt Nha sơn.

Sa Diễm ngoại trừ hạ thân mặc một tấm vải nhỏ, trên người không có vật gì khác, cánh tay trắng muốt, đôi chân thon dài, bộ ngực mềm mại trắng nõn, vòng eo thon thả không có chút mỡ thừa, dung mạo kiều diễm, làm ta vừa thấy đã muốn chết lặng.

Nàng nhìn ta chăm chú, không hề thẹn thùng, mỉm cười: "Người nhìn rất cao, còn cao hơn ta một chút, rất ít nam nhân cao lớn đẹp trai như người."

Ta dờ khóc dờ cười, sốt ruột muốn gặp Bách Hợp, kéo tay nàng nói: "Làm sao để đến phế tích."

Sa Diễm kéo tay ta băng qua một dốc núi, vượt qua một thung lũng đầy cây bụi, rồi trèo lên trên một chỗ cao nhất trên núi, ta nhìn xuống phía trước, sự nghi ngờ đã tan biến.

Phế tích rốt cuộc đã hiện ra trước mắt không hề cách trở. Ta quả thực chẳng biết như thế nào để mô tả "Bàn nhiên cự vật" trước mắt.

Nguyệt Nha sơn vây quanh "nó". Đó là một thế giới kỳ dị của màu sắc rực rỡ, ngang dọc hơn mười dặm. Đó là một thứ do các vật có dạng hình học và kỷ hà tạo thành, thoạt nhìn nó tựa như một thế giới mỹ lệ vô hạn.

Vô số vật thể hình trụ tròn màu đỏ, xuyên qua một khối vuông hai màu lục lam xếp thành đài cao, dùng cao độ khác nhau treo trong không gian..

Đỉnh núi cao nhất của Nguyệt Nha sơn còn thấp hơn nó, sự nguy nga hùng vĩ đó, khiến cho người ta muốn ngệt thở.

Mặt ngoài "Phế tích" không hề bằng phẳng, những ống dài màu vàng, tựa như những mạch máu, xếp theo một quy luật nào đó, bố trí rải rác ở mặt ngoài.

Đó vẫn chưa phải là chỗ quái dị nhất.

Tại trung tâm "Phế tích", các loại hóa thạch kỳ hình quái trạng, hoa văn sắc sỡ, hình thể quỷ dị, giống như nham thạch kết hợp thành một ngọn núi cheo leo, những thực vật kỳ quái hồng sắc và hắc sắc, mọc đầy trên vách núi.

Mà tại đỉnh núi cao nhất, có một tòa thần miếu oai vệ, những thạch trụ và hành lang của nó, làm người ta khó có thể hình dung, tự nó hoàn toàn không chịu bất kỳ quy luật hạn chế nào của không gian và thời gian.

Thần miếu phát ra kim quang rực rỡ dưới ánh dương quang. Trong những thứ quái dị tại thế giới kỳ dị này, còn có rất nhiều địa phương kỳ dị, thật khó có thể nhất nhất nói hết.

Sa Diễm kéo ta nói: "Tiểu tình nhân! Chúng ta đi xuống."

Ta ngỡ ngàng theo nàng đi xuống sườn núi, khi bước lên những khối vuông làm nên phần chính, ta phát giác những sinh vật vốn mềm nhuyễn này, bỗng trở nên cứng rắn vô cùng, chân bước lên tạo thành những thanh âm "lộp cộp", vang lên khắp nơi.

Những khối vuông này chừng hai mươi bộ vuông, có lẽ đến mấy vạn khối, dưới những trụ tròn cao vút, hai người chúng ta có vẻ nhỏ bé, đáng thương và cô độc.

Có thể tưởng tượng chúng ta chỉ đang đi trên một bộ phận thân thể lộ ra bên ngoài mặt đất của Phụ Thần, phía dưới chẳng biết sẽ kinh nhân thể nào. Chúng ta đến gần đám hoàng sắc "Cự cân" (gân), dần dần tiếp cận hạch tâm của hóa thạch sơn.

Màu sắc của mặt đất bắt đầu biến hóa đa đoan, khối vuông màu xanh lục làm chủ, hợp với các hình khối kỳ quái khác, khối hình trứng màu phấn hồng, khối vòm đầu nhọn màu tím, khối vòm tròn nửa trong suốt màu trắng, khiến người ta không dám tin tưởng rằng những thứ thấy được trước mắt là đang tồn tại.

Chúng ta tựa như đang ở trong một nơi rực rỡ sắc màu, đầy những vật thể kỳ dị trong mộng cảnh. Sa Diễm kéo ta. Từ chiếc thang hẹp bắt đầu leo lên hóa thạch sơn, đi đến thần miếu cao nhất.

Khi đi đến bên ngoài thần ngoài miếu, càng cảm thấy sự vĩ đại hoành tráng của công trình kiến trúc kỳ dị vô cùng này, Tịnh Thổ Thiên miếu so với nó giống như là đồ chơi của tiểu hài.

Bách Hợp đứng ở trong cung điện rộng lớn, nhìn thấy chúng ta đến, vội vàng ra đón, lao vào lòng ta, dùng hết khí lực ôm chặt. Ta cúi đầu xem xét khuôn mặt xinh đẹp của nàng, có một thứ cảm giác như đã xa cách cả một kiếp sống.

Sa Diễm lại gần đi tới, giang hai tay ôm lấy chúng ta hai người, hướng Bách Hợp hỏi: "Các nàng kia đâu?"

Bách Hợp bình tĩnh đáp: "Vì cứu ta, các nàng đem năng lượng chuyển nhập thân thể của ta, đã an tĩnh yên nghỉ rồi" Sa Diễm không hề ngạc nhiên, gật đầu nói: "Bây giờ chỉ còn lại có ba người chúng ta cùng Vu Đế quyết chiến một trận tối hậu."

Bách Hợp lắc đầu nói: "Không! Là hai người các người."

Sa Diễm tuyệt không kỳ quái nói: "Ta đi xuống trước. Chuẩn bị mọi thứ cho các người." Dứt lời đi đến một lối đi hình vuông ở trung tâm thần miếu, rồi biến mất.

Ta hoảng sợ nói: "Không! Bách Hợp! Ta có được linh năng của Sa Diễm, đã cường đại hơn, hợp sức của hai người chúng ta, có thể cùng Vu Đế tranh phong."

Bách Hợp ngọt ngào cười nói: "Tiểu tình nhân của ta! Chàng chẳng lẽ không muốn cùng Bách Hợp ân ái sao? Chẳng lẽ không muốn Bách Hợp hưởng thụ tư vị ái tình làm say lòng người sao? Hơn nữa Phụ Thần từng nói qua! Khi chàng trở nên cường đại, có thể hiểu rõ bí mật vũ trụ, cứu sống ta." Nàng dừng một chút rồi thở dài: "Đừng giận dữ như hài tử, chàng tưởng rằng với tâm linh sớm đã cùng chàng kết hợp làm một, Bách Hợp không biết chuyện phát sinh tại sa huyết của chàng hay sao? Chàng có thể có lực quyết chiến với Vu Đế, nhưng tuyệt không thể giết chết ả, đừng quên ví dụ của Tây Kỳ, Vu Đế có thân thể của công chúa vốn là không thể bị giết

chết. Đến đây! Chúng ta đến trái tim của Phụ Thần, tại nơi đó ta sẽ nói cho chàng một phương pháp có thể tiêu diệt Vu Đế, còn như thế nào làm được, phải nhờ vào trí tuệ và lực lượng của chàng."

Ta lắc đầu nói: "Tất nhiên còn có phương pháp khác, chúng ta có thể suy nghĩ tiếp được không?"

Bách Hợp hôn ta rồi âu yếm nói: "Chàng mới vừa rồi đã biểu thị lực lượng ở dưới đất, sớm đã dọa Vu Đế chết khiếp, hiện tại ả tùy thời sẽ trở lại mặt đất, ả cũng biết năng lượng khổng lồ của thái dương ban ngày và ban đêm đối với chàng không hề phân biệt, cho nên sẽ lập tức đến giết toàn bộ chúng ta, mà ả thật sự có thể làm được chuyện này. Không có thời gian chần chờ nữa, đến đây đi !"

Ta bị nàng ép cùng nàng tiến vào địa đạo, đi xuống cầu thang. Nàng kéo ta đi càng lúc càng nhanh, theo địa đạo đi sâu xuống.

Đột nhiên chân ta đạp vào khoảng không, ta và nàng cùng rớt xuống. Phía dưới là một vầng sáng đỏ tươi.

Chúng ta ngã trên một vật thể kỳ quái mềm mại như nệm bông, hồng quang từ dưới xuyên thấu qua, đem cả không gian tắm rửa trong sắc quang kỳ dị này.

Ta nhìn phía trên u ám, ngạc nhiên nói: "Chúng ta làm sao đi ra ngoài ?"

Bách Hợp cười nói: "Yên tâm đi! Nhất định có phương pháp, đến lúc đó chàng tự nhiên sẽ biết."

Thần thái của nàng có vẻ thoải mái không thể miêu tả, chẳng những thật sự không để ý đến sinh tử trong lòng, còn có vẻ hân hoan vô hạn làm ta không khỏi cảm thấy hơi ngượng ngùng, ở một mức độ nào đó, ta thật là có chút ích kỷ, bởi vì ta không muốn mất nàng, muốn mãi mãi có nàng.

Nhưng do nhiệm vụ ở thế giới này của Bách Hợp, chỉ phải diệt trừ Vu Đế, những chuyện khác hết thảy đều chỉ là thứ yếu.

Ta vừa muốn đứng lên, Bách Hợp ôm lấy ta, quay tròn trong không khí.

Nguyên lai nơi này là một vành ngoài của một vật thể khổng lồ hình tròn, rơi xuống. Khi chạm "Mặt đất", lại bắn lên. Ta phát giác mình đang ở một địa phương chẳng biết hình dung như thế nào.

Ngoại trừ phạm vi khoảng trăm bộ được hồng quang từ bên dưới thấu lên bao phủ, những địa phương khác đều tối đen, với thị lực đã tăng cường gấp trăm lần, vẫn nhìn không thấu mảng hắc ám đó.

Khi Bách Hợp kéo ta lúc chạm mặt đất, đi đến mảng hắc ám đó, ta mới phác giác đó là một bức tường đen hình vành khuyên.

Bách Hợp bùi ngùi nói: "Đây là bộ phận hạch tâm trong cơ thể Phụ Thần, trước khi Phụ Thần đem năng lượng còn lại của ông ấy truyền đến Vu Quốc, nơi này vốn trong suốt, bây giờ lại biến thành hình dáng này. Đến đây! Đi vào! Ta đang kỳ quái làm sao có thể đi vào."

Bách Hợp kéo ta đi vào bức tường.

Chúng ta đi vào trong bức tường mềm mại này, cố hết sức đi tới, sau một hồi cơ thể trở nên thoải mái, đã đến không gian bên trong bức tường.

Đó là một không gian hình tròn, đường kính khoảng trăm thước, ở giữa có hai hồ nước hình vuông khoảng hai mươi thước, có một loại chất lỏng màu đỏ khó có thể hình dung đang chuyển động, bắn ra ánh sáng màu đỏ tươi mãnh liệt, chiếu sáng địa phương kín đáo này.

Sa Diễm đứng ở bên cạnh hồ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chúng ta, bình tĩnh nói: "Cửa tiến vào trái tim của Phụ Thần đã mở ra, các người có thể tiến vào."

Bách Hợp đối với ta thân nhiên cười, ôn nhu nói: "Tiểu tình nhân, chúng ta hãy tiến vào?"

Ta ngạc nhiên nói: "Vào chỗ nào?"

Sa Diễm mỉm cười, trông như một đóa hoa mới nở, chỉ vào tiểu trì kia: "Đây là cổng vào."

Ta sớm đã không còn lạ lẫm, gật đầu, đi theo Ma Nữ Bách Hợp đến bên cạnh tiểu trì, thấy Sa Diễm không có ý đi theo chúng ta, ngạc nhiên hỏi: "Bây giờ chỉ còn lại có ba người chúng ta sống dựa vào nhau, nàng không cùng chúng ta đi vào sao?"

Sa Diễm lạnh lùng nói: "Vu Đế tùy thời sẽ xông tới, ta nếu cũng đi vào, ai sẽ thủ cánh cửa vào duy nhất này cho các người?"

Ta thất sắc hỏi: "Ta sao có thể để cho nàng hi sinh vô ích như vậy, bất! Nàng nhất định phải đi theo bên cạnh ta, để ta bảo vệ nàng."

Sa Diễm bình tĩnh nói: "Đây là thời khắc tính từng giây từng phút, nếu Vu Đế trước khi các người hoàn thành việc kết hợp, xông đến phá hư toàn bộ, chẳng những ba người chúng ta tính mệnh không giữ được, nhân loại và Phụ Thần cũng sẽ kết thúc, sứ mệnh đến thế giới này của ta, chỉ là bảo vệ phụ thần và nhân loại." Tiếp theo nàng cúi đầu hạ giọng nói: "Tiểu tình nhân! Cám ơn chàng, chàng đã làm Sa Diễm ngốc nghếch rất cuộc đã thưởng thức được tư vị tình yêu, sinh mệnh không còn đè nặng trên vai ta nữa."

Bách Hợp nói: "Lan Đặc, chàng phải thấy rõ sinh tử chỉ là huyền tượng của sinh mệnh, không có sinh mệnh thì sẽ hoàn toàn tiêu hủy, Sa Diễm là một vị sa nữ tối siêu trác, cho dù đối mặt Vu Đế, cũng có biện pháp."

Sa Diễm thúc giục: "Nhanh đi đi! Ta đáp ứng chàng, sẽ tận lực bảo tồn tính mệnh, chẳng lẽ ta không muốn tiếp tục hưởng thụ tư vị tình yêu ngọt ngào sao ?"

Ta hạ quyết tâm, âu yếm nhìn nàng, rồi nói với Bách Hợp: "Được! Đi xuống thôi !"

Bách Hợp vui vẻ nói: "Vây mới là hảo hài tử !" Rồi kéo ta, tung thân nhảy vào trong hồ.

Ta nhảy vào một không gian kỳ dị, ngay cả năm mơ cũng không thể thấy được.

Đầu tiên là trước mắt tối sầm, nhanh chóng hạ xuống.

Thế rơi không ngừng chậm lại, cuối cùng chúng ta tựa như khí cầu chậm rãi hạ xuống, bốn phía quang sắc tóe ra.

Khi ánh mắt thích ứng với ánh sáng, một thế giới kỳ dị vô luân, xinh đẹp vô cùng hiện ra trước mắt. Đó là một vùng đất hư ảo không giới hạn.

Phát ra vô số các loại sắc màu quang phổ, các hình tròn, hình vuông, tam giác, đa giác... tất cả mọi thứ, các hình thể hình học, hữu cơ kỳ dị đến tuyệt đỉnh, như khí cầu, bông vải, bông hoa trôi lơ lửng trong không gian này.

Các loại sắc tố của ánh sáng, hạt mưa, thiểm điện trong các hình thể này đang giao kích với nhau. Tỏa sáng rực rỡ.

Những hình thể này, to thì như núi, nhỏ thì như đầu ngón tay, , không ngừng phân phân hợp hợp, mỗi lần tụ hợp, đều biến thành một loại hình tân kỳ không hề giống với lúc trước.

Cả không gian giống như một hình lập thể thiên biến vạn hóa.

Một đạo điện quang bạch sắc đánh vào trên người ta và Bách Hợp, sản sinh một loại cảm giác không tên tiền thẳng đến nơi sâu nhất trong tâm hồn, làm trong đầu ta hiện ra một không gian và thế giới kỳ dị.

Ta thấy trong hư không những đám mây ngũ sắc trôi bồng bềnh thành hình tinh hệ, vũ trụ bắt đầu và kết cục hủy diệt với tái sinh, thất bại cùng thắng lợi, khuất nhục và chinh phục, văn minh phục hưng và diệt vong.

Huyền tượng lộ ra.

Bách Hợp kéo ta tự do bay lượn bồng bềnh. Thế giới mê ly của ảo giác này, làm ta quên đi hết thảy, cùng Bách Hợp lang thang, hưởng thụ tình yêu nồng cháy của nhau.

Bách Hợp quần lấy ta, ngọc thối cặp vào eo. Giọng nói ngọt ngào của nàng vang lên trong tâm linh ta: "Tiểu tình nhân, thời khắc kết hợp của chúng ta đã tới, đừng nghĩ đến chuyện gì, chỉ cần nghĩ tình yêu của chúng ta."

Đột nhiên quần áo của chúng ta bốc cháy thành tro bụi. Hai thân thể xích lửa quần vào nhau, cùng rong chơi tại thế giới này kỳ dị này.

Ta quên đi hết thảy, nhiệt liệt yêu thương vượt ve từng phân một trên cơ thể tuyệt mỹ của ma nữ Bách Hợp, mà nàng cũng dùng phương thức giống như vậy để đáp lại.

Chúng ta đan cài tay chân vào nhau, trao đổi những nụ hôn cuồng nhiệt. Tâm linh bắt đầu hòa hợp. Ái năng cuộn cuộn chảy vào người nàng, rồi lại tuần hoàn chảy vào trong cơ thể ta.

Suy nghĩ của chúng ta phát triển đến từng hình thể trong không gian này.

Cảm giác được sinh mệnh liên tục biến hóa bên trong chúng nó, ẩn chứa ngàn vạn năm, kinh nghiệm qua vô số trí tuệ và ký ức kỳ lạ trong vũ trụ.

Cũng thấy trong hủy diệt, sinh cơ không hề giảm, trong giới hạn cuối cùng vẫn còn ẩn chứa cái vô tận vô hạn.

Ta tiến thật sâu vào trong cơ thể Bách Hợp, dẫn dắt tình dục của nàng, tựa như dung nham nóng chảy bùng phát.

Bách Hợp thở gấp, run bần bật, khoái lạc nhục thể khiến nàng hoàn toàn vứt bỏ hết thảy, cảm tình, sinh lí cùng tâm linh không hề bảo lưu, mở ra hết tất cả với ta.

Ái năng khổng lồ lấy chúng ta làm trung tâm phát xạ ra các loại hình thể trong không gian rộng lớn này.

Điện mang thái quang đột ngột kích xạ. Tất cả giao hội của hình thể biến hóa không ngừng gia tốc, đến tối hậu nơi đất trời bình yên này biến thành một thể giới bạo phong cuồng vũ. Tất cả quá trình phân hợp đều bị gia tốc một cách điên cuồng.

Ta cảm thấy chẳng những cùng Bách Hợp chuyển thành nhất thể, mà cũng cùng không gian này hết thảy hợp lại thành một.

Thân thể Bách Hợp càng lúc càng nóng như bạch quang thái dương. Nhục thể xinh đẹp như thánh vật trên thiên thượng biến thành trong suốt như thủy tinh, nhưng vẻ mặt tràn ngập nhục dục từ từ chuyển thành trang nghiêm thánh khiết.

Giọng nói của Bách Hợp vang lên tại mỗi góc nhỏ trong không gian: "Tiểu tình nhân! Bách Hợp yêu chàng, yêu chàng hơn cả sinh mệnh của mình, chàng là giấc mơ ngọt ngào nhất của ta."

Ta đáp lại: "Ta cũng yêu nàng !"

Đột nhiên ta phát giác thanh âm của mình vang lên từ các góc, rồi truyền vào bên trong.

Bách Hợp nói: "Ở nền văn minh trước kia, sản sinh ra hai chủng tộc kỳ dị, một gọi là Mộng Tộc, một gọi là Cao Sơn Tộc, bọn họ đều có lực lượng tinh thần khổng lồ, Mộng Tộc là" vĩnh hoàn "Lực lượng, Sơn Cao Tộc là" cảm tình "Lực lượng. Phụ thần đã lấy mầm mống hai tộc này, thêm vào một số cải tiến rồi chế tạo ra ta, khi ta đem ái năng thích phóng, có thể thay đổi bất kỳ sinh mệnh nào trong vũ trụ, khiến cho nó biến thành một vị thánh sĩ Đơn Kiệt, một vị thần vĩnh viễn bất tử."

Ta hỏi: "Đơn Kiệt ?"

Bách Hợp nói: "Đúng vậy! Đơn Kiết là con người siêu trác nhất của nền văn minh trước kia, ả sớm đã ly khai địa cầu này, cùng thăm dò bí mật tối hậu của vũ trụ, nhưng không có tin tức gì. Trước

Khi ông ta rời đi, Phụ Thần đáp ứng ông ta sẽ chiếu cố nhân loại, mà theo lời hứa đó, phụ thần đã hoàn thành trên người của chàng. Biến chàng trở thành siêu nhân loại, địa phương xa xôi nào đó, đối với chàng mà nói đều không hề xa xôi. Chỉ cần chàng tiêu diệt hoa căn Vu Đế, lịch sử tiến hóa của nhân loại sẽ lật sang một trang mới. Phụ Thần sẽ vì năng lực của chàng mà tìm được cơ hội tái sinh, ta cũng sẽ vì chàng mà trở nên bất tử, bởi vì ta sẽ hợp thể với chàng, mà trong chàng cũng có ta. Tới một ngày nào đó, chúng ta có thể phân liệt ra, khi đó ta lại có thể ở ngoài tâm linh, nơi gọi là "Thực tế", nhận những lời tán tỉnh và trêu chọc của chàng, tiểu tình nhân ơi! Trong vũ trụ còn có chuyện gì so được với tình yêu chân chính?"

Ta trong lòng tràn ngập hạnh phúc và bình tĩnh, nói: "Nhưng ta như thế nào có thể giết Vu Đế đây?"

Bách Hợp nói: "Sau khi ta và chàng kết hợp, ta sẽ ẩn sâu trong trí nhớ của chàng, chàng chẳng những có thể cảm giác được sự tồn tại của ta, còn có thể vận dụng trí tuệ và kinh nghiệm của ta. Nếu như chàng muốn gặp ta, chỉ cần tiến vào trong không gian tinh thần, là có thể gặp gỡ ta như trong mộng, thậm chí giống như bây giờ bàn ái luyện, người nói đây là đa yêu tuyệt vời chuyện ni? Tốt rồi! Thời khắc cuối cùng đã đến, trời ơi! Chàng biết ta yêu chàng chừng nào."

Thiên địa bắt đầu xoay tròn.

Tất cả hình thể đều hướng chúng ta áp sát, cùng chúng ta hợp lại thành một, điện mang thải quang bắn ra vùn xoăn lấy nhau.

Bốn phía trở nên u ám. Chỉ còn lại có thân thể của ta và Bách Hợp quấn lại với nhau, bị bao lại bởi một đám mây ngũ sắc.

Bách Hợp bỗng dừng biến thành một quang cầu tỏa sáng, dung nhập vào cơ thể của ta, cường quang bỗng chốc tiêu lại.

Ta mất đi thân thể, linh giác liên tục tăng lên.

Ta thấy được khởi thủy của địa cầu, rong chơi trên con sông dài lịch sử của sinh mệnh, nhìn thấy phát sinh, tiến hóa của sinh mệnh, sự xuất hiện của văn minh nhân loại. Mỗi chi tiết đều rõ ràng trước mắt, không có nửa điểm bỏ quên.

Trong phút chốc ta đã trải qua hàng vạn tuế nguyệt.

Ta thấy Vu Đế và đồng loại tà ác của ả, đang hủy diệt ánh sáng để có được lực lượng, đem nhân loại đuổi tận giết tuyệt.

Cuộc đấu tranh giữa Phụ thần và tinh hệ của bọn chúng đang diễn ra kịch liệt, sau đó ta lại có thân thể.

Ta phát giác mình đang đứng ở lối vào thần miếu, Vu Đế mình đầy cát, chạy lên chiếc cầu thang dài xông về phía ta.

Thời khắc quyết chiến tối hậu rốt cuộc đã đến.

Vầng trăng khuyết đang treo giữa bầu trời đêm, chiếu rọi thân thể xích lửa của ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 9

Cuộc Chiến Cuối Cùng

Ta mỉm cười quan sát Vu đế đang tiếp cận. Trong lòng thoáng động, ta đã lùi đến trung tâm tòa điện.

Vu đế xuất hiện ở sát mép Thần điện, nhanh chóng di chuyển tới, đứng ở vị trí cách ta hai mươi bước. Tà quang trong mắt đại thịnh, nhưng nét kỳ quái trong lòng nàng lại không giấu giếm được ta chút nào. Ta đã khiến nàng hoàn toàn vô phương đoán định.

Trường kiếm trong tay Vu đế chỉ thẳng về phía ta, trầm giọng hỏi: "Kiếm của người đâu?"

Ta mỉm cười: "Đối phó với người không cần sử dụng kiếm."

Vu đế lạnh lùng hỏi: "Ma Nữ Bách Hợp ở đâu?"

Ta hờ hững đáp: "Ở trong trái tim ta."

Vu đế thoáng kinh ngạc, cường mang trong mắt càng mạnh mẽ hơn, lạnh lùng hỏi tiếp: "Đạt Gia Tây có phải vẫn chưa chết hay không?"

Ta ngẩng mặt lên trời cười dài: "Người biết quá muộn rồi? Tới giờ mới nghĩ đến vấn đề này, trí tuệ của người căn bản không phải là đối thủ của Người, cho nên hiện tại rốt cuộc bị dụ tới nơi này. Đêm nay năm này chính là ngày giỗ của người."

Vu đế cười ha hả: "Cho dù Đạt Gia Tây chưa chết thì có thể làm gì ta nào? Trong vũ trụ này tuyệt đối không tồn tại lực lượng nào có thể phá hủy thân thể kết hợp giữa ta và công chúa."

Ta gật đầu: "Lời của người không phải không có đạo lý, nhưng Đạt Gia Tây không giết được người không có nghĩa là ta cũng không giết được

người. Bản thân cũng không định làm chuyện này, cũng không nỡ làm tổn thương thân thể mỹ lệ của công chúa, nhưng ta có phương pháp đuổi người ra khỏi thân thể nàng."

Vu đế bật cười thất thanh: "Lan Đặc à! Lực lượng của người tuy rằng đã tăng cường, nhưng vẫn chưa vượt qua được lực lượng của ta. Thế mà lại to mồm bảo rằng có thể chế phục ta, thật là nói lớn không biết xấu hổ."

Ta bình tĩnh đáp: "Người nói đúng, nhưng lại quên mất một vấn đề, chính là ngay cả người cũng yêu ta."

Vu đế ngăn người: "Ta yêu người? Người rõ là nằm mơ nói mộng. Sinh vật chủng loại bất đồng căn bản không có khả năng tồn tại ái tình. Huống chi tình yêu của nhân loại hoàn toàn khác biệt và không phù hợp đối với ta, ta chỉ có thù hận và hủy diệt. Người nếu vẫn không hiểu rõ điểm này thì tốt nhất học theo sa nữ tự sát cho xong."

Ta hờ hững đáp: "Người sai rồi, hiện giờ người đã trở thành con người, có tất cả tình cảm của loài người, bao gồm cả tình yêu bị người áp chế bên trong. Huống chi, nơi hạt nhân của tâm linh người chính là công chúa đang yêu thương ta sâu sắc. Nếu không đổi lại là người lúc vẫn ở trong địa tù, sao có thể có hứng thú nói chuyện từ tốn với ta như bây giờ?"

Vu đế rốt cuộc cũng khẽ biến sắc, tà quang trong mắt lập lòe bất định, hiển nhiên đã bị lời nói của ta khơi dậy nỗi hoài nghi lo lắng.

Ta tiếp tục triển khai thế công tâm lý: "Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch, lấy sự sinh tồn của chủng tộc các người đổi lấy hòa bình vĩnh viễn."

Vu đế lạnh lùng đáp: "Người phải hiểu rằng chúng ta với tất cả sinh vật khác đều là thủy hỏa bất tương dung."

Ta lắc đầu: "Bất cứ sinh vật nào cũng có thể tiến hóa và biến đổi. Chỉ cần người thả nhân tử sinh mệnh ra, ta có thể dựa vào ái năng để cải tạo triệt để người, sau đó bắt tay vào làm cho chủng tộc các người sinh ra một loại phương thức lý tưởng khác. Đây chẳng lẽ không phải là một chuyện rất tốt đẹp sao?"

Vu đế cười điên cuồng cắt lời ta: "Người đừng hòng lừa gạt được ta tin vào lời nói dối của người như vậy. Cho dù người không lừa ta, ta cũng

không thể chấp nhận. Bản thân ta đã khắc sâu thứ hình thức sinh mệnh kiêu ngạo đó, sao có thể để cho nhân loại, thứ sinh vật hèn mọn này cải tạo chúng ta. Với lại, ta hoài nghi người có loại năng lực thâm thiên hoán nhật này hay không."

Ta thở dài một hơi sâu sắc, biết rõ đàm phán đã rạn vỡ, phương pháp duy nhất còn lại chính là dùng chiến tranh để giải quyết. Ta mỉm cười: "Đã là như vậy, tại sao người còn không động thủ?"

Trong mắt Vu đế bắn ra quang mang kỳ quái, sau một hồi lâu mới thở dài một hơi, một điều xưa nay chưa từng thấy: "Có lẽ người nói đúng, ta thật sự có chút yêu thích người, đối thủ hiểm có này. Nói chính xác hơn là ta đã yêu thân thể phụ hiện giờ của ta, nàng thực sự có thể cho ta một cảm giác tươi mới trước nay chưa từng có. Mà thân thể này của ta cũng hướng về người, chịu sự hấp dẫn của người. Chi bằng ta đưa ra một đề nghị, chỉ cần người đồng ý để ta đem lực lượng chuyển vào trong tinh thần của người, để người hưởng thụ được cảm giác vĩ đại trở thành tộc loại của ta, thì ta có thể bỏ đi sự truy cầu tái sinh tộc loại của ta, cũng không tầm cù nhân loại. Bằng vào lực lượng của chúng ta, chúng ta có thể chinh phục toàn bộ vũ trụ, cũng như khiêu chiến với lực lượng sáng tạo ra vũ trụ."

Ta thở dài: "Người vẫn chỉ có thù hận cùng hủy diệt, không hiểu tình yêu mới là mục đích của sinh mệnh, tất cả đều phải xuất phát dựa trên tình yêu. Người chẳng lẽ không thấy nhân loại bởi vì không hiểu rõ điểm này mà đã ăn hết quả đắng sao? Mà các người cũng bởi vì thù hận mà dẫn tới tình cảnh hiện giờ này! Đấu tranh không ngừng nghỉ rốt cuộc là vì cái gì đây?"

Ngọc dung Vu đế chuyển sang lạnh lùng: "Ta biết chúng ta nói chuyện không thể đi tới thống nhất, đêm nay không phải người chết thì là ta vong, không còn khả năng thứ hai."

Khi ta còn muốn nói nữa, trường kiếm trong tay Vu đế khê dao động, di chuyển tới như quỷ mị.

Ta mỉm cười đứng bất động, quan sát kiếm trên tay nàng bắn về phía buồng tim ta như một tia chớp. Tà lực điên cuồng, to lớn không gì sánh được, hoàn toàn phủ chụp lấy ta. Trường kiếm đâm thẳng tới buồng tim ta.

Ta đem ái năng cường đại từ mũi kiếm chuyển qua. Hai cổ năng lượng va chạm mạnh mẽ vào nhau. Một tiếng "Bồng!" nổ vang, một khối cường quang tựa mặt trời, chiếu lên thân thể chúng ta, rồi chiếu khắp toàn bộ Thần miếu.

Đất rung núi chuyển! Trường kiếm tan chảy. Trong nháy mắt, giữa chúng ta không còn một chương ngại vật nào.

Ta tâm niệm thoáng động, bỗng chốc bay về phía trước. Thứ tốc độ cao đó, dù tốc độ của Vu đế cũng không tránh được, bị ta ôm chặt lấy.

Vu đế phát ra tiếng quát điên cuồng kinh thiên động địa, mười ngón tay mở ra, muốn bóp vỡ hai bên sườn của ta. Năng lượng tuôn trào. Song trào của nàng sức lực có thể xé nát sư tử hổ báo, bóp tan đá nát vàng, trượt về phía sau lưng ta.

Dưới sức càn quét của năng lượng, áo giáp trên người nàng tan chảy như nước, lộ ra thân thể hoàn mỹ đến cực điểm của công chúa đang bị nàng chiếm cứ. Lúc này, thân thể nàng trở nên lạnh không gì sánh được. Mà thân thể ta lại nóng bỏng hơn cả liệt hỏa bốc cháy hừng hực.

Dị lực tà ác băng lãnh tràn tới thần kinh ta như thủy triều, bức bách ái năng của ta chảy ngược trở lại. Trong lúc thể năng của nàng không còn có khả năng thắng được ta, thứ nàng dựa vào chỉ có lực lượng tinh thần tà ác.

Ta ôm chặt lấy nàng, ma sát xung kích nàng. Tà lực của nàng cũng ngưng tụ mạnh mẽ hơn nữa, từng tắc từng tắc bức tới thần kinh não của ta.

Tà lực của Vu đế quả thực mạnh mẽ không gì sánh được, cả ta cũng không thể thắng nàng. Thế nhưng ta lại có vũ khí có thể dồn nàng vào tử địa. Đó chính là tình yêu bị áp chế trong cơ thể nàng.

Nàng đã có tình cảm của nhân loại, thì cũng có dục vọng của nhân loại. Đỉnh điểm của tình cảm chính là tình yêu và tình dục. Đó là bản năng của nhân loại, là khao khát của tất cả sinh mệnh. Cho dù là nhện độc mặt người, cũng có tình yêu và tình dục. Sự khác nhau giữa các nàng với nhân loại, chỉ ở chỗ nàng phải ăn thịt bạn tình, còn nhân loại lại càng ân sủng bạn tình hơn.

Ta ngưng tụ năng lượng tình yêu, tiến thẳng vào trong cơ thể nàng. Vu đế toàn thân kịch chấn, tà lực ngay tức khắc bị yếu đi hơn nữa. Trong mắt

nàng bắn ra dị mang mãnh liệt, thần sắc vô cùng phức tạp đối diện tinh thần với ta.

Ta nhìn nàng cười khê, đưa ái năng tràn đầy dục hỏa từ nơi giao hợp chuyển vào chỗ sâu thẳm nhất trong cơ thể nàng, khơi gợi tình dục của nàng. Cùng lúc đó, ta lại phá vỡ tâm linh của nàng, cùng với công chúa kết hợp ở cùng một chỗ.

Thanh âm công chúa đang rên lên: "Lan Đặc, lang quân của ta! Ta đã cảm thấy chàng thâm nhập vào thân thể ta, xin hãy cho ta nhiều một chút đi! Nhiều hơn một chút nữa."

Vu đế và công chúa cùng lúc run rẩy kịch liệt! Kẻ trước chịu không nổi sự xâm nhập của con rồng tình yêu, người sau lại đang hưởng thụ sự xung kích khoái lạc. Ái năng như nước Thiên hà cuộn cuộn chảy, công kích tà lực đến thất tan bát tác, từ mỗi một dây thần kinh trút vào trong cơ thể công chúa.

Bốn phía xung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa. Thần miếu đã tan đi giống như không khí. Cả tòa Hóa Thạch sơn từ từ rơi vào trong lòng đất.

Ta không ngừng thúc đẩy ái năng, động tác từ chậm chuyển thành nhanh. Vu đế bắt đầu vùng vẫy kháng cự, nhưng không trở tay kịp, lại biến thành liều mạng ôm chặt lấy ta, biểu thị Vu đế và công chúa đang cùng đấu tranh trong cơ thể.

Ta không ngừng chuyển ái năng cho công chúa, khiến nàng trở nên mạnh mẽ, cùng với nàng xua đuổi tà ma đã áp bức bắt nạt nàng, đã hãm nàng trong sinh hoạt không phải của mình.

Lúc này, chúng ta đã hạ thấp đến một góc độ dưới thể hình trụ, có thể nhìn thấy bốn phía xung quanh cao thấp có thứ tự. Dưới ánh trăng, chúng lưu động góc độ của ánh sáng màu kỳ dị. Thân thể của Phụ Thần không còn là phế tích nữa, mà tràn đầy sinh mệnh, có cơ thể sống, là một sinh mệnh thống nhất do vô số sinh mệnh đơn nguyên hợp thành.

Ánh thái mang đủ loại màu sắc hình dạng quét lên thân thể chúng ta. Nơi hai người chúng ta ôm nhau đứng, đã biến thành vật có hình dạng như lớp màng mỏng trong suốt sáng ngời. Chúng ta đã lui vào trong cơ thể Phụ Thần, vẫn đang không ngừng hạ xuống.

Phía trước mặt đã phong kín lại. Chúng ta đến một không gian không có cách nào hình dung được, chứa đầy ánh sáng màu và sinh khí.

Đột nhiên, tấm che không còn nữa, ta và Vu đế cùng công chúa trở nên bồng bềnh trong hư không. Bốn phía xung quanh là một khối cường quang có hình dạng ngôi sao đang phát sáng lóa mắt, luân lưu chớp bùng xung quanh chúng ta. Phụ Thần đã sống lại. Bởi vì tình yêu của chúng ta đã khôi phục sinh cơ dồi dào.

Đôi mắt của mỹ nữ trong lòng không ngừng biến hóa, lúc thì mang đầy sự mê luyến hoang hốt, lúc lại phát ra lửa tình cháy bỏng, thay đổi không ngừng. Xung kích tình ái càng kịch liệt hơn. Năng lượng ngưng tụ đến cực điểm.

"Bùng!" Tinh hoa sinh mệnh trong cơ thể "nàng" bạo phát ra.

Tràn đầy tình yêu! Điều Vu đế sợ nhất cuối cùng đã xảy ra. Tình yêu trong cơ thể "nàng", không chịu sự khống chế nổ tung ra, xua tan cái giá lạnh còn sót lại của Vu đế. Vu đế phát ra tiếng kêu bi thảm tê tâm liệt phế.

"Ầm!" Tà năng rời khỏi cơ thể. Công chúa vui vẻ ôm chặt lấy ta, kêu lên: "Thành công rồi! Lan Đặc."

Linh năng của ta truy đuổi sát sao tà năng đang ly khai thân thể công chúa. Vu đế dùng tốc độ ánh sáng, công kích cuồng loạn trong không gian này. Nhưng cũng không có cách nào trốn ra ngoài để tìm nơi có thể bảo tồn tà năng không bị giám sát, rồi thử giở lại trò cũ, chui vào từ khu dưới lòng đất sau khi thân thể lần đó bị Phụ Thần phá hủy. Lực lượng của Phụ Thần phong bế năng trong lòng giam tràn đầy tình yêu này.

Trong lúc ta và Bách Hợp kết hợp lại, lực lượng của Phụ Thần cũng hòa hợp với chúng ta ở cùng một chỗ. Trong thời khắc đó, ta đã hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của Phụ Thần để đối phó với Vu đế. Công chúa kỳ thực là một môi nhử, dẫn dắt Vu đế từ trong địa từ tới nơi này.

Phụ Thần thực ra cũng luôn luôn không nắm chắc, cho đến khi ta cơ duyên xảo hợp, học được cách hấp thu năng lượng thái dương. Đó cũng là tiền thân của Phụ Thần, "Thái dương năng chi phụ" Đạt Gia Tây thánh chủ, nguồn gốc động lực của toàn bộ kế hoạch "Trí não".

Từ thời khắc đó, năng lượng của ta có thể cùng với năng lượng của Phụ Thần và năng lượng của sa nữ đổi chỗ lẫn nhau. Đây là nền tảng tạo ra chiến thắng của ta và Vu đế cũng đã định trước vận mệnh bị hủy diệt. Nhưng ta cũng chỉ chiến thắng rất hiếm. Trong quãng đường trốn chạy tới nơi ở của Phụ Thần, Vu đế quả thực có rất nhiều cơ hội giết chết chúng ta. Nhưng nàng đã thất bại.

Vu đế ngưng tụ ổn định trong không gian bên cạnh ta và công chúa. Một con quái vật to lớn như trái núi bất ngờ hiện hình, giống như bức thạch điêu đáng sợ trong Vu cung sống lại, đang nhe nanh múa vuốt. Không khí tối tăm lạnh lẽo tràn đầy toàn bộ không gian.

Thanh âm của Vu đế vang lên: "Lan Đặc! Người đã thắng rồi!"

Ta đáp: "Ta vẫn chưa giành được toàn thắng. Người có thể cản trả lại ta vào lúc trước khi lâm tử, trước khi linh thần tiêu tán. Tại sao người không làm vậy?"

Móng vuốt dài của cự tri thù đang chống đỡ khuôn mặt người ở trong thân thể hình cầu đen thui đó, lộ ra biểu tình đau thương bất lực vô cùng có tính người, thở dài một hơi đáp: "Không biết người có tin hay không. Sau khi hưởng thụ qua khoái lạc mà người cho ta ban này, ta sợ rằng thực sự đã yêu thương người, cho nên không muốn làm tổn thương người. Huống chi giết chết người thì sao đây, nhân loại không phải vẫn sống vui vẻ sao? Với lại, ta cũng không thể không xin một thỉnh cầu cuối cùng với người."

Ta gật đầu: "Ta đã hiểu rồi, cứ yên tâm đi! Vào thời điểm thích hợp, ta sẽ phục sinh chủng tộc của người, thậm chí phục sinh cả người nữa. Nhưng các nàng ấy sẽ giống như người, học tập ý nghĩa chân chính của tình yêu, không còn hằn thù sinh mệnh khác một cách mù quáng nữa."

Trên khuôn mặt đáng sợ của Vu đế lộ ra nét tiêu dung an lành, cất tiếng cảm ơn: "Đa tạ người!"

Cường quang chợt lóe. Hình bóng Vu đế đã biến mất không chút dấu tích.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12 Chương 10

Sinh Mệnh Chi Nghĩa

Nụ hôn nóng bỏng vẫn đang tiếp diễn.

Sau khi phân khai, công chúa ngượng ngùng nói: "Lan Đặc à! Chàng xấu lắm, Vu Đế đã đi rồi, chàng vẫn ở lại bên cạnh người ta mà quấy rầy, đúng là thứ bại hoại nhất." Nàng cuối cùng cũng ném qua sứ xấu hổ của trinh nữ bình thường.

Thân thể chúng ta quấn lấy nhau trong thái quang chiếu rọi.

Ta hướng đến Bách Hợp trong tâm linh nói: "Bách Hợp nàng có vì kết cục tốt đẹp này mà vui mừng không? Thanh âm yếu ớt của Bách Hợp vang lên trong đầu ta: "Tiểu tình nhân! Bách Hợp chưa bao giờ có được thời khắc thỏa mãn và vui sướng này, hãy thương yêu công chúa đi! Còn Sa Diễm nữa. Bất quá trong mộng, chàng sẽ thuộc về ta. Ta muốn ra đi, sức của của ta chỉ cho phép ta nói mấy câu."

Đôi môi thơm của Công chúa lại đưa lên. Ta tham lam đón lấy.

Không gian chung quanh bắt đầu mở rộng, đột nhiên các hình thể quen thuộc lại kết hợp biến hóa trong thái quang rực rỡ.

Một giọng nam uy nghiêm trầm tĩnh vang lên: "Các hài tử ngoan của ta, các người làm rất tốt. Lịch sử bi thảm của nhân loại, đã được các người hoàn toàn cải biến."

Công chúa xấu hổ đến không có nơi để trốn, giãy dụa muốn rời khỏi ta. Ta ôm chặt nàng, không cho nàng thoát thân, nói với phụ thần Đạt Gia Tây: "Phụ thần! Chúng ta do người dẫn dắt mới có khả năng đó! Nếu không có người, chúng ta sớm đã không tồn tại."

Đạt Gia Tây nói: "Chúng ta tựa như phụ thân và con cái, ai cũng không phải đa tạ ai, hài tử! Công tác của người mới chỉ vừa bắt đầu, sứ mệnh ta và Đơn Kiệt còn chưa hoàn thành, đều sẽ giao lại cho người, ta khổ cực nhiều năm, bây giờ rốt cuộc có thể tiếp tục lữ trình thăm dò của ta."

Công chúa thẹn thùng: "Phụ thân! Người không ở lại cùng nhi nữ sao?"

Đạt Gia Tây bình tĩnh nói: "Có Lan Đặc ở cùng, người còn không thỏa mãn sao? Ta tuy rời đi tinh cầu của các người, nhưng cảm xúc và giác quan của ta vẫn lưu ý đến các người, ngày sau còn dài, sợ gì không còn gặp nhau? Các người còn có chuyện gì muốn nói?"

Ta trầm tư giây lát rồi hỏi: "Chúng ta đi vào thế giới này, rốt cuộc là có mục đích gì?"

Đạt Gia Tây nói: "Đó là một vấn đề không ai có thể trả lời, nhưng hoặc giả ta có thể cung cấp một chút đầu mối."

Ta và công chúa tập trung tinh thần lắng nghe.

"Từ sau khi nhân loại có trí năng, vẫn khát khao có một đáp án khẳng định."

Đạt Gia Tây nói: "Vũ trụ tựa như một sinh mệnh, là liên tục tuần hoàn sinh diệt, mỗi một lần tử vong, lại có một tái sinh bắt đầu. Trong sinh tử của vũ trụ này, vô số sinh mệnh đản sinh, nhưng lại theo sự hủy diệt của vũ trụ mà tiêu thất, cho nên suy nghĩ, một mục tiêu của sinh mệnh, chẳng những phải đạt đến vĩnh hằng trong sinh diệt của vũ trụ, còn phải vượt qua sinh diệt của vũ trụ, trở nên bất tử chân chính. Tại trình độ thứ nhất mà nói, đó cũng là pháp môn siêu việt của vũ trụ, còn nếu khi con người có năng lực không chịu ảnh hưởng sinh diệt của vũ trụ, sẽ phát sinh chuyện gì? Chính ta cũng đang muốn khám phá mục tiêu chính yếu đó."

Chúng ta nghe đến ngây người. Đối cá nhân mà nói, có thể vượt qua sinh tử, đó là trở thành thần tiên. Nhưng đối với Đạt Gia Tây không chịu uy hiếp của sinh tử mà nói, đó là chuyện đáng khinh thường nhất, ông ta muốn theo đuổi chính là khởi đầu của vũ trụ và vấn đề sinh diệt.

Đạt Gia Tây lãnh đạm nói: "Các hài tử, nếu không có vấn đề khác, ta muốn tạm thời rời khỏi các người."

Vô luận nội dung ông ta nói chuyện như thế nào, ngữ khí của ông ta luôn bình hòa trầm tĩnh, không có chút hứng thú gì, nhưng những tuyệt không phải bằng lãnh vô tình, mà là hàm chứa tình cảm cao thượng siêu nhiên vượt ra ngoài tạo hóa.

Ta chẳng biết ông ta sẽ được phân thành loại "Nhân" gì, nhưng vô luận như thế nào ông ta vẫn là người tạo ra sinh mệnh. Cùng sinh mệnh vĩ đại như vậy đối thoại, tâm trí ta không khỏi bị kích động sùng bái và lưu luyến.

Công chúa và ta vẫn đang ôm nhau thân mật, lúc này nàng quên thẹn thùng, kêu lên: "Phụ thần! Đừng đi, ta còn muốn người ở chung với chúng ta một hồi."

Đạt Gia Tây vẫn ôn tồn: "Bảo bối xinh đẹp của ta, ta đối với nhân loại có cảm tình sâu đậm không thể dứt bỏ, không phải bởi vì ta từng một lần cùng các người đồng tông đồng tộc, mà bởi vì các người có món quà trân quý nhất của vũ trụ này, chính là "tình yêu". Đơn kiệt đã chứng minh điểm này cho ta xem, bây giờ lại có Lan Đặc và các người. Thực thể tồn tại của ta tuy sẽ rời khỏi các người, nhưng những xúc tu cảm giác của ta, vẫn sẽ có những thời khắc lưu tâm và chiếu cố các người."

Ông dừng một chút rồi nói: "Huống chi có Lan Đặc bên cạnh người, cũng như ta luôn ở cạnh người, bởi vì hắn có toàn bộ tinh thần trí nhớ và kinh nghiệm của ta; mà ta lại có tình yêu cao quý và nhân tính của hắn."

Ta sợ ông ta nói xong rồi đi, vội la lên: "Phụ thần! Ta còn có một vấn đề rất khẩn yếu muốn thỉnh giáo người."

Đạt Gia Tây bình hòa nói: "Bây giờ người vấn đề muốn biết nhất, là như thế nào có thể đem con gái ngoan Bách Hợp và người yêu của bằng hữu người đã chết đi sống lại phải không? Lan Đặc con của ta."

Ta run sợ gật đầu, nôn nóng chờ đợi.

Đạt Gia Tây tự nhiên nói: "Khi ta và Vu Đế lưỡng bại câu thương, ban đầu ta thầm nghĩ chế tạo một siêu nhân loại có thể đối kháng Vu Đế, nhưng mỗi lần ta đều thất bại, sa nữ đã là thực nghiệm rất thành công của ta, các nàng tuy giống ta, có thể trực tiếp hấp thụ thái dương năng lượng, lại không giống ta là không thể đem uy lực khổng lồ này có thể chuyển thành năng lượng tinh thần, khó có thể thành đối thủ của Vu Đế. Vì vậy ta tạo ra đại

nguyên thủ, nửa người nửa máy, có ý chí sắt thép và lực lượng siêu nhân, nhưng hẳn vẫn bị tinh thần tà lực của Vu Đế chinh phục."

"Vì vậy ta dùng bản chính của Mộng Tộc và Cao Sơn Tộc, sáng tạo ra một thứ tối hoàn mỹ, Ma Nữ Bách Hợp. Trong tử cung của nàng đặt vào hai mầm móng tối ưu của Đại Hải Tộc nhưng chưa được gia công, chính là Tây Kỳ và công chúa, các nàng đều không có làm ta thất vọng. Vì vậy ta có thể đem trách nhiệm đối phó Vu Đế giao cho các nàng."

"Chuyện tiếp theo các người đều biết, Bách Hợp vì có trí tuệ của Cao Sơn Tộc và Mộng Tộc, nghĩ ra phương pháp cùng Lan Đặc kết hợp. Khiến cho trong lịch sử của nhân loại lần đầu xuất hiện sự kết hợp nam nữ tối hoàn mỹ, tâm linh thân thể hợp thành một, rốt cuộc đã đánh bại Vu Đế. Lan Đặc người không phải là nhân loại bình thường, mà là siêu nhân loại có tình yêu không thể tách rời. Đây không phải là sự kết hợp tình yêu mà nhân loại kiên trì theo đuổi hay sao? Nam nữ trên đời không phải vẫn theo đuổi loại chân chính hợp thể này sao? Sao lại còn muốn phân ra? Chỉ cần người nguyện ý, hoặc trong giấc mộng, các người đều có thể tại thỏa sức bay lượn trong thế giới tâm linh, hưởng thụ quan hệ tình yêu ngọt ngào nhất, sau khi người thử qua một lần sẽ biết ta nói có thật hay không."

Ta cười khổ nói: "Hoặc là vì ta chưa thử qua! Nhưng ta luôn cảm thấy nàng đã hy sinh, có thể nói cho ta biết, nếu muốn nàng từ ta phân liệt ra ngoài, lại trở thành một cá thể, có phương pháp gì không?"

Đạt Gia Tây nói: "Vừa rồi, khi ta quyết chiến với Vu đế đã phải dùng cạn hết tất cả năng lượng mà người và Sa Diễm dâng lên, cho nên bây giờ ta đã không thể tiến hành tiếp xúc tâm linh với Bách Hợp nữa, cũng không thể dung nhập vào vùng kinh nghiệm và trí tuệ của người, may mà bây giờ người đã có thể hấp thụ nguồn năng lượng thần bí vô cùng vô tận của vũ trụ và thái dương rồi, qua một đoạn thời gian nữa, khi người trở nên cường đại trở lại thì sẽ có thể dễ dàng giúp tâm linh và nhục thể của Bách Hợp bước ra khỏi thân thể người, hồi phục lại dáng vẻ trước đây, thậm chí người còn có thể cùng tất cả những người yêu trở thành những sự kết hợp và tồn tại vĩ đại, để cả hai thực sự có thể có được đối phương."

Công chúa kè vào tai ta nói: "Ta cũng muốn cùng chàng như vậy!"

Giọng nói đa tình mềm mại đó đã khiến lòng ta mềm lại, ta hướng về phía Đạt Gia Tây nói: “Ta đã từng đáp ứng Vu đế, nếu có cơ hội sẽ làm cho bọn hắn sống lại, nếu ngài đi rồi, ta có thể đi đâu để tìm những hạt giống sinh mệnh của bọn chúng bây giờ.”

Đạt Gia Tây nói: “Những hạt giống sinh mệnh đều tồn tại trong những trạng thái không thực chất, bọn chúng là là một nguồn năng lượng sinh mệnh mà thôi. Khi nam nữ giao hợp, tinh tử và noãn tử sẽ kết hợp lại, sinh ra một nguồn năng lượng tình yêu, nguồn năng lượng này giống như một dấu ấn vậy, trong đại dương đầy những sinh mệnh này nó sẽ để lại một dấu ấn sinh mệnh, sau đó đoạt lấy sức mạnh sinh mệnh và làm tinh noãn kết hợp thành thai, tạo ra những sinh mệnh mới. Cái gọi là những hạt giống sinh mệnh tồn tại trong kho sinh mệnh của ta chỉ là những kí ức, những dấu ấn mà những sinh mệnh này đã lưu lại trước khi vỡ nát, những ký ức này ẩn tàng sâu trong tâm linh ta, khi người có thể tiến vào trong kí ức của ta thì sẽ có thể mô phỏng theo những dấu ấn này, khi năng lượng của những sinh mệnh này để lại dấu ấn trong kí ức của người, lúc đó người sẽ có thể làm những Phượng Hương, Sa Na, Niên Gia, phụ thân của người sống lại.”

Ta hít sâu một hơi và thở dài: “Nếu vậy thì thật sự quá tốt đẹp rồi, đến bây giờ ta mới hiểu được câu sinh mệnh không thể nào bị diệt vong quả thật vô cùng chí lí.”

Đạt Gia Tây nói: “Được rồi! Ta có thể đưa các người và Sa Diễm đến bất kì nơi nào các người muốn.”

Công chúa vừa mới “thoát nạn” then thùng hướng về phía ta mà nhẹ nhàng cầu xin: “Chúng ta đưa tiền phụ thần ở Nguyệt Nha đi!” Tiếp đó lại thấp giọng nói: “Chàng có nhiều thê tử như vậy, bỏ ra thêm chút thời gian chỉ bồi tiếp hai người thiếp và Sa Diễm không phải là rất tốt sao?”

Nàng là người tình đầu tiên của ta, đã phải chịu đựng đủ mọi kiếp nạn khổ đau, sao ta có thể cự tuyệt yêu cầu của nàng chứ, do đó ta bèn điếm đầu đáp ứng.

Đang tỉ tê chuyện trò chúng ta chợt phát giác Sa Diễm mỹ nữ bán khóa thân Sa Diễm đang đứng trên đỉnh Nguyệt Nha mà vui mừng nhìn ra xa. Ta

rời khỏi thân thể nóng bỏng của công chúa rồi kéo luôn cả lưỡng nữ vào lòng.

Từ trên nhìn xuống. Một chiếc cột tròn đang thu nhỏ lại, những ánh hồng quang cường liệt nhô lên, thân thể của phụ thần gấp lại, sau đó đột nhiên bành trước ra, biến thành một khối viên cầu.

“Oành!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trời đất như chấn động, một quang trụ đỏ tươi bay lên trời với tốc độ kinh nhân, phá tan tầng mây, sau nháy mắt nó đã biến mất khỏi bầu trời. Nhưng kì ảnh mà nó lưu lại sau khi phá không vẫn còn hiện hữu trong mắt mọi người.

Tâm hồn chúng ta đều như đang phiêu đảng, tất cả đều quỳ xuống.

Tâm trí ta trở lại những ngày phải điên cuồng chạy trốn ra khỏi Nhật Xuất thành, xảo ngộ Tây Kỳ, Kỳ Bắc, vô cùng đau thương đi đến Vọng Nguyệt thành, cuộc chiến bên ngoài Ma Nữ thành, cuộc hành trình đi Tịnh Thổ, trở lại Đế quốc, cuộc chinh chiến và tranh hùng với Vu đế, cuối cùng là đến phế tích thần bí trước mắt này.

Những vãng sự như mây khói đang hiện ra trước mắt ta. Cuối cùng ta đã hoàn thành một sứ mệnh mà gần như chẳng thể hoàn thành nổi. Từ lúc ban đầu chẳng biết cái gì, cho đến hiện nay đã tự thân tham gia sự phục hưng của nhân loại, giúp con người có thể bước đi một bước lớn trên con đường tiến hóa bước ra ngoài vũ trụ. Những buồn vui đau khổ trong đó khó mà có thể dùng lời nói hết.

Ta đối với vũ trụ tịnh chẳng hề có dã tâm gì.

Chỉ cần có thể được ở cùng những người ta yêu, những người bằng hữu mà vui vẻ khoái hoạt với nhau trên địa cầu đã là tốt lắm rồi, còn chuyện về vũ trụ chỉ là một mộng tưởng quá xa vời mà thôi.

Nhưng trời cao đã đặt sứ mệnh này lên thân ta, ta cũng chỉ có thể tận lực mà làm thôi.

Có một ngày, khi còn người tiến hóa đến một giai đoạn nào đó, tùy theo ý nguyện của mỗi con người, họ có thể tự lựa chọn đường đi cho mình.

Tất cả đều xuất phát từ tình yêu.

Đó không chỉ là tình yêu đồng loại, còn có cả tình yêu đối với dị loại, tình yêu đối với vũ trụ bao la. Sẽ không còn cừ hận nữa.

Chúng ta từng sờ nhìn thần tích trước mắt, sau một hồi mới từng sờ mà đứng dậy. Lường nữ cuốn chặt lấy thân thể ta, khiến ta tràn ngập trong cảm giác hạnh phúc. Từ thời khắc này trở đi, ta sẽ chẳng còn chút tâm sự nào nữa, có thể tận tình mà hưởng thụ hạnh phúc của ái tình và tình bằng hữu, có thể chẳng cần phải lo lắng sẽ có một ngày những bảo bối đó sẽ mất đi.

Đây là một kết cục mỹ diệu biết bao?

Ta chẳng còn phải khổ não vì ý nghĩa của sinh mệnh nữa. Đó không phải là vì ta đã thật sự hiểu, mà là vì ta đã ngộ ra, bản thân của sinh mệnh vốn đã là một chuyện rất động nhân rồi.

Ta quay sang lường nữ nói: “Đi thôi!”

Sa Diễm hôn ta một cái rồi nói: “Thiếp muốn được bồi tiếp chàng vĩnh viễn, chàng hãy nhớ lấy, rảnh rỗi một cái là phải làm với thiếp như cái đêm hôm kia ở trong động đó.”

Ta thất thanh nói: “Rảnh rỗi! Trời ạ! Như vậy há chẳng phải là lúc nào ta cũng phải ở bên cạnh nàng sao? Bởi vì sau này lúc nào ta cũng rảnh rỗi cả.”

Sa Diễm nói như đương nhiên: “Vậy chàng hãy xem xem nên phân phối chỗ thời gian rồi này như thế nào đây?”

Ta ôm lấy bọn họ và chuẩn bị đi xuống núi. Công chúa không đồng ý nói: “Cứ xích lõa như thế này, thế nào thiếp cũng không chịu đâu, Lan Đặc chàng mau biến ra cho thiếp một bộ y phục đi.”

Ta ngạc nhiên nói: “Lẽ nào nàng không biết ta đã dùng cạn vốn liếng mới có thể cứu được công chúa cao quý nàng sao? Mà cho dù ta có hồi phục lại năng lượng thì cũng chẳng biến làm thế nào mới biến ra y phục cho nàng được.”

Sa Diễm cười nói: “Công chúa yên tâm đi! Đi về phía nam ba mươi dặm sẽ có hành lý của một đám du dân lưu lại khi đi nhầm vào đây, chúng ta đã cất đi, để ta đến đó tìm lấy mất bộ y phục đưa cho nàng nhé, thuận tiện cùng Lan Đặc tắm rửa và ôn tồn trong dòng cát nóng bỏng này luôn!”

Công chúa hứng phấn mà liên tục hôn Sa Diễm.

Mặt trời từ trên cao chiếu xuống, lưỡng nữ đều đang tràn ngập vui vẻ mà bước theo ta.

ĐẠI KIỂM SƯ

Huỳnh Dị

www.dtv-ebook.com

Quyển 12 Chương 11

Hậu Ký

Chúng ta thoải mái dạo bước trên cát vàng cuồn cuộn. Sa mạc không còn là nơi khiến người ta sinh ra nỗi sợ hãi nữa, mà là một thế giới động nhân vô cùng mỹ lệ. Đặc biệt là có hai vị mỹ nhân xinh đẹp bầu bạn, càng không cảm thấy chút tịch mịch nào. Trong sự ấm áp thơm tho dễ chịu, tất nhiên người khó tính nhất cũng phải tận cùng mê đắm.

Sau mỗi buổi tối dừng lại nghỉ ngơi, chúng ta nằm trên cát, quan sát bầu trời đêm thần bí diễm lệ, nhìn ánh trăng treo lơ lửng trên bình địa, cùng vô vàn điểm tinh quang tranh nhau phát sáng. Và mỗi tối, ta cũng suy ngẫm chân tướng sự tồn tại của vũ trụ.

Sau nhiều ngày hấp thu năng lượng thái dương, năng lực của ta tăng lên gấp bội. Phụ Thần dung nhập vào “Ký ức” tâm linh ta, bắt đầu từng bước tiến vào trong ý thức thanh tỉnh của ta, khiến ta nhận biết vũ trụ thần bí khó hiểu này với một thái độ hoàn toàn mới.

Ta truyền cảm giác trong lòng cùng với lạc thú không gì sánh được về phía tâm linh hai nàng. Sự hờ hững vốn có từ trước tới nay của Sa Diễm cũng dần dần tan chảy, khiến ta càng ngày càng ngây ngất trong nét phong tình chỉ có ở nàng.

Kinh nghiệm hơn hai nghìn năm sinh sống trong sa mạc giúp nhận thức của nàng đối với vùng đất này vượt qua bất cứ một người dân du mục nào. Mỗi hạt cát đối với nàng mà nói, đều chứa đựng trong nó một câu chuyện, khiến ta cùng công chúa nghe đến say sưa.

Công chúa yêu kiều vô hạn, cả ngày quần chặt lấy ta làm nũng, đưa ra những thắc mắc. Thứ lạc thú đó, quả thực bất cứ bút pháp kỳ diệu nào cũng khó mà miêu tả được. Sau mười lăm ngày, Sa Trung Lục Cảnh rốt cuộc đã ở trong tầm mắt.

Sa Diễm kêu lên: "Nhìn kìa! Có người đang chạy về phía chúng ta."

Những ngày này, sự cảnh giác của ta giảm xuống mức gần như không có, chỉ chú ý pha trò giúp hai vị mỹ nhân vui vẻ. Ta nghe vậy bèn nhìn tới phía trước, vui mừng khôn xiết bảo: "Đó là Hoa Vân và Đạm Như."

Hai nàng cuối cùng đã không chịu được nỗi khổ tương tư nên tới tìm hảo phu lang ta đây. Có thể tưởng tượng được sự khó khăn trên đường đi của các nàng.

Ta kéo công chúa và Sa Diễm chạy băng băng tới. Hoa Vân, Đạm Như cũng đã phát hiện ra chúng ta, vừa khóc vừa cười chạy lên nghênh đón. "Yêu nữ" Đạm Như này không cần phải nói, đến cả Hoa Vân tế ti luôn luôn bình đạm ung dung cũng hoàn toàn không thêm quan tâm tới việc duy trì dáng vẻ trước kia nữa, dùng tất cả khí lực đập trên cát vàng chạy tới.

Trong chớp mắt, hai nàng đã khóc lóc nhào vào trong lòng ta, đến cả một câu cũng không nói nên lời, chỉ cố gắng ôm chặt lấy ta, cặp môi thơm hôn tới tấp như những giọt mưa rơi trên khuôn mặt ta. Nhìn thấy công chúa và Sa Diễm đang mỉm cười đứng bên cạnh, các nàng sao còn có thể không hiểu rằng ta đã giành được toàn thắng chứ? Niềm hân hoan càng tăng thêm nữa.

Đạm Như bỗng nhiên kéo y phục của ta xuống, tựa như có đôi chút cuồng loạn. Ta ngây ngốc hỏi: "Đạm Như, nàng làm gì vậy?"

Hoa Vân hung ác cắn một cái vào thùy tai của ta, đáp thay: "Hai tỷ muội chúng thiếp đã sớm hạ quyết tâm, nếu như có thể gặp được chàng, bất kể ở nơi nào, nhất định cũng phải bất chấp tất cả, cùng chàng triền miên đến chết mới thôi."

Công chúa và Sa Diễm cũng nhảy nhót kêu lên như chú chim sẻ: "Chúng ta cũng muốn giống như các người, Lan Đặc đã rất lâu không cùng chúng ta thân mật."

Ta thất thanh kêu lên: "Rất lâu ư? Ba tiếng đồng hồ trước vừa mới cùng các nàng làm rồi mà."

Công chúa ồ lên: "Thế còn không tính là lâu sao?"

Không cần ta nói ra, quãng đường lữ hành ly khai sa mạc này đã biến thành một cuộc lữ hành của ái tình xuân sắc vô biên.

Trong lúc tinh thần ngẩn ngơ, thời gian trôi qua rất nhanh. Ngày lên đêm xuống, nóng lạnh luân phiên. Trong lúc chúng ta vẫn đang chìm đắm và say sưa trong bể tình ái, Bộ Hỏa sơn mạch ngạo ngễ vắt ngang trước mặt.

Ta nhớ tới năm đó, khi cùng với Thái Nhu, Đại Hắc, Phi Tuyết, với tâm tình trầm trọng, leo qua ngọn đại sơn có diện mạo hai bên sườn hoàn toàn bất đồng này. Thật là chuyện cũ trước kia, không nén nổi cảm xúc. Nhưng sinh mệnh quả thực chưa bao giờ trải qua sự tốt đẹp mãn nguyện giống như hiện tại.

Khi chúng ta vừa mới đặt chân tới chân núi, một đoàn người đông đảo từ trên núi đi xuống nghênh tiếp. Có tất cả các kiều thê ái nhi của ta. Có cả mấy người Nhận Phi Phi, Hồng Thạch, Hồng Tình, Khôi Ưng lâu ngày không gặp. Bất ngờ lại còn có cả Cự Linh, Chiến Hận cùng đám thê tử của bọn họ.

Lao tới nhanh nhất tất nhiên là Đại Hắc, nó như một mũi tên chuồn vào trong lòng ta. Tiếp đó là chúng kiều thê khóc lóc vây quanh.

Đầu tiên là Hồng Nguyệt, tiểu ny tử này lao vào trong lòng ta. Ta học theo "gương mẫu tiên hiền" đứng thẳng người của Chiến Hận, không kiêng nể gì cả mà vâng vâng một hồi thân thể mềm mại càng ngày càng trở nên phong mãn thành thực của nàng, cất tiếng hỏi: "Nam hay nữ vậy?"

Hồng Nguyệt bị ta trêu đùa đến mức toàn thân mềm nhuyễn, run giọng đáp: "Là một nữ nhi bảo bối, xinh đẹp giống như Ny Nhã vậy."

Mấy người Thái Nhu đều kích động, nhiệt lệ vui mừng cứ đổ ra, rơi xuống đất. Chiến Hận cao giọng kêu lên: "Đại Kiếm Sư, ngài cần có một trăm cánh tay mới có thể đồng thời an ủi được hết các nàng."

Hồng Thạch, Cự Linh đều bật cười mắng hằn.

Thứ nụ cười vui mừng và nhiệt lệ làm lay động nhân tâm, khiến đôi mắt của những người kiên cường nhất cũng trở nên ướt rượt. Cự Linh vung tay

hồ to: "Đại Kiếm Sư! Công lao sự nghiệp của ngài sẽ vĩnh viễn lưu truyền. Người của trăm nghìn đời sau cũng không thể quên được." Chúng binh tướng nhất tề rút đao kiếm ra, cùng kính chào ta.

Ta ôm hôn nồng nhiệt từng kiêu thê một. Sau khi ôm Tây Kỳ xong, công chúa lại đi qua kéo nàng vào lòng, thương yêu hỏi: "Rốt cuộc nàng là muội muội hay tỷ tỷ của ta đây?"

Ta bật cười: "Chuyện mơ hồ này chỉ Bách Hợp mới có thể giải đáp được thôi."

Tây Kỳ chấn động hỏi: "Mẫu thân đâu rồi?" Công chúa ôm lấy nàng kéo sang một bên, giải thích tường tận.

Ta ôm Nhạn Phi Phi, phớt lờ phản ứng yêu kiều của nàng, ra uy thân mật một hồi, để cho mấy người Hồng Tình nhìn thấy một bộ mặt e thẹn động nhân hoàn toàn khác của nàng, rồi mới quay sang phía Đạm Như, Hoa Vân cười bảo: "May mà các nàng ấy không hạ thứ quyết tâm đó như hai nàng, nếu không thì hiện giờ trên người ta, ngay cả một mảnh vải cũng không còn nữa."

Mọi người mơ hồ nhìn về phía hai nàng. Đạm Như khẽ dẩu cái miệng nhỏ nhắn lên, tạo ra dáng vẻ kiêu mị vừa giận vừa không. Hoa Vân nhớ tới hình tượng tôn quý trước kia của bản thân, lập tức mặt đỏ tới tận tai, hung ác trừng mắt với ta một cái.

Hồng Thạch nói: "Tất cả hảo bằng hữu Tịnh Thổ của ngài đều tập trung chờ ở Bộ Hỏa thành, chúng ta mau trở về đi!"

Hồng Tình kêu lên: "Ta muốn khiêu vũ với hai thê tử mới đến của ngài, tiện thể dạy các nàng đừng học những cái xấu xa giống như các quý phi khác."

Trong tiếng vui cười náo nhiệt, chúng ta hùng dũng vượt qua Bộ Hỏa sơn mạch, tiến về phía Bộ Hỏa thành. Trên đường đi, ta hỏi Nhạn Phi Phi: "Căn nhà nhỏ của chúng ta xây dựng thế nào rồi?"

Nhạn Phi Phi lúc đầu e thẹn, giận dữ trách móc: "Vừa rồi, chàng công nhiên động thủ động cước với người ta như vậy, người ta thực sự muốn sau này không quan tâm tới chàng nữa."

Không lâu sau, nàng lại vui vẻ đáp: "Đó là một nơi nằm ở phía tây nam ngoài Bộ Hỏa thành mười hai dặm. Sau khi yến hội tối nay xong xuôi, chúng ta có thể trở về nhà."

Ta khen ngợi nàng một hồi, khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Hồng Nguyệt thúc một chú ngựa nhỏ cực kỳ thần tuấn, toàn thân tuyết bạch, nhưng chỗ móng lại hoàn toàn là lông dài đen nhánh, đang chen vào giữa ta và Giáo Giáo, ngực ưỡn thẳng thị uy, giống như đang nói: "Ta, Hồng Nguyệt tiểu thư có phải càng ngày càng dụ nhân không?" Tiểu ny tử đã làm mẹ này, chung quy vẫn còn chưa hết tính ngây thơ hồn nhiên.

Thải Nhu và Ny Nhã ở một phía khác, thấy ta chú tâm nhìn chú ngựa nhỏ, đồng thời cười lên yêu kiều. Thải Nhu nói: "Chúng ta đều đã đoán sai, nhi tử của Phi Tuyết và hắc mỹ nhân, hóa ra là một con ngựa có bốn móng đen nhánh như than!"

Ta quan sát hậu duệ của Phi Tuyết, nhớ tới ánh mắt ngóng nhìn ta của Phi Tuyết vào lúc kiệt sức mà chết trong sa mạc, trong lòng lại dâng lên một trận co rút đau thương. Ta ngẫm hạ quyết tâm, khi năng lực đầy đủ, ta nhất định phải phục sinh cho nó. Ngoài ra còn có thành viên trong gia đình, bằng hữu, đương nhiên có cả Phượng Hương và Sa Na.

Lúc tới Bộ Hỏa thành, cảnh nhiệt náo càng không cần phải nói. Đại tể ti dẫn đầu toàn bộ tể ti, đại công, tướng lĩnh Tịnh Thổ, từ trong thành ra nghênh tiếp. Nhân dân sắp hàng hai bên đường cất tiếng hoan hô. Tối hôm đó, trong chủ điện tại phủ đại công của Ny Nhã, nơi mà ta vô cùng quen thuộc, đã cử hành vũ yến long trọng.

Thế nhưng cuối cùng lại không có người nào khiêu vũ. Bởi vì sau khi ta kể lại tường tận toàn bộ các sự kiện, mọi người đều nghe đến mắt ngây thần ngốc, trở nên si mê. Ai có thể tưởng tượng được cuộc đấu tranh chứa đựng bên trong sự kỳ lạ khó hiểu như thế? Ai có thể đoán được nhân loại có thể có một ngày khiến người phẫn chấn như vậy. Vũ trụ cùng với cánh cửa của sự vĩnh cửu đã được chúng ta mở ra.

Đại tể ti chậm rãi hỏi: "Đại Kiếm Sư! Ngài chuẩn bị phổ biến cái mộng tưởng cải biến nhân loại này thế nào đây?"

Ta trầm ngâm nửa ngày mới đáp: "Ta muốn trước tiên nghỉ ngơi một khoảng thời gian rồi mới nói."

Mọi người xôn xao cười lớn. Chúng kiêu thê nháy nhót không thôi. Kỳ nghỉ của ta khỏi phải nói cũng biết là muốn cùng các nàng chung sống.

Chiến Hận nói: "Tịnh Thổ thật sự là một thắng địa để nghỉ ngơi. Cứ để cho ta và mấy người Cự Linh, Hồng Tình bố trí một chút tiết mục nghỉ ngơi của ngài đi."

Chúng thê nhao nhao cười mắng. Thái Dung ở bên cạnh Chiến Hận cũng không tha, hờn dỗi nhìn hằm.

Ta quay sang nói với Đại tể ti: "Ta đã già rồi. Đợi sau khi ta nghỉ ngơi lấy lại sức, thân thể tốt hơn một chút, sẽ lại huấn luyện một vài người ở Tịnh Thổ, để bọn họ đi khắp nơi công tác. Ta sẽ làm người chỉ huy đứng phía sau." Lần này, ngay cả mấy người Đại tể ti, Linh Trí cũng bật cười.

Cự Linh tán thành: "Lời của Đại Kiếm Sư rất có đạo lý. Chúng ta cũng trải qua đủ khổ cực rồi, cho nên không còn chịu nổi khổ cực nữa. Hãy để cho các chàng trai trẻ tuổi không sợ khó khăn, thay thế chúng ta chịu gian khổ đi!"

Chiến Hận tiếp lời: "Chúng ta, mấy bộ xương già này, may mà vẫn có thể gắng gượng được nỗi khổ thân cận nữ sắc."

Tên gia hỏa miệng chó chẳng mọc được ngà voi này, mỗi một lời nói ra, đều khiến chúng nữ đỏ ửng khuôn mặt thanh tú, nhất là Hoa Vân.

Chỉ có Sa Diễm vẫn điềm nhiên như không. Trên thực tế, sau khi mọi người biết nàng đã sống hơn hai nghìn năm, đến cả người không kiêng nể ai như Chiến Hận, cũng vô cùng cung kính, theo đúng khuôn phép đối với nàng.

Ta quay sang hỏi Cự Linh, Chiến Hận: "Tình hình Đế quốc thế nào rồi?"

Chiến Hận gấp gấp nói: "Sự thực thì chúng ta cũng không hiểu rõ lắm. Bởi vì mỗi lần đến một địa phương, chúng ta đều chỉ có ăn uống chơi đùa vui vẻ, làm gì có thời gian rảnh rỗi để đi quan sát tuần tra. Huống chi nếu rồi rã thì còn phải thực hiện trò chơi tình ái. Ta đã từng phân phó Cự Linh phụ trách, nhưng hằm lại không làm tròn bổn phận."

Cự Linh sau khi giận dữ mắng hai câu, bèn cười trách cứ: "Ở cùng một chỗ với tên tiểu tử này, chỉ có hăn chiếm hết tiện nghi."

Ngừng một lát rồi chỉnh sắc nói tiếp: "Tình hình vô cùng lý tưởng. Những người mà chúng ta gặp gỡ đều chan chứa hy vọng sinh cơ, thậm chí ta còn không tìm thấy người nào mang theo vũ khí trên đường phố. Còn hai tộc Thiểm Linh và Dạ Lang chúng ta, bỗng nhiên có được mảnh đất rộng lớn phì nhiêu như vậy, vui mừng còn không kịp, làm gì còn thời gian đi quan tâm tới chuyện khác."

Lệ Thanh cười bảo: "Một ngày còn Lan Đặc đại đế chàng, tuyệt đối không có ai dám làm mưa làm gió. Ai mà chẳng sợ nếu làm chàng không vui, sẽ chuốc lấy đại họa chứ?"

Ta bật cười: "Đừng bảo ta đáng sợ giống như Vu đế đó."

Nói rồi quay sang Khôi Ưng: "Tiểu tử nhà ngươi cũng phải quay lại thăm Tiểu Dương châu, tiện thể giáo dục họ. Có điều trên đường đi qua Đế châu, tốt nhất hãy giúp ta mang hai vị người yêu Tịnh Thổ tới cho Dực Kỳ, đó là chuyện mà ta đã đáp ứng hăn."

Khôi Ưng đáp: "Ta đang có ý này, theo đó thì ngày mai ta sẽ lên đường về nước."

Bất chợt anh ta lại có chút xấu hổ nói tiếp: "Còn về nữ nhân của Dực Kỳ, ta sớm đã sai người đưa đến chỗ hăn rồi. Đó là chuyện mà ta đã lén nhận lời với hăn rằng sẽ nhất định phải làm được."

Mọi người rầm rầm cười lớn. Ta cũng hơi lúng túng, bởi vì ta thực sự đã quên, tới hiện giờ mới nhớ ra. May mà Dực Kỳ và Khôi Ưng sớm đã có ước định, cũng giảm đi được cho ta cảm giác áy náy.

Cự Linh quay sang phía Thái Nhu nháy mắt một cái, lại làm mặt quỷ với Thái Dung đang nằm trong lòng Chiến Hận tựa như chú chim nhỏ nép sát vào người, rồi mới quay lại nói với Thái Nhu: "Nhu nhi! Ta rốt cuộc đã tìm được một vị mỹ nữ khác của Thiểm Linh tộc. Sự mỹ lệ của nàng ấy có thể sánh được với nàng!"

Thái Nhu vui vẻ đáp: "Vậy thì tốt quá!"

Hồng Nguyệt dè bủ: "Ta không tin nàng ấy có thể xinh đẹp hơn tiểu Thái Nhu của chúng ta."

Long Di khiêu chiến: "Đã có mỹ nữ như vậy, tại sao lại không mang tới Tịnh Thổ thị uy với chúng ta hả?"

Diệp Phượng liếc mắt một cái thật đa tình với Cự Linh, rồi cười bảo: "Quả thực là mỹ lệ kinh nhân. Đáng tiếc tiểu thư người ta hiện giờ chỉ có mười lăm tuổi, Cự Linh hãn còn phải chờ đợi một hai năm nữa."

Mọi người lại cười lớn. Chiến Hận thở gấp nói: "Tên tiểu tử nhà người tốt nhất là đem nàng theo bên mình. Nếu không mà để cho mèo con tham ăn ăn vụng, mới biết được thế nào là đau lòng nhức óc."

Cự Linh trong lòng đã có tính toán, liền đáp: "Yên tâm đi! Ta đã công bố rằng sau khi trở về liền cưới nàng làm vợ, ai dám động vào bảo bối của ta."

Diệp Phượng cười bảo: "Cự Linh đã phí tới ba ngày ba đêm truyền ái năng vào vị tiểu muội muội đó, làm cho nàng đối với hãn thần hồn điên đảo. Vì thế mà hãn tràn đầy tự tin, không chút lo lắng."

Ta thất thanh kêu lên: "Công năng mà ta truyền thụ cho các người, thì ra đều dùng để ve vãn nữ nhân sao?"

Một trận cười phá lại vang lên. Ta cảm thấy thoải mái vô cùng, nói với mấy người Chiến Hận: "Các người nói tốt Tịnh Thổ ngữ như vậy, nhất định có thu hoạch rất lớn ở đây."

Ny Nhã nói: "Chàng cứ yên tâm! Có Hồng Tình, tên quốc tặc bán đứng Tịnh Thổ mỹ nữ này ở bên cạnh giúp đỡ, sao có thể tiếp đãi không chu đáo đám huynh đệ háo sắc như chàng được."

Hồng Tình kháng nghị: "Ta chỉ là tận tình địa chủ thôi! Mấy người Ước Nặc Phu, Long Ca, Tú Thanh, ai mà chẳng đồng lõa. Tại sao lại chỉ chĩa mũi dùi vào mỗi một mình ta?"

Tiếp đó quay sang nháy mắt với ta: "Đại Kiếm Sư! Ta có chút món hàng đặc biệt tuyển chọn ra, muốn tiến cống cho ngài, bảo đảm ngài sẽ vô cùng yêu thích."

Chúng kiêu thê nhao nhao cười mắng, loạn thành một đám. Cự Linh nhìn về phía ta nói tiếp: "Ma Nữ thành đang xây dựng lại, sắp hoàn thành rồi. Mùa xuân năm tới sẽ tiến hành hội nghị lần thứ nhất, mọi người đều muốn ngài chủ trì."

Ta gật đầu: "Không bằng chúng ta phái người đưa tin tới Đại Tiểu Dương châu, để cho lãnh tụ của toàn bộ địa cầu đều tới họp, thiết lập nên hòa bình thật sự."

Đại tế ti tán thành trước tiên: "Đây sẽ là sự kiện trọng đại lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Tịnh Thổ nhất định tham dự."

Hồng Nguyệt vỗ tay: "Hay lắm! Hồng Nguyệt có cơ hội đi du lịch rồi."

Long Ca quay sang nháy mắt với Cự Linh: "Thiểm Linh nữ dưới mười lăm tuổi, xinh đẹp nhất của người, vẫn còn có một ít hàng tốt. Hãy giữ lại vài người cho các vị thúc bá huynh đệ nhé."

Cự Linh cười ha hả: "Nhất định rồi, nhất định rồi. Ta hiểu rõ thế nào là phải tận tình địa chủ mà."

Long Di mắng: "Đại ca này của ta ngoài nữ nhân ra, trong đầu chẳng có thứ gì cả."

Uớc Nặc Phu cười bảo: "Đây là lời dạy bảo của Đại Kiếm Sư. Từ ngày hôm nay, thế giới này chỉ có yêu mà không có hận. Ta quyết định bẻ loan đao làm đôi, chỉ với đôi bàn tay không đi khắp thế giới yêu thương này, lợi dụng thời cơ quý báu vẫn đang nở nhiều nam ít, hoàn thành một phen sự nghiệp tình yêu."

Chúng nữ tức đầy bụng, nhưng không nói lại được hẳn.

Lúc này, công chúa đuổi tẩm lưng mệt mỏi, đưa mắt ra hiệu với Sa Diễm. Sa Diễm đứng dậy, hờ hững nói: "Đêm rồi! Ta muốn trở về, cùng Lan Đặc thân mật."

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chờ ra đường trường. Chiến Hận chấp tay nói: "Sa đại tỷ! Chiến Hận tiểu tử cam bái hạ phong." Mọi người không nhìn được cười phá lên ha hả.

Quả là đã đêm rồi. Còn có cái gì khiến người ta cảm thấy trong lòng ấm áp hơn là một căn nhà đây? Lan Đặc ta từ một kẻ không tiếng tăm cho đến không nhà cửa, đã trở thành Đại Kiếm Sư, hiện giờ cuối cùng cũng đã có một căn nhà.

Ta cùng chúng thê nhi ly khai Bộ Hỏa thành, nhân lúc ánh trăng, dưới bầu trời đêm mỹ lệ, băng qua bình nguyên, tiến về phía căn nhà.

Khi đi qua một gò núi nhỏ, chúng ta ghìm ngựa dừng lại, ngẩng nhìn tâm hồ ở phía trước. Dưới ánh tinh quang, trông nó xinh đẹp như tiên cảnh chốn nhân gian, nhất thời chúng ta nhìn đến ngây ngốc.

Đó là một hồ nước chỉ nhìn một lần đã chung tình. Đủ loại hoa hiếm cây lạ, rải rác xung quanh hồ, vẻ đẹp của tư thế khiến ta ái mộ không thôi.

Trong cánh rừng dày nằm phía đông hồ, thấy ẩn hiện phòng xá liên miên, hòa bình an dật. Đây chính là nhà của Lan Đặc ta. Nếu có thể ở nơi này, cùng với chúng thê nhi sống tới cuối đời, dù cho bí mật của vũ trụ thế nào đi nữa, ta cũng không có thời gian rồi mà để ý, cứ để cho người có hứng thú làm đi!

Thanh Thanh đứng cạnh ta khẽ nói: "Chúng ta đều không dám đến xem căn nhà mỹ lệ này, bởi vì bị cảnh vật trước mắt làm nổi lên nỗi thương cảm trong lòng. Nhưng hiện tại phu quân đã trở về, chúng ta đều nôn nóng, không kịp chờ đợi mà muốn tiến vào."

Tiểu Phong Hậu Ninh Tố Chân nói: "Đây thật sự là một nơi tiên cảnh nhân gian, yên tĩnh tươi đẹp, khiến người ta đến cả trò chuyện cũng không dám lớn tiếng, sợ quấy nhiễu sự tĩnh mịch của nó."

Lời còn chưa dứt, Đại Hắc đã sửa lên oăng oăng, thúc giục chúng ta đi xuống. Chúng ta lúc đầu sợ giật thót mình, rồi tất cả cười vang.

Ta quay sang phía Phi Phi khen ngợi nàng: "Phi Phi làm thật tốt!"

Nhận Phi Phi xấu hổ nói: "Phi Phi chỉ là người chấp hành thôi, tất cả thiết kế đều do Hoa Vân tế ti trù hoạch."

Ta nhìn về phía Hoa Vân đang im lặng cúi đầu, liền hỏi: "Hóa ra nàng sớm đã dự định ở cùng một chỗ với ta, tại sao còn phải làm ra vẻ một hồi?"

Hoa Vân xấu hổ muốn chui xuống đất, thúc ngựa chạy xuống, kêu lên: "Thiếp thừa nhận đầu không lại chàng rồi, trở về nhà thôi!"

Chúng ta nhất tề hoan hô, lao nhanh như điện xuống sườn dốc, tiến về phía gia viên đáng yêu.

Một căn nhà trệt làm bằng gỗ, kéo dài liên tục ước chừng hơn ba chục phòng, toàn bộ đều được thắp đèn sáng. Những hài tử đều đã mệt mỏi, được thị nữ dẫn đến phòng ngủ của chúng để nghỉ ngơi. Chúng ta còn chưa hết hứng, tràn đầy thích thú đi xem từng gian phòng xá.

Ny Nhã giải thích: "Gian phòng lớn nhất này là nơi tiếp khách và là chỗ cư ngụ của phu quân. Những thê tử chúng ta lại mỗi người ở một chỗ."

Ta quay sang phía Đạm Như cười bảo: "Nghe chưa! Người ta văn minh hơn nàng nhiều, sẽ không phải tất cả nằm ở một chỗ đợi ta sủng hạnh, với bộ dạng sợ không có phần đâu."

Đạm Như tức giận trừng mắt, đang định phản kích, Hoa Nhân cười nói: "Ta cũng không văn minh hơn bao nhiêu đâu."

Nói rồi băng qua ghế ngồi, đẩy cửa phòng ngủ ra, ngoảnh đầu lại duyên dáng cười bảo: "Đại đế à! Xin mời dùng long nhãn của ngài nhìn cho rõ."

Ta nghe vậy bèn nhìn vào trong, nhất thời ngây ngốc. Hóa ra phòng ngủ khổng lồ này rộng tới mức có thể chứa cả trăm người, trong phòng chỉ trưng bày một chiếc giường lớn. Trên giường, một đám chăn đệm đang tỏa ra mùi thơm thanh khiết.

Thải Nhu cười nói: "Đây là đại lễ của Tiểu Ải Bàn tặng cho chàng."

Ta lắc đầu: "Tiểu Ải Bàn sao có thể nghĩ ra chủ ý hoang dã vô độ như vậy, nhất định là ny tử Đạm Như này đã sắp đặt."

Tú Lệ pháp sư Vinh Đạm Như giận đến nẩy cả vòng eo thon nhỏ lên, cố nén nói: "Thiếp theo chàng đến sa mạc, làm gì có cơ hội đưa ra chủ ý tặng chiếc giường lớn này cho hôn quân như chàng. Lan Đặc! Tối nay thiếp sẽ không buông xuôi cho chàng đâu."

Công chúa đang ôm tiểu Tây Kỳ, cười xen vào: "Như tử à! Câu nói này phải chẳng là không cần thiết? Tối nay ai chịu buông xuôi cho Lan Đặc đây?"

Lệ Thanh, Sơn Mỹ cùng bật cười. Lệ Thanh thở gấp nói: "Đừng trách nhầm Đạm Như ngoan của chàng, cũng đừng nói mỹ nữ Tịnh Thổ của chàng không văn minh. Chủ ý này là do thiếp và dã nha đầu Sơn Mỹ nghĩ ra, chỉ có điều lại không có ai phản đối."

Long Di nói: "Phu quân chó nóng vội gấp gáp. Muốn bao nhiêu người bồi tiếp chàng, hoàn toàn do chàng tự mình quyết định."

Thiến nhi tiếp lời: "Nhưng mà chúng ta có điều gia quy. Cho dù là một chiếc giường lớn, nhưng mỗi lượt đều không được nhiều hơn mười chín người."

Ta thất thanh kêu lên: "Thế há chẳng phải là toàn bộ sao? Vậy thì các nàng khỏi cần có phòng ngủ của mình, tốt nhất là tất cả chuyển tới nơi này."

Mỹ Cơ bật cười: "Nhưng chúng thiếp còn mang thai mà!"

Lăng Tư đồng tình: "Khi đó nằm bên cạnh chàng sẽ là chuyện rất nguy hiểm!"

Không thể tưởng được hai vị mỹ nữ từ trước tới nay luôn nhút nhát, cũng trở nên mạnh dạn trêu ghẹo ta, có lẽ liên quan tới tâm tình cực tốt sao!

Sa Diễm đi vào trong trước tiên, vừa cởi áo tháo dây lưng, vừa giục: "Lan Đặc tới đi! Ta đã chờ đợi sốt ruột rồi."

Đạm Như mỉm cười đi lên theo, rồi bảo: "Sa Diễm đại tỷ! Để muội tới cởi y phục cho tỷ."

Ta kêu lên: "Khoan đã! Ta có một đề nghị tốt hơn nữa."

Sa Diễm sớm đã cởi hết y phục không lưu lại chút gì, xoay mình đáp: "Ngoài việc cùng chàng thân mật ra, chuyện gì ta cũng không chấp nhận."

Ta mỉm cười: "Yên tâm đi! Tối nay yêu thương lẫn nhau. Chỉ có điều bên ngoài có một cái giường còn lớn hơn nữa, lúc này nàng không thấy sao?"

Chúng nữ ngấm ngấm, rồi đồng thời reo lên vui mừng.

Sau đó một hồi, chúng ta cùng nhau ngâm mình tắm trong tiểu hồ. Chúng ta thỏa thích đuổi theo nhau, tán tỉnh nhau, quấn chặt lấy nhau.

Lúc bắt được Thái Nhu trong nước hồ, Thái Nhu ôm chặt lấy cổ ta, vui mừng rên rĩ: "Đại Kiếm Sư! Thái Nhu thật sự rất vui vẻ, chưa bao giờ thử qua sự vui vẻ như thế. Từ nay về sau, tiểu Thái Nhu của chàng không cho phép chàng rời xa thiếp một khoảnh khắc nào."

Trong lòng ta dâng lên một thứ tình cảm sâu sắc khó nói nên lời, vừa nhiệt tình cọ xát vào nàng, vừa đáp: "Vũ trụ cho dù có thể có điểm cuối, nhưng tình yêu của chúng ta sẽ vĩnh viễn không có giới hạn. Thái Nhu à! Ta cảm kích nàng. Chính nàng đã làm cho đôi mắt đui mù của ta gặp lại ánh sáng, nhìn thấy thế giới mỹ lệ của ái tình."

Ta vuốt ve an ủi từng nàng. Năng lượng tình yêu xao động trong nước hồ. Tất cả mỹ nhân đều trở nên phong cuồng, không nhịn được quay về

phía ta, trêu chọc nhiệt tình. Nỗi “khổ” như vậy thật sự là chịu đựng nhiều thế nào cũng không sợ, chỉ hiềm chịu đựng ít mà thôi.

Trong lúc ta cùng với đôi “tỷ muội” Tây Kỳ, công chúa quần lấy nhau trên bãi cỏ xanh nhạt bên hồ, trong lòng đột nhiên sáng trong thông suốt. Thể chất đặc biệt của các nàng đang dần phát ra lực lượng và ký ức ẩn tàng trong ta.

Tiếng cười của chúng nữ đang nô đùa âm ỉ trong nước hồ truyền đến bầu trời đêm sâu rộng. Đến cả vầng trăng tròn mới mọc cũng chói mắt hơn so với ngày thường. Nước hồ dập dờn ánh sáng màu vàng óng ả. Hồng Nguyệt cười lớn tiếng nhất, không biết đang chơi trò gì với Sơn Mỹ, hai bên đuổi theo nhau. Một đêm hạnh phúc (1) như vậy.

Khi ta nằm vào giữa Tây Kỳ và công chúa, tâm thần đột nhiên từng bước chui vào nơi sâu thẳm trong tâm linh. Tiếng cười của chúng nữ, tiếng yêu kiều thở gấp của công chúa với Tây Kỳ, càng lúc càng cách xa.

Đột nhiên, ta lại quay trở về bên trong tòa miếu của Phụ Thần ở sa mạc. Toàn bộ trời đất tắm mình trong ánh sáng nhu hòa màu vàng óng ả. Tất cả đều không chân thật như vậy, nhưng lại tốt đẹp như thế.

Trong phút chốc, Thần điện sáng lên một vùng thái mang, đang cấp tốc xoay chuyển. Ta chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy thái mang không ngừng biến hóa, trong đó dần dần hiện ra một nữ thể đẹp đẽ mỹ lệ.

Bách Hợp! Đúng là nàng! Đó là Ma Nữ Bách Hợp yêu dấu của ta. Toàn thân nàng lộ ra thứ bạch quang chói mắt. Ngón chân dài mà hữu lực đang đỡ lấy cơ thể thần tiên, không ngừng bơi lội trong thái mang càng lúc càng mở rộng ra. Thân thể mỹ lệ ngoài ánh thái mang ra thì không có một chút che đậy nào, nhưng dù vậy cũng chẳng hề có chút khí vị tục tĩu thấp hèn nào.

Ngọc thủ của nàng không ngừng đưa về phía ta để chào đón, trên khuôn mặt mang theo niềm hân hoan không hề che giấu. Ta đã nhào vào trong thái mang, ôm chặt lấy nàng. Thân thể nàng vẫn chân thực như vậy.

Bách Hợp ôm lấy ta, múa lên thướt tha, thâm tình nói: "Tiểu tình nhân! Năng lực của chàng đã hồi phục rồi, cho nên có thể cảm ứng được lời kêu gọi của thiếp, đến tương hội với thiếp."

Ta vui mừng hỏi: "Đây rốt cuộc là nơi nào?"

Bách Hợp đáp: "Đây là thế giới tâm linh sở hữu chung của chúng ta. Vũ trụ bên ngoài mặc dù là vô cùng vô tận, nhưng sao theo kịp được những biến hóa nhiều vẻ của nội vũ trụ này. Chàng nhìn xem! Tòa Thần miếu này chính là một vùng tâm linh của chàng. Tới đây! Để Bách Hợp dẫn chàng đến một nơi mà chàng luôn ao ước tới."

Trong chớp mắt, chúng ta đứng trên đỉnh một ngọn núi tuyết, nhìn xuống Vũ Lâm kéo dài bao phủ dưới núi. Một bên là đại sa mạc kéo dài đến vô hạn, một bên khác là Thánh Nguyên tú lệ của Thiểm Linh nhân.

Trời ơi! Chúng ta lại đang đứng trên điểm cao nhất của Liên Vân phong, ngọn núi cao nhất đại địa.

Ta vô cùng ngạc nhiên, cất tiếng hỏi: "Đây có phải là thế giới hiện thực không?"

Bách Hợp thản nhiên đáp: "Đây là ký ức trong lòng Bách Hợp. Ký ức chân thực như thế nào, nó cũng chân thực như thế."

Thanh âm của nàng trong như tiếng chuông bạc, như một trận gió mát thổi vào nơi sâu thẳm nhất trong tâm khảm ta. Ta xúc động không ngớt, xiết chặt vòng eo nàng, hôn lên cặp môi thơm, tươi nhuận và đậm đà.

Ta say sưa hút lấy nàng. Hoàn cảnh xung quanh đang không ngừng biến hóa. Trận trận gợn sóng hào quang lóa mắt đang bùng lên khắp bốn phía. Đôi mắt thanh tú của Bách Hợp biến thành hai viên bảo thạch sâu và đen, tỏa ra ánh thải mang chấn động tâm phách.

Chúng ta nằm ôm nhau trên Tuyết Nguyên phía ngoài Thần miếu. Tuyết mịn rơi đầy trời, một vùng trắng mênh mông. Chúng ta yêu đối phương cuồng nhiệt, không giữ lại chút nào. Tâm linh và nhục thể triệt để khai phóng.

Trong hoan lạc mãnh liệt nhất, chúng ta đã mở được bảo khố ký ức mà Phụ Thần ban tặng cho, ôm nhau cùng bước đi trong hư không vô biên rải rác tinh vân.

Chúng ta gặp thế giới mỹ lệ kỳ dị. Mỗi điểm tinh quang nhìn lên từ mặt đất, đều chứa đựng một thế giới riêng biệt. Kiêu ngạo mà tự lập. Từ tinh thể

tĩnh mịch, rồi thế giới bị thực vật kỳ lạ bao phủ, hầu như đầy những tình cầu với sinh mệnh đủ loại kiểu dáng.

Chúng ta thường thức, quan sát, hưởng thụ các sự vật trước đây chưa từng gặp, tiếp xúc với tất cả. Mái tóc đẹp của Bách Hợp nhấp nhô như ngọn sóng. Tinh thần chúng ta tiến vào Phiêu Hương và Thiên Mộng, hai ngôi sao ở cùng với chúng ta trong cùng một hệ ngân hà, lĩnh hội sâu sắc sự vĩ đại của vũ trụ.

Sau khoảnh khắc, chúng ta đã trở về trong Thần miếu, tiếp tục quên mình trong vũ điệu chung. Bách Hợp thở ra một hơi, cất tiếng hỏi: "Tiểu tình nhân, có thứ gì còn tuyệt vời hơn cả sự kết hợp giữa chúng ta không?"

Ta thở gấp đáp: "Chắc chắn là không. Ta cũng không chịu tách rời nàng nữa. Chỉ có trong thế giới thuần mỹ này, chúng ta mới có thể không mấy may mắn cách, hết thấy đều chia nhau hưởng lợi."

Bách Hợp nói: "Cuối cùng chàng đã thông suốt. Hiện giờ chàng là toàn bộ những thứ thiếp có, mà chàng cũng có toàn bộ thiếp, không có một chút sơ suất hay quên sót nào."

Ngừng một lát rồi nàng lại nói tiếp: "Sự kết hợp tâm linh mới là đỉnh cao của tình yêu nam nữ. Có một ngày, năng lực của chúng ta đã sinh trưởng, chúng ta sẽ có thể tùy tâm sở dục phân tách ra, cùng nắm tay tiến bước trong thế giới bên ngoài. Chúng ta cũng có thể kết hợp lại, cùng nhau múa may bay lượn trong nội vũ trụ của tâm linh vô tận."

Ta thở ra một hơi thật dài, tiếp lời nàng: "Chỉ cần là động vật có tình cảm, loại kết hợp và hiểu rõ nhau chân chính này của chúng ta, chính là mộng tưởng truy cầu sau cùng nhất. Đây cũng là cực điểm của tình yêu, cuối cùng ta đã hiểu rõ rồi."

Bốn phía xung quanh bỗng trở nên mờ nhạt. Ta biết năng lực bản thân chỉ có thể gắng sức một khoảng thời gian như thế thôi.

Bách Hợp ôm lấy ta, nhiệt liệt hôn ta. Nàng yếu ớt nói: "Thiếp chờ đợi chàng, vĩnh viễn cũng chuyên tâm nhất chí chờ đợi chàng! Đừng cho rằng thiếp sẽ sốt ruột. Ở nơi này, thời gian sử dụng một loại phương thức tồn tại khác, không có khắc nào giống nhau, cũng không có khắc nào để có thể ngột ngạt."

Chưa đến một khắc, ta đã quay trở lại mặt đất bên cạnh tiểu hồ. Công chúa và Tây Kỳ đang ôm chặt lấy ta. Hồng Nguyệt vẫn đang đuổi nhau cùng Sơn Mỹ. Ta đã hiểu rõ câu nói "ở nơi này, thời gian sử dụng một loại phương thức tồn tại khác" của Bách Hợp. Thời gian đi khắp vũ trụ rất lâu vừa rồi, tựa như trăm ngàn đời, nhưng ở nơi này chỉ là thời gian ngắn ngủi trong sát na thôi.

Ta kéo Tây Kỳ và công chúa đứng dậy, nhìn về phía nước hồ. Hơn chục mỹ nhân ngư đang bơi lội thỏa thích trong làn nước hồ lấp lánh ánh sáng.

"Ừm! Ừm!" hai tiếng. Tây Kỳ và công chúa cũng nhảy vào trong hồ rồi bơi đi. Ta nhìn đến tinh thần run rẩy.

Ta khép hai tay lại, nhảy vào trong làn nước hồ ấm áp với tư thế mỹ diệu nhất.

Vầng trăng sáng đang khảm sâu vào giữa bầu trời đêm trắng lệt với vô vàn ngôi sao sáng.

Chú thích:

(1) “Một đêm hạnh phúc” có từ gốc là “良夜” (lương dạ), xuất phát từ khúc nhạc “Lương dạ” của Trư Hầu Công. Hình ảnh thật đẹp, mình xin dịch cho mọi người cùng thưởng thức.

Tiếng Trung:

你说你不会忘记，那夜满天星光，
我说我不会忘记，你在我的身旁，
听晚风在我俩听，耳边轻轻地歌唱。
我问你是否记得，青山依偎夕阳，
你问我是否记得，天边一弯月亮，
听晚风在我俩听，耳边轻轻地歌唱。

Hán Việt:

Nễ thuyết nễ bất hội vong kí, na dạ mãn thiên tinh quang,
Ngã thuyết ngã bất hội vong kí, nễ tại ngã đích thân bàng,
Thính vân phong tại ngã lưỡng thính, nhĩ biên khinh khinh địa ca xướng.
Ngã vấn nễ thị phủ kí đắc, thanh san y ôi tịch dương,
Nễ vấn ngã thị phủ kí đắc, thiên biên nhất loan nguyệt lượng,
Thính vân phong tại ngã lưỡng thính, nhĩ biên khinh khinh địa ca xướng.

Dịch thơ:

Chàng nói chàng không thể quên, đêm sao đầy trời đó,
Thiếp nói thiếp không thể quên, thiếp ở bên cạnh chàng,
Nghe gió đêm ở bên hai ta, tiếng ca xướng nhẹ văng bên tai,
Thiếp hỏi chàng có nhớ chăng, vầng tịch dương xích gần núi xanh,
Chàng hỏi thiếp có nhớ chăng, vầng trăng cong đậu nơi chân trời,
Nghe gió đêm ở bên hai ta, tiếng ca xướng nhẹ văng bên tai.
(Hết trọn bộ)